Cưng Chiều Vợ Tối Cao : Cục Cưng Của Ác Ma, Em Dám Bỏ Trốn

Contents

Cưng Chiều Vợ Tối Cao : Cục Cưng Của Ác Ma, Em Dám Bỏ Trốn **6**

1. Chương 1 : Đêm Mê Loạn 7
2. Chương 2 : Hồi Ức Yêu Thương. 8
3. Chương 3 : Máu Mưa Dầm Ngày 9
4. Chương 4 : Lăng Nhục Biến Thái 10
5. Chương 5 : Hắn Nhắm Trúng Mục Tiêu Thiên Sứ Là Nàng. 11
6. Chương 6 : Quỷ Sa Tăng Trở Về 13
7. Chương 7 : người Thừa Kế. 14
8. Chương 8 : Ôm Hôn Dưới Ánh Trăng 15
9. Chương 9 : Tìm Hiểu Trong Đêm Tối 16
10. Chương 10 : Cô Có Bạn Trai. 18
11. Chương 11 : Uy Hiếp 18
12. Chương 12 : Đánh Cuộc Với Ma Quỷ 19
13. Chương 13 : Cảnh Xuân Lộ Ra Ngoài. 21
14. Chương 14 : Vô Tình Thấy 22
15. Chương 15: Ép Buộc Cô Làm Thêm Giờ 23
16. Chương 16 : Cùng Hắn Dự Tiệc. 24
17. Chương 17 : Sự Trần Truồng Hấp Dẫn 25
18. Chương 18: Buông Tôi Ra 26
19. Chương 19 : Cả Đêm Làm Bạn Gái. 27
20. Chương 20: Ăn Đậu Hũ Của Nàng 28
21. Chương 21 : Nụ Hôn Rung Chuyển Đất Trời 29
22. Chương 22 : Nụ Hôn Rung Chuyển Đất Trời 30
23. Chương 23 : Quyến Rũ Hắn 31
24. Chương 24 : Vào Phòng Của Hắn 32
25. Chương 25 : Con Mồi 33
26. Chương 26 : Tối Nay Hãy Ở Lại Đây 34
27. Chương 27 : Lãnh Khinh Gọi Điện 36
28. Chương 28 : Bữa Tốt Nghiệp Tiệc Rượu. 37
29. Chương 29 : Hắn Bị Thương 38
30. Chương 30 : Cả Đêm Kích Tình Nở Rộ 39
31. Chương 31 : Một Phòng Mập Mờ 40
32. Chương 32 : Bị Em Trai Bắt Gặp 41
33. Chương 33 : Dấu Hôn Trên Cổ. 43
34. Chương 34 : Mất Khống Chế Cảm Xúc. 44
35. Chương 35 : Tình Yêu Cấm Kỵ 45
36. Chương 36 : Thiếu Niên Xấu Xa 46
37. Chương 37 : Cùng Nhau Ăn Cơm 47
38. Chương 38 : Giới Thiệu Bạn Gái Cho Hắn 48
39. Chương 39 : Ngừa Thai. 49
40. Chương 40 51
41. Chương 41 : Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật 52

42. Chương 42 : Ngủ Cùng Giường Chung Gối Suốt Cả Đêm. 53
43. Chương 43 : Một Cái Tát 54
44. Chương 44 : Ngủ Lầm Giường. 55
45. Chương 45 : Một Lòng Chỉ Nhớ Thương Cô. 56
46. Chương 46 : Không Nghĩ Sẽ Nhìn Thấy Anh. 57
47. Chương 47 : Sau Khi Tắm 58
48. Chương 48 : Yêu Cầu. 59
49. Chương 49 : Tâm Tình Mâu Thuẫn. 60
50. Chương 50 : Bị Hắn Bắt Gặp 61
51. Chương 51 : Đau Lòng Rời Đi 62
52. Chương 52 : Có Một Loại Yêu Gọi Là Buông Tay. 64
53. Chương 53 : Hiểu Lầm 65
54. Chương 54 : Chờ Hắn Đêm Khuya 66
55. Chương 55 : Xem Mắt. 67
56. Chương 56 : Sao Lại Là hắn? 68
57. Chương 57 : Tác Hợp Một Đôi. 69
58. Chương 58 : Hắn Dẫn Con Gái Về Nhà 71
59. Chương 59 : Ảnh Cấm. 72
60. Chương 60 : Hồ Ly Tinh. 73
61. Chương 61 : Căn Phòng Cách Vách Thở Dốc. 74
62. Chương 62 : Học Xấu. 75
63. Chương 63 : Chỉ Vui Đùa Một Chút Mà Thôi. 76
64. Chương 64 : Chị Thích Em Nhất. 77
65. Chương 65 : Bức Hôn 78
66. Chương 66 : Xã Giao Ước Hẹn. 79
67. Chương 67 : Không Cách Nào Thương Hắn 80
68. Chương 68 : Bá Đạo Dây Dưa 82
69. Chương 69 : Thổ Lộ 83
70. Chương 70 : Khiếp Sợ, Không Cách Nào Chấp Nhận 84
71. Chương 71 : Em Là Của Tôi. 85
72. Chương 72 : Tôi Muốn Em 86
73. Chương 73 : Thí Nghiệm 87
74. Chương 74 96
75. Chương 75 105
76. Chương 76 115
77. Chương 77 124
78. Chương 78 133
79. Chương 79 143
80. Chương 80 152
81. Chương 81 168
82. Chương 82 : Vô Tình Đoạt Lấy 184
83. Chương 83 : lần Đầu Tiên Của Cô 186
84. Chương 84 : Ác Ma, Cầu Xin Ngươi Bỏ Qua Cho Tôi Đi. 188
85. Chương 85 : Hận Hắn, Không Thể Nào Tha Thứ 189
86. Chương 86 : Yêu Cô Đến Mức Phát Điên Giống Như Đem Cô Nhốt Lấy 191
87. Chương 87 : Không Bằng Cầm Thú, Lần Nữa Xâm Phạm 193
88. Chương 88 : Sảng Khoái Chết Đi 195
89. Chương 89 : Muốn Chết? Không Dễ Dàng Như Vậy! 197
90. Chương 90 : Thả Tôi Đi Hoặc Để Tôi Đi Tìm Cái Chết. 199
91. Chương 91 : Một Đời Một Kiếp Không Cách Nào Thoát Khỏi.“thiếu Gia, Người Đã Tỉnh?” . . 201
92. Chương 92 : Tiếp Tục Dây Dưa. 204
93. Chương 93 : Dơ Bẩn, Hoàn Toàn Dơ Bẩn. 206
94. Chương 94 : Vụng Trộm Kích Thích. 209
95. Chương 95 : Hắn Đính Hôn. 211

96. Chương 96 : Đố Kỵ Làm Mất Khống Chế! . . . 213
97. Chương 97 : Ba Người Đàn Ông Một Sân Khấu . . . 216
98. Chương 98 : Trừng Phạt Của Ác Ma . . . 219
99. Chương 99 : Quan Hệ Sáng Tỏ Rồi! . . . 222
100. Chương 100 : Chiếc Nhẫn Kim Cương Lóe Sáng, Cưới Em ! ! ! . . . 226
101. Chương 101 : ngịch Chuyển: Người Nào Rơi Xuống, Vạn Kiếp Bất Phục! . . . 228
102. Chương 102 : Là Mộng Xuân Hay Là Cơn Ác Mộng? . . . 232
103. Chương 103 : Cả Đêm Dây Dưa. . . . 235
104. Chương 104 : Hậu Quả Của Việc Chọc Giận Hắn. . . . 238
105. Chương 105 : Không Sao Cả, Dơ Bẩn Thì Liền Dơ Bẩn Đi. . . . 241
106. Chương 106 : Lăng Nhục Biến Thái . . . 242
107. Chương 107 : Dám Đụng Đến Người Phụ Nữ Của Tôi, Chết! ! ! . . . 244
108. Chương 108: Ác Ma Không Hơn Không Kém . . . 248
109. Chương 109: Chinh Phục Em . . . 251
110. Chương 110: Rời Đi Đi, Cùng Anh Đi . . . 254
111. Chương 111: Giải Vây Bí Ẩn Thân Thế . . . 256
112. Chương 112: Ác Ma Trở Về . . . 259
113. Chương 113: Không Ngoan Dịu Dàng Trừng Phạt . . . 261
114. Chương 114: Em Cùng Hắn Qua Đêm Rồi Hả . . . 263
115. Chương 115: Đau, Sẽ Làm Cho Em Nhớ Kỹ Ai Mới Đúng Là Người Đàn Ông Của Em . . . 264
116. Chương 116: Tình Yêu Nghẹt Thở, Đau Như Dao Cắt . . . 267
117. Chương 117: Nếu Như Đây Là Địa Ngục, Sẽ Để Cho Em Và Anh Cùng Nhau Rơi Xuống . . . 269
118. Chương 118: Cầm Thú Chỉ Vì Phát Tiết . . . 273
119. Chương 119: Em Mang Thai? . . . 275
120. Chương 120: Suối Nước Nóng . . . 278
121. Chương 121: Đứa Bé, Có Nên Muốn Hay Không? . . . 280
122. Chương 122: Chuộc Tội--- Đau, Đau, Đau! . . . 282
123. Chương 123: Rốt Cuộc Ác Ma Cũng Đồng Ý Buông Tay . . . 285
124. Chương 124: Tình Cảm Khó Tiếp Tục, Tất Cả Trở Về Số Không . . . 288
125. Chương 125: Thiên Uy, Anh Không Yêu Em Nữa Sao? . . . 291
126. Chương 126: Có Bao Nhiêu Hận, Thì Bấy Nhiêu Yêu! . . . 294
127. Chương 127: Rốt Cuộc Là Người Nào Tổn Thương Người Nào? . . . 296
128. Chương 128: Vậy Nuôi Bị Nhốt . . . 299
129. Chương 129: Quyết Định Rời Khỏi Hắn . . . 301
130. Chương 130: Sao Đọa Rồi Sao, Lạc Đường Rồi Sao? . . . 303
131. Chương 131: Quấy Rầy, Các Người Cứ Tiếp Tục . . . 305
132. Chương 132: Ý Loạn Tình Mê Trong Phòng Tắm . . . 307
133. Chương 133: Liều Chết Triền Miên Trước Khi Biệt Ly . . . 309
134. Chương 134: Cô Rời Đi Sao? . . . 312
135. Chương 135: Rốt Cuộc Cùng Thoát Khỏi Ác Ma . . . 315
136. Chương 136: Đánh Mất Tình Yêu . . . 317
137. Chương 137: Ông Ta Là Cha Ruột? . . . 319
138. Chương 138: Nghiệt Duyên, Sai Lầm Gặp Nhau! . . . 321
139. Chương 139: Tình Cừu - Không Đội Trời Chung . . . 325
140. Chương 140: Một Màn Làm Người Ta Đỏ Mặt Tim Nhanh . . . 328
141. Chương 141: Nhớ Nhung Điên Cuồng . . . 330
142. Chương 142: Là Kẻ Thù Hay Người Yêu? . . . 332
143. Chương 143: Mấy Tháng Sau, Cuối Cùng Cũng Gặp Lại..... . . . 334
144. Chương 144: Yêu Em, Yêu Đến Hết Thuốc Chữa . . . 336
145. Chương 145: Tích Tuyết, Cùng Anh Đi Đi . . . 339
146. Chương 146: Không Có Em, Thế Giới Của Anh Là Một Vùng Tăm Tối . . . 341
147. Chương 147: Giết Anh Đi, Tích Tuyết . . . 343
148. Chương 148: Chỉ Cần Em Bên Tôi Ngày Cuối Cùng Thôi! . . . 345
149. Chương 149 . . . 347

150. Chương 150: Sinh Ly, Tử Biệt . . . 347
151. Chương 151: Kết Thúc —— Tất Cả Ân Oán Tình Hận Đều Chấm Dứt . . . 350
152. Chương 152: Lạc Thiên Uy Đã Chết!! . . . 352
153. Chương 153: Ba Năm Sau, Bắt Đầu Mới . . . 354
154. Chương 154: Tranh Đoạt, Cô Sẽ Thuộc Về Ai? . . . 357
155. Chương 155: Lạc Thiên Uy Thật Đã Chết Rùi Sao? . . . 360
156. Chương 156: Khiếp Sợ Gặp Nhau Tịa Bữa Tiệc . . . 363
157. Chương 157: Trưởng Thành, Hình Như Đã Từng Quen Biết Hắn . . . 365
158. Chương 158: Cùng Hắn Nhảy Một Điệu Có Tình Cảm Nóng Bỏng Mãnh Liệt . . . 367
159. Chương 159: Một Nửa Thân Thể Anh, Là Cô! . . . 371
160. Chương 160: Tối Nay, Em Là Của Tôi! . . . 374
161. Chương 161: Hoan Nghênh Anh Đến Tham Dự Hôn Lễ Của Chúng Tôi . . . 378
162. Chương 162: Bỏ Lỡ Ba Năm, Như Thế Nào Tiếp Tục Được Đây? . . . 381
163. Chương 163: Thoải Mái Lên Giường . . . 383
164. Chương 164: Tiếng Thì Thầm Trong Nhà Vệ Sinh . . . 387
165. Chương 165: A, Cái Người Lưu Manh Này! . . . 391
166. Chương 166: Tôi Biết Rõ, Em Là Tuyết Nhi Của Tôi . . . 394
167. Chương 167: Bảo Bối, Có Muốn Tôi Hay Không? . . . 396
168. Chương 168: Cô Làm Cho Hắn Khó Mà Kiềm Chế . . . 398
169. Chương 169: Em Cùng Hắn Ta Lên Giường? . . . 400
170. Chương 170: Làm Người Đàn Ông Thứ Hai . . . 402
171. Chương 171: Đứa Trẻ Giống Hệt Lạc Thiên Uy . . . 405
172. Chương 172: Anh Ấy, Đã Kết Hôn Sao? . . . 407
173. Chương 173: Ép Buộc Cô Làm Tình Nhân . . . 409
174. Chương 174: Tù Ngược: Không Cho Cô Rời Đi . . . 411
175. Chương 175: Xiềng Xích, Biến Thái Giam Cầm . . . 413
176. Chương 176: Món Đồ Chơi, Không Tim Không Phổi . . . 415
177. Chương 177: Hắn Đang Ép Cô! . . . 417
178. Chương 178: Dây Dưa Suốt Đêm . . . 419
179. Chương 179: Lại Có Một Đứa Con Của Chúng Ta? . . . 421
180. Chương 180: Vợ Của Hắn Tìm Đến Cửa . . . 423
181. Chương 181: Mẹ Của Bùi Địch Là Lạc Tích Tuyết . . . 427
182. Chương 182: Theo Dõi, Giám Thị . . . 430
183. Chương 183: Lần Nữa, Rơi Vào Tay Ác Ma . . . 432
184. Chương 184: Ly Hôn Thì Ly Hôn . . . 434
185. Chương 185: Thế Thân Lạc Tích Tuyết . . . 436
186. Chương 186: Lên Giường Với Họ, Anh Còn Có Thể Muốn Em Không? . . . 438
187. Chương 187: Thật Xin Lỗi, Cô Không Phải Là Cô Ấy . . . 441
188. Chương 188: Hoàn Toàn Triệt Để... Đoạt Lấy Cô!! . . . 444
189. Chương 189: Sau Khi Say Rượu.... . . . 446
190. Chương 190: Hận Hắn, Chân Tướng Tàn Nhẫn . . . 449
191. Chương 191: Khi Chủy Thủ Đâm Vào Thân Thể Của Hắn . . . 450
192. Chương 192: Gả Cho Tôi, Hay Là Chết? . . . 452
193. Chương 193: Cô Gái Hèn Hạ, Còn Không Quỳ Xuống? . . . 454
194. Chương 194: Thì Ra Bọn Họ Là Sinh Đôi . . . 457
195. Chương 195: Say Rượu, Tuyệt Thực, Tương Tư Thành Tật . . . 460
196. Chương 196: Chăm Sóc, Hai Người Ngủ Chung Giường Bệnh . . . 463
197. Chương 197: Đáng Chết, Em Thế Nhưng Dám Đi Xem Mắt . . . 469
198. Chương 198: Lisa Không Phải Vợ Của Anh . . . 472
199. Chương 199: Ở Chung, Hai Trái Tim Đến Gần Nhau . . . 475
200. Chương 200: Đe Dọa Cám Dỗ, Ép Cô Rời Khỏi . . . 479
201. Chương 201: Chia Tay, Còn Là Phản Bội? . . . 482
202. Chương 202: Cô Kết Hôn, Chú Rể Không Phải Anh! . . . 485
203. Chương 203: Trong Hôn Lễ Xuất Hiện Người Đàn Ông Từ Trên Trời Giáng Xuống (thượng) 488

204. Chương 204: Đổi Chú Rể, Hôn Lễ Vẫn Tiếp Tục 492
205. Chương 205: Bức Hôn, Em Đã Là Vợ Của Tôi 495
206. Chương 206: Làm Nhục: Yêu Hận Đan Xen Vào Đêm Tân Hôn 498
207. Chương 207: Bà Xã, Mặc Quần Cho Anh 501
208. Chương 208: Nhốt Em Cả Đời, Không Cho Rời Đi 504
209. Chương 209: Buộc Cô Ký Tân Trên Giấy Đăng Ký Kết Hôn 507
210. Chương 210: Vợ Chồng Là Chính Thức Cô Trở Thành Nữ Chủ Nhân 510
211. Chương 211: Sinh Hạ Con Của Chúng Ta? 513
212. Chương 212: Chia Tay Cô Ta, Mẹ Cho Con Mọi Thứ Con Muốn 516
213. Chương 213: Mới Cưới Không Ngủ Cùng Giường, Chống Cự Hắn 519
214. Chương 214: Lấy Tư Cách Là Vợ Tham Dự Yến Tiệc 522
215. Chương 215: Anh Lừa Người, Anh Chính Là Lạc Thiên Uy! 525
216. Chương 216: Khó Được Cùng Giường Cả Đêm 528
217. Chương 217: Phản Bội Cô, Hẹn Hò Với Người Phụ Nữ Khác 531
218. Chương 218: Tôi Muốn Ly Hôn Với Anh 534
219. Chương 219: Cả Đời Đừng Nghĩ Tránh Tôi 537
220. Chương 220: Vợ Chồng Thân Mật, Là Đạo Lý Hiển Nhiên! 540
221. Chương 221: Cô Dùng Thân Thể Trao Đổi Tự Do 542
222. Chương 222: Không Ly Hôn Được, Liền Ở Riêng Đi! 544
223. Chương 223: Giao Dịch Vô Sỉ, Cuối Cùng Cho Tôi Một Lần 546
224. Chương 224: Hết Ngủ Với Cô Gái Khác, Lại Ngủ Với Cô 549
225. Chương 225: Lần Sau Nhớ Mang Mũ 553
226. Chương 226: Trừ Em Ra, Em Cho Rằng Tôi Còn Có Thể Đụng Vào Người Nào Nữa Sao? . . 556
227. Chương 227: Trói Hắn Trên Giường, Trừng Phạt Quyến Rũ 559
228. Chương 228: Hậu Quả Chủ Động Quyến Rũ Hắn 562
229. Chương 229: Tôi Càng Muốn Ăn Em 565
230. Chương 230: Một Chút Cũng Không Rời Khỏi Cô 568
231. Chương 231: Cô Ta Mang Thai Đứa Bé Của Chồng Cô 572
232. Chương 232: Cô Nên Làm Gì Đây? 575
233. Chương 233: Cùng Người Đàn Ông Khác 577
234. Chương 234: Anh Đã Làm Gì Vợ Tôi 579
235. Chương 235: Nói, Em Sẽ Không Ời Khỏi Anh! 582
236. Chương 236: Cùng Người Tình Của Anh Gặp Mặt 584
237. Chương 237: Muốn Anh Trách Nhiệm Với Đứa Bé 587
238. Chương 238: Cô Ấy Căn Bản Không Sinh Được 590
239. Chương 239: Hận Anh, Không Muốn Gặp Anh 594
240. Chương 240: Các Người Ly Hôn Đi 597
241. Chương 241: Mang Thai Hai Tuần 600
242. Chương 242: Là Cô Hại Cô Ta Sinh Non Đấy 603
243. Chương 243: Anh Sẽ Cho Cô Ta Một Danh Phận 607
244. Chương 244: Bỏ Thuốc Cho Anh 610
245. Chương 245: Cảnh Tượng Khiến Tâm Đau Đớn 614
246. Chương 246: Tối Nay, Em Là Của Anh! 617
247. Chương 247: Cung Cô Phóng Túng Một Lần Đi 621
248. Chương 248: Buông Tay Đi, Tôi Không Muốn Anh! 624
249. Chương 249: Cô Mang Thai? 627
250. Chương 250: Nghĩ Tới Việc Ly Hôn Với Hắn, Dừng Có Nằm Mơ! 630
251. Chương 251: Em Rời Đi, Anh Sẽ Chết 633
252. Chương 252: Tự Hủy Hoại Để Cô Ở Lại!! 636
253. Chương 253: Ly Hôn, Không Phải Là Yêu Anh Ấy 638
254. Chương 254: Lạc Tích Tuyết Mất Tích 641
255. Chương 255: Hôn Lễ Của Lạc Thiên Uy Cùng Tống Khuynh Vũ 645
256. Chương 256: Rơi Xuống Cuộc Sống Thối Nát 648
257. Chương 257: Binh An Sinh Hạ Đứa Bé Khỏe Mạnh 651

258. Chương 258: Đứa Bé Cần Bố . . . 657
259. Chương 259: Cầu Hôn, Gả Cho Anh . . . 659
260. Chương 260: Người Và Vật Cũng Thay Đổi . . . 662
261. Chương 261: Cướp Đi Con Gái Của Cô . . . 665
262. Chương 262: Cha Của Đứa Bé Là Hắn Sao? . . . 668
263. Chương 263: Ở Dưới Người Tôi Mà Cứng Ngắc Như Vậy Sao? . . . 670
264. Chương 264: Anh Là Cha, Còn Là Cậu Sao? . . . 673
265. Chương 265: Anh Ly Hôn! (kết Cục Của Tống) . . . 676
266. Chương 266: Chuyện Tốt Bị Phá Hư . . . 679
267. Chương 267: Không Cho Phép Em Gả Cho Anh Ta!! . . . 682
268. Chương 268: Cưỡng Hôn Trước Mặt Mọi Người . . . 686
269. Chương 269: Chúng Ta Đều Bẩn Thỉu Không Chịu Nổi . . . 689
270. Chương 270: Lợi Dụng Con Gái, Buộc Cô Đi Vào Khuôn Khổ . . . 692
271. Chương 271: Gần Nhau Trong Gang Tấc Mà Biển Trời Cách Mặt, Gặp Lại Người Dưng . . . 696
272. Chương 272: Đem Cô Mạnh Mẽ Bắt Đi . . . 699
273. Chương 273: Thân Thể Phản Bội . . . 703
274. Chương 274: Mang Theo Nữ Nhi Nữ Nhi Rời Nhau . . . 705
275. Chương 275: Không Thấy Băng Băng . . . 708
276. Chương 276: Hắn Không Cùng Cô Ký Đơn Ly Hôn Luôn . . . 711
277. Chương 277: Một Nhà Ba Người Chung Đụng . . . 714
278. Chương 278: Tối Nay, Anh Mang Đứa Bé Ngủ . . . 717
279. Chương 279: Chung Giường Chung Gối . . . 719
280. Chương 280: Anh Trai Của Băng Băng . . . 722
281. Chương 281: Thiếu Anh Một Công Đạo . . . 724
282. Chương 282: Mất Khống Chế, Bạo Hành Cô! . . . 726
283. Chương 283: Đời Sống Thực Vật . . . 729
284. Chương 284: Anh Ta Không Phải Bố Con, Bố Mới Phải! . . . 733
285. Chương 285: Cô Chỉ Nhớ Anh Là Em Trai . . . 736
286. Chương 286: Nửa Đêm Đi Vào Phòng Cô . . . 740
287. Chương 287: Hai Người Đàn Ông Quyết Đấu . . . 742
288. Chương 288: Con Gái Lần Đầu Gọi Ba . . . 745
289. Chương 289: Thân Thế Lạc Thiên Uy . . . 747
290. Chương 290: Không Cho Khi Dễ Mẹ Tôi . . . 750
291. Chương 291: Bống Nhiên, Quay Đầu Là Anh! . . . 753
292. Chương 292: Anh Đánh Mất Cô! . . . 755
293. Chương 293: Mất Mà Ngược Lại . . . 758
294. Chương 294: Những Nụ Hôn Cực Nóng Trên Người Cô . . . 760
295. Chương 295: Vì Cô, Giết Thêm Một Tánh Mạng! . . . 762
296. Chương 296: Cùng Nhau Nhìn Mặt Trời Mọc . . . 764
297. Chương 297: Cô Phải Về Bên Cạnh Chồng Của Cô . . . 767
298. Chương 298: Bị Tai Kiếp . . . 770
299. Chương 299: Hắn Thế Nhưng Chưa Chết? . . . 773
300. Chương 300: Giết Cô, Lấy Mạng Đổi Mạng . . . 776
301. Chương 301: Chân Tướng, Mưu Đồ Đã Lâu! . . . 780
302. Chương 302: Anh, Trúng Một Phát Đạn! . . . 783
303. Chương 303: Cứu Cô, Hy Sinh Tánh Mạng! . . . 787
304. Chương 304: Đại Kết Cục: Yêu Đến Thiên Đường Địa Cửu . . . 790
305. Chương 305: Ngoại Truyện (1) . . . 797
306. Chương 306: Ngoại Truyện (2) . . . 799

Cưng Chiều Vợ Tối Cao : Cục Cưng Của Ác Ma, Em Dám Bỏ Trốn

Giới thiệu

"Không, van cầu em, không cần. . . chị là chị của em mà, sao em có thể đối xử với chị như vậy được"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cung-chieu-vo-toi-cao-cuc-cung-cua-ac-ma-em-dam-bo-tron

1. Chương 1 : Đêm Mê Loạn

Đêm lạnh như nước, ánh trăng mỏng manh thấm xuống đất xuyên qua mà cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong căn phòng biệt thự vô cùng rộng lớn, dễ chịu được thiết kế theo phong cách châu Âu.

Gió đêm đem màn che màu tím nhạt nhẹ nhấc lên, bóng dáng của hai cổ lửa nóng đang dây dưa, gắt gao kề nhau, cùng với ánh trăng ngoài cửa sổ trong trẻo nhưng lạnh lùng tạo thành một cảnh đẹp rực rỡ nhưng đối lập nhau.

Không mở đèn trong ánh sáng mờ mịt, người đàn ông ma mị, ngũ quan tựa như anh túc, tuyệt mỹ mà trí mạng. Nhưng giờ phút này lại tản ra khí tức nguy hiểm, hung ác cùng nham hiểm.

Động tác của hắn lạnh lùng mà cứng nhắc, không mang theo chút tình cảm nào, chỉ đơn thuần là thân thể giao nhau.

Mặc dù như thế nhưng dưới thân khuôn mặt của người con gái mang theo sự trầm luân sâu sắc.

Cô cos gắng bày ra chiêu quyến rũ đầy ngạo nghễ, khuôn mặt vũ mị phong tình vạn chủng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng thở gấp, trăm phương ngàn kế muốn người đàn ông ở trên.

Cô hiểu cách lấy lòng một người đàn ông là như thế nào, nhất là loại sự tình này, phàm là những người đàn ông cùng cô có quan hệ thì tất cả về sau đều si mê cô, duy chỉ có người đàn ông này lại không như thế.

Hắn muốn cô cho tới bây giờ chỉ là không chút do dự chiếm lấy, trước đây gần như đã chấm dứt quan hệ, chỉ vì sinh lý quan hệ hay là vì khát vọng mà thôi. Bởi vì thậm chí cho tới bây giờ hắn không hề muốn cô đụng chạm vào hắn.

Có lẽ là không cam lòng, cô duỗi ngón tay mảnh khành ra chậm rai quét qua cái trán, cái mũi, cái cằm ngay ngắn, lồng ngực rắn chắc của người đàn ông ở trên.

Thẳng đến khi cô chạm vào hắn, một vết sẹo bắt mắt thình lình trên ngực, ngón tay ngọc dừng lại, một đọa vết sẹo đỏ sậm như rắn nước uốn lượn quấn lồng ngực hắn, đột ngột, nổi bật, thực sự làm tăng làm vài phần thần bí cho người đàn ông vốn đã vô cùng anh tuấn này.

"Không được chạm vào nơi đó!"

Hắn thình lình bắt được tay cô, một âm lãnh bên tai mang theo cảnh cáo.

Người phụ nữ cả kinh, lập tức thay đổi biểu tình nịnh nọt, đưa tay vòng lên cổ của hắn, phát ra một tiengs hờn dỗi.

Người đàn ông như bị châm lửa, hắn ác độc chạy nước rút, dã man cướp đoạt, cùng cô một chỗ từ ga giường bên này lăn đến ga giường bên kia.

Nữ tử vẻ mặt vũ mị cinh đẹp,hô hấp dồn dập, vì hắn không ngừng tiến công bên dưới, cô khắp người toàn thân run rẩy không còn mục đích câu dẫn nữa.

Nhưng ngay lúc đôi môi đỏ mongjmaan mê kiều diễm ướt át chuẩn bị in lên đôi môi mỏng của người đàn ông thì tất cả động tác bỗng ngừng lại một giây.

"Chủ nhân?" Trên mặt cô hiện lên một tia nghi hoặc đầy dụ dỗ, than hình kiều nhuyễn hiện lên vài chỗ ửng hồng mất tựu nhiên. Nàng bất mãn, tìm đầu vai của hắn úp mặt vào, khao khát hắn có thê cho nàng nhiều thêm.

"Chủ nhân người làm sao vậy?" Cô lập tức đuổi theo, tựa như rắn nước từu phía sau ôm lấy eo hắn.

Giữa hai hàng lông mày của Lạc Thiên uy hiện lên tia không kiên nhẫn. Hắn lạnh lùng đẩy cô ra, lãnh đạm nhắc nhở: "Cô quên một điểm tối trọng yếu nhất! Tôi không bao giờ hôn người đàn bà khác."

"Vì cái gì? Vì cái gì mỗi lần chúng ta quan hệ với nhau anh đều không hôn em? Cũng không cho em hôn! Nếu như em có làm gì không tốt thì em có thể sửa mà!"

Nữ tử trên mặt hàm chứa oán hận. Cô – Trì Nhược Huân thân là sát thủ mị ảnh cấp cao bieet bao nhiêu người đàn ông quỳ gối dưới váy. Mà cô trừ chủ nhân của bọn họ ra thì không có người đàn ông nào cô để vào mắt.

Cô kỳ vọng có thể độc chiềm được người đàn ông hoàn mỹ này. Cô chỉ chờ đợi một nụ hôn từ hăn mà thôi. Chẳng lẽ điều đó là quá phận sao?

"Bởi vì cô không có tư cách!"

Trong mắt Lạc Thiên Uy lạnh lùng xẹt qua một tia trào phúng.Không mang theo bất cứ tình cảm nào, hắn chỉ để lại một câu nói lạnh như băng rồi xoay người rời đi.

2. Chương 2 : Hồi Ức Yêu Thương.

Đêm tĩnh lặng, chung quy cũng dễ khiến cho người ta nhớ lại những ký ức đã qua.

Hình dáng của Lạc Thiên Uy đứng lẳng lặng trong bóng tối dưới ánh đèn mờ ảo. Tay kẹp lấy điếu xì gà, nhàn nhạt thở ra vòng khói đem hắn phát hạo thành người đàn ông ma mị.

Đứng trên ban công của biệt thự, ngắm nhìn toàn thành thị trên không, những ngọn đèn giống nhau hỗn loạn thành một đoàn, thế nhưng lòng hắn lại ở nơi nào.

"Tuyết nhi, tôi rất nhớ em!" Trong mắt hắn có gì đó quang mang khó hiểu. Một hình ảnh xinh đẹp phủ đầy bụi cất giấu sâu trong lòng hắn, giờ lại nổi lên trong đầu hắn.

Bốn năm suốt 1268 ngày trôi qua, hắn đối với cô nhớ thương từng ngày từng ngày, càng gia tăng mãnh liệt chứ chưa từng ngưng lại.

Mặc dù trong bốn năm này, hắn có vô số nữ nhân, đã từng tận hưởng qua bao cơn hoan lạc nhưng trong mắt hắn, nội tâm ngoại trư cô, cho tới giờ chưa hề có qua một người đàn bà nào.

Hắn yêu cô nhiều như vậy, chỉ tiếc cô không những không yêu hắn mà còn rất rất hận hắn.

"Em so với cô ta thì sao?" Trì Nhược Huân bọc tấm chăn mỏng, chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Lạc Thiên Uy. Từ phía sau ôm lấy eo hắn, ngữ điệu ngả ngớn hỏi.

"Cô có thể đi. Quan hệ của chúng ta dừng ở đây!" Lạc Thiên Uy hở những liếc nhìn người phụ nữ yêu mị, ném ra một câu nói lạnh như băng làm trái tim cô đông đá vì lời nói ấy.

Trì Nhược Huân sững sờ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Cô kêu rên nói: "Vì cái gì? Chủ nhân, ngài tại sao lại đối với em như vậy?"

Cô cho rằng cô và hắn mà nói là có bất đồng, lại không nghĩ tới hắn lại muốn đuổi cô đi. Suy tính trước đây cũng không hề giống nhau! Cô cho rằng bằng tài sắc hiện tại nhất định có thể nhốt tâm người đàn ông này lại. vậy mà cuối cùng cô vân thất bại thảm hại.

"Không cần ôm bất luận ảo tưởng gì đối với tôi. Như vậy quãng đời về sau này của cô sẽ trôi qua rất thống khổ. Một người dàn bà, tôi đụng qua nhiều nhất là chỉ một lần mà thôi." Lạc Thiên Uy nhíu mày lộ ra vẻ chán ghét, giọng điệu càng thêm trầm thấp.

Trì Nhược Huân một hồi nội tâm thất lạc, cô đột nhiên quỳ rạp xuống, bất lực ôm lấy thân thể to lớn của hắn, tấp giòng cầu khản: "Uy, không cần vứt bỏ em được không, em cái gì cũng nguyện ý vì anh mà làm."

"Nhược Huân, cô không cho tôi cảm giác này". Lạc Thiên Uy không hề thương tiếc một cước đá văng cô ra, ngẩng đầu bước đi, không quay đầu lại một lần mà hướng phòng tắm xa hoa bước đến.

Trước khi hắn đi cũng không quên vứt xuống một câu cảnh cáo đem nội tâm Trì Nhược Huân tan vỡ hoàn toàn.

"Thừa dịp tôi chưa thay đổi chủ ý, lập tức biến đi. Nếu không hậu quả cô tự biết."

Trì Nhược Huân run rẩy như một đưa trẻ. Thần sắc trong nháy mắt lâm vào tuyệt vọng. Cô bụm mặt khóc chạy ra ngoài, tâm đã bị hắn gây thương tích đầy mình.

Chuyện như vậy đã xảy ra vô số lần ở vô số đàn bà của hắn.

Lạc Thiên Uy thoải mái nằm trong bồn tắm rộng lớn xa hoa, ngửa đầu nhìn trần nhà. Trong phòng tắm xa hoa bốc lên sương mù, góc cạnh rõ ràng của gương mặt hoàn mỹ hiện lên, có vẻ ma mị.

Tay phải hắn cầm ly rượu đỏ đung đưa chất lỏng đỏ hồng bên trong, tay trái cầm một tấm hình.

"Tuyết nhi, bọn họ không có tư cách trách em. Tôi yêu em, chỉ yêu một mình em, trừ phi tôi không còn trên cõi đời này!" Hắn lầm bầm lầu bầu nỉ non trong miệng. Đôi mắt sắc bén, thâm thúy trong nháy mắt biến thành dịu dàng vô hạn, tràn đầy thâm tình.

Nhưng điều đó chỉ có biểu hiện trước mặt người con gái tên là Lạc Tích Tuyết mà thôi.

Trên kính thủy tinh bị hơi nóng bám lấy, Lạc Thiên Uy viết đi viết lại cái tên Tích Tuyết. Ngón tay lạnh băng viết đến tê dại, khiên cho người ta hiểu rõ hắn yêu sâu sắc và đau đớn đến tận xương tủy là như thế nào.

Trong phòng tắm màu sắc trang nhã nhưng lạnh lẽo được bố trí cùng với vài màu sắc ấm áp tạo nên sự hài hòa, không giống như khoảng cách trong tình yêu.

3. Chương 3 : Máu Mưa Dầm Ngày

Ầm ầm…

Nương theo tia chớp chói mắt trên bầu trời, mưa tầm tả to như trút nước, tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng trong không trung, cả màn đêm tựa hồ cũng bị phá vỡ theo tiếng sấm ấy.

Trong biệt thự âm u, mùi của máu lan tràn…

"Tiểu tử thúi, để coi, mày còn chạy đằng nào?"

Một người phụ nữ trung niên ước chừng 30 tuổi đang cầm trong tay một cái cây thô to, hung dữ đuổi theo một cậu bé đang chạy trốn phía trước.

"Mày thực ình là đại thiếu gia nhà giàu sao? Mày chẳng qua là do con đàn bà hạ đẳng kia sinh ra mà thôi, mày dựa vào cái gì ở trong căn nhà này? Dựa vào cái gì mà tranh giành tài sản với tao?"

Người đàn bà đem cậu bé bức đến trong một góc tường, một phát bắt được đôi vai gầy nhỏ bé và yếu ớt của cậu bé, giơ cái cây to trong tay lên dùng hết lực mạnh mẽ thoáng cái vung đánh trên người cậu bé.

Cậu bé chỉ gắt gao ôm lấy thân thể nhỏ bé của mình, trên người đầy rẫy những vết thương, máu ứ đọng ở vết thương cũ giờ lại thêm vô số vết thương mới, đôi môi trở nên trắng bệch vì cậu bé ra sức cắn nó, không mở miệng cầu xin tha thứ dù là nửa tiếng, chỉ là vết máu đỏ hồng theo khóe môi chảy xuống.

Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng khí chất lộ ra trên người của cậu không tương xứng với tuổi một chút nào, thành thục mà cứng cỏi.

“Mày, cái loại hạ đẳng này!!! Đi chết đi, tao ày đi tìm cái chết!!!”

Người đàn bà hung hăng mở miệng mắng chửi những lời độc địa, đối diện với một cậu bé có khuôn mặt tuấn dật như thế này cùng trong trí nhớ gương mặt của người phụ nữ phá gia đình của ả lại giống nhau như đúc, làm cho bà ta càng thêm không khống chế được, cây gậy to trong tay càng dùng lực vung thẳng xuống.

“Phu nhân, không tốt rồi, lão gia đến đây, lão gia đã trở lại!”

Một người quản gia cỡ độ tuổi trung niên từ bên ngoài biệt thự hốt hoảng chạy vào, cản trở động tác đang chuẩn bị hạ xuống của người đàn bà kia, thần sắc kinh hoảng bẩm báo.

“Lão gia đã trở lại sao?” Bà ta không cam lòng thu hồi cái cây to trong tay lại, kéo cái cằm của cậu bé lại hung hăng chế trụ, nghiêm nghị cảnh cáo: “ Coi như tiểu tử nhà mày hôm nay gặp may, bất quá chuyện vừa rồi nếu mày dám nói cho lão gia biết thì tao khẳng định lần sau so với lần này còn nặng hơn nữa đó, nghe rõ chưa?”

Cậu bé cắn răng gật gật đầu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy,nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương lộ ra sự quật cường.

Hắn nhất định sẽ báo thù, nữ nhân này đã không những hại chết mẹ của hắn, mà mỗi ngày còn ngược đãi đánh đập hắn, đến khi hắn trưởng thành nhất định nợ máu sẽ đòi bằng máu.

“Người đâu, đem hắn đến phòng trong nhốt lại đi, ba ngày không cho ăn cơm, nếu lão gia có hỏi thì nói hắn ra ngoài đi học.”

Đôi mắt người đàn bà híp híp, đứng đối diện với người quản gia phân phó.

“Vâng, phu nhân!” Quản gia cung kính vuốt cằm, xoay người sang chỗ khác, dùng ánh mắt hèn mòn bỉ ổi đánh giá tiểu hài tử.

Cậu bé gọi là Lạc Thiên Uy, mới chỉ có 7 tuổi, là do lão gia bên ngoài trăng hoa với nữ nhân bên ngoài sinh ra. Người phụ nữ đó đã bị người đàn bà độc ác này giải quyết, nhưng nghiệt chủng cảu nàng ta lại được lão gia đưa về nhà, mấy ngày qua người phụ nữ đọc ác này đã tìm đủ mọi cách hành hạ cậu bé để thỏa mãn nội tâm bất mãn và uất hận cuả mình.

Bất quá là hổ phụ sinh hổ tử, cậu bé mang hình hài cực kỳ xinh đẹp giống người phụ nứ kia như đúc, ngũ quan xinh xắn, tuổi còn nhỏ mà đã hội đủ tài năng của một bậc tinh anh, nhất là làn da trắng đến mức đến mức làm cho phụ nữ ghen tị nhưng đồng thời cũng mơ màng ôm ấp ảo tưởng.

“Tiểu thiếu gia, đi theo tôi”. Quản gia kéo thân thể đang nằm dưới đất của cậu bé đứng dậy, thô lỗ lôi cậu bé đi còn mang theo giọng điệu tà ác.

4. Chương 4 : Lăng Nhục Biến Thái

“Phanh…”

Lạc Thiên Uy bị quản gia nặng nề ném xuống đất, cánh cửa của tầng hầm bị đóng lại, trước mắt hắn lâm vào một mảnh đen kịt, âm u.

“Hắc hắc, tiểu thiếu gia vừa rồi là tôi cứu tiểu thiếu gia nha, tiểu thiếu gia định cảm kích tôi như thế nào đây?”

Quản gia đáy mắt lập lòe lên ngọn lửa dục vọng, đôi mắt tham lam dâm tục nhìn chằm chằm vào Lạc Thiên Uy như đang nhìn một người con gái trần truồng, bước từng bước hèn mọn về phía cậu bé.

“Cút!” Khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên Uy hiện lên tia thị huyết tàn nhẫn, âm thanh lạnh như băng vạch phá đêm mưa tầm tã này, lộ ra một cổ ngoan độc bẩm sinh.

Quản gia như thể đang nghe được câu chuyện buồn cười nhất, hắn phát ra một tràng cười lạnh, một tay không cố kị chui vào trong quần áo của Lạc Thiên Uy.

"Muốn ta cút đi sao? Vậy ai đến bôi thuốc cho ngươi đây? Miệng vết thương của ngươi nghiêm trọng như vậy, không có ta thì ngươi sẽ chết đó".

Câu nói như thể hiện sự quan tâm, nhưng một bên lại vuốt cằm đánh giá cậu bé chỉ có 6,7 tuổi trước mắt, trong mắt của cậu bé có hàn khí âm lãnh không phù hợp với tuổi làm cho tim hắn đập nhanh, nhưng mặc dù là vậy hắn cũng không có ý định buông tha dễ dàng như vậy

Hắn đã bị thương thành như vậy mà phu nhân còn dặn 3 ngày không cho ăn cơm, chắc chắn hắn sẽ không qua khỏi. Dù sao thì hắn cũng chết không bằng trước khi chết để hắn nếm thử thế nào là dục tiên dục tử, dù sao cũng chưa bao giờ được nếm qua một nam hài xinh đẹp như thế này.

"Để ta xem thử thương thế của ngươi ra sao." Chưa kịp giật quần áo của cậu bé xuống thì đã phát ra một tiếng rên thống khổ.

Nguyên lai là Lạc Thiên Uy đã thừa dịp hắn tới gần há mồm hết sức hướng bả vai của hắn hung hăng cắn xuống, dòng máu đỏ tươi nương theo vai tên quản gia chảy xuống.

"Mày, cái tên tiểu tử thúi này dám cắn ta! Xem ta hôm nay trừng trị ngươi như thế nào." Tên quản gia hoàn toàn bị chọc giận, hắn hung hăng tát vào mặt cậu bé một bạt tai rõ kêu, kéo cậu bé lại gần.

"Thả ta ra, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận!" Tròng mắt Lạc Thiên Uy lạnh như băng bắn ra tia thị huyết, đồng tử dữ tợn, hắn dùng khí lực toàn thân nắm chặt 2 tay lại thành năm đấm.

Quản gia dữ tợn cười to lên, con ngươi đen lập lòe đùa cợt: "Tiểu tử, mày cho rằng mình là thiếu gia thật sao? Mày chẳng qua là nghiệt chủng do lão gia ở bên ngoài lưu lại mà thôi, ngoan ngoãn cho ta chơi mấy lần, có lẽ khi ta chán sẽ làm điều gì đó tốt ày, bằng không mày sẽ hối hận".

Nói xong, hắn nắm chặt tóc của Lạc Thiên Uy, bàn tay hung ác kéo một cái.

lạc Thiên Uy chịu đựng sỉ nhục, hung hăng trừng mắt quản gia, gân xanh trên trán cơ hồ sắp tuôn ra mà tên quản gia lại giật dây lưng của chính mình ra, xoay người cạu bé lại.

Ngoài cửa sổ gió lạnh tàn sát bữa bãi, sấm sét vang dội, nương theo gió lạnh như băng lọt vào tầng hầm, Lạc Thiên Uy rốt cuộc không nhịn được nữa khóc to lên.

Đúng lúc này, cánh cửa tầng hầm đột ngột bị đẩy ra, một người thiếu nữ mặc âu phục xuất hiện ở cửa ra vào.

Nàng như là thiên sứ trên trời giáng xuống, khoac trên người bộ váy được làm bằng tơ sợi, bên hông buộc một chiếc nơ bươm bướm, tóc dài đen nhánh buông ở hai vai, tại bên tóc mai kia có một cái cài tóc tinh sảo xinh đẹp.

"Buông hắn ra". Lạc Tích Tuyết tức giận quát, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào tên quản gia, con người xinh đẹp tràn đầy chán ghét.

Vừa rồi nàng từ trong phòng đi ra, vừa vặn trong thấy quản gia kéo một cậu bé xuống tầng hầm, nàng từ xa đã nhìn thấy cậu bé này trắng noãn, điều này làm cho nàng lo lắng không phải bệnh cũ của tên quản gia biến thái này lại tái phát đó chứ.

"Đại tiểu thư là phu nhân bảo tôi đem hắn nhốt vào đây". Hoa quản gia cũng không có ý định buông Lạc Thiên Uy ra, ngược lại còn đem phu nhân ra làm bia chắn.

5. Chương 5 : Hắn Nhắm Trúng Mục Tiêu Thiên Sứ Là Nàng.

"Câm mồm! Hoa quản gia, ngươi đem mẹ kế ta ra đến ép ta. Nếu như ngươi không nghĩ ta sẽ đem chuyện này nói với cha ta biết thì lập tức đem Thiên Uy giao cho ta!"

Lạc Tích Tuyết lạnh giọng quát lớn, trong lồng ngực phập phồng phẫn nộ, kích động.

Trước mắt là một cậu bé còn chưa tới mười tuổi, toàn thân gầy tong suy yếu, trên người bộ quần áo cũ nát bị xé rách, lộ ra vết sẹo cũ lẫn vết thương mới, nhìn thật đáng thương.

Cậu bé trước mặt này là do cha từ bên ngoài dẫn về, là em trai của cô, thế mà lại bị đối xử như vậy. Nội tâm Lạc Tích Tuyết vừa là đau lòng vừa tức giận, khi nàng nhìn thấy trên mặt hắn đọng lại vệt nước mắt lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Súc sinh! Một cậu bé nhỏ như vậy mà cũng không tha.

"Đại tiểu thư, người ngàn lần vạn lần đừng nói cho lão gia biết, việc này hết thảy đều là ý của phu nhân, thuộc hạ không có liên quan gì đến việc này hết". Hoa quản gia trên khuôn mặt tươi cười, đối với Tích Tuyết cầu khẩn.

"Hoa quản gia, ngươi hẳn là biết rõ thân phận của hắn, chỉ bằng ngươi vừa rồi đối với hắn làm những việc gì thì ta hoàn toàn có thể đem ngươi vào cục cảnh sát, cho ngươi một tội hình sự?"

Lạc Tích Tuyết mang đồng tử quang lạnh thấu xương theo dõi hắn, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại lộ ra lời cảnh cáo sắc bén.

Thân thể hoa quản gia run rẩy, vội vàng quỳ xuống khẩn cầu: "Đừng như vậy, tiểu thư, xin người đừng nói với lão gia, thuộc hạ lại càng không muốn đến cục cảnh sát đâu. Thói quen xấu này của thuộc hạ không phải người không biết, từ nay về sau thuộc hạ nhất định sẽ sửa, cũng không dám ngược đãi tiểu thiếu gia nữa."

"Ta dựa vào cái gì mà tin ngươi?" Lạc Tích Tuyết nghe lời cầu xin hèn mọn của hắn, không có chút dộng lòng nào.

"Đại tiểu thư, nếu như thuộc hạ còn đối với thiếu gia có hành vi này nữa sẽ để người toàn quyền xử trí." Hoa quản gia thề son sắt cam đoan.

"Như vậy còn chưa đư!" Lạc Tích Tuyết lạnh giọng cắt đứt, xoay người sang chỗ khác, gằn từng chữ: " Ngươi nhất định phải đáp ứng ta, nếu lần sau mẹ k ế ta còn ngược đãi hắn, ngươi trước tiên phải nói cho ta biết, nếu không ta sẽ đem sự việc ngày hôm nay nói cho cha ta biết."

"Dạ, dạ, thuộc hạ biết rồi ạ!" Quản gia nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cúi đầu khom lưng.

Lạc Tích Tuyết lúc này mới xoay người, đi vào chỗ Lạc Thiên Uy, đứng trước mặt hắn duỗi ra cánh tay trắng noãn hướng về hắn nói: "Chị mang em ra ngoài".

Nàng hướng hắn mỉm cười, nàng cười tựa như một thiên sứ thanh tịnh không nhiễm chút bụi trần lại có một chút gì đó giống với ngôi sao rọi sáng chỗ hai người, một cái nháy mắt cũng không có mà nhìn thẳng về phía hắn.

Tâm Lạc Thiên Uy dao động, một loại xúc động khác thường nảy sinh dưới đáy lòng, chỉ là hắn cũng không duỗi tay của mình ra, mà thay vào đó là dồng tử lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía của Lạc Tích Tuyết, trong mắt hắn chợt lé lên ý vị không hợp tuổi của hắn.

"Em làm sao vậy?" Lạc Tích Tuyết khó hiểu hỏi, tại sao em mình lại nhìn mình vưới ánh mắt có chút kỳ quái.

Nàng cứu hắn, hắn hẳn nên cảm kích nàng không phai sao? Như thế nào mà trên mặt hắn lại không có một tí nào ý muốn cảm tạ nàng vậy, ngược lại còn làm cho người ta khó có thể tới gần.

Lạc Thiên Uy không có đáp lại nghi vấn của Lạc Tích Tuyết, mà trực tiếp đứng lên đi đến trước mặt tên quản gia.

Trong bóng tối,bọn họ đều không nhìn thấy biểu lộ nào trên khuôn mặt của hắn, chỉ cảm thấy có một cổ hàn khí càng ngày càng trầm hướng phía cẩu tên quản gia.

Thẳng đến khi thân hình hắn biến hóa nhanh nhẹn chuyển động về phía tên quản gia, trong tay chẳng biết lúc nào cầm một con dao bén nhọn, không đợi quản gia có bất kỳ phản ứng nào, hắn đã đem lưỡi dao hung hăng đâm tới.

"A!!!" Quản gia thống khổ kêu ré lên, thanh âm vạng vọng trong căn phòng tối om.

Máu tươi, tùy ý chảy xuống, một cỗ khí tức thị huyết tràn ngập trong phòng… Mà hắn lại đang cười khoái chí.

6. Chương 6 : Quỷ Sa Tăng Trở Về

Lạc Tích Tuyết lập tức đứng ngơ tại chỗ, nàng quả thực không thể tin được, đây chỉ là một tiểu nam hài mới nẩy tuổi thôi lại làm ra sự tình này.

"Muốn cam đoan hắn từ nay về sau cũng không dám tái phạm, biện pháp tốt nhất chính là làm cho hắn không bao giờ mở miệng được nữa". Lạc Thiên Uy lãnh ngạo liếc Lạc Tích Tuyết, một đôi con ngươi lập lòe huyết sắc giống như muốn đem cả linh hồn nàng hút vào trong đó vậy.

Lạc Tích Tuyết ý thức được điều này thân thể run rẩy từ từ hạ xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy nữa, rõ ràng chỉ sáu tuổi nhưng lại nói ra lời nói quá đỗi tàn nhẫn, đặc biệt cặp mắt kia quá đỗi lạnh lùng.

"Em..." Nàng cau mày lại nâng đôi lông mày đen, trừng mắt dõi theo hắn, trên mặt thể hiện sự phòng bị.

Cậu bé này nhìn không đơn giản như vậy, ít nhất Lạc Tích Tuyết lúc ấy cho rằng là vậy.

Mà trên thực tế, kế tiếp phát sinh một loạt sự tình chứng minh suy nghĩ ngay lúc đó của nàng - lạc Thiên Uy quả thật không phải là một cậu bé đơn giản.

Không lâu sau, cha Lạc Tích Tuyết phát hiện Lạc Thiên Uy bị ngược đãi, giận dữ vô cùng, hắn coi Lạc Thiên Uy là người thừa kế duy nhất sản nghiệp này, đối với hắn yêu thương hết mực, thậm chí còn xem hắn là do vợ chính thức của mình sinh ra.

Nhưng từ đêm đó, kể từ khi cứu hắn thì Lạc Tích Tuyết không gặp cậu bé danh nghĩa là em của mình nữa. Vì cha muốn bồi dưỡng người con trai độc nhất này nên đã đưa hắn ra nước ngoài học tập, chị em bọn họ chưa gặp nhau thêm lần nào nữa, dần dần Lạc Tích Tuyết cũng quên trong cuộc đời mình từng xuất hiện một người mang danh nghĩa là em trai của mình.

Cho đến mười năm sau

Đêm hôm đó, Lạc Thiên Uy vừa tròn mười sáu tuổi, tốt nghiệp từ nước ngoài trở về. Lạc phụ vì muốn chúc mừng con trai trở về nên đã tổ chức một bữa tiệc lớn.

Một bữa tiệc xa hoa, đèn thủy tinh cung đình óng ánh lóe sáng, đá cẩm thạch trơn bóng tản mát chói mắt, tại đại sảnh ồn ào, quan khach đi tới đi lui như nước chảy, trong không khí tràn ngập hương vị của những mỹ vị hòa cùng với hương thơm của rượu đỏ.

Dọc theo lan can, ngay tại bên cửa sổ hé ra một chiếc sô pha, kế bên là bóng dáng của một bóng dáng. Lạc Tích Tuyết đã tròn 20 tuổi, độ tuổi mà người con gái trổ mã trở nên xinh đẹp rạng rỡ, Lạc Tích Tuyết chính là minh chứng cụ thể nhất. Đêm nay nàng mặc một chiếc váy dài thấp ngực, lộ ra tư thái xinh đẹp, hơn nữa đó là vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành làm ọi người đàn ông trên thế gian này nguyện mơ màng cũng chờ đợi.

Đêm nay là nàng dùng thân phận chủ nhân dự họp yến tiệc sinh nhật này. Tại ánh sáng của ánh đèn rọi xuống, Lạc Tích Tuyết trên tay cầm một ly rượu chân cao, một tay nhấc váy dài, như nữ thần mang khuôn mặt mỉm cười đi chào hỏi từng tân khách, khuôn mặt xinh đẹp kết hợp với lễ phục hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Âm nhạc vui sướng lan tràn khắp biệt thự vốn hẻo lánh này.

Đang ở đọa cao trào, thời gian bỗng đếm ngược, trong phòng khách xa hoa đang được ánh đèn chiếu sáng bỗng nhiên tối om, bọn hạ nhân mặc trang phục trắng đem một chiếc bánh sinh nhật tháp đem vào chính giữa.

Nương theo tiếng nhạc là tiếng vỗ tay của mọi người, một người con trai xuất hiện khiến ọi người đều kinh diễm, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Một thân tây trang đen được cắt may tinh tế và tỉ mỉ từng chi tiết, thân hình cao lớn, môi mỏng kiêu căng nhưng lại lạnh như băng, toàn thân tản mát ra khí chất ma mị cùng lãnh khốc, có loại cao quý áp đảo mọi người tựa như một vương giả, làm cho người ta sợ hãi không dám đến gần dù là nửa bước.

7. Chương 7 : người Thừa Kế.

Hiện trường náo nhiệt thoáng cái an tĩnh lại.

Tất cả tân khách đều thò đâu fra, đều đem ánh mắt ngưng trụ tại người đàn ông tuấn dật này.

"Wow, đẹp trai quá!" Ở đây có không ít phụ nữ bắt đầu khống chế không nổi nữa nghẹn ngào thét lên.

Đứng bên của sổ, Lạc Tích Tuyết thân thể nhịn không được run rẩy vài cái, khioon mặt tinh xảo trở nên có chút trắng bệch, đôi mắt như ngọc lưu ly sững sờ nhìn người đàn thiếu niên trước mắt.

Đây là em trai của cô sao?

Mười sáu tuổi, hán đã trưởng thành như vậy? Hiện tại đứng dưới ánh đèn quần áo ngăn nắp đoạt đi ánh nhìn của người khác, rất khác với cậu bé từng khóc trong căn phòng tối om mười năm trước, một chút cũng không giống.

Lạc Tích Tuyết ở một khoảng cách xa nhìn hắn, ở sâu trong nội tâm không biết sao lại sinh ra sự bất an. Tầm mắt hắn rõ ràng không phải nhìn mình nhưng vì sao cô luôn cảm giác ánh mắt hắn một mực dừng lại trên người của cô chưa từng rời đi.

Không sao đâu Lạc Tích Tuyết, mười năm rồi hắn còn nhận ra cô nữa mới là chuyện lạ đó.

Đang nghĩ ngợi chỉ thấy Lạc phụ đặt ky rượu xuống, bước từng bước uy nghiêm hướng về phía hắn.

"Các vị, cảm tạ mọi người đã dành thời gian đến đây dự sinh nhật của Thiên Uy. Đêm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của đứa con trai duy nhất của Lạc Chấn Long tôi, cũng là dịp đem tất cả tâm huyết của đời cho hắn quản lý, từ nay về sau lời nói của Thiên Uy cũng chính là lời nói của Lạc Chấn Long tôi, hy vọng mọi người giống như trước nay duy trì như vậy, phụ tá cho con trai tôi. Tương lai thế giới là thuộc về tuổi trẻ các người."

Lạc Chân Long đắc ý đưa tay lên bả vai Lạc Thiên Uy,trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, hắn dõng dạc khai mạc lý do của bữa tiệc này, lập tức nhận lấy một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Kế tiếp là thời gian cắt bánh ngọt, Lạc Thiên Uy tay cầm con dao nhỏ cắt thành từng khối bánh, hai tay đưa cho Lạc Chấn Long cùng các bậc tiền bối và anh em trong nhà.

Yến tiệc lần này kì thực là cơ hội để Lạc Chần Long tuyên bố với bên ngoài đứa con mười sáu tuổi sẽ nối nghiệp của hắn.

Các tân khách từng đợt than thở bên không dứt bên tai, hương rượu đỏ lan tràn, mỗi người đều vây quanh hắn bày ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt.

Đang lúc sinh nhật diễn ra, Lạc Tích Tuyết lại một mình cầm một ky rượu đỏ trong tay, đi vào hoa viên của biệt thự.

Lúc mà ba nói ra những ý tứ đó cô biết phận nữ nhi như cô sớm muộn gì cũng lập gia đình nên tự động rút khỏi, không cùng em trai tranh đoạt.

"Tích Tuyết, sao lại đứng đây một mình thế?" Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói thanh nhuận trầm thấp của một người đàn ông.

Lạc Tích Tuyết giật mình, cười nhạt xoay người sang chỗ khác, ánh vào mắt nhìn là dung nhan tuấn dật.

Sự tuấn dật như thiên thần này, trên người lại tỏa ra khí tức vương tử nho nhã, cao quý, mày kiếm anh tuấn nhìn cô với ánh mắt cực kỳ dịu dàng như muốn đem cô chết chìm trong đó.

Hắn chính là bạn trai hiện tại của Lạc Tích Tuyết, người đàn ông này có gia thế hiển hách, bề ngoài cao lớn tuấn dật, khí độ bất phàm, là còn trai độc nhất của tập đoàn Tiếu thị - Tiếu Vũ Trạch.

"Anh Vũ Trạch". Lạc Tích Tuyết thân mật gọi hắn một tiếng, đôi mắt sáng như ánh sao nâng lên nhìn hắn:" Em chỉ ra đây hít thở không khí chút thôi, bên trong ngột ngạt quá".

8. Chương 8 : Ôm Hôn Dưới Ánh Trăng

"Tích Tuyết, em có khỏe không?" Tiếu Vũ Trạch con mắt thầm trần nhìn Lạc Tích Tuyết, hai đầu lông mày có một tia ý, do dự hồi lâu mới hỏi thẳng.

Lạc Tích Tuyệt nâng cặp mắt thanh tịnh lên, nghiêng đầu khó hiểu hỏi lại:" Em đương nhiên là tốt rồi, sao anh lại hỏi vậy?"

"Bác vừa mới tuyên bố em trai em là người thừa kế gia nghiệp, em chẳng lẽ không chút nào để ý sao?" Tiếu Vũ Trạch dừng một chút, thần sắc nghiêm túc nhìn nàng.

Lạc Tích Tuyết chân mày giãn ra, bên môi hiện lên một nụ cười đạm mạc:"Em vì sao phải chú ý? Hắn vốn chính là con trai ruột của ba thì ba truyền lại sản nghiệp cho hắn là chuyện rất bình thường mà".

"Dù sao thì hắn cũng chỉ là đứa con riêng do một người phụ nữ không rõ lai lịch sinh ra thôi, em mới chính là người thừa kế chính thức, huống chi năm đó lúc mẹ em gần mất không phải bá phụ hứa sẽ đem toàn bộ gia nghiệp giao lại cho em đó sao?" Tiếu Vũ Trạch bóp chặt đôi vai gầy yếu của Tích Tuyết, có chút bất bình tức giận nói với nàng.

Lạc Tích Tuyết sắc mặt không chút thay đổi, bên môi nở ra một nụ cười hơi ngưng lại, nhắc tới mẹ trong lòng của nàng có chút cảm giác đau lòng.

Năm đó lúc mẫu thân sắp qua đời, phụ thân tại đầu giường đã hứa sẽ chiếu cố nàng, còn muốn đem toàn bộ gia sản nhà họ Lạc trao lại cho nàng. Chỉ có điều mẹ qua vừa qua đời không bao lâu thì cha đã cưới mẹ kế, về sau còn trăng hoa bên ngoài. Nàng không phải không biết kể từ khi có Lạc Thiên Uy thì cha đối với nàng không còn như xưa nữa.

Không phải nàng muốn số gia tài kia, mà là cảm giác được nhân tình cảm của con người lạnh lung như thế nào, lúc còn yêu nhau thì cha thề non hẹn biển với mẹ đến khi mẹ qua đời thì hết thảy lời hứa cũng tan thành mây khói.

"Vũ Trạch, không phải em còn có anh sao? Tuy cha không còn yêu thương em như trước, có thể do Thiên Uy là con trai duy nhất của cha nên để ắn thừa kế gia nghiệp cũng thích hợp hơn em, em sớm muộn gì cũng phải lập gia đình chỉ cần có anh bên cạnh là đủ rồi." Lạc Tích Tuyết suy nghĩ nói, đơi với Vũ Trạch nở một nụ cười rực rỡ.

"Em đó, thiên lương quá đi!" Tiếu Vũ Trạch nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, sủng nịch ôm nàng:" Tích Tuyết, không bằng chúng ta kết hôn sớm một chút được không, em đến chỗ anh ở đỡ phải chịu sự lạnh nhạt tại Lạc gia này".

Lạc Tích Tuyết mỉm cười, trấn an hắn: "Chuyện kết hôn hãy chờ sau khi em tốt nghiệp hãy nói sau, thế nào đi nữa thì Thiên Uy là em trai của em chắc sẽ không đối với em như thế đâu".

"Cũng vì hắn là em trai của em nên anh mới càng lo lắng... sợ hắn sẽ gây khó dễ cho em". Tiếu Vũ Trạch thở dài, hai tay nâng gò má tiều tụy của Lạc Tích Tuyết lên, đôi con ngươi ngưng trong nhìn nàng.

Hắn không quên vừa rồi trên bữa tiệc, ánh mắt của Lạc Thiên Uy tuy đứng xa nhưng vẫn hướng về Lạc Tích Tuyết, có lẽ những người khác không để ý, nhưng là bạn trai Lạc Tích Tuyết đối với những người đàn ông có ý đồ với bạn gái mình thì hắn đặc biệt mẫn cảm. Vừa rồi ánh mắt của Lạc Thiên Uy luôn nhìn chị mình, đó là ánh mắt chiếm giữ của một người đàn ông dành cho người đàn bà của mình, không giống như chị em đơn thuần, chỉ mong là hắn đã suy nghĩ quá nhiều nếu không thì sự việc e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

"Không sao đâu, Thiên Uy dù gì cũng là em trai của em, làm sao có thể gây khó dễ cho em chứ?" Lạc Tích Tuyết tuy ngoài miệng nói giúp em trai mình nhưng trong lòng lại bất an vô cùng.

Vì để chứng tỏ quyết tâm của nàng cũng vì muốn làm bạn trai mình an lòng nên nàng đã chủ động kiễng mũi chân, hôn nhẹ lên môi của Tiếu Trạch Vũ.

Nơi bụi hoa yên tĩnh có ánh sang của ánh trăng làm nền chiếu rọi cho đôi hai bong dáng đang ôm hôn nhau.

Ai cũng không phát hiện ra rằng, tại một cây đại thụ già có một đôi mắt ngăm đen như bảo thạch giờ phút này sang lên làm cho người ta liên tưởng đến ánh sang liên quan đến máu.

9. Chương 9 : Tìm Hiểu Trong Đêm Tối

Hơi lạnh của gió đêm, một vẫng trăng non trên bầu trời đen kịt, bong đêm bao phủ xuống, không gian yên tĩnh tỏa ra một cổ khí tức lạ lung.

Lạc Tích Tuyết tạm biệt Tiếu Vũ Trạch sau đi thẳng về phòng nghỉ ngơi.

Gần nửa đêm, bữa tiệc xa hoa kết thúc, gia nhân đều đi nghỉ ngơi, khu biệt thự lại quay lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

Lạc Tích Tuyết chậm rãi đẩy cửa phòng ra, cô cũng không có mở đèn, trong phòng ngủ tối om chỉ có thể mượn ánh sang của ánh trăng để tìm thấy chút đường đi.

Cửa sổ sát mặt đất được gió thổi phất phơ, tại dưới ánh trăng một bóng dáng cao lớn đứng sừng sững ngay bên tại của sổ.

"Ai?" Lạc Tích Tuyết hoảng sợ, cô cảnh giác lên tiếng hỏi, thân thể không tự giác mà run rẩy

Đã trễ như vậy rồi, sao trong phòng cô lại có một người đàn ông chứ?

Người đàn ông chậm rãi quay lại, dôi mắt thâm thúy như đá cẩm thạch chăm chú nhìn cô, bong lưng hắn cao lon bị ánh sang ngoài cửa sổ che bớt phân nửa, làm cho người ta có loại áp bách nói không nên lời.

"Đã lâu không gặp, Lạc Tích Tuyết!" Trên khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên Uy hiện ra sự lạnh lung, cánh môi mỏng nói ra mấy chữ lạnh băng.

"Là em sao, Thiên Uy?" lạc Tích Tuyết thay đổi một hơi, nhưng thần kinh vẫn căng thẳng như cũ, đã trễ như vậy rồi, sao Thiên Uy lại đến phòng của cô làm gì?

Lạc Thiên Uy đứng tại chỗ không động, nhưng con mắt tĩnh mịch không ngừng đánh giá cô từ trên xuống dưới, Trên người hắn vẫn đang mặc bộ âu phục tại bữa tiệc kia, bề ngoài lạnh lung kiêu ngạo, lộ ra khí tức nguy hiểm.

"Thiên Uy, muôn như thế này rồi em đến phòng chị làm gì vậy?" Lạc Tích Tuyết bị ánh mắt nhìn như vậy, da đầu có chút run lên, cô không khỏi nuốt miếng lấy can đảm hỏi thẳng hắn.

Lạc Thiên Uy không trả lời chỉ là từng bước tới gần cô, trong mắt của hắn có sự lạnh lung như tu la địa ngục.

Tâm Lạc Tích Tuyết bắt đầu bất an, khuôn mặt lộ rõ sự bất an, chính cô cũng không hiểu được tại sao thấy em trai của mình mà cô lai sợ hãi như vậy?

Hắn thoạt nhìn trừ có sự lãnh khốc ra thì cũng không có gì quá đáng sợ. Chẳng lẽ vì bọn họ đã quá lâu không gặp nên có sự xa lạ?

Chắc do 10 năm không gặp nên như vậy thôi,Lạc Tích Tuyết trong lòng tự an ủi mình.

Trong nháy mắt Lạc Thiên Uy đã bước tới đứng trước mặt cô, ánh mắt hắn lạnh lung nhìn chằm chằm vào trên người cô, làm cho Lạc Tích Tuyết hoảng sợ.

"Hắn là ai?"

Ngưng mắt nhìn cô nửa ngày, Lạc Thiên Uy đột nhiên lạnh lung lên tiếng, trong lời nói còn lộ ra sự tức giận không thể nào giải thích được

"Hắn?" Lạc Tích Tuyết đột nhiên bị hắn hỏi như thế nên có chút nghĩ không ra, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Thiên Uy, trong mắt mạng theo sự khó hiểu.

"Vừa rồi trong hoa viên, c ô ôm hôn một người đàn ông, tôi hỏi hắn là ai?" Lông mày anh tuấn của Lạc Thiên Uy nhăn lại, ánh mắt sắc như kiếm nhìn cô, hai tay không tự giác nắm thành nắm đấm.

Chương 10: Cô có bạn trai.

Đôi mắt Lạc Thiên Uy nhìn cô lạnh thấu xương làm cho thân thể Lạc Tích Tuyết bất giác run rẩy.

Người đàn ông cùng cô hôn môi trong hoa viên không phải là Tiếu Trạch Vũ sao? Cái này thì có gì kỳ quái đâu, hắn vốn là bạn trai của cô mà? Vì cái gì mà cô cảm giác Lạc Thiên Uy có chút không cao hứng?

"Em đang nói đến Tiếu Vũ Trạch sao?" Lạc Tích Tuyết hỏi lại. "Hắn là bạn trai của chị, chị và anh ấy cũng sắp kết hôn rồi."

Có lẽ là do Thiên Uy mới trở về nên không biết chuyện cô có bạn trai, hiện tại cô nên nói rõ với hắn để từ nay về sau tránh hiểu lầm.

"Kết hôn?" Hai hàng lông mày của Lạc Thiên Uy càng tỏa ra sự lạnh lùng không chịu nổi, hai từ này chậm rãi thoát ra từ khẽ răng của hắn.

Lạc Tích Tuyết gật đầu, mỉm cười nói:"Uh, chị học đại học cũng sắp xong, chờ sau khi tốt nghiệp sẽ cũng với Trạch Vũ kết hôn".

Lạc Tích Tuyết nói rõ ràng, cô sẽ không tranh gia tài cùng hắn, cũng sẽ không làm chuyện gì gây ảnh hưởng đến Lạc gia cho nên sẽ không phải là kẻ thù của hắn.

Chỉ là cô không rõ chẳng lẽ Lạc Thiên Uy chỉ muốn gia sản của Lạc gia một cách đơn giản như vậy hay sao?

"Tôi không có ý đó!" Lạc Thiên Uy nhếch môi mỏng lên, trong mắt là sự hờ hững dày đặc.

Không có? Lạc Tích Tuyết nhíu mày, buồn bực ngẩng đầu nhìn hắn.

Đã không có sao hắn lại còn đến gian phòng của cô vào giờ này làm gì? Không phải đến cảnh cáo cô không được cùng hắn tranh đoạt tài sản sao?

"Em còn chuyện gì không?" Lạc Tích Tuyết điều chỉnh lại tâm tình, đối với Lạc Thiên Uy nói.

Dù sao hiện tại trời cũng đã khuya rồi, bọn họ tuy là chị em nhưng cô nam quả nữ ở trong một phòng cũng không tốt cho lắm.

"Cô đẹp ra rất nhiều." Lạc Thiên Uy tựa hồ không có nửa điểm muốn rời đi, đôi mắt lạnh như băng thủy chung chưa từng rời khỏi người cô, đột nhiên nói một câu tán thưởng, khen ngợi cô.

"Hả?.... Cảm ơn!" Lạc Tích Tuyết không ngờ rằng em trai của mình sẽ nói một câu như vậy, cô ngơ ngác một chút, hướng hắn cười cười.

Lạc Thiên Uy đánh giá cô một cách cẩn thận từ đầu xuống chân, một chỗ nhỏ nhất hắn cũng không bỏ qua.

Trong mắt hắn Lạc Tích Tuyết như con mồi mà hắn đã chờ đợi suốt 10 năm rốt cuộc hắn cũng chờ được đến ngày này.

"Tại sao cô lại cho hắn hôn?" Lạc Thiên Uy vươn tay sờ nhẹ lên trán cô đồng thời hỏi một câu.

"Em...?" Lạc Tích Tuyết sắc mặt cứng đờ, đưa hai mắt vô tội nhìn hắn, trên khuôn mặt dịu dàng hiện lên tia hoảng sợ. Hắn là em trai cô sao lại hỏi cô vấn đề như vậy, cô lớn như vậy rồi cùng người đàn ông khác kết giao là chuyện bình thường mà, hắn là em trai cô mà sao lại quan tâm đến vấn đề này?

"Từ nay về sau không được cho người đàn ông khác hôn." Lạc Thiên Uy đem khuôn măt anh tuấn của mình lại sát khuôn mặt của cô cùng cánh môi của Lạc Tích Tuyết gần trong gang tấc, tà mị ép sát vào cô.

Lạc Tích Tuyết chăm chú nhìn hắn, tâm bỗng nặng trĩu, đại não cũng mất đi ý thức trong năm giây.

10. Chương 10 : Cô Có Bạn Trai.

Đôi mắt Lạc Thiên Uy nhìn cô lạnh thấu xương làm cho thân thể Lạc Tích Tuyết bất giác run rẩy.

Người đàn ông cùng cô hôn môi trong hoa viên không phải là Tiếu Trạch Vũ sao? Cái này thì có gì kỳ quái đâu, hắn vốn là bạn trai của cô mà? Vì cái gì mà cô cảm giác Lạc Thiên Uy có chút không cao hứng?

"Em đang nói đến Tiếu Vũ Trạch sao?" Lạc Tích Tuyết hỏi lại. "Hắn là bạn trai của chị, chị và anh ấy cũng sắp kết hôn rồi."

Có lẽ là do Thiên Uy mới trở về nên không biết chuyện cô có bạn trai, hiện tại cô nên nói rõ với hắn để từ nay về sau tránh hiểu lầm.

"Kết hôn?" Hai hàng lông mày của Lạc Thiên Uy càng tỏa ra sự lạnh lùng không chịu nổi, hai từ này chậm rãi thoát ra từ khẽ răng của hắn.

Lạc Tích Tuyết gật đầu, mỉm cười nói:"Uh, chị học đại học cũng sắp xong, chờ sau khi tốt nghiệp sẽ cũng với Trạch Vũ kết hôn".

Lạc Tích Tuyết nói rõ ràng, cô sẽ không tranh gia tài cùng hắn, cũng sẽ không làm chuyện gì gây ảnh hưởng đến Lạc gia cho nên sẽ không phải là kẻ thù của hắn.

Chỉ là cô không rõ chẳng lẽ Lạc Thiên Uy chỉ muốn gia sản của Lạc gia một cách đơn giản như vậy hay sao?

"Tôi không có ý đó!" Lạc Thiên Uy nhếch môi mỏng lên, trong mắt là sự hờ hững dày đặc.

Không có? Lạc Tích Tuyết nhíu mày, buồn bực ngẩng đầu nhìn hắn.

Đã không có sao hắn lại còn đến gian phòng của cô vào giờ này làm gì? Không phải đến cảnh cáo cô không được cùng hắn tranh đoạt tài sản sao?

"Em còn chuyện gì không?" Lạc Tích Tuyết điều chỉnh lại tâm tình, đối với Lạc Thiên Uy nói.

Dù sao hiện tại trời cũng đã khuya rồi, bọn họ tuy là chị em nhưng cô nam quả nữ ở trong một phòng cũng không tốt cho lắm.

"Cô đẹp ra rất nhiều." Lạc Thiên Uy tựa hồ không có nửa điểm muốn rời đi, đôi mắt lạnh như băng thủy chung chưa từng rời khỏi người cô, đột nhiên nói một câu tán thưởng, khen ngợi cô.

"Hả?.... Cảm ơn!" Lạc Tích Tuyết không ngờ rằng em trai của mình sẽ nói một câu như vậy, cô ngơ ngác một chút, hướng hắn cười cười.

Lạc Thiên Uy đánh giá cô một cách cẩn thận từ đầu xuống chân, một chỗ nhỏ nhất hắn cũng không bỏ qua.

Trong mắt hắn Lạc Tích Tuyết như con mồi mà hắn đã chờ đợi suốt 10 năm rốt cuộc hắn cũng chờ được đến ngày này.

"Tại sao cô lại cho hắn hôn?" Lạc Thiên Uy vươn tay sờ nhẹ lên trán cô đồng thời hỏi một câu.

"Em...?" Lạc Tích Tuyết sắc mặt cứng đờ, đưa hai mắt vô tội nhìn hắn, trên khuôn mặt dịu dàng hiện lên tia hoảng sợ. Hắn là em trai cô sao lại hỏi cô vấn đề như vậy, cô lớn như vậy rồi cùng người đàn ông khác kết giao là chuyện bình thường mà, hắn là em trai cô mà sao lại quan tâm đến vấn đề này?

"Từ nay về sau không được cho người đàn ông khác hôn." Lạc Thiên Uy đem khuôn măt anh tuấn của mình lại sát khuôn mặt của cô cùng cánh môi của Lạc Tích Tuyết gần trong gang tấc, tà mị ép sát vào cô.

Lạc Tích Tuyết chăm chú nhìn hắn, tâm bỗng nặng trĩu, đại não cũng mất đi ý thức trong năm giây.

11. Chương 11 : Uy Hiếp

"Nghe không?" đôi mắt chim ưng của Lạc Thiên Uy nhìn chằm chằm cô, trong giọng nói mang theo sự uy hiếp ngang tàng.

Cô có nghe lầm không, em trai của cô lại yêu cầu cô không được hôn người đàn ông khác. Việc này là hắn dùng danh nghĩa em trai của cô quan tâm cô hay là…

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, giương đôi mắt trấn định hướng về hắn nói:"Chị lớn như vậy rồi, cùng bạn trai của chị hôn môi là chuyện rất bình thường, em không cần quan tâm, đi ra ngoài đi".

Mi tâm Lạc Thiên Uy bỗng nhiên nhíu chặt lại, khuôn mặt tuấn tú hiện lên khí tức âm lãnh, hắn cứ như vậy chăm chú nhìn cô, tựa hồ rất bất mãn nhưng không có nói ra, chỉ là conmắt u ám tại trong ánh sáng yếu ớt này lại càng thêm lạnh lùng.

Lạc Tích Tuyết khẩn trương không dám nhìn hắn,, chẳng biết tại sao Lạc Thiên uy ít nhiều cho cô cảm giác sợ hãi, nghĩ như thế nào cũng không đúng tại sao đêm thứ nhất mới về nước hắn lại đến phòng cô không chịu rời đi.

Nếu hắn không đi thì bọn họ cũng không thể cả đêm đều đứng trong cùng một phòng được, suy nghĩ một lát Lạc Tích Tuyết quyết định chính mình rời khỏi căn phòng này trước vẫn hơn.

Đi vào phòng khách, Lạc Tích Tuyết không thể nào ngủ được, Lạc Thiên Uy 10 năm trước và 10 năm sau không có điểm nào giống nhau cả.

Chân trời vạch ra ánh sang ban ngày, Lạc Tích Tuyết chợp mắt được một chút đã bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc.

Hôm nay cô phải học hai môn tại khóa học, cô thế nào cũng phải lên lớp.

Cô dụi dụi mắt, không tình nguyện bò xuống giường, thay đồng phục mới tinh

Lúc xuống lầu cô định đi thẳng đên trường lại bị cha gọi đến ăn sáng.

Tuy nhiên cô biết cha gọi mình cùng hắn ăn sáng chung nhất định có chuyện muốn nói.

Bàn ăn bên cạnh, người trong nhà đều tụ tập đông đủ,ngồi ở bên trái chính là em trai cô Lạc Thiên Uy, bên phải là cha cùng với mẹ kế.

Đợi đến khi Lạc Tích Tuyết ngồi xuống, Lạc Chấn Long uy nghiêm mở miệng:"Buổi chiều ta phải đi Russia nói chuyện làm ăn đến 2 tuần sau mới về nên trong khoảng thời gian này chuyện công ty sẽ do Thiên Uy quản lý, mọi người phải giúp đỡ nó, làm cho nó quen dần với công việc của công ty"

"Dạ,lão gia ngài cứ yên tâm mọi người sẽ chiếu cố Thiên Uy mà." Mẹ kế nhanh miệng trả lời, vội vàng cho lão gia thấy tâm ý của mình.

"Ừ". Lạc Chấn Long gật đầu, dời ánh mắt sang Tích Tuyết nói:"Tích Tuyết, dù sao con cũng đang trong giai đoạn thực tập; trong thời gian này con hãy đến công ty làm trợ lý cho Thiên Uy hỗ trọ cho nó, nó có cái gì không rõ hãy giúp đỡ nó."

"Con biết rồi thưa cha". Tích Tuyết dù rất ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu trả lời.

12. Chương 12 : Đánh Cuộc Với Ma Quỷ

Ăn xong bữa sáng, Lạc Tích Tuyết xin nghỉ học theo ý của cha dẫn Thiên Uy đi tham quan công ty để tiếp xúc hoàn cảnh.

Tất cả các nhân viên từ cấp cao đến cấp thấp của công ty vừa nghe có tổng giám đốc mới đến nhậm chức liền xếp hàng chỉnh tề tại cửa lớn ra vào để nghênh đón.

Một chiếc xe Rolls-Royce dừng ngay tại cửa lớn của công ty thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Bước từ trên xe xuống là Đại tiểu thư Lạc Tích Tuyết, hôm nay cô mặc một thân váy trắng tơ sợi tổng hợp ôm trọn lấy dáng người mỹ lệ của cô, hơn nữa với diện mạo khuynh quốc khuynh thành làm cho người ta có cảm giác thành thục giỏi giang mà không mất đi dáng vẻ thanh xuân.

Lại nhìn tới ở đằng sau là bóng dáng của người đàn ông trong bộ tây trang màu đen đắt giá, thân hình cao lớn, ngũ quan rõ ràng, chưa đi vào cửa của công ty mà đã đem toàn bộ phụ nữ có mặt tại đây một bộ dạng mất hồn.

"Wow, đây là tổng giám đốc mới của chúng ta sao? Đẹp trai quá".

Hắn anh tuấn, tiêu sái mê người như vậy quả thực không tưởng tượng nổi.

Lạc Thiên Uy 16 tuổi là con trai độc nhất của Lạc gia sao? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có năng lực kế thừa sản nghiệp lớn như vậy trên thế giới này thật hiếm những người đàn ông như vậy.

Những đôi mắt nóng hừng hực tập trung trên người của lạc Thiên Uy, trên mặt của hắn cũng không có vẻ gì là mất tự nhiên, vẫn là một mảng lạnh lùng như vậy, đôi đồng tử thâm thúy, môi mỏng mím chặt giống như trời sinh hắn vốn phải đứng trên cao vậy, để cho nhiều người ngưỡng mộ.

Khi hai người đi vào thang máy thì đám đông bên ngoài mới dần sơ tản đi.

"Em... Trước đây đã làm trong công ty sao?" Lạc Tích Tuyết dột nhiên cau mày hỏi thăm, trên mặt hiện lên sự lo lắng.

Mới vừa rồi những nhân viên nghị luận ngoài kia cô cũng có nghe được, trừ khen ngợi vẻ bề ngoài của hắn, còn lại đều nghi ngờ năng lực làm việc của hắn, dù sao hắn cũng chỉ mới 16 tuổi mà cha đã giao cho hắn chức vụ cao như vậy sẽ không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

"Thế nào, nghi ngờ năng lực làm việc của tôi sao?" Lạc Thiên Uy xoay đầu lại, đột nhiên chống hai cánh tay lên đem Lạc Tích Tuyết vay vào trong ngực, ánh mắt mãnh liệt chăm chú nhìn cô.

"Em..."Lạc Tích Tuyết có chút không được tự nhiên khi bị hắn vây lấy như vậy, muốn giãy giụa nhưng lại sợ hắn hiểu lầm nên chỉ có thể nhắm mắt lại lắc đầu một cái:"Chị không có ý này".

"Không có sao? Lac Tích Tuyết bằng không chúng ta đánh cuộc thử đi?" Hắn thần bí nhíu mày nói.

"Đánh cuộc? Đánh cuộc cái gì?" Lạc Tích Tuyết khó hiểu hỏi.

Lạc Thiên Uy cúi đầu cố gần môi cô, trong mắt thoáng hiện lên sự tính toán:" Trong thời gian một tháng, nếu như tôi không đảm nhiệm được chức vụ tổng giám đốc tôi sẽ tự động rút lui, nhưng nếu tôi làm được thì cô chuyện gì về sau đều phải nghe tôi."

Lạc Tích Tuyết ngước mắt chống lại đôi mắt tinh nhuệ của hắn, không hiểu thâm ý trong lời nói cùa hắn là gì, chuyện gì cô cũng nghe theo hắn thì đối với hắn có ích lợi gì?

"Như thế nào, đồng ý hay không?" hắn càng thêm gần cô, một cỗ áp lực vô hình tiến tới cô làm cho Lạc Tích Tuyết theo bản năng lùi về sau một bước.Chương 13: Cảnh xuân lộ ra ngoài.

"Hả?" Cô âm thầm điều chỉnh hơi thở, hàng mi như cánh bướm khẽ run run nhưng cũng rất nhanh cô quyết định:" Vậy cũng được".

Cô đối với trò chơi này một chút hứng thú cũng không có nhưng vì để khích lệ tinh thần của em trai mà cô cùng hắn tạm thời đánh cuộc.

Khóe miệng Lạc Thiên Uy khẽ giơ lên, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia quỷ quyệt:" Rất tốt, tôi nhất định sẽ thắng"!

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc một chút, đôi mắt như lưu ly ngưng lại nhìn hắn, chạm được đáy mắt sâu như biển của hắn, trong lòng cô vô tình nổi lên một trận lo lắng.

"Leng keng..." một hồi tiếng vang thanh thúy của thang máy vang lên, đã đến lầu 24 của tòa nhà.

Toàn bộ lầu này đều là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Lạc Tích Tuyết vừa định bước chân ra ngoài cùng Lạc Thiên Uy giới thiệu sơ với hắn về nơi này.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy nhanh hơn cô, hắn đã ra ngoài từ lúc nào và ném cho cô lại một câu.

“Một ly cà phê Blue Mountain”.

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ. Cái gì? hắn muốn cô pha cà phê cho hắn sao? Tuy cha nói làm phụ tá cho hắn nhưng không có nghĩa hắn coi cô như osin của hắn vậy chứ, dù sao thì cô cũng là chị của hắn mà.

Chần chờ chốc lát, Lạc Tích Tuyết than nhỏ nhưng vẫn quyết định đi pha cà phê cho hắn, dù sao hắn cũng là em trai của cô và hắn cũng chỉ có 16 tuổi thôi, cô không nên so đo với hắn.

Điều chỉnh lại tâm tình, cô hướng phòng pha cà phê mà đi.

Vừa mới mở của phòng ra, chưa kịp phản ứng thì Lạc Tích Tuyết đã đụng phải bức tường thịt rắn chắc. Cô bị đau kêu lên một tiếng theo bản năng đưa tay lên vuốt trán.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một giọng nói thanh thuần từ đỉnh đầu truyền đến, cô ngẩng đầu lên nhìn nhất thời sửng sốt.

Nam tử trước mắt da dẻ, ngũ quan tuấn tú nhưng lại mang theo một vẻ dịu dàng. Trên người hắn tản mát ra khí tức phức tạp, giống như các loại khí hỗn hợp đặc biệt.

Là một người đàn ông tuấn tú dịu dàng. Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn hắn một cái liền lập tức bị khí tức trên người hắn thu hút.

Hắn cao khoảng 1m80, bộ tây phục đen tôn lên vóc người hoàn mỹ, màu tóc nâu sẫm đẹp đến nỗi khiến người khác phải hít hà, một đôi mắt trong sáng giống như hoàng tử trong truyện cổ tích.

“Tôi không sao”. Lạc Tích Tuyết ho nhẹ một tiếng quay mặt qua chỗ khác che giấu sự thất thố của mình.

Cô đã có bạn trai rồi chứ không phải như mấy cô nữ sinh nhìn thấy người đẹp trai là lại mặt đỏ tim đập như thế.

“Nhưng quần áo của cô!” Hàn Diệp Thần đưa mắt quét về phía trước ngực thẩm ướt một mảng của Lạc Tích Tuyết, nhất thời trên mặt một mảng xấu hổ, luôn miệng nói xin lỗi:”Thật xin lỗi là do vừa rồi tôi không cẩn thận đụng phải cô”.

Lạc Tích Tuyết nghe thế cũng hét lên, lúc này cô mới chú ý trước ngực ,một mảnh áo do sự va chạm vừa rồi của hai người mà đã bị cà phê nhiệm ướt một mảng.

Làn váy mỏng manh dính sát vào ngực làm lộ ra một mảnh xuân sắc trước mặt người đàn ông này.

13. Chương 13 : Cảnh Xuân Lộ Ra Ngoài.

“Hả?” Cô âm thầm điều chỉnh hơi thở, hàng mi như cánh bướm khẽ run run nhưng cũng rất nhanh cô quyết định:” Vậy cũng được”.

Cô đối với trò chơi này một chút hứng thú cũng không có nhưng vì để khích lệ tinh thần của em trai mà cô cùng hắn tạm thời đánh cuộc.

Khóe miệng Lạc Thiên Uy khẽ giơ lên, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia quỷ quyệt:” Rất tốt, tôi nhất định sẽ thắng”!

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc một chút, đôi mắt như lưu ly ngưng lại nhìn hắn, chạm được đáy mắt sâu như biển của hắn, trong lòng cô vô tình nổi lên một trận lo lắng.

”Leng keng…” một hồi tiếng vang thanh thúy của thang máy vang lên, đã đến lầu 24 của tòa nhà.

Toàn bộ lầu này đều là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Lạc Tích Tuyết vừa định bước chân ra ngoài cùng Lạc Thiên Uy giới thiệu sơ với hắn về nơi này.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy nhanh hơn cô, hắn đã ra ngoài từ lúc nào và ném cho cô lại một câu.

“Một ly cà phê Blue Mountain”.

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ. Cái gì? hắn muốn cô pha cà phê cho hắn sao? Tuy cha nói làm phụ tá cho hắn nhưng không có nghĩa hắn coi cô như osin của hắn vậy chứ, dù sao thì cô cũng là chị của hắn mà.

Chần chờ chốc lát, Lạc Tích Tuyết than nhỏ nhưng vẫn quyết định đi pha cà phê cho hắn, dù sao hắn cũng là em trai của cô và hắn cũng chỉ có 16 tuổi thôi, cô không nên so đo với hắn.

Điều chỉnh lại tâm tình, cô hướng phòng pha cà phê mà đi.

Vừa mới mở của phòng ra, chưa kịp phản ứng thì Lạc Tích Tuyết đã đụng phải bức tường thịt rắn chắc. Cô bị đau kêu lên một tiếng theo bản năng đưa tay lên vuốt trán.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Một giọng nói thanh thuần từ đỉnh đầu truyền đến, cô ngẩng đầu lên nhìn nhất thời sửng sốt.

Nam tử trước mắt da dẻ, ngũ quan tuấn tú nhưng lại mang theo một vẻ dịu dàng. Trên người hắn tản mát ra khí tức phức tạp, giống như các loại khí hỗn hợp đặc biệt.

Là một người đàn ông tuấn tú dịu dàng. Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn hắn một cái liền lập tức bị khí tức trên người hắn thu hút.

Hắn cao khoảng 1m80, bộ tây phục đen tôn lên vóc người hoàn mỹ, màu tóc nâu sẫm đẹp đến nỗi khiến người khác phải hít hà, một đôi mắt trong sáng giống như hoàng tử trong truyện cổ tích.

"Tôi không sao". Lạc Tích Tuyết ho nhẹ một tiếng quay mặt qua chỗ khác che giấu sự thất thố của mình.

Cô đã có bạn trai rồi chứ không phải như mấy cô nữ sinh nhìn thấy người đẹp trai là lại mặt đỏ tim đập như thế.

"Nhưng quần áo của cô!" Hàn Diệp Thần đưa mắt quét về phía trước ngực thẩm ướt một mảng của Lạc Tích Tuyết, nhất thời trên mặt một mảng xấu hổ, luôn miệng nói xin lỗi:"Thật xin lỗi là do vừa rồi tôi không cẩn thận đụng phải cô".

Lạc Tích Tuyết nghe thế cũng hét lên, lúc này cô mới chú ý trước ngực ,một mảnh áo do sự va chạm vừa rồi của hai người mà đã bị cà phê nhiệm ướt một mảng.

Làn váy mỏng manh dính sát vào ngực làm lộ ra một mảnh xuân sắc trước mặt người đàn ông này.

14. Chương 14 : Vô Tình Thấy

"Anh muốn làm gì?"

Lạc Tích Tuyết thấy người đàn ông này không có ý tứ tránh đi mà còn nhìn vào cô chằm chằm làm cho cô khẩn trương dùng hai tay ôm ngực lại, cảnh giác chất vấn.

"Khăn đây, cô lau đi" hàn Diệp Thần trên mặt cũng tràn đầy lúng túng, đỏ mặt đưa khăn cho cô, tự giác quay đầu đi.

Lạc Tích Tuyết nhận lấy khăn tay lau sơ qua, phát hiện mảng trước ngực vẫn còn bị ướt nên không thể không đổi trang phục.

"Tôi đi trước, cái này trả lại cho anh". Cô lấy chiếc khăn tay trả lại cho hắn, xoay người ra khỏi phòng .

Hàn Diệp Thần quay đầu lại ngắm nhìn bóng lưng cô trong lòng không khỏi nảy lên một cảm giác rung động.

Lạc Tích Tuyết vừa đi vào phòng làm việc của mình, đang cởi áo thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô cầm điện thoại di động lên ấn xuống nút trả lời:" Anh Vũ Trạch, em còn định điện thoại cho anh đây."

"Tuyết nhi, nhớ anh không?" Tiếu Vũ Trạch trêu chọc hỏi, thanh âm dịu dàng.

"Anh Vũ Trạch" lạc Tích Tuyết có chút ngượng ngùng đỏ mặt, cô nũng nịu một tiếng hỏi:" Gọi điện thoại cho em có chuyện gì không?"

“Sau khi tan việc anh tới đón em nha?” Hắn lười biếng nói ra một câu, hắn đã không chờ kịp để đến lúc gặp cô rồi.

“Dạ được ạ, buổi tối gặp” Lạc Tích Tuyết vui vẻ cùng hắn nói thười gian và địa điểm sau đó cúp máy.

Chỉ là cô vừa mới ngẩng đầu lên lại vừa vặn đụng phải một đôi mắt u lãnh, đáy mắt sắc bén nguy hiểm như lưỡi dao làm cho thân thể cô đột nhiên run lên.

“Thiên Uy” Cô kinh ngạc nhìn người tới, sống lưng dâng lên một cỗ lạnh lẽo bởi ánh mắt sắc bén ấy.

“Em vô phòng mà sao không lên tiếng” Lạc Tích Tuyết âm thầm điều chỉnh hơi thở, trong giọng nói mang theo chút trách cứ.

“Cà phê của tôi đâu?” Ánh mắt hắn khóa chặt trên người cô, hơi thở lạnh lùng tỏa ra, chất vấn cô.

“Chị?” Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc một chút, vừa định giải thích thì phát hiện ánh mắt của Lạc Thiên Uy đang hướng đến trước ngực mình trong mắt còn phát ra một tia dục vọng.

Giờ phút này tóc của cô rối bù trước ngực, xuyên thấu qua tầng váy áo mỏng manh kia hắn có thế nhìn thấy một cặp tuyết lê rất tròn, vừa trắng lại vừa mềm làm cho người ta không nhịn được mà thèm khát nó.

Cô theo ánh mắt nóng rực của hắn nhìn xuống, khiếp sợ kêu lên, gò má đột nhiên đỏ ửng như trái cà chua chín.

Thì ra lúc nãy do nghe điện thoại nên cô không kịp thay áo để lúc này trên người cô chỉ mặc một chiếc váy màu trắng nửa kín nửa hở cứ như vậy lộ ra trước em trai mình.

Mặc dù Lạc Thiên Uy chỉ mới 16 tuổi nhưng nói thế nào đi nữa thì hắn cũng là đàn ông, cô là chị mà ăn mặc như vậy khó trách Thiên Uy nhìn mình với ánh mắt như vậy.

“Chị đi thay trang phục trước đã”. Lạc Tích Tuyết sắc mặt ửng đỏ lúng túng nói, tốc độ nhanh như bay chạy thẳng vào phòng tắm.

Hôm nay cô làm sao vậy liên tục luống cuống trước hai người đàn ông.

Lạc Thiên Uy thật lâu mới tỉnh táo lại, gương mặt tuấn tú khẽ giơ lên một nụ cười mê hoặc chúng sinh.

“Lạc Tích Tuyết, tối nay ở lại làm thêm giờ”. Hắn để lại một câu nói hướng phía phòng tắm.

15. Chương 15: Ép Buộc Cô Làm Thêm Giờ

”Làm thêm giờ?” Lạc Tích Tuyết thay xong quần áo, giật mình đi ra ngoài.

Mặt Lạc Thiên Uy tỉnh bơ gật đầu, nhìn trên mặt không có chỗ nào là không đúng:”Ừ, có chuyện gì quan trọng sao?”

”Nhưng...”Đôi mày thanh tú của Lạc Tích Tuyết nhíu lại, vẻ mặt có chút mâu thuẫn.

Cô vừa rồi đã đồng ý với anh Vũ Trạch là tối nay sẽ gặp hắn, chẳng lẽ vì để em trai thích ứng với công việc mà thất hứa với anh ấy hay sao?

”Buổi tối chị còn phải viết luận văn, nếu không có chuyện gì quan trọng thì sau khi tan việc chị sẽ về”. Cô do dự trong chốc lát quyết định nói. Dù sao ở công ty không phải chỉ có mình cô mới giúp được hắn, huống chi cha giao công ty cho hắn nếu cô tham dự nhiều quá cũng không tránh việc rướt lấy phiền phức.

”Sau khi tan việc, cô ở ngay cổng công ty chờ tôi” lạc Thiên Uy giống như là không có nghe lời cô nói, thanh âm trầm thấp không cho phép cự tuyệt, xoay người rời khỏi phòng làm việc của cô.

”Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết sửng sốt, vừa định mở miệng gọi hắn lại nhưng bóng lưng hắn đã đi tới cửa phòng.

Cô chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài không có biện pháp đối với đứa em trai bá đạo này của mình, cô chỉ còn cách thất hẹn với anh Vũ Trạch thooi.

Thư ký của Lạc Thiên Uy làm cho hắn ly cà phê nhưng hắn không thích, cô chỉ có thể tự mình làm và đem qua văn phòng cho hắn. Cô nghĩ hắn muốn cô pha cà phê cho hắn uống chủ yếu để cô biết rõ địa vị của cô tại công ty này thôi.

Tuy cha thương yêu hắn đem toàn bộ công ty giao cho hắn nhưng dù sao hắn cũng không phải con của vợ chính thức sinh ra nên không tránh khỏi sự phản đối từ các thành viên trong ban Hội Đồng Quản Trị, vẫn có số đông ủng hộ cô.

Cô cũng không có ý định cùng hắn tranh giành gia sản, dù sao không phải cùng một mẹ sinh ra nên việc có tình cảm chi em thật sự cũng rất khó.

Trước giờ tan việc mười phút, Tiếu Vũ Trạch rất đúng giờ nhắn tin cho cô "Tích Tuyết, anh đang ở công ty của em, em tan việc chưa?"

Cô đọc xong tin nhắn thấy ấm áp vô cùng. Anh Vũ Trạch nghĩ cô đang làm việc nên không muốn phiền đến cô nên chỉ có thể nhắn tin, điều này làm cô cảm thấy sự quan tâm của anh ấy.

Nhưng sau đó cô lại cảm thấy áy náy vì phải từ chối lời mời của hắn sẽ làm hắn thất vọng.

Vì muốn trấn an bạn trai nên Tích Tuyết chạy xuống lầu gặp hắn nói rõ ràng. Tay cô sờ di động nói vào đó mấy chữ:"Em xuống ngay"

Ra khỏi cổng công ty, cô hướng mắt về phía chiếc xe đậu bên đường. Mỗi lần Tiêu Trạch Vũ tới đón cô đều đậu xe ngay bên đường chờ cô ra, lần này cũng không ngoại lệ.

Tua vào xe, Tiếu Vũ Trạch mặc trên mình cái áo T-shirt màu xanh dương, gương mặt tuấn tú hoàn mỹ dưới ánh sáng mặt trời, thân hình cao lớn càng thêm chói mắt, khiến không ít các cô gái bên đường quay đầu lại nhìn.

Chỉ la trong mắt của hắn từ trước cho tới bây giờ chỉ có mình Lạc Tích Tuyết, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía cửa lớn của công ty, bắt gặp được dáng người mảnh mai dịu dàng không khỏi nở lên một nụ cười dịu dàng.

"Anh Vũ Trạch!" lạc Tích Tuyết hướng hắn phẩy tay chào, chạy về phía của hắn.

"Nơi này gió lớn đừng đứng chỗ này ta tìm nơi khác đi" Tiếu Vũ Trạch dịu dàng nói.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái lộ ra một nụ cười như hoa.

Anh Vũ Trạch lần nào cũng vậy đều suy nghĩ cho cô trước, nhưng cô chưa từng đem lại cho hắn cái gì nghĩ tới điều này làm cô có chút ảo não.

Chỉ là cô không chú ý trên tầng cao ốc rèm cửa sổ bị kéo ra, một đôi con ngươi lạnh lùng chăm chú nhìn một đôi nam nữ ở dưới.

16. Chương 16 : Cùng Hắn Dự Tiệc.

"Tích Tuyết, buổi tối muốn ăn cơm ở đâu?" Tiếu Vũ Trạch từ trong xe lấy ra một bó hoa hồng thật lớn tặng cho cô, dịu dàng hỏi ý kiến của cô.

"Anh Vũ Trạch, thật ra thì..."Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng lại có chút khó khăn để mở lời. Hắn yêu thương cô như vậy bảo cô cự tuyệt hắn bằng cách nào đây.

Tiếu Vũ Trạch nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Lạc Tích Tuyết thì liền hỏi: "Thật ra cái gì? Có phải em có chuyện muốn nói với anh không?"

Lạc Tích Tuyết do dự một chút nhưng vì em trai của cô nên chỉ có thể tạm thời làm người yêu uất ức xíu:" Anh Vũ Trạch, tối nay em phải ở lại làm thêm giờ với em trai em nên không thể cùng ăn cơm với anh được."

"A, hóa ra là như vậy" Tiếu Vũ Trach thở dài nhẹ nhõm, thấy cô căng thẳng như vậy hắn còn tưởng chuyện gì quan trọng

Chỉ cần thấy cô có quan tâm mình là hắn cũng thấy ấm áp trong lòng rồi, mặc dù không cùng cô ăn cơm được hắn cũng có thất vọng đôi chút nhưng thấy trong lòng cô vẫn có hắn là đủ rồi.

"Anh Vũ Trạch, anh không tức giận sao?" Lạc Tích Tuyết sững sờ chớp chớp đôi mắt đẹp, cô tưởng rằng thất hưa với hắn sẽ làm hắn không vui.

Vũ Trạch kéo hai vai cô lại, thân mật ôm lấy gò má của cô cười nói:" Tích Tuyết chỉ cần trong lòng em còn có anh là được rồi, cho dù không được ăn cơm cùng em cũng không sao cả. Em trai của em vừa trở về, tốt hơn hết em hãy dành chút thời gian giúp đỡ hắn."

"Anh Vũ Trạch, cảm ơn anh". Lạc Tích Tuyết dịu dàng cười, chủ động nhón chân đặt một nụ hôn nhẹ trên sườn mặt của hắn.

Tiếu Vũ Trạch hạnh phúc nhìn cô, nhận được nụ hôn này của cô hắn thấy ngọt vô cùng.

Dặn dò cô vài câu, cho đến khi trời gần tối hắn mới không đành lòng lái xe rời đi.

Lạc Tích Tuyết vẫy tay chào bạn trai vừa xoay người lại thấy một chiếc xe Lamborghini sang trọng trước mặt cô.

"Lên xe!"

Lạc Tích Tuyết ngẩn người, không hiểu hỏi:" Không phải ở lại công ty làm thêm giờ sao?"

"Đây là việc làm thêm giờ." Lạc Thiên Uy lấy bộ lễ phục từ trên xe ném ra cho cô, thúc giục lần nữa:" Lên xe, thay"

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên nhìn lễ phục trong tay, nghi ngờ hỏi:"Em đưa lễ phục cho chị làm gì?"

"Tối nay có một bữa tiệc, cô phải đi với tôi" Lạc Thiên Uy đưa tay nhìn đồng hồ một cái, kim loai lạnh như chính khuôn mặt của hắn lúc này.

Mới một màn Lạc Tích Tuyết hôn Tiếu Vũ Trạch hắn đều thấy hết, hắn không phải đã cảnh cáo cô là không đượoc để cho người khác hôn cô sao, cô lại càng không nên chủ động hôn bất kỳ ngừoi đàn ông nào. Hiện tại, cô lại chủ động hôn tên đó, điều này làm cho hắn đố kỵ muốn nổi điên, cô cho tới tận bây giờ chưa chủ động hôn hắn lần nào cả (Dấm chua của anh này đáng yêu ghê, ước gì người ấy của mình cũng được một ít như ảnh. Haiz!!!!)

"Ừ!" Lạc Tích Tuyết gật đàu một cái, thì ra muốn cô cùng đi dự tiệc với hắn, sao không nói sớm đi.

Mở cửa xe, cô ngồi vào ghế sau. Dù sao cửa xe là thủy tinh đặc biệt chỉ có thể từ bên trong nhìn thấy ra bên ngoài chứ bên ngoài nhìn vô cũng không thấy gì nên cô không ngần ngại thay bộ lễ phục vừa rồi.

Ai ngờ, khóe mắt cô lơ đãng liếc qua kính chiếu hậu thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào hình ảnh của cô trong kính.

17. Chương 17 : Sự Trần Truồng Hấp Dẫn

"Em..."

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lập tức cầm quần áo che thân thể mình lại, đôi mắt cảnh giác nhìn về phía Lạc Thiên Uy, trong lòng nổi lên một sự tức giận.

Hắn tại sao có thể nhìn chằm chằm cô như vậy chứ? Nói thế nào đi nữa thì cô cũng là chị của hắn mà.

'Lạc Tích Tuyết, dáng người của cô có thể khơi lên dục vọng của mọi người đàn ông?" Lạc Thiên Uy gọi thẳng tên cô, ánh mắt hắn nóng bỏng lộ ra ý tứ khó hiểu, không tránh đi mà còn quan sát cô, khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự hứng thú rõ ràng.

Một bộ lễ phục dài màu xanh nhạt được thiết kế đẹp mắt tôn lên dáng người hấp dẫn thướt tha của cô, cổ áo hình chữ V khoét sâu lộ ra cái cổ mảnh khảnh, xương quai xanh gợi cảm, đôi mắt như lưu ly càng thêm sáng hơn dươi ánh đèn rực rỡ.

Giờ phút này cánh môi hồng nhạt, một đầu tóc được xõa ra hai bên vai. Cô như một thiên sứ giáng xuống nhân gian, cả người toát ra khí chất thanh thoát linh động làm cho người ta có cảm giác chạm cũng không thể chạm vào cô vì sợ bàn tay trần tục này sẽ làm bẩn một thiên sứ như cô.

Quả thực là trắng trợn.

Đối mặt với sắc đẹp của Lạc Tích Tuyết trước mắt làm cho lạc Thiên Uy không thể nào dời mắt được.

Hắn hận không thể chạy nhanh về phía cô đem cô hung hăng kéo vào trong ngực mà giày xéo một phen.

"Thiên uy, chúng ta có thể đi được chưa?" Lạc Tích Tuyết thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm mình như vậy làm cô có chút không được tự nhiên, khuôn mặt nghiêm mặt lại nhắc nhở hắn.

"Hả?" lạc Thiên Uy thoáng giật mình một cái, trên người tản mát ra hơi thở nguy hiểm tràn đầy chiếm đoạt rồi lại giống như hoa anh túc trí mạng.

Nhịp tim Lạc Tích Tuyết đập nhanh liên hồi, trong lòng tràn đầy lo lắng, ánh mắt của hắn nhìn cô rất quỷ dị, làm toàn thân cô bỗng dâng lên một cỗ không rét mà run.

Vì tránh ánh mắt nóng rực của hắn nên cô lên ghế phía trước ngay bên cạnh tay lái ngồi, trong nháy mắt một mùi hương nhàn nhạt tản ra trong không khí, làm cho tâm tình Lạc Thiên Uy sảng khoái hẳn lên.

Tròng mắt của hắn càng thâm thúy hơn, mặt lại càng đỏ hơn(cute!!!!^^)

"Ừ!"Lạc Thiên Uy nghe được lời cô gật đầu một caí, nhìn cô một cái rồi thật vất vả mới đem tầm mắt từ trên người cô dời đi, lấy lại bình tĩnh mở khóa xe chìm vào trong bóng đêm.

Dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc. Lạc Thiên Uy lái xe có vẻ không yên lòng.

Ánh mắt của hắn thỉnh thoảng quét về phía của người ngồi bên cạnh, trong mắt ánh lên một tia khát vọng tha thiết.

Hôm nay cô mặc lễ phục được thiết kế tế nhị nhưng cũng lộ ra vài chỗ da thịt, khi ngồi xuống hắn có thể thấy đường cong thân thể hấp dẫn của cô, lớp vải mỏng manh ôm trọn bộ ngực hoàn mỹ của cô đối với hắn mà nói là sự trí mạng.

Trong thân thể của hắn dâng lên một cảm giác khác thường, miệng đắng lưỡi khô, trên trán là một trận mồ hồi. Làm thế nào? Hắn thật muốn ôm cô vào ngực để âu yếm cưng chìu cô, hắn thật sự rất muốn hôn cô.

Nhưng cô là chị của hắn nếu hắn làm như vậy thì nhất định sẽ dọa cô mất. Nhưng hắn lại không cam lòng, nếu bỏ qua cơ hội này thì không biết khi nào mới có cơ hội ngồi gần mình như vậy nữa.

Dù là ngày mai, hắn cũng không muốn đợi nữa hiện tại hắn chỉ muốn hôn cô thôi

18. Chương 18: Buông Tôi Ra

Một chiếc xe tải do khúc quanh đột nhiên lao ra, Lạc Thiên Uy vội vàng đạp thắng xe, chiếc lamboghini xoay tròn một vòng, trên mặt đất lưu lại một đường cong đẹp đẽ.

Lực tác động mạnh làm cho cả thân thể của Lạc Tích Tuyết sắp văng ra ngoài cửa sổ, may là trong thời khắc sinh tử ấy Lạc Thiên Uy đã kịp thời đem cô ôm vào trong ngực thật chặt. Hắn thậm chí còn không có quan tâm đến mạng sống của mình mà theo phản xạ có điều kiện lo bảo vệ cô sợ cô bị thương.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lạc Tích Tuyết thật vất vả mới định thần lại, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra chỉ thấy mình đang bị vây kín trong lòng ngực nam tính, cô không khỏi nẩng đầu lên hỏi.

"Không sao, chẳng qua là có một chiếc xe chạy ẩu thôi". Lạc Thiên Uy đem cô ôm chặt trong ngực, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên tóc cô trong mắt lóe lên sự ảo não.

Nếu như không phải vừa rồi hắn mất hồn thì cũng sẽ không xảy ra sự tình như vậy, làm cho bọn họ xíu nữa là mất mạng.

Hắn như dùng toàn bộ sức lực mà ôm lấy lạc Tích Tuyết, làm cô hô hấp có chút khó khăn, cô thở hổn hển khó khăn nói:"Thiên Uy, mau buông chị ra, chị không thở được'.

lạc Thiên Uy hơi buông lỏng cô ra một chút, lại như cũ không có ý định buông cô ra , hắn lưu luyến thân thể của cô, cảm nhận thân thể ấm áp của cô loại cảm giác này làm cho hắn tham luyến không thôi.

"Tích Tuyết" thanh âm của hắn khàn khàn, vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt cô nhưng lại bị cô theo bản năng né tránh.

"Em làm gì đấy, Thiên Uy?" Lạc Tích Tuyết không hiểu hành động quái dị này của hắn, cảnh giác nhìn hắn, kéo dài khoảng cách giữa cô và hắn.

Không biết có phải cô suy nghĩ nhiều không sao cô có cảm giác ánh mắt Lạc Thiên Uy nhìn cô lúc nãy rất nóng bỏng, không giống như em trai quan tâm chị gái, có mấy phần mập mờ gì đó mà cô không thể nào giải thích được.

Lạc Thiên Uy ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp của cô, con ngươi tĩnh mịch thâm thúy khó dò, khóe miệng hắn giơ lên, cúi người lại gần cô.

"Lạc Tích Tuyết, chớ quên thân phận của cô tại bữa tiệc tối nay la bạn gái của tôi." Hắn chống lại ánh mắt của cô trong giọng nói có sự uy nghiêm khó kháng cự lại.

Nói xong hắn liền nổ máy xe chạy vào bóng đêm.

Lạc Tích Tuyết chớp đôi mi xinh đẹp như cánh bướm, trong con ngươi thoáng qua tia lúng túng, cô thở sâu, điều chỉnh lại nhịp tim.

"Chị biết rồi". cô bình tĩnh đáp lại trong mắt hiện ra sự phức tạp khó lý giải.

Bữa tiệc tráng lệ trong đại sảnh, đèn trang trí trên trần nhà tỏ ra ánh sáng nhu hòa, tiếng đàn dương cầm vang lên, khắp nơi đều là những tân khách mặc những bộ dạ phục đẹp đẽ, rượu thơm món ngon, phong phú đa dạng. Các vị khách đang trò chuyện vui vẻ, rõ ràng đây là tầng lớp thượng lưu.

Lạc Tích Tuyết vòng tay Lạc Thiên Uy bước vào hội trường.

Bọn họ vừa mới tiến vào phòng, tất cả mọi người đều im lặng cùng nhau đưa mắt về phía đôi nam nữ có diện mạo hơn người này.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp trông bọn họ thật đẹp đôi.

"Tổng giám đốc Lạc!" Lạc Thiên Uy vừa đến đã có người đến chào hỏi. Mặc dù hắn chỉ có 16 tuổi nhưng năng lực lại hơn người cùng thủ đoạn kinh doanh rõ ràng, trên thương trường mọi người ít nhiều đều nể hăn.

19. Chương 19 : Cả Đêm Làm Bạn Gái.

Người đàn ông mặc dù đang cùng Lạc Thiên Uy trò chuyện nhưng ánh mắt nóng bỏng lại dừng ngay trên người Lạc Tích Tuyết, cùng lúc đó trong bữa tiệc này cũng không thiếu những ánh mắt không chút nào che giấu nhìn nàng.

Lạc Thiên Uy mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng đã có tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường, những năm gần đây hắn có tham gia tiệc rượu cũng không mang theo người đàn bà nào, hôm nay lại mang theo một cô gái đến, không biết nàng có thân phận gì?

"Vị tiểu thư này là?" người đàn ông tò mò mở miệng hỏi.

"Cô ấy là bạn gái của tôi" Lạc Thiên Uy ôm lấy Lạc Tích Tuyết, ngẩng đầu hướng về phía mọi người công khai. Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, chẳng biết tại sao nghe Lac Thiên Uy nói như vậy trước mặt mọi người như thế làm cho tâm nàng giống như bị một thứ gì đó hung hăng đâm vào.

Chỉ là đang diễn trò, nàng phối hợp giả làm bạn gái của hắn tại bữa tiệc này thôi, mà sao có cảm giác như hắn đang nói thật vậy.

"À, thì ra là bạn gái của tổng giám đốc Lạc, khó trách lại xinh đẹp như vậy" Người đàn ông vừa nghe đến Lạc Tích Tuyết là bạn gái của Lạc Thiên uy thì lập tức bỏ đi ý nghĩ cùng tư tưởng vớ vẩn kia, trò chuyện cùng Lạc Thiên Uy vài câu sau đó tự giác lui xuống.

Nàng mặc dù xinh đẹp nhung dù sao nàng cũng là bạn gái của Lạc Thiên Uy, hắn không dám đụng vào đâu, nhất là khi trước mặt mọi người Lạc Thiên Uy còn công khai nàng là người đàn bà của hắn.

Nhưng vẫn có vài người đàn ông không thức thời trước mặt Lạc Thiên Uy mà dám cả gan tiến lên chào hỏi nàng. Lãnh Khinh là một trong những nguoi đàn ông đó.

"Tổng giám đốc Lạc, bạn gái của ngài rất đẹp, có thể giới thiệu với tôi một chút không?" Lãnh Khinh cầm một ly rượu đỏ đi tới, ánh mắt tà tứ nhìn chằm chằm trên người Lạc Tích Tuyết hưng phấn nói.

Gương mặt hắn tuấn tú tựa như yêu nghiệt, là một người đàn ông có mị lực như yêu tinh, bộ vest trắng đem vẻ tà mị đó của hắn bộc lộ ra ngoài không soát một chút nào, thân thê cao lớn, đôi mắt hoa đào như ánh lên ánh cười mê hoặc chúng sinh, nhìn nàng không chút che giấu sự hứng thú của hắn đối với nàng.

Ánh mắt Lạc Thiên Uy trầm xuống, nhìn vị khách không mời mà đến này, gương mặt lạnh lùng nói:"Tôi nghĩ điều này không cần thiết"

Hắn rất ghét ánh mắt trắng trợn của tên Lãnh Khinh này nhìn Tích Tuyết của hắn, cảm giác giống như bảo bối yêu thích nhất của hắn bị người ta dòm ngó vậy, hắn hận không thể móc đôi ngươi của người đàn ông này ra.

"Thiên Uy, tôi đi toilet chút" Lạc Tích Tuyết thấy mất tự nhiên khi ánh mắt của Lãnh Khinh nhìn nàng chằm chằm như vay, nhưng nàng càng không quen khi Thiên Uy công khai với mọi người nàng là bạn gái của hắn, bọn họ là chị em nên mặc dù là diễn trò nàng cũng cảm thấy không được thích hợp cho lắm nên muốn mượn cớ để đi toilet.

"Ừ" LẠc Thiên Uy gật đầu một cái, buông cái eo nhỏ nhắn của nàng ra. Lạc Tích Tuyết nhanh chóng rời khỏi phòng nhưng vẫn cảm thấy phía sau lưng có hai đạo ánh mắt nòng hừng hực bắn về phía nàng. Điều này làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Mặc dù không hiểu em trai mình đang nghĩ gì nhưng đứng trước người đàn ông tên Lãnh Khinh kia nàng nghĩ hắn có chủ ý xấu, không phải nàng không biết hắn, hắn chính là người đàn ông đào hoa thay đàn bà như thay áo hay xuất hiện trên các tờ báo cũng như tạp chí. Nàng không muốn là một trong những người đàn bà của hắn.

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, xoay người vừa muốn bước vào toilet thì đụng phải một người quen thuộc.

"Là cô?"

"Là anh"

Hai người cùng kinh ngạc kêu lên

20. Chương 20: Ăn Đậu Hũ Của Nàng

"Xin chào, tôi là Hàn Diệp Thần". người đàn ông ưu nhã cười một tiếng, chủ động vươn tay chào hỏi Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn cũng gật đầu đáp lễ một cái, lịch sự vươn tay:" Xin chào, tôi là Lạc Tích Tuyết". Nàng nhớ hắn là người ngày đó đụng phải nàng tại trong phòng giải khát của công ty.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng cũng không biết lời nào để nói. Lạc Tích Tuyết phát hiện người đàn ông này rất an tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Một lát sau nàng lúng túng cười một tiếng, đánh vỡ sự trầm mặc của hai người:"Tôi phải đi trước, tạm biệt". Nói xong, nàng xoay người rời đi. Hàn Diệp Thần nhìn phương hướng nàng rời đi một đôi mắt thâm u bỗng nhộn nhạo hẳn lên, giông như nội tâm khô héo lâu nay của hắn được một giọt nước tươi mát nhỏ vào.

"Lạc Tích Tuyết" hắn nói thầm tên nàng, khóe miệng khé nâng lên thành hình cánh cung.

Lạc Tích Tuyết ở trong phòng rửa tay, nhắn vài tin nhắn với Tiếu Vũ Trạch, tâm tình bình tĩnh đôi chút mới bước ra khỏi toilet.

Nàng ở trong phòng tiệc tìm kiếm bóng dáng của Lạc Thiên Uy, chỉ thấy hắn bị một đám người vây quanh trò chuyện. Nàng cũng không muốn quấy rầy hắn nên lặng lẽ đứng ở một góc cầm một ly rượu ưu nhã uống.

"Tiếu thư xinh đẹp có thể uống chung với tôi một ly không?" Lãnh Khinh cầm một ly rượu đỏ đi về phía nàng khuôn mặt tuấn tú mê người mang theo một nụ cười tà mị, thanh âm cợt nhã mị hoặc hỏi nàng.

"Vâng được ạ".Lạc Tích Tuyết do dự gật đầu đồng ý, mặc dù đối với người đàn ông này nàng cũng không có bao nhiêu thiện cảm nhưng nhìn hắn là một vị khách quan trọng không thể đắc tội nên nàng cũng không còn cách nào khác.

Lãnh Khinh nâng con ngươi màu đen yêu mị của mình lên, vẻ không kiên nhẫn trong mắt Lạc Tích Tuyết đều lọt vào trong mắt hắn. Mới đầu hắn đối với người con gái này có chút hứng thú, đợi cho nàng buông lỏng sự đề phòng thì sẽ tiến lại gần nàng, cho đến khi một bàn tay không kiêng nể gì đặt trên đôi gò bồng đảo non mềm của nàng cũng thuận tiện đem nàng vây vào trong ngực.

"Anh…" thân thể nàng cứng đờ, cả người giật mình, nàng hoảng sợ vội vàng đẩy hắn ra. Người đàn ông này lại dám làm càn như vậy, trước mặt mọi người mà dám đùa giỡn với nàng. Nếu như hắn không phải là đối tác làm ăn của em trai mình thì nàng đã cho hắn một bạt tai rồi.

"Haha, tức giận sao? Thật thú vị" lãnh Khinh cuồng tà cười, một đôi con ngươi nóng bỏng không chút nào che giấu dục vọng của chính mình.

Bộ dáng nàng giờ phút này thật đáng yêu, gương mặt có hai rặng mây ửng đỏ, trong sự thanh nhã lại mang theo quật cường. Không giống như lúc nãy thấy hắn mà nàng có sự dè dặt nhưng vẫn toát lên phong tình vạn chủng.

Tim của hắn giống như lỡ nhịp một bước, chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, có một cổ lửa muốn phun trào.

Lạc Tích Tuyết tức giận trừng mắt liếc hắn, gương mặt đỏ lên, nàng thừa nhận muốn cùng hắn nói chuyện nhưng không có nghĩa là hắn lại sàm sỡ nàng giữa chốn đông người như vậy chứ? Thật đê tiện.

"Thật xin lỗi tôi có việc phải đi trước"Trong mắt nàng hiện lên một mảnh chán ghét, Lạc Tích Tuyết xoay người chuẩn bị rời đi thì ngay tại lúc này, ánh sáng trong phòng đột nhiên bị tắt cả phòng một mảnh tối đen. Trong đại sảnh tất cả mọi người đều kinh hoảng hét lên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lạc Tích Tuyết cũng mờ mịt co hồ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay to lớn kéo vào trong ngực.

21. Chương 21 : Nụ Hôn Rung Chuyển Đất Trời

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngẩn người, không phải nàng sợ bóng tối mà đột nhiên lại có người ôm nàng.

"Anh là ai?" Nàng kinh ngạc hỏi, muốn thoát ra khỏi ngực của người đàn ông này nhưng lại càng bị ôm chặt hơn. Lúc này cơ thể nàng dán chặt vào trong vòm ngực rắn chắc của hắn chỉ cách hai lớp y phục thật mỏng.

Nàng muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại bị người đàn ông ép sat vào vách tường, tỏa ra hơi thở nóng rực, đôi môi mỏng ép sát lên cánh môi như cánh hoa đào của nàng.

"A…Ưm…."Lạc Tích Tuyết trợn tròn hai mắt, khó có thể nhìn được sự việc xảy ra trước mắt, hàng lông mi khẽ run. Trong bóng tối, nàng không thấy rõ mặt của người đàn ông này chỉ là một ý thức đánh úp vào trong đầu nàng… Nàng bị cưỡng hôn.

Giữa hai cánh môi trằn trọc cọ sát lẫn nhau, lưu luyến…Môi nàng có cảm giác ướt át giống như đóa sen trắng nở rộ váo sáng sớm, mang theo giọt sương kiều diễm tỏa ra hương vị ngot ngào.

Người đàn ông không cách nào điều chỉnh nụ hôn này dược nưa, cái lưỡi như con rắn nước thăm dò hết mọi ngõ ngách trong miệng của nàng, thuần thục mở hàm răng của nàng, quấn lấy lưỡi nàng ở chung một chỗ.

Mà sức lực cũng vừa phải nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng khiến ọi người đàn ông đều hung hăng muốn nàng một phen.

Lạc Tích Tuyết tức giận giùng giằng muốn thoát ra nhưng chỉ là phản kháng của nàng không ăn thua gì với sức lực của người đàn ông này. Vô luận nàng đá hắn hay đánh hắn thì một chút nhúc nhích hắn cũng không.

Đột nhiên theo một tiếng động bất ngờ truyền đến thì ánh sáng trong bưa tiệc được khôi phục lại. Lạc Tích tuyết mở to hai mắt nhìn nhưng trước mắt không có bóng dáng của người đàn ông nào cả, không đợi nàng cắn xuống môi hắn mà hắn đã biến mất không thấy đâu.

Nàng nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi đến tột cùng là người nào vừa làm chuyện như thế với nàng, thừa dịp đại sảnh cúp điện mà cưỡng hôn nàng.

Lạc Tích Tuyết tức giận chau mày dùng sức lau cánh môi mình đến mức đỏ lên.

"Người đẹp, buổi tối có cần người chở nàng về không?" Đột nhiên một âm thanh mị hoặc truyền đến tai nàng. Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên chỉ thấy khuôn mặt tà mị cười của Lãnh Khinh đập vào mắt, hắn nghiêng người dựa vào tường; ánh đèn thủy tinh chiếu sáng đôi gò mã tuấn mỹ của hắn.

"Không cần".Lạc Tích Tuyết mặt không kiên nhẫn cự tuyệt hắn, xoay người rời đi. Nhưng trong lòng lại phiền muộn vô cùng bay giờ nàng không có tâm tình đi đối phó với tên trăng hoa này.

"Đừng lạnh lùng như vậy, chúng ta vừa mới thân mật xong mà" Lãnh Khinh kéo nàng qua đem nàng thuận thế kéo vào trong ngực, cúi người gần khuôn mặt nàng tà mị cười.

Lạc Tích Tuyết trợn mắt nhìn chằm chằm vào hắn, nói:" Thì ra người mới vừa rồi là anh?"

"Người đẹp, buổi tối tôi chở em về được không?" Lãnh Khinh lấy ngón tay xẹt qua khuôn mặt nàng, môi hắn cách nàng rất gần, hắn cao 1m9 cơ hồ muốn áp đảo nàng, ánh mắt mập mờ:"Tôi nhất định sẽ làm cho em có một đêm khó quên."

Lạc Tích Tuyết thân thể không được tự nhiên lui về sau, trong mắt không kìm nổi sự tức giận, nhưng Lãnh Khinh lại vờ như không thấy, khuôn mặt anh tuấn của hắn càng tiến gần vê phía nàng, hô hấp nóng rực quét qua bên tai nàng hài lòng nhìn thân thể nàng run lên một chút, môi hắn cũng dán trên gò má của nàng.

"Các người đang làm gì vậy?" Một đạo âm thanh cuồng nộ vang lên ở phía sau.

22. Chương 22 : Nụ Hôn Rung Chuyển Đất Trời

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngẩn người, không phải nàng sợ bóng tối mà đột nhiên lại có người ôm nàng.

"Anh là ai?" Nàng kinh ngạc hỏi, muốn thoát ra khỏi ngực của người đàn ông này nhưng lại càng bị ôm chặt hơn. Lúc này cơ thể nàng dán chặt vào trong vòm ngực rắn chắc của hắn chỉ cách hai lớp y phục thật mỏng.

Nàng muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại bị người đàn ông ép sat vào vách tường, tỏa ra hơi thở nóng rực, đôi môi mỏng ép sát lên cánh môi như cánh hoa đào của nàng.

"A…Ưm…."Lạc Tích Tuyết trợn tròn hai mắt, khó có thể nhìn được sự việc xảy ra trước mắt, hàng lông mi khẽ run. Trong bóng tối, nàng không thấy rõ mặt của người đàn ông này chỉ là một ý thức đánh úp vào trong đầu nàng… Nàng bị cưỡng hôn.

Giữa hai cánh môi trằn trọc cọ sát lẫn nhau, lưu luyến…Môi nàng có cảm giác ướt át giống như đóa sen trắng nở rộ váo sáng sớm, mang theo giọt sương kiều diễm tỏa ra hương vị ngot ngào.

Người đàn ông không cách nào điều chỉnh nụ hôn này dược nưa, cái lưỡi như con rắn nước thăm dò hết mọi ngõ ngách trong miệng của nàng, thuần thục mở hàm răng của nàng, quấn lấy lưỡi nàng ở chung một chỗ.

Mà sức lực cũng vừa phải nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng khiến ọi người đàn ông đều hung hăng muốn nàng một phen.

Lạc Tích Tuyết tức giận giùng giằng muốn thoát ra nhưng chỉ là phản kháng của nàng không ăn thua gì với sức lực của người đàn ông này. Vô luận nàng đá hắn hay đánh hắn thì một chút nhúc nhích hắn cũng không.

Đột nhiên theo một tiếng động bất ngờ truyền đến thì ánh sáng trong bưa tiệc được khôi phục lại. Lạc Tích tuyết mở to hai mắt nhìn nhưng trước mắt không có bóng dáng của người đàn ông nào cả, không đợi nàng cắn xuống môi hắn mà hắn đã biến mất không thấy đâu.

Nàng nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi đến tột cùng là người nào vừa làm chuyện như thế với nàng, thừa dịp đại sảnh cúp điện mà cưỡng hôn nàng.

Lạc Tích Tuyết tức giận chau mày dùng sức lau cánh môi mình đến mức đỏ lên.

"Người đẹp, buổi tối có cần người chở nàng về không?" Đột nhiên một âm thanh mị hoặc truyền đến tai nàng. Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên chỉ thấy khuôn mặt tà mị cười của Lãnh Khinh đập vào mắt, hắn nghiêng người dựa vào tường; ánh đèn thủy tinh chiếu sáng đôi gò mã tuấn mỹ của hắn.

"Không cần".Lạc Tích Tuyết mặt không kiên nhẫn cự tuyệt hắn, xoay người rời đi. Nhưng trong lòng lại phiền muộn vô cùng bay giờ nàng không có tâm tình đi đối phó với tên trăng hoa này.

"Đừng lạnh lùng như vậy, chúng ta vừa mới thân mật xong mà" Lãnh Khinh kéo nàng qua đem nàng thuận thế kéo vào trong ngực, cúi người gần khuôn mặt nàng tà mị cười.

Lạc Tích Tuyết trợn mắt nhìn chằm chằm vào hắn, nói:" Thì ra người mới vừa rồi là anh?"

"Người đẹp, buổi tối tôi chở em về được không?" Lãnh Khinh lấy ngón tay xẹt qua khuôn mặt nàng, môi hắn cách nàng rất gần, hắn cao 1m9 cơ hồ muốn áp đảo nàng, ánh mắt mập mờ:"Tôi nhất định sẽ làm cho em có một đêm khó quên."

Lạc Tích Tuyết thân thể không được tự nhiên lui về sau, trong mắt không kìm nổi sự tức giận, nhưng Lãnh Khinh lại vờ như không thấy, khuôn mặt anh tuấn của hắn càng tiến gần vê phía nàng, hô hấp nóng rực quét qua bên tai nàng hài lòng nhìn thân thể nàng run lên một chút, môi hắn cũng dán trên gò má của nàng.

"Các người đang làm gì vậy?" Một đạo âm thanh cuồng nộ vang lên ở phía sau.

23. Chương 23 : Quyến Rũ Hắn

"Thiên Uy, em biết là anh sẽ trở lại mà"

Vĩ Tĩnh Nam toàn thân mặc một bộ váy ngủ trễ ngực màu đỏ sậm, vật liệu hết sức mỏng manh đem đường cong trên thân thể nàng ta lộ ra một cách rõ ràng. Lúc này nàng ta đang nhẹ vểnh đôi môi đỏ mọng, đôi tay thân mật ôm cổ Lạc Thiên Uy, thanh âm nũng nịu đến chảy cả nước.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, gương mặt nhất thời có chút cứng nhắc, nàng kinh ngạc nhìn Vi Tĩnh Nam thân mật với em trai của nàng trong mắt thoáng qua chút phức tạp.

Vi Tĩnh Nam vốn là con gái riêng của mẹ kế, năm nay mười tám tuổi, vẫn còn đang học cấp ba, cùng Lạc Thiên Uy trên thực tế không có quan hệ máu mủ, nhưng nói thế nào thì trên danh nghĩa vẫn là chị của hắn vì sao lại ôm ấp hắn như vậy? Chẳng lẽ mẹ kế muốn con gái bà ta gả vào nhà danh gia sao?

"Buông ra!" Lạc Thiên Uy chán ghét đẩy người phụ nữ đang bám trên mình của mình ra, đôi con ngươi thâm u thoáng hiện lên sự không kiên nhẫn, thanh âm hắn lạnh lẽo nói.

"Thiên Uy" Trên mặt Vi Tĩnh Nam thoáng hiện qua sự nghi ngờ những cũng không chịu yếu thế, khóe mắt nàng khẽ nhếch lên hướng tới hắn một tia nhìn mị hoặc, thân thể xinh đẹp cũng thuận thế hướng vào trong lòng ngực của hắn.

"Á!" Lạc Thiên Uy không có ôm nàng mà còn lạnh lùng đẩy nàng ta ra ngoài xoay người rời đi làm cho Vi Tĩnh Nam ngoài ý muốn đột ngột ngã xuống mặt đất.

Nàng hận nghiến răng nghiến lợi, một đôi mắt đẹo hàm chứa tức giận, hướng Lạc Thiên Uy rống to:"Lạc Thiên Uy! Ngươi thật quá đáng!"

Trong đôi mắt băng lãnh của Lạc Thiên Uy hiện lên tia trào phúng, trên khuôn mặt cương nghị không hề có cảm xúc gì, chỉ là trước sau dùng một giọng nói lạnh lẽo nói, nhắc nhở nàng:"Đừng quên, ngươi không có thân phận gì trong gia đình này cả"

"Anh..." Sắc mặt Vi Tĩnh Nam trong nháy mắt trở nên trắng bệch, mắt đẹp trừng to, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt thành quyền.

Lạc Thiên Uy nói những lời này giống như thanh kiếm đâm thẳng vào đáy lòng nàng làm nàng hói đau vô cùng, cảm giác nhục nhã mãnh liệt đủ để cho nàng gắt gao cắn môi dưới.

Không sai, nàng cũng không phải con gái ruột thịt của cha, mẹ của nàng trong nhà này cũng chỉ là vợ ba nhưng Thiên Uy không phải cũng chỉ là con riêng thôi sao, không phải do phu nhân chính thức sinh ra. Nếu không phải cha xem trọng hắn giao hết mọi sản nghiệp cho hắn thì nàng cũng không cần phải chủ động quyến rũ hắn như thế này.

"Tam tiểu thư, thuộc hạ có nấu một nồi canh, có cần đem một chén đến phòng người không ạ?" Quản gia thấy Vi Tĩnh Nam nhất thời lúng túng có ý tốt muốn phá vỡ bầu không khí bế tắc này.

"Không cần sự tốt bụng của các người!" Vi Tĩnh Nam không chút khách khí đẩy quản gia ra, giận đùng đùng bỏ chạy.

"Quản gia" Lạc tích Tuyết vịnh quản gia thiếu chút nữa đứng không vững quan tâm nói:"Người không sao chứ?"

"Đại tiểu thư?" Quản gia ngẩng đầu nhìn Lac Tích Tuyết, thở dài thật sâu nói:"Nếu phu nhân còn thì ở Lạc gia này sẽ không loạn như thế này đâu"

Lạc Tích Tuyết nhắm đôi mắt lại, trên mặt có nhiều suy nghĩ. Nàng biết Quản gia Ngô đang nói đến thời nàng còn nhỏ cùng cha mẹ một nhà ba người hạnh phúc, từng ngày đều trôi qua vui vẻ, đoạn thời gian kia là khoảng thời gian đẹp nhất của nàng.

Chỉ tiếc mẹ hiền mất sớm cha liền cưới liên tiếp hai mẹ kế, còn từ bên ngoài đem Lạc Thiên UY về; bây giờ trong Lạc gia âm thầm đọ sức tranh giành tài sản vốn không còn là cái nhà nữa rồi.

"Quản gia, người đem chén canh lên phòng con nha!" lạc Tích Tuyết dịu dàng cười, che giầu tâm tình trong mắt.

"Đại tiểu thư, người chờ một chút tôi sẽ bưng lên cho người" Quản gia lập tức gật đầu một cái đi tới nhà bếp, tiểu thư thích nhất là đồ ăn khuya do bà làm.

Chỉ chốc lát sau, quản gia bưng lên một chen canh nóng hổi đưa tới trước mặt của Tích Tuyết, nàng nhận chén canh cảm ơn quản gia Ngô, cũng không trở về phòng mà đi tới phòng của Lạc Thiên Uy.

24. Chương 24 : Vào Phòng Của Hắn

"Thiên Uy, em có trong phòng không?" Lạc Tích Tuyết đi tới trước cửa phòng của em trai, gõ của nhẹ giọng hỏi.

Cánh cửa khép hờ nhưng bên trong không có ai đáp lại.

"Thiên Uy, là chị" Nàng gõ cửa lần nữa, thanh âm so với lúc đầu to hơn một chút. nhưng trong phòng như cũ không có tí động tĩnh nào

Kỳ quái? Lạc Tích Tuyết trong lòng buồn bực, mới vừa rồi nàng còn thấy hắn trở về phòng mà? Cũng không thấy hắn trở ra chẳng lẽ trong phòng đang xem ti vi nên không nghe thấy tiếng nàng gọi

Nàng không khỏi tò mò dán lỗ tai vào gần của phòng chỉ nghe tiếng nước chảy, nàng nghĩ chắc em trai của nàng đang ở trong phòng tắm. Nhìn chén canh trong tay nàng do dự một chút cuối cũng vẫn quyết định đẩy cửa vào,

Dù sao tối nay nàng tới tìm hắn là để hòa hoãn quan hệ anh chị em trong nhà, mặc kệ mọi người có phải là vợ chính thức hay không chính thức sinh ra hay không thì tóm lại đều là chị em cùng cha khác mẹ về sau phải chung sống hòa thuận hơn.

Vừa vào cửa nàng mới phát hiện ra căn phòng này lớn gấp mấy lần so với phòng của nàng, phong cách thiết kế cũng cực kỳ xa hoa, tất cả đồ gia dụng đều theo tiêu chuẩn tối tân nhất của Âu Mĩ, xem ra cha đối với đứa con trai là cực kỳ yêu thương và xem trọng.

Có một loại cảm giác chát chát trong lòng. Lạc Tích Tuyết cưỡng bách mình không nên đi so đo với em trai, nàng hít sâu một hơi đi tới kéo rèm cửa bên cạnh, nhìn ra bên ngoài thông qua kính thủy tinh, không khỏi nhớ đến mẹ.

Cha và mẹ hai gia đình môn đăng hộ đối, ban đầu cha cưới mẹ là vì mục đích sự nghiệp cũng không có tình yêu thật sự, cưới mẹ xong đối với mẹ cũng không tệ, cả nhà ba người bọn họ cùng nhau vui vẻ qua mấy năm.

Cho đến khi mẹ qua đời, cha không những lập tức cưới mẹ kế mà còn dẫn Lạc Thiên Uy về. Từ lần đầu nàng nhìn thấy Lạc Thiên Uy, cũng biết là do cha trăng hoa ong bướm với người đàn bà khác bên ngoài mới sinh ra hắn, mặc dù lúc đó mẹ nàng có biết cha trăng hoa bên ngoài nhưng cũng không có vạch trần cha cũng chính vì vậy mà buồn bực không vui để mắc bệnh nặng bất hạnh qua đời.

Đối với Lạc Thiên Uy trong lòng nàng rất mâu thuẫn, một mặt không muốn giận lây sang hắn bởi vì hắn không có tội gì cả mặt khác chính bởi sự xuất hiện của hắn đã cướp đi tất cả những thứ vốn thuộc về nàng. Sản nghiệp Lạc gia có hơn một nửa là do ông ngoại để lại theo đúng nghĩa thì nàng là cháu ông ngoại nên nàng có toàn quyền thừa kế không tới lượt người bên ngoài xen vào, nhưng mấy năm qua cha cực kỳ yêu thương Thiên Uy không phải bởi vì hắn là con trai, tuổi còn nhỏ mà năng lực hơn người mà còn vì mẹ hắn là người đàn bà mà cha yêu thương nhất.

Cha muốn đem những điều tốt đẹp nhất đên cho hắn, mà nàng cũng là con ruột của cha lại chỉ có thể đứng ở bên ngoài, thậm chí khi mẫu thân qua đời vẫn chấp nhận sư lăng nhăng của cha để hòa hoãn moiso quan hệ trong gia đình.

Suy nghĩ lại một chút nàng cảm thấy có chút bi ai. Người ngoài nhìn vào đều nghĩ nàng là đại tiểu thư của một gia đình danh gia vọng tộc nhưng có mấy ai biết đó chỉ là cái danh.

Lac Tích Tuyết thở dài một hơi, kéo rèm cửa lên. Nàng quay đầu đi vừa vặn thấy khung hình trên bàn làm việc của em trai nàng. Từ góc độ của nàng nhìn sang thì người trong hình là một người con gái nhưng nàng không nhìn rõ khuon mặt ấy.

Có phải đó là mẹ của hắn không? Có thể làm cho hắn để trước bàn làm việc chắc hẳn đây là một người rất quan trọng đối với hắn.

Nhưng đối với mẹ của hắn nàng cũng có chút tò mò, không biết rốt cuộc là một người phụ nữ như thế nào mà làm cho cha nhiều năm yêu sâu sắc như vậy?

Tò mò nàng tiến từng bước một về phía chiếc bàn, đến khi đưa tay cầm khung hình lên thì người trong hình này là....

25. Chương 25 : Con Mồi

Dây cung trong đầu Lạc Tích Tuyết vào thời khắc này căng lên, cô khó có thể tin mà nhìn tấm hình trong tay mình, mắt trừng thật to.

Váy tơ sợi may theo kiểu công chúa, sợi tóc mềm mại phiêu dật buông xuống hai vai, làn da trắng noãn, gương mặt tinh xảo, một đôi mắt to sáng ngời, linh động có hồn giống như một nàng công chúa cao quý xinh đẹp bước ra từ truyện cổ tích vậy, làm cho lòng người mê mẩn nhưng lại không dám đến quá gần.

Người trong tấm ảnh này không phải là cô sao? Lạc Tích Tuyết cẩn thận đem tấm hình quan sát thật kỹ, lúc mới bắt đầu cô còn không dám tin nhưng đến cuối cùng thì không thể nghi ngờ gì nữa, ánh mắt của cô có chút mê mang, trong đầu nhất thời hỗn loạn một mảng.

Cô tin chắc người trong tấm hình chính là cô, nhưng Lạc Thiên Uy tại sao lại có hình của cô? Cô không nhớ là mình có đưa hình cho hắn? Chẳng lẽ là cha cho?

Có thể coi là cha cho nhưng Thiên Uy là em trai của cô, em trai mà lại đem hình của chị gái đặt trước bàn làm việc như vậy là có ý gì đây? Cô cùng hắn trừ lần gặp nhau lúc còn bé thì những ngày gần đây bọn họ mới gặp lại nhau, cô không cảm thấy quan hệ của bọn họ thân thiết đến mức này rồi.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy đau dầu, cơ hồ đứng không vững; đúng lúc này thì có một giọng nói trầm thấp lạnh lùng truyền đến:"Ai đó?"

Lạc Thiên Uy có chút nghi ngờ hỏi, hắn vừa mới từ phòng tắm ra thì cảm thấy có cái gì đó không đúng, mơ hồ cảm thấy có người trong phòng của hắn.

"Tùy tiện vào phòng của tôi đúng là càng ngày càng không có quy cũ" Hắn cho rằng người vào là Vĩ Tĩnh Nam nên giọng nói tương đối lạnh lùng còn mang theo sự tức giận trong đó.

"Chị…" Lạc Tích Tuyết hơi run một chút, cô không ngờ Lạc Thiên Uy lại đột ngột xuất hiện như thế, một khắc xoay người cô vô tình làm rơi khung hình trong tay xuống, vỡ nát tan tành, ngay sau đó là tiếng hét của cô:" Á!!!"

Lạc Thiên Uy nhìn khung hình vỡ nát trên mặt đất, trong lòng xẹt qua sự đau lòng, ngẩng đầu lên nhìn thấy người mà mình thương nhớ từng ngày đang đứng trước mặt mình làm cho sắc mặt hắn hòa hoãn chút ít.

"Cô tại sao lại ở trong này?" hắn nghi hoặc hỏi. Tiến lên tìm tòi nghiên cứu đôi mắt, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thần kinh có chút căng thẳng, cô hoảng hốt cúi đầu, theo bản năng nắm chặt làn váy của mình, thanh âm khẽ run.

"Chị, chị… mang canh tới cho em"

"Tôi không có thói quen uống canh" Lạc Thiên Uy lạnh lùng trả lời, một đôi mắt lạng băng lóe ra sự hưng thú khiếp người, giống như là bắt được một con mồi ngon.

Hắn bước từng bước thật dài hướng phía sofa ngồi xuống, từ trên bàn lấy ra một điều thuốc, hít sâu mọt hơi mang theo vẻ tà mị nhưng không kém phần cao quý.

Lạc Tích Tuyết có chút ngây người, đồng thời cũng nhíu đôi mày đẹp lại, cô rất muốn nhắc nhở em trai mình hắn hiện tại chỉ có 16 tuổi đang là tuổi mới lớn, hút thuốc là không tốt cho sức khỏe.

Chỉ là cô chưa kịp mở miệng thì thấy Lạc Thiên Uy liếc cô một cái đột nhiên mở miệng hỏi:"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

"Hả? À… chị…"Lạc Tích Tuyết không khỏi cảm thấy có chút lúng túng, đồng thời trong tâm có sự ảo não khó nói, cô rõ ràng là chị của hắn nhưng sao mỗi lần đứng trước mặt em trai thì cô cứ có cảm giác bị áp bức, muốn nói điểu gì cũng thật khó khăn.

"Chị tới… là hy vọng em không trách chuyện vừa rồi của Tĩnh Nam… về sau cả nhà ta sống hòa thuận với nhau…chuyện vừa rồi em đừng nói cho cha biết." Cô đứt quãng nói giống như phải dùng hết sức lực bình sinh mới nói xong một câu hoàn chỉnh.

Chỉ là Lạc Thiên Uy cũng không có nghe mà đôi môi hắn hết ở ra lại khép lại làm cho nhịp tim của cô đập càng lúc càng nhanh. Đột nhiên, hắn đặt tàn thuốc trong tay xuống bước từng bước một lại gần cô, tròng mắt đen tĩnh mịch đem cô khóa chặt trong phạm vi của hắn.

26. Chương 26 : Tối Nay Hãy Ở Lại Đây

Hắn muốn làm cái gì đây?

Thân thể Lạc Tích Tuyết nhất thời cứng ngắc, thân thể tiếp xúc thân mật như thế làm cho cô cơ hồ quên đi hô hấp của chính mình.

Nhịp tim đập càng nhanh hơn, hai mắt phòng bị nhìn chằm chằm vào hắn, đôi mắt trong như nước ánh lên tia sợ hãi, mắt tháy khuôn mặt anh tuấn của hắn càng ngày càng gần mình.

"Lạc Thiên Uy!" Cô căng thẳng dùng sức toàn thân em trai cô ra, cô thật sự sợ hãi muốn thoát ra khỏi chỗ này, lạnh lùng quát lên:"Em muốn làm gì?"

Con ngươi Lạc Thiên Uy tĩnh mịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của cô, cảm nhận được cô muốn thoát khỏi hắn, trong đầu hắn giờ phút này ánh lên suy nghĩ không thể để cô đi như vậy, bàn tay đem cô ôm chặt vào lòng, trong mắt tràn đầy ngọn lửa chiếm đoạt.

"lạc Thiên Uy, em mau buông chị ra, chị còn phải trở về phòng" Lac Tích Tuyết dùng sức đẩy hắn ra lần nữa, cô thật sự không chịu được ánh mắt nóng bỏng của em trai nhìn mình như vậy

"Tối nay hãy ở lại đây" Lạc Thiên Uy càng ôm chặt cô hơn, thân thể cao lớn ôm cơ thể cô thật chặt, ngữ điệu trầm thấp mang theo sự uy nghiêm khó có thể kháng cự.

"Không cần! Chị muốn trở về phòng của chị" Lạc Tích Tuyết không chút do dự đẩy hắn ra, kháng cự muốn rời khỏi đây, nhưng Lạc Thiên Uy không nói lời gì mà chi ôm cô đặt ở dưới thân của hắn, còn hắn cũng nằm đè lên người cô.

"Tích Tuyết" Hắn dịu dàng gọi tên của cô, hai tay chống đầu của cô, cúi người đến gần cơ thể của cô. Ngón tay Lạc Thiên Uy mon trớn lưu luyến hai gò má tinh xảo của cô, xuống tới cổ rồi xương quai xanh cho đến khi áo lộn xộn làm lộ ra một đôi gò bồng đảo tròn tròn.

Trong mắt của hắn lộ ra khát vọng rõ ràng, nhưng khi tay nâng lên thì lại dừng giữa không trung. Lạc Tích Tuyết hoảng sợ ngước mắt lên nhìn người đàn ông này, tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, cả người cô như đang ở gần ranh giới của sự sụp đổ.

Trời ơi, Lạc Thiên Uy làm sao có thể làm như vậy với cô cơ chứ? Bọn họ là chị em mà.

"Chị!" Lac Thiên Uy đột nhiên gọi cô một tiếng, con ngươi tĩnh mịch bị hắn hết sức đè xuống,thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng đáng yêu, thân mật chui vào trong ngực của cô:"Trên người chị có mùi hương của mẹ"

Trên trán Lạc Tích Tuyệt hiện ra mấy vạch đen nhưng trong lòng lại thả lỏng một hơi. Thì ra Thiên Uy đang coi cô như người mẹ đã mất nhiều năm của hắn, may thật nàng còn tưởng hắn có ý đồ bất chính gì với cô

Lạc Tích Tuyết cảm thấy may mắn vỗ ngực của mình, ngẩng đầu nhìn Lạc Thiên Uy trong mắt khôi phục lại sự dịu dàng vốn có

"Thiên Uy ngoan, em ngủ sớm một chút, chị sẽ ở chỗ này với em" Cô không có đẩy hắn ra mà ngược lại còn sờ sờ đầu của đứa em trai này, chủ động ôm hắn vào trong ngực, dùng tình thương của một người mẹ mà quan tâm hắn.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết suy nghĩ, đưa em trai này của nàng cũng cùng cô có vài điểm giống nhau, hắn mất mẹ từ nhỏ ,mặc dù cha yêu thương mẹ hắn nhưng bởi vì mẹ hắn qua đời từ luc hắn còn nhỏ như vậy, bỏ hắn lẻ loi một mình trong cuộc đời này khó trách hắn mới vừa rồi đem cô trở thành mẹ hắn.

Lạc Tích Tuyết đơn thuần nghĩ, thuận thế đem Lạc Thiên Uy ôm càng chặt hơn làm cho hắn có thể cảm nhận được chút ấm áp này

"Chị, chị sẽ không bỏ em mà đi đúng không?" Lạc thiên Uy đột nhiên ló cái đầu từ trong ngực cô lên đôi mắt thâm trầm nhìn nàng hỏi.

"Không biết" lạc Tích Tuyết mỉm cưởi lắc đầu.

"Có thể ở lại bên cạnh em suốt cuộc đời không?" lạc Thiên Uy lại hỏi

Lạc Tích Tuyết nhíu chân mày lại, có chút do sự nói:" Cái vấn đề nay… chị còn phải lập gia đình nữa mà"

"Em muốn chị mãi mãi ở bên cạnh em" Lạc Thiên Uy ôm chặt lấy cô, giống như sợ người khác sẽ cướp cô đi vậy

27. Chương 27 : Lãnh Khinh Gọi Điện

Đêm dần khuya, ánh trăng dịu dàng theo cửa sổ lẳng lặng đổ xuống, yên lặng mà an bình. Lạc Tích Tuyết ôm em trai vào lòng, đợi cho hắn ngủ thiếp đi cô mới khe khẽ đứng dậy đi ra khỏi phòng. Tối nay nhất định cô sẽ một đêm mất ngủ. Trở lại phòng mình, Lạc Tích Tuyết thở dài thật sâu, thật lâu không thể ngủ được.

Tối nay cô đã thấy được mặt yêu ớt của em trai cô, cô đột nhiên cũng liên tưởng đến khi còn bé cô khát khao tình thương của mẹ như thế nào, nhưng mẹ của hai bọn họ đều qua đời sớm nên bọn họ chỉ có thể che giấu cảm xúc của mình dù có đau khổ đến mấy cũng không cho ai biết.

Vậy mà tất cả lại thành như thế này, nếu không phải vì cha không chung tình sẽ không làm cho cô và hắn cùng lúc mất đi tình thương của một người mẹ.

Lạc Tích Tuyết vuốt khuôn mặt đau đớn, xem ra sau này cô phải đối xử với đứa em trai này tốt hơn một chút, em trai còn nhỏ tuổi như vậy nhưng lại bị cha giao trọng trách quá nặng nề, lại không có mẹ quan tâm hắn nhất định hắn sẽ cảm thấy áp lực, cô là chị phải quan tâm em trai mình nhiều hơn mới phải

Nghĩ đi nghĩ lại Lạc Tích Tuyết mơ màng ngủ.

Ngày thứ hai đến lớp. Lạc Tích Tuyết vì đêm qua ngủ muộn nên cả ngày hôm nay toàn thân đều mệt mỏi rã rời, cô ngáp một cái, nàng thấy Trần Tiểu Mạt cô bạn thân của cô đang nghiêm túc xem gì đó không khỏi tò mò một chút.

“Tiểu Mạt, đang xem gì đấy?” Cô nhẹ giọng hỏi, sợ giảng viên đang giảng nghe thấy.

“Lãnh Khinh hắn lại lên trang nhất rồi, đẹp trai quá đi” Mặt Trần Tiểu Mạt kích động lạ thường, một đôi mắt si mê nhìn chằm chằm tờ báo giải trí trong tay.

Lạc Tích Tuyết cầm tờ bào lên nhìn bỗng ngạc nhiên:”Là hắn?” Người đàn ông trong bữa tiệc đã đùa giỡn nàng.

“Tích Tuyết, cậu biết hắn sao?” Tròng mắt Trần Tiểu Mạt đột nhiên sáng lên.

“Không biết” lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, bổ sung thêm một câu:”Chỉ là thấy qua một lần thôi”

“Hắn có đẹp trai không? Có giống như hình trên mấy tờ báo này không?” Trần Tiểu Mạt thành cây hoa si hỏi tới hỏi lui.

Lac Tích Tuyết hơi cau mày lại, không hiểu nhìn về phía bạn tốt:”Tiểu Mat, không phải cậu thích loại đàn ông này chứ? Cậu xem tin tức về hắn nhiều như vậy cũng biết hắn chắc chắn không phải là người đàn ông tốt”

“Ai nói vậy? không chừng đó chỉ là mặt bên ngoài của hắn thôi chứ trong nội tâm lại là chuyện khac đấy?” Trần Tiểu Mạt lập tức phát huy khả năng nâng cao thần tượng của mình lên.

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc cô một cái, biết lúc này không thể cùng cô bạn tốt tranh chấp loai vấn đề vô vị này, đúng lúc tan lớp cô ôm một đống sách vở ra khỏi phòng học

“Reng…” tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi, nàng cầm lên nhìn thì thấy một dãy số lạ

“Xin chào, tôi là Lạc Tích Tuyết, cho hỏi ai ở đầu dây vậy ạ?” Do dự một chút cô bấm xuống nút nghe.

“Người đẹp, còn nhớ tôi là ai không?” Điện thoại ở đầu dây nên kia truyền đến tiếng nói đùa giỡn của người đàn ông.

“Không biết” Lạc Tích Tuyết nhíu nhíu mày, giọng nói này có chút quen thuộc nhưng nàng không biết là của ai

“Em đoán một chút xem…” Tiếng cười nhẹ bay vào trong tai nàng.

“không muốn đoán, nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây” Lạc Tích Tuyết mất kiên nhẫn nói.

“Khoan đã, người đẹp tính khí vẫn còn nóng như vậy? Anh là Lãnh Khinh đây.” Khóe miệng hắn khé nang lên một chút, dám không để cho hắn chút mặt mũi như thế cũng chỉ có một mình cô.

"Tích Tuyết tối nay tại khách sạn Kim Lăng có bữa tốt nghiệp tiệc rượu, cậu đi với mình không?" Lúc này, Trần Tiểu Mạt từ phía sau chạy tới vỗ vai Lạc Tích Tuyết thấy cô đangg nói chuyện điện thoại không khỏi tăng âm lượng lời nói lên.

Lạc Tích Tuyết suy tính một chút, bởi vì bạn thân đột nhiên xuất hiện nên nàng không nghe rõ câu nói của Lãnh Khinh là gì, cô hướng bạn tốt cười cười nói:" Được thôi"

Trần Tiểu Mạt cùng với Lạc Tích Tuyết lựa chọn thời gian và địa điểm gặp rồi mỗi người rời đi.

Mà Lạc Tích Tuyết đang cầm điện thoại trong tay cảm thấy nhàm chán nên nói một câu:" ừ, cứ như vậy đi". Noi xong cô cũng không để Lãnh Khinh có cơ hội miệng liền đem điện thoại cúp.

Trong căn phong hào hoa của một khách sạn, Lãnh Khinh đang lười biếng nằm trên giường, khi hắn nghe được tiếng gác máy của điện thoại hắn tức giận quăng điện thoại sang một bên.

Đáng ghét, lại còn dám ngắt điện thoại của hắn! Cô ấy là người đầu tiên.

"Khinh, chúng ta làm lẫn nữa chứ...?" Một đôi tay mảnh khảnh trắng noãn như ngọc từ phía sau quấn lên cổ hắn, thân thể người phụ nữ đầy đặn vừa mới tắm xong kèm theo một mùi hương ma sát phía sau lưng của hắn.

28. Chương 28 : Bữa Tốt Nghiệp Tiệc Rượu.

"Cạn ly!"

Buổi tốt nghiệp tiệc rượu này nam nữ ngồi vây quanh nhau, cầm ly rượu chúc mừng lẫn nhau.

Trong khách sạn ánh đèn mờ mờ ảo ảo, tiết tấu chậm của ca khúc vang lên. Nơi này tràn ngập không khí của rượu, trên mặt tất cả mọi người đều mang theo nụ cười, chìm đắm trong mùi hương của rượu.

Lạc Tích Tuyết vừa mới đẩy cửa đi vào, không cẩn thận đụng phải một người đàn ông làm anh ta ngã nằm trên nền gạch trên tay còn cầm một chai rượu, say đến bất tỉnh nhân sự.

"Anh không sao chứ? Lạc Tích Tuyết đi tới đỡ hắn dậy

Người đàn ông giùng giằng tự mình đứng lên, quát:"Tôi không có say ai nói tôi say tôi còn có thể uống được nữa"Nói xong câu đó, hắn đụng phải ghế sofa nằm luôn trên đó không dậy được nữa.

Lạc Tích Tuyết nhìn bộ dạng này của hắn lắc đầu một cái, tiệc rượu vừa mới bắt đầu mà hắn đã say thành ra như vậy rồi.

"Tích Tuyết, cậu tới rồi? Chúng ta mau vào trong đi"Trần Tiểu Mạt hướng cô vẫy vẫy tay, cầm tay cô kéo đi.

Trong phòng bạn học vừa thấy Lạc Tích Tuyết tới, tất cả đều vỗ tay huýt sáo, đặc biệt là mấy bạn nam còn từng người tranh giành muốn cùng cô hát.

Tích Tuyết vốn là hoa khôi nổi tiếng của trường lại chưa từng công khai bạn trai Tiếu Vũ Trạch, bình thường chỉ có thể đứng xa nhìn lần này dù sao cũng là buổi tốt nghiệp cuối cùng đương nhiên bọn họ muốn nắm lấy cơ hội được gần cô rồi.

Thấy bạn bè đối với cô nhiệt tình như thế nên lạc Tích Tuyết cũng không nỡ cự tuyệt, cùng bạn bè ca hát vui vẻ đến mức quên cả thời gian.

Trong khi đó Lạc Thiên Uy lại đang chờ cô ở nhà, kể từ lúc năm giờ hắn tan việc về nhà thì sắc mặt rất khó coi.

Hắn đợi cô đã ba tiếng rồi mà vẫn không thấy cô trở về, rốt cuộc không nhịn được nữa hắn gọi điện cho cô.

"Alo, ai vậy ạ?" nghe được điện thoại di động trong túi rung lên, cô cầm lấy điện thoại ra bên ngoài nhấn nút trả lời.

"Không phải cô quên đường về nhà rồi chứ?" Lạc Thiên Uy giọng nói lúc này khổn được tốt cho lắm, hắn cho là Lạc Tích Tuyết ra ngoài hẹn hò với Tiếu Vũ Trạch, trong lòng vừa mâu thuẫn lại vừa tức giận kèm theo một cỗ nồng nặc vị chua.

"Là em sao, Thiên Uy?" Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút, nghe thấy giọng nói của em trai không khỏi nghĩ tới sao đột nhiên hắn lại gọi điện ình:" Có chuyện gì không? Chị vẫn còn ở bên ngoại, em về nhà rồi thì coi đi ngủ sớm đi"

Nói xong cô nhìn ra ngoài một chút, hiện tại bây giờ đã tám giờ rồi, không biết mấy giờ thì tiệc rượu này mới kết thúc.

"Lạc Tích Tuyết, trước mười giờ cô phải có mặt tại nhà, nếu không thì cô hãy ngủ ở bên ngoài luôn đi" Lạc Thiên Uy trong mắt thoáng qua ngọn lửa, giọng nói uy hiếp vang lên sau đó liền cúp điện thoại.

Lạc Tích Tuyết sững sờ nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, em trai mình hôm nay làm sao vậy giống như ăn phải núi lửa vậy, vô duyên vô cớ lại phát hỏa với cop? Mới tám giờ đã vội vã thúc giục cô trở về, chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì sao?

Lạc Tích Tuyết trong lòng không yên nghĩ cuối cùng cô quyết định về nhà xem một chút.

Vào phòng chào tạm biệt các bạn cô liền chuẩn bị dời đi.

"Tích Tuyết hay để mình đưa cậu về?" Trần Tiểu Mạt lôi kéo tay của cô qua nói.

"không cần đâu, cậu cứ ở lại chơi vui vẻ với họ mình tự về được mà" Lạc Tích Tuyết chào tạm biệt cô rồi xoay người đẩy cửa phòng ra ngoài.

Bước ra khỏi khách sạn, gió thổi qua mặt lạnh lẽo, Lạc Tích Tuyết cảm thấy đau đầu, vừa rồi cô đã uống quá nhiều. Không suy nghĩ nhiều nữa cô chạy ra phía trước chuẩn bị đón một chiếc xe về.

Nhưng không nghĩ dạ dày đột nhiên bị nhói một cái, cô quẹo vào một ngõ hẻm, vừa muốn ngồi chồm hổm để nôn mửa thì một cỗ máu tanh theo hướng gió thổi về phía cô.

Lạc Tích Tuyết trong đầu quay cuồng lập tức ý thức được có điều gì đó không đúng nên cô vội vàng rời đi nhưng một bóng đèn đã đè lên cô.

Trong bóng tối, có một bàn tay từ phía sau lưng che miệng của cô lại, một thanh con dao bén nhọn như muốn cắt vỡ cổ họng của cô.

29. Chương 29 : Hắn Bị Thương

"Ưm…"

Lạc Tích Tuyết dùng sức toàn thân giãy dụa, chân tay đạp lung tung.

"Đừng lên tiếng, nếu không tôi lập tức sẽ giết cô" Thanh âm lạnh lùng của người đàn ông vang lên bên tai.

Lạc Tích Tuyết co rúm lại một chút, dừng lại giãy dụa, không phát ra âm thanh nào.

Người đàn ông kéo cô vào một góc tối của con hẻm, không lâu sau đó họ nghe thấy tiếng bước chân của bọn côn đồ.

"Tìm thấy người chưa?" Một tên cầm đầu híp mắt hỏi.

"Kỳ quái, mới vừa rồi vẫn còn ở đây mà, qua bên kia tìm chút coi" Đôi mắt của Văn Thân Nam liếc nhìn xung quanh một vòng thấy không có gì khác thường nên dẫn bọn đàn em đi chỗ khác.

Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng đi xa, thần kinh Lạc Tích Tuyết mới buông lỏng được chút xíu, cô nghiêng người ý bảo người đàn ông buông cô ra.

"là anh?" Người đàn ông buông cô ra, một cái chớp mắt cô nhớ tới khuôn mặt quá mức anh tuấn dưới ánh trăng đêm đó cả gan làm điều xằng bậy với cô.

Lại là Lãnh Khinh?

Cô như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ gặp hắn trong tình huống như thế này? Hắn không phải có rất nhiều tiền sao? Sao lại bị đám côn đồ kia rượt đuổi vào trong ngõ hẹp như thế này? Không phải hắn đắc tội với người nào đó chứ?

"Người đẹp, là em?" Lãnh Khinh ngẩng đầu lên, ánh mắt tĩnh mịch nhìn chằm chằm cô, khuôn mặt tà mị xẹt qua tia vui mừng như có lại như không.

Nếu không phải vì người đẹp này thì hắn cũng sẽ không từ ngàn dặm xa xôi đang nghỉ ngơi trên đảo mà chạy về đây, không nghĩ tới mới về nước lại bị một đám người ám sát, bị bọn côn đồ này phục kích thiếu chút nữa là bỏ mạng.

KHông nghĩ tới hắn lại gặp cô trùng hợp như thế này, cô đến tột cùng là ông trời ban cho hắn sao?

Ánh mắt thâm trầm của Lãnh Khinh nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết thấy gương mặt kiều diễm của cô phiếm hồng thật là mê người, hắn nhịn không được đưa tay muốn đem cô ôm vào trong ngực.

"Anh làm gì đấy?" Lạc tích Tuyết cảnh giác lui về sau một bước, cô rất không thích ánh mắt hắn nhìn co, càng không muốn cùng hắn tiếp xúc quá nhiều.

Cô đẩy hắn ra, chuẩn bị rời đi lại thấy sắc mặt của Lãnh Khinh có gì đó không ổn.

Mới vừa rồi Lãnh Khinh bị Lạc Tích Tuyết đẩy ra nên bị động vào vết thương, làm hắn hít thở có chút khó khăn.

"Anh làm sao vậy?" lạc Tích Tuyết nghi ngờ đến gần, lại thấy trước ngực áo của hắn có một mảng đỏ tươi, cô sợ hãi kêu lên: "Anh bị thương?"

"Người phụ nữ ngốc" Lãnh Khinh hướng cô gầm nhẹ một tiếng, bởi vì cô đã không để ý và coi thường hắn.

"Vết thương của anh có nghiêm trọng không?" Lạc Tích Tuyết lo lắng nhếch lông mày lên hỏi, chủ động nâng hai cánh tay của hắn lên gác lên vai của cô:" Đi, tôi dẫn anh đi bệnh viện".

"Chính em làm tôi ra nông nỗi này đấy!" Lãnh Khinh tức giận khiển trách nhưng thấy cô lo lắng cho hắn thì trong lòng lại thấy ấm áp vô cùng.

"Việc này thì có liên quan gì đến tôi chứ?" Lạc Tích Tuyết dùng hết sức đỡ hắn, buồn bực hỏi. Người đàn ông này ăn gì mà nặng thế!!!

"Ai cho em dám cúp điện thoại của tôi?" Lãnh Khinh nhỏ giọng mà căm tức hỏi

Lạc Tích Tuyết nhíu mày:"Tôi ngắt điện thoại của anh sao? Anh có gọi điện cho tôi hả?"

Lãnh Khinh bị một câu cô nói mà sắc mặt xanh ngắt, gân xanh hiện lên dữ dội, hận không thể ngay tại chỗ này bóp chết cô:"Em là người phụ nữ không có lương tâm, tránh ra"

Hắn hung hăng hướng Lạc Tích Tuyết rống lên một câu, sức lực không nhẹ đẩy cô ra.

Lần đầu tiên trong đời hắn chủ động gọi điện ột cô gái, gặp phải sự cự tuyệt không nói gì nhưng thậm chí ngay cả điện thoại hắn có gọi cho cô mà cô cũng không nhớ nổi, có thể thấy được cô căn bản không có đặt hắn ở trong lòng.

"Anh..." Lạc Tích Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, không biết tại sao hắn lại có phản ứng lớn như vậy, vừa định mở miệng nói nhưng không ngờ trên đầu đột nhiên một hồi mơ màng, cô ôm lấy đầu té xíu trên mặt đất.

30. Chương 30 : Cả Đêm Kích Tình Nở Rộ

Nóng...

Lạc Tích Tuyết nằm trên giường lớn mềm mại, khẽ cong người lên chỉ cảm thấy cả người nóng ran, có một cổ lửa nóng hừng hực thiêu đốt cơ thể cô.

Cô nhíu lại đôi mày thanh tú lại, cảm thấy mình hôn mê thật lâu, toàn thân nóng rực, một cảm giác đói khát mạnh mẽ từ trong người cô nảy sinh.

"Người đẹp nhỏ, em không nghĩ là mình bị người ta bỏ thuốc sao?" Lãnh Khinh mở ánh đèn nhu hòa trên tường lên, đôi mắt tà mị nghi ngờ nhìn chằm chằm vào người phu nữ có khuôn mặt tinh xảo và nụ cười mê hoặc chúng sinh trên giường, ánh mắt ngày càng trở nên thâm trầm.

Lúc này cô híp mắt hạnh lại, môi đỏ mọng mân mê, mái tóc xõa tung như tơ lụa, bộ dạng mất hồn, dưới ánh đèn lờ mờ, mỗi một đường cong trên cơ the cô như ẩn như hiện, hai chân phơi bày ra bên ngoài, thân thể lung linh hấp dẫn mềm mại như vậy lộ ra như đánh vào điểm trí mạng của người đàn ông, làm cho người ta không thể dời mắt được.

"Ưm nóng quá!" Lạc Tích Tuyết khó nhịn yêu kiều kêu lên một tiếng, chủ động đưa tay tháo cút áo trước ngực, cô nóng quá, trước mắt mơ hồ một mảng, cũng không ý thức được mình đang làm gì, chỉ là muốn thông qua phương thức đơn giản nhất này để làm giảm đi cái nóng của cơ thể.

"Người phụ nữ đáng chết, không được cởi nữa."Lãnh Khinh trong mắt dấy lên ngọn lửa dục vọng, theo động tác cởi áo của cô thì thân thể cũng lộ ra ít nhiều trước mặt hắn, hắn chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, hô hấp cũng dần trầm xuống.

Chỉ là trong hắn rõ ràng Lạc Tích Tuyết không phải là người phụ nữ có thể đụng vào, trước hết bất luận gia thế bối cảnh của cô như thế nào đi nữa thì hắn đối với cô đã có cảm giác rung động khác thường nên không muốn chiếm tiện nghi cô như thế.

Cho nên hắn đã rất nỗ lực để áp chế cỗ lửa nóng trào dâng, lý trí cầm quần áo của cô lên cài từng khuy lại cho cô, mặc dù tiếp xúc với cơ thể nhẵn nhụi của cô nhưng hắn vẫn cắn răng đi tới bên giường thay cô lấy thuốc giải.

Ai ngờ khi hắn vừa mới đứng dậy thì Lạc Tích Tuyết lại đột nhiên bắt lấy tay hắn dán trên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hừng hực của cô, trong miệng rũ rĩ nói:"Không cần đi!" Vũ Trạch.

Tự chủ vào giờ khắc này của Lãnh Khinh hoàn toàn biến mất nhường cho khát vọng nguyên thủy nhất.

"Người đẹp, là em chọc tôi" hai mắt hắn đỏ lên, tháo cà vạt vứt qua một bên, đem dây lưng bên hông kéo phắt ra, trực tiếp nhào tới

"Ưm" Trên thân thể đột nhiên chịu sức nặng thật lớn làm cho Lạc Tích Tuyết khó chịu kêu ra tiếng, chỉ là cô còn chưa kịp đẩy hắn ra thì Lãnh Khinh đã đem hai tay của cô nắm thật chặt ở phía dưới.

Đôi môi nhỏ nhắn của cô bị hắn chặn lại, hương vị đặc biệt của người đàn ông chui thẳng vào chóp mũi của cô, xen lẫn nồng đậm lửa nóng, kích động mập mờ.

Trong đầu Lạc Tích Tuyết bây giờ chỉ còn là một mảng hỗn độn, thân thể cô cứng nhắc đón nhận nụ hôn mãnh liệt như gió lốc mưa rào của người đàn ông ở trê, vốn muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể bị đầu lưỡi nóng bỏng chăn trở lại, cuối cùng tất cả đều hóa thành từng tiếng rên nhẹ mê người.

Nụ hôn của hắn điên cuồng kịch liệt đủ để cho cô không thể nào thở được.

Không để ý trên người còn có vết thương, Lãnh Khinh đã thô bạo xé quần áo của cô vứt sang một bên.

31. Chương 31 : Một Phòng Mập Mờ

Quản gia Ngô vừa mở đèn phòng khách lên thì đã thấy khuôn mặt đen thui của Lạc Thiên Uy , ánh mắt lạnh lẽo ngồi trên sa lon, cả người toát ra sự lạnh lùng khó gần, giống như muốn giết người.

"Thiếu gia, người còn chưa ngủ sao?" Bà sợ hết hồn, giọng nói cũng theo đó mà run lên.

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu nhìn bà một cái, con ngươi đen thâm u giống như quỷ cất giọng hỏi:" Tiểu thư đã về chưa?"

"Đại tiểu thư..." nửa ngày sau quản gia mới phản ứng lại, mơi nhớ người Lạc Thiên Uy hỏi là đại tiểu thư, trong lòng không tránh được nghi ngờ từ lúc nào mà thiếu gia quan tâm đại tiểu thư như thế,

"Đại tiểu thư còn chưa về nhà ạ!" Quản gia Ngô sững sờ trong chốc lát, lại nói:"Không đúng, đại tiểu thư mỗi ngày đều về nhà rất đúng giờ không phải tối nay có chuyện gì rồi chứ?"

Dù sao sự nghiệp Lạc gia lớn như vậy thỉ trên đường gặp bọn giặc cướp không phải là chuyện khác thường gì.

Lạc Thiên Uy nghe quản gia Ngô nói như thế nên trong lòng càng thêm nóng nảy, cũng không quản Lạc Tích Tuyết xảy ra là chuyện thật hay giả, quan trọng là cô còn chưa có về, hắn cầm áo ra ngoài, vọt ra khỏi nhà.

"Thiếu gia, đã trễ thế này người còn đi đâu nữa?" Quản gia Ngô thấy Lạc Thiên Uy đột nhiên lao ra khỏi cửa, kinh ngạc hướng bóng lưng của hắn.

"Tìm Lạc Tích Tuyết" Lạc Thiên Uy ném lại một câu, đã biến mất trong bóng đêm.

Màn đêm tối đen, bầu trời trắng xám, chỉ le lói mấy ngôi sao thật nhỏ. Lạc Tích Tuyết từ từ mở mắt, trước mắt cô là một không gian xa lạ, thân thể cô run lên. Trên người cô chỉ có một tấm chăn mỏng, theo động tác ngồi dậy của cô mà từ từ trượt xuống.

Thân thể trần truồng của cô lộ ra trong không khí, trên người của cô đầ rẫy những vết hôn lớn bé.

"Ầm…"

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, như bị sét đánh, có ai nói cho cô biết đến tột cùng là đêm qua xảy ra chuyện gì không?

Trong đầu cô chỉ có một mảng hỗn loạn„ từng mảnh ghép ký ức nhỏ nối lại với nhau, cô nhớ hôm qua sau khi gặp Lãnh Khinh thì cô bất tỉnh, sau đó cả người nóng ran, bị hắn mang đến khách sạn, chuyện xảy ra sau đó cô không thể nào nhớ nổi.

Trong phòng tắm truyến ra tiếng nước chảy. Lạc Tích Tuyết nhìn những vết hôn trên người mình như thế này sắc mặt đột nhiên trắng bệch, hỏng bét rồi không phải đêm qua cô đã cùng ai đó…chứ? Còn là Lãnh Khinh xảy ra quan hệ?

Không thể nào, ông trời ngàn vạn lần không thể đùa cợt cô như thế được, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút thì đêm qua rõ ràng cô đã có phản ứng rất kỳ quái, rõ ràng là cô đã bị hạ dược, nhưng là lúc nào chắng lẽ là tại bữa tiệc rượu tốt nghiệp sao?

Lạc Tích Tuyết nghĩ tới nghĩ lui kẻ nào mà hèn hạ như vậy hãm hại cô, lúc này trong phòng tắm đột nhiên không còn nghe thấy tiếng nước chảy nữa.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên. Lãnh Khinh sẽ tới đây sao? Không cần, cô không muốn đối mặt với hắn bây giờ, cũng không muốn để cho hắn nhìn thấy bộ dạng của cô vào lúc này.

Bằng tốc độ nhanh nhất Lạc Tích Tuyết vén chăn lên, nhảy xuống giường, nhặt lên chiếc váy và đồ lót rãi rác trên mặt đất mặc vào người mình. Sau đó lấy tốc độ chóng mặt rời khỏi gian phòng này.

Chỉ là vừa chạy ra ngoài không nhịn được ảo não một chút, mới vừa rồi vì gấp quá nên cô quên nhất một chuyện quan trọng nhất. Không phải nói nữ nhân lần đầu tiên đều có lạc hồng hay sao? Cô như thế nào mà hồ đồ như thế không kịp kiểm tra một chút đã chạy ra tới đây rồi.

Hiện tại quay trở lại đó là chuyện không thể nào, cô chỉ có thể rời đi, chỉ là vừa quay mặt lại đã bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc.

32. Chương 32 : Bị Em Trai Bắt Gặp

"Tích Tuyết, cậu còn chưa về nhà sao?"

Trần Tiểu Mạt tối hôm qua ở bữa tiệc uống hơi nhiều, nên thuê một căn phòng trong khách sạn để nghỉ ngơi, không nghĩ tới mới hừng sáng đã đụng phải bạn tốt Lạc Tích Tuyết, không phải cô ấy nên về nhà từ sớm rồi sao? Thế nào mà vẫn còn ở trong khách sạn thế này?

”Tiểu Mạt” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy bạn tốt Tiểu Mạt nàng khẽ buông lỏng một hơi. Thật là may mắn, nếu để người ngoài biết được hôm qua cô cả đêm không về nhà lại làm ra sự tình này thì chắc cô không có đất để dung thân luôn

”Tích Tuyết, sao sắc mặt của cậu lại khó coi như thế? Còn nữa, tối hôm qua chẳng phải cậu đã về nhà rồi sao, thế nào mà cũng không gọi điện báo ình biết là cậu đã bình an? Mình gọi cho cậu cả đêm mà không có ai bắt máy cả. Cậu rốt cuộc hôm qua đã làm cái gì?” Trần Tiểu Mạt lo lắng nhìn bạn tốt hỏi ra một loạt vấn đề.

Lạc Tích Tuyết một bụng oan ức, bị Trần Tiểu Math hỏi liên tục như vậy làm cho tâm tình cô trong nhất thời không biết trả lời như thế nào, trong mắt ướt át một mảnh.

”Tiểu Mạt, mình...” Cô kích động muốn đem tất cả chuyện xảy ra vào tối hôm qua kể cho bạn tốt nghe.

”Tích Tuyết, cậu làm sao vậy? có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Trần Tiểu Mạt khẩn trương lôi kéo cánh tay của Lạc Tích Tuyết, lo lắng hỏi.

Ở trong mắt cô, Tích Tuyết vẫn là một người con gái kiên cường, ngay cả khi mẹ của cô ấy qua đời cũng thấy cô rất ít rơi nước mắt nhưng hôm nay lại thấy cô khóc nhiều như vậy.

”Tiểu Mat, tối hôm qua mình...” Lạc Tích Tuyết tận lực khống chế tâm tình của mình, nhưng nước mắt không ngăn được cứ rơi xuống.

Tiểu Mạt càng thêm gấp gáp:”Tối hôm qua như thế nào?”

”Tối hôm qua mình bị say rượu” Lạc Tích Tuyết hít mũi một cái, đột nhiên thay đổi giải thích:” Cha không ình uống rượu nhưng tối hôm qua lại say như vậy còn ở trong khách sạn cả đêm, ngộ nhỡ truyện ra ngoài để giới truyền thông biết được thì mình chết chắc.”

Cô vừa mới nghĩ đến, tối hôm qua cô cùng người đàn ông khác nảy sinh quan hệ, là Lãnh Khinh- hắn là thần tượng của Tiểu Mạt, nếu như cô nói cho bạn tốt biết tất cả sự thật tối hôm qua thì Tiểu Mạt nhất định không tin tưởng coi như có tin thì cô ấy cũng sẽ thất vọng, cô chỉ còn cách một mình chịu đựng thôi.

”Thì ra cậu lo lắng điều này, không sao đâu, đã có mình che chở cho cậu roi.” Trần Tiểu Mạt vỗ vỗ bả vai của cô, một bộ dáng đầy nghĩa khí nói.

Lạc Tích Tuyết nhìn nàng cảm kích cười một tiếng:”Cám ơn cậu, Tiểu Mạt”. Cô đang rầu bộ dáng này của mình,không biết làm cách nào để ra khỏi khách sạn đây.

”Không cần khách sáo, chúng ta là bạn tốt mà”.

Lạc Tích Tuyết cũng không biết cô trở về nhà như thế nào nữa, chỉ biết cô ra khỏi khách sạn lập tức gọi taxi chạy thẳng một mạch về nhà.

Tài xế taxi mập mờ nhìn cô một cái, dù sao nàng đang trong bộ quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bời, một bộ dáng hoảng loạn, rất giống như người vợ cùng người khác lén lút bị chồng bắt gặp vậy.

Cố gắng bình phục lại tâm tình, Lạc Tích Tuyết làm như chưa có chuyện gì xảy ra đẩy cửa vào.

”Cô còn biết trở về nhà sao?” Lạc Thiên Uy cả người tựa như điều khắc mặt đen lại ngồi trong phòng khách.

”Em...” Lạc Tích Tuyết giật mình, vốn là muốn lén lút về phòng làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng không nghĩ tới lại bị em trai bắt gặp.

”Nhỏ giọng chút, trong nhà còn có những người khác nữa.” Lạc Tích Tuyết vội vàng ra hiệu cho em trai cô, khẩn trương kéo hắn qua một bên, nhỏ giọng nói.

Nếu như để mẹ kế biết được cô đang có bộ dáng này không chừng trước mặt cha sẽ nói này nói nọ, cô không thể để mẹ kế và Vi Tĩnh Nam phát hiện được.

”Tối hôm qua cô đã đi đâu? Không phải tôi đã nói là phải về trước mười giờ rồi sao?” Đôi tay của Lạc Thiên Uy nắm lấy eo cô, đem cô áp thẳng đến bức tường, đôi mắt sắc bén hỏi cô.

33. Chương 33 : Dấu Hôn Trên Cổ.

"À? Việc đó..."

Lạc Tích Tuyết chớp chớp hàng mi như cánh bướm, tròng mắt trong suốt luống cuống, vốn đã cố hết sức để đè nén uất ức nhưng em trai cô lại hỏi như vậy làm cô thiếu chút nữa nước mắt lại trào ra.

"Tối hôm qua chị định nghe điện thoại của em không sẽ trở về, không ngờ lại..." Mặc dù cô rất kiên cường ngăn nước mắt không rơi xuống nhưng nói đến đây cô rốt cuộc không nói được nữa. Chẳng lẽ muốn cô nói cho em trai biết là tối hôm qua cô bị người ta bỏ thuốc rồi nảy sinh quan hệ với người đàn ông khác sao?

"Sau đó thì sao?" Lạc Thiên Uy trên mặt có vẻ bí hiểm hỏi, hắn càng tiến lại gần cô, môi mỏng cách gương mặt của cô chỉ trong một cự ly ngắn, hắn có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của cô.

LẠc Tích Tuyết né tránh ánh mắt của em trai, đây là chuyện khó mở miệng lại bị em trai ép hỏi như vậy làm cô không biết phải làm sao, cô đưa tay chống lên lồng ngực của hắn noi:"Em... đừng đứng gần chị như vậy!"

"Lạc Tích Tuyết, rốt cuộc hôm qua cô đi nơi nào?" giọng nói lãnh khốc của Lạc Thiên Uy đột nhiên nâng lên một âm lượng, thấy cô ấp a ấp úng nửa ngày cũng không nói hết câu làm cho hắn mơ hồ đoán được nhất định có chuyện gì đó xảy ra.

"A, em đừng nói lớn tiếng như vậy có được không?" Lạc Tích Tuyết vội vàng che miệng của hắn lại, khẩn trương hướng bốn phía nhìn một chút, tùy tiện viện lý do tránh hắn:"Chị... chị tối hôm qua uống say nên cùng về nhà của đứa bạn thân ở qua đêm"

"Cô uống say sao?" Đôi mâu của Lạc Thiên Uy thâm thúy hỏi ngưng trọng nhìn cô, ánh mắt hiện lên một tia nghi ngờ hỏi cô:"Tại sao lại không nhận điện thoại của tôi?"

"Ngốc, chị say rồi làm sao có thể nhận điện thoại của em được chứ?" Lạc Tích Tuyết tức giận mắng hắn một câu, bỗng ngáp một cái, xoay người lên phòng.

Cũng chính thời khắc cô xoay người kia làm Lạc Thiên Uy nhìn thấy dấu hôn trên cổ của cô.

"Lạc Tích Tuyết!!"

Mấy chữ này cơ hồ là Lạc Thiên Uy nói ra từ khẽ răng, đáy mắt tĩnh mịch vọt lên sự tức giận, trong lồng ngực như có một ngọn lửa sắp bùng nổ, xen lẫn cơn ghen tức cuồn cuộn, quả thật hận không thể đem cô đốt cháy.

Người con gái đáng chết này dấu hôn trên cổ cô là sao đây? Chẳng lẽ tối hôm qua...

Lạc Thiên Uy quả thật không thể nghĩ thêm được gì nữa rồi,hắn bước bước lớn về phía Lạc Tích Tuyết, nắm chặt hai vai của cô ép sát cô vào trong tường.

"Thiên Uy, em làm sao vậy?" Lạc Tích Tuyết không hiểu tại sao em trai cô lại kích động như vậy, cô nâng chân mày lên, lo lắng muốn rời khỏi đây:"Em buông chị ra, chị phải về phòng"

"Tối hôm qua cô ở chung với người đàn ông nào?" Sắc mặt Lạc Thiên Uy xanh mét, hai hàng lông mày anh tuấn hiện đầy lo lắng, hắn cắn răng nói lên những lời này, hơi thở lạnh băng tỏa ra xung quanh.

"Hả? Chị..." Lạc Tích Tuyết khiếp sợ mở to mắt, ngực một hồi co rút, cô không nghĩ tới chuyện tối hôm qua lại bị em trai cô phát hiện, xem ra hắn thực sự rất tức giận, cô không hiểu lắm. Đây là hắn bất bình giùm cô sao?

"Cô cư nhiên thừa dịp cha không có ở nhà len lén chạy ra ngoài quan hệ cùng người đàn ông khác"Trong mắt Lạc Thiên Uy hiện ra sự ẩn nhẫn của ngọn lửa muốn bùng nổ, thấy Lạc Tích Tuyết chỉ cúi đầu không nói, không có bộ dáng giải thích làm cho lòng của hắn một trận đau nhói.

Thật đúng như hắn nghĩ sao? Tối hôm qua cô đi cùng với Tiếu Vũ Trạch còn cùng hắn...?

"Chị không có." Lạc Tích Tuyết lắc đầu phủ nhận, trong lòng cảm thấy chua xót, cô cắn môi nói:" Chuyện tối hôm qua là ... chuyện ngoài ý muốn!"

Trong mắt Lạc Thiên Uy lửa giận càng sâu, ghen tỵ mãnh liệt xé rách tim hắn, hai tay hung hăng nắm thành quyền:"Nói như vậy là cô thừa nhận hôm qua thật đã cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ?"

34. Chương 34 : Mất Khống Chế Cảm Xúc.

"Chị..."

Nguc Lạc Tích Tuyết đập phập phòng, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cô cắn cánh môi đến mức trắng bệch, hai mắt khép hờ không phản kháng gì được.

Lạc Thiên Uy nhìn nàng trong bộ dáng này, trong lòng đã chắc chắn, hai tay hắn nắm chặt lại thành đấm, gương mặt tuấn tú nổi lên một cỗ khí lạnh khắc nghiệt, cảm xúc cơ hồ đã mất khống chế.

"Người đàn ông kia là ai?" Hai mắt hắn đỏ lên, hung hăng nện một quyền lên tường gần sát bên người cô, khớp xương vang lên răng rắc, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên dày đặc.

"Á!" Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, không hiểu tại sao em trai mình lại kích động như thế.

"Có phải là Tiếu Vũ Trạch không?" Hắn gắt gao nhìn chằm chằm cô, bàn tay đem bả vai của cô nắm chặt lại, sử dụng sức lực to lớn của một người đàn ông cơ hồ muốn đem vai của cô bóp nát.

"Đau quá..." LẠc Tích Tuyết bị đau kêu lên một tiếng, nhíu đôi mày thanh tú lại, dúng sức giằng co:"Lạc Thiên Uy, buông chị ra"

"Nói, tối hôm qua có phải cô ở cùng với Tiếu Vũ Trach không? Cô cùng hắn đã làm những gì? Nói mau, nói!!!" Sức lực ở tay của Thiên Uy càng tăng thêm nữa, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo như ma quỷ, kiên nhẫn đã mất hết không còn một chút nào, chỉ còn lại sát khí trong mắt.

"Thiên Uy, em buông chị ra trước đã" Tâm tình Lạc Tích Tuyết cũng có chút kích động, đối với cơn ác mộng tối hôm qua, cô thật sự không muốn nhắc lại, tiếc là em trai của cô cứ nhắc đến việc này có chết cũng không buông ra.

"KHông buông, cô phải nói cho tôi biết đó là người đàn ông nào? Nếu không có chết tôi cũng không buông!" Lạc Thiên Uy cố chấp giữ lấy cô, trong mắt tràn đầy sự tức giận cùng ghen ghét, nắm lấy bả vai cô không buông lỏng.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ, tối hôm qua sự tình xảy ra đã khiến cho cô mệt mỏi vô cùng cô bây giờ không có tâm tình để đi giải thích với đứa em trai cố tình gây sự này.

"Thiên Uy, em nghe chị nói, chị đã mười tám tuổi rồi, chị có thể chịu trách nhiệm với những việc chị làm, em chỉ là em trai của chị, chị không cần phải báo cáo mọi việc mà chị làm cho em biết".

Cô dùng sức đẩy hắn ra, trong lòng có một góc khuất không muốn người khác đụng vào, giọng nói của cô trở nên nguội lạnh hơn bao giờ hết.

Trong mắt Lạc Thiên Uy mang theo lửa giận ngút trời,Lạc Tích Tuyết chỉ nói một câu mà như đem tất cả hy vọng của hắn dẫm nát hoàn toàn.

Hắn chỉ là em trai của cô?

Những lời này từ trong miệng cô thoát ra, cô chỉ coi hắn là em trai, cho nên hắn không có tư cách xen vào chuyện của cô, thậm chí cô cùng người đàn ông nào phát sinh quan hệ thì hắn cũng không có tư cách biết.

"Lạc Tích Tuyết, cô đủ rồi đó" Hắn nở một nụ cười lạnh như tu la địa ngục, gương mặt tuấn tú cương nghị tản mát ra ngọn lửa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trước ngực của cô đang thở dốc.

"Thiên Uy, em muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết nhìn đứa em trai của mình có vẻ khác thường, cô đưa tay ôm ngực, kinh hoảng lùi về phía sau một bước, luống cuống hô.

Lạc Thiên Uy dùng sức ở canh tay một cái, liên đem cô vây tại trong ngực, ngón tay sờ qua gương mặt cô, một tay khác ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, làm cho cơ thể của hai người dính sát vào nhau không có khe hở.

”Chị sao?” Hắn châm chọc cười một tiếng, thanh âm quỷ mị trầm thấp vang lên bên tai cô:”Tôi sẽ cho cô biết rằng hôm qua không về nhà thì hậu quả như thế nào!”

”Xoạt...”

Hắn tàn nhẫn xé rách quần áo của cô không thương tiếc, lộ ra bộ ngực trắng noãn trước mặt hắn.

”Á á...”

35. Chương 35 : Tình Yêu Cấm Kỵ

Thanh âm hoảng sợ từ trong phòng khách vang lên.

”Em” Lạc Tích Tuyết vội vàng dùng đôi tay che ở trước ngực mình, không thể tin nhìn hành động ác liệt của đứa em trai này, trong mắt chứa đầy oán giận cùng nộ khí.

Cô quả thật không thể tin được, cô cùng với em trai cùng cha khác mẹ lại đang trong nhà công khai xé quần áo của cô.

Lạc Tích Tuyết toàn thân co quắp lại, sắc mặt trắng bệch, Lạc Thiên Uy, đến tột cùng thì hắn muốn làm gì đây.

Lạc Thiên Uy sắc mặt không thấy hổ thẹn đâu hết, một tay hắn dùng sức đem toàn thân cô dán chặt vào trong cơ thể hắn. ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt của cô một cách mập mờ.

Thân thể Lạc Tích Tuyết giống như có cái gì nặng nề đụng phải, cô kinh hãi ngước mắt lên nhìn khuôn mặt tựa nhe điêu khắc của em trai mình, trong lúc nhất thời quên mất giãy dụa.

Ngay tại lúc này Lạc Thiên Uy nắm cằm của cô, ánh mắt tĩnh mịch nhưng nóng rực, tầm mắt hắn rơi trên cánh mội đỏ mọng mê người của cô, ngay sau đó nở một nụ cười tà mị, nghiêng người nhắm ngày môi cô mà hôn.

”Các người đang làm cái gì vậy?” Một thanh âm kinh hãi vang lên.

Lạc Thiên Uy không vui chau mày, không tình nguyện mà buông Lạc Tích Tuyết ra, dừng lại động tác còn đang dang dở.

Mà Lạc Tích Tuyết giờ phút này cũng hoàn hồn lại, cô chỉnh lại quần áo, hướng nơi phát ra âm thanh mà nhìn người đang đứng.

Chỉ thấy mẹ kế Lam Thư Đình đang khiếp sợ một màn trước mắt, trong tay đang cầm túi lớn đột nhiên tuột xuống chân, sững sờ ngay tại chỗ, cơ hồ quên phản ứng như thế nào.

”Mẹ kế!” Lạc Tích Tuyết vội vàng đẩy em trai mình ra xa, muốn giải thích với mẹ kế đôi chút nhưng lời vừa đên miệng nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Lúc này quần áo cô xốc xếch, đầu tóc rối bời, lại bị em trai ép vào gốc tường, người nào thấy mọt màn như vậy mà không liên tưởng đến một cảnh mập mờ, huống chi mẹ kế vẫn luôn mơ ước đến gia sản của Lạc gia nên sẵn sàng lấy việc này của cô cùng em trai báo cho cha biết.

”Hai người các ngươi vừa mới làm cái gì?” Lam Thư Đình bình phục tâm tình khiếp sơ, thay thành một gương mặt lạnh lùng, mở miệng chất vấn.

Con ngươi Lạc Tích Tuyết co lại, hàm răng cắn chạt vào đôi môi đỏ mọng, muốn tìm ra một lời giải thích hợp lý.

Cô hiểu tính tình của người mẹ kế này, chuyện vừa xảy ra nêu cô không có lời nào để nói thì nhất định bà ta sẽ đem mọi chuyện nói cho cha biết không sót một chứ, đến lúc mặc kệ đối với cô hay với Thiên Uy đều bất lợi.

”Haha, không nói ra được đúng không? Các ngươi thật là lớn mật, là chị em mà dám làm ra loại sự tình này?” Ánh mắt Lam Thư Đình sắc như dao, cười lạnh đùa cợt:”KHông biết khi lão gia biết chuyện này sẽ tức mà chết!”

Lạc Thiên Uy trong mắt thoáng qua tia lạnh lùng sắc bén, hắn đem Lạc Tích Tuyết bảo vệ ở sau lưng, con ngươi hung ác quét về phía khuôn mặt người đàn bà với lớp phấn dày, nhướng mày khinh miệt nói:"Tôi đang nói chuyện với chị của tôi còn không đến phiên người ngoài như bà xen vào"

"Người ngoài? Lạc Thiên Uy, cậu dám nói tôi là người ngoài?" Lam Thư Đình bị một câu nói này của Lạc Thiên uy làm cho nóng nảy, vốn là bà còn muốn lợi dụng chuyện vừa rồi của bọn họ để đổi một số tiền hiện tại thì bà không thể không báo chuyện này cho lão gia biết.

"Hừ, đừng cho rằng mới vừa rồi tôi không thấy hai người các ngươi làm gì, chờ lão gia trở lại, tôi nhất định sẽ đem chuyện này nói cho lão gia biết không thiếu một chữ". Mẹ kế ghen ghét nói, khóe miệng nở ra một nụ cười hả hê.

"Tùy bà" Lạc Thiên Uy ôm Lạc Tích Tuyết đi lên lầu hai, môi mỏng để lại một câu, chỉ là thanh âm ấy làm cho người ta không rét mà run, uy hiếp nói:"Chỉ là mạng của con gái bà tôi không đảm bảo"

36. Chương 36 : Thiếu Niên Xấu Xa

Lạc Tích Tuyết cùng Lạc Thiên Uy đi lên lầu, hai người một đường đi đều không nói gì, mà sau lưng còn nghe được tiếng oán trách của mẹ kế.

"Thiên Uy, chị thật sự rất mệt mỏi, em để chị về phòng của chị được không?" Đi tới cửa phòng, Lạc Tích Tuyết không để lạc Thiên Uy mở miệng đã đẩy cửa đi vào, vội vã tiến vào.

Lạc Thiên Uy đứng ơ cửa phòng, tròng mắt đen phức tạp, có chút bi thương bất đắc dĩ, cuối cùng hắn cũng nghe lời cô xoay người rời đi.

Xem ra muốn để cho cô tiếp nhận hắn, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều dù sao bọn họ cũng là chi em, hắn càn cho cô thời gian để thích ứng với mối quan hệ biến chuyển này.

Về phần đêm qua cô đã ở cùng với người đàn ông nào, hắn dám động đến nguoi phụ nữ của Lạc Thiên Uy này thì nhất định sẽ chịu hậu quả.

Lạc Tích Tuyết vừa về phòng cảu mình, chuyện đầu tiên mà cô làm là đi tắm, cô rất ghét trên người mình có mùi của người đàn ông khác.

Ở trong phòng tắm, cô cẩn thận chà chà những dấu hôn, đợi đến khi nó đỏ hẳn lên thì mới thay áo ngủ đi ra ngoài.

Có chút mệt mỏi cô nằm lên giường, trợn tròn mắt nhìn trần nhà, cả người cứng đờ như pho tượng.

Tối hôm qua cả đêm đến tột cùng là có chuyện gì cô còn chưa hiểu, hiện tại lại xuất hiện thêm một đưa em trai kỳ quái, hành động của Lạc Thiên Uy vừa rồi là có ý gì? Không phải hắn định hôn cô chứ?

Lạc Tích Tuyết bị chính ý nghĩ này của mình làm cho giật mình, cơ hồ bật dậy. Không thể nào, tuyệt đối không có chuyện như vậy được, bọn họ là chị em,Lạc Thiên Uy sao lại có ý nghĩ trái luân thường đạo lý như vậy.

Nhưng nếu không phải vừa rồi hắn muốn hôn cô, thì chẳng lẽ động tác vừa rồi của hắn là muốn đánh cô? Bởi vì đêm qua cô không về còn quan hệ với người đàn ông khác nên hắn sợ mất mặt mũi của Lạc gia nên định cho cô một bạt tai.

Cô che khuôn mặt của mình lại, tim không khỏi dập liên hồi, nguy hiểm thật nếu mẹ kế không kịp thời xuất hiện thì có lẽ em trai đã cho cô một bạt tai rồi. Cô lớn như vậy rồi nếu như bị em trai của mình đánh thì chẳng phải mất thể diện lắm sao?

Nhưng mà bây giờ em trai cô không phải là vẫn đề phiền toái nhất, mà là mẹ kế, bà ta cho rằng cô cùng với em trai ở phòng khách quan hệ lén lút, nếu bà ta nói việc này cho cha biết thì cha sẽ nổi cơn thịnh nộ không trừng phạt cô mới là lạ.

lạc Tích Tuyết tâm tình phiền não nghĩ, vừa mới mở điện thoại di động ra trong đó có nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, nhiều nhất là của bạn trai cô Tiếu Vũ Trạch.

Thấy bạn trai lo lắng quan tâm mình như thế, lòng của cô nhói một cái như chìm vào trong đáy cốc. Nếu như đêm qua cô cùng Lãnh Khinh có phát sinh quan hệ thật thì trong sạch của cô không còn cô làm sao mà xứng đáng với tình yêu của Vũ Trạch dành cho cô đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lạc Tích Tuyết cảm thấy hổ thẹn với bạn trai của mình, cô tắt điện thoại di động quyết định ngủ một giấc đến sáng mai.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại đã là gần hoàng hôn ngày hôm sau rồi, Lạc Tích Tuyết cảm thấy bụng rất đói, cô rời giường xuống lầu, muốn tới phòng bếp kiếm chút đồ ăn lại phát hiện trong nhà thật sự rất yên tĩnh chỉ có mình cô.

Chẳng lẽ mẹ kế lại nhanh như vậy đã bay tới Russia nói cho cha biết?

Trong tủ lạnh không có gì, quản gia Ngô không biết đi đâu rồi mà Lạc Thiên Uy thiếu niên xấu xa đó càng không biết ở chỗ nào.

"Cô đang mắng tôi sao?" Sau lưng bất thình lình truyện đến tiếng nói làm cho lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, em trai yên lặng không tiếng động đột nhiên xuất hiện làm cô còn tưởng là quỷ.

"Không có, sao chị lại mắng em" Lạc tích Tuyết nặn ra một nụ cười, trong lòng thầm nghĩ sao em trai cô biết được, mới vừa rồi là cô mắng hắn là một đứa trẻ xấu xa, nhưng chỉ lầm bầm trong miệng thôi chẳng lẽ hắn có thuật đọc tâm sao.

"Cô đói bụng sao?" Lạc Thiên Uy thấy Lạc Tích Tuyết tìm thức ăn ở khắp nơi.

"Ừ, thật đói" Lạc Tích Tuyết ôm bụng, nhón chân lên ngăn tủ tìm kiếm:" Em biết quản gia thường làm điểm tâm để chỗ nào không?

"Tôi ăn rồi" Lạc Thiên Uy thành thật trả lời.

37. Chương 37 : Cùng Nhau Ăn Cơm

"Cái gì?"

Lạc Tích Tuyết mở to mắt, quản gia chuẩn bị những món điểm tâm kia để trong tủ lạnh chẳng lã đã bị hắn ăn hết.

"Ai biểu cô không rời giường sớm" Khóe mắt lạc Thiee Uy khe hếch lên tựa như tức giận nói. Hắn đã ở ngoài cửa đợi cô một ngày rồi.

Lạc Tích Tuyết chớp chớp hàng lông mi thật dài, có chút kinh ngạc hỏi:"Chẳng lẽ em chờ chị nãy giờ sao?"

Trên khuôn mặt Lạc Thiên Uy nổi lên một mảng đỏ ửng, bị đoán trúng tâm tư nên có chút quẫn bách nói:"Hôm nay tôi không phải đi làm"

"vậy sao?" Lạc Tích Tuyết cố y che miệng lại cười, lại gần mặt của hắn, nhéo nhéo hai má đang đỏ lên của hắn:"Em thật dáng yêu"

Lạc Thiên Uy dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi mặc dù thường ngày hắn thường biểu hiện không giống những đứa bạn cùng trang lứa nhưng số tuổi của hắn còn rất nhỏ.

"Đừng nói tôi đáng yêu, tôi là một người đàn ông thành thục" Lạc Thiên Uy bày ra một bộ mặt nghiêm túc thô lỗ, có bộ mặt phớt lờ cùng Lạc Tích Tuyết giải thích. hắn ghét chị đem hắn thành một đứa bé.

"Được thôi, em là một người đàn ông thực thụ được chưa." Lạc Tích Tuyết cưng chìu sờ sờ đầu hắn:" Chị muốn ra ngoài ăn cơm, em có muốn đi cùng chị không?"

"Muốn". Lạc Thiên Uy không chút do dự gật đầu, Hiện tại cô muốn đi đâu hắn sẽ đi theo đến đó, hắn không muốn bỏ lỡ cô lần nữa.

"vậy em ở chỗ này chờ chị, chị lên trên lầu thay bộ đồ khác đã"lạc Tích Tuyết nhẹ giọng nói rồi đi lên lầu.

lạc Thiên Uy cũng vội vàng đuổi theo:"Tôi đi với cô". Hắn một giây đồng hồ cũng không muốn tách cô ra.

Trong gương, lạc Tích Tuyết đổi một thân váy màu vàng nhạt, cổ áo đường viền hoa văn lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, mái tóc đen quăn lọn thật to buông xuống hai vai, gương mặt tinh xảo, nhẫn nhụi trơn bóng chỉ là một bộ quần áo đơn giản nhưng cũng làm cho người ta không rời mắt khỏi cô được.

"Chị mặc bộ này xem được không, Thiên Uy?" Lạc Tich Tuyết quay đầu lại thấy em trai đang không chớp mắt nhìn cô, làm cô không khỏi mỉm cười.

Lạc Thiên Uy vôi vàng gật đầu, tâm không tự chủ được nhảy lên:"Rất đẹp!"

Lạc Tích Tuyết giơ khóe môi lên, đi tới dắt tay em trai mói:"Đi thôi, hôm nay chị mời, dẫn em đi ăn một bữa thật ngon"

Lạc Thiên Uy rất tự nhiên cầm tay cô, cảm thấy đôi tay lạnh lẽo ở trong tay cô đột nhiên ấm áp hẳn lên, trong lòng rung lên cảm giác khác thường.

hai chị em lái xe đến một nhà hàng sang trọng kiểu phương tây. lạc Tích Tuyết chọn một vị trí gần cửa sổ kéo em trai ngồi xuống. Bàn ăn tinh xảo, ánh đèn thủy tinh rọi cả gian phòng, bên tai vang lên tiếng nhạc, đem lại không khí vô cùng tốt cho bữa ăn.

"Em thích ăn cái gì?" Lạc Tích Tuyết cong dôi môi đỏ mọng lên nói, đưa tờ thực đơn cho Lạc Thiên Uy:"Muốn ăn cái gì thì tự mình kêu đi"

"Chị ăn cái gì thì em ăn cái đó"Con ngươi nóng rực của Lạc Thiên Uy khóa chặt cô, khóe môi hiện lênooytj nụ cười tà mị.

"hả?" lạc Tích Tuyết ngẩn ra, ngay sau đó nhìn thực đơn hướng phía người phục vụ nói:"trước tiên cho hai ly cam vắt, hai phần bít tết bảy phẩn chín, hai chén canh cá hồi"

Nhân viên phục vụ nhanh chóng nhớ kỹ những món cô gọi, nói tiếng "Quý khách dùng cơm vui vẻ" rồi đi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lạc Tích Tuyết một tay chống cằm ngó ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Mà Lạc Thiên Uy thì đem toàn bộ sự chú ý dồn vào trên người Lạc Tích Tuyết, nhìn cánh môi như hai cánh hoa của cô khẽ run run căng mọng như có nước bắn ra làm cho tâm trí hắn bay đâu mất, hắn mong một ngày nào đó hắn có thể đường hoàng hôn lên cánh môi kia

"Thiên Uy, em có bạn gái chưa?" Lạc Tích Tuýết quay đầu lại chợt hỏi ra một câu nghi vấn.

38. Chương 38 : Giới Thiệu Bạn Gái Cho Hắn

"Không có" Lạc Thiên Uy ngẩn ra, thần sắc kiên định lắc đầu một cái.

Tinh thần của hắn lúc nào cũng tập trung trên người cô làm gì có thời gian mà nhìn những ngừoi con gái khác, hắn thích cô và cũng chỉ muốn một mình cô.

"Không có sao?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc "Chị còn tưởng rằng em yêu từ sớm rồi"

Em trai cô từ nhỏ đã ở nước ngoài, có quen qua đống bạn gái cũng không có gì là lạ.

Chắc là vì em hắn chỉ mới mừoi sáu tuổi lại chưa quen một người con gái nào nên đối với cô mới có chút ảo tưởng? Lạc Tích Tuyết liếc trộm Lạc Thiên Uy một cái, thấy ánh mắt sáng quắc của hắn vẫn nhìn cô như cũ thì cô càng xác nhận ý nghĩ này.

Em trai cô đang trong thời kỳ trưởng thành, ở cái tuổi này đối với những thanh thiếu niên đều sinh ra rất nhiều hứng thú khác thường, hơn nữa em trai cô bình thường lại không cùng bất kỳ người con gái nào qua lại, đem tâm tư đặt trên ngừoi cô cũng không có gì là lạ.

"Thiên Uy, em có muốn thử qua cảm giác yêu không?" Cánh môi Lạc Tích Tuyết hé mở, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lạc Thiên Uy với ánh mắt nóng bỏng.

Nhịp tim của Lạc Thiên Uy như bị lỡ một nhịp, có cảm giác rung động khác thường dưới đáy lòng.

Cô ấy nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cô ấy thấy hắn tốt? Muốn cùng hắn yêu nhau sao?

"Cũng được". Hắn không chậm trễ chút nào gật đầu một cái, gương mặt đỏ ửng.

"Haha, em trai còn biết xấu hổ đấy" Lạc Tích Tuyết cười khanh khách, giơ tay lên múc một muỗng thức ăn đưa tới bên miệng hắn:"Nếm một chút xem"

"Được" Lạc Thiên uy nghe lời cô nói mở cánh môi ra ngậm một hớp.

"Thế nào? Có phải cảm giác vừa đăng đắng lại vừa ngọt ngào đúng không?" Lạc Tích Tuyết cười nhìn hắn, một đôi thủy mâu sáng long lanh.

Khóe môi Lạc Thiên Uy nâng lên thành mạt hình cung:"Ừ"

"Chờ em lớn lên một chút sẽ hiểu, tình yêu vừa ngọt ngào lại vừa đăng đắng như thế" Lạc Tích Tuyết nói một câu, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa ngọt ngào lại vừa đăng đắng, cô ấy là đang muôn nói hắn sao? Mỗi lần nhìn thấy Lạc Tích Tuyết ở bất kỳ thời điểm nào hắn đều muốn cùng cô thân mật hơn, nhưng là cô luôn tránh né cùng kháng cự hắn, trong lòng của hắn lại có sự mất mác không nói nên lời, cho là cô không thích hắn.

"Thiên Uy, mấy ngày nữa chờ chị rãnh rỗi, chị sẽ giới thiệu cho em một vài cô gái để em làm quen" Lạc Tích Tuyết đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, lấy lại tinh thần, dịu dàng nhìn Lạc Thiên Uy nói.

Em trai cô quan tâm sự nghiệp quá nhiều, lơ là việc tiếp xúc với các cô gái cùng trang lứa nên cô có bổn phận là chị phải giúp hắn thu xếp ổn thỏa chuyện này.

"Không cần" Lòng tràn đầy hy vọng của Thiên Uy bị một câu nói của cô mà rơi xuống đáy cốc, hắn lạnh lùng nói khuôn mặt phút chốc trở nên đau đớn.

Hắn biết cô không bao giờ chấp nhận hắn, cô chỉ xem hắn như em trai, không thể nào có chuyện yêu hắn? Cô gấp như vậy muốn giới thiệu bạn gái cho hắn, nhất định là để hắn không quản cô cả ngày, như vậy cô có thể tự do tìm người đàn ông khác rồi.

Lạc Thiên Uy tay nắm thật chặt thành quyền, lần đầu tiên trong đời hắn đau thế này và càng căm hận thân phận chị em của bọn họ hơn bao giờ hết.

nếu như không phải do tầng máu mủ ruột thịt ngăn trở thì hắn giờ phút này đã thổ lộ với cô, để cho cô trở thành ngừoi phụ nữ của hắn.

Lạc Tích Tuyết thấy em trai mình tức giận, cô cũng không hiểu cô đắc tội với hắn chỗ nào, chỉ có thể cúi gầm đầu dùng thìa bạc ăn cơm, không muốn nhiều lời nữa.

"Sao em không ăn đi Thiên Uy?" Cô thấy Lạc Thiên Uy đông cũng không muốn động vào thức ăn, cô không khỏi lo lắng hỏi.

"Không thích" Lạc Thiên Uy tức giận nói.

Lạc Tích Tuyết để thìa xuống, thái độ ôn hòa:"Vậy em muốn ăn cái gì?"

"Tôi muốn ăn... chị..." Con ngươi mị hoặc thâm trầm của Lạc Thiên Uy nhìn cô, khóe miệng giơ lên một nụ cười nhạt, cố ý sát lại gần cô noi:" Làm cơm cho tôi ăn"

39. Chương 39 : Ngừa Thai.

"Hả?"Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút khóe môi cứng đờ.

Hắn muốn cô nấu cơm cho hắn ăn sao? Nhưng cô là thiên kim đại tiểu thư có bao giờ xuống bếp đâu sao nấu cơm cho hắn ăn đựoc.

"Chị không biết làm sao?" Lạc Thiên Uy tựa hồ nhìn thấu tâm tư của cô.

”Ai nói chị không biết làm?” Lạc Tích Tuyết không phục hừ một cái, cô cũng không muốn cho đứa em trai này cười nhạo cô đâu, cầm túi xách lên, cô nháy mắt với Lạc Thiên Uy:” Chị với em đi siêu thị mua thức ăn về nấu”

Hai chị em trả tiền, ra khỏi phòng ăn, đi tới một siêu thị lớn đa dạng về hàng hóa dịch vụ.

Lạc Tích Tuyết đi vào siêu thị trên tay cầm một cái giỏ, nhìn đông nhìn tây một chút. Lạc Thiên Uy im lặng đi theo sau, đẩy một chiếc xe đẩy.

”Thiên Uy, em thích ăn cái gì đây?” Lạc Tích Tuyết đi dạo nửa ngày mới nhớ tới những thứ mình cần mua.

”Chị ăn cái gì, tôi ăn cái đó” Lạc Thiên Uy vẫn nói lại câu nói kia.

Lạc Tích Tuyết suy nghĩ xíu, cuối cùng quyết định nói: ”Ừ, chị tính làm mấy món sở trường”

Lạc Thiên Uy kinh ngạc nhìn cô, khuôn mặt không thể tin được, tựa hồ như đang chất vấn: chị mà cũng có những món sở trường sao? Việc căn bản nhất là nấu cơm không biết chị có làm đươc không đây?

”Thiên Uy, không nên dùng ánh mắt hoài nghi như thế nhìn chị, chị mặc dù không tự mình xuống bếp nhưng có thấy anh Vũ Trạch làm không ít lần, nên tối nay có thể đảm bảo cho em một bữa tối hài lòng.” Lạc Tích Tuyết ôm gương mặt của Lạc Thiên Uy lại tràn đầy tự tin mà nói.

Trứoc kia cô thừong tới nhà anh Vũ Trạch chơi, có vài món cô thích ăn muốn anh Vũ Trạch làm nên cô xem nhiều tự động cũng quen tay.

Lạc Thiên Uy tâm nhất thời trầm xuống, cau mày hỏi: ”Tiếu Vũ Trạch thừong tự xuống bếp làm đồ ăn cho cô sao?”

”Đúng vậy” Trên mặt Lạc Tích Tuyết nổi lên nụ cười ngọt ngào, nói tới bạn trai, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Lòng Lạc Thiên Uy đau nhói, hắn đột nhiên cảm thấy nụ cừoi trên khuôn mặt Lạc Tích Tuyết lúc này rất chói mắt, hắn không thích cô vì người đàn ông khác mà cười như vậy, cô là của hắn, cho dù có đối tốt với cô như thế nào đi chăng nữa thì trong tâm cô cũng chỉ có Tiếu Vũ Trạch mà thôi, tại sao lại là hắn?

Lạc Thiên Uy nắm chặt tay thành nấm đấm, khớp xương trắng bệch, ẫn nhẫn tức giận.

”Thiên Uy, em làm sao vậy?” Lạc Tích Tuyết nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của em trai có chút khác thường, không khỏi lây hắn một cái kinh ngạc hỏi.

Lạc Thiên Uy giật lấy cái giỏ trong tay cô, trong mắt lóe lên sự kiên định:”Tích Tuyết, tối nay tôi sẽ xuống bếp làm cho chị ăn”

”Hả?” Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa cho là mình nghe nhầm, hắn nói gì, hắn muốn tự thân xuống bếp làm đồ ăn cho cô ăn, nhưng chẳng lẽ hắn biết làm sao?

”Hả cái gì?” Lạc Thiên Uy đưa tay ôm hông co, kéo cô vào trong ngực, dán sát bên tai cô trầm thấp hỏi: ”Tích Tuyết muốn ăn gì?”

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ nhìn em trai cô như một người khác, chưa tỉnh hồn lại nên cũng không thấy dáng vẻ ái muội của hai người.

Hai chị em vừa cười vừa mua một đống đồ lớn, đến quầy thu ngân, Lạc Thiên Uy móc tiền trong bóp ra, còn Lạc Tích Tuyết thì bị máy trên quầy hấp dẫn.

”Bà xã, em thích hương vị gì, hương tiêu, dâu tây hay là chanh?” Từ phía sau cô có đôi vợ chồng đang chọn lựa thức ăn.

”Ông xã, có thể lấy cái đó không?” Ngừoi phụ nữ dựa sát vào lồng ngực ngừoi đàn ông đỏ mặt nhỏ giọng nói: ”Người ta vẫn thích anh chủ động trực tiếp một chút”

”Không đươc, bà xã, em quên lần trứoc chúng ta không có chuận bị các biện pháp phòng tránh nên em mang thai ngoài ý muốn sao?” Người đàn ông kiên quyết bác bỏ.

Kế tiếp bọn họ có nói gì nữa thì Lạc Tích Tuyết cũng không có nghe lọt, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, tối hôm đó cô hình như không có sử dụng các biện pháp phòng hộ gì cả, vạn nhất ngoài ý muốn cô có thai thì nên làm thế nào?

"Chị cũng muốn mua một hộp sao?" Lạc Thiên Uy thanh toán xong tiền hàng, thấy Lạc Tích Tuyết vẫn nhìn chằm chằm vào hộp đồ ăn lại nói với cô nhận viên: "Thêm một hộp nữa"

40. Chương 40

"Hả?" Nhân viên quầy trên trán lập tức hiện ra mấy cái vạch đen.

"Cái đó là sản phẩm không bán cho người chưa thành niên" Sững sờ trong chốc lát, cô nhân viên có tinh thần nghề nghiệp mà nói với hắn.

"Có tiền vẫn không mua được sao?" Gương mặt tuấn tú của Lạc Thiên Uy hiện lên sự ẫn nhẫn lại xen lẫn tức giận, lại có người dám không bán đồ cho hắn.

"Thiên Uy, không có gì đâu, chị không cần cái đó" Lạc Tích Tuyết mới hoàn hồn, liền vội vàng kéo em trai đi:"Ngốc, chị đâu có nói là muốn mua cái kia. Đi, về nhà thôi"

Lạc Tích Tuyết vừa thẹn vừa giận kéo Thiên Uy ra khỏi siêu thị, cho đến lúc tới bãi đậu xe cô mới buông hắn ra, cô buồn bực ngồi vào xe thở hổn hển, trên mặt đã đỏ một mảng.

Mới vừa rồi thật là mất mặt, Lạc Thiên Uy này không biết hắn nghĩ gì trong đầu, cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy lại muốn mua cái đồ vật đó, hắn không biết là hắn còn chưa trưởng thành sao? Cũng may cô nhận viên đó có trách nhiệm nên không bán cho hắn, bằng không một khi mua về nhà rồi thì mẹ kế nhất định lại có đề tài để mà nói với cha đây.

Trên đường về nhà, Lạc Tích Tuyết bĩu môi, không nói thêm gì với Lạc Thiên Uy, ngược lại tâm tình của Lạc Thiên Uy rất tốt, trong đầu không ngừng nhớ tới hình ảnh xấu hổ đến mức đáng yêu của Tích Tuyết lúc nãy.

Ngoài cửa sổ ánh trăng lượn lờ, bóng đêm mông lung. Một tia ánh sáng mong manh xuyên qua rèm che cửa sổ mỏng, chiếu vào gian phòng, soi rọi bóng hình xinh đẹp của người con gái.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ nhưng buồn rầu.

Đêm hôm đó cô cùng Lãnh Khinh rốt cuộc có phát sinh chuyện gì không, cô một chút cũng không nhớ nổi, nhưng vì để phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra thì chuyện ngừa thai là rất cần thiết.

Nhưng vấn đề là, loại thuốc tranh thai này cô mua như thế nào đây?

Nếu là một người con gái đi tiệm thuốc mua loại thuốc này thì rất dễ bị hiểu lầm, rất dễ bị người ta nghĩ là loại phụ nữ lẳng lơ; nhưng nếu đi bệnh viện thì cô lại lo lắng bệnh viện sẽ báo về cho cha biết, vì để giữ danh dự của Lạc gia nên việc cô gả cho Lãnh Khinh không phải là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên bệnh viện là cô không thể đi, ngày mai cô chỉ có thể cải trang đến tiệm thuốc mua thôi.

"Haiz!!!" Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, cô thật sự rất mệt mỏi, đã đợi không kịp Thiên Uy gọi cô xuống ăn cơm rồi nên cô đi ngủ.

Đợi đến khi Lạc Thiên Uy làm xong bữa tối, đi vào phòng phát hiện thấy cô thế nhưng đã ngủ thiếp đi, ngay cả quần áo trên người cũng không thay ra.

Cô chắc đã mệt lắm rồi.

Lạc Thiên Uy nghĩ tới điều này đến gần bên giường cô, muốn giúp cô thay bộ đồ ngủ để ngủ thoải mái hơn. Tay cách lớp váy thật mỏng, mơn trớn theo lưng cô dần đi xuống, cho đến khi kéo váy cô ra một cách khéo léo, lộ ra một thân thể trắng noãn ngọc ngà.

Ngón tay không tự chủ được thăm dò thân thể cô, bàn tay lạnh của hắn chạm phải một thân thể mềm mại làm cho tâm hắn dao động.

Ánh mắt của Lạc Thiên Uy tối sầm lại, một cỗ khí nóng rực từ sâu trong cơ thể đang gợn sóng. Cơ hồ là không chần chừ, hắn nắm vòng eo mảnh khảnh của Lạc Tích Tuyết, đem thân thể mềm mại của cô ôm vào trong ngực. Cơ thể của cô thoảng mùi hương nhẹ, quanh quẩn chóp mũi hắn làm hắn kích động dâng trào.

Lạc Thiên Uy trong lòng không khỏi tăng lên gia tốc. Môi mỏng nóng bỏng của hắn tiến lại gần cô, hô hấp nóng rực, hắn cúi ngừoi đè cô dứoi thân, nhẹ nhàng mút cổ cô lại vừa thoát quần áo của cô đi.

Ngón tay của hắn tháo nút cài dây áo ngực của cô ra, từng chiếc từng chiếc rơi xuống nền nhà lạnh lẽo, cho đến khi cơ thể hoàn mỹ lộ hoàn toàn trước mắt hắn.

41. Chương 41 : Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật

"Tuyết nhi"

Trong bóng tối, hắn gọi tên của cô, thanh âm khàn khàn mang theo sự đè nén đã lâu, giống nhw đến từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn, tựa như ma quỷ bên tai cô ni non.

Hắn ôm cô vào trong ngực, một đôi mắt đen tĩnh mịch chăm chú nhìn vào cô, nhìn đôi môi đỏ mọng mà hắn đã thèm muốn từ lâu, trong mắt hắn dấy lên một tầng sương mù.

Ngón tay của hắn dừng lại trên môi của cô, xẹt qua gò má bóng loáng, lên mi tâm của cô, cảm nhận sự tồn tại chân thật nhất của cô. Mà Lạc Tích Tuyết đang ngủ say cũng không nhúc nhích, như một con búp bê khéo léo, ngoan ngoãn để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nếu như thời gian có thể ngừng lại ở thời khắc này thì tốt biết máy, hắn hy vọng mỗi ngày đều có thể ôm cô ngủ như thế này, mùi thơm của cô chỉ có thuộc duy nhất về một mình hắn, cảm thụ vẻ đẹp của cô cũng chỉ có mình hắn.

Chỉ là hắn cũng biết một nguyện vọng đơn giản như thế nhưng đối với hắn lại xa xỉ đễn cỡ nào.

Cô là chị của hắn, là chị em cùng cha khác mẹ với hắn, đứng trên luân lý đạo đức thì việc hắn yêu say đắm cô là việc mà người đời không thể nào chấp nhận, thậm chí sẽ gặp phải những lời nhục mạ của người đời.

Nếu như hắn muốn cưới cô, thích cô, nhất định sẽ dọa đến cô, mà cha hắn nhất định cũng sẽ không bao giờ đồng ý, cho nên hắn chỉ có thể che giấu tình cảm của mình, yên lặng làm một người em, một người bạn bên người cô.

Nhưng là, khi hắn biết được có ngừoi đàn ông khác chạm vào cô thì hắn thật không có biện pháp nào nữa, hắn thật sự rất đố kỵ, không cách nào làm nguôi đi cơn giận,hắn thích cô lâu như vậy hôn cũng không dám hôn cô nhưng ngừoi đàn ông kia tại sao lại có thể chạm vào nưa thần mà hắn một lòng bảo vệ như thế?

Lòng của Lạc Thiên Uy hung hăng co rút lại một chút, trong con ngươi tràn đầy sự đau đớn.

"Tuyết nhi, em là của anh,là người phụ nữ của Lạc Thiên Uy này" Tay Lạc Thiên Uy mạnh mẽ ôm cô kéo vào ngực, ghé vào bên tai cô nói nhỏ:"Bây giờ và vĩnh viễn về sau, vô luận sống chết như thế nào thì em cũng phải ở bên cạnh anh, cùng anh vĩnh viễn ở chung một chỗ"

Hắn ôm cô thật chặt, ôm vô cùng chặt, cho đến khi thân thể của hai người dán sát không có chút khe hở nào, cho đến khi tay của hắn không thể chặt hơn nữa.

Chuyện đêm qua làm cho hắn sợ hãi. Hắn sợ ngừoi con gái trong ngực hắn bây giờ sẽ như mây sẽ chỉ là mây khói, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng rời xa hắn, dù hắn có cố gắng thế nào cũng không được nữa.

Hắn không muốn là em trai của cô, hắn muốn là một người đàn ông của cô, cả đời là ngừoi đàn ông của cô, có như vậy thì cô mới co thể mãi mãi ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn đều không rời bỏ hắn.

Hắn ôm cô thật chặt, cảm thụ sự tồn tại chân thật của cô, cảm thụ hương thơm trên người cô, nghe hơi thở trầm ổn của cô, hắn có thể đè nén giục vọng của mình xuống để chỉ được ôm cô như thế này.

"Ưm..." Lạc Tích Tuyết khó khăn thở, trong mộng cô cảm thấy có một áp lực cừong đại đang gắt gao trói buộc cô.

Lạc Thiên Uy nhanh chóng buông cô ra, đưa tay chà nhẹ sau lưng cô cho cô dễ thuận khí, cánh môi đỏ mộng trơn bóng dưới ánh đèn thủy tinh càng thêm mê người, trong lòng hắn một trận run sợ.

Không kiềm chế được chính mình, hắn cúi đầu, đem môi hắn đặt lên môi cô.

Cảm giác giống như chạm phải điện, tê dại trong nháy mắt truyền khắp cơ thể của hắn, môi cô thơm mềm, làm cho hắn nghiện, tựa như hắn đang hút phiến, hôn thế nào cũng không đủ cuối cùng cũng chỉ có thể trầm luân.

Rốt cuộc hắn không thể thõa mãn chỉ với nụ hôn này, chiếc lưỡi tinh xảo của hắn cạy mở hàm răng của cô ra, hướng vào sâu trong miệng cô dò xét.

Trong nháy mắt lưỡi của cả hai tiếp xúc lẫn nhau, hắn giống như bị giật điện, cả người run lên, cô ngọt quá, miệng hắn phát ra tiếng rên rỉ mê say.

Phía dưới dục vọng của đàn ông bắt đầu có phản ứng, cô giãy dụa thân thể, đưa hai tay vòng qua cổ của hắn, hai người dính sát vào nhau thật chặt.

42. Chương 42 : Ngủ Cùng Giường Chung Gối Suốt Cả Đêm.

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi lên bóng dáng của hai thân thể đang ôm nhau trên giường.

Lạc Tích Tuyết lật người, vô ý thức duỗi lưng một cái, lại sờ bên cạnh một cái cô cảm thấy có gì đó rất ấm áp, là quản gia Ngô mới đổi cho cô một cái gối ôm mới sao.

Đôi mắt mông lung còn hơn buồn ngủ của cô mở ra, lúc này mới phát hiện thứ cô đang sờ là lồng ngực của một ngừoi đàn ông, mà theo lồng ngực của hắn tầm mắt của cô di chuyển lên trên.

"A a a....."

Cô phát ra một tiếng la thất thanh, mắt mở to hết cỡ, thiếu chút nữa làm cô té xuống giường rồi.

Lạc Thiên Uy, sao hắn lại ngủ trong phòng của cô?Mà càng làm cho cô không thể tin được là bọn họ còn ôm nhau ngủ trên cùng một giường, hai người bọn họ cứ như vậy ôm nhau suốt đêm sao.

Mắt Lạc Tích Tuyết trừng thật to, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ, việc này làm cho cô nghĩ đến hôm cô ở khách sạn cùng Lãnh Khinh xảy ra chuyện ấy.

Nhưng ít ra Lãnh Khinh là người xa lạ, cùng lắm là cô thất thân mà thôi, nhưng Lạc Thiên Uy thì không như thế. Hắn là em trai của cô, hai người bọn họ nằm ngủ chung còn ra thể thống gì nữa.

Lạc Tích Tuyết cơ hồ không dám nghĩ đến hậu quả, sắc mặt trắng bệch một hồi, hít thở sâu, đẩy mạnh Lạc Thiên Uy bên cạnh.

"Lạc Thiên Uy, em tỉnh dậy cho chị, làm sao em lại ở trong này?"

"Chớ quấy rầy, quản gia Ngô hôm nay tôi đựoc nghỉ phép" Lạc Thiên Uy trẻ con nói, lật người kéo lấy chân cô làm cái gối đầu, tiếp tục thoải mái ngủ

"Lạc Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết tức giận vô cùng, hung hăng lấy cái gối đập vào hắn:"Lạc Thiên Uy, em đứng dậy cho tôi, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại ở trong phòng của chị?"

Cô tức giận chất vấn, lồng ngực phập phồng, thật là buồn cười, tỉnh dậy liền thấy em trai bò lên giừong của cô, hắn hôm qua làm gì nhất định phải cho cô một lời giải thích thỏa đáng, không thì hắn không xong đâu.

"Đau" Lạc Thiên Uy cuối cùng cũng tỉnh dây, tròng mắt ủa hắn trong suốt, không giống như người vừa mới tỉnh dậy, biết mà còn hỏi:"Chị, sao chị lại ở trong phòng của em"

"Phòng của em?" Lạc Tích Tuyết hơi nhíu nhíu mày,tức giạn trừng mắt liếc hắn một cái:"Cầu xin em rõ ràng một chút, đây là phòng của chị"

”Phòng của chị? Tại sao em lại ở trong phòng của chị? Còn nằm ở trên giường của chị nữa?” Lạc Thiên Uy chớp chớp đôi mắt đẹp, nở một nụ cười mờ ám, quái dị.

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt nhìn hắn:”Chị làm sao biết đượoc?Chị cũng đang muốn hỏi em đây?”

Em trai cô nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là hôm qua cô mộng du đem em trai về phòng của cô sao?

”Em không biết” Lạc Thiên Uy sờ sờ cái ót, đột nhiên đem Lạc Tích Tuyết vây vào trong ngực, lật người một cái đem cô đặt dưới thân, cô dướoi hắn trên, nói:”Có phải chị thích em hay không, tối hôm qua lẻn vào phòng em ôm em tới đây?”

”Chị...”Lạc Tích Tuyết khóc không ra nươc mắt, lời biện bach cũng có vẻ vô lực:”Làm sao có thể như vậy đượoc?”

”Hai đứa dang làm gì đó?” Đột nhiên, ở cửa truyền đến âm thanh lạnh lẽo, tựa hồ còn ẩn chứa cỗ tức giận khổng lồ, cắt đứt đối thoại của hai chị em.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt nhìn sang, nhất thời chấn động, trên sống lưng mồ hôi lạnh chảy xuống.

Cha!!!

43. Chương 43 : Một Cái Tát

Thần sắc lạc Chấn Long âm trầm lạnh lùng, trong tròng mắt đen ngưng kết một cỗ tức giận, hắn sải bước đi lên trước, không chút do sự cho Lạc Tích Tuyết một bạt tai.

”Tích Tuyết, con bây giờ là bộ dáng gì đây? Mẹ kế con tới Russia tìm ta, nói với ta con cùng Thiên Uy có quan hệ ta còn không tin, không nghĩ tới khi ta vừa mới trở lại lại để ta thấy tình huông như thế này.” Lạc Chấn Long hung hăng trách cứ cô, đôi mắt hừng hực lửa giận nhìn về phía Tích Tuyết.

”Cha, chuyện không phải như cha nghĩ đâu, hãy để con giải thích đã” Lạc Tích Tuyết lấy tay che bên má phải đang nóng rực cuả mình, nước mắt cũng theo đó mà tràn ra.

Thân thể cô run run, uất ức đáng thương, bả vai cô run nhẹ, sắc mặt trắng bệch.

Cha thế nhưng không tìm hiểu rõ nguyên do đã cho cô một bạt tai? Cha biết rõ cô không phải là đứa con gái như thế mà.

”Cha, thật ra thì...” Lạc Thiên Uy đau lòng ngang nhiên chen vào đỡ bả vai của Tích Tuyết, ngẩng đầu lên tức giận trừng Lạc Chấn Long.

”Con câm miệng” Lạc Chấn Long quát con trai mình, hắn nhíu mày, ánh mắt lãnh khốc trừng Lạc Tích Tuyết:”Tích Tuyết, em trai con mới mươi sáu tuổi, nó còn chưa đến tuổi vị thành niên, còn con đã hai mươi tuổi rồi, loại quan hệ nam nữ trái luân thường đạo lý này đến con nít còn hiểu, không cần ta phải dạy cho con chứ?”

”Cha...” Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, trong mắt nước mắt càng trào ra hơn. Tại sao cha lại nói như vậy, đây chẳng phải là cha đang che chở cho Lạc Thiên Uy và chỉ trích cô sao?

Tại sao? Cũng bởi vì hắn là con trai, có thể kế thừa gia nghiệp, cho nên cha trọng nam khinh nữ bảo vệ cho hắn sao?

”Con hiểu được chăm sóc cho em trai là chuyện tốt, nhưng mọi việc dù sao cũng phải có giới hạn, nếu như con vượt qua giới hạn này, nếu có lần sau nữa thì không phải chỉ là một cái tát đơn giản như thế này. Ta nói như vậy, con hiểu không?” Thanh âm Lạc Chấn Long tràn ngập sự cảnh cáo, trong mắt chưa bao giờ tràn đầy hàn khí như thế, giống như Lạc Tích Tuyết không phải là con gái của hắn mà chỉ như một lợi phẩm chờ trao đổi mà thôi.

Lạc Tích Tuyết rùng mình liên tiếp, trong mắt chứa đựng nước mắt, chỉ có thể uất ức gật đầu một cái:” Dạ, con biết rồi”

Lạc Chấn Long nắm hai nấm tay phát ra tiếng răng rắc, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Thiên Uy đang đứng ở một bên, che giấu trong mắt sự tức giận, chỉ nhàn nhạt nói:"Thiên Uy, một chút nữa xuống ăn sáng với cha, đem báo cáo của công ty trong mấy ngày qua báo cáo lại cho cha".

"Dạ" Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, mặc dù giọng nói rất cung kính nhưng đôi con ngươi lại tràn đầy địch ý nhìn cha của mình.

Hắn hận chính bản thân hắn, hắn thế nhưng lại làm tổn thương Tích Tuyết của hắn, lại còn để cho cha trước mặt hắn tát cô một bạt tai.

Hắn nhìn thấy cô rơi nước mắt làm lòng hắn đau nhói, nếu không phải bởi chính hắn đêm qua mê luyến ôm cô không rời đi thì sáng nay sẽ không bị cha bắt gặp, càng sẽ không làm cho cô bị đánh, nghĩ tới đây, trong con ngươi của Lạc Thiên Uy hiện lên tia ảo não.

Lạc Chấn Long không nói gì nữa rời đi, chỉ là mang theo sự tức giận khó nói nên lời. Lạc Tích Tuyết khép hờ đôi mắt, lông mi có chút run run, vẻ mặt đau khổ. Cha thật đã nghĩ oan cho cô, cô chưa bao giờ làm gì làm cha thất vọng và bại hoại danh tiếng của Lạc gia.

Lạc Thiên Uy thận trọng đến gần cô, cầm chăn phủ lên bả vai yếu ớt cảu cô, dịu dàng nói:"Chị đi ngủ chút đi, lát tôi sẽ tìm cha giải thích"

"Không cần, dù sao cha cũng nghĩ là chị sai, em không cần phải chịu phạt đâu" Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, khẽ thở dài một tiếng, nghi ngờ hỏi:"Chị chỉ muốn biết, tối ngày hôm qua giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì hay không thôi".

44. Chương 44 : Ngủ Lầm Giường.

"Tối hôm qua tôi uống hơi nhiều nên đi nhầm phòng" Ánh mắt Lạc Thiên Uy thâm trầm nhìn Lạc Tích Tuyết, thanh âm thật thấp.

Hắn vốn tính toán ỷ lại vào cô, thật không ngờ cha lại đột nhiên xuất hiện, còn cho cô một bạt tai, hắn có thể cảm nhận được giờ phút nay Lạc Tích Tuyết đau lòng như thế nào, nếu lấy chuyện tối hôm qua kích thích cô thì chắc có lẽ cô sẽ kích động mất.

Hắn không đành lòng thương tổn cô nữa.

"Uống nhiều sao?" Lạc Tích Tuyết giống như bắt được một cái phao cứu mạng, cô vội vã nóng nảy hỏi:"Không phải em chủ động đến phòng chị, chúng ta không có chuyện gì xảy ra hết đúng không?"

Nhìn đôi mắt cô bỗng sáng lên, Lạc Thiên Uy chỉ có thể đè xuống ý tà niệm, gật đầu một cái:"Đúng vậy, em chỉ ôm chị ngủ suốt cả buổi tối thôi, hai chúng ta không xảy ra chuyện gì cả."

Mà trên thực tế tối hôm qua động tác của hắn cùng lắm chỉ là hôn cô mà thôi, hắn lo lắng Tích Tuyết tỉnh lại nên hắn cũng không dám có hành động gì quá đáng.

"Vậy là được rồi." Lạc Tích Tuyết thở phào một hơi, may mắn vỗ ngực. Cũng may, cô với em trai là trong sạch.

Xem ra sau này lúc ngủ, cô nhất định phải đóng cửa thật kỹ, nếu như tình huống tương tự như vậy xảy ra đừng nói cha không tha thứ cho cô mà ngay cả chính cô cũng sẽ không tha thứ ình.

"Chị có khỏe không?" Lạc Thiên Uy lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, trong con ngươi có sự tự trách thật sâu, đều là hắn hại cô.

"Chị không sao" Lạc Tích Tuyết miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng, trong lòng đối với Lạc Thiên Uy nảy sinh cảm giác chán ghét, cô phiền não nói:"Không phải cha vừa nói lát em qua gặp cha sao? Em đi đi".

"Ừ vậy em đi trước" Lạc Thiên Uy cảm thấy có chút thất bại gật đầu một cái, hắn biết lúc này người mà cô không muốn nhìn thấy nhất là hắn, vẻ mặt hắn phức tạp nhìn Lạc Tích Tuyết một cái, xoay người rời đi.

Nghe được tiếng cửa đóng lại, nước mắt ẩn nhẫn của Lạc Tích Tuyết không kìm chế được nữa chảy dài trên má. Cha đánh cô, cha vì em trai mà đánh cô? Cha biết rõ tính tình của cô, tuyệt không thể làm ra cái loại sự tình quá quắt đó, nhưng cha lại tình nguyện tin em trai mà không tin cô.

Tâm rét lạnh.

Lúc mẹ còn sống, cha dành hết mọi sự quan tâm cho cô nhưng khi mẹ đi rồi cũng đem theo tình thương của cha dành cho cô đi mất. Cô đem chăn đắp trên đầu, cả người co rút lại khóc lớn, để giải tỏa ức chế trong lòng.

Trong thư phòng một mảnh an tĩnh. Lạc Thiên Uy đang báo cáo tình hình công ty cho Lạc Chấn Long.

"Không tệ, Thiên Uy xem ra tài quản lý công ty của con rất tốt". Lạc Chấn Long hài lòng đóng tài liệu lại, vỗ vai của Thiên Uy:"Về sau con ở trong công ty hãy học hỏi nhiều thêm nữa, gia nghiệp của Lạc gia sau này đều là của con, con đừng làm cha thất vọng."

Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, cũng không bởi vì cha khen ngợi mà thấy vui vẻ, mà hắn vội vã muốn giải thích giúp Tích Tuyết:" Cha, chuyện tối ngày hôm qua thật ra là chị không có sai, là do con uống quá nhiều rượu nên đi nhầm sang phòng của chị".

"Thiên Uy, con là con trai duy nhất của cha, tất cả của cha sẽ đều là của con coi như người có lỗi là con thì cha cũng không thể trách con được" Tròng mắt Lạc Chấn Long thâm thúy nói:"Nhưng do chị của con bất đồng, nó cũng chỉ là con gái sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, cha không thể dung túng cho nó để nó không dựa vào đó mà tranh giành tài sản với con."

Mỗi lần thấy gương mặt của Lạc Tích Tuyết, hắn lại nghĩ đến vợ trước của hắn, năm đó nếu không phải do cô ta cản trở thì mẹ của Thiên Uy thế nào chết được? Trước kia gia sản Lạc gia có một nửa là của vợ trước hắn nên hắn mới im hơi lặng tiếng sống với cô ta, nhưng bây giờ vợ trước của hắn chết rồi, hắn đương nhiên không thể nào phân chia nửa tài sản đó cho con gái của cô ta, Lạc Tích Tuyết hắn sớm muộn gì cũng sẽ gả cô đi.

45. Chương 45 : Một Lòng Chỉ Nhớ Thương Cô.

Trên bàn ăn một mảnh tịch mịch. Người trong nhà quây quần ăn sáng nhưng ai cũng trầm mặc không nói gì. Biệt thự to lớn, trang hoành xa xỉ, đồ gia dụng đều là nhập từ nước ngoài về, lúc này lại có vẻ lạnh lẽo khác thường, không có chút cảm giác của gia đình.

"Cha, con không ăn bữa sáng con đi học trước". Lạc Tích Tuyết thấy không khí như vậy, bây giờ có ngồi xuống cùng gia đình ngồi ăn thì cũng cảm thấy ngột ngạt không vui vẻ gì không bằng cô xin đi ra ngoài cho thoải mái hơn.

Lạc Chấn Long không nói gì chỉ nghiêm mặt lại, tiếp tục bữa ăn của mình hoàn toàn không bị câu nói của cô mà ảnh hưởng đến tâm tình. Mà Lam Thư Đình lại càng thêm lấy cảm tình của hắn liên tục gắp thức ăn bỏ vào chén hắn, nghĩ Tích Tuyết không nên ở đây là đúng, trong nhà chỉ cần có mình con gái bà Vi Tĩnh Nam là đủ rồi.

"Cha, con cũng ăn no rồi". Lạc Thiên Uy bỏ đũa xuống, cầm áo khoác trên ghế lên chuẩn bị đuổi theo Lạc Tích Tuyết đi ra ngoài.

"Đứng lại". Lạc Chấn Long quát lên, kêu Thiên Uy tới, ý vị sâu xa nói với hắn:"Thiên Uy, bây giờ con đang tuổi phát triển, ăn ít như vậy làm sao mà no được, lại đay ăn thêm một chút nữa đi."

"Cha, con thật sự no rồi, còn chị ấy..." Lạc Thiên Uy một lòng chỉ nhớ tới Lạc Tích Tuyết, cô vẫn chưa có ăn gì mà đã ra khỏi cửa nhất định sẽ không tốt cho sức khỏe.

Lạc Chấn Long trầm mặc cắt đứt lời của hắn:"Thiên Uy, chị của con đã hai mươi tuổi rồi, nó hiểu được phải chăm sóc mình như thế nào, con không cần lo lắng cho nó như thế".

"Thiên Uy, Tích Tuyết không phải không có bạn trai, không chừng nó có hẹn với Tiểu Vũ Trạch đi ăn sáng rồi, con cứ mặc kệ nó đi, lại đây nếm thử chút đồ ăn do mẹ nấu đi". Lam Thư Đình biết lão gia yêu thương đứa con trai này nên vội vàng thay lão gia khuyên giải hắn, vừa không quên múc cho hắn một chén cháo.

Vốn là Lạc Thiên Uy lo lắng cho Lạc Tích Tuyết, không nhất thiết phải đuổi theo cô để cô có thời gian suy nghĩ nhưng khi lời mẹ kế nói thì không để ý sắc mặt âm trầm của Lạc Chấn Long mà chạy ngay ra ngoài.

Cô đi tìm Tiểu Vũ Trạch sao? Không được, hắn sẽ không cho hai người đó có cơ hội gặp nhau đâu

"Thiên Uy, cháo con còn chưa có ăn đây?" Lam Thư Đình còn đang múc bát cháo còn chưa kịp đem cho lạc Thiên Uy thì đã thấy hắn chạy như bay ra ngoài, bà làm bộ gào thét vừa lại gần chỗ Lạc Chân Long oán trách:"Lão gia, người xem Thiên Uy đứa nhỏ này hắn đối với Tích Tuyết có phải là quá tốt rồi hay không?"

Lạc Chấn Long không có nghe lời Lam Thư Đình nói, chỉ là sắc mặt càng thêm âm trầm, trong mắt thoáng xẹt qua cái gì đó, thâm sâu khó dò.

Lạc Tích Tuyết từ biệt thự đi ra, cô đi lang thang trên đường cái rộng lớn, người đến người đi tấp nập rộn ràng. Người đi học người đi làm ai cũng vội vã. Cô thở sâu một cái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm giác mặt trời ngày hôm nay đặc biệt chói mắt.

Vốn là giờ phút này cô nên đi học nhưng nghĩ tới cai đêm mình cùng cái tên Lãnh Khinh kia, lại không dùng bất cứ biện pháp ngừa thai nào, vì ngăn ngừa hậu họa nên cô rẽ vào một hiệu thuốc nhỏ trong hẻm.

Vì tránh để người khác nhận ra mình nên cô cố ý đeo khẩu trang, mắt kính nhanh chóng mua một hộp thuốc ra trả tiền rồi chạy nhanh ra ngoài.

"Két……." Bởi vì khẩn trương nên cô đi nhanh về phía trước cũng không chú ý ở phía trước có một chiếc xe hơi đang chạy tới xém chút nữa là đụng trúng cô. Xe dừng lại đúng bên người cô, bên trong là một gương mặt tuấn tú quen thuộc.

46. Chương 46 : Không Nghĩ Sẽ Nhìn Thấy Anh.

"Tích Tuyết, sao em lại ở đây?" Tiểu Vũ Trạch bước xuống xe khó có thể tin được nhìn người con gái trước mắt, không phải Tích Tuyết nên đến trường vào giờ này sao? Sao cô ấy lại ở trong con hẻm nhỏ này?

"Anh Vũ Trạch?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sửng sốt, sắc mặt lập tức một mảng trắng một mảng xanh. Thật không sai sợ điều gì sẽ gặp đúng điều đó, cô len lén tới con đường nhỏ hẹp này để mua thuốc tránh thai, chính là lo sợ bạn trai của cô sẽ biết được mắc công cô lại giải thích. Nhưng hiện tại thì tốt rồi cô bị anh Vũ Trạch bắt gặp tại chỗ luôn.

"Tích Tuyết, sao em lại ở chỗ này? Sao sắc mặt em khó coi vậy? Em có sao không?" Tiểu Vũ Trạch cảm nhận được ánh mắt của cô có gì đó không đúng, nên cô cùng lo lắng hỏi.

"Em, em không có việc gì… không có gì. Chắc là do thời tiết nóng quá nên cơ thể cảm thấy có chút mệt mỏi thôi" Nhịp tim của cô đập loạn lên, cô đem thuốc tránh thai giấu kỹ trong túi, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Bị cảm nắng sao?"Tiểu Vũ Trạch vừa nghe cô bị cảm nắng, vội vàng quan tâm sờ cái trán của cô, thấy trán cô rất nóng, lập tức đem cô kéo lên xe:"Tích Tuyết, anh dẫn em đi bệnh viện xem một chút".

"Bệnh viện?" Lạc Tích Tuyết giật mình, vội vàng tránh tay của Tiểu Vũ Trạch ra, sắc mặt càng thêm khó coi. Nếu là đi bệnh viện bị bác sĩ kiểm tra có thai thật thì cô không có cách nào giải thích với Vũ Trạch.

"Em không muốn đi bệnh viện" Thái độ Lạc Tích Tuyết cường ngạnh, giọng nói cương quyết, đôi tay cô níu chặt cửa xe, không muốn đi vào.

"Nhưng sắc mạt của em khó coi như vậy, không đi bệnh viện thì biết làm như thế nào?" Tiểu Vũ Trạch hơi nhíu chân mày, kéo tay của cô qua, dịu dàng dụ dỗ nói:"Tích Tuyết ngoan, cùng anh đi bệnh viện được không?"

“Không!” Lạc Tích Tuyết vội vàng lắc đầu, sắc mặt cô kém như vậy là tại vì cô bất ngờ gặp anh Vũ Trạch tại đây, chờ anh đi rồi thì sắc mặt cô sẽ đỡ hơn.

“Anh Vũ Trạch, anh không đi làm sao? Anh đi làm đi em tự mình về nhà nghỉ ngơi xíu là khỏe rồi”. Lạc Tích Tuyết khéo léo nói với hắn, giọng nói êm ái thúc giục hắn đi mau.

Tiếu Vũ Trạch đời nào chịu đi khi thấy cô trong tình trạng thế này, hắn nắm cằm của Lạc Tích Tuyết lên nói:”Tích Tuyết, em ngã bệnh rồi, làm sao anh bỏ em lại đây được? Em vẫn là ngoan ngõan cùng anh đi bệnh viện thôi”.

Lạc Tích Tuyết im lặng thở dài, xem ra anh ấy sẽ không dễ dàng rời đi như vậy nhưng cô cũng không thể cùng anh đi bệnh viện. Bất đắc dĩ nên cô cũng chỉ nói:”Anh Vũ Trạch, em không chịu được mùi thuốc trong bệnh viện đâu hay anh đưa em về nhà của anh để em nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Cô muốn anh Vũ Trạch trực tiếp đưa cô về nhà của cô nhưng nhớ lại những gương mặt xa lạ trong ngôi nhà kia cô thà ở trong biệt thự của bạn trai nghỉ ngơi một chút.

“Ừ, như vậy cũng được”Tiếu Vũ Trạch vui mừng trong bụng, lập tực gật đầu đồng ý. KHó có cơ hội khi nào Tích Tuyết mở miệng chủ động đến nhà hắn huống chi ở biệt thự của hắn cũng có bác sĩ riêng, hắn có thể tự tay chăm sóc cho cô dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn rồi.

“Em lên xe đi, anh hôm nay không đi làm sẽ ở bên cạnh em cả ngày”. Tiếu Vũ Trach dìu Lạc Tích Tuyết lên xe, cài dây an toàn cho cô, nhìn gương mặt diễm lệ của cô hắn đã mơ ước được cùng cô có thời gian bên nhau như thế này lâu rồi.

Lạc Tích Tuyết ngồi vào trong xe, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống, cô thở ra một hơi thật sâu, cầm điện thoại lên nhắn cho bạn tốt Trần Tiểu Mạt, nhờ cô ấy xin cho cô nghỉ ngày hôm nay.

Chiếc xe đen chạy thẳng đến biệt thự Tiếu gia. Một chiếc xe Lamborghini khác cũng đồng thời theo sát sau bọn họ.

Lạc Thien Uy hung hăng đập tay xuống tay lái, đáng chết, Lạc Tích Tuyết quả nhiên đi tìm Tiếu Vũ Trạch, cô cứ như vậy không chờ được muốn đi gặp tên đó sao?

47. Chương 47 : Sau Khi Tắm

Biệt thự ngay lưng chừng núi, ngói màu đỏ lưu ly dưới ánh mặt trời tản mát ra ánh sáng dịu nhẹ. Tiếu Vũ Trạch dừng xe bên ngoài biệt thự, dắt tay Tích Tuyết bước vào trong.

“Thiếu gia, người đã về!!” Một người quản gia độ tuổi trung niên tiến lên tiếp đón.

“Ừ, gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của tôi tới đây” Tiếu Vũ Trạch để Lạc Tích Tuyết ngồi vào ghế sofa, lại sờ sờ cái trán của cô, ngay sau đó âm thanh ôn tồn phân phó.

“Vâng” Quản gia cung kính gật đầu, lập tức xoay người đi gọi điện thoại. Lạc Tích Tuyết đứng dậy gọi hắn lại:”Bác Chu, không cần phiền vậy đâu bác , con không sao”

“Thiếu gia, chuyện này…” Quản gia khó xử nhìn về phía Tiếu Vũ Trạch, thiếu gia đã ra lệnh thì hắn không thể nào cãi lời nhưng hắn cũng biết Lạc tiểu thư luôn có sức ảnh hưởng đến thiếu gia.

“Tích Tuyết, nghe lời anh đi”Thanh âm Tiếu Vũ Trạch dịu dàng, hắn ôm eo cô thấp giọng dỗ dành như đang dỗ một đứa trẻ ương bướng.

“Không mà, anh Vũ Trạch, người ta không muốn bác sĩ chẩn đoán gì đâu” Lạc Tích Tuyết ôm cổ của hắn, cong đôi môi đỏ mọng lên hướng hắn làm nũng:”Anh Vũ Trạch, em không sao thật mà, em muốn đi tắm, tắm xong em đi ngủ một lát, dậy sẽ khỏe hơn thôi.”

Tiếu Vũ Trạch nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, khuôn mặt anh tuấn hiện lên nhu tình khó tả, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi của cô, cưng chìu nói:”Được rồi, anh nghe em”.

Lạc Tích Tuyết cảm kích hôn trả lại trên gò má hắn, liền đi theo quản gia lên lầu hai. Căn phòng trên lầu hai kia là phòng chuyên dụng của cô, là anh Vũ Trạch cố ý để dành riêng cho cô. Mỗi lần cô tới đây Tiếu Vũ Trạch sẽ bảo bọn người làm trong nhà dọn dẹp lại phòng cho cô ở.

Đó là chứng tỏ địa vị của cô tại Tiếu gia cũng là chứng minh vị trí của cô trong lòng Tiếu Vũ Trạch, cô là thiếu phu nhân tương lai của Tiếu gia đó là chuyện sớm muộn.

"Lạc tiểu thư, tôi đã chuẩn bị nước tắm xong cả rồi". Một người làm nữ từ phòng tắm đi ra, cung kính nói với cô một tiếng, liền đi ra cửa.

Lạc Tích Tuyết ôm áo tắm đi vào phòng. Thoát quần áo ra ngoài, cô đem sữa tắm hương thơm dịu nhẹ thoa trên người, loại sữa tắm này là do anh Vũ Trạch cho trồng các loại hoa tươi rồi tự mình điều chế thành sữa tắm cho cô, hắn nói mùi hương này tự nhiên thanh nhã nên rất hợp với cơ thể của cô.

Lạc Tích Tuyết cũng rất thích mùi hương này, bởi vì đây là do bạn trai tự chế ra nên nó rất có ý nghĩa đối với cô.

Cô tỉ mỉ dùng sữa tắm thoa khắp thân thể, đem cơ thể cô toàn thân rửa sạch một lần, cho đến khi trên người cô chỉ còn mùi hương dịu nhẹ này, là mùi hương mà cô thích mà anh Vũ Trạch cũng thích.

Sau khi tắm xong, Lạc Tích Tuyết chỉ khoác một chiếc khăn tắm, từ trong phòng tắm đi ra. Trong phòng một mảnh tăm tối, chỉ cách đó không xa bên sofa có một cái đèn sáng nhàn nhạt. Cô giật mình, rõ ràng lúc cô vào phòng tắm là đèn lớn đã được mở.

Lạc Tích Tuyết vươn tay muốn chạm vào công tắc đèn nhưng lúc này một bóng đen cao lớn đột ngột xuất hiện, tiến đến gần cô. Một đôi tay cường tráng có lực đưa tới quấn chặt vòng eo của cô, ôm thân thể thơm ngát của cô do vừa mới tắm xong vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết bị hành động bát ngờ của người đàn ông làm cho giật mình, cô có chút kinh hoảng muốn giãy dụa, nhưng người đàn ông có lẽ đoán được động tác kế tiếp của cô nên hắn vững vàng chế trụ hai tay cùng hai chân của cô, dùng lực vừa dủ để không làm cô bị thương đồng thời cũng làm cho cô không thể nhúc nhích được.

48. Chương 48 : Yêu Cầu.

"Anh Vũ Trạch" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc muốn đẩy hắn ra theo bản năng giãy dụa.

Hai cánh tay Tiếu Vũ Trạch ôm chặt vòng eo thon gọn của cô, cúi đầu cái lưỡi liếm lấy vành tai của cô, hắn khẽ cắn, ở bên tai cô nói nhỏ:"Tích Tuyết, nhớ anh không? Anh mỗi ngày đều nhớ đến em".

Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lòng bàn tay nắm lại thật chặt, cô rất muốn bật thốt lên, cô cũng rất muốn hắn nhưng lời đến khóe miệng thì không thể nào thoát ra được.

Hôm nay cô không còn là một cô gái thuần khiết như lúc mới quen hắn nữa, mặc dù việc đó cô không muốn và người đàn ông đó cô không thích nhưng việc cũng đã lỡ rồi, trong lòng cô ít hay nhiều đều có chút tiếc nuối.

Nếu anh Vũ Trạch biết đêm đó cô cùng Lãnh Khinh có phát sinh quan hệ thì có thể còn giống như bây giờ thích cô nữa không? Lạc Tích Tuyết trong lòng lo âu, do dự, không biết đem chuyện đêm đó nói với hắn như thế nào.

"Tuyết nhi" Tiễu Vũ Trạch đưa tay xoa gò má mịn màng của cô, nhẹ nhàng đẩy mái tóc dài của cô ra phía sau, ánh mắt nóng rực ngưng trọng nhìn cô:"Trước kia, anh cho rằng em là người con gái truyền thống nên ngay cả hôn anh cũng không dám hôn em, vì sợ sẽ dọa đến em nhưng hiện tại anh không còn lo lắng điều đó nữa vì anh nghĩ Tuyết nhi của anh thật sự rất yêu anh nên sẽ mở lòng ra với anh".

Tiễu Vũ Trạch nhiệt tình hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, cuồng nhiệt chiếm lấy cô, đem lưỡi hắn thăm dò vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi của cô, làm hô hấp của cả hai trở nên dồn dập.

Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt ánh mắt ngơ ra, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, cô đẩy hắn ra:"Không được, anh Vũ Trạch không được"

Vẻ mặt cô cực kỳ thấp thỏm, trong lòng giống như bị một cái gì đó sắt nhọn đâm vào, cực kỳ khó chịu, lời của anh Vũ Trạch có nghĩa gì? Hắn tại sao lại nói cô "mở lòng ra"? Chẳng lẽ hắn phát hiện gì rồi sao?

"Không cần sao?" Tiếu Vũ Trạch dừng hôn lại, có chút kích động nắm bả vai của cô nói:"Trong túi áo của em chứa đầy thuốc tránh thai, chẳng lẽ không phải là tính tối nay cho anh rồi sau đó sẽ dùng thuốc sao? Hay em có người đàn ông khác?"

"Không, anh Vũ Trạch! Em chỉ thích anh, em không có người đàn ông nào cả, em chỉ thích mình anh thôi" Mặt Lạc Tích Tuyết biến sắc, vừa vội vừa sợ nhìn hộp thuốc tránh thai trong tay của hắn, trong lúc nhất thời không biết giải thích như thế nào, chỉ là vội vã ôm hắn để chứng tỏ trái tim của cô.

"Tuyết nhi?!!" Lòng của Tiếu Vũ Trạch nhảy lên, hắn không ngờ trong tình huống cấp bách cô lại thổ lộ với hắn như thế, có thể thấy được địa vị của hắn trong lòng của cô, cái hộp thuốc tránh thai này nhất định là tối nay cô định cho hắn rồi sau đó sẽ uống nó để phòng ngừa.

Tiếu Vũ Trạch trong lòng lướt qua nhu tình cùng sự vui sướng hả hê, hắn nhìn cô không chớp mắt, đột nhiên cúi người xuống hai tay bế Tích Tuyết lên, thân mật ôm lấy cô:"Tuyết nhi, em có biết anh chờ câu nói này của em bao lâu rồi không?"

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn không nói gì, chỉ lẳng lặng nằm trong lòng Tiếu Vũ Trạch. Chẳng biết sao nằm trong lòng anh Vũ Trạch cô có cảm giác ấm áp lạ thường.

Tiếu Vũ Tạch ôm lấy cô bước từng bước dài về phía phòng ngủ của hắn, đây là địa phương thuộc về hắn, hắn không cho phép có bất cứ mùi vị của người phụ nữ nào quanh đây nhưng tối nay là lần đầu tiên hắn phá lệ, bởi vì người con gái này là Tuyết nhi của hắn, người mà hắn đã thương yêu ngần ấy năm.

Con ngươi thâm thúy của hắn tràn đầy ánh sáng nhu hòa, cử chỉ nhẹ nhàng đem Lạc Tích Tuyết đặt trên chiếc giường lớn trắng noãn, sau đó hắn cũng tự mình nằm lên.

Hắn đè lên thân thể của cô, si mê hôn môi cô, một taytháo chiếc khăn tắm đang che đậy thân thể của cô ra, bàn tay thô to chiếm lấy thân thể cô.

49. Chương 49 : Tâm Tình Mâu Thuẫn.

"Ưm…"

Lạc Tích Tuyết nhắm hờ con mắt, đôi môi đỏ mọng phát ra những tiếng rên rỉ mê người, kích thích Tiếu Vũ Trạch hơn nữa.

Hắn càn quét mọi ngóc ngách ngọt ngào trong miệng cô, điên cuồng thoát quần áo trên người hắn ra, hắn không chờ được nữa rồi, hắn muốn cô, muốn cảm thụ những gì tốt đẹp nhất thuộc về cô.

Dưới ánh đèn lờ mờ, cô tĩnh lặng như một nữ thần, trên chiếc ga giường trắng càng thêm có vẻ mông lung mà duyên dáng. Tròng mắt Tiếu Vũ Trach đen láy hứng hực lửa nóng, hắn không hề chớp mắt nhìn người con gái ở dưới thân, đáy mắt có tham muốn giữ lấy hiện lên rõ ràng.

"Anh Vũ Trạch… anh muốn làm gì…." Lạc Tích Tuyết bị đôi mắt hắn hù dọa, cơ thể cô co rút về phía sau, một mực thối lui về phía cuối giường.

Nụ cười của Tiễu Vũ Trạch ưu nhã như thường ngày, chỉ là động tác của hắn không chút nào dịu dàng kéo lấy chân của cô, đem lấy cô lần nữa nằm ở dưới người hắn.

"Tích Tuyết, anh đã đợi em năm năm rồi, tối nay em hãy cho anh đi" Hô hấp hắn cực nóng phun trên gò má tinh xảo của cô, trong mắt rõ ràng như muốn nuốt chửng cô.

"Không, không cần! Anh Vũ Trạch, không cần…" trong lòng Lạc Tích Tuyết chấn động, vội vàng hoảng sợ lắc đầu, kháng cự muốn đẩy hắn ra.

Cô không phải là không muốn cho hắn mà là hiện tại cô không thể cho hắn được, cô không muốn ngay cả bản thân cô có còn thanh bạch hay không cũng không biết mà đã cho hắn, cứ như vậy trao thân cho hắn,

cô không muốn làm cho anh Vũ Trạch đau lòng, nếu như cô không phải là xử nữ nữa thì cô không tưởng tượng được anh Vũ Trạch sẽ đau lòng và thất vọng như thế nào.

Bọn họ yêu nhau đã năm năm, anh Vũ Trạch cũng chưa từng chạm vào cô, mà cô thì một lần sơ sót đã xảy ra một đêm với Lãnh Khinh, nếu như cô thật đã không còn trong trắng làm sao cô dám đối diện với anh Vũ Trạch đây.

"Không cần sao? Tích Tuyết em quên rằng em đã quên trong túi áo em có thuốc tránh thai để chuẩn bị cho đêm nay sao, chẳng lẽ anh đã nghĩ sai?" Tiếu Vũ Trạch nâng cằm của cô lên, tròng mắt tuần dât trở nên u ám.

Không chờ Tích Tuyết có phản ứng gì, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn đã cúi xuống, đặt môi mỏng của hắn lên cánh môi của cô lần nữa, cuồng nhiệt xâm nhập trong miệng cô, chiếm đoạt ngọt ngào thuộc về cô, từng chút từng chút hưởng thụ…

"Ưm…." Lạc Tích Tuyết cố gắng chống cự, nhưng thân thể Tiễu Vũ Trạch cường tráng nằm rạp trên người cô, bất luận cô có giãy dụa như thế nào thì cũng không làm hắn nhúc nhích nửa phân.

Môi lưỡi tiếp xúc thân mật như có dòng điện khác thường chạy qua, khiến Lạc Tích Tuyết vừa vội lại vừa sợ. Cô sợ nếu anh Vũ Trạch phát hiện ra chân tướng ,phát hiện ra cô không còn thuần khiết như trong tưởng tượng của hắn nữa thì sẽ như thế nào?

Dưới tình thế cấp bách, cô chỉ có thể cắn môi hắn, cố gắng gọi lý trí của hắn quay về. ai ngờ, Tiếu Vũ Trạch chỉ bị đau trong chớp mắt, ngay sau đó đôi môi ấm áp của hắn đã chạy dọc theo đường cong hoàn hảo trước ngực cô rồi một đường đi xuống, để lại những dấu hôn nóng rực cùng tê dại….

Quản gia Chu đang sắp xếp cho những người hầu dọn dẹp mọi ngõ ngách trong khu biệt thư, thiếu gia khó có được rãnh rỗi mà mang Lạc tiểu thư đến đây nghỉ phép, bọn họ là người làm trong gia đình phải có bổn phận dọn dẹp biệt thự sao cho sạch sẽ để lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lạc tiểu thư.

"Đing đoang……" Ngoài cổng truyền đến tiếng bấm chuông dồn dập, quản gia đi ra ngoài mở cổng.

"Cậu là?" Cổng chính vừa mở ra, đứng phía ngoài là một người thiếu niên mặc chiếc áo gió màu đen, người thiếu niên này trong rất quen mắt, giống như quản gia đã thấy ở đâu đó.

"Tôi là Lạc Thiên Uy, chị của tôi Lạc Tích Tuyết có phải ở đây không?" Lạc Thiên Uy nói thân phận của mình ra, hai con mắt sắc bén cứ như vậy nhìn thẳng vào trong nhà.

50. Chương 50 : Bị Hắn Bắt Gặp

"À, thì ra là Lạc thiếu gia"

Quản gia Chu nghe được lời giới thiệu của Lạc Thiên Uy nhất thời hai mắt tỏa sáng. Hắn chính là em trai của Lạc tiểu thư mới mười sáu tuổi đã được giao trách nhiệm là tổng giám độc của tập đoàn Lạc thị, trên ti vi cũng có nói nhiều về hắn, khó trách cảm thấy quen mắt.

"Chị tôi đâu?" Trên mặt Lạc Thiên Uy là sự lạnh nhạt thường ngày, hắn chỉ một lòng muốn mau chóng nhìn thấy Tích Tuyết của hắn.

"A, Lạc tiểu thư vừa mới cùng thiếu gia lên lầu rồi, để tôi đi gọi cô ấy xuống". Quản gia lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nhiệt tình mời Thiên Uy vào phòng khách của biệt thự.

Nghe được tin Lạc Tích Tuyết hiện đang ở cùng Tiếu Vũ Trạch, đôi mắt hẹp dài của Lạc Thiên Uy hiện ra tia ẩn nhẫn.

Hai tay hắn nắm thành quả đấm thật chặt, trực tiếp trầm mặt đi lên lầu:"KHông cần, tự tôi lên tìm chị ấy".

"Hả?" Quản gia ngẩn ra, sắc mặt có chút khó xử. lạc thiếu gia cứ như vậy mà xông lên, ngộ nhỡ quấy rầy thiếu gia cùng Lạc tiểu thư thì sẽ không tốt.

"Thế nào?" lạc Thiên Uy ngừng bước chân, trong mắt lóe lên tia sắc bén, hắn xoay đàu lại chất vấn.

"Việc đó…" Trên khuôn mặt quản gia nở một nụ cười,suốt nửa ngày mới tìm được lý do viện cớ:"Lạc thiếu gia, ngài không biết dường, để tôi dẫn ngài đi".

Nói xong, hắn nói với người giúp việc một vài điều, tự mình dẫn Lạc Thiên Uy lên lầu hai.

Bên trái dãy hành lang là phòng mà Tiếu Vũ Trạch đặc biệt vì Lạc Tích Tuyết mà giữ riêng cho cô, quản gia đương nhiên trước tiên phải đưa hắn đến đây.

"Lạc tiểu thư, cô có ở bên trong không ạ?" Quản gia Chu lễ phép gõ cửa gọi cô.

Nhưng chờ cả nửa ngày bên trong hoàn toàn không có người đáp lại. Hắn gõ thêm hai cái nữa:"Lạc tiểu thư, em trai của cô đến tìm cô, cô có ở trong đó không?"

Vẫn là không có người đáp lại.

"Ngươi chắc là chị tôi ở trong này chứ?" Lạc Thiên Uy không khỏi có chút nghi ngờ, gõ cửa nửa ngày cũng không có người đáp lại, rất rõ ràng là Lạc Tích Tuyết không ơ trong đó.

Trong mắt quản gia cũng nhất thời xẹt qua sự nghi ngờ, không đúng, lúc nãy hắn rõ ràng dẫn cô vào trong phòng này mà, chẳng lẽ lúc sau thiếu gia lại…….?

"Lạc thiếu gia, có thể là thiếu gia nhà tôi đã dẫn Lạc tiểu thư ra ngoài rồi, nếu không cậu ở trong phòng khách chờ một chút, tôi gọi điện cho thiếu gia?" Quản gia khom người cung kính hỏi.

Lạc Thiên Uy nhướng mày cũng không có suy nghĩ nhiều nói:"Như vậy cũng được".

Nói xong hắn xoay người đi xuống lầu.

Chỉ là chân hắn vừa bước được vài bước lại nghe thấy thanh âm trầm thấp đầy quyến rũ mập mờ phát ra từ một căn phòng.

"Anh Vũ Trạch"

Hắn nghe âm thanh này cũng đủ biết đó là Tích Tuyết, cô ở nơi nào? Đang cùng Tiếu Vũ Tạch làm gì?

Đáng chết!

Trong lòng Lạc Thiên Uy bùng lên ngọn lửa lớn, môi mỏng mím chặt thành một đường, hắn sải bước đến căn phòng phát ra âm thanh.

"Lạc thiếu gia cậu muốn đi đâu?" Quản gia đuổi theo đi lên ngăn Lạc Thiên Uy lại, hắn không muốn Lạc thiếu gia phá chuyện tốt của thiếu gia nhà họ.

"Tránh ra!" Tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy càng thêm lạnh lùng, môi mỏng cứng rắn nói ra hai chữ.

Trên trán quản gia rỉ ra tầng mồ hôi lạnh, thanh âm lấy lòng nói:"Lạc thiếu gia, Lạc tiểu thư đã quen thiếu gia nhà tôi năm năm rồi thì việc xảy ra giữa bọn họ là chuyện rất bình thường, cậu đừng đi quấy rầy bọn họ".

"Cút!!!!" Ánh mắt Lạc Thiên Uy run lên, hắn một cước dạp quản gia ra, không do dự hướng gian phòng đi tới.

"Ken két…"

Hắn đẩy cửa phòng ra, cảnh tượng bên trong lọt hoàn toàn vào mắt hắn, âm hàn trong mắt hắn càng trở nên nhiều hơn.

51. Chương 51 : Đau Lòng Rời Đi

Lạc Thiên Uy cứ như vậy xuất hiện ở cửa. Thân hình hắn cứng lại, đứng thẳng, ánh mắt lắng đọng lạnh lùng, trong lòng hiện lên một cỗ khí nóng, môi mỏng mím chặt thành một đường.

Nhìn hai người trong phòng, tròng mắt của hắn hiện lên sự chua chát, ngay sau đó bị sự đau lòng cùng tuyệt vọng thấu tâm can thay thế. Hắn nắm chặt thành quyền, chiếc cằm căng thẳng, thân thể run run. Hắn khẽ mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không thể mở miệng được.

Hắn có thể nói được cái gì đây? Lấy tư cách gì để nói? Hắn chẳng qua cũng chỉ là em trai của cô, trừ cái thân phận này ra thì căn bản cái gì hắn cũng không có.

Mặc dù lòng hắn đầy ngập lửa ghen, muốn xông lên trước kéo Tiếu Vũ Trạch ra khỏi người Lạc Tích Tuyết nhưng làm như vậy thì có thay đổi được gì đâu? Tiếu Vũ Trạch là bạn trai chân chính của cô, hai người bọn họ là đôi tình nhân thật sự thì hắn có tư cách gì mà xen vào? Hắn lấy lý do là em trai của cô để phản đối sao?

Tâm, hung hăng co quắp lại, thương thế khắp người làm hắn không thể nào thở nổi.

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu lên, cắn răng nhẫn nại, vẻ mặt vì khắc chế mà có chút vặn vẹo.

"Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn bóng dáng quen thuộc đang dứng ở cửa, vẻ mặt cô hốt hoảng, vội vàng đẩy Tiếu Vũ Trạch ra.

Tại sao em trai cô lại ở đây? Làm sao để hắn thấy tình cảnh thân mật giữa cô và anh Vũ Trạch đây? Hắn chỉ mới có mười sáu tuổi thôi, hình ảnh bây giờ của cô sẽ ảnh hưởng đến em trai cô.

Lạc Tích Tuyết vội vàng lấy chiếc khăn tắm lên che người lại, nhưng vừa bước xuống giường thì Tiếu Vũ Trạch từ đằng sau đã ôm cô lại:"Bảo bối, em muốn đi đâu vậy?"

"Thiên Uy, hắn... Ưm……." Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng thì Tiếu Vũ Trạch đã chặn môi của cô lại, hắn không coi ai ra gì hôn cô, cố ý trước mặt Lạc Thiên Uy biểu thị công khai cô là của Tiếu Vũ Trạch hắn.

Nhìn người trước mắt mình, thân thể bị hôn đến mù mịt, Lạc Thiên Uy cảm thấy lòng mình như chìm xuống đáy bể.

Hắn không thể nào tiếp nhận được chuyện người con gái mà mình yêu thích lại trước mặt mình nằm trong vòng tay của người đàn ông khác.

Lòng hắn như bị dao cắt, có loại chua xót từ trong cổ họng xông lên, cuối cùng mắt hắn cũng ươn ướt. Kiên quyết xoay người, ánh mắt lạnh lẽo mà trống rỗng.

Hắn không thể nào ảo tưởng nữa, càng không thể lưu luyến cô không buông nữa.

Hắn hận cô, hận cô cứ như vậy mà chối bỏ hắn! Tại sao cô không thể đợi hắn lớn lên, cô muốn hắn cũng có thể cho cô, tại sao cô không chờ hắn?

Cũng bởi vì bọn họ là chị em sao? Buồn cười cho tầng máu mủ kia, hắn không thể yêu cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bị người đàn ông khác cướp đi, dũng khí để đoạt lại cô hắn cũng không có, chỉ có thể nhếch nhác xoay người rời đi.

Lạc Tích Tuyết, tại sao em lại là chị của tôi? Tại sao?

"Rầm!" Lạc Thiên Uy nặng nề nện một quyền vào tường trên mu bàn tay ứ đọng máu, nhưng hắn vẫn như cũ điên cuồng đập, không ngừng, không ngừng. Trên tay phải đầy máu nhưng hắn không biết như thể nào là đau, có lẽ hắn đã mất cảm giác rồi.

Hắn không muốn dừng lại bởi nếu hắn dừng lại thì trong đầu chỉ toàn hình ảnh của hai người bọn họ đang ôm hôn thôi.

Hình ảnh đó hắn không thể nào tiếp nhận được, cái cảm giác đau lòng đó lại ùn ùn kéo tới, đẩy hắn vào địa ngục tuyệt vọng.

Tại sao, Lạc Tích Tuyết lại là chị của hắn? Tại sao hắn lại đi thích chị của mình?

Biết rõ là không thể, biết rõ là không đúng nhưng hắn không tự chủ được mà đi yêu cô, bị cô hấp dẫn, một lòng cứ hãm sâu vào.

Nhưng Tích Tuyết cũng không thích hắn, cô thích Tiếu Vũ Trạch, cô muốn cùng những người đàn ông khác lui tới, hắn cũng không có đủ tư cách để phá tan hạnh phúc của cô.

Hắn không biết sao nữa, hắn không muốn cô bị tổn thương nhưng hắn cũng không thể bỏ được cô.

Hắn hy vọng hắn có thể lấy thân phận em trai để yên lặng bên cạnh bảo vệ cô nhưng đến khi tận mắt chứng kiến cô cùng người đàn ông khác ôm hôn thì tim của hắn như bị ai đó cứa vào, cái loại cảm giác đó đau đến tê tâm liệt phế, quả thật đem hắn sống không bằng chết.

[/size]

52. Chương 52 : Có Một Loại Yêu Gọi Là Buông Tay.

Sáng sớm, ánh sáng màu vàng từ mặt trời chiếu vào, gió nhẹ phất qua lá cây. Tất cả đều là màu sắc mới mẻ.

Cánh cổng lớn của biệt thự Tiếu gia được mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh từ bên trong đi ra. Gió mát thổi qua mái tóc của cô, quần áo màu trắng tung bay theo gió, bả vai gầy yếu giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là cô sẽ bị ngã vậy.

Lạc Tích Tuyết theo bản năng kéo áo trước ngực che cổ của mình lại, đôi tay ôm lấy thân thể, trên tay cầm túi xách, cô bước ra khỏi biệt thự.

Mới vừa ra khỏi cổng sắt lớn thì bỗng có một sức mạnh mạnh mẽ kéo cô tới. Đôi tay Lạc Thiên Uy giữ chặt bả vai của cô, một đôi mắt tịch mịch mà nóng bỏng đang gắt gao nhìn cô.

"Thiên Uy, em…" thế nào mà lại ở nơi này?

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc trợn to mắt, đôi môi khô khốc, tầm mắt ngưng tụ trên đôi mắt hiện đầy tơ máu của Thiên Uy.

Em trai cô không phải đứng ở chỗ này cả một buổi tối chứ? Cô nhíu đôi này thanh tú lại, trong lòng dâng lên kinh ngạc khó nói, chẳng lẽ cả đêm qua hắn không ngủ đứng bên ngoài biệt thự cả đêm chờ cô?

"Cô cùng Tiếu Vũ Trạch tối hôm qua…." Đôi tay của Lạc Thiên Uy nắm chặt bả vai của Lạc Tích Tuyết, tròng mắt u ám nhìn thẳng về cô, thanh âm khàn khàn chất vấn.

Hắn còn hỏi cô hôm qua có chuyện gì không? Chẳng phải không cần hỏi hắn cũng đã biết rồi sao, tại sao còn ôm hy vọng hỏi cô, chẳng lẽ nhất định phải nghe từ miệng cô nói ra câu đó hắn mới cam tâm sao?

"Chị cùng với anh Vũ Trạch thật ra thì……." Lạc Tích Tuyết mở miệng muốn giải thích gì đó nhưng lại không biết nói từ đâu. Thiên Uy chỉ là em trai cô, tối qua cô cùng anh Vũ Trạch có xảy ra chuyện gì cũng không nhất thiết phải nói cho hắn biết.

Lạc Thiên Uy lôi cô đến gần hắn, vốn định hỏi cô một lần nữa nhưng khi thấy khắp người cô đầy rẫy những dấu hôn thì thân thể hắn cứng lại.

Những vết hôn này!!!!!!

Đây là lần thứ hai hắn ở trên người cô thấy những vết hôn như vậy rồi, chứng minh đây không phải là lần đầu tiên của cô. Cô đã sớm không thuộc về hắn, mà hắn vẫn còn ở nơi này kiên trì, chấp nhất làm gì nữa đây?

Lạc Thiên Uy có chút mất tỉnh táo mở vạt áo của Tích Tuyết ra, trên làn da trắng noãn mịn màng là hàng loạt những dấu hôn trải rộng khắp cơ thể, xinh đẹp mà chói mắt.

"Chị quả nhiên đã…." trong mắt Lạc Thiên Uy xẹt qua sự mất mát, hắn bi thương chăm chú nhìn cô:"Chị là cam tâm tình nguyện sao? Chị muốn cùng Tiếu Vũ Trạch ở chung một chỗ sao?" Kết hôn,gả cho hắn?

"Thiên Uy?" Lạc Tích Tuyết hơi buồn cười nhìn hắn, không hiểu vì sao Thiên Uy lai hỏi như thế, nhưng cô không thể chấp nhận chuyện em trai lại mở tung vạt áo của cô ra.

"Tiểu Vũ Trạch thật tâm yêu chị sao? Chị rất thích hắn sao?" Lạc Thiên Uy thấy Lạc Tích Tuyết không nói lời nào, hắn có chút gấp gáp vội vã hỏi:"Hắn cả đời sẽ đối tốt với chị chứ? Cả đời chỉ thương mình chị sao? Hắn có khi nào khi dễ chị không?"

"Thiên Uy, Vũ Trạch là bạn trai của chị" Lạc Tích Tuyết bị ánh mắt của Lạc Thiên Uy hù dọa, cô giùng giằng bật thốt lên.

Ngực Lạc Thiên Uy chấn động, trong lòng nổi lên nỗi khổ khó thấu như đang bị khoét thành một vết thương rộng.

"Em hiểu rồi".

Hắn xoay người rời đi, trên khuôn mặt hiện lên vẻ ưu thương.

"Nếu như hắn là sự lựa chọn của chị mà chị cũng thích hắn thì em sẽ rời đi, không bao giờ quấy rối chị nữa".

53. Chương 53 : Hiểu Lầm

Nhìn bóng lưng em trai cô rời đi. Lạc Tích Tuyết sững sờ như người mất hồn. Tại sao cô cứ cảm thấy lời của em trai cô đầy hàm ý? Hơn nữa ánh mắt của hắn nhìn cô không giống ánh mắt của em trai dành ột người chị gái.

Loại ánh mắt này cô có nhìn thấy qua khi đêm qua cô bị anh Vũ Trạch đặt dưới thân. Khi đó trên người cô, anh Vũ Trạch một đường hôn khắp thân thể của cô, dù dộng tác của hắn rất dịu dàng, triền miên nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ham muốn mãnh liệt chiếm lấy của anh Vũ Trạch đối với cô.

Cô cũng muốn cho hắn, anh Vũ Trach là người đàn ông mà cô yêu nhất, cô cũng hy vọng sẽ giao mình cho hắn nên cô cũng không có đẩy hắn ra, chỉ là nhàn nhạt đáp lại hắn, cô không muốn làm cho anh Vũ Trạch thất vọng, càng không muốn anh đau lòng.

Nhưng là khi bọn họ chuẩn bị làm bước cuối cùng, cô vẫn nhịn không được mà khóc lên.

Không phải cô cảm thấy uất ức mà cô thật sự rất sợ.

Bất cứ người đàn ông nào cũng muốn lần đầu tiên của người con gái mình yêu sẽ dành ình sao? Huống chi cô cùng anh Vũ Trạch đã có tới năm năm yêu nhau, nếu anh Vũ Trạch phát hiện ra cô đã không còn là xử nữ nữa rồi thì nhất định sẽ nghĩ cô đã phản bội hắn.

Mặc dù đêm đó là do có người hạ độc cô nhưng cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Cô cảm thấy cô rất có lỗi với anh Vũ Trạch, sợ hắn phát hiện ra chân tướng của đêm hôm đó. Nếu như đêm hôm đó không có chuyện gì xảy ra thì cô vẫn con là một xử nữ nhưng nếu cô không còn là xử nữ nữa thì anh Vũ Trạch có chia tay với cô không?

Cô không biết cho nên khi anh Vũ Trạch chuẩn bị tiến vào thì cô đột nhiên khóc nấc lên. Tiểu Vũ Trạch cho là hành động của hắn đã dọa đến cô nên hắn ão não buông cô ra, ẫn nhẫn lau nước mắt trên măt cô, dùng nụ hôn ẩm ướt của hắn để lau khô nước mắt cho cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực.

Hắn cứ như vậy ôm cô suốt cả đêm, cho đến khi bình minh Tích Tuyết thừa dịp hắn còn ngủ, len lén chạy ra ngoài.

Cô không có cách nào đối mặt với yêu cầu của bạn trai cô,cô vốn không có lý do cự tuyệt nhưng cô không thể không đẩy hắn ra và còn khóc nữa.

Cô biết anh Vũ Trạch rất yêu cô nên cô càng không có dũng khí để giải thích chuyện đêm đó với anh. Cô đi trên đường nhộn nhịp, bước vào một quan cà phê tìm vị trí gần của sổ ngồi xuống.

Cô gọi cho Lạc Thiên Uy nhưng điện thoại của hắn không liên lạc được. Lạc Tích Tuyết không hiểu trong lời nói của hắn là có ý gì? Chẳng lẽ cô hại em trai cô đứng suốt đêm bên ngoài nên hắn tức giận?

Chắc là như vậy rồi!!!

Lạc Tích Tuyết suy đoán nghĩ, đồng thời trong lòng cũng có chút ảo não, tối hôm qua cô không nên ở lại với anh Vũ Trạch mà bỏ quên em trai cô.

"Tiểu thư, cô đã về" Vừa về tới nhà quản gia Ngô đã ra đón cô, giúp cô cầm túi xách.

"Ừ" lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, ngồi vào bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

"Hôm nay sao chỉ có mình con ăn cơm vậy bác?" Lạc tích Tuyết nghi ngờ hỏi, nhìn quanh bốn phía cũng không có ai, người trong nhà đi đâu hết cả rồi.

Quản gia Ngô bưng món ăn lên cho cô, nói:"Lão gia buổi tối phải đi tiếp khách, phu nhân thì mang Tam tiểu thư ra ngoài dạo phố rồi, thiếu gia thì nói muốn ra nước ngoài nên đi làm thủ tục rồi ạ'

"Lạc Thiên Uy thật muốn ra nước ngoài?" Lạc Tích Tuyết trợn tròn mắt, cô tưởng rằng hắn chỉ nhất thời giận cô, không nghĩ tới tiểu tử này lại đi thật.

54. Chương 54 : Chờ Hắn Đêm Khuya

"Uy thiếu gia lúc nãy trở lại nhà gặp lão gia nói muốn đi ra nước ngoài học tiếp, rồi đùng đùng đi ra ngoài cũng không biết ai chọc giận vị thiếu gia này" Quản gia Ngô múc cho Tích Tuyết một chén canh, giọng nói có chút khinh thường.

Bà không thích việc lão gia trọng nam khinh nữ như thế, Lạc thiếu gia vừa mới trở lại đã đem toàn bộ sản nghiệp giao cho hắn, vậy Tích Tuyết tiểu thư thì làm như thế nào? Dù gì thì cô cũng là con gái ruột của lão gia mà.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết có chút phức tạp, liếc thấy ngoài cửa sổ trời đã tối, cô không khỏi lo lắng cho em trai.

Thiên Uy rốt cuộc có tâm tình gì tại sao đột nhiên lại đòi ra nước ngoài? Xem ra cô cần phải gặp hắn hỏi rõ mới được.

"Quản gia Ngô, bác ngồi xuống đây ăn cùng cháu đi" Lạc Tích Tuyết lôi kéo quản gia ngồi xuống, đưa cho bà một bộ bát đũa.

Quản gia Ngô mỉm cười nhìn cô, cả nhà này chỉ có mình tiểu thư là tôn trọng bà không coi bà như người làm.

Sau khi ăn tối xong, quản gia Ngô đi quét dọn phòng,còn Lạc Tích Tuyết thì ngồi trên sofa tại phòng khách, vừa đọc tạp chí vừa chờ em trai về.

Cô rất lo lắng cho đứa em trai này, không thể nói lý do tại sao có lẽ do bọn họ có máu mủ tương thông và cùng mất mẹ từ nhỏ.

Cô biết em trai trở về nhà này sẽ không thích ứng kịp, dù sao Thiên Uy từ nhỏ cũng chỉ có một mình quen cuộc sống cô đơn ở nước ngoài, hắn không có tình thương của mẹ, cha lai không ở bên cạnh nên hắn nhất định so với người bình thường càng cần nhiều ấm áp hơn.

Vốn là cô có thể làm bạn với hắn kết quả tối hôm qua đã vì anh Vũ Trạch mà bỏ quên hắn, nhất định trong lòng Thiên Uy không dễ chịu.

Có lẽ nên kiếm bạn gái cho hắn, như vậy hắn sẽ không còn thiếu cảm giác ấm áp nữa, nhưng tuổi này của hắn nói chuyện yêu đương có lẽ là quá sớm.

Lạc Tích Tuyết suy nghĩ miên man, rốt cuộc cô mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Đợi đến nửa đêm Lạc Thiên Uy trở lại phát hiện trong phòng khách vẫn có đèn sáng, hắn đoán là quản gia Ngô quên tắt đèn, vì vậy hắn lê thân mệt mỏi đi tắt đèn không ngờ lại bắt gặp một bóng dáng nho nhỏ nằm trên sofa.

Là cô sao? Lạc Tích Tuyết! Cô cư nhiên đang đợi hắn.

Tim Lạc Thiên Uy cứng lại, thân thể mệt mỏi của hắn nhất thời phấn khởi hẳn lên, trong lòng lạnh lẽo bỗng có dòng nước ấm chảy qua.

"Tích Tuyết, về phòng ngủ thôi" Hắn tới gần sát mặt cô, giọng nói dịu dàng:"Ngủ ngoài này sẽ bị cảm lạnh đó".

"Ưm" Lạc Tích Tuyết hiển nhiên không có nghe thấy lời hắn nói, cô lật người đem trọn thân thể nép vào trong ngực hắn.

Lạc Thiên Uy thuận thế ôm cô, nhìn người trong lòng đang ngủ say như vậy, hắn nhịn không được vươn tay lưu luyến di chuyển trên dung nhan diễm lệ của cô, nhẹ nhàng đụng vào môi của cô, cảm giác mềm mại, ấm áp, làm cho lòng hắn dao động lần nữa.

Lúc ban ngày vừa vặn hạ quyết tâm rời khỏi cô, hiện tại hắn lại nhịn không được nữa tiếp cận cô.

Trong giấc mộng, Lạc Tích Tuyết có lẽ là bởi vị khát nước nên cô đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc.

Chính hành động lơ đãng này đã làm cho Lạc Thiên Uy vô cùng khó khăn, cổ họng hắn căng thẳng, kiềm chế không được đem môi khóa lên môi cô.

Hai thân thể hòa quyện vào nhau trên ghế sofa trong phòng khách, ôm nhau trao nhau nụ hôn nóng bỏng, cảm giác tê dại như bị điền giật lần nữa đánh úp Thiên Uy.

Hắn tham luyến hôn cô, một tay khác thuận thế chui vào áo cô, xoa bóp trên da thịt láng mịn.

Hắn say mê vẻ đẹp của cô, không cách nào tự kiềm chế được, đã không còn thỏa mãn với chạm nhẹ như vậy nữa rồi mà hắn cạy mở hàm răng của cô ra, hướng vào trong sâu thẳm nhất của khoang miệng cô mà đoạt lấy, mà bàn tay cũng dần dần di chuyện khắp người cô, đặt lên cái tròn tròn.

"Ưm, Trạch" Lạc Tích Tuyết vô thức ngâm một tiếng, vươn tay ôm cổ Lạc Thiên Uy, dần dần bắt đầu đáp lại hắn.

Thân thể Lạc Thiên Uy cứng đờ, bả vai rõ ràng run lên, từng trận chua xót trong lòng lại tản ra.

Thì ra trong lòng cô trước sau đều chỉ có Tiếu Vũ Trạch, hắn căn bản không phải là người đàn ông trong lòng cô, cái nhận thức này làm cho hắn đau lòng, ngực dâng lên trận chua xót.

55. Chương 55 : Xem Mắt.

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu vào phòng của Tích Tuyết, cả căn phòng trở nên ấm áp cực kỳ.

Lạc Tích Tuyết mơ hồ mở mắt ra, phát hiện mình không phải nằm trên ghế sa lon cứng nhắc mà là chiếc giường rộng rãi thoải mái hơn rất nhiều, trên người cô mặc áo ngủ, đang đắp chăn.

A? Kỳ quái? Lạc Tích Tuyết kinh ngạc vuốt đầu, tối hôm qua không phải cô nằm trên sa lon chờ em trai về sao? Thế nào mà đột nhiên lại nằm trong phòng cô thế này?

Chẳng lẽ đêm qua có ai ôm cô trở về phòng? Là Thiên Uy sao?

"Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?" Quản gia Ngô đẩy cửa đi vào, cầm trong tay một hộp quà tinh xảo.

"Ừ" Lạc Tích Tuyết xoa xoa đôi mắt buồn ngủ cho tỉnh táo hơn, cười yếu ớt hỏi:"Có chuyện gì vậy bác?"

"Lão gia vừa mới gọi điện thoại về, nói là cô nhanh chóng rời giường sau đó thay lễ phục tới khách sạn Bắc Hải" Quản gia Ngô đưa lễ phục tới, truyền đạt lời nói.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sửng sốt:"chẳng lẽ cha muốn con cùng cha xuất hiện tại bữa tiệc?" Bình thường loại sự việc này không phải cha hay đi cùng em trai cô sao?

"Đại tiểu thư, xem ra lão gia vẫn rất coi trọng cô, cho nên cơ hội này cô phải nắm cho chặt" Gương mặt quản gia Ngô đột nhiên mừng rỡ, vội vàng nhắc nhở Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt gật đầu một cái, cũng không suy nghĩ gì nhiều, cô mang dép lê đi vào trong phòng tắm.

Tắm rửa xong cô soi gương thay lễ phục cha vừa gởi tới. Đây là một loại váy dài sát đất, làn váy tầng tầng, phía trên được đính những hạt kim cương nhỏ, cả người cô giống như một đóa hoa kiều diễm đang thời nở rộ, đem đường cong hoàn hảo trên cơ thể cô phát họa ra không sót một chút nào.

Tóc dài đen nhánh phủ xuống vai, trên cổ đeo chuỗi dây chuyền ngọc trai, gò má tinh xảo nhìn quyến rũ động lòng người, một cái nhăn mày hay một nụ cười cũng đủ mê hoặc chúng sinh.

Đây là lần đầu tiên cha chọn lễ phục cho cô cho thấy bữa tiệc này nhất đinh rất quan trọng, Lạc Tích Tuyết cho là như vậy.

Khách sạn Bắc Hải nằm trong khu vực cực kỳ đắt giá cảu thành phố này.

Xe riêng rốt cuộc cũng tới nơi.Cửa xe được nhân viên khách sạn mở ra, nghiêm chỉnh phục vụ chứng tỏ được huấn luyện rất chuyên nghiệp, đối với lạc Tích Tuyết lễ phép nói:"Lạc tiểu thư, chào mừng cô đến với khách sạn Bắc Hải".

Lạc Tích Tuyết mỉm cười hướng hắn gật đầu, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, cô đi tới lầu ba, nguyên cả lầu này đã được Lạc Chấn Long bao hết.

Lạc Tích Tuyết đứng trước cửa phòng hít sâu hai cái, mới đẩy cửa đi vào, chỉ là cảnh tượng bên trong làm cho cô thất kinh.

Không có bữa tiệc như trong tưởng tượng của cô càng không có tân khách cầm ly rượu bắt chuyện rôm rả, cả gian phòng chỉ có ba người.

Hai người cỡ độ tuổi trung niên trong đó có một người là cha cô, còn có một bóng dáng cao lớn tuấn dật phi phàm đưa lưng về phía cô.

"Tích Tuyết,con tới rồi à?" Mọi người thấy cô tới trên mặt đều lộ ý cười.

Lạc Tích Tuyết nhạy cảm không khí có gì đó không đúng, cô đang đứng ở cửa chần chờ không biết có nên đi vào hay không.

"Còn đứng đó làm gì? Tới đây ngồi nhanh lên" Giọng Lạc Chấn Long uy nghiêm không cho phép cự tuyệt.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể nhắm mắt đi vào phòng, ai ngờ cô còn chưa đi tới bên cạnh cha thì đã bị phu nhân ở ghế sa lon bên kia kéo tay cô bắt cô ngồi gần mình.

"Con chính là Lạc Tích Tuyết, dáng dấp quả nhiên rất xinh đẹp, cùng con trai của ta rất xứng đôi" Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết tựa hồ rất hài lòng:"Chấn Long, chúng ta quyết định như vậy đi, Tích Tuyết đứa con gái này sẽ là con dâu của Hàn gia tôi."

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, kinh ngạc trợn to hai mắt, vị phu nhân này nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cha xếp đặt buổi xem mắt này sao?

56. Chương 56 : Sao Lại Là hắn?

"Cha…"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn cha của mình, không biết vì sao đột nhiên lại đi an bài buổi xem mắt này?

"Vị này là Lâm phu nhân, Đổng sự trưởng của tập đoàn Hàn thị, cũng là bạn lâu năm của cha, còn không mau chào đi?" Lạc Chấn Long không giải thích nhiều, mà chỉ đơn giản nói với Lạc Tích Tuyết một câu, liền ra lệnh cho cô cúi chào.

"Chào Lâm phu nhân." Lạc Tích Tuyết lễ phép cúi chào người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ này nhìn lướt qua thì cỡ hơn ba mươi tuổi, trên người vẫn giống như còn dấu vết của thiếu nữ, một thân trang phục màu đen ôm sát đường cong hoàn hảo trên cơ thể bà.

“Haha, tôi càng nhìn Tuyết nhi tôi càng thích, Thần, con cũng lại ngồi gần đây xem!” Lâm phu nhân hài lòng lôi kéo tay Lạc Tích Tuyết, giọng nói mềm mại hướng đứa con trai quý tử nói.

“Biết!” Thân hình hắn cao lớn đẹp trai, tựa hồ lần xem mắt áp đặt này của cha mẹ cũng khiến hắn không có chút hứng thú nào, hắn cúi đầu nói, không tình nguyện mà đi tới.

“Thần, đây là Lạc Tích Tuyết, con gái của bác Lạc” Lâm phu nhân nhiệt tình giới thiệu hai người trẻ tuổi với nhau “Tuyết nhi, hắn là Hàn Diệp Thần, mới từ nước ngoài về còn không hiểu rõ lễ nghi Trung Quốc, con đừng trách nó làm gì”.

“Không sao ạ”. Lạc Tích Tuyết mím môi lắc đầu một cái, thấy Lâm phu nhân tích cực giới thiệu cho cô như vậy, còn cha thì đang sử dụng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn cô, cô chỉ cứng nhắc vươn tay chào hỏi người đàn ông đang cúi đầu trước mặt.

“Xin chào, tôi là Lạc Tích Tuyết”. Coi như là quen biết bằng hữu đi, dù sao thái độ của người đàn ông này đoán chừng cũng không ưa gì cô.

“Ừ” Quả nhiên người đàn ông chỉ nói một chữ đầy lạnh lùng, không thèm ngẩng đầu nhìn cô một cái.

“Hàn Diệp Thần!!” Sắc mặt của Lâm phu nhận trầm xuống, hắn làm như vậy không chỉ nễ mặt mũi Lạc Tích Tuyết mà còn không đem người mẹ này để trong lòng.

“Biết rồi!” Người đàn ông không kiên nhẫn nhíu mày, lúc này mới cầm di động bỏ vào túi quần, đưa tay bắt lấy tay Lạc Tích Tuyết:”Chào, tôi là Hàn Diệp Thần”.

“Là anh (cô)” Hai người cùng đồng thanh phát ra một câu kinh ngạc.

Lạc Tích Tuyết trợn to hai mắt,người đàn ông trước mắt này không phải là người mà cô đụng phải ở công ty của cha hay sao? Sau đó bọn họ cũng gặp lại nhau tại bữa tiệc, chỉ mới gặp nhau vài lần nên cô cũng không để tâm, không ngờ lại gặp hắn trong bữa gặp mặt ngày hôm nay.

“Thế nào? Hai đứa đã sớm biết nhau sao?” Lạc Chấn Long cùng Lâm phu nhân đều kinh ngạc, hai người trẻ tuổi này nhìn qua không thể nào cam tâm tình nguyện chấp nhận buổi xem mắt này, không ngờ tới chúng đã sớm biết nhau.

“Ở công ty Lạc thị, con đã gặp qua Lạc tiểu thư” Ánh mắt Hàn Diệp Thần nóng rực nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, thay đổi thái độ lạnh lùng sang vẻ hứng thú.

Dung nhan thanh lệ của cô đã sớm in sâu vào trong lòng hắn rồi, hắn cũng phái người đi điều tra cô không nghĩ tới lại gặp cô trong tình huống này.

Vốn hắn đối với lần xem mắt này một chút hứng thú cũng không có, nhưng đổi lại người gặp là cô thì đó lại là chuyện khác rồi.

Lạc Chấn Long ý vị sâu xa nhìn Tích Tuyết một cái:”Tích Tuyết, vậy sao?”

“Dạ” lạc Tích Tuyết che giấu phức tạp trong mắt, miễn cưỡng cười một tiếng.

Cô lúng túng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Hàn Diệp Thần nhìn cô chằm chằm, sắc mặt cô cứng đờ, vội vàng rút tay ra khỏi tay hắn nhưng Hàn Diệp Thần lại nắm càng chặt hơn, tựa hồ hắn không có ý định buông ra.

“Anh….” Cô không hiểu nhìn hắn.

Khóe miệng Hàn Diệp Thần cong lên, một tay ôm eo Lạc Tích Tuyết, hướng Lạc Chấn Long ưu nhã nói:” Bác Lạc, con rất hài long với hôn sự này, kế tiếp có lẽ chúng ta nên thương lượng chút về thời gian tổ chức hôn lễ đúng không ạ?”

57. Chương 57 : Tác Hợp Một Đôi.

“Anh xem, bọn chúng thật xứng đôi”.

“Thật là một đôi trời sinh”.

Hai nhà vây quần bên bàn ăn, trên bàn bày đủ loại cao hương mỹ vị, có món ăn mà bình thường Tích Tuyết thích ăn nhất. Chỉ là tâm trạng cô giờ phút này không có hứng thú để ăn, bên tai vang lên tiếng cười đùa vui vẻ của Lâm phu nhân.

Cha cũng không ngừng lên tiếng phụ họa, Hàn Diệp Thần càng thêm trắng trợn không ngừng gắp món ăn bỏ vào bát cho cô, nghiễm nhiên hai người bọn họ như một cặp tình nhân đã yêu nhau nhiều năm rồi, lần này chỉ chờ hôn lễ mà thôi.

Chỉ có Lạc Tích Tuyết trong đầu kêu khổ, cô bưng ly trà trên bàn lên uống cạn phân nửa.

Thật là đắng!

Đây là loại trà gì? Bình thường cô uống cũng không thấy đắng như hôm nay, sao hôm nay nó lại khó uống như vậy?

Cha rốt cuộc là có ý gì đây? Biết rõ cô cùng anh Vũ Trạch đã yêu nhau nhiều năm như thế, sao hôm nay đột nhiên lại an bài cho cô đi xem mắt, còn giới thiệu một người cho cô lập gia đình nữa.

Đây không phải làm khó cho cô sao? Vốn cô và anh Vũ Trạch đang ngăn cách bởi chuyện đêm hôm đó của cô nay lại xảy ra việc này cô làm sao mà giải thích với anh Vũ Trạch đây.

"Tích Tuyết, em nếm thử miếng bánh ngọt này đi". Hàn Diệp Thần đột nhiên săn sóc gắp cho cô một miếng.

"Cảm ơn". Lạc Tích Tuyết lễ phép cười cười, chỉ là nụ cười như vậy cũng làm trong lòng Hàn Diệp Thần xôn xao một trận.

Lâm phu nhân nhìn bọn họ than mật qua lại như thế thì cười tươi như hoa, vội lôi kéo tay Lạc Chấn Long thỏa thuận hôn kỳ.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy cô như đang ngồi trên đống lửa, trên sống lưng bắt đầu đổ mồ hôi hột, cô đường đường đã có bạn trai mà lại chạy tới đây xem mắt, nếu anh Vũ Trạch biết được chắc chắn sẽ giận cô.

Nhưng Lâm phu nhân và Hàn Diệp Thần đều là bạn làm ăn của cha, ở trên bàn cơm này cô không thể làm mất mặt cha được nên chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó, trong lòng hy vọng bữa cơm này sẽ nhanh chóng qua.

Rốt cuộc nhịn được đến lúc bữa cơm kết thúc, Lâm phu nhân lôi kéo cha đi trước, Lạc Tích Tuyết vừa định lên xe riêng thì Diệp Thần đã lái xe chạy tới gọi cô lại.

"Tích Tuyết, anh đưa em về". Hàn Diệp Thần xuống xe, mở cửa xe cho cô, rất lịch sự làm động tác mời cô lên xe.

"Không cần đâu"Lạc Tích Tuyết cự tuyệt, dù sao lúc này là nể mặt cha nên cô mới ngồi cho đến hết bữa cơm, giờ mà còn lên xe của hắn thì rất có lỗi với anh Vũ Trạch.

'Tích Tuyết, con cứ để cho Diệp Thần đưa con về nhà đi, xe riêng một hồi cha có chuyện cần phải dùng" Lạc Chấn Long đột nhiên dừng ở sau lưng của Lạc Tích Tuyết, hắn đanh giọng nói với cô.

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, có chút khó xử, lại chỉ có thể nghe lời cha mà gật đầu:"Con biết rồi'

Lâm phu nhân từ trong xe nhô đầu ra, cười nói:"Diệp Thần, một hồi nhớ mang Tích Tuyết ra ngoài đi dạo một chút, các con chơi về muộn cũng không sao."

"Dạ, mẹ" hàn Diệp Thần dĩ nhiên là rất vui vẻ đồng ý, hắn thuận thế đem Lạc Tích Tuyết ngồi vào xe, cùng hai vị trưởng bối chào tạm biệt.

Dọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc không nói gì, nhất là Lạc Tích Tuyết cô vẫn lo mải mê ngắm cảnh ngoài cửa sổ, không muốn nhiều lời với Hàn Diệp Thần.

Việc hôn sự này đối với cha là việc buôn bán có lời, nhưng đối với cô mà nói không vui vẻ chút nào, trong lòng cô trước giờ chỉ có anh Vũ Trạch mà thôi, trừ hắn ra cô không thích bất kỳ một người đàn ông nào nữa cả.

Vốn là cô thừa dịp đi riêng với Hàn DIệp Thần như thế này sẽ nói rõ ràng cho hắn hiểu„ không ngờ tới ngoài cửa xe cô nhìn thấy em trai cô Lạc Thiên Uy đang ôm hôn một người con gái khác.

Mạc dù chỉ là thoáng qua nhưng bong lưng em trai cô nhận ra được, hắn chính là Thiên Uy.

Đã trễ thế này rồi mà sao hắn vẫn chưa về nhà?

58. Chương 58 : Hắn Dẫn Con Gái Về Nhà

Em trai cô có bạn gái sao?

Lạc Tích Tuyết nghi ngờ nghĩ, Lạc Thiên Uy ở cái tuổi này có thể được coi là yêu rồi.

Xe dừng ngay trước cổng biệt thự Lạc gia, Lạc Tích Tuyết sau khi nói tiếng cảm ơn thì vội vàng mở cửa xe, nhưng dù cô có cố gắng như thế nào thì cửa xe vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là có người đã đem khóa lại.

"Cám ơn anh, tôi muốn xuống xe" Lạc Tích Tuyết hướng Hàn Diệp Thần lễ phép gật đầu một cái. Có chút gấp gáp muốn rời khỏi.

"Ngay cả một nụ hôn tạm biệt cũng không có sao?" Hàn Diệp Thần xoay đầu lại, một cánh tay khoác lên ghế dựa, ánh mắt lấp lánh nhìn Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết sửng sốt, thân thể khẽ run run, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:"Hàn tiên sinh, anh thật biết nói đùa".

"Tôi không phải đang nói đùa" Hạn Diệp Thần buông mi xuống, đột nhiên lại gần Lạc Tích Tuyết, đem cô vây giữa ghế ngồi và lồng ngực của hắn:" Tôi bây giờ được xem là vị hôn phu của em rồi, chỉ hôn vị hôn phu của mình một cái thôi không phải em cũng để ý đó chứ?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, lập tức đẩy lồng ngực của hắn ra:"Hàn tiên sinh, ngài đừng như vậy tôi đã có bạn trai rồi."

"Cho nên…." Hàn Diệp Thần trong mắt không có chút kinh ngạc, hắn đã sớm đoán được Lạc Tích Tuyết hẳn đã có bạn trai rồi, một người con gái xinh đẹp như cô thì bên cạnh không thể không có một người đàn ông nào?

Lạc Tích Tuyết bình phục lại nhịp tim, tỉnh táo mở miệng:"Cho nên tôi với anh là không thể nào, hôm nay chẳng qua là một vở kịch mà thôi, không phải anh muốn làm thật đó chứ".

"Nếu như tôi nghiêm túc thì sao?" Ánh mắt Hàn Diệp Thần sáng quắc nhìn về hướng cô trong mắt không che giấu chút hứng thú nào.

"Việc này…" lạc Tích Tuyết giật mình, hai tay luống cuống đan vào nhau, cô không nghĩ Hàn Diệp Thần sẽ nói như thế, cô chỉ có thể cúi đầu nói xin lỗi:"Thật xin lỗi, tôi chỉ yêu bạn trai của tôi thôi."

"Nói như vậy là tôi không có cơ hội?" hàn Diệp Thần nhìn cô, trong mắt xẹt qua sự thất vọng.

"Đúng vậy" Lạc Tích Tuyết khẳng định gật đầu một cái, ngẩng đầu lên nhìn hắn với ánh mắt đầy thiện cảm:"Nếu như anh không ngại thì không bằng về sau chúng ta làm bạn bè bình thường cũng được mà".

Hàn Diệp Thần khổ sở cười một cái, ánh sáng trong đôi mắt trầm xuống:"Haiz, xem ra cũng chỉ có thể như vậy".

Nói xong hắn mở cửa xe cho Lạc Tích Tuyết vào nhà.

Nhìn bóng lưng cô dần xa, chân mày của hắn không tự giác nhíu lại:"Lạc Tích Tuyết, em biết không? Hàn Diệp Thần tôi chưa bao giờ cùng người con gái nào làm bạn bè, nếu như muốn cùng tôi kết giao bạn bè thì người con gái đó nhất định phải là vợ tương lai của tôi."

Nhờ ánh trăng Lạc Tích Tuyết đi vào biệt thự Lạc gia,chỉ là cô còn chưa có đẩy phòng khách ra thì bên trong đã truyền tới giọng nói kiều mị của phụ nữ.

"Ưm, Thiên Uy, anh thật là hư... Không cần nha, anh xem thử cái này có xinh đẹp không?'

Lạc Tích Tuyết theo bản năng nhíu mày, trong đôi mắt đẹp hiện ra sự nghi ngờ, thanh âm này không giống của mẹ kế hay của Vi Tĩnh Nam chẳng lẽ Thiên Uy đem bạn gái xa lạ về nhà? Không phải cô vừa nhìn thấy họ trên đường đó sao?

Mang theo nghi hoặc cô đẩy cửa đi vào, đập vào mắt cô là hai thân thể đang quấn chặt vào nhau.

Một cô gái vóc người gợi cảm đang giang chân ngồi trên đùi của em trai cô, chỉ thấy cô ta đang tìm mọi cách để mời gọi Thiên Uy, cô làm ra vẻ ngượng ngùng nhưng thân thể lại như rắn quấn trên người hắn.

Đôi môi mềm mại hôn từng chút một trên vòm ngực nam tính của hắn, đôi tay như không xương quấn trên cổ hắn, không ngừng thăm dò.

59. Chương 59 : Ảnh Cấm.

Ánh mắt của Lạc Tích Tuyết trừng lớn, hoàn toàn không thể tin được nhìn một màn trước mắt.

Thật là ảnh cấm.

Người con gái quỳ gối trên ghế sa lon, tư thế vô cùng mờ ám.Đây không phải là vấn đề yêu sớm mà nó thuộc về việc làm của người trưởng thành rồi.

Nhìn động tác của hai người thành thạo như vậy tựa hồ còn rất chuyên nghiệp nữa?

Lạc Tích Tuyết cứ đứng sững sờ ra như vậy, khuôn mặt đỏ bừng, mà trước mặt hai người không coi ai ra gì tiếp tục thực hiện động tác làm người khác đỏ mặt tía tai.

"Uy, anh xem người ta mặc bộ áo ngủ này có đẹp không?" An Ny Na õng ẹo, bày ra bộ dáng mê người trước mặt của Lạc Thiên Uy, cố đem bộ váy trong suốt vén lên cao, còn có cổ áo chữ V khoét sâu làm lộ ra phân nửa bộ ngực.

Cô ho nhẹ một tiếng, vừa mới chuẩn bị bước lên lầu thì đã nhìn thấy cô gái bên người em trai cô đang dần dần cởi quần áo ra. An Ny Na đầu tiên là cởi quần trong ra trước khiến nó rớt xuống phân nửa thì dừng lại, lại kéo một dây áo ngủ xuống, nửa ẩn nửa hiện nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra cảnh xuân bên trong, cảnh xuân trước mắt như vậy làm cho con người ta cả người nóng ran khó chịu.

"Uy thiếu, đến đi mà!" Cô ta đưa tay đặt trên ngực của mình một tay khác thì vuốt khắp thân thể của Lạc Thiên Uy, trong ánh mắt đều là lửa nóng có ý mời gọi.

Lạc Thiên Uy khóe miệng chứa đựng nụ cười thản nhiên không có đẩy cô ta ra, trong con ngươi không nhìn ra chút xúc động nào, nhưng cũng không nhúc nhích mà cứ ngồi trên ghê như thế mặc cô ta muốn làm gì thì làm.

An Ny Na đương nhiên nghĩ việc Lạc Thiên Uy không nói gì chính là khích lệ cô ta nên cô bắt đầu ỡm ợ thoát hết bộ áo ngủ mỏng dính trên người xuống, thân thể tuyệt mỹ cứ thế bại lộ trong không khí.

"Uy thiếu, người ta muốn!" An Ny Na thấy Lạc Thiên Uy vẫn thờ ơ như cũ thì cô dứt khoát đưa tay mở cút áo trên người hắn xuống, tay thon dài thăm dò trong vạt áo, trêu chọc bộ phận nhạy cảm trên thân thể hắn.

Ánh mắt Lạc Thiên Uy run lên, chợt có chút chán ghét đẩy cô ta ra.

An Ny Na không hiểu tại sao hắn lại phản ứng lạnh lùng như thế, giọng nói cực kỳ mị hoặc vang lên:'Uy, sao lại thế?"

Lạc Thiên Uy không để ý đến cô ta, chỉ là ánh mắt tĩnh mịch không hề chớp nhìn bóng dáng ngoài cửa.

ở ngoài cửa, Lạc Tích Tuyết cơ hồ đang vô cùng khiếp sợ, thân thể cứng đờ.

Cô dù gì đi nữa cũng đã hai mươi tuổi rồi, nhưng tình huống như thế này có lẽ vẫn còn quá xa lạ với cô. Các cô gái trẻ bây giờ sao lại lơn mật như thế?

Có phải cô quá mức bảo thủ rồi không, cô cùng anh Vũ Trạch suốt năm năm yêu nhau cũng không có bước tiến triển nào, đêm đó là cô to gan lắm mới cùng anh Vũ Trạch làm như thế?

Lạc Tích Tuyết nhìn cô gái có vẻ ngoài hơi lai trước mắt, cô vừa mới có hành động lớn mật với em trai cô làm cho cô kinh ngạc một hồi.

"Uy, cô ta là ai thế?" An Ny Na cao ngạo ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy địch ý nhìn Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên vừa định cùng An Ny Na giải thích chút quan hệ của cô với Thiên Uy lại nghe thấy giọng ra lệnh đầy lạnh lùng của hắn:"Cô có thể đi rồi".

"Tại sao?" Mặt An Ny Na liền biến sắc, đem Lạc Tích Tuyết quan sát từ trên xuống dưới, ánh mắt ai oán nhìn Lạc thiên Uy nói:"Chẳng lẽ anh tính làm cùng cô ta?"

60. Chương 60 : Hồ Ly Tinh.

"Cút, đừng để tôi nói lại lần thứ hai".

Lạc Thiên Uy chán ghét chau mày, không kiên nhẫn lên tiếng nhắc An Ny Na một lần nữa, cho tới bây giờ hắn ghét nhất là người phụ nữ không biết thất thời.

"Uy, anh vì cô ta mà cự tuyệt em?" An Ny Na lấy quần áo lên che cơ thể mình lại, trong mắt có một cỗ bất mãn cùng tức giận, ánh mặt cừu địch nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết.

Cô tư thái hoàn mỹ, tóc vàng xoăn gợi cảm, dung nhan tinh xảo, vốn quyến rũ vô vùng mà giờ phút này trên khuôn mặt xinh đẹp ấy có chút vặn vẹo biến hình, không cam lòng cùng lửa giận.

Lạc Thiên Uy không có phủ nhận mà là mặc cho An Ny Na hiểu lầm, hắn cầm ly rượu đỏ cổ cao lên ưu nhã mà thưởng thức nó, trong mắt bén nhọn như dao lại không cho người ta hiểu được hắn đang nghĩ gì.

Nếu như có thể hắn cũng hy vọng lời An Ny Na nói lúc nãy là sự thật, cùng Lạc Tích Tuyết đường đường chính chính làm chuyện đó một lần, hắn đối với cô đã khát vọng từ lâu, nếu có thể cùng cô tâm hồn huyện làm một thì thật tốt biết bao.

An Ny Na thấy Lạc Thiên Uy đang lạc vào suy nghĩ của riêng hắn như người mất hồn , hoàn toàn không đem lời nói của cô ta để trong lòng thì trên mặt lại càng thêm căm tức, dứt khoát cùng hắn vạch mặt.

"Lạc Thiên Uy, anh thế nhưng vì người đàn bà kia mà không quan tâm đến tôi? Anh chờ đó, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người đâu!" Cô khóc rống lên, nước mắt to chừng hạt đậu dần rơi xuống, nhìn qua vừa có điểm đáng yêu lại có điểm quật cường.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy em trai cô cứ chậm chạp thờ ơ, cô ngược lại cảm thấy lời nói của cô gái này có ý tứ, mặc dù cô ấy yêu em trai cô nhưng đó là một cô gái dám yêu dám hận.

"Thật ra thì, tôi và Thiên Uy…" Cô có ý tốt đi lên giải thích một chút, cô với Thiên Uy chỉ là quan hệ chị em mà thôi.

Nhưng Lạc Tích Tuyết chưa nói hết câu thì đã bị An Ny Na đẩy ra, tức giận quát cô:"Cút ngay, cô là hồ ly tinh làm cho Thiên Uy không còn quan tâm đến tôi nữa!"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, hồ ly tinh? Cô ta đang nói gì vậy?

Cô gái này cứ nghĩ cô là người thứ ba xen vào giữa cô ta và Thiên Uy sao, chỉ việc cô xuất hiện ở đây mà cô ta nghĩ như thế sao? Tại sao cô ta không động não suy nghĩ chút, xuất hiện tại biệt thự Lạc gia không phải chỉ là người con gái của Thiên Uy mà có thể là chị gái cũng được mà?

An Ny Na không muốn nghe Lạc Tích Tuyết giải thích, cô ta nhếch nhác ôm quần áo cùng những giọt trên mặt chạy ra ngoài.

Không phải cô chấp nhất hiểu lầm mà cô biết trên đầu giường của Thiên Uy bên cạnh bàn có để một khung ảnh của một người con gái, mới đầu cô không biết cô gái này là ai, cô cho là chị hoặc em của Thiên Uy… là người thân của hắn. Cho đến khi cô vô tình làm rơi khung hình xuống đất thì Thiên Uy đột nhiên đối với cô phát khí, còn chính miệng nói cho cô biết người con gái trong ảnh là người con gái mà Thiên Uy hắn yêu nhất.

Từ ngày đó trở đi cô vẫn thầm yêu người con trai mà trong lòng anh ta đã có hình bóng của một người con gái khác, khó trách cô năm lần bảy lượt muốn cùng hắn xảy ra quan hệ hắn cũng không chịu, chẳng lẽ hắn vì cô gái kia mà giữ sao?

Mang theo nghi ngờ, cô vẫn để ý những cô gái bên cạnh Thiên Uy nhưng cô căn bản không tìm được người con gái trong hình là ai, vì Thiên Uy đã ít có bạn gái lại đối với cô càng ngày càng xa cách.

Cho đến khi cô len lén theo hắn về Trung Quốc còn thấy hắn mua nữ trang về nhà, cô liền đoán được cô gái mà hắn yêu thương đang cùng hắn ở một chỗ, nhưng vì Lạc Thiên Uy không cho phép nên cô không thể tới biệt thự Lạc gia, cho tới hôm nay Lạc Thiên Uy cư nhiên gọi điện thoại cho cô cho cô cơ hội quý báu này.

Ai ngờ trùng hợp lại gặp Lạc Tích Tuyết, cô chỉ nhìn một lần cũng đủ biết cô ta chính là người trong khung ảnh mà Thiên Uy hay để đầu giường ngủ.

Nếu như là người khác thì cô còn có cơ hội tranh thủ nhưng cô gái trước mắt này lại là người con gái mà Thiên Uy yêu nhất nên dù cô làm việc gì cũng là uổng công.

61. Chương 61 : Căn Phòng Cách Vách Thở Dốc.

"Thiên Uy, không cần đuổi theo cô ấy sao?" Lạc Tích Tuyết nâng tròng mắt trong suốt lên hỏi Lạc Thiên Uy.

Cô gái vừa rồi thật lòng thích em trai cô chỉ là cô không hiểu vì sao em trai lại đối với người ta lạnh lùng như thế, nếu đã không thích người ta thì vì sao còn dẫn người ta về nhà?

Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ mím môi nhìn cô, trong con ngươi lạnh lùng tỏa ra một hơi thở rét lạnh.

Đáng chết, cô cứ như vậy hy vọng hắn có người côn gái khác sao? Chẳng lẽ đối với cô hắn cùng người con gái khác qua lại cũng không có gì khó chịu sao?

"Chị hy vọng tôi đuổi theo cô ta?" Con ngươi Lạc Thiên Uy tĩnh mịch nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, hai tay năm lại thành hai quả đấm.

"Hả?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, chỉ nghĩ tới sự đau lòng của người con gái hồi nãy mà cô gật đầu một cái:"Cô ta giống như rất đau lòng, chị cảm thấy em nên…"

Cô định nói với em trai cô là đối với con gái cần dịu dàng chút, coi như không thích người ta thì cũng có thể uyển chuyển dùng phương thức khác để cự tuyệt, còn những lời mà hắn nói lúc nãy nghe có vẻ rất tàn nhẫn.

"Chị nhất định muốn tôi đuổi theo An Ny Na để chị có thể cùng Tiếu Vũ Trạch bên nhau mà không ai quấy rầy đúng không? Lạc Tích Tuyết, chị thật ích kỷ vô tình" Lạc Thiên Uy lạnh lùng cắt đứt lời cô, ánh mắt sắc bén như chim ưng muốn dò vào chỗ sâu nhất trong lòng cô, hắn thống hận nói.

Hắn hận cô, cư nhiên có thể như vậy không để ý đến hắn? Bởi vì cô sợ hắn quấn lấy cô, làm cho cô không có cơ hội cùng Tiếu Vũ Trạch một chỗ sao? Cho nên mới đem hắn cách ly như thế? Tại sao trong mắt cô thủy chung vẫn không có hắn dù chỉ một chút?Chẳng lẽ cũng bởi vì mối quan hệ máu mủ này sao?

Nếu thật sự là như vậy thì hắn sẽ thành toàn cho cô. Lạc Thiên Uy xoay người, khóe miệng nâng lên một nụ cười tự giễu, bi thương.

Không đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng, hắn đã bước chân xoay người rời đi.

"Thiên Uy…" Khi hắn đi đến cửa thì Lạc Tích Tuyết đột nhiên gọi hắn lại, chỉ gọi tên hắn rồi không nói gì nữa.

Cô không biết nên nói như thế nào với em trai cô, cho nên lời đến khóe miệng thì không nói gì nữa.

Thôi cứ để hắn đi giải sầu cũng tốt. Nhưng là cô không có để ý đến, đáy mắt Lạc Thiên Uy đầy chua xót, đối với cô hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ mất rồi.

Những ngày sau đó Lạc Tích Tuyết chưa từng gặp Thiên Uy dù chỉ một lần, hắn luôn đi sớm về trễ hoặc như hắn cố ý tránh mặt cô, mỗi lần mà cô có nhà thì hắn lại không có và ngược lại. Cứ như vậy hai người dù ở chung một mái nhà nhưng chưa từng chạm mặt nhau.

Nhưng cô có nghe quản gia nói em trai cô nay đã học nhiều thói quen xấu, hay mang theo những người con gái khác từ bên ngoài về nhà không thì cũng đem bộ dáng say khướt về.

Nhưng khi Lạc Tích Tuyết về đến nhà thì tất cả lại bình thường lại, Lạc Thiên Uy mặc dù mang người con gái về nhà nhưng chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Cho đến ngày gần tối đó, vốn là Tích Tuyết buổi tối còn có mấy tiết học nhưng cô mấy ngày này thật sự rất mệt mỏi nên xin nghỉ.

Cô nằm trong phòng của cô, đang muốn ngủ thì lại nghe được trong căn phong sát bên truyền ra âm thanh kích động.

"A……Ừ……Thiên Uy, anh nhanh lên chút……Ưm…."

62. Chương 62 : Học Xấu.

"Thiên Uy".

Lạc Tích Tuyết nghe tiếng thét chói tai của người con gái thì lập tức ngồi dậy, nhất thời rợn cả tóc gáy.

Chuyện gì xảy ra? Em trai cô lại mang con gái về nhà nữa sao?

"Bác Ngô!" Cô đi ra khỏi phòng, tìm quản gia.

"Ah, đại tiểu thư tối nay sao cô còn chưa đi học?" Quản gia Ngô trên tay cầm khăn đi tới, kinh ngạc phát hiện lúc này Tích Tuyết còn ở trong nhà.

"Con hiện tại có chút không thoải mái nên con xin nghỉ" Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt giải thích một câu, nhớ đến chuyện em trai, cô nghi ngờ hỏi:"Quản gia, em trai có phải dẫn người con gái khác về nhà đúng không ạ?"

Quản gia vừa nghe đến tiểu thư hỏi chuyện này thì thở dài một cái:"Đại tiểu thư, cô không biết chứ thiếu gia càng ngày càng hư rồi".

"Sao vậy bác? Thiên Uy gần đây xảy ra chuyện gì sao?"Lạc Tích Tuyết lập tức hỏi tới, cô gần đây bận chuyện tốt nghiệp nên không có thời gian quan tâm em trai cô.

Quản gia Ngô sắc mặt có chút phức tạp, bà nhìn phòng ngủ của Thiên Uy một cái, kéo Lạc Tích Tuyết đên nói nhỏ:" Thiếu gia gần đây thường mang phụ nữ từ bên ngoài về nhà, mỗi ngày đều qua đêm ở đây, lão gia thi đi công tác không biết được chuyện này còn Tam phu nhân thì nịnh nọt hắn.

"Cái gì? Thiên Uy thường xuyên mang phụ nữ về nhà sao?" Lạc Tích Tuyết kinh hãi sửng sốt, thiếu chút nữa không có phản ứng. Nếu không phải chính tai nghe quản gia Ngô nói thì cô không thể nào tin được em trai cô lại hư hỏng như vậy.

Trước kia cô tưởng em trai cô không để ý đến con gái hiện tại lại có hứng thú như thế? Chẳng lẽ Thiên Uy đang trong thời kỳ trưởng thành nên mới thế.

Quản gia Ngô nói không sai, nếu cứ để Thiên Uy tiếp tục như vậy thì nó sẽ hư mất.

Không được, cô là chị của hắn nhất định phải tìm hắn nói chuyện một chút.

"Đại tiểu thư cô đi đâu vậy?" Quản gia Ngô thấy Tích Tuyết đang hướng đến phòng của Thiên Uy đi tới thì vội vàng cản trở.

Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói:"Bác nói rất đúng không thể để cho nó tiếp tục làm như vậy nữa, con đi tìm nó nói chuyện."

“Đại tiểu thư, tìm thiếu gia không cần gấp gáp như thế, ngộ nhỡ cô xông vào như vậy thấy cái không nên thấy thì thiếu gia còn ghét cô hơn đấy.’

“Ừ, vậy thôi con trở về phòng chờ hắn”. Lạc Tích Tuyết suy nghĩ một chút, cảm thấy bà nói đúng, mặc dù cô là chị nhưng cũng không nên quấy rầy chuyện riêng tư của hắn, gật đầu một cái nói:”Bác Ngô, khi nào Thiên Uy đi ra thì phiền bác nói cho con biết một tiếng”.

“Tôi biết rồi đại tiểu thư”.

Lạc Tích Tuyết trở về phòng ngủ, dù có tường cách âm nhưng cô vẫn nghe được âm thanh đó nên cô không thể nào ngủ được mà cô ngồi dậy xem tin tức một chút.

Chỉ là nhìn một chút nhưng do cô đã mệt mỏi cả ngày nên dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mơ hồ từ trong giấc ngủ tỉnh dậy cô phát hiện trước mặt mơ hồ có bóng người, dụi dụi con mắt nhìn kỹ thì ra là em trai cô Lạc thiên Uy.

Hắn đứng ở bên cạnh giường cô hơn nữa còn không mặc áo.

“Thiên Uy” Lạc Tích Tuyết sự hết hồn, nhìn Lạc Thiên Uy ở trước mắt, kinh hoảng lập

tức ngồi dậy.

63. Chương 63 : Chỉ Vui Đùa Một Chút Mà Thôi.

“Tích Tuyết tư thế ngủ của chị thật đáng yêu” Lạc Thiên Uy xoay người hướng Lạc Tích Tuyết cười mập mờ, cúi người lại gần mặt cô nói:”Lại còn chảy nước dãi nữa!”

“Hả? Thật sao?” Sắc mặt Lạc Tích Tuyết lập tức cứng đờ, có chút khó chịu. Lại bị em trai bắt gặp tư thế ngủ của cô bất nhã như thế, cô thật sự rất mất thể diện, cô lúng túng hỏi:”Thiên Uy, sao em lại vào phòng của chị?”

“Nghe quản gia nói chị tìm tôi?” Lạc Thiên Uy ngồi xuống, mày kiếm chau lại đưa tay nắm lấy tay Tích Tuyết.

“Em…”Lạc Tích Tuyết bị hành động đột ngột đó của hắn hù dọa, cô thấy tay hắn nắm chặt tay mình nhưng cũng không biết mở miệng như thế nào cho hắn buông ra nên chỉ có thể luống cuống gật đầu:”Ừ”

Cô quả thật muốn tìm hắn nói chuyện thật nghiêm túc, chỉ là hiện tại cô nên nói với hắn thả tay của cô ra trước thì tốt hơn.

“Thiên Uy, em có thể thả tay của chị ra không?” Cô lấy hết dũng khí để nói.

Nhưng Lạc Thiên UY đột nhiên lại cắt đứt lời của cô, đem ôm cô chặt hơn, có thâm ý hỏi:”Tích Tuyết, mới vừa rồi chị ngủ có ngon không?”

“Không ngon lắm”. Lạc Tích Tuyết nói thật, trong mộng cô luôn nghe được âm thanh kỳ quái, nên ngủ không an ổn lắm.

“Tại sao lại không ngon?” Lạc Thiên Uy khóe mắt chau lên, hỏi tiếp.

Hắn đương nhiên biết cô tại sao lại ngủ không ngon, hắn cố ý cùng người con gái khác thân mật, muốn xem phản ứng của cô nhưng thực sự đã làm hắn thất vọng.

Khi hắn đi ra khỏi phòng và đến phòng cô thì phát hiện cô đã ngủ rồi, hắn cùng người con gái khác gây động tĩnh lớn như vậy nhưng cô vẫn có thể ngủ được? Có thể thấy cô không quan tâm hắn đến cỡ nào?

“Giống như gặp ác mộng” Lạc Tích Tuyết vuốt vuốt đôi mắt vừa tỉnh ngủ, chợt nhớ tới chuyện muốn nói với hắn, vẻ mặt cô trở nên nghiêm túc:”Thiên Uy, gần đây em có phải bữa tối rất ít về nhà hay không? Còn dẫn theo con gái về nhà nữa?”

Tròng mắt Lạc Thiên Uy nheo lại, trái tim xông lên một ngọn lửa vô danh:”Chẳng lẽ chị hy vọng tôi đem phụ nữ ra bên ngoài? Rất xin lỗi, nơi này cũng là nhà tôi, tôi muốn làm thế nào cũng được”.

"Thiên Uy, không phải chị muốn can thiệp vào cuộc sống của em nhưng em cũng nên biết tuổi của em không đủ lớn để làm những chuyện như thế với lại con gái nhà người ta mà cả đêm không về như thế cũng không phải là chuyện tốt". Lạc Tích Tuyết tận lực uyển chuyển biểu đạt ý của mình.

"Chị rốt cuộc muốn nói cái gì?" Lạc Thiên Uy có chút không giải thích được điều mà Lạc Tích Tuyết vừa nói, trong lòng suy nghĩ cô nói vậy là có ý tứ gì có phải đang quan tâm hắn không?

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, rốt cuộc quyết định nói rõ điều mình muốn nói:"Thiên Uy, trưởng thành sớm không phải là chuyện quá tốt, mặc dù chị biết em từ nhỏ đến lớn, suy nghĩ cởi mở nhưng cũng nên tiết chế một chút, ít nhất không nên mang con gái về nhà làm loạn".

"Ai nói với chị là tôi yêu bọn họ? Lại nói tôi làm loạn, đối với bọn họ thì tôi chỉ vui đùa chút thôi". Lạc Thiên Uy nhíu mày, tràn đầy nghiên cứu nhìn cô, không cảm thấy có gì sai nói.

"Vui đùa một chút cũng không được, em còn nhỏ như vậy sao có thể học những điều xấu đó". Lạc Tích Tuyết nghe em trai cô nói như thế thì quả thật bị hắn làm cho tức chết. Hắn nghĩ gì đây trời?

"Tôi cũng không muốn làm vậy nhưng tôi thích người con gái khác nhưng cô ấy không có thích tôi nên tôi chỉ có thể đi tìm những người khác để chơi đùa thôi". Ánh mắt Lạc Thiên Uy tĩnh mịch nhìn chằm chằm Tích Tuyết, khóe miệng nâng lên nụ cười cô đơn.

Nếu như có thể thì hắn thực sự chỉ muốn có mình cô, cùng cô ở chung một chỗ, nhưng cô lại không thích hắn, vì quên cô hắn chỉ có thể tìm kiếm trên ở những người phụ nữ kia. Chỉ vì hắn không muốn quấy rầy đến cô, hắn nghĩ sẽ thành toàn cô với người con trai mà cô yêu, chỉ cần cô vui vẻ hắn cái gì cũng có thể làm.

64. Chương 64 : Chị Thích Em Nhất.

"Em thất tình sao?"

Lạc Tích Tuyết vẻ mặt phức tạp chống lại đôi mắt thâm thúy của Lạc Thiên Uy, trầm mặc một lúc sau mới buông ra một câu như thế.

Khó trách em trai cô tại sao lại đột nhiên trở nên khác thường như thế, thì ra là bị người con gái khác cự tuyệt, cũng không biết giải quyết phiền muộn trong lòng như thế nào nên mới biến thành một bộ dáng bất cần đời như thế này.

Haiz, đều do cô gần đây quá bận rộn nên không có thời gian quan tâm hắn, chuyện thất tình như thế là chuyện hay gặp ở tuổi trưởng thành.

"Em không cần phải quá đau lòng, em là một người con trai ưu tú nhất định sẽ gặp cô gái khác tốt hơn nhiều, cô gái đó là không có mắt nên mới cự tuyệt em như thế". Lạc Tích Tuyết vỗ vai Thiên Uy, dùng giọng nói an ủi nói với hắn.

"Chị cảm thấy em rất ưu tú?" Lạc Thiên Uy vui mừng trong bụng, trong mắt chớp động ánh sáng.

"Ừ, chị thích em nhất" Lạc Tích Tuyết mỉm cười, cúi đầu ngay trên trán Thiên Uy hạ xuống một nụ hôn.

Lòng Lạc Thiên Uy rõ rang nhảy cẫng lên. Một đôi con ngươi thâm trầm lập tức mừng rỡ, hai má tuấn dật đột nhiên đỏ ửng.

Lạc Tích Tuyết vừa mới nói cái gì? Cô nói cô thích hắn? Hắn không có nghe lầm, cô nói cô thích hắn.

Chẳng lẽ là lúc trước hắn hiểu lầm, thật ra trong lòng của cô cũng có hắn nhưng ngại vì thân phận chị em nên cô mới không dám biểu lộ ra.

Đôi mắt Lạc Thiên Uy hiện ra ánh sáng như bảo thạch, hắn đột nhiên kích động cầm tay của Lạc Tích Tuyết, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô:"Tích Tuyết, em rất vui vì chị nói như thế."

"Đại tiểu thư, lão gia đã trở lại, ời người đến phòng của lão gia có chút chuyện". Lạc Thiên Uy khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí để chuận bị thổ lộ với cô nhưng chưa hết câu thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ của quản gia Ngô.

Lạc Tích Tuyết vừa nghe là cha tìm cô chỉ đành gật đầu một cái:"Con biết rồi bác Ngô, con qua liền".

"Thiên Uy, cha tìm chị có việc, chị qua phòng cha trước, em có chuyện gì muốn nói thì chút nữa gặp chị." Lạc Tích Tuyết cúi đầu, nói với Lạc Thiên Uy một tiếng sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lạc Tích Tuyết rời đi, trong lòng Lạc Thiên Uy xẹt qua sự hưng phấn.

Thật tốt quá, hôm nay hắn thật vui vẻ, thì ra Tích Tuyết cũng thích hắn, vậy hắn không cần phải ra nước ngoài, không cần ép mình thích người khác nữa, hắn chỉ muốn tâm hắn chỉ có cô, to gan theo đuổi Tuyết nhi của hắn là được rồi.

Lạc Tích Tuyết ra khỏi phòng ngủ, từng bước đi tới phía cuối hành lang lầu ba ở đó có thư phòng của cha.

"Ken két" Một tiếng cửa mở ra, Lạc Chấn Long không ngẩng đầu lên, khuôn mặt lạnh lùng như thường ngày, thanh âm lạnh lẽo lan tràn trong không khí:"Đi vào cũng không biết gõ cửa sao?"

"À, con xin lỗi!" Lạc Tích tuyết lập tức nói xin lỗi, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua sự xấu hổ.

"Hừ" Sắc mặt Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn, tròng mắt đen sắc lạnh, trầm giọng chất vấn:"Tích Tuyết, nghe nói gần đây Hàn Diệp Thần có hẹn con nhưng con cự tuyệt?"

65. Chương 65 : Bức Hôn

Lạc Tích Tuyết ngẩn người ngay sau đó gật đầu một cái. Xem ra đúng như cô suy đoán cha tìm cô là vì chuyện của Hàn Diệp Thần.

Sắc mặt Lạc Chấn Long âm trầm xuống, tay vỗ mạnh trên mặt bàn:"Khốn kiếp, con tại sao lại cự tuyệt hắn? Ta đã nói với Lâm phu nhân các con tháng sau sẽ đính hôn".

"Cha!" Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, ít có thể tiếp nhận được, cô liều mạng lắc đầu:"Không, con không muốn gả cho hắn!"

Ánh mắt Lạc Chấn Long lạnh lùng nhìn đứa con gái của mình, giọng nói không kiên nhẫn quát:"Từ lúc nào đến lượt con nói không được? Công ty Bắc Âu là công ty hệ thống Internet tốt nhất thế giới, em trai con vừa mới lên chức tổng giám đốc, khó tránh khỏi Hội Đồng Quản Trị có người không phục, nếu như nó nắm được cái hợp đồng với công ty Bắn Âu thì về sau địa vị của nó mới vững chắc trong công ty. Con thân là chị nó thì nên dốc lòng giúp cho nó chứ."

Nghe cha nói như thế, lòng Lạc Tích Tuyết như chìm xuống đáy cốc, cha tại sao lại trọng nam khinh nữ như thế, chẳng lẽ vì tiền đồ của em trai mà phải hy sinh hạnh phúc cả đời của cô sao?

Nói thế nào thì cô cũng là con ruột của cha mà, tại sao thái độ của cha đối với cô và em trai khác nhau một trời một vực như thế.

"Cha, con đã quen anh Vũ Trạch lâu như vậy rồi, con chỉ thích mình anh ấy. Huống chi không phải trước kia cha đồng ý cho con và anh ấy quen nhau sao? Tại sao giờ cha lại thay đổi bắt con cưới Hàn Diệp Thần?" Mười ngón tay của Lạc Tích Tuyết bấu lại thật chặt, tâm tình có chút kích động hỏi.

Lạc Chấn Long trong mắt thoáng qua tia sắc bén lạnh lùng:"Bởi vì Tiếu thị đối với ta không có giá trị lợi dụng nữa, con cùng Tiếu Vũ Trạch ở chung một chỗ cũng không có kết quả gì. Ta cảnh cáo con, Lạc Tích Tuyết, hiện tại còn mấy ngày nữa là con phải đính hôn với Hàn Diệp Thần rồi, con không được phép qua lại với Tiếu Vũ Trạch nữa, nếu con làm hư chuyện của Thiên Uy thì về sau con đừng mong đến chuyện thấy Tiếu Vũ Trạch nữa.

"Không được, cha không được làm hại anh Vũ Trạch." Trái tim Lạc Tích Tuyết một hồi co rút nhanh, cô vội vã van xin Lạc Chấn Long.

Cô biết cha có một thế lực rất lớn có khả năng lấy đi sinh mệnh của bất kỳ ai, cô không hy vọng cha làm hại anh Vũ TRạch.

"Nói như vậy là con đã đồng ý?" Lạc Chấn Long nheo mắt lại, trên mặt không có một tia cảm xúc, chỉ có lạnh lẽo bức bách.

Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới, chỉ có thể đem nước mắt nuốt vào tim:"Chỉ cần anh Vũ Trạch không có chuyện gì thì con đồng ý cùng Hàn Diệp Thần qua lại."

"Rất tốt, Tích Tuyết, thật ra thì Hàn Diệp Thần cũng thích con, nếu như con thật lòng tiếp nhận hắn thì ta nghĩ cả hai đều sẽ rất thạnh phúc". Lạc Chấn Long hài lòng nhìn Tích Tuyết, thay đổi giọng điệu ôn hòa hắn.

"Cha, nếu không còn chuyện gì khác thì con xin đi trước". Lạc Tích Tuyết cố nhịn nước mắt, trong lòng có uất ức không thể nào nói ra được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Lạc Chấn Long thấy mục đích đã đạt được thì cũng không giữ TíchTuyết lại làm gì chỉ phất tay áo bảo cô rời đi.

Đóng cửa thư phòng lại thân thể Lạc Tích Tuyết rã rời ngồi rạp xuống cạnh cửa, nước mắt nhịn không được nữa chảy ra ngoài.

Mẹ, đây thật sự là cha của con sao? Tại sao sau khi mẹ chết, cha đối với con không thấy chút tình thương yêu nào, ngay cả hạnh phúc cuộc đời của con mà trong mắt cha cũng có thể lợi dụng được.

Cha vì em trai mà dùng tính mạng của người khác bắt cô cưới người đàn ông mà cô không có tình cảm.

Điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên.

66. Chương 66 : Xã Giao Ước Hẹn.

Lạc Tích Tuyết cầm điện thoại trên tay thấy người gọi là Tiếu Vũ Trạch.

Trời mới biết cô bây giờ có bao nhiêu khao khát muốn được nhận cuộc điện thoại này, muốn được nghe giọng nói của anh Vũ Trạch. Nhưng cô lại không thể.

Cha vừa cảnh cáo cô nếu cô còn qua lại với anh Vũ Trạch thì cha nhất định sẽ làm hại anh ấy.

Anh Vũ Trạch là người duy nhất trên cuộc đời này quan tâm cô mà cô đã từng làm tổn thương anh quá nhiều nên cô nhất định không thể để anh có một tia thương tổn nào thêm nữa.

Cho nên cô chỉ có thể khóc và ngắt máy điện thoại.

Chỉ mong ngày mai là ngày mới bắt đầu, anh Vũ Trạch nếu như chúng ta có thể quen nhau thì chắc có lẽ chúng ta đã không phải khổ như thế này rồi.

Sáng hôm sau, Lạc Tích Tuyết rời giường sớm cô đi đổi số di động mới. Cô làm như vậy chính là không muốn anh Vũ Trạch liển lạc với cô nữa. Cô nhắn vài tin nhắn với ý chia tay. Mặc dù trong lòng người cô yêu là anh Vũ Trạch nhưng bất đắc dĩ vì cha nên cô chỉ có thể lựa chọn tạm thời rời xa anh mà thôi.

Nếu như anh Vũ Trạch vẫn còn thích cô, nguyện ý vì cô mà tiếp tục chờ thì bọn họ còn có cơ hội chăng? Nhưng nếu trong thời gian đó anh gặp được một người con gái tốt hơn cô thì cô cũng sẽ vui vẻ chúc anh hạnh phúc.

Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, ngẩng đầu lên vừa vặn thấy người đi tới trước mặt cô là Hàn Diệp Thần.

"Tích Tuyết, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp em ở chỗ này." Hàn Diệp Thần ưu nhã cười, trong mắt hiện đầy kinh ngạc và mừng rỡ.

"Ừ". Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt cười đáp lại.

Cô cũng không ngờ rằng thế giới này lại có nhiều chuyện trùng hợp như thế, quan trọng hơn là cô thấy Hàn Diệp Thần giống một công tử nho nhã mà cũng thích đi dến những chốn này.

"Tích Tuyết, không biết em có thể cho tôi mọt cơ hội mời em một bữa cơm không?" Hàn Diệp Thần thấy Lạc Tích tuyết không có bài xích hắn nên hắn mới đưa ra yêu cầu như vậy.

Lạc Tích Tuyết xẹt qua sự không kiên nhẫn:"Anh cùng tôi dạo phố trước, giờ tôi vẫn chưa đói". Cô có ý muốn gây khó khắn cho hắn.

"Tốt, chúng ta đi". Hàn Diệp Thần cười rất tươi, rất tự nhiên đem cánh tay của Lạc Tích Tuyết vòng qua tay hắn, dẫn cô đi dạo.

Vốn Lạc Tích Tuyết nghi Hàn Diệp Thần không thích cùng con gái đi dạo như thế này, đi dạo một vòng thì cô phát hiện ra hắn rât quen thuộc với khu vực ở đây, nhất là các quầy bách hóa, cơ hồ cô muốn mua cái gì hắn đều mua cho cô.

Đi dạo suốt cả một buổi sáng, Hàn Diệp Thần mượn không ít lý do để tặng cô cái này cái kia tất nhiên đều là những món không quá đắt để cô có thể nhận được.

Cô không có lý do nào để cự tuyệt bữa cơm của hắn nữa nên hai người lại đi tìm một nhà hàng dùng bữa.

Vừa đi vào phòng ăn, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thế giới này thật sự rất nhỏ, cô thấy em trai cô đang dùng bữa với một cô gái xinh đẹp tóc vàng ngay tại cửa sổ.

"Ah, Tích Tuyết, em trai em cũng ở đây? Thật là trùng hợp, không định chào hỏi sao?" Hàn Diệp Thần cũng nhìn tháy Lạc Thiên Uy, định kéo Tích Tuyết qua bắt chuyện xíu.

Lạc Tích Tuyết bĩu môi, nhàn nhạt lắc đầu một cái:"Không cần, chúng ta ngồi bên kia đi."

67. Chương 67 : Không Cách Nào Thương Hắn

Ánh mắt sắc bén của Lạc Thiên Uy tù khi nhìn thấy Lạc Tích Tuyết đi vào phòng ăn cùng một người đàn ông lạ mặt thì liền trở nên thâm thúy hơn.

Nhất là người đàn ông này còn đưa tay nắm tay cô, đỡ cô ngồi xuống sofa, ánh mắt của hắn quả thật muốn giết người.

Đáng chết, người con gái này một chút cảnh giác cũng không có sao? Bị người ta sờ mó như vậy mà cô một chút phản kháng cũng không có. Còn hắn chỉ cần đụng nhẹ là cô đã khóc nấc lên rồi.

Thật ra thì không phải Tích Tuyết không cảm nhận được tay của Hàn Diệp Thần đang đặt ngang hông của cô, trên thực tế cô cảm thấy không được tự nhiên, rõ ràng trên bàn ăn có thể ngồi đối diện nhau nhưng hắn lại lôi kéo cô ngồi chung phía với hắn.

Nói chung bọn họ không phải rất quen nhau, nếu không phải vì danh nghĩa vợ chưa cưới thì tính đúng ra bọn họ gặp nhau tổng cộng còn chưa tới năm lần.

Năm lần mà thôi, đừng nói là ngồi cùng một phía ăn cơm thân mật như vậy mà ngay cả cái nắm tay cô cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

"Cái đó, Hàn tiên sinh' rốt cuộc không nhịn được nữa, cô lên tiếng nhắc nhở hắn.

"Gọi anh là Thần" Ánh mắt Hàn Diệp Thần sang quắc nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, nhích lại gần cô, hơi thở nóng rực phun trên gò má của cô.

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết cứng đờ, trong lòng dâng lên sự chán ghét, cô nhích thân thể ra xa, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:" Thần, anh có thể ngồi ra phía kia một chút được không? Như vậy là quá gần, tôi có chút không được thoải mái.'

"Tích Tuyết, chúng ta gần đính hôn rồi em nên học cách thích ứng với anh mới đúng." Hàn Diệp Thần không có ý tứ ngồi nhích ra phía kia, chỉ là ánh mắt nhiệt tình không hề chớp nhìn cô, trong ánh mắt có sắc thái rực rỡ.

"Như vây?" Sắc mặt cô biến hóa, thấy Hàn Diệp Thần không muốn thả cô ra thì trong đầu nhanh chóng nghĩ cách nào ứng phó.

"Đúng rồi Thần, anh thường đi dạo phố sao?' im lặng trong chốc lát cô hỏi sang chuyện khác để tránh vấn đề lúc nãy.

Hàn Diệp Thần lắc đầu một cái, rót cho Tích Tuyết một chén trà xanh:" Không phải rất thường đi dạo".

"Mới vừa rồi tôi thấy anh quen thuộc đường phố như thế?" Lạc Tích Tuyết mở to mắt, nghi ngờ hỏi.

Hàn Diệp Thần cười nhẹ:"Bởi vì khu phố lúc nãy là thuộc cửa hàng kinh doanh của nhà anh nên anh cũng thường hay đi khảo sát nên mới quen thuộc như thế."

"Nói như vậy, khu vực mua sắm lúc nãy là của nhà anh sao?" Lạc Tích Tuyết sững sờ, kinh hãi. Người đàn ông này đúng là thâm tang bất lộ, khó trách mới vừa rồi hắn đối với khu mua sắm kia quen thuộc như thế thì ra là của nhà hắn.

"Ừ" Con ngươi đen của Hàn Diệp Thần chớp động sáng như ngọc lưu ly, một đôi môi mỏng hé mở, hắn nghiêng người lại gần Lạc Tích tuyết, nói nhỏ bên tai cô:"Em về sau gả cho anh thì khu mua sắm đó cũng sẽ là của em".

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, sắc mặt có chút cứng đờ, hắn cho cô là người con gái như thế sao?

Cô không phải là loại con gái ham danh lợi như thế, càng sẽ không vì thế lực của gia đình hắn mà gả cho hắn, đó là cha nhìn trúng hắn thôi chứ cô thì không chút nào thích hắn, người trong lòng mà cô muốn gả nhất là anh Vũ Trạch.

Một bữa ăn cơm mà Lạc Tích Tuyết không nói gì, cô phát hiện cho đến bây giờ cô và Hàn Diệp Thần không có gì để nói, bọn họ cách nhau tới 5,6 tuổi. Giữa bọn họ có khoảng cách khá lớn mà cũng không có điểm nào chung.

Nếu như kết hôn thì e rằng nửa đời sau không có mấy hạnh phúc, cô cũng không hy vọng mình ở nhà ngồi không làm thiếu phu nhân mà chỉ hy vọng tìm được tình yêu đích thực thuộc về cô.

Rèm cửa sổ màu tím nhạt được kéo lên, khuôn mặt trong bóng tối của Lạc Thiên Uy làm người khác khó đoán được hắn đang nghĩ gì, cuồng ngạo tà mị, giống như Satan địa ngục, lúc này hắn đang ngồi trong phòng Lạc Tích Tuyết chờ cô về.

Lạc Tích Tuyết vất vả lắm mới ứng phó với Hàn Diệp Thần để đưa cô về nhà sớm, cả người cô mệt lả. Cô dùng chút sức lực cuối cùng đẩy cửa đi vào định đi tắm rồi đi ngủ.

Ai ngờ vừa mới đi vào trong thì một đôi mắt thâm u lóe ánh sáng trong căn phòng tối mịt làm cô sợ tới mức rớt cả túi xách xuống, cô vội vàng mở đèn.

Trời ơi, không phải cô gặp quỷ chứ.

Thế nhưng đôi mắt đó còn nhanh hơn cô một bước, trong nháy mắt đã tới gần cô.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, nhờ ánh trăng nên cô mới nhìn rõ thì ra người ở trước mặt là em trai cô Lạc Thiên Uy.

"Thiên Uy, sao giờ này em lại ở trong phòng chị lại còn không mở đèn nữa, thiếu chút nữa hù chết chị rồi." Lạc Tích Tuyết vỗ ngực, cố gắng bình ổn hơi thở, đưa tay muốn mở đèn.

Đứa em trai này của cô thế nào mà trốn trong phòng hù cô một phen giật mình.

Lạc Thiên Uy bắt lấy cánh tay muốn mở đèn của cô lại, con ngươi đen nhánh, không nói một lời nhìn chằm chằm cô, trong đếm tối có loại quỷ mị khó nói nên lời.

"Thiên Uy' Lạc Tích Tuyết bị hành động đột ngột của em trai và ánh mắt của hắn làm cho hết hồn.

Lòng của cô không khỏi run lên, âm thanh mang theo chút run rẩy nói:"Tối như vậy chị nhìn có chút không quen, có gì thì để mở đèn rồi nói được không?"

Hai con mắt của Lạc Thiên Uy vẫn là chăm chăm nhìn cô, không mở miệng.

Lạc Tích Tuyết trong lúc nhất thời không biết làm sao, em trai cô bị sao vậy? Cô nhớ là không có đắc tội với hắn?

Hai người cứ như vậy mà mặt đối mặt, không khí quỷ dị trầm xuống. Cho đến khi Lạc Tích Tuyết không chịu nổi nữa, chuẩn bị xoay người rời đi thì giọng nói giận dữ của Lạc Thiên Uy lại vang lên:"Chị cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?"

"Người đàn ông nào?" Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút khó hiểu, hắn đang nói đến ai, Hàn Diệp Thần sao?

"Đừng có giả vờ, chính hôm nay tôi thấy chị đi dạo phố cũng một người đàn ông còn ăn cơm với hắn nữa" Lạc Thiên Uy tiến lại gần cô hơn, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt mang theo âm hàn, giống như cuồng phong ăn mòn lòng người.

Trước kia cô cùng với Tiếu Vũ Trach đi chung với nhau hắn không thể nhúng tay vào vì bọn họ là một cặp yêu nhau nhưng bây giờ cô đi với người đàn ông khác, hình như đầy là người cô mới quen.

Cô không phải tuyên bố chỉ thích một mình Tiếu Vũ Trạch thôi sao? Vì sao vừa mới nói thích hắn không lâu nay lại đi cùng với người đàn ông khác? Cô là đang cố ý sao?

Con ngươi Lạc Tích Tuyết trong suốt ánh lên tia không thể tin:"Em theo dõi chị?"

Lạc thiên Uy từ chối cho ý kiến, hắn hung hăng nắm lấy bả vai cô, ánh mắt phẫn hận chất vấn nói:"Nói, cô cùng hắn rốt cuộc có quan hệ gì?"

Vốn Lạc Tích Tuyết vì tương lai của em trai mà bị cha bức ép cùng người đàn ông khác đính hôn, việc này đã làm cô khổ sở lắm rồi bây giờ lại vô duyên vô cớ bị em trai chất vấn làm cô càng không kiên nhẫn.

"Chị không việc gì phải nói với em? Em chỉ là em trai của chị, chẳng lẽ chị kết bạn với ai cũng phải nói cho em biết?" Cô tức giận hất tay của Lạc Thiên Uy ra, có chút chán ghét khí thế bá đạo của hắn.

68. Chương 68 : Bá Đạo Dây Dưa

Rèm cửa sổ màu tím nhạt được kéo lên, khuôn mặt trong bóng tối của Lạc Thiên Uy làm người khác khó đoán được hắn đang nghĩ gì, cuồng ngạo tà mị, giống như Satan địa ngục, lúc này hắn đang ngồi trong phòng Lạc Tích Tuyết chờ cô về.

Lạc Tích Tuyết vất vả lắm mới ứng phó với Hàn Diệp Thần để đưa cô về nhà sớm, cả người cô mệt lả. Cô dùng chút sức lực cuối cùng đẩy cửa đi vào định đi tắm rồi đi ngủ.

Ai ngờ vừa mới đi vào trong thì một đôi mắt thâm u lóe ánh sáng trong căn phòng tối mịt làm cô sợ tới mức rớt cả túi xách xuống, cô vội vàng mở đèn.

Trời ơi, không phải cô gặp quỷ chứ.

Thế nhưng đôi mắt đó còn nhanh hơn cô một bước, trong nháy mắt đã tới gần cô.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, nhờ ánh trăng nên cô mới nhìn rõ thì ra người ở trước mặt là em trai cô Lạc Thiên Uy.

"Thiên Uy, sao giờ này em lại ở trong phòng chị lại còn không mở đèn nữa, thiếu chút nữa hù chết chị rồi." Lạc Tích Tuyết vỗ ngực, cố gắng bình ổn hơi thở, đưa tay muốn mở đèn.

Đứa em trai này của cô thế nào mà trốn trong phòng hù cô một phen giật mình.

Lạc Thiên Uy bắt lấy cánh tay muốn mở đèn của cô lại, con ngươi đen nhánh, không nói một lời nhìn chằm chằm cô, trong đếm tối có loại quỷ mị khó nói nên lời.

"Thiên Uy' Lạc Tích Tuyết bị hành động đột ngột của em trai và ánh mắt của hắn làm cho hết hồn.

Lòng của cô không khỏi run lên, âm thanh mang theo chút run rẩy nói:"Tối như vậy chị nhìn có chút không quen, có gì thì để mở đèn rồi nói được không?"

Hai con mắt của Lạc Thiên Uy vẫn là chăm chăm nhìn cô, không mở miệng.

Lạc Tích Tuyết trong lúc nhất thời không biết làm sao, em trai cô bị sao vậy? Cô nhớ là không có đắc tội với hắn?

Hai người cứ như vậy mà mặt đối mặt, không khí quỷ dị trầm xuống. Cho đến khi Lạc Tích Tuyết không chịu nổi nữa, chuẩn bị xoay người rời đi thì giọng nói giận dữ của Lạc Thiên Uy lại vang lên:"Chị cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?"

"Người đàn ông nào?" Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút khó hiểu, hắn đang nói đến ai, Hàn Diệp Thần sao?

"Đừng có giả vờ, chính hôm nay tôi thấy chị đi dạo phố cũng một người đàn ông còn ăn cơm với hắn nữa" Lạc Thiên Uy tiến lại gần cô hơn, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong ánh mắt mang theo âm hàn, giống như cuồng phong ăn mòn lòng người.

Trước kia cô cùng với Tiếu Vũ Trach đi chung với nhau hắn không thể nhúng tay vào vì bọn họ là một cặp yêu nhau nhưng bây giờ cô đi với người đàn ông khác, hình như đầy là người cô mới quen.

Cô không phải tuyên bố chỉ thích một mình Tiếu Vũ Trạch thôi sao? Vì sao vừa mới nói thích hắn không lâu nay lại đi cùng với người đàn ông khác? Cô là đang cố ý sao?

Con ngươi Lạc Tích Tuyết trong suốt ánh lên tia không thể tin:"Em theo dõi chị?"

Lạc thiên Uy từ chối cho ý kiến, hắn hung hăng nắm lấy bả vai cô, ánh mắt phẫn hận chất vấn nói:"Nói, cô cùng hắn rốt cuộc có quan hệ gì?"

Vốn Lạc Tích Tuyết vì tương lai của em trai mà bị cha bức ép cùng người đàn ông khác đính hôn, việc này đã làm cô khổ sở lắm rồi bây giờ lại vô duyên vô cớ bị em trai chất vấn làm cô càng không kiên nhẫn.

"Chị không việc gì phải nói với em? Em chỉ là em trai của chị, chẳng lẽ chị kết bạn với ai cũng phải nói cho em biết?" Cô tức giận hất tay của Lạc Thiên Uy ra, có chút chán ghét khí thế bá đạo của hắn.

69. Chương 69 : Thổ Lộ

Lạc Thiên Uy hiển nhiên không ngờ rằng Lạc Tích Tuyết lại đột nhiên đối với hắn nổi giận, mà câu hắn chỉ là em trai của cô làm cho hắn càng hãm sâu vào vực thẳm.

Con ngươi tĩnh mịch thoáng hiện qua tia đau xót, hắn hung hăng cắn răng, nổi giận nói:"Lạc Tích Tuyết, thân phận của chị hiện tại là đại tiểu thư của Lạc gia, không thể tùy tiện kết giao bạn bè, chị tốt nhất là cắt đứt mối quan hệ kia đi khỏi phải làm cho cha và tôi mất thể diện".

Lạc Tích Tuyết nghe lời của em trai nói trái tim băng giá tới cực điểm, thân thể của cô khẽ run, không cách nào ngăn chặn phẫn nộ.

Hắn cho là cô muốn có quan hệ với Hàn Diệp Thần sao? Nếu như cha không phải vì tiền đồ của hắn thì sao lại hy sinh hạnh phúc của cô, để cho cô qua lại với Hàn Diệp Thần.

Cô còn chưa trách hắn mà hắn ngược lại đã chỉ trích cô như thế.

''Lạc Thiên Uy, em không thể nói có lý chút sao?" Mắt cô lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn. Từng câu từng chữ làm rõ ý của mình:"Chị muốn kết bạn với ai là chuyện của chị, cùng em không có quan hệ, nếu như em chê chị kết giao bạn bè mà làm bẽ mặt em thì em có thể lựa chọn không làm em của chị nữa, từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt quan hệ".

Một câu nói, mấy cái chữ đã khiến thế giới của Lạc Thiên Uy như sụp đổ. Cô vừa mới nói gì? Cô cùng hắn muốn đoạn tuyệt quan hệ sao? Cô dám nói cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ?

Lòng Lạc Thiên Uy ngay giờ phút này như rơi vào đáy cốc, tuyệt vọng, tức giận, căm hận, tất cả rối rắm một chỗ, cuộn lên như sóng biển.

Hắn chỉ nói cô không nên cùng người lạ lui tới, cô như vậy mà đồng ý giữ quan hệ với người đàn ông đó mà đòi cùng hắn đoạt tuyệt quan hệ, thì ra trong suy nghĩ của cô hắn không đáng giá như thế.

Lòng của Lạc Thiên Uy lạnh dần, càng bị cô xé rách hoàn toàn.

"Không! Chị không thể cắt đứt quan hệ với tôi, tôi không cho phép!" Hắn đột nhiên đi lên trước, đem Tích Tuyết ôm lấy, hắn dùng hai cánh tay rắn chắc ôm thật chặt cô, sức lực to lớn cơ hồ muốn đem cô hòa nhập vào trong thân thể hắn.

"Thiên Uy, chị thật sự rất mệt mỏi, nơi này tất cả đều là của em, chị sẽ không giành bất cứ một cái gì cả" Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại, thở dài một hơi thật sâu:"Chị sẽ rời khỏi nhà này, về sau tất cả đều thuộc về em".

Muốn cô cùng một người đàn ông mà cô không hề yêu thương kết hôn thì cô thà lựa chọn rời đi còn tốt hơn.

"Cái gì? Chị phải rời đi? Không được, tôi không cho phép!" Lạc Thiên Uy vừa nghe đến Lạc Tích Tuyết muốn rời đi thì nhất thời càng thêm gấp gáp, tất cả tức giận đều biến mất, hơi thở không ổn định thở gấp quát cô:"Nói! Chị sẽ không rời khỏi đây! Chị là của tôi!".

"Thiên Uy,em…. Em đang nói gì vậy? Chị lần này không thể không đi!" Lạc Tích Tuyết thở hổn hển, muốn tránh hắn nhưng Thiên Uy lại sức lực hơn người nên cô căn bản không thể đẩy hắn ra được, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Cô cũng không muốn rời cái nhà này đi, nhưng vấn đề là hiện tại cái nhà này không tha cho cô, cha không nên ép cô gả cho người mà cô không thương, cô đối với tên Hàn Diệp Thần gì gì đó một chút cảm giác cũng không có. Cô thật không muốn lấy hạnh phúc nửa đời sau của cô ra đùa giỡn, cho nên hiên tại cô không thể không đi.

"Không được gọi tôi là em trai, tôi không muốn làm em trai của em, em cũng không được rời khỏi tôi, tôi thích em, Lạc tích Tuyết, tôi thích em". Lạc Thiên Uy giữ chặt bả vai của Lạc Tích Tuyết trong lúc nhất thời đem tất cả cảm giác trong lòng nói ra hết.

Trong lòng hắn thật sự rất đau, tại sao cô lại là chị của hắn, cô rõ rang là thiên sứ của hắn, là nữ thần mà hắn thầm ao ước, tại sao lại là chị của hắn? Ngay cả khi cô rời khỏi, ngay cả khi cô kết giao với bạn bè hắn cũng không có tư cách hỏi.

Hắn không cần cô làm chị của hắn, hắn muốn cô làm người con gái của hắn, hắn sẽ bảo vệ không để cô bị một tia thương tổn nào, cô là thuộc về hắn.

70. Chương 70 : Khiếp Sợ, Không Cách Nào Chấp Nhận

"Em, em nói cái gì?"

Lạc Tích Tuyết che lồng ngực của mình, cơ hồ là khó có thể tin được lời Lạc Thiên Uy vừa nói, đầu óc cô bây giờ hoàn toàn trống rỗng.

Trời ơi, hắn vừa mới nói cái gì?

Hắn nói hắn thích cô? Điên rồi cô là chị của hắn, hắn tại sao có thể thích cô được?

"Tôi thích em! Tôi sớm đã thích em rồi, Lạc Tích Tuyết" Tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy dao động, hắn ôm chặt Lạc Tích Tuyết khổ sở nói.

"Em... em..." Lạc Tích Tuyết giật mình, cả người giống như bị cái gì đó đập mạnh vào, thân thể cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Cô và hắn là chị em cùng cha khác mẹ, thế nhưng chính miệng em trai cô lại nói thích cô? Lạc Thiên Uy thế nhưng lại thích cô?

Việc này bảo cô làm sao tiếp nhận đây, bọn họ là chị em ruột tại sao lại có thể nói đến chuyện tình yêu này?

Không đúng việc này không bao giờ xảy ra được.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu mãi,nỗ lực bình phục nhịp tim của mình, cứ nghĩ là mình nghe lầm, hoặc chính cô hiểu sai ý tứ của em trai cô. Lạc Thiên Uy nhất định là thích cô như thích một người chị, đúng, em trai thích chị gái là một việc rất bình thường, nhất định là như vậy.

"Haha!" Lạc Tích Tuyết phục hồi lại tinh thần, xoa đầu Thiên Uy, khuôn mặt tái nhợt mang theo vài phần cưng chiều:"Thiên Uy, chị là chị của em nha, em tất nhiên là phải thích chị rồi".

"Không phải như thế, em biết rõ tôi đối với em không phải là tình cảm của một người em trai dành ột người chị gái, tôi yêu em, Lạc Tích Tuyết, tôi thật sự thật sự rất yêu em, đó là tình yêu của một người đàn ông đối với người phụ nữ mà họ khát vọng" Lạc Thiên Uy dùng sức nắm bả vai của cô, hét lên.

Hắn nóng lòng muốn thổ lộ tình cảm trong lòng hắn cho cô biết, phần tình cảm này hắn đã cất giấu mười năm rồi, hắn yêu cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô hắn đã không cách nào ức chế việc bị cô hấp dẫn, vì cô mà si mà mê, khi đó hắn cũng quyết định biến cô thành người phụ nữ của hắn.

Vô luận cô có phải là chị của hắn hay không, hắn đều muốn cô, hơn nữa cả cuộc đời này hắn chỉ cần cô.

"Không... Thiên Uy, không thể như vậy được, như vậy là không đúng" Lạc Tích Tuyết nỗ lực tránh né khỏi sự kiềm chế của hắn, nghiêm túc nhìn hắn nói:"Thiên Uy, em bình tĩnh một chút. Mặc kệ người ta có hết lòng vì yêu như thế nào đi chăng nữa thì cả đời này chúng ta là không thể, đó là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được, chị và em là chị em ruột, sao em có thể thích chị được, cái loại em trai thích chị gái là mối quan hệ không thể nào chấp nhận được từ muôn đời nay!"

"Tại sao lại không thể? Tôi thích em, thật lòng rất thích em, từ lúc còn nhỏ tôi đã thích em rồi. Em nói đi em muốn cái gì, chỉ cần em nguyện ý tiếp nhận tôi, tôi đều có thể cho em, chỉ cần em thì dù là sinh mạng này của tôi tôi cũng không tiếc mà cho em. Lạc Tích Tuyết, em là sinh mệnh của tôi, là nữ thần mà tôi hằng ao ước, cả đời này nhất định phải cùng tôi ở chung một chỗ". Trong mắt Lạc Thiên Uy lóe lên tia sáng cố chấp, hắn ôm cô chặt hơn, vô luận cô giãy dụa thế nào hắn cũng không buông cô ra.

Hắn không quan tâm cái thân phận chị em nay? Chỉ cần bọn họ thật lòng yêu nhau thì mối quan hệ này không liên hệ gì cả, hắn thật lòng thích cô, thật lòng muốn cùng cô ở chung một chỗ, bảo vệ cô thật tốt, yêu cô thật nhiều, chỉ cần như thế.

"Lạc Thiên Uy, em điên rồi! Em không thể thích chị được, chị là chị của em, chúng ta có quan hệ máu mủ, thu hồi lại sai lầm của em đi, như vậy chỉ làm cho cái nhà này hổ thẹn, huống chi cha cũng không đồng ý cho em làm như vậy, ba đã quyết định gả chị cho Hàn Diệp Thần rồi, hôm nay người đàn ông em thấy đi cùng với chị chính là chồng chưa cưới mà cha đã sắp xếp cho chị, bọn chị tháng sau sẽ đính hôn!!"

Lạc Tích Tuyết thấy em trai cứ chấp nhất như vậy, chỉ có thể đem cha cùng Hàn Diệp Thần ra chống đỡ. Dù sao Lạc gia ở giới thương nghiệp có địa vị hết sức quan trọng, tuyệt đối không thể có vết nhơ nào, nhất định cô phải thức tỉnh em trai cô để hắn không tự hủy diệt tiền đồ của mình và danh dự của Lạc gia.

71. Chương 71 : Em Là Của Tôi.

"Em phải lập gia đình?"

Lạc Thiên Uy sững sờ đứng im tại chỗ, nghe được lời nói của Lạc Tích Tuyết tim của hắn như bị một vật sắc bén cứa toạt ra.

Máu chảy dầm dề, lan tràn.....

Cha chẳng lẽ đã an bài cho cô ấy, nếu như vậy nữ thần trong lòng hắn sẽ bị gả ra ngoài.

"Đúng vậy, tháng sau chị sẽ đính hôn, cho nên chúng ta chỉ có thể là chị em thôi". Lạc Tích Tuyết lần nữa cường điệu, sắc mặt trầm tĩnh nhìn Thiên Uy.

Là cô quá mức quan tâm hắn rồi sao? Còn làm hành động gì khiến cho hắn hiểu lầm sao? Vì sao em trai cô lại đột nhiên nói thích cô? Hắn thích cô vì cái gì, hắn chỉ mới có mười sáu tuổi thôi mà, cái tuổi này hiểu rõ thế nào là yêu sao?

Khiến cho em trai nảy sinh tình yêu như thế này cô là chị ccũng phải có trách nhiệm.

Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi, trong mắt xẹt qua sự tự trách. Cô cho là cùng em trai nói rõ thì hắn sẽ tự động rời đi, ai ngờ cô mệt mỏi nằm xuống giường, Lạc Thiên Uy cũng thuận thế nằm xuống theo.

"Thiên Uy..." Lạc Tích Tuyết đứng phắt dậy, ôm ngực rút vào một góc giường, cau mày quát:"Em làm gì đấy? Em trở về phòng đi, chị cần nghỉ ngơi".

Lạc Thiên Uy một tay kéo Lạc Tích Tuyết lại trước mặt hắn, ôm cô thật chặt vào trong ngực:"Tôi sẽ không để cho em gả cho người khác, em là của tôi".

"Thiên Uy…"Lạc Tích Tuyết không thể tin nhìn hắn, bị cử động bất thình lình cùng lời nói to gan như vậy của hắn làm cho giật mình.

Cô dùng sức vùng vẫy, muốn đẩy Lạc Thiên Uy ra nhưng hắn vẫn ôm chặt cô như cũ. Tim Lạc Tích Tuyết nhảy thình thịch, cô không biết em trai cô đến tột cùng muốn làm gì, cô có dự cảm xấu, thân thể không tự giác phát run.

Giống như có dự cảm cô dùng hết dũng khí ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt nóng rực của Thiên Uy nhìn chằm chằm cô, trong lúc bất chợt hắn cúi đầu hướng môi cô mà hôn.

"A……A……." Lạc Tích Tuyết quả thật sợ ngây người, hai mắt xinh đẹp mở thật lớn.

Trời ơi, hắn tại sao lại có thể hôn cô, còn là trực tiếp hôn lên môi cô nữa. Lạc Thiên Uy đưa tay vòng thật chắc hông của cô, đem thân thể Lạc Tích Tuyết cố định trong thân thể hắn, không cho cô lộn xộn. Lửa nóng từ đôi môi mỏng hôn lên đôi môi đỏ mọng, lưỡi không ngừng liếm mút hai cánh môi non mềm của cô, tỉ mỉ mà hôn, miêu tả hình dáng đôi môi đẹp đẽ của cô, cuồng quyến mà mãnh liệt, mang theo nồng nàn và lưu luyến.

Đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ, hắn muốn cô vĩnh viễn nhớ nụ hôn này, không cho phép cô có một chút trốn tránh hay phản kháng nào.

Hắn say mê mà hôn cô, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc, liều chết theo đuổi cái lưỡi đang trốn tránh của cô, cùng cô quấn chặt chẽ.

"A……Em……A……."Lạc Tích Tuyết cảm thấy trái tim của mình như ngừng đập, cô hoảng sợ kêu thành tiếng, dùng hết lực đẩy hắn ra, cả người run rẩy, tựa như muốn ngất đi.

Lạc Thiên Uy dùng đôi tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đem cô đè xuống dưới, cường thế mà bá đạo giữ chặt hai tay của cô, khiến cho thân thể của hai người dán chặt vào nhau.

"Tuyết nhi……" Hắn thì thầm tên cô,tiếng gọi này giống như đến từ chỗ sâu nhất trong lòng hắn vậy, hắn khát vọng cô biết bao.

Nụ hôn nóng rực cuối cùng cũng rời khỏi môi cô, lướt qua cổ, bắt đầu khẽ khàng cắn vành tai ngọc nhuận, Lạc Thiên Uy dùng đầu lưỡi mà liếm khắp vành tai cô, một bàn tay cũng chậm rãi đặt trên ngực Lạc Tích Tuyết.

72. Chương 72 : Tôi Muốn Em

"Không được, buông chị ra".

Cô liều mạng mà hét, vô cùng hoảng hốt, đôi tay gắt gao bảo vệ ngực, toàn thân run rẩy thở hổn hển.

Trời ơi, bọn họ đang làm cái gì đây? Em trai của cô đối với cô làm việc gì?

Lạc Thiên Uy ôm cô thật chặt vào trong ngực, không để ý tới kháng nghị cùng gào thét của cô, bàn tay hắn nóng bỏng mà chạy dọc khắp người cô vuốt ve, môi mỏng càng thêm điên cuồng hướng cô hôn.

Cô là của hắn, hắn tuyệt đối không để cho cô rời đi, càng không để cô gả cho người khác.

Thân thể hai người dán chặt chung một chỗ, qua lớp quần áo mỏng manh hắn cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, mùi thơm trên người cô chạy thẳng đến chóp mũi của hắn, một cỗ nhiệt xông thẳng lên đầu hắn, hắn cảm thấy thân thể dần dần căng lên, bộ vị nào đó trên cơ thể đang ngóc đầu dậy.

Thân thể Lạc Tích Tuyết theo bản năng run rẩy, vì Lạc thiên Uy điên cuồng hôn nên cô sắp hít thở không thông.

"Em là em trai của chị mà" cô hoảng sợ kêu lên, ý đồ gọi lý trí hắn trở về. Nhìn hai gò má của cô vì run rẩy mà ửng đỏ, ngọn lửa trong mắt của hắn càng thêm hừng hực, hắn nhắm mắt lại cố đè nén sự điên cuồng đang kêu gào trong cơ thể, chỉ vì hắn không muốn tổn thương đến cô.

"Tích Tuyết, đừng động" Thanh âm hắn thô khàn khàn thở gấp.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lúc này chẳng những thân thể đang không ngừng run rẩy mà môi của cô, tay chân của cô cũng đang không ngừng run. Chuyện mới xảy ra vừa rồi, em trai của cô thế nhưng lại cưỡng hôn cô? Cô thật sự không thể nào tiếp nhận chuyện này, thật sự không thể nào tiếp nhận được.

"Buông tôi ra, không nên đụng vào tôi". Cô yếu ớt nói, không còn sức nữa rồi nhưng Lạc Thiên Uy vẫn như cũ một đường hôn xuống, càng hôn càng sâu, cô gào ra tiếng, nước mắt cứ như vậy không khống chế được mà chảy dọc trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cô thật vô dụng, ngay cả em trai mình mà cũng không làm được gì, cô sẽ rời cái nhà này đi giống như rời khỏi anh Vũ Trạch vậy.

Hôn nước mắt trên khuôn mặt ướt át của cô, trong lòng Lạc Thiên Uy chấn động, động tác trên tay chợt ngừng.

Hắn buông cô ra, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang đầm đìa nước mắt của cô, tâm chợt căng thẳng, hắn sợ hãi.

Cô không thích nụ hôn của hắn, cô kháng cự hắn, theo bản năng cô cũng không cách nào tiếp nhận hắn được. Lạc Thiên Uy bây giờ hít thở thôi cũng cảm thấy đau, đôi môi hiện lên một nụ cười khổ tự giễu, thì ra là do hắn ép buộc cô, là do hắn đơn phương, cô căn bản một chút tình cảm với hắn cũng không có.

"Chát". Một cái bạt tai vang dội không chút nào do dự rơi trên má phải của Lạc Thiên Uy, đột nhiên không gian yên tĩnh hẳn, không tiếng động nào.

"Em thật quá đáng!" Lạc Tích Tuyết cứ như vậy mà hét lên, run rẩy nói:"Chị là chị của em, là chị em ruột, chúng ta có máu mủ, làm sao em có thể đối với chị như vậy?"

Cô không cách nào tiếp nhận chuyện này, hoàn toàn không thể hiểu được, Lạc Thiên Uy thế nhưng lại thích cô? Bọn họ là chị em, huống chi ở trong mắt của người ngoài bọn họ còn là người kế thừa tài sản Lạc gia? Cha yêu mẹ của hắn, lại lạnh nhạt với mẹ của cô, cha ẹ cô danh phận nhưng lại không ẹ hắn danh phận. Bọn họ vốn phải cạnh tranh nhau mới đúng, có thể hòa thuận sống chung như thế này đã là quá tốt rồi, còn muốn phải yêu sao?

Người trong lòng cô là anh Vũ Trạch, coi như không thể cùng người mình yêu ở cùng nhau nhưng không có nghĩa là cô phải tiếp nhận em trai của cô.

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng sửa sang lại quần áo, muốn lao thẳng ra cửa, tránh người con trai điên cuồng trước mặt mình càng xa càng tốt.

Thấy cô dùng ánh mắt và hành động trốn tránh hắn, cảm giác tức giận xông lên tận đầu, chẳng lẽ cô cứ như vậy mà không thể tiếp nhận hắn sao?

Chợt một tay hắn kéo Lạc Tích Tuyết qua, ánh mắt đỏ ngầu lần nữa nhìn nhốt chặt cô lại.

"Lạc Tích Tuyết, em là của tôi, tôi muốn em" Lạc Thiên Uy điên cuồng hôn lên môi của cô, thở hổn hển nói:"Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi, muốn em vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi tôi".

73. Chương 73 : Thí Nghiệm

Lạc Tích Tuyết run rẩy lùi về sau, nghe lời nói sau cùng của Lạc Thiên Uy thì toàn thân cô đông cứng lại, run rẩy càng lợi hại hơn.

"Buông tôi ra, không cần" Cô hoảng sợ hô to, dùng sức đẩy Thiên Uy ra. Thế nhưng tiếng la hét mê người ấy không đủ để gọi lý trí của Thiên Uy quay trở về, ngược lại càng khiên cho hắn điên cuồng hơn.

Thân thể của cô đối với bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể kháng cự được sức hấp dẫn này.

"A" Sắc mặt cô trắng bệch, lòng của cô trầm xuống, giống như rơi vào vực sâu lạnh lẽo.

Lúc này, hắn đang cởi từng chút từng chút quần áo trên người cô ra, từng cái từng cái rơi xuống đất, Lạc Thiên Uy như cũ tỉ mỉ hôn lên cổ cô như đang hôn một bảo vật trân quý nhất mà hắn có, một đường đi xuống dưới, cho đến trước ngực của cô.

"Tuyết nhi, em thật đẹp!" Toàn thân Lạc Thiên Uy như đang bị thiêu đốt, tay của hắn bao trùm lên bộ ngực mềm mại, tròn tròn của cô, xúc cảm mềm mại từ lòng bàn tay truyền tới làm cho hắn căn bản không thể nào dừng được nữa.

Nụ hôn của hắn rơi xuống trên ngực cô gây cho cô cảm giác tê tê, hôn dần lên xương quai xanh, cổ, sau tai, lửa nóng một đường hôn xuống dưới, ngay tại bụng của cô thì dừng lại, đôi tay hắn chậm rãi cởi quần lót của cô ra.

"Tôi muốn em, tôi muốn em, Lạc Tích Tuyết". Hắn ngậm vành tai của cô không ngừng nỉ non.

Hắn không thể quản nhiều như thế nữa được rồi, đối mặt với cô ngay tại thời điểm này, dục vọng của hắn không thể nào kiềm nén được nữa, hắn căn bản cũng không thể khống chế bản thân được nữa rồi.

Hắn không muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ chị em với cô, cũng không cần biết cô có để ý đến hắn hay không, chỉ nghĩ hắn muốn cô ngay bây giờ, lập tức..

Lạc Tích Tuyết cảm thấy thân thể của cô và hắn đang không ngừng run rẩy, lòng của cô vô cùng thê lương, khổ sở không tìm được phương hướng, cô thật không dám tin, em trai của cô lại có thể làm hành động như thế này.

Bọn họ là chị em, hắn tại sao lại có thể thích cô, coi như hắn thật sự thiếu thốn tình thương của mẹ, đối với cô có chút tình cảm nhưng cũng không thể nói muốn cô như thế này.

Hắn tại sao làm ra chuyện quá đáng như thế này, làm sao có thể cởi quần áo của cô, cô hoàn toàn ngây người, không dám tin người con trai trước mặt này lại là em trai cô.

Hắn mới mười sáu tuổi, không phải còn là một thiếu niên sao? Sao hắn có thể làm ra chuyện bỉ ổi như vậy?

Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngừng giãy dụa, cô vô lực khóc, ôm một tia hy vọng cuối cùng hét lên:"Chị đã có người đàn ông mà chị thật lòng yêu, Thiên Uy, em thả chị ra đi"

Thân thể Lạc thiên Uy chấn động, tất cả kích tình vừa rồi như chìm vào trong băng cốc.

Tiếng la khóc của cô làm cho hắn cảm thấy thế giới hắn như đang sụp đổ.

Cô yêu người đàn ông khác? Cô thế nhưng lại trực tiếp nói cho hắn biết cô yêu người đàn ông khác? Là Tiếu Vũ Trạch sao? Cô vẫn thích hắn như vậy? Nhưng nếu cô thích Tiếu Vũ Trạch như vậy sao còn cùng Hàn Diệp Thần kết hôn?

Trong lúc nhất thời hắn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hắn đột nhiên buông cô ra, nhìn vẻ mặt bi thương của cô. Thì ra trong lòng cô vẫn thích Tiếu Vũ Trạch như thế, thì ra một lần nói thích hắn nhất kia là giả, toàn bộ đều là giả, là cô lừa hắn.

"Tích Tuyết!" Hắn nắm chặt thành quyền, khóe miệng khẽ động mấy cái, nhưng cuối cùng lại không có dũng khí mở miệng.

"Em đi đi, chị không muốn thấy em nữa" Lạc Tích Tuyết cố nhịn không cho nước mắt chảy ra, quay đầu đi chỗ khác nói, thân thể cô vẫn còn run.

Đột nhiên bị chính em trai nói thích còn bị hắn thô bạo cưỡng hôn, thiếu chút nữa xảy ra quan hệ, nhiều chuyện liên tiếp xảy ra như thế làm cho cô không thể nào tiếp nhận.

Lòng Lạc Thiên Uy chìm xuống, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng bi thương.

Hắn thừa nhận mình quả thật có chút kích động, nhưng đó là do cô nói cô cùng người đàn ông khác đính hôn, còn đột nhiên nói có vị hôn phu, mới chọc giận hắn đến vậy.

Vốn một Tiếu Vũ Trạch đã làm cho hắn đau đầu rồi nay lại xuất hiện thêm một đối thủ cạnh tranh nữa, đến cùng thì có bao nhiêu người đàn ông cùng hắn giành Tích Tuyết đây? Tích Tuyết là của hắn, hắn không cho phép bất cứ người đàn ông nào cướp cô đi, biện pháp duy nhất là biến cô thành người phụ nữ của hắn.

Hắn cho là cô cũng không phải chịu đả kích quá lớn, vì đây dù sao cũng không phải lần đầu tiên của cô, thật không ngờ đến cô lại phản ứng kịch liệt như thế.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy nước mắt của cô, cả người như một con búp bê vải rách nát, tim của hắn đột nhiên căng thẳng, mới vừa rồi quả thật hắn đã làm cô bị tổn thương.

Sợ cô ngồi dưới đất như thế sẽ lạnh nên Lạc Thiên Uy vì cô phủ thêm chăn lên người cô, muốn đến gần cô hơn "Tích Tuyết, em hãy nghe tôi nói".

"Tôi không nghe, tôi không nghe!" lạc Tích Tuyết bịch lấy lỗ tai, điên cuồng lắc đầu, lui đến góc phòng, dùng cái chăn bao chặt mình lại, nước mắt mông lung quát:"Em đi đi, đi đi, chị không muốn nhìn thấy em nữa, không bao giờ muốn nhìn thấy em nữa".

Cô thật sự không chịu nổi nữa rồi, nghĩ lại chuyện vừa rồi cô cảm thấy toàn thân nổi da gà, sợ đến rợn cả tóc gáy.

Cô không cần càng không muốn nhìn thấy hắn nữa.

"Tích Tuyết!" Thấy phản ứng dữ dội của cô Lạc thiên Uy cảm thấy tâm đau khôn cùng, hắn hung hăng bạt tai chính mình:"Là tôi hồ đồ, thật xin lỗi nhưng tôi thật sự rất yêu em, trong lòng tôi chỉ có một mình em".

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!" Lạc Tích Tuyết thật sự nghe không nổi nữa rồi, cô rống to, con ngươi sưng đỏ, bên trong tràn đầy nước mắt:"Ra khỏi phòng của tôi ngay, hiện tại, nhanh lên đi ra đi".

Hắn đến tột cùng có hiểu hay không, hắn không thể nảo yêu cô được, bọn họ là chị em, tại sao hắn còn muốn thương cô, hắn biết rõ điều đó mà.

"Tích Tuyết!" Lạc Thiên Uy nói thấp một tiếng, đi lên trước, muốn ôm cô mà nói rõ cho cô hiểu.

Hắn không muốn thấy cô khóc thương tâm như thế, cô rơi một giọt nước mắt làm tim của hắn đau đến ngàn lần, hắn thật sự không nhìn nổi cô uất ức như thế.

"Không được lại gần đây!" Lạc Tích Tuyết lạnh giọng quát, ngón tay run rẩy đâm thật sâu vào lòng bàn tay, ưu thương nói:"Chị vẫn coi em là em trai của chị, làm sao em lại có thể như thế này" nói đến đây cô không thể nào nói tiếp được nữa.

Vì sao sự tình lại biến thành cái dạng này? Cha vì tương lai của em trai mà gả cô ột người mà cô không yêu, trong khi đó em trai cô lại nói yêu cô, toàn bộ chuyện này là như thế nào? Toàn thế giới như đang xáo trộn vậy.

Lạc Thiên Uy nắm chặt tay thành quả đấm, sắc mặt trắng bệch mấy phần.

Em trai? Quả nhiên trong lòng cô chưa từng có sự tồn tại của hắn, câu cô nói thích hắn nhất là giả, không phải thật, đó chẳng qua là an ủi hắn thôi.

Lòng của hắn đau quá, lời nói của cô giống như một con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim hắn, hung hăng róc xương thịt hắn ra, đẩy hắn vào hố sâu vạn trượng.

Thì ra bị chính người mình yêu thương gây thương tổn là như thế này, tình yêu khổ sở quá, bây giờ thì hắn nếm được rồi.

Nhưng cho dù là như thế, hắn cũng sẽ không buông tha cô đâu, hắn nhất định phai làm cho cô thích hắn, nhất định là như thế.

"Tích Tuyết, em nghỉ ngơi cho tốt, một hồi nữa tôi quay lại thăm em". Rốt cuộc Lạc Thiên Uy khẽ cắn răng, cố nén nội tâm đang thống khổ, hắn xoay người rời đi.

Cho đến khi nghe tiếng cửa, Lạc Tích Tuyết mới buông xuống đề phòng, cô quấn cái mềm ôm thân thể nhỏ bé của mình ngồi trên mặt đất, nước mắt lã chã rơi.

Trong nháy mắt bị Lạc Thiên Uy đụng chạm kia làm cho cô như muốn chết đi.

Cô không cách nào chấp nhận được, càng khó đối mặt với nó hơn, em trai cùng cha khác mẹ lại đi yêu cô.

Than thế giống như bị rút hết sinh khí, trong não Tích Tuyết bây giờ là một mảng trắng không, cô giống như một đóa hoa trong gió, phiêu diêu.

Ngoài cửa sổ mưa trút xối xả, giống như những hạt trân châu đứt dây rơi xuống, nghe vào trong tai như âm thanh bị xé nứt.

Làm thế nào bây giờ? Cô ngồi trên giường, tâm cũng đang chảy máu. Căn nhà này không còn chỗ cho cô dung than nữa rồi.

Khóe mắt Tích Tuyết giật giật, nước mắt không ẩn nhận được nữa rơi xuống như đê vỡ.

Cả đêm chưa chợp mắt, lạc Tích Tuyết khổ sở nhắm mắt lại, cô đi vào phòng tắm tẩy sạch than thể sau đó mặc chiếc áo ngủ mỏng mang cứ như vậy ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Cho đến khi trời sang, cô mới rón rén đẩy cửa đi ra ngoài.

Hiện tại cô sợ nhất là thấy Lạc Thiên Uy, nêu như có thể không thấy hắn thì tốt biết mấy, nhưng cô và hắn ở chung một nhà bọn họ sẽ luôn chạm mặt nhau.

Suy nghĩ cả một buổi tối, Lạc Tích Tuyết quyết định cô muốn tìm anh Vũ Trạch nói cho hắn biết cô yêu hắn sau đó sẽ cùng hắn chạy đến một nơi thật xa mà sống chung những ngày tháng hạnh phúc với nhau.

Vốn vì chuyện của Thiên Uy, them vào đó cô còn phải đối mặt với Hàn Diệp Thần, cô bây giờ rất mệt mỏi, không muốn để ý đến cái gì nữa.

Biệt thự to lớn, trang sức xa hoa nhưng lại có vẻ tĩnh mịch đến thê lương, lạnh lẽo, không có chút cảm giác gia đình.

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái, cầm lấy túi xách đi ra khỏi cổng Lạc gia.

Cô thất hồn lạc phách đi trên đường lớn, trên khuôn mặt cô là một mảng lạnh lung, ưu thương. Lạc Tích Tuyết dung tay ôm lấy vai, bước từng bước đi về phía trước, đấu tranh tư tưởng thật lâu, rốt cuộc vẫn quyết định đón một chiếc xe taxi đến biệt thự Tiếu gia.

"Thiếu gia vừa mới cãi nhau với lão gia, giờ đang ở trong phòng nghỉ ngơi, Lạc tiểu thư mời đi theo tôi". Quản gia Chu vừa thấy Lạc Tích Tuyết đến thì lập tức cung kính tươi cười nghênh đón.

"A, làm phiền bác". Lạc Tích Tuyết lễ phép cúi chào, đi theo quản gia lên phòng của Tiếu Vũ Trạch trên lầu ba.

Cửa phòng không khóa, quản gia bảo cô có thể trực tiếp đi vào, Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái đi vào cô thấy bóng lung hướng về phía mình, Tiếu Vũ Trạch đang ngồi trên ghế sa lon.

"Không phải tôi đã bảo các người đi ra ngoài rồi sao?" Tiếu Vũ Trạch nổi giận quát, xoay đầu lại vừa nhìn thấy người đến là Lạc Tích Tuyết thì hắn ngây ngẩn cả người.

"Anh Vũ Trạch, đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tích Tuyết che ngực, kinh ngạc hỏi. Cô chưa bao giờ thấy anh Vũ Trạch nổi giận như thế.

Tiếu Vũ Trạch cũng một bộ dạng kinh ngạc như cô, hắn thu lại tức giận, thay vào đó là một nét mặt ôn hòa:"Tích Tuyết, sao em lại đến đây?"

"Em..." Lạc Tích Tuyết sắc mặt lập tức cứng đờ, không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Mấy ngày trước cô vừa đồng ý với cha sẽ chia tay Tiếu Vũ Trạch, nhắn cho hắn tin nhắn kia, hiện tại cô lại xuất hiện tại đây để tìm hắn, cũng khó trách anh Vũ Trạch giật mình như thế.

"Tích Tuyết, có phải cha anh đi tìm em rồi đúng không?" Không đợi Tích Tuyết trả lời, Tiếu Vũ Trạch đã hỏi trước.

"Cha anh?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, có chút không hiểu:"Cha anh có tìm em sao? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Haiz" Tiếu Vũ Trạch thở dài một cái, ngồi dựa vào ghế sa lon, ánh mắt âm trầm rối rắm.

Thấy bộ dạng này của hắn, Lạc Tích Tuyết càng thấy lo hơn, cô đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống:"Anh Vũ Trạch, rốt cuộc dã xảy ra chuyện gì?"

Tiếu Vũ Trạch nhíu mày lại, sợi tóc đen rũ xuống trước trán, gương mặt tuấn tú uất ức.

Trầm mặc thật lâu sau, hắn mới rót ình ly rượu, hớp một ngụm, hắn mới mở miệng:"Cha anh muốn chúng ta hủy hôn ước".

"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết sửng sốt, trong mắt khiếp sợ không thôi.

Bác Tiếu tại sao lại muốn hủy hôn ước giữa cô với Tiếu Vũ Trạch? Chẳng lẽ là do cha cô đem chuyện cô đính hôn với Hàn Diệp Thần nói cho cha anh Vũ Trạch biết rồi, vì mặt mũi Tiếu gia nên mới làm vậy.

"Việc kinh doanh của Tiếu gia đang gặp khó khăn, cần Bùi thị giúp đỡ mới có thể vượt qua cửa ải này, mà đại tiểu thư Phí Lệ của Bùi thị đối với anh yêu thích đã lâu, Bùi gia nói điều kiện duy nhất để họ giúp Tiếu thị là anh phải cưới Phí Lệ" Con ngươi Tiếu Vũ Trạch âm trầm ảm đạm, hắn từng câu từng chữ nói, ánh mắt không hề chớp nhìn cô.

Hắn biết nếu nói thẳng như thế sẽ làm tổn thương đến cô, nhưng chuyện đến nước này đã hết cách rồi, hắn chính miệng nói với cô hay hơn là để cô nghe được từ miệng của người ngoài.

"Em hiểu rồi!" Thân thể Lạc Tích Tuyết như bị cái gì hung hang đâm vào, trên mặt thoáng qua sự mất mát, cô đau long nhìn hắn:"Anh phải cưới Phí Lệ".

Cô cho là cô phụ hắn, không ai nghĩ tới hắn bất đắc dĩ mà cưới người khác, cô cho là cha cô đặc biệt an bài cuộc xem mắt bởi vì sớm biết Tiếu gia sẽ thoái hôn rồi, Tiếu Vũ Trạch sẽ cưới Phí Lệ sao? Cho nên mới để cô tháng sau liền đinh hôn với Hàn Diệp Thần.

Dù sao Lạc gia cũng danh tiếng nên việc cô cùng Tiếu Vũ Trạch có hôn ước là chuyện mọi người đều biết, nếu Tiếu Vũ Trạch đột nhiên cưới người con gái khác thì sợ rằng mặt mũi của Lạc gia không biết để đâu, đối với danh dự của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

"Không! Sẽ không" Tiếu Vũ Trạch lập tức phủ nhận, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô lại, đem than thể đang không ngừng run rẩy của cô ôm chặt vào trong ngực:"Anh sẽ không cưới người con gái khác, anh chỉ thích mình em, Tích Tuyết em biết nhiều năm như vậy nhưng anh cũng chỉ yêu có mình em".

"Nhưng nếu không cưới cô ấy, Tiếu thị làm sao vượt qua khó khan này? Anh là một người trong Tiếu gia chẳng lẽ anh đứng nhìn nó đóng cửa hay sao?" Lạc Tích Tuyết đẩy hắn ra, trong mắt tràn đầy hơi nước, cô biết gia đình giau có cũng có rất nhiều việc bất đắc dĩ.

Tiếu Vũ Trạch lần nữa đem cô ôm thật chặt, hít thật sâu mùi hương trên tóc cô, lẩm bẩm thở dài nói:"Tiếu thị nếu phá sản thì vẫn có thể làm lại từ đầu, nhưng người cả đời làm vợ Tiếu Vũ Trạch thì chỉ có một. Chỉ có mình Tích Tuyết, nếu anh cưới Phí Lệ anh sẽ mất đi em, anh tình nguyện mất công ty , mất đi tất cả chứ không thể mất em được đâu, Tích Tuyết à!""

"Anh Vũ Trạch!" Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt nhu tình của Tiếu Vũ Trạch, trong long tràn đầy cảm động.

"Tích Tuyết, có đói bụng không? Anh bảo người làm chuẩn bị bữa ăn sang cho em" Tiếu Vũ Trạch vuốt vuốt vài sợi tóc đang rơi xuống bên tai cô, cảm nhận được bàn tay cô lạnh lẽo, đoán chừng cô chưa ăn sang đã chạy đến đây tìm hắn.

"Không cần!" Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu.

Mới vừa lúc nãy cô vừa nghe quản gia Chu nói cha con họ cãi nhau, giờ đi cô đoán ra được nguyên nhân rồi nếu cô còn ở lại thì sẽ chỉ làm anh Vũ Trạch khó xử thôi nên cô muốn đi trước.

Tiếu Vũ Trạch kéo cô vào trong ngực hắn, dịu dàng ôm lấy gương mặt của cô:"Tích Tuyết, chờ đi! Chúng ta vài ngày nữa là được ở bên nhau rồi, hôm nay không phải em không đi học sao, cũng đừng về nhà hãy ở bên cạnh anh đi".

"Nhưng, cha anh...." Lạc Tích Tuyết cau mày do dự, mặc dù cô rất muốn cùng anh Vũ Trạch ở chung một chỗ nhưng vừa nghĩ tới cha hắn cô có chút khó xử.

"Đừng lo lắng, cha anh sang nay phải ra nước ngoài đi họp, một tuần sau mới về" Tiếu Vũ Trạch nhìn ra khó xử của cô nên hướng cô cười cười giải thích.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, một long khẩn trương được gỡ xuống:"Thì ra cha anh không có ở đây".

"Đúng vậy, cho nên hôm nay em phải ở đây bên cạnh anh". Tiếu Vũ Trạch nắm tay cô thật chặt, dẫn cô đi xuống phòng ăn lầu dưới.

Hai người vừa nói vừa cười, ở cả ngày trong biệt thự. Lạc Tích Tuyết vẫn ôm Tiếu Vũ Trạch, cảm giác như thế thật tốt, rất thực tế, không có một tia gò bó, ngược lại có loại cảm giác vô cùng an tâm, đây chính là cảm giác thích một người.

Muốn cùng với hắn cứ lẳng lặng như vậy mà ở gần nhau, gần nhau đến già.

Cho đến buổi tối ngày thứ hai Tiếu Vũ Trạch mới tự mình lái xe đưa cô về nhà.

Lạc Tích Tuyết đẩy cửa xe ra, quay đầu hướng hắn mỉm cười, quan tâm dặn dò một câu:"Anh Vũ Trạch, lái xe cẩn thận!"

"Em cứ như vậy mà đi vào nhà sao?" Tiếu Vũ Trạch một tay kéo thân thể của cô lại, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không rời, trong mắt lóe ra tia sáng nóng rực:"Có phải nên cho người bạn trai là anh một nụ hôn nóng bỏng hay không?".

"A, anh Vũ Trạch" Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, trên mặt xẹt qua tia ngượng ngùng:"Còn chưa đi sao, ngộ nhỡ để cha em thấy được thì không hay đâu".

Bọn họ bây giờ phải bí mật qua lại, bởi vì cha mẹ hai bên đều không đồng ý, bọn họ chỉ có thể len lén yêu nhau, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ trốn ra nước ngoài sống cuộc sống của hai người. đây là kết quả mà mấy ngày nay cô cùng anh Vũ Trạch thương lượng được.

"Đừng sợ, không ai nhìn thấy đâu". Tiếu Vũ Trạch kéo than thể cô lại gần mình, hô hấp nóng rực phun trên gò má của cô.

Đang lúc Lạc Tích Tuyết do dự, hắn đã nhanh chóng ôm lên eo nhỏ của cô, môi mỏng nhanh chóng đặt trên đôi môi đỏ mọng của cô, chiếc lưỡi trơn trượt chui vào trong miệng của cô, mút hương thơm thuộc về cô.

Lạc Tích Tuyết sững sờ nhắm mắt lại, vừa bắt đầu hoàn toàn bị động càng về sau cô chủ động vòng tay qua cổ hắn, đáp lại nụ hôn của hắn.

Hai người hôn nhau kịch liệt, không chú ý tới ngay trên lầu của biệt thự Tiếu gia đang có một đôi con ngươi khát máu nhìn chằm chằm bọn họ.

Đáng chết! Lạc Thiên Uy hung hang nắm thành quyền, bên trán nổi lên gân xanh.

Người phụ nữ này đã hai ngày không có về nhà, mới vừa về đến cửa đã cùng với người đàn ông khác ôm hôn, cô thích Tiếu Vũ Trạch như vậy sao? Không chờ kịp muốn gả cho hắn như vậy sao?

Con ngươi ảm đạm hừng hực lửa, Lạc Thiên Uy nện một quyền thật mạnh lên tường, cặp mắt đỏ rực như satan ở địa ngục.

Vì sao cô lại chủ động hôn Tiếu Vũ Trạch? Cô cho tới bây giờ cũng chưa từng chủ động hôn hắn? vì sao cô cùng người đàn ông khác hôn nhau cô cũng không có chán ghét cùng kháng cự ngược lại còn rất hưởng thụ?

Hắn hận, hắn đố kỵ!! Cả người như sắp nổi điên.

Xem ra hắn muốn cô thuộc về hắn thì trước tiên hắn phải xử lý xong Tiếu Vũ Trạch, hắn còn một ngày ở đây thì Tích Tuyết sẽ vĩnh viễn không thể nào tiếp nhận hắn.

Lạc tích Tuyết trở về phòng, trực tiếp vào phòng tắm rồi ra nằm dài trên giường. Mới vừa tắt đèn, chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, ngay sau đó là âm thanh cửa phòng của cô bị mở ra.

Cô núp ở trong chă, không biết là ai đang chậm rãi đến phòng cô? Quản gia Ngô sao? Hay Vi Tĩnh Nam? Hay là người em trai mà cô không muốn gặp nhất.

Cảm thấy bóng người kia cách cô càng ngày càng gần, Lạc Tích Tuyết theo bản năng bắt đầu khẩn trương.

Cô cố gắng giữ vững hô hấp bình thường, lại cảm thấy có đôi bàn tay ấm áp đang ôm lấy gương mặt cô.

“Em đừng cho rằng cứ như vậy đi tìm hắn thì có thể làm cho tôi buông tay em ra, tôi không phải là người lương thiện như thế, cho nên tốt nhất em đừng làm những chuyện làm tôi đau long”.

Ánh mắt sáng quắc của Lạc Thiên Uy chăm chú nhìn cô, con ngươi tĩnh mịch đang dần thu lại.

Hắn không để ý đên chuyện cô dã thuộc về người khác hay chưa, chỉ cần tương lai cô thuộc về hắn là được rồi. Hắn đã hướng cô thổ lộ thì người có thể cùng đi với cô chỉ có thể là hắn.

Trong long Lạc tích Tuyết như có cái gì hung hang đập xuống, em trai cô nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hắn đối với cô còn cái chuyện tưởng niệm kia? Còn không có nguyện ý thu lại sao?

Bọn họ là chị em, tại sao hắn mãi mãi cùng không hiểu, giữa bọn họ tuyệt đối không thể xảy ra mối quan hệ vượt qua chị em được?

Hai người cứ như vậy mà giằng co, cũng không có ai nói gì nữa.

Lạc Tích Tuyết làm bộ như mình đang ngủ, nhưng thật ra trong lòng cô lại vô cùng lo lắng, cô ghét Lạc Thiên Uy can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô.

Nhưng đồng thời, cô cũng không dám tìm hắn nói chuyện như trước, cô sợ hắn lại kích động, lại làm ra cái loại sự tình như lần trước, trái tim của cô không thể nào chịu nổi chuyện đó lần thứ hai nữa đâu.

Mà Lạc Thiên Uy như cũ không có nói gì them nữa, đối với Lạc Tích Tuyết là tình thế bắt buộc, chỉ là hắn hy vọng cô có thể cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận hắn, như vậy so với việc hắn mạnh mẽ ép buộc cô thì hắn có thể an tâm và hạnh phúc hơn rất nhiều.

Hắn vẫn không muốn tổn thương cô, nhưng hắn đồng thời cũng hiểu muốn cô tiếp nhận hắn thì chỉ còn cách như thế, dù sao cô cùng Tiếu vũ Trạch quen lâu như thế rồi thì hắn cần phải làm những việc như thế mới có thể đả động đến cô.

Quyết định xong, Lạc Thiên Uy cúi người, nhẹ nhàng trên trán của cô đặt một nụ hôn nhẹ sau đó rời giường đi ra ngoài

Trong nháy mắt hắn đóng cửa lại thì Lạc Tích Tuyết từi trên giường ngồi bật dậy, lấy tay phủ lên cái trán nơi mà hắn vừa đặt nụ hôn qua, cảm thấy cái trán nóng kinh người.

Trời, hắn lại hôn cô! Câu hắn vừa nói rốt cuộc là có ý gì? Tại sao cô lại có cảm giác vô cùng lo lắng?

Em trai sẽ không vì cô mà gây ra bất lợi gì cho anh Vũ Trạch chứ?

Sang sớm ngày thứ hai, ánh mắt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sát đất chiếu rọi vào trong phòng, chiếu rọi lên chiếc bóng xinh đẹp đang ngủ say trên giường.

Lạc Thiên Uy đã thức dậy từ sớm, chuyện đầu tiên mà hắn làm là đi tới phòng cô tìm cô.

Hôm nay là chủ nhật, vừa ngày nghỉ hắn muốn cùng cô đi dạo một chút, coi như lần hẹn hò đầu tiên của hai người.

Dù sao bọn họ là chị em hắn cứ như vậy mà vào phòng cô như thế cũng khó tránh sẽ làm cho người khác hoài nghi, vừa đúng lúc đó có một người làm đang hướng phòng Lạc Tích Tuyết đi tới.

“Chờ một chút, ngươi đang làm cái gì thế?” Lạc Thiên Uy bước nhanh về phía trước, cản người làm đó lại.

“Thiếu gia!” Người làm đó hướng Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, cung kính trả lời:”Lão gia bảo tôi tớ gọi tiểu thư rời giường”.

“Cha trở về rồi sao? Cha gọi chị xuống làm gì?” Lạc Tích Tuyết thuận miệng hỏi.

Người làm suy nghĩ một chút nói:”Hình như là nói đến chuyện cưới hỏi của tiểu thư, lão gia nói muốn cùng hai nhà có một bữa ăn cơm, đem hôn kỳ của tiểu thư sắp xếp”.

“Hôm nay đính hôn sao?” Hai đầu lông mày của Lạc Thiên Uy nhăn lại, trong lòng không cầm được nóng nảy, hắn không ngờ nhanh như vậy cha lại muốn gả cô ấy ra ngoài.

Người làm gật đầu một cái:”Đúng vậy ạ, cho nên lão gia bảo tôi lên gọi tiểu thư dậy, đi chuẩn bị một chút”.

“Không cần!” Lạc Thiên Uy lạnh mặt xuống, giữa hai hàng lông mày âm thầm ngưng trọng một mạt thâm thúy:”Tôi đi gọi chị ấy dậy, cô làm việc của cô đi”.

“Dạ”. Người làm ngớ ngẩn, kỳ quái nhìn Lạc thiên Uy một cái, cúi đầu đi xuống lầu.

Lạc Thiên Uy thấy người giúp việc đã rời đi, hắn mới xoay người đi về phía phòng ngủ của cô.

Đáng chết, cha thế nhưng muốn đem cô gả cho người khác, hắn phải nghĩ biện pháp mới được.

”Lạc Tích Tuyết, dậy thôi!” Lạc Thiên Uy tức giận ở bên ngoài kêu cửa, vừa nghĩ tới việc cô đi xem mắt với người đàn ông khác thì trong lòng của hắn vô cùng tức giận.

Nhưng gõ cửa nửa ngày, bên trong cũng không có ai trả lời, Lạc thiên Uy dứt khoát đem cửa phòng mở ra rồi đi vào.

Gian phòng cực kỳ an tĩnh, chỉ có gió nhẹ lay động màn rèm tơ sát đất.

Ánh sáng trong phòng cũng không tốt, bởi cửa sổ vẫn chưa có hoàn toàn mở ra nên không có ánh sáng chiếu vào, điều này làm cho cả căn phòng ngủ mập mờ hơi thở.

Chỉ là mặc dù ánh sáng không tốt, nhưng Lạc Thiên Uy vẫn có thể nhìn rõ người con gái đang ngủ say trên giường, hắn đi lên phía trước, nhìn dung nhan ngọt ngào khi ngủ của cô, chọc người khác trìu mến.

Vốn hắn chỉ muốn gọi cô tỉnh dậy cảnh cáo cô không được cùng người đàn ông khác liếc mắt đưa tình rồi liền rời đi. Nhưng vừa cúi đầu đã nhìn thấy chiếc áo ngủ bằng ren của cô đã mở rộng một mảng lớn trước ngực, hơn phân nửa bộ ngực mềm mại lộ ra, như ẩn như hiện.

Lạc Thiên Uy cảm thấy hô hấp như cứng lại, cảng đẹp trước mắt làm cho hắn không thể nòa dời tầm mắt đi được.

Hắn không kìm hãm được cúi người, hôn lên đôi gò má ngọt ngào của cô.

Lạc Tích Tuyết nằm ở trên giường, vốn đang hô hấp đều đều ngủ nhưng không biết như có một sức mạnh đè lên người cô làm cho hàng mi cô khẽ run, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy sức mạnh trên người ra, nhưng thử mấy lần cũng không thành công nên cuối cùng cô cũng chỉ có thể để hắn đè ép mình, vô ý thức hưởng thụ nụ hôn dịu dàng của hắn.

Những ngày vừa qua vì áp lực, hơn nữa với vấn đề tình cảm với anh Vũ Trạch rất lâu cô không được nghỉ ngơi như thế này nên tối hôm qua sau khi cùng anh Vũ Trạch bàn bạc cụ thể thì cô đã ngủ rất an giấc, ngay cả trong giấc mộng cũng không ngừng mơ về hạnh phúc sau này của cô và anh Vũ Trạch, chỉ có hai người bọn họ.

”Anh vũ Trạch, em rất yêu anh”.

Cô trong mộng nỉ non, hoàn toàn không chú ý đến biểu tình cực kỳ khó coi của người đàn ông trên người.

Lạc Thiên Uy dừng động tác hôn cô lại, hai mắt hằn lên tia máu nhìn cô chằm chằm, đáng chết, ngay cả trong mơ cô cũng gọi tên của người đàn ông đó.

Xem ra người đàn ông kia đối với cô có ảnh hưởng rất lớn, nhưng cô là của hắn, hắn sao có thể để cho lòng của cô nghĩ về người đàn ông khác ngoài hắn được.

Con ngươi Lạc Thiên Uy tĩnh mịch nhìn chằm chằm cô, trong mắt là loại biểu tình thâm trầm, hắn vuốt sợi tóc mềm mại của cô, dịu dàng đem chúng vén qua sau tai của cô, bá đạo nói:”Tích Tuyết, em là của tôi, ngoại trừ tôi ra thì em không thể thích người đàn ông khác được đâu”.

Nói xong, hắn nghiêng người nằm xuống, vươn tay ôm hông của cô, kéo sát cô vào trong người hắn, đôi tay nóng rực của hắn dịu dàng mơn trớn khắp cơ thể cô, đôi môi không mất đi sự dịu dàng mập mờ hôn lên xương quai xanh nhẵn nhụi nhạy cảm của cô, ngón tay thon dài chậm rãi trên người cô trêu đùa.

Đang trong cơn buồn ngủ Lạc Tích Tuyết cảm thấy trên người cô như có cảm giác nóng ran bị khơi dậy, cô nghi ngờ mở mắt ra, khi đập vào mắt cô là khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thiên Uy thì hồn phách cô như bay lên tận trời cao.

Em trai sao lại ở trên giường của cô? Cô nhớ rõ tối qua hắn đã đi rồi mà?

Cô nhất thời kinh hô lên tiếng, cơn buồn ngủ nhất thời biến mất hoàn toàn, lập tức thanh tỉnh lại.

Thời điểm cô muốn đẩy hắn ra thì Lạc Thiên Uy lại nhanh chóng đè cô xuống lại.

Hắn dùng nụ hôn mãnh liệt chặn miệng của cô lại, lưỡi mau lẹ chui vào trong miệng của cô, cường bách quấn lấy chiếc lưỡi thơm của cô, lật khuấy dây dưa, không cho cô chút tránh né nào.

Tay của hắn dao động lên xuống, hơn nữa yêu thích trước ngực mềm mại của cô, bắt đầu cách lớp vải mỏng manh vuốt ve qua lại, càng về sau nụ hôn càng nóng bỏng, toàn thân giống như bị lửa đốt.

Ngón tay của hắn chẳng biết từ lúc nào đã cởi từng cút áo trên ngực cô ra, đầu ngón tay mập mờ cợt nhã, cô cảm thấy một chút lạnh lẽo trước ngực, áo bị hắn cởi ra phân nửa.

"A? Em...Ưm..." Lòng của Lạc Tích Tuyết hốt hoảng vô cùng, cô sợ hãi nhìn hắn, trong đại não nháy mắt trống rỗng.

Cô lại một lần nữa bị em trai của cô cưỡng hôn, muốn cùng cô làm chuyện như vậy?

Cô một chút hô hấp cũng không có, cô không phải đang gặp ác mộng chứ? Nhất định là ác mộng, không sai nhất định là như thế bằng không cô sẽ rất sợ.

Trong lòng cô rất kinh hoảng, trên mặt không nhịn được sự khó chịu, Lạc Tích Tuyết dùng toàn lực để phản kháng, hốc mắt không tự chủ đã ướt át.

Lúc cô không thể thở được nữa thì Lạc Thiên Uy mới lưu luyến buông cô ra.

Hắn cúi đầu, nhìn hai mắt đẫm lệ của cô, thở gấp liên tục trong mắt đối với hắn không có gì ngoài căm hận và bài xích thì tim của hắn xẹt qua tia đau đớn vô cùng, thì ra đối với hắn cô một chút cảm giác cũng không có.

Hắn che đôi môi đỏ mọng của cô lại, có chút phiền não nhìn cô:"Đừng có gọi, chẳng lẽ em muốn cho tất cả những người trong căn nhà này biết chúng ta giờ đang làm gì sao?"

Thân thể cô cứng đờ, lập tức ngậm miệng chặt lại.

Cô không thể, tuyệt đối không có khả năng làm cho bất cứ ai thấy tình trạng em trai đang hôn cô ám muội trên giường như thế này. Cô không quên lời cha đã cảnh cáo càng không quên một lần kia cha nhìn thấy em trai ở trên giường của cô, không hề hỏi qua lý do đã cho cô một bạt tai. Lạc Tích Tuyết bị hắn dọa làm cho hồn bay phách lạc, cô vội lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, cô tuyệt đối không để cho người khác biết chuyện này.

Lạc Thiên Uy hài long nhìn cô ưng thuận, hắn cúi đầu không cố kỵ bắt đầu gặm cắn vành tai cô, dung đầu lưỡi liếm xung quanh vành tai oánh nhuận.

Than thể cô run lên kịch liệt, sắc mặt cực khó coi, nhìn chằm chằm em trai đang chìm đắm trong nụ hôn với cô, không kìm được nữa khẽ run lên một cái, nước mắt chảy xuống lần nữa, cô thật sự khó hiểu, hắn tại sao lại đối với cô như vậy.

"Em tại sao lại muốn làm như thế này?Chị là chị của em mà?"Cô không thể bật thốt nên lời.

Là trả thù sao?Bởi vì mẹ cô chiếm đoạt cha làm mẹ hắn ôm hận mà chết?

Nhưng cha đã đem tất cả tình thương của một người cha dành cho hắn rồi mà, có hận thì chính cô hận hắn mới đúng chứ, vì hắn mà cô phải cưới một người đàn ông mà mình không hề yêu thương, liệu hôn nhân không có tình yêu có ích gì không?

"Hừ! Chị sao?Tôi yêu em, vì em mà điên lên, tình yêu tôi dành cho em không thua kém bất kỳ ai, tại sao tôi lại không có được em?"Lạc Thiên Uy vừa nghe đến chữ "chị" thì không khỏi càng them tức giận.

Hắn ghét cô dung mối quan hệ này làm cái cớ, để hắn mất đi tư cách yêu cô, mặc dù cô là chị của hắn thì hắn cũng sẽ yêu cô như vậy.

Lật người lại hắn đem Lạc Tích Tuyết đè xuống phía dưới, hướng về trước ngực của cô mà hôn.

"A, không cần, van cầu em không nên làm như vậy!" Ý thức được ý đồ của Lạc Thiên Uy nên cô trở nên khẩn trương hơn, cô đưa tay đẩy cả người hắn ra, thanh âm mang theo sự cầu xin rõ rang.

Vì sao sự tình lại trở nên như vậy? Lạc thiên Uy, hắn rõ rang là em trai của cô nhưng sao phải quấy rầy cô như thế này?

"Em rất chán ghét tôi đụng vào em sao?"Lạc Thiên Uy dừng mọi động tác lại, dung ánh mắt thâm thúy nhìn cô, trong long không khỏi cảm thấy thất bại chưa từng có.

Cô đối với Tiếu Vũ Trạch mội chút khước từ cũng không có còn chủ động ôm hôn hắn, còn đối với hắn thì lại chán ghét cùng bài xích vô cùng, chẳng lẽ trong long cô hắn không đáng để cho cô để ý dù chỉ một chút hay sao?

Lạc Tích Tuyết cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như rơi vào hầm bang.

Em trai của cô hỏi cô có phải chán ghét sự đụng chạm của hắn hay không?Cái vấn đề này còn phải hỏi sao?

Cô không ghét hắn nhưng cô không thể tiếp nhận những hành động đụng chạm này của hắn được.

"Em là em của chị chúng ta không thể có những hành động như thế này được" Trong mắt của cô hiện lên tầng hơi nước, dung ánh mắt bi thương nhìn Lạc Thiên Uy, đáy long cảm thấy thật nặng.Bọn họ đang làm cái gì đây?

"Lại em trai chẳng lẽ trừ lý do này ra em không có lý do nào để cự tuyệt tôi nữa sao?" Lạc Thiên Uy cảm thấy lòng có chút chua xót, hắn không muốn cô là chị của hắn.

Lạc Tích Tuyết co ro thân thể tựa vào bên giường, cô cố gắng ổn định nhịp tim của mình, nước mắt trào ra lại bị cô nuốt trở lại.

Mặc dù không muốn nhưng cô cùng với em trai nhất định phải có một lần nói chuyện rõ ràng.

"Thiên Uy, chị hiểu rõ em từ nhỏ sống ở Mỹ nên có thể tiếp nhận tư tưởng cởi mở hơn chị. Nhưng chị ở phương diện này rất truyền thống, chị chỉ muốn làm những chuyện như thế này với người mà chị yêu thương, chị không thể sau lưng bạn trai quan hệ lén lút như thế, nếu như em nghĩ muốn tìm sự kích thích hay mới mẻ thì em hãy tìm người khác, đừng đến quấy rầy chị nữa được không?"

Lạc Tich Tuyết hy vọng những lời này sẽ giúp hắn hiểu ra nhưng lại khiến hai đầu chân mày của Thiên Uy nhíu lại càng chặt hơn, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Ai nói với em là tôi đối với em chỉ là vui chơi một chút? Em cho rằng đối với em chỉ là vui chơi tình một đêm, chiếm được thân thể của em để tìm kiếm kcish thích sao?" Rốt cuộc hắn nhịn không được nữa hướng cô mà hét lên.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lạc Tích Tuyết hỏi ngược lại.

Lạc Thiên Uy bị cô chọc giận đến điên lên, trong mắt bừa gấp gáp vừa đau lòng.

Tại sao cô lại không hiểu tim của hắn? chẳng lẽ cô không nhận ra là hắn thật tâm yêu cô sao? Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô thì tim hắn đã không khống chế được vì cô mà nhảy cẫng lên, đã mười năm rồi, hắn không bao giờ nhìn một người con gái nào khác ngoài cô, trong tâm trí hắn chỉ có bóng hình của cô thôi.

"Tôi yêu em không phải tình cảm mà một người em trai dành cho chị gái, đây là tình yêu của một người đàn ông đối với người con gái mình yêu, tôi muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với em, phương pháp tốt nhất là cùng em kết hôn, cho nên em phải gả cho tôi". Hắn vuốt ve mái tóc của cô khóe miệng khẽ nâng lên.

"Cái gì? Em muốn cùng chị kết hôn?" Lạc Tích Tuyết quả thật không thể tin được, cô trừng con mắt thật to, thở gấp:"Không thể, chúng ta không thể làm như thế?"

74. Chương 74

"Nhưng tôi chỉ thích em, muốn kết hôn với em, tại sao em không gả cho tôi?" Lạc Thiên Uy nhíu mày, đối với vẻ mặt kháng cự của Lạc Tích Tuyết hắn rất không hài lòng, hắn cố chấp hướng phía cô quát lên.

“Thiên Uy, giờ em còn quá nhỏ, chuyện kết hôn chờ em lớn lên chút em sẽ hiểu” Cô thở sâu một hơi, chỉ có thể an ủi hắn như thế.

“Tôi nhất định sẽ làm cho em gả cho tôi” trong mắt Lạc Thiên Uy chớp động, khóe miệng hắn nâng lên một nụ cười, mang theo sự kiên định hiếm thấy “Nhớ. Từ nay về sau em chính là người con gái cua tôi”.

Nói xong hắn đẩy cô ngã xuống dưới, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vong tình hôn xuống. Nụ hôn này rất nhẹ, rất nhạt nhưng cũng rất nồng, rất thật.

Tuy chỉ ngắn ngủi vài giây nhưng lại đem toàn bộ tâm tình của Lạc Thiên Uy bộc lộ ra hết, tình cảm hắn đối với cô tất cả đều ngưng tụ tại nụ hôn này, dường như lúc này không gian chỉ còn hai người bọn họ mà thôi.

“Ngoan. Đừng khóc” Lạc Thiên Uy cúi đầu, hôn lên nước mắt trên mặt của cô, đè thấp giọng dụ dỗ cô “Cha đang ở dưới lầu chờ chúng ta, nhanh thay quần áo đi để trễ cha sẽ hoài nghi đó”.

Lạc Tích Tuyết hít mũi một cái, không phản ứng kịp hỏi lại “Cha đang đợi chúng ta sao?”

“Hôm nay cha muốn dẫn em cùng Hàn Diệp Thần đi ăn cơm, thỏa thuận hôn kỳ của các người” Tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy nheo lại, nhìn về phía cô.

“Cái gì?: Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, con ngươi thu nhỏ lại cô không muốn gả cho Hàn Diệp Thần.

Lạc Thiên Uy nắm chặt tay của cô tựa như đảm bảo cùng cô “Yên tâm, tôi sẽ không để cha gả em cho người khác đâu”.

Sắc mặt cứng đờ một chút, có chút không thích ứng kịp cúi đầu xuống, nghe những lời như thế của em trai cô có chút không được tự nhiên.

“Em thay quần áo trước đi, tôi xuống lầu trước” Ngón tay thon dài của hắn khẽ vuốt khuôn mặt mê người của cô, lưu lại một nụ hôn trên trán lưu luyến không muốn rời.

Lạc Tích Tuyết nhất thời không hiểu nổi, cô ngồi thừ trên giường, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì? Em trai của cô đối với cô làm chuyện gì cô hoàn toàn không dám nghĩ tới nữa.

Sau khi rời giường, cô chạy thẳng tới phòng tắm, đem thân thể chính mình tẩy sạch nhất là địa phương mà Thiên Uy vừa hôn qua.

Cô sợ lưu lại vết hôn cha sẽ nhìn thấy, sẽ làm cha hoài nghi. Trong gương, Lạc Tích Tuyết mặt trên người bộ váy hiệu Chanel thanh nhã, trang điểm nhàn nhạt, nhìn qua vừa chín chắn nhưng lại không mất đi sự phong tình của tuổi trẻ, rất phù hợp với bộ dạng đại tiểu thư của cô.

“Tích Tuyết, chuẩn bị xong chưa? Sao lại lâu như thế?” kèm theo tiếng nói trầm thấp là Lạc Chấn Long bước vào phòng. Lạc Tích Tuyết vừa mặc xong quần áo từ trong phòng tắm đi ra.

“Trời nóng như thế con mặc áo tay dài làm gì?” lạc chấn Long kinh ngạc mà nhìn con gái của mình.

Lạc Tích Tuyết gượng giọng giai thích “Tại hôm nay con có chút không thoải mái, không phải trong phòng ăn có máy điều hòa sao con sợ cảm lạnh thôi”.

“KHông thoải mái?” Lạc Chấn Long sửng sốt, đoán việc con gái không thoải mái chắc là wor phương diện kia nên hắn cũng không hỏi nhiều, liền gật đầu một cái “Chuẩn bị xong thì xuống lầu đi”.

“Dạ” Lạc Tích Tuyết thấy cha đã rời đi nên thở phào nhẹ nhõm.

Trầm mặc cúi đầu, đi theo sau Lạc Chấn Long xuống lầu , Lạc Tích Tuyết liếc mắt liền thấy Lạc Thiên Uy tây trang nghiêm chỉnh đang đợi dưới lầu.

Một thân màu đen theo phong cách LV, cổ áo sơ mi thấp lộ ra cái cổ màu đồng, một đôi mày kiếm bên dưới là đôi mắt thâm thúy, lộ ra ánh sáng mê người, giống như chỉ làm cho người ta nhìn một cái, liền sẽ trốn không thoát .

Hai tay hắn lơ đãng để trong túi quần, thân hình to lớn cao ngạo cùng khí chất nổi bật bất phàm, đủ cho hắn nhìn qua giống như một hoàng tử cao quý mê người.

Hôm nay Lạc Thiên uy ăn mặc rât trang nghiêm, đẹp trai, cô thiếu chút nữa không nhận ra được người con trai nho nhã trước mắt này lại là em trai của cô Lạc Thiên uy.

"Uy thiếu gia hôm nay rất đẹp trai a." Mấy người làm nữ bàn tán xôn xao, đỏ mặt ở một bên nhỏ giọng nói thầm.

Lạc Tích Tuyết sửa lại một chút sợi tóc bên tai, kinh ngạc nhìn về phía cha: "Thiên Uy cũng đi cùng chúng ta sao?" Cô thấy cảm giác hôm nay giống như người đi xem mắt là em trai cô.

"Thiên Uy dù sao hôm nay cũng không có chuyện, đi cùng chúng ta gặp anh rễ tương lai cũng tốt." Lạc Chấn Long không cảm thấy không ổn, đối với người con trai này, hắn rất hài lòng.

Người một nhà cứ như vậy lên xe riêng, Lạc Chấn Long ngồi ở phía trước, Lạc Thiên uy cùng Lạc Tích Tuyết ngồi ở phía sau xe.

Lạc Tích Tuyết thủy chung đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, mà Lạc Thiên Uy ánh mắt luôn thủy chung quét qua khuôn mặt của co.

Hắn hôm nay cố ý ăn mặc như vậy, chính là muốn cùng cô xứng đôi, hắn tại sao có thể để Tích Tuyết của hắn đi xem mắt đây?

Xe chạy đến khách sạn, Lạc Chấn Long xuống xe trước, Lạc Tích Tuyết vừa muốn mở cửa xe, Lạc Thiên uy đột nhiên ở phía sau kéo lấy cô.

"Tích Tuyết, tôi sẽ không để cho hắn có cơ hội cưới em ." Hắn ghé vào bên tai của co nhỏ giọng nói.

Nói xong, Lạc Thiên Uy thần bí nhìn cô, xoay người ra khỏi xe.

Lưu lại một lạc Tích Tuyết đang kinh ngạc không ngừng, hắn nói như vậy là có ý gì? Hắn sẽ không gây họa chứ?

Phòng khách sạn phong cách rất cao nhã, rất phù hợp với Hàn diệp thần.

Mẹ kế cùng Vi Tĩnh Nam ngồi một chiếc xe khác tới, lúc này phu nhân Lâm đang lôi kéo mẹ kế trò chuyện với nhau thật vui vẻ, vừa thấy Lạc Tích Tuyết liền nâng khuôn mặt tươi cười tiến lên đón.

Dù sao hôn nhân này liên quan đến lợi ích buôn bán của hai nhà.

"Diệp Thần, mau qua đây, Tích Tuyết đến rồi!" Lâm phu nhân kêu con trai mình lại

Hôm nay Hàn Diệp Thần mặc bộ âu phục màu xám tro nhạt , bên trong là áo sơ mi trắng, thiết kế đơn giản là lộ rõ thân hình cao ráo của hắn, có phong cách của một công tử nho nhã.

"Tích Tuyết, chúng ta ngồi đi" Hắn cười, đi lên trước rất tự nhiên nắm tay cô.

Lạc Thiên Uy lại vượt lên trước một bước, hắn kéo cô qua ngồi bên canh hắn, lạnh nhạt mà nói: "Không cần, chị cùng tôi ngồi chung một chỗ là được rồi!"

"À?" Lâm phu nhân cùng Hàn diệp thần đều kinh ngạc, tuy nói chị em tình cảm tốt, nhưng em trai cũng không thể bá chiếm chị như thế, không để cho chi cùng vị hôn phu ngồi chung một chỗ.

"Thiên Uy, đừng làm rộn." Lạc Tích Tuyết cứng đờ ngồi xuống, cô chỉ có thể kéo cánh tay hắn, ý bảo hắn không được làm bậy.

Lạc Thiên Uy thấy cô khẩn cầu, tự nhiên mềm nhũn ra, hắn phất tay một cái: "Ừ."

"Nhưng nếu hắn dám chiếm tiện nghi của chị, chị cần phải nói cho em biết!"con ngươi của hắn sắc bén mang ý cảnh cáo nhìn Hàn diệp thần một cái, kéo thân thể cô qua nhẹ giọng nói với cô.

Tròn lòng cô lướt qua cái gì đó khác thường, hướng hắn khẽ mỉm cười: "Ừ."

Hai gia đình cứ như vậy vây quanh ngồi nói chuyện, kẻ xướng người họa.

Chỉ có Lạc Thiên Uy không nói lời nào, vẫn ngồi ở một bên trong góc, thưởng thức trà nhìn chằm chằm Hàn diệp thần.

”Tích Tuyết, em thích ăn cái gì? Anh gắp cho em.” Hàn diệp thần hướng lạc Tích Tuyết dịu dàng cười một tiếng, săn sóc hỏi.

Lạc Tích Tuyết liền vội vàng lắc đầu: ”Không cần làm phiền, tôi tự làm được.”

”Ăn cá đi, cá có dinh dưỡng.” Hàn diệp thần chủ động gắp cho cô một miếng cá, đặt trong chén của cô

”A, cám ơn.” Lạc Tích Tuyết sững sờ hai giây, chỉ có thể gật đầu đáp tạ.

Hàn diệp thần nhướng mày, cười tà đến gần lạc Tích Tuyết, ôm lên eo của cô: ”Anh đã chủ động gắp thức ăn cho em rồi, Tích Tuyết có phải hay không cũng nên dắp cho anh?”

”A!” Lạc Tích Tuyết sắc mặt cứng đờ, biết mình trúng kế, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể gắng gượng nói: ”Được rồi.”

Cô không tình nguyện gắp cho Hàn diệp thần môt miếng cá, trong lòng hắn rất vui mừng, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, dịu dàng vuốt ve tóc của cô.

Lạc Thiên Uy thấy một màn này, tâm như bị dao đâm.

Đáng ghét, hắn lại dám đụng cô!

Cầm lên ly rượu đỏ, ngẩng đầu lên uống hơn phân nửa.

Không cảm nhận được mùi rượu thơm ngon, ngược lại có một cổ đăng đắng nồng nặc lan tràn trong miệng.

Thức ăn ngon lần lượt được đưa lên, Lạc Tích Tuyết không nói một lời lẳng lặng ăn, Hàn diệp thần săn sóc quan tâm cô cũng không để ý, hiện tại cô phải làm cho cha tin tưởng, cô đã thỏa hiệp, quyết định cùng Hàn diệp thần ở cùng một chỗ.

Chỉ có như vậy, cha mới có thể buông lỏng đề phòng với cô, lúc đó cô mới có cơ hội cùng anh Vũ Trạch bỏ trốn.

Hàn diệp thần rất thương yêu cô, đối với cô dịu dàng chăm sóc, thỉnh thoảng còn có thể chọc cô vui vẻ, một bàn mọi người nhìn ra được, hắn thật rất thích Lạc Tích Tuyết.

”Trai tài gái sắc, hai người các con thật rất xứng đôi!” Lâm phu nhân đoan trang cao quý, cười nhìn hai người nói.

Mẹ kế cũng là lên tiếng phụ họa: ”Đúng vậy, Đúng vậy, lão gia, tôi xem Hàn thiếu gia nhất định là một nhân tài, Tích Tuyết có thể gả cho hắn, về sau nhất định rất hạnh phúc.” Trong lòng bà mong chờ Lạc Tích Tuyết có thể sớm một chút gả đi ra ngoài, như vậy tài sản Lạc gia, bà có thể có một phần rồi.

”Lạc phu nhân quá khen.” Hàn diệp thần bình tĩnh thong dong nói.

”Nào có nào có, trong giới kinh doanh không ai không biết Hàn thiếu gia là một nhân tài,Tích Tuyết nhà chúng ta thật là tu ba kiếp mới được lấy được cậu.” Mẹ kế mặt mày hớn hở nói, nếu không phải lão gia đã sắp xếp xong xuôi, bà thật muốn đem con gái của bà gả cho hắn.

”Lạc phu nhân xin yên tâm, Tích Tuyết gả tới đây về sau, con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.” Hàn diệp thần lập tức tỏ thái độ, nhìn Lạc Tích Tuyết trong mắt tràn đầy nhu tình.

Lạc Tích Tuyết cũng giơ ra khuôn mặt tươi cười, chỉ là nụ cười này giống như đóa hoa rực rỡ, làm cho Lạc Thiên Uy một hồi tâm loạn.

Hắn thật muốn cứ như vậy mang cô giấu đi, không muốn những người khác cũng có thể thấy nụ cười xinh đẹp của cô như thế.

”Lạc tổng, nếu phu nhân cũng rất hài lòng, ngài xem việc hôn sự này nên tính rồi?” Lâm phu nhân nhìn ra lòng của con trai bà đúng lúc đem vấn đề mấu chốt nói ra.

Lạc Chấn Long ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Tích Tuyết, lại nhìn con rể tương lai một chút, coi như là tương đối hài lòng gật đầu một cái: ”Vậy quyết định tháng sau đi”

”Cha, tháng sau con muốn trở về trường ở bên ấy để học tiếp!” Lạc Thiên Uy đột nhiên cắt đứt lời của cha, tuyên bố một câu làm mọi người sững sờ.

”À?” Mọi người đều không hiểu, Uy thiếu không phải đã tốt nghiệp tại Mỹ hay sao, bây giờ chẳng phải đang giúp quản lý công ty hay sao? Làm sao đột nhiên lại muốn quay lại trường?

Lạc Chấn Long giận tái mặt , không vui nhắc nhở: ”Thiên Uy, cha đang cùng Lâm phu nhân nói đến hôn sự của chị con”

”Chuyện của con chẳng lẽ không quan trọng sao? con muốn trở về trường học.” Lạc Thiên Uy chợt đứng lên, không phục nhướng nhướng mày: ”Cha không thể chỉ thiên vị chị như thế.”

”Con” Lạc Chấn Long mặc dù đối với bộ dạng vô lễ của đứa con trai này rất không vui, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không tiện phát tác.

Hai cha con cứ như vậy giằng co, mọi người trên mặt rất khó coi.

Lâm phu nhân hiểu lí lẽ, bà vội vã cười ra mặt hoà giải: ”Cha con các ngươi có chuyện gì cứ nói đi, chúng ta đúng lúc cũng tán gẫu một chút, diệp thần, bồi mẹ đi ra ngoài đi dạo một chút.”

”Tĩnh Nam, cũng cùng mẹ đi ra ngoài đi.” Mẹ kế thấy tình hình không ổn, vội vàng lôi kéo Vi Tĩnh Nam rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Lạc Tích Tuyết, Lạc Thiên Uy, cùng Lạc Chấn Long

Lạc Tích Tuyết cũng cảm thấy không khí có chút khẩn trương, cô đứng lên: ”Cha, con đi nhà vệ sinh một chút”

Nói xong, cô cũng lắc mình rời đi, chỉ là cô vừa bước ra khỏi phòng liền nghe bên trong truyền đến tiếng nói của Lạc Thiên Uy: ”Cha, tại sao muốn đem chị gả đi ra ngoài?”

Một khắc kia, chẳng biết tại sao, trong lòng cô có mấy phần xúc động.

Cha mặc dù bức bách cô, nhưng em trai thay cô ra mặt, mặc kệ động cơ của hắn là gì, trong lòng cô rất cảm kích hắn.

Lạc Tích Tuyết đến phòng toilet, lúc đi ra vừa vặn điện thoại di động trong túi vang lên.

”Alo, anh Vũ Trạch” Lạc Tích Tuyết vừa nghe đến người gọi đến là Tiếu Vũ Trạch , lập tức hưng phấn bắt máy.

Tiếu Vũ Trạch thẳng thắn biểu đạt tình yêu: ”Tích Tuyết, anh rất nhớ em, em có nhớ anh hay không?”

”Có.” Lạc Tích Tuyết đỏ mặt, gật đầu một cái.

”Tích Tuyết, cuối tuần này em có rãnh không? Anh dẫn em đi chơi.” Tiếu Vũ Trạch trong lòng mong đợi.

Lạc Tích Tuyết không cần suy nghĩ liền gật đầu: ”Được ạ.”

Hai người bí mật hẹn ước thời gian địa điểm, lại hàn huyên thật lâu, nói không ít lời tâm tình, lúc này mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Lạc Tích Tuyết rời đi vừa tới khúc quanh,cô không thấy rõ đường, đụng phải lồng ngực rắn chắc của một người đàn ông.

”A, thật xin lỗi.” Cô nóng nảy cúi thấp đầu nói xin lỗi, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú vô cùng quen thuộc.

Hàn diệp thần, làm thế nào trùng hợp như vậy, vừa lúc đụng phải hắn? !

”Tích Tuyết, em Chủ nhật tuần này muốn đi ra ngoài ước hẹn?” con ngươi sắc bén băng hàn của hắn nhìn chằm chằm cô, có loại hơi thở quỷ dị ở bên cạnh hắn lan tràn ra.

”Anh nghe sao?” Lạc Tích Tuyết trong bụng run lên, có chút biểu lộ phức tạp.

”Ừ.” Hàn diệp thần trầm giọng từ trong miệng tràn ra một tiếng, trong ánh mắt không che giấu được nỗi thất vọng: ”Em cùng hắn vẫn còn ở cùng nhau?”

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt hắn, cô thở dài một hơi: ”Tôi sẽ nói chuyện với cha, hủy bỏ hôn ước của chúng ta .”

Nói xong, cô xoay người muốn đi, nếu bị hắn bắt gặp, cô cũng không cách nào diễn trò được nữa.

”Lạc Tích Tuyết!” Hàn diệp thần nắm lấy tay cô, bình tĩnh nhìn thẳng cô, trong đôi mắt thâm u ánh lên tia sáng.

”Gả cho anh, anh nhất định sẽ đối tốt với em.” Hắn mở miệng, hướng cô cam kết.

Trong mắt cô lóe lên tia áy náy: ”Hàn tiên sinh, tôibiết anh là người tốt, nhưng rất xin lỗi, tôi đối với anh không có cảm giác gọi là thích.” Trong lòng của cô từ đầu tới cuối đều chỉ thích anh Vũ Trạch mà thôi.

”Anh không ngại chuyện đó?” Hàn diệp thần vẻ mặt bị thương không dứt, hắn lui một bước dài, ánh mắt vẫn như cũ chấp nhất: ”Anh hiểu rõ tình cảm là cần phải từ từ bồi dưỡng, không sao, nếu như em bây giờ không yêu anh, anh có thể đợi.”

”Anh” Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc nhìn hắn, lắc đầu nói: ”Không được, như vậy với anh không công bằng.”

Hàn diệp thần ôm cô vào trong lòng, cúi đầu muốn hôn lên môi của cô: ”Nhưng anh thích em,muốn anh buông tha em, anh không làm được.”

”Xin anh tự trọng!” Lạc Tích Tuyết dùng sức đẩy hắn ra, vẻ mặt xa cách: ”Tôi muốn cùng anh nói chuyện rõ ràng, tôi đã có bạn trai, xem mắt với anh là do cha bức bách, nếu như không có sự uy hiếp từ cha tôi, tôi đã không gặp anh rồi”

”Em chán ghét anh như vậy sao?” Hàn diệp thần ngơ ngẩn, không thể tin nhìn cô.

Hai hàng lông mày nhỏ nhắn của cô khẽ nhíu lại, ánh mắt lành lạnh: ”Không thể nói ghét, nhưng là không thích, nhưng nếu như anhcó thể chủ động cùng cha tôi nói hủy bỏ hôn ước của chúng ta, có lẽ chúng ta sẽ là những người bạn tốt.”

”Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới, nếu như em không gả cho anh thì cha em có lẽ sẽ an bài em với một người khác?” Hàn diệp thần đưa mắt nhìn cô nói rõ.

”Tôi không biết.” Lạc Tích Tuyết mắt khép hờ, thái độ nhàn nhạt ưu sầu.

Hàn diệp thần cầm tay của cô lên, vừa định nói cho cô hiểu thì Vi Tĩnh Nam chạy tới, cô cũng không biết là có chuyện gì, lôi kéo Hàn diệp thần rồi rời đi.

Lạc Tích Tuyết khẽ thở dốc một hơi, mặc dù cô bình thường đều không thích Vi Tĩnh Nam, nhưng mà giờ phút này sự xuất hiện của cô ta ngược lại giúp cô giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Một cuộc xem mắt cứ như vậy kết thúc, Lạc Tích Tuyết về đến nhà, không thấy Lạc Thiên Uy cùng cha.

Ngày thứ hai cô ở trường, bỗng một chiếc xe Benz màu đen đắt giá từ cửa trường học chạy vào trong, dừng ngay bên dưới bãi xe trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tất cả các sinh viên trong trường.

”Oa! ! !” Mọi người đồng thanh kêu lên.

Nhìn chiếc xe này cũng biết giá cả xa xỉ rồi, người ngồi trong đó nhất định không giàu cũng quý.

”Nghe nói trường học mới chuyển tới một đại thiếu gia!”

”Vậy sao vậy sao? Có đẹp trai không?”

”Cậu nên hỏi hắn có bạn gái chưa mới đúng?”

”Vậy hắn có bạn gái chưa?”

”Hình như nghe nói vẫn còn độc thân.”

”Wow! Có hi vọng gả vào gia đình giàu có rồi!”

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng mọi người nghị luận, còn có tiếng thét chói tai của các cô gái, dù sao cho tới bây giờ có rất ít người giàu có đến đây học.

Lạc Tích Tuyết không để ý nhiều, chỉ là nhìn chằm chằm chiếc xe đó, cứ có cảm giác nhìn quen mắt khác thường. Xe này sao cô cảm thấy quen thuộc như vậy.

”Tích Tuyết, cậu đoán người ngồi trên xe sẽ như thế nào?” Trần Tiểu Mạt đẩy cánh tay cô một cái.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm cửa xe.

Đầu tiên bước xuống xe là người tài xế, mặc đồng phục làm việc chỉnh tề, cung kính đi tới phía sau mở cửa.

Cửa xe mở ra, đạp vào mắt của mọi người là đôi giày da sáng bóng, một thân hình thon dài cao từ trên xe đi ra, mặc đồng phục học sinh trường bọn họ, tây trang màu đen tranh nhã, da thịt màu đồng như tượng thần Hy Lạp,gương mặt tuấn tú mê người, tôn lên vẻ tuấn mỹ tà mị của hắn, cả người giống như toàn thân cũng tản ra ánh sáng chói mắt

”Rất đẹp trai.” Sau lưng các cô gái đã bắt đầu hoan hô.

Mà Trần Tiểu Mạt cũng là vẻ mặt si mê: ”Quá đẹp trai xuất sắc rồi, quá hoàn mỹ, mình chưa bao giờ thấy có người mặc đồng phục trường chúng ta mà lại có khí chất như vậy

”Tích Tuyết, cậu nói phải không?” Cô quay đầu lại, hỏi ý kiến bạn tốt, nhưng đảo mắt vừa nhìn, đã không thấy bóng dáng của cô.

Lạc Tích Tuyết khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó thì phản ứng đầu tiên chính là trốn.

Cô núp vào sau một cái cây, cả người như giống như bị chạm điện, cứng ở tại chỗ.

Thế nào lại là em trai cô? Thiên Uy làm sao sẽ tới học ở trường cô được? Còn mặc đồng phục? Chẳng lẽ hắn thật cùng cha nói chuyện thành công, muốn tới nơi này đi học?

”Tích Tuyết, cậu làm sao vậy, làm gì một mình trốn ở chỗ này?” Trần Tiểu Mạt tìm nửa ngày mới nhìn thấy Lạc Tích Tuyết.

Quả nhiên, cô lớn tiếng thành công hấp dẫn tất cả sự chú ý của các bạn học, dĩ nhiên cũng bao gồm Lạc Thiên Uy , con ngươi hắn sắc bén vẫn chăm chú nhìn vào cô.

Lạc Tích Tuyết bị hắn nhìn tựa hồ có thể cảm thấy hắn đang tức giận.

Cô biết em trai nhất định là đang trách cứ cô trốn hắn, thế nhưng có thể trách cô sao? Ai bảo hắn không nói một tiếng liền chạy đến trường cô học.

”Tích Tuyết, cậu không sao chứ? Sắc mặt thế nào kém như vậy?” Trần Tiểu Mạt thấy sắc mặt cô không tốt, không khỏi quan tâm hỏi.

”Không có không có,mình không sao!” Lạc Tích Tuyết phun ra nuốt vào lắc đầu một cái, thật ra thì trong lòng cô thấp thỏm không yên.

Hắn là tới trường học của cô đi học sao? Nhưng nghe cha nói hắn không phải đã tốt nghiệp ở Mỹ rồi sao? Vậy hắn lần này tới trường học của cô không phải là vì cô chứ?

Nghĩ tới đây, lại nghĩ tới những lời trước kia hắn nói với cô, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy cả người rơi vào hầm băng, thấy lạnh cả người từ đầu ngón chân lạnh đến đỉnh đầu.

”Không phải vậy, không phải vậy, nhất định không phải như vậy.” Cô ý thức hỗn độn lắc đầu, liều mạng ở trong lòng an ủi mình.

Bên cạnh Trần Tiểu Mạt nhìn cô không giải thích được: ”Tích Tuyết, không phải cái gì?”

”Không có, không có gì, trắc nghiệm sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh đi đi.” Lạc Tích Tuyết hồi hồn, vội vàng dời đề tài, cô nở một nụ cười gượng, lôi kéo bạn tốt đi.

Trên đường chạy, thầy giáo thể dục đã cầm đồng hồ bấm giờ, nhưng cô lại có dáng vẻ không yên.

”Này, Lạc Tích Tuyết, chuẩn bị chạy rồi kìa!” Trần Tiểu Mạt lôi kéo ống tay áo bạn tốt, tốt bụng nhắc nhở.

”Ừ, biết.” Lạc Tích Tuyết cố gắng để ình tập trung tinh thần, chuyện gì đến sẽ đến, cô lo lắng cũng vô ích, nếu em trai đột nhiên chuyển tới trường cô học, cô cần chờ hắn chủ động tới tìm cô để giải thích cho rõ ràng.

”Phanh!” một tiếng súng vang lên, mọi người rối rít từ trên đường đua chạy tới, Lạc Tích Tuyết cùng Trần Tiểu Mạt cũng chạy theo mọi người.

Trần Tiểu Mạt trời sanh đã là người ghét vận động, hơn nữa co ghét nhất chính là chạy bộ, không chạy được bao lâu đã đuối rồi.

Hai người là những người chạy đến sau cùng, hiển nhiên đã quá yêu cầu thời hạn, bài thi lần này thất bại, lần sau phải thi lại.

”Tích Tuyết,cậu hôm nay thế nào cũng chạy chậm như vậy?” Trần Tiểu Mạt đi tới bên cạnh cô, kinh ngạc mà nhìn cô: ”Không phải là cậu cố ý chờ mình đó chứ ? Sợ mình một người cô đơn, nên muốn thi lại với mình?”

”Đừng nói nữa” Lạc Tích Tuyết chạy đầu đầy mồ hôi, cô tức giận thở hổn hển , nếu không phải vì đột nhiên em trai cô đến đây, cô làm sao lại chạy không tốt thế này. Đều do cái tên xấu xa đó!

”Mệt quá .” cô xụi lơ ngồi xuống, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô,”Mình khát quá!”

Lập tức có một chai nước suối đã ướp lạnh đưa tới trước mặt cô.

Cô nhận lấy nước suối, không chút nghĩ ngợi liền uống một hớp lớn: ”Cám ơn cậu, Tiểu Mạt.”

Đem chai nước trả lại cho bạn tốt, lại phát hiện người nhận lấy chai là tay của một người đàn ông, cô theo cánh tay giương mắt lên nhìn, thì ra là em trai của cô Lạc Thiên Uy, mà một bên Trần Tiểu Mạt đã sớm sảng khoái ở căn tin của trường.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn, lập tức nuốt nước miếng, cứng đờ cười, nói: ”Thiên Uy, sao em lại tới đây?”

Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ lôi kéo tay cô, đi về trước.

”A, em dẫn chị đi đâu?” Lạc Tích Tuyết không thuận theo, muốn hất tay của hắn ra. Đây là thái độ gì, nhìn thấy cô cũng không biết lễ phép kêu cô một tiếng chị.

Lạc Thiên Uy như cũ không nói lời nào, chỉ lôi kéo tay cô rời đi, muốn đem cô ôm vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết theo bản năng đề phòng, cô rất sợ, hiện tại đang ở trường học, nhiều bạn học như vậy đều đang nhìn họ.

”Khụ khụ ——” cô ho nhẹ một tiếng, dùng giọng nói nghiêm túc chất vấn: ”Thiên Uy, em đến trường chị làm gì?”

Lạc Thiên Uy nhìn co chằm chằm, đột nhiên không đầu không đuôi nói: ”Em ăn cơm trưa chưa?”

”Hả? !” Lạc Tích Tuyết ngẩn người, sao hắn đột nhiên lại hỏi vấn đề này, co ăn cơm chưa thì mắc mớ gì tới hắn à?

”Đi!” Lạc Thiên Uy thấy vẻ mặt chần chờ của cô, liền đem cô từ bãi tập rời đi. Chỉ là lần này hắn nắm tay của cô, không có hành động gì quá đáng, cho nên người ngoài nhìn vào chỉ thấy mối quan hệ thân thiết của chị em bọn họ mà thôi.

Lạc Tích Tuyết đột nhiên bị hắn kéo đi như vậy, không kịp nói vài câu với Trần Tiểu Mạt, nên chỉ ở phía xa cùng cô phất tay một cái.

Lạc Tích Tuyết tâm tình buồn bực bị em trai của mình kéo ra ngoài.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy lại đem cô mang tới nhà hàng cao cấp trong trường học,cô hiểu ra thì ra là hắn dẫn cô tới dùng cơm.

” Chị còn không đói bụng!” Cô muốn đi, nhưng thấy khuôn mặt nghiêm lại của hắn thì, cảm thấy áp lực, cô ở đối diện với hắn ngồi xuống: ”Nếu không chị ở chỗ này cùng dùng bữa trưa với em?”

”Chị buổi trưa không dùng cơm!” Lạc Thiên Uy hoàn toàn là giọng khẳng định, trên mặt hiện lên sự quan tâm, giống như là bạn trai quan tâm đến bạn gái của mình vậy.

Lạc Tích Tuyết im lặng, em trai của cô lúc nào thì biến thành bảo mẫu rồi, thích chằm chằm vào việc của cô như thế, ngay cả buổi trưa của cô hắn cũng muốn quản sao? Chẳng lẽ hắn phái người theo dõi cô sao? Nếu không hắn làm sao biết cô buổi trưa chưa ăn cơm?

”Chị là cố ý không ăn, chị đang giảm cân.” Lạc Tích Tuyết nâng cằm lên, rất có đạo lý cùng hắn giải thích.

Lạc Thiên Uy vui ve cười, nói nghiêm túc: ”Dù em có biến thành heo, tôi cũng sẽ thích em như cũ.”

Hắn chính là thích cô, vô luận cô biến thành hình dáng gì, hắn cũng thích.

Nhưng là, nhìn thấy cô không thương tiếc mình như thế, một ngày ba bữa đều không ăn toàn bộ, hắn không thể không để ý, nhất định phải tới tự mình quan tâm cô, nhìn cô mỗi bữa đều ăn, hắn mới yên tâm.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu, sắc mặt có chút khó coi, nếu những lời này là do một người đàn ông khác nói ra, cô có thể sẽ cảm động, nhưng là do em trai cô nên cô cảm thấy không được tự nhiên.

Chẳng lẽ là hắn đối với cô,vẫn tâm niệm như vậy sao?

Thức ăn trên bàn đã dọn lên đầy đủ, tất cả đều là những món Lạc Tích Tuyết thích ăn, cô không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Lạc Thiên Uy, hắn làm sao biết khẩu vị của cô.

”Thế nào không ăn?” Lạc Thiên Uy thấy cô chậm chạp vẫn không đụng đũa, hắn khẽ cau mày.

Lạc Tích Tuyết đưa ánh mắt hướng tới hắn, giận dỗi nhìn hắn, nói: ”Chị không đói bụng, không muốn ăn.”

”Không muốn ăn sao?” Lạc Thiên Uy đột nhiên tà tứ cười, trong mắt chớp động mập mờ ánh sáng không rõ: ”Hay là em muôn tôi chính miệng đút cho em ăn?”

Nói xong, tay của hắn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

”Hả? Em” Cô chấn động, liền rút tay của mình về: ”Nơi này là trường học, em không được làm loạn!”

Lạc Thiên Uy nhíu mày, không quan tâm: ”Là trường học thì sao, tôi muốn làm chuyện gì, không ai có thể ngăn cản được tôi.” Lúc nói lời này, đôi mắt hắn không hề chớp, nhìn chằm chằm cô.

Lạc Tích Tuyết trong bụng một hồi sợ hãi, cô biết cái này em trai cô nói thật nói gì nhất định sẽ làm được.

Cô nhìn chằm chằm hắn, cắn môi không nói lời nào, vẫn là một bộ mặt kháng cự.

Lạc Thiên Uy bất đắc dĩ khẽ thở dài, tự tay bới thêm một chén cháo thơm ngon đặt ở trước mặt của cô, bá đạo ra lệnh: ”Ăn đi.”

”Tôi thật sự ăn không vô.” Lạc Tích Tuyết thật sự là không muốn ăn, nói thế nào cô cũng là chị của hắn, hắn nói gì cô sẽ phải làm nấy sao, rất mất mặt.

”Vậy tôi sẽ tới đút cho em ăn ?” Lạc Thiên Uy đứng lên, liền đem chén cháo đi tới, làm bộ muốn ngồi xuống bên cạnh cô.

Lạc Tích Tuyết cả kinh, vội vàng nói: ”Được rồi, được rồi, em đừng động tay động chân, chị tự ăn được.”

Cô hất mặt, chủ động bưng chén cháo lên ăn.

Lạc Thiên Uy cong lên khóe miệng, giơ ra nụ cười thắng lợi, cô cuối cùng cũng nghe lời hắn.

Lạc Tích Tuyết khéo léo uống xong chén cháo , ăn xong cô cảm thấy hơi đói một chút rồi, một ngày cũng không ăn cái gì, lại chạy nữ, cả người cô cũng mềm nhũn.

”Em nhìn ta làm gì? Em cũng ăn đi!” Vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Lạc Thiên Uy ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, trong lòng cô rất khó chịu.

”Ừ.” Lạc Thiên Uy dời mắt đi, cũng cúi đầu dùng bữa.

”Em ăn nhiều một chút.” Vừa ăn, Lạc Thiên Uy đột nhiên gắp cho cô mấy món ăn, quan tâm nhắc nhở: ”Mấy ngày nay quản gia Ngô nghỉ, trong nhà người giúp việc cũng có chuyện riêng, cho nên ở nhà cũng không có nhiều đồ ăn cho em dùng.”

”Hả ?.” Lạc Tích Tuyết ngẩn người.

Cô hoài nghi cau mày, không chú ý tới việc Lạc Thiên Uy đã ngồi cạnh cô tự bao giờ.

”A Thiên Uy” Cô không kịp kêu lên tiếng, Lạc Thiên Uy đã đưa tay ôm cô vào trong ngực, hắn cúi người hôn lên bờ môi đang có hương vị cháo của cô.

Trời ơi, hắn thế nào to gan như vậy, cư nhiên ở ban ngày ban mặt, lôi cô vào trong ngực ôm hôn, nếu bị những bạn học khác hoặc người có dụng tâm khác nhìn thấy, cô phải làm sao đây ?

”Thiên Uy, mau buông chi ra! Như vậy không được!” Lạc Tích Tuyết giùng giằng, sắc mặt khó coi.

”Có cái gì không tốt?” Lạc Thiên Uy khổ sở cười một tiếng, trong mắt dâng lên ánh khát vọng: ”Tôi thích em, cho nên tôi muốn em.”

Nhìn gương mặt thanh lệ của cô, trong lồng ngực của hắn liền tràn ra một hồi cảm giác khác thường, không kiềm hãm được đi tới bên người cô, ôm lấy cô.

Có cô trong ngực hắn cảm thấy rất an tâm!

”Không thể đươc, không thể như vậy, có người đang nhìn đấy?” Lạc Tích Tuyết sợ sắc mặt đều trắng, hơn nữa chứng kiến trong phòng ăn đã có không ít người đang mập mờ nhìn bọn họ, cô cảm thấy rất sợ.

Hỏng bét, không biết bọn họ có biết Lạc Thiên Uy là em trai của cô hay không?

Lạc Thiên uy một chút cũng không muốn buông tha cô nhưng khi thấy trong mắt cô hiện ra nước mắt, hắn không nhịn được khẽ thở dài một hơi, cố đè xuống kích động trong lòng nói: ”Tôi có thể thả em ra nhưng em phải hứa với tôi một điều.”

”À?” Lạc Tích Tuyết sắc mặt càng thêm khó coi.

”Em không đồng ý?” Lạc Thiên uy tới gần cô hơn, cố ý nghiêng đầu, bên ngoài nhìn vào, hai người bọn họ giống như là một đôi tình nhân đang hôn nhau vậy.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể gật đầu: ”Được rồi.”

Lạc Thiên uy hài lòng đem đĩa thức ăn đẩy tới trước mặt cô, nhìn cô ăn hết, hắn mới lôi kéo tay của cô cùng cô rời khỏi phòng ăn.

Về đến nhà, Lạc Tích Tuyết vốn tưởng rằng có thể thở phào một cái, nhưng ai biết ba lại ra khỏi nhà, mẹ kế cùng Vi Tĩnh Nam đi du lịch, trong nhà người giúp việc cũng bị Lạc Thiên Uy đuổi hết, cũng chỉ còn lại có cô cùng hắn.

”Trong nhà chỉ có chúng ta sao?” Lạc Tích Tuyết không thể tưởng tượng nổi hỏi, trong lòng hiện ra một cỗ dự cảm xấu.

Trong nhà hiện tại không có người nào , chẳng phải là cô cùng hắn cô nam quả nữ ở biệt thự này mấy ngày sao?

75. Chương 75

”Chỉ có hai người chúng ta không tốt sao?” Lạc Thiên uy đem lấy cô ép sát vào vách tường, một tay nâng cằm của cô lên, bức bách cô nhìn hắn.

Thế giới hai người? !

Nghe được từ trong miệng em trai nói ra mấy chữ này, lạc Tích Tuyết quả thật muốn chết, quả nhiên là hắn cố ý.

Hắn chính là cố ý muốn mọi người trong nhà rời khỏi, làm như vậy là để đơn độc cùng cô ở chung một chỗ.

”Em là cố ý? Chị đều đã nói với em chúng ta không có khả năng , tại sao em còn không chịu buông tay?” Lạc Tích trừng hắn, trong lồng ngực phập phòng lửa giận, cô bực tức chất vấn.

Ánh đèn vàng chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của cô , giống như vòng sáng mỹ lệ đội trên đầu của một thiên sứ lạc xuống phàm trần. Lạc Tích Tuyết ngẩng mặt, môi đỏ mọng kiều diễm khẽ mở, thật giống như dẫn dụ người khác khám phá nó vậy.

Cô thật sự không biết vẻ tức giận của mình đến tột cùng có bao nhiều mỹ lệ, nhưng Lạc Thiên uy lại biết, tầm mắt của hắn đã không cách nào từ đôi môi ấy của cô dời đi.

Hô hấp càng nóng rực, dục vọng như muốn bùng nổ.

Đè nén không được nữa, Lạc Thiên uy đã cúi đầu, chậm rãi đặt trên đôi môi mềm mại đỏ mọng ấy.

Khi lạc Tích Tuyết tỉnh hồn lại, chỉ cảm thấy trên môi bị vật ấm áp bao trùm, ẩm ướt, tê tê. Cô kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên uy gần trong gang tấc.

”A ưmh”

Lòng của cô lần nữa nhảy đến cổ họng, gần như hít thở không thông nhìn người con trai trước mắt , vừa nghĩ đẩy hắn ra, thì lưỡi của hắn đã nhân cơ hội chui vào trong trong miệng cô.

Nụ hôn nóng cháy, từ mép cổ, dọc theo vành tai trượt đến xương quai xanh, trải rộng đến toàn thân.

Lạc Thiên uy áp sát thân thể của cô, hai người chậm rãi hướng trên ghế sa lon ngã xuống.

Thân thể cao lớn của hắn che ở trên người của cô, không có một khe hở.

Răng môi giao nhau, đầu lưỡi của hắn chui vào trong miệng tràn ngập mùi đàn hương của cô đến từng trận tê dại. Lạc Tích Tuyết vươn tay chống đỡ lồng ngực của hắn, ngược lại làm cho hắn càng thêm dán chặt vào cô hơn.

Trằn trọc dây dưa, bốn phía tràn ngập mùi thơm từ trên người cô tỏa ra hòa với hương vị của dục vọng và tình yêu mãnh liệt mà hắn dành cho cô, giống như rượu nguyên chất, cơ hồ làm mê say tất cả giác quan của Lạc Thiên uy .

Cho đến khi hai người sắp vì vậy nụ hôn nóng bỏng mà hít thở không thông, Lạc Thiên uy khẽ buông lỏng cô ra, vùi đầu vào cổ của cô mà thở dốc, thanh âm mang theo dục vọng khàn khàn: ”Tích Tuyết, em thật là thơm.”

Lạc Tích Tuyết cả người cứng ngắc, sắc mặt trắng xanh bỗng trở nên đỏ bừng. Bị hắn nói như vậy, cô thật không biết là nên buồn hay nên vui.

Lạc Thiên uy chống thân thể lên, nghiêm túc nhìn cô ở phía dưới. Giờ phút này, đôi mắt cô hiện một tia mê loạn cùng hoảng sợ, đôi môi bởi vì hắn mới vừa thô bạo hôn đã sưng đỏ không chịu nổi.

Hắn duỗi ngón tay ra, thương tiếc đụng vào môi của cô, dịu dàng vuốt ve, đáy mắt có nồng đậm yêu thương.

”Lạc Tích Tuyết, em hãy làm người con gái của tôi.” ánh mắt hắn kiên định chấp nhất, rồi lại nhỏ giọng thì thầm, giống như là sợ sẽ hù dọa đến cô ”Tôi không muốn em làm chị của tôi, tôi chỉ muốn em làm người con gái của tôi.”

Lời nói của hắn giống như là một viên đạn nặng ký quăng vào lòng lạc Tích Tuyết, thoáng chốc giật mình sóng to gió lớn.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn,trong đó có tình yêu không phải giả. Huống chi đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn hướng cô nói lên yêu cầu như thế!

Lạc Tích Tuyết hiển nhiên hiểu, hắn không phải đang nói đùa.

Nhưng coi như hắn thật sự thích cô, thì cô cũng có thể làm thế nào đây? Bọn họ là chị em, là không thể nào xảy ra quan hệ đó được.

Cho nên chỉ có cự tuyệt hắn, mặc dù như vậy sẽ thương tổn đến hắn.

Cô nhanh chóng đứng dậy, đẩy hắn ra, xoay người rời đi.

"Thật xin lỗi, chị mệt mỏi, chuyện này sau này hãy nói thôi."Cô chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì Lạc Thiên uy là một người con trai cố chấp.

Nhưng hắn rồi cũng sẽ buông tay, tựa hồ không dễ dàng như vậy,cô chỉ có thể từ từ để cho hắn hiểu rằng bọn họ thật sự không thích hợp.

Lạc Tích Tuyết không biết mình làm cách nào chạy về phòng ngủ , chỉ cảm thấy dọc đường đi, sau lưng thủy chung luôn có một đôi mắt nóng bỏng dừng ở trên người của cô, cho đến khi cô trốn vào gian phòng, đóng cửa lại.

Một đoạn đường ngắn ngủn giống như hao hết tất cả lực khí của cô, thân thể mảnh khành của cô theo cánh cửa trượt xuống mặt đất.

Cô ôm lấy toàn thân mình thật chặt, trên người tràn đầy tư vị của hắn, trên môi tựa hồ còn có thể cảm thấy một ít nóng rực mà hắn mang đến cho cô.

Cô nỗ lực hô hấp, nỗ lực thuyết phục mình, đây chẳng qua là hắn cho cô một cái hôn chúc ngủ ngon thôi!

Thế nhưng đã không phải là lần đầu tiên hắn hôn cô rồi.

Tựa hồ chỉ có những người yêu nhau mới có nụ hôn nóng bỏng như thế, mới phải có môi lưỡi trằn trọc dây dưa như vậy, cô không thể lừa mình dối người, nhưng cũng không thể đối mặt với hắn được.

lạc Tích Tuyết cả đêm không ngủ, trằn trọc trở mình , trong đầu đều là hình ảnh của Lạc Thiên Uy.

Cô không nghĩ ra tại sao em trai lại thích cô? Từ lúc nào bắt đầu?

Cô cũng không hiểu nếu như hắn chỉ là đơn thuần thích, vì sao lại nhất định muốn cô làm người con gái của hắn?

Cô thật muốn tiếp nhận hắn sao? Hiển nhiên không thể nào. Nhưng là cự tuyệt thế nào đây? Cô sợ làm tổn thương đến lòng tự ái của hắn, lại sợ cự tuyệt không hoàn toàn làm hắn mộng tưởng.

Tất cả, tất cả vấn đề cứ lãng vãng trong đầu của cô.

Thật không dễ dàng gì mà cô chờ đến trời sáng, soi gương thấy có hai đạo quầng thâm dưới mắt, lạc Tích Tuyết thở dài, bất đắc dĩ từ trong ngăn tủ lấy bộ đồng phục thay xong xuống lầu.

"Tích Tuyết!"

Trong nháy mắt, hắn đã đổi xong đồng phục học sinh, đi tới trước mặt cô.

Lòng của cô run lên cứng đờ ngẩng đầu,"Ha ha, Thiên Uy buổi sáng khỏe!"

"Đi, tôi dẫn em đi ăn sáng." Lạc Thiên uy thân mật ôm bả vai của cô, nhìn thấy quầng thâm dưới măt cô, hắn nhướng mày: "Emtối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Đúng vậy, vẫn làm cơn ác mộng." Lạc Tích Tuyết vừa đi ra cửa vừa nói.

Tối hôm qua cô lo lắng Lạc Thiên uy có thể hay không xông vào phòng của cô, đối với cô làm ra chuyện gì, cô còn có thể an tâm ngủ ngon sao?

Lạc Thiên uy cúi đầu, quan tâm ôm lấy gương mặt của cô nói: "Có muốn tôi xin nghỉ giúp em buổi hôm nay không? Hôm nay không đi học?"

Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu: "Không cần đâu, chị gần tốt nghiệp rồi, nghỉ học sẽ không hay"

"Không có việc gì, coi như em không tốt nghiệp cũng không sao, dù sao về sau tôi cũng sẽ nuôi dưỡng em." Lạc Thiên uy ôm lấy cô đi ra khỏi biệt thự, giống như là biểu thị công khai, rất tự nhiên từ trong miệng hắn nói ra.

Lạc Tích Tuyết vẻ mặt ngớ ngẩn, chỉ cảm thấy da đầu một hồi tê dại, xem ra em trai cô đối với cô chấp nhất không buông.

Lòng của cô hạ xuống, cứng đờ ngẩng đầu,"Thiên Uy! Buổi sáng tốt lành"

"Đi, tôi dẫn em đi ăn điểm tâm." Lạc Thiên Uy thân mật ôm bả vai của cô, nhìn thấy quầng thâm mắt, hắn nhướng mày: "Em tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Đúng vậy, chị gặp ác mộng." Lạc Tích Tuyết vừa đi ra cửa vừa nói.

Tối hôm qua cô vẫn lo lắng Lạc Thiên uy có thể hay không xông vào phòng của cô, đối với cô làm ra chuyện gì, cô còn có thể an tâm ngủ ngon sao? .

Lạc Thiên Uy cúi đầu, quan tâm ôm gương mặt của cô: "Có muốn tôi giúp em xin nghỉ hôm nay không? Hôm nay không cần đi học?"

Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu: "Không được, chị gần tốt nghiệp rồi, trốn học sẽ không hay."

"Không có việc gì, coi như em có không tốt nghiệp cũng không sao, dù sao về sau tôi cũng sẽ nuôi dưỡng em." Lạc Thiên uy ôm lấy cô đi ra khỏi biệt thự, giống như là biểu thị công khai, rất tự nhiên từ trong miệng hắn nói ra.

Lạc Tích Tuyết vẻ mặt ngớ ngẩn, chỉ cảm thấy da đầu một hồi tê dại, xem ra hắn đối với cô chấp nhất rất sâu.

Hai người cùng nhau ngồi lên xe riêng, Lạc Thiên Uy cầm Laptop xử lý tài liệu, hắn bây giờ vừa xử lý chuyện của công ty, vừa đến trường học cùng với cô.

Thật ra hắn đã sớm học xong ở Mỹ, hiện tại đến trường học của cô, cũng chỉ là nghĩ mỗi ngày đều giám thị đến cô, hắn biết cô rất ưu tú, khi hắn chưa cưới được cô, hắn sẽ không để cô có cơ hội cùng ngươi đàn ông khác tiếp xúc, cho nên hắn muốn tự mình bồi ở bên cạnh cô.

Lạc Tích Tuyết tựa vào xe xem tin nhắn, chủ yếu là tin nhắn giữa cô với Tiếu Vũ Trạch, nhớ tới hôm nay chính là ngày hai người hẹn ước, tim cô đập rất nhanh, tràn đầy chờ mong.

"Nhìn cái gì chứ?" Lạc Thiên Uy thấy cô nhìn chằm chằm điện thoại di động, khanh khách cười không ngừng, không khỏi kinh ngạc đưa đầu tới.

"Không có gì." Lạc Tích Tuyết lập tức cất điện thoại, cô cũng không thể để hắn phát hiện cô cùng anh Vũ Trạch vẫn còn len lén lui tới.

"Thần bí như vậy" Trong mắt Lạc Thiên Uy thoáng qua hồ nghi, chất vấn: "Không phải là em?"

"Chỉ là điện thoại di động trò chơi mà thôi." Lạc Tích Tuyết quả quyết cắt đứt nghi ngờ của hắn. Cô cũng không biết mình tại sao lại nói dối hắn, tóm lại cô không muốn làm cho hắn phát hiện.

"Chị?" Trầm mặc một lát sau, Lạc Thiên Uy chợt ngọt ngào kêu cô một tiếng chị.

"Làm gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc hỏi.

"Chị qua đây nhìn này đi" hắn đem cô kéo đến bên cạnh hắn, chỉ vào trong màn hình laptop, giống đứa bé muốn khoe cái mà hắn mới vừa phát hiện: "Ngày mai có trường âm nhạc kịch, nhà biểu diễn mà chị thích nhất, tôi dẫn em đi xem?"

"Âm nhạc kịch?" Lạc Tích Tuyết sửng sốt, theo Lạc Thiên Uy chỉ, hướng trên màn hình laptop nhìn, trong lòng cô rất vui mừng, khó khăn lắm mới có buổi biểu diễn này, cô đương nhiên muốn đi xem, chỉ là đi cùng với hắn.

Lạc Tích Tuyết do dự, cúi đầu, như có điều suy nghĩ. Đi cùng hắn xem nhạc kịch, coi đây là hẹn hò sao?

Cũng không tính là đi, coi như là chị cùng em trai đi xem biểu diễn vậy, ngộ nhỡ khiến hắn hiểu lầm thì làm thế nào?

"Được." Cô nói.

Hắn nâng gương mặt của cô lên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, trong lòng kích động mênh mông .

Thật tốt quá, hắn rốt cuộc có thể cùng cô quang minh chánh đại hẹn hò.

”Thiên Uy” lạc Tích Tuyết tựa hồ muốn thức tỉnh hắn, cô nhỏ giọng nhắc nhở, tâm cũng đang run rẩy.

Hắn đang làm gì thế, không phải lại muốn hôn cô chứ? Không cần, họ đang ở trong xe, tài xế đang nhìn.

Lạc Thiên uy nhanh chóng nhấn cái nút chỗ ngồi bên cạnh, ở giữa xuất hiện một mặt thủy tinh, đem sau xe cùng tài xế ngăn cách .

Môi của hắn từng chút một đến gần, thân thể cũng từ từ đè lên cô

Thời điểm hai đôi môi gần chạm vào nhau thì xe chợt ngừng, hai người lỗ mũi không ngoài ý đụng vào nhau.

Thật là đau a! Lạc Tích Tuyết che mũi mình lại, bọn họ dám can đảm ở ban ngày ban mặt lại thân mật, lần này bị trời phạt.

”Chuyện gì xảy ra?” Lạc Thiên uy lấy ra khăn giấy, thận trọng lau cho cô ,đầu hướng trước mặt tài xế, không vui hỏi.

”Thiếu gia, tới trường rồi!” Tài xế rất vô tội nói.

Lạc Tích Tuyết vừa nghe, phản ứng rất nhanh, cô giống như từ ghế sau bật lên , nhanh chóng mở cửa xe.

Chân trước vừa định bước xuống xe, eo lại đột nhiên bị Lạc Thiên uy ôm, hắn ở bên tai cô lưu lại một câu: ”Sau khi tan học, tôi ở trước cổng trường chờ em.”

”Hả?” Lạc Tích Tuyết ngẩn người, vẻ mặt phức tạp không dứt. Hôm nay tan giờ học cô phải cùng anh Vũ trạch nói chuyện.

”Lạc Thiên Uy” Cô nghĩ muốn nói với hắn nhưng lại phát hiện hắn đã đi.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể hạ giọng xuống, cúi thấp đầu đi về phía phòng học.

”Rầm”

Lạc Tích Tuyết trở lại phòng học, dùng sức đem túi sách ném trên bàn, trong lòng là siêu cấp khó chịu.

”Tích Tuyết, cậu làm sao vậy? Phát lửa lớn như vậy?” Trần tiểu mạt thấy bạn tốt ít khi nào nóng giận như thể, không khỏi tiếp quan tâm hỏi.

”Còn không phải là bởi vì em trai tự cho là đúng của mình sao” Lạc Tích Tuyết tức giận bĩu bĩu môi.

Trần tiểu mạt tròng mắt sáng lên, lập tức cười nói: ”Chính là anh chàng đẹp trai đo sao? Hắn thế chọc giận cậu hả ? Mình thấy hắn mỗi ngày đều đưa cậu đến trường, các cậu không phải tình cảm rất tốt sao?”

”Tốt cái gì, mỗi ngày đều đi theo mình, phiền chết đi được !” Lạc Tích Tuyết quệt mồm oán trách.

”Thôi đi cô, nếu mình có em trai đẹp trai như thế, mỗi ngày đều đi theo mình , mình vui mừng còn không kịp đấy.” Trần tiểu mạt xem thường, ngược lại là mặt biểu tình hâm mộ.

Chân mày Lạc Tích Tuyết lập tức nhăn lại, em trai của cô đẹp trai là không có lỗi, cả ngày quấn cô theo đạo lý cũng không có gì, nhưng mỗi ngày lại hôn cô, còn nói với cô những lời đáng sợ đó bảo cô làm sao tiếp nhận được đây.

Cô có nỗi khổ không thể nói ra được, càng không thể nói cho Tiểu Mạt biết được..

”Reng ——” chuông vào học vang lên, các bạn học cũng vào lại chỗ ngồi.

Lạc Tích Tuyết cúi gằm đầu, có chút lòng không yên lòng lắng nghe giảng.

Cô đột nhiên cảm thấy đau đầu, đều do tối hôm qua bị Lạc Thiên Uy quấy rầy, Lmf cả đêm cô ngủ không ngon, hiện tại đi học ngủ gà ngủ gật.

Thừa dịp lúc nghỉ giải lao, lạc Tích Tuyết tới phòng vệ sinh rửa mặt, nâng lên tinh thần.

Thời điểm trở lại phòng học, giật mình phát hiện trên bàn học của mình xuất hiện phần ăn sáng tinh xảo.

”Tiểu mạt, cậu mời mình hả?” Cô không thể tin được nhìn bạn tốt, tiểu mạt bình thường tiền tiêu vặt không đủ sao lại có đủ tiền để mua phần đồ ăn xa xỉ như thế này cho cô được.

”Mình không có nhiều tiền như vậy, là em trai của cậu mới mang tới..” Trần tiểu mạt nói, chỉ chỉ trên bàn cô: ”Mình cũng có một phần, em trai cậu thật là vừa đẹp trai lại đối với cậu biết săn sóc.”

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, có chút mâu thuẫn mà nói: ”Mình không đói bụng, cậu lấy cả phần của mình ăn đi.”

Tên xấu xa đó cư nhiên biết thu mua bạn tốt bên cạnh cô, một bữa cơm liền dụ dỗ được Tiểu Mạt.

”A, không phải đâu Tích Tuyết, mình thấy cậu lên lớp mà cứ ngủ gà ngủ gật nên ăn chút gì cho có sức để học tiếp.” Trần tiểu mạt đem phần thức ăn đó đẩy về phía cô, khuyên: ”Ăn được chút nào hay chút đó, mới vừa em của cậu chạy đầu đầy mồ hôi, lúc này bữa ăn sáng còn nóng, chớ có phụ lòng tốt của hắn.”

Lạc Tích Tuyết sắc mặt có chút khó coi, cô ấy đâu có hiểu, việc này căn bản không phải là lòng tốt của hắn mà thực chất là hắn có dụng ý khác.

Cô cũng không có cầu xin hắn đi mua, hắn làm gì đối với cô tốt như vậy, làm cho không ăn bữa sáng hắn chuẩn bị lại là người mang lỗi.

”Được rồi, mình ăn một chút vậy.” Lạc Tích Tuyết gắng gượng nói, dầu gì một hồi tan giờ học cô còn phải đi gặp anh Vũ trạch, cũng không thể không ăn, như vậy sẽ không có sức lực.

Tiểu hài này đối với cô thật đúng là săn sóc, anh Vũ trạch cũng không có tỉ mỉ đối với cô như vậy.

Chỉ tiếc hắn là em trai của cô, giữa bọn họ vĩnh viễn không thể nào, bằng không có lẽ cô sẽ cho hắn một cơ hội.

Hôm nay cô muốn đi gặp anh Vũ trạch , nhất định là không thể trở về cùng Lạc Thiên uy , nhưng cũng không thể để cho hắn phát hiện cô cùng anh Vũ trạch vẫn còn lén lút lui tới.

Làm thế nào đây?

Lạc Tích Tuyết cau mày tự hỏi, trong đầu thật nhanh nghĩ tới biện pháp giải quyết.

Đột nhiên tròng mắt quét về phía Trần tiểu mạt, cô nhất thời đã có chủ ý.

”Tiểu mạt, cậu xin giáo sư ình nghỉ tiết sau nha.” Cô quyết định rời đi trước, Lạc Thiên Uy sẽ không tìm được cô tự mình sẽ về nhà thôi.

”Hả? Cậu trốn học à?” Trần tiểu mạt kinh ngạc nhìn về phía bạn tốt, Tích Tuyết là cô gái ngoan ngoãn, chưa bao giờ cúp cua , hôm nay làm sao lại như vậy?

”Ân, mình có việc gấp nên đi trước!” Lạc Tích Tuyết thật nhanh lấy cặp sách, thừa dịp giáo sư không chú ý, từ phòng học cửa sau chạy ra ngoài.

Ra khỏi trướng cô lại bị nhắn cho Tiễu Vũ Trạch một tin nhắn, rất nhanh Tiếu Vũ trạch đã lái xe tới đến cửa trường học.

”Hôm nay sớm như vậy liền tan học rồi hả ?” Tiếu Vũ trạch nhìn đồng hồ một chút còn chưa đến giờ cô tan học mà.

”Em trốn một tiêts.” Lạc Tây tuyết nghịch ngợm le lưỡi, trong lòng lại có loại cảm giác có tội.

Tiếu Vũ trạch sờ sờ đầu của nàng, dịu dàng cười một tiếng, ngược lại khởi động chân ga, xe lái đi ra ngoài.

”Anh Vũ trạch , anh đưa em đi đâu?” Nhìn cảnh biển ngoài của xe, lạc Tích Tuyết hai mắt sáng lên.

”Đi xem biển, thích không?” Tiếu Vũ trạch một tay lái một tay nắm chặt tay cô.

Lạc Tích Tuyết sắc mặt đỏ lên, cô xấu hổ cúi đầu.

Cùng anh Vũ trạch ở chung một chỗ thật ấm áp, cảm giác cả người cũng buông lỏng, thứ tình cảm này rất thoải mái, không có gánh nặng. Không giống cùng Hàn diệp thần đi chung với nhau mà cô phải ứng phó, cũng không giống đi cùng Lạc Thiên uy cô vô cùng lo lắng , cả ngày sợ bị người khác phát hiện ra cô làm chuyện trái luân thường đạo lý.

Xe ngừng lại, Tiếu Vũ trạch dắt tay Lạc Tích Tuyết xuống xe.

Lạc Tích Tuyết vừa mới bước xuống xe đã bị cảnh đẹp trước mắt làm ê hoặc.

Cô không chút che giấu chút vui sướng nào mà cười to, một bên Tiếu Vũ Trạch nhìn thấy nụ cười vô hại của cô thì cũng không tự chủ được đi theo cô.

Hai người cùng nhau kéo tay đi, trên bờ cát trắng cất tiếng cười to.

Cởi giày, Lạc Tích Tuyết đi chân trần trên cát, mỗi một bước chân đều in dấu trên cát.

"Đi!!" Tiếu Vũ Trạch nắm lấy tay của cô, hướng tới biệt thự cách bờ cát đó không xa.

"Đây là nơi nào?" Nhìn căn biệt thự trước mắt Lạc Tích Tuyết không khỏi nhơ lại câu nói kia "Mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở".

Tiếu Vũ Trạch thần bí hướng cô nháy mắt một cái, nhanh chóng dẫn cô vào trong biệt thự.

Căn biệt thự này còn rất mới, có tất cả ba lầu, chỉ là bên trong còn chưa có trang hoành, vẫn trống rỗng.

"Noi này là nơi chúng ta làm nhà cưới sau khi kết hôn được không?" Tiếu Vũ Trạch đột nhiên nâng tay của cô lên, trong con ngươi nóng bỏng phát ra thâm tình thật sâu.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc che ngực:"Anh Vũ Trạch, anh…."

Sau một khắc, cô thấy Tiếu Vũ Trạch quỳ xuống, từ trong bộ tây trang đắt tiền lấy ra một hộp nhỏ tinh xảo, hướng về phía cô mở ra, quả nhiên là một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đẹp.

Lòng của cô lập tức lệch mất nửa nhịp, cô tha thiết ngày này rốt cuộc cùng đã đến.

"Tích Tuyết, hãy gả cho anh, trở thành vợ của anh được không anh sẽ chăm sóc cho em cả một đơi này" Tiếu Vũ Trạch thận trọng nhìn cô nói, trên mặt là một mảnh thành khẩn và nghiêm túc.

Trong lòng cô vui mừng khôn xiết, trong mắt hiện lên lệ quang trong suốt:"Anh Vũ Trạch" cô chủ động tiến lên ôm lây cổ của hắn.

"Tich Tuyết, gả cho anh được không? anh chờ mong ngày em tốt nghiệp không được nữa rồi, anh chỉ mong được cùng chung sống với em thôi". Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn cô, trong mắt tràn đầy mong đợi, ước mơ nói:"Căn biệt thự này anh đã chuẩn bị từ trước, anh biết em thích biển nên đã cố ý mua căn biệt thự này, chúng ta sau khi kết hôn sẽ sống trong căn biệt thự này được không? Nơi này tất cả đều do em bố trí".

"Chỉ có mình em bố trí thôi sao? Anh khống sợ em vất vả à?" Lạc Tích Tuyết nũng nịu nói, nhưng trong nội tâm lại đang vô cùng hạnh phúc.

Tiếu Vũ Trạch vội vàng nói:"Sẽ không. Anh sẽ không để cho em cực khổ, anh sẽ mời chuyên gia đến giúp chúng ta thiết kế". Hắn muốn chính cô sẽ bố trí cho tổ ấm hạnh phúc của bọn họ nhưng lại không nỡ làm cô mệt nhọc.

Lạc Tích Tuyết chỉ có ý định chọc hắn không ngờ hắn lại nghĩ cho cô mà nói như thế:"Nếu đã là tổ ấm của chúng ta thì tất nhiên phải do chúng ta tự bố trí".

"Tích Tuyết, nói như vậy là em đã đồng ý gả cho anh" Hai mắt Tiếu Vũ Trạch sang lên. Trong long một mảng kích động không thôi.

Cô ôm cổ hắn, làm nũng nói:"anh nha, làm gì mà gấp thế, em còn chưa có tốt nghiệp đó".

"Anh lo lắng sau khi em tốt nghiệp sẽ có người cướp em đi" Tiếu Vũ Trạch thuận thế ôm cô lên, lồng ngực màu mật ong dán chặt vào da thịt trắng nõn của cô, trong nháy mắt hiện lên tầng dục hỏa.

Hắn cúi đầu, đôi môi nóng bỏng đặt lên trên môi anh đào mềm mại của cô,bàn tay kéo qua vòng eo mảnh khảnh đem lung cô dựa vào vách tường sát cửa sổ, nhiệt tình ôm hôn.

Hô hấp của hai người quấn lại với nhau, hơi thở của bọn họ như dung hòa làm một, lưỡi của anh trượt vào trong miệng của cô, liếm láp cánh môi của cô, chậm rãi xâm nhập, thâm nhập mọi ngóc ngách trong miệng của cô.

"Ưm" Trong mắt của cô dâng lên một tầng sương mù, môi cô không tự giác tràn ra tiếng rên rỉ tuyệt vời.

Hô hấp của Tiếu Vũ Trạch cứng lại, cảm giác như có một luồng nhiệt lưu từ dưới bụng nhỏ vọt lên toàn than.

Hắn vươn tay, từng chút từng chút cởi nút áo của cô ra, cho đến khi chiếc áo được cởi đến một nửa lộ ra bra màu đen.

Hắn cơ hồ là không thể nào thở được, hôn lên da thịt trắng mịn của cô, lên mái tóc dài đen nhánh, lẳng lặng mơn trớn da thịt nhẵn nhụi của cô, trắng đen tạo cảm giác thật khác biệt, kích thích mãnh liệt giác quan của hắn.

Hắn dung đầu lưỡi mô tả khóe miệng của cô, đôi tay ma thuật vuốt ve bầu ngực của cô, xúc cảm mềm mại trong tay làm cho thần kinh hắn có chút hung phấn.

Cơ hồ là chờ đợi không được nữa, hắn nhanh chóng ly khai quần áo của mình, trời đất như quay cuồng, Lạc tích Tuyết kêu lên một tiếng đã bị Tiếu Vũ Trạch đầy ngã trên ban công.

Trong đầu của cô xẹt qua tiếng cảnh cáo lạnh lung của Lạc Thiên Uy, ở thời điểm mấu chốt này sao cô tự nhiên lại nhớ đến hắn.

"Sao vậy? Tích Tuyết?" Tiếu Vũ Trạch cảm nhận được cả người cô cứng nhắc, nhíu mày nghi hoặc nhìn cô, trong mắt là một mảnh đè nén.

Cô có chút áy náy nhìn hắn, muốn nói lại thôi:"Anh Vũ Trạch, em" cô tại sao lại vào lúc này có thể nhớ tới em trai chứ.

"tích Tuyết, anh muốn em". Tiếu Vũ trach thở hổn hển nói, trong người hắn thật sự bây giờ đang có một ngọn lửa mong muốn được dập tắt, hắn cúi xuống mút hôn chiếc cổ trắng nõn của cô.

"Đừng như vậy anh Vũ Trạch" Lạc Tích Tuyết né tránh, run giọng mở miệng, trong thanh âm mang theo sự bất đắc dĩ.

Chẳng biết tại sao cô nhớ đến Lạc Thiên Uy trong long lại cảm thấy có lỗi với hắn.

Tại sao cô lại có cảm giác này, ngay cả cô cũng không rõ, Tiễu Vũ Trạch là bạn trai của cô thì việc cô cùng bạn trai than mật cũng khong có gì bất thường cả, nhưng khi nghĩ đến Thiên Uy thì cô lại không thể nào làm được.

"Tích Tuyết, đừng cự tuyệt anh, chúng ta không phải sẽ chuẩn bị kết hôn sao? Em yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm với em". Tiếu Vũ Trạch mội không ngừng ở trên người của cô lưu lại dấu vết, hắn tận lực đảm bảo với cô để cô có thể thả lỏng với hắn.

"Anh Vũ Trạch" Cô cắn chặt môi, hai mắt mờ mịt, bị hơi nước bao trùm:"thật xin lỗi, em" cô thật sự không có biện pháp ép mình được.

Tiếu Vũ Trạch đang đè trên than thể của cô thấy vẻ mặt cô như vậy trong con ngươi xẹt qua tia không đành long.

Mặc dù tiểu đệ của hắn vẫn đang ngẩng đầu lên thật cao nhưng hắn vẫn cố gắng áp chế chính mình.

"Thật xin lỗi, Tích Tuyết là anh không tốt" Hắn đã hù dọa cô làm cô hoảng sợ như thế là do lỗi của hắn lẽ ra hắn chỉ có ý dịnh đưa cô đến xem tổ ấm của bọn họ không ngờ lại xảy ra sự tình như thế này.

Hắn khát vọng cô đã quá lâu, ròng rã năm năm hắn cũng chỉ vì cô mà chờ đợi, đối với một người đàn ông giàu tinh lực như hắn mà nói thì không phải bất cứ người đàn ông nào cũng làm được.

Lạc Tích Tuyết sung sờ nhìn hắn, trong mắt hiện ra nhất mạt cảm kích, anh vốn là người như thế cho tới bây giờ sẽ không miễn cưỡng cô bất cứ việc gì.

"Tích Tuyết, đói bụng không?" chúng ta cùng đi nướng đồ ăn ăn được không?" Tiếu Vũ Trạch nhặt lên quần áo rơi vãi trên đất tự tay mặc vào cho cô.

Hắn tận lực nói sang chuyện khác, chỉ là trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Cô hiểu hắn đã vất vả ẩn nhẫn, cô đứng lên nhanh chóng đem quần áo của mình mặc vào cho thật tốt, chủ động đi trước.

"Anh đi chuẩn bị trước" Hai người còn đứng chỗ này nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Trời chiều hạ xuống, bọn họ nướng cá bên bờ biển, cùng nhau ăn.

Ở chỗ này không có ai quấy rầy bọn họ, chỉ có sóng biển và nhịp đập của con tim.

Anh là người đàn ông vô cùng dịu dàng khiến cho cô có cảm giác như muốn chìm đắm vào cưng chìu của anh.

Một cái áo khoác tây trang của nam giới khoác trên người cô giúp cô đuổi đi cái lạnh của gió biển.

Cô ngẩng đầu hướng hắn mỉm cười.

Hai người rúc vào nhau, mặt trời dần lặn xuống hai cái bóng của họ dần dần mờ đi.

Cho đến khi ánh trăng ló dạng, sao quay về thì Tiếu Vũ Trạch mới đưa cô rời đi.

"Anh Vũ Trạch, trước khi nói đến chuyện kết hôn hãy cho em suy nghí vài ngày được không?" Trước khi chào tạm biệt Lạc Tích Tuyết dột nhiên do dự nói.

Ba bây giờ không có ở nhà mặc dù cô dự liệu được ba sẽ không đồng ý hôn sự của bọn họ nhưng cô cũng hy vọng ít ra hôn sự của bọn họ cũng sẽ có lời chúc phúc của người than.

"Được, Tích Tuyết anh sẽ chờ em". Gương mặt của Tiếu Vũ Trạch nhìn cô vô cũng cưng chìu nói, mặc dù cô không lập tức đồng ý ngay nhưng ít ra cô cũng không có cự tuyệt chứng minh trong long cô cũng mong đợi hôn nhân này.

Hai người ôm hôn cáo biệt, nhưng cô quên mất trong nhà đang có một ánh mắt quan sát hết thảy hành động của bọn họ.

Một đường ngân nga bài hát trở về biệt thự lạc gia, cô đắm chìm trong những ước hẹn ngọt ngào của Tiếu Vũ Trạch.

Cô đẩy cửa phòng ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười rạng rỡ hoàn toàn không chú ya đến tai một góc phòng tối đang có một ánh mắt chăm chú nhìn cô.

"Ước hẹn rất vui vẻ?" trong căn phòng khách trống trải, đột nhiên vang lên thanh âm không mang theo chút nhiệt độ nào.

Lạc Tích Tuyết trong bụng run lên, hoàn toàn không nghí tới Lạc Thiên Uy lại ở trong phòng chờ cô.

"Em ở nhà à?" cô cố gắng nuốt nước miếng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Lạc Thiên Uy đã đi tới trước mặt cô, ánh mắt cố chấp nhìn cô:"Tại sao không đợi tôi cùng nhau về nhà?"

"tại sao lại còn gặp hắn? Em còn thích hắn sao?" hắn thấy cô không nói lời nào nên càng tức giận.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy vô lực, cô không biết nên giải thích như thế nào với hắn, cô đối với anh Vũ Trạch còn có loại tình cảm kia….Cảm giác đối với hắn không giống nhau.

"Em nói đi!" Thấy cô trầm mặc hắn lại càng them nóng nảy.

"Chị không có chuyện gì để nói, đúng như em nghĩ chị cùng với anh Vũ Trạch đang hẹn hò". Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn biểu tình không sợ chết cùng hắn nói rõ.

"Không phải! Không phải như vậy!!!" Lạc Thiên Uy đưa tay nắm chặt hai vai của cô, trong mắt là một hồi đau lòng:"Em là của tôi, làm sao em có thể thích hắn? Tôi không cho phép, em phải lập tức chia tay hắn, ngay lập tức".

"Thiên Uy, em đừng như vậy được không?" Lạc Tích tuyết nghiêm mặt nói thẳng với hắn:"Anh Vũ Trạch là người đàn ông chị yêu, chị chỉ thích mình anh ấy và cũng chỉ muốn cùng anh ấy kết hôn, em hãy nhận thức rõ điều này đi".

Một câu nói cơ hồ muốn đem tất cả tâm trí của Lạc thiên Uy phá hủy hết.

Cô ấy vừa mới nói gì? Cô sẽ cùng với Tiếu Vũ Trạch kết hôn? Chẳng lẽ tình yêu của hắn đối với cô cô không một chút ngó ngàng tới?

Chỉ một giây đồng hồ hắn liền đem Tích Tuyết đẩy ngã trên sofa, than thể cao lớn đè lên cô.

Toàn than của hắn tản mát ra hơi thở nguy hiểm, hai con ngươi đen tối hừng hực hai ngọn lửa nóng rực.

"Em là người con gái của tôi, là của mình tôi". Hắn gầm thét, hai cánh tay hữu lực đem cô vây khốn trong thế giới của hắn.

Cô nhanh chóng xoay mặt, kịp thời tránh đôi môi hắn áp xuống.

Có lẽ cô đã tổn thương hắn nhưng có một việc rõ rang mà hắn phải chấp nhận là bọn họ tuyệt đối là không thể nào.

Lạc Thiên Uy cặp măt đã dỏ bừng, lủa giận thiêu đốt lý trí của hắn, hai mắt đỏ thắm nhìn cô không chớp mắt, cảm giác áp bức mạnh mẽ làm cho cô cơ hồ quên đi hô hấp.

Hắn sẽ không làm ra loại sự tình đó chứ? Cô không dám suy nghĩ nữa.

"Thiên Uy"

Cô đưa tay đẩy lồng ngực hắn ra, hy vọng cô có thể níu giữ chút lý trí còn lại của hắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy giữ chặt cầm của cô, lạnh lung nói một câu:"Không cần gọi tôi như vậy".

Cảm thấy tay của hắn đã vuốt ve gương mặt của cô, nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đỏ mọng, trượt dần xuống chiếc cổ mảnh khảnh, hơi ngừng lại, lại từ cổ áo của cô trượt vảo bên trong.

Lạc Tích tuyết cả kinh, sợ đến nỗi kêu to:"Trong lòng chị em vẫn mãi là đứa em trai của chị, Thiên Uy em không được làm như vậy".

Than thể hắn chấn động, đưa tay từ trong vạt áo cô ra, từ từ buông lỏng thân thể của cô ra.

Cô lợi dụng khe hở này nhanh chóng vội lắc người, chạy cách xa hắn vài mét, nhưng tâm vẫn còn vì lúc nãy mà cuồng loạn không ngừng.

Quá đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ! Cứ tiếp tục như vậy nữa cô nghĩ ngày nào đó cô sẽ bị bệnh tim mất.

Thiên Uy không thường làm vậy với cô, thậm chí lúc nãy trong mắt của hắn còn che giấu ngọn lửa dục vọng.

Tim của cô vẫn còn đập rất nhanh, trong đầu một mảnh hỗn độn, chẳng qua thời điểm cô ngẩng đầu lên không biết Thiên Uy đã đến trước mặt cô từ lúc nào.

"thiên Uy, em… Ưm…"

Không còn kịp nữa cô vô cùng kinh ngạc, hắn không nói gì mà giữ chặt lấy cái ót của cô, nụ hôn cứ như vậy mà mạnh mẽ hạ xuống.

"Lạc Thiên Uy, em muốn làm gì? Buống chị ra" Cô hoang mang sợ hãi đẩy hắn ra, tức giận giùng giàng nhưng lại không rung chuyển hắn được nửa phân.

Trong mắt hắn bây giờ chỉ còn là ngọn lửa chinh phục, hắn một long chỉ muốn có cô, cô không phải muốn gả cho người khác sao? Nếu hắn biến cô thành người của hắn thì nhất định cô sẽ bỏ đi ý định ấy.

Hắn bắt đầu điên cuồng xé rách quần áo của cô, cuồng bạo hôn lên môi cô, một đường xuống đôi gò bồng đảo đang đứng thẳng trước ngực.

Cánh tay có lực của hắn cố định thật chặt cô trong ngực, để cho cô nhúc nhích cũng không thể nào nhúc nhích được, cô có thể cảm nhận được trong cơ thể hắn đang có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, xuyên thấu qua da thịt hắn thấm vào trong máu của cô.

Lạc Tich Tuyết kinh hoảng gào thét, thời điểm cô muốn buông xuôi thì Lạc Thiên Uy đột nhiên dừng lại mọi động tác.

Ánh mắt hắn nhìn cô chằm chằm, ngây ngốc nhìn trước ngực của cô, Lạc Tích Tuyết theo ánh mắt hắn nhìn sang, chỉ thấy nửa ngực của cô đã bị lộ ra, trên đó còn in hằn vài dấu hôn, đó là dấu hôn mà Tiếu Vũ Trạch đã để lại trên người cô trước đó.

Nhất thời không khí như cứng lại, hai người đều trầm mặc không nói gì.

Lạc Tích tuyết nhìn thấy ánh mắt bi thương của hắn biết hắn nhất định hiểu lầm cái gì chỉ là cô không muốn giải thích mà thôi.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ gả cho anh Vũ Trạch cô không bao giờ thuộc về hắn nên cứ để cho hắn hiểu lầm và tự từ bỏ hy vọng vậy.

"Em cứ như vậy không kịp chờ đợi mà đem mình giao cho hắn như vậy sao? Người đàn ông kia đến tột cùng có cái gì tốt?" Hắn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt mất mác hiện lên tầng băng mỏng.

Hắn thật sự không hiểu so với Tiếu Vũ Trạch hắn có cái gì không bằng, tại sao cô lại cố chấp như thế, tình nguyện yêu hắn thậm chí bỏ học để gặp hắn mà ngay cả một nụ hôn cô cũng không them bố thí cho hắn.

Cô quay mặt sang chỗ khác không muốn nhìn thấy biểu hiện mất mác của hắn.

Cô tự nhủ với long là bọn họ mãi mãi là chị em nên vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau được.

"Tại sao? Em nói đi, tại sao?" lạc Thiên uy liều mạng lắc lắc lấy bả vai của cô, vẻ mặt càng them điên cuồng:"Em không ngại hôn hắn, cùng hắn quan hệ tại sao ngay cả một cái ôm cũng không thể cho tôi? Chỉ cần lưu lại cho tôi một chút kỷ niệm tốt đẹp cũng không được hay sao?"

Hắn không ngại lần đầu tiên của cô là dành cho ai càng không ngại cô cùng Tiếu Vũ Trạch có cái gì, hắn chỉ muốn một lần chân chinh khiến cô thuộc về hắn, cả đời hắn cũng sẽ an long.

Ít nhất cô cũng từng thuộc về hắn, người con gái mà hắn yêu nhất đời này có một lần thuộc về hắn như vậy đối với hắn cũng đủ lắm rồi.

Mặc dù muốn hắn nửa đời sau cô độc hắn cũng cam long.

"Thiên Uy, em còn nhỏ chuyện nam nữ em còn chưa hiểu được đâu!" cô bất đắc dĩ nói, cô không biết giải thích với hắn về mối quan hệ này như thế nào để hắn hiểu.

"Tôi hiểu!" Lạc Thiên Uy bắt được cánh tau của cô, kéo cô đến trước mặt hắn:"Lạc Tích Tuyết,em nhớ cho tôi, tôi có thể cho em thời gian để tiếp nhận tình cảm của tôi bao lâu tôi cùng chờ nhưng tuyệt đối tôi không cho phép em cùng với bất cứ người đàn ông nào ở chung một chỗ, em tốt nhất nên sớm quên hắn bởi vì em chỉ có thể là của tôi".

Thế là chính thức xong chương này, dài kinh khủng khiếp, chương sau sẽ có biến động lớn làm thay đổi cuộc đời của Tích Tuyết nhé mn. Hẹn gặp vào ngày mai nhé.

76. Chương 76

"Bởi vì em là của tôi!" lạc Tích tuyết khó có thể tin nhìn ánh mắt cố chấp của em trai bây giờ, hắn lại một lần nữa ở bên tai cô hạ xuống một câu thần chú đáng sợ.

"Reng…"

Chuông vào học vang lên, cả bãi tập thể dục lớn như thế chỉ còn lại một mình Lạc Tích Tuyết.

Cô ngồi ở một gốc cây, dựa lung vào đó, than thể tìm được nơi để dựa vào nhưng long của cô mơ hồ không có điểm tựa.

Đây là ngày thứ 3 cô cúp học rồi, ngồi trong lớp nghe giáo sư thao thao bất tuyệt giảng bài không biết tại sao côc chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét.

Kể từ đêm Lạc Thiên Uy hạ xuống tai cô lời nguyền rủa đáng sợ đó thì hắn đối với cô tựa hồ giám sát chặt chẽ hợn trước.

Mỗi ngày học xong lại cùng hắn ăn cơm, ngay cả khi cô muốn cùng bạn bè dạo phố hắn cũng sẽ theo sau.

Các bạn học đều ngưỡng mộ cô có một người em trai thật tốt nhưng chỉ có cô mới biết người em trai này trong nội tâm có bao nhiêu tà ác.

Cô là chị ruột của hắn mà hắn lại muốn cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy mình càng ngày càng hư, trên căn bản cô không còn sức lực dành cho việc học cả ngày tâm tìn không yên.

Cô đi tới trước bảng thong báo của trường học thì thấy có công bố tin tức khai trừ sinh viên.

Cầm Tư Liên?

Sao cô ấy lại bị khai trừ? Thấy tên quen thuộc xuất hiện trong bảng thông báo, cô không nhịn được trong bụng chấn động không thôi.

Cô biết cô gái này.

"Sao Cầm Tư Liên lại bị buộc thôi học?" Trở lại phòng học Lạc Tích Tuyết không nhịn được hỏi bạn tốt Trần Tiểu Mạt.

Trần Tiểu Mạt bỉu môi nói:"Cô ta co thai nên chủ động nộp đơn xin nghỉ học".

"Cô ấy có thai sao?" Lạc Tích Tuyết trợn to mắt, cô ấy không giống như một người con gái tùy tiện như thế.

"Có cái gì kỳ quái đâu, mình nghe nói cô ta được một người trẻ tuổi giàu có để mắt tới nên chuẩn bị làm thiếu phu nhân rồi". Trần Tiểu Mạt nhàn nhạt nói, giống như chuyện đó là vô cùng bình thường, hiện tại chuyện này không có gì là hiếm nhưng cô vẫn cảm thấy có chut tức giận.

Lạc Tích Tuyết nghe vậy ánh mắt có chút phức tạp, cô nhớ lạc Thiên Uy cũng từng nói với cô nếu cô không tốt nghiệp được thì hắn ta sẽ nuôi cô nếu như vậy không phải cô giống Cầm Tú Liên sao?

Cô liều mang lắc đầu, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy!

"Tích Tuyết, luận văn của cậu khi nào thì xong?" Trân Tiều Mạt đột nhiên lơ đãng hỏi.

"Luận văn? Luận văn nào?" co lấy lại tinh thần kinh ngạc gãi gãi đầu.

Trần Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn về phía cô:"Không phải là cậu quên đó chứ? Ngày hôm qua mình vừa nhắc cậu hôm nay là hạn chót nộp luận văn, dạo gần đây cậu sao vậy hay quên như thế?"

"Không thể nào? Hôm nay là hạn chót sao?" cô giật mình, mặt đầy ảo não:"Hỏng bét rồi, mình quên mất".

Những ngày qua cô cơ hồ chỉ nghĩ đến việc làm sao để đề phòng Thiên Uy mà quên mất luận văn phải nộp.

"trời ơi, hy vọng cậu sẽ giải quyết được chuyện này" Trần Tiểu Mat cầu nguyện cho cô.

Lạc Tích Tuyết vội vàng sửa sang lại túi đeo lung:"Được rồi chỉ có thể liều mạng thôi". Nói xong cô cầm mấy cuốn sách chạy như bay về phía thư viện.

ở trong thư viện thoắt cái đã đến trời tối, cô cũng không chú ý tới đến khi có một tiếng sấm kinh thiên động địa hấp dẫn chú ý của cô.

Bên ngoài trời mưa sao? Lạc Tích Tuyết đi đến bên cửa sổ nhìn sắc trời tối om.

Thiên Uy mỗi ngày đều chờ cô tan học hôm nay đã trễ như vậy rồi chắc không ngu ngốc chờ cô chứ?

Cô suy nghĩ một chút, cầm lấy cây dù đi ra khỏi thư viện thấy xe riêng của nhà vẫn còn đậu trước cổng nhưng không thấy bóng dáng của hắn đâu.

"Thiên Uy đâu?" lạc Tích tuyết buồn bực hỏi tai xế.

"Thiếu gia không phải nói muốn cùng tiểu thư hôm nay đi xem nhạc kịch hay sao?" tài xế tựa vào bên cửa xe ngủ thiếp đi bị cô bất ngờ đánh thức, hắn giật mình nhìn cô còn đang ở trong trường.

Cô sửng sốt:"Nhạc kịch, hôm nay là ngày bao nhiêu?"

"Ngày 12 ạ, thiếu gia nói hôm nay cùng tiểu thư đi xem kịch chắc có lẽ giờ thiếu gia vẫn còn đang chờ ở rạp hát". Tài xế nghi ngồ nói, cũng không biết hai chị em nhà này như thế nào nữa.

"Ngày 12 sao?" lạc Tích Tuyết chợt hiểu cô nhớ lại cùng Lạc Thiên Uy có hẹn đi xem kịch qua.

"Reng..." Tiếng chuông điện thoại phát ra âm thanh dễ e nghe.

Cô cầm điện thoại nghe, đầu tiên truyền đến tiếng mưa gào rít sau đó là tiếng Lạc Thiên Uy chất vấn cô:"Lạc Tích Tuyết, đáng chết, em đang ở đâu?"

"Hả? À chị đang ở trường học." Cô kinh ngạc nói, có chút lo lắng trả lời.

"Trường học?" Lạc Thiên Uy thiếu chút nữa là nổi đóa, quát:"Chúng ta không phải hẹn nhau hôm nay xem nhạc kịch sao? Tối hôm qua tôi cũng đã nhắc nhở em rồi!"

"Thật xin lỗi, chị quên mất". Lạc Tích tuyết áy náy cúi đầu, hai ngày nay bởi vì cô lo lắng không biết hắn sẽ gây ra chuyện gì đến cô nên mỗi ngày ở nhà cô đều mang theo tai phone không muốn nghe hắn nói chuyện.

Lạc Tích Tuyết vẻ mặt hối lỗi, cô thật sự không nhớ chút nào điều hắn nhắc cô ngày hôm qua:"Thiên Uy, nếu chị không tới thì em về nhà cũng được mà".

Mặc dù trong long cô nghĩ đi xem nhạc kịch với hắn cũng chỉ là giữa chị em với nhau nhưng có lẽ hắn đem suy nghĩ đó của cô hiểu lầm thành việc hẹn hò, cô không muốn hắn hiểu lầm như thế.

Nhưng điện thoại ở đầu dây bên kia không có tín hiệu liên lạc nữa, không phải hắn giận quá nên cúp máy không nghe cô nói chứ. Cô goị lại lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Cô lien lạc với hắn không được, cũng không biết hiện tại hắn như thế nào? Chắc không phải vẫn đang đợi cô đó chứ?

"Tiểu thư, chúng ta có nên đi tới rạp hát tìm thiếu gia không ạ?" Tài xế hỏi, nghe hai chị em bọn họ đối thoại đón chừng thiếu gia ở bên rạp hát sẽ không quay lại đây.

Lạc Tích Tuyết vẻ mặt phức tạp, rốt cuộc không biết có nên đi tìm hắn hay không?

Không được có khi hắn lừa cô ngắt điện thoại để cô tới rạp hát tìm hắn, cô nghĩ như vậy nên nhất thời cảm thấy ghét hắn vô cùng, cô độc ác nói:"Không cần lo lắng, chúng ta trực tiếp về nhà đi".

Trở lại biệt thự lạc gia tâm tình của cô thật lâu không thể bình yên lại, thấy mưa bên ngoài càng lúc càng lớn mà hắn vẫn chưa về nên tâm tình của cô càng lúc càng lo lắng.

Hắn sẽ không ở chỗ đó đợi cô chứ? Mưa lớn như vậy hắn nên biết tự mình trơ về chứ?

Nhưng đã hai giờ trôi qua vẫn chua thấy hắn trở về cô thấy mình thật ích kỷ. thật ra hắn chỉ muốn cùng cô xem nhạc kich mà thôi cô không nên nghĩ về hắn như thế, coi như hắn có thích cô thì cô cũng không nên chán ghét hắn dù sao hắn cũng chỉ mới có 16 tuổi vẫn còn con nít lắm.

Nghĩ như vậy cô đã cầm cái ô không kịp nghĩ chạy vọt vào trong mưa chạy thẳng đến rạp hát.

Âm nhạc đã kết thúc từ sớm hội trường trống trải hẳn đi.

Trên bầu trời vẫn còn vài giọt mưa tí tách rơi, cô cầm cái dù bước xuống từ một chiếc xe taxi, liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng như điêu khắc nhưng lại đầy cô đơn ngay giữa cổng rạp hát.

Lạc Thiên Uy cứ như vậy đứng ở trong mưa, sắc mặt của hắn so với thường ngày trắng bệch đi rất nhiều, trong đôi mắt hằn lên tia máu rõ rang, hạt mưa lạnh lẽo tạt vào trên người của hắn, toàn than hắn trên dưới không có chỗ nào là không ướt, trên tóc thỉnh thoảng có vài giọt nước rơi xuống.

"Làm sao mà em vẫn còn đứng ở đây?" Lạc Tích Tuyết trong bụng chấn động, vội vàng đi lên phía trước che dù cho hắn.

Lạc Thiên Uy ngẩng đâu lên nhìn về phía cô bộ mặt đều là nước đem khuôn mặt tựa như điêu khắc của hắn mơ hồ đi hẳn.

"Đáng chết, biết mấy giờ rồi không? Sao giờ em mới đến?" Giọng nói của hắn có chút khan khan, đoán chừng là ở trong mưa rất lâu nên có chút lạnh.

Mặc dù hắn tức giận hô lên nhưng cô một chút cũng không để ý vì đây là lỗi của cô, cô không thực hiện đúng lời hẹn của mình.

"Sao em không tự mình về nhà đi khi thấy chị trễ quá không đến? em vẫn đứng chỗ này chờ chị sao? Tại sao lại không nghe điện thoại?" cô mặc dù long có chút áy náy nhưng cô cũng không nghĩ hắn lại ngốc như thế, không khỏi hỏi tội hắn.

"Điện thoại bị hết pin rồi, em không biết tôi đã đứng đây mấy giờ đồng hồ rồi không? Tôi cho rằng em sẽ đến, sợ em không tìm được tôi nên tôi đứng ngay tại chỗ này cho em dễ nhìn thấy ngu ngơ chờ". Hắn lắc lắc đầu toc ướt nhẹp của mình, trong long mặc dù tức giận nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cô hắn lại không đành long trách cứ cô, giọng nói lộ ra có chút cưng chiều.

Cô thấy hắn đứng trong mưa hang giờ đồng hồ vì chờ cô tới trong long cảm thấy có lỗi vô cùng, quả nhiên là cô đa tâm hắn chỉ muốn cùng cô xem nhạc kịch là do cô suy nghĩ nhiều nên cố tình lánh xa hắn.

Trong long cô một hồi ảo não, đặc biệt là khi nghe hắn nói hắn cứ ngu ngơ ở đây chờ cô, trong long của cô không hiểu sao dâng lên cảm xúc khó tả.

Nhìn hắn trong khoảng cách gần như thế này long của cô dâng lên cảm giác khác thường.

Trong đầu cô đấu tranh kịch liệt, lui về phía sau một bước, lại không nghĩ đến lạc Thiên uy lại tiến lên một bước giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực.

Nghe tiếng long của hắn vang lên trầm ổn lần đầu tiên cô cảm thấy được hắn ôm lại an tâm như vậy.

Nếu như có thể lựa chọn cô thật muốn cứ được ôm hắn như vậy, một mực không muốn rời.

Nhưng điều này là không thể vì hắn là em trai của cô, cô tuyệt đối không thể có ý tưởng như thế.

"Tích Tuyết, chỉ vì em vô luận muốn anh chờ trong bao lâu cũng được miễn sao sau này có thể có được lòng của em". Lạc Thiên Uy ôm lấy thân thể của cô ghé vào bên tai của cô than nhẹ.

Long của cô như có cái gì đó hung hang chạm nhẹ, vẻ mặt trở nên tối tám phức tạp không dứt.

Hắn nâng tay của cô đặt lên đó một nụ hôn nhẹ, vô luận cô có tổn thường long hắn như thế nào đi chăng nữa hắn cũng nguyện sẽ làm cho cô bữa ăn sang hang ngày, đưa cô đi học, làm cận vệ bên người cô suốt 24h, trời mưa se vì cô đưa lên một cái dù.

Hắn vì cô mà nguyện làm tất cả vượt ra ranh giới mà một người em trai làm cho chị của mình rồi, nên nhưng chuyện như thế này chỉ có thể nói là hắn quá yêu cô mà thôi.

"Tích Tuyết, chúng ta về nhà thôi". Lạc Thiên Uy vì cô mà đưa tay lau đi nước mưa thấm trên gương mặt cô, cưng chìu vỗ lung của cô, một tay khoác vai cô kéo cô vào trong ngực tay còn lại cầm dù mà che cho cô.

Lạc Tích Tuyết núp ở trong ngực của hắn, nhìn hắn cầm ô vì cô mà che chắn như thế của như thể hắn vì cô mà che chắn cả một bầu trời.

Cảm giác như đây là một câu chuyện thần thoại, cô không dám tưởng tượng sau này có một người con trai yêu cô chân thành tha thiết không màng sống chết mà chen vào cuộc sống sinh hoạt của cô.

Có một người đàn ông vì cô mà che dù, hai người cứ như vậy mà nắm tay bước chậm từng bước trong mưa.

Mặc dù trên người của hắn ướt đẫm, cả người lạnh lẽo nhưng cô lại cảm thấy than thể đó sưởi ấm được long cô.

Nếu như hắn không phải là em trai của cô thì tốt biết bao. Giờ khắc này không hiểu sao cô lại có suy nghi như thế.

Mặc dù biết ý nghĩ như vậy không nên có nhưng anh Vũ Trạch thật xin lỗi cô vẫn không nhịn được mà tham luyến cảm giác ấm áp và dịu dàng mà Thiên Uy mang lại cho cô.

Chỉ là cảm giác khác thường trong mấy giây, sau một khắc cô trở nên thanh tỉnh lại.

Người đàn ông trước mặt này là em ruột của cô, cô không thể nào có suy nghi như thế nếu không nhất định sau này sẽ có tổn thương.

Cho nên cô chỉ có thể lựa chọn buông tay.

Lạc Tích Tuyết thầm hạ quyết tâm, rút tay ra khỏi tay hắn, né tránh cái ôm của hắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy lại lần nữa đuổi theo bắt được tay của cô kéo cô trở lại bên người.

"Em buông chị ra đi". Cô cảm thấy mình thật vô lực, cũng dung hết sức lực của toàn than nhưng âm thanh lại yếu ớt như thế:"chị không thể nào yêu em được đâu nên em đừng như thế".

"Em sẽ!" hắn cố chấp nói.

"Chúng ta sẽ không có kết quả đâu" cô làm rõ giọng nói càng kiên định nhằm làm cho hắn hiểu vấn đề.

Coi như hắn có yêu cô đi nữa vì cô làm nhiều việc hơn nữa thì cũng không thể thay đổi chuyện bọn họ là chị em.

Ánh mắt sáng như đuốc của hắn nhìn chằm chằm cô, giong nói trước sau đều bá đạo như thế:"Tôi nhất định sẽ khiến em phải yêu tôi càng khiến em phải cưới tôi".

"Đây là chuyện không thể nào!" Lạc Tích Tuyết rõ ràng cắt đứt ý nghĩ của hắn, khoé miệng hiện lên một nụ cừoi lạnh, bọn họ là chị em ruột thịt làm sao có thể kết hôn? Hắn đúng là vẫn không hiểu.

Về đến Lạc gia, hai người đều tự mình về phòng tắm rửa.

Cô tắm rửa xong, thay quần áo năm trên giường ngủ nhưng cứ lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được.

Hắn dầm mưa lâu như thế có thể nào bị sốt rồi không? Nói thế nào thì việc hôm nay cũng có một phần trách nhiệm của cô trong đó.

Suy nghĩ nửa ngày, cô quyết định đứng dậy đi về phòng của hắn xem sao.

Nếu như hắn không có chuyện gì thì tốt còn nếu hắn ngã bệnh thì cô cũng kịp thời chăm sóc, chỉ đơn giản như vậy thôi. Lạc Tích Tuyết trong lòng suy nghĩ nhưng tại sao vừa tới phòng hắn thì tim của cô lại đập nhanh như thế.

Đứng ở trước cửa phòng của Lạc Thiên Uy, cô do dự không gõ cửa, lúc nãy cô vừa mới cự tuyệt hắn mà nay lại đến phòng quan tâm chăm sóc hắn như vậy có phải mâu thuẫn không?

Rốt cuộc là có nên vào hay không đây? Cô do dự hơn nủa giờ. Đang lúc cô lấy dũng khí chuẩn bị gõ cửa thì cửa lại tự động mở ra.

"Em ở cửa phòng của tôi có chuyện gì?" Lạc Thiên Uy vừa lau tóc vừa dựa người vào bên cạnh cửa, có chút ngoài ý muốn nhìn cô sẽ chủ động đến tìm hắn.

"A, Thiên Uy, chị..." Cô vừa định mở miệng thì ánh mắt lại ngưng tụ trên vóc người cao lớn loã lồ của hắn, cơ hồ không dời mắt được.

Không phải là do cô háo sắc nhưng em trai của cô mới có mười sáu tuổi như thế nào lại có vóc người hoàn mỹ như một người đàn ông trưởng thành thế này.

Lúc này hắn vừa mới tắm xong, tóc ướt nhẹp rũ xuống, chỉ quấn một cái khăn tắm đơn giản, lộ ra cơ bụng rắn chắc.

Ánh mắt của cô liếc đến bả vai rộng của hắn, lại từ ngực của hắn chuyển dần xuống bụng, cơ bụng sáu múi? Không thể nào đâu, Lạc Tích Tuyết cẩn thận đếm quả thực là không nghĩ tới hắn chỉ mới mười sáu tuổi lại có một vóc ngừoi hoàn mỹ như thế, hắn không phải khai láo tuổi đó chứ?

Ánh mắt của cô lơ đãng quét xuống phía dưới, chỗ kín hơi nhô ra khiến cho sắc mặt của cô đỏ lên một mảnh.

'Khụ khu...." Lạc Thiên Uy lập tức ho khàn ra tiếng, cắt đứt suy nghĩ bệnh hoạn của cô, ánh mắt của người con gái này quá lộ liễu nhưng mà hắn thích như thế.

Nếu hắn không có biện pháp làm cho cô lập tức yêu hắn thì trước hết có phải nên làm cho cô yêu thân thể của hắn trước hăy không?

“Ưm” Cô không được tự nhiên nuốt nước bọt, lập tức dời đi ánh mắt của mình, mặt cô thật nóng.

“Cũng không có chuyện gì. Haha. Chị chỉ là muốn qua xem thử em đã ngủ chưa thân thể có thoải mái hay không thôi?” Lạc tích Tuyết nhũn nhún vai cố làm ra vẻ tự nhiên.

“Vậy sao?” Hắn tà mị cười, giọng nói hiển nhiên là không tin.

“Dĩ nhiên, nếu không em cho rằng chị qua đây là để xem em tắm hay sao?” Cô đỏ mặt lúng túng nhìn hắn một chút, nói xong câu này cô liền hận mình không cắn lưỡi đi cho rồi.

“Như Thế nào? Đối với vóc người của tôi, em có hài lòng không?” Lạc Thiên Uy nhíu mày,chợt cười tà ác.

“Cái gì? Chị không biết em muốn nói cái gì, chị muốn đi ngủ” trong bụng cô run lên, trong mắt thoáng qua tia hốt hoảng, cô vội vã rời khỏi.

Lúc cô vừa xoay người thì co một cánh tay có lực vây lấy cô kéo cô vào trong lòng, hơi thở cường đại của người đàn ông ngáy mắt bao phủ cả người của cô.

‘Em muốn làm gì?” Tim cô đập nhanh hơn, thân thể trắng nõn nà cứ như vậy mà dán chặt vào thân thể cường tráng của hắn, cả người của cô khẩn trương hẳn lên.

“Em không phải là muốn sờ sao? Tôi cho em sờ một cái” Lạc thiên Uy bắt được đôi tay ngọc của cô, đặt ở trên ngực của hắn, mập mờ ghé vào bên tai của cô thối ra luồng khí nóng.

Trái tim của cô giống như là chết rồi, cô vội vàng rút tay về, mặt đỏ như trái cà chua”Ai nói là chị muốn sờ?”

“Ha ha” Lạc Thiên uy vui vẻ cười nhẹ, lại như cũ ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Một tay trượt đến sau lưng của cô, hết sức mập mờ dao động, đưa tới thân thể của cô từng trận run rẩy.

Cách một lớp vải thật mỏng, hắn tham lam phác thảo đường cong hoàn mỹ trên thân thể của cô, dưới lòng bàn tay như toả ra một luồng nhiệt làm bỏng thân thể của cô.

“Thiên Uy”’ Cô bất đắc dĩ đưa tay đẩy lòng ngực của hắn, nhưng khi cô chạm vào lồng ngực rắn chắc kia thì xúc cảm mềm mại làm cho cô chấn động vô cùng.

“Hả?” lạc Thiên Uy càng thêm đến gần cô hơn, hơi thở hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Toàn thân cô cơ hồ cứng nhắc, rõ ràng trước đây đã chuẩn bị tốt nhưng tại thời khắc này cô vẫn không thể nào nhúc nhích được.

Có loại tình cảm mãnh liệt như muốn đem cô bao phủ hoàn toàn, cô hít thật sâu mới có thể kìm chế thân thể đang không ngừng run rẩy.

“Thiên Uy, khuya lắm rồi, không còn có việc gì nữa chị muốn về phòng trước. Cô cố gắng bình phục nhịp tim của mình, không dám ngẩng đầu lên lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn lúc này.

“Nhưng là, tôi không buông tay em ra được, giờ phải làm như thế nào đây?” hắn nhíu mi tâm, cúi người dùng môi mỏng có chút lạnh lẽo khẽ chạm vào vành tai bạch ngọc của cô, thanh âm khàn khàn mà lười biếng:”Không bằng tối hôm nay em ngủ ở phòng tôi đi”.

“Không được!” Cô một hồi chấn động, lập tức lắc đầu giãy giụa.

Nhưng hắn không để ý tới kháng cự của cô, hắn đem cô bế lên, một chân đóng cửa phòng, cùng cô ngã trên giường lớn.

“Em ưm” Thân thể cô run lên vì môi của hắn đã đặt trên da thịt của cô.

Môi của hắn vô cùng dịu dàng hôn cô, từ trên mặt của cô xuống dần đến cổ rồi đến lưng, trước ngực, từng bước từng bước đều để lại dấu hôn, trân trọng mà êm ái cẩn thận vẫn ôm cô không có buông lỏng.

Cô nghĩ muốn kháng cự nhưng không ngờ hành động dịu dàng đó của hắn giống như hàng ngàn thiên ngôn vạn ngữ làm cho cô trong nháy mắt quên mất giãy giụa.

Da thịt màu mật ong dán chặt vào sắc màu hồng của cô, Lạc tích Tuyết khẽ thở, bộ ngực khẽ phập phồng, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này có chút đỏ ửng.

Cô không biết mình đây là thế nào nữa cư nhiên không những không phản kháng mà trong nội tâm còn là một mảng mong đợi.

Cô bị chính ỹ nghĩ này của mình làm cho hết hồn, trời ơi, cô sao lại có phản ứng như thế không được bọn họ không thể như vậy được.

Cô vừa định mở miệng ngăn hắn lại, Lạc thiên uy chợt ngăn môi của cô lại tràn đầy quyến luyến cùng triền miên, nụ hôn nóng bỏng cuốn lấy cô.

Lạc Thiên Uy cẩn thận êm ái dùng đầu lưỡi phát họa cánh môi của cô, sau đó dò xét đi vào, bắt được chiếc lưỡi của cô thì quấn quang, thỏa thích mút, giống như muốn cùng cô kết hợp cùng một chỗ.

Không có như dự đoán, thô bạo cuồng phong nhưng vào giờ khắc này lại tràn đầy dịu dàng chưa từng thấy.

Lạc Tích Tuyết bị cuốn hút vào đấy, giống như bị hắn dẫn vào một mê cung huyền bí, từng đợt từng đợt giống như muốn đem bọn họ cắn nuốt.

Hắn thơ hổn hển, chóp mũi xuyên qua mái tóc oánh nhuận của cô, tham lam mà hút lấy.

"Tích Tuyết, giao em cho tôi được không, tôi nhất định sẽ rất dịu dàng, giao em cho tôi được không?". Thanh âm của hắn khàn khàn nhưng vì sợ làm cô hoảng sợ nên ẩn nhẫn lấy.

Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, thấy trong mắt hắn tràn đầy khẩn cầu cùng dịu dàng chưa từng thấy, lòng của cô như bị cái gì đó hung hang chạm vào.

Cô cắn môi dưới, dùng sức lưu lại một vết dấu sâu rõ ràng, nước mắt cũng đồng thời lăn xuống.

Cô đã phạm vào lỗi lầm không thể nào tha thứ được nữa rồi.

"Không thể, Thiên Uy, thật xin lỗi". Lạc Tích Tuyết đột nhiên dùng hết sức lực đẩy hắn ra, nước mắt cũng càng lúc càng lăn xuống nhiều hơn, cuối cùng giống như những hạt trân châu, từng hat từng hat nạng nề rơi xuống.

Vốn bọn họ không nên vượt qua tầng quan hệ này, hiện tại đối với yêu câu lớn mật đó của hắn cô không phải nên giống như trước đây hướng hắn giận dữ, thậm chí đánh mắng hắn không phải sao, nhưng bây giờ cô cảm thấy mình thật vô lực.

Mối quan hệ chị em ruột của bọn họ mãi mãi cũng không thể nào thay đổi được, chỉ có thể chấp nhận, cho dù một giây vừa rồi cô động tâm với hắn nhưng thật sự mà nói cảm giác vi diệu kia hoàn toàn đánh bại tầng giới hạn cuối cùng của cô.

Bọn họ là chị em, cô phải nhớ kỹ, bọn họ là chị em. Đây là sự thật không thể nào thay đổi.

"Tích Tuyết, đừng khóc, thật xin lỗi là tôi quá vội vàng rồi". Hắn thấy nước mắt của cô nhất thời hoảng hốt, hắn nghĩ muốn ôm lấy cô hôn lên những giọt nước mắt của cô nhưng lại sợ sẽ dọa đến cô nên chỉ có cách cam kết:"Về sau nếu không có sự cho phép của em tôi sẽ không chạm vào em như thế này nữa".

Hắn thừa nhận chính mình trong phút giây vừa rồi có chút nóng vội, nhưng đối mặt với cô hắn luôn là mất khống chế như thế. Rõ ràng lúc nãy chỉ muốn true chọc cô một chút nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy lệ của cô thì hắn lại không nhịn được muốn hôn cô, hắn hôn cô lại cảm thấy không đủ cuối cùng muốn đòi hỏi nhiều them nữa.

Cô vẫn cứ như cũ mà rơi lệ, cô không có cách nào đối mặt với hắn càng không có cách nào đối mặt với chính mình.

Cô cảm thấy bản than rất mâu thuẫn, rõ ràng đã hạ quyết tâm giúp hắn thay đổi niệm tưởng sai lầm kia nhưng ngay lúc bắt đầu lại thiếu chút nữa theo hắn phạm phải sai lầm.

Khi cô trở lại phòng ngủ cơ hồ là cả đêm không chợp mắt được. Cô trằn trọc trở mình, nghĩ tới một màn vừa rồi.

Cô cảm thấy mình rất đáng xấu hổ, thế nhưng lại cùng với đứa em trai cùng cha khác mẹ làm ra loại sự tình đó, thậm chí còn cảm thấy hứng thú với nụ hôn của hắn. Lần này cô thật sự không thể tha thứ ình.

Mãi cho đến buổi trưa, Lạc Tích Tuyết cũng núp trong phòng, đem của phòng khóa trái, không chịu ra ngoài.

Hôm nay là chủ nhật cô không cần đi học, nhưng cô lo lắng nêu ra khỏi cửa sẽ thấy hắn nên chỉ có thể tự nhốt mình như thế này.

Nhịn cả đêm, rốt cuộc bụng cô cũng réo lên.

Cô che cái bụng rỗng, mở cửa xuống lầu, lại không nhìn thấy Lạc Thiên Uy.

Không hiểu sao không nhìn thấy hắn trong lòng cô lại có cảm giác vô cùng trống trải.

Lạc Tích Tuyết níu lấy cổ áo, từ trong tủ lạnh cầm lấy ly sữa uống, lắc đầu, không thấy hắn không phải cô nên cảm thấy may mắn hay sao? Thiên Uy không có ở đây cô sẽ cùng với anh Vũ Trạch quang minh chính đại hẹn hò.

Đột nhiên lúc này cô nghe thấy trên phòng của Thiên Uy truyền đến tiếng nói chuyện của hai người đàn ông.

Một là của Lạc Thiên Uy, hai là của một người cô không quen biết.

"Người phụ nữ kia biết bí mật này?" Tiếng nói của Lạc Thiên Uy lạnh lùng tràn đầy từ tính, mê hoặc lòng người.

"Dạ thuộc hạ hành sự bất lực". Một người đàn ông khác giọng nói có chút áy náy truyền đến.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc trong chốc lát, trong nhà khi nào thì có khách? Không phải luôn chỉ có cô cùng Thiên Uy không sao?

Cô tò mò đi đến gần vừa định gõ cửa thì bên trong lại truyền đến giọng nói lo lắng của người đàn ông nọ.

"Tôn chủ, vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?"

"Giải quyết đi!" Lạc Thiên Uy không chút do dự nói, trong mắt lóe lên hàn bang sát khí.

Sắc mặt cô chấn động, tâm như thót lên đến cổ họng, giải quyết? Giải quyết cái gì? Hắn sẽ không giết người chú?

Cô hoảng sợ lo lắng, cô không nghĩ tới hắn còn nhỏ tuổi như thế làm sao làm ra sự tình kia. Chỉ là lời nói tiếp theo của hắn càng làm cho cô hoảng sợ hơn.

Hắn nói muốn đem người phụ nữ kia cho chục người đàn ông hành hạ? Hành hạ mọt người phụ nữ tàn nhẫn như thế.

Lạc Tích Tuyết ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt sắc mặt cô trắng bệch, mười ngón tay rét run, đầu ngón tay của cô lạnh thấu xương.

Người em trai mười năm cô không gặp rốt cuộc là người như thế nào?

Cô không thể hiểu tại sao hắn đối với cô dịu dàng như thế nhưng đồng thời cũng tàn nhẫn với những người khác như vậy?

Đang lúc cô do dự không biết có nên gõ cửa đi vào hay không thì cửa từ bên trong được mở ra.

Đi ra không phải là môt người đàn ông như cô dự liệu mà là bóng dáng nóng bỏng của một đại mỹ nhân tóc vàng.

Cô nhìn thấy quần áo trên người cô ta cũng không nghĩ đó là một cô gái tốt, nhưng sao cô ấy lại ở cùng với hắn một chỗ?

“Cô?” Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên, cô cố ý nhìn trong phòng một chút xác định là chỉ có hắn trong đó ngoài ra không có bóng dáng của người đàn ông nào khác, lúc nãy cô vừa mới nghe thanh âm của người đàn ông, không phải là từ trong miệng của người phụ nữ này phát ra chứ?

Loại kỹ xão này trong ấn tượng của cô mà nói thì chỉ có những sát thủ mới làm được như thế. Vả lại cô ta vừa ở cùng với hắn hai người đơn độc, rốt cuộc là mối quan hệ gì đây.

“Cô là ai?” Còn chưa đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng thì cô ta đã dùng ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm cô.

“Tôi…” Lạc Tích Tuyết nhìn hắn một cái, kinh ngạc khi nghe người phụ nữ trước mắt này hỏi cô như thế.

“Nhược Huân, cô có thể đi xuống!” Lạc Thiên Uy giọng nói âm lãnh nhắc nhở, vẻ mặt lạnh lùng không có một độ ấm.

“Thiên Uy, cô ta là người phụ nữ mới của anh sao? Cô ả cũng không tính lui ra mà còn tức giận nhìn Lạc Thiên Uy hỏi thẳng, Tích Tuyết đoán quan hệ của bọn họ cũng không bình thường.

“Không phải chuyện của cô, lui ra đi” Lạc Thiên Uy âm trầm cau mày, đôi mắt đen sâu thẳm toát ra tia cảnh cáo cùng không hài lòng.

Trì Nhược Huân nhận được ánh mắt cảnh cáo của hắn thì chỉ có thể im miệng và lui ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết vẫn còn đứng bên cửa không hiểu người phụ nữ này có ý tứ gì sao lại nhìn cô với ánh mắt như vậy.

“Em tới khi nào?” Hắn đưa tầm mắt thâm thúy quan sát cô.

“A. Chị?” Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, sắc mặt lúng túng, cô không biết nên giải thích với hắn như thế nào.

Hắn nhíu mày, đi tới trước mặt cô, nhìn chằm chằm cô nói:”Mới vừa rồi tôi nói em đều nghe hết”.

“Ừ”. Lạc Tích Tuyết tận lực làm cho vẻ mặt của mình được tự nhiên nhưng nhịp tim thì cứ đập nhanh như thế.

Lạc Thiên Uy ngưng mắt nhìn cô, trong mắt có tia ánh sáng thâm thúy cùng phức tạp, lại có chút u lãnh tìm tòi nghiên cứu, làm cho da đầu của cô một hồi tê dại

Chân của cô giống như mọc rễ, đứng nơi đó động cũng không dám động, trên trán là từng trận mồ hôi.

Cô vừa mới nghe được bí mật đó của hắn, không phải hắn vì vậy mà giết người diệt khẩu chứ?

Một buổi sáng không có ăn cái gì bây giờ cô lại nghe sự tình như thế làm cho toàn than cô như muốn ngã quỵ, cơ hồ có chút đứng không vững nữa rồi.

Rốt cuộc, đầu cô choáng váng, không chịu được nữa nên cứ như vậy mà ngã xuống. Nhưng cảm giác đau đớn không có xuất hiên, ngược lại than thể của cô lại rơi vào vòm ngực ấm áp.

Cô chậm rãi mở mắt ra, thấy khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thiên Uy ở rất gần.

Lúc này hắn dùng tư thế rất mập mờ ôm cô, ánh mắt cẩn thận quan sát cô,trong con ngươi đen gợn lên từng đợt sóng to mãnh liệt.

“A” Cô sợ hết hồn vội vàng đưa tay đẩy hắn ra.

Nhưng Lạc Thiên Uy vẫn cứ nắm chặt lấy eo cô, sức lực rất lớn, làm cho cô không thể nào động đậy được.

“Em buông chị ra!” Sắc mặt của cô đỏ lên, nhịp tim đồng thời như tiếng trống đánh.

Thạt là mất thể diện cô vậy mà ở trước mặt hắn thiếu chút nữa té xỉu.

Lạc Tích Tuyết cắn môi không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô rủ con ngươi lại, vừa định mở miệng giải thích với hắn thì đột nhiên nghe hắn nói một câu:”Tôi với cô ta chỉ là bạn bè bình thường”.

“Cái gì?” Cô ngẩn ra, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, nhịp tim càng đập nhanh hơn.

“Cô ta là Nhược Trì Huân, tôi ở Mỹ biết cô ta, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường”. Lạc Thiên Uy lại một lần nữa kiên nhẫn hướng cô giải thích, chỉ sợ cô sẽ hiểu lầm.

Cô thoáng kinh ngạc một chút, ngay sau đó bình thản nói:"Thật ra thì em không cần giải thích với chị rõ ràng như thế".

"Em nói vậy là có ý gì?" Ánh mắt của hắn u ám hẳn.

"Chúng ta chỉ là chị em mà thôi, nếu như em có bạn gái thì đó cũng là chuyện bình thường, chị không có phản đối".

"Em cứ như vậy hy vọng tôi có những người phụ nữ khác?" Lông mày của hắn nhíu lại, trong con ngươi bừng lên một ngọn lửa, hung hang nhìn chằm chằm cô.

"Thiên Uy". Lạc Tích Tuyết vô lực nhìn lại, đột nhiên cảm thấy có sự bi ai tập kích than thể cô.

"Em một lúc nào đó cũng sẽ kết hôn". Cô hạ quyết tâm nói thẳng làm rõ vấn đề.

Trong mắt hắn lóe lên tia tức giận, xen lẫn đau đớn, ánh mắt sáng quắc kiên định nhìn cô:"Tôi sẽ kết hôn, nhưng đối tượng mà tôi muốn lấy chỉ có mình em".

"Thiên Uy, em biết đây là chuyện không thể nào, chị là chị của em, em không thể cưới chị của mình được". Lạc Tích Tuyết cắn rang, từng câu từng chữ nói rõ.

Trong lòng hắn rung lên, một tay ôm lấy hông của cô, toàn than vây lấy cô, quát:"Em có phải chi của tôi hay không tôi không quan tâm, điều mà tôi quan tâm là em có phải là người con gái của tôi hay không thôi".

Hắn vẫn chưa buông ý định đó? Cô chỉ cảm thấy đầu một hồi choáng váng, đôi mắt to trong suốt hoảng sợ đề phòng nhìn hắn.

"Em buông chị tra trước đi". than thể cô cứng nhắc đẩy hắn ra, trong mắt lóe ra ngọn lửa tức giận.

Chỉ là cô định vừa mở miệng nói thì bụng dưới lại truyền đến cơn đâu co rút dữ dội, sắc mặt của cô lập tức trắng bệch.

"Ưm, đau quá!" cô không nhịn được kêu thành tiếng, trên trán đã là một mảng mồ hôi.

Hắn phát giác được cô có cái gì không đúng nên lập tức ôm bả vai của cô, quan tâm hỏi:"Tích Tuyết, em sao vậy?"

77. Chương 77

"Thật là đau!" Lạc Tích Tuyết khổ sở thở hổn hển, chân mày đã nhăn lại thành một đống, tay của cô lơ đãng chạm dưới làn váy lại phát hiện nơi đó đã một mảnh ướt nhẹp.

Cô giật mình cúi đầu mà xem xét, phát hiện máu đỏ thẫm chậm rãi theo bắp đùi chảy xuống, mùi máu tanh nhìn thấy mà ghê!

Lac Thiên Uy cả người ngẩn ra, trong mắt xẹt qua nhất mạt khủng hoảng, hắn nhanh chóng ôm lấy cô, nóng nảy hô:"Lạc Tích Tuyết, em rốt cuộc làm sao?"

"Mau ôm chị trở về phòng, thật là đau!" Cô nửa khép nửa mở mắt, níu lấy cổ áo hắn nói.

"Được, em đừng sợ, tôi lập tức gọi bác sĩ tới". Hắn một mạch vừa ôm cô lên lầu, vừa dịu dàng an ủi.

Vừa về tới phòng, từ trên người của hắn cô liền trượt xuống chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại.

Lạc Thiên Uy không hiểu cô định làm gì, nóng nảy gõ cửa ngoài hô ta:"Tích Tuyết, em ở trong đó làm gì? Mau ra đây, tôi sẽ gọi bác sĩ tới".

Tim của hắn như muốn nhảy ra ngoài rồi, hạ thể của cô đều là máu, lại từng có quan hệ với Tiếu Vũ Trạch không phải cô sảy thai đó chứ?

Lòng của hắn bây giờ như lửa đốt, nhanh chóng móc điện thoại di động trong túi ra, nhẫn nút gọi cho bác sĩ tư của lạc gia.

“Không cần gọi bác sĩ”. Cô đột nhiên từ phòng vệ sinh đi ra, sắc mặt như cũ rất khó coi, chỉ là cô lắc đầu nói:”Chị không sao”.

“Không sao, dáng vẻ của em bây giờ mà dám nói là không sao? Lạc Tích Tuyết, em đừng cậy mạnh”. Hắn hiển nhiên không hiể, tốt nhất vẫn nên gọi bác sĩ đến dù sao hắn vẫn cảm thấy an tâm hơn.

Cô đoạt lấy điên thoại trong tay hắn, bất đắc dĩ nhìn hắn nói:”Chị đã nói là không sao rồi, em yên tâm đi ra ngoài đi”.

Nói xong, cô nhanh chóng bò lên giường đem chăn trùm kín cả người.

Cô vừa rồi cũng thật lo lắng nghĩ mình sẽ mang thai nhưng tính toán lại thì hôm nay đúng là ngày cô có kinh nguyệt, đây là những ngày hành hạ cuộc sống của cô.

Cô thật sự hiện tại rất nhớ bàn tay của mẹ, mỗi lần cô đau như thế này luôn có bàn tay của mẹ vuốt ve bụng của cô.

Cô tựa đầu vào trong chăn, nhỏ giọng nức nở, cô tự nói với mình: phải kiên cường.

Cho dù không có mẹ ở bên nhưng cô vẫn phải gắng gượng trải qua.

Đang lúc ấy thì có một bàn tay kéo chăn của cô ra, nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô thật chặt.

Tựa hồ cảm thấy tìm được nơi ấm áp nên cô theo bản năng càng hướng vào trong ngực của hắn.

“tích Tuyết, em bị bệnh nghiêm trọng như thế tại sao lại không cần bác sĩ đây?” Lạc Thiên Uy ôm lấy cô muốn đem chút hơi ấm của hắn mang lại cho cô, nhẹ nhàng thở dài nói:”Ngoan, để cho tôi gọi bác sĩ tới có được hay không?”

Hắn đang trong chăn ôm cô, trán của hắn dí lên trán của cô.

Động tác lơ đãng này lại làm cho cô nhớ lại hồi còn bé, mỗi khi cô ngã bệnh mẹ đếu ôm cô và nói cho cô biết không cần sợ, tất cả sẽ không có chuyện gì.

Không nghĩ tới gia đình của cô có một ngày sẽ tan vỡ, hiện tại người ôm cô lại là em trai cùng cha khác mẹ với cô.

Trong lúc nhất thời cảm xúc của cô ngổn ngang vô cùng.

Giờ phút này cái trán nóng như lửa của hắn, môi của hắn gần cô như thế, chỉ cần cô mở miệng là sẽ đụng trúng.

Tim của cô lần nữa đập nhanh, cô không nhớ rõ kể từ tối hôm qua đây là lần thứ mấy cô nhìn thấy hắn mà tim đập nhanh như vậy rồi.

Tựa hồ cô đối với hắn cảm giác ngày càng mãnh liệt, ngay cả đối với anh Vũ Trạch cũng chưa lần nào rộn ràng như thế.

Cô bị chính phản ứng này của mình làm cho hết hồn, cô không dám nói them nữa càng không dám thở mạnh.

Thời điểm hắn đẩy cô ra, cô thiếu chút nữa thở không thông, cô từng ngụm từng ngụm thở làm cho đại não bổ sung dưỡng khí.

“Tôi đi gọi bác sĩ”. Hắn bá đạo nói, mặc dù hắn rất cưng chìu cô nhưng không thể không quan tâm cô được, ít nhất hắn không cho cô đem sức khỏe của cô ra nói giỡn.

“Không cần”. Lạc Tích Tuyết vội vàng kéo ống tay áo của hắn, đỏ mặt, một mực lắc đầu:”Chị không sao”.

Lạc Thiên Uy chần chừ nhìn cô, thấy cô bộ dáng xấu hổ, nghi ngờ hỏi:”Rốt cuộc là em không thoải mái chỗ nào?”

“Chị chính là..” lòng bàn tay của cô rỉ ra mồ hôi, vẻ mặt lúng túng, không biết nên giải thích với hắn như thế nào.

“Chính là cái gì?” Hắn vẫn hỏi tới, chuyện lien quan đến sức khỏe của cô hắn nhất định phải làm rõ.

“Chính là thời kỳ đó của chị đến rồi.” Cô thấy Lạc Thiên Uy một bộ muốn làm cho rõ tình huống nếu không hắn sẽ không bỏ qua cho cô, nên cô chỉ có thể lấy hết dũng khí nói cho hắn biết.

Chỉ là sau khi nhanh chóng nói xong câu đó, cô liền trốn vào trong chăn, bởi vì thật sự rất mất mặt.

Lạc Thiên Uy ngẩn ra, ngay sau đó lộ ra nụ cười nhàn nhạt:”Còn đau không?”

“Ừ”. Cô gật đầu một cái, che kín chăn:”Em rót giùm chị cốc nước nóng đi”. hiện tai mặt của cô như bị lửa đốt, ánh mắt của hắn sáng quắc như thế cứ nhìn chằm chằm cô, làm cô không có cách nào đành mượn cớ làm cho hắn rời khỏi.

“Đươc, em chờ một chút, tôi đem lại cho em ngay”. Hắn lập tức rời đi.

Một hồi tiếng bước chân gấp gáp tới, một ly nước ấm cùng với mấy viên thuốc giảm đau đưa trong tay Lạc Tích Tuyết.

Cô uống xong mấy viên thuốc đó thì bụng dưới giảm đau đi một ít.

Cô định thở phào một cái thì chợt bắt gặp Lạc Thiên Uy đang cởi quần áo của hắn, muốn hướng bên người cô nằm xuống.

Cô bị giật mình, mắt phòng bị nhìn hắn:”Em định làm gì?”

“Nghe nói bàn tay và thân nhiệt của người đàn ông có thể giúp người con gái giảm bớt đau đớn ở phương diện này”. Hắn đem bàn tay ấm áp của mình đặt trên bụng của cô, dịu dàng nói.

Không biết vì sao đột nhiên nghe hắn nói như thế làm cho cô có cỗ xúc động muốn khóc.

“Tại sao lại đối với chị tốt như vậy?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên hỏi mọt câu nhưng kỳ thật cô muốn hỏi tại sao hắn lại thích cô?

Lạc Thiên Uy nâng mặt của cô lên, trong mắt tràn đầy chân thành, nói ra những lời vẫn là bá đạo như cũ:”Tôi đối tốt với em, bởi vì em vốn là người con gái của tôi.”

Môi của hắn từng bước từng bước đến gần cho đến khi chạm nhẹ lên cánh môi lạnh lẽo của cô, thở ra từng ngụm khí nóng trên gò má của cô:”Lạc Tích Tuyết, tôi yêu em, vô luận cái gì tôi cũng có thể cho em chỉ cần là thứ em muốn”.

Than thể cô một hồi chấn động, cảm giác lòng mình như nhảy lên, tim như ngừng đập.

Bất kỳ một người đàn ông nào nói với người phụ nữ câu nói này tin tưởng không ai không cảm động, cô tất nhiên cũng không ngoại lệ nhưng kèm theo đó là nỗi sợ không nói nên lời.

Lạc Thiên Uy nằm ở bên cạnh cô, môt tay khoác lấy vai của cô để cô hoàn toàn dựa vào lồng ngực của hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Bụng dưới đau đớn nhưng nhờ có bàn tay nóng rực hóa giải, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống.

Mùi hương trên người hắn tựa như con người của hắn làm cho cô có một dang yên tâm không dứt.

Chỉ là cảm giác như vậy chỉ tồn tại tron nháy mắt, cô tự nhủ với lòng không thể tham luyến cái ôm này của hắn quá nhiều, cũng khồng thể tham luyến ấm áp mà hắn mang lại cho cô.

Nhưng vòng tay của hắn làm cho cô cảm thấy an ổn nên cô rất nhanh tiến vào mộng đẹp, trong mộng đều là những giấc mơ ngọt ngào.

Lúc cô tỉnh lại đã là vào nửa đêm cô chỉ thấy bụng mình một hồi kêu vang, cô lúc này mới nhớ đã một ngày cô không có gì vào bụng.

Rón rén đi ra khỏi phòng, cô đi xuống bếp tìm thức ăn, chỉ tiếc trong tủ lạnh ngoài cốc nước trái cây ngoài ra cái gì cũng không có.

“Em đói bụng sao?” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của Lạc Thiên Uy.

“A, Thiên Uy? Khụ khụ…” cô vừa cầm cốc trái cây uống lại đột nhiên truyền đến âm thanh làm cho cô thiếu chút nữa bị sặc.

Hắn nhanh chóng vỗ ngực cho cô:"Sợ tôi như vậy sao?"

"Ai biểu em đi mà không có tiếng động, không dọa người khác mới là lạ". Cô tức miệng nói, háy hăn một cái.

"Được, được, là tôi không đúng". Hắn cưng chìu ôm cô, cười nói xin lỗi.

Cô ngược lại cảm thấy không được tự nhiên, sao cô đột nhiên cảm thấy nụ cười của hắn mang theo nhất mạt mập mờ kỳ quái.

"Thật là đói, chị muốn ra ngoài mua chút đồ ăn khuya!" cô nhìn tủ lạnh trống trải bất đắc dĩ nhún vai nói.

Lạc Thiên Uy kéo cô trở lại bàn, kéo ghế cho cô ngồi:"Đã trễ thế này rồi, môt mình em ra ngoài tôi không yên tâm"

"Nhưng cũng không thể đê bụng đói như thế này được?" Lạc Tích Tuyết buồn bực nói.

"Tôi đã sớm chuẩn bị cho em rồi, canh thịt bò Ý, nêm thử một chút tài nấu nướng của tôi như thế nào?" Tâm tình hắn vui vẻ đem thức ăn đã sớm chuẩn bị mang ra cho cô.

Nhìn bàn thức ăn phong phú trước mắt, cô kinh ngạc trợn to mắt nói:"Thiên Uy, tất cả những chỗ này đều là do em làm hả?"

Hắn tự hào ngẩng cao đầu, cười nói:"Đúng vậy, làm lúc em còn ngủ, lần đầu nấu không biết mùi vị như thế nào em nếm thử đi."

"À? Ờ". Cô ngẩn cả người, nhận lấy cái muỗng hắn đưa tới, múc một hớp bo vào miệng.

"Ăn ngon không?" lạc Thiên Uy nhìn chằm chằm cô, tựa hồ rất mong đợi đáp án của cô, đây là lần đầu tiên hắn chủ đọng xuống bếp nấu choc con gái ăn.

Cô giãn long mày, khen:"Ừm, đệ đệ tài nghệ nấu ăn của em quả thật là không tệ nha".

"Uy!" Lạc Thiên Uy không vui nhắc nhở cô một câu.

"Cái gì?" cô không hiểu ý hắn.

Hắn bá đạo nói:"Gọi tôi Uy! Về sau nhớ gọi tôi vơi cái tên này".

"Nhưng" cô có chút khó khan nói, gọi như vậy có phải than thiết quá hay không?

"Không có nhưng là, nếu như em không đồng ý thì chén cơm này em cũng không cần ăn nữa". Hắn uy hiếp nói.

Lạc Tích Tuyết mới không dễ dàng như vậy thỏa hiệp, cô đưa tay phải ra giựt lại:"Đừng hẹp hòi như vậy,đưa cơm cho chị, thiếu niên xấu xa".

"Em gọi tôi là gì?" lạc Thiên Uy càng them không vui.

"Chị có gọi sai sao? Chỉ có những thiếu niên xấu xa mới không cho chị của mình ăn cơm". Cô không phục hừ hừ nói, chớp mắt cô đem cơm thịt bò về tận tay.

Chỉ là cô còn chưa kịp ăn thì lạc Thiên Uy đã động tay động chân rồi "Gọi tôi xấu xa, để xem tôi có trừng phạt em không?" hắn không biết mệt đối với cô giở trò.

Cô không nhịn được bật cười, né tránh không ngừng:"KHông được, nhột quá, chị muốn báo thù"

Hai chị em trong phòng bếp chơi đùa vui vẻ, tiếng cười trong không khí ấm áp động lòng người.

Chơi đùa một thời gian, hắn đem hết tất cả các thức ăn mà hắn làm được cho cô dùng, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhìn người con gái mình yêu thương ăn thức ăn do chính hắn làm ra, cái loại cảm giác thỏa mãn đó thật khó có thể hình dung được.

Nằm ở trên giường, cô có chút mệt mỏi dụi dụi con mắt, nhưng nhịp tim lại nhât thời khó có thể bình phục lại như cũ.

Cô thật sự tham luyến khoảng thời gian vui vẻ vừa rồi của cô cùng hắn

“Reng…” Chiếc điện thoại trên bàn rung lên, cô bắt máy là do Tiếu Vũ Trạch gọi đến.

“Tích Tuyết ~” giọng nói dịu dàng của hắn từ đầu dây kia truyền đến.

Than thể cô run lên, giống như giọng nói này đối với cô mà nói bây giờ trở nên xa lạ vậy.

“Anh Vũ Trạch” trong lòng cô có điểm chột dạ, thật giống như cô vừa làm một chuyện có lỗi với anh “Đã trễ thế này, anh còn gọi điện thoại cho em có chuyện gì vậy?”

“Tích Tuyết, chuyện anh cầu hôn em hai ngày trước em đã suy nghĩ kỹ chưa?” hắn có chút chờ đợi, một bộ mặt khẩn trương.

“À? Chuyện này” Lạc Tích Tuyết toàn than chấn động, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nếu không phải anh Vũ Trạch gọ điện nhắc nhở cô thì chắc có lẽ cô đã quên mất rồi.

Quen nhau bao nhiêu năm bây giờ anh hướng cô cầu hôn thế nhưng cô lại quên mất.

“Tích Tuyết? Em suy nghĩ kỹ chưa?” thấy cô nửa ngày không có phản ứng Tiếu Vũ Trạch chỉ có thể lên tiếng hỏi lần nữa, hắn thật sự không phải muốn ép cô nhưng hắn thật sự chờ mong đáp án từ cô.

“Anh Vũ Trạch, em” trên mặt cô bây giờ là một mảnh khó xử, vốn là một chuyện rất đơn giản nhưng giờ cô phát hiện lòng cô thật mâu thuẫn.

Cô kinh ngạc trước sự ảnh hưởng của Lạc Thiên Uy với cô, mới mấy ngày ở gần nhau nhưng hắn có thể làm cho cô thay đổi thái độ đối với bạn trai mà cô quen mấy năm qua, nhưng dù có như thế thì cũng chẳng thay đổi được gì.

“Được, em đồng ý”. Trầm mặc một lát thật lâu, cô vẫn gật đầu đồng ý.

Cô cùng anh Vũ Trạch quen nhau nhiều anwm như thế vả lại cô cũng có tình cảm với anh nên việc chấp nhận lời cầu hôn của anh là chuyện lẽ cô mong đợi không phảo sao? Với lại thừa dịp cô và hắn còn chưa có cái gì gọi là bắt đầu thì nên kịp dừng lại, cô phải quay trở về bên cạnh anh Vũ Trạch đúng lúc thôi.

Cô muốn gả cho anh Vũ trạch đây là ước mơ thời từ nhỏ của cô, chưa bao giờ thay đổi.

“Tích Tuyết, là thật sao? Em quyết định gả cho anh sao?” Tiếu Vũ Trạch mừng rỡ, tâm kích động hỏi lại, việc này đối với hắn như một giấc mơ vậy.

Lạc Tích Tuyết cười đối với hắn nói:”Đúng vậy, em muốn gả cho anh, mấy ngày nữa em sẽ cùng với anh qua ra mắt gia đình em”. Cô hiểu nếu muốn cùng anh Vũ Trạch cùng một chỗ và chấm dứt ý định kia thì chỉ còn lúc này thôi.

“Tốt, đến lúc đó anh sẽ tới đón em”. Tiếu Vũ Trạch ngiêm túc gật đầu, hắn đối với tương lai của bọn họ hoàn toàn mong đợi.

Kết hôn mặc dù là chuyện vui mừng nhất của một người con gái nhưng cô lại không có chút vui vẻ như trong tưởng tượng.

Cô cứ như thường lệ, hằng ngày đi học tan học lại về nhà, chỉ là trong lòng cô mong đợi chuyện kết hôn với anh Vũ Trạch sẽ không diễn ra nhanh như thế.

“Haiz, người đàn ông này thật tốt, vì người con gái mình yêu mà sẵn sàng buông bỏ mọi thứ, chỉ tiếc người con gái đó lại không có tim không có phổi, lại muốn gả ột người đàn ông khác” Trần Tiểu Mạt trong tay cầm một cuốn tiểu thuyết, không nhịn được cảm khái một tiếng, tức giận trong lòng nói:”Mình ghét nhất loại con gái cứ như vậy mà làm tổn thương người đàn ông lúc nào cũng vì mình”.

“Nhưng ngộ nhỡ cô gái này có nỗi khổ tâm thì sao đây? Nói ví dụ như cô ta cùng với người con trai đó có quan hệ máu mủ, bọn họ không thể ở chung một chỗ nên mới đành lòng buông xuôi như thế”. Lạc Tích Tuyết đột nhiên cãi lại với bạn tốt Tiểu Mạt.

Ai ngờ Trần Tiểu Mạt khinh bỉ lườm cô một cái:”Mình nói cho cậu nghe Tích Tuyết, hiện tại đã là thời đại nào rồi, đã là thế kỷ 21 rồi, cậu còn có tư tưởng quê mùa như vậy sao? Hai người thật lòng yêu nhau thì chuyện gì cũng có thể vượt qua được, dù là quan hệ máu mủ thì sao? Nếu như bọn họ thực sự thích đối

phương, thì việc bọn họ ở chung một chỗ có gì là sai, chỉ là việc có đứa bé là khó khan thôi, còn lại không phải ảnh hưởng gì đến tình yêu của họ hay sao?"

"Nhưng sẽ có rất nhiều người phỉ nhổ cùng xem thường tình yêu đó". Cô nâng má trầm tư, chung quy vẫn có rất nhiều người không hiểu.

"Nếu đã quyết định yêu thì sẽ có dũng khí". Trần Tiểu Mạt phát biểu ý kiến nhất quán của mình, đối với tình yêu cô mơ ước:"Nếu đời này có người dám yêu dám hận thì quả là có sống cũng không uổng".

Dám yêu dám hận sao? Cô lặp lại lời của bạn tốt, có thể làm như vậy thật sao? Cái gì cũng không cần để ý, chỉ cần yêu thôi?

Cô lắc đầu một cái, vẫn không có biện pháp thuyết phục bản than được. Có lẽ tình yêu cô đối với Thiên Uy không đủ sâu, hắn hiện tại có thể bất chấp tất cả vì cô nhưng cô lại không làm được

"Lạc Tích Tuyết, cậu làm sao vậy? Sao tự nhiên cảm thấy hứng thú với vấn đề này? Không phải cậu cùng anh Vũ Trạch xảy ra chuyện gì chứ?"

Lạc Tích Tuyết thản nhiên cười một tiếng, nghi ngờ nói:"Mình với anh Vũ Trạch rất tốt, chúng mình dự định kết hôn, sao cậu lại hỏi như thế?"

"Cậu muốn kết hôn?" Trần Tiểu Mạt kinh ngạc, bật thốt lên:"Mình hai ngày trước ở trên đường, nhìn thấy Tiếu Vũ Trạch cùng với một người con gái xa lạ đi dạo phố".

Cô còn tưởng rằng anh ta đã chia tay với Tích Tuyết nên không dám hỏi cô sợ cô buồn, không nghĩ tới hôm nay lại nghe được một tin chấn động như thế.

"Mình biết, cô ta là Phí Lệ, là vợ chưa cưới của anh Vũ Trạch". Cô giải thích nhưng trong mắt là một mảnh phức tạp.

"Cậu nếu như đá biết tại sao còn đồng ý kết hôn với anh ta?" Đối với tình cảm của người bạn than này cô có chút không hiểu.

Lạc Tích Tuyết cười một tiếng, nửa đùa nửa thật đáp:"Có lẽ mình muốn thử một chút cảm giác thế nào là yêu bất chấp tất cả"

Cô nói thì rất dễ nhưng hiện tại trong lòng cô lại rất nặng nề, cô biết lúc này không phải là thời cơ tốt nhất để gả cho anh vũ Trạch, người ngoài sẽ nghĩ cô là kẻ thứ ba.

Nhưng mặc dù như vậy cô cũng không còn lựa chọn nào khác, cô không thể cứ như vậy hãm sâu vào trong cái hầm tình cảm của cô với em trai mình, co nhất định phải dứt khoát chặt đứt dây nghiệt duyên này.

Cùng với anh Vũ Trạch kết hôn là biện pháp tốt nhất hiện giờ.

Ngồi trên xe riêng trở về nhà, lạc Tích Tuyết chỉ nhìn ngoài cửa sổ, một hồi trầm mặc.

Mà Lạc Thiên Uy an vị ở bên cạnh cô vẫn đang dùng laptop để xem tài liệu, mấy ngày nay tựa hồ hắn rất bận, trừ thời gian đưa đón cô đi học cơ hồ không còn thời gian nào trống nữa, dùng cơm với cô cũng không được.

Ahi người cứ như vậy ngồi vào ghế ngồi, ai cũng không nói gì.

Xe bất chợt dừng lại truyền đến một trận thắng gấp vang dội.

"Xảy ra chuyện gì?" Phản ứng đầu tiên của hắn là ôm lấy thân thể của cô, thận trọng che chở cô, hướng về phía người tài xế hỏi.

"Uy thiếu, hình như trước mặt có người cản đầu xe". Tài xế kinh ngạc nhìn người dùng thân thể chặn đầu xe lại, người đàn ông liều mạng này nếu không phải ông thắng kịp thời thì chắc cái mạng của anh ta cũng không còn.

Người đàn ông này vóc người không cao, toàn thân mặc chiếc áo T-shirt, phía trên dính đầy bụi bặm cùng vấy mỡ, thấy xe hơi ngừng lại, hắn lập tức chạy về phía sau, liều mạng nhìn vào bên trong xe kêu to.

"Uy thiếu, Uy thiếu tôi sai rồi, cậu cho tôi them cơ hội nữa đi".

Lạc Thiên Uy bảo tài xế đem cửa sổ kéo xuống, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt càng không có tí nhiệt độ nào:"Ông nuốt hàng của tôi, còn muốn tôi buông tha cho ông? Ông cho tôi là ai?"

"Uy thiếu, tôi sai rồi, tôi cũng không muốn làm như vậy, nếu không phải bọn họ bắt chị của tôi uy hiếp tôi, tôi cũng không còn cách nào khác" người đàn ông quỳ xuống, ở bên đường người người qua lại hắn lại quỳ xuống dập đầu trước mặt Thiên Uy:"Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tôi, van cậu thủ hạ lưu tình tha cho chị tôi đi, cậu trừng phạt tôi thế nào cũng được, ngàn vạn lần đừng tổn thương chị của tôi".

Sắc mặt của Lạc Thiên Uy không có một tia xúc động, chỉ là lành lạnh vuốt ống tay áo, không nhanh không chậm nói:"Chị của ông lén nghe bí mật của tôi, phải để cho cô ta không thể mở miệng được nữa, đó là quy cũ!"

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, đến tột cùng Thiên Uy có bí mật gì? Chị của người đàn ông này chính là người phụ nữ ở ngoài phòng lén nghe bí mật của hắn sao?

Nhớ tới biện pháp trừng phạt của em trai cô, cả người cô cũng đều run lên, chẳng lẽ hắn muốn đối với một người phụ nữ như thế.

Trời ơi, quá tàn nhẫn rồi!

"Uy thiếu, van xin cậu đừng đụng tới chị của tôi, chị ấy phải kết hôn với người khác nếu cậu đụng tới chị ấy thì cuộc đời của chị ấy xem như xong rồi!". Người đàn ông liều mạng dập đầu, đến nỗi trán chảy máu nhưng cũng không dừng lại:"Tôi sai lầm rồi, tôi sài lầm ròi. Tất cả đều là lỗi của tôi, van cầu cậu tha cho bọn tôi một lần này thôi!"

"Ông nói bậy gì đó, tôi động đến chị của ông khi nào?" Lạc Thiên Uy hướng hắn ta gầm nhẹ, khẩn trương xoay đầu nhìn Lạc Tích Tuyết một cái chỉ sợ cô hiểu lầm.

Chỉ là động tác vừa rồi của hắn đều rơi vào trong mắt của người đàn ông đang quỳ.

"Vị này nhất định là Uy thiếu phu nhân, Uy thiếu thật có mắt, vợ ngài thật sự rất xinh đẹp". Người đàn ông lập tức hướng lạc Tích Tuyết khom người chào.

"Tôi..." Cô không nghĩ tới người đàn ông này sẽ nói như vậy nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Cô chớp chớp đôi mắt, trong mắt xẹt qua sự phức tạp.

Ba giao sự nghiệp cho hắn nên cô cũng không cần quan tâm nhiểu nhưng hôm nay cô tựa hồ muốn can thiệp vào chuyện này.

"Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết kéo ống tay áo của hắn, ý bảo hắn không nên làm khó người đàn ông này quá.

Nói thế nào thì người đàn ông này cũng vì chị của hắn nên mới làm như thế, coi như hắn không đúng thì em trai cũng không nên làm lien lụy đến người vô tội.

Lạc Thiên Uy vỗ vỗ bả vai của cô, con ngươi nhu hòa đi hẳn, hắn không mong chuyện của người đàn ông này dọa đến cô, dĩ nhiên cũng không hy vọng hành vi của hắn làm cho cô chán ghét.

"Ông về nhà trước đi, chuyện đó tôi sẽ suy nghĩ sau". Hắn hiếm khi nhượng bộ như thế, chỉ vì muốn cô được vui vẻ.

Người đàn ông khom người chào hắn, trong miệng luôn nói cảm kích, chỉ là lúc cúi đầu trong mắt xẹt qua một mạt lạnh lùng.

Về đến nhà, hai người trở về phòng.

Lạc Tích Tuyết đêm luận văn đóng lại, nhớ tới việc đồng ý kết hôn với anh Vũ Trạch, ngủa mặt lên trời thở dài một hơi.

Rốt cuộc có nên cùng Thiên Uy nói chuyện này hay không? Hiện tại hắn không muốn rời xa cô như thế, nếu để cho hắn biết cô chuẩn bị kết hôn, hắn nhất định sẽ rất đau lòng.

Nhưng dù cho có đau lòng thì sớm muộn gì hắn cũng biết.

Đẩy cửa phòng ngủ ra cô đi tới phòng của Lạc Thiên Uy.

Lúc này, hắn đang ở trước bàn làm việc nghiêm túc em tài liệu, ánh trăng tỏa sáng gương mặt tuấn mỹ của hắn, gò má hoàn mỹ vừa đẹp lại vừa ưu thương.

Gió lạnh từ cửa sổ thổi qua người hắn làm cho hắn ho nhẹ, cô lo lắng hắn cảm lạnh nên lập tức cầm một cái áo trên sofa khoác nhẹ lên người hắn.

"Tích Tuyết, sao em lại tới đây?" Lạc Thiên Uy bất ngờ nhìn thấy cô, trong con ngươi không che giấu được sự mừng rỡ, hắn kéo cô lại bên người.

"Chị chỉ tới thăm em chút" sắc mặt cô có chút lúng túng, cô không biết nên mở miệng như thế nào, nói với hắn chuyện cô muốn kết hôn.

Lạc Thiên Uy ôm lấy bả vai của cô, đem cô bao phủ trong vòng tay của hắn:"Tìm tôi có việc gì sao?" hắn biết cô không vô duyên vô cớ đi tìm hắn như thế này.

"Ừ, chị" Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, mày nhíu lại thành một đoàn:"Thật ra thì".

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" hắn vuốt vuốt sóng mũi thanh thoát của cô, cưng chìu lại dịu dàng nhìn cô:"Em muốn xin cho người đàn ông lúc chiều".

"Không, không phải" cô vội vàng lắc đầu, bị động tác cưng chìu này của hắn hù dọa, nói thế nào cô cũng là chị của hắn sao giờ ở trước mặt hắn cô có cảm giác như mình là em gái của hắn vậy.

Không, cô nhất định phải cùng hắn xác định rõ quan hệ.

"Thiên Uy, em mới mười sáu tuổi" cô hít sâu một hơi, đối với hắn nghiêm chỉnh mà nói.

Cô muốn nói cho hắn biết hắn còn nhỏ không thích hợp nói chuyện tình cảm, có lẽ hắn hiện tại đang thích cô nhưng chờ hắn lớn lên chút nữa có thể sẽ gặp người khác và thích người đó.

"Tôi sẽ không phải cả đời đều mười sáu tuổi" Lạc Thiên Uy cắt đứt lời của cô, ánh mặt nhìn cô trở nên nóng rực hơn.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng bàn tay mồ hôi rịn ra, cô ngước mắt nhìn thẳng hắn:"Nhưng chị cũng không thích em trong lòng của chị chỉ có anh Vũ Trạch, hơn nữa chúng tôi chuẩn bị kết hôn".

"Rồi em sẽ thích tôi" giọng hắn kiên định mà nói, ánh mắt cố chấp nhìn cô.

Cô cố gắng hít sâu, khiến trong thân thể tràn đầy không khí, cô nắm chặt hai tay thành nắm:"Chị chỉ coi trọng em không thể nào thích em được, em tốt nhất nên bỏ cái ý niệm đó đi".

Co không muốn nói thẳng với hắn như vậy, càng không muốn tổn thương hắn nhưng do hắn cứ nhát định ép cô, cô cứ như vậy thẳng thừng nói cho hắn biết, mặc dù cô biết như vậy sẽ tổn thương hắn.

"Đây không phải là chuyện em có thể quyết định được" Lạc Thiên uy ôm thân thể của cô, giọng bá đọa nói, mang theo hương đầu đọc lòng người. Hắn muốn cô nên tuyệt đối không cho bất kỳ ai cướp cô đi.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy mệt mỏi nên dựa vào người hắn, cảm nhận hơi thở đặc biệt của phái nam, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vô lực.

Nhưng cô không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy để hắn sắp xếp, ngẩng đầu lên nhìn hắn, lần cuối cùng nói:"Em đã nói, mặc dù chỉ muốn có yêu cầu gì em cũng đều sẽ đáp ứng đúng không?"

"Ừ" hắn cười cười, cúi người bên tai cô nói nhỏ:"Trừ chuyện em rời bỏ tôi thì yêu cầu nào cũng được"

Cô hoàn toàn vô lực!

Cô chẳng có mục đích đi trong sân trường, Lạc Tích tuyết ngước nhìn trời cũng không muốn vào trong lớp học, càng không có ý niệm về nhà, đầu óc của cô lúc này là một mảng mê mang, không biết đi về nơi nào.

Chẳng biết từ lúc nào cô đã ra khỏi sân trường đi tới một quán rượu cao cấp.

Cô không thường tới những nơi này, nhưng quán bar này hồi trước cô có cùng anh Vũ Trạch vào một lần nên cô yên tâm mà đẩy cửa đi vào.

Quầy rượu hạng sang đang đầy những chàng trai cô gái mặc quần áo sang trọng ngồi nói chuyện và tán tỉnh nhau, dù quán bar này bên ngoài có sang trọng thế nào thì mục tiêu mà họ đến đây chỉ để tìm sự giải trí và cảm giác phóng túng.

Lạc Tích tuyết tìm một góc hẻo lánh ở bên trong ngồi xuống, cô gọi một ly nước trái cây, một mình ngồi nhàm chán uống.

Có không ít nam nhân xa lạ muốn đến gần cô nhưng cô đều uyển chuyển cự tuyệt.

Cô ngồi một hồi cảm thấy ngột ngạt nên ra ban công hóng mát một chút.

Không nghĩ tới việc cô nhìn thấy một cô gái đang nhoài người ra lan can nôn mửa, một thân mùi rượu.

Lạc Tích Tuyết không đành lòng liền lấy một ly nước suối cho cô ta:"Uống tí nước đi".

"Cám ơn". Cô gái nhận lấy ly nước hướng cô cười một tiếng.

Ai ngờ khi bốn mắt nhìn nhau kia bọn họ mới nhận ra lẫn nhau, đối phương đều là bạn học cùng trường.

"Cẩm Tư Liên?".

"Lạc Tích Tuyết?"

Hai người đều kinh ngạc kêu lên, sững sờ sau hai giây, nhìn nhau cười một tiếng.

"Cô làm sao lại ở chỗ này?" Lạc Tích Tuyết không hiểu mở miệng hỏi thăm, cô không phải chủ động nghĩ học gả vào nhà giàu có làm thiếu phu nhân sao? Sao lại ở chỗ này trong bộ dáng say mèm như thế này?

Cẩm Tư Liên vừa định mở miệng, trong dạ dày đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác khó chịu, cô lại bắt đầu nôn mửa.

Lạc Tích Tuyết đi tới bên người cô, đưa tay vỗ nhẹ lưng của cô, từ trong túi móc ra một cái khan tay đưa cho cô ta.

"Cám ơn" Cầm Tư Liên giọng khàn cầm khan tay mà khóe mắt có giọt nước mắt trơn trượt chảy xuống.

Đợi cô ói xong hết thì lại ngồi bệt xuống đất, che miệng nhỏ giọng nức nở.

"người đàn ông kia bỏ rơi tôi rồi". Cầm Tư Liên bi thương nói

Lạc Tích Tuyết nhìn cô với đôi mắt đầy thông cảm, lại không biết nên an ủi như thế nào. Vì một người đàn ông mà buông tha việc học lại bị vứt bỏ như thế này đối với một người con gái nào cũng không thể chịu đựng được.

Hai người dựa lưng vào nhau, tựa sát lẫn nhau, nghe đối phương thổ lộ tâm tình.

Từ quầy rượu đi ra Lạc Tích Tuyết nhận được điên thoại của Tiếu Vũ Trạch, bọn họ hẹn ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn.

Tất cả đều kết thúc, khép lại điện thoại di động, cô đột nhiên cảm thấy mình bình tĩnh đến lạ thường.

"thiên Uy, ngày mai sau khi tan học, chị không về nhà cùng em được, Trần Tiểu Mạt muốn chị đi dạo phố cùng cô ấy". Về đến nhà, cô gõ cửa phòng Thiên Uy nhàn nhạt nói cho hắn biết một tiếng.

"Ừ" Lạc Thiên Uy trả lời một câu, như cũ cúi đầu vào đống tài liệu.

Mấy ngày nay hắn tựa hồ rất bận cô cũng không biết hắn rốt cuộc đang bận những việc gì nhưng cô biết một mình hắn gánh vác công ty nhất định rất vất vả.

Không nói them gì nữa, cô về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau sau khi tan học, Lạc Thiên Uy đã ngồi trên xe riêng rời đi.

"Tích Tuyết, mau lên xe đi!" Tiếu Vũ Trạch dừng xe ngay cổng trường học, hắn kéo cửa xe xuống đứng đối diện ở sạp báo ngoắc tay với cô.

"Anh Vũ Trạch!" Tích Tuyết cũng hướng hắn phất tay một cái, vừa định đội mưa chạy đến thì đã thấy hắn cầm ô chạy về phía của cô.

Nhớ tới hôm nay là ngày hai người bọn họ đi đăng ký kết hôn nhưng trong lòng cô vẫn có chút gì đó không thoải mái, mặc dù trận hôn nhân này tiến hành trong bí mật nhưng việc bọn họ quen nhau năm năm cũng nên để tình yêu này đơm hoa kết trái rồi.

"Anh Vũ Trạch, anh ở nơi đó chờ em, lần này em sẽ chạy về phía anh". Lạc Tích Tuyết đột nhiên nghịch ngợm hướng về phía hắn hô.

Tiếu Vũ Trạch trước tiên là ngẩn người sau đó nở một nụ cười cưng chìu đối với cô:"Được thôi!"

Cô nhấc làn váy cầm túi xách để lên đỉnh đầu, hướng vê phía hắn chạy tới.

Đúng lúc này một chiếc xe màu trắng dúng tốc độ cực nhanh chạy về phía cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì chiếc xe này đột nhiên mở cửa ra.

Mấy người đàn ông mặc áo đen vóc người vạm vỡ vọt tới chỗ cô, ở thời điểm cô muốn kêu cứu thì đã bị chúng bịt miệng và kéo vào trong xe.

78. Chương 78

>"Ưm" Lạc Tích Tuyết dùng hết toàn lực giùng giằng, những người đàn ông thấy vậy lôi kéo cô trở lại, xé làn váy của cô làm hiện ra hai đùi trắng nõn.

"Lái xe nhanh đi!" một người đàn ông giọng thô bạo nói.

Lạc Tịch Tuyết liều mạng gõ cửa sổ xe, chỉ tiếc dù cô có gõ như thế nào thì bên ngoài cũng không thể nào nhìn tháy tình huống bên trong xe được.

Tiếu Vũ Trạch ở chung quanh vẫn đang tìm kiếm cô, như thế nào mà lúc nãy vẫn còn ở đây chớp mắt lại không thấy đâu.

Trong xe cô vẫn dùng sức kêu to, sợ dẫn đến sự chú ý của bên ngoài nên chúng đành dứt khoát đánh cô bất tỉnh.

Trước mặt cô phút chốc bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết.

Tiếu Vũ Trạch vì không tìm thấy cô, sợ cô gặp chuyện nên liền bấm số điện thoại của Lạc Thiên Uy.

"Thiên Uy, là tôi Tiếu Vũ Trạch đây chị của cậu đã về nhà chưa?" Tiếu Vũ Trạch hỏi.

"Chị?" Lạc Thiên Uy kinh ngạc sửng sốt:"Tích Tuyết không phải cung với Tiểu Mạt đi dạo phố sao?"

Tiếu Vũ Trạch nóng nảy giải thích:"THiên Uy, là như thế này, hôm nay tôi hẹn với chị của cậu sẽ bí mật đi đăng ký kết hôn nhưng cô ấy giống như bị mất tích, cậu có thể giúp tôi tìm cô ấy được không?"

Điện thoại bên kia nhất thời trầm mặc.

Lạc Tích Tuyết? Cô ấy thế nhưng dám dối gạt hắn, len lén chuẩn bị kết hôn cùng Tiễu Vũ Trạch? Trong mắt của Lạc Thiên Uy dấy lên một cỗ lửa giận, hắn hung hang nắm chặt hai tay lại thành nấm đấm.

"Thiên Uy, cậu còn nghe không?" Tiếu Vũ Trạch thấy điện thoại bên kia thật lâu không có ai trả lời hắn không khỏi buồn bực.

"Tôi sẽ tìm được cô ấy!" Lạc Thiên Uy cắn rằng, quăng xuống một câu, ngay sau đó cúp điện thoại.

Khi Lạc Tích Tuyết từ trong hôn mê tỉnh lại sắc trời đã tối đi hẳn. Một luồng ánh sáng yếu ớt của ánh trăng chiếu vào. Không khí bốn phía tràn ngập hương vị khó ngửi.

Cô chậm rãi mở đôi môi khô khốc ra, cặp mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ trước mắt, không khỏi sửng sốt, mọi chuyện trước khi hôn mê như thủy triều ào tới trong đầu cô.

Cô, bị người ta bắt cóc!

Lúc này chân tay cô bị dây thừng buộc chặt, trong miệng đút khan long, chỉ có thể phát ra những thanh âm ô ô.

Rốt cuộc là ai bắt cóc cô đây? Cô tự hỏi mình chưa từng đắc tội với ai.

Đang lúc này, cánh cửa sắt bị người ta đẩy ra, khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mặt cô.

Là hắn?

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhận ra người đàn ông này, chính là người lần trước chặn đầu xe của Thiên Uy và quỳ xuống đất cầu xin hắn.

"Lạc tiểu thư, đã lâu không gặp". Tiêu Ba Đao khẽ động khóe miệng, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cô cố gắng trấn tĩnh tinh thần, ngẩng đầu lên, căm tức hướng tới hắn.

Cô thậm chí còn vì người đàn ông này ở trước mặt Thiên uy xin tha cho hắn, không nghĩ tới người đàn ông này ân không báo còn bắt cóc cô.

Không hổ là người đàn bà mà Lạc Thiên uy coi trọng, da thịt nhẵn mịn, nhìn thôi tôi cũng thấy động lòng rồi" Tiêu ba Đao đưa tay vuốt khuôn mặt trắng nõn của cô, trong mắt không che giấu chút dục vọng nào.

Lạc Tích Tuyết nức nở, dùng sức giãy giụa, sắc mặt lập tức tái nhợt.

"Còn quật cường!" thấy cô liều mạng chống cự, Tiêu Ba Đao ngược lại còn cảm thấy hứng thú, đem bàn tay thô ráp hướng tới đùi ngọc của cô mà mò mẫm.

Trong bụng cô một trận run rẩy, ánh mắt căm hận trừng về hướng hắn.

Hắn hung hang cho cô một bạt tai:"Mẹ kiếp, lão tử muốn ngươi đã là phúc khí mấy đời nhà ngươi rồi, đã vậy còn làm bộ phản kháng, không phục phải không?"

Một cái tát này của hắn làm mắt cô nổi đom đóm, trong miệng đều là mùi máu tanh.

"Tiêu ca, anh rat ay nhẹ chút". Mấy tên khác tiến vào, thấy hắn đưa tay kéo tóc của cô thì ngăn hắn lại:"Anh xem cô ta da thịt non mềm như vậy, sức đề kháng chịu được cái đánh này của anh sao? Anh nhất định phải cẩn thận, bọn em còn muốn kiếm tiền nữa".

"Lão tử rất lâu không có đụng vào phụ nữ, lại nói người đàn ông đó làm như vậy với chị gái của ta thì ta làm lại như vậy với ả đàn bà của nó coi như không phụ lòng nó". Tiêu Ba Đao không cam lòng quệt khóe miệng, vẻ mặt vô cùng bỉ ổi

"Trước tiên anh gọi điện thoại đòi tiền đi, ,chính sự xong xuôi anh nghĩ muốn chơi như thế nào tụi em cũng không có ý kiến". Bọn họ chịu tham gia vào việc bắt cóc Lạc Tích Tuyết đều là muốn đắc tội với Lạc Thiên Uy.

Tiêu Ba Đao nghe xong gật đầu một cái, đưa miếng khan trong miệng cô kéo xuống, để cô nghe điện thoại với Lạc Thiên uy,.

"Cầm! Ta muốn cô gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn chuyển vô tài khoản của tôi ba mươi triệu!" Tiêu Ba Đao hung dữ uy hiếp.

"Tôi không phải là người phụ nữ của hắn!" Cô nói rõ thân phận cho hắn biết, bọn họ nghĩ Thiên Uy là bạn trai cô nhưng Tiếu Vũ Trạch mới là thân phận đó.

"Vậy sao?" hắn bỉ ổi cười, hí mắt đến gần cô, tầm mắt dừng trên thân thể của cô "Cơ thê và khuôn mặt cô xinh đẹp như thế chẳng lẽ hắn chưa từng đụng qua cô".

"Mặc kệ ông có tin hay không tôi là chị của hắn chứ không phải là người phụ nữ của hắn" Lạc TÍch Tuyết căm tức hướng hắn nói.

"Chị?" Mấy người đàn ông kia đều phá lên cười ha ha:"Tiểu tử Lạc Thiên Uy kia bất lực như thế sao ngay cả một người phụ nữ cũng không có phải đi thích chị mình sao?"

Cô bị tiếng cười của bọn hắn làm cho rợn cả tóc gáy, nhưng vẫn không biết giải thích như thế nào?

“Ông đây không cần biết cô cùng hắn có quan hệ gì, tóm lại hãy nhanh gọi điện cho hắn!” Tiêu Ba Đao hung hang níu lấy tóc cô, khiến cho tầm mắt của cô chỉ có thể nhìn hắn, hung hang cắn rang nói từng câu từng chữ.

Cô không sợ kiên định chậm rãi khạc ra ba chứ:”Tôi không gọi”.

“Tiện nhân!” Tiêu Ba Đao giận dữ, lần nữa cho cô một cái bạt tai, chỉ là lần này so với lần trước càng dùng sức hơn.

Mặt của cô bị đánh lệch sang một bên, trong miệng đã tràn đầy mùi máu tươi.

Thấy cô không chịu làm hắn liền đi tới góc tường đem điện thoại của cô lấy ra.

Lúc này một hồi chuông thanh thúy vang lên.

Sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cô mở to đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc điện thoại di động trên tay Tiêu Ba Đao, bên trong truyền đến giòng nói lo âu của Thiên Uy:”Lạc Tích Tuyết, em ở đâu?”

“ha ha, Uy thiếu, người mà cậu đang tìm có phải là vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh tôi không?” thanh âm của hắn rất vui vẻ, biết rõ còn cười hỏi.

Lòng của cô đã thót lên đến cổ họng, bọn họ sẽ uy hiếp em trai cô như thế nào đây?

“Người đàn bà của mày, không chuẩn xác phải là chị của mày hiện đang ơ trong tay tao, mày nếu muốn cô ta sống thì đừng giở trò, làm theo lời tao nói!” Tiêu Ba Đao hướng phía điện thoại hung hãn nói.

Điện thoại bên kia yên lặng trong mấy giây, chỉ mấy giây mà tựa hồ như cả thể kỷ.

Đang ở thời khắc mọi người đang nín thở thì giọng nói nhàn nhạt vang lên:”Các ngươi muốn như thế nào?’

“Tao ày một tiếng để chuẩn bị 30 triệu tiền mặt, tự mình đưa đến đây, tao cho địa chỉ sau”. Tiêu Ba Đao cười bí hiểm, trên mặt là vết sẹo thật dài có vẻ dữ tợn mà kinh khủng.

Những người đàn ông khác ở đây cung cười, bọn họ cơ hồ cũng ngửi được mùi tiền, xem ra bắt cóc người con gái này không sai.

Ai ngờ chở trong năm giây mà bên kia cũng không phản ứng lại.

“Này, Lạc Thiên Uy…” Tiêu Ba Đao không kiên nhẫn hướng phía điện thoại thúc giục, nhưng bên kia dường như đã cúp máy. Trên mặt hắn là một biểu tình khó tin những người đan ông khác cũng vậy.

“Ngươi với hắn cãi nhau?” hắn đi lên một phát kéo tóc cô.

“Chuyện không lien quan đến ngươi!” Lạc Tích Tuyết phản bác trở lại, mặc dù nội tâm của cô cũng đang buồn bực, tại sao hắn lại đột nhiên không quan tâm đến cô.

Tiêu Ba Đao cầm điện thoại di động lên lần nữa gọi lại số vừa rồi.

Điện thoại vừa được kết nối, hắn đã trực tiếp quẳng xuống mấy câu:”Lạc Thiên Uy, mới vừa rồi tao nói điều kiện mày có đồng ý không? Chớ giở trò với tao, tao không có nhiều kiên nhẫn, nếu như mày không muốn ả ta bị làm nhục rồi chết tại chõ này liền ngoan ngoãn đem tiền tới đây”.

“Ha ha”. Lạc Thiên Uy đột nhiên nỏ nụ cười, thanh âm còn lạnh lùng hơn cả tảng bang ngàn năm:”Tiêu Ba Đao, mày cho rằng bắt cóc một ả đàn bà là có thể uy hiếp được tao sao? Vậy mày không hiểu tao rồi. Chỉ là một ả đàn bà, mày cho rằng có giá trị đến vậy sao?”

“Mày có ý gì?” Tiêu Ba Đao cầm điện thoại trên tay mà run rẩy,nghe giọng điệu hắn chẳng lẽ người phụ nữ này không ảnh hưởng chút nào đến hắn?

“trước làm nhục sau giết đúng không? Tốt thôi, mày cứ làm như thế, tao cầu còn không được”.

Lạc Thiên Uy lạnh lẽo mà mang đến một tràng cười trào phúng, vẻ mặt của mọi người cứng lại bao gồm cả cô Lạc Tích Tuyết.

Ngón tay của cô trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo, hắn nói nhe vậy không phải rõ ràng là sẽ mặc kệ cô rồi sao, còn nói bọn họ cưỡng bạo cô? Quá ghê tởm, vậy mà lúc nãy cô còn lo lắng cho hắn?

“Lạc Thiên Uy, mày thật không quan tâm đến sống chết của cô ta? Cô ta không phải là đàn bà của mày hay sao?” Trong lòng tay hắn rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Tiêu Ba Đao, mày bắt con tin uy hiếp tao sao không tìm hiểu trước. Cô ta là Lạc Tích tuyết, là chị cùng cha khác mẹ với tao, mày giúp tao giết cô ta càng tốt, tao ngược lại sẽ rất cảm kích mày, cô ta sống trên đời này cũng chỉ cùng tranh đoạt tài sản với tao mà thôi” lạc Thiên Uy không chút để ý nói, ,giọng nói không thể nào lạnh lùng hơn nữa.

“Khốn kiếp!” Tiêu Ba Đao tức giận vung tay một cái, tức giận quát to “Mẹ kiếp, bị Lạc Thiên uy này đùa bỡn, ả ta không phải là người phụ nữ của hắn”.

“Không thể nào, cô ta nhìn như nước, dáng dấp cũng không tệ, chẳng lẽ hắn cũng không cần?” Một người trong bọn họ lắc đầu thở dài.

Tiêu Ba Đao trong lòng tức không chịu được:”Mày không nghe vừa rồi hắn nói hay sao? Cô ta là chị của hắn, muốn cùng hắn tranh đoạt tài sản, hắn đương nhiên hy vọng mượn tay chúng ta xử ả, khỏi mắc công hắn động thủ”.

“Vậy chúng ta bây giờ nên làm cái gì? Giết cô ta không phải quá tiện nghi cho hắn sao, không giết cô ta lỡ cô ta báo cảnh sát thì sao?” Những tên còn lại rối rắm, xem ra bọn hắn cầm trúng một củ khoai lang nóng hổi đến phỏng tay rồi.

Ánh mắt của tiêu Ba Đao nhìn chằm giữa hai chân của cô:”Cô ta bề ngoài cũng không tệ, chờ lão tử thoải mái xong giải quyết sau”.

Lạc Tích tuyết dùng hết toàn thân phản kháng, lại trốn không thoát kiềm chế của hắn, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ từ từ tới gần cô với nụ cười dâm đãng.

Cô chưa từng căm hận Lạc Thiên Uy như bây giờ, hắn tại sao có thể đối với cô như thế, không cứu cô nhưng ít nhất cũng có thể gọi điện thoại báo cảnh sát giúp cô mà, cư nhiên cứ như vậy chọc giận bọn cướp, chẳng lẽ hắn thật sự nghĩ cô muốn cùng hắn tranh đoạt tài sản, nên mượn cơ hội này mượn dao giết người sao?

Lạc Tích Tuyết bị khiêng vào trong một kho hàng, quăng trên mặt đất lạnh lẽo.

Bụi bặm trên mặt đất xông vào mũi cô làm cho cô thiếu chút nữa không thở được, mũi cây đến mức phải bức nước mắt chảy ra.

Xương cung đau nhức khắp người nhưng bọn hắn lại cười ha hả.

Một hồi cuồng tiếu, Tiêu Ba Đao đột nhiên lạnh lùng ngồi xuống, hắn nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô, diện mạo càng them khủng bố:”Nếu lạc thiên uy không có ý định cứu ngươi, hắn thiếu nợ ta thôi thì ngươi thay hắn trả nha!”

“Tại sao? Tôi cùng hắn không có quan hệ, buông tôi ra”. Cô ra sức giùng giằng.

Tiêu Ba Đao sờ soạng trên người cô, cười lạnh nói:”Cô đúng là vô tội, ai biểu cô là chị của hắn làm chi, hắn làm những chuyện đổi bại như thế với chị tôi thì tôi tìm lại chị hắn chơi như vậy cung rất hợp lý mà đúng không?”

Nói xong, hắn bắt được cánh tay của cô ấn trên mặt đất, quần áo mỏng manh theo tiếng xé của hắn mà rách ra, lộ ra áo bra màu trắng.

Ánh lửa trong mắt hắn bắn ra tán loạn, hắn điên cuồng hôn lên cánh tay của cô, sờ soạng khắp người cô.

“A không cần buông tôi ra!” lạc Tích Tuyết sợ đến rơi nước mắt,cô liều mạng giùng giằng, quần áo trên người lại bị hắn từng cái xé nát, bàn tay tà ác đánh úp tới eo của cô, không biết thời điểm đó cô lấy đâu ra sức mạnh mà giơ chân đá hắn một cước.

“Đàn bà chết tiệt, dám đánh tao?” tiêu Ba Đao ôm bụng dưới kêu đau, liền hung hang tát cô một bạt tai nữa.

Lần này máu từ khóe miệng cô tràn ra nhiều hơn, hắn thuận thế đem tóc cô kéo lên, từng mảnh từng mảnh áo lót trên người cô bị giật ra.

“buông ra, buông tôi ra!” Cô khàn khàn hô, thanh âm tuyệt vọng.

Nước mắt mơ hồ chảy ra che cả tầm nhìn của cô, thấy người đàn ông trước mắt cởi quần áo của hắn ra, cô càng mãnh liệt lắc lắc đầu, nước mắt giống như những viên trân châu đứt dây rơi xuống.

Hiện tại ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cô cũng không có.

Ngay tại địa phương hoang vu này không ái cứu được cô, cô chỉ hy vọng tất cả nhanh một chút, hy vọng đưa cô qua khổ sở này.

Anh Vũ trạch, cô đột nhiên rất nhớ anh, cô hối hận tại sao lại phân vân, chỉ sợ sau này bọn họ không có duyên.

Đang ở thời điểm cô nhắm mắt lại, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng nổ lớn. Cô kinh ngạc mở mắt ra, mấy tên trong kho hoảng sợ hấp tấp cầm dao gậy lên, cổng sắt to như thế cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Một người đàn ông mặc áo da màu đen, phía sau có khoảng ba bốn chục người cầm dao xông đến, chỉ trong chớp mắt đã cho bọn người của Tiêu Ba Đao vây vào giữa.

“Các ngươi thật to gan ngay cả người con gái của Uy thiếu mà các ngươi cũng dám đụng” Mực Cảnh ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tiêu Ba Đao giờ phút này cũng không xá gì nữa, hắn hướng đám người của Mực Cảnh kêu gào:”Các ngươi là người nào? Ít lo chuyện của lão tử đi”.

Xem ra không cho các ngươi nếm thử chút mùi vị thì chắc không biết sợ là gì?” Mực Cảnh cầm điếu thuốc trong tay dập tắt, đưa lên ánh nhìn hung dữ, ý bảo người phía sau đồng loạt tiến lên.

Tiêu Ba Đao thấy bọn họ người đông thể mạnh nhất thời tâm tư có e sợ một chút, hắn chợt nhìn đến Tích Tuyết trong góc phòng nên nắm tóc cô kéo ra, hung hang hướng cổ họng của cô mà bóp:”Tụi bây ai dám tới đây tao lập tức giết ả”.

“Mày dám động đến một cọng tóc của cô ấy thì tự mà bảo toàn mạng sống cảu mình đi”. Mực Cảnh rống giận uy hiếp, nhưng Tiêu Ba Đao hiển nhiên cũng không đem lời cảnh cáo của hắn để vào trong mắt.

Ngược lại còn khiêu khích âm hiểm cười:”Tốt, hiện tại tao liền giết cô ta, xem thử tụi bây có thể làm gì được tao”.

Ói xong, hắn bóp thật chặt cổ hong của cô, làm cho cô không thể nào thở được.

Lạc Tích Tuyết gian nan thở dốc muốn phản kháng nhưng lại bị hắn kiềm hàm ở tay chân.

“Phanh!!!” chỉ nghe một tiếng súng vang lên.

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ trợn to hai mắt, thấy người đàn ông đang bóp cổ họng cua mình trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm cô, tương đối kinh khủng.

Bên thái dương của cô dần dần có máu chảy xuống, đỏ thâm như thế, cứ thế nhỏ xuống, một giọt, hai giọt ngày lại càng nhiều hơn, hắn nặng nề ngã về sau, sau đó cả thân thể đập xuống đất.

“A….” Lạc Tích Tuyết hoảng sợ nhìn thân thể của Tiêu Ba Đao ngã xuống, cả tâm như muốn từ cổ họng trào ra.

Chết rồi, một sinh mạng đang còn sống sững sờ lại đột nhiên biến mất trước mặt cô.

Cô thét lên vội lấy tay che miệng lại, khó có thể tin một màn trước mắt như vậy, cả người nhất thời cứng nhắc.

Một đôi cánh tay có lực, rất nhanh đem cô vây chặt vào trong lòng, che tầm mắt của cô để cô khỏi phải nhìn thấy một màn ghê tởm như thế này

“Thật xin lỗi”.

Lạc Thiên Uy đau lòng ôm cô, sắc mặt vì khẩn trương mà tái nhợt, lòng hắn không biết bao nhiêu sợ hãi:”Cũng may, chuyện gì cũng không có xảy ra, không sao, không có việc gì rồi!’

Hắn không dám tưởng tượng nếu hắn đến trễ một chút thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Thân thể mảnh khảnh của cô đang không ngừng run rẩy, ánh mắt mê mang không có tiêu cự.

"Buông ra, buông tôi ra!" cô đột nhiên dùng sức hét lên, vội vã muốn tránh thoát khỏi lồng ngực của hắn.

Hắn tại sao lại ở chỗ này? Hắn không phải muốn cô bị mấy tên đó hãm hại hay sao? Chẳng lẽ vừa rồi hắn chỉ khích tướng, cố ý kéo dài thời gian để tìm cô.

Nhưng dù giờ này hắn có chạy kịp tới vậy thì thế nào?

Nếu như không phải hắn tàn nhẫn như thế, tìm người vũ nhục chị của Tiêu Ba Đao thì hắn cũng không tính toán chuyện bắt cóc cô làm gì, càng không có chuyện đối với cô làm ra việc đáng sợ như thế, tất cả việc này là do hắn tạo thành, là do đứa em trai duy nhất của cô tạo nên.

Lạc Thiên Uy không có buông cô ra, nhìn cô run rẩy muốn hất tay hắn ra, hắn càng them sốt ruột, một tay kéo cô trở về trong ngực.

"Đừng sợ, đừng sợ, tôi sẽ không để bọn họ thương tổn em nữa đâu, tôi sẽ bảo vệ em!"

Hắn xin thề đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hắn để cô bị tổn thương như thế này, hắn nhìn quần áo trên người cô không còn nguyên vẹn hắn biết cô nhất định đã bị tên đáng chết kia đụng chạm.

Đáng ghét, cái tên Tiêu Ba Đao đó dám động đến người con gái của hắn, mới vừa rồi hắn không nên cho hắn ta một nhát súng tiện nghi như thế.

"Hắn đã chết rồi, không cần sợ nữa!"Lạc Thiên uy hung ác nói trong con ngươi có nồng đậm lệ khí.

Thân thể cô sau khi nghe lời nói của hắn càng run rẩy lợi hại hơn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người chết, hơn nữa còn là do chính người đàn ông đang ôm cô trong ngực này gây ra.

Mặc dù Tiêu Ba Đao đáng chết nhưng cô không bào giờ nghĩ tới Thiên Uy lại vì cô mà xem mạng người như cỏ rác như thế.

"Ọe...." Vừa nghĩ tới cái chết của Tiêu Ba Đao thì cô cũng không nhịn được nữa nôn ra một trận.

Sau lưng thủ hạ của Lạc Thiên Uy đem thi thể của Tiêu Ba Đao khiêng đi, bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Lạc Thiên Uy lại tỉnh táo đến khác thường sau khi làm ra chuyện như thế, hắn đi tới trước mặt cô an ủi cô. Giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Hắn ngồi xỗm xuống bên người cô, ôm thân thể mảnh khảnh của cô, nhỏ giọng an ủi:"Không sao! Không cần phải sơ, mọi chuyện đều ổn rồi!".

"Không được đụng vào tôi!" lạc Tích Tuyết liều mạng giùng giằng nói.

Lạc Thiên Uy sửng sốt một chút, thất bại buông cô ra, bởi vì hắn không muốn cô dùng ánh mắt lạnh lùng như thế nhìn hắn, nhưng trong nháy mắt hắn lại không có cách nào khắc chế được bản thân lại ôm cô vào lòng.

"Tại sao lại chán ghét tôi như vậy? Tại sao không để tôi được ôm em? Là do tôi tới chậm, không cần giận tôi có được hay không?" hắn dùng giọng nói hết sức ôn nhu và nhẹ nhàng dụ dỗ cô.

Cô không nói gì chỉ cố gắng ôm thân thể đang không ngừng run rẩy của mình, vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Cô không thể ở cùng hắn nữa nếu không cô nhất định sẽ thở không nổi.

Cô không muốn gặp lại hắn nữa!

"Em chạy đi đâu?" Lạc Thiên Uy tay mắt lanh lẹ một tay kéo cô lại, nơi đây là ngoại ô hoang vắng một mình cô ra ngoài rất nguy hiểm.

"Không cần ngươi quan tâm". Hai mắt cô đẫm lệ cố gắng mở tay của hắn ra, cô phát hiện người mà bây giờ cô không muốn gặp nhất là hắn, chỉ là nghe giọng nói của cô giống như một cô bé thích gây sự.

Hắn khẽ thở dài một cái, bàn tay đột nhiên dùng sức ôm chặt co vào trong ngực"Ngoan, đừng nháo nữa!"

Lạc Tích Tuyết không nhúc nhích để cho hắn ôm, chỉ là nước mắt càng rơi xuống nhiều hơn, nhớ tứi mọt màn kia cả người cô đều run rẩy.

Con ngươi của hắn bỗng chốc tối sầm lại, vươn tay không để ý đến sự giãy giụa của cô bế cô lên, hướng chiếc xe hơi bên ngoài đi tới.

"Buông tôi ra!"Lạc Tích Tuyết khước từ lồng ngực của hắn giống như hắn là ác ma đáng sợ. Cô không nên dựa vào hắn quá gần.

Đối với việc cô cố tình gây sự, hắn chỉ nâng đôi long mày anh tuấn, thanh âm trầm trầm lạnh lùng lại lộ ra vô tận cưng chiều:"Nếu kháng nghị nữa tôi sẽ mặc kệ em ở nơi này".

Thân thể cô đột nhiên chấn động, nhớ tới một màn vừa rồi, nghĩ tới tình cảnh đáng sợ trong đó toàn thân cô đều nổi da gà.

Lòng cô vô cùng sợ hãi, cô không thể không vùi đầu vào trong ngực của người đàn ông này, để mặc hắn ôm cô bế lên chiếc xe hơi sang trọng.

"Rầm!" một tiếng kinh thiên vang lên, sau lưng cô cả kho hàng đang chìm trong biển lửa.

Lạc Tích Tuyết xuyên qua cửa xe sững sờ nhìn kho hàng khiếp sơ nói không ra lời.

Cô đưa đôi tay che tai của mình lại, tránh đi tiếng nổ vang dội này, thân thể không nhịn được lại run rẩy.

Trong mắt của Lạc Thiên Uy dâng lên một tia dao động, hắn không nhịn được ôm cô vào lòng.

"Lái xe!" hắn vỗ nhẹ lưng của cô , ngẩng đầu lên hướng phía tài xế trầm giọng phân phó.

Trên đường cái vắng vẻ có một chiếc xe limousine từ từ đi vào biệt thự trên núi, khắp hai bên đường đều là những bụi hoa, gió nhẹ thổi bay tới.

Biệt thự dần dần hiện ra, mang theo phong cách châu Âu hiện đại, tọa trên đỉnh cao nhất của ngọn núi, bốn phía có hàng rào bao quanh, đến gần là một mảng sân cỏ xanh lá, phía trên trồng đầy những loại hoa cùng cây cỏ, mà sau lưng là một mảng sườn treo vách đứng trong bong đêm càng có vẻ quỷ dị thần bí.

Xe vững vàng dừng trước cổng biệt thự, một ông lão lưng gù mở cánh cổng sắt lớn của căn biệt thự ra, khom người cúi chào.

Lạc Thiên Uy ôm người con gái đang ngủ say trong ngực, chậm rãi bước xuống xe, cất bước bước vào trong biệt thự.

Phòng khách đèn sáng rỡ, chiếc đèn thủy tinh ánh kim cương bên ngoài mặc dù đèn không được mở nhưng ánh sáng rực rỡ của kim cương vẫn chiếu sáng một góc.

"Thiếu gia". Quản gia lưng gù đi lên trước, nhìn người con gái trong ngực thiếu gia không khỏi kinh ngạc:"Cô ấy là?"

"Từ Phúc, đi lấy hòm thuốc". Lạc Thiên Uy không để ý đến sự tò mò của hắn, mà thanh âm trầm thấp ra lệnh.

Từ quản gia chần chờ nhìn lạc Tích Tuyết trong ngực hắn một cái, ngay sau đó gật đầu một cái:"Dạ!"

Rất nhanh, Từ Phúc đã đem hòm thuốc để trên bàn, trong rương muốn thuốc nào có thuốc đó. Hắn dò xét Lạc Thiên Uy, sau đó thận trọng hỏi:"Thiếu gia, cậu có cần đi tắm không ạ? Nước tắm vì cậu đã chuẩn bị tốt, giao vị tiểu thư này cho tôi làm là được rồi".

Lạc Thiên Uy cau mày, nhìn Từ Phúc một cái, tựa như đang cảnh cáo hắn không cần nhiều chuyện, Từ Phúc biết tính khí Lạc Thiên Uy nên lập tức gật đầu.

Hắn lấy đồ trong hòm thuốc ra theo thứ tự, bông, thuốc khử trùng, bang gạc, động tác lưu loát thuần thục.

Hắn ôm chầm lấy cô, để cho cô thoải mái nằm trên người của hắn, dùng bông dính chút thuốc khử trùng, nhẹ nhàng thấm lên vết thương trên người cô.

Mặc dù hắn sợ cô thức dậy nên động tác hết sức dịu dàng nhưng vết thương trên người đột nhiên lại có cảm giác nhoi nhói làm cho cô lập tức tỉnh dậy.

"A, thật là đau!" cô kinh sợ hét ra âm thanh chói tai, mới vừa mở mắt ra lại thấy một hoàn cảnh vô cùng xa lạ.

Cô ngồi dậy, đưa mắt quét một vòng khắp biệt thự, nhất thời kinh ngạc không thôi:"Nơi này là nơi nào?" đây không phải là biệt thự Lạc gia.

"Đây là biệt thự riêng của tôi" Giọng nói quen thuộc của Lạc Thiên Uy truyền đến, cô quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện hắn đang ngồi bên cạnh cô.

"Biệt thự này của em?" Lạc Tích Tuyết không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, cái gì gọi là biệt thự của hắn, chẳng lẽ hắn có ngôi nhà khác sao?

"Em về sau phải ở lại đây?" Lạc Thiên Uy bá đạo tuyên cáo.

"Em nói cái gì?" Cô thiếu chút nữa không phản ứng kịp, đôi con ngươi trong suốt như thủy tinh nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt.

Gò má tuấn mỹ không ai bì nổi của hắn tiến đến gần cô, nhìn cô nói:"Bắt đầu từ hôm nay, em phải ở lại đây, chính thức trở thành người con gái của tôi".

"Cái gì?" Sắc mặt của cô trắng xanh một mảng, một lòng muốn chạy ra ngoài ngay lập tức.

Không cho phép cô phản kháng hắn đem thân thể của cô ôm lấy nâng lên trên không làm cho cô khiếp sợ hành động của hắn, dùng sức giãy dụa là phí công.

"Buông tôi ra, Lạc Thiên Uy, em muốn làm gì vậy?" Lạc Tích Tuyết hô to lên, liều mạng đánh trước ngực hắn, ra muốn trốn thoát.

Chỉ là sức lực của người đàn ông và người phụ nữ có sự chênh lệch rất lớn, cô làm sao có thể thắng hắn đây?

Rất nhiều năm về sau cô mới suy luận ra một điều, quả thật cô là chòm sao Bạch Dương còn hắn là chòm sao Sư Tử. Hắn nhất định sẽ ăn hết cô!

Trước sự kinh sợ cộng them gánh nặng tâm lý nên cô liều chết phản kháng, cô đã hao phí quá nhiều sức lực.

Lúc này cô không còn chút hơi sức nào nữa, thân thể mệt mỏi của cô dựa hẳn vào trên người hắn, để mặc hắn ôm cô hướng đến phòng ngủ.

Lạc Tích Tuyết bị đưa vào một căn phòng hoàn toàn xa lạ mặc dù căn phòng này được bài trí xa hoa, lộng lẫy, nhưng cô lại không có chút tâm trạng nào để thưởng thức.

Lúc này một mình cô cô độc, ngồi co rúc ở chân giường, cuộn thành một đoàn tự ôm lấy mình, có vẻ thê lương mà cũng đầy khủng hoảng.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, đó là thanh âm Lạc Thiên Uy đang tắm, hắn vốn dĩ muốn bế cô cùng tắm chung với hắn nhưng cô cứ giãy dụa không ngừng làm cho hắn rốt cuộc bỏ qua', một mình bước vào phòng tắm.

Lòng của cô lo lắng không thôi, cả người bị Lạc Thiên Uy mang vào trong căn phòng này, khẩn trương không thể nào đè xuống được.

Trong đầu cô không ngừng nghĩ tới một vấn đề.

Thiên Uy đột nhiên mang cô đến biệt thự xa lạ này, đến tột cùng là muốn làm gì? Muốn giam lỏng cô sao?

Chỉ là hắn tại sao có thể đối với cô như thế? Cô là chị của hắn, hắn sao có thể nhốt chị của hắn, làm ra những chuyện trái đạo đức như thế.

Vốn những ngày qua hắn đối với cô dịu dàng che chở, đúng lúc lại xuất hiện cứu cô, để cho cô có một cảm xúc mềm mại nào đó dưới đáy lòng.

Nhưng bây giờ thì sao? Hắn đối với cô làm ra những hành động như thế, một chút hảo cảm cô có với hắn đã bị hủy diệt rồi.

Mặc kệ nói như thế nào thì cô là chị của hắn, thân thể của bọn họ chảy cùng dòng máu, đây là chuyện không thể nào thay đổi được.

Nhưng hắn đến giờ vẫn không chịu chấp nhận, lặp đi lặp lại những suy nghĩ như thế, đến bây giờ có tang chứ không giảm, cư nhiên nhốt cô như thế, ý đồ rất rõ ràng!

Hắn muốn cô! Tâm của Lạc Tích Tuyết tràn đầy lo lắng, đối mặt với đứa em trai bá đạo như thế nhưng lại mang tình cảm mãnh liệt cô càng nghĩ tránh thì hắn lại càng siết chặt.

Cuối cùng vì quá mệt mỏi nên cô chỉ có thể nhắm hai mắt lại dần dần thiếp đi.

Vừa lúc đó cửa phòng được mở ra, Lạc Thiên Uy cả người chỉ quấn một chiếc khan tắm che bộ phận bên dưới.

Giờ phút này, trên da hắn còn lưu lại vài giọt nước đọng lại sau khi tắm, cảm giác hắn như một bức tượng thần Hy Lạp cao lớn, từng đường nét cơ thể rắn chắc nhưng không mất đi sự sinh động tuấn mỹ! Bắp thịt to lớn, làn da màu đồng, làm cho toàn thân hắn tỏa ra một cỗ mị lực không thể nào nói ra được.

"A!" lạc Tích Tuyết khó có thể ức chế phát ra một tiếng thét chói tai, lập tức cầm chăn che mặt của mình lại, trời ơi, sao hắn có thể ăn mặc như thế xuất hiện trước mặt cô.

"Không cần che, dù sao không phải là lần đầu em nhìn thấy tôi như vậy!" Lạc Thiên Uy nhướng mày, đưa tay kéo chăn xuống buồn cười nói.

Mặt của cô đỏ rần lên,vội nói:"Lần trước chỉ là ngoài ý muốn!"

"Vậy lần này không phải là ngoài ý muốn rồi đúng không?" long mày của hắn nhướng lên, bên môi nâng lên một độ cong mê hoặc, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, hắn ngược lại hứng thú càng đậm.

Cúi đầu ở trên trán của cô ấn xuống một nụ hôn êm ái:"Ngoan, em về sau hãy dần dần thích ứng".

Từ từ thích ứng? Thân thể của cô lập tức cương cứng, ngụ ý của hắn chẳng phải là nói sau này bọn họ phải sống chung sao?

Trời ơi, cô không cần, không nên để cho hắn nhốt cô ở chỗ này như thế.

"Tới đây!" hắn lau khô tóc, ngồi ở mép giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo cô đi qua.

"Không cần!" cô không cần suy nghĩ nhiều liền lắc đầu một cái, cô kháng cự với hắn đến cùng.

"Tới đây, tôi bôi thuốc cho em!"Lạc Thiên Uy chỉ hòm thuốc trên bàn, lần nữa hướng cô ra lệnh.

Lạc Tích Tuyết ôm lấy thân thể của chính mình, đưa đầu vào giữa hai đầu gối, đem lời của hắn như lời gió thổi bên tai.

Nếu đổi lại là bất cứ người nào dám coi thường lời nói của hắn như thế hắn sẽ làm cho kẻ đó biến mất khỏi thế gian này, hắn thân là vương giả, không cho phép bất luận kẻ nào không vâng lời, nhưng chỉ có một người có thể làm trái quy luật đó của hắn cũng chỉ có ngươi đó mới làm cho xương của hắn như mềm ra, đó chính là cô Lạc Tích Tuyết.

Lạc Thiên Uy thở nhẹ một hơi, không có nổi giận mà trong tay cầm bông cùng thuốc sát trùng tự mình đi tới bên cạnh cô.

Mắt thấy chỗ ngồi bên cạnh tự nhiên lõm xuống, thân thể của cô càng run rẩy lợi hại hơn, hắn đến tột cùng muốn như thế nào?

Thấy cô vẫn như cũ không nhúc nhích nhưng vết thương từ tay và chân vẫn cứ như thế rỉ ra, cô nhất định bị thương không nhẹ, nhất định do vừa rồi cô giãy dụa nên làm động vết thương.

Con mắt của hắn tối sầm lại, lập tức bắt được cánh tay của cô, lôi cô đến trước mặt hắn.

Hắn thấy hai hàng nước mắt còn đọng lại trên khoum mặt nhỏ nhắn, phía trên mặt còn dính bùn, tuấn nhan của hắn thoáng qua tia kinh ngạc.

Ngay sau đó đau lòng hướng cô quát:"Em khóc cái gì?"

Lạc Tích Tuyết chậm rãi ngước mắt nhìn về phía người đàn ông đáng sợ hơn ác ma này, hắn không cò là dứa em trai mà năm đó cô che chở, hắn còn đáng sợ hơn ma quỷ, chỉ biết chiếm đoạt cũng chỉ biết giết người.

Nước mắt mờ mịt, tầm mắt mơ hồ, có lẽ ngay từ khi bắt đầu cô đã không hiểu rõ người đàn ông này.

Đột nhiên trong lòng cô dâng lên phẫn nộ, nâng lên quả đấm hướng lồng ngực hắn mà hạ xuống:"Thả tôi đi! Thả tôi đi! Tôi không muốn ở lại chỗ này, không cần!"

Lạc Thiên Uy ôm lấy hai vai của cô, để cho trán của hắn cùng với trán của cô đụng chung một chỗ:"Tôi vừa mới nói rồi, em về sau đều phải ở lại chỗ này, muốn tôi thả em đi, tuyệt đối không có khả năng".

Lòng cô run lên, giùng giằng ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt tràn đầy của người đàn ông trước mắt:"Lạc Thiên Uy, chẳng lẽ ngươi quên tôi là chị của em? Làm sao có thể giam lỏng chị của mình như thế".

Tròng mắt hắn nheo lại, đưa tay vén những sơi tóc xốc xếch của cô lại:"Chỉ cần có mình em là đủ rồi, tôi không quan tâm những thứ khác".

Cô khóc không ra nước mắt sao hắn có thể nói như thế, hắn căn bản là ác ma không nói lý lẽ.

Là cô quá ngây thơ rồi, còn trông cậy vào việc hắn sẽ nghĩ đến tình chị em mà suy nghĩ lại, chỉ tiếc hắn căn bản không quan tâm.

"Thả tôi đi đi, tôi cầu xin cậu không cần dây dưa nữa!" nước mắt của cô không ngừng chảy xuống, cả người tràn đầy cảm giác bi thương, cô vô lực nói.

Thân thể Lạc Thiên Uy chấn động, trong mắt xẹt qua nhất mạt ưu thương:"Tại sao?"

"Tôi đồng ý gả cho anh Vũ Trạch rồi!" Lạc Tích Tuyết nói thẳng lý do cho hắn biết, chỉ là giọng khàn khàn nói ra cơ hồ chính cô cũng không nghe rõ.

Sắc mặt Lạc Thiên Uy lập tức thay đổi, trái tim dấy lên một cỗ ngọn lửa vô danh, phong tỏa lục phủ ngũ tạng của hắn, cực kỳ khó chịu, hắn gắt gao nhìn chằm chằm cô tuấn nhan một mảng ghen tức ngập trời.

Trầm mặc, trầm mặc, hai người cứng đơ vẫn trầm mặc như cũ không ai chịu nhượng bộ.

Cuối cùng hắn không ẩn nhẫn được nữa nắm chặt hai vai của cô, ánh mắt thẳng tắp hướng về phía cô gằn từng chữ nói:"Lạc Tích Tuyết, tôi yêu em, từ nay về sau không bao giờ tôi để em rời xa tôi, em cũng đừng nghĩ sẽ đi được, sau này em chỉ có thể là của tôi, không cho phép em còn bất cứ quan hệ nào với Tiếu Vũ Trạch, muốn rời khỏi tôi để kết hôn với hắn, em tốt nhất nên bỏ ý định này đi, tôi tuyệt đối không cho em rời khỏi tôi, cang không để cho em gả cho hắn, trừ khi tôi chết đi".

Hắn nói một hơi, đem những suy nghĩ trong nội tâm bộc lộ ra.

Hắn nói làm cho cô một tia thở dốc cũng không có, hắn nhất định muốn cô.

Đau đớn trên thân thể cộng them tâm hồn một lần nữa bị đả kích, khiến cho cô mệt rã muốn ngất đi.

Cô vô lực nhắm hai mắt lại, bây giờ không có hơi sức cùng hắn tranh luận.

Mặc người chém giết, đây là mạng của cô nhưng giờ cô chỉ còn hy vọng anh Vũ Trạch sẽ mau phát hiện và đến cứu cô, đến cứu cô đi.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, lạc Thiên Uy không nhẫn tâm ép cô nữa, hắn giơ tay lên ở trên thân thể của cô bôi từng chút từng chút một lên vết thương của cô.

Một cảm giác man mát lành lạnh đánh tới, Lạc Tích Tuyết cảm thấy vết thương đã bớt đau đớn hơn lúc nãy, cô theo bản năng mở mắt ra nhìn thấy Lạc Thiên Uy trước mặt thì ngạc nhiên.

79. Chương 79

Vẻ mặt của hắn thành thật giúp cô bôi thuốc.

Ngũ quan hoàn mỹ đang chăm chú, hình dáng rõ ràng của hai gò má đang hiện hữu trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết sửng sốt, trong phút chốc, đáy lòng xẹt qua dòng nước ấm khác thường.

Dịu dàng như vậy, tỉ mỉ che chở cho cô như thế , loại cảm giác này từ khi mẹ qua đời đã rất lâu rồi cô không có nhận được.

Giờ phút này cả người của hắn tràn ra khí tức dịu dàng mang lực hút trí mạng, thiếu chút nữa hòa tan lòng của cô, cô thật không ngờ em trai cô lại có vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Chỉ tiếc ác ma đến cuối cùng vẫn là ác ma ấm áp là ngắn ngủi, tà ác mới là bản chất thật của hắn.

Bôi thuốc xong hắn vén một góc chăn lên ôm cô cùng nằm xuống.

"A!" Cô cả kình, phản xạ có điều kiện muốn đẩy hắn ra, tự mình chon chặt trong chăn.

Cô biết mình không nên tin tưởng ác ma này, mới vừa rồi cô còn nghĩ hắn ôn nhu, rõ ràng là giả tạo, hắn vì cô bội thuốc biết đâu sau đó hắn lại đem cô ăn hết, đó mới là mục đích thật sự của hắn.

Lạc Tích Tuyết kinh hoảng nhảy xuống giường, trong lòng mong muốn được nhanh chóng rời khỏi đây. Chỉ là cô còn chưa kịp tránh ra chợt sau lưng có một cánh tay mạnh mẽ kéo cô lao vào trong ngực.

Hắn đem cô vây vào trong ngực, bên tai vang lên thanh âm trầm thấp:"Ngoan ngoãn nằm xuống ngủ!"

"Không!" thanh âm thê lương của cô vang lên, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với người đan ông này.

"Không nên chọc tôi tức giận!" Lạc Thiên Uy cau mày, thanh âm chợt trở nên giảm xuống, lạnh đến cực điểm.

Cô vẫn kiên trì như cũ, giọng nói mang theo sự run rẩy:"Không cần, cậu bỏ qua cho tôi đi!" cô thuyết phục chính mình cũng là thuyết phục hắn, không nên cùng hắn ngủ chung giường cả đêm được.

Một hồi trời đất quay cuồng, hai tay của cô bị hắn giữ chặt, hắn bế cô lên, đặt trên giường lớn.

Cô phản xạ muốn ngồi dậy, muốn né ra ai ngờ hắn nhanh hơn cô, tỷ lệ hoàn mỹ của cơ thể bao trùm lấy cô, vững vàng áp chế cô.

Lúc này trên người của hắn hoàn toàn trần truồng, hạ thân chỉ quấn một cái khan tắm đắt giá hạng sang, nhưng dây buộc lỏng cơ hồ tùy thời sẽ rớt xuống.

Cô sợ đến mức toàn thân cứng nhắc, ánh mắt đề phòng nhìn hắn. lạc Thiên Uy dùng cặp mắt âm trầm không hề chớp đáp lại cô, hắn từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt nguy hiểm trí mạng, trong con ngươi dáy lên ngọn lửa dục vọng.

"Buông tôi ra!" thân thể của hắn dựa vào cô ngày càng gần, Lạc Tích Tuyết hoảng sợ khước từ lồng ngực của hắn, nhưng lại không thể nào rung chuyển cơ thể săn chắc này của hắn.

Cô theo bản năng sợ hãi cùng run rẩy, nhưng hắn đã nắm chặt hai tay của cô, đè thân thể của cô xuống, hoàn toàn khống chế cô.

Ngón tay của hắn chậm rãi vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, sóng mắt liễm diễm, lưu chuyển bóng đêm đẹp đẽ cùng mị hoặc.

"Tích Tuyết, tôi đã sớm yêu em, có lẽ em không hiểu nhưng mà trong lòng của tôi, em vĩnh viễn là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được địa vị của em trong lòng tôi!" hắn nhìn cô thật sâu, ý vị sâu xa nói một câu.

Lạc Tích Tuyết mê hoặc nhìh hắn, không hiểu hết lời nói thâm ý của hắn, cô quả thật không hiểu hắn nhất định vì sao phải chấp nhất tình cảm đó với cô như thế.

“Đừng như vậy Thiên Uy, đừng để tôi phải hận em, em thả chị ra đi”. Đôi tay bị kiềm chặt, cô giãy dụa không ngừng, Lạc Tích Tuyết kinh hô, đáy mắt thoáng qua sự phòng bị.

“Haha, nếu như tôi thật sự muốn em thì em làm sao có thể cự tuyệt được”. Trong miệng của hắn tràn ra tiếng cười khẽ, đôi môi mỏng của hắn tiến đến bên tai cô, từng hơi thở phà lên cổ cô.

‘Tối nay em bị nhiều kinh sợ như thế, thân thể lại bị thương nên tôi sẽ không cưỡng bách em!” hắn trầm giọng nói.

Nghe được câu nói này, thần kinh căng thẳng của cô buông lỏng xuống, âm thầm thở hổn hển một hơi, nhưng ngay sau đó giọng nói của ác ma lại vang lên lần nữa.

“Nhưng em phải hiểu một điều em là người con gái mà Lạc Thiên Uy tôi coi trọng, nhất định trốn không thoát đâu, cả đời này em chỉ có thể thuộc về một mình tôi, môt đời cũng đừng nghĩ sẽ thoát được, tôi sẽ khiến em yêu tôi, vĩnh viễn đều không thể rời khỏi tôi!!!”

Lòng của cô lại lần nữa run lên, toàn thân càng them cứng ngắt.

Cả đời trốn không thoát? Đây là ma chú mà hắn dành cho cô sao? Nếu đúng như vậy thật sự rất đáng sợ. Cứ như vậy bị hắn giam cầm cả đời, cô tình nguyện tìm đến cái chết!

Bị ôm khít khao làm cho cô thở không thông, lạc Tích Tuyết cứ như vậy bị hắn ôm trong ngực, lại không run chuyển được hắn nửa phân.

Cuối cùng chỉ có thể buông tha, vô lực để hắn ôm lấy.

Qua thật lâu, hai cánh tay ôm mình vẫn không buông ra, cô vốn định thừa dịp hắn ngủ sẽ len lén chạy ra ngoài, không nghĩ tới cô vừa nhúc nhích thì Thiên Uy theo bản năng càng ôm cô chặt hơn.

Hắn ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô như ôm một bảo vật trân quý, bảo bối đã thất lạc mười năm qua của hắn, hắn đã chờ đợi khá lâu, rốt cuộc hắn cũng tìm được cô, hắn như thế nào có thể dễ dàng buông tay để cô chạy mất đây?

Không, hắn sẽ không, hắn muốn cứ như vậy giữ lấy cô, làm người đàn ông của cô, vĩnh viễn, cả đời cũng không muốn tách cô ra lần nữa.

Có lẽ là quá mức mệt moi, mặc dù hắn ôm cô trong ngực làm cho cô thở không thông, càng làm cho cô lo lắng, nhưng đến cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này, Lạc Thiên Uy ngủ vô cùng an ổn, hắn không có gặp ac mộng nhiều năm qua trong mộng vô cùng ngọt ngào, bởi vì có người con gái mà hắn yêu bên cạnh hắn sẽ không cần lo lắng cô bị người khác cướp đi nữa.

hôm sau ánh mặt trời sáng rỡ, xuyên qua rèm cửa mỏng manh, chiếu rọi cả căn phòng, Lạc Tích Tuyết mệt mỏi ngủ cho đến nửa trưa cô mới từ trong mộng tỉnh dậy.

Cô theo bản năng đưa tay sờ sờ đồng hồ báo thức ở đầu giường,kỳ quái, sáng sớm hôm nay đồng hồ báo thức không reo?

Nghi ngờ hơn nửa ngày, cũng không tìm được đồng hồ báo thức quen thuộc, cô mới giật mình nhớ tới cô bị em trai mình mang tới một căn biệt thự xa lạ.

Ngồi dậy, cô cảm thấy đầu có chút ong ong, day day huyệt thái dương, khóe mắt lơ đãng nhìn qua ngực của mình.

Toàn thân cao thấp đều là vết hôn, nhất là trước ngực mềm mại, vết hôn trải rộng càng nhiều,một mảng hồng lớn.

”Lạc Thiên Uy!!!!”

Cô cơ hồ là dùng toàn lực hô lên, một cỗ tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu, đáng ghét, hắn cư nhiên khi dễ cô như thế! Thừa dịp cô ngủ say ở trên người cô táy máy tay chân.

Còn may là hắn chỉ hôn cô, hoàn hảo không có làm việc gì quá đáng. Như vậy nhiều lắm chỉ tính là bỉ ổi, giữa bọn họ còn là quan hệ chị em.

Nhưng cô với em trai mình ngủ chung giường, khó tránh khỏi lần sau không làm ra chuyện gì quá đáng,cô không cách nào bảo đảm, biện pháp duy nhất chỉ có thể rời đi.

Thừa dịp hiện tại hắn còn chưa làm ra những việc nông nổi, cô nhất định phải ngăn chặn, tìm cơ hội chạy ra khỏi nơi này.

Đang định đứng dậy xuống giường, cửa ken két một tiếng bị đẩy ra, bước vào là một người phụ nữ sắp sửa ba mươi bước vào.

Cô ta mặc chiếc tạp dề, trong tay còn bưng điểm tâm, cách tấm màn nhẹ nhàng hỏi:"Tiểu thư, cô đã dậy rồi sao?"

Lạc Tích Tuyết cảnh giác nhìn cô ta, do dự gật đầu một cái:"Ừ, cô là ai?"

"Tiểu thư, tôi là Ngũ Khiết, thiếu gia phân phó tôi muốn tôi từ nay về sau đặc biệt chăm sóc cô". Ngũ Khiết để thức ăn xuống bàn khẽ khom người, rát lễ phép đáp.

"Ừ" Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt trả lời một câu, đứng dậy thay áo ngủ, thuận miệng hỏi:"Hiện tại mấy giờ rồi? Giúp tôi chuẩn bị một chiếc xe tôi muôn đến trường đi học".

Ngũ Khiết sửng sốt, lập tức lắc đầu:"A? Tiểu thư thiếu gia đã phân phó nếu không có mệnh lệnh của thiếu gia thì tiểu thư không được rời khỏi biệt thự nửa bước".

"Không được ra ngoài? Vậy tôi muốn đến trường thì làm thế nào?" Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, cô cũng gần tốt nghiệp rồi, không thể không đến trường được.

"Thiếu gia nói đã xin cho tiểu thư nghỉ học, tiểu thư an tâm ở lại chỗ này đi". Ngũ Khiết thanh âm thật thấp nói.

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái, đối với đứa em trai bá đạo này của cô, cô đã sớm được lĩnh giáo, biết phản kháng cũng vô dụng, chi bằng tạm thời lưu lại đây, đợi đến khi có cơ hội sẽ rời đi.

"Giúp tôi chuẩn bị nước đi, tôi muốn tắm rửa" Cô nhàn nhạt mở miệng.

Ngũ Khiết gật đầu, lập tức làm theo.

Vào phòng tắm cô làm ấm mình, thay bộ đồ khác đi tới bàn sử dụng bữa ăn sáng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu vào trong phòng, tạo nên khung cảnh trầm mặc yên tĩnh.

Cô sợ sệt ngồi ở chỗ đó, an tĩnh ăn bữa ăn sáng, mắt đẹp cụp xuống, da thịt trắng noãn lộ ra ngoài. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ngay chỗ xương quai xanh có những dấu hôn hồng hồng.

Mới vừa rồi cô đã rất nỗ lực đem nó tẩy sạch nhưng vẫn vô dụng, nụ hôn này quá sâu, giống như một dấu ấn lưu lại trên người của cô, căn bản cô không thể xóa được nó.

Cô biết đây là hắn cố ý, hắn đang ghen với anh Vũ Trạch bởi vì anh Vũ Trạch đã từng lưu lại trên người cô vài vết hôn, kích thích hắn cho nên càng muốn ở trên người của cô lưu lại dấu ấn của riêng hắn.

Người đàn ông này vô cùng cố chấp, nhưng cũng có chút ngây thơ.

Cơm nước xong, cô mặc thêm một chiếc áo khoác, chuẩn bị đi dạo quanh biệt thự này tìm hướng để sau này chạy trốn.

Chỉ là vừa mới mở cửa ra thì ngoài cửa có những pho tượng sống trông chừng cô.

Cô giương mắt giật mình kinh ngạc một chút, ngay sau đó lạnh mặt xuống nói:"Là hắn phái các ngươi tới coi chừng ta sao?"

Người đàn ông này cô biết hắn gọi là Mực Cảnh, vẫn luôn đi theo sau em trai, là trợ thủ đắc lực nhất của hắn.

Chỉ là cô không hiểu người đàn ông tê Mực Cảnh này rõ ràng đã hơn hai mươi, hơn nữa dáng vóc bên ngoài không phải người tầm thường, như là người trong giới mafia nhưng hắn lại thế nào cam tâm tình nguyện làm việc cho Lạc Thiên Uy.

Mực Cảnh hướng Lạc Tích Tuyết cung kính gật đầu một cái, không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ nói:"Tiểu thư hiểu lầm rồi, thiếu gia đi ra ngoài có việc, nên đã phân phó cho chúng tôi vì sự an toàn của tiểu thư nên phải đứng đây bảo vệ cô".

"Đó không phải là giám sat tôi sao!" Cô tức giận nói, còn ngày đêm trông chừng, cô muốn chạy thoát không phải là vô vọng sao?

"Đây là kim hoa trà, lúc thiếu gia gần đi đã phan phó cho thuộc hạ chờ tiểu thư tỉnh dậy nhất định phải mang cho cô thưởng thức". Mực Cảnh để cái khay xuống, đem một ly trà sâm đến trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết có chút chán ghét nhíu mày:"Tôi không uống!" Tại sao hắn cứ thích làm những việc hắn muốn mà không hỏi ý kiến của cô?

"Nhưng thiếu gia có giao phó phải chờ cho đến khi tiểu thư uống xong". Mực Cảnh đưa tay chặn đường đi của cô lại.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng liêc hắn một cái,nhânj ra một điều nếu cô không uống hết tách trà này thì cô sẽ không thể nào đi được.

Chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống:"Anh rốt cuộc muốn gì? Tôi hiện tại không khát nên không uống!"

Mực Cảnh ngẩng đầu lên, truyền đạt lại toàn bộ ý của Thiên Uy:"Đây là việc thiếu gia phân phó!" Không ai có thể không tuân thủ.

Chỉ là câu nói sau hắn nghĩ thầm trong bụng không nói ra vì hắn biết cô là ngoại lệ.

"Được rồi". Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Cầm tách trà lên, Lạc Tích Tuyết ngửa đầu đem uống hết một hơi. Ly trà năng nề được đặt lại trên khay, cô không kiên nhẫn nhìn chằm chằm hắn:"Như vậy được chưa?"

Mực Cảnh mỉm cười cung kính gật đầu:"Tiểu thư muốn đi nơi nào? Tôi có thể đưa tiểu thư đi tham quan nơi này một chút".

"Không cần!" Cô lạnh lùng cự tuyệt, cô cũng không muốn vừa đi tản bộ mà sau lưng còn mang theo một chiếc máy theo dõi.

Lạc Thiên Uy buổi chiều mới trở về, thời điểm hắn đẩy cửa phòng ra thấy cô đang ngồi ngẩn ngơ bên cửa sổ.

Nhìn thấy hắn tiến vào, cô theo phản xạ muốn né tránh:"Tôi cảm thấy hơi đói muốn xuống lầu xem thử Ngũ Khiết đã chuẩn bị cái gì".

"Không muốn gặp tôi như vậy sao?" Lạc Thiên Uy ngăn cô lại, ánh mắt lấp lánh có hồn.

"Tôi không có" cô tuy là lắc đầu nhưng bước chân không ngừng dời đi, cô tuyệt đối không muốn gặp hắn.

"Còn nói không?" trong mắt của Lạc Thiên Uy dâng lên một cảm giác thất bại, hắn rất nhanh bắt lấy chiếc eo thon nhỏ của cô, kéo cô vào trong ngực, hung hang hướng môi của cô hôn xuống.

Nụ hôn nóng bỏng, bá đạo trên cánh môi cô không ngừng càn quét, lưỡi cố cạy hàm rang của cô ra, cùng với hương vị ở đầu lưỡi của cô quấn quýt.

"Không cần, Thiên Uy! Cậu nói sẽ không đụng đến tôi, thương thế của tôi còn chưa khỏe!" Sống lưng của cô cứng nhắc, cả người tóc gáy đều dựng lên, âm thanh run rẩy khước từ hắn.

"Em sợ tôi?" Gương mặt tuấn tú của hắn trầm xuống, một tay nâng cằm của cô lên, con mắt nhất thời ánh lên tia sắc lạnh.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu, gương mặt đỏ như phát sốt, cô cắn môi nói:"Không phải, tôi chỉ là không quen" cô thật lo lắng hắn sẽ phát điên lên, đem cô ăn không chừa chút xương nào.

“Không quen? Nếu như bây giờ bên cạnh em là Tiếu Vũ Trạch có phải em sẽ quen hơn không?” con ngươi tĩnh mịch của hắn nhìn cô không chớp, trong mắt là một cỗ ghen tức.

Con ngươi của cô rũ xuống vô cùng thấp, tay níu lấy vạt áo của mình, cô không hiểu vì sao hắn cứ đem anh Vũ Trạch mà nói với cô đây, thực chất mà nói đây là hai loại tình cảm khác nhau.

“Nhìn tôi!” Thấy cô không nói lời nào, giống như là chấp nhận, Lạc Thiên Uy càng them tức giận.

Cô chỉ có thể ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tội chống lại con ngươi hung bạo của hắn, không biết đến tột cùng là hắn giận cái gì?

Đôi con ngươi của hắn giờ phút này bởi vì ghen tị đã biến thành màu đỏ như máu.

Cô trốn tránh cùng coi thường làm cho hắn nổi điên, cô là của hắn, là người con gái mà từ nhỏ cho đến lớn hắn ao ước có nhưng tại sao trong lòng cô chỉ có mình Tiếu Vũ Trạch?

Nhìn thấy trong mắt hắn có cỗ tức giận cuồng nhiệt, lòng cô hít thở không thông, sợ hắn lại làm ra việc gì điên cuồng, cô theo bản năng mơ miệng, muốn nói cho hắn biết:”Thật ra thì cô và anh Vũ Trạch không có gì hết”.

Cô muốn nói cho hắn biết là cô cùng anh Vũ Trạch trong sạch, mặc dù bọn họ yêu nhau năm năm nhưng anh Vũ Trạch là một chính nhân quân tử không có ý đồ gì với cô, cho dù hắn ẩn nhẫn chịu đựng cũng sẽ không làm cô tổn thương.

“Cởi quần áo ra, lại đây hôn tôi!” lạc Thiên Uy đột nhiên cắt đứt lời cô, nằm xuống giường bá đạo ra lệnh.

Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút,trên mặt khó nén nhất mạt khó chịu, hắn sao có thể bắt cô làm chuyện như thế?

“Nhanh lên qua đây!” Thấy cô không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tứ làm theo lời hắn làm cho hắn không khỏi nhắc lại lần nữa.

“Không!” đầu ngón tay của cô đã chuyển sang trắng bệch, thanh âm lộ ra quật cường, trong lòng càng them kháng cự.

“Không muốn sao?” Lạc Thiên Uy tà ác nhướng mày, khuôn mặt lạnh lẽo, lời cảnh cáo từng câu từng câu nói ra:”Không sao, em có thể cự tuyệt, chẳng qua là tôi không đảm bảo tôi không khống chế được tình cảm sẽ làm ra những chuyện như thế nào!”

Nói xong hắn đã kéo hai vai của cô ra, vuốt ve hôn từng tấc da thịt của cô.

Thân thể của cô khẽ run, là bởi vì tức giận cũng bởi vì ngượng ngùng.

Đáng ghét, cô cùng anh Vũ Trạch quen nhau nhiều năm như thế, anh trêu chọc cô nhiều nhất là chỉ muốn cô hôn nhẹ lên má anh thôi, chưa từng có yêu cầu quá đáng nào khác, nhưng Lạc thiên Uy hắn rõ ràng là em trai cô cư nhiên đối với cô đưa ra yêu cầu quá đáng như thế.

Hắn đến cùng muốn làm gì? Lạc Tích Tuyết trong lòng đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, cô mở mắt ra rồi lại nhắm mắt lại, cuối cùng không chịu được nữa nên ra sức giãy dụa:”Thiên Uy, không nên ép tôi! Cầu xin cậu!”

“Là tôi đang ép em sao?” nghe được khẩn cầu của co ngược lại càng chọc giận hắn, cô không tình nguyện hắn đụng vào sao?

“Nếu như không phải em muốn bí mật kết hôn với Tiếu Vũ Trạch, tôi cũng sẽ không đem em giam cầm ở đây, tôi nhắc lại cho em nhớ em là người con gái của tôi, chỉ có thể là của tôi, ngoại trừ tôi ra không thể gả cho bất kỳ người đàn ông nào khác”.

Con ngươi của cô co rút lại, trong mắt thoáng qua nhất mạt nghi ngờ, nhìn Lạc Thiên Uy nói:”Làm sao cậu biết tôi cùng anh Vũ Trạch kết hôn?”

Cô nhớ chuyện này cô chưa nói cho hắn biết.

Lạc Thiên Uy bí ẩn cười một tiếng:”Chính người đàn ông mà em yêu thương nhất nói cho tôi biết”.

“Không thể nào!” Anh Vũ Trạch đã nói chuyện kết hôn này là bí mật đợi sau khi hoàn thành mọi chuyện mới công khai ọi người biết.

“Không tin sao? Em có thể mở di động của tôi ra, trong đó có cuộc nói chuyện của tôi với hắn” Hắn tàn nhẫn nói, giọng điệu nghe rất châm chọc.

Cô lắc đầu không dám tin:”Tôi không tin, nhất định là có người giả mạo, hoặc là cầm điện thoại của anh ấy”.

“Ha ha, phải không?” Lac Thiên Uy lạnh lùng cười một tiếng, thanh âm không nhanh không chậm nói, cũng là nói trúng tim đen của cô:”Chỉ sợ rằng chuyện hai người bí mật kết hôn sợ không ai không biết”.

Trong đầu cô nhất thời trống rỗng, cảm giác cả người lạnh lẽo, duy chỉ có trên mặt nóng rực.

Anh Vũ Trạch vì sao đem chuyện kết hôn nói cho Thiên Uy biết? Chẳng lẽ anh không biết gia đình cô không chấp nhận chuyện kết hôn của hai người? Nói cho Thiên Uy biết không khác nào ba của cô cũng biết chuyện này.

Môi dưới của cô bị cô cắn đến chảy máu, sắc mặt phức tạp rối rắm không dứt.

“Cậu biết được khi nào?” Cô chợt ngẩng đầu nhìn về phía hắn không nhịn được hỏi.

“Chỉ cần là chuyện của em thì không có chuyện gì là tôi không biết” Lạc Thiên Uy lần nữa nhíu mày, đối với câu hỏi của cô dầy sự châm chọc.

Đúng vậy, hắn luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô thử hỏi có chuyện gì mà hắn không biết.

Chỉ là anh Vũ Trạch sao lại làm như vậy? Chẳng lẽ anh có nỗi khổ tâm?

Hai vai cô run rẩy, nhưng Lạc Thiên Uy đã mất đi kiên nhẫn, hai mắt hắn như máu, như một dã thú hung ác nhìn chằm chằm cô, dường như muốn đem cô một ngụm ăn vào trong bụng.

“Tới đây!” tròng mắt đen láy của hắn như một ác ma, khóe môi cong lên một độ cong khác thường.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, buồn bã hít sâu một hơi.

Vì để tránh cho hắn điên cuồng nên cô chỉ có thể hạ quyết tâm đi tới trước mặt hắn, cách hắn một vị trí nhất định liền đứng lại.

Cô đưa tay ra cởi từng nút áo trước ngực mình, một nút lại một nút lại nặng giống như ngàn cân.

Khi cô cởi tất cả các nút ra màu tráng của chiếc áo ngủ thuần khiết của như vậy chậm rãi rơi trên mặt đất, chỉ còn lại một bộ đồ lót màu đen, thân thể nữ tính thuần khiết như ngọc xuất hiện trước mắt của người đàn ông làm con ngươi của hắn trong nhất thời càng nhuốm màu dục vọng.

Hắn chưa từng thấy qua một thân thể nào hoàn mỹ như thế, không tỳ vết, da thịt trắng mịn giống như tản mát ra ánh sáng bạch ngọc.

Ánh sáng mờ ảo của đèn phòng vẩy trên người cô, cô đứng đấy như một tiên nữ dao trì, tinh xảo như thế, đẹp như thế cơ hồ trong nháy mắt dưới bụng của Lạc Thiên Uy truyền đến một luồng nhiệt lưu lan khắp toàn thân, máu muốn sôi trào.

Không chờ đến lúc cô tới gần hắn đã kéo thân thể của cô qua, đem cô vây chặt trong ngực.

Người con gái này hắn đã khát vọng mười năm, bình thường chỉ cần một ánh mắt của cô cũng làm cho hắn nửa ngày ngủ không yên, huống chi hiện tại cả người cô gần như xích lõa nằm trong ngực của hắn, dục vọng muốn cô cứ như vậy lộ ra không chút nào che giấu.

Nhưng là hiện tại cô đang bị thương hắn đã hứa không đụng đến cô, hắn sẽ không nuốt lời, càng không muốn làm cô càng them ghét hắn.

Cho nên hắn chỉ ôm cô thật chặt, dùng hết sức lực toàn thân mà ôm cô cũng làm cho cô không thể nào thở nổi.

“Thiên Uy, buông ra” cô giùng giằng đẩy hắn ra mặt đã đỏ như quả gấc.

Lạc Thiên Uy bất tri bất giác buông cô ra chỉ là ánh mắt vẫn nóng rực như cũ.

"Mau, hôn tôi!" hắn không chịu buông cô ra, đưa mắt nhìn cô bá đạo yêu cầu.

Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút, trên mặt thoáng quan nhất mạt khó chịu, muốn cô chủ động hôn em trai mình, đối với cô mà nói là một chuyện không thể nào làm được.

Nhưng hắn vẫn cứ kiên trì giống như cô không hôn hắn thì hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Bất đắc dĩ, Lạc Tích Tuyết chỉ có thể hoãn tâm lại, nâng trán của hắn lên đặt một nụ hôn nhẹ lên đó.

Mặc dù chỉ là đơn giản sượt nhẹ qua nhưng mặt của Thiên Uy không tránh khỏi việc đỏ bừng, hắn khát vọng cô lâu như thế, cho dù chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước vừa rôi cũng có thể làm cho tim hắn đập nhanh một nhịp.

Chỉ là nụ hôn vừa rồi là nụ hôn của một người chị dành cho em trai của mình, cái mà hắn muốn là nụ hôn giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

"Em cùng Tiếu Vũ Trạch yêu nhau nhiều năm như vậy cũng chỉ dừng ở mức độ này thôi sao?" Ánh mắt sâu lãnh của hắn nhìn cô, hai mắt mang theo tia trào phúng nhìn cô.

"Chúng ta đương nhiên không chỉ như vậy!" Cô tức giận cau mày nói, đối với yêu cầu quá đáng của hắn cô làm tới mức này là đã quá lắm rồi, đối với cô hôn môi chỉ dành cho những người thật lòng yêu thương nhau mà thôi.

Nụ cười cợt nhã trên môi hắn biến mất tron nháy mắt, thay vào đó là nồng nặc lửa giận.

Cô có thể hôn Tiếu Vũ Trạch nhưng lại không hôn hắn, điều này nói lên cái gì? Địa vị của hắn cùng Tiếu Vũ Trạch trong lòng cô thật sự rất khác nhau.

Chỉ là hắn tuyệt đối không muốn làm em trai của cô, hắn muốn làm người đàn ông của cô, muốn cô chủ động hôn hắn!

"Hôn môi tôi!" hắn nghiêm mặt ra lệnh.

Cô sửng sốt một chút, sống lưng trong nháy mắt rịn ra tầng mô hôi lạnh.

Hắn cư nhiên ép cô hôn môi hắn? ép cô làm ra loại chuyện này? Nếu như cô làm vậy không phải là thừa nhận mối quan hệ với hắn sao?

"Em không làm được thì tôi trực tiếp muốn em ngay tại đây" thấy cô chần chừ không hề cử động hắn uy hiếp nói.

"Không cần!" cô lập tức lắc đầu, trong mắt lướt qua nhất mạt kinh hoàng, cô chỉ có thể không tình nguyện gật đầu:"Được rồi".

Hít sâu một hơi, cô nâng khuôn mặt anh tuấn của hắn lên, đem cánh môi hồng nhuận của mình từ từ chạm lên đôi môi mỏng của hắn.

Rầm!!!

Trong một thoáng, lòng của Lạc Thiên Uy kích động không ngừng, đã lâu không có rung động như vậy, tràn ngập toàn thân hắn.

Đây mới là cảm giác hắn muốn.

Chap này anh Uy nhà ta "cute" dễ sợ!!! Giữa nụ hôn rung động của những người yêu nhau chỉ có cô mới đem lại cho hắn cảm giác như thế.

Nhưng đến cuối cùng hắn cũng phải nén lòng buông cô ra, mặc dù nội tâm của hắn khát vọng cô biết chừng nào nhưng hắn không muốn làm tổn thương cô, hắn hy vọng có một ngày cô tình nguyện tiếp hận hắn chứ không phải bị ép buộc như thế này.

Đối với hành động ngoài dự đoán của hắn, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc không thôi, cô cho là hắn sẽ dùng sức mạnh áp chế cô, không nghĩ tới cuối cùng chỉ hôn cô thật sâu rồi buông ra.

Cô thở dài một hơi, mặc kệ như thế nào, cửa ải đêm nay cuối cùng cũng qua.

Nhưng không biết những ngày sau này hắn có bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy không? Hay lại hiện nguyên hình của một ác ma, tìm mọi cách dày vò cô.

Cô thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả đó.

Nhưng mỗi ngày sau đó đều không giống như cô nghĩ, mặc dù mỗi đêm hắn đều ngủ ở phòng của cô nhưng chỉ đơn giản là ôm cô ngủ không có bất kỳ hành động nào hơn.

Hắn cố gắng khống chế dục vọng của bản thân, không có đụng đến cô nhưng chỉ có cô mới biết hắn nhẫn nại khổ sở đến cỡ nào, bởi vì mỗi đêm hắn đều ôm cô nhưng càng lúc lại càng sâu hơn, hôn cô đến khi cô run rẩy không chịu nổi mới buông thân thể cô ra.

Lien tục mấy ngày cô cũng có thói quen đến hừng sáng mới tỉnh lại, việc làm đầu tiên mà cô làm là tắm rửa, cô muốn rửa sạch thân thể của mình, càng muốn tẩy đi những dấu hôn hắn lưu lại trên người cô.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua rèm cửa sổ chiếu sáng mộ góc phòng, Lạc Tích Tuyết ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ, ngắm nhìn trời chiều xa.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, lòng của cô lại khống chế không được rung động một hồi.

Cô nhớ đó là năm mùa hè khốc liệt nhất, cô đứng dưới tòa nhà Lạc thị ngước đầu nhìn lên trên, thấy chân trời lúc đó cũng là một mảng màu đỏ xanh như thế này.

Một năm đó, cô vừa mới mất đi người mẹ mà cô yêu thương nhất cũng là người yêu cô nhất trên đời này, nhưng cũng chính năm đó ba lại đi cưới một người vợ mới, mùi vị đau thương nồng nặc tích tụ lại trong lòng không thể nào tan được, cũng chính năm đó có một vị thiếu niên tiến vào trong sinh mệnh của cô làm cô thấy cuộc đời này ít ra còn có người yêu thương cô.

"Xin chào, tôi là Tiếu Vũ Trạch". Hắn duỗi tay về phía cô, đầu ngón tay ấm áp nhưng có lực.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, chần chừ trong chốc lát, cầm tay của hắn, cùng hắn mỉm cười gật đầu. Lúc đó, trời rất nóng, khắp nơi đều là âm thanh của xe cộ, bụi bậm quẩn quanh nhưng trong một cái chớp mắt cô cảm giác quanh mình đột nhiên trở nên yên tĩnh, không một tiếng động.

Trong mắt của cô, trong lòng của cô chỉ có người thiếu niên tuấn tú trước mắt, hắn mỉm cười bàn tay ấm áp giống như biểu thị chính đôi tay này sẽ bảo vệ và dẫn dắt cô đi qua suốt chặng đường còn lại của cuộc đời.

"Tiếu Vũ Trạch, em muốn ăn kem".

"Tiếu Vũ Trạch, anh mua cho em cái đó đi!!"

"Tiếu Vũ Trạch, về sau em gọi anh là anh Vũ Trạch được không? Như vậy thì chúng ta có thể thân mật hơn".

"Anh Vũ Trạch, anh ngày mai đi đến trường với em được không? Bạn bè em đều muốn nhìn thấy anh!"

"Anh Vũ Trạch".

Hắn yêu cô, cưng chiều cô, mọi việc đều làm theo ý cô.

Từ đó trong lòng của cô đều là hình bóng của hắn, chiếm cứ địa vị quan trọng trong lòng cô, chính là người thiếu niên tên Tiếu Vũ Trạch.

Ở sau lưng cô có một người đàn ông, một thân quần áo đen, vóc người cao lớn, cũng một mực âm thầm yên lặng nhìn cô chăm chú.

Người này chính là Mặc Cảnh, hắn phụng mệnh của Lạc Thiên Uy bảo vệ cô, cho nên nhất định phải ở bên cô cho đến khi nào Lạc Thiên Uy trở lại, đây là chức trách của hắn.

Người con gái trước mắt một thân áo trắng, thân thể tuyệt mỹ, tóc dài phiêu dật, ngồi nghiêm trước cửa sổ, giống như tiên nữ hạ trần.

Không biết từ lúc nào ánh mắt của hắn bị cô cuốn hút vào. Quá giống, hắn nhìn Lạc Tích Tuyết, cô thật sự rất giống người con gái mà hắn yêu thương, tâm không tự chủ được run lên.

Cô cùng người con gái đã mất trong lòng hắn thật sự rất giống nhau.

Một cảm xúc không nói rõ xông tới, Mặc Cảnh cứ như vậy ngắm nhìn cô trước cửa sổ, ánh mắt không tự chủ mê ly.

Hắn làm thủ hạ của Lạc Thiên Uy lâu như vậy, chưa có người phụ nữ đẹp nào mà hắn chưa thấy qua, tác phong làm việc của hắn kín đáo, đối với phụ nữ hắn không có nhiều hứng thú, duy chỉ có cô hấp dẫn sự chú ý của hắn như thế.

Cho tới khi thiếu gia thấy hắn thân thể nhanh nhẹn lại đối với phụ nữ vốn lạnh lùng kiên định nên mới giao nhiệm vụ bảo vệ cô cho hắn, hắn nhất định không làm thiếu gia thất vọng.

"Mặc Cảnh, thì ra anh ở đây!" Trì Nhược Huân toàn thân diện chiếc quần cụt đỏ tươi, không thể hở hơn, nhìn thấy Mặc Cảnh vốn lãnh khốc lại nhìn cái gì mà mê mẫn như thế, theo ánh mắt của hắn cô liến phát hiện bóng dáng trắng của Lạc Tích Tuyết.

"Cô ta tại sao lai ở chỗ này?" Trì Nhược Huân kinh ngạc trừng lớn mắt

Gian phòng này được xem là căn phòng bí mật, bình thường chỉ có Tôn chủ Lạc Thiên Uy với những sát thủ cấp ới có tư cách vào, cô ta tại sao lại ở chỗ này?

Liệt Diễm Môn là tổ chức sát thủ hắc đạo, làm người ta nghe tên thôi cũng đủ hồn vía lên mây, người sáng lập không rõ nhưng chỉ có những người trong tổ chức mới biết, người đứng đầu tổ chức này là Lạc Thiên Uy, hắn lãnh khốc vô tình.

Những năm gần đây, Liệt Diễm Môn đã nhiều lần làm oanh tạc thế giới, chỉ là mỗi khi hành động đều cực kỳ bảo mật. Biệt thự này được xây ở vùng hoang vắng như thế này cũng vì lý do đó. Mà Lạc Thiên Uy hắn chưa bao giờ đem bất cư người con gái nào đến nơi này thế nhưng hôm nay hắn lại mang Lạc Tích Tuyết đến đây, đại biểu cho việc cô có vị trí quan trọng trong lòng hắn.

"Cô biết cô ấy?" Mặc Cảnh kinh ngạc, nhìn Trì Nhược Huân đối với Lạc Tích Tuyết tràn đầy thù địch, có thể làm cho Trì Nhược Huân một người vô cùng tự tin có ánh mắt như nhìn thù địch như thế không nhiều.

"Tôi ở nhà tôn chủ có gặp qua cô ta, không ngờ cô ả quyến rũ tôn chủ đến mức để được đi đến nơi này". Giọng nói của Trì Nhược Huân sắc bén.

Trong mắt Mặc Cảnh xẹt qua tia không vui, hắn lạnh lùng khiển trách:"Nhược Huân, đây không phải là chuyện mà những thuộc hạ như chúng ta có thể quan tâm, việc riêng của tôn chủ cô không thể xen vào".

"Ha ha, tôi thật không ngờ một Mặc Cảnh lạnh như bang sơn mà tôi biết lại vì một người con gái mà mở miệng nói nhiều như vậy!" con ngươi của cô ta đảo quanh nhìn Mặc Cảnh như có thâm ý, cười lạnh nói:"Không sai, tôi thừa nhận đối với tôn chủ tôi thật sự có tình cảm, điều này mọi người trong khắp Liệt Diễm Môn đều biết, chỉ là anh chỉ biết nói tôi sao anh không nhìn kỹ lại mình lúc nãy anh đã nhìn cái gì?"

Trên mặt vốn lãnh ngạo của Mặc Cảnh hiên lên đầy mây đen:"Tôi không hiểu cô đang nói gì?"

"Tốt nhất là anh không hiểu". Trì Nhược Huân âm lãnh cười, khuôn mặt xinh đẹp bỗng lạnh như bang:"Nếu để cho tôn chủ biết, anh mơ ước đến người con gái của tôn chủ, anh nói xem nếu dựa theo quy cũ của Liệt Diễm Môn thì anh sẽ có kết quả gì?"

Mặc Cảnh hoàn toàn bị chọc giận, con ngươi lạnh lùng thoáng qua tia khắc nghiệt:"Tôn chủ chỉ phái tôi bảo vệ cô ấy, cô đừng ở đây ăn nói bậy bạ">

Trì Nhược Huân như cũ cả gan nói tiếp:"trực giác của một người phụ nữ nói cho tôi biết, anh đối với cô ta không đơn giản, đại sư huynh, tôi chỉ lo lắng cho anh thôi, dù sao đi nữa cô ta cùng với người trong lòng anh dáng dấp rất giống nhau không phải sao?"

Nói xong, cô ta còn cố thở dài một cái biểu tình lo lắng, xoay người đi ra khỏi cửa.

Vốn cô ta lo lắng sự xuất hiện của người con gái kia sẽ phá hủy kế hoạch của cô, nhưng xem ra với tâm tư của Mặc Cảnh như thế này thì chuyện sau này càng dễ giải quyết.

Đêm đến, Lạc Thiên Uy đang ở trong thư phòng xa hoa, giải quyết tài liệu.

Lạc Tích Tuyết gõ cửa, bưng một ly cà phê đi tới trước mặt hắn, để trên bàn.

"Cái đó..." hai tay cô níu chặt quần áo, do dự không biết nên mở miệng như thế nào.

Lạc Thiên Uy nhìn cô muốn nói lại thôi, không khỏi khẽ chau mày:"Em muốn nói gì?"

"Thiên Uy, vết thương trên người của tôi đã đỡ hơn rất nhiều rồi, tôi có thể đi được chưa?" Lạc Tích Tuyết khẽ cắn rang nói. Mặc dù cô biết đề cập đến việc rời khỏi đây sẽ làm cho hắn tức giận nhưng cô cũng không thể ở lại nơi này mãi, cô không quen biết bất cứ ai ở đây, mọi thứ đối với cô thật xa lạ.

Trong mắt hắn thoáng qua tia phức tạp, thanh âm thật thấp nói:"Đợi them mấy ngày nữa rồi tính".

"Nhưng tôi ở lại đây không ai biết, cậu lại không cho tôi lien lạc với bất cứ ai bên ngoài tôi sợ họ không tìm được tôi sẽ lo lắng" Lạc Tích Tuyết nhíu mày nói, lòng có chút nóng nảy cô thật sự không chờ được nữa rồi.

80. Chương 80

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Ở chỗ này cô không có điện thoại di động để trò chuyện với người bên ngoài, ngay cả ti vi cũng không có trang bị tuyến, đối với cô mà nói thật không khác nào ngoài tù.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Bọn họ? Em muốn nói đến Tiếu Vũ Trạch sao?" Gương mặt tuấn tú của Lạc Thiên Uy trầm xuống, giọng nói không có chút độ ấm nào:"Em không cần lo lắng,bản thân hắn còn lo không xong làm sao có thời gian để lo lắng cho em".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tự lo không xong?" Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, trong mắt xẹt qua nhất mạt lo lắng, chẳng lẽ chuyện cô cùng anh Vũ Trạch bí mật kết hôn bị phát hiện nên hắn đang gặp rắc rối.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Anh ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Cô nóng nảy hỏi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy cũng không nhanh không chậm rút báo từ trong ngăn tủ ra, đưa tới trước mặt cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Em nhìn trên báo này một chút đi". hắn chỉ chỉ tựa đề của tờ báo, trong mắt lóe lên tia sáng quỷ dị.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết không hiểu nhận lấy tờ báo, từng tờ một lật xem, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trang đầu của báo hiện lên dòng chữ thật to,người thừa kế công ty Lạc thị Tiếu Vũ Trạch bị nghi buôn bán thuốc phiện.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Rầm..." đại não của cô hoàn toàn trống rỗng, anh Vũ Trạch làm sao lại có thể là kẻ khả nghi giao dịch buôn bán ma túy được?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Thật bất ngờ đúng không?" ánh mắt của Lạc Thiên Uy quét qua khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt sắc bén mà thâm thúy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tuyệt đối không có khả năng này, nhất định là có người hãm hại anh ấy" đầu ngón tay của cô trắng bệch, trong ngực phập phồng một cỗ tức giận.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy hờ hững nheo tròng mắt lại:"Không tin là chính hắn làm sao?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không thể nào, anh Vũ Trạch tuyệt đối không thể làm chuyện phạm pháp như thế" Cô kiên quyết phản bác.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy cực kỳ không vui cau mày lại, vẻ mặt lạnh lùng nói:"Em cứ tin tưởng hắn như vậy? Có lẽ hắn thật sự lừa gạt em thì sao?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc tích Tuyết cắn cánh môi, ánh mắt kiên định, nói ra ba chữ:"Tôi tin anh ấy".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lòng của hắn như có cái gì đó rung động, hắn không nghĩ tới cô lại tin tưởng hắn ta như thế, thậm chí đối với hắn ta một chút nghi ngờ cũng không có.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Chẳng lẽ ngoại trừ người đàn ông này trong lòng cô mảy may không chứa một người nào khác được nữa hay sao?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Hắn bây giờ đã bị cảnh sát bắt rồi" Lạc Thiên Uy xoay đầu lại nhìn chằm chằm cô, con mắt sắc tĩnh mịch, lạnh lẽo nhếch môi nói:"Ma túy là trọng tội, trừ khi tìm được chứng cứ chứng minh hắn vô tội bằng không hắn có lẽ phải chịu án tù chung thân rồi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, trong nháy mắt sắc mặt càng them tái nhợt, anh Vũ Trạch, xin anh đừng có chuyện gì!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Như thế nào? Có phải em hối hận đã yêu sai người rồi hay không?" đôi môi mỏng của hắn hướng tới vành tai của cô, ở bên tai cô thổi khí nóng, khóe miệng hiện lên nụ cười thật sâu:"Em về sau phải ở lại chỗ này, làm người con gái của tôi, tôi bảo đảm tôi sẽ yêu em nhiều hơn hắn!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nói xong, hắn kéo hai vai của cô qua, đem cô chống đỡ trên bàn, môi mỏng cường thế đè lại.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Cậu nghĩ làm… Ưm…" Cô ngốc trệ hai giây, theo bản năng giãy dụa tránh né nhưng Lạc Thiên Uy không cho cô cơ hôi này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Môi của hắn rơi trên môi cô, một tay nâng ót của cô lên, một tay nắm cả hông của cô, hoàn toàn không cho cô chút cơ hội phản kháng nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nụ hôn nóng bỏng, bá đạo, giống như muốn đem cô gặm cắn nuốt vào, cảm giác ẩm ướt nơi khóe miệng lan đến khắp toàn thân.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô liều chết cắn chặt rang lại, không cho lưỡi của hắn chen vào, nhưng Lạc Thiên Uy lại luồn hai tay sau lưng cô vuốt ve lên xuống, từ eo trờ lên hai vai lại từ hai vai trở xuống eo,động tác nhẹ nhàng linh hoạt hắn từ từ luồn tay vào trong áo, mở khóa áo ngực của cô ra.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không được!" Lạc Tích Tuyết theo phản xạ mở miệng nói, nhưng vừa mở miệng thì cô mới phát hiện bản thân phạm phải sai lầm trí mạng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đầu lưỡi của hắn đã thừa dịp mà mơn trớn đi vào, tay hắn càng ở bên trong thăm dò cơ thể của cô, không chút kiêng kị vuốt ve địa phương mềm mại nhất.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô không nhịn được rên rỉ một tiếng, toàn thân nóng ran không thể nào khống chế được.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Có lẽ tiếng rên rĩ của cô đã khích lệ Lạc Thiên Uy, hắn hôn càng ngày càng kịch liệt hơn, không chút kiêng kỵ đoạt lấy từng tấc hơi thở của cô, vô luận lưỡi của Tích Tuyết tránh né như thế nào thì hắn cũng có thể vướng víu níu chặt lấy, cô trốn cũng không thể trốn, rồi sau đó lưỡi hắn cung chiếc lưỡi tinh xảo của cô liều chết dây dưa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tất cả không khí trong lồng ngực của cô đều bị hắn nuốt lấy, cô lâm vào hít thở không thông, trong đầu trống rỗng, một trận mê muội.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy rất nhanh liền phát hiện cô có gì đó không thích hợp, trong ngực hắn không ngừng run rẩy, nhưng hô hấp ngày càng khó khăn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lòng hắn cả kinh, vội vàng buông cô ra, vỗ vỗ mặt cô, gầm nhẹ:"Đứa ngốc, mau thở đi!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết bỗng dung hoàn hồn, mặt mũi không thể nào đỏ hơn, từng ngụm từng ngụm hít vào, tức giận nhìn hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy không có buông cô ra, ngược lại càng cúi đầu tiến gần cô hơn, hơi thở nóng rực phun trên gò má trắng nõn không chút tỳ vết của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn cầm chặt cổ tay mảnh mai của cô, trong mắt mang theo cuồng vọng không cho cự tuyệt, thanh âm trầm thấp mê hoặc:"Mới vừa hôn, có thích không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Thân thể cô chấn động, lời của hắn làm cho tận đáy lòng cô rét lạnh đến thấu xương. Nụ hôn nóng bỏng giữa chị em, coi như đó là nụ hôn triền mien đi nữa cũng vẫn là tội ác, cô trừ sợ, hoảng, ghê tởm thì còn cảm giác nào khác được?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy cũng không tức giận ngược lại dùng từ ngữ mập mờ nói bên tai cô:"Không sao, chỉ cần em ở chỗ này, một ngày nào đó em sẽ thích tôi thôi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết xấu hổ nhìn chằm chằm hắn, khẽ cắn rang, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng:"Cậu rốt cuộc khi nào thì thả tôi ra ngoài? Tôi muốn đi gặp anh Vũ Trạch".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hiện tại anh Vu Trạch có chuyện, cô so với bất cứ lúc nào càng nên có mặt bên cạnh anh hơn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Em còn đang suy nghĩ về hắn?" ánh mắt của hắn chợt lạnh lẽo, đôi tay nắm chặt bả vai của cô, buộc cô đối mặt với cơn thịnh nộ của hắn:"Tôi không phải nói qua với em là hắn đang bị giam sao? Em tại sao còn suy nghĩ về hắn?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngực cô phập phồng một hồi, ngước mắt nhìn thẳng Lạc Thiên Uy:"Anh ấy là bạn trai của tôi cũng là người tôi một lòng yêu, hiện tại anh ấy có chuyện tôi đương nhiên phải lo lắng".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đáng chết, em cứ như vậy mà yêu hắn sao?" Lạc Thiên Uy gầm nhẹ một tiếng, trong mắt có ngọn lửa tức giận thiêu đốt, trên trán hiện đầy mạch máu, hắn không nghĩ tới Tiếu Vũ Trạch sắp ngồi tù rồi mà còn nghĩ về hắn như thế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chẳng lẽ trong lòng cô hắn không bằng tên Tiếu Vũ Trạch sao? Phải biết rằng tình yêu hắn dành cho cô so với tên Tiếu Vũ Trạch kia không ít.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong mắt của hắn hiện lên tia sắc lạnh, âm thầm cắn rang, lực đạo mạnh mẽ như muốn đem cô nghiền nát:"Tôi cho em biết, em và hắn vĩnh viễn cũng không thể gặp nhau nữa đâu, bắt đầu từ hôm nay không cho em nghĩ đến hắn nữa".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) (Từ đoạn này mình đổi xưng hô xíu nhé! Dù Tích Tuyết lớn tuổi hơn nhưng cứ gọi Thiên Uy là cậu hay ngươi thấy kỳ quá nên mình chuyển sang anh nhé!!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đây không phải là chuyện của anh!" Lạc Tích Tuyết tức giận lớn tiếng nói với hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô lạnh lùng đẩy hắn ra, chạy về phòng hung hang ngã sấp lên giường. Đây là chỗ của cô, ít ra ở tại căn phòng này cô có thể bộc lộ cảm xúc của mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hiện tại mọi thứ của cô đều nằm trong tay hắn, tự do của cô, người đàn ông cô yêu, nhưng cô có thể làm được gì chứ ngoài việc nằm trong phòng và khóc như thế này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Một lát sau, cô nghe thấy tiếng đóng cửa thật lớn, từ thư phòng của Lạc Thiên Uy phát ra. Rất nhanh, dưới sảnh truyền đến âm thanh của xe hơi, cô nhìn thấy hắn tức giận lái xe rời đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đây là lần đầu tiên cô tới nơi này mà đêm đến hắn không có ôm cô ngủ. Cô tưởng rằng không có hắn bên cạnh cô có thể an ổn ngủ, cảm thấy vui vẻ. Nhưng không biết từ lúc nào, cô đã hình thành thói quen có hắn bên cạnh, cùng cô nằm trong chăn, ôm thân thể của cô trong ngực, sử dụng thân thể nóng bỏng của hắn đẻ sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của cô, như vậy cô mới có thể đi vào mộng đẹp.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thì ra cô đã sớm hình thành thói quen có hắn bên cạnh, chỉ là thói quen này thật sự rất đáng sợ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Một đêm này, cả biệt thự như chìm vào trong an tĩnh đến đang sợ, Lạc Tích Tuyết ôm lấy hai vai của cô, tựa vào đầu giường ngồi cho đến trời sáng, mà Lạc Thiên Uy cũng chưa có trở lại.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn cả đêm qua ngồi trên xe đi khắp thành phố, một tay kẹp điếu xì gà một tay cầm vô lăng, vòng khói lờ mờ quanh gò má tuấn mỹ của hắn, nhưng trên gương mặt là một mảnh đau thương.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn thật sự rất yêu cô, muốn chân chân thiết thiết có cô bên cạnh. Hắn không phải bạo đồ, không hy vong nhìn thấy người con gái mình yêu suốt ngày rơi lệ, nhưng đồng thời hắn cũng rất tham lam, không chỉ muốn được người của cô mà còn muốn được lòng của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cho nên lien tục mấy ngày nay, mặc dù hắn ẩn nhẫn rất khổ sở nhưng cũng cố gắng khắc chế dục vọng của mình, không có cưỡng bách cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn hy vọng Tuyết nhi của hắn có một ngày phát hiện ra hắn thật tâm, tình nguyện yêu hắn cũng như đem mình giao cho hắn mà không phải do hắn ép buộc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Chỉ là ngoài dư liệu của hắn, Lạc Tích Tuyết đối với Tiếu Vũ Trạch tình cảm rất sâu nặng. Mặc dù hắn đã khiến Tiếu Vũ Trạch ngồi tù nhưng xem phản ứng của cô ngày hôm nay có lẽ sẽ không quên hắn ta dễ dàng như thế, càng sẽ không dễ gì vứt bỏ để đi theo hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Như vậy, hắn nếu muốn có được cô chỉ có thể dùng phương thức chiếm đoạt mà thôi. Mặc dù như vậy sẽ làm tổn thương cô nhưng mà hắn tin chắc, tình cảm dịu dàng của hắn sẽ làm cô hồi tâm.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Gió đêm thổi qua, phất qua gương mặt của hắn. cho đến khi điếu xì gà trong tay hắn gần hết, hắn mới từ trong trầm tĩnh dần tỉnh táo lại…

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đô thị phồn hoa, đêm đến càng them mê người. Ánh đèn lóng lánh, quang sắc mê ly, huyền bí, dòng xe cộ qua lại không dứt.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Một quán rượu cao cấp chỉ dành cho những nhà hào môn quý tộc, chỉ tiếp đón những hội viên VIP, nếu như không phải khachs quen thuộc hay không ai giới thiệu thì dù có tiền cũng không thể vào được. Trong một căn phòng sang trọng nhưng yên tĩnh, Lạc Thiên Uy đang ngồi trên chiếc ghế da màu đỏ sang trọng, thỉnh thoảng có vài người phụ nữ đi qua lén nhìn nhưng đều bị thủ hạ của hắn ngăn vào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn tự rót ình một ly lại một ly, chất lỏng màu đỏ không ngừng được đưa vào trong miệng. Hắn chỉ hy vọng nơi xa hoa lãng phí này với tác dụng của cồn có thể làm cho hắn tê dại xua đi hình bóng của cô trong đầu hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn thật sự rất rất yêu cô, toàn tâm toàn ý chỉ yêu mình cô, đáng tiếc cô lại không hiểu, trong lòng chỉ có Tiếu Vũ Trạch, hắn không biết làm sao để đem cô ở lại bên cạnh hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Uy, thế nào thời gian lâu như vậy anh không có lien lạc với em?" Một thanh âm kiều mỵ tê dại đến tận xương vang lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) An Ny Na một thân quần đùi ngắn ngủn, đôi môi đỏ mọng mê người, cô ở trước mặt của hắn bày ra đường cong chữ S hoàn hảo của cơ thể, ngay sau đó mị hoặc cười, phong tình vạn chủng dán lên trên ngực hắn, ngón tay như ngọc cứ vẽ vòng trên ngực hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy có chút chán ghét liếc nhìn cô ả, nếu như không phải lúc ở Úc hắn nhàm chán nên tìm cô ta làm chút chuyện thì đối với cô ả mà nói hắn một chút hứng thú cũng không có, nhưng tối nay hắn lại không có ý định đẩy cô ta vì có thể nhờ cô ta mà hắn quên đi hình bóng ngự trị trong lòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cũng nên phóng túng bản thân một chút, kể từ khi có cô, hắn đã thật lâu không có đụng đến phụ nữ, chỉ muốn làm cho bản thân sạch sẽ chút để xứng với cô, ai biết cô tàn nhẫn đến mức không cho hắn cơ hội nào, ăn mòn hết hy vọng của hắn nên tối nay hắn thật sự không muốn ẩn nhẫn nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Chuẩn bị xong chưa?" Lạc Thiên Uy nhếch miệng nâng lên một nụ cười tà mị, đột nhiên duỗi cánh tay ra đem An Ny Na kéo đến ghế sofa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Không đợi cô ta có phản ứng hắn đã lật người đè lên, cúi đầu không chút khách khí hôn lên môi ả, trên mặt hiện lên mơ hồ tức giận. An Ny Na giống như bị khích lệ điên cuồng hôn đáp trả lại hắn, đầu lưỡi hai người dây dưa qua lại, hai cánh tay chủ động bấu víu vào cổ áo của hắn, thân thể mềm mại càng dán sát vào cơ thể hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong mắt Lạc Thiên Uy chợt dâng lên một ngọn lửa nóng bỏng, bàn tay càn rỡ trên người cô ta lục lọi, như gió lốc mưa rào hôn khắp da thịt trắng nõn của cô ả, động tác hắn rất nhanh giống như đang cực lực muốn thoát khỏi cái gì.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Uy, anh lâu như vậy không có ghé thăm người ta, người ta thật sự rất nhớ anh nha!" An Ny Na kiều mỵ

cong môi lên, càng them thân mật ôm chặt hắn, ngón tay thon dài lại càng làm xấu trên người hắn, thỉnh thoảng lại cởi áo mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Nóng lòng vậy sao!" Lạc Thiên Uy khinh thường nhếch môi, vẻ mặt tỉnh táo khác thường, hoàn toàn không có nửa phần say mê kích tình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Chỉ là hắn không phục càng không để bản thân nhận thua, hắn không tin trừ cô ra không có bất kỳ người phụ nữ nào làm hắn hứng thú.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong không khí mập mờ lửa dục vọng, Lạc Thiên Uy hung hang đem An Ny Na đè ở phía dưới, đầu ngón tay đẩy nút áo của cô ta ra, cho đến khi chiếc áo bị quăng khỏi ghế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Uy!" trong mắt An Ny Na lóe lên tia lửa hung phấn, cô kích động càng them to gan chủ động vòng qua hông hắn, tựa như đang cực lực khẩn cầu cái gì.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô thật sự rất nhớ hắn, kể từ khi biết hắn ở Mỹ, lòng của cô không tự chủ được trầm luân, thậm chí theo hắn đến tận Trung Quốc. Cô luôn chủ động muốn hắn chú ý, không nghĩ tới tối nay có thể thành công như vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
An Ny Na trong lòng vui mừng, si mê nhìn vào khuôn mặt tuấn dật của Lạc Thiên Uy, tay gắt gao ôm lấy vai hắn, không kịp chờ muốn hôn lên môi của hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Cút!!" Lạc Thiên Uy đột nhiên dừng lại mọi động tác, không hề lưu luyến đẩy người phụ nữ phía dưới ra, thanh âm lạnh lẽo không mang theo chút độ ấm nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Uy, em đã làm sai điều gì sao?" An Ny Na ngẩn ra, che giấu bi thương cùng khó tin trong mắt, vội vàng từ phía sau ôm lây hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Biến, không nên để tôi nói lại lần thứ hai!"giọng hắn trầm thấp lộ ra khí phách không cho kháng cự, dôi mắt sắc bén lạnh lùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hôn người đàn bà này làm cho hắn cảm thấy ghê tởm, theo bản năng kháng cự cô ta, không muốn thấy cô ta thêm một giây phút nào nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Uy, em rất nhớ anh, em nhất định sẽ làm anh thoải mái mà!" An Ny Na không cam lòng mím môi nói, lẫn nữa phong tình vạn chủng dán lên cơ thể hắn, đôi môi đỏ rực không ngừng ở trước ngực hắn hôn dọc xuống, muốn khơi lên dục vọng của hắn một lần nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Nếu như không muốn chết thì cút đi nhanh cho tôi!" Lạc Thiên Uy không kiềm chế được cơn giận nên bóp lấy cổ cô ta, hài lòng nhìn khuôn mặt vì thiếu dưỡng khí mà trở nên trắng bệch, hắn chán ghét là loại phụ nữ bám mãi hắn không buông như thế này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trong nháy mắt An Ny Na hít thở không thông kia, Lạc Thiên Uy đột nhiên buông lỏng cô ta ra, lạnh lùng ném cô ta trên mặt đất, nhấc chân bước qua cơ thể của cô ta vẻ mặt không biểu cảm đi nhanh ra ngoài.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Xử lý sạch sẽ, tôi không hy vọng thấy cô ta ở chỗ này nữa". Dừng trước cửa, mặt không đối diện với thủ hạ của hắn ra lệnh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trời rạng sáng, Lạc Tích Tuyết phờ phạc đi xuống lầu, cả đêm cô chưa chợp mắt được, cô muốn đi pha ly trà hoa cúc để tinh táo đầu óc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vốn cho rằng lo lắng cả đêm là vì anh Vũ Trạch nhưng không nghĩ tới suốt một đêm này người đàn ông mà cô nhớ đến lại là Lạc Thiên Uy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô nhất định là bị điên rồi, cư nhiên lại lo lắng cho hắn, hắn có cái gì tốt để cô phải lo? Đi tới nơi này cô mới biết Thiên Uy có một thế lực rất lớn, cô thậm chí hoài nghi người đàn ông mỗi đêm ôm cô ngủ có phải là em trai của cô Lạc Thiên Uy hay không?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tiểu thư, cô muốn dùng chút bữa sáng không ạ?" Ngũ Khiết nói với cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không cần!" Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, lúc xoay người cô đột nhiên dừng bước chân lại, quay đầu lại hỏi:"Hắn trở về chưa?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết ngẩn người, mới nhớ tới hắn trong miệng cô là chỉ thiếu gia nên vội trả lời:"Thiếu gia vẫn chưa về, nhưng mà lúc sáng thiếu gia có gọi điện nói chuẩn bị bữa sáng sữa cùng bánh ngọt cho tiểu thư".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chẳng biết tại sao nghe Ngũ Khiết nói như thế, lòng của Lạc Tích Tuyết bỗng trở nên trống trải.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong đầu của cô đầy những nghi vấn:"Lạc Thiên Uy đi nơi nào? Có phải đêm qua ôm ấp một người phụ nữ khác không? Có phải cũng hôn người phụ nữ đó như đã từng làm với cô không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Ro ràng hắn chỉ là em trai của cô thì việc hắn lên giường cùng người phụ nữ khác cũng không có lien quan gì đến cô, nhưng tại sao cô cứ phải để ý như vậy?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tiểu thư, nhìn sắc mặt của cô không tốt có phải hôm qua cô không ngủ được hay không?" Ngũ Khiết đi tới, lo lắng nhìn sắc mặt của Lạc Tích Tuyết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Hả?"Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút, khổ sở lắc đầu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tiểu thư, hay cô ăn chút bữa ăn sáng này rồi lên lầu nghỉ ngơi, thiếu gia biết cô bình thương thích ăn bánh ngọt nên đặc biệt gọi điện về bảo tôi chuẩn bị cho cô". Ngũ Khiết có ý tốt khuyện bảo.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong lòng cô thoáng chảy qua dòng nước ấm, không nghĩ tới Lạc Thiên Uy còn nhớ đến sở thích ăn bánh ngọt của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Được!" Cô ngồi vào bàn ăn, chờ Ngũ Khiết đem bữa sáng ra. Khóe mắt lơ đãng nhìn thấy tờ báo sáng nay trên bàn phòng khách. Phía trên báo vẫn là tin tức lien quan đến Tiếu Vũ Trạch, hơn nữa lần này còn đề cập đến việc anh đang bị giam giữ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lòng của cô xúc động mạnh, trong mắt xoẹt qua nhất mạt tự trách, bạn trai còn đang bị cảnh sát giam giữ vậy mà cô còn ngồi đây ăn bánh ngọt. Cô nên sớm đi gặp anh mới đúng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tôi không ăn nữa!" Buông chén đũa xuống, cô đứng dậy chạy nhanh về phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nằm trên giường mềm mại, Lacj Tích Tuyết rất nhanh tiến vào mộng đẹp, trong mộng đều là bóng dáng của Tiếu Vũ Trạch. Nếu có người hỏi khỏi thời gian hạnh phúc nhất của cô từ khi mẹ cô qua đời là lúc nào? Cô sẽ không chần chừ mà nói đó là khoảng thời gian cùng anh Vũ Trạch quen biết, năm năm trời. Năm năm này anh cơ hồ cưng chiều cô đến tận trời cao,đó là khoảng thời gian vô cùng ấm áp.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lúc anh an tĩnh xem tài liệu, cô an tĩnh đọc báo, trong lúc lơ đãng đồng thời ngẩng đầu, nhìn nhau cười một tiếng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lúc cô sẽ len lén mang cơm đến công ty cho anh, mà hắn cũng vì cô mà sẵn sàng bỏ hết công việc trong một ngày để bồi cô đi chơi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có lúc….

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Rất nhiều những cái có lúc như vậy. Năm năm, đó là khoảng thời gian khá dài, thời thanh xuân tốt đẹp nhất của cô đều là dành cho anh, mà anh cũng đem tất cả thương yêu cùng che chở bảo vệ cho cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Bọn họ yêu nhau, hiểu nhau, tương cứu nhau lúc hoạn nạn, quen thuộc từng thói quen của đối phương, thậm chí là một cái ánh mắt lập tức họ sẽ hiểu đối phương muốn gì.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đoạn thời gian màu hồng này là ký ức mà Lạc Tích Tuyết cô trân quý nhất.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là không ngờ tới, khi Lạc Thiên Uy chen vào cuộc sống của cô cũng là lúc nó hoàn toàn đảo loạn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy ngày kế tiếp Lạc Tích Tuyết đều tận lực sống hòa thuận với Lạc Thiên Uy, không chống lại hắn nữa. Chỉ là khi không có hắn cô sẽ tìm mọi cách để sau này trốn ra ngoài, có điều chỉ làm cô thất vọng thôi. Nơi này không chỉ địa hình hiểm trở mà còn vệ sĩ đều canh giữ 24h, trong biệt thự không chỗ nào là không cài đặt camera, nhất cử nhất động của cô cơ bản không thoát khỏi tầm mắt của Lạc Thiên Uy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đây quả thực so với việc ngồi tù không khác nhau là mấy, tự do của cô đều nằm trong tay của hắn. thất hồn lạc phách ngày này qua ngày nọ, khát vọng của Lạc Thiên Uy đối với cô càng ngày càng tăng. Vừa mới bắt đầu hắn chỉ đơn giản ôm cô ngủ, nhiều nhất chỉ là hôn cô mà thôi. Nhưng kể từ đêm hắn không về đó, hắn đối với cô càng chiếm giữ hơn bất cứ lúc nào, không chỉ hôn thân thể của cô mà còn bắt cô chủ động hôn lại hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cuộc sống như thế, cô một ngày cũng không thể trải qua nỗi nữa rồi, cô nghĩ muốn lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi tên ác ma này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là muốn rời khỏi nơi này cũng không dễ dàng cô cần người trợ giúp, nếu không căn bản cô sẽ không bao giờ rời khỏi đây được.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Muốn tìm ai giúp một tay đây? Người nơi này cô hoàn toàn không biết, duy chỉ có tiếp xúc qua với Mặc Cảnh và Ngũ Khiết, Mặc Cảnh cả ngày khuôn mặt đều lạnh lẽo, đối với Lạc Thiên Uy cơ hồ không gì không nghe theo nên tất nhiên sẽ không giúp cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hiện tại người mà cô hy vọng nhất chi có Ngũ Khiết thôi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hôm nay, Lạc Thiên Uy phải đi làm sớm, vừa ra khỏi cửa đã quay đầu lại nói với cô:"Tôi ra ngoài làm việc trong năm ngày, em ngoan ngoãn ở lại đây, có chuyện gì em cứ nói với Ngũ Khiết".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết thuận theo gật đầu, trong lòng lại một hồi mừng thâm, cơ hội lớn đến rồi!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô tuyệt đối không có khả năng ở lại nơi này, làm người con gái của hắn. giữa bọn họ chắc chắn không có kết quả.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy thấy cô ngoan ngoãn như thế thì lộ ra một nụ cười thỏa mãn, cúi đầu ôm cô triền mien hôn một phen, lúc gần đi ghé vào bên tai cô nói:"Ngoan, chờ tôi trở lại".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết quay mặt sang, im lặng liếc mắt, hắn thật sự coi cô là người con gái của hắn rồi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đợi đến khi Lạc Thiên Uy thật sự rời đi, cô mới buông lỏng thần kinh ra. Người đàn ông này cho cô áp lực quá lớn, ở trước mặt hắn lúc nào cô cũng ở trong trạng thái phòng bị.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cũng may bây giờ hắn đã đi rồi, cô rốt cuộc có thể buông lỏng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy sau khi đi được hai ngày thì Lạc Tích Tuyết vẫn ở nhà an phận thủ thường, cô không xác định được có phải hắn thật sự rời đi không hay chỉ muốn dò xét cô. Hôm nay đã là ngày thứ ba, cô đoán chừng hắn sẽ không trở về, muốn rời khỏi đây thì đây là cơ hội tuyệt vời nhất.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lúc tối, Ngũ Khiết như thường lệ đi tới phòng cô, Lạc Tích Tuyết thấy thời cơ chín muồi nên lập tức nắm tay Ngũ Khiết:"Van cầu cô, giúp tôi một chút đi, nơi này chỉ có thể có cô giúp tôi thôi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết sợ hết hôn, kinh ngạc mà nhìn Lạc Tích Tuyết:"Tiểu thư, cô có chuyện gì cần tôi giúp? Cô chỉ cần nói tôi một tiếng là được rồi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cắn môi, trong mắt chứa đầy nước mắt, khẩn cầu nói:"Ngũ Khiết, tôi biết cô là người tốt cô giúp tôi rời khỏi nơi này được không?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết há hốc mồm, cô lập tức luống cuống nói:"Tiểu thư, cô có cầu xin tôi cũng vô dụng, Ngũ Khiết chỉ là một người làm có thể giúp cô như thế nào được? Lại nói thiếu gia đối với cô rất tốt, tiểu thư tại sao lại muốn rời khỏi? Tôi chưa từng thấy qua thiếu gia đối với một người con gái nào tốt như vậy?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Ngũ Khiết đó là do cô không biết?" Lạc Tích Tuyết thoáng qua nhất mạt cô đơn, khổ sở nâng lên khóe môi:"Thật ra thì…"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tiểu thư không phải thiếu gia đối với tiểu thư rất yêu thương cùng cưng chiều sao? Tiểu thư nên an tâm ở lại nơi này chờ thiếu gia trở về". Ngũ Khiết tốt bụng khuyên cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Nếu như hai người có quan hệ máu mủ thì làm sao có thể sống chung với nhau ngày qua ngày đây?" cô khổ sở ngước mắt nhìn Ngũ Khiết, nước mắt đã chảy thành hai hàng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết liền biến sắc:"Tiểu thư, người nói vậy là có ý gì?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cúi đầu, thở dài một hơi:"Thật ra thì, tôi là chị của Lạc Thiên Uy, tên của tôi là Lạc Tích Tuyết chúng tôi là chị em ruột thịt".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Cái gi?" Ngũ Khiết kinh ngạc trợn to mắt, khó có thể tin:"Cô cùng thiếu gia là chị em ruột thịt".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đúng vậy, chúng tôi là chị em cùng cha khác mẹ, trên người chúng tôi có chung dòng máu". Lạc Tích Tuyết khẳng định gật đầu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết trầm mặc vẫn lo lắng không nói lời nào, chỉ là miệng há thật to, nhịp tim như trống đánh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Ngũ Khiết, van cầu cô, giúp tôi đi, ở chỗ này tôi chỉ có thể tin tưởng được mình cô thôi". Lạc Tích Tuyết nắm lấy tay của Ngũ Khiết khẩn cầu.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ánh mắt của Ngũ Khiết có chút phức tạp, cô do dự nói:"Biệt thự này mỗi ngày đều có người trông chừng, nếu tôi giúp tiểu thư thì một mình tôi cũng đánh bất lực, huống chi nếu chờ thiếu gia trở về phát hiện cô không còn ở đây không biết sẽ như thế nào?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thấy Ngũ Khiết lo lắng, cô vội vàng trấn an:"Chỉ cần cô giúp tôi, tôi đồng ý vì cô làm bất cứ chuyện gì, tôi là thiên kim Lạc thị, chỉ cân tôi ra khỏi nơi này Thiên Uy chắc chắn không dám nổi giận với tôi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ báo đáp đoạn ân tình này".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết nghe xong rõ ràng có chút rung động. Lạc Tích Tuyết vội vàng nói:"Tôi biết biệt thự này có người canh chừng suốt 24h, nhưng thời điểm buổi sáng bọn họ thay ca, cô cho tôi mượn áo của cô để tôi lén ra bên ngoài, chờ lúc hừng đông bọn họ thay ca sau, cô trở ra ngoải, chỉ cần có thể ra khỏi biệt thự này thì chắc chắn sẽ ra được bên ngoài thôi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết cắn môi, hai tay đặt trên làn váy do dự

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Ngũ Khiết, cô chỉ cần giúp tôi một chút thôi, nếu quả thật bị phát hiện tôi nhất định sẽ nhận tội về mình, không lien lụy đến cô đâu" Lạc Tích Tuyết nhanh chóng nói, chỉ cần có thể rời khỏi Lạc Thiên Uy muốn cô làm gì cũng được.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết ôm vai của Lạc Tích Tuyết vỗ nhẹ lưng của cô an ủi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Qua hồi lâu cô cho rằng Ngũ Khiết sẽ không giúp cô thì lại nghe cô nói:"Được rồi, Tuyết tiểu thư, tôi đồng ý. Thiếu gia là em trai của cô lại làm ra sự việc này thật không thích hợp".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết thấy Ngũ Khiết rốt cuộc cũng đồng ý thì lập tức vui mừng đến chảy nước mắt:"Cám ơn cô, thật sự rất cám ơn cô, Ngũ Khiết cô là một người tốt".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tuyết tiểu thư, chúng ta nên nhanh chóng thay quần áo, chờ bọn họ đổi ca tôi sẽ dẫn cô ra khỏi nơi này". Ngũ Khiết lấy chìa khóa phòng đưa cho cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Cám ơn. Cám ơn cô, Ngũ Khiết" Lạc Tích Tuyết lại cảm động nói tiếng cảm ơn lần nữa, lôi kéo Ngũ Khiết vào phòng trao đổi quần áo cho nhau.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tiểu thư, cô cố gắng ra đến cửa, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ bị người làm phát hiện". Ngũ Khiết cẩn thận dặn dò.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Ừ, tôi biết rồi". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, đơn giản mang theo vài món đồ đã chuẩn bị lặng lẽ mở cửa ra ngoài.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đến ban đêm, biệt thự bị thủ hạ của Lạc Thiên Uy canh giữ càng nghiêm ngặt hơn, Lạc Tích Tuyết cúi đầu, muốn ra ngoài nhất định phải qua được cửa ải này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Có vài tên ngăn cản đường đi của cô:"Đứng lại, muốn đi nơi nào?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô trong bụng căng thẳng nhưng trên mặt vẫn duy trì trấn định, cô dùng giọng khàn đục nói:"Tôi mang quần áo dơ của tiểu thư đi giặt".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Thủ vệ nhìn thấy trên tay cô có vài bộ quần áo hàng hiệu , nên ngay sau đó không nghi ngờ gì cho cô đi. Lạc Tích Tuyết coi như đã qua được một cửa ải, trong lồng cô âm thầm thở dốc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cầm chìa khóa rón ra rón rén đến phòng của Ngũ Khiết, phòng này nhìn thật đơn sơ, ngay cả cái giường cũng không có, xem ra hắn thật sự rất hà khắc với người làm. Gian phòng thấp, vừa không có cửa sổ, cô nằm trong chăn nệm dưới đất trằn trọc trở mình, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện chạy trốn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ước chừng thời điểm sáng sớm, thừa dịp bọn thị vệ đổi ca thì Ngũ Khiết quay lại. Cô rót cho Tích Tuyết một ly nước lạnh, cả hai cùng nghĩ kế sách chạy trốn sao cho thuận lợi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Theo ý Ngũ Khiết, chiều hôm nay có một nhóm người đi thành phố mua thực phẩm, đến lúc đó Tích Tuyết sẽ ăn mặc như một người giúp việc xâm nhập vào đó, mới có thể thoát ra ngoài.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hai người bàn luận xong buồn ngủ quá nên nằm luôn trên sàn, chuẩn bị nghỉ ngơi để chiều chạy trốn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng là, cô ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ chuyện mình tỉ mỉ bày kế hoạch chạy trốn như thế không những không thành mà còn ảnh hưởng đến rất nhiều người vô tội.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đến buổi trưa hai người như cũ vẫn còn chìm trong giấc ngủ say, đột nhiên một tiếng gõ cửa bén nhọn phá vỡ không khí yên lặng trong căn phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cả kinh, lo sợ ngồi dậy:"Đã xảy ra chuyện gì?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết cũng thức dậy, cô vỗ vỗ bả vai của Lạc Tích Tuyết:"Đừng lo lắng, tôi đi xem chút".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không lành.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết mở hé cửa, thấy Philenne hỏi:"Có chuyện gì vậy?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Sắc mặt Philene có chút khó coi:"Ngũ Khiết, thiếu gia đã trở về, thấy tiểu thư mất tích nên đang rất tức giận muốn hỏi hết người làm trong nhà".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ngũ Khiết trong lòng hoảng hốt, tận lực giữ tỉnh táo:"A, tôi hiểu rồi, tôi đi thay đồ rồi qua liền".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết nghe được đoạn đối thoại của bọn họ nhất thời sợ đến ngây người.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn về rồi sao? Không phải hắn nói đi năm ngày sao? Hôm nay mới chỉ là ngày thứ ba thôi mà? Lòng của cô hiện tại rất rối, Ngũ Khiết cũng đầu đầy mồ hôi, làm thế nào bây giờ, thiếu gia đã trở lại, muốn đem tiểu thư ra ngoài lúc này là hết sức khó khan.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết lo lăng bồn chồn, đi tới đi lui trong phòng, trong lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi lạnh, coi như nếu bị hắn phát hiện cô cũng sẽ tụ mình gánh lấy không để lien lụy đến Ngũ Khiết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô đi tới, kéo tay Ngũ Khiết, vừa định mở miệng nói thì Ngũ Khiết cầm ngược tay của cô lại:"Tiểu thư, cô trước hết ở trong tủ quần áo tránh một chút đi, tôi đi ứng phó với thiếu gia".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Việc này được không?" lạc Tích Tuyết cau mày, có chút không yên lòng:"hắn không tìm được tôi sẽ làm khó dễ cô".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Thiếu gia đoán chừng chỉ gọi tôi đến hỏi chuyện, chắc sẽ không làm khó tôi đâu". Ngũ Khiết nhẹ giọng an ủi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết vẫn không yên lòng, dù sao tính khí của hắn cô là người rõ nhất, nếu như cô biến mất, theo tính của hắn cô nghĩ dù có sâu ba thước hắn cũng đem cô lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là tình huống bây giờ không cho cô suy nghĩ nhiều, bởi bên ngoài cánh cửa đã truyền đến tiếng rầm rầm, người gõ là người phụ trách canh chừng cô Mặc Cảnh, còn Lạc Thiên Uy thì lại đứng bên cạnh hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

81. Chương 81

Lạc Tích Tuyết sợ đến toàn thân đều run rẩy, khẩn trương tựa hồ hô hấp cũng quên mất.

Còn Ngũ Khiết đứng bên cạnh cô phản ứng nhanh liền vọi vàng kéo cô giấu trong tủ, lúc tủ vừa đóng lại cũng là lúc cửa phòng bị đá văng ra.

"Ngũ Khiết, chuyện gì xảy ra, tại sao tiểu thư không có trong biệt thự?" Lạc Thiên Uy giống như một cơn bão gào thét.

"Cái gì? Không thấy Tuyết tiểu thư, tối hôm qua tôi còn tận mắt thấy tiểu thư đi ngủ ở phòng sao hôm nay lại không thấy chứ?" Ngũ Khiết diễn kịch rất đạt, coi như lừa dối đã qua.

"Cô đi theo tôi?" Lạc Thiên Uy không có hoài nghi, mà chỉ ra lệnh cho cô đi cùng hắn đến phòng của Lạc Tích Tuyết một chút, ngược lại Mặc Cảnh lại quan sát tủ quần áo từ lúc vô cho đến giờ.

Ngũ Khiết đi theo Lạc Thiên Uy ra ngoài, cửa phòng đóng lại. Lạc Tích Tuyết thở nhẹ một hơi nhưng sau lưng thì đã ướt đẫm một mảnh.

Lạc Thiên Uy sẽ không đối với Ngũ Khiết làm ra chuyện gì chứ, dù sao hắn là người không bỏ qua bất kỳ sai sót nào. Cô trong lòng lo lắng nghĩ. Ngũ Khiết lâu thật lâu cũng không có trở lại làm cô càng ngày càng lo lắng.

Một lát sau, chỉ nghe thanh âm của Lạc Thiên Uy từ dưới lầu truyền đến:"Một đội, đi theo tôi, đội còn lại lục soát hết tất cả ngõ ngách ở biệt thự này ngay cả một chỗ cũng không được bỏ qua".

Hắn ra lệnh nhất thời cả biệt thư náo loạn hẳn lên. Lạc Tích Tuyết sợ đến thót ở cổ họng, hắn thật sự muốn tìm ra cô cho đến cùng, cô lần này lành ít dữ nhiều rồi. Cô có thể tránh được sao? Cô khẩn trương trốn trong tủ quần áo, thân thể ngồi dựa vào thành tủ, lòng bàn tay siết chặt, móng tay cung bấm vào trong gia thịt.

Cô trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng không có ai lục soát ở nơi này, nếu không không biết Lạc Thiên Uy sẽ làm ra chuyện gì với cô và Ngũ Khiết. Cảm giác sợ hãi không ngừng đánh tới cô.

Đột nhiên cửa phanh một tiếng bị đẩy ra, toàn thân cô cứng ngắt, ngừng thở, khẩn trương đến mức long măng đều dựng đứng lên. Nhanh như vậy đã lục soát ở nơi này sao? Không thể nào?

Có tiếng bước chân tiến vào, bỗng có một người nói:"Mặc thiếu, nơi này không có ai hết".

Một tiếng cửa đóng lại, lòng của cô bị treo ngược nãy giờ rốt cuộc cũng được buông xuống, trong lòng âm thầm vui mừng vì đã thoát qua được một kiếp. Chỉ là một giây tiếp theo, cánh cửa tủ quần áo bỗng bị mở ra, cô sợ đến mức sắp nữa hô ra tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ là hắn?

Mặc Cảnh?

Hắn theo lệnh của Lạc Thiên Uy dẫn người đi tìm kiếm khắp biệt thự nhưng thấy ánh mắt của Ngũ Khiết né tránh, kinh nghiệm lãnh đạo cho hắn biết Ngũ Khiết có lien quan đến chuyện này không ngờ cô lại trốn trong tủ quần áo phòng Ngũ Khiết.

Lúc này, hai con người tĩnh mịch lúc nào cũng lãnh đạm nhìn cô chằm chằm, chau mày. Lạc Tích Tuyết sợ đến sắc mặt tái nhợt, một chữ cũng không dám nói ra, nước mắt không kiềm chế được ở trong hôc mắt đảo quanh.

Xong rồi xong rồi, cô ở trong lòng mình tự thương tiếc, bị người nào phát hiện cũng đều được không ngờ lại bị chính tên Mặc Cảnh này phát hiện, hắn trung thành với Lạc Thiên Uy như thế chắc chắn không chút do dự tóm cô đi

Ánh mắt cô bi thương nhìn hắn, Mặc Cảnh cũng nhìn lại cô, hai người cứ như vậy cứng đờ, thời gian trôi qua cũng khá lâu.

"Mặc thiếu!" Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi.

Mặc Cảnh con mắt sắc lạnh, nhanh chóng khép tủ quần áo lại, xoay người rời khỏi phòng. Tất cả khôi phục lại bình tính như chưa có chuyện gì xảy ra. Lạc Tích Tuyết xụi lơ trong tủ, thở ra một hoi nhẹ nhõm thật dài.

Còn như vậy them một lần nào nữa chắc cô chết vì bệnh tim quá. Qua hồi lâu, cửa phòng he hé mở ra là Ngũ Khiết trở lại, hai chân của cô đã sớm nhũn ra sắc mặt tái nhợt, cả người đều là mồ hôi lạnh.

"Ngũ Khiết cô có sao không? Bọn họ có làm khó dễ cô không?" Lạc Tích Tuyết lập tức đi lên phía trước cầm lấy tay của cô.

Ngũ Khiết lắc đầu một cái:"Không có việc gì, thật may bọn họ không có nghi ngờ gì, cũng không phát hiện ra tiểu thư". Cô chính là sợ không nhẹ, nhớ tới một màn vừa rồi, ánh mắt của thiếu gia quá mức kinh khủng làm cả người cô đều run lên.

Nếu tiểu thư thật sự không tìm thấy, thiếu gia có khi giết người cung nên.

"Ngũ Khiết, cảm ơn cô, đã để cho cô vì tôi mà bị lien lụy" Lạc Tích Tuyết cảm kích nói.

Ngũ Khiết nắm tay của cô nhàn nhạt lắc đầu một cái:"Tiểu thư, người tiểu thư nên cảm ơn không phải là tôi người cô nên cảm ơn là Mặc thiếu vì hắn đã che giấu cho cô".

"Có thật không?" Lạc Tích Tuyết lập tức kích động nói, nhớ tới việc lúc nãy hắn nhìn thấy cô nhưng lại không bắt cô ra.

Ngũ Khiết khẳng định gật đầu một cái:"Dạ, Mặc thiếu đã nói với tôi là mọi chuyện đã ổn rồi, nói tiểu thư hãy yên tâm đi có hắn trợ giúp tiểu thư sẽ chạy trốn được thôi".

Lạc Tích Tuyết cực kỳ an tâm với câu nói này của Ngũ Khiết, nhưng một trận lục soát vừa rồi của Lạc Thiên Uy làm cho cô sợ không nhẹ, giờ cô mệt rã rời chỉ muốn ngã trên giường nghỉ ngơi một giấc.

Ngũ Khiết mang đến cho cô chút đồ ăn cô chỉ dùng một chút không muốn ăn nhiều. Hiện tái suy nghĩ duy nhất của cô là làm sao chạy khỏi được nơi này , vừa nhắm mắt thì khuôn mặt nổi giận hung ác của Lạc Thiên Uy lại hiện lên.

Rốt cuộc cũng đến buổi tối, Lạc Tích Tuyết ở trong phòng chờ Mặc Cảnh an bài cho người tới dẫn cô đi. đột nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng thét thảm, trong bụng của cô cả kinh, đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ nghe thanh âm giận dữ của Lạc Thiên Uy truyền đến:"Đánh mạnh lên cho tôi, tôi đã nói không được để cho tiểu thư chạy thoát nhưng bây giờ thì sao? Các người nói xem có đáng bị đánh không?"

Thì ra hắn đang trừng phạt những người đang trực bang ngày hôm qua.

“A a!” một hồi tiếng kêu thảm từ dưới lầu truyền đến, điện bổng vô tình đánh vào trên người của tất cả bọn họ.

Lòng của cô bị níu lấy, đều là tại cô hại bọn họ, làm thế nào bây giờ? Bọn họ có thể sẽ bị đánh chết? Nhưng nếu như bây giờ cô chạy ra thì sẽ làm lien lụy tới Ngũ Khiết.

Nói cho cùng đều là lỗi của cô nhưng tại sao hắn lại vô tình như thế ,cư nhiên lại lạm dụng bạo lực hắn không biết làm như vậy là vi phạm pháp luật hay sao?

“Thiếu gia, chúng tôi thật sự không có nhìn thấy tiểu thư đi ra ngoài, thiếu gia tin tưởng chúng tôi đi” Mấy thử vệ cố nén đau, đứt quãng thở dốc cầu khẩn.

“còn nói xạo, nơi này ngoài tram dặm cũng đã lục soát qua, trong biệt thự cung không có chẳng lẽ cô ấy có cánh bay ra ngoài? Nhất định trong tất cả các người có kẻ giúp tiểu thư trốn thoát. Nhanh thành thật một chút đi tôi sẽ không truy cứu nữa!” con ngươi của Lạc Thiên Uy thoáng hiện qua vằn máu rõ ràng.

“Thiếu gia, xin ngài tin tưởng chúng tôi, chúng tôi thật sự không có”. Mấy người bọn họ kêu lên.

Lạc Tích Tuyết tay chân luống cuống ở trong phòng đi tới đi lui, cô trợn tròn mắt, mở cửa hướng nơi phát ra âm thanh nhìn sang thấy trên mặt đất đanh có một vài người bị trói bên cạnh có một đám người mặc y phục màu đen, cầm trong tay điện bổng, bọn họ ai nấy cung đều bị đánh đến trầy da trốc vẩy.

Trong lòng cô một hồi khó nhịn, quả thật cô không đành lòng bỏ mặc những người đó bị đánh như thế, tất cả đều là lỗi của cô làm lien lụy đến họ.

“Tốt thôi, các ngươi đã không chịu thành thật khai báo tôi hôm nay làm cho các người sống không bằng chết, xem các người còn mạnh miệng được nữa không” lạc Thiên Uy không còn kiên nhẫn nữa, hắn ra lệnh những người áo đen chung quanh đi lên.

Tiếng kêu rên vang lên trong khoảng không, Lạc Tích Tuyết không còn biện pháp nào nữa cô mở cửa xông ra ngoài.

“Dừng tay lại!”

Bóng đêm đen tối, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Lạc Thiên Uy, không gian lúc này là một mảng an tĩnh. Tất cả mọi người đều đang nhìn hai người đang giằng co.

Lạc Tích Tuyết lúc nãy quần áo lam lũ, mặc quần áo của người làm, đầu tóc rối bời, nhìn qua không có chút bộ dạng tiểu thư thượng lưu chút nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng ánh mắt của cô vẫn kiên định như thế, cô ngẩng cao đầu, hụng hang nhìn chằm chằm Lạc Thiên Uy trong đôi mắt cơ hồ muốn toát ra lửa.

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô biết cô không thể yếu thế trước mặt hắn nói thế nào thì cô cũng là chị, đã không dạy dỗ tốt cho hắn còn biến hắn trở thành một tên ác ma giết người không chớp mắt.

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không biết hắn gia nhập thế giới hắc đạo từ lúc nào, thời điểm hắn cầm súng cô cũng không biết, mười năm không gặp đã có quá nhiều chuyện xảy ra mà cô không biết.

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y’ R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d’ C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng có một việc cô có thể xác định được đó là Lạc Thiên Uy bây giờ không còn là cậu bé bị giam trong căn phòng tối đáng sợ năm đó nữa, hiện tại hắn đã lớn đã trở thành một ác mà khát máu người.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Những người vô tội này nếu bị hắn đánh chết thì suốt cả cuộc đời cô sẽ không bao giờ an tâm, cho nên cô mới xuất hiện cô muốn cứu những người đang phải chịu tội vì cô này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Dưới ánh trăng lành lạnh hai người cứ giằng co nhau mãi, không khí xung quanh cũng gần như hạ xuống mấy độ C, mọi người ngừng thở cảm thấy có một cỗ áp bức khổng lồ đang tiến đến.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Qua hồi lâu, Lạc Thiên Uy từng bước cất bước chậm rãi hướng chỗ cô đi tới. Ánh mắt như mãnh thú nhìn chằm chằm cô dường như muốn nuốt chửng lấy cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn đối với cô vẫn chưa đủ tốt sao? Mọi chuyện đều theo ý của cô, mọi việc cũng lấy cô làm đầu hắn cơ hồ muốn đem cô cưng chiều lên tận trời xanh nhưng cô cứ tram phương ngàn kế muốn chạy trốn khỏi hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Trái tim của hắn bị cô làm tổn thương hết lần này đến lần khác, hắn cho rằng nếu cho cô cơ hội sẽ có một ngày cô vì tất cả những việc hắn làm mà cảm động, sẽ yêu thương hắn không ngờ mọi chuyện lại không như hắn nghĩ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vì muốn cho cô ấn tượng tốt, vì không muốn làm cho cô bị tổn thương nên hắn lại lần nữa khắc chế dục vọng của chính mình, trời mới biết hắn cỡ nào khát vọng cô thế nhưng hắn lại đánh chết ý nghĩ điên rồ đó hắn vẫn ẩn nhẫn không có đụng cô, nhưng tại sao cô đối với hắn vẫn lạnh nhạt như vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Điều này làm cho tim của hắn bị tê liệt khổ sở, càng không có cạch nào tha thứ cho sự lừa gạt của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy lúc nãy tựa như một con mãnh thú đang bị chọc giận, ngay cả khi cô đứng cách hắn một khoảng khá xa cũng có thể cảm nhận được cơn tức giận của hắn, cách không khí mà hướng tới phía cô tựa hồ muốn đem tất cả xung quanh thiêu cháy hết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn đi tới trước mặt cô đôi tay hung hang đặt trên bả vai của cô, hơi đùng sức như muốn đem nó bóp nát.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cau mày nhìn hắn chỉ thấy gương mặt âm trầm của hắn, chiếc cằm cứng ngắc, đôi môi mím chặt giống như đang ẩn nhẫn cái gì đó.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Em, tại sao lại muốn chạy trốn?" hắn căm tức nhìn cô tâm không kìm nén được đau đớn vô cùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không để ý đến việc hắn chất vấn, chỉ là mắt không chút gợn sóng nhìn hắn nói:"Đe, thả bọn họ ra, chuyện này không lien quan đến bọn họ".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô đã quyết định đối kháng với hắn, cô không muốn lien lụy đến người khác.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Bản thân em còn lo không xong mà còn muốn cứu họ?"Lạc Thiên Uy vô tình chế nhạo cô, hung hang ra lệnh:"Tiếp tục đánh, tiểu thư trốn cũng không biết, thất trách".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không cần, là tôi tự mình chạy trốn không lien quan gì đến bọn họ đánh một mình tôi là được rồi". Cô ngăn trước mặt thủ vệ nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Những người áo đen ngừng hành động lại nhìn về phía Lạc Thiên Uy chờ chỉ thị tiếp theo.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không cần khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi" Lạc Thiên Uy kềm ở cằm của cô, giữa hai hàng long mày nhăn lại.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô không chịu thua chống lại ánh mắt của hắn:"Người nào làm người đó chịu, anh phạt tôi đi không lien quan gì đến bọn họ".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Đôi tròng mắt của hắn tĩnh mịch tựa như biển, cả người có một cỗ lệ khí phát ra hắn ẩn nhẫn lửa giận của mình, không để ý đến phản kháng cùng giãy dụa của Lạc Tích Tuyết liền ôm cô lên.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy tức giận đằng đằng ôm cô trở về phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Thiếu gia, tiểu thư cô ấy..." Ngũ Khiết thấy vậy cuống quýt cả lên, nhìn lửa giận ngập trởi của Lạc Thiên Uy không khỏi vì cô mà tuôn mồ hôi lạnh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Biến, tất cả cút ra ngoài cho tôi, không có mệnh lệnh của tôi bất cứ ai cũng không được vào". Lạc Thiên Uy một cước đá văng cửa phòng cuồng lệ rống giận, cắt đứt lời nói của Ngũ Khiết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tiếng nói vừa dứt trong biệt thự người người đều co rúm lại lặng lẽ lui ra ngoài, chỉ sợ chậm một bước sẽ khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn nặng nề khép cửa phòng lại, đem cô để trên giường lớn, hắn không nói một lời, chỉ là từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như bang.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Sắc mặt của cô tái nhợt, trái tim bởi vì sợ mà cuồng loạn đập không ngừng, sợ hãi trợn tròn cặp mắt nhìn hắn, người đàn ông trước mắt như một ác ma tùy thời se đem cô nuốt vào bụng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tôi có phải nên cho em biết làm trái lại ý của tôi sẽ nhận hậu quả như thế nào không?"hắn âm trầm tiến tới, gương mặt không thể nào tuấn tú hơn kề sát gương mặt của cô chỉ cách một khoảng cự ly ngắn, tầm mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm vào mắt cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Anh muốn làm gì?"cô nuốt nước miếng, mọt hồi lâu mới tìm lại được âm thanh của chính mình, cô biết lần chạy trốn này nếu để hắn bắt được thì hậu quả khôn cùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tại sao lại muốn chạy trốn? Chẳng lẽ em cứ như vậy muốn rời khỏi nơi này?"Lạc Thiên Uy chợt cúi người xuống, ánh mắt âm trầm quan sát cô, hơi thở nguy hiểm quanh quẩn hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Chỉ có thể rời khỏi anh, cách nào tôi cũng thử!"Lạc Tích Tuyết không sợ đáp trả lại hắn, dù sao cô cũng bị bắt rồi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tại sao? Tại sao lại muốn rời tôi đi? em biết tôi yêu em nhiều như thế nào, lòng của tôi cũng chỉ vì em mà khổ sở" tim của hắn như ngừng đập, chỉ cảm thấy ngực như bị xé rách, đau đến tận cùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Anh buông ra, sao anh có thể không nói đạo lý như vậy? Tôi là chị của anh, anh không thể thích tôi được, anh có hiểu điều này không?" cô dùng sức giùng giằng, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, lạnh lùng nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tôi mặc kệ! Tôi chỉ biết là tôi thích em, mặc kệ em có phải là chị của tôi hay không, tôi chính là vẫn thích em vẫn muốn em như vậy!" Lạc Thiên Uy cố chấp quát "Tôi cho em cơ hội cuối cùng, lấy lòng tôi, tôi sẽ bỏ qua chuyện lần này".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không cần, càng không thể nào có chuyện nưh vậy được". Trong bụng cô chấn động một hồi, nhận thấy được ý đồ của hắn, lập tức cuồng quýt bảo vệ ngực của mình, ra sức đẩy Lạc Thiên Uy ra nhảy nhanh xuống giường, ý đồ mở cửa phòng ra chỉ tiếc là cô đã tốn công vô ích.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Em cứ chán ghét tôi đụng vào em như vậy sao?" sắc mặt hắn trong nháy mắt đen đến đáng sợ, trong mắt ghen tỵ như muốn phun ra lửa, người con gái đáng chết này cô chủ động hôn Tiếu Vũ Trạch nhưng ngay cả hắn đụng vào cũng né tránh như thế, cô thật sự ghét hắn như vậy sao?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Em không phải muốn đi qua sao?" Lạc Tích Tuyết hô hấp dồn dập, chống đỡ lưng trên cửa, con ngươi trong suốt sợ hãi vô cùng, tâm tình thoáng qua một tia chán ghét, nếu như hắn muốn trừng phạt cô bằng cách cường bạo cô tình nguyện bị hắn đánh chết còn hơn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy bị ánh mắt chán ghét của cô kích thích, cảm giác đau lòng không sao tả nổi, trên trán gân xanh đều hiện ra, hắn níu lấy một cánh tay của cô, thân thể của cô bị hắn kéo qua, lần nữa ngã nhào ở trên giường.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết lập tức đứng dậy, co người lại nhanh chóng trốn ở gốc giường, đôi tay liều mạng ôm chặt lấy ngực, muốn chống cự đến cùng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhưng mà giờ phút này đã bị cô chọc đến nổi điên, hắn làm sao có thể cho phép cô cự tuyệt hắn như thế?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hắn dễ dàng đem cô đặt dưới thân thể cường tráng của hắn, cánh tay như gọng kìm giam chặt cô, giữ ở chiếc eo mảnh khảnh của cô, hắn bất chấp tất cả cúi đầu không chần chừ hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Chát!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ nghe một thanh âm thanh thúy vang lên, trên má của Lạc Thiên Uy nhanh chóng hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết đã sớm biết trước hắn sẽ hôn cô, nhưng cô lại không có cách nào tránh né nên chỉ có thể cho hắn một cái tát.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tôi là chị của anh điểm này anh cũng sẽ không bao giờ thay đổi được, tôi tuyệt đối sẽ không làm người phụ nữ của anh" cô từng câu từng chữ nói rõ cho hắn biết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy vẫn không nhúc nhích chỉ có điều là cả người đang không ngừng run rẩy, đôi mắt thâm thúy âm lãnh của hắn hiện qua nhất mạt đau lòng cùng chua xót, tâm vì một câu nói của cô mà thương tích không thể nào chữa lành.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô đây là đang nói cho hắn biết, bọn họ vĩnh viễn không thể nào sao? Vô luận như thế nào cô cũng sẽ không tiếp nhận hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Ánh mắt hắn lạnh đến kinh người, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, hắn khổ sở nhắm hai mắt lại, cất giọng hô lớn:"Người đâu!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen ngoài cửa lập tức đi vào, chờ đợi Lạc Thiên Uy phân phó.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Đem Ngũ Khiết vào đây!" hắn nắm chặt hai quả đấm, giọng nói cực kỳ rét lạnh.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Dạ!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cũng không lâu lắm ngoài cửa liền xuất hiện máy người áo đen đang trói Ngũ Khiết đi vào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Các ngươi muốn làm gì?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Nhìn Ngũ Khiết bị trói tay chân cùng sắc mặt đều trắng bệch, một loại dự cảm xấu đánh úp trong lòng Lạc Tích Tuyết, cô khàn khàn giọng lo lắng hỏi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Thiên Uy mặt không vẻ gì nhìn cô một cái, con ngươi âm trầm thoáng qua một tia rét lạnh, hắn cũng không có trả lời vấn đề của cô mà trực tiếp quay đầu đi, hướng về phía Ngũ Khiết quát:"Tôi sớm đã cảnh cáo cô nếu tiểu thư chạy đi thì cô phải chịu hậu quả khôn lường, bộ cô quên rồi sao?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Thiếu gia, là tôi sơ sót, kính xin thiếu gia jtha thứ cho tôi lần này". Ngũ Khiết sợ đến mức hai đầu gối lập tức quỳ xuống đất, sắc mặt hốt hoảng lo lắng, cúi thấp đầu cầu khẩn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Sơ sót? Chỉ là sơ sót thôi sao? Cô căn bản có lòng giúp cô ấy chạy trốn" tròng mắt đen của hắn hung ác, lệ sắc nồng đậm, dần dần dâng lên một cỗ khí ngày càng lạnh lẽo:"Người đâu. Dạy dỗ cô ta cho tôi"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Vừa dứt lời mấy người áo đen động tác nhanh chóng đem Ngũ Khiết đè xuống đất, giơ lên cây điện bổng, nhẫn tâm hướng về phía cô mà hạ xuống.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Dừng tay, dừng tay mau!" lạc Tích Tuyết trong bụng chấn động, vội vàng chạy lên trước chắn trước người của Ngũ Khiết, lớn tiếng hô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen do dự nhìn Lạc Thiên Uy một cái, thấy hắn không có chỉ thị gì khác chỉ có thể đem Lạc Tích Tuyết kéo qua một bên tiếp tục đanh Ngũ Khiết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không, các người mau dừng tay lại, mau dừng lại, các người đang lạm dụng tư hình đây là phạm pháp". Cô kinh sợ hét lên những âm thanh chói tai, nhìn sắc mặt của Ngũ Khiết càng ngày càng trắng bệch, trên người quần áo bị rách nát và máu rượm ra ngày càng nhiều hơn làm tim của cô đau như dao cắt.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Là cô cầu xin cô ấy mang cô rời đi, là cô làm lien lụy đến cô ấy, đây tất cả đều là chuyện của cô cùng Lạc Thiên Uy nhưng lại làm Ngũ Khiết chịu ảnh hường như thế này.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Mấy người áo đen ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục hung dữ quật roi, thiếu gia không có hô ngừng bọn họ làm gì có lá gan mà ngừng lại.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Tiểu thư, cô đừng lo lắng, Ngũ Khiết không có việc gì". Ngũ Khiết cố nén đau trên người, đột nhiên ngẩng đầu lên hướng Lạc Tích tuyết yếu đuối cười một tiếng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Chỉ là cô càng nói như vậy lại càng khiến cho Tích Tuyết càng them xấu hổ cùng tự trách, là cô chủ động cầu xin Ngũ Khiết giúp cô bỏ trốn, cô tại sao có thể đứng trơ mắt nhìn Ngũ Khiết thay cô chịu khổ như thế?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "Không!!" Rốt cuộc, cô sợ hãi rống lên một tiếng, sau một khắc cô không quản được cái gì nữa ra sức kéo mấy tên thủ hạ ra hướng trên người của Ngũ Khiết nhào qua.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mấy người áo đen hiển nhiên không ngờ rằng Lạc Tích Tuyết lại làm chuyện như vậy còn chưa có phản ứng kịp đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì nên trên tay điện bổng vô ý thức dùng sức vung đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"A……." bị đánh thật mạnh vào lưng, từng trận từng trần đau đớn truyền đến tứ chi, cảm giác đau đớn làm cô gần như bất tỉnh, nước mắt xen lẫn máu, hòa lẫn vào trong miệng nhưng lại bị cô nuốt vào trong bụng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Con ngươi của Lạc Thiên Uy bị chấn động mạnh, thân thể bị cứng còng, nhìn trên làn da tuyết trắng của cô hiện lên một vệt đỏ rướm mau rõ ràng làm tim của hắn lộp bộp trùng xuống.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Không chần chừ, hắn nhanh chóng chạy vội đến bên người cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, trợn mắt quét ngang mấy tên thủ hạ một cái, bực tức quát:"Các người toàn bộ đi xuống hết cho tôi, chờ xử lý đi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mấy tên thủ hạ sợ đến mức rối rít ra khỏi phòng như ong vỡ tổ, tiện thể đem Ngũ Khiết rời khỏi luôn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong lúc nhất thời, tại căn phòng to lớn hào hoa chỉ còn lại mình Lạc Thiên Uy cùng Lạc Tích Tuyết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Đáng chết, em ngu ngốc sao? Ai bảo em đi ngăn cản?" hắn đem cô ôm đến trên giường, vén áo của cô lên, cẩn thận giúp cô xem xét vết thương.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tránh ra, không nên đụng vào tôi!" cô hờ hững tránh ra, trong mắt hiện lên tức giận, cô không quên lúc nãy hắn xem thường lời cầu xin của cô như thế nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không nên chọc giận tôi!" gương mặt tuấn tú của Lạc Thiên Uy trầm xuống, làm cho cô đối mặt với hắn, ẩn nhẫn nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô chán ghét chau mày, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, âm thanh lạnh lùng nói:"Muốn như thế nào thì anh mới có thể bỏ qua cho Ngũ Khiết!" cô không muốn liên lụy đến bất cứ người nào nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Cô ta dám can đảm cãi lại mệnh lệnh của tôi, thì nên bị trừng phạt". Lạc Thiên Uy không để lộ vẻ xúc

động nói, giống như trần thuật một câu chuyện của một người cùng hắn không có quan hệ gì còn hắn là một vương giả cao cao tại thượng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Là tôi cầu xin cô ấy giúp tôi, không liên quan đến cô ấy" lạc Tích tuyết lần nữa cường điệu nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tròng mắt của hắn xẹt qua nhất mạt thâm trầm, đột nhiên cúi đầu đè Tích tuyết ở dưới, mắt không chớp nhìn chằm chằm cô:"Nếu như muốn cứu cô ta, phải xem biểu hiện của em như thế nào?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Thân thể của cô run lên, ý thức được thâm ý trong lời nói của hắn, cô nâng lên con ngươi tức giận nhìn trừng trừng hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Vốn định cùng hắn thương lượng một phen cũng trong lúc này khóe mắt của cô đảo qua súng lục được giấu trong áo hắn, nhất thời nảy sinh chủ ý.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tốt, tôi đồng ý với anh, không bỏ trốn nữa". Cô đè xuống ý lạnh trong lòng, giọng nói của cô tận lực êm ái mà nói. Trong lòng thì đang tính toán làm sao đoạt lấy cây súng trong ngực của hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Em nói thật??" trong mắt của hắn xẹt qua nhất mạt hoảng hốt cùng vui vẻ, nhưng cung nghi ngờ cau mày, hăn hiển nhiên không ngờ được cô đột nhiên trở nên mềm mai như thế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Đúng vậy, chỉ cần anh chịu bỏ qua cho Ngũ Khiết". Cô cắn môi, không tình nguyện mà nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn lại mừng rỡ lần nữa, hung phấn đem cô kéo đến bên cạnh mình, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô:"Chỉ cần em ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, cái gì tôi cũng làm theo ý em".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Ừ"Lạc tích Tuyết gật nhẹ đầu, lòng bàn tay rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, hiện tại tất cả ý định của cô chỉ tập trung vào viêc làm sao lấy được cây súng trong ngực của hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Hít sâu một hơi, đôi tay của cô đột nhiên vòng lấy hông rắn chắc của hắn, chủ động đem môi của mình dâng lên cho hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy thoáng sửng sốt, tựa như không nghĩ tới cô lại chủ động hôn hắn, mặc dù trên lý trí chuyện

này hết sức khác thường nhưng lại không biết chỗ nào không đúng, nhất thời cảm xúc mèm mại ào đến, xen lẫn ngọt ngào làm cho hắn không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Rất nhanh hắn liến đổi bị động thành chủ động, thật sâu hôn cô, mang theo nồng đậm say đắm cùng thân thiết, trằn mọc mút thỏa thích, nhiệt tình triền miên, ngón tay thon dài đem Lạc tích tuyết gắt gao ôm lấy, giống như sợ rằng buông ra cô sẽ tự nhiên biến mất vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết lần này không có phản kháng, cũng không có giãy dụa, chỉ là yên lặng thừa nhận thậm chí còn bắt đầu đáp lại hắn, điều này làm cho Lạc Thiên Uy cảm thấy không khỏi càng thêm hung phấn, lửa nóng ngày càng trở nên nóng bỏng hơn, tiếng thở dốc cũng ngày càng tăng lên, trong mắt hắn càng thêm vẻ nồng đậm của dục vọng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Đang ở thời điểm hắn ý loạn tình mê, tay của cô bắt đầu dao động trên người của hắn, Lạc Tích Tuyết giả bộ tới gần thân thể của hắn một tay mò vô ngực hắn chộp nhanh cây súng lục.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nhanh chóng đem súng lục rút ra, chống đỡ trên ngực hắn đẩy hắn ra trong mắt hiện lên một đạo sát ý:"Lạc Thiên Uy, mau thả tôi cùng Ngũ Khiết ra nếu không tôi sẽ nổ súng".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn không ngờ cô lại hành động như thế, một cô cảm giác đâu đớn đánh úp trái tim vừa mới vui mừng của hắn, lòng của hắn trong nháy mắt rơi thẳng xuống địa ngục, hắn biết cô không thể nào chủ động hôn hắn như thế.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mặt hắn bỗng chuyển sang lạnh lùng, trong mắt lóe lên sự tức giận khôn cùng, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng cô:"Em cứ như vậy muốn trốn khỏi đây?"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không sai, tôi nhất định muốn rời khỏi đây". Cô giọng cô kiên định nói, cô cũng không chịu được cuộc sống bị chính em trai của mình nhốt lại như thế này, toàn bộ sẽ kết thúc trong ngày hôm nay.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hoặc là chết, hoặc là rời đi cô không có lựa chọn nào nữa!!

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Mau thả tôi đi!" cô dùng súng chỉ vào Lạc Thiên Uy, trong mắt bắn ra từng trận hận ý, thân thể từng bước từng bước lui về phía sau, cô biết hắn có luyện tập từ nhỏ nếu đứng gần hắn nhất định súng sẽ bị hắn cướp đi.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Em cho rằng như vậy thì có thể chạy trốn sao? Muốn rời khỏi nơi này quả thực là chuyện si tâm vọng

tưởng!"hắn che giấu trong mắt lệ khí, tròng mắt sắc bén đen nháy bình tĩnh đến đáng sợ, giọng nói không có chút nhiệt độ nào mang theo phi thường châm chọc.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn từ năm 10 tuổi đã lăn lộn trong bạch đạo hắc đạo có máu tanh gì mà hắn chưa từng trải qua nên việc uy hiếp hắn càng là không thể nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"lạc Thiên Uy, nếu như hôm nay anh không thả tôi đi, tôi liền nổ súng giết chết anh" Lạc Tích Tuyết nắm chặt súng lục ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt hắn, nội tâm của cô mặc dù hoảng hốt không ít nhưng đầy là cơ hội duy nhất của cô, nếu muốn ra khỏi căn biệt thự này nhất định cô phải thành công.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy hạ mày kiếm ánh mắt tĩnh mịch nhìn cô:"Lạc Tích Tuyết, em cho rằng uy hiếp tôi như vậy thì tôi sẽ thả em đi sao? Tôi đã sớm nói qua em là người của tôi, tôi không thể nào để em chạy mất được nếu như em muốn rời đi như thế thì không bằng bóp cò bắn chết tôi đi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Anh đừng cho là tôi không dám?" cô cố đè xuống cõi lòng e ngại, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng vào mắt hắn lạnh lùng nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Vậy em nổ súng đi, tốt nhất là một phát bắn chết tôi để có thể rời đi". hắn từng bước từng bước tới gần cô, trong mắt lóe lên tia khát máu như địa ngục tu la.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Anh đừng bước tới đây, nếu còn tới nữa tôi sẽ nổ súng!" sắc mặt của cô ngày càng tái nhợt liền tiếp lui về sau, đôi tay nhịn không được run rẩy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cô là lần đầu tiên cầm súng càng là lần đầu tiên chỉa súng về phía người khác, đối tượng lại là em mình.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong mắt của Lạc Thiên Uy xẹt qua một tia sáng loáng, nhẹ câu khóe miệng, ánh mắt làm cho người khác phải rùng mình:"Tuyết nhi, em sẽ không dám nổ súng đâu, tới đây, ngoan đưa súng cho tôi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không , không cần, anh còn tới nữa tôi nhất định nổ súng!"thân thể của Lạc Tích Tuyết cứng nhắc, đề phòng nhìn chằm chằm môi một động tác của Lạc Thiên Uy, cô đã bị dồn đến cửa, không thể lui được nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tuyết nhi, em không biết dùng súng để tôi tới dạy em" thân thể hắn từng bước hướng gần về phía cô khí phách bá đạo từ thân thể hắn tản mát ra, giờ phút này hắn như một con thú rình mồi, sẽ ăn hết cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Không..." lý trí của cô sớm đã bị sập đổ, cô thấy ghét hắn hơn bao giờ hết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Tất cả đều là tội ác, cô không thể nào chịu được mối quan hệ tội ác này thêm chút nào nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Pằng!" một thanh âm vang dội của tiếng súng phá vỡ chân trời, toàn bộ lý trí của cô đã bị phá hỏng, cô thét chói tai bóp cò trong vô thức.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mà viên đạn kia xuyên thẳng qua vai trái của Lạc Thiên Uy, trong nháy mắt máu đỏ tươi trào ra, vẩy trên mặt cô trên người nhiễm đỏ một mảng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) "A tôi đã giết người rồi" Lạc Tích Tuyết hoảng hốt vội bỏ súng xuống, sắc mặt trắng xanh, cả người run rẩy, mặt đầy khiếp sợ nhìn quần áo Lạc Thiên Uy một màu đỏ tươi, nhất thời trong đầu trống rông.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tuyết nhi, đừng sợ!" Lạc Thiên Uy lấy tay che vết thương, nơi đó máu chảy ra không ngừng, mặc dù hắn biết tính mạng của hắn đang bị đe dọa nhưng tim của hắn thủy chung vẫn chỉ nghĩ đến cô, nếu như hắn có chết hắn cũng muốn được chết ở bên cạnh cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Thật là nhiều máu!" cô nhìn quần áo trên người hắn đã bị nhuộm thành một mảng đỏ rực lòng bỗng kinh hãi nhiều hơn, cô có cảm giác hai tay của mình đầy máu tươi, trong đầu chỉ còn lại sự lo lắng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Nếu hắn có chuyện gì cô làm sao nói với ba, nói với lương tâm của cô đây?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"A....." Lạc Tích Tuyết luống cuống hét lên môt tiếng, đôi tay ôm lấy tai của mình thật chặt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Thật xin lỗi!" sắc mặt của cô tái nhợt nói ra những lời này, ở tại giờ phút này cô vô lực như vậy.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong mắt hắn chứa đầy vẻ đau xót, khóe môi giương lên một nụ cười yếu ớt, giống như là cười khổ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Em cứ như vậy muốn rời khỏi tôi sao?" hắn ho nhẹ một tiếng, nắm tay của cô đặt trên lồng ngực của hắn, lạnh lùng mở miệng:"Nếu như em thật sự muốn rời đi, hãy bắn tôi một lần nữa đi".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Thiên Uy!" Lạc Tích Tuyết mở to mắt , đôi tay run rẩy nhìn về phía hắn.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Nơi này không thể làm tôi chết được, em chỉ có thể giết chết tôi khi bắn ở đây thôi!" Lạc thiên Uy nắm chặt tay của cô, tròng mắt đen u lãnh, từng câu từng chữ nói:"Tôi nói rồi, nếu muốn tôi thả em đi, trừ khi tôi chết. Em thật sự muốn rời đi, nhất định phải giết chết tôi, mà không phải chỉ có vết thương nhỏ như thế này!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc, hai con mắt mở lớn nhìn hắn, trái tim cơ hồ giờ khắc này như muốn ngừng đập.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Cô hoàn toàn không nghĩ tới, em trai lại đối với cô cố chấp như vậy, dù là không quan tâm nhưng nhất định phải lấy được cô. Cô vô lực sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích, giống như đang lạc vào trong cơn ác mộng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Cùng lúc đó, người làm cùng những hộ vệ của biệt thự nghe tiếng súng cũng chạy ngay vào trong phòng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Mặc Cảnh vội vàng vịn Lạc Thiên Uy, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc tích Tuyết một cái, trên mặt hiện lên sự lo lắng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Những người còn lại trong phòng cũng không thể nào tin được sự việc trước mắt nên cũng đều trừng lớn mắt nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lấy sức lực của thiếu gia không thể nào dễ dàng để một người con gái đả thương đến như vậy trừ khi thiếu gia cố ý để mình bị thương, nhưng thiếu gia tại sao lại làm như vậy?

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Tôi không sao, các người lui ra cả đi!"hắn nhàn nhạt nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong biệt thự tất cả mọi người đều lui xuống duy chỉ có Mặc Cảnh là vẫn còn ở lại, hắn đem hòm thuốc đến, ở bên người Lạc Thiên Uy ngồi xổm xuống:"Tôi trước bang bó cho thiếu gia".

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Thiên Uy không có phản bác, chỉ là ánh mắt bình tinh nhìn cô, mà cô chỉ biết trầm mặc cúi đầu, xảy ra tình huống như thế làm cho cô không biết đối mặt với hắn như thế nào nữa.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trong lúc nhất thời, Mặc Cảnh đã xử lý vết thương cho Lạc Thiên Uy xong, hai người như cũ cứng đờ đối mặt với cô. Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lạc Tích Tuyết gắt gao cắn chặt đôi môi đên trắng bệch, tâm tình hỗn loạn không ngừng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Rốt cuộc, Lạc Thiên Uy nâng lên hai chân đi về phía cô, mỗi một bước đều giống như nặng cả ngàn cân, cô cảm thấy như cánh cổng địa ngục đang tiến đến gần chỗ cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Trên mặt của hắn không có chút gợn sóng nào, vì mất khá nhiều máu nên sắc mặt của hắn hiện giờ trắng bệch.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn đi tới trước mặt của cô, cúi đầu nhìn cô hồi lâu, lúc hắn cúi xuống ôm cô vào trong ngực, mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mắt cô, hơi thở dung hòa, ánh mắt của bọn họ như nhìn về chung một điểm

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
"Đồng ý sau này sẽ không bao giờ rời khỏi tôi" hắn trầm giọng ra lệnh, không cho cô có chút kháng cự nào.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Lòng của cô run lên, mắt khép hờ, cắn môi không nói.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Vẻ mặt của hắn âm trầm xuống, nhìn cô quật cường ngậm miệng, hắn hung hang ra lệnh lần nữa:"Lạc Tích Tuyết, nói em sẽ không rời khỏi tôi, nói em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh tôi, nói mau!"

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Mười ngón tay của cô đan xen vào nhau, cô vẫn trầm mặc cúi đầu như cũ.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Kiên nhẫn của hắn cơ hồ như bị cô cuốn trôi hết, hắn hung hang nhắm mắt lại, chợt cúi đầu gặm cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
Hắn giống như một dã thú, tựa hồ muốn ăn thịt cô, uống máu của cô đem cô nuốt vào bụng.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!) Lạc Tích Tuyết cắn môi đè xuống cảm giác bị đau, nhưng lực của hắn càng ngày lại càng lớn tay cũng bắt đầu không an phận dao động trên thân thể của cô.

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
---------- BỔ SUNG THÊM ----------

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of |) b; ?4 Y' R J8 M/ Y+ K. j$ y- @3 d' C8 m& B- c& X2 L8 k! W4 Y(Do not Copy, pls!!)
chap sau có cảnh ấy ấy nhé!!!

82. Chương 82 : Vô Tình Đoạt Lấy

Tôi sẽ khiến cho em phải nói vô luận dùng biện pháp gì tôi cũng sẽ làm cho em phải đồng ý" vẻ mặt của hắn lúc này bi thương không dứt, hai tròng mắt đen như mực để lộ ra tuyệt vọng.

Hắn tự mình lẩm bẩm, cố chấp kiên trì, hắn giống như một con thú bị trọng thương không ngừng giãy dụa.

Hắn vốn là một người cường thế, bá đạo, chỉ biết ra lệnh, tùy ý chiếm đoạt nhưng nếu như không có được tình yêu của cô thì hắn se giống như một người mất đi sinh mệnh.

Hắn muốn cô không cho phép cô có bất kỳ tránh né nào, cô chỉ có thể thuộc về hắn.

Trong không gian truyền đến tiếng vải bị xé rách, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thân thể đột nhiên trở nên lạnh, quần áo đang mặc tren người cứ thế mà biến thành những mảnh vải vụn rơi đầy trên mặt đất.

Hắn ngắm nhìn cô như một satan ác ma, gầm nhẹ:"Tôi muốn nhìn em như vậy!"

Cô co rúm thân thể lại, nội tâm kịch liệt hoảng sợ, hai tay cố gắng bảo vệ trước ngực, kinh hoàng nghĩ đến việc muốn chạy trốn.

Nhưng Lạc Thiên Uy nào để cho cô có hành động đó, hắn nhanh chóng ôm lá yeo của cô ném cô lên chiếc giường lớn

Thân thể của cô va chạm mạnh lên thành giường làm cho sau lưng truyền đến cảm giác co rút đau đớn, lần nữa mở mắt ra đã thấy Lạc Thiên Uy đem cô đè ở dưới thân hắn.

Tay của cô bị hắn nắm chặt, trong bụng cô run lên:"Anh muốn gi?"

Ánh mắt thâm thúy của hắn giờ đây tràn đầy lửa dục vọng, lướt qua thân thể của cô, đôi tay tham lam vuốt ve mỗi một tấc da thịt của cô, xúc cảm trắng nõn mịn màng làm cho hắn không thể nào buông tay được, lại làm cho phía dưới của hắn bành trướng hơn.

"Nếu như em thuộc về tôi, có phải hay không em không còn rời khỏi tôi nữa?"tay của hắn không an phận đi tới trước bộ ngực của cô, động tác êm ái bóp nhẹ một cái, bắt đầu cởi ra quần áo đắt giá của mình.

Chỉ chốc lát sau toàn thân hắn chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen, dưới ánh đèn nhu hòa hiện lên một thân thể màu đồng cao lớn mà thon dài.

Hắn chậm rãi đến gần cô, thân thể cường tráng đem cô đè ở phía dưới, con ngươi tĩnh mịch hiện lên tầng mờ mịt.

"Không được tới đây!" cô sợ tới mức thân thể không ngừng lui về sau, cho đến khi đụng đến đầu giường, cô vươn tay hô to:"Tránh ra, không được tới đây, không được đụng vào tôi!"

Lạc Thiên Uy không để ý đến sư giãy dụa của cô, cánh tay hắn duỗi dài nắm lấy mắt cá chân của cô, đem cô kéo lại lần nữa.

Hắn đem thân thể của cô đè xuống dưới, con ngươi nóng bỏng thâm trầm nhìn thẳng vào cô:"Tôi muốn em thuộc về tôi, vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi tôi".

Hắn thở một làn hơi nhẹ lên gương mặt trắng nõn cùng tin xảo của cô, làm cô run một trận.

Hắn muốn làm gì? Hắn không phải là muốn?

Cô hoảng sợ há to mồm, muốn hô lên một tiếng, nhưng lại không thể nào phát ra âm thanh được, bởi vì môi của cô sớm đã bị hắn ngăn chặn.

Hắn cường thế lai bá đạo hôn cô, dùng sức đem hàm rang của cô mở ra, đầu lươi đỏ tươi cùng ướt át không chút khách khí ở trong miệng của cô giày xéo, tham liếm từng ngóc ngách.

"Ưm"

Cô theo bản năng né tránh, người đàn ông phía trên hôn như gió bão mưa rào, hắn hôn khắp mỗi tấc da thịt của cô, bàn tay nóng bỏng cũng dần đi tới bên cổ của cô, lướt qua xương quai xanh, ngòn tay thon dài bắt đầu vuốt ve thân thể của người con gái phía dưới thân, một đường trượt xuống.

"A không cần!"Lạc Tích Tuyết hoảng sợ gào thét, kèm theo tiếng khổ sợ, thân thể của cô thế nhưng lại xảy ra phản ứng với hắn, đây là cái mà người ta gọi là khoái cảm sao.

"Không" cô quả thật không chịu được nữa, thân thể của cô cư nhiên lại có cảm giác với sự đụng chạm của hắn? cô quả thật xấu hổ đến mức muốn có một cái lỗ để chui vào

"Nếu như thích thì cứ kêu ra tiếng, tôi thích em như vậy!" hắn ở bên tai cô thổi khí nói nhỏ, âm thanh từ tính mê hoặc ẩn chứa sức hấp dân cực lớn.

Lòng của cô càng them run rẩy, cô gắt gao cắn môi của mình lại, không cho âm thanh xấu hổ đó truyên ra.

Nhưng Lạc Thiên Uy dường như nhận ra ý của cô nên càng ra sức hôn, đem khát vọng cùng mê luyến của mình gửi gắm qua nụ hôn này.

Cô kinh hoàng muốn né tránh, thậm chí hung hang cắn xuống chiếc lưỡi nóng bỏng đó của hắn, nhưng Lạc Thiên uy sớm đã phát hiện ra động cơ của cô, đột nhiên tay hắn từ trước ngực của cô vươn lên nắm lấy cằm của cô, để cô không cách nào thực hiện hành động đó.

Đầu lưỡi của hắn đang gặm cắn chiếc cổ xinh đẹp của cô, mút thỏa thích, một đường trượt xuống, chậm rãi đi tới trước ngực của cô, một tay cầm một bên mềm mại của cô, một bên há mồm ngậm lấy, một tay khác tại cấm địa của cô thoải mái vuốt ve.

"Không, buông ra!" Lạc Tích Tuyết bất lực lắc đầu, thanh âm run rẩy vô cùng đáng thương, khàn khàn khóc khẽ, con ngươi xinh đẹp giờ đây tràn đầy màn mông lung.

Chỉ là không còn kịp nữa rồi hắn đã làm đến nước này thì làm sao có thể dung lại dược, hắn lần nữa dùng môi của mình chặn lấy hai cánh môi đang không ngừng run rẩy của cô.

Tay của hắn bằng tốc độ nhanh nhất, đem quần áo còn sót lại trên người cô cởi ra hết, thân thể mảnh khảnh mềm mại trắng nõn hiện ra dưới ánh trăng lại càng them mê người.

Trong nội tâm hắn bông dâng lên một cỗ khát vọng không cách nào ngăn chặn, hắn không để ý đến giãy dụa của cô, dùng đầu gối đẩy hai chân của cô ra.

"Không, van cầu anh, không cần, chúng ta là chị em sao có thể đối với tôi như vậy" Lạc Tích Tuyết bị dọa sợ theo bản năng kháng cự, thanh âm run lẩy bẩy.

"Chị! Lạc Tích Tuyết, em đừng quá ngây thơ! Tôi chưa bao giờ coi em là chị của tôi, trong mắt của tôi em là người con gái mà tôi yêu và khát vọng suốt cả cuộc đời này" hắn nâng lên khóe môi,con ngươi thâm thúy đỏ ngầu, đó là ánh lửa dục vọng.

Hắn tàn nhẫn thoát đi chiêc quần lót còn lại trên người cô, không để ý cô giãy dụa cùng liều mạng gào thét, dùng sức xỏ xuyên qua cô, đem phân thân cứng rắn của mình chen vào cấm địa chưa có ai nhìn thấy của cô, cướp đi lần đầu tiên của người con gái cũng từ đây biến cô thành người phụ nữ thật sự của hắn.

“A….”

83. Chương 83 : lần Đầu Tiên Của Cô

Lạc Tích Tuyết phát ra một tiếng thét tê tâm liệt phế, hai mắt mở lớn tràn đầy hơi nước mờ mịt, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng thở dốc, cô đau đến mức liều mạng đánh trên người Lạc Thiên Uy, kêu khóc cầu xin hắn tha cho cô.

Nhưng tất cả những tiếng kêu đó đều bị hắn nuốt vào trong bụng, đầu lưỡi của hắn chui vào trong miệng của cô, lửa nóng quét qua từng ngóc ngách trong miệng của cô, hơi thở cứ như vậy mãnh liệt xông vào trong tất cả các giác quan của cô.

“Ngoan, em là của tôi!” hắn cúi người, lè lưỡi liếm qua dái tai của cô, bắt đầu mãnh liệt đẩy đưa.

Đau đớn một trận nữa đánh tới, cô khổ sở nhắm chặt hai mắt lại, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Thân thể nhục nhã, trong lòng bị thương nặng làm cho cô tuyệt vọng cực kỳ, cô hận ông trời càng hận Lạc Thiên Uy hơn tại sao có thể đối với cô như vậy? Cô là chị của hắn, hắn cư nhiên đối với cô làm ra loại sự tình này, cái quý giá nhất cô muốn để dành cho anh Vũ Trạch trong đêm tân hôn bây giờ đã bị chính em trai của cô chiếm mất.

Cô kêu khóc cầu xin tha thứ nhưng cô càng muốn giãy dụa thì Lạc Thiên Uy lại càng them vẻ điên cuồng. Đối với Lạc Thiên Uy mà nói hiện tại trong lòng hắn đang vô cùng hạnh phúc, giống như thân thể của hắn đang ở trên mây, quả thật không thể tìm được đường ra càng không muốn ra.

Hắn rốt cuộc cũng thỏa được mong muốn chiếm được cô, Lạc tích Tuyết- người con gái mà hắn đã chờ đợi suốt mười năm qua, hắn yêu cô, muốn đem tất cả những gì hắn có dành cho cô.

Lạc Thiên Uy không thể nào kiềm chế được yêu cầu mãnh liệt của bản thân nên động tác của hắn càng ngày càng nhanh, tiếng gào của cô càng ngày càng lớn và nhiều hơn, nước mắt thấm ướt cả một mảng da thịt lớn.

Đau quá!

Thật sự giờ phút này cô chỉ muốn chết đi!

Có thể như vậy không, vĩnh viễn không cần phải tỉnh lại, cô không bao giờ muốn gặp lại tên ma quỷ này nữa.

Mười ngón tay của cô nắm chặt ga chải giường, đầu ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, đau đớn khó nhịn, thân thể của cô càng ngày càng trở nên nóng hơn.

Rốt cuộc cô chịu không được nữa phải ngẩng đầu lên, suối tóc dài đen nhánh nhu thuận cứ như vậy đổ về phía sau, cả người cô đều cong lên, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, trắng đen càng them hòa quyện vào nhau, cơ hồ làm cho đầu óc hắn càng them mê loạn.

Chỉ nghe được ở cổ họng của Lạc Thiên uy bật ra một tiếng gầm nhẹ, cũng không kiền chế được nữa, ở trên người của cô càng điên cuồng luật động.

Hương vị của cô thật sự rất ngọt ngào, cảm giác đoạt được cô thật sự rất tốt. Hắn cơ hồ đã chìm đắm vào trong đó, tự động che giấu tiếng đau của cô, càng ngày càng thâm nhập vào sâu hơn.

Suốt cả đêm hắn không ngừng đòi hỏi, giống như một mảnh thú không biết thỏa mãn, không nhịn được đối với cô lại càng muốn hơn.

Cho đến khi người con gái ở dưới thân không còn chút hơi sức nào nữa, không giãy dụa nữa, không phản kháng nữa, hắn mới lưu luyến buông cô ra, thương tiếc hôn lên cái trán của cô.

“Tích Tuyết, em đã thuộc về tôi, đừng nghĩ chạy trốn khỏi tôi nữa, cả đời cũng đừng nghĩ”.

Giọng nói hắn thô ách, ghé vào bên tai cô lẩm bẩm, lại chậm chạp chờ mong cô đáp lại.

Hắn vòng qua hai vai của cô, sau đó đưa tay ôm lấy khuôn mặt của cô. Lạc Tích Tuyết cứ như vậy không tiếng động nằm trước mặt của hắn, an tĩnh không có một tiếng vang!

Lạc Thiên Uy hoảng hốt, trong mắt thoáng hiện qua tia kinh ngạc. Đây là do hắn không khống chế được lực đạo của mình nên đã đả thương đến cô sao?

Nhưng hồi tưởng lại thời điểm vừa rồi phản ứng của cô rất kỳ quái, nhất là lúc hắn xông vào giống như có một chướng ngại ngăn cản hắn, muốn đẩy hắn ra. Không thể nào đâu, Lạc Thiên Uy có chút kinh hãi nghĩ tới, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên của cô.

Nhưng làm cô không phải đã từng giao mình với Tiếu Vũ Trạch sao? Lạc Thiên Uy trong lòng không ngừng kinh ngạc, đem ánh mắt hoài nghi chậm rãi dời về phía hạ thể của cô.

Đỏ.

Một mảnh đỏ thẫm.

Trên chiếc chăn trải giường, hiện lên một mảng đỏ thẫm làm nhức mắt người nhìn.

Lần nữa cúi đầu nhìn vào địa phương bí mật của cô, ở đó còn lưu lại vết máu chưa khô.

Lạc Thiên Uy chấn kinh ngay tại chỗ.

Cô còn hoàn chỉnh như vậy, chưa có bất cứ người đàn ông nào chạm qua cô, cứ như vậy bị hắn triệt để chiếm hữu.

Hắn là người đàn ông đầu tiên của cô!

Chẳng lẽ cô cùng Tiếu Vu Trạch cho tới vây giờ cúng chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tâm, trong nháy mắt như có vật gì hung hang đập vào.

Hắn không biết hình dung hắn giờ phút này như thế nào nữa, vừa mừng vừa sợ, rồi lại hối hận ảo não tâm tình.

Hắn vẫn cho cô không phải là lần đầu tiên nên mới không để ý phản kháng của cô, mãnh liệt như vậy muốn cô.

Không nghĩ tới…..

Trời ạ, mới vừa rồi hắn đã làm chuyện gì vậy? Quả thật so với cưỡng bạo không có gì khác nhau là mấy, không trách được cô lại có phản ứng như thế, đều là do hắn tạo thành.

Lạc Thiên Uy hối hận không ngừng nhìn về hướng cô, người con gái này đã thật sự thuộc về hắn, cũng là chị của hắn, nhưng giờ phút này thống hận làm cho trái tim của hắn run lên bần bật.

Mới vừa rồi đáng chết hắn đã thương tổn cô.

Ông trời đây là đang trừng phạt hắn sao!

Hắn thật không biết nên mới vô ý làm như thế.

Nếu như hắn sớm biết cô chưa bị người đàn ông nào đụng đến hắn có thể đợi, đợi đến lúc cô toàn tâm toàn ý vì hắn mà tự nguyện.

Chỉ tiếc tất cả đều đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì tổn thương này quá sâu! Hắn quá mức nóng lòng thưởng thức tư vị của cô, lại để quên điều quan trọng nhất, tấm thân xử nữ của cô, làm sao có thể tiếp nhận hắn điên cuồng như mới vừa rồi?

Hắn áy náy nhìn cô, theo bản năng đưa tay ra muốn đem cô ôm vào trong lòng. Nhưng tay vừa mới giơ lên đã nghe Lạc Tích Tuyết quát:"Không nên đụng tôi!"

Cô cũng không biết vừa mở mắt ra lại nhìn thấy hắn như thế, chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra cô sẽ cảm thấy hết sức ghê tớm.

"Thật xin lỗi!"

Hắn tự đáy lòng tự trách, cố gắng dùng ba chữ đơn giản nhất này để diễn tả nỗi lòng ân hận cùng áy náy của hắn vào giờ phút này.

Nhưng mà đối với Lạc Tích Tuyết đã bị thương tích đầy mình như thế này thì ba chữ này không có tí tác dụng nào.

84. Chương 84 : Ác Ma, Cầu Xin Ngươi Bỏ Qua Cho Tôi Đi.

Cũng chính vừa rồi cô phát hiện ra đêm đó Lãnh Khinh Cuồng không có làm gì cô. Thân thể nguyên vẹn của cô muốn để dành cho anh Vũ Trạch nhưng ông trời xui khiến cuối cùng lại do chính em trai của mình đoạt lấy, muốn cô không hận hắn được sao?

"Thật xin lỗi, tôi không biết đó là lần đầu tiên của em..." Lạc Thiên Uy áy náy nói xin lỗi lần nữa, trong mắt chỉ còn lại đau lòng.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng hừ lạnh mọt tiếng, sắc mặt trắng bệch.

"Nếu như tôi biết đó là lần đầu tiên của em, tôi sẽ không làm ra chuyện như thế này với em đâu!" Lạc Thiên Uy có chút bất lực nói, dù vậy nhưng hắn cũng không quá hối hận chuyện biến cô thành người phụ nữ của hắn vì hắn biết sớm muộn gì cô cũng là của hắn, nhưng hắn ngại một điều, hắn tại sao có thể làm cô tổn thương như thế, cô là người con gái mà suốt cả cuộc đời này hắn yêu thương nhất.

"A!" cô chợt cười lạnh một tiếng, chỉ là nụ cười này hàm chứa biết bao nhiêu nước mắt cùng đau lòng.

Chính cô cũng bội phục chính mình, cư nhiên sau khi bị chính em trai của mình cường bạo còn có thể thản nhiên bật cười như thế.

Chỉ là lời của hắn nói làm cô thật sự rất muốn cười.

"Vậy anh muốn nói với tôi những chuyện anh làm lúc nãy là không cố ý hả? Tôi biết anh là một tên cầm thú hạ lưu, anh chính là muốn có được tôi nên mới đoạt lấy thân thể của tôi như vậy đúng không? Chẳng lẽ anh muốn tôi đối với anh là lòng biết ơn sao? Cảm tạ vì bị anh cường bạo?"

Lạc Tích Tuyết vừa nói xong nước mắt không kiềm chế được rơi như mưa.

Nếu như người cường bạo cô không phải là Lạc Thiên Uy, cô bây giờ đã báo cho cảnh sát rồi, cô sẽ tự tay đưa người hủy hoại cuộc đời cô vào trong ngục.

Nhưng bây giờ thì sao? Người cường bạo cô lại là em trai của cô? Không chỉ mở miệng làm cho người đời chê cười mà còn làm cho cuộc đời của hắn phải trải qua trong ngục tù. Điều đó cô không làm được.

Hiển nhiên không thể nào làm được nên cô chỉ có thể nuốt vào bụng, tự mình chịu thôi!

"Tích Tuyết, tôi yêu em, tôi thật sự là bởi vì quá yêu em nên mới làm như vậy!" Lạc Thiên uy nóng lòng giải thích nhưng thanh âm lại vô lực, vì dù sao hắn cũng gây thương tổn cho cô.

"Câm mồm!" cô hung hang quát, trên mặt hiện ra sự đau lòng:"Anh không xứng ở trước mặt tôi nói ra ba chữ này, anh không xứng!"

Cô ghét nhất là việc hắn lấy danh nghĩa yêu cô để xin lỗi cô như vậy. Nếu như hắn thật sự yêu cô, nên tôn trọng cô mà không phải muốn có được thân thể cô, muốn có cô.

Yêu, không phải là cái cớ để hắn lấy ra làm lý do cho việc làm đau cô.

"Anh chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi, chỉ là muốn ích kỷ đoạt lấy, loại người tư lợi vì bản thân như anh không xứng nói ra ba chữ yêu tôi". Trong mắt cô tràn đầy hơi nước, cô hận nhìn chằm chằm hắn.

"Tôi không xứng? Tiểu Vũ Trạch xứng sao? Nếu như đổi lại ngày hôm nay hắn chiếm được em có phải em sẽ không tức giận như thế này ngược lại còn cảm thấy vui mừng đúng không?" Lạc Thiên Uy bị chọc giận, trong mắt nỗi đau không sao biểu đạt, chẳng lẽ cô không thấy hắn đang vô cùng tự trách hay sao? Nếu như ván đã đóng thuyền tại sao cô lại không thử chấp nhận hắn?

“Tiếu Vũ Trạch? Anh ấy đương nhiên xứng!” cô lạnh lùng nhìn hắn nói, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm hắn:”Anh ấy là bạn trai của tôi tôi cũng yêu anh ấy, thì việc anh ấy có làm gì tôi cũng không có gì gọi là quá phận, nhưng anh thì khác, anh là ác quỷ!”

“Tôi là ác quỷ?”lòng của hắn chặn lại, đem lòng hắn chon chặt lại.

Thì ra trong lòng cô hắn là một người ích kỷ, ác độc, cố chấp như vậy sao? Thân thể của cô vốn để dành cho Tiếu Vũ Trạch nhưng bây giờ lại bị hắn cướp đi, cô nhất định hận chết hắn.

Nhưng cô có biết những năm vừa qua không có cô hắn phải trải qua ban đêm như thế nào không? Nếu giờ mà không có cô hắn phải sống như thế nào đây?

Chính vì hắn quá khát vọng cô cho nên hắn mới đi tới bước đường ngày hôm nay, hắn chống đỡ nhiều năm như vậy cũng chỉ vì cô, nhưng cô lại không đem hắn để ở trong mắt.

Lòng của Lạc Thiên Uy hắn thật sự bị cô đập nát rồi. Tâm của hắn, tình yêu của hắn đã bj cô dẫm đạp dưới lòng bàn chân rồi.

“Lạc Thiên Uy, miệng anh nói yêu tôi nhiều như vậy, vậy anh có biết tình yêu thật sự là gì không?” Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngước mắt nhìn về phía hắn hỏi.

Con ngươi bi thương của hắn đau lòng nhìn cô chăm chú, ngực như có hàng vạn con kiến cắn xé.

Nhưng hắn đã quyết định rồi, vô luận cô có yêu hay không yêu thì hắn cũng sẽ đem cô khóa lại bên người hắn., dù cô có hận hắn đi chăng nữa hắn cũng sẽ không buông tay.

Cô dường như nhận ra suy nghĩ của hắn, ánh mắt nghiêm nghị nhíu mày nhìn hắn nói:”Yêu không phải là ích kỷ đoạt lấy, càng không để ý đến suy nghĩ của đối phương mà đòi lấy, yêu là phải bỏ ra phải dâng hiến, biết rằng dù không chiếm được nhưng cũng sẽ bảo hộ, mà không phải đem đối phương khóa lại bên người như thế”.

“Em muốn nói gì?” lòng của hắn trầm xuống, có loại dự cảm xấu, hắn mơ hồ đoán được cô muốn nói gì.

“Anh đã được như ý nguyện, có thể thả tôi đi được rồi chứ?” Lạc Tích Tuyết kiên quyết nhìn hắn, trong lòng vô tận xót xa. Cô cư nhiên dùng sự trong sạch của đời người con gái để đổi lấy tự do thoát đi bên người hắn.

“Không được!” Lạc Thiên uy không chút nghĩ ngợi quả quyết cự tuyệt, hắn ôm chặt lấy cô nói:”Tôi sẽ không để cho em rời khỏi tôi, tôi yêu em, cả đời đều muốn giữ em lại bên cạnh tôi, vĩnh viên cũng sẽ không buông tay”.

“Thiên Uy, không nên ép tôi hận anh!” Lạc Tích Tuyết tuyệt vọng nhắm mắt lại, tâm đau đến chết lặng.

Thân thể của hắn chấn động, tâm giống như đang chảy máu.

Hắn cũng muốn buông cô ra nhưng chính hắn cũng không muốn buông cô ra, nếu để cho cô đi thì nhìn việc cô ở cùng với người đàn ông khác sẽ làm hắn phát điên.

“Tại sao lại không được?” cô thất thanh hét lên, làm sao hắn mới chịu dừng đây?

“Thiên Uy, tôi thật sự không muốn hận anh, hận anh có biết bao nhiêu gánh nặng, cho nên đừng ép tôi!” Lạc Tích tuyết nắm chặt hai quả đấm, thân thể run rẩy không ngừng. Không gian yên ắng như thế đè nén hai người đến không thể nào chịu nổi.

Cô mở ra đôi mắt, nhẹ nhàng nâng âm lên:”Thả tôi đi thôi!”

85. Chương 85 : Hận Hắn, Không Thể Nào Tha Thứ

Thân thể Lạc Thiên Uy run lên, nhìn những giọt nước mắt mỹ lệ của cô giống như sợi dây chân châu bị đứt, làm cho tim của hắn co rút một hồi.

Nhưng muốn hắn thả cô ra tuyệt không có khả năng.

“Hận đi. mặc dù em không yêu tôi, nếu như muốn giữ em lại mà làm em hận tôi thì em cứ hận đi, ít nhất trong lòng của em còn có tôi, không phải sao?” mắt của hắn không chớp nhìn cô, trong mắt có cảm xúc khác thường.

Lạc Tích Tuyết cắn rang, từ giữa những kẽ răng cố nặn ra mấy chữ:”Tốt, như anh muốn, tôi sẽ hận anh, vĩnh viễn cũng không bao giờ tha thứ cho anh”.

Người con gái hắn hết lòng yêu thương không những không thương hắn mà còn hận hắn như vậy, hắn nghĩ muốn nói gì nhưng hé miệng nửa ngày cũng không nói ra được chữ nào. Đến cuối cùng chỉ có thể hít sâu một hơi, sâu kín mở miệng đáp một tiếng:”Tốt”.

Hắn biết bây giờ vô luận hắn có nói gì thì cô cũng không nghe lọt, lo lắng nhìn cô một cái hắn tích tụ đau lòng rời đi.

Đến khi có tiếng đóng cửa truyền đến, cô gỡ bỏ hết tất cả những kiên cường, vô lực ngã xuống, nước mắt không tự chủ được lăn dài trên má.

Cứ như vậy ngủ thôi, ngày mai tỉnh lại, chỉ mong tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Hôm sau tỉnh dậy cô mơ hồ không mở mắt ra nổi. Ánh nắng bên ngoài làm chói mắt của cô. Lạc Tích Tuyết lê thân thể mệt mỏi, vết thương trên người chưa lành, thật vất vả mới ngồi dậy được, cúi đầu xem mình, cơ hồ toàn thân đều là những vết máu ứ đọng, sung đỏ khắp người.

Hắn thật không khác gì một ma quỷ, đem cô giày xéo như vậy. Vốn định rời giường nhưng quần áo của cô sớm đã trở thành những mảnh vải vụn, sao có thể mặc lại được. Lạc Tích tuyết lấy ga trải giường bọc lấy thân thể trần truồng của mình lại, vừa định bước xuống giường….

Lúc này, cửa ken két bị đẩy ra, cô nhất thời cả kinh, ngẩng đầu lên, thân thể cao lớn của Lạc Thiên Uy đã di đến trước mặt cô.

“Anh” Lạc tích Tuyết hoảng sợ nhìn hắn trong mắt tràn đầy hận ý cùng hoảng sợ.

Hắn không nói gì chỉ chăm chú nhìn cô, tròng mắt thâm trầm nhìn cô. Nhìn toàn thân cô từ trên xuống dưới tràn đầy những dấu hôn lớn nhỏ, trên người còn lưu lại những vết cắn làm ứ đọng máu do hắn gây ra cho thấy đêm qua hắn hành hạ cô tàn bạo như thế nào.

Nhưng nghĩ lại những lời tuyệt tình của cô thì nhất thời lòng của hắn tràn đầy phẫn hận. Người con gái trước mắt này quả thật làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận, hắn muốn vô tận cưng chiều cô nhưng cô lại cố chấp không chịu.

Lạc Tích Tuyết cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, nhất thời trong lòng tràn đầy chán ghét, cô quay lưng đi rời khỏi tầm mắt của hắn.

“Đói bụng không?” Lạc Thiên Uy ngắm nhìn cô hồi lâu, cuối cùng từ cổ họng cũng tràn ra mấy chữ.

Cô không nói gì càng không đếy đến hắn, đối với cô lúc này mà nói thì tất cả quan tâm của hắn không có chút ý nghĩa nào với cô càng không làm cho cô động tâm.

“Tại sao không nói lời nào?” hắn nhìn cô một bộ dạng im lặng như thế này trong lòng không khỏi lo lắng, hắn không dằn được hỏi

Tích Tuyết như cũ trầm mặc, cô chỉ hy vọng hắn cảm thấy chán nản sẽ tự động rời đi đừng làm phiền cô nữa.

Nhưng hắn cố tình không chịu đi, chỉ là nhìn cô không chớp mắt, mong mỏi cô có thể nhìn hắn lại một cái.

“Em có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái không? Có cần tôi kêu bác sĩ tới xem chút không?” hắn vẫn cố chấp hỏi, tối hôm qua hắn quá bạo lực đó lại là lần đầu tiên của cô, hắn sợ cô bị thương nên vẫn không yên lòng.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, trong mắt xẹt qua tia không kiên nhẫn, mà mọi cử chỉ đó đều rơi vào trong mắt của Lạc Thiên Uy.

“Em tính như vậy trong bao lâu? Vẫn không chịu để ý đến tôi sao?” hắn kéo thân thể của cô qua bức bách cô đối diện với hắn.

“Anh muốn tôi nói gì đây?’ cô cảm thấy bản thân thật vô lực, bên miệng dâng lên một nụ cười châm chọc, lạnh lùng nói:”Chẳng lẽ sau khi tôi bị cưỡng bạo, đối với người đàn ông đó cảm kích sao, tôi rất khỏe không có việc gì, anh yên tâm đi tôi không chết đâu, cảm ơn sự quan tâm của anh”.

“Tích Tuyết?” thân thể của Lạc Thiên Uy hoàn toàn chấn động, trong con ngươi thoáng qua nhất mạt chua xót.

“Gọi tôi là chị!” Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói kiên quyết cường điệu.

Bọn họ thật sự không thể mắc them lỗi lầm nào them nữa, cô nhất định phải dừng lại đúng lúc.

“Em cảm thấy có khả năng sao?” trong mắt hắn xẹt qua tia kinh dị, hắn đột nhiên cười lạnh, cũng là tàn nhẫn nói ra sự thật:”Hiện tại, em đã là người phụ nư của tôi”.

“Không!!” cô che lỗ tai lại, toàn thân run rẩy hoảng sợ.

“tại sao lại không dám thừa nhận? Em đến tột cùng muốn trốn tránh cái gì?” Lạc Thiên Uy kéo tay che lỗ tai của cô ra, khóe miệng co quắp, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt châm chọc:”Tối hôm qua em đã là người phụ nữ của tôi rồi, em nghĩ xem Tiếu Vũ Trạch còn muốn em không?”

“Anh khốn kiếp!” cô tức giận vung tay về hướng hắn.

“Chát.” Một tiếng bạt tai vang dội. Má phải của hắn đỏ bừng lên, hắn tự tay lau đi khóe miệng đang rỉ máu, quay đầu nhìn cô.

“Rất tốt, cả đời này người đánh Lạc Thiên Uy tôi chỉ có mình Lạc Tích Tuyết em”. Ánh mắt sắc bén của hắn khóa chặt dung nhan kiều diêm của cô, trong mắt thoáng qua tia thâm trầm.

Lòng cô run lên nhưng hận ý không giảm.

86. Chương 86 : Yêu Cô Đến Mức Phát Điên Giống Như Đem Cô Nhốt Lấy

Trên mặt cô chớp động tia bất lực, nước mắt đau lòng chảy xuống, mặc dù cô không quan trọng đến trinh tiết nhưng lần đầu tiên lại bị chính em trai mình cướp lấy cô cũng không cách nào tiếp thu nổi.

Lạc Thiên Uy nhìn biểu tình bi thương của cô tựa hồ biết cô đang sầu não vì chuyện gì hắn một phát bắt được tay cô đặt trên lồng ngực của mình nói:”Tích Tuyết, em yên tâm tôi sẽ đối với em hết lòng” hắn dùng giọng nói nghiêm túc đảm bảo với cô.

“Hết lòng?” Lạc Tích Tuyết cô đơn cười, nặng nề thở dài một cái.

Coi như bây giờ hắn toàn tâm toàn ý với cô nhưng ai biết được sau này sẽ như thế nào? Tình cảm của đàn ông không thể nào đoán trước được huống chi bây giờ hắn lại còn trẻ như thế.

Hắn đối với cô bây giờ có thể chỉ là ảo tưởng hoặc chỉ là tình cảm nông nổi của thiếu niên, làm sao cô có thể coi lời hắn nói là thật đây?

“Em không tin tôi?” con ngươi của hắn co rút lại, trên mặt tràn đây ưu thương.

“Không phải”.lạc Tích Tuyết giương mắt vô lực nhìn hắn, hít một hơi thật sâu:”Thiên Uy, nếu như anh đối với tôi đêm qua cảm thấy áy náy muốn chịu trách nhiệm với tôi thì cầu xin anh sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa”.

Cô đã quyết đinh rồi, nếu chuyện đã xảy ra thì giờ có trách cứ ai cũng không có lợi ích gì, hiện tại chỉ có thể lấy dũng khí gánh chịu hậu quả. Sẽ để chuyện hôm qua bị gió cuốn đi, coi như một cơn ác mộng thôi.

“Tại sao? Tại sao lại xem như không có chuyện gì xảy ra?” lòng hắn thật đau đớn, hắn không tiếp nhận hô to:”Chúng ta rõ ràng đã ở cùng nhau, đêm qua em đã trở thành người con gái của tôi, tôi muốn em trở thành vợ tôi cùng tôi ở chung một chỗ”.

Vợ? Lạc Tích Tuyết im lặng nhắm mắt lại, thật không biết tại sao hắn lại cố chấp như thế.

Cô nhìn hắn bất đắc dĩ nói:"Thiên Uy, chớ dại dột, em còn rất trẻ tương lai có thể còn gặp được người con gái mà em toàn tâm toàn ý yêu thương".

"Sẽ không, tôi không muốn gặp bất cứ người con gái nào khác, tôi chỉ thích một mình em thôi Tích Tuyết". Lạc Thiên Uy cắt đứt câu nói của cô, lời thề son sắt bảo đảm với cô.

"Lạc Thiên Uy, anh đừng nên ép tôi!" cô giận tái mặt, giọng nói khẽ mang theo tia không kiên nhẫn. Cô đã rất nỗ lực ép bản thân tỉnh táo lại để nói chuyện với hắn, hắn còn muốn như thế nào nữa, thật muốn cùng cô dây dưa cả đời sao?

Ngực hắn khẽ run, hắn nắm vội bả vai của cô, con ngươi tĩnh mịch hướng cô nhìn thẳng:"Tích Tuyết, tôi không có ép em, tôi chỉ đơn thuần muốn ở cùng với em thôi".

"Không cần, không nên nói nữa, không cần nhắc đến chuyện ngày hôm qua". Lạc Tích Tuyết lần nữa che lỗ tai lại, khổ sở cau mày:"Tôi rất hối hận, rất hối hận có người em trai như ngươi".

Con ngươi của hắn xẹt qua nhất mạt đau thương, tay nhanh chóng nám chặt thành quyền.

"Tôi đảm bảo với em về sau tôi sẽ đối với em thật tốt, không được sao? Tôi đảm bảo sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm với em, Tích tuyết em tin tôi đi được không?" hắn bắt được tay của cô, lần nữa thành khẩn nhìn cô.

"Lạc Thiên Uy, rốt cuộc em có hiểu hay không? Tối hôm qua chỉ là một sai lầm, em không cần phải phụ trách gì cảm, chúng ta nên quên nó đi, không cần nhắc đến nó nữa". lạc Tích Tuyết giờ phút này cực nóng nảy.

"Không cần nhắc đến nó nữa?" sắc mặt của hắn lập tức đen xuống, hắn nắm chặt bả vai của cô không ngừng dùng sức, trong mắt lửa giận càng bùng cháy:"Em không muốn nhắc tới, muốn chạy trốn, có phải trong lòng của em vẫn còn Tiếu Vũ Trạch không? Em còn muốn cùng hắn ở một chỗ? Còn thích hắn? có đúng không?"

Lạc Tích Tuyết im lặng nhìn hắn thở dài một cái, nghiêm túc nhìn hắn nói:"Thiên Uy, đối với tôi công bằng một chút có được hay không? Tôi là chị của em, em cùng tôi xảy ra quan hệ tôi không muốn truy cứu vì dù sao em cũng là em trai của tôi, nhưng không đồng nghĩa tôi đồng ý cho em từ nay về sau cùng tôi chịu trách nhiệm, tôi thích ai, không thích ai, đó cũng không phải là chuyện em có thể quyết định, tôi tự xem xét được".

"Tôi không cho! Tôi không cho trong lòng em còn yêu hắn!" hắn nổi trận lôi đình, trên trán nổi đầy gân xanh, hắn hung hang đem cô kéo vào trong ngực, chấp nhất nói:"Em là của tôi, cả đời này em chỉ có thể là của tôi, tôi không cho phép trong lòng của em còn có người đàn ông khác".

"Lạc Thiên Uy anh không thể bá đạo như thế! Tôi không thuộc về anh cũng không thuộc về bất cứ ai, tôi là chính tôi!" cô tức giận đánh vào lưng của hắn, từng câu từng chữ nói với hắn.

Chẳng lẽ vì sai lầm đêm qua mà cô phải trở thành tù binh của hắn? không, cô không nguyện ý.

Lạc Thiên Uy đẩy cô ra, nhìn gần dung nhan của cô, hơi thở cả hai dung hòa, hắn lạnh lẽo nhấn từng chữ:"Tôi quyết định rồi, Tích tuyết, tôi muốn nhốt em ở tại nơi này, vĩnh viễn đều không thể rời khỏi tôi".

"Cái gì? Lạc Thiên Uy anh điên rồi." Đôi môi cô run rẩy nói, trong mắt lần nữa dấy lên tia hận ý, cô vốn cho rằng cùng hắn bình tâm nói chuyện hắn sẽ bỏ qua cho cô không nghĩ tới hắn bức bách cô thành ra thế này.

Khóe miệng hắn lạnh lùng nâng lên:"Tôi là điên rồi, tôi bởi vì em mà điên".

"Tôi không rãnh cùng anh nổi điên!" tiếp tục như vậy nữa, cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Không cho đi!" Lạc Thiên Uy không chút dịu dàng kéo cô trở lại, cánh tay đỡ lấy thân thể của cô, đem cô đè ở trên giường.

Cô không kịp chuẩn bị cứ như vậy ngã vào trong ngực của hắn, cả kinh kêu lên:"Anh muốn làm gì?"

Lạc Thiên Uy ép thật chặt thân thể của cô, nắm chặt hai tay của cô để cô không thể nào nhúc nhích, nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt điên cuồng nói:"Tôi muốn làm cho em yêu tôi".

Nói xong không đợi cô kịp phản ứng, hắn ôm eo của cô môi mỏng trực tiếp hạ xuống.

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra thân thể sợ sệt lui về sau, hoảng sợ giùng giằng:"Không cần, Lạc Thiên Uy anh muốn làm gì? Mau buông tôi ra, buông ra!"

87. Chương 87 : Không Bằng Cầm Thú, Lần Nữa Xâm Phạm

"Buông tôi ra, Lạc Thiên Uy anh không được đối xử với tôi như thế". Lạc Tích Tuyết nghiêng đầu né tránh, dùng sức chống cự, như có một loại áp bức đánh vào tim của cô.

Hai mắt của hắn bây giờ nhiễm đầy sắc dục, hắn ôm cô chặt hơn, không cho cô tí cơ hội né tránh nào.

Đem gương mặt tuấn tú tới gần gương mặt xinh đẹp của cô, giọng điệu kiên định nói:"Tôi không buông, chết cũng không buông, tôi vĩnh viễn sẽ làm em ở bên cạnh tôi".

"Không! Không cần!!" lòng ngực của cô bỗng co lại dữ dội, ra sức giãy giụa, vội vàng né tránh lồng ngực của hắn.

Thân thể của hai người hòa hợp đến mức không có chút khe hở nào, cô càng kịch liệt phản kháng càng làm cho thân thể dính chặt vào nhau hơn.

"Tích Tuyết, tôi yêu em, tôi không muốn cách xa em!" Lạc Thiên Uy lần nữa đem Lạc Tích Tuyết áp đảo dưới thân, tay phải dùng sức đem cánh tay đang không ngừng giãy giụa của cô kéo đến sau lưng, môi mỏng cường thế hạ xuống cánh môi mềm mại của cô.

"Ưm…"cô bị hôn đến mức đầu óc choáng vàng, trong lúc nhất thời đầu óc hỗn loạn thành một mảnh, vô lực phản kháng chỉ đành mặc cho hắn ở trong miệng cô làm bừa.

Chiếc lưỡi của hắn không kiêng nể gì khuấy động khắp cả khuôn miệng của cô, sau đó đột nhiên đem chiếc lưỡi thơm tho của cô mút lấy, khẽ cắn, khẽ liếm, lại mút, hơi thở hai người như hòa quyện vào nhau, nhiệt độ càng ngày càng nóng rực.

Lạc Tích Tuyết vừa xấu hổ lại vừa sợ, kịch liệt giùng giằng, hai tay đẩy lồng ngực hắn ra:"Không cần, buông tôi ra, không cần!"

"Tuyết nhi, không cần trốn tránh tôi, em chỉ có thể là của tôi" hắn kéo hai chân của cô ra, trong mắt lộ ra bá đạo cùng chiếm lấy.

"Không, tôi là chị của em, chúng ta không thể như vậy được, không thể!" cô đau lòng la lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, trong lòng càng lúc càng sợ hãi.

Liếc thấy trong mắt Lạc Thiên Uy không che giấu chút dục vọng nào,cô cảm thấy bản thân mình lần nữa bị hắn đoạt lấy.

Không, đã có tội ác lần thứ nhất rồi bọn họ không thể phạm them tội ác lần thứ hai nữa, không cần, nếu cứ như vậy cô sẽ không chịu nổi mất.

Một bàn tay to của hắn đem hai tay đang chắn ngực của hắn kéo lên đỉnh đầu của cô, một bàn tay khác càn rỡ ve vuốt xoa nắn đôi gò bồng đảo cao ngất.

Lòng hắn vô cùng kích động cùng hung phấn:"Tích Tuyết, em sẽ thích".trên môi hắn xuất hiện nụ cười tà xấu xa, chiếc lưỡi liếm quanh những điểm mẫn cảm của cô, hai lòng nhìn thân thể của cô run lên một cách lợi hại.

Lần trước tại hắn quá bạo lực nên lần này hắn sẽ cho cô đêm dịu dàng nhất.

"Đừng…Ưm…" khoái cảm lan toàn thân làm cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng nhưng vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ nhè nhẹ.

Cô trong lòng thầm khinh bỉ mình, rõ ràng không muốn hắn đụng vào cô như vậy nhưng vì sao thân thể lại bán đứng cô như thế?

"Còn nói em không thích?" hàm răng của hắn đang không ngừng cắn nhẹ khắp thân thể cô tạo ra những dấu hồng nhỏ như chứng minh cô là của hắn, thanh âm phát ra có chút mơ hồ.

"Không!" nội tâm của cô giờ phút này đang đấu tranh gay gắt, cô lo lắng giãy giụa thân thể, muốn thoát khỏi cảm giác nóng ran này.

Nhưng càng giãy giụa thì cô càng tiến tới lồng ngực cường tráng của hắn gần hơn, them một hồi đè ép dục vọng của Lạc Thiên Uy như bị đẩy đến đường cùng.

"Đáng chết, em làm tôi điên cuồng như vậy!" hắn khó chịu gầm nhẹ, bàn tay kéo hai chân mảnh khảnh trắng nõn của cô ra, rướng người tới tập kích.

"A!!!" tiếng kêu tê tâm liệt phế vang dội khắp cả căn phòng.

Cả người Lạc Tích Tuyết run rẩy, cả người như chìm vào biển sâu vô tận, trong đầu nháy mắt trống rỗng. Cô một lần nữa bị chính em trai của mình đoạt lấy. Nếu như nói lần đầu là thân bất do kỷ vậy lần này được xem là gì?

Cô lien tiếp cùng em trai mình xảy ra quan hệ nói ra cô cũng thấy xấu hổ thay cho chính bản thân mình, thân thể này không chút nào sạch sẽ nữa rồi.

Lạc Thiên Uy ở trên người của cô không ngừng luật động, trai qua tối hôm qua hắn biết trên người cô những điểm nào mẫn cảm, hơi chút trêu chọc cô đã yêu kiều thở hổn hển.

Hắn cơ hồ rất hài lòng với việc Lạc Tích Tuyết đáp lại, hắn lần nữa dùng sức, muốn cho bọn họ cùng trầm luân.

Lạc Tích Tuyết nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn đến dục vọng của hắn càng không dám nhìn chỗ hai người kết hợp.

"Mở mắt ra! Nhìn tôi!" đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên thanh âm ra lệnh của Lạc Thiên Uy. Cô cắn chặt môi không trả lời hắn.

"Tích Tuyết, em biết chúng ta đang làm gì không?" Lạc Thiên Uy đột nhiên cúi người xuống, vẻ mặt cực kỳ tà ác ngậm vành tai của cô, ghé vào đó nói ra những âm thanh mê muội:"Chúng ta bây giờ đang làm tình, làm việc mà chỉ có vợ chồng hoặc những người yêu nhau mới làm, em còn nói chúng ta là chị em nữa không?"

"Rầm!!!"

Cô cảm thấy trong đầu mình phòng tuyến cuối cùng cũng bị phá hỏng, lời của hắn như một thanh kiếm đâm thủng màng nhĩ của cô cũng đâm thẳng vào lòng cô, toàn thân không ngừng run rẩy.

Bọn họ đang làm chuyện mà cả đời này người đời chê cười, cũng không thể quay trở về như lúc đầu được nữa rồi.

Đời này, cô không có tư cách cùng người đàn ông mình yêu ở chung một chỗ nữa rồi.

Bởi vì cô quá dơ bẩn, dơ bẩn đến mức không chịu nổi.

"Đừng khóc! Tích Tuyết đừng khóc!" Lạc Thiên Uy cúi đầu, vô cùng dịu dàng liếm đi từng giọt nước mắt trên mặt cô, cô khóc bao nhiêu lâu hắn dùng bờ môi dịu dàng của mình hôn lên những giọt nước mắt đó bấy lâu.

"Tin tưởng tôi, Tích Tuyết, tôi sẽ yêu thương em!"hắn dịu dàng trấn an mắt lộ ra thâm tình:"Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ không để cho em chịu bất kỳ chút tổn thương nào!"

Hắn cúi người xuống, trêu chọc thân nhiệt của cô, bàn tay nhẹ nhàng dán lên gương mặt của cô, đầu ngón tay dính nước mắt của cô mơn trớn mỗi một tấc da thịt.

Nghe xong lời hắn nói cô chỉ cười lạnh, ngoan tuyệt hướng hắn nói:"Chỉ cần tôi còn ở bên cạnh anh ngày nào thì ngày đó tôi sẽ không ngừng bị tổn thương".

Nói xong cô bất chấp tất cả cầm cánh tay của Lạc Thiên Uy lên, cắn thật mạnh vào đó, máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống, trong miệng cô tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm.

Nhưng hắn lại không cảm giác được đau đớn, ánh mắt của hắn vẫn thâm thúy nhìn cô như vậy, trong mắt đều là hình bóng của cô.

"Chỉ cần em không rời khỏi tôi, cắn bao nhiêu lần cũng được, tôi đều không sao cả!" khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười khổ.

Hắn biết cô hận hắn, nhưng coi như cô có hận hắn cả đời, hắn cũng không để cô đi, đời này hắn muốn chỉ có cô mà thôi.

"Tại sao không bỏ qua cho tôi?" Lạc Tích Tuyết buông hàm răng ra, mắt đẹp vo lực nhìn hắn.

"Tích Tuyết, chúng ta đã thật sự vượt qua ranh giới của chị em, tôi yêu em, cả đời này tôi không để em rời khỏi tôi đâu!" hắn ôm cô thật chặt, không cho phép cô có nửa phần thoát đi.

"Nhưng tôi không thương anh! Hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể nào yêu anh được" cô quyết định cùng hắn nói rõ.

Lời cô nói làm như một thanh chủy thủ bén nhọn cắm vào trái tim hắn, màu dầm dề tràn lan lăng trì lòng của hắn. không cách nào khống chế được lửa giận trong lòng nên hắn càng ra sức luật động, cuồng vọng đoạt lấy, hung hang giày xéo, con ngươi ảm đạm không có chút ánh sáng nào

Cứ kéo dài mãi như thế không biết qua bao nhiêu lần cô ngất đi lúc tỉnh lại lại thấy hắn ở trên người của cô, không ngừng hôn cổ của cô, vành tai, ngực, qua từng địa phương.

Cô vô lực nhắm hai mắt lại. Nếu đây là cơn ác mộng thì tốt biết mấy, nếu không phải là ác mộng thì cô mong sao cô vĩnh viễn không tỉnh dậy nữa.

Rốt cuộc, không biết bao nhiêu lần muốn cô cuối cùng hắn cũng kiệt sức ngừng lại. Hắn nằm trên thân thể mềm mại của cô thở dốc, mồ hôi như mưa, chỉ là phía dưới của hắn chưa có ra khỏi cơ thể của cô.

Hắn đối vơi cô that sự không buông được, chỉ cần khẽ đụng vào cô hắn đã có phản ứng. Hắn khát vọng cô quá lâu, muốn dịu dàng với cô nhưng khi tiếp xúc với thân thể mềm mại này thì hắn không khống chế được thú tính của mình muốn một lần ăn hết cô.

"Xong chưa? Làm xong rồi thì mời đi cho". Cô cắn chặt môi, lạnh lùng quay sang chỗ khác nói.

88. Chương 88 : Sảng Khoái Chết Đi

Nằm ở trên người cô thân thể của hắn chợt cứng đờ. Hắn nắm chặt hai quả đấm, cô cư nhiên một lòng chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng kết thúc, chẳng lẽ cô không chút cảm thụ sự kết hợp tuyệt vời của bọn họ hay sao?

"Ra ngoài, nhanh lên một chút!" Lạc Tích Tuyết xoay mặt, thanh âm lạnh lùng đến mức chính cô cũng run sợ.

Hắn còn ở trong cơ thể cô them một giây một phút nào nữa, đối với cô mà nói đó là ác mộng, cô chỉ nghĩ đến việc làm sao thoát đi.

Con ngươi của hắn âm trầm nhìn cô, nhìn thấy vết hôn mới cùng với vết hôn cũ, hắn cảm thấy áy náy vô cùng.

Hắn nói với cô hắn sẽ dịu dàng đối đãi cô nhưng mỗi một lần đều không kiêm hãm đươc dùng sức sâu hơn, muốn đem cô hòa nhập vào trong thân thể hắn, hắn biết càng làm như vậy cô lại càng thống hận hắn hơn.

Hắn thở dài một hơi, rốt cuộc cũng rút ra khỏi thân thể của cô. Một tay ôm cô tiến tới gần vòm ngực rộng lớn của hắn, chỉ là toàn thân cô thật lạnh lẽo, cùng với nhiệt độ của người chết cũng không có gì khác biệt.

Hắn sợ hãi vội ôm cô chặt hơn, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra với cô, hai mắt chăm chú nhìn cô, nháy mắt một cái cũng không dám.

"Tôi muốn uống sữa nóng!" Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cô cũng nhàn nhạt mở miệng.

Cô một ngày đã chưa ăn cái gì rồi, lại bị hắn hành hạ nhiều lần như vậy cô chỉ cảm thấy như muốn ngất đi, đầu đau không chịu nổi.

Lạc Thiên Uy lập tức gọi điện thoại, kêu người giúp việc dưới lầu chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau, Ngũ Khiết đã đem lý sữa nóng lên, bên cạnh còn có chút đồ điểm tâm tinh xảo.

Nhìn hai người xốc xếch trên giường, lại nghĩ tới mối quan hệ của hai người, Ngũ Khiết chấn kinh một hôi, tay chân run rẩy, làm sữa đổ trên mặt đất.

"Ngươi làm việc như thế hả?" Lạc Thiên Uy rống giận hô. Hắn hiện tại tâm tình đã đủ phiền, cô gái này chút việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong làm hắn them phần bực bội.

"Thật xin lỗi, thiếu gia, thật xin lỗi!" Ngũ Khiết cúi gập người, khom lưng xin lỗi.

Cô vô tình nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Lạc Tích Tuyết cảm thấy đau lòng thay cho cô.

"Nhìn cái gì, còn không mau đi chuẩn bị ly sữa khác mang lên đây!" Lạc Thiên Uy thấy Ngũ Khiết nhìn Lạc Tích Tuyết lập tức cau mày quát.

"Dạ, thiếu gia!" Ngũ Khiết lập tức gật đầu, ngồi xổm xuống nhặt những mảnh thủy tinh dưới đất lên. Vốn dĩ cô nhặt rất cẩn thận nhưng do ánh nhìn như muốn giết người của Lạc Thiên Uy mà làm cho cô hoảng hốt cắt trúng vào tay làm máu chảy ra.

Nhìn máu tươi chảy ra từ tay của Ngũ Khiết, trong mắt Lạc Tích Tuyết hiện lên tia suy tính.

"Không cần lượm nữa, cô đi ra trước đi". thanh âm thật thấp phân phó. Ngũ Khiết ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn Lạc Thiên Uy một cái, thấy hắn không có ý kiến nên vội vàng lui ra ngoài.

"Tuyết nhi, muốn ăn chút gì không?" Lạc Thiên uy vén máy sợi tóc xõa trên trán của cô lên, hôn lên trán cô một cái, giọng nói êm ái.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, giờ điều cô muốn nhất đó là không nhìn thấy hắn nữa.

"Anh đi ra ngoài trước đi!" cô nhắm hai mắt lại không còn hơi sức để nói chuyện.

"Tích Tuyết". Thân mình hắn không nhúc nhích, một khắc cũng không muốn rời khỏi cô.

Cô quay lưng đi, để lại cho hắn một bóng lưng lạnh lùng, gằn từng chữ nói:"Tôi muốn yên lặng một chút, anh đi ra ngoài đi".

Trong mắt hắn lóe ra tia ảm đạm, nhìn cô co rút ở góc giường làm lòng hắn khẽ có một tia xúc động.

Hắn dứt khoát đứng dậy, tay ôm lấy gò má của cô, con ngươi sắc bén nói:"Tích Tuyết, không nên nghi rời khỏi tôi, nếu không tôi cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa".

Nói xong hắn lấy chiếc áo phủ lên người rồi rời đi.

Dư âm còn lại sau lần hoan ái mạnh mẽ không thể nào ua đi được, thời thời khắc khắc đều nhắc nhở cô chuyện vừa mới xảy ra.

Cô nâng đôi tay ôm lấy thân thể của mình, nước mắt lần nữa từ đôi mắt to chảy xuống. Tâm, từ từ tuyệt vọng/

Cô biết hắn sẽ không bỏ qua cho cô, cô cũng không muốn ở lại nơi bẩn thỉu này them một lần nào nữa, giây phút những mảnh thủy tinh kia nằm trên mặt đất, cô đã có ý nghĩ này.

Có lẽ chỉ có chết mới có thể giải thoát được, mới không còn đau khổ như thế này được.

Lạc Tích Tuyết ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh thủy tinh lên, trong mắt đong đầy nước mắt "thật xin lỗi, anh Vũ Trạch, em đã dơ bẩn, không còn xứng với anh nữa, thật xin lỗi anh".

Cô không cách nào tiếp nhận được chuyện cô bị em trai cô chiếm lấy, càng không thể tưởng tượng được tương lai sau này của cô lại do hắn định đoạt, sẽ khổ sở đến cỡ nào.

"Ông trời xin trừng phạt tôi đi, để tôi xuống địa ngục đi". Trong mắt cô lóe lên tia kiên định.

Cô giơ tay lên, chậm rãi đem mảnh thủy tinh sắc bén kia đặt lên cổ tay của mình. Giờ khắc này, cô chợt cười, nụ cười đó mới thê mỹ làm sao. Bởi vì cô thật sự đã được giải thoát.

"Lạc Thiên Uy, anh cho rằng có thể hành hạ tôi cả đời sao? Tôi chết đi, xem anh còn có thể hành hạ tôi như thế nào?" Cô bi thương nói.

Nhìn dòng máu từ trong cổ tay mình trào ra, một giọt lại một giọt rơi xuống nền nhà, tạo thành một vũng máu. Sắc mặt của cô càng ngày càng tái nhợt, đầu càng lúc càng mơ hồ.

Cô sẽ chết sao?

A, rốt cuộc cũng có thể được rời đi, nhưng tốc độ này chậm quá làm cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Cầm mảnh thủy tinh lên tay lại lần nữa, cô tàn nhẫn xẹt qua tay mình một vết cắt thật sâu, nhưng kỳ quái ở chỗ cô không còn cảm thấy đau nữa?

89. Chương 89 : Muốn Chết? Không Dễ Dàng Như Vậy!

Có lẽ những người sắp đối mặt với tử thần sẽ cảm thấy thần kinh sẽ tê dại hẳn đi. Như vậy càng tốt, cô càng đau nhiều càng cảm thấy như tội ác của cô như được giảm bớt.

Lần này cô lại càng dùng sức hơn, cho đến khi mảnh thủy tinh trong tay tràn đầy máu tươi, cô ngồi không vững nữa mới nhẹ nhàng buông ra…

Nhắm mắt lại, giờ cô chỉ việc ngồi chờ thôi, chờ cái chết đến với cô.

Chỉ là cuộc sống vốn vô tình như thế, người ta càng muốn cái gì thì tạo hóa thường đi ngược lại. Như giờ phút này chẳng hạn, rõ ràng cô muốn chết như thế thời khắc đang chuẩn bị nhắm mắt lại thì cửa lại nặng nề đẩy ra.

"Đáng chết, Lạc Tích Tuyết, em điên rồi phải không?" Lạc Thiên Uy khó có thể tin được nhìn sự việc diễn ra trước mắt.

Người con gaí mà hắn dùng cả đời này để yêu thương cứ như vậy nằm trong vũng máu.

Máu đỏ tươi nhìn qua thật kinh tâm động phách. Hắn hung hang nhìn cô, trong con ngươi vừa giận lại vừa bi phẫn, cắn răng rống giận nói:"Tại sao muốn tự sát? Tại sao em tình nguyện chết cũng không nguyện ý ở lại bên cạnh tôi? Tại sao em không chịu tiếp nhận tôi?"

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, bên môi hiện lên một nụ cười nhạo.

Hắn cư nhiên tức giận? Hắn có tư cách gì để tức giận? Cô bị hắn ép đến đường này người tức giận không phải là cô thì thôi, hắn mắc mở gì phải tức giận.

Tại sao lại không nguyện ý ở chung với hắn một chỗ? Bởi vì ở chung với hắn cô còn sống không bằng chết. Ánh mắt sắc bén của cô hướng về phía hắn, lạnh lùng nói:"Anh nói đúng rồi, đúng là tôi tình nguyện chết cũng không đời nào ở bên cạnh anh, tôi không yêu anh vĩnh viễn cũng sẽ không, cho nên mới tìm đến con đường này, tôi chết đi tất cả sẽ mau kết thúc thôi".

"Ha ha ha…." Lạc Thiên Uy đột nhiên đau lòng cười điên cuồng.

Đau lòng tức giận nhìn chằm chằm cô, gằn từng chữ nói:"Em cho rằng chết là có thể thoát khỏi tôi sao? Em là người phụ nữ của tôi, tôi nói không thể thì em không thể chết! Tôi còn chưa có chơi đủ làm sao có thể để cho em rời đi dễ dàng như vậy? Muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu?"

"Lạc Thiên Uy, cái tên ma quỷ biến thái này!" cô không ngờ hắn lại tàn nhẫn như thế, lời như vậy mà hắn cũng nói ra được.

“lạc Tích Tuyết, nếu như em dám chết, tôi nhất định sẽ làm cho những người bên cạnh em phải chôn cùng em đấy!” hắn nắm hai cánh tay của cô, vẻ mặt âm lãnh cảnh cáo.

Trong mắt cô tràn đầy thống hận, sức lực không tự chủ được, mảnh thủy tinh đang trong lòng bàn tay càng cứa vào da thịt của cô hơn. Máu tươi theo vết thương chảy ra, đem cả bàn tay của cô nhuộm thành một màu đỏ.

Chỉ là cô không cảm thấy đau đớn,.

“Lạc Tích Tuyết, đáng chết, em đang làm gì vậy?” Lạc Thiên Uy bất ngờ nhìn động tác siết chặt của cô làm máu chảy ra nhiều hơn cũng làm tim của hắn như ngừng đập.

Cô điên rồi? Cô không muốn sống nữa sao?

“Anh không phải muốn hành hạ tôi sao? Không cần anh phải phí tâm tôi tự mình làm!” Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên nhất mạt kiên quyết.

Cầm mảnh thủy tinh lên, nhắm ngay vết thương trên tay một lần nữa rạch xuống. Máu tươi chảy xuống, nhưng đó không phải là máu của cô mà là máu của Lạc Thiên Uy.

Hắn dùng bàn tay của hắn chặn trên bàn tay của cô, ngăn trở cô tự làm bị thương chính mình

“Buông ra!” Cô bực tức quát hắn.

“Không đời nào!” hắn kiên quyết nói.

Lạc Thiên Uy dứt khoát cầm chặt vết thương trên tay của cô ngăn máu không chảy ra nữa, hung hang đem cô kéo lại gần hắn:”Lạc Tích Tuyết, em quậy đủ chưa?”

“Không có!” cô hung hang đẩy hắn ra.

Thấy cô cùng hắn ở cự ly gần như vậy làm cho cô có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của cả hai. Mảnh thủy tinh cầm trên tay cô không do dự hướng ngực của hắn đâm tới.

“Ngươi đi chết đi, cái tên ác ma này!” trong miệng cô không ngừng nói, cầm mảnh thủy tinh trên tay không ngừng đâm tới trước ngực hắn.

Từng phát từng phát một….

Mặc dù mảnh thủy tinh trong tay cô không đủ để lấy mạng hắn nhưng lại có thể làm cho da thịt trên người Lạc Thiên Uy huyết nhục mơ hồ.

Máu tươi không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ áo sơ mi của hắn, nhìn qua kinh hãi vô cùng.

Hắn cũng không có ngăn hành động điên cuồng này của cô lại, hắn không nhúc nhích, cam lòng để cô làm bị thương chính mình.

Nếu như làm vậy mà có thể làm giảm bớt thù hận trong lòng cô đối với hắn thì hãy để cô làm đi.

Dù sao kể từ khi hắn quyết định yêu cô ngày đó hắn đã đem sống chết giao cho cô rồi, hắn muốn bất chấp tất cả yêu cô dù cho cô cần tính mạng của hắn đi chăng nữa.

Nhưng thật không ngờ cô lại hận hắn như vậy, sức lực ngày một ngoan tuyệt hơn, xuống tay không một chút lưu tình.

Thật cô hận hắn như vậy sao?

Hắn không hiểu, coi như về sau hắn dùng tất cả cưng chiều cô cũng không thể bù đắp cho lần tổn thương này sao?

Tại sao cô lại không thấy lòng của hắn?

“Tại sao anh không tránh? Anh điên rồi sao?” cô khó có thể tin nhìn người đàn ông trước mắt, rõ ràng là rất đau nhưng ngay cả một chút âm thanh hắn cũng không phát ra.

"Nếu như làm như vậy có thể đổi lất vui vẻ cho em thì tôi cũng cam lòng" ánh mắt hắn nhìn chằm chằm cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười đắng chát.

Trong mắt cô hiện ra tia chán ghét, cô ghét hắn lấy cái cớ yêu cô để làm lý do.

"Không cần bày ra bộ dạng vĩ đại như thế, anh cho rằng tôi không dám giết anh sao?" thanh âm của cô lành lạnh nâng lên.

"Nếu quả như chỉ có giết chết tôi mới làm cho em hả giận vậy thì em hãy động thủ đi". Lạc Thiên Uy nhắm chặt hai mắt lại đau khổ nói.

Lạc Tích Tuyết vô cùng ngạc nhiên, hắn nói như vậy làm cho cô chần chừ. Vì sao sự tình lại trở nên như vậy? Cô giơ mảnh thủy tinh trong tay lên, vừa định vứt bỏ nó đi thì một tiếng quát nghiêm nghị ngoài cửa truyền đến.

"Dừng tay".

90. Chương 90 : Thả Tôi Đi Hoặc Để Tôi Đi Tìm Cái Chết.

"Chát" một cái bạt tai bén nhọn nặng nề giáng xuống trên mặt của Lạc Tích Tuyết. Cô không phản ứng kịp nên thân thể không đứng vững ngã xuống đất, khóe miệng trào ra máu tươi.

"Tiện nhân! Ngươi lấy thân phận gì mà dám làm bị thương tôn chủ?" Trì Nhược Huân tức giận, ánh mắt lạnh lùng hướng cô cảnh cáo.

"Chát!" lời của cô ả còn chưa nói hết đã bị Lạc Thiên Uy cho lại một cái tát.

"Ngươi dám làm tổn thương Tích Tuyết? Không muốn sống sao?" hắn hung hang bóp cổ họng của cô ta, biểu tình như hàm bang, hận đến mức muốn xé cô ta ra làm tram mảnh.

Không có người nào có thể động đến người con gái của hắn huống chi còn ở trước mặt hắn như chuyện vừa rồi.

"Tôn chủ, người phụ nữ này muốn giết ngài?" Trì Nhược Huân vội vàng giải thích, ánh mắt thống hận hướng về phía Lạc Tích Tuyết.

"Tôi cam nguyện như vậy! Chỉ cần cô ấy vui vẻ, coi như có bị giết chết tôi cũng chấp nhận". Bàn tay hắn không tự chủ càng ngày càng xiết mạnh hơn, từng câu từng chữ nói rõ ràng cho cô ta biết.

"Tôn chủ người..." Trì Nhược Huân quả thật khó có thể tin được, đôi mắt cô trợn trừng nhìn người đàn ông trước mắt, đáy mắt xẹt qua tia bi thương.

"Cút ra ngoài, nơi này không có chuyện của cô! Cô tổn thương người con gái của tôi, món nợ này chút nữa tôi tính với cô!" hắn hung hang ném cô ta xuống đất, cả người phát ra cỗ sát khí.

"Nhưng tôn chủ, ngài bị thương? Để cho tôi bang bó cho ngài trước có được hay không?" Trì Nhược Huân không muốn cứ như vậy rời đi, nhìn lồng ngực của hắn một mảng đỏ tươi, lòng cô nhói đau, đồng thời đối với Lạc Tích Tuyết càng thêm thống hận.

Lạc Thiên Uy cuồng nộ cau mày:"Lui ra, đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai".

Trì Nhược Huân không cam lòng cắn môi, trơ mắt nhìn Lạc Thiên Uy chảy máu, lại nhìn Lạc Tích Tuyết một cái rồi xoay người bỏ đi.

Cô biết tính khí của Lạc Thiên Uy mệnh lệnh của hắn cô không thể nào cãi lại được.

"Chờ một chút!" thời điểm Trì Nhược Huân chuẩn bị đóng cửa rời đi, Lạc Thiên Uy ở phía sau đột nhiên kêu lên một tiếng.

Trì Nhược Huân lập tức chạy tới:"Tôn chủ, ngài có gì phân phó?"

"Cầm hòm thuốc tới đây!" Lạc Thiên Uy trầm giọng phân phó.

Vết thương của hắn có chảy máu đến mấy cũng không sao cả, nhiều năm như vậy hắn dần quen rồi ngược lại Lạc Tích Tuyết vừa cắt máu tay nếu không sơ cứu sẽ ảnh hưởng đến tính mạng mặc dù những vết thương này chưa nghiêm trọng.

Trì Nhược Huân rất nhanh đem hòm thuốc tới.

Cô cho là Lạc Thiên Uy hồi tâm chuyển ý muốn cô bang bó cho hắn nên cầm bông bang lên định vì hắn rửa vết thương.

"Không còn chuyện của cô nữa, lui xuống đi!" nhìn hắn cũng không thèm nhìn cô một cái, hướng Lạc Tích Tuyết đi tới.

Trì Nhược Huân sững sờ nguyên tại chỗ, nhìn sự quan tâm cùng dịu dàng của hắn đối với Lạc Tích Tuyết làm lòng của cô giống như bị ngàn đao băm vằm.

Tôn chủ, tôi mới là người thật lòng yêu ngài đó, tại sao ngài lại không đoái hoài gì đến tôi dù chỉ là môt chút vậy?

"Tuyết nhi, để tôi bôi thuốc cho em!" hắn bưng hòm thuốc đến chỗ của cô, giọng nói đè thấp tận lực dịu dàng.

"Không cần anh giả mù sa mưa!" cô giật tay hắn ra chán ghét nói.

"Tích Tuyết" Lạc Thiên Uy nhẹ nhàng gọi tên của cô, trong con ngươi tràn đầy đau đớn, hắn khổ sở kéo môi nói:"Nếu như quả thật chỉ có giết tôi mới làm cho em hả giận, tôi nguyện ý chịu đựng, chỉ là…."

Hắn dừng một chút, kéo tay cô qua, chợt ôm chặt cô, thật chặt vào trong ngực của hắn, thổi khí bên tai cô gần như tuyệt vọng mở miệng:"Dù em muốn mạng của tôi tôi cũng sẽ cho em, chỉ cần em đồng ý đừng rời xa tôi, vô luận muốn tôi làm gì cũng được".

Hắn dùng toàn lực ôm cô, khít khao ôm lấy cô, khiến cô khó thở vô cùng, tân lực muốn tránh ra, cô nhắm hai mắt lại, quyết tuyệt nói:"Tôi không muốn ở lại chỗ này, chết cũng sẽ không thích anh, nếu như anh thật sự yêu tôi, hoặc để tôi đi hoặc để tôi chết!"

"Không được!" Lạc Thiên Uy vội cắt đứt lời cô:"Cả hai tôi đều không cho phép, em là người phụ nữ của tôi, chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi, yêu một mình tôi, muốn chết hoặc muốn rời đi, cả hai ý niệm này đều không được, em nên bỏ chúng đi".

Hắn nói như đinh đóng cột, không lưu cho cô một con đường sống, hắn sẽ không để cho cô đi đâu, càng không để cho cô chết, hắn nhất định phải làm cho cô vinh viễn ở lại bên cạnh hắn.

"Tại sao? Lạc Thiên Uy, tôi hận anh, anh là ma quỷ!" cô thê lương hô to, trên mặt nước mắt giàn giụa.

"Tôi biết làm như vậy sẽ khiến em càng thêm hận tôi nhưng tôi không có biện pháp." Hắn khổ sở cau mày, trong con ngươi là thứ ánh sáng ảm đạm, hắn không thể làm gì được nữa rồi.

"Không cần, tôi không cần anh giả nhân giả nghĩa như vậy, buông tôi ra, mau buông tôi ra, tôi một chút cũng không muốn ở chung một chỗ với anh!" Lạc Tích Tuyết ở trong lòng hắn liều mạng giãy giụa, nhưng hắn lại càng ôm cô chặt hơn.

"Tích Tuyết, chẳng lẽ em không thấy lòng của tôi hay sao? Lòng của tôi đang rỉ máu vì em? Không cần hành hạ tôi như vậy nữa có được không?" con ngươi đen nhánh của hắn co rút lại, đau lòng gào thét nói.

Cô không thương hắn, vô luận hắn có làm gì có nói gì đi chăng nữa cô cũng không thương hắn.

Trong lòng giống như có một con đỉa khát máu, đang dần dần ăn mòn tâm hồn hắn, sợ hãi, hắn thật sự rất sợ.

Cô mệt mỏi quá, nước mắt làm mơ hồ hình ảnh của người đàn ông trước mặt, rốt cuộc cô không chống đỡ nổi nữa ngã vào vòm ngực rộng lớn của hắn.

"Tích Tuyết, Tích Tuyết, em làm sao vậy? Em đừng làm tôi sợ?" sắc mặt hắn khẩn trương, lòng như bị thiêu đốt.

Sắc mặt của cô giờ phút này tái nhợt như tờ giấy, giống như một con búp bê đang dần mất đi sinh mệnh, chỉ cần hắn chạm vào cô sẽ vỡ ngay.

Lạc Thiên Uy kinh hãi không còn để ý đến vết thương trong lòng nữa, nóng nảy hướng ngoài cửa hô:"Người đâu, mau gọi bác sĩ tới cho tôi!"

"Uy, đã xảy ra chuyện gì?" chỉ mấy phút sau, nhận được tin tức của Lạc Thiên Uy một vị bác sĩ vội vàng chạy tới.

Lạc Thiên Uy chưa bao giờ gọi qua hắn khẩn cấp như thế, hắn còn tưởng có chuyện gì xảy ra, đi vào phòng chẳng qua chỉ là một trong số những người phụ nữ của hắn bị thương mà thôi.

"Cô ấy thế nào rồi?" nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của cô làm cho chân mày hắn không tự chủ nhíu chặt lại.

Lạc Thiên Uy cảnh cáo nói:"Vô luận như thế nào, cậu cũng phải cứu cô ấy!"

Chu Y gật đầu một cái, hắn chưa từng thấy qua Lạc Thiên Uy khẩn trương như vậy bao giờ, không khỏi nghiêm túc chữa trị vết thương cho cô.

Chỉ là khi hắn cầm tay của cô lên, làm cho trong lòng của Lạc Thiên uy bùng lên một ngọn lửa vô danh. Cô là người phụ nữ của hắn sao có thể để cho người đàn ông khác tùy tiện đụng vào như thế cho dù hắn có là bác sĩ đi chăng nữa. (a nì Cute. E thích à nha!!! ^^)

Khi thấy tay của Chu Y đang bắt đầu cởi bỏ những cút áo trước ngực của cô, hắn lập tức lao tới ngăn lại, đem cô ôm tới bên cạnh mình:"Cậu làm gì đấy?"

"Tôi chỉ muốn giúp cô ấy thả lỏng chút mà thôi, quần áo của cô ấy quá chặt sẽ gây trở ngại máu lưu thông" Chu Y nhàn nhạt trả lời, cũng cảm thấy có gì không ổn, hắn chỉ làm theo nghề nghiệp bác sĩ mà thôi.

Lạc Thiên Uy khẽ cau mày:"Được rồi, cậu lui xuống trước đi!"

"Hả?" Chu Y ngạc nhiên nói, hắn còn chưa có làm gì mà.

"Tôi sẽ tự bang bó cho cô ấy, rồi đưa cô ấy vào bệnh viện". Sắc mặt hắn âm trầm nói.

"Ừ, như vậy cũng tốt". Chu Y nhíu mày nói, dọn dẹp chút đồ đạc, lúc gần đi hắn không quên bổ sung thêm một câu:"Nếu đi bệnh viện thì sẵn ghé qua khoa sản luôn, cậu bạo lực như vậy có khi phía dưới của người ta sớm không chịu nổi đâu".

Nói xong, thấy ánh mắt của Lạc Thiên Uy như muốn giết người, hắn liền chạy nhanh ra ngoài. Lạc Thiên uy lập tức sai người chuẩn bị xe, ôm cô tựa vào lòng, một đường lo lắng chạy tới bệnh viện.

Sau khi kiểm tra xong, cuối cùng cô cũng ổn, nhưng do Lạc Thiên Uy mất máu quá nhiều nên cũng ngất đi sau đó.

91. Chương 91 : Một Đời Một Kiếp Không Cách Nào Thoát Khỏi."thiếu Gia, Người Đã Tỉnh?"

Lạc Thiên Uy vừa mở mắt ra thì bắt gặp đôi con ngươi lo lắng của Mặc Cảnh.

Hắn chống thân thể ngồi dậy, một lòng chỉ nhớ đến Lạc Tích Tuyết:"Cô ấy đâu? Cô ấy như thế nào rồi?"

"Tiểu thư không có việc gì cả, đã tỉnh dậy nhưng vừa mới chợp mắt" Mặc Cảnh thành thật bẩm báo.

Lạc Thiên Uy vừa nghe đến cô không có chuyện gì thì tảng đã trong lòng hắn rốt cuộc cũng để xuống, chỉ là hắn vẫn không yên lòng:"Tôi đi xem một chút".

Nói xong, hắn vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường.

Mặc Cảnh vội vàng ngăn cản:"Lão bản, thân thể của ngài còn rất yếu bác sĩ nói ngài không thể tùy tiện xuống giường đi lại được".

“Tôi không sao” hắn không nghe lời khuyên của Mặc Cảnh, đi tới cửa phòng của cô.

Vốn cô đã tỉnh lại nhưng khi ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lạc Thiên Uy thì cô lại lập tức nhắm mắt lại. Cô không muốn nhìn thấy hắn một chút cũng không muốn.

“Tích Tuyết!” hắn đi đến bên đầu giường, thấy mắt của cô khép chặt, nằm an tĩnh trên giường bệnh làm cho tâm của hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cô không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Hắn không ngừng an ủi mình như vậy. Chỉ là sâu trong nội tâm lại có cái gai không cách nào nhổ ra được. Trải qua việc lần này, hắn sợ cô sẽ hận hắn suốt cuộc đời.

Hắn không muốn như vậy, làm tổn thương cô cũng tựa như hắn đang làm tổn thương hắn vậy, thậm chí hắn còn cảm thấy đâu hơn cô.

Chỉ là, không sử dụng phương thức như thế, hắn có thể có được cô sao?

Đáp án nhất định là không.

Hắn hèn mọn như vậy, sử dụng phương thức thấp kém như vậy để có được cô mặc dù biết cô sẽ hận hắn cả đời.

“Tích Tuyết, em đã là người phụ nữ của tôi rồi, em vĩnh viễn trốn không thoát đâu, đời này đều là của tôi! Tôi sẽ khiến em yêu tôi một đời một kiếp”.

Hắn cúi đầu, tiến gần đến môi của cô, như một ác ma thầm tuyên cáo. Cô nằm trong chăn chợt run lên!

Bởi vì tức giận nên cô mở hai mắt ra, mà Lạc Thiên Uy sau khi thấy cô tỉnh lại thì hai mắt vốn đang lạnh lùng bỗng trở nên dịu dàng hẳn.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của cô, nhu tình mở miệng:”Tích Tuyết, em tỉnh rồi!”

Cô không nói lời nào, chỉ ngoảnh mặt làm ngơ đưa lưng về phía hắn. ý của cô đã rất rõ ràng rồi, cô muốn rời đi, không muốn gặp lại hắn nữa.

Hắn thật sâu thở dài một cái, hắn biết mình bây giờ dù có làm gì đi chăng nữa cũng không thể nào đền bù những tổn thương mà hắn đã gây ra cho cô.

Nhưng mặc dù như thế hắn cũng không hối hận, vẻ đẹp của cô, thân thể của cô và cả trái tim của cô nữa chỉ có thể thuộc về hắn.

Cô cứ lẳng lặng nằm trên giường không nói tiếng nào như vậy. Những vết thương nhỏ trên người của cô đã khép lại, chỉ có vết sẹo màu nâu xấu xí cứ như vậy hằn trên tay của cô.

Dễ thấy vì nó rất bắt mắt.

Giống như thời thời khắc khắc đều nhắc nhở cô, hắn không bằng cầm thú. Cô tự phong bế bản thân, trừ lúc ăn cơm ra cô đều sẽ ít gặp người khác.

Lạc Thiên Uy thỉnh thoảng vẫn đến đây, có lúc hắn trầm mặc cùng cô cho đến sáng có lúc hắn sẽ nói chuyện với cô mấy câu, nhưng cô vẫn giữ thái độ lạnh lùng đó với hắn.

Hai ngày sau cô được xuất viện, cô chợt nhiên mở miệng nói ra bốn chữ:”Tôi muốn về nhà!”

Lạc Thiên Uy hiểu thấu tâm tư của cô, nhếch môi lại gần cô nói:”Về nhà, em đã là người phụ nữ của tôi rồi mà còn muốn về nhà sao?”

“Tôi không phải” Lạc Tích Tuyết chán ghét quay đầu đi chỗ khác.

Cô tin tưởng chỉ cần về nhà có ba hắn sẽ không đụng đến cô nữa.

“Em chẳng lẽ đã quên những ngày chúng ta ở bên nhau đã vui vẻ và phấn khích như thế nào sao?” hắn cầm tay của cô, ánh mắt tà tứ nhìn chằm chằm cô nói.

"Anh vô sỉ!" sắc mặt cô cứng đờ, hận không thể cầm chiếc ly bên cạnh ném vào mặt hắn. Mà trên thực tế cô cũng đã làm như vậy, chỉ là hắn vẫn khéo léo tránh được.

"Chúng ta dù sao cũng đã phát sinh quan hệ, em trốn không thoát đâu!" ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn chằm chằm cô:"Trừ gả cho tôi, em không còn sự lựa chọn nào khác!"

Hắn kéo bàn tay không bị thương của cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn. Cô chán ghét rút mạnh ra, mắt lạnh nhìn hắn:"Muốn tôi gả cho anh? Nằm mơ đi".

Lạc Thiên Uy không thể nào kiềm nén cơn tức giận được nữa:"Lạc Tích Tuyết, em nghe rõ cho tôi, tôi sẽ làm cho em nhất định phải gả cho tôi!" hắn nắm chặt hai vai của cô, cương bách cô đối mặt với hắn, phát điên gàm nhẹ.

Nói xong hắn xoay người rời đi. Thời điểm hắn chạm vào nắm cửa, Lạc Tích Tuyết ở phía sau đột nhiên nhấn mạnh them một lần nữa:"Tôi muốn về nhà!"

Thân thể của hắn chấn động mạnh, cô cứ như vậy muốn chạy trốn khỏi hắn sao? Hai quả đấm nắm lại thật chặt, trong mắt lóe lên tia vằn đỏ.

Từ đó về sau Lạc Thiên Uy không có xuất hiện trước mặt của cô nữa. Cô đáng lý ra đã được xuất viện từ sớm nhưng cô không chịu xuất viện, kiên trì muốn gặp hắn.

Chỉ có thể về nhà cô mới có thể an toàn, hắn đối với cô sẽ không làm điều xằng bậy. Cô sẽ chống cự đến cùng đến khi gặp được hắn.

Cô cố ý phát khí với bác sĩ và y tá trong bệnh viện, cô làm như vậy để làm cho hắn xuất hiện trước mặt cô.

Chỉ là quyết tâm của hắn khá cao, hắn chỉ điều một nhóm người bảo vệ cô, dù sao cô không bị thương là được rồi muốn náo như thế nào cũng được.

Đến lúc đó chỉ cần hắn đến đón cô về, ngoan ngoãn ở cùng hắn là được rồi. Lạc Thiên Uy vẫn nhịn không gặp cô điều này làm cho cô hoàn toàn thất vọng.

Biện pháp cuối cùng cô sử dụng là tuyệt thực, ba ngày cô không ăn, nước uống cũng không đủ làm cho đôi môi xinh đẹp của cô khô đến nứt nẻ. Nếu không phải hằng ngày đều truyền dịch glucozo chắc cô không chịu nổi đến bây giờ.

Mặc Cảnh không chịu được nữa nên đem tin tức cô tuyệt thực báo cho Lạc Thiên Uy. Lạc Thiên Uy vừa nghe đến cô tuyệt thực liền đem công việc bỏ sang một bên chạy ngay đến bệnh viện.

Phải nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy của cô lần nữa làm cho tim của hắn như bị ai đó nhéo vậy.

"Ăn một chút gì đi!" hắn bưng chén cháo nóng do Ngũ Khiết nấu đến trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt lên nhìn trần nhà cũng không thèm để ý đến hắn.

"Hay uống một ngụm nước trước đi được không?" hắn vẫn ẩn nhẫn lửa giận, nói nhẹ nhàng với cô nhưng cô vẫn trầm mặc như cũ, coi hắn như không khí.

Lạc Thiên Uy cũng không nhịn được nữa hắn cầm lấy cằm của cô, khóa chặt con ngươi của cô, giận dữ hét:"Em đến tột cùng muốn như thế nào? Lại muốn chết sao? Em xem tính mạng của mình không đáng một đồng sao?"

"Tôi dù muốn chết anh cũng không quản được!" Lạc Tích Tuyết cắn răng nghiến lợi nhìn chằm chằm hắn.

Có ai lại không quý trọng tính mạng của mình chứ nhưng nếu để cô sống mà phải chịu sự đọa đày của tên ác ma này thì cô thà chết còn hơn.

"Em hận tôi đến vậy sao?" Hắn đau lòng không thôi.

"Không sai!" cô không chút do dự trả lời.

Lạc Thiên Uy mím chặt môi, khóe mắt co giật một cái, thô bạo nắm lấy cánh tay của cô:"Em cứ như vậy muốn rời khỏi tôi đúng không?"

"Tôi chỉ muốn về nhà việc này thì có cái gì sai?" cô tức giận hô lên.

Lạc Thiên Uy trầm mặc, đôi mắt đen nguy hiểm nhìn chằm chằm cô. Cô thấy hắn không tỏ thái độ gì hết, tiếp tục ngã bài nói:"Không phải anh nói dù tôi có về nhà cũng không thoát khỏi bàn tay của anh sao? Đã như vậy anh còn sợ cái gì nữa?"

"Tôi không sợ, chỉ là việc tôi muốn làm không ai có thể uy hiếp được tôi, dù em có là người con gái tôi yêu cũng không được!" trong mắt của hắn xẹt qua tia mũi nhọn, nghiêng người tiến lại gần chống lại ánh mắt của cô.

"Tôi sẽ không về biệt thự đó của anh đâu, tuyệt đối không!" Lạc Tích Tuyết ánh mắt lạnh lẽo nói rõ với hắn.

"Rầm!" hắn tức giận hung hang nện lên tường, máu đỏ thẫm từ tay hắn chảy ra. Hắn không thể không công nhận cô luôn có cách làm cho hắn tức giận, chỉ có vài câu cũng có thể làm cho hắn tức giận như thế.

Cô hờ hững nhìn cơn phận nộ của hắn, trong mắt không có chút sợ hãi nào. Tốt nhất là hắn tức giận đến mức giết cô luôn đi, nhưng cô không hề biết rằng dù hắn có tức giận đến mức nào cũng sẽ không đụng đến một cọng tóc của cô.

"Không muốn ăn sao?" hắn thu lại tức giận, bưng ly trái cây bên cạnh lên hớp một miếng sau đó nắm lấy cằm của cô, môi hướng tới môi của cô.

92. Chương 92 : Tiếp Tục Dây Dưa.

"Ưm…" cô trợn tròn mắt, theo bản năng muốn phản kháng nhưng lại bị Lạc Thiên Uy giữ cái ót thật chặt làm cô không thể nào nhúc nhích được.

Nước trái cây trong miệng của hắn lần lượt được đổ vào trong miệng của cô, chất lỏng màu cam trong suốt cứ như vậy ở hai khoang miệng quấn lấy nhau, nhưng do cô kháng cự nên có chút chảy ra ngoài khóe miệng.

Lạc Thiên Uy dùng lực hôn cô, cùng với cái lưỡi của cô dây dưa, mút không tha, thân thể của hai người càng ngày càng dựa vào gần nhau hơn.

Lửa nóng từ đáy lòng lần nữa bị kích thích mãnh liệt. Dây dưa đến tận nơi sâu nhất.

"Ưm" cô không kiềm chế được phát ra một tiếng ngâm khẽ, trên mặt đã là một mảng hồng nhuận.

Nước trái cây đã được cô nuốt xuống từ lâu, nhưng hai người bây giờ cứ ôm hôn nhau như vậy. Một hồi đau nhức kịch liệt đánh tới làm cho cô bừng tỉnh thẹn quá hóa giận cắn lấy đầu lưỡi của Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy bị đau cau mày, vốn còn muốn tiếp tục cùng lưỡi của cô dây dưa nhưng không ngờ cô cứ cắn chặt lưỡi của hắn không thả cuối cùng hắn chỉ có thể buông tha cho cô.

"Như thế nào? Tôi đút cho em ăn như vậy em thích không?" hắn bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, trong mắt mang theo tia cuồng vọng, tà mị cười hỏi.

"Anh… ghê tởm!" Lạc Tích Tuyết trợn tròn mắt, trên mặt một hồi trắng một hồi đỏ.

Cô không nghĩ hắn ta lại biến thái như thế, dùng cách này ép buộc cô.

"Dù sao trong mắt của em tôi vốn không phải là người tốt đẹp gì rồi, thêm một lần hạ lưu nữa cũng không sao!" Lạc Thiên Uy nhún vai, nói như không sao cả.

"Hừ!" cô quay mặt qua chỗ khác, không muốn để ý đến hắn:"Anh đi ra ngoài đi!"

"Chờ em ăn xong những thức ăn này tôi sẽ tự nhiên rời đi!" con ngươi tĩnh mịch của hắn nhìn cô, bưng lên một chén cháo, ân cần nói:"Uống chén cháo loãng này trước đi, nó tốt cho dạ dày của em bây giờ hơn".

"Không cần anh quan tâm!" Lạc Tích Tuyết lấy tay hất đổ chén cháo trên mặt đất, trốn trong chăn không để ý đến hắn nữa.

Lạc Thiên Uy cũng không có tức giậ, hắn biết cô còn hận hắn nên hắn muốn cho cô có thời gian thích ứng. Dù sao từ việc một người em cùng cha khác mẹ lại biến thành người đàn ông của mình bất cứ người nào cũng khó chấp nhận ngay được.

"Tích Tuyết, húp chén cháo này đi!" hắn hướng về phía người đang vùi đầu vào trong chăn nói.

"Không muốn!" giờ cô không có chút tâm tư nào để ăn uống cả.

Lạc Thiên Uy nghiêng người tiến tới gần cô, vén chăn trên người của cô ra cúi đầu ngậm lấy vành tai của cô:"Chẳng lẽ em thích phương thức lúc nãy tôi cho em ăn sao?"

"Không cần!" cô lập tức căng thẳng, cảnh giác ngồi dậy nhìn hắn.

Trong mắt Lạc Thiên Uy chợp động nhu tình nhìn hắn, hắn dùng cái muỗng khuấy chén cháo trong tay lên, múc một ngụm nhỏ, nhẹ nhàng thổi sợ làm bỏng cô.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn hành động của hắn, trong ấn tượng của cô hành động như thế này chỉ có mẹ mới làm cho cô thôi.

Trong lúc nhất thời trong lòng của cô dâng lên cảm xúc phức tạp.

Một hồi như thiên sứ dịu dàng, một hồi lại như ác ma, rốt cuộc đâu mới là con người thật của hắn đây?

"Mở miệng nào, ngoan ngoãn húp cháo!"

Hắn để muỗng cháo bên môi của cô, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn hắn chần chừ không có mở miệng.

"Rốt cuộc thì đâu mới là con người thật của anh?" cô lẩm bẩm không nhịn được mở miệng hỏi.

Lạc Thiên Uy ngưng trọng nhìn cô, ánh mắt sáng quắc:"Mặc kệ tôi là ai, cũng không cần biết sau này tôi có thành người nào thì tôi vẫn chỉ là Lạc Thiên Uy của mình em - Lạc Tích Tuyết!"

Lạc Tích Tuyết giật mình nhìn hắn, nghe được lời thổ lộ đó của hắn làm cho trong lòng cô có khó chịu không sao tả được.

Một người chỉ mới có mười sáu tuổi lại còn là em trai cùng cha khác mẹ của cô, hai người bọn họ thật sự có tương lai sao?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Do bị hắn bắt ép ăn nên thể lực của cô phục hồi không ít, tinh thần cũng sảng khoái hơn rất nhiều. lạc Thiên Uy cho bác sĩ đến kiểm tra cho cô lần cuối thấy cô đã hồi phục hẳn nên ra lệnh cho thủ hạ làm thủ tục xuất viện cho cô.

"Tôi muốn về nhà!" lạc Tích Tuyết lại hướng hắn nói ra yêu cầu cũ.

Nhưng hắn lại không nói gì hết, chỉ cầm hành lý của cô lên cưỡng chế ôm cô đi vào xe riêng.

Dọc đường đi cô luôn không ngừng muốn đòi về nhà nhưng hắn vẫn giữ thái độ trầm mặc như cũ làm cô không thể không tức giận.

Nhưng khi cô thấy biệt thự của Lạc gia hiện ra trước mắt mình thì quả thật mừng rỡ, rốt cuộc hắn cũng làm theo ý của cô. Không đợi Lạc Thiên Uy mở cửa xe cô đã nhảy vội xuống xe chạy ngay vào biệt thự.

Vừa vào phòng khách thấy ngay bóng dáng cao lớn của Lạc Chấn Long ngồi trên ghế sofa làm cho quả cân trong lòng cô dần dần buông xuống. Có ba ở đây hắn sẽ không đối với cô giở trò gì.

"Ba!" lạc Tích Tuyết chủ động tiến lên trước thân mật ôm lấy cánh tay của Lạc Chấn Long.

"Tốt rồi, Tuyết nhi đã trở lại!" Lạc Chấn Long sủng ái sờ sờ cái trán của con gái, không thấy cô mấy ngày qua hắn cũng nhớ cô.

Mặc dù cô không phải là đứa con mà hắn thích nhất nhưng dù sao cũng là con gái ruột của hắn nên hắn cũng thương đứa con gái này vô cùng.

Lúc này Lạc Thiên Uy cũng từ ngoài cửa đi vào, Vi Tĩnh Nam vừa thấy hắn lập tức tiến lên đón. Hắn chỉ lạnh nhạt chào hỏi liền đẩy cô ta ra đi tới trước mặt của Lạc Chấn Long:"Ba!"

"Ừ!" Lạc Chấn Long đáp lại một tiếng, thấy con trai trở về hắn liền nghĩ ngay đến công việc nên bảo Lạc Thiên Uy lên phòng của hắn còn Lạc Tích Tuyết thì đi nghỉ ngơi.

Cô liền gật đầu đồng ý nhưng vừa mới lên phòng, mở cửa thì bị một đôi bàn tay có lực kéo cô vào trong, ngay sau đó đóng cửa phòng lại.

"A … Thiên Uy!?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người trước mắt, không phải hắn cùng với ba vào thư phòng của ba nói chuyện công việc rồi sao? Thế nào lại nhanh như vậy?

"Anh làm gì đấy?" cô dùng sức tránh hắn, lòng cô vẫn còn sợ hắn vô cùng. Mỗi lần hắn xuất hiện hắn sẽ dọa cô chết mất.

"Tôi nghĩ, chúng ta cần nói chuyện một chút!" lạc Thiên Uy đốt một điếu thuốc, con ngươi thâm u nhìn cô.

"Nói chuyện gì?" lạc Tích Tuyết sửng sốt, trong mắt xẹt qua tia phức tạp nhưng sau đó gật đầu một cái:"Được rồi!"

"Quan hệ của chúng ta vẫn tiếp tục!" lạc Thiên Uy không nhanh không chậm nói ra những chữ này.

"Cái gì?" sắc mặt của cô tái nhợt, không tin được nhìn hắn:"Anh điên rồi sao? Nơi này là Lạc gia, tôi là chị của anh "

"Tôi không quan tâm đây là nơi nào cũng không quan tâm em là ai, tôi chỉ quan tâm em là người con gái mà tôi yêu nhất, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng đừng mong trốn tránh tôi" Lạc Thiên Uy nắm cằm của cô, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, giọng nói bá đạo, không cho phép cự tuyệt.

Cô cho rằng trở về Lạc gia có thể né tránh hắn sao? Về đây chỉ làm thêm có nhiều lý do để gần cô hơn mà thôi.

"Cái này không thể nào!" cô thẳng thừng cự tuyệt. "Quan hệ của hai chúng ta sẽ không thể nào thay đổi được, tuyệt đối không thể, dù bây giờ hay sau này đi chăng nữa cũng vậy thôi!"

"Vậy nếu như em mang thai của con của tôi thì sao?" tròng mắt đen của hắn nhíu lại, bỗng nhiên vươn tay ra kéo cô lại gần, đem cô chống lên vách tường, hô hấp nóng rực phun lên gò má trắng nõn của cô:"Chị thân mến, nếu như chúng ta có đứa bé, em nói coi chúng ta còn có thể nào làm chị em được nữa không? Hả?"

---------- BỔ SUNG THÊM ----------

sao 1 chương mà nó dài thế không biết nữa. haiz.

93. Chương 93 : Dơ Bẩn, Hoàn Toàn Dơ Bẩn.

"Anh không sử dụng biện pháp nào hết?" trái tim của Lạc Tích Tuyết căng thẳng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Kể từ khi cô cùng hắn xảy ra quan hệ cũng được chừng mười ngày rồi, lần đầu tiên rất dễ mang thai, nếu thật sự hắn không sử dụng bất kỳ biện pháp ngừa thai nào cả thì nói không chừng cô có khả năng mang thai rất cao.

"Tôi luôn muốn nó trực tiếp nhất!" Lạc Thiên Uy mập mờ đến gần, đưa tay vuốt ve bụng của cô nói:"Nơi này không chừng đã có kết tinh tình yêu của chúng ta rồi đấy".

Trong lòng cô phát lạnh một hồi, nhất thời tức giận:"Anh…. Khốn kiếp!"

Lạc Thiên Uy nhìn cô không hề chớp mắt, sóng mắt tà tứ nói:"Em hiện tại còn cho rằng tôi với em là quan hệ chị em sao? Chuyện thân mật nhất chúng ta cũng đã làm?" vừa nói tay của hắn không an phận chui vào trong váy của cô.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào đây?” trong mắt của cô giờ phút này tràn đầy tức giận, không kiềm nén được lên tiếng cảnh cáo:”Nếu như anh đem chuyện của chúng ta nói cho người thứ ba biết, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh”.

Khóe môi của Lạc Thiên Uy nhấc lên nụ cười tà ác:”Tôi tạm thời còn không muốn cho ai ở Lạc gia biết chuyện này đâu,bởi vì tôi cảm thấy… làm chuyện vụng trộm với em sẽ kích thích hơn!”

“Anh…” lạc Tích Tuyết tức giận nhìn chằm chằm hắn, trên mặt một mảng trắng bệch, cô ẩn nhẫn lửa giận:”Nói xong rồi có phải không? Nói xong rồi thì anh có thể đi được rồi!”

“Tích Tuyết, nhanh như vậy muốn đuổi tôi đi sao? Nhưng tôi không muốn đi giờ phải làm sao đây?” hắn duỗi cánh tay ra đem cả người của cô bế lên đặt trên chiếc giường rộng lớn.

“Lạc Thiên Uy, anh muốn làm gì? Buông tôi ra!” tâm của cô chợt co rút lại, kinh hoảng hô to:”Nơi này là Lạc gia, anh không thể làm loạn được”.

“Sợ cái gì? Tôi đã khóa cửa rồi!” Lạc Thiên Uy lơ đễnh nói, gương mặt tuấn tú tiến tới gần cô hơn.

“Không cần, Lạc Thiên Uy anh điên rồi có phải hay không?” Lạc Tích Tuyết vội vã lớn tiếng trách móc, trên mặt một mảng đỏ ửng, đôi tay dùng sức đánh trên ngực hắn.

Nhưng sức lực của cô đối với hắn giống như đang gãi ngứa cho hắn vậy, lòng của cô nhất thời nóng như lửa đốt.

“Lạc Tích Tuyết, nếu như em muốn cho tất cả người trên dưới Lạc gia biết chuyện của chúng ta thì em cứ kêu to lên đi, tôi không có vấn đề gì cả, dù sao ba có tới, tôi cũng sẽ không dừng lại việc chiếm đoạt em đâu” khóe miệng của hắn nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn tà ác cắn vành tai của cô tốt bụng nhắc nhở.

Thân thể của cô lập tức cứng lại, cô biết rõ hắn không phải đang hù dọa cô, cô hiểu rõ con người của hắn, có chuyện gì hắn nói mà hắn không làm được đâu? Hắn căn bản là ma quỷ, tới đây để hành hạ cô.

Lạc Thiên Uy đã sớm đè thân thể của cô ở trên giường lớn, hai cánh tay gắt gao giữ chặt hai cánh tay của cô làm cô có muốn giãy giụa cũng không được. Cô chỉ có thể oán hận nhìn hắn, bộ ngực vì vậy mà kịch liệt phập phồng, nhìn hai mắt đang đầy hỏa diễm của hắn.

Cho đến khi môi của hắn càng lúc càng tiến đến gần cô, tim của cô đập càng ngày càng nhanh, tâm như chợt mất đi.

“Ưm… anh đừng đụng vào tôi!” cô sợ hô to, nhưng không kịp nữa rồi, bởi vì chính xác thì Lạc Thiên Uy đã bắt được môi của cô, cô có muốn trốn cũng không thể trốn được, tránh cũng không thể tránh.

“Dù sao chúng ta cũng đã từng làm qua, giờ có thêm lần thứ hai hay thứ ba cũng có gì khác nhau đâu?” một bên hắn hôn gò má tái nhợt của cô, một bên nhẹ nhàng trấn an.

Nụ hôn nóng bỏng lại vô cùng cuồng nhiệt.

Thân mật ma sát, trằn trọc mà mút, đẩy đưa, kẻ trốn ta tìm, Lạc Tích Tuyết đang chống đỡ lồng ngực của hắn càng ngày càng không có lực nữa rồi.

Lạc Thiên Uy nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm nhẹ môi của cô, nhàn nhạt phát họa nó, cảm giác ẩm ướt làm cho cô sợ nhưng cũng kích động vô cùng.

Nhưng một chút lý trí còn sót lại làm cho cô cắn chặt răng lại, quật cường không cho lưỡi của hắn xâm nhập vào trong.

Lạc Thiên Uy cũng không gấp gáp, đầu lưỡi ướt át của hắn lướt qua khuôn mặt của cô, liếm hôn vành tai nhạy cảm của cô, cuối cùng ngậm trong miệng thỏa thích mà mút, kỹ xảo vô cùng điêu luyện trêu ghẹo cô.

Bàn tay ấm áp của hắn cũng rời đi mông của cô chuyển đến trước ngực, cởi từng cút áo sơ mi trên người của cô ra.

“Không cần!” ý thức được việc làm của hắn, Lạc Tích Tuyết kinh hãi hít vào một hơi, theo phản xạ cô muốn hé miệng hô to nhưng Lạc Thiên Uy lại nhân cơ hội này chiếc lưỡi chui vào trong miệng của cô, thăm dò

mỗi ngõ góc trong miệng của cô, không chút kiêng kị đoạt lấy, kịch liệt dây dưa dường như muốn chạm đến linh hồn của cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy không khí trong lồng ngực của mình dần dần bị hút đi, cô không kiềm hãm được khẽ rên lên một tiếng kiều mị, đưa tay ôm lấy sống lưng của hắn, gương mặt đỏ ửng, hàng mi nhẹ nhàng lay động.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô như vậy làm áu trong người của Lạc Thiên Uy như chảy ngược lại vậy, nụ hôn của hắn ngày càng nóng bỏng giống như muốn gặm nuốt cô vậy. hoặc như muốn hòa tan cô chung với hắn.

Nụ hôn này kéo dài như nửa thế kỷ, quần áo của hai người giờ phút này đã rải đầy trên mặt đất, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, mười ngón tay đang vào nhau, sau đó đột nhiên động thân tiến vào thân thể của cô, động tác vừa nhanh vừa dứt khoát.

"A..." Lạc Tích Tuyết không thể nào ngăn chặn bản thân phát ra âm thanh nỉ non như vậy, thân thể bị xâm nhập mang đến cho cô cảm giác khoái lạc nhưng lý trí lại không chấp nhận điều đó làm cho cả người cô như đang rơi vào thế giới không thể nào thoát được nữa.

"Đáng chết! Chặt quá!" Lạc Thiên Uy chửi thề một tiếng, trong mắt bắn ra tia dục vọng không chút nào che giấu.

Cô cứ chặt khít như vậy giống như lần đầu tiên làm cho hắn không thể nào kiềm chế được.

"Tại sao không bỏ qua cho tôi?' trong mắt của cô tràn đầy bất lực, trên mặt mang theo nước mắt, nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt đen của Lạc Thiên Uy.

"Bởi vì em là của tôi!" Lạc Thiên Uy cúi đầu, ở trên bờ môi của cô rơi xuống nụ hôn êm ái:"Tôi muốn em hiểu, cho dù có trở lại Lạc gia em cũng không thể nào tránh được tôi đâu!"

Bàn tay nóng rực của hắn ôm lấy hông của cô, lúc lên lúc xuống, dùng sức bãi động thân thể của cô.

Thanh âm quỷ mị lọt vào tai của cô như thanh âm của ma quỷ làm cô không cách nào tránh né được.

"Không cần, tôi không muốn, xin anh bỏ qua cho tôi có được không? Không nên ở chỗ này, van xin anh!" lông mi của cô run rẩy biểu thị sự sợ hãi trong lòng của cô.

Cô kinh hoảng không ngừng uốn éo người, nhưng không biết lmaf như vậy càng làm cho chỗ hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ. Giờ phút này con ngươi thâm thúy của Lạc Thiên Uy bùng lên ngọn lửa mang tên dục vọng, nhiệt độ trên cơ thể như muốn đốt cháy cô.

Mặc dù hắn đã hết sức ẩn nhẫn không muốn làm cô bị thương nhưng vẻ đẹp của cô làm cho hắn không thể nào kiềm chế được nữa. Hắn không thể nào khống chế lực đạo được nưa rồi, hắn căn bản không dừng lại được nữa, thân thể không nghe theo hắn nưa rồi.

Chỉ biết đoạt lấy, chạy nước rút, rồi lại đoạt lấy,....

"A, đau quá!" cô khổ sở kêu lên, vô luận là thân thể hay tâm hồn, cô đã đến cực hạn rồi.

Chỉ là cô càng như vậy thì Lạc Thiên Uy lại càng hưng phấn. Cái loại cảm giác khuây khỏa đó đưa cả hai người đến thế giới của khoái lạc.

Một tay hắn nắm lấy hông của cô, một tay nâng chân của cô lên cao làm cho hắn xâm nhập càng lúc càng sâu hơn, sau đó bắt đầu ở trong thân thể của cô mạnh mẽ đâm tới.

Cứ như vậy một lần ba lượt. Lạc Tích Tuyết không thể nhớ được hắn đã làm bao nhiêu lần.

Thống khổ khó tả.

Là tâm đau hay thân đau.

Nước mắt, từng giọt, từng giọt rơi xuống và biến mất ở chiếc gối trắng tinh.

Cuối cùng cô không còn cảm giác gì được nữa, máy móc theo hắn, để hắn muốn làm gì thì làm.

Lạc Thiên Uy ôm chặt thân thể của cô, không cho cô có đường lui. Ga giường nhăn nhúm, dưới đất trải đầy quần áo của hai người. tất cả đều bẩn thỉu không chịu nổi, quan hệ của bọn họ càng thêm bẩn thỉu không chịu nổi, toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài không chỗ nào là không bẩn.

Chỉ là hắn ngại như thế chưa đủ bẩn nên hắn không ngừng biến đổi tư thế, càng không ngừng biến đổi địa phương, làm tình ở mọi góc trong căn phòng, từ trên giường, trên tường, đến mặt đất, trên bàn, tất cả đều dính đầy dấu vết hoan ái của bọn họ.

Dơ bẩn, hoàn toàn dơ bẩn!

Toàn thế giới cũng trở nên dơ bẩn!!!

Lạc Tích Tuyết trở nên vô lực, chỉ là ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà, chỉ chờ hành hạ này sẽ mau chóng kết thúc.

Tại sao còn không kết thúc vậy?

Chết, không được; sống, cũng không xong.

Cô rốt cuộc nên làm gì đây?

Nươc mắt đã chảy khô từ lúc nào nhưng người đàn ông ở trên người vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. hắn còn phải làm bao lâu nữa đây, cô còn phải chịu bao lâu nữa đây?

Rốt cuộc hắn cũng đạt đến cảm giác khoái lạc, phát ra một tiếng gầm nhẹ, cả người run rẩy, bắn vào trong người cô mầm mống của hắn, đột nhiên lúc nãy cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Tiểu thư, cô có ở trong phòng không ạ?" là thanh âm của dì Ngô.

Thân thể của cô run lên, sắc mặt đại biến, dì Ngô có chìa khóa phòng của cô nếu như dì đi vào thì sao? Trong lòng một hồi gấp gáp, thân thể cũng căng lên, Lạc Thiên Uy còn ở trong thân thể của cô nhất thời bị phản ứng này của cô làm cho bùng cháy, nhưng hắn không thể không kiềm chế lại.

"Đừng chặt như vậy!" hắn ác liệt cắn vành tai của cô, bất mãn nhắc nhở cô.

Lạc Tích Tuyết vừa định quay đầu mắng hắn chỉ nghe thấy ngoài cửa lại truyền đến âm thanh của dì Ngô:"Lão gia!"

Hỏng bét, không phải ba đến tìm cô chứ?

94. Chương 94 : Vụng Trộm Kích Thích.

"Lão gia!" dì Ngô khom lưng, cung kính hô một tiếng.

Lạc Chấn Long ừ một tiếng, đi tới cửa phòng của Lạc Tích Tuyết.

"Tích Tuyết, nghỉ ngơi xong, cũng nhanh xuống dưới lầu dùng cơm, mọi người trong nhà đều đang chờ con đấy!" Lạc Chấn Long gõ cửa thúc giục.

Sống lưng của cô căng thẳng, thở cũng không dám thở mạnh, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm cánh cửa, tâm như muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng Lạc Thiên Uy cũng không có bỏ qua cho cô, hắn giống như càng có thêm kích thích, gia tăng tốc độ, như một mãnh thú khát máu, ở trong cơ thể của cô mạnh mẽ đâm tới.

Lạc Tích Tuyết cắn răng, cực độ xấu hổ. Hắn ác ý cử động, cộng thêm áp lực ngoài cửa phòng làm cho thân thể của cô hết sức căng thẳng.

"Lạc Thiên Uy, đừng như vậy, mau ra đi!"sắc mặt của cô vừa khẩn trương lại vừa sợ, cô hốt hoảng quay đầu nhìn Lạc Thiên Uy, dùng giọng nói nhẹ hết mức có thể chỉ để hai người nghe được.

"Em xác định?" Lạc Thiên Uy ngoắc ngoắc môi, ánh mắt cực kỳ yêu mị, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang không ngừng hoảng sợ của cô, đôi mắt lóe ra tia sáng tà ác:"Tôi mà ra ngoài là em sẽ khó chịu đấy!"

“Khó chịu cái đầu anh!” cô tức giận mắng hắn, chợt Lạc Thiên Uy cúi đầu, ngậm hai cánh môi hồng nhuận ướt át của cô, cô vô thức rên rỉ một tiếng.

Mà thanh âm này cũng đúng lúc làm cho người ngoài cửa nghe thấy.

“Tích Tuyết, con đang ở trong phòng sao?” Lạc Chấn Long có chút tức giận gõ cửa.

Thân thể của cô run lên, vừa định trả lời, Lạc Thiên Uy lại cúi đầu ngăn chặn môi của cô. Chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn chui vào trong miệng của cô, quấn lấy chiếc lưỡi thơm, không ngừng mút, làm cô muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là dây dưa cùng hắn mang theo thanh âm cầu xin.

“Không cần, cầu xin anh, mau dừng lại ngay đi, không cần ngay bây giờ có được không?” toàn thân cô run rẩy:”Ba vẫn còn ở bên ngoài”.

Lạc Thiên Uy chạm khẽ cánh môi hơi sưng của cô, thở dốc nói:”Bảo bối, không cần khẩn trương, bọn họ không thể vào đây được đâu”.

“Nhưng…” cô vẫn không yên lòng, gấp đến độ muốn rơi lệ, nhưng thân thể lại lần nữa bị hắn xâm phạm làm cô dần dần run lên.

“Còn nói không muốn? Có bọn họ đứng ở bên ngoài không phải càng tốt hơn sao? Em sẽ càng thêm nhạy cảm.” Lạc Thiên Uy ngậm lấy vành tai của cô, đôi tay nắn bóp đôi gò bồng đảo của cô.

“Anh….” Cô nói chưa hết câu thì Lạc Thiên Uy hung hăng đâm vào làm cô không nhịn được nữa hô lên một tiếng:”A!”

Lúc này Lạc Chấn Long xác nhận con gái đang ở trong phòng nên thanh âm của hắn càng ngày càng dồn dập hơn:”Lạc Tích Tuyết, con ở trong phòng làm gì? Nếu không mở cửa ba sẽ trực tiếp đi vào đấy?”

“Không cần! Ba không nên vào!” cô lớn tiếng nói, nhưng Lạc Thiên Uy cơ hồ không muốn cô phân tâm nên hắn gần như cuồng nhiệt hôn cô, lửa nóng bá đạo không ngừng dây dưa với cô, một giây cũng không muốn buông ra.

“Dì Ngô, đem chìa khóa của phòng tiểu thư lại đây cho tôi!” Lạc Chấn Long đang vô cùng tức giận vì cô dám không nghe lệnh của hắn, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hắn đem chìa khóa cắm vào lỗ khóa, chuyển động một cái đẩy cửa đi vào.

Nghe được tiếng mở cửa phòng, cô vô lực nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt vô tình chảy xuống.

Nếu như ba phát hiện cô và em trai ở trên giường làm nên loại sự tình này không biết ba sẽ giận dữ cỡ nào, ba có thể trong cơn nóng giận đánh chết cô hay không? Sẽ như vậy chứ, bởi vì cô cùng em trai quả thật dơ bẩn quá rồi.

Tội ác như vậy đáng bị mọi người khinh bỉ cùng nhổ mạ.

1 giây trước khi cửa phòng được mở ra, đột nhiên có âm thanh của một người làm nữ vang lên:”Lão gia, tiểu thư đang ở phòng tắm hiện tại người đi vào có chút không tiện”.

“Tắm?” Lạc Chấn Long sợ run lên, trên mặt tức giận dần dần được sự lúng túng thay thế.

“Đúng vậy ạ, mới vừa rồi tiểu thư còn phân phó tôi chuẩn bị quần áo cho tiểu thư!” Người làm nữ càng kiên định nói.

“Vậy ta đi gọi Lạc Thiên Uy trước!” hắn lần nữa đóng cửa phòng, xoay người hướng người nữ giúp việc phân phó:”Tiểu thư tắm xong ra ngoài ngươi nói tiểu thư động tác nhanh lên một chút, ta buổi tối có việc đi ra ngoài nên không có nhiều thời gian để dùng cơm”.

“Vâng, lão gia!” người làm nữ gật đầu một cái, cũng lui xuống theo.

Nghe được tiếng bước chân của ba cùng người làm nữ, thần kinh của cô giờ phút này mới được thả xuống.

Thì ra Lạc Thiên Uy đã sớm đem mọi chuyện an bài thỏa đáng, cho nên hắn mới không để ý mọi chuyện tiếp tục muốn cô như vậy, bởi vì tất cả mọi chuyện hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Tích Tuyết, sợ sao?" tròng mắt của hắn phát ra tia sáng lung linh. Hắn nghiêng người đến gần cánh môi của cô, ánh mắt càng trở nên mị hoặc "Tôi vẫn còn cảm thấy kích thích đây?"

"Anh... khốn kiếp!" Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, tiện tay cầm lên một cái gối, hướng về phía hắn đập tới tấp.

Lạc Thiên Uy mặc cho cô đánh hắn, hắn vẫn ôm chặt thân thể của cô như cũ, ở bên tai của cô thở hổn hển:"Em còn có khí lực như vậy? Xem ra mới vừa rồi tôi chưa có dùng hết sức!"

Nói xong, hắn khắc chế không được, lần nữa hung hăng đoạt lấy cô.

Đến khi kết thúc là lúc cô đang ở trong phòng tắm, dưới ánh đèn mờ ảo, những vết hôn lớn nhỏ trải dài từ cổ cho đến toàn thân, tên biến thái này không chịu tha cho cô, mỗi lần đều hành hạ cô đến lúc không còn sức lực mới hài lòng.

"Tích Tuyết, chấp nhận tôi khó như vậy sao?" Lạc Thiên Uy từ phía sau ôm lấy hông của cô, nhu tình tỉ mỉ hôn đầu vai của cô.

Hắn đối với cô khát vọng quá rồi, mà cô lại không nghe lời hắn, mỗi lần đều làm cho hắn tức giận không kiềm chế được. Có lẽ lần sau so với lần này càng thêm mãnh liệt hơn!

95. Chương 95 : Hắn Đính Hôn.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ cắn môi yên lặng cầm lấy khăn lông lau thân thể của mình. Lau sạch những nơi mà bị Lạc Thiên Uy hôn qua, sợ bị người khác phát hiện ra có gì đó không đung nên cô cố gắng chà xát thân thể của mình.

Thật vất vả mới tắm xong, Lạc Tích Tuyết thay bộ quần áo sạch sẽ ra ngoài, không ngờ Lạc Thiên Uy đang ở ngoài cửa chờ cô.

"Đi thôi" Lạc Thiên Uy môi mỏng nở ra một nụ cười tươi rói, chủ động kéo tay của cô, đôi con ngươi nóng bỏng nhìn cô không hề chớp mắt.

Cô theo bản năng né tránh lạnh lùng nói:"Anh đi xuống trước đi, một hồi tôi sẽ xuống".

Hai người bọn họ mà cùng đi xuống không khác gì nói ọi người biết giữa hai người có chuyện gì đó mờ ám.

"Em sợ?" tròng mắt thâm thúy của hắn dâng lên một nụ cười tà khí, tựa như xem thấu suy nghĩ của cô.

Lạc Tích Tuyết sợ run lên, liền vội vàng phủ nhận:"Tôi không có!"

"Lần sau nên ngoan ngoãn nghe lời tôi, nếu không không biết tôi sẽ lỡ miệng nói ra quan hệ của chúng ta cũng nên" Lạc Thiên Uy tiến tới gần cô hơn, bóng dáng cao lớn phủ xuống, uy hiếp nói.

"Anh dám đem chuyện của chúng ta nói ra tôi sẽ không tha thứ cho anh". Lạc Tích Tuyết trừng mắt ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn hạ thấp mặt xuống, đôi môi mỏng hướng đôi môi đỏ mọng của cô, cuồng vọng nói:"Không muốn tôi nói ra cũng được thôi, chỉ cần lần sau em chủ động lấy lòng tôi".

Lạc Tích Tuyết lần nữa cảm thấy vô lực, cô quay đầu đi chỗ khác, Lạc Thiên Uy tà nịnh cười cười, đôi tay bỏ vào túi quần đi thẳng xuống lầu.

Nhìn bóng lưng của hắn rời đi, trong mắt của cô tràn đầy thống hận. Cô chưa từng cảm thấy ghét một người như thế này.

Hắn chiếm đoạt cô còn chưa đủ, lại muốn cô yêu hắn, lấy lòng hắn? Điều này sao có thể? Cho dù đàn ông khắp thế giới này có chết hết, cô cũng sẽ không yêu hắn.

Bữa ăn tối tràn đầy hương vị, trên bàn đầy thức ăn ngon, rượu thơm, cái gì cần có cũng đều có. Lúc Tích Tuyết đi xuống cô chọn chỗ ngồi xa Lạc Thiên Uy nhất.

“Ngồi xa như vậy làm gì? Tới gần một chút, ngồi bên cạnh Lạc Thiên Uy đi, hai con là chị em làm gì mà xa lạ như thế?” Lạc Chấn Long bỏ tờ báo trong tay xuống, chuẩn bị dùng cơm, thấy Tích Tuyết ngồi xa cách như thế liền cảm thấy không vui.

“Dạ!” Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ gật đầu một cái, chỉ có thể cắn răng ngồi xuống bên cạnh Lạc Thiên Uy, sắc mặt có chút khó coi.

Lạc Chấn Long nhìn sắc mặt có chút khác thường của con gái không khỏi nghi ngờ hỏi:”Thế nào? Không tình nguyện sao, không phải con với Thiên Uy có gì mâu thuẫn chứ?”

“Không có, không có”. Cô vội vàng lắc đầu, thần sắc có chút khẩn trương.

“Không có? Nhìn sắc mặt của con kìa, không phải tên tiểu tử thúi này khi dễ con chứ?” Lạc Chấn Long suy nghĩ tâm tư của con gái.

Lạc Tích Tuyết lúng túng lắc đầu:”Không có ạ! Thiên Uy rất tốn trọng con!” nói xong, cô không quên liếc người bên cạnh một cái, thấy hắn đang cười một nụ cười xấu xa, trong bụng của cô run lên.

“Vậy thì tốt!” Lạc Chấn Long gật đầu một cái, ý bảo người nhà có thể dùng cơm.

Không khí hòa thuận quay quanh bữa ăn, thỉnh thoảng có vài câu nói chuyện.

Vi Tĩnh Nam gắp thức ăn bỏ vào chén của Lạc Thiên Uy, sắc mặt đỏ lên. Còn Lạc Thiên Uy chỉ cười nhạt, chớp mắt đem miếng thức ăn kia bỏ vào chén của Lạc Tích Tuyết:”Chị, em không thích ăn cá, chị ăn giúp em đi!” hắn hướng Lạc Tích Tuyết tà mị cười.

Cô thiếu chút nữa là bị sặc. Còn Vi Tĩnh Nam thì đem ánh mắt căm tức hướng về phía cô. Trong lúc nhất thời Tích Tuyết lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc ấy giọng nói của Lạc Chấn Long vang lên:”Tích Tuyết, tuần sau là sinh nhật của con, con muốn quà sinh nhật như thế nào?”

“Dạ?” Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới sinh nhật của mình gần đến.

“Cảm ơn ba, con còn chưa nghĩ ra đợi con nghĩ ra sẽ nói với ba sau” cô khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói. Đối với sinh nhật này cô cũng không quá quan tâm.

Lạc Chấn Long đột nhiên đề nghị:”Không bằng ba tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho con”.

“Ba?” Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, có chút thụ sủng nhược kinh, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ba chủ động tổ chức sinh nhật cho cô.

Khi còn bé chỉ có mẹ mừng sinh nhật với cô nhưng lần này ba lại chủ động làm cô rất vui mừng.

“Cứ quyết định như vậy, thời gian cùng địa điểm đến lúc đó ba sẽ nói sau”. Lạc Chấn Long quyết định nói.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, rất vui vẻ, còn trên mặt của dì ghẻ cùng Vi Tĩnh Nam thì tràn đầy ghen tị.

Lớp học.

“Tích Tuyết, cậu không sao chứ?” Trần Tiểu Mạt quan tâm hỏi thăm cô.

“Mình thì có thể có chuyện gì?’ cô buồn bực nháy mắt mấy cái, mấy ngày qua ba vì cô mà tổ chức sinh nhật, Thiên Uy thì không có làm phiền tới cô, cô vui vẻ còn không kịp thì có chuyện gì làm cô buồn chứ.

“Tích Tuyết chẳng lẽ cậu không biết sao?” Trần Tiểu Mạt mở to cặp mắt, lấy hết dũng khí nói với cô:”Tiếu Vũ Trạch chuẩn bị kết hôn với Phí Lệ”.

“Cái gì?” toàn thân cô cứng đờ.

“Tích Tuyết, cậu không sao chứ?” Tiểu Mạt lo lắng hỏi, trong lòng thầm trách mình nhiều chuyện, sớm biết vậy đã không nói cho Tích Tuyết biết.

“Không sao” Lạc Tích Tuyết lau nước mắt trên mặt, cố gắng bình phục tâm tình, tận lực dùng giọng nói bình thường nhất hỏi:”Chuyện khi nào vậy?”

“Khoảng một tuần trước,thời gian mà cậu không có ở đây? Mà lúc đó cậu đi đâu tại sao mình gọi điện cho cậu mà lại không liên lạc được, thậm chí đến nhà cậu tìm cậu cũng không có cậu ở nhà?” Tiểu Mạt nhắc đến chuyện này kình ngạc hỏi.

“A, tại mình có việc nên rời khỏi nhà một vài ngày” Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, đoạn thời gian đó cô bj Thiên Uy giam giữ nên không thể nào liên lạc được với bên ngoài, giờ lại càng không nên cho Tiểu Mạt biết.

“Có việc gì?” Trần Tiểu Mạt tò mò muốn biết nhiều hơn.

“Chỉ là chuyện gia đình thôi, không có gì lớn đâu”. Cô thản nhiên trả lời.

Thì ra chuyện kết hôn ai cũng biết chỉ có mình cô ngốc nên mới là người biết sau cùng.

Lúc về nhà cô tự nhốt mình trong phòng, hồi tưởng lại những kỷ niệm đã từng trải qua giữa cô và Tiếu Vũ Trạch, có chút không đành lòng.

“Anh Vũ Trạch, chúng ta kiếp này không có duyên rồi”. Lạc Tích Tuyết tự lẩm bẩm, trên mặt đầy ưu thương.

“Không cho phép em nghĩ đến hắn nữa!” sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng của Lạc Thiên Uy.

Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn vội vàng để hình xuống, xoay người sang chỗ khác:”Thiên Uy?” kể từ hôm ba nói tổ chức sinh nhật cho cô đã mấy ngày cô không có nhìn thấy hắn.

“Không cho em nhớ đến hắn nữa! trong lòng em chỉ có thể có tôi!” gương mặt của hắn trầm xuống, đi tới trước mặt của cô, nắm chặt hai vai của cô bá đạo nói.

“Chẳng lẽ tôi nghĩ đến ai cũng cần đến sự cho phép của anh hay sao?” Lạc Tích Tuyết không khỏi cười lạnh nói.

“Hắn chuẩn bị kết hôn cùng người con gái khác, đã không nhớ đến em nữa rồi, em còn nghĩ đến hắn làm gì?” mặt Lạc Thiên Uy như băng không chút cảm xúc, đoạt lấy tấm hình trên tay của cô, xé nó thành những mảnh nhỏ.

96. Chương 96 : Đố Kỵ Làm Mất Khống Chế!

“Không!!!” Lạc Tích Tuyết vội vàng ngăn cản, hắn tại sao có thể xé bỏ tấm hình của cô cùng anh Vũ Trạch, đó là tấm hình kỷ niệm còn lại duy nhất giữa hai người.

Trong mắt Lạc Thiên Uy không đè nén được cơn tức giận:”Em cứ như vậy thích hắn? Biết hắn cùng người con gái khác kết hôn em cũng không tức giận?”

“Tôi tin tưởng anh ấy chắc chắn có nỗi khổ tâm, chính tôi cũng không xứng đáng với anh ấy!” Lạc Tích Tuyết đoạt lại tấm hình đem nó giữ thật chặt ở trong ngực, tròng mắt ưu thương nói.

Nếu như không phải do hắn nhốt cô, cô sớm đã cùng anh Vũ Trạch bỏ trốn đến nơi khác, hiện tại anh Vũ Trạch cưới người khác muốn trách thì trách cô không tốt đã phản bội anh ấy trước.

“Hắn là người đàn ông mà em muốn mang lại hạnh phúc nhất? Vậy còn tôi thì sao?” hắn quả thật bị ghen tỵ làm uốn nổi điên, hắn hung hăng nhìn thẳng vào mắt cô.

Trời mới biết mấy ngày nay hắn ở bên ngoài giúp cha kinh doanh, trong lòng có bao nhiêu nhớ đến cô, nhưng cô thì sao? Đối với hắn không có nửa điểm nhớ nhung, còn nghĩ về đến tên Tiếu Vũ Trạch đó.

“Anh?” Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười, không nhìn hắn tức giận, cô ngẩng đầu nhìn thẳng hắn nói:”Anh chỉ là em trai cùng cha khác mẹ của tôi thôi, sao tôi phải đem lại hạnh phúc cho anh”.

Tức giận ở đáy lòng hắn trào dâng, sắc mặt lập tức xanh mét:”Đáng chết, em cứ như vậy nghĩ tôi là em trai của em thôi sao?”

Lạc Tích Tuyết không có cãi lại chỉ im lặng như đó là câu trả lời của cô. Lát sau cô nói:”Anh vốn chính là em trai của tôi”.

“Nhưng tôi không muốn em làm chị của tôi!” Lạc Thiên Uy chợt dùng sức ôm cô, bá đạo tuyên bố:”Tôi không muốn chị gì cả, tôi chỉ muốn em! Ngoại trừ tôi ra, không cho phép em nghĩ tới bất kỳ người đàn ông nào khác, cũng không được thích người đàn ông nào khác”.

Lạc Tích Tuyết nghe xong vô tình cười lạnh, tựa như đang cười nhạo hắn tự cao tự đại, càng thêm giễu cợt hắn cố chấp.

“Anh có thể đoạt lấy thân thể của tôi nhưng lòng của tôi thì anh không bao giờ có được?”

Lạc Thiên Uy thoáng qua trong mắt nhất mạt hung ác, không thể nào lãnh hơn:”Tích Tuyết, tôi yêu em, cho nên không muốn làm em tổn thương, nhưng em cứ muốn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, nếu như em không lấy lòng tôi mà cứ chọc giận tôi như thế, thì tôi cũng không biết đối với em làm ra chuyện như thế nào đâu!” hắn nhìn chằm chằm mắt của cô, ánh mắt âm lãnh mà nói.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy cả người run rẩy, hắn nói như vậy là đang uy hiếp cô sao? Nếu như không tuân theo hắn, hắn sẽ đối với anh Vũ Trạch làm ra chuyện bất lợi sao?

“Lạc Thiên Uy, anh không có quyến uy hiếp tôi, càng không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi!” cô ngẩng đầu lên, không chịu thua kém nói.

Hắn yêu cô như vậy nhưng cô thủy chung lại muốn né tránh hắn như loài rắn rết, chẳng thèm ngó ngàng gì đến hắn.

“Đáng chết, em nghe kỹ cho tôi, em đã là người phụ nữ của Lạc Thiên Uy này thì bất cứ kẻ nào dám dòm ngó đến em tôi sẽ đem kẻ đó hủy diệt, em chỉ có thể là của tôi thôi”. Hắn kéo cánh tay của cô, từng câu từng chữ như nghiến răng mà nói ra.

Cô chỉ có nghe như vậy cũng không có bất kỳ hồi đáp nào, Lạc Thiên Uy thấy dáng vẻ cô không chút nào để ý thì càng tức giận hơn, kéo mạnh cánh tay kéo cô ôm vào trong ngực.

“Á?” cô sợ hết hồn, vừa phản ứng lại thì đôi môi mỏng của hắn đã đè lên môi cô.

Trời ơi, phòng của cô hiện giờ không có khóa, ngộ nhỡ giờ phút này có ai đi vào, cô biết làm sao bây giờ?

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng đẩy hắn ra, nhưng không ngờ Lạc Thiên Uy lại ôm càng chặt hơn.

“Không cần, Ưm!” cô dùng sức phản kháng, làm cho Lạc Thiên Uy càng dùng sức cạy mở hàm răng của cô ra, mùi hương bá đạo trong nháy mắt tràn đầy khoang miệng của Lạc Tích Tuyết.

Hắn dùng sức mà chiêm ngưỡng đôi môi của cô, giống như muốn trừng phạt cô, nặng nề gặm cắn.

Lạc Tích Tuyết bị hắn tấn công mạnh mẽ như thế làm cô cũng vô lực phản kháng, nhưng lý trí nói cho cô biết bọn họ còn chưa có đóng cửa nếu cứ tiếp tục hôn như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Thời điểm cô tưởng chừng như ngừng thở thì hắn lạ buông môi cô ra nhưng vẫn ôm cô chặt chẽ như vậy.

“Tại sao lại không phản ứng lại? chẳng lẽ đối với nụ hôn của tôi em cũng chán ghét như vậy sao?” Lạc Thiên Uy cảm thấy mình vô cùng thất bại.

Mà Lạc Tích Tuyết chỉ có thể vùi ở trong ngực của hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, một câu cũng không thể nói được.

Trên thực tế, cô đối với những đụng chạm của hắn không phải là không có cảm giác, nhất là Lạc Thiên Uy còn là người đàn ông đầu tiên của cô, cô đối với hắn cảm giác rất khó hình dung.

Nhưng bọn họ dù sao cũng là chị em, có tầng quan hệ này trói buộc, nhất định bọn họ không có chút tiến triển nào.

Lạc Tích Tuyết muốn nói cái gì đó, nhưng đột nhiên nghe được tiếng bước chân ngoài cửa phòng, cô vội vàng dẩy hắn ra.

“Đại tiểu thư, A! thiếu gia cũng ở đây!” Người đến là dì Ngô, bà không ngờ rằng Lạc Thiên Uy cũng ở trong phòng của tiểu thư.

Nhìn đôi môi có chút sưng đỏ của bọn họ, quần áo xốc xếch, nhất thời không khí có chút lúng túng.

“Tôi đi ra ngoài trước!” Lạc Thiên Uy phá vỡ sự yên lặng, nhìn cô một cái thật sâu, xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa mới đóng lại,dì Ngô liền đi đến bên cạnh của Tích Tuyết,nhỏ giọng hỏi:”Tiểu thư, cô cùng thiếu gia quan hệ rất tốt sao?”

“Cũng tốt”. trong lòng cô có chút phát run, cô cố ý tránh ánh mắt của dì Ngô, làm bộ dáng không để ý, ngồi trước bàn đọc sách, bổ sung thêm một câu:”Có thể là đoạn thời gian mà có hai chúng tôi ở nhà thôi, nên tình cảm có chút tốt lên”.

Dì Ngô nhìn Lạc Tích Tuyết:”Chỉ là có chút quen thuộc thôi sao? Rõ ràng tôi thấy cô cùng thiếu gia” có chút kỳ quái. Dĩ nhiên là mấy câu nói sau cùng bà không có ý định nói ra khỏi miệng.

“Cô và cậu ấy không xảy ra chuyện gì chứ?” Ngừng lại trong chốc lát, dì Ngô vẫn không yên lòng hỏi tới.

“Không có không có! Có thể phát sinh chuyện gì chứ?” Lạc Tích Tuyết lúng túng cười cười, chỉ là không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của dì Ngô, những năm này đều là do dì Ngô chăm sóc cô nên tâm tư của cô dì Ngô có thể nhìn thấu.

Chỉ là cho dù cô có gan lớn tày trời cũng không dám nói với dì Ngô cô cùng Lạc Thiên Uy có quan hệ được.

“Ai, tiểu thư!” dì Ngô thở dài một hơi, ý vị sâu xa nói:”Dì Ngô lắm mồm nhắc nhở tiểu thư một câu, Uy thiếu gia mặc dù là em trai có chung dòng máu của cô, nhưng dù sao hai người cũng là chị em cùng cha khác mẹ, huống chi năm đó mẹ của hắn cùng mẹ của cô có mâu thuẫn, cô cùng thiếu gia không nên kết giao quá sâu thì tốt hơn, tôi thấy Uy thiếu gia là một người có lòng dạ rất sâu”.

Lạc Tích Tuyết trong lòng một hồi kêu khổ, dì Ngô đã nhìn ra, thế nào không nhắc nhở cô sớm hơn? Hiện tại tất cả đã rồi cô cùng hắn chỉ sợ càng ngày càng lún sâu hơn.

“Thiên Uy mới 16 tuổi, chỉ là một thiếu niên, còn cần dạy dỗ nhiều” Lạc Tích Tuyết nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng ở trước mặt dì Ngô cô không muốn để dì Ngô hoài nghi.

“Tôi thấy Uy thiếu gia bây giờ lòng dạ như một người đàn ông trưởng thành vậy, hắn hôm nay nói với lão gia không cần tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu thư” dì Ngô tức giận nói thầm:”Đứa nhỏ này thật bá đạo, không muốn lão gia công bố cô cùng hắn đều là người thừa kế, sợ cô tranh gia sản cùng hắn”.

Ngày hôm sau, Lạc Tích Tuyết bắt đầu tìm mọi cách tránh né Lạc Thiên Uy, hy vọng hắn không làm ra chuyện gì quá phận với cô. Nhưng cô cũng không thể không để ý đến vẻ mặt âm trầm của hắn, giống như cơn giận của hắn càng ngày càng nặng chỉ chờ bộc phát.

Rốt cuộc cũng đến ngày sinh nhật 21 tuổi của Lạc Tích Tuyết.

Lạc Chấn Long vì cô ở nhà cử hành bữa tiệc lớn, mời cổ đông và khách hàng của ông tha gia.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, để thợ trang điểm làm đẹp cho cô, nhưng cô cảm thấy càng lúc càng kỳ quái, họ trang điểm cho cô giống như ột cô dâu mới.

Nhưng đây rõ ràng là tiệc sinh nhật chứ không phải là tiệc đính hôn?

Trong phòng chất đầy quà sinh nhật, Lạc Tích Tuyết thật vất vả mới trang điểm xong, đang lúc mọi người mong đợi, cô nâng váy bước vào đại sảnh của biệt thự.

Hôm nay cô khoác trên mình bộ dạ phục bó sát người, thiết kế tỉ mỉ, khéo léo, sau lưng để lộ một khoảng lưng trắng noãn, phía trước khoét sâu hình chữ V, chạy dọc chiếc váy là những hạt trân châu, làm lộ ra cảnh xuân mơ hồ. Chiếc váy thật dài phủ xuống đất, tạo cảm giác cáo quý nhưng thật thoát tục.

Dung nhan thanh nhã, mày đen như mực, môi đỏ như hoa, nhìn so qua với bình thường ít đi một phần thanh lệ, lại nhiều hơn một phần quyến rũ.

“Wow! Tích Tuyết, cậu hôm nay thật sự là một mỹ nữ mê người! Như một nàng công chúa vậy!” Trần Tiểu Mạt khoa trương đi quanh người Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết chỉ cười nhạt, kêu cô qua bên kia dùng thức ăn. Cả buổi tối trên khuôn mặt của cô đều mang theo nụ cười rạng rỡ, làm chói mắt của những người có mặt trong buổi tiệc.

Đang thời lúc mệt mỏi chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi một chút, chợt một người đàn ông đưa tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, một món quà tinh xảo đưa tới trước mặt của cô.

"Tích Tuyết, sinh nhật vui vẻ!"

97. Chương 97 : Ba Người Đàn Ông Một Sân Khấu

"Là anh?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người đi tới, đôi mắt trợn tròn.

Bày ra khuôn mặt mê hoặc mọi người, đôi mắt phượng hoa đào phóng điện về phía cô, bộ âu phục màu đỏ thẫm tôn lên ngoại hình tuấn tú cùng dáng người cao lớn rắn rỏi của hắn, chỉ mới vừa xuất hiện ở hội trường bữa tiệc, đã khiến cho tất cả phụ nữ ở đây đều thét chói tai.

Lãnh Khinh Cuồng! ! !

Lạc Tích Tuyết không dám tin nhìn gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ trước mắt, hoàn toàn không ngờ rằng hắn sẽ xuất hiện ở tiệc sinh nhật của cô, còn tự mình đem quà tặng tới cho cô.

"Như thế nào, không thích quà của anh? Muốn mở ra xem hay không?" Lãnh Khinh Cuồng mị hoặc nháy mắt với cô, khóe mắt gợi lên nụ cười tà khí.

"Không phải." Lạc Tích Tuyết vội vàng lắc đầu, lễ phép mỉm cười với hắn: "Cám ơn."

Cô nhận quà tặng, tất cả bốn phía đều là ánh mắt hâm mộ.

Đúng lúc này, ánh đèn sáng lên, giọng nói trầm ổn của Lạc Chấn Long vang lên.

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia tiệc sinh nhật của con gái tôi! Mời mọi người tự nhiên!" Toàn thân Lạc Chấn Long mặc bộ âu phục màu đen phẳng phiu, đứng ở giữa sân khấu chào hỏi khách mời.

Lạc Tích Tuyết ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông, lễ phép mỉm cười với tất cả khách mời.

Chỉ là lúc khách mới vây quanh cô, mới phát hiện không thấy bóng dáng em trai Lạc Thiên Uy ở đây, mặc dù cô cũng không chờ mong hắn xuất hiện, nhưng mà hắn đột nhiên mất tích, không hiểu sao trong lòng Lạc Tích Tuyết luôn có cảm giác bất an.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Lãnh Khinh Cuồng đã bưng ly rượu đi thẳng tới đây, lễ phép chào hỏi Lạc Chấn Long.

"Bác trai!"

"Là Khinh Cuồng a, con cũng đến đây?" Rõ ràng là Lạc Chấn Long không ngờ rằng Lãnh Khinh Cuồng sẽ đến.

Lãnh Khinh Cuồng nắm vòng eo Lạc Tích Tuyết nhìn như rất quen thuộc, khóe môi câu lên: "Con và Tích Tuyết là bạn bè."

"Ha ha! Thật sự? Thật sự là quá khéo rồi !" Lạc Chấn Long vui vẻ cười to, tựa hồ đối với quan hệ của cong ái và Lãnh Khinh Cuồng cực kỳ vừa ý: "Bác còn nghĩ làm thế nào để giới thiệu hai con với nhau đấy!"

Trên trực giác, Lạc Tích Tuyết cảm thấy ba hi vọng mình cùng Lãnh Khinh Cuồng phát triển, nếu không cũng không nghĩ sẽ giới thiệu bọn họ với nhau!

Chỉ là hiện tại, làm được sao? Bỏ qua tình cảm của cô và anh Vũ Trạch không nói, có tên ác ma Lạc Thiên Uy như hình với bóng ở bên người, tinh thần của cô làm sao có thể ổn định để đi nói chuyện yêu đương đây.

"Bác trai, thực ra là cha cháu thường xuyên nhắc tới bác." Lãnh Khinh Cuồng nho nhã lễ độ hỏi han, Lạc Chấn Long đối với biểu hiện của hắn dường như rất hài lòng.

Hai người nói chuyện vui vẻ, hình như đều đã quên còn một Lạc Tích Tuyết đứng bên cạnh.

Đang lúc Lạc Tích Tuyết cảm thấy xấu hổ, bỗng nhiên ngoài cửa một trận nhốn nháo, các phóng viên không ngừng chạy theo chụp ảnh.

Cô kinh ngạc nhìn qua, chỉ thấy em trai Lạc Thiên Uy đang ôm lấy một cô gái xinh đẹp,phách lối đi tới.

Lạc Thiên Uy hôm nay mặc quần áo màu đen, cà vạt màu đỏ trên áo sơ mi trắng, cả người tuấn tú phi phàm. Vừa vào tiệc sinh nhật, lập tức thành tiêu điểm toàn hội trường .

Bày ra gương mặt tuấn tú vô song, từ trên người phát ra một loại khí thế nguy hiểm như con báo săn chờ hành động, khiến cho bất luận người nào ở đây muốn không chú ý hắn cũng đã khó.

Lạc Chấn Long đối với khí thế mạnh mẽ của con trai rất hài lòng, trên mặt mang theo nụ cười tiến tới.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể hít sâu một hơi, đi theo ba cùng nhau nghênh đón.

Cô còn tưởng rằng tối hôm nay em trai hẳn là không tới, không nghĩ tới hắn vẫn đến đây, nhưng lại cố ý dẫn theo người đẹp tới, hắn đây là có ý gì?

"Chị, sinh nhật vui vẻ!" Lạc Thiên Uy đưa quà tặng của hắn lên, ánh sáng chớp động trong đôi mắt thâm trầm hút lấy hồn người .

Lòng Lạc Tích Tuyết run rẩy, tay trái lén lút kéo váy lên cấu vào chân mình, buộc bản thân lộ ra nụ cười rực rỡ,"Cám ơn."

Nhận lấy quà tăng của hắn, hai người không nói chuyện nhiều.

"Lạc tiểu thư, chúc mừng, sinh nhật vui vẻ!" Người đẹp bên cạnh Lạc Thiên Uy, cũng đúng lúc chúc mừng Lạc Tích Tuyết Tuyết.

Lạc Tích Tuyết lạnh nhạt liếc cô ta một cái, nhận ra cô ta là người phụ nữ lần trước em trai dẫn về nhà Annie Na.

"Cám ơn cô." Lạc Tích Tuyết máy móc cho qua .

Hai người chào hỏi giao tiếp, Annie Na một lần nữa lui về kéo cánh tay Lạc Thiên Uy, Lạc Thiên Uy cúi đầu nói gì đó bên tai cô ta, cô ta cười nhẹ mập mờ, hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy mà tiến vào.

Lạc Chấn Long biến mất vào trong đám người cùng khách mời chào hỏi, Lạc Tích Tuyết cũng theo sát phía sau ba mình.

Đúng lúc này, một đám phóng viên xông tới.

"Lạc tổng, hôm nay ông vì con gái tổ chức tiệc sinh nhật, là vì người thừa kế Lạc thị có thay đổi sao?" Một tên phóng viên trực tiếp hỏi đến vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Lạc Chấn Long trấn tĩnh nhàn nhã, trực tiếp trả lời: "Lạc thị đã giao cho con trai kế thừa, tiệc sinh nhật lần này chỉ là buổi tiệc chúc mừng sinh nhật con gái."

Càng làm ánh mắt của đám phóng viên nhìn tới Lạc Tích Tuyết: "Lạc tiểu thư xinh đẹp như vậy, có cùng vị công tử nào đính hôn chưa? Hôm trước nghe đồn cô có quan hệ với Tiếu Trạch Vũ, không biết có phải là sự thật hay không?"

"Trước giờ tôi vẫn độc thân." Lạc Tích Tuyết chỉ là nhàn nhạt ứng phó một câu, khóe mắt lại theo bản năng bắt đầu sưu tầm tìm kiếm bóng dáng Lạc Thiên Uy.

Chỉ thấy hắn dựa trên cửa sổ, cúi đầu dựa sát Annie Na, hai người đang nói thân mật cái gì đó.

Cô bĩu môi, trong mắt xẹt qua cái gì đó, nâng váy tiếp tục đi chào hỏi khách mời.

Rốt cục đến chỗ đoạn sâm banh.

Toàn hội trường vỗ tay, ánh đèn liên tục.

Lúc này cánh cửa đại sảnh bị mở ra, một người mỉm cười đẩy một chiếc xe đẩy đi vào, mặt trên đặt một thùng nước đá, bên trong là rượu sâm banh số lượng có hạn.

Lạc Tích Tuyết nhìn người đi tới, vô cùng kinh ngạc. Ba không nói cho cô biết còn có một đoạn này?

Có nhiều người ở đây nhận ra, thấp giọng kinh hô lên: "Là Hàn Diệp Thần!"

Các phóng viên đồng loạt xông lên, vội vàng hỏi: "Hàn tổng hôm nay đặc biệt lên sân khấu, xin hỏi anh cùng Lạc tiểu thư có quan hệ gì?"

Hàn Diệp Thần chỉ là tao nhã mỉm cười: "Tôi cùng Lạc tiểu thư là nam chưa cưới nữ chưa gả, chẳng qua hôm nay tôi chỉ tới đây với thân phận là bạn Lạc tiểu thư để chúc mừng sinh nhật ."

Câu trả lời nho nhã lễ độ, nhưng cũng mơ hồ suy đoán, để ọi người đoán không ra, hắn cùng Lạc Tích Tuyết rốt cuộc là quan hệ gì?

Trong nháy mắt, Hàn Diệp Thần đã mỉm cười đẩy xe đi đến trước mặt Lạc Tích Tuyết,"Lạc tiểu thư, sinh nhật vui vẻ."

Lạc Tích Tuyết có chút xấu hổ bĩu môi, dù sao bọn họ từng có hôn ước, nhưng hiện tại đã hủy bỏ, Hàn Diệp Thần đột nhiên xuất hiện trên tiệc sinh nhật của cô rốt cuộc là cái ý gì? Chẳng lẽ là ba cố ý an bài ?

Cô kinh ngạc nhìn Lạc Chấn Long bên cạnh, thấy ba đang mỉm cười gật đầu với Hàn Diệp Thần, cô cũng chỉ buồn cười,"Cám ơn."

Đổ sâm banh lên tháp, Lạc Tích Tuyết cùng Hàn Diệp Thần nâng ly, toàn hội trường vô cùng vui vẻ.

Trong lúc này, đối với suy đoán quan hệ của bọn họ, thành tiêu điểm của buổi tiệc lần này.

Hàn Diệp Thần xuất thân từ gia đình danh tiếng, lại là thanh niên đắc chí, uy tín của ba hắn khá cao, hiện giờ đặc biệt xuất hiện là khách mới thần bí, có thể thấy được quan hệ của hắn cùng Lạc Tích Tuyết không tầm thường.

Lạc Tích Tuyết trái lại không có quá nhiều biểu cảm, chỉ là vẫn chào hỏi khách mời, nhưng đối với sự xuất hiện của Hàn Diệp Thần, trong lòng cô vẫn có chút hơi không được tự nhiên .

Cô biết đây nhất định là ba mình an bài , nhưng cô đối Hàn Diệp Thần thật sự không có cảm giác, hiện tại ba đột nhiên để cho hắn nhảy dù trong tiệc sinh nhật của cô, điều này làm cho Lạc Tích Tuyết rất không thoải mái, cảm thấy bản thân mình là quân cờ!

"Ưm, mệt mỏi quá!" Lạc Tích Tuyết vừa ứng phó hết khách mời, ngồi vào một bên góc sáng sủa, hơi hơi cảm thấy có chút nhàm chán.

"Người đẹp nhỏ bé! Thì ra tiệc sinh nhật của bản thân em cũng nhàm chán a...!" Bên tai truyền đến tiếng nói diễn trò của Lãnh Khinh Cuồng.

Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, nhíu mày: "Anh còn chưa đi sao?"

"Hi vọng anh đi như vậy, anh thật sự rất đau lòng ." Lãnh Khinh Cuồng cố ý làm ra tâm trạng đau lòng, khiến cho Lạc Tích Tuyết nở nụ cười.

Lạc Tích Tuyết giận hắn liếc mắt một cái: "Anh thật là, trường hợp này còn muốn đùa giỡn, anh đem bộ dáng công tử đánh nát rồi!"

Lãnh Khinh Cuồng tùy ý khoát tay, chợp mắt một cái chỉnh sửa thật tốt nhìn về phía cô: "Đúng rồi, Hàn Diệp Thần vừa rồi có quan hệ gì với em?"

"Thì là quen biết." Lạc Tích Tuyết không quá nghiêm túc trả lời.

"Chỉ là quen biết sao? Đối với ánh mắt em nhìn hắn cực kỳ mập mờ a, các người không phải đã từng cùng một chỗ chứ?" Lãnh Khinh Cuồng không chịu tin tưởng, lại không đứng đắn hỏi.

Lạc Tích Tuyết không khỏi trợn trừng mắt: "Anh cho là người nào cũng giống anh sao, động một tí liền kéo nữ sinh đi mướn phòng!"

Cô chỉ là vô ý nói, chỉ là sau khi nói xong, sắc mặt hai người cứng đờ, ánh mắt nhìn nhau đều đã trở nên phức tạp.

”Anh!”

”Em!”

Hai người như là nhớ tới chuyện gì, đồng thời mở miệng.

”Ưu tiên phụ nữ, em nói trước đi.” Lãnh Khinh Cuồng hiếm khi có được làm thân sĩ.

Trong đầu Lạc Tích Tuyết rất nhanh tổ chức ngôn ngữ, nhưng mà lúc muốn nói, vẫn à có chút xấu hổ nuốt vào nhả ra: ”Đêm đó, cám ơn anh!”

Cô vẫn cho là đêm đó Lãnh Khinh Cuồng chạm vào cô, về sau đối tin nhắn cùng điện thoại của hắn, tất cả đều trốn tránh không tiếp.

Nhưng mà hiện tại xem ra là sợ bóng sợ gió, Lãnh Khinh Cuồng người này tuy bề ngoài có chút quần là áo lượt, nhưng coi như là một người đoan chính.

Ít nhất về phương diện này, hắn so với em trai Lạc Thiên Uy đủ là đàn ông hơn.

”Em, đều biết rồi hả ?” Lãnh Khinh Cuồng dừng một chút, ánh mắt liền trở nên âm trầm khó hiểu.

Hắn còn tưởng rằng cô cái gì cũng không biết, không nghĩ tới vậy mà cô biết đêm đó hắn không có đụng tới cô, cô làm sao mà biết được? Chẳng lẽ cô

Nghĩ như vậy , trong lòng Lãnh Khinh Cuồng không khỏi nổi lên một hồi chua xót.

Lại có người tiến lên chúc mừng , Lạc Tích Tuyết vội vàng xã giao, lễ phép chào tạm biệt Lãnh Khinh Cuồng .

Thời gian qua rất nhanh

Lạc Tích Tuyết ứng phó hết một lượng lớn khách mời, liền cảm thấy có chút khát nước, đi qua phòng chờ chuẩn bị rót ly nước ình.

Lúc này, một sức lực mạnh mẽ bỗng nhiên nắm lấy vòng eo của cô, cô không kịp hoảng sợ, đã bị một đôi tay lớn ôm đi rồi.

Hương vị quen thuộc thấm vào mũi, cô liền biết người đến là ai rồi.

”Em trai, em ở trong này làm gì?” Lạc Tích Tuyết xoa cổ tay đau nhức bị Lạc Thiên Uy nắm, trợn mắt.

Cả đêm không thấy hắn , không chừng hắn cùng người đẹp mềm mai kia đi phóng đãng, suy nghĩ đến đây, cô không có thái độ tốt.

Lạc Thiên Uy đóng cửa ban công, xoay người lại đi tới, cười lạnh vài tiếng, lập tức tới gần Lạc Tích Tuyết.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết Tâm dâng lên một dự cảm bất tường, vừa định né ra, đã bị đôi tay Lạc Thiên Uy ôm vào, gắt gao đè cô vào trong lòng, cúi đầu hôn lên cái miệng ngày nhớ đêm mong này.

98. Chương 98 : Trừng Phạt Của Ác Ma

”Ưm”

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ trợn tròn mắt, muốn đẩy Lạc Thiên Uy ra, lại dễ dàng bị hắn ôm chặt hơn.

Môi mỏng của hắn trăn trở giày vò cánh môi của cô, đầu lưỡi cường hãn cạy mở răng môi của cô, Lạc Tích Tuyết xấu hổ và giận dữ cắn hắn, hắn bị đau, lập tức lui ra ngoài, lại một ngụm cắn lên môi dưới phấn nộn của cô, trừng phạt lại tăng thêm sức lực.

”Ưm đau quá” Lạc Tích Tuyết theo bản năng nhíu mày, kêu đau một tiếng.

Lạc Thiên Uy lập tức buông môi dưới của cô ra, lại nhân cơ hội kẽ hở từ giữa răng tiến quân thần tốc, liên tiếp quấy lên ngọn lửa bá đạo, ép đầu lưỡi của cô cùng hắn dây dưa.

Ngón tay thon dài mà tinh xảo của hắn, chậm rãi xoa nhẹ lên gò má Lạc Tích Tuyết, động tác bắt đầu trở nên chậm rãi, hắn vươn đầu lưỡi ra, thật cẩn thận liếm sạch máu tươi trên làn môi của cô, giống như dịu dàng giống như thương tiếc.

Lạc Tích Tuyết dần dần ngừng giãy dụa, hô hấp lại bắt đầu trở nên hỗn loạn, hơi thở nóng bỏng của Lạc Thiên Uy lấp đầy giữa răng và môi của cô, khiến cho cô gần như hít thở không thông.

Cảm giác rung động từ môi mỏng của hắn dường như mang theo loại ám chỉ kỳ lạ nào đó, dường như đang từng chút từng chút thôn tính lý trí của cô.

"Ừ" Trong lúc lơ đãng răng và môi ngây ngô bật ra, lại làm cho cánh môi Lạc Thiên Uy vô ý vẽ ra một đường cong khiến người động lòng.

Hắn dùng sức ôm lấy eo cô, nhấc cô lên lui về phía sau hai bước, để cô lên trên lan can sân thượng, bàn tay to di chuyển lên, dao động trên lưng cô , khiến cho cô một hồi run rẩy.

Lúc này trong con ngươi Lạc Thiên Uy chứa đầy lửa giận, trong ánh mắt âm u lạnh lẽo như băng, suy nghĩ đến đêm nay cô luôn nói chuyện với người đàn ông khác, trong lòng hắn liền bốc lên ngọn lửa ghen tuông chua xót.

Nhất là lúc hắn vừa đến nhìn thấy cô ăn mặc hở hang như vậy, hở ngực lộ lưng, chầm chậm bước đi, khoe ra làn da trắng như tuyết dưới ánh đèn sáng rực, hắn nhìn đến da đầu cũng kéo căng lên, huống chi là trong buổi tiệc nhiều ánh mắt như vậy.

Hắn thực hận không thể ôm cô rời đi, đưa tới một nơi chỉ thuộc về một mình hắn, giấu cô đi.

"Ưm" cảm thấy sức mạnh mãnh liệt trong miệng hắn, Lạc Tích Tuyết đau nhức hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn trong đôi đồng tử đen thẳm của Lạc Thiên Uy, hàn khí bức người lạnh như băng, nhưng lại giống như che giấu ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Trong lòng cô chấn động, dùng sức chống đẩy hắn, liều mạng giãy dụa, nhưng bị hai tay Lạc Thiên Uy cố định kẹp chặt ở phía sau đầu, môi mỏng chẳng những không có buông cánh môi của cô, ngược lại vươn bàn tay còn lại ra, từ phía sau đi tới phía trước, đi tới chỗ đẫy đà của cô, nắm giữ một bên, dùng sức xoa nắn.

Ngăn cách bởi một lớp quần áo mỏng, hắn thở gấp cảm nhận mềm mại của cô, ngón trỏ khiêu khích vòng cổ giữa hai mảnh vải, vừa dùng chút sức, toàn bộ nơi đẫy đà trắng như tuyết liền bại lộ ra, nhảy tới trong lòng bàn tay hắn.

Hắn tiếp tục si mê vuốt ve, chỉ là hơn phân nửa gò má Lạc Tích Tuyết cũng đã đỏ bừng.

Cô quá sợ hãi, dồn sức đẩy hắn ra: "Lạc Thiên Uy! ! !" Cô tức giận hung hăng kêu tên của hắn, hai bàn tay ôm lấy ngực.

Đáng giận, lễ phục sinh nhật cứ như vậy bị hắn xé hỏng, cô làm sao ra ngoài.

Lạc Thiên Uy thấy gương mặt đỏ rực của cô, môi sưng đỏ lấp lánh dính nước miếng của hắn, vải tơ tằm mỏng che lấy ngực, lờ mờ thấy được da thịt trắng tuyết nhấp nhô khiến cho hắn choáng váng đầu.

Lúc này Lạc Tích Tuyết đứng ở trước mặt hắn, cả người liền hóa thân thành 4 chữ: Vô cùng hấp dẫn.

Rốt cuộc hắn không chịu đựng được, mạnh mẽ hôn lên môi cô, không ngừng dùng lưỡi khiêu khích nhiệt tình của cô, dụ dỗ cô cùng hắn trầm luân.

"Ưm không cần! !" Lạc Tích Tuyết thẳng lưng, theo bản năng kháng cự nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Nhiệt độ nóng bỏng từ bàn tay Lạc Thiên Uy lưu lại bên eo cô, gắt gao ôm chặt, giọng nói ác ma trầm ổn mà quỷ mị kề sát bên tai cô,"Tích tuyết, em cố ý ăn mặc như thế này, không phải là muốn câu dẫn tôi sao? Tôi thỏa mãn yêu cầu của em, chúng ta đến đi."

Đến? Đến cái gì?

Lòng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, còn chưa có phản ứng kịp những lời em trai nói là có ý gì, đã thấy Lạc Thiên Uy kéo hai tay ngăn trở của cô xuống , từ giữa miệng lễ phục xinh đẹp xé rách hai bên.

Lạc Thiên Uy duỗi bàn tay đi vào, đụng đến ven bờ vú, vừa xé xuống tiếp, lại cầm một bên vú dán lên trên lan can.

Lạc Tích Tuyết bị dọa vừa xấu hổ vừa vội, cô dùng sức vùng vẫy, nhưng mà Lạc Thiên Uy vẫn chính xác bắt được nơi mềm mại trước ngực cô, bàn tay to dùng sức xoa nắn.

"Ừm, tôi không muốn" Toàn thân Lạc Tích Tuyết run lên, không khỏi dùng sức nhấc chân, hung hăng giẫm lên chân Lạc Thiên Uy.

"A! !" Lạc Thiên Uy bị đau khó chịu, sức từ giày cao gót lại thêm cân nặng của cô, đầu ngón chân của hắn thiếu chút nữa bị cô giẫm đứt.

Hắn tức giận nhíu mày, người phụ nữ này thật đúng là đạp xuống! !

Lạc Tích Tuyết vừa muốn chạy trốn, lại bị Lạc Thiên Uy chặn ngang bế lên, hắn đặt cô ở trên lan can, sau lưng Lạc Tích Tuyết trống rỗng, nhìn xuống dưới lại càng sợ tới mức thét chói tai!

"A! ! ! Anh điên rồi phải không, mau thả tôi ra! ! Buông ra! ! !" Mặt cô đổi màu, dùng sức lớn hơn vùng vẫy.

Trời ạ, đây là lầu ba a! Té xuống không chết cũng sẽ bị liệt nửa người, rốt cuộc là hắn muốn như thế nào?

Phản ứng bản năng, Lạc Tích Tuyết đành phải ôm chặt lấy đầu Lạc Thiên Uy, cả người hướng tới sát bên người hắn.

"Ha ha, Tích Tuyết, sợ sao?" Lạc Thiên Uy kẹp chặt bên eo Lạc Tích Tuyết, tà mị dùng răng cắn xuống vành tai của cô, mê hoặc kề sát bên tai cô: "Không muốn té xuống, liền ngoan ngoãn phối hợp với tôi! ! !"

"Anh biến thái! ! !" Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lông mi dài dài như là tiết lộ sự sợ hãi của cô, run rẩy liên tục , giống như con ve run rẩy ở giữa gió thu.

Cô thật không ngờ em trai vậy mà sử dùng cách biến thái như vậy để hành hạ cô, ép cô đi vào khuôn khổ, cuối cùng hắn vẫn là ác ma.

"Tích Tuyết, em rất không ngoan , cả buổi tối đều nói chuyện cùng những người đàn ông khác, em tươi cười theo chân bọn họ kích thích đến tôi, hiện tại tôi quyết định phải trừng phạt em một chút!"

Trong con ngươi tối đen như đêm khuya của Lạc Thiên Uy hiện lên một đám sương mù, đáy mắt hắn lộ ra ngọn lửa dục vọng, hắn gắt gao nhìn cô, đối với vẻ mặt chống cự của cô, đáy mắt màu nâu của hắn càng thêm rõ ràng.

Phút chốc, hắn cúi đầu hôn cô, trằn trọc gặm cắn cánh môi của cô, mỗi một động tác đều mãnh liệt mà điên cuồng, hắn bất chấp bú mút cô, không lưu tình chút nào, giống như là trừng phạt tàn nhẫn với cô, dường như muốn cắn nuốt cô vào bụng.

Thân thể Lạc Tích Tuyết liền cứng ngắc, run rẩy, lúc này Lạc Thiên Uy mở mắt điên cuồng hôn cô, trong con ngươi sâu đen của hắn liên tiếp hiện lên ánh mắt chinh phục, trong lồng ngực cô có cảm giác mãnh liệt giống như là xấu hổ và giận dữ, không ngừng lung lay nhảy lên khó có thể đè xuống.

"Ưm đừng như vậy, không cần! ! !" Cô vừa thẹn lại sợ, né tránh nụ hôn của hắn, mà lại sợ động tác quá lớn sẽ ngã xuống lầu, sau cùng vẫn một lần nữa lọt vào giữa ôm ấp của Lạc Thiên Uy.

Lúc này mặt Lạc Thiên Uy vừa lúc chôn ở ngực cô, hắn phát ra tiếng cười sung sướng, bỏ qua một lớp quần áo ngăn cách ngậm lên đỉnh đẫy đà của cô.

"Ưm" Chỗ Lạc Tích Tuyết bị hắn ngậm chặt lan truyền ra từng đợt tê dại, toàn thân đều mất cảm giác.

Lạc Thiên Uy giống như mãnh thú cắn lấy nơi mềm mại của cô, lưu lại một vết màu đỏ, dần dần cô chịu không nổi, cả người xụi lơ xuống dưới, ngã lên đầu vai hắn.

Lạc Thiên Uy ôm lấy cô, bàn tay to đè mông tròn của cô, đè xuống lửa nóng của mình.

Lạc Tích Tuyết có thể cảm nhận rõ ràng được thứ cứng rắn như thép đó chống đỡ mình.

Mặt cô đỏ lên, nóng lòng muốn chạy trốn, nhưng Lạc Thiên Uy cũng không tính cứ như vậy mà buông tha cô.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về trước ngực cô, giọng nói khàn khàn ái muội, mang theo hương vị đầu độc chết người: "Muốn tôi sao?"

Lạc Tích Tuyết bị trêu hắn đùa không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, gật gật đầu lại lập tức lắc đầu, trong đầu một mảnh trống không, chỉ cảm thấy tư thế hiện tại của mình và em trai, thật sự quá xấu hổ rồi.

"Ngoan, nói muốn tôi!" Lạc Thiên Uy thổi hơi nóng vào bên tai cô, tà ác ra lệnh.

"Không! ! !" Lạc Tích Tuyết không khuất phục quay mặt qua chỗ khác, sắc mặt đỏ bừng thiếu chút nữa là nhỏ ra máu.

"Không nói tôi liền ôm em xuống muốn em, nói hay là ngay tại nơi này muốn em, chính em lựa chọn một cái! !" Lạc Thiên Uy nhướng mày, trong mắt hiện lên suy nghĩ tà khí.

"Anh? !" Trên mặt Lạc Tích Tuyết một hồi trắng hồng, cô quả thực không biết nên mắng hắn như thế nào, em trai như vậy đã quá đáng rồi, làm sao có thể dùng việc này ép buộc cô.

Chỉ là còn chưa đến hai giây do dự, Lạc Thiên Uy đã sốt ruột khó nén lại một lần nửa ôm cô đi lại lan can.

"Là em lựa chọn không dịu dàng ! !"

Một bàn tay hắn gắt gao chế trụ Lạc Tích Tuyết, một bàn tay thăm dò dưới váy của cô, bàn tay to liền dùng sức, ngay cả quần lót của cô cũng bị hắn xé thành mảnh nhỏ.

Bên tai Lạc Tích Tuyết nghe được tiếng kéo khóa thô, cô liền hoảng hốt.

"Lạc Thiên Uy —— A!"

Thét chói tai đã không còn kịp rồi, hắn liền như vậy mà tiến vào, thẳng lưng dùng sức, chặt chẽ chiếm giữ cô.

"Kích thích sao?" Hắn tà ác đẩy cô một cái, xấu xa hỏi.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết tái nhợt tới cực điểm, cô muốn chửi ầm lên, lại chửi không ra tiếng, lúc này cổ họng cô khô khốc ,cả người đã bị cái tên đàn ông này chiếm giữ triệt để.

Hắn cúi đầu hôn cô, hung hăng trằn trọc bú mút môi cô.

Lễ phục cứ theo đường cong xinh đẹp trên thân thể Lạc Tích Tuyết, hoàn toàn rơi xuống mặt đất.

"Ừm a"

Trên ban công, đúng lúc tình cảm của bọn họ đang mãnh liệt như lửa bỏng dầu sôi, đúng lúc này, cửa ban công lại đột nhiên mở ra.

Lạc Thiên Uy phản ứng cực nhanh, hắn vội vàng ấn đầu Lạc Tích Tuyết vào trong lòng, quay đầu nhìn, là người nào không có mắt đúng lúc này lại vào phá hỏng việc tốt của bọn họ.

Ai ngờ người tới không phải ai khác, là mẹ kế của bọn họ Lam Thư Đình.

Lúc này bà dẫn theo một đám người đứng ở đó, có phóng viên, có khách, cũng có bạn hợp tác thương nghiệp, mọi người nhìn thấy một màn này, quả thực kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Lạc Thiên Uy người thừa kế Lạc gia vậy mà ở trên sân thượng vụn trộm yêu đương với một cô gái, cô gái này là ai?

99. Chương 99 : Quan Hệ Sáng Tỏ Rồi!

Edit: fpurplebrown23

Lạc Tích Tuyết gắt gao chui vào trong ngực Lạc Thiên Uy, thân thể run lẩy bẩy, cô chưa bao giờ muốn trở thành không khí như lúc này.

Nhưng cô không phải, nhóm người đứng xem ở trên ban công náo nhiệt cũng không phải.

Bọn họ tồn tại thật sự, mặc kệ có mang mục đích gì đi chăng nữa, nếu để cho bọn họ biết

người phụ nữ núp trong ngực Lạc Thiên Uy, cùng hắn kích tình triền miên là chị của anh Lạc

Tính Tuyết, cô thật không dám tưởng tượng ra hậu quả kinh người đến thế nào.

Từ giây phút bắt đầu cũng Lạc Thiên Uy lên giường, cô vẫn bất an, một mặc lo lắng, sợ quan hệ của bọn họ ra ánh sáng, lo lắng nghe được khiển trách cùng chửi rủa của mọi người.

Nhưng bất kể cô cẩn thận thế nào, ngày nay vẫn phải tới ! ! !

Mẹ kế Lam Thư Đình che miệng giật mình nhìn trước mắt một màn, sửng sốt hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần : "Nghe người ta nói cửa ban công bị khóa trái, tôi còn tưởng do người nào đó nghịch ngợm cơ! Ai biết --- Thiên Uy, làm sao con ở chỗ này à? Bố con đang tìm con đó? Hiện tại dễ dàng đi ra không?"

Mấy câu phía sau, Lam Thư Đình hiển nhiên biết rõ lại còn hỏi, nhìn Lạc Thiên Uy bảo vệ cô gái trong ngực như thế, cũng biết là anh không hy vọng đem cô ra ngoài đến thế nào.

Chỉ là trùng hợp như vậy bị cô bắt được, cô còn không mượn đề tài chuyển sang chuyện của mình sao? Cô dám cam đoan nếu lão gia biết chuyện này, nhất định sẽ lên án Lạc Thiên Uy mạnh mẽ, đến lúc đó cô có cơ hội được phân chia của cải nhà họ Lạc, sẽ tăng lên thật lớn.

Lạc Thiên Uy trong lòng phập phồng tức giận, Lam Thư Đình đáng chết này, bà ta rõ ràng là cố ý, hai mắt ghen ghét trừng mắt về phía cô ! ! ! Mẹ kế, lần này nhớ kỹ cho tôi ! !

"Tôi một chút nữa sẽ qua đó!". Mặt anh lộ vẻ không kiên nhẫn, giọng nói trầm ổn trả lời.

Lạc Tích Tuyết nghe anh nói " Sẽ qua đó", chỉ cảm thấy trong đầu lập tức muốn nổ tung, trong cơn tức giận cô há mồm cắn vào ngực Lạc Thiên Uy --- đều là do anh ta làm hại! Hừ, lại vẫn muốn không mặc kệ cô, cứ đi như thế ! !

Lạc Thiên Uy hít sâu một hơi, đáng chết, vết răng cắn nho nhỏ của cô trên người của anh, hơi đau nhói, hơn nữa là sáng khoái mãnh liệt.

Lúc này, thân dưới của hắn còn chôn trong thân thể của cô, đã bộc phát bành trướng, chẳng qua trước nhiều người như vậy, anh giả vờ chẳng có gì cả.

Thân thể Lạc Tích Tuyết cũng nhất thời run rẩy, theo nam tính phía dưới càng ngày càng bành trướng, cô chỉ cảm thấy ê ẩm căng căng từ phía dưới truyền đến, thiếu chút nữa không chịu nổi sẽ phải kêu lên tiếng.

"Có cảm giác rồi sao?" Lạc Thiên Uy cúi đầu, môi mỏng dính vào trán của cô, khóe miệng tràn ra đùa cợt tà ác.

"Khốn kiếp!". Lạc Tích Tuyết hung hăng căm tức nhìn, đến mức này rồi, anh ta vẫn không quên đùa giỡn cô.

"Bộ dạng em bây giờ thế này, để cho tôi muốn em ở chỗ này thì sao?" Lạc Thiên Uy cúi đầu bên tai đỏ của cô nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, vùi chặt hơn trong ngực hắn: "Không cần, đuổi bọn họ đi van anh! ! !"

Cô thật sự không chịu nổi, hiện tại hai người trong trạng thái này, còn một nhóm người đang nhìn, cô bây giờ chỉ muốn thoát khỏi đây.

Lạc Thiên Uy hài lòng nhìn vẻ mặt hiền thục của cô, đưa tay nắm eo của cô, để cho cô gần sát mình chặt hơn, quay đầu lại với đám người vô lực kia quát: "Tất cả cút ra ngoài! ! !"

Nghe được tiếng tức giận quát tháo đằng đằng của Lạc Thiên Uy, mọi người hóa đá nghe vậy nhất thời tỉnh ngộ, trong khoảnh khắc rời đi.

Nhưng trong đám người khó tránh khỏi mấy người theo dõi tình hình, tò mò núp ở trong khe cửa nhìn, còn có mấy ký giả to gan muốn trực tiếp đi lên hỏi.

“Lạc tổng, ngài nên giới thiệu một chút vị tiểu thư trong ngực ngài chứ? Cô ấy có phải bạn gái mới của ngài không?” Ký giả cả gan tiến lên, lại bị ánh mắt cảnh cáo hù sợ của Lạc Thiên Uy, lúc này cứng đờ tại chỗ.

“Ba giây đồng hồ, anh không lui ra ngoài, đừng trách vệ sĩ của tôi không nể mặt! !”

Chỉ một câu trầm thấp ra lệnh, sắc mặt ký giả hoảng hốt, bị dọa đến chạy ra ngoài, một số

người ở lại trong khe cửa muốn theo dõi riêng tư, cũng sợ rối rít rời đi.

Đợi đến khi toàn bộ người rời đi, trên ban công lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Lạc Thiên Uy cúi đầu, hôn một cái vào trán Lạc Tích Tuyết, nhẹ giọng nói, “Đừng sợ, tất cả bọn họ đều đã đi rồi !”.

Lạc Tích Tuyết thả lỏng một hơi, cả người quả thật muốn xụi lơ trong ngực Lạc Thiên Uy.

Cũng may, không có bị phát hiện.

Chỉ là mới trải qua một màn kia, hồn của cô đã bị dọa được hai lần rồi, tại sao có thể như vậy, những người này làm sao sẽ vừa vặn xông tới, còn có nhiều ký giả đứng xem như vậy.

Nếu như cô bại lộ thân phận vừa rồi, vậy thì lòng cũng chết luôn.

Lạc Thiên Uy lại bắt đầu ở trong thân thể cô mạnh mẽ đâm tới, cô tức giận căm phẫn quả thật muốn giết người, người đàn ông này như thế nào vậy? Như vậy mà vẫn chưa thỏa mãn dục vọng! Mới vừa gặp chuyện không may rồi, giờ còn không thả cô ra.

“Ra ngoài, đừng náo loạn!”. Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn quát.

Lạc Thiên Uy không quan tâm, tiếp tục làm chuyện của hắn.

“Như vậy, ngược lại em lại nhạy cảm hơn!”. Hắn càng mạnh mẽ hơn, chiếm cứ cô như vậy không buông tay.

Thân thể Lạc Tích Tuyết bị hắn nâng lên, hắn đem cô chống đỡ ở trên lan can, mãnh liệt đánh thẳng vào.

Lạc Tích Tuyết a một tiếng, một làn sóng đánh tới, thân thể của cô không tự chủ được mềm nhũn ra.

Hai tay không tự chủ ôm trọn cổ của Lạc Thiên Uy, đem lấy chính mình treo ngược ở trên người anh. Nhưng giày cao gót màu đen trên chân còn chưa có cởi xuống, theo thân thể của cô bị một trước một sau đụng nhau ở giữa không trung lay động.

Rốt cuộc, kích tình kết thúc.

Lạc Thiên Uy ở trong cô thúc giục cùng lo lắng, chỉ vội vã muốn cô 2 lần liền thôi.

Giương mắt thấy đầu tóc cô rối bời, ánh mắt ướt át, y phục càng thêm tan tành không chịu nổi. Trong mắt của hắn xẹt qua tia đau lòng, cởi áo khoác xuống đắp trên người cô.

Thân thể hắn khom xuống, bàn tay bế ngang cô, muốn đi ra ban công.

“Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài!”. Lạc Tích Tuyết cuống quít hô tô.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì”. Lạc Thiên Uy nhẹ giọng an ủi, đem khuôn mặt cô vùi vào trong ngực, đem áo khoác che lấy cô cực kỳ chặt chẽ, lúc này mới đá văng cửa ban công, sải bước đi ra ngoài.

Người trong đại sảnh cũng làm bộ không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn đồ ăn, nói chuyện phiếm.

Lạc Thiên Uy tự mình đem Lạc Tích Tuyết vào một gian phòng khách, bảo người ta tìm bộ váy tương tự cô đã mặc để cho cô thay, lại đặc biệt sai người đem Annie Na tìm đến.

Mới vừa có chuyện, mặc dù tất cả mọi người không nhắc lại, nhưng hắn luôn luôn ọi người một cái công đạo.

Lạc Tích Tuyết tuyệt đối không thể ra ánh sáng, như vậy, hắn chỉ có cách tìm người thay thế rồi.

“Quấy rầy mọi người mấy phút, cho phép tôi vì mọi người mà long trọng giới thiệu bạn gái hiện giờ của tôi ---- Annie Na”. Lạc Thiên Uy ôm Annie Na cao quý một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, lên giọng vì mọi người mà giới thiệu.

Mọi người cơ hồ vây quanh, đặc biệt là ký giả, vội vàng đung đưa trong tay máy chụp hình, cố gắng chụp ảnh.

Sân khách chuyển đổi tràng mới ---- vốn là tiệc sinh nhật của người chị Lạc Tích Tuyết, giờ thay đổi là buổi họp báo công khai tình yêu của em trai Lạc Thiên Uy.

“Lạc Tổng, xin hỏi anh cùng với An tiểu thư từ lúc nào?”. Mấy ký giả cầm văn bản phỏng vấn, hỏi cẩn thận.

“Tôi biết Uy lúc tôi tới nước Mĩ”. Annie Na mặc cỡ đỏ mặt, bộ mặt hạnh phúc nhìn Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy vốn là công bố tình yêu một cái liền tuyên bố tan cuộc, không ngờ Annie Na lại ngược lại chủ động trả lời câu hỏi của ký giả, anh cũng nghiêm chỉnh rời đi, chỉ có thể nhắm mắt chống đỡ, bồi thêm khuôn mặt tươi cười.

“Hả? Vậy 2 người là thanh mai trúc mã sao?” Ky giả rất nhanh bắt được tin tức này.

“Ừ, đúng vậy a”. Annie Na thân mật khoác tay Lạc Thiên Uy, mặt vui vẻ cùng ký giả giới thiệu : “Tôi với Uy là bạn học đấy”.

Lạc Thiên Uy nghe xong nhíu mày, uống xong một hợp rượu đỏ bên tay, tâm tình lại càng thêm phiền muộn.

“Nếu hai vị là thanh mai trúc mã, lại vừa mới thân mật như vậy, chắc hẳn hai vị rất thích đối phương chứ?” Các ký giả đều nở nụ cười.

Annie Na không chậm trễ chút nào liền gật đầu, nhân cơ hội thêm dầu thêm mỡ, “Đương nhiên rồi, Uy của tôi là duy nhất, mà tôi cũng là người phụ nữ anh ấy thích nhất, anh ấy đã cam kết với cô là muốn chăm sóc tôi cả đời này”.

Lạc Thiên Uy nghe xong lông mày đứng dậy, cả đời? Anh lúc nào nói những lời như vậy?

Toàn bộ nữ khách quý ở đây đều đưa tới ánh mắt hâm mộ, người đàn ông cam kết người phụ nữ cả đời như vậy, chẳng phải là thể hiện muốn cùng cô kết hôn sao? Annie Na có thể gả cho Lạc Thiên Uy vừa đẹp trai vừa nhiều tiên như vậy thật tốt a, bọn họ mới yêu nhau sao?

“Nói như vậy hai vị chuẩn bị kết hôn?” Các ký giả theo lời nói của Annie Na hỏi liên tục.

“Ầm!”. Chỉ nghe thấy âm thành bình thủy tinh vỡ vụn, đó là ly rượu của Lạc Thiên Uy bị anh vặn nát, anh hận không thể tại chỗ liền quay đầu đi.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Annie Na vội vàng lúng túng cười giảng hòa: “Tôi với Uy cũng đã tròn 18 tuổi đâu, chuyện kết hôn, đợi trưởng thành rồi hãy nói”.

Mặt mọi người sáng tỏ, trong lòng cũng chấp nhận với thương người, cũng nhận định Annie Na chính là vợ chưa cưới của Lạc Thiên Uy.

Trong lúc nhất thời đèn flash liên tiếp, tất cả ký giả vây thành một đoàn, một vấn đề tiếp một vấn đề hỏi ra.

Trong đám người không biết có người nào đề nghị: “Nếu hai vị đang tình yêu cuồng nhiệt, có thể hôn một cái, cho chúng tôi chụp hình một cái được không?”

Tiếng vỗ tay dưới đài và tiếng hoan hô liên tiếp.

Annie Na ngoắc ngoắc ngón tay cái của Lạc Thiên Uy, ném qua một ánh mắt, ý bảo anh hôn cô.

Lạc Thiên Uy căn bản đối với cô không có hứng thú, nhưng do áp lực của mọi người, bảo vệ

Lạc Tích Tuyết không bị thương tổn, anh chỉ có thể nám eo nhỏ nhắn của Annie Na, không chút để ý hôn lên môi của cô.

Vốn chỉ tính toán là hôn nhẹ một cái liền buông ra, không ngờ Annie Na lại chủ động đưa đầu lưỡi ra ngoài, đôi tay ôm cổ anh không tha, Lạc Thiên Uy bất đắc dĩ, chỉ có thể phối hợp màn diễn này với cô.

Hai người kịch liệt hôn nóng bỏng, bị ánh đèn flash truyền thông chụp được thường xuyên.

Dĩ nhiên cũng rơi vào đôi mắt không xa của Lạc Tích Tuyết.

Nhìn em trai trước mặt mọi người ôm lấy người phụ nữ khác hôn môi, trong lòng của cô lại vô ý xẹt qua một tia chua xót, không nói ra được không thoải mái.

Đang lúc ấy thì, trong đám người có một ký giả phát hiện cô trong góc, mang theo mấy ký giả xúm lại: "Lạc đại tiểu thư, em trai của cô Lạc Thiên Uy đã tìm bạn gái trước mặt cô rồi sao? Là thành viên của nhà họ Lạc, cô có ý kiến gì với chuyện này không?"

100. Chương 100 : Chiếc Nhẫn Kim Cương Lóe Sáng, Cưới Em ! ! !

Edit: fpurplebrown23

Lạc Tích Tuyết nhất thời không nói được gì.

Người phóng viên này hỏi cái vấn đề thối nát gì vậy, em trai tìm bạn gái liên quan gì tới cô, cô tại sao phải tỏ thái độ a.

Hàn Diệp Thần chẳng biết lúc nào lại xuất hiện, anh cười thay Lạc Tích Tuyết giải vây, "Lạc tiểu thư, làm chị, đương nhiên có thể chúc mừng cho em của mình rồi".

"Đúng vậy a.". Lạc Tích Tuyến hướng Hàn Diệp Thần cảm kích cười một tiếng, cũng đúng ký giả thân thiệt gật đầu một cái.

Chỉ là cô mới vừa làm xong động tác này, tự dưng cảm giác trên đỉnh đầu có một tia sắc bén ở đâu bắn tới, khiến cho sống lưng cô thẳng đưng.

Không cần đoán cũng biết, nhất định là tên Lạc Thiên Uy kia đang uy hiếp cô, không cần cùng Hàn Diệp Thần đi quá gần.

Nhưng hắn quản được sao? Hắn cũng chỉ là em trai của cô mà thôi, mới vừa ôm lấy bạn gái thân thiết công bố tin cưới đấy.

Quan hệ tội ác của 2 người, viễn viễn không thể nào ra ánh sáng, mà cô ở bên ngoài trong mắt của tất cả mọi người, chỉ có thể là chị của hắn.

"Anh còn chưa đi sao?". Lạc Tích Tuyết không nhìn cảnh cáo của Lạc Thiên Uy, trực tiếp đến gần Hàn Diệp Thần, tò mò hỏi.

Hàn Diệp Thần lắc đầu một cái, ánh mắt nhu hòa hỏi: "Không có a, anh một mực ở bữa tiệc tìm em đấy, Tích Tuyết, em mới vừa đi đâu vậy?"

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, nét mặt nhất thời trở nên cực kỳ mất tự nhiên.

Nhớ tới mình mới vừa cùng em trai xảy ra một màn mắc cỡ, cô hận không tìm được chỗ đất đào nào để chui vào, hiện tại lại bị Hàn Diệp Thần hỏi đột ngột, cô đương nhiên có thể ngượng

ngùng.

"Thế nào? Sao lại mặt hồng như vậy?". Hàn Diệp Thần đưa mặt tới, ánh mắt tĩnh mịch nhìn chăm chú vào cô.

"Ách cái đó, không có gì em chỉ có chút khong thoải mái, lên lầu đi nghỉ một chút!". Lạc Tích Tuyết lúng túng cười một tiếng, úp úp mở mở suy đoán nói vài câu, cô nâng váy rời đi.

Chỉ là thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, tất cả đều rơi vào trong mắt Hàn Diệp Thần, theo ý anh, Lạc Tích Tuyết nhất định vừa xảy ra chuyện gì đó.

Chỉ là anh không có liên tưởng đến Lạc Thiên Uy, mà cho rằng Lãnh Khinh Cuồng ở cùng với anh trong phòng yến hội tìm kiếm Lạc Tích Tuyết chắc tìm được cô trước, cùng với cô xảy ra chuyện gì đó.

Trở về trong phòng, Lạc Tích Tuyết tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, tiệc sinh nhật lầu dưới trong đại sảnh cũng không sai biệt lắm đã tan cuộc.

Cô đi đến giường, bắt đầu mở quà sinh nhật.

Từng cái một trong hộp quà tinh xảo, không phải mỹ phẩm thì chính là đồ trang sức số lượng có hạn, xem ra đều là giá trị xa xỉ.

Cô từng cái một bóc xong, ở bên cạnh ghi chú rõ ràng là ai đưa, những thứ này nhận là nhận, có thể sau cũng muốn trả, cô nhớ kỹ tên những người này, chờ sau khi bọn họ cử hành bữa tiệc, quà của cô cũng không thể thiếu.

Đang nhất thời xem xét, khóe mắt cô hất đến một cái hộp, chỉ là không chút để ý mở ra, trông thấy có cái gì đó trong hộp, Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt trợn mắt há hốc mồm.

Lại là cái nhẫn kim cương? !

Mặt trên còn có thiệp, vài chữ cái to viết: yêu em một đời một kiếp.

Có lầm hay không? Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn cái nhẫn trong tay, sinh nhật của cô cũng không phải là kết hôn, tại sao có người ác như vậy, đưa cô nhẫn kim cương làm lễ vật chứ!

Nhất định là Lãnh Khinh Cuồng, trong ấn tượng chỉ có loại con nhà giàu như anh ta, mới có thể trêu chọc cô như vậy.

Chỉ thấy tên trên Lạc Khoản, Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt giật mình.

Lạc Thiên Uy? ! !

Lại là em trai đưa?

Em trai thật tốt đưa cô nhẫn kim cương làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn cầu hôn cô sao?

Không thể nào? Trong lòng của cô nhất thời hỗn độn, em trai mới 16 tuổi, hiểu được cái gì là hôn nhân sao?

Chắc là nhất thời vui mừng, trêu đùa cô sao?

Lạc Tích Tuyết ngơ ngắc nhìn nhẫn kim cương trong tay, nhất thời cảm thấy trong tim khó nói lên lời.

"Thích không?" Chợt âm thanh của Lạc Thiên Uy nâng lên, chờ phản ứng kịp thời điểm của Lạc Tích Tuyết, hắn đã đi tới trước mặt cô rồi.

"Đây là anh đưa?" Lạc Tích Tuyết buồn bực nhìn anh.

"Ừ". Lạc Thiên Uy khẳng định gật đầu một cái.

"Thật tốt, đưa tôi cái này làm gì?". Lạc Tích Tuyết đem chiếc nhẫn cùng hộp, vứt vào trong ngực Lạc Thiên Uy, giọng nói khó chịu: "Muốn đưa, anh cũng nên đưa cho vị hôn thê mà hôm nay anh đã công khai ý".

"Tích Tuyết" Lạc Thiên Uy sững sờ, nhất thời trong mắt lóe lên tia sáng, hưng phấn nói : "Em ở đây ghen?"

"Tôi không có rồi đấy!". Lạc Tích Tuyết trừng mát liếc anh một cái.

Lạc Thiên Uy lại đến gần, vui vẻ ôm cô, thâm tình nhìn lại: "Tích Tuyết, Mục Cảnh nói cho anh biết, người phụ nữ chỉ tin tưởng vào cam kết kết hôn, không thể nào tin tưởng một người đàn ông muốn sống một đời mà không chịu cưới cô ấy".

"Vậy thì sao?" Lạc Tích Tuyết không hiểu hắn tột cùng muốn nói cái gì.

Lạc Thiên Uy chợt nâng lên tay của cô, nói cực kỳ nghiêm túc: "Tích Tuyết, chúng ta kết hôn đi!".

"Cái gì? Anh điên rồi?". Lạc Tích Tuyết tròng mắt kích động, khó có thể tìn nhìn em trai, hất tay của hắn ra, lạnh lùng nhắc nhở: "Chúng ta là chị em!".

“Tích Tuyết, tôi thích em, tôi đã sớm nói qua, tôi đối với em không phải tình ruột thịt, là tình yêu, tôi không phải thích em với tư cách chị mình, tôi muốn biến em trở thành người phụ nữ anh thích! Hi vọng em có thể hiểu!”. Lạc Thiên Uy cố chấp nói, ánh mắt chắc chắn.

Con người Lạc Tích Tuyết co rụt lại, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vốn cô muốn tìm viện cớ lấp liếm cho qua, không ngờ em trai lại nghiêm túc giải thích cho cô như vậy, hắn muốn cùng cô kết hôn, không phải là thật sao?

“Nhưng chúng ta thật sự là chị em a!”. Cô bất đắc dĩ nhìn hắn, cuối cùng lại bổ sung một câu:

“Chị em ruột!”

Lạc Thiên Uy cầm tay của cô, không để cho cô lấy ra, vừa lấy chiếc nhẫn tự tay đeo lên cho cô, cam kết với cô : “Tôi muốn, tôi có thể dẫn em rời đi khỏi đây bất cứ lúc nào, ra nông trường nước ngoài không ai biết của chúng ta, bắt đầu cuộc sống mới”.

“Anh nói giỡn sao?” Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn hắn, đây đối với cô là em trai, ước mơ xa xôi lắm vậy.

Người ta, có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả sao?

Bỏ xuống tất cả người thân cùng bạn bè, ẩn cư, duy trì một quan hệ tội ác như thế sao?

“Tích Tuyết, tin tưởng anh, chúng ta nhất định có thể”. Lạc Thiên Uy nâng cằm cô lên, ánh mắt sáng nhìn cô : “Đến lúc đó, chúng ta có thể ở trong nông trai trông loại cây chúng ta thích, nếu như em nguyện ý, chúng ta còn có thể sinh em bé”.

Lạc Tích Tuyêt nhìn con ngươi đen nhánh của em trai, chỉ cảm thấy ma lực trong đôi mắt kia như nhau, canh chừng cô, không cách nào dời đi khỏi chỗ khác, chỉ có thể trở mắt nhìn anh và cánh tay thon dài sạch sẽ sờ xoạng hai gò má của cô.

Hắn thở dài một cái: “Em chịu ở lại bên cạnh anh là tốt rồi”.

Lạc Tích Tuyết giật mình, tâm như bị cái gì đó đụng vào, ánh mát mờ mịt nhìn Lạc Thiên Uy, suy tư lời nói vừa rồi của hắn, thật có thể sao? Bọn họ thật có thể ở chung một chỗ sao?

“Khụ ----“. Đột nhiên, tiếng ho khan nặng nề ở cửa ra vào vang lên, phá vỡ không gian hai người thâm tình nhìn nhau.

p.s: chuyện này t mới đọc văn án, nhiều cách gọi với cách viết sẽ hơi khác so với chương trước nên mọi người thông cảm nhé. Nhưng tớ vẫn dịch sát nhé chỉ tội cách gọi hơi khác thôi >.

101. Chương 101 : ngịch Chuyển: Người Nào Rơi Xuống, Vạn Kiếp Bất Phục!

Editor: tieuphuchac

Lạc Tích Tuyết chấn động, vội vàng đẩy Lạc Thiên Uy ra, nhìn về phía cửa...

May mắn là vú Ngô, hoàn hảo!

Cô thở nhẹ ra một hơi, hoàn hảo là vú Ngô, cô còn tưởng rằng sẽ là cha tới đây, trên tay cô đeo chiếc nhẫn kim cương.

“Chuyện gì?” Lạc Thiên Uy tựa hồ rất không vui khi bị người khác quấy rầy, cau mày trừng vú Ngô.

Vẻ mặt Vú Ngô ngưng đọng, vừa rồi còn thấy một màn kia.

Tiểu thư cùng thiếu gia tại sao lại có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn nhau đây? Thấy thế nào đều là loại mập mờ không nói ra được.

“Vú Ngô!” Lạc Tích Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

Vú Ngô lập tức hoàng hồn, cung kính cười nói đối với Lạc Thiên Uy:

“Thiếu gia, lão gia bảo cậu tới thư phòng, ông ấy đang chờ.”

Trong bụng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, ba muốn tìm em trai? Không phải là vì chuyện phát sinh trên ban công tối nay sao? Còn em trai công bố Annie Na cùng nó có quan hệ?

"Tích Tuyết, tôi đi ra ngoài trước."

Lạc Thiên Uy vỗ vỗ tay Tích Tuyết, đứng dậy đi ra ngoài.

Vú Ngô kinh ngạc ngẩn người tại chỗ, nhíu mày:

"Đại tiểu thư, thiếu gia như thế nào lại trực tiếp kêu tên của tiểu thư? Đây cũng quá không lễ phép, dầu gì cũng phải kêu cô một tiếng chi."

Lạc Tích Tuyết giật giật khóe môi, chẳng qua là cười cười như vậy, cũng không trả lời.

Lạc Thiên Uy chỉ không gọi cô là chị mà thôi, nó hơi quá đáng, lại càng không lễ phép chuyện này cô đều biết, không gọi chị, cô đã sớm quen rồi.

"Vú Ngô, còn có việc gì sao?" Thấy vú Ngô vẫn còn ngẩn người tại đó, Lạc Tích Tuyết không khỏi nghi ngờ nói.

Vú Ngô gật đầu một cái, vẻ mặt đông lại đi tới, quan tâm hỏi:

"Tiểu thư, bây giờ cô có bạn trai hay không? Hôm nay tôi thấy có Lãnh tổng cùng Hàn tổng, giống như có ý đối với cô!"

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, tựa như không nghĩ tới vú Ngô lại nói như vậy, cô chẳng qua là thản nhiên cười cười:

"Không có, vú Ngô người suy nghĩ nhiều rồi, tôi với bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi."

"Bạn bè bình thường sao?Ai, đại tiểu thư, đừng bảo vú Ngô nhiều càu nhàu nhiều chuyện, Tiếu Vũ Trạch cũng đã cùng người phụ nữ khác đính hôn, cô cũng nên quên anh ta đi đi chon một người bạn trai khác, nhất là bây giờ thiếu gia cũng công bố bạn gái, An tiểu thư đó, trong nhà rất có thế lực, nếu là thiếu gia tốt hơn cô, sợ rằng sau này lão gia sẽ không quan tâm nhiều tới cô nữa."

Vú Ngô thật tâm nhắc nhở, bà chẳng qua chỉ cảm thấy Lạc Tích Tuyết tìm được bạn trai, ít nhất cũng có núi dựa, tương lai ở Lạc gia sẽ không quá khó khăn.

"Vú Ngô , ba tôi lần này không phải cho phép tôi tổ chức tiệc sinh nhật sao? Chứng minh trong lòng ba vẫn có tôi, ông ấy không muốn lo lắng, bởi vì tôi là con gái ruột thịt của ông."

Lạc Tích Tuyết cười trấn an, vú Ngô luôn luôn nhắc nhở muốn cô cùng em trai tranh gia sản, còn nói muốn ba coi trọng cô, cuộc sống sau này mới có thể tốt lên, nhưng cô không hiểu, cô cùng em trai là người một nhà, tại sao nhất định phải phân chia rõ ràng như vậy?

"Ai!" vú Ngô nặng nề thở dài, ánh mắt cực kỳ phức tạp:

"Đại tiểu thư, có một số việc bây giờ tôi không thể nói với cô được, chỉ có thể khuyên cô tranh thủ khiến lão gia thương yêu, có một ngày kia lão gia sẽ không phát hiện thật ra thì cô…"

"Tôi cái gì?"

Lạc Tích Tuyết nghẹo đầu nghi ngờ, cô cảm thấy vú Ngô hôm nay có chút kỳ quái, nói năng ấp a ấp úng.

"Không có gì, đại tiểu thư. Tôi đi xuống trước, cô nghỉ ngơi thật tốt đi." Vú Ngô dừng lại, vội vàng lắc đầu một cái, kinh hoảng đi ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết nhìn theo bóng lưng hoảng sợ rời đi của vú Ngô, trong lòng có cảm giác bà ấy đang che giấu mình chuyện gì đó.

Sáng sớm ngày thứ hai, một nhà quya quần ở bàn ăn điểm tâm, sau khi ăn xong không khí trầm mặc, Lạc Tích Tuyết cùng Lạc Thiên Uy theo thói quen cùng nhau đi ra ngoài.

"Em trai, tối hôm qua ba tìm cậu tới thư phòng, có chuyện gì không?" Lạc Tích Tuyết đột nhiên đuổi theo Lạc Thiên Uy, vỗ bờ vai của cậu ta hỏi.

Thật ta thì tối hôm qua cô rất muốn hỏi em trai, chỉ là thấy thời gian quá muộn, người trong nhà đều ngủ hết, cô ngượng ngùng nhớ tới quá khứ khi tới phòng em trai.

Nhưng là trong lòng cô đang rất lo lắng, dù sao cô cùng em trai cũng xảy ra laoij quan hệ đó, em trai lại tìm Annie na ra làm thế thân, dĩ nhiên cô muốn quan tâm tới thái độ của ba như thế nào, ngàn vạn lần không muốn ba hoài nghi điều gì mới phải.

"Không có gì."

Lạc Thiên Uy cố tránh việc Lạc Tích Tuyết khoác lên bả vai của mình, thanh âm cứng rắn lạnh lùng.

Lạc Tích Tuyết nhất thời sửng sốt tay cứng ở giữa không trung, thiếu chút nữa không có phản ứng kịp.

Thái độ của em trai đối với mình, lúc nào thì trở nên lạnh lùng như vậy? Chẳng những né tránh cô đụng chạm vào, thậm chí ngay cả lời nói cũng trở nên cứng rắn như vậy?

Lạc Tích Tuyết buồn bực nhìn về phía Lạc Thiên Uy, nhưng cậu ta căn bản là không có ý định cùng cô giải thích, chẳng qua là đẩy tay cô ra, xoay người ngồi vào xe riêng của mình.

Dọc theo đường đi học, hai người đều trầm mặc, Lạc Tích Tuyết mấy lần muốn mở miệng, Lạc Thiên Uy cũng không để ý tới cô.

Cuối cùng lúc xuống xe, cậu ta lãnh đạm bỏ lại một câu: "Bắt đầu từ ngày mai, tôi không phụ trách đưa đón cô đi học nữa."

Nói xong, người đã biến mất trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết sững sờ tại chỗ, chẳng biết tại sao, trong lòng lại cảm thấy buồn buồn.

Trở lại phòng học, Lạc Tích Tuyết vừa tìm chỗ ngồi xuống, Trần Tiểu Mạt mặt hề hề như kẻ trộm nhích lại gần.

"Tích Tuyết?" Tiểu Mạt đẩy vai bạn tốt.

"Ừ?"

Lạc Tích Tuyết thơ ơ đáp một tiếng, trong đầu tràn đầy hình ảnh vẻ mắt lanh băng kia.

"Thì ra em trai của cậu cùng Annie na là một đôi, hai người bọn họ thật xứng đôi, tai tài gái sắc!!" Trần Tiểu Mạt lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Thật xứng?!! Cô thế nào lại không cảm thấy?

Lạc Tích Tuyết rơi vào ý thức mâu thẫu, bĩu môi: "Làm sao bạn biết?" Tin tức này cũng truyền tới tai Trần Tiểu Mạt?

"Này, báo chí cũng nói qua, hôm nay là tin tức ở đầu của tuần san giải trí đấy? Toàn bộ thế giới đều biết a!"

Trần Tiểu Mạt đem quyển tạp chí đưa tới, chỉ chỉ chõ chõ nói:

"Nghe nói Annie na xuất thân danh môn, với em trai của bạn là thanh mai trúc mã, hai người đã sớm có hôn ước rồi đó?"

"Bọn họ có hôn ước sao? Mình thế nào lại không biết?" Lạc Tích Tuyết bắt được trọng điểm trong lời nói của bạn tốt.

Trần Tiểu Mạt kỳ quái nhìn về phía Lạc Tích Tuyết:

"Dĩ nhiên, tạp chí có viết nha, hơn nữa tớ mới vừa xem bọn họ cùng nhau tới, nhe nói Annie na vì cùn em trai của bạn, chuyển tới trường của chúng ta học rồi đó."

"Cái gì? Annie na đã chuyển tới học ở trường chúng ta?" Giọng của Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt đề cao vài Db.

Khó trách sáng nay lúc em trai xuống xe nói với cô sau này sẽ không đưa đón cô đi học nữa, nguyên nhân là muốn làm hộ hoa sứ giả ỹ nữ, chẳng qua đây hết thảy đều không phải điều cô hy vọng?Tại sao tâm lại khó chịu như vậy?

Trần Tiểu Mạt nâng má trêu ghẹo:

"Cô Annie na đó rất hạnh phúc, giống như lập tức cùng em trai của bạn kết hôn vậy đó. Tích Tuyết, bạn có thể rất nhanh có em dâu!!"

Em dâu? Nghe thế, trái tim Lạc Tích Tuyết chấn động, sắc mặt rất nhanh trắng bạch.

Buổi tôi hôm qua nói muốn kết hôn với cô, hôm nay lại quay ngắt 180 độ, muốn cô tiếp nhận như thế nào?

Cô biết quan hệ chị em giữa bọn họ không tệ, quan hệ khôi phục lại bình thường không sao, nhưng là bây giờ liền khôi phục, có phải hay không quá nhanh? Gần như là cô không kịp phản ứng nữa, đến tột cùng tối hôm qua ba nói chuyện gì với em trai? Mà em trai lại đội nhiên thay đổi như vậy?

"Tích Tuyết, bạn làm sao vậy?Sắc mặt kém như vậy?" Trần Tiểu Mạt thấy sắc mặtt của Lạc Tích Tuyết rất khó coi, lập tức đỡ cô ngồi xuống, không hiểu hỏi.

"Không có không có gì!"

Lạc Tích Tuyết cười cười một cái, chẳng qua là nở nụ cười miễn cưỡng.

"Ai, Tích Tuyết, chuyện tình của bạn cùng Tiếu Vũ Trạch cũng đã qua, đừng thương tâm nữa."

Trần Tiểu Mạt thở dài một hơi, cho là Lạc Tích Tuyết nhìn thấy em trai yêu, nhớ lại chuyện tình lần trước với bạn trai, thật tâm khuyên bảo.

"Ừ, mình biết!"

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, chẳng qua là ánh mắt vẫn ảm đạm như cũ.

Bắt đầu từ hôm nay, Lạc Thiên Uy bắt đầu xa lánh Lạc Tích Tuyết.

Em trai không hề chờ cô tan học nữa, không hề đưa cô đi học nữa, cũng không nói những lời mập mờ với cô nữa, thậm chí thấy cô đều kêu cô là chị, không giống như lúc trước quấn lấy cô.

Lạc Tích Tuyết rất muốn hỏi em trai tại sao? Thái độ của em trai đối với cô lúc nóng lúc lạnh, để cho cô cực kỳ không chịu nổi.

Vừa bắt đầu cô còn cảm thấy em trai đối với mình như vậy, ngược lại thấy thanh tịnh, nhưng càng về sau tâm tình càng xuống thấp, càng buồn bực, nhất là ở trong sân trường mọi người đều bàn tán việc Lạc Thiên Uy cùng Annie na yêu thương nhau, hai người bọn họ luôn cùng xuất hiện cùng thời điểm, cô chỉ muốn lướt qua.

Tại sao?!! Em trai đang đùa giỡn cô, thậm chí chiếm đoạt cô rồi, còn có thể công khai cùng cô gái khác ở cùng chỗ.

Phải nói là trong lòng khó chịu khi bị lừa gạt, lúc này cô cảm thấy một cảm giác phản bội mãnh liệt, mặc dù cảm giác như thế là không bình thường, nhưng nó vẫn sinh ra.

Chiều hôm đó, Trần Tiểu Mạt mốn hen cô đi dạo phố, cô cự tuyệt, trong khoảng thời gian này tâm trang của cô bị em trai làm cho không phấn chấn, cô bây giờ không có tâm tình ra đường.

Đi một mình qua lại ở lối đi bộ, nhìn chiếc xe bên cạnh qua lại đường, Lạc Tích Tuyết có cảm giác đang bị cả thế giới vứt bỏ.

Lúc này cách đó không xa có một cặp tình nhân, nắm tay hình như đang chuẩn bị đi bộ.

Nhìn tấm lưng kia rất quen thuộc, Lạc Tích Tuyết nhìn kỹ, lại là Lạc Thiên Uy cùng Annie Na!!

Lúc này khuôn mặt ngọt ngào của Annie na kéo cánh tay của Lạc Thiên Uy cũng không có cự tuyệt, vừa nói với cô ấy cái gì, một cái tay khác còn cầm một cái bị lớn.

Vừa nhìn cũng biết bọn họ vừa mới đi dạo phố về, không, chính xác mà nói là cùng ước hẹn.

Em trai nề bồi cùng cô gái ước hẹn, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc mở to mắt, cô nhớ em trai nói, cậu ta chán ghét nhất là bồi bên cạnh nữ sinh đi dạo phố?

Nhưng cậu ta hiên tại đang bồi cô gái kia đi dạo phố, chẳng lẽ bồi bên cạnh cô gái mình yêu thích, cậu ta cũng không chán ghét?

Ánh mắt của Lạc Tích Tuyết đau nhói nhìn chằm chằm hai bóng lưng đi xa dần,chợt Lạc Thiêu Uy giống như có cảm giác, quay đầu lại, theo bản năng tìm kiếm người.

"Uy, anh đang nhìn cái gì vậy?" Annie na thấy bạn trai không chuyên tâm kéo ống tay áo, tò mo quan sát theo ánh mắt của bạn trai.

Không có, không có gì cả cô thật không biết anh ấy đang nhìn cái gì a?

Nhưng là Lạc Thiên Uy lại nhìn thấy.

Anh biết----là cô ấy!!!

102. Chương 102 : Là Mộng Xuân Hay Là Cơn Ác Mộng?

Editor: lovelygirl262

Lạc Tích Tuyết trốn đằng sau một cây cột to, cô cảm giác mình hiện tại giống như một kẻ trộm, rõ ràng mình không có làm chuyện xấu, nhưng lại không có can đảm bước ra đón nhận ánh mắt của hắn, càng không muốn cứ như vậy bắt gặp hắn cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ.

Vốn chỉ là nghe Trần Tiểu Mạt mấy ngày nay một mặt hình dung, cô không có cảm giác gì nhiều, nhưng bây giờ để cô tận mắt hình thấy hai người ở chung một chỗ, lòng cô lập tức chùng xuống.

Đến cùng hắn là người đàn ông đầu tiên của mình, thấy hắn cùng những người phụ nữ khác ở chung một chỗ, cô có loại cảm giác bị vứt bỏ.

Loại cảm giác này thật khổ sở, giống như là bị người ta phản bội, lòng đau giống như bị người ta xé ra.

Chẳng lẽ hắn chính là đang cố ý trả thù cô sao? Trả thù cô không muốn cùng hắn ở chung một chỗ, cho nên anh thà rằng chọn cùng người phụ nữ khác, cũng không cần cô?

Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong lòng mình hoảng sợ, cô cũng biết Lạc Thiên Uy quá nhỏ tuổi, nói thích cô, tám chín phần là hành động theo cảm tính, chỉ là không nghĩ đến hắn có mới nới cũ so với người thường còn nhanh hơn.

Ai!!! Cô khẽ thở dài, gãi đầu, đã biết là thế? Trái lại còn khát vọng em trai yêu say đắm?

Cô lắc đầu chán nản, hắn có thể không dây dưa với cô nữa không phải là chuyện tốt sao? Cô cuối cùng cũng không hy vọng cùng em trai có chút gì đó sao? Sau này cô cứ tiếp tục là chị của hắn, bọn họ trở lại quan hệ chị em, bình thường mới phải.

Nhưng mà nhiều năm sau cô mới biết, thì ra lúc này cô cũng bắt đầu đối với Lạc Thiên Uy có tình cảm, chỉ là chính cô cũng không rõ ràng, hoặc là chính xác mà nói, cô không dám thừa nhận.

Lúc về đến nhà, đã rất khuya. Từ khi nhìn thấy Lạc Thiên Uy cùng Annie Na hẹn hò, Lạc Tích Tuyết vẫn luôn không có tâm trạng về nhà, chỉ một mình đi lang thang.

Nhưng làm cô không nghĩ đến chính là, hắn cư nhiên lúc này vẫn chưa về, lòng cô lại chùng mấy phần, Lạc Thiên Uy nhất định là đang đi hẹn hò với Annie Na.

Không người thật đúng là như keo như sơn, cũng vào thời điểm này, ko theo thì ko chịu thôi.

"Đại tiểu thư, cô đã trở lại!" Dì Ngô nhìn thấy Lạc Tích Tuyết trở lại, lập tức cười chào đón, giúp cô cầm túi xách.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết uể oải đáp một tiếng, trực tiếp đi lên lầu.

Dì Ngô nghi hoặc gọi cô lại: "Đại tiểu thư, cơm tối đã làm xong, không ăn cơm trước sao?"

”Không, cháu không đói bụng.” Lạc Tích Tuyết phờ phạc lắc đầu một cái, trờ về phòng trên lầu, đóng kỹ cửa phòng.

Đầu óc một chút cũng không có đáp án vấn đề: Lạc Thiên Uy tại sao vẫn chưa về? Hắn cùng Annie Na đi đâu? Có phải hay không cũng sẽ cùng Annie Na nói lời tâm tình? Còn hôn người phụ nữ khác giống như hôn cô?

Cô cảm giác mình nhất định điên rồi, cho nên đầu óc đều là hình dáng của Lạc Thiên Uy, hay là cô cũng đi vào phòng tắm nhanh chóng tắm nước lạnh, để ình tỉnh táo một chút,

Khi nước lạnh như băng từ đỉnh đầu trút xuống, thấm vào da thịt cô, lúc này mỗi một tế bào bên trong thân thể cô đều đau đớn, cuối cùng cô cũng hiểu, cô và Lạc Thiên Uy là không thể.

Quan hệ chị em, tình yêu tội lỗi, hoặc giả hắn một lần nữa lựa chọn đúng.

Như vậy, coi như tất cả là cơn ác mộng đi, qua khứ đi, tất cả đều là quá khứ.

Lạc Tích Tuyết tắm xong, lại uống chút nước, sau nhiều lần kiên định ý chí của mình, cô mới an tâm bò lên giường, hai mắt nhắm lại.

Cả người mệt mỏi một ngày, cô rất nhanh đi vào trạng thái nửa mơ hồ, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Ngủ, cô đột nhiên cảm thấy nóng, thân thể từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, đều có cảm giác nóng rang lạ thường không chịu nổi, da cũng có chút tê dại.

Lạc Tích Tuyết tựa như mơ mà không phải mơ mở mắt ra, cảm giác có người sờ cô, còn đè ở trên người cô! Cô không thể tưởng tượng nổi nhìn bàn tay đang ở trên người mình.

Cô theo bản năng muốn phản kháng, nhưng mà thân thể không có một chút sức lực.

Chỉ có thể nhìn người đàn ông có khuôn mặt quyến rũ trên người, cảm giác tốt đẹp giống như buổi sáng sớm, con ngươi khí thế lạnh lùng, không kiềm chế được, kiêu ngạo, từ trên người hắn toả ra một sức mạnh kinh người.

Khoảng cách gần như thế, hô hấp xen lẫn quấn cùng một chỗ, trên cơ thể người đàn ông quen thuộc lại có mùi xa lạ làm tim cô đập nhanh.

Chỉ là hắn đè ép cô, cho nên cô không cảm giác được sức nặng, cũng không có cảm giác bị chèn ép.

Mà thân thể cô theo bàn tay dao động của hắn, dần có cảm giác nhấp nhô lên xuống, bắt đầu nóng lên.

#đã che giấu#

”Đừng” cô đinh thấp một tiếng, muốn động, muốn giãy giụa, nhưng mà thân thể không nghe cô sai khiến.

Trên mình người đàn ông chợt chống cơ thể lên, lộ ra con ngươi sâu đen xinh đẹp, yên lặng nhìn cô, che đôi đồng tử thay đổi càng thêm đỏ ngầu, hắn giống như đang thưởng thức vẻ mặt cô lúc này.

Lạc Tích Tuyết tim đập rộn lên, một nửa là sợ hãi, một nửa là khẩn trương.

Cô tận lực cắn môi không phát ra âm thanh, nhưng người đàn ông thật giống như ác ý chọn những nơi nhạy cảm của cô mà ra tay, thân thể cô, hắn so với chính cô còn hiểu rõ hơn, không ngừng nghỉ, hôn không ngừng ở trên người cô, cổ, trước ngực lưu lại dấu vết.

#đã che giấu# ”A!” Cô thét lên ngồi dậy, đột nhiên mở mắt, đêm đã trải qua rất sâu.

Là mộng? !

Tim Lạc Tích Tuyết gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bởi vì sợ hãi, tay chân đều phát run.

Cô đứng dậy đi thăm dò nhìn cửa phòng khóa, giống như lúc cô ngủ đóng lại, không có bất kỳ biến hóa nào.

Cửa sổ ban công sát đất cũng vậy, rèm cửa sổ bị ghế đè ép, trên cửa sổ cũng không có một chút dấu hiệu bị mở ra.

Cả phòng cũng không có dấu hiệu bị người lẻn vào.

Như vậy, nhất định là mộng.

Gương mặt Lạc Tích Tuyết đỏ kịch liệt, hô hấp cực kỳ không ổn định, cô có chút mờ mịt trở lại ngồi trên giường, nhịp tim vẫn còn không ngừng đập mạnh.

Tại không lại nằm mơ thấy Lạc Thiên Uy? Hơn nữa còn chân thật như vậy.

Thân thể cô khao khát hắn chạm vào, nó đang mong đợi cùng hắn lần nữa kết hợp, ngay cả nằm mơ cũng muốn hắn? !

Cô không cách nào dễ dàng tha thứ ình, cô tại sao có thể khát vọng thân thể em trai mình đây?

Nơi đó ẩm ướt dinh dính, là phản ứng của động tình, đây là cô hai mươi mốt năm qua, lần đầu tiên làm như vậy, mà trong mơ người đàn ông lại là em trai của cô...Lạc Thiên Uy.

Trong mơ, cảm giác được ngón tay của Lạc Thiên Uy ở trên người cô, là chân thật như vậy, còn có đầu lưỡi hơi lạnh, ánh mắt thoả mãn.

Thân thể Lạc Tích Tuyết theo bản năng run lên, một loại tự trách và xấu hổ trước nay chưa từng có kéo đến.

Cô thậm chí ngay cả nằm mơ cũng muốn em trai, còn khát vọng hắn dịu dàng và hôn sâu, cô là thế nào đây?

Vội vàng đứng dậy đi vào phòng tắm xối nước lạnh lần nữa, lúc đi ra Lạc Tích Tuyết đột nhiên cảm thấy đói bụng, từ lúc trở lại đến giờ vẫn chưa ăn gì, nhìn thấy dì Ngô đang ngủ, cô tự mình xuống bếp tìm đồ ăn.

Trong tủ lạnh ở nhà bếp có một bình nước đá lớn, Lạc Tích Tuyết không chút nghĩ ngợi liền cầmlên, nhanh chống rót hết.

Cô muốn tỉnh táo, nhất định duy trì tỉnh táo hoàn toàn, việc mình cùng em trai triền miên, đây là chuyện xấu hổ cở nào, không thể, tuyệt đối không thể xảy ra nữa.

"Em rất khát hả?" Lạc Thiên Uy không biết từ lúc nào xuất hiện phía sau cô, giọng trầm thấp ở bên tai, cảm giác ấm áp quen thuộc kéo đến.

Lạc Tích Tuyết phải vất vả lắm mới kiên định được ý chí, nghe giọng em trai Lạc Thiên Uy ở phía sau, thiếu chút nữa làm rớt bình nước.

Cô ngừng thở, dùng sức lắc đầu một cái, không dám ngẩn đầu lên nhìn ánh mắt hắn: "Không có, tôi không có, chỉ là muốn tìm ít đồ ăn."

"Em đói bụng?" Trong mắt Lạc Thiên Uy xẹt qua một chút lo lắng, lập tức kéo tay cô, nói: "Tôi làm món Tây cho em ăn."

"Không cần, tôi đột nhiên lại không đói nữa." Lạc Tích Tuyết cổ họng nghẹn lại, vội vàng muốn né ra.

Lạc Thiên Uy bước lên trước ngăn cô lại, màu mắt âm u: "Em tránh né tôi?"

"Không có, tôi không có." Lạc Tích Tuyết lập tức phản bác, nhưng mà dưới chân vẫn không tự chủ được lui về sau mấy bước.

Nhớ tới việc xấu hổ khi nảy, mặt cô đỏ lên, bây giờ không còn mặt mũi để đối hiện với em trai, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng giam mình lại.

"Không cho phép tránh tôi !" Lạc Thiên Uy không giải thích kéo lấy tay cô, mang cô chặn ngang bế lên, thả vào trên bàn ở nhà bếp.

"A? Không muốn, thả tôi xuống!" Lạc Tích Tuyết sợ hãi thét chói tai, hắn sao có thể to gan như vậy, mà mang cô ôm đặt lên mặt bàn ở nhà bếp, nếu bị người gúp việc và người nhà nhìn thấy, thì phải làm sao?

Lạc Thiên Uy khẽ hôn lên vành tai cô, tay xấu xa đưa vào trong quần áo cô, "Yên tâm đi, bọn họ đã ngủ hết rồi, không có ai phát hiện chúng ta đâu !"

Hơi thở nóng bỏng quen thuộc phun ra phía sau lỗ tai cô, Lạc Tích Tuyết cảm thấy thân thể mềm nhũn, Lạc Thiên Uy tinh tế hôn lên cổ và lỗ tai cô, hơi thở càng ngày càng nóng, trên cổ cô tỉ mỉ mút để lại dấu vết màu hồng, tay thăm dò vào trong váy cô vuốt ve một đường đi lên.

"Ừ Thiên Uy" Lạc Tích Tuyết kêu lên, thân thể bên trong mềm mại trống rỗng, làm cho cô nói chuyện yếu ớt, ngược lại giống như yêu kiều van xin.

"Tôi biết bảo bối, ngoan, tôi sẽ làm em thoải mái !" Giọng khàn khàn dụ dỗ cô, dịu dàng ngậm môi cô, mút, trằn trọc.

Tay của hắn đi đến trước ngực cô, phủ lên nơi tươi tốt của cô, bóp nhẹ một lần, không hề thoả mãn, ngón tay thành tạo mở ra khoá áo ngực phía sau cô, vén áo lót cô lên, vừa muốn trực tiếp chạm đến nơi mềm mại của cô.

Chợt, Lạc Tích Tuyết mở hai mắt ra, trong mắt xuất hiện một tia chán ghét, muốn đẩy hắn ra, vừa vội vừa tức thét: "Đừng dùng đôi tay dơ bẩn đã chạm vào người phụ nữ khác chạm vào tôi!"

103. Chương 103 : Cả Đêm Dây Dưa.

Editor: Trâm Trần

"Em"

Lạc Thiên Uy hoàn toàn không ngờ rằng Lạc Tích Tuyết lại có phản ứng lớn như vậy, trong lúc nhất thời cơ hồ chỉ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn về phía cô.

"Tích Tuyết, em nói cái gì?"

Đến khi cô tỉnh tảo hẳn mới ý tức mình đã lỡ lời, cô vội vã cúi đầu, trong mắt loé lên tia ảo não. Cô tại sao có thể ở trước mặt anh ta chỉ trích anh ta đi tìm người đàn bà khác đây? Điều này không phải chứng tỏ là cô đang ghen sao?

Trong lòng thầm mắng chính bản thân mình, ngoài miệng lại lập tức sửa lại lời đã nói:"Không có gì, tôi chỉ nói bậy thôi".

Nhưng vẻ mặt ngượng ngùng, ảo não của cô làm sao có thể tránh được ánh mắt của Lạc Thiên Uy.

Anh lập tức giữ chặt hai vai của cô, trong mắt mang theo tia vui mừng không thể nào tin nổi:"Tích Tuyết, em đang ghen sao?"

Nghe được thanh âm của anh không che giấu chút nào vui vẻ cùng đùa giỡn, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy bản thân càng không có đất dung thân, cô dùng sức đẩy anh ra.

"Tôi không có. Anh có bạn gái tôi vui mừng còn không kịp sao lại phải ghen, như vậy ít nhất anh sẽ không làm phiền đến tôi nữa, tôi vui mừng còn không kịp đây".

Cô tự nhiên lại nói một hơi, càng nói như càng phơi bày sự quan tâm của cô đối với anh vậy.

"Haha, thì ra Tích Tuyết quan tâm tôi như vậy à". Lạc Thiên Uy cười đến không khép miệng được, bàn tay không kịp chờ đợi đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của cô, ở trên gương mặt oánh nhuận của cô hạ xuống một cái hôn trộm.

Lạc Tích Tuyết hung ác trừng mắt liếc hắn một cái, mặt đỏ lên:"Tôi không có, anh đừng hoang tưởng".

"Em không có gì?" Lạc Thiên Uy nâng nhẹ lông mày, tà khí tiến đến gần cô.

Lạc Tích Tuyết bị hơi thở của hắn càng ngày càng tiến tới gần làm cho suy nghĩ của cô bị rối loạn, giùng giằng muốn nhảy xuống kệ bếp:"Tôi không để ý đến anh nữa, anh tự luyến một mình đi, mau buông tôi ra".

"Không thả!" Lạc Thiên Uy gắt gao ôm chặt cô, kiên trì không chịu buông.

Lạc Tích Tuyết giận tái mặt, uy hiếp hắn:"Nếu không buông thì tôi sẽ giận đấy".

Lạc Thiên Uy ngẩng đầu lên, tà ác hí mắt cười một tiếng, bất chợt cúi đầu, cách lớp áo ngủ thật mỏng hắn không chút khách khí cắn lên đôi vú mềm mại trước ngực của cô.

"A ưm".

"A Thiên Uy".

Lạc Tích Tuyết bị bất ngờ không nhịn được gọi ra tên của hắn, cảm giác sảng khoái cùng bành trướng làm cho ánh mắt của cô càng ngày càng trở nên mê loạn.

"Có cảm giác rồi sao?" nụ hôn ẩm ướt của Lạc Thiên Uy rơi xuống khắp phần cổ của cô, một bên hôn một bên nhiệt tình hỏi:"Có phải muốn tôi không?"

"Tôi không có!" Lạc Tích Tuyết kiên quyết không chịu thừa nhận, cô chết cũng cắn chặt môi, không để cho những tiếng rên khiến người khác đỏ mắt tía tai của mình tràn ra ngoài.

"Tích Tuyết không ngoan, không chịu nói thật nên phải chịu phạt" Lạc Thiên Uy tà tứ cười, bàn tay từ dưới váy ngủ của cô đưa vào trong, đặt lên ngực của cô.

Lực lớn làm cho Lạc Tích Tuyết bị đau kêu lên một tiếng, Lạc Thiên Uy sớm đã chuẩn bị nên nhanh chóng chui vào miệng cô, dây dưa lưỡi của cô, nhiệt liệt khuấy động. Đấu lưỡi trêu đùa, lướt qua, tràn đầy dụ hoặc và khẩn cầu.

Đầu lưỡi quấn chặt si mê, chống đỡ ngay cổ họng của cô. Lạc Tích Tuyết cảm giác mình hít thở không thông, tay của anh đặt tại trên vai của cô, một chút cô cũng không thể cử động được, bị buộc hé miệng, cố gắng hô hấp, lại đổi lại việc anh càng dây dưa nhiều hơn.

Nụ hôn lúc này đã đi tới cổ của cô, ngay xương quai xanh, ngón tay thon dài bắt đầu vuốt ve từng chút một thân thể của cô, một đường trợt xuống. Theo bản năng thân thể của cô càng ngày càng run lẩy bẩy, trong lòng cô rất lo lắng biết rõ bọn họ là chị em khong thể nào xảy ra quan hệ cấm kỵ như vậy.

Nhưng bản thân lại phản bội chính bản thân mình, hưng phấn khác thương, cô có thể cảm thấy thân thể của mình đối với anh có khát vọng cỡ nào.

"Tích Tuyết, anh nghĩ anh muốn em!" Lạc Thiên Uy thở gấp, khí nóng trong miệng dâng lên từng tầng sóng nhiệt, hai tay anh nâng gương mặt của cô lên, tròng mắt tĩnh mịch như biển sâu khoá chặt cô.

"Chúng ta..." cô nhìn anh với ánh mắt do dự, hàm răng trắng bóng khẽ cắn chặt môi dưới, bởi vì dùng sức mà nơi đó lưu lại một đạo dấu răng.

Không thể phủ nhận là cô cũng rất muốn anh, nhưng cô xấu hổ nên không thể nào mở miệng được.

Với chướng ngại quá lớn trong lòng cô không thể nào chấp nhận khát vọng đối với anh, cùng anh tiếp tục duy trì mối quan hệ không bình thường này.

Lạc Thiên Uy không đợi cô trả lời, anh chợt kéo cổ áo ngủ của cô xuống, xé cả nội y, hung hăng cúi đầu ngậm một bên ngực mềm mại của cô.

"A!!!" Lạc Tích Tuyết kêu đau nhưng lại bị anh lần nữa dùng miệng chặn lại.

Kịch liệt hôn, quên mình dây dưa, môi của anh mang theo khí tức đè xuống, hơi thở cường thế bao trùm lấy cô.

Trong nháy mắt ngọn lửa kích tình được đốt lên.

Trên mặt của Lạc Thiên Uy lúc này là vô cùng thoả mãn, anh tự tay lấy những sợi tóc ướt mồ hôi trên mặt của cô ra, vốn là một gương mặt tuyệt mỹ nhưng giờ phút này bởi vì tình triều mà càng thêm ửng đỏ mê người.

Anh nhìn cô, nhìn đến ngây dại.

Cho tới bây giờ thấy được cô, đầu óc của anh sẽ tự động mất đi năng lực suy tư, từng vẻ mặt của cô, mỗi câu nói cũng có thể nắm giữ ý chí của anh, ảnh hưởng tâm tình của anh.

Anh nghĩ muốn cô, giống như mọt thiếu niên mới lớn muốn được nếm thử hương vị của tình yêu, muốn có được người con gái mà mình yêu mến, cơ hồ không cần lý trí và logic.

Anh, hiện tại liền muốn triệt triệt để để cảm thụ cô!

Lạc Thiên Uy bắt đầu luật động, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng khiến cô khó thở.

"Ừ ừm nhẹ một chút!" cô đè nén bản thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chôn ở trước ngực của anh, cầu xin anh.

Lạc Thiên Uy bị vẻ mặt ẩn nhẫn cùng ngượng ngùng này của cô kích thích, anh căn bản không thể nào dừng lại được, ngược lại phía dưới càng lúc càng luật động nhanh hơn, càng lúc càng mất khống chế.

Lạc Tích Tuyết cắn răng, né đầu qua lại, khổ sở ẩn nhẫn. Bọn họ hiện tại đang ở trong phòng bếp cách phòng khách không xa, ngộ nhỡ ban đêm có người giúp việc thức dậy phát hiện ra bọn họ thì hỏng bét, cô không dám lên tiếng.

Nhưng cô càng khẩn trương thì thân thể lại càng căng thẳng, Lạc Thiên Uy chỉ có thể nâng hông của cô lên, nặng nề đẩy vào, lực càng lúc càng lơn.

"Ngoan, thả lỏng đi, em càng như vậy tôi lại càng nhịn không được mà muốn em". Anh nặng nề thở hổn hển, đầu lưỡi liếm lỗ tai của cô, tà tứ trêu chọc.

Thân thể của cô khẽ run một chút, cô cắn môi dưới:"Thiên Uy, chúng ta vào phòng có được hay không? Bên này cách âm không tốt lắm, không cần ở chỗ này!!!"

Lạc Thiên Uy đã nhiệt huyết sôi trào, cô ngượng ngùng làm cho hắn bành trướng, cả động tác cũng thô lỗ hắn, làm gì còn có tâm tình mà đổi địa phương.

Tiêng thở dốc tràn đầy cả căn phòng bếp, hai người ôm nhau thật chặt, dây dưa như loại dây leo, trong không khí tràn ngập tư vị hoan ái.

Ngay tại lúc này trong phòng khách một chiếc đèn trên tường chợt sáng lên, tiếp đến là tiếng bước chân của người nào đó

Lạc Tích Tuyết ngừng thở, vội vàng đưa tay ra che miệng của Lạc Thiên Uy lại, một tay khác che miệng của mình, sợ bọn họ sơ suất một cái sẽ làm cho ho bị phát hiên ra.

Lạc Thiên Uy vẫn như cũ không hề cấm kỵ gì mà muốn cô lúc này so với lúc trước càng lúc càng mãnh liệt hơn. Trên tâm lý đè nặng cộng thêm thân thể bị hành hạ làm cho Lạc Tích Tuyết thật không biết làm sao.

Cô há miệng cắn một cái thật mạnh trên bả vai của Lạc Thiên Uy, dùng ánh mắt cảnh cáo anh. Nhưng anh vẫn hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ uy hiếp của cô, thoáng lui một chút sau đó lại đột ngột đâm mạnh vào.

Lạc Tích Tuyết lấy tay nắm chặt kệ bếp, nức nở khẩn cầu hắn dừng lại, hoặc là trở về phòng tiếp tục, nhưng Lạc Thiên Uy cứ muốn lén lút như vậy để tăng kích thích.

"A!" rốt cuộc, dưới sự kích thích xấu xa của Lạc Thiên Uy, cô nhịn không được thét lên một tiếng chói tai.

Cũng vì tiếng la này đã dẫn đến sự chú ý của các người làm nữ đang nói chuyện ở trong phòng khách.

"Người nào ở trong bếp?" người làm nữ nghe được thanh âm từ phòng bếp phát ra nên cất bước hướng phía phòng bếp đi đến.

Cả người Lạc Tích Tuyết cứng đơ, nếu để cho người khác phát hiện cô cùng em trai nửa đêm không ngủ, ở trong phòng bếp vụng trộm, truyền tới tai của ba thì họ xong đời.

Cô dùng tay níu lấy áo của Thiên Uy, cả người co rút nhanh. Lạc Thiên Uy không thể ức chế được gầm nhẹ, cô gái này nhất định là cố ý muốn lấy mạng anh đây mà.

"Là tôi, các người trở về phòng đi" hắn ách giọng hướng người bên ngoài phòng bếp quát. Người làm nữ vừa bắt đầu còn chưa hiểu chuyện gì xảy rra nhưng khi nghe được bên trong truyền đến tiếng rên rỉ đè thấp lập tức phản ứng kịp chuyện gì.

Thiếu gia hiện tại đang cùng An tiểu thư tình yêu cuồng nhiệ, người trẻ tuổi tìm kiếm kích thích cũng rất bình thường, bọn họ còn chưa muốn quấy rầy để bị đuổi việc đâu.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, Lạc Thiên Uy lúc này mới từ phòng bếp lấy quần áo rơi đầy trên mặt đất quấn chặt ôm Tích Tuyết trở về phòng.

Lạc Thiên Uy giày vò cô đến tờ mở sáng mới bắt đầu cho cô đi ngủ, cái buổi tối này không biết anh muốn cô đã bao nhiêu lần, mỗi lần đều khiến cô nức nở cầu xin. Anh không cách nào kháng cự cám dỗ mà cô mang đến cho anh, chỉ cần có cô cho dù muốn anh chết hắn cũng nguyện ý.

Lạc Thiên Uy vòng tay ôm cô, giúp cô lau mồ hôi, khẽ hôn lên bả vai ướt đẫm mồ hôi của cô. Lạc Tích Tuyết cũng mềm nhũn trong ngực của anh, để mặc anh ôm cô đi tắm rửa và dịu dàng lau hạ thân cho cô.

Nhìn động tác tỉ mỉ của anh, ánh mắt thâm tình, lòng của cô không nhịn dược run rẩy. chỉ là kích tình đi qua, cái cảm giác tội lỗi đó như cũ lăng trì lòng của cô.

"Chúng ta sau này đừng như thế này nữa, anh đã có bạn gái rồi, tối nay coi như là đêm cuối cùng của chúng ta thôi".

104. Chương 104 : Hậu Quả Của Việc Chọc Giận Hắn.

Giọng nói của cô bình tĩnh đến mức kỳ lạ, nhưng trong lòng lại không ngừng kịch liệt đấu tranh.

Cô thật sự không thể cùng em trai của mình tiếp tục mối quan hệ thân xác điên cuồng này nữa, bọn họ là chị em thỉnh thoảng vụng trộm như thế này đã là tội ác rồi không thể đem mối quan hệ này kéo dài được.

Hãy để cho việc này kết thúc đi, cô khổ sở nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài còn ứ đọng những giọt nước. Lạc Thiên Uy cúi người xuống, con ngươi không hề chớp nhìn chằm chằm cô, trong mắt ẩn chứa ý lạnh thâm trầm phức tạp.

Bất chợt, bên tai Tích Tuyết truyền đến âm thanh chói tai của tiếng kéo, cô kinh ngạc mở to hai mắt, lại thấy Lạc Thiên Uy cứ như vậy mạnh mẽ đâm vào cô.

"Thiên Uy bây giờ là buổi sáng!" Cô giùng giằng tốt bụng nhắc nhở anh, trời đã sáng rồi. Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ nâng eo nhỏ của cô lên mặc kệ bất kỳ lời nói nào của cô, dùng sức mạnh mẽ đâm vào, mõi lần đâm là đâm đến chỗ sâu nhất.

"A Thiên Uy, không cần, tôi không chịu nổi!" thân thể của cô đã không thể nào chịu đựng được nữa, anh muốn cô cả đêm rồi, lại còn đòi lấy như vậy nữa, cô cảm thấy cả người như sắp hỏng mất, nếu tiếp tục nữa cô sẽ chết mất.

Lạc Thiên Uy liều mạng, trong mắt đỏ thẳm con tức giận, liên tục va chạm, không có ngừng nghỉ. Anh giống như dã thú, ở trên người cô liên tục gặm cắn tạo ra vô số vết đỏ, như không chảy máu thì không dừng tay vậy.

Lạc Tích Tuyết bị anh hành hạ quả thật đau muốn bất tỉnh, trong miệng không ngừng kêu:"Không cần, không cần ô ô".

Cuối cùng cô không chịu đựng được nữa mà khóc rống lên, Lạc Thiên Uy nhìn thấy cô khóc thảm thương như vậy thì thân thể cứng đờ, lui ra ngoài, tâm cũng muốn nhéo lại. Nhưng không lâu sau đó anh lại tiếp tục nhào tới, lần nữa giữ chặt eo của cô, so với vừa rồi thì càng dùng sức hơn.

Đau, đau, đau. Đây là ý thức còn sót lại duy nhất của Tích Tuyết. Lúc trước ở trong phòng bếp quấn quýt với anh là cảm giác mỹ diệu, hiện tại cảm giác đó không còn nữa mà chỉ còn lại toàn thân như bị xé rách, mỗi cái đụng của anh đối với cô mà nói là sự đòi mạng.

Anh đem thân thể của cô lần nữa kéo tới, điều chỉnh tư thế để cho cô nửa quỳ nửa nằm trên giường lần nữa dã man đâm tới. Đau đớn mãnh liệt lần nữa kéo tới làm cho cô gian nan thở hổn hển, đến cuối cùng ngay cả hô hấp cũng khó khắn.

Chiếm đoạt không ngừng nghỉ, Lạc Thiên Uy giống như một con thú bị nổi điên, lại đem cô hành hạ suốt cả một buổi sáng. Cả đêm cộng vơi cả buổi sáng làm cho toàn thân Tích Tuyết rã rời, hoàn toàn không có chút hơi sức nào.

Cô khóc đến khàn cả tiếng, cuối cùng Lạc Thiên Uy xỏ xuyên qua đâm đến nơi sâu nhất, sau đó ngã xuống giường giống như mất đi toàn bộ sức lực. Cả quá trình Lạc Thiên Uy một câu cũng không nói, anh vẫn duy trì sự trầm mặc, dùng sức tàn phá cô. Khi tất cả kết thúc, anh vẫn như cũ không nói gì, Lạc Tích Tuyết cho là anh sẽ giống như trước đây cưỡng bách cô nói ra lời thương anh. Nhưng lần này không có, môt câu cũng không có. Thậm chí không có nhìn cô lấy một cái, chỉ kéo khoá quần trong mắt không có chút độ ấm nào, cứ như vậy xoay người rời đi.

Lòng của cô trong phút chốc rơi xuống đáy cốc, anh coi cô là cái gì đây? Công cụ ấm giường hay là một con gái điếm? Thân thể đã đau đến chết lặng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tuỵ của cô còn chưa khô nước mắt, tuyệt vọng cùng vô dụng cắn nuốt cô, cô nằm lỳ ở trên giường, khóc ngất đi. Thời điểm mở mắt ra lần nữa đã là buổi tối.

Một vầng trăng sáng xuyên thấu qua rèm cửa, thẳng chiếu trên chiếc giường của cô. Tích Tuyết miễn cưỡng chống thân thể lên, bước từng bước về phía phòng tắm, bất tri bất giác để nước nóng xối lên những vết thương, đau khiến cho cô phải hít hơi lạnh.

Thật vất vả mới tắm xong ra ngoài, dì Ngô đã gõ cửa, muốn cô đi xuống phòng khách nói là có khách tới nhà. Lạc Tích Tuyết khẽ lên tiếng, đơn giản sửa sang lại mọi thứ liền đẩy cửa đi xuống lầu.

Ai ngờ vừa mới xuống lầu đập vào mắt là một hình ảnh vô cùng chói mắt. An Ny Na một thân quần áo ngắn cũn cỡn giờ phút này đang ngồi dạng hai chân trên đùi của Lạc Thiên Uy, kê vào lỗ tai của hắn nói những điều thù thầm gì đó mà cả gian phòng khách không ngừng truyền đến âm thanh cười đùa của hai người.

An Ny Na một đầu tóc quăn xinh đẹp vén lên, gương mặt xinh đẹp động lòng người nhưng không mất đi sự quyến rũ, cô kéo cánh tay của Lạc Thiên Uy thân mật dựa trên bả vai của hắn, đôi mắt to sáng ngời cộng thâm hạnh phúc trên gương mặt càng làm cho cô ta thêm phần sinh động đầy sức sống.

Lạc Tích Tuyết cưỡng bách dời tầm mắt của mình, đáy lòng toát ra tia khổ sở, An Ny Na khoé miệng hạnh phúc cười làm cô cảm thấy châm chọc cho bản thân mình. Mấy giờ trước, Lạc Thiên Uy còn đè ép cô cùng cô làm ra chuyện thân mật như vậy nhưng trong chớp mắt anh lại có thể ôm người con gái khác, còn cho cô ta nụ cười sủng ái.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy vô lực, tâm tình buồn bực không vui sớm đã loạt vào mắt của Lạc Chấn Long.

"Tích Tuyết, con không khoẻ chỗ nào sao?"Lạc Chấn Long quan tâm nhìn cô, phát hiện sắc mặt của cô thật sự rất kém.

Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu một cái:"Con không sao, có thể do lạnh nên cảm thấy trong người không thoải mái".

"Tích Tuyết, con phải chăm sóc tốt cơ thể, có gì ba sẽ mời bác sĩ riêng đến xem cho con?" Lạc Chấn Long vuốt ve mái tóc thật dài của cô, lo lắng hỏi.

"Không cần đâu ba, con không sao". Lạc Tích Tuyết cạy mạnh nói, cô không muốn để cho Thiên Uy biết cô vì anh mà cảm thấy khó chịu.

Hít sâu một hơi, Lạc Tích Tuyết chuẩn bị đến phòng ăn dùng cơm, chợt sau lưng truyền đến âm thanh của An Ny Na gọi cô lại.

"Chị!" An Ny Na cười ngọt ngào đi đến trước mặt của Lạc Tích Tuyết. Thân thể của Tích Tuyết cứng lại, chị? Cô cùng cô ta không có quen thuộc như vậy nha, nhanh như vậy đã theo em trai gọi cô là chị rồi sao?

"Chị!" An Ny Na lần nữa thân mật gọi, giơ một món quà tặng được gói tinh xảo lên trước mặt của Tích Tuyết "Chị, đây là quà mà em cùng Uy chọn cho chị, hy vọng chị thích nó!"

"Cảm ơn, em quá khách sáo rồi!" Lạc Tích Tuyết nhận lấy quà tặng, lịch sự cười nhạt đáp lại.

“Không cần khách khí như vậy, đây cũng coi như là lần đầu tiên em ra mắt chị, nên tặng chị một món quà!” An Ny Na cười nhẹ nhàng, lại lấy thêm một hộp quà đưa đến trước mặt của Lạc Chấn Long:”Bác trai, đây là cháu đặc biệt vì bác mà chuẩn bị”.

“Ny Na, về sau con chỉ cần đến chơi là được rồi, đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy làm gì” Lạc Chấn Long cưng chìu nhìn về phía cô, tựa hồ đối với đứa con dâu này ông rất là hài lòng.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong lòng buồn bực, ba nói người một nhà là có ý gì? Sẽ không quyết định cho Thiên Uy cùng Ny Na đính hôn chứ?

Đang lúc ấy thì ngoài cửa truyền đến thanh âm, sau đó là bóng dáng tây trang của Hàn Diệp Thần đi vào. Trên tay anh cũng cầm quà tặng, vừa vào đến cửa thì đã lễ phép chào hỏi người của Lạc gia.

“Bác trai, bác gái, chào mọi người!”

“Diệp Thần, đến rồi à!” Lạc Chân Long đứng lên, tựa hồ như việc của Diệp Thần đến đây đã được ông đoán trước vậy.

Hàn Diệp Thần lễ phép cùng Lạc Chấn Long hàn huyên mấy câu, sau đó liền đi tới bên người của Lạc Tích Tuyết.

“Tích Tuyết, đã lâu không gặp!!!” khoé miệng anh hiện lên nụ cười ấm áp, vươn tay bắt tay với cô.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp!” Lạc Tích Tuyết cũng lịch sự vươn tay đáp lại anh.

Trong đầu cô suy nghĩ tại sao ba lại mời cả Hàn Diệp Thần và An Ny Na đến nhà? Ba có ý gì đây? Nhưng không đợi cô suy nghĩ lâu, chỉ thấy Vi Tĩnh Nam đã nhào đến trong ngực của Hàn Diệp Thần:”Anh Diệp Thần, anh đã đến rồi?”

“Tĩnh Nam, chào em!” Hàn Diệp Thần khách khi chào cô.

Vi Tĩnh Nam không thuận theo bĩu môi, một bên Lam Thư Đình khuyên:”Diệp Thần, con cũng cùng với Tĩnh Nam chuẩn bị đính hôn rồi, sao còn nói chuyện khách khí như thế”.

Hàn Diệp Thần không nói gì, bên môi vẫn nhàn nhạt nụ cười, chỉ là khoé mắt lại luôn nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nghe vậy không khỏi kinh ngạc, Hàn Diệp Thần lúc nào thì đã biến thành vị hôn phu của Vi Tĩnh Nam rồi? Ba đang dự tính chuyện gì đây?

Cả nhà ngồi ăn cơm, không khí trên bàn ăn thật quỷ dị. Lạc Thiên Uy và An Ny Na thì luôn nói cười trên bàn ăn, còn Hàn Diệp Thần vẫn không chút nào để ý đến Vi Tĩnh Nam,ngược lại không ngừng gắp thức ăn cho Tích Tuyết, làm cho Vi Tĩnh Nam vô cùng tức giận còn Lạc Tích Tuyết thì lại vô cùng lúng túng.

“Con ăn no rồi, con xin lên phòng trước”.Cô cảm thấy nếu còn tiếp tục ở trong này nữa cô sẽ không thở được mất, nên cô muốn trở về phòng của mình.

Bóng đêm mê ly, ánh trăng ngoài cửa sổ vừa sáng lại vừa tròn, chỉ là cô không có tâm tình để thưởng thức. cô nhắm mắt nằm ở trên giường, vừa nghi tới tình cảnh hiện tại thì cô không sao chợp mắt được.

Đến tột cùng ba có ý gì đây? Cô không hiểu cũng rất nghi ngờ. Chỉ là nghĩ tới hình ảnh của Thiên Uy cùng An Ny Na đùa giỡn là tâm cô chợt lạnh.

Mở mắt ra, chợt nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Lạc Thiên Uy phóng đại ngay trước mặt làm cho cô giật mình không ít. Vỗ vỗ ngực bị hoảng sợ, không vui oán trách một câu:”Anh muốn hù chết tôi đúng không?”

Lạc Thiên Uy không trả lời chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô.

“Anh muốn làm gì?” Lạc Tich Tuyết bị hắn nhìn như muốn tê cả da đầu, vừa định nhảy xuống giường rời đi lại bị anh đưa tay kéo lại, lật người đè cô ở dưới thân.

“Buông tôi ra! Lạc Thiên Uy!” cô không ngừng giãy dụa ở dưới thân, nhớ tới một màn của anh cùng An Ny Na là cô đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

105. Chương 105 : Không Sao Cả, Dơ Bẩn Thì Liền Dơ Bẩn Đi.

Nụ hôn rực lửa, cứ như vậy đè lại, rơi thẳng trên cánh môi của Lạc Tích Tuyết. Lạc Thiên Uy gần như cuồng nhiệt hôn cô, giống như vô hạn nhớ nhung đề đặt trong nụ hôn này nhưng bên trong đó vẫn kèm theo sự trừng phạt giống như cô không ngoan vậy, không lưu chút khe hở nào, anh hung hăng hôn lên moi cô.

"Không cần ô" Lạc Tích Tuyết vô lực phản kháng, lưỡi của anh càng thuận thế tiến vào, thật sâu quấn lấy lưỡi của cô. Cô chỉ cảm thấy quanh thân giống như có một cỗ nhiệt lưu động, Lạc Thiên Uy hé miệng bú liếm cái lưỡi của cô, đem lòng của cô trùng xuống.

"Nói, nói em sẽ không rời tôi mà đi!" anh nặng nề đè ép cô, hung hăng hôn môi cô, môi lưỡi quấn quýt dây dưa. Lạc Tích Tuyết trầm mặc không nói, không cho anh bất kỳ một đáp án nào.

Cô ở trong lòng cười lạnh, anh ta đã có bạn gái vậy mà còn muốn cô ở bên cạnh sao?

Lạc Thiên Uy thấy cô không trả lời, liền kéo một cái chân của cô qua, không cho cô bất kỳ cơ hội thích ứng nào, liền hung hăng chạy nước rút đi vào. Lạc Tích Tuyết bị đau, chỉ là còn chưa kịp bất mãn đã bị Lạc Thiên UY điên cuồng luật động.

Liên tiếp vài đêm như vậy chuyện xảy ra cũng như thế, mỗi ngày ngay lúc cô chuẩn bị đi ngủ thì Lạc Thiên Uy sẽ xuất hiện, mà anh xuất hiện chỉ có một mục đích duy nhất chính là muốn cô. mỗi đêm anh hành hạ cô cho đến trời sáng mới thôi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm đó là cô không được rời xa anh.

Và tất nhiên là cô không thể nào chấp nhận yêu cầu đó của anh, mỗi lần cô không đồng ý là anh lại càng nóng lòng chinh phục hơn. Mỗi đêm đều triệt để muốn cô, không đến trời sáng thì không dừng tay.

Vừa mới bắt đầu cô không thể nào thích ứng được nhưng càng về sau nó như trở thành thói quen. Cùng lắm là bị anh hành hạ chút thôi, cô cũng muốn sớm được giải thoát.

Dù sao cả đời này cô đã bẩn thỉu không chịu nổi rồi, chỉ cần ở cùng em trai mình thêm một ngày nào nữa giống như là đang ở trong địa ngục vậy.

Tâm, đã sớm không còn.

Bẩn thì liền dơ bẩn thôi.

"Tích Tuyết, dạo gần đây cậu sao thế? Cả ngày phờ phạc rũ rượi?" Trần Tiểu Mạt đã sớm chú ý đến tâm tình của Lạc Tích Tuyết dạo gần đây, chỉ là chưa muốn hỏi cô nguyên nhân vì sao mà thôi, trong khoảng thời gian này Tích Tuyết rất hay đi học trễ.

"Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi thôi!" Lạc Tích Tuyết nói xong lại mệt mỏi ngáp một cái.

"Một chút thôi sao? Mình thấy cậu như là mệt muốn gần chết vậy đó. bộ dạng cậu như thế này làm tớ tưởng cậu cả đêm không ngủ đấy" Trần Tiểu Mạt quan tâm nhìn bạn tốt, cười trêu ghẹo.

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái thật sâu, cả đêm không ngủ? A, thật sự của cô cũng không sai biệt lắm.

Mỗi đêm đều làm, hơn nữa động tác của anh càng lúc càng cuồng dã, không đem cô làm thiếu sống thiếu chết là đã may lắm rồi, cô còn sức để đi học coi như không tệ.

"Tích Tuyết, cậu cãi nhau với em trai à?" Trần Tiểu Mạt chợt tò mò hỏi tiếp.

"Cãi nhau? Không có" Lạc Tích tuyết nhẹ nhàng lắc đầu một cái, bọn họ chỉ là không nói chuyện nhiều với nhau thôi.

Trần Tiểu Mạt buồn bực vò đầu "Nhưng hiện tại hắn mỗi lần nhìn thấy cậu cũng lạnh lẽo vô cùng nha, cũng không đưa bữa sáng tới cho cậu".

"Hắn có bạn gái rồi thì đương nhiên chị như mình không cần đếm xỉa gì nữa rồi" Lạc Tích Tuyết thay anh tìm lý do.

"Không phải, mình cảm thấy cách hắn đối xử với cậu có gì đó không đúng". Trần Tiểu Mạt chống cằm suy tư.

“Không giống nhau? Không giống nhau ở đâu hả?” Lạc Tích tuyết ngẩn người hỏi lại.

“Nói thật Tích Tuyết, mình cảm thấy hắn giận cậu giống như cơn giận của tình nhân với nhau”. Trần Tiểu Mạt kéo tay cô qua nói nhỏ. Vẻ mặt của Tích Tuyết liền có chút khó coi, cô kinh ngạc nói:”Không phải đâu, Tiểu Mạt cậu nghĩ nhiều rồi”.

“Không phải là em trai của cậu đang thầm mến cậu đó chứ”. Trần Tiểu Mạt nói hoạch toạc ra. Lòng của cô theo những lời nói của bạn tốt này mà trầm xuống.

“Tiểu Mạt, cậu suy nghĩ nhiều rồi? Mình cùng Thiên uy có quan hệ máu mủ không thể nào như cậu nói được đâu” Cô cố gắng duy trì vè mặt trấn tĩnh, nhưng trong nội tâm lại không ngừng hoảng hốt.

Trần Tiểu Mạt bĩu môi:”hiện tại tư tưởng cũng cởi mở hẳn ra, dù là chị em ruột thì như thế nào, chỉ càn yêu nhau thì có thể ở cùng nhau được mà”.

“À!” Lạc Tích Tuyết bị giật mình, không nghĩ tới bạn tốt lại có suy nghĩ sáng suốt như thế, đi ở trong sân trường, cô vừa cầm quyển sách vừa nghĩ lại những lời Tiểu Mạt đã nói.

Chợt có mấy nữ sinh ăn mặc rất kỳ quái xông tới đem Lạc Tích Tuyết vây ở bên trong.

“Cô chính là Lạc Tích Tuyết?” một cô gái cầm đầu trong tay có cầm điếu thuốc, mặc áo hở rốn, nhìn bên ngoài là biết chẳng đàng hoàng gì.

Cô lạnh nhạt gật đầu một cái, giọng nói có chút không kiên nhẫn”Chính là tôi, xin hỏi các người tìm tôi có chuyện gì?”

“Ừ tính khi vẫn còn lớn đấy!” cô gái tiến lên đẩy cô một cái, lấy ra một cái dao nhọn “Đi theo chúng tôi một chuyến”.

“Các người muốn làm gì?” Lạc Tích Tuyết phòng bị nhìn con dao trong tay họ, có chút hối hận vì mình đã khinh địch, mấy cô gái này xem ra đến đây không có chút ý tốt nào.

“Không cần nhìn, sẽ không có người đến đây để cứu cô đâu, không muốn bị đau thì đi theo chúng tôi nhanh lên!” cô gái vung tay về phía cô hung ác uy hiếp.

Lạc tích tuyết bị bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo những người này đi tới một bãi đất trống. Nhìn bốn phía không có một bóng người, trong lòng của cô nổi lên lo lắng.

Mấy người con gái đó dần dần tản ra, từ đăng sau đi lên một người con gái khác không ai khác chính là An Ny Na.

“An” cô vừa định mở miệng gọi cô ta nhưng không ngờ một cái tát tai thật mạnh giáng xuống.

“Tiện nhân!!!” cô hung hăng quát, một cái tát vừa ngoan vừa chuẩn, má phải của Lạc Tích Tuyết ngay lập tức hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

“Cô làm gì đấy?” Lạc Tích Tuyết che gò má của mình khó tin mà nhìn cô ả.

“Làm gì? Ai cho ngươi cái quyền đi quyến rũ Lạc Thiên Uy?” sắc mặt của An Ny Na băng lãnh, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm cô:”Lạc Tích Tuyết, ngươi thật không biết xấu hổ, ngay cả em trai ruột của mình mà cũng không bỏ qua”

106. Chương 106 : Lăng Nhục Biến Thái

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết biến sắc: ”Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?”

”Nghe không hiểu sao? Dám làm còn không dám thừa nhận hả?” Annie Na căm hận gào thét, hai tay nắm thật chặt: ”Đừng cho là tôi không biết mỗi buổi tối các người đã làm cái gì?”

Lòng Lạc Tích Tuyết kéo căng, không biết tại sao Annie Na lại khẳng định cô cùng em trai đã xảy ra quan hệ như vậy, là em trai nói cho cô ta? Hay là bạn gái của em trai quá nhạy cảm?

”Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Lạc Tích Tuyết hờ hững hỏi, cũng không có tâm tình giải thích với cô ta cái gì.

Annie Na bước đi đến trước mặt cô, níu vạt áo của cô lên, nhìn sát vào đôi mắt lạnh nhạt, rất không khách khí nói: ”Lạc Tích Tuyết, tôi cảnh cáo chị, cách xa Lạc Thiên Uy một chút!”

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết ngay thẳng trong veo mà lạnh lùng, chỉ là hờ hững cười: ”E rằng chuyện này cô nên đi nói với Lạc Thiên Uy, chỉ cần hắn gật đầu đồng ý buông tha tôi, tôi cầu còn không được, nếu cô muốn cùng hắn ở một chỗ, thì phải có bản lĩnh cột hắn lại mới được.”

Nếu Lạc Thiên Uy có thể dời tất cả lực chú ý đặt ở trên người Annie Na, cô nhất định sẽ rất vui mừng , phải biết rằng liên tục bị hành hạ nhiều đêm như vậy, cô sớm đã không chịu nổi rồi.

Annie Na tới uy hiếp cô thì có ích gì, muốn ở đây diễn xuất vẻ mặt cho ai xem? Ha ha, ông trời có thể làm chứng, thật tình không phải cô muốn cướp đoạt người đàn ông của cô ta, cô cũng là thân bất do dĩ.

Annie Na hung hăng bóp chặt cằm dưới của cô, chớp mắt suy tính quan sát trên dưới cô một lần, lời nói xem thường: ”Phụ nữ ghê tởm! ! Chị ở trước mặt tôi giả bộ vĩ đại cái gì? Đừng tưởng rằng bản thân có một chút sắc đẹp thì giỏi lắm, tôi thật sự là khâm phục chị, chị gái có thể đi thẳng lên giường em trai mình ngủ, mỗi buổi tối còn cùng em trai mình quan hệ thân mật chỉ có vợ chồng mới có thể, làm sao chị lại thấp hèn như vậy! ! Thật sự là tiện nhân không cảm thấy nhục nhã! ! !”

Khóe môi Lạc Tích Tuyết gợi lên quét xuống nụ cười lạnh lẽo thê lương, cùng em trai mình lên giường, cô sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy, bản thân sẽ chịu ngàn người chỉ trỏ! !

Ở trong mắt bọn họ, là cô không biết liêm sỉ dụ dỗ em trai sao? Dù sao cô đã hai mươi tuổi, là người trưởng thành rồi, vậy mà bị một thanh niên mười sáu tuổi ép buộc, ai cũng sẽ không tin !!

Càng không ai biết, trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ ——

Dấn thân sa vào trầm luân, mỗi ngày lên giường với em trai, cô còn phải trải qua cuộc sống địa ngục như thế nào?

Từ nhỏ mẹ đã nói với cô, thiếu nữ phải giữ mình trong sạch, cho nên cô cùng Tiếu Vũ Trạch quen biết năm năm, cũng không có tiếp xúc trên thân thể, nhưng mà toàn bộ mộng đẹp đều bị em trai Lạc Thiên Uy phá vỡ rồi.

Hắn bá đạo đòi hỏi cô, ép buộc cô, một lần lại một lần ép cô đi vào khuôn khổ, cho đến hôm nay, cô không hề hay biết đi theo hắn lên giường.

Nhất định là như vậy, thân thể giao hợp, là thỏa mãn dục vọng mà thôi! ! !

”Nếu cô có bản lĩnh dụ dỗ hắn lên giường của cô, tôi sẽ rất biết ơn cô!” Cô nhìn Annie Na, đột nhiên không sao cả cười cười.

”Bốp!” Lại một cái bàn tay, hung hăng đánh vào mặt bên kia của cô.

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên, người phụ nữ này cũng dám vô lễ với cô như vậy, liên tục đánh cô hai bạt tay?

Cô muốn xoay tay lại đánh lại, nhưng mà mấy cô gái ở phía sau Annie Na, lại cầm dao găm uy hiếp.

”Tiện nhân, dám can đảm dụ dỗ người đàn ông của tôi! ! !”

Annie Na phẫn nộ gầm lên, đánh Lạc Tích Tuyết hai bạt tay vẫn còn oán hận, cô ta bổ nhào về phía cô, hai tay gắt gao bóp chặt cổ Lạc Tích Tuyết, hung tợn quát:

”Từ lúc nhỏ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, cũng đã thích anh ấy, sau khi lớn lên, tôi lại càng yêu anh ấy sâu nặng hơn, đúng là anh ấy chưa từng quý trọng tôi, càng chưa bao giờ liếc mắt nhìn tôi một cái, vì cái gì? Anh ấy không thích tôi, nhưng mà lại cứ thích chị?”

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười, trong mắt có vài phần đồng tình, cô ta bất quá chỉ là một nạn nhân chịu đủ dày vò trong tình yêu, gần như là người phụ nữ lạc đường đáng thương.

”Chị rõ ràng là chị của anh ấy, anh ấy tình nguyện thích chị của mình, cũng không nguyện ý thích tôi? Tôi không cam lòng, tôi không có chỗ nào thua kém chị, dựa vào cái gì, một mình chị iền hưởng hết cưng chiều

của anh ấy? Chiếm đoạt toàn bộ trái tim của anh ấy, bây giờ tôi sẽ phá hủy chị, xem chị sau này làm sao dụ dỗ anh ấy?"

Annie Na đã phát cuồng, cô ta bất kể hậu quả bóp chặt cổ Lạc Tích Tuyết, sức lực trong tay càng ngày càng mạnh, Lạc Tích Tuyết liền bắt đầu cảm thấy khó thở.

"Buông, buông tay" Không khí mỏng manh, Lạc Tích Tuyết dùng sức gỡ tay Annie Na ra khỏi cổ mình, ra sức vùng vẫy .

Bỗng nhiên, Annie Na vừa buông tay, thân thể Lạc Tích Tuyết như lá cây giữa mùa thu, ngã nhào trên đất.

Annie Na tới gần cô, ánh mắt hung dữ: "Yên tâm đi, tôi sẽ không cho chị chết thoải mái như vậy ."

"Rốt cuộc cô muốn như thế nào?" Lạc Tích Tuyết liên tục thở hổn hển vài cái, mới khôi phục một chút hơi sức, sắc mặt cô trắng bệch hỏi.

Cũng không biết kiếp trước bản thân có phải là thiếu nợ Lạc Thiên Uy hay không, bây giờ buổi tối cô bị hắn hành hạ còn chưa đủ, ban ngày còn bị bạn gái của hắn hành hạ? Hiện tại xem ra, Annie Na cùng Lạc Thiên Uy đúng là thích hợp, đều là nhân vật tựa như ma quỷ.

"Như thế nào?" Annie Na đột nhiên ngửa đầu cười to, trong mắt phụt ra ánh sáng ác độc : "Tôi muốn Lạc Thiên Uy hoàn toàn hết hy vọng với chị, chị nói xem nếu chị bị vài người luân phiên cường bạo, mà mấy người luân phiên cường bạo chị lại là phụ nữ, chị đoán về sau anh ấy còn có thể mỗi ngày đều muốn chị sao?"

"Cô muốn làm gì? Cô điên rồi sao?" Lạc Tích Tuyết sợ hãi mở to hai mắt, cô thực sự không thể tin.

Annie Na sao có thể ác độc như vậy, nghĩ ra phương pháp như vậy để đối phó với cô, chẳng lẽ cô thật sự hận cô như vậy sao?

"Lạc Tích Tuyết, không cần khẩn trương như vậy, có thể cùng em trai của mình lên giường, chị còn có chuyện gì không làm được đâu? Tôi tìm mấy người phụ nữ tới cưỡng bức chị, đây xem như là bắt đầu, đối với phụ nữ không biết liêm sĩ như chị, như vậy đã có lợi cho chị rồi! !"

Annie Na âm hiểm cười lạnh, trong mắt hiện lên một nét tà ác, lui ra phía sau một bước, ra lệnh mấy cô gái phía sau: "Hầu hạ chị ta thật tốt cho tôi! ! Sau cùng đem chị ta đùa đến chết! !"

Lạc Tích Tuyết kinh hãi không ngừng lui về phía sau, muốn chạy trốn, lại bị mấy cô gái này chế trụ cổ tay, chặn ngang ngã ở trên mặt đất.

Cô vùng vẫy theo bản năng, cũng không nghĩ tay chân đều bị người khác kẹp cố định.

"Buông, buông ra! !" Khàn giọng hô to, thanh âm lại có vẻ vô lực như thế.

Mấy cô gái đi lên, điên cuồng xé rách quần áo của cô.

Ngoài đau nhức ra, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy ghê tởm nghĩ muốn nôn.

Cô chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày mình lại bị phụ nữ cưỡng bức.

Đây là ông trời trừng phạt cô sao?

Phản bội anh Trạch Vũ, phản bội cha, không chỉ cùng em trai nảy sinh tình yêu, mỗi đêm còn liều mình dây dưa cùng em trai , cô nhất định trốn không thoát trừng phạt của ông trời.

Đây, nhất định là báo ứng cô nên nhận! !

Có người xé nát áo của cô, một cái bàn tay nữ chui vào trong áo lót của cô, hung hăng vuốt ve .

Cô quả thực ghê tởm muốn nôn, ánh mắt trống rỗng làm cho người ta sợ hãi, đó là loại lạnh lẽo tuyệt vọng .

107. Chương 107 : Dám Đụng Đến Người Phụ Nữ Của Tôi, Chết! ! !

Edit : babynhox

Trong đầu, xen lẫn từng hình ảnh dây dưa cùng Lạc Thiên Uy.

Cô đã từng cho rằng, cùng em trai ruột của mình lên giường, đã đủ ghê tởm rồi.

Thật không ngờ hiện tại, bản thân còn bị mấy người phụ nữ cưỡng bức.

Loại cảm xúc sụp đổ tuôn ra, nước mắt liền không khống chế được rơi xuống dưới.

Thiên Uy Thiên Uy

Ở trong lòng cô lẩm bẩm một cái tên, giống như làm như vậy có thể quên đau đớn, để cho giờ phút này nhanh chóng trôi qua.

Bàn tay lớn của người phụ nữ, vuốt ve trên dưới toàn thân cô, trên da thịt của cô đã nổi lên một mảng da gà.

Đang lúc cô cực kỳ tuyệt vọng, bỗng nhiên một người đàn ông dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai ôm cô lên, đá nhanh mấy cái, đá tan tát những người phụ nữ muốn cưỡng bức cô.

Lạc Tích Tuyết thấy người bên người mình, rất lâu không có động tĩnh, cô từ từ mở to mắt.

Đập vào mắt, là gương mặt anh tuấn chứa đầy lo lắng.

Lãnh Khinh Cuồng đau lòng nhìn cô, giờ phút này Lạc Tích Tuyết nằm trên mặt đất quần áo không chỉnh tề, vết thương phủ đầy trên thân thể nhỏ bé yếu ớt, cô lạnh run .

Làm hắn đau lòng nhất là giờ phút này ánh mắt vô tội hoang mang của cô, cặp con ngươi thương cảm nhẹ nhàng chớp động, hình như không biết được là hắn tới.

"Em, không sao chứ?" Lãnh Khinh Cuồng cầm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, từ từ đỡ cô dậy từ trên mặt đất, thấp giọng quan tâm hỏi.

Lạc Tích Tuyết vẫn rơi lệ, cô mở to hai mắt ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, không kịp phản ứng mọi thứ vừa mới xảy ra.

Nhưng mà, nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay của hắn, ấm áp khiến cho nàng không cảm thấy sợ hãi nửa.

Lãnh Khinh Cuồng thấy cô nức nở, kinh sợ quá độ gần như không nói nên lời, hắn không nhịn được vươn hai tay ra, ôm cô vào trong lòng.

"Không sao, cái gì cũng chưa xảy ra không có việc gì , không có việc gì rồi." Lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Nhớ tới một màn vừa rồi hắn liền sợ hãi, nếu không phải gần đây hắn có bạn gái mới là giáo viên ở trường học này , hôm nay hắn cũng sẽ không cố ý lái xe đến đón bạn gái đi ăn cơm, đúng lúc thấy mấy người phụ nữ không có ý tốt bao vây Lạc Tích Tuyết, hắn một mặt ngạc nhiên nghi ngờ, một mặt liền đuổi theo nhìn xem.

Không nghĩ tới quả thực xảy ra chuyện.

Mấy người phụ nữ này, sau khi nhìn thấy hắn, đều đã sợ tới mức chạy trốn hết rồi.

Lãnh Khinh Cuồng ôm chặt Lạc Tích Tuyết vào trong ngực, lo lắng hỏi: "Tích Tuyết, rốt cuộc là em đã đắc tội với người nào? Vì sao bọn họ muốn đối phó em như vậy?"

Lạc Tích Tuyết chỉ ôm đầu, cuộn tròn thân thể lại khóc.

Muốn cô nói với hắn như thế nào, là vì cô cùng em trai lên giường, cho nên làm bạn gái em trai mất hứng, mới tìm cô gây phiền phức .

Căn bản là cô khó có thể mở miệng.

"Em không sao " Lạc Tích Tuyết cố nén cảm xúc đau khổ, muốn nói bản thân mình không có việc gì, để cho Lãnh Khinh Cuồng có thể rời khỏi, nhưng mà nước mắt lại không thể khống chế được rơi xuống.

Trải qua chuyện vừa rồi, cô bị hù dọa không nhẹ.

”Anh đưa em đến bệnh viện, em bị thương rồi!” Lãnh Khinh Cuồng nhìn thấy dấu móng tay cùng hôn ngân trên người cô, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt.

Hắn lập tức cởi áo khoác, khoác lên trên người Lạc Tích Tuyết, đỡ cô đi khỏi trường học lên xe của hắn.

Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, bộ dáng hiện tại của cô, đúng là không thể về nhà .

Chỉ là vừa đứng lên, dưới chân lại tê rần, xém chút là té ngã.

”Em làm sao vậy?” Lãnh Khinh Cuồng quay đầu, khẩn trương hỏi.

Lạc Tích Tuyết đỡ lấy hai đầu gối của mình, nhíu mày: ”Chân bị chuột rút rồi.”

Lãnh Khinh Cuồng hiểu rõ ôm cô lên, thương tiếc vuốt vuốt mái tóc của cô: ”Anh ôm em đi.”

Lạc Tích Tuyết không có cự tuyệt, chỉ là uất ức rúc vào trong lòng Lãnh Khinh Cuồng, nén nước mắt trong lòng.

Nếu không phải hắn ôm cô, bộ dáng bây giờ của cô, cô thực không có can đảm đi ra cửa chính trường học.

”Tích Tuyết, đừng khóc, có đau không?” Lãnh Khinh Cuồng cúi đầu, giọng nói mềm nhẹ hỏi.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, lại gật gật đầu, trong đầu rối loạn bất an.

Thực ra trên người vẫn rất đau, e rằng nơi bị mấy cô gái kia đụng vào đã nổi lên cục xanh cục tím , nhưng thân thể đau đớn, vẫn thua kém với trái tim bị đả kích làm cô càng thêm đau khổ, về sau sẽ để lại ám ảnh trong lòng cô.

”Không có việc gì , đừng sợ, lát nửa chúng ta đến bệnh viện, bác sĩ xem xong rồi nghĩ ngơi vài ngày, thì sẽ không có chuyện gì.” Lãnh Khinh Cuồng vỗ nhẹ phía sau lưng cô, nhẹ giọng an ủi cô.

Lạc Tích Tuyết rưng rưng gật gật đầu, cảm kích vùi vào trong lòng hắn: ”Cám ơn anh!”

”Không cần khách khí, coi như anh làm chuyện tốt miễn phí một lần, không biết có thể cho là anh chuộc tội vì những chuyện xấu trước đây hay không.” Lãnh Khinh Cuồng tà mị nháy mắt với cô.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết được trấn an một chút, người đàn ông này, lúc này vẫn còn không quên nói đùa.

”Thì ra tan học không về nhà đúng giờ, là ở đây hẹn hò.” Một tiếng nói âm lãnh quen thuộc bay tới.

Lạc Tích Tuyết vừa quay đầu nhìn, không nghĩ tới thì ra là em trai Lạc Thiên Uy.

Chỉ thấy hắn bày ra gương mặt lạnh lùng, trong đôi mắt đen sáng gần như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn chằm hai người ôm nhau, nhiệt độ khắp người gần như đều đã rớt xuống không độ.

Sát khí tràn ngập.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết có linh cảm không tốt, cô níu vạt áo Lãnh Khinh Cuồng, ý bảo hắn để cô xuống.

Chỉ là, cô còn chưa kịp đứng vững, đã thấy Lạc Thiên Uy xông tới, tách cô và Lãnh Khinh Cuồng ra, đánh tới một quyền thật mạnh.

Lãnh Khinh Cuồng không né tránh, miễn cưỡng chịu một quyền, máu mũi liền phun ra.

”A! Lãnh Khinh Cuồng” Lạc Tích Tuyết kinh hãi hô to, muốn đi qua xem vết thương của Lãnh Khinh Cuồng, lại bị Lạc Thiên Uy chặn ngang kéo vào trong lòng.

”Buông, Lạc Thiên Uy, sao anh lại không phân tốt xấu đánh người lung tung.” Lạc Tích Tuyết phẫn nộ trừng mắt em trai mình, nói như thế nào thì Lãnh Khinh Cuồng cũng cứu cô, sao hắn có thể đánh người ta?

”Ai cho hắn đụng em!” Lạc Thiên Uy tức giận, vẻ mặt u ám, hai tròng mắt hung ác nham hiểm trợn nhìn Lãnh Khinh Cuồng, tàn nhẫn cảnh cáo: ”Sau này nếu anh còn dám đụng vào cô ấy, tôi liền chặt đứt hai tay của anh.”

”Lạc Thiên Uy, mời nói chuyện khách sáo với bạn tôi một chút, anh dựa vào cái gì mà đánh người lung tung?” Lạc Tích Tuyết đẩy em trai một cái, bức tức cũng dâng lên.

Cô vì hắn mới bị người ta ức hiếp, nhưng không ngờ, hắn vừa tới liền đánh người đã cứu cô Lãnh Khinh Cuồng, cũng không hỏi rõ vừa xảy ra chuyện gì, hắn cho rằng hắn là ai vậy.

"Em giúp hắn? ? ?" Lạc Thiên Uy không thể không nghi ngờ nhìn cô, trong mắt có đau xót.

Lạc Tích Tuyết tức giận trừng em trai: "Không sai, anh không hỏi rõ ràng tình huống liền đánh người lung tung, quả thực là một người ngang tang bạo ngược, cần phải xin lỗi người ta!"

"Em muốn tôi xin lỗi anh ta! ?" Lạc Thiên Uy bị tổn thương rống to.

Lạc Tích Tuyết thấy vẻ mặt ngang bướng của em trai, chắc cũng sẽ không xin lỗi.

Cô trợn mắt nhìn hắn, xoay người đi tới bên cạnh Lãnh Khinh Cuồng, thấy bên khóe miệng hắn đều đã chảy máu, liền cảm thấy rất áy náy.

Nói như thế nào hắn cũng đã cứu mình, lại bị em trai không phân biệt nguyên nhân đánh một quyền, cô thật sự cảm thấy rất áy náy.

"Thực xin lỗi, Lãnh Khinh Cuồng, là em liên lụy anh rồi !" Trên mặt của côtràn ngập xin lỗi.

"Không có việc gì, em trai của em cũng là lo lắng em." Lãnh Khinh Cuồng nhún nhún vai, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, chuyển mắt dự định giải thích với Lạc Thiên Uy: "Uy thiếu, thực ra vừa rồi"

"Tôi cảnh cáo anh, cach xa Lạc Tích Tuyết một chút!" Lạc Thiên Uy cắt ngang hắn, vẻ mặt cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

Nói xong, hắn chặn ngang ôm lấy eo Lạc Tích Tuyết, ở cửa trường học, trước mắt bao nhiêu người, nhét cô vào của xe riêng của hắn.

Lạc Tích Tuyết bị đặt ở hàng ghế phía sau có màn che, tiếp theo Lạc Thiên Uy cũng ngồi vào ôm lấy cô, nhưng cô không có nhìn hắn, mà là xoay đầu đi, tầm mắt vẫn ngóng nhìn về hướng Lãnh Khinh Cuồng ngoài cửa sổ.

Cô thật sự cảm thấy rất áy náy, hắn cứu cô, cô còn không kịp nói cảm ơn và áy náy, đã bị e trai vừa hiểu lầm vừa cưỡng ép đưa đi.

Em trai đây là tại phát tát tính thiếu gia, bản thân không phân tốt xấu liền đánh người, đánh người còn không xin lỗi, thật là không nói đạo lý .Cô lại không bao giờ để ý đến hắn nửa.

Chiếc xe màu đen có rèm che ở trong tầm mắt của mọi người không nhanh không chậm khởi động chạy đi, từ đầu tới cuối Lạc Tích Tuyết lo lắng nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng ngoài cửa sổ, ánh mắt của cô trước sau cũng không thay đổi.

"Làm sao vậy, em luyến tiếc anh ta?" Lạc Thiên Uy vươn ngón tay nắm cằm Lạc Tích Tuyết, ý vị thâm sâu nguy hiểm hỏi.

Lạc Tích Tuyết hất tay hắn ra, giận dữ trợn mắt nhìn hắn: "Sao anh lại muốn đánh anh ấy?"

Đôi mắt Lạc Thiên Uy tối sầm u ám, giữa con ngươi có loại cảm xúc xoay chuyển thâm thúy khó dò: "Tôi đánh anh ta, em đau lòng rồi sao?"

"Anh không nên tùy tiện đánh người." Lạc Tích Tuyết tức giận mắng mỏ.

"Anh ta không nên tùy tiện đụng vào em." Lạc Thiên Uy ẩn nhẫn lửa giận, ôm Lạc Tích Tuyết vào trong ngực mình, cô là của hắn, hắn chỉ có thể cho phép trên thân thể cô có mùi của hắn, những tên đàn ông khác tuyệt đối không được.

"Ánh ngang ngược không nói phải trái!" Lạc Tích Tuyết quả thực cảm thấy không thể nói lý với em trai, cô phẫn nộ đẩy hắn ra, nổi giận kêu lên: "Anh không nên đụng tôi!"

Toàn bộ đều là hắn làm hại, nếu không phải hắn, thì sao Annie Na có thể tìm cô gây phiền phức, lúc cô bị những người phụ nữ kia ức hiếp, hắn đang ở đâu? Liền không phân biệt nguyên nhận đánh người lung tung, cũng không biết hỏi một chút rốt cuộc là cô đã chịu bao nhiêu uất ức, cô thật sự rất tức giận.

Lạc Thiên Uy nhăn đầu lông mày, nhìn động tác kháng cự của cô, lòng của hắn không hiểu sao liền không vui.

Vừa mới cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, lúc này lại chống đẩy hắn ra, chẳng lẽ cô có người đàn ông khác rồi hả ? Là tên Lãnh Khinh Cuồng kia sao?

Hắn lại vươn tay, không để ý phản kháng cùng vùng vẫy của Lạc Tích Tuyết, lại ôm cô vào trong ngực mình, một bàn tay theo cổ áo của cô dò xét đi vào.

"Buông! Anh không nên đụng tôi!" Lạc Tích Tuyết xấu hổ và giận dữ trừng Lạc Thiên uy, giống như trên người hắn có vi khuẩn sẽ lây bệnh cho nàng, cô chán ghét, càng bài xích!

Lạc Thiên Uy thấy cô như thế, càng thêm tức giận, trực tiếp đưa tay vào trong áo lót của cô thăm dò, vuốt ve trước ngực no đủ của cô, tận tình vuốt ve.

"A! Anh" Lạc Tích Tuyết khó có thể tin hành động của em trai, muốn mở miệng ngăn cản, lại sợ tiếng kêu của mình bị tài xế phía trước nghe thấy, chỉ có thể xấu hổ và giận dữ trừng hắn.

Lạc Thiên Uy chèn ép thân thể lên, ấn cái nút bên chỗ ngồi một cái, phía sau ô tô được tấm màn đen che chắn.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hô hấp cùng tiếng tim đập của hai người.

Hắn lập tức xốc áo đồng phục của Lạc Tích Tuyết ra, cởi bỏ mấy nút áo trước ngực, không chút do dự vùi đầu vào nơi cao ngất mềm mại của cô, môi ra sức hút thượng, ngậm chặt ——

108. Chương 108: Ác Ma Không Hơn Không Kém

Edit: fpurplebrown23

"Em trai, a không cần". thân thể Lạc Tích Tuyết khẽ run, đôi mắt đẹp chớp động lo lắng cùng hoang mang, cô sợ hãi hét lên.

Bọn họ bây giờ vẫn còn ở trong xe, cửa sổ xe không đóng, tại sao em trai có thể cởi y phục của cô mà hôn ngực cô chứ?

Ngày, cô quả thật khó có thể tiếp nhận, vừa mới chút nữa bị đám người kia sỉ nhục, hiện tại lại bị em trai đùa giỡn như vậy, cô thật là ngay cả lòng cũng muốn chết rồi.

"Lạc Tích Tuyết, những vết bầm tím trên người em là sao ?" Lạc Thiên Uy nắm được cằm của cô, ép cô đối mặt với mặt lãnh khốc của hắn, âm thanh lạnh lẽo tới tận xương.

"Không liên quan gì tới anh!". Lạc Tích Tuyết quay đầu ra chỗ khác, bản năng không muốn để ý tới hắn. Trong lòng cô mâu thuẫn gay gắt với hắn.

"Không nói?" Lạc Thiên Uy lại gần, không vui nheo mắt, tầm mắt lửa nóng quét qua toàn thân của cô, sức lực trong tay tăng nhanh vuốt ve ngực cô.

Một chút sau, sức lực không mạnh cũng không nhẹ, khiến toàn thân Lạc Tích Tuyết cảm thấy hết sức rõ ràng, đồng thời càng cảm thấy càng thêm nhục nhã.

Nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống, uất ức trong lòng cô vô tận, hai vai sợ hãi run rẩy.

Cô muốn rời ra, nhưng Lạc Thiên Uy tà ác càng nắm càng chặt.

"Thiên Uy, không cần, anh bỏ qua cho tôi đi, chúng ta đang ở trên xe đấy a….?" Lạc Tích Tuyết nhăn mày lại, chỉ có thể cùng em trai thỏa hiệp.

"Biết sợ?". Lạc Thiên Uy khẽ chạm vào môi đỏ mọng của cô, môi mỏng nâng lên một đường cong tà ác: "Ha ha, không cần lo lắng, đây là kính phản quang, xem ở bên ngoài không thấy".

Lúc này các động tác kích thích trong thân thể tà ác của hắn đều bị cô tránh né, Lạc Tích Tuyết càng sợ càng muốn kháng cự, hắn lại càng muốn ở chỗ này ăn cô.

Hắn để tay xuống vuốt ve cô, ngược lại ôm lấy hông của cô, môi mỏng bật hơi ở trên vai cô, hai cánh tay vòng quanh thật chặt lấy cô.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, nụ hôn của hắn đã trợt xuống cô của cô, bắt đầu hướng quai xanh trắng nõn tiến công.

Lòng của cô đột nhiên vô cùng hoảng loạn, đưa tay khước từ lồng ngực của hắn:

"Không....không nên, tôi không muốn ở chỗ này!".

Ngón tay nhỏ bé của cô khước từ bộ ngực da thịt của người đàn ông, giống như là đốt lên ngọn lửa trên người của hắn, Lạc Thiên Uy nhịn cảm giác lửa nóng sôi trào, cầm tay ngọc ngà của cô, liếm láp qua, bật ra một tia cười khẽ: "Tích Tuyết, động tác này của em tôi có thể lý giải là muốn mời mọc tôi sao?"

"Tôi không có!". Lạc Tích Tuyết hơi đỏ mặt, lập tức xấu hổ phản bác.

Lạc Thiên Uy cười câu hồn, tròng mắt nóng bỏng thật sâu nhìn vào đôi mắt của cô: "Không

phải muốn mời mọc sao? Hay chính là đang dụ dỗ đây?"

"Tất cả đều không phải ưm". Cô không kiên nhẫn quát, lại thấy Lạc Thiên Uy đã cúi đầu xuống, hôn ngăn lại đôi môi của cô.

Lưỡi của hắn linh hoạt thăm dò vào, không lưu lại một chút đường sống nào tiếp tục dây dưa, khiến Lạc Tích Tuyết không có cách nào thở được.

đã che giấu

Lạc Thiên Uy ôm cô vào trong lòng chặt một chút, chặt chẽ nhồi vào cô.

Đợi cô thích ứng, hắn mới từ từ luật động.

Trong không gian thu hẹp, hắn không thể nắm chặt eo của cô tận tình từ trên xuống dưới, không thể làm gì khác ngoài cắn răng chịu đựng, ôm cô ở trong khuỷu tay, từ từ cọ xát.

Lạc Tích Tuyết không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì, sợ hãi bị tài xế trước mặt nghe được, cô chỉ có thể ngấm ngầm chịu đựng, giống như tiếng nức nở nghẹn ngào cực nhỏ như tiếng mèo, núp ở trong ngực Lạc Thiên Uy, lắng nghe nhịp tim cực nhanh của hắn.

Thì ra hắn cũng biết sợ, chỉ là cảm giác vụng trộm kích thích như vậy, khiến cho hắn không biết mệt một lần rồi lại một lần chơi đùa, không ngừng nếm thử.

Lúc này, xe đi qua một trạm thu phí, bánh xe liên tiếp lăn chậm lại dần, xe chậm lại mang lại cảm giác hơi sóc lên.

Lạc Thiên Uy thừa dịp bánh xe lăn qua một chậm lại, tiếp tới va chạm nặng nề, bàn tay đè lại vào ngực Lạc Tích Tuyết, không cô không kêu được.

Thân thể Lạc Tích Tuyết truyền đến cảm giác một hồi run rẩy, cảm giác xa lạ lại quen thuộc khiến cô xấu hổ chui vào trong ngực Lạc Thiên Uy, cũng không thể ngóc đầu lên được.

Tại sao cô có thể, phản ứng với em trai như vậy chứ?"

Cô không phải hận hắn đối xử với chính mình như vậy sao? Tại sao thân thể lại có thể theo bản năng đáp lại hắn chứ?

Cô quả thật xấu hổ vô cùng.

"Ha ha, thì ra là Tích Tuyết cũng muốn anh sao?". Môi mỏng của hắn nâng lên, tràn đầy hứng thú liếm vành tai của Lạc Tích Tuyết, mà động tác ở phía dưới cũng tăng nhanh lúc này.

Nếu thân thể của Tích Tuyết cũng như vậy khẩn cầu hắn, hắn cũng không cần chịu đựng cái gì nữa, công chiếm, đoạt lấy trong thời gian này là quan trọng nhất.

Trong sườn xe một đường lắc lư, kéo theo tiếu tấu kích thích, trên đường trở về biệt thự nhà họ Lạc trình diễn.

Khi đến lúc xe dừng ở cửa biệt thử nhà họ Lạc, toàn thân hai người đều đầm đìa, quần áo xốc xếch.

Như vậy xuống xe hiển nhiên sẽ bị hoài nghi.

Lạc Thiên Uy đè nén lửa giận, nghĩ thầm: Tài xế này mở nhanh như vậy làm gì? Anh muốn còn chưa đủ đây sao?

"Đến đây!". Lạc Tích Tuyết chui ở trước ngực hắn, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Mau ra đây!".

Nhưng Lạc Thiên Uy cũng không nghĩ như vậy mà thả cô ra, hắn híp mắt, đem âu phục treo bên cánh tay, cứ ôm Lạc Tích Tuyết như vậy xuống xe.

"A? Anh". Lạc Tích Tuyết quả thật khó tin, người đàn ông tà ác, như vậy cũng quá đáng thôi.

Bọn họ cứ xuống xe như vậy, dưới ban ngày ban mặt, thân dưới quấn quanh thật chặt cùng nhau, nếu bị người giúp việc phát hiện ra thì làm sao đây?

Cô liều mạng đánh hắn, ý bảo Lạc Thiên Uy để cô ra, đặt cô về trong xe.

"Đừng động!". âm thanh Lạc Thien Uy khàn đục quát, hạ thân còn có dính của cô một chút.

Cô không biết mình bây giờ đối với hắn quyến rũ thế nào sao? Trêu chọc hắn nữa, không chừng bây giờ hắn liền đè cô xuống mặt đất hung hăng muốn cô.

"Anh" Lạc Tích Tuyết cắn môi, mặt đỏ bừng tức giận, nhưng không nên mắng hắn, chỉ có đè nèn tức giận.

Lạc Thiên Uy cứ như vậy ôm cô, hương biệt thư nhà họ Lạc đi tới.

Dọc theo đường đi đều có người nhìn, Lạc Tích Tuyết cả mặt đỏ bừng trốn vào trong ngực Lạc Thiên Uy, cô thật sự không còn mặt mũi nào thấy người nữa.

Nhưng Lạc Thiên Uy đâu, mỗi một bước đều cố ý để tốc độ nặng, đi vài bước liền hung hăng đặt cô hạ xuống, vừa mới đến cửa phòng, cô thiếu chút nữa là run rẩy.

Vừa định tức giận cắn ngực Lạc Thiên Uy, lúc nào lại có một người phụ nữ chợt ra nghênh tiếp.

"Đại tiểu thư, thiếu gia, hai người đã trở lại!".

Cung kính kêu xong, cô thuận thế đưa tay ra, muốn cầm lấy âu phục trên cánh tay Lạc Thiên Uy.

Lạc Tích Tuyết sợ lập tức ngăn cản: "Không nên tới!".

Người giúp việc sững sờ, không hiểu đại tiểu thư sao vậy?

Mắt lạnh Lạc Thiên uy liếc nhìn cô: "Thân thể tiểu thư không thoải mái,tất cả các người đi xuống đi, tôi trực tiếp đưa chị ấy về phòng nghỉ ngơi".

Người giúp việc yên lặng gật đầu, khó trách tiểu thư lại muốn thiếu gia ôm trở lại.

Lạc Thiên Uy ôm Lạc Tích Tuyết trở về gian phòng, vừa đi vào, còn chưa kịp đóng cửa phòng,

hắn đã không kịp đợi ôm lấy cô trong không trung, chống đỡ ở trên tường.

Hai chân Lạc Tích Tuyết cách mặt đất, thân thể lập tức mất đi thăng bằng, chỉ có thể thét lên ôm em trai.

Lạc Thiên Uy vừa đúng đưa đi một tay, đi xuống giữ chặt eo nhỏ của cô, vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ.

Mới vừa ở trên xe hắn căn bản không có thể hưởng thụ, bây giờ đang ở trong phòng rộng rãi hơn rất nhiều, hắn có thể quên mình chạy nước rút.

"Không nên như vậy cửa còn mở đây chẳng phải sao?" Lạc Tích Tuyết hoang mang sợ hãi khước từ hắn, nhìn cửa chính mở lớn như vậy, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Ngộ nhỡ lúc này có người đi vào, vậy thì phải làm thế nào đây?

Lạc Thiên Uy hoàn toàn không chú ý tiếp tục nhu cầu, bàn tay có lực cố định giữ cặp chân của cô, đem cô hướng vào trong thân thể của mình, cờ hồ muốn hòa làm một thể với cô.

"A umh". Lạc Tích Tuyết vừa định thét chói tai, đôi môi đã bị Lạc Thiên Uy chặn lại.

Gương mặt tuấn tú phóng đại của hắn ép tới, chính xác chiếm lấy đôi môi đỏ mỏng kiều diễm ướt át của cô, dùng sức hôn cô.

Đầu lưỡi như lửa tiến nhanh thần tốc, nồng liệt mà nóng bỏng mang theo điên cuồng kịch lực cắn nuốt, trong nháy mắt xâm chiếm hết tất cả nhận thức cảm giác của cô.

Lạc Tích Tuyết muốn bật lên tiếng king hô trong nháy mắt lại biến thành tiếng uyển chuyển mê người ưm.

Cách chất vải may mặc thật mỏng, cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ, kịch liệt hôn, cuồng nhiệt như vậy, tràn đầy chiếm giữ.

Lạc Tích Tuyết bắt đầu truyền đến từng trận mê muội, hắn bá đạo hôn sâu, khiến chân của cô cũng bị tê dại rồi.

Một luồng sóng bao phủ lấy họ, ngay cả không khí cũng nóng lên.

Cuối cùng Lạc Tích Tuyết từng trận run rẩy ở bên trong, té xỉu ở trong lòng em trai.

Lúc cô thức dậy, bầu trời bên ngoài cũng đã tối đi.

Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, cảm thấy trên người lạnh buốt, cô cúi đầu nhìn, thì ra em trai đã ôm cô đi tắm rửa tốt.

Hắn vì cô mà đổi ga giường và đệm chăn mới, để cho cô có thể ngủ thoải mái.

Mà những vết thương ứ đọng máu trên người kia, có nứt ra, vết đỏ, đã được bôi thuốc, không còn đau nữa.

Cửa phòng bị mở ra, toàn thân Lạc Thiên Uy mặc áo sơ mi đen, tuấn tú siêu phàm, trong tay hắn đem một bát cháo trắng, vừa vào cửa thì ngồi trước giường Lạc Tích Tuyết.

"Thật xin lỗi, tôi không biết rằng cô ta sẽ đối với em như vậy!". Hắn thở dài một cái, trầm mặc một hồi, chủ động nói lời xin lỗi cô.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc chớp mắt, lạnh lùng bĩu môi: "Không sao cả, tất cả đều đã qua rồi!".

"Em yên tâm, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!". Đôi tay Lạc Thiên Uy nắm quyền, bán trán gợi lên gân xanh.

"Không buông tha cho cô ta thì phải làm sao đây? Tôi cũng đã bị tổn thương rồi". Lạc Tích Tuyết ngoắc ngoắc môi, có chút tự giễu cười cười, đây là báo ứng của cô đi, ai bảo bản thân cô cùng em trai lại quan hệ dính dáng như vậy.

"Em nói như vậy là đang trách tôi?". Lạc Thiên Uy sắc mặt ảm đạm nhìn cô, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Lạc Tích Tuyết thẳng thắn chống lại mắt của hắn: "Tôi không có trách anh, chỉ là tôi không hiểu, anh đã có Annie Na, tại sao còn gắt gao bắt tôi không thả chứ? Nếu như không phải anh ở đây cùng tôi mập mờ không rõ, đung đưa không chừng, cô ta cũng không phải tìm mấy người phụ nữ đó bắt nạt tôi sao?"

Nói cho cùng, tất cả đều là lỗi của em trai, cô tin rằng bất kì người phụ nữ nào không thể chấp nhận nổi việc bạn trai của mình một mặt kết giao, một mặt lại cùng những người phụ nữ khác quan hệ.

"Em --- đang ghen tỵ sao?"

109. Chương 109: Chinh Phục Em

edit: fpurplebrown23

Lạc Thiên Uy nhìn thái độ khác thường của cô lại nói nhiều lời như vậy, tất cả đều lên án hắn mạnh mẽ, hắn bừng tỉnh hiểu ra!

"Ghen tỵ? Anh nói đùa gì vậy?"

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười một tiếng, không chút khách khí phản bác hắn:

“Chẳng lẽ anh thừa nhận, ghen tỵ là việc mà 2 người yêu nhau mới có sao? Tôi với anh yêu nhau sao? Hai chúng ta cũng chỉ duy trì mối quan hệ trên thân thể mà thôi, tại sao có tình cảm được mà ghen tỵ được đây?”

Lạc Tích Tuyết đem tất cả bất mãn trong lòng mình phun ra, giọng nói bao hàm châm chọc, cô cơ hồ không khống chế được đầu lưỡi của mình, cứ như vậy buột miệng ra.

Có thể trong tiềm thức, tại trên vấn đề Annie Na, cô đã sớm muộn ầm ĩ với Lạc Thiên Uy rồi.

Mặc dù hắn mỗi đêm đều muốn cô, mỗi ngày đều với cô như vợ chồng thật sự, cô cũng không có gạt bỏ không tuân theo.

Nhưng sâu trong nội tâm, luôn có một ít không vui vướng mắc.

Cùng hắn lên giường là mình, nhưng quan hệ bạn gái trên danh nghĩa lại là Annie Na.

Cô cũng bắt đầu căm giận việc cô cùng em trai quan hệ, điều này làm cho cô yêu cũng không thể thả tay ra để yêu, ngay cả hận cũng không thể hận hoàn toàn.

“Em không phải yêu tôi sao? Vậy em thích ai?”. Lạc Thiên Uy trong lồng ngực tràn đầy lửa giận, hắn nhìn cô chằm chằm một hồi, cuối cùng cho kết luận, cô nói như vậy vì mục đích không chỉ có là chạy trốn khỏi mối quan hệ với hắn, lại muốn chạy trốn cơ hội yêu hắn.

Chẳng lẽ cho tới nay, cô đối với hắn chỉ có quan hệ như vậy thôi sao, không có cảm giác gì sao? Cho dù bọn họ làm nhiều lần như vậy, hắn cũng không thấy đáy lòng cô đối với hắn một tia rung động!

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, lãnh ngạo nhìn chăm chú vào hắn: “Lạc Thiên Uy, mỗi ngày anh

đều ăn hiếp tôi, ép tôi để cho anh đụng vào người, không chỉ có biến đổi đa dạng, mỗi lần đều hành hạ tôi thiếu chút nữa thì chết, anh như vậy mà gọi là yêu tôi sao? Như vậy cứ hành hạ tôi, còn hi vọng một ngày tôi có thể yêu anh sao?”

Lạc Thiên Uy nắm chặt hai nắm đấm, xương cốt kẽo kẹt rung động, hắn cố gắng kiềm chế lửa giận sắp bộc phát, bất đắc dĩ nhỏ giọng than thở: “Rốt cuộc muốn tôi làm thế nào? Em rốt cuộc muốn tôi làm gì , mới bằng lòng tin tưởng tôi đối với em là thật lòng đây?”

“Tha cho tôi, không cần tiếp tục quan hệ tội ác này nữa, tôi không chịu nổi nữa!”. Lạc Tích

Tuyết kêu gào gần như tan vỡ.

“Không thể nào, tôi muốn em, nhất định phải lấy được em, đối với em tuyệt đối không thể buông tay! ! !”.

Giọng điệu của Lạc Thiên Uy kiên định nói, khong có một tia thương lượng, chỉ là thấy mặt ảm đạm của Lạc Tích Tuyết, tim của hắn lại nhói đau.

“Trừ cái này, cái gì tôi cũng có thể vì em mà làm!”. Hắn hướng cô bảo đảm.

Lạc Tích Tuyết biết vậy nên mệt mỏi, cô kinh ngạc nhìn hắn, thở dài thật sâu: “Thay vì ba người chúng ta khổ sở đi xuống như vậy, không bằng nhanh chóng kết thúc mối quan hệ của chúng ta, anh một lòng một dạ với cô ta không tốt sao?”

“Không thể vậy!”. Lửa giận trong lòng Lạc Thiên Uy giống như đã bị đốt lên rồi, hắn không khống chế được nắm chặt bả vai gầy gò của cô, cắn răng nghiến lợi điên cuồng, gào thét nói:

“Đáng chết, em nhu vậy mà lại muốn đem tôi cho người khác sao?”

Hắn hận muốn chết, mỗi một câu cô nói ra cũng gõ cửa tâm nhạy cảm của hắn, hắn đối với thâm tình sâu nặng, chẳng lẽ cô không thấy được sao?

Hắn chỉ muốn cô, chỉ muốn một mình cô mà thôi!

Lạc Tích Tuyết không thấy cơn giận của hắn, thẳng thắn nói ra sự thật: “Tôi là chị của anh, cô ấy là bạn gái anh, một ngày nào đó anh sẽ lấy những người phụ nữ khác, mà tôi cũng không thể cả đời lấy chồng, tôi với anh cuối cùng sẽ có một ngày mà mọi thứ trở về bình thường”.

Lạc Thiên Uy ôm sát cô, như sợ mất đi cô, hắn thẳng thắn nhìn vào mắt cô: "Tích Tuyết, em cho tôi thêm một chút thời gian được không? Bây giờ tôi với em không thể công khai quan hệ, nhưng tôi nhất định sẽ không để em chịu uất ức, một ngày nào đó tôi sẽ công bố với toàn thế giới, em Lạc Tích Tuyết chính là người phụ nữ duy nhất của Lạc Thiên Uy tôi, em phải tin tưởng tôi, tôi nhất định có thể vì em làm được! !"

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, lạnh lùng nhìn hắn: "Đến bây giờ anh vẫn không chịu thừa nhận ---- là anh ích kỉ muốn làm tổn thương tôi sao? Vốn chúng ta mỗi ngày có thể sống thật tốt, bình an vô sự, anh có thể có nhiều bạn gái, tôi có bạn trai của tôi, nhưng anh nhất định ép buộc tôi ở chung một chỗ với anh, muốn có chuyện cũng theo ý anh mà phát triển, Lạc Thiên Uy, anh nghĩ anh là ai chứ? Anh là trời sao? Tại sao mọi người chúng tôi đều phải nghe lời anh, đều chịu sự định đoạt của anh?"

"Vậy em rốt cuộc muốn làm thế nào? Rốt cuộc em nghĩ tôi thế nào? Cô ta làm em bị tổn thương, chẳng lẽ còn muốn tôi tha cho cô ta sao?" Lạc Thiên Uy quả thật tức giận hét to, cô cư nhiên trách cứ mình, liền vì Annie Na không liên quan, tại sao có thể?

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh nhìn thẳng: "Nếu nhu chúng ta trở về vị trí ban đầu, Annie Na còn tìm tới tôi sao? Tôi không muốn tham gia vào chuyện của các người, cũng không muốn trở thành người bị hại, anh nên đi tìm cô ta, cùng cô ấy giải thích rõ, chỉ cần anh bỏ qua cho tôi, 2 người có thể bắt đầu lần nữa".

Lạc Thiên Uy mặt xanh, chưa bao giờ tức giận tới như vậy, người phụ nữ ngốc nghếch này, chẳng lẽ cô không nhìn ra sao? Hắn đâu có thích Annie Na, chỉ là làm dáng một chút cho Lạc Chấn Long nhìn thôi, trong lòng hắn người yêu chân chính chỉ có mình cô Lạc Tích Tuyết.

Chỉ vì hiện tại ngại mối quan hệ chị em của bọn họ, nếu như công khai tình yêu của họ, nhất định sẽ có người cười nhạo, mà người phản đối họ đầu tiên cũng là bố của 2 người.

Cho nên hiện tai hắn nhất định phải cố gắng, chờ tới một ngày, khi hắn có thế lực khổng lồ một tay che trời, cõi đời này sẽ không còn ai dám dùng quan hệ chị em này chia rẽ họ nữa! !

"Lạc Tích Tuyết, em nghe rõ cho tôi ---- em là người phụ nữ duy nhất cả đời của tôi, cả đời này tôi sẽ không buông tay em, trừ khi tôi chết, nếu không em đừng mong né tránh tôi, tuyệt đối không thể nào! ! !"

Hắn cắn răng nghiến lợi quát, trong ánh mắt bắn ra tia lạnh lẽo sát khí, lý trí đã biến mất, lúc này trong mắt hắn chỉ có gương mặt hoàn mỹ mê người của Lạc Tích Tuyết, bộ ngực như ẩn như hiện, xương quai xanh mảnh khảnh.

Tất cả của cô, tất cả đều hấp dẫn hắn trí mạng.

Hắn muốn chinh phục cô! ! !

Để cho cô hoàn toàn trầm luân ở phía dưới hắn, muốn cho cô vĩnh viễn nhớ ra cô là người phụ nữ của ai! !

Lửa giận chuyển nồng đậm, hắn một phen kéo thân thể Lạc Tích Tuyết, hung hăng ở bên tai cô quát:

"Lập tức cởi quần áo xuống, tôi muốn em!"

Nước mắt khuất phục nhất thời rơi xuống mặt đất, cô cũng biết em trai sẽ không bỏ qua cho cô.

Tại sao hắn đã có người phụ nữ khác, còn đối với cô kéo chặt lấy không tha, cô thật không muốn tiếp tục nữa.

Cái tội ác này, lúc nào thì mới có thể kết thúc đây?

Cuối cùng chống lại sức lực cứng rắn của hắn không được, Lạc Thiên Uy một mặt cởi quần áo của mình, vừa đẩy ngã cô ở trên giường, giống như một loại dã thú đói bụng lại tức giận nhào tới, dốc sức giãy giụa.

Trong phòng chỉ có lại tiếng nức nở nghẹn ngào của người phụ nữ cùng tiếng thở dốc chinh phục của người đàn ông.

110. Chương 110: Rời Đi Đi, Cùng Anh Đi

edit: fpurplebrown23

Anh muốn xé rách cô, vò nát cô, chinh phục cô! ! !

Dẫn cô tới nơi sâu nhất trong đại ngục, cùng anh ở đây trầm luân mãi thôi.

Cả thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, đôi môi tái nhợt, tay gắt gao nắm lấy ga giường phía dưới.

Chỉ hi vọng mỗi lần tội ác này có thể kết thúc nhanh.

Hai mắt cô nhắm lại, trong lòng yên lặng đếm thời gian.

Lạc Thiên Uy cúi đầu, khi cô đang nhắm mắt liền dừng lại việc hôn mãnh liệt, đầu lưỡi liếm hai hàng lông mi sáng trong.

"Mở mắt! Xem tôi muốn em như thế nào ! ! !". Anh nhéo cằm mảnh khảnh của cô, bắt ép cô phải mở mắt.

Lông mi Lạc Tích Tuyết kích động, run rẩy mở mắt ra nhìn, nhìn anh ra vào trong cơ thể của cô, cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng cô ập vào lòng.

Cô cũng không chịu đựng được nữa, khóc rống lên.

Nhưng lúc này đây Lạc Thiên Uy không có như trước mà dụ dỗ cô, cô càng khóc, anh càng muốn cô sâu hơn.

Cuối cùng cô vừa khóc vừa la, mấy lần đau đến hôn mê rồi lại tỉnh, nhưng Lạc Thiên Uy lại nằm trên người của cô, từ đầu đến cuối không dừng lại việc chiếm đoạt.

Lạc Tích Tuyết không biết anh rời đi lúc nào, chỉ nhớ mang máng, lúc Lạc Thiên Uy rời đi chỉ cho cô một bóng lưng lạnh lùng.

Tất cả những thứ khác cô không nhớ rõ, bởi vì lúc ấy cô đã bị anh hành hạ đến muốn chết.

Liên tiếp mấy ngày sau, Lạc Tích Tuyết cũng không có gặp lại Lạc Thiên Uy.

Vừa hỏi người giúp việc nhà mới biết, thì ra là em trai đã đi công tác.

Vốn là anh rời đi, cô sẽ phải cảm thấy thoải mái, nhưng về sau, cô lại cảm giác nhớ anh.

Lạc Tích Tuyết bị ý nghĩ của chính mình mà run sợ, tại sao cô lại nhớ anh chứ? Như vậy là không đúng, cô tuyết đối không có khả năng nhớ bản thân em trai mình! !

Nhưng vừa nghĩ tới nhiều ngày nay anh không đụng cô, có thể không chịu được đi tìm những người phụ nữ khác hay không, lòng của cô lại thấy trống trải.

Dù sao em trai bây giờ còn trẻ, huyết khí sôi trào, coi như cùng với người phụ nũ có chuyện gì đó bên ngoài, cũng là bình thường, nhưng tại sao lòng cô, lại cảm thấy mất mác đây?

"Tiểu thư, lão gia bảo cô đi tới thư phòng của ông!". Ngoài cửa truyền đến âm thanh của người giúp việc.

Lạc Tích Tuyết trả lời một câu, đứng dậy đi tới thư phòng của Lạc Chấn Long.

Kể từ lần gia đình tụ họp, cô đã có nhiều ngày không thấy bố, lần này bố gọi cô đi tới thư phòng là có chuyện gì đây?

Mang theo nghi ngờ, Lạc Tích Tuyết đi tới phòng của Lạc Chấn Long, sau khi gõ cửa, cô trực

tiếp bước vào.

"Ba!".

Lạc Chấn Long còn đang đắm chìm trong ký ức, nghe thấy âm thanh của con gái, ông mới phục hồi tinh thần lại.

Ông khoát tay áo, mỉm cười, "ngồi đi".

Lạc Tích Tuyết khéo léo ngồi xuống ghế sofa, “Hôm nay bố tìm con tới đây, có chuyện gì không?”

“Ừ”. Lạc Chấn Long day day huyệt thái dương, nhìn qua có vài phần mệt mỏi. “Tối hôm qua, bố lại nằm mơ thấy mẹ con”.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bố. Bố không phải một mực hận mẹ sao? Thế sao lại mơ thấy bà?

“Mẹ con trách bố, không có chăm sóc con tốt!”. Lạc Chấn Long thở dài một cái, vẻ mặt có chút phức tạp: “Những năm nay, ba đích thật là có chút cố chấp, oan ức cho con rồi!”.

“Bố?”. Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, khó tin nhìn bố, ông lại nói xin lỗi cô sao? Nước mắt lập tức bừng lên.

Lạc Chấn Long đốt lên điếu thuốc, đi tới bệ cửa sổ hít sâu một cái, bỗng nhiên nói: “Nghe nói những ngày qua Tiếu Vũ Trạch tìm con, con đều cự tuyệt sao?”

“Vâng, thưa bố!”. Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái.

Nếu anh Trạch Vũ đã đính hôn, cô cũng đã bị người đàn ông khác đoạt lấy, giữa bọn họ sẽ không quay về được nữa, gặp mặt chỉ thêm đau xót mà thôi, còn không bằng nên quên đi thôi.

“Tích Tuyết, con còn thích cậu ta sao?”. Lạc Chấn Long chợt xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía con gái.

“Con”. Lạc Tích Tuyết bị Lạc Chấn Long hỏi về vấn đề này, cô không biết làm sao.

Còn thích anh Trạch Vũ sao?

Cô không biết.

Quả thật, hồi ức lúc họ còn trẻ khiến cô rất muốn quay về, lòng của cô đã từng bị anh làm cho rung động.

Nhưng bây giờ thì sao?

Khi thân thể bị người đàn ông khác đoạt lấy, lòng cô còn có thể thủy chung như một sao?

“Tích Tuyết, con nên cùng cậu ta đi thôi”. Lạc Chấn Long trầm tư thật lâu, lại từ từ mở lời.

“Bố?”. Lạc Tích Tuyết quả thật thấy khiếp sợ hơn, cô thật không ngờ bố là vì Tiếu Vũ Trạch tìm cô, càng không nghĩ tới, bố lại có thể nói như vậy.

Ông muốn cô cùng anh Trạch Vũ đi sao? Chẳng lẽ ông không sắp đặt hôn nhân cho cô nữa sao?

Cô đã từng nhớ, ngày cô muốn cùng anh Trạch Vũ quan hệ, bố lại an bài việc xem mắt cho cô, chia rẽ bọn họ.

Ít ngày trước, bố kêu Hàn Diệp Thần tới nhà, cô cho là bố muốn việc xưa nhắc lại, không ngờ ba kín đáo đưa Vi Tĩnh Nam cho Hàn Diệp Thần.

Thì ra là bố đối với cô lại có sự sắp đặt khác, muốn cho cô cùng anh Vũ Trạch hợp lại.

“Tiếu Vũ Trạch sẽ cùng Bùi tiểu thư đính hôn, cũng là bất đắc dĩ, lúc ấy thân thể cậu ta ở trong tù, chỉ có Bùi gia ra mặt bảo lãnh, cậu ta nhất định đã cho Bùi gia một công đạo. Chỉ là trong lòng cậu ta nghĩ tới con, thủy chung với con, trước đây không lau cậu ta đã cùng Phỉ Lệ chia tay, vì thế Tiếu gia đã phá sản, không còn như trước nữa”. Lạc Chấn Long nói xong, rít một hơi thật sâu.

“Cái gì? Tiếu gia đã phá sản rồi sao?”. Lạc Tích Tuyết kinh hãi, thân thể như bị cái gì nặng đụng vào.

Anh Trạch Vũ, thật xin lỗi, em không nên không nhận điện thoại của anh!

Lạc Chấn Long nhìn lên trời, đưa lưng về phía con gái, gương mặt già nua có bóng lưng nhàn nhạt: “Bố nghĩ thông suốt rồi, qua nhiều năm như vậy, nói cho cùng, tất cả đều là lỗi của bố, bố thực xin lỗi mẹ con. Chỉ là đời này bố đã phụ mẹ con, không cách nào quay lại, bố hi vọng, nửa đời sau của con có thể troi qua dễ dàng chút, ít nhất có thể cùng người yêu ở chung một chỗ, cơm áo vô tư!”.

Nghe bố nói như vậy, nước mắt Lạc Tích Tuyết dâng lên, ở trong hốc mắt đảo quanh, nhớ tới anh Trạch Vũ, trong lòng của cô không phải không có cảm giác.

Chỉ là nếu như cùng với anh thật, Lạc Thiên Uy thi sao?

"Bố biết, Thiên Uy đối với con rất tốt, thậm chí còn tốt quá xa, chỉ là làm em trai, không thể ở bên con cả đời. Có Tiếu Vũ Trạch nặng tình nặng nghĩ chăm sóc con cả đời, ba cũng yên tâm". Lạc Chấn Long tình ý sâu xa.

Lạc Tích Tuyết nghe xong tê dại, bố nói như vậy có ý gì? Cái gì gọi là em trai đối với cô tốt quá xa ư? Chẳng lẽ bố đã biết quan hệ tội ác của cô với em trai.

"Bố, con". Lạc Tích Tuyết nóng lòng muốn giải thích, lại bị Lạc Chấn Long cắt đứt.

"Tích Tuyết, bố đã đem một nửa sản nghiệp có tên con, bố trước kia không phải trọng nam khinh nữ, chẳng qua cảm thấy một người con gái như con xử lý công ty quá cực khổ, hiện tại có Tiếu Vũ Trạch bên cạnh trợ giúp con, bố cũng yên lòng, các con cùng một chỗ mà rời đi đi, có phần tài sản này nửa đời sau sẽ không quá khổ".

111. Chương 111: Giải Vây Bí Ẩn Thân Thế

Editor: lovelygirl262

Ban đêm, nơi xa hoa truỵ lạc PUB.

Ánh đèn lấp lánh, trai gái trẻ tuổi uốn éo thân thể nhảy múa, âm nhạc điên cuồng vang lên bên tai.

Ba cô gái trẻ tuổi ngồi vây quanh một chỗ, cơ hồ muốn làm toàn bộ PUB thật high.

Người phụ nữ có phong thái xinh đẹp bên trái là Cầm Tư Liên, lần này tụ họp là do cô đề xuất, lúc này cô mặc bộ lễ phục màu trắng, phía trước được cắt may đơn giản, phía sau để lộ phần lưng trần xinh đẹp đến eo, dáng người quyến rũ như nước.

Người bên phải đang cầm mấy ly rượu, mặc quần nữ sinh cực ngắn uống một hơi rượu, là Trần Tiểu Mạt, cô lần đầu tiên đến loại chỗ thế này, hơi lộ vẻ cẩn trọng, nói chuyện càn rỡ lớn tiếng, chỉ sợ người khác không nghe được.

Còn lại là Lạc Tích Tuyết mặc một chiếc váy màu lam ngồi ở giữa, trang điểm nhẹ, lộ ra khí chất thanh thuần, chỉ là luôn im lặng cúi đầu uống rượu, không nói chuyện.

"Tích Tuyết, cậu thật sự muốn cùng Tiếu Vũ Trạch rời khỏi nước sao?" Cầm Tư Liên đẩy cánh tay Thương Đồng, hỏi.

Ly rượu trong tay Lạc Tích Tuyết bị lung lay, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không biết, tớ còn đang suy nghĩ."

Cô và Vũ Trạch xa cách lâu như vậy, rất nhiều chuyện không thể trở lại giống trước kia, hợp lại lần nữa không biết có trở lại như trước không.

"Còn suy nghĩ cái gì a, dĩ nhiên là đồng ý." Cầm Tư Liên cười khuyên: "Phụ nữ đến cùng là muốn tìm một người đàn ông của mình, chung sống cả đời."

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt thở ra, tâm tư trở nên phức tạp, người đàn ông của mình, Lạc Thiên Uy có tính hay không? Nếu như hắn không phải là em trai, bọn họ có phải hay không mà có thể?

"Ơ, Tiểu Mạt đâu?" Lạc Tích Tuyết đang suy nghĩ miên man, chợt nghe Cầm Tư Liên bên cạnh sợ hãi kêu lên.

Lạc Tích Tuyết nhìn bên cạnh, quả nhiên không thấy bóng dáng Trần Tiểu Mạt.

"Cậu ấy mới vừa rồi vẫn ngồi đây mà?"Cô cũng kinh ngạc nói

”Chúng ta chia nhau đi tìm đi, tớ thấy cậu ấy vừa rồi uống không ít, nơi này nhiều người như vậy, hy vọng không xảy ra chuyện gì.” Cầm Tư Liên không yên lòng, nhìn Trần Tiểu Mạt bộ dạng đơn thuần, hy vọng không bị những người đàn ông khi dễ.

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết gật đầu, cùng Cầm Tư Liên chia nhau đi tìm người.

Tìm một vòng phía dưới PUB cũng không thấy Trần Tiểu Mạt, Lạc Tích Tuyết cuống lên, lên lầu hai, đến từng ghế tìm người.

Cuối cùng, ở một chiếc ghế sô pha, cô tìm được bạn tốt.

Trần Tiểu Mạt say không còn ý thức, quần áo lộn xộn, đang bị hai người đàn ông đè ở phía dưới, bọn họ đang giở trò với cô, bàn tay trên da thịt trắng noãn nà của cô, sờ loạn.

Lạc Tích Tuyết đến gần, hận không thể cho hai tên kia một quyền.

Nhưng mà cô cũng là một người con gái yếu ớt, tuỳ tiện xông vào chỉ có thua thiệt, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại, sau đó liền xông thẳng vào.

”Các người muốn làm gì? Dừng tay !” Lạc Tích Tuyết đẩy hai người đàn ông ra, tiến lên bảo vệ Trần Tiểu Mạt.

Hai người đàn ông nhìn chăm chú, cười lớn ôm lấy vai của Lạc Tích Tuyết: ”Chúng tôi còn đang lo một em làm sao chia, không nghĩ đến lại có thêm một em tự đưa đến cửa.”

”Đừng đụng vào tôi!” Lạc Tích Tuyết chán ghét né tránh, móc ra một xấp chi phiếu đưa đến trước mặt hai người đàn ông: ”Hay là các người ra ngoài tìm thú vui, nơi này có tiền mặt, còn có thẻ nữa, mật mã là 8565223, các người cầm đi, tìm những người phụ nữ khác, thả chúng tôi đi.”

Hai người đàn ông nhìn nhau một cái, có tiền, họ dĩ nhiên là vui lòng.

Nhưng mà trên dưới quan sát Lạc Tích Tuyết một cái, bọn họ không cam lòng, người phụ nữ kia có thể thả, nhưng người đẹp trước mắt này, ngũ quan xinh xắn, da thịt mịn màng, liếc mắt nhìn liền muốn hôn vài cái.

Mà thực thật là họ cũng muốn làm như thế, một tay mở tay Lạc Tích Tuyết lấy chi phiếu, hai người đàn ông nhanh chóng mang Lạc Tích Tuyết đè xuống ghế sô pha.

Cũng ngay lúc này, cửa chính ở sô pha vang lên một tiếng ầm ầm ngã xuống đất.

Lãnh Khinh Cuồng mang theo một đoàn người xuất hiện ở cửa, hắn đi trước, không nhìn ai, hai chân liền đem hai gã kia đá văng.

”Thay ta dạy dỗ bọn chúng.” Hắn giận dữ hạ lệnh.

Lập tức có người mang hai người đàn ông kéo đi, ở cửa tay đấm chân đá bắt họ đứng lên.

”Em không sao chứ.” Lãnh Khinh Cuồng cởi áo khoác xuống khoác lên người Lạc Tích Tuyết, thấp giọng hỏi cô.

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết cắn môi ngồi dậy, gật đầu cười cười với hắn: ”Lại làm phiền anh.”

Gặp loại chuyện như thế, cô cũng không biết nên tìm ai, chỉ là trước kia Lãnh Khinh Cuồng nói qua bên cạnh hắn có nhiều thuộc hạ, cô đoán chừng tình huống như thế này hắn có thể giải quyết.

Dù sao đã nợ hắn một lần, coi như thiếu một lần nữa, lúc khác sẽ trả hết một lượt.

Lúc rời khỏi PUB, Lãnh Khinh Cuồng để mấy anh em đưa Trần Tiểu Mạt và Cầm Tư Liên về, hắn vẫn ôm Lạc Tích Tuyết, Cầm Tư Liên có thâm ý khác nhìn Lãnh Khinh Cuồng một cái, mới đi theo thuộc hạ của hắn ngồi vào xe rời đi.

Lạc Tích Tuyết vừa định nói lời từ biệt, liền nhìn thấy một đám côn đồ, chợt vây quanh đến đây.

Dẫn đầu là một tên mập, cũng là đặc biệt quản lý khu vực này, vừa thấy Lãnh Khinh Cuồng lập tức khom lưng cúi đầu chào đón.

Hắn vừa định mở miệng nhận lỗi, hai người đàn ông lập tức tiến lên gọi: ”Lão Đại!” (hai gã khi nãy)

”Đại cái đầu mày!” tên mập lập tức quát, một cước đá hai tên này.

Hai tên này thật không có mắt, phụ nữ của đại ca bọn họ cũng dám động, hiện tại gây ra hoạ lớn, bất quá cũng nhờ phúc của bọn họ, hắn mới có cơ hội chân chính nhìn thấy đại ca.

Tên mập lập tức xin lỗi với Lãnh Khinh Cuồng, khuôn mặt Lãnh Khinh Cuồng âm u lạnh lẽo, đưa mắt nhìn bọn thuộc hạ.

Một cái ghế nặng nề đập vào lưng tên mập, nhanh chóng làm hắn ngã gục xuống. Trong đường quy, thuộc hạ gây hoạ, lão đại phải gánh.

Tiếp theo đó là một trận đấm đá.

Lạc Tích Tuyết còn chưa phản ứng, chỉ thấy thuộc hạ của Lãnh Khinh Cuồng đến bẩm báo: ”Đại ca, tên mập này thật vô dụng, đã gảy ba xương sườn!”

”Đánh đến khi hắn thất thiểu chảy máu mới thôi, như vậy sẽ không mang thuộc hạ, giả mạo là thuộc hạ của ta!” Lãnh Khinh Cuồng đốt một điếu thuốc, mặt u ám ra lệnh: ”Coi như cho các anh em hoạt động gân cốt.”

”Phải.” Thuộc hạ lập tức nhận lệnh.

Lạc Tích Tuyết trong lòng sợ hãi, có một chút hối hận khi tìm Lãnh Khinh Cuồng, hắn cứ như vậy đánh đập, hai người kia không phải là bị hắn đánh chết hay sao.

”Lãnh thiếu gia, hay là thôi đi, như vậy sẽ đánh chết bọn họ.” Cô kéo ống tay áo Lãnh Khinh Cuồng.

”Em đang xin tha cho bọn họ?” Lãnh Khinh Cuồng nhìn chằm chằm vào cô, chợt hài hước trêu ghẹo: ”Nếu tôi bỏ qua cho bọn họ em sẽ cho tôi lợi ích gì.”

Lạc Tích Tuyết nhìn ánh mắt nóng rực của hắn, theo bản năng làm động tác che ngực: ”Anh muốn lợi ích gì?” Trong lòng cô sốt ruột, biết sớm sẽ không tìm Lãnh Khinh Cuồng giúp đỡ.

Lãnh Khinh Cuồng ánh mắt si mê nhìn cô: ”Hay là tối nay, em theo tôi”

”A! Anh” Lạc Tích Tuyết sợ quát to, trong lòng chợt lạnh xuống. Người đàn ông này quả nhiên có ý đồ với cô.

”Tối nay theo tôi ăn cơm, thế nào?” Lãnh Khinh Cuồng mặt vô tội nhìn cô, môi ra sức nín cười.

Lạc Tích Tuyết dừng lại, tâm trạng cứ như ngồi xe cáp treo, lại rơi xuống.

Người đàn ông này, cố ý mập mờ không nói rõ, làm hại cô thiếu chút nữa nghĩ là hắn muốn cái kia.

”Tốt!” Cô sảng khoái đồng ý, đúng lúc cô cũng đói bụng.

Chính lúc này, một chiếc BMW màu đen chạy đến, nhìn người đến từ chiếc xe, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc.

”Vũ Trạch ca, sao anh lại đến đây?” Lạc Tích Tuyết vùng ra Lãnh Khinh Cuồng, cứ như vậy nghênh đón.

Tiếu Vũ Trạch nắm chặc tay cô: ”Tích Tuyết, thế nào, không sao chứ?”

”Không sao.” Lạc Tích Tuyết mỉm cười với hắn, ý bảo hắn an tâm, lúc cúi đầu thấy hắn đang mang dép lê: ”Anh...”

”Anh nghe Tư Liên nói em ở PUB xảy ra chuyện, làm anh giật cả mình...anh đang ngủ!” Tiếu Trạch Vũ có chút nhức đầu xin lỗi, hắn ngay cả giày cũng chưa kịp đổi, trên đường vượt mấy cái đèn đỏ để đến đây.

Thấy hắn vì mình mà lo lắng, Lạc Tích Tuyết trong lòng mềm nhũn, cảm giác quen thuộc lại nổi lên.

Chỉ là nhìn chằm chằm vào mặt Vũ Trạch ca, cô không khỏi cảm thấy kỳ lạ, gò má hồng lên không bình thường, ánh mắt phát sáng, trên tay nhiệt độ cũng cao kinh người.

”Vũ Trạch ca, anh phát sốt?” Lạc Tích Tuyết sờ trán của hắn, rất nóng, không khỏi nhíu mày.

”Ừ, có một chút.” Bị cô nhắc đến tỉnh, Tiếu Vũ Trạch vừa rồi căng thẳng buông lỏng một chút, nhất thời cảm thấy cả người vô lực.

Hắn sáng nay phát sốt, đến bây giờ còn chưa khỏi, mới vừa rồi ngủ li bì.

"Em đưa anh về nhà."Lạc Tích Tuyết móc chìa khóa ra từ trong túi Tiếu Vũ Trạch, chủ động kéo hắn vào xe. Lên cơn sốt cũng không biết nghỉ ngơi thật tốt, chạy đến cứu cô ngộ nhỡ có chuyện gì phải làm sao?

"Lãnh Khinh Cuồng, chuyện hôm nay cảm ơn anh giúp một tay, hôm nào tôi đặc biệt mời anh ăn cơm, tối nay tôi muốn đưa Vũ Trạch ca về trước." Lạc Tích Tuyết không quên Lãnh Khinh Cuồng, gật đầu với hắn.

"Tốt, nhớ lời hứa của chúng ta." Lãnh Khinh Cuồng hướng cô kỳ lạ cười cười, cũng không nói thêm gì.

Cho đến khi thấy Lạc Tích Tuyết cùng xe của Tiếu Vũ Trạch biến mất trong màn đêm, hắn mới không nhanh không chậm từ trong ngực móc điện thoại di động ra.

Trong điện thoại từ trước đến nay chỉ có một dãy số.

"a lô, cha nuôi" Lãnh Khinh Cuồng thu vào gương mặt bất cần đời, vẻ mặt trở nên nhún nhường kính cẩn lạ thường.

"Ừ." Bên kia điện thoại truyền đến một giọng trầm thấp, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng: "Cô ấy thế nào?"

"Yên tâm đi cha nuôi, Tích Tuyết đã bình an vô sự, mới vừa rồi chỉ là mấy tên côn đồ gây chuyện, đã bị con giải quyết." Lãnh Khinh Cuồng trả lời.

"Vậy thì tốt!" Người đàn ông bên kia điện thoại cuối cùng yên tâm, lại có lực uy hiếp nói ra một câu: "Nhớ mau sớm mang cô ấy bình an về gặp ta!"

Lãnh Khinh Cuồng gật đầu cam đoan: "Dạ vâng, cha nuôi! Gần đây trong khoãng thời gian này, người Lục gia canh giữ cô ấy rất chặt chẽ, chờ có cơ hội con nhất định sẽ mang cô ấy về đoàn tụ cùng người."

Màn đêm suy yếu, Lãnh Khinh Cuồng đuổi thuộc hạ rời khỏi, một mình ở bên cạnh xe đốt điếu thuốc.

Suy nghĩ của hắn nhớ lại Lạc Tích Tuyết ở quán rượu một đêm kia, đêm hôm đó hắn vốn là không có ý định bỏ qua cho cô, nhưng khi hắn thấy cái bớt phía trên rốt cô, hắn dừng lại tất cả động tác.

Cô là con gái thất lạc của cha nuôi nhiều năm nay.

112. Chương 112: Ác Ma Trở Về

Lạc Tích Tuyết lái xe đưa Tiếu Vũ Trạch về nhà trọ của anh. Tiếu thị đã phá sản, cha mẹ của Tiếu Vũ Trạch đi nước ngoài, một mình anh ở đây mướn căn phòng trọ nhỏ để ở chủ yếu là vì có thể thường cùng Lạc Tích Tuyết gặp mặt nếu không anh cũng đi với cha mẹ của mình.

Lạc Tích Tuyết quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình đã thấy anh ngủ từ lúc nào, nhìn dáng vẻ của anh tựa hồ như rất mệt mỏi.

"Anh Vũ Trạch, anh cảm thấy thế nào? Có muốn đi bệnh viện không?" Lạc Tích Tuyết lay lay hắn, thanh âm dịu dàng hỏi.

"Không cần". Tiếu Vũ Trạch lắc đầu một cái, hỗn loạn bắt được cánh tay trắng mịn của cô, thở dài một hơi nhẹ nhõm:"Anh không sao".

Lạc Tích Tuyết dừng một chút, lúc này mới nhớ tới anh sợ nhất là đến bệnh viện, trước kia mỗi lần anh bị thương, cô đều khóc lóc cầu xin anh đi bệnh viện nhưng anh chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô, dịu dàng cười cười, kêu cô là đứa ngốc rồi bảo" không có việc gì đâu" anh luôn luôn nói như vậy.

Hốc mắt của cô nóng lên, từ trong hồi ức tỉnh lại, không miễn cưỡng anh nữa.

"Em đưa anh lên lầu" Lạc Tích Tuyết xuống xe, đi qua bên kia mở cửa xe, đỡ Tiễu Vũ Trạch ra ngoài. Thật vất vả mới đỡ anh lên lầu được, có lẽ là vì ra gió nên nhiệt độ của anh cao hơn rất nhiều.

Lạc Tích Tuyết tìm kiếm mấy viên thuốc hạ sốt, đưa Tiếu Vũ Trạch uống, thật lâu mà cũng không thấy có biến chuyển gì tốt.

Cô sốt ruột vô cùng, đi tìm một ít đá trong tủ lạnh rồi chùm khăn đắp lên cho anh. Giày vò cả nửa đêm anh mới có dấu hiệu hạ sốt.

Thấy anh đã không sao cô tính đi nhưng nghĩ lại đem một người bệnh ở một mình như thế cô cảm thấy không an lòng nên quyết định ở lại chăm sóc anh cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tiễu Vũ Trạch tỉnh lại thấy cả toàn thân đều đau, cổ họng lại rát vô cùng anh nhắm mắt khổ sở hừ nhẹ một tiếng.

Lạc Tích Tuyết bị âm thanh của anh làm tỉnh giấc, dụi dụi con mắt:"Anh Vũ Trạch, anh đã tỉnh rồi sao? Cảm giác như thế nào rồi?"

"Tích Tuyết?" Tiếu Vũ Trạch kinh ngạc nhìn người trước mắt, anh cho là cô đã sớm rời khỏi đây. Lạc Tích Tuyết dò xét trán của anh thấy hết sốt rồi cô mới an lòng.

"Muốn ăn cái gì? Em làm bữa sáng cho anh?"

"Ăn gì cũng được." Tiễu Vũ Trạch mong đợi nói.

Lạc Tích Tuyết cười nhẹ:"Em nấu cháo cho anh được không? Anh vừa mới khoẻ lại nên ăn đồ nhẹ mới tốt."

Tiếu Vũ Trạch gật đầu một cái, rời giường rửa mặt, liền ngồi trên salon đợi bữa ăn sáng do chính tay cô làm.

Lạc Tích Tuyết bân rộn ở trong phòng bếp, chỉ là đại tiểu thư như cô không thường xuống bếp nên vừa định đổ cho Tiếu Vũ Trạch một cái trứng ráng thì dầu trong chảo đã văng lên người của cô.

"A!" Cô kinh hô, tay trái bị dầu văng lên làm hiện lên một mảng lớn đỏ ửng.

"Tích Tuyết!" Tiếu Vũ Trạch lập tức đứng dậy chạy ngay vào phòng bếp, vội vàng nắm lấy tay của cô đi xả nước lạnh. Nước lạnh lao xuống, một bên anh vừa đau lòng vừa than thở:"Anh biết ngay anh không có cái phúc ăn đồ ăn em nấu mà".

Lạc Tích Tuyết vốn bị đau nên nước mắt cũng trào xuống nhưng bị hắn trêu chọc như thế nên cũng cười lên.

"Nổi bóng rồi, hay là đi bệnh viện xem một chút". Tiếu Vũ Trạch không yên lòng nói.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu:"Không cần, anh cũng không phải anh cũng không thích đi bệnh viện sao"

Tiếu Vũ Trạch sửng sốt, ngay sau đó trong lòng anh cảm thấy ấm áp vô cùng:"Vậy anh xuống dưới lầu mua ít thuốc phỏng cho em".

"Ừm". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, đợi Tiếu Vũ Trạch đi ra ngoài cô thuận tiện giúp anh sửa sang căn phòng lại một chút.

Lúc Tiếu Vũ Trạch trở lại, anh thoa thuốc phỏng cho cô sau đó hai người dùng bữa ăn sáng.

Hai người cùng nhau vừa cười nói vừa dùng bữa sáng. Lúc hắn bôi thuốc giúp cô hết sức tỉ mỉ, nhìn vẻ mặt ửng hồng ngượng ngùng của cô, tâm Tiếu Vũ Trạch hơi dao động, không thể tiếp tục kiềm chế say đắm trong lòng được nữa giống như mê muoojj mà nhìn Lạc Tích Tuyết.

Một giây kế tiếp, thân thể cường tráng của anh không tự chủ được cúi xuống không đợi cô kịp phản ứng đã lao lên hôn đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng của cô, đôi môi mà thời gian vừa qua hắn vô cùng nhớ mong, khó có thể mà dứt bỏ.

Nụ hôn của anh mềm mại mà ấm áp không giống như nụ hôn đầy bá đạo cùng chiếm hữu của Lạc Thiên Uy, thận trọng nhẹ nhàng đụng vào môi cô, chỉ sợ làm đau cô dù chỉ là một chút, chỉ dừng lại rồi lướt nhẹ qua thôi, cũng không có xâm nhập gì hết.

Lạc Tích Tuyết nhắm nghiện hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp này, nụ hôn của anh làm cô an tâm, không phải xâm phạm càng không phải là độc chiếm, chỉ là an ủi, thấu hiểu giống như giúp cô buông lỏng đè nén cùng trầm muộn trong lòng vậy.

Đại não của cô trống không, Tiếu Vũ Trạch dịu dàng cùng thương yêu cho cô cảm giác như cô được quay về lúc trước kia. Nhưng khi tay của anh lần xuống ngực của cô, thăm dò vào làn váy của cô làm cô bỗng nhiên thức tỉnh. Trong đầu của Lạc Tích Tuyết thoáng qua gương mặt lạnh lùng của Lạc Thiên Uy, bên tai là lời cảnh cáo của hắn.

Hắn đối với cô có tính độc chiếm mạnh như thế, nếu biết cô hôn môi với người đàn ông khác ngoài hắn, không biết hắn lại làm ra chuyện điên cuồng gì.

Lạc Tích Tuyết giật nảy mình, thấy lạnh cả người, lập tức đẩy Tiếu Vũ Trạch ra, lòng còn sợ hãi nói một câu xin lỗi. Nói xong cô lập tức chạy đi ra khỏi cửa. Tiếu Vũ Trạch nhìn bóng lưng biến mất của cô, không khỏi bi ai cười khổ một tiếng, cô là đang trách anh sao?

Lạc Tích Tuyết một đườn chạy về nhà, dọc theo đường đi tâm tình của cô bất định. Cô không muốn cự tuyệt anh Vũ Trạch,không muốn làm tổn thương anh, nhưng nghĩ tới tình trạng của cô hiện tại bây giờ cô cảm thấy bản thân rất bẩn, không xứng với anh.

Anh vũ Trạch đáng gặp một người con gái tốt hơn, mặc dù trong lòng của cô vẫn còn yêu anh rất nhiều, nhưng cô không muốn cứ ích kỷ chiếm lấy anh như vậy. Thất hồn lạc phách trở lại Lạc gia, cô rã rời bước từng bước về phòng của mình.

Cô ngồi thơ thẩn trước bàn trang điểm, nhìn vết thương băng bó trên cánh tay trái. Vừa ngẩng đầu lên, cô giật mình phát hiện, Lạc Thiên Uy đang từ giường của cô từ từ ngồi dậy, mặt tốt tăm nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết khiếp sợ thiếu chút nữa hét ra tiếng, liều mạng bưng kín miệng của mình "làm sao anh lại ở chỗ này?"

Cô khó tin nhìn em trai trước mắt mình, thấp thỏm bất an trong lòng hỏi, hắn không phải ở trong phòng chờ cô cả đêm đấy chứ.

113. Chương 113: Không Ngoan Dịu Dàng Trừng Phạt

Editor: Trâm Trần

"Suốt đêm không về, em đã đi đâu?" con ngươi sắc bén của Lạc Thiên Uy nhìn chằm chằm cô, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận mãnh liệt.

Lạc Tích Tuyết trong lòng cả kinh, tựa hồ như nghe trong giọng nói của anh tràn đầy thuốc súng, cô có điềm báo mưa gió sắp đến làm trong lòng cô vô cùng bất an.

Không được cô không thể để cho anh biết là cô đi tìm Tiếu Vũ Trạch được

"Tôi tới nhà bạn" cô nói xạo.

Không phải cô mềm yếu cũng không phải là cô không dám thừa nhận chỉ là cô lo lắng cái tên điên cuồng trước mặt này sẽ nổi cơn thịnh nộ, đối với anh Vũ Trạch làm ra chuyện gì.

"Bạn nào?" Lạc Thiên Uy nhất quyết không tha hỏi tiếp.

"Chính là Trần Tiểu Mạt, tối hôm qua tôi cùng với cô ấy đi PUB chơi". Lạc Tích Tuyết trả lời nửa thật nửa giả, đôi tay lo lắng lơ đãng cham trên vết thương của mình, cô đau đến nhíu cả chân mày.

"Em bị thương?" Lạc Thiên Uy vốn không đè nén được cơn tức giận nhưng khi thấy miếng dán trên tay của cô thì tâm không khỏi mềm nhũn ra.

Lạc Tích Tuyết thấy anh chú ý đến vết thương của cô ngay lập tức chuyển sang chuyện khác:" Đúng vậy, tối hôm qua ở trong PUB gặp phải mấy tên lưu manh, muốn chiếm tiện nghi của tôi cũng may là mọi chuyện không sao".

"Lưu manh? Ai dám động đến em?" Lạc Thiên Uy nghe đến đây lại càng thêm tức giận, dám động đến người phụ nữ của anh.

“Chỉ là mấy tên đầu đường xó chợ mà thôi, tôi không có bị họ chiếm tiện nghi anh đừng quá lo lắng”. Lạc Tích Tuyết thuận miệng trả lời, nặn ra nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Lạc Thiên Uy ôm lấy cô, đem cô đặt ở trên giường, kiềm chế tâm tình nói:”Không sao rồi, em trước hãy nghỉ ngơi đi”.

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, trong lòng âm thầm cầu nguyện ấy tên lưu manh đêm hôm qua. Hai tên lưu manh đó hôm qua đã bị Lãnh Khinh Cuồng chỉnh ột trận xem ra lại khó thoát khỏi Lạc Thiên Uy nữa rồi.

Ngẩng đầu lên thấy ánh mắt thâm trầm của Lạc Thiên Uy đang nhìn chằm chằm mình, cô cảm thấy không được tự nhiên:”Thiên Uy, tôi muốn đi tắm trước, ra rất nhiều mồ hôi trên người rất khó chịu”.

Cô biết anh rất tinh ý, nên tốt nhất cô nên đi tắm rửa cho sạch sẽ, tránh để anh phát hiện ra hương của người đàn ông khác trên người của cô.

Lạc Thiên Uy không nói gì nhưng trong lòng lại đang tích tụ lửa giận, hiện tại anh rất muốn giết người. Lạc Tích Tuyết không dám nhìn vào mắt anh, giống như chạy trốn mà chạy nhanh vào phòng tắm. Cô cố ý tắm thật lâu để không phải ra ngoài gặp anh.

Nhưng vừa mới mở phòng tắm ra thì thấy Lạc Thiên Uy không có nhúc nhích ngồi ở bên giường, sắc mặt cuả anhn lúc này còn tệ hơn so với vừa rồi.

Cô trong lòng thầm kêu khổ, sao anh ta vẫn chưa đi?

Dưới ánh mắt khiếp người của Lạc Thiên Uy cô chỉ có thể ngoan ngoãn quay trở về giường và nằm xuống. Có lẽ vì hôm nay phải chăm sóc Tiếu Vũ Trạch suốt cả một đêm nên cô hơi mệt mỏi, nằm xuống không lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Lạc Thiên Uy không có rời đi vẫn nằm ở bên cạnh cô, nhìn cô cứ như vậy mà điềm nhiên ngủ làm trong lòng có chút khó chịu.

Tích Tuyết đến tột cùng cần phải cho em thêm bao nhiêu thời gian nữa em mới hoàn toàn quên được hắn? Tôi biết thời gian năm năm em ở bên cạnh hắn muốn em quên đi là điều không dễ dàng nhưng tại sao em lại gạt tôi?

Ánh mắt thê lương của anh nhìn say mê người con gái đang yên giấc trên giường, không tự chủ được đem cô ôm chặt hơn.

Cô ngủ rất trầm ổn, tiến dần vào mộng đẹp nhưng trong mộng đều là hình ảnh của Lạc Thiên Uy, tất cả đều là hình ảnh của hai người bọn họ.

Một cơ thể màu đồng đang rịn một tầng mồ hôi thật mỏng dán chặt vào từng đường cong thân thể của cô, da thịt kết hợp hoàn hảo đến mức không có một khe hở, lửa nóng khổng lồ vẫn chôn trong cơ thể cô

“Ưm” cô hơi ngọ nguậy thân thể, gương mặt dần dần nóng lên, gần đây cô thường xuyên mơ thấy những cảnh tượng như vậy cùng chính em trai của mình trên giường triền miên.

Vì suy nghĩ còn đang ở trong mộng nên cô không thích ứng kịp với tình trạng thực tế, hạ thân truyền đến cảm giác quen thuộc.

Lạc Thiên Uy đang ở trên thân thể của cô hai tay chống hai bên sườn mặt của cô để tránh thân hình cao lớn đè ép cô. Thấy cô dần dần tỉnh lại cả người anh liền hạ xuống che đi đôi môi đang hé mở của cô, duỗi thẳng đầu lưỡi đi vào.

Cắn mút không ngừng chiếc lưỡi trơn trợt, khuôn miệng của cô tràn ngập mùi vị nam tính, cánh mũi nho nhỏ dần dần cũng khó thở, cả người giằng co, thân thể bởi vì giãy giụa mà càng thêm khó chịu. Mắt thấy cô sắp ngất đi vì không thở được, Lạc Thiên Uy mới buông đôi môi của cô ra, cô ra sức hít không khí mà bộ ngực cũng phập phồng theo.

“Này” Lạc Tích Tuyết buộc miệng gọi tên anh, muốn cự tuyệt nhưng hai chân không ý thức được cong lên, quấn lấy cái hông săn chắc của anh khó chị giãy giụa. Lạc Thiên Uy vốn là ôm một bụng tức để phát tiết nhưng lại bị sự trêu đùa vô ý của cô làm ừng như điên.

“Em là vật nhỏ đày đoạ anh mà” anh hung hăng cắn cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, nặng nề vùi sau vào. Thân thể bị xông vào làm cho thân thể của Lạc Tích Tuyết không tự chủ được uỡn cong lên:” Ưm ưm”.

Anh thích bộ dáng của cô ở dưới thân của anh trằn trọc, thích nghe trong miệng của cô phát ra những tiếng động tình, vậy sẽ làm cho cả người anh cảm thấy thoả mãn hơn.

“Gọi tên tôi!” anh thở hổn hển mỗi một lần đưa bản thân vào chỗ sâu nhất của cô là lập tức rút ra khôn cho cô đạt cực khoái.

“Ư” Lạc Tích Tuyết dần dần không chịu nổi, khoc thút thít, dùng thanh âm uyển chuyển nhất kêu tên anh “Này”.

Lạc Thiên Uy hài lòng nhìn cô, một bộ dáng động tình mà toàn thân e thẹn không sao nói nên lời.

“Nói em yêu tôi!” anh đẩy mạnh vào trong người cô và co rúm bên trong, thì thầm nói nhỏ bên tai cô.

Hai gò má của Lạc Tích Tuyết đỏ bừng, khí nóng ở bụng lại một lần nữa xông lên.

Cô không chịu nổi cơn khoái cảm như vậy nữa nên ngất đi. Lạc Thiên Uy ôm nhẹ vuốt ve da thịt của cô, cứ như vậy ôm cô trong ngực, cho đến khi cô có một giấc ngủ dài rồi mới tỉnh lại.

“Làm sao anh vẫn còn ở đây?” Lạc Tích Tuyết tỉnh lại, nhìn thấy anh còn ở bên cạnh cô không khỏi lấy làm kinh hãi.

Con mắt của Lạc Thiên Uy cong lên nhìn chằm chằm cô, hồi lâu rốt cuộc cũng mở miệng nói “Lạc Tích Tuyết chúng ta nói chuyện một chút”.

114. Chương 114: Em Cùng Hắn Qua Đêm Rồi Hả

Editor: Trâm Trần

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn nhưng vẫn là bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

Cô cuốn chặt chăn nhắm mắt lại:”Nhưng tôi còn muốn ngủ”

”Em ngủ đã lâu như vậy rồi, cũng nên ăn chút gì đó” thanh âm của anh khá dịu dàng nhưng nghe kỹ thì nó vẫn mang tức giận trong đó.

Lạc Tích Tuyết mềm mại vô lực nằm trong ngực của anh, vuốt vuốt đôi mắt buồn ngủ:”Anh muốn nói cái gì?”

”Tôi cảm thấy giữa chúng ta nên thẳng thắn!” Lạc Thiên Uy nghiêm túc mở miệng.

Lạc Tích Tuyết ngồi dậy, cười lạnh nói:”Những chuyện không nên làm cũng đã làm rồi còn chưa gọi là thẳng thắn sao?” Anh ta còn muốn như thế nào nữa?

Ánh mắt của Lạc Thiên Uy đánh thẳng vào cô, đáy mắt ẩn nhẫn cơn tức giận. Anh rất muốn cho cô biết hôm qua trên máy bay chuẩn bị đến Mỹ để bàn chuyện làm ăn, máy bay còn chưa hạ cánh Mặc Cảnh đã điện thoại nói cho anh biết cô cùng với bạn đến quầy rượu và gặp phiền toái với mấy tên côn đồ nhưng sau đó lại được Lãnh Khinh Cuồng giải vây. Nghĩ đến việc cô gặp nguy hiểm anh đã áy bay quay đầu trở về điểm xuất phát. Nhưng sau đó anh lại nghe Mặc Cảnh báo lại là cô đang ở nhà của Tiếu Vũ Trạch làm cho anh nghe xong mà trong mắt bốc hoả.

Ngay lập tức anh cúp điện thoại của Mặc Cảnh, giơ tay lên nhìn đồng hồ đã là rạng sáng hai giờ rưỡi rồi.

Tích Tuyết, Tích Tuyết, anh từ tận đáy lòng không ngừng kêu tên cô, lúc này anh vội vã muốn thấy cô, cô không phải đang ở trong lòng ngực của người đàn ông khác mà ngủ say chứ?

Từ trong hồi ức tỉnh dậy, tròng măt của Lạc Thiên Uy đã ngập đầy lửa giận.

Anh đột nhiên giữ lấy hai vai của cô, cấp bách nhìn cô chằm chằm ”Nói cho tôi biết, còn bao lâu nữa? Phải mất bao lâu nữa em mới có thể quên được hắn?”

”Thiên Uy, anh ở đây nói lung tung gì vậy?” Lạc Tích Tuyết giả bộ không hiểu, trong lòng cũng đồng dạng trầm xuống.

”Hắn” trong miệng anh là ai làm sao cô có thể không biết được chứ nhưng cô không thể nào đối mặt với vấn đề này được.

”Em tối hôm qua rốt cuộc đã ở đâu?” Lạc Thiên Uy cố gắng ẩn nhẫn cơn tức giận đang muốn bộc phát, trên cao nhìn xuống cô đầy lạnh lùng.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết một hồi hốt hoảng, cô cũng không muốn lừa gạt anh nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt độc chiếm cùng những lời cảnh cáo bá đạo thì cô lại lo anh làm ra những chuyện điên cuồng gì đối với Tiếu Vũ Trạch.

Cho nên cô chỉ có thể nhắm mắt nói dối lần nữa:”Tôi vẫn cùng Tiếu Vũ Trạch ở chung một chỗ”

Ánh mắt của anh ngày càng hồng hơn, anh hung hăng nện một quyền vào đầu giường:”Còn muốn gạt tôi? Em rõ ràng ở trong nhà của Tiếu Vũ Trạch suốt cả một đêm, lại nói dối tôi cùng bạn ở chung một chỗ, em có thể gạt tôi mà không đổi sắc, tôi thật sự là xem thường em rồi”.

Lạc Tích Tuyết lo lắng hơn quả nhiên anh cái gì cũng đều biết. Cô tựa như một con nai tơ đang diễn trò nhưng lại trốn không khỏi ánh mắt sắc bén của thợ săn.

”Lạc Tích Tuyết, làm sao em có thể thừa dịp tôi ra ngoài mà qua đêm với thằng đàn ông khác? Em có nghĩ cảm xúc của tôi như thể nào không? Vậy mà em vẫn tính gạt tôi đến cùng.”

Cơn giận dữ trong lòng Lạc Thiên Uy càng ngày càng lơn, anh cắn răng nghiến lợi mà nói ra những lời này,tức giận đến mức toàn thân đều phát run.

Lạc Tích Tuyết nhìn ánh mắt khát máu của anh, thân thể đột nhiên rùng mình một cái. Cô biết anh đang tức giận , cô đã hoàn toàn chọc giận anh không biết tiếp theo sẽ gặp chuyện đáng sợ như thế nào đây?

”Tôi cùng anh Vũ Trạch không xảy ra chuyện gì hết”. Cô suy nghĩ hồi lâu nói ra một câu như vậy, cô đang cố gắng giải thích.

”Nếu như không có chuyện gì xảy ra vậy tại sao em cứ giấu giếm tôi, vẫn lừa gạt tôi? Tôi đã cho em rất nhiều cơ hội nhưng em trăm phương ngàn kế vẫn muốn gạt tôi? Lạc Tích Tuyết, em cho rằng tôi cưng chiều em, yêu em thì em muốn làm gì thì làm sao?”

Trong mắt của anh lửa giận đã dâng lên cao, lửa ghen tràn đầy lồng ngực.

”Chúng tôi thật không có chuyện gì xảy ra, mặc kệ anh có tin hay không tuỳ anh” cô khổ sở nói.

”Rốt cuộc hắn so với tôi có gì tốt? tại sao em cứ không quên được hắn như vậy? Cho dù tổn thương tôi, chọc giận tôi cũng muốn ở chung một chỗ với hắn ta, em không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ hắn sao?” Lạc Thiên Uy giận dữ lắc bả vai của cô, đau lòng chất vấn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Đáy lòng cô chợt lạnh, tận lực bình tĩnh hạ giọng:”Anh ấy sốt nên tôi ở lại nhà chăm sóc cho anh ấy, anh ấy sốt một phần là vì tôi, tôi chăm sóc anh ấy cũng coi như là nghĩa vụ nên làm”.

”Phát sốt? Em cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi để tin vào cái lý do hoang đường như vậy sao?” Lạc Thiên Uy hiển nhiên không tin, lời nói mau lẹ:”Hắn sốt sao em không đưa hắn đi bệnh viện? mà nhất định là phải ở lại nhà hắn? Xem ra hai người các ngươi làm ra chuyện mà không dám nhận”.

115. Chương 115: Đau, Sẽ Làm Cho Em Nhớ Kỹ Ai Mới Đúng Là Người Đàn Ông Của Em

Edit : babynhox

Chuyện gì không dám nhận? Sao hắn không nói thẳng, cô bò lên giường Tiếu Vũ Trạch?

Hắn nói như vậy, cùng với hình dung cô thành một dâm —— phụ thì có gì khác nhau?

”Tôi cùng anh Vũ Trạch là trong sạch , tùy anh có tin hay không!” Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, vẫn là quyết định nên vì bản thân giải thích rõ.

Lạc Thiên Uy chống lại ánh mắt của cô, lòng đố kị trong lòng cuồn cuộn dâng lên, nghiến răng nghiến lợi: ”Vậy trong lòng em? Em dám nói —— em không thích hắn một chút nào?”

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, đúng là không phản bác được.

Cô cúi đầu, cũng không nói thêm gì.

”Trả lời tôi!” Lạc Thiên Uy nắm tay lại ra lệnh, tức giận trong lòng không cách nào kiềm nén được lập tức dâng lên.

Cô im lặng, đã làm hắn bị tổn thương rồi.

Hắn chưa từng cưng chiều một người phụ nữ đến như thế, càng chưa bao giờ lo lắng đến cảm nhận của bất cứ ai, chỉ có đối với cô, hắn vừa cẩn thận vừa quan tâm, hi vọng có một ngày cô có thể bị tình yêu của mình làm cho cảm động.

Nhưng mà cô, lại chẳng thèm ngó tới mình, thậm chí vẫn chạy tới câu kết làm bậy với người tình đầu, nói hắn sao có thể không tức giận?

Lạc Tích Tuyết vẫn im lặng như cũ, cô không cách nào cãi lại, nhắm hai mắt lại.

Trong mắt Lạc Thiên Uy hiện lên tia lửa phẫn nộ, hắn gượng gạo nhấc mặt cô lên, cưỡng bức cô đối mặt với mình: ”Tôi đã cảnh cáo em, không được nghĩ đến anh ta, trong lòng em chỉ có thể có tôi!”

Lạc Tích Tuyết không biết sợ cười lạnh.

”Anh có thể chà đạp cơ thể của tôi, chà đạp tự tôn của tôi, còn muốn khống chế trái tim của tôi sao? Trái tim của tôi vĩnh viễn thuộc về bản thân tôi, người đàn ông trong lòng tôi vĩnh viễn là Tiếu Vũ Trạch, không phải là anh! ! ! Muốn tôi yêu anh, anh chết tâm đi, đời này cũng không có khả năng! ! !”

Nói một lúc, từ đầu đến chân Lạc Thiên Uy đều nguội lạnh, đến cả tứ chi cũng bị lời nói nhẫn tâm ác độc của cô làm cho đóng băng đến lạnh thấu xương!

Hắn tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm người phụ nữ làm cho hắn vừa yêu vừa hận, trong con ngươi nổi lên ánh sáng khát máu , hắn tàn khốc quát: ”Em tin không tôi có thể chính tay vặn đứt đầu Tiếu Vũ Trạch, đưa đến trước mặt em?”

”Tôi tin, tôi đương nhiên tin!” Lạc Tích Tuyết không chút nào sợ hãi ngẩng cao đầu lên, đôi con ngươi trong suốt gắt gao theo dõi hắn: ”Anh là ma quỷ, có chuyện gì mà anh làm không được? Bất quá —— cho dù là anh Vũ Trạch chết, tôi cũng chỉ yêu anh ấy, không yêu anh! ! !”

Nét mặt Lạc Thiên Uy đột biến, vào giờ phút này tất cả kiên nhẫn của hắn quả thực đã bị hao mòn gần như không còn nửa rồi.

Cô lại nói cô không thể yêu hắn, cho dù chết cũng sẽ không yêu hắn! Hắn tuyệt vọng, nóng nảy, ghen tị cũng sắp phát điên rồi!!

Trong đầu tất cả đều là đêm qua cô cùng một chỗ với Tiếu Vũ Trạch, hình ảnh hai người ôn nhu ngọt ngào, hắn chịu không được nửa.

Thù hận trong mắt, dần dần tích tụ lại thành một cổ u ám, hơi thở lạnh lẻo, theo khóe miệng lan ra.

”Người đâu, gia pháp đợi lệnh! ! !” Lạc Thiên Uy hướng ngoài cửa hét lớn.

Lòng Lạc Tích Tuyết liền đông cứng, cô khó có thể tin nhìn em trai, trong đầu liền thành một mảnh trống không.

Em trai muốn làm gì? Hắn không phải là muốn đánh cô chứ?

Vú Ngô nghe được tiếng quát của Lac Thiên Uy, hoảng sợ, bà khẩn trương vọt vào phòng ngủ Lạc Tích Tuyết.

”Thiếu gia, cậu muốn làm gì? Cậu muốn đánh đại tiểu thư?”

Nét mặt Lạc Thiên Uy cứng rắn lạnh lẽo, trong mắt hiện lên nét ngoan độc tàn bạo: ”Chị ấy thân là trưởng nữ Lạc gia, một đêm không về ngủ, chẳng lẽ không nên chịu chút giáo huấn sao?”

Sắc mặt vú Ngô hoảng hốt, khẩn trương nói: ”Thiếu gia, Tích Tuyết là chị của cậu, làm sao cậu có thể ra tay đánh chị của mình? Đây là việc trái đạo đức rất nghiêm trọng!”

”Vú Ngô, bà ở Lạc gia nhiều năm như vậy, nên biết phép tắc của Lạc gia, con trai lớn có quyền thay thế cha chấp hành gia pháp, hiện tại chị có lỗi, tôi thân là con trai lớn Lạc gia chấp hành gia pháp, có cái gì không đúng?” Lạc Thiên Uy kéo căng con ngươi đen, giọng nói tối tăm, lạnh đến làm cho người ta run rẩy.

Trái tim vú Ngô chìm xuống: ”Đúng”

”Đi xuống! !” Lạc Thiên Uy tiếp nhận roi da trâu, híp mắt khiển trách, trong mắt thoáng hiện sát khí!

Vú Ngô chỉ có thể lắc đầu lui ra, ánh mắt đồng tình lại thương tiếc nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết cười thê lương, xem ra em trai cô không chỉ là một người hung ác, còn là một người tàn khốc đẫm máu.

Trong tay hắn cầm cái roi kia, là dùng da trâu sắc bén làm ra, đánh vào trên người liền da tróc thịt bong.

Cái gia pháp này vốn là tổ tiên Lạc gia định ra, đã nhiều năm không có dùng, hiện giờ em trai có thể nhớ tới, sợ là đã nghĩ tới việc từng trải không vui lúc nhỏ.

Khi đó Quản gia dùng cái roi da trâu này đánh hắn, hiện tại hắn muốn lấy cái roi này đánh mình, là trả thù cho bản thân sao?

Khóe miệng Lạc Tích Tuyết thoáng gợi lên nụ cười châm chọc, xem ra có một số việc nên chịu, cô vẫn tránh không khỏi!

Lạc Thiên Uy oán hận nhìn người phụ nữ trước mắt làm cho hắn gần như không khống chế được, sắc mặt cô tái nhợt, khiến cho trái tim của hắn xoắn lại đau buốt, đúng là chỉ cần nghĩ tới, cô lại dám phản bội mình, để cho người đàn ông khác đụng vào cô, hắn cũng đã hận đến nghiến răng.

”Lạc Tích Tuyết, tôi cho em cơ hội cuối cùng, rốt cuộc em có nguyện ý yêu tôi hay không? Có nguyện ý quên anh ta hay không?”

Sắc mặt Lạc Thiên Uy u ám đến bên người cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô, ghen ghét gần từng tiếng hỏi.

Đây là cơ hội cuối cùng hắn cho cô!

Chỉ là Lạc Tích Tuyết cũng không nguyện ý tiếp nhận tình cảm này.

Nếu bị đánh một trận roi, chính là trừng phạt của hắn, cô vui vẻ chịu đựng. Chỉ cần sau khi chịu trận roi này, hắn hiểu được rõ ràng, hắn và cô vĩnh viễn không có khả năng, chịu một trận roi thì có là cái gì?

Đau đớn, làm cho người ta tỉnh táo, càng có thể làm cho người ta quên đi.

Để cho hắn tàn nhẫn đánh roi lên người cô, đem tất cả nhung nhớ vừa dấy lên của hắn đối với cô, toàn bộ đều xóa đi!

Cô không biết sợ ngẩng đầu, kiên định mà rõ ràng phun ra mấy chữ: ”Không có khả năng! Tôi tuyệt đối sẽ không quên anh ấy, cũng sẽ không yêu anh!”

Đôi mắt Lạc Thiên Uy, hận ý ở trong lòng hắn từng chút từng chút tích tụ lại.

”Được rồi, em đã không yêu tôi như vậy, như thế tôi liền đem tất cả tình yêu say đắm cùng thương tiếc đều thu lại, thái độ của em chỉ xứng đáng để tôi đối với em như vậy, tôi muốn để cho sự đau đớn chân thật này thay thế chỗ ngọt ngào của em và anh ta, tôi ngược lại muốn nhìn xem đánh một roi này, em còn có thể nhớ anh ta không? ! !”

Hắn tin chắc, không có người phụ nữ nào bản thân mình không chinh phục được. Cô vì người đàn ông kia, không tiếc đối nghịch với mình, rất tốt, hắn sẽ cho cô một giáo huấn suốt đời cũng không quên, đau đớn làm cho cô nhớ kỹ, rốt cuộc cô là người phụ nữ của ai! !

Có một số việc của hắn mà cô không thể đụng vào, hắn nhất định phải để cho cô hiểu rõ, cô không chịu đi vào khuôn khổ, dù làm như vậy cũng sẽ trả giá lớn đầy máu!

"Có lẽ tôi không có sức chống lại trừng phạt của anh, nhưng anh phải nhớ kỹ, chỉ cần tôi sống một ngày, đối với anh chỉ có oán hận, anh vĩnh viễn không có cách nào đi vào trái tim của tôi, càng đừng vọng tưởng trở thành người đàn ông trong lòng tôi" Ánh mắt Lạc Tích Tuyết trong veo mà lạnh lùng nhìn thẳng hắn, ánh mắt kiên định.

Lạc Thiên Uy hoàn toàn bị chọc giận.

"Người đàn bà đê tiện! Em muốn chết! Lạc Tích Tuyết —— Trận roi này là em tự chuốc lấy, đừng có trách tôi!"

Hắn tuyệt vọng nhìn cô, điên cuồng giơ roi trong tay lên tàn nhẫn quất xuống.

116. Chương 116: Tình Yêu Nghẹt Thở, Đau Như Dao Cắt

Edit : babynhox

"A ——"

Lạc Tích Tuyết sợ hãi hét lên một tiếng, sợ tới mức bịt chặt đôi mắt, toàn thân run rẩy.

"Bốp! ! !"

Tiếng roi quất xuống, cô lại bắt đầu kêu thảm thiết.

Nhưng mà, thân thể lại không có đau đớn như cô nghĩ ——

Lạc Tích Tuyết nghi ngờ mở mắt ra, phát hiện phía sau lưng mình là hoàn hảo không tổn thương gì, da thịt toàn thân trên dưới cũng không có một chỗ nào bị thương.

Đây là có chuyện gì?

Cô ngơ ngẩn khó hiểu

Nhưng tiếng roi quất bên tai, không có ngừng lại.

"Bốp, bốp, bốp! ! !"

Một roi lại một roi, giống như cắt đứt trái tim của cô.

Cô kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Lạc Thiên Uy đang điên cuồng vung roi, một roi lại một roi quất lên trên thân thể của mình.

"A?!!" Đôi mắt cô trợn to, quả thực khó có thể tin.

Đôi mắt Lạc Thiên Uy, hắn hung hăng vung roi, nặng nề quất lên phía sau lưng mình, quần áo mỏng trên người hắn bị rách ra, vài đường vết roi nổi bật nối liền trên da thịt.

Nháy mắt cảm giác đau đớn nóng rát truyền khắp toàn thân, chạy đến tứ chi, Lạc Thiên Uy lại liều chết cắn môi, giống như tất cả đau đớn không tồn tại, tàn nhẫn quất chính mình.

"Trời ơi, anh đang làm cái gì? Anh điên rồi sao?" Lạc Tích Tuyết trợn tròn mắt, khiếp sợ nhìn hắn.

Lúc này nét mặt Lạc Thiên Uy tràn đầy quật cường, trong mắt hắn ôm nỗi hận, mang theo tức giận một roi lại một roi quất chính mình.

Thân thể hắn vô cùng thê thảm, màu máu đỏ tươi dính đầy toàn thân, ngay cả roi màu đen cũng biến thành màu đỏ sậm.

”Dừng tay, dừng tay, không cần như vậy! !” Trái tim Lạc Tích Tuyết tan nát hô to.

Nhưng Lạc Thiên Uy giống như là không nghe thấy, vẫn làm theo ý mình, tự mình hại mình .

Đường vân rõ ràng trên bắp thịt, dấu vết của máu có thể thấy được rõ ràng.

Trong nháy mắt, mắt Lạc Tích Tuyết cũng đau đớn.

Cô điên cuồng chạy tới, muốn đoạt cái roi trong tay hắn, nức nở hô to: ”Không cần! ! Dừng tay, tôi xin anh dừng tay, không cần tổn thương bản thân tàn nhẫn như vậy!”

Lạc Thiên Uy không để ý đến, bàn tay to dùng sức vung lên, đẩy Lạc Tích Tuyết ra.

Lạc Tích Tuyết bất ngờ không đề phòng, không đứng vững, thân thể lảo đảo lui về phía sau, đụng vào góc bàn phía sau lưng.

”A, đau quá!” Cô bị đau hét lên, nước mắt lập tức trào ra.

Cái này gọi là tiếng cùng nước mắt, mà lại thành công ngăn cản Lạc Thiên Uy tự ngược!

”Tích Tuyết!”

Sắc mặt hắn căng thẳng, lập tức bỏ roi trong tay, không để ý đau đớn trên người, chạy tới bên người cô, nâng cô dậy.

”Em như thế nào? Có bị thương hay không?” Vẻ mặt hắn đầy lo lắng hỏi.

Lạc Tích Tuyết nâng mắt lên nhìn hắn, đột nhiên nước mắt giống như suối trào.

”Anh ngu ngốc phải không? Vì cái gì phải làm như vậy? Vì cái gì muốn đả thương bản thân?” Cô đau lòng chất vấn, phải biết rằng mỗi một roi hắn đánh xuống, tuy là đánh vào trên thân hắn, nhưng trong lòng cô lại đau đớn.

Lạc Thiên Uy rũ mắt xuống, ánh mắt phức tạp thâm trầm, im lặng một lúc lâu, hắn mới chậm chạp phun ra một câu: ”Tôi không thể tổn hại đến em!”

Hắn một lòng nghĩ muốn trừng phạt cô, không sai, đúng là lúc quất roi xuống, hắn vẫn không cách nào đem căm giận của mình, trút lên thân thể cô.

Suy cho cùng cô cũng là người phụ nữ hắn yêu nhất, cho dù cô làm hắn tổn thương như vậy, ở trong lòng hắn vẫn không nỡ động vào nửa sợi lông của cô, hắn chính là yêu cô như vậy, tình nguyện thương tổn bản thân, cũng không nguyện thương tổn cô.

”Vậy anh liền thương tổn chính anh sao?” Lạc Tích Tuyết tràn đầy đau xót, trong mắt lập lòe nước mắt: ”Thiên Uy, vì cái gì ngốc như vậy? Nếu yêu tôi làm cho anh đau khổ không chịu nổi, vì cái gì không lựa chọn buông tha tôi? Tôi không đáng cho anh vì tôi làm như vậy!”

Trong lòng Lạc Thiên Uy căng thẳng, lập tức gắt gao kéo cô ôm vào trong lòng: ”Đối với em —— tôi không buông tay , tuyệt đối sẽ không! ! Tôi yêu em, Tích Tuyết, ta thật sự rất yêu rất yêu em, không thể không có em. Chúng ta cùng một chỗ thân mật lâu như vậy, chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không cảm giác được tim của tôi đối với em sao?”

”Thiên Uy, anh không cần như vậy, nói như thế nào tôi cũng là chị của anh, anh vì tôi như vậy, sao phải khổ vậy chứ?” Lạc Tích Tuyết né tránh hắn, nhìn miệng vết thương dữ tợn trên người hắn, cô xót xa thở dài.

Người, vì cái gì thích theo đuổi những thứ không chiếm được gì đó? Hắn biết rõ bọn hắn là chị em, là không có kết quả . Vì sao hắn vẫn còn cố chấp lặp đi lặp lại nhiều lần, hiện tại hắn vì cô làm cho toàn thân đều bị thương, cái này nói cô làm sao chịu nổi chứ?

”Rốt cuộc muốn tôi làm như thế nào, em mới bằng lòng tiếp nhận tôi? Vì cái gì, em luôn luôn muốn cự tuyệt tôi? Rốt cuộc ta có chỗ nào không tốt, làm cho em không hài lòng, em nói cho tôi biết, tôi có thể thay đổi! Ta thật sự có thể vì em thay đổi toàn bộ, chỉ cần em đồng ý không rời xa tôi, thử thích tôi, tôi nhất định sẽ làm cho em hài lòng mới thôi!” Lạc Thiên Uy thống khổ ôm lấy Lạc Tích Tuyết, gần như tuyệt vọng hỏi.

Hắn rất hận —— hận bản thân vô năng, vậy mà không có cách nào đạt được lòng của người phụ nữ mình yêu!

Ngay lúc hắn giơ roi lên đánh chính mình, rốt cục hắn đã hiểu rõ cái gì gọi là đau như cắt! !

Tình yêu của hắn đối với cô đã xâm nhập vào xương tủy, cả đời cũng khó có khả năng buông tay. Không có cô, hắn sẽ chết .

Lạc Tích Tuyết lắc đầu than nhẹ: "Thiên Uy, vì cái gì anh vẫn không rõ? Ánh rất tốt, cũng không có sai, sai chính là anh không nên yêu tôi. Tôi là chị của anh, anh yêu tôi sẽ làm bị mọi người tổn hại, tôi thật sự không thể tiếp nhận người đàn ông nhỏ tuổi hơn tôi, huống chi anh còn là em trai của tôi, tôi với anh cùng một chỗ làm cho ta cảm thấy được cuộc sống mỗi một ngày đều là tội ác! ! !"

Lạc Thiên Uy cười khổ, vẻ mặt có chút sa sút, nhưng ánh mắt vẫn cố chấp như cũ.

"Nếu có thể lựa chọn, tôi cũng tuyệt đối hi vọng mình là em trai của em, nhưng mà ông trời lại sắp xếp như vậy, tôi không cách nào thay đổi, nhưng tôi cũng không khống chế nổi bản thân đừng yêu em. Chưa từng có người phụ nữ nào, có thể làm cho trái tim tôi rung động, chỉ cần em nguyện ý tiếp nhận tôi, tôi có thể vì em buông bỏ tất cả, cho dù là muốn tôi mất đi tất cả, tôi cũng sẽ không hối hận!"

"Nhưng mà anh có nghĩ tới hay không, tình yêu của anh —— làm cho tôi nghẹt thở! Có lẽ anh có thể tiếp nhận tình yêu chị em, nhưng cũng không có nghĩa là tôi cũng có thể, tôi hi vọng tìm một bạn trai thành thục chững chạc, mà không phải một thanh niên so với tôi còn là một đứa trẻ!" Lạc Tích Tuyết bi ai nói.

Có phụ nữ nào không hi vọng, bạn trai của mình có thể ình dựa vào, cô thật sự khó có thể tưởng tượng yêu đương với một đứa trẻ, điều này làm cho cô cảm thấy bản thân giống như là đeo một cái thắt lưng, mà không phải tìm một người đàn ông gửi gắm suốt đời.

Về phương diện này cô vẫn tương đối theo truyền thống, cho nên tạm thời vẫn không cách nào tiếp nhận hắn.

"Tôi không đòi hỏi em báo đáp tôi cái gì, tôi chỉ hi vọng em có thể cho tôi một cơ hội, cơ hội tranh giành công bằng, không cần luôn luôn dùng cớ tôi là em trai em để ngăn cản tôi, chỉ cần em cho tôi một cơ hội yêu em, tôi nhất định sẽ yêu em gấp trăm lần." Lạc Thiên Uy cố chấp nắm giữ hai vai cô.

117. Chương 117: Nếu Như Đây Là Địa Ngục, Sẽ Để Cho Em Và Anh Cùng Nhau Rơi Xuống

edit: fpurplebrown23

Lạc Tích Tuyết vốn còn muốn một mình đánh thức em trai, nhưng khi nhìn trên người hắn không ngừng có máu chảy ra, máu tươi theo gò má say mê lại tuấn dật một giọt lại một giọi rơi xuống, lòng của cô nhất thời đau đớn.

Lời nói cự tuyệt bị cô nuốt xuống, cô thở lại nhìn lại hắn.

Nếu như đây là địa ngục, sẽ để cho cô cùng hắn cùng nhau rơi xuống thôi.

Dù sao, cô đã sớm không còn đường để lui nữa! ! !

"Chúng ta chữa thương trước được không?" Cô ngồi xổm người xuống, ân cần nói.

"Em – quan tâm tới tôi sao?". Lạc Thiên Uy vui mừng nhếch môi, khóe môi dâng lên một chút ý cười.

Lạc Tích Tuyết không trả lời, lo lắng gọi vú Ngô.

Vú Ngô nghe được tiếng kêu, lập tức ôm hòm thuốc chạy tới.

"Đại tiểu thư, cô có làm sao không? Có bị thương không?". Vú Ngô còn tưởng là Lạc Tích Tuyết bị thương, khẩn trương hỏi.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái: "Không phải của tôi, là Thiên Uy!"

Vú Ngô sững sờ quay đầu, khi thấy vết thương phía sau của toàn thân Thiên Uy, bà quả thật khiếp sợ ngay tại chỗ.

Thiếu gia làm sao lại bị thương như vậy? cậu ấy bị điên rồi sao? Nếu như để cho lão gia biết chuyện, như vậy cũng được sao?

Lạc Tích Tuyết nhận lấy hòm thuốc trong tay bà, vội vang giao phó: "Vú Ngô, bà nhanh gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân tới đây một chuyến".

Vú Ngô sửng sốt nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần: "A, đúng vậy đại tiểu thư!".

Bà kinh hồn bạt vía xoay người, chuẩn bị cầm điện thoại lên gọi, Lạc Thiên Uy lại gọi bà lại.

"Không cần, bà đi xuống trước đi". Lạc Thiên Uy đuổi vú Ngô rời đi.

Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn em trai, vết thương của hắn nghiêm trọng như vậy, không gọi bác sĩ tới đây, ngộ nhỡ gây nhiễm trùng thì làm thế nào?

Lạc Thiên Uy nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô dành cho hắn, hắn thỏa mãn cười một tiếng, có cảm giác cô quan tâm, làm cho hắn ham mê nha.

Hắn tự tay nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô, dụ dỗ: "Vết thương này nhỏ, không có chuyện gì đâu, em giúp tôi băng bó lại là được".

"Nhưng". Lạc Tích Tuyết có chút do dự, nhìn vết thương vô cùng thê thảm của hắn, cô không yên lòng khuyên can: "Vẫn nên để bác sĩ tới xử lý thôi".

Ánh mắt Lạc Thiên Uy cố chấp: "Không cần, tôi muốn em tự tay băng bó vì tôi, cho em thấy dấu vết đau vì yêu em của tôi!".

Lạc Tích Tuyết im lặng nhìn hắn, chỉ có thể lắc đầu đi mở hòm thuốc ra.

Cô dùng cây kéo cởi ra áo khoác với áo sơ mi của hắn, mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm tư, nhưng nhìn vết thương gần trong gang tấc như vậy, ánh mắt hung hăng đau nhói của cô vẫn thế.

Hắn, thật là một người đàn ông tàn nhẫn!

Đối với mình cũng nhẫn tâm xuống tay nặng như vậy, chẳng lẽ hắn không biết đau sao?

Cô nhìn thôi cũng cảm thấy đau lòng, huống chi hắn còn phải trực tiếp bị quất roi.

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào bả vai rộng của hắn, trong lòng Lạc Tích Tuyết bỗng nhiên cảm thấy khác thường, trong hốc mắt dâng lên nước mắt.

Khi nước mắt của cô, rơi xuống đầu vai Lạc Thiên Uy, tim của anh đột nhiên cảm thấy, thân thể cư nhiên có phản ứng.

"Em vì tôi mà đau lòng sao?" Hắn nâng mặt của cô lên, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết ngượng ngùng quay đầu: "Tôi không có!".

"Thật sao?" Lạc Thiên Uy ôm cô thật chặt trong ngực, cười chế nhạo nói: "Chẳng lẽ em hi vọng tôi liền chết đi như vậy sao? Như vậy em có thể danh chính ngôn thuận cùng Tiểu Vũ Trạch ở chung một chỗ sao?"

"Dĩ nhiên không phải!". Lạc Tích Tuyết theo bản năng phản bác, chống lại ánh mắt đùa giỡn của Lạc Thiên Uy, sắc mặt cô đỏ lên, đấm nhẹ vào lồng ngực của hắn.

Nhưng ai biết Lạc Thiên Uy đột nhiên ôm ngực, nhíu mày: "Thật là đau a!".

"Anh". Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, nhất thời luống cuống: "Sao vậy, anh đau chỗ nào vậy?"

Trong mắt của cô chứa đầy vẻ sốt ruột, chỉ sợ em trai có cái gì lầm lẫn, hoảng hốt nói: "Anh, đừng nóng vội, tôi sẽ đi kêu bác sĩ tới!".

Nói xong, Lạc Tích Tuyết xoay người rời khỏi đi gọi người, ai ngờ Lạc Thiên Uy cư tuyệt ôm cô phía sau một cái.

Cánh tay dài của hắn đưa ra, ôm cô vào trong lòng.

Lạc Tích Tuyết kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt thâm tình nóng bỏng của Lạc Thiên Uy, cô cảm thấy hoảng hốt, thiếu chút nữa quên mất hô hấp.

"Anh đừng ôm tôi chặt như vậy, cẩn thận vết thương, tôi cho rằng anh có thể tự đi tìm bác sĩ thôi". Lạc Tích Tuyết quay mặt đi, không dám nhìn vào trong mắt của hắn.

Lạc Thiên Uy nâng tay của cô, chạm vào trước ngực của mình, khóe chặt con người của cô:

"Tôi ở chỗ này đau, đau lòng! Tìm bác sĩ tới đây cũng không chữa được, chỉ có em mới có thể chữa được thôi!"

"À? Anh". Lạc Tích Tuyết vội vàng rút tay của mình về, cả người trở nên băn khoăn lo lắng.

Hơi thở nóng bỏng của Lạc Thiên Uy ở trên mặt cô, cô muốn giãy giụa, môi mỏng của hắn đã đè xuống.

Hắn ý loạn tình mê hôn cô, bá đạo cuồng nhiệt, lại không mất dịu dàng, lưỡi thơm tho xông vào trong miệng của cô, cùng với môi lưỡi của cô quấn quít chung một chỗ.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy một hồi tim đập nhanh, trong đầu một hồi mê muội, sau lưng bệ cửa sổ chống đỡ, xuống phía dưới chậm rãi chảy xuống, cho đến khi Lạc Thiên Uy đẩy ngã xuống đất, đặt lên thân thể mảnh khảnh của cô.

"A! ! !". Trên mặt đất lạnh lẽo, cả người cô run lên, đột nhiên giật mình tỉnh lại.

"Tích Tuyết, tôi muốn em!". Lạc Thiên Uy chỉ cảm thấy ngọn lửa trong thân thể, cả người đều vì cô mà phấn khởi.

"Không cần, trên người anh còn có vết thương". Lạc Tích Tuyết theo bản năng cự tuyệt, nhưng đôi môi đỏ mọng đã bị Lạc Thiên Uy lần nữa che lại: "Umh anh không muốn sống nữa sao?"

"Ôm mỹ nhân rồi, còn nhớ tới những vết thương này không? Hư, không cần nói, Tích Tuyết, giúp tôi cởi ra y phục". Lạc Thiên Uy chạm khẽ vào môi đỏ mọng của cô một chút, bàn tay dò vào bên trong váy của cô, khoác lên mềm mại của cô, vừa nói xong lại trêu chọc sự nhiệt tình của cô.

"Không cần, anh vẫn còn chảy máu đấy! !". Lạc Tích Tuyết bị ý tưởng to gan của hắn, sợ kinh hồn bạt vía.

"Chỉ cần có thể lấy được em, cho dù chết ở trong ngực em tôi cũng nguyện ý". Lạc Thiên Uy đẩy ngã cô, hôn nhẹ vào gương mặt của cô, ghé vào bên tai cô mập mờ nói nhỏ.

Lạc Tích Tuyết nhất thời cả mặt đỏ bừng, em có phải có điên cuồng quá không, cho đến lúc này, vẫn không quên muốn cô.

Chỉ là, nhìn ánh mắt thiết tha lại khẩn cầu của hắn, cô lại không đành lòng cự tuyệt.

Liền theo hắn một lần vậy, ai bảo vết thương trên người hắn, đều là vì cô mà như vậy.

Mặc dù trong lòng đã không đề phòng rồi, nhưng ngoài miệng cô vẫn như cũ không cam lòng: "Đừng nói tôi đã không nhắc anh... hiện tại anh muốn tôi, đến lúc đó mà chảy hết máu thì cũng không liên quan tới tôi!".

Chỉ là chữ sắc đương đầu một cây dao, Lạc Thiên Uy sao có thể bỏ qua cô đây?

Hắn sớm bị vẻ mặt xấu hổ hành hạ của cô đốt người rồi, gầm nhẹ một tiếng, hắn nâng cao chân của cô, đem lấy chính mình thật sâu chôn vào.

"A!". Lạc Tích Tuyết có chút không chịu nổi trực tiếp của hắn, thình lình đã xông vào, khiến cô phát ra âm thanh buồn bực khó chịu.

Lạc Thiên Uy nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, càng không ngừng hôn cô nóng bỏng, cho đến cô dần dần bắt đầu thích ứng, hắn mới bắt đầu lực mạnh ra vào.

Thân thể đau đớn không cách nào ngăn chặn nôi tậm kích động thiêu đốt, mỗi động tác của hắn hạ xuống, vết thương nứt ra mấy phần, thân thể cũng càng thêm đau đớn. Nhưng, loại cảm giác đau đớn này, cũng là tồn tài cùng mùi vị sung sướng cực đại.

Hắn ngược lại càng áp chế mạnh mẽ, sức lớn đụng vào.

"Ừ" Lạc Tích Tuyết bị hắn chuyển động ra vào như vậy, nhanh khiến cô chịu không nổi.

Cô nức nở, nhưng Lạc Thiên Uy lại gắt gao hôn cô, không buông tha miệng của cô, cô chỉ có thể mơ hồ la lên, thân thể giãy dụa càng thêm kịch liệt.

Điều này càng kích thích Lạc Thiên Uy hơn, tay của hắn ở toàn thân cô cao thấp dao động, khắp nơi thổi lửa, đốt lấy tình triều của cô. Hắn thỉnh thoảng va nhẹ, thỉnh thoảng xoay quanh cọ xát, hướng thụ cảm giác tuyệt vời mà thân thể cô mang đến ình.

Thân thể của Lạc Tích Tuyết trải qua dạy dỗ của hắn, trở nên hết sức nhạy cảm, nơi nào còn chống lại nổi hắn, hai tay của cô lung tung gãi loạn trên mặt đất, hai chân tuyết trắng quấn ngang hông hắn thật chặt, một cái hai cái rồi ba cái, cô bị anh ngặm chặt cái miệng nhỏ nhắn kêu ô ô, nước mắt trong mắt cũng chút nữa trào ra.

"Umh". Lạc Tích Tuyết giãy giụa sức lực dần nhỏ đi, chỉ lát nữa là ngất đi.

Lạc Thiên Uy rốt cuộc buông ra miệng của cô, nhìn cô hô hấp từng ngụm từng ngụm trên dưới phập phòng, hắn không nhịn được một hợp ngậm.

"Bảo bối, tối nay để cho anh yêu em thật tốt…. em phải toàn lực phối hợp với anh". Hắn thở gấp ở bên tai cô nhắc nhở.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy hỗn độn trong đầu, cô không đè nèn được kêu ra tiếng, thở gấp liên tiếp: "Ừ a".

Nghe được người phụ nữ phía dưới trên đến tiếng rên rỉ động lòng người, Lạc Thiên Uy rốt cuộc hài lòng lại vui mừng cười.

Cô rốt cuộc chịu tiếp nhận hắn, không có đè nén, tùy tâm cảm thụ, cùng hắn trầm luân.

Thiên, thật tốt qua, Lạc Thiên Uy trong lòng không khỏi một hồi vui vẻ, cô không còn che giấu

khát khao chân thật đối với thân thể của mình, trời mới biết, đây là ước mơ của hắn đấy!.

Thở gấp đứt quãng, giống như những nốt nhạc tuyệt mĩ động lòng người, khiến Lạc Thiên Uy bộc phát trở nên vô vọng.

Hắn hung hăng muốn cô, nhiệt huyết sôi trào, say mê ở trong vực sâu tuyệt mĩ này, không cách nào tự kiềm chế!

Rốt cuộc, hắn thành công khiến cô thuần phục ở phía dưới hắn, tháo bỏ tất cả ngụy trang xuống.

Lạc Tích Tuyết rốt cuộc chịu trung thanh với thân thể của mình, cô tận tình thưởng thức mùi vị tuyệt vời mà người đàn ông mang cho cô. Giờ phút này, cô thật không muốn bận tâm tới cái khác, chỉ muốn cùng hắn trầm luân….

"Tích Tuyết, anh yêu em!". ở trong tội cùng hết sức, hắn không nhịn được ôm chặt cô, ở bên tai của cô từng lần gọi tên cô, ưng thuận nói lên lời thề thâm tình.

Đột nhiên Lạc Tích Tuyết mạnh mẽ đẩy cô ra, cô mở to hai mắt, trong mắt hình như không có một tia nào, cô xông thẳng hướng vào phòng tắm.

Nhưng chưa tới cửa, cô đã không nhịn được nôn ọe.

"Nôn ---". Cô ngồi xổm trên đất, khó chịu vuốt dạ dày của bản thân, ói như điên.

"Cùng tôi làm, khiến cho em ghê tởm đến thế sao?". Lạc Thiên Uy nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, trong lòng chợt lạnh, cảm giác trong tim đau xót lan khắp toàn thân của hắn.

Hắn còn tưởng rằng cô đã bỏ xuống tất cả, đón nhận hắn đấy? Không ngờ, vào thời điểm cô đang cùng hắn cao nhất, đẩy hắn ra, nôn mửa. Điều này làm cho trong lòng hắn cảm thấy thất bại, cô cứ như vậy bài xích hắn sao?

Hạ thân chưa thỏa mãn xong dục vọng, cứ như cũ.

Con mắt Lạc Thiên Uy run lên, lãnh khốc mở miệng nói: "Nôn xong hay chưa? Xong rồi thì đứng lên, chúng ta tiếp tục ! ! !"

118. Chương 118: Cầm Thú Chỉ Vì Phát Tiết

edit: fpurplebrown23

Tiếp tục sao?

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, khó tin nhìn em trai.

Giờ phút này, thân thể của cô nhỏ bé mềm yếu, dạ dày càng thêm khó chịu, mệt mỏi, hôn mê, các cảm giác khó chịu xen vào một chỗ, cô cảm thấy càng nhanh muốn ngất đi…..

Nhưng vào lúc này em trai, còn muốn tiếp tục với cô sao?

Hắn thật không coi cô như người sao? Hay trong mắt của hắn, cô chỉ công cụ không có chút giá trị nào sao?

"Bỏ qua cho tôi đi, tôi rất khó chịu!". Lạc Tích Tuyết có chút đau buồn khẩn cầu.

Tiếc rằng trong mắt Lạc Thiên Uy chỉ có tia chiếm đoạt, hắn hung ác híp mắt: "Tới đây, đến bên cạnh tôi!".

Đáy lòng Lạc Tích Tuyết chợt lạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khổ sở.

Tại sao hắn không chịu bỏ qua cho cô? Chẳng lẽ hắn là dã thú sao? Cho dù cô đã khó chịu như vậy rồi, hắn cũng không để ý, chỉ muốn thân thể mình phát tiết sao?

Thân thể gầy gò của cô không ngừng run rẩy, không muốn đi.

Lạc Thiên Uy bị cô kháng cự như vậy liền tức giận, trong mắt của hắn bỗng dâng lên ngọn lửa, lạnh lùng ra lệnh. : "Tới đây, nằm xuống, tôi hiện tại muốn em".

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, cô run sợ nhìn hắn, cảm giác mình lúc này giống như con cừu đợi làm thịt vậy thật hèn mọn.

Thì ra là cái hắn muốn chỉ là vật phẩm đi theo, để cho hắn có thể phát tiết dục vọng, một người phụ nữ khéo léo dịu dàng không bao giờ phản kháng hắn. Nhưng, cô là người, cô tự nhiên có cảm xúc, có cảm giác, khiến cô làm trái lương tâm mà nịnh nọt, hèn mọn cầu hoan, cô thật không làm được!

"Nếu như mà tôi không nói gì?". Lạc Tích Tuyết giương mắt, mặt không vẻ gì chống lại con ngươi thô bạo của hắn, kháng cự nói.

Hai quả đấm của Lạc Thiên Uy nắm chặt, bên trán nổi gân xanh: "Em cùng anh ta mà có thể cam tâm tình nguyện trải qua một đêm đẹp, cùng tôi làm một lần, em liền ngại mệt mỏi sao? Tại sao em thích anh ta, không muốn yêu tôi chứ?"

Ghen tỵ làm Lạc Thiên Uy mất đi lý trí, hắn giống như dã thú điên cuồng, trong đầu đều là hình ảnh Lạc Tích Tuyết ở phía dưới Tiểu Vũ Trạch vui vẻ hoan ái đan xen, hắn cũng không khống chế mình được nữa, đi đến trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết lựa chọn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô biết mình giãy giụa thế nào cũng đều uổng công, cuối cùng hắn vẫn không chịu buông tha mình.

Môi cô lạnh lẽo bị miệng hắn như lửa bao lại, hắn hung hăng hôn cô, cô phát ra tiếng rên rỉ phản kháng, lưỡi mạnh mẽ nếm thử hương vị ngọt ngào của cô, hương thơm bên trong môi khiến hắn say mê.

Tiết mục quen thuộc lần nữa diễn ra, bàn tay to của hắn cứng rắn xé y phục của cô, hắn mềm dẻo, chậm rãi vuốt ve bắt đầu dùng sức.

Lạc Tích Tuyết đau khẽ gọi, nước mắt lập tức dâng lên: "Không cần, bỏ qua cho tôi đi, cầu xin anh bỏ qua cho tôi".

Nhưng Lạc Thiên Uy đã nổi cơn điên, làm sao có thể dễ dàng thả cô ra, hắn khó có thể kiềm chế kích tình trong lòng mình, lập tức đem thân thể của cô chống đỡ bên cửa sổ, trong tròng mắt cơ hồ muốn toát ra lửa.

Hắn muốn cô, giày xéo cô, hoàn toàn đoạt lấy cô.

Hắn còn ngược lại muốn nhìn cô bị hắn đè ở phía dưới, trong lòng không phải nghĩ tới người đàn ông khác nữa.

"không, tôi không muốn, buông tôi ra". Lạc Tích Tuyết liều mạng giãy giụa, trong dạ dày cảm thấy buồn nôn, khuấy động khiến cô hết sức khó chịu.

Cô không kiềm chế được gào lên, nhớ tới ngày thường hắn đối với cô say mê như vậy, nhớ tới lúc bọn họ nhiệt tình hoan ái, tất cả lúc đó đều trở thành nhất thời.

Miệng hắn cứ luôn miệng nói yêu cô, cũng không chút thương tiếc nào làm đau cô! ! !

Hắn căn bản không để ý tới đau đớn của cô, không để ý tới phản kháng và gào thét của cô, một lòng chỉ muốn thỏa mãn thú tính của hắn!

Thì ra hắn chưa bao giờ yêu cô, tất cả cũng chỉ là cô nghĩ lừa mình dối người mà thôi.

Lạc Thiên Uy đã hết lửa giận, cô càng kháng cự, hắn lại càng cho rằng cô vì Tiểu Vũ Trạch mà thủ thân như ngọc.

Hắn gia tăng tốc độ của ngón tay, hai luồng mềm mại bị hắn nắm, hung hăng dùng sức, Lạc Tích Tuyết lập tức thì thầm liên tục.

Thân thể như lửa nóng lập tức liền xông tới, hắn đem thân thể cô nâng lên, một tay cứng rắn tách ra hai chân cô, không để ý cô tránh né liền cứng rắn tiến vào…..

"A ! ! !"

Lạc Tích Tuyết bị đau, ý thức được mình cuối cùng cũng bị hắn công phá.

Lạc Thiên Uy phát ra tiếng hô hưng phấn, không thể phủ nhẫn, người phụ nữ này rõ ràng mỗi lần đều đem vui vẻ cho hắn.

Hắn rốt cuộc vẫn được như ý muốn hắn vẫn muốn cô ! !

Hắn giống như đã nổi điên công kích mãnh liệt, căn bản không dừng lại được.

Toàn thân Lạc Tích Tuyết bị hắn hành hạ ra mồ hôi lạnh, hắn tho lỗ khiến cô đâu đến kêu gào sợ hãi! Khàn cả giọng!

Nhưng cuối cùng cũng bị môi của hắn ngăn chặn.

Lạc Thiên Uy giữ chặt eo nhỏ của cô, hung hăng đòi hỏi, cô càng lo lắng liều mạng né tránh, lại càng thêm đưa tới cho người đàn ông này ý muốn chiếm đoạt!

Cuối cùng, cô chỉ có thể buông tha.

Cam chịu số phận quay mặt, trận chiến này, người thua nhất định là cô, cô chống cứ còn có ích lợi gì nữa đây?

Nhìn người đàn ông phía trên chìm đắm trong khoái cảm mà thân thể cô đem đến cho hắn thì cô khổ sở cười một tiếng, khổ sở nhắm hai mắt lại.

Cam chịu số phận đi, Lạc Tích Tuyết, đây chính là cuộc sống tương lai của cô! !

Lúc bắt đầu có tia mặt trời lên, Lạc Thiên Uy mới rốt cuộc thả cô ra, ngủ thật say.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu, phát hiện khắp nơi toàn thân cô đều là vết tích mà người đàn ông này đem cho, vết hôn màu sắc sâu cạn không đồng nhất, làm cô xấu hổ không dứt!

Cô tùy ý khoác chiếc áo đơn, đứng dậy đi tới phòng vệ sinh tắm rửa.

Vừa trong lúc này đi tới, trong dạ dày lại truyền tới cảm giác buồn nôn, cô nhanh chóng chạy ra bồn cầu, ói lên ói xuống đứng lên!

Thật khó chịu! !

Bị Lạc Thiên Uy hành hạ cả đêm, mặc dù hắn bắt đầu rất thô bạo, cuối cùng về sau cũng rất dịu dàng, khiến cho cô mấy lần không kiềm chế được cùng hắn hoan ái, thế nhưng rốt cuộc vẫn là cuồng bạo, cô cũng không đồng ý, hắn liền mạnh mẽ đòi lấy, điều này làm cho lòng cô không thoải mái.

Tiếng nước chảy ào ào, Lạc Tích Tuyết ở trong phòng tắm đem thân mình tỉ mỉ tắm rửa, cho đến khi rửa sạch, trên người không có mùi của hắn, cô mới mặc áo ngủ ra ngoài.

Chỉ là vừa ra ngoài, cô lại cảm thấy buồn nôn, lần nữa lại chạy vào phòng vệ sinh.

"Tích Tuyết, em làm sao vậy? Không thoải mái sao?". Lạc Thiên Uy rốt cuộc phát hiện Lạc Tích Tuyết khác thường, hắn tỉnh lại, ân cần dò hỏi.

Lạc Tích Tuyết tức giận trừng mắt hắn một cái, tối hôm qua nếu không phải hắn giày vò cô, làm sao cô bây giờ lại khó chịu như vậy, đã một ngày chưa ăn cái gì, nhổ ra đều là a xít dạ dày, tiếp tục như vậy nữa khiến cô mệt lả.

"Tôi dẫn em đi bệnh viên". Thấy cô khó chịu như vậy, Lạc Thiên Uy trong lòng tự trách một hồi.

Hắn yêu cô như vậy, nhưng mỗi lần cãi vã với cô thì cuối cùng, tình yêu của hắn cũng biến thành thương tổn.

Hắn không muốn như vậy, không có chút suy nghĩ nào, chỉ là hắn không thể khống chế được mình, đố kỵ thiêu đốt đầu óc của hắn! ! !

119. Chương 119: Em Mang Thai?

Editor: lovelygirl262

"Không cần, tôi uống thuốc dạ dày sẽ không có chuyện gì." Lạc Tích Tuyết nhỏ giọng yếu ớt lắc đầu một cái.

Toàn thân cô hiện tại, một chút sức lực cũng không có, vốn dĩ cũng không muốn chuyển động, càng không muốn đi bệnh viện.

"Sắc mặt em không tốt, ngoan ngoãn ở trên giường nghỉ ngơi, chờ anh trở lại. Lạc Thiên Uy dịu dàng nói.

Lạc Tích Tuyết quay mặt qua chỗ khác: "Một chút nữa tôi muốn đi gặp bạn, đã hẹn với bọn họ."

"Vậy cũng tốt, đừng về quá muộn, anh sẽ phái người bảo vệ em." Lạc Thiên Uy nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Hắn đỡ hai vai cô, tự tay cho cô uống thuốc, thấy cô thả lỏng nằm xuống, hắn mới rời đi.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ cảm thấy mình giống như một con rối mặc người ta định đoạt thật buồn cười, khóe miệng nở nụ cười tự giễu.

Bảo vệ? Rõ ràng là giám thị!

Hắn chính là muốn khống chế cô, để cho cô một chút không gian tự do cũng không có sao?

Giằng co một đêm, cô cũng mệt mỏi, ngủ một chút đã đến chạng vạng.

Lúc rời giường, đã qua giờ hẹn cùng bọn Cầm Tư Liên.

Vì để tránh chuyện phát sinh giống lần trước ở quầy rượu, lần này các cô hẹn gặp nhau ở nhà hàng.

Chờ đến lúc Lạc Tích Tuyết đến, Trần Tiểu Mạt đã rất đói, cô trề môi oán trách: "Tích Tuyết a, đã mấy giờ rồi, cậu sao bây giờ mới đến."

"Xin lỗi, tớ đến trễ!" Lạc Tích Tuyết áy náy nói.

Cầm Tư Liên lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô: "Tích Tuyết, cậu không sao chứ, xem cậu sắc mặt không tốt lắm."

"A, có thể là tối qua ngủ không ngon, dạ dày đau suốt đêm." Lạc Tích Tuyết uể oải trả lời.

"Nhất định là cậu ăn uống không đúng giờ." Trần Tiểu Mạt hiểu rõ, cô rất rõ ràng thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Lạc Tích Tuyết. Trước kia có Vũ Trạch ca nhắc nhở cả ngày, hiện tại hai người đã chia tay, cô đại tiểu thư này dĩ nhiên là không biết tự chăm sóc bản thân.

"Vậy nhanh chọn món đi, tớ cũng đói rồi." Cầm Tư Liên mang thực đơn đưa cho hai người bạn tốt.

Ba người lần lượt chọn mấy món mình thích.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn phong phú tinh xảo được mang lên bàn, Trần Tiểu Mạt không khách sáo gắp thức ăn trước, Cầm Tư Liên cũng ăn theo.

Chỉ có Lạc Tích Tuyết một lúc lâu cũng không động đũa.

Bàn thức ăn thơm ngon, cô cũng không có chút hứng thú nào, đơn giản gắp vài miếng, nhạt nhẽo ăn vào miệng.

Cô cũng không biết mình gần đây tại sao, tâm tình rất tệ, không giải thích được phiền não. Rõ ràng bụng đã rất đói, nhưng mới vừa ăn vài miếng, lại cảm thấy khó mà nuốt xuống.

"Tích Tuyết, sao thế? không có khẩu vị?" Cầm Tư Liền nhìn ra bạn tốt có điều khác thường, quan tâm hỏi.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, gắp mấy miếng, vẫn cảm thấy không có khẩu vị.

"Tích Tuyết, cậu không phải là cảm lạnh chứ? hay thân thể không thoải mái sao?" Cầm Tư Liên đến gần, thăm dò trán của cô, cũng không có nóng, không phải là cảm mạo.

Lạc Tích Tuyết giống như không còn chút sức lực nào ngẩng đầu lên: "Có thể gần đây nhiều áp lực, tâm tình không yên, không muốn ăn nhiều."

"Tích Tuyết, có muốn nếm thử thịt heo quay này không? Đây là bình thường cậu thích ăn nhất." Trần Tiểu Mạt gắp một miếng để vào chén Lạc Tích Tuyết.

Thịt heo quay nằm trên cơm trắng, vàng óng, nhiều dầu mỡ, bóc lên hơi nóng.

Lạc Tích Tuyết bưng chén cơm lên, vừa định ăn một miếng, mùi hương thịt quay xông vào mũi, dẫn đến dạ dày cô một trận cuồn cuộn lên, cảm thấy buồn nôn.

Cô vội vàng che miệng, không để ý đến người hai bạn tốt đang kinh ngạc, chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Ngồi xổm xuống, "Oa oa" ói ra, ói đến nước mắt cũng rơi xuống.

Lạc Tích Tuyết trong lòng buồn bực, không có bệnh, tại sao lại nôn mửa? Chẳng lẽ đồ ăn làm dạ dày không tốt? Nhưng rõ ràng hôm qua cô không có ăn gì?

Thật vất vả mới đỡ một chút, cô trở lại chỗ ngồi chuẩn bị ăn tiếp, ngửi thấy mùi thịt trong chén, cảm giác buồn nôn làm dạ dày lại cuồn cuộn lên lần nữa, cô đẩy chén ra xa, xoay người nôn khan mấy tiếng.

Cầm Tư Liên vỗ nhẹ lưng cô, nắm bàn tay lạnh như băng của cô quan tâm hỏi: "Tích Tuyết, nhìn dáng vẻ của cậu giống như bệnh không nhẹ, hay là đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút?"

"Không cần, tớ không sao!" Lạc Tích Tuyết khoát khoát tay, nhè nhẹ vuốt dạ dày, làm dịu cảm giác khó chịu.

"Tư Liên, cậu không cần lo lắng cho cậu ấy, cậu ấy nhất định là ăn uống không đúng giờ, uống một chút nước trái cây sẽ đỡ." Trần Tiểu Mạt gọi một ly nước trái cây, đưa đến cho Lạc Tích Tuyết, lo lắng dặn dò cô: "Cho dù không có bạn trai ở bên cạnh, cậu cũng phải biết được chăm sóc tốt ình a."

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, uống vài hớp nước trái cây, vị chua vừa vào dạ dày, quả nhiên không sao.

"Cảm ơn, tớ đỡ hơn rồi." Cô chậm rãi nói, chuẩn bị tiếp tục ăn cơm.

Cầm Tư Liên ở bên cạnh nhìn cô, như có điều suy nghĩ.

Mà Trần Tiểu Mạt thì lên tiếng nói thẳng, cô trêu nghẹo nói: "Tích Tuyết, cậu bây giờ vừa ói lại không thể ngửi mùi thịt, nếu không phải cậu cùng Tiếu Vũ Trạch đã chia tay, tớ còn tưởng cậu đang mang thai đấy?"

Lời nói khiến người ta giật mình.

Lạc Tích Tuyết vẫn còn trầm mặc, lập tức liền tỉnh táo hẳn.

Mang thai? ! !

Tim cô một trận thắt chặt, trong đầu hiện lên suy nghĩ đáng sợ.

Tính ngày, chu kỳ kinh nguyệt cũng đã qua chừng mười ngày !

Cô vốn là có đau bụng kinh, chu kỳ mỗi tháng điều không đúng ngày, cô cũng không quá để ý. Nhưng nghe Trần Tiểu Mạt vô tình nhắc đến, cũng thật là phần giống vậy.

Chu kỳ kinh nguyệt bất thường, cũng không thể cảm thấy buồn nôn? Cô cùng hắn ở phương diện này có một số vấn đề, không để ý, sử dụng biện pháp phòng hộ, cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ như vậy, Lạc Tích Tuyết cảm thấy trên trán mồ hôi lạnh toát ra, trong lòng hoang mang sợ hãi, sẽ không phải thật như vậy, trúng thưởng rồi?

"Tích Tuyết, cậu không sao chứ?" Cầm Tư Liên đẩy cô một cái, chỉ cảm thấy biểu hiện cô hôm nay tương đối kỳ lạ.

"Không có...không có sao!" Lạc Tích Tuyết giọng run rẩy, trong lòng rối loạn, cô mù mịt nói với hai người bạn tốt: "Tớ không có khẩu vị, không muốn ăn cơm, các cậu ăn đi, tớ về nghỉ trước."

Nói xong, cô vội vàng đứng dậy rời đi.

Cầm Tư Liên và Trần Tiểu Mạt khó hiểu nhìn nhau, cũng không ngăn cản, chỉ là nghi hoặc rồi tiếp tục dùng cơm.

Lạc Tích Tuyết ra khỏi phòng ăn, lo lắng mình có thật hay không mang thai, cô định qua tiệm thuốc đối diện mua que thử kiểm tra, nhưng vừa nhấc chân, một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt cô.

"Lên xe, cậu chủ kêu tôi đến đón cô." Mặc Cảnh hạ cửa xe xuống, ra hiệu bằng ánh mắt với cô.

Lạc Tích Tuyết vốn là không muốn đi, vừa nghĩ đến Lạc Thiên Uy liên tiếp điên cuồng mấy đêm, cô lo lắng nếu không nghe theo yêu cầu của hắn, không biết hắn sẽ lại làm ra chuyện gì, cô nhắm mắt ngồi vào xe.

Xe một đường đi đến vùng ngoại thành, tại một khu nghỉ mát, ngừng lại.

"Đây là đâu?" Lạc Tích Tuyết nhìn hoàn cảnh xung quanh, nghi hoặc hỏi.

"Cậu chủ đã mua suối nước nóng này, hôm nay đặc biệt sắp xếp tiểu thư đến đây thả lỏng một chút, cậu chủ đang ở lầu hai." Mặc Cảnh vừa nói vừa mang thẻ phòng đưa cho Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết không hiểu ý của Lạc Thiên Uy, nhưng mà phong cảnh ở đây rất đẹp, cô buông lỏng tâm tình một chút, nhưng vừa nghĩ đến mình có thể đã mang thai, trong lòng bỗng cảm thấy nặng nề.

Đẩy cửa phòng ra, Lạc Thiên Uy đang ngồi dựa vào ghế sô pha, hắn mới vừa tắm xong, lộ ra vòm ngực khoẻ mạnh và cường tráng, khuôn mặt lạnh lùng, giống như một hoàng tử cao ngạo, toàn thân toả ra khí chất cao quý.

"Tìm tôi có chuyện gì sao?" Lạc Tích Tuyết sắc mặt khó chịu nhìn hắn, chỉ cần nghĩ đến người đàn ông này có thể làm mình lớn bụng, cô hận đến nghiến răng.

Lạc Thiên Uy trên mặt lộ nét vui vẻ, hôm nay hắn đặc biệt sắp xếp kế hoạch này, chính là muốn nhận lỗi với cô, hiển nhiên không có ý định cùng cô tranh cãi.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng đưa đến, nắm cổ tay nhỏ nhắn của Lạc Tích tuyết, mang cô kéo đến bên cạnh mình.

”Khu nghỉ mát suối nước nóng này rất nổi danh, hôm nay anh đặc biệt mang em đến đây, nghỉ ngơi xong anh sẽ đưa em trở về.” Lạc Thiên Uy từ phía sau ôm eo cô, ở bên tai cô phun ra hơi nóng.

”Không cần, tôi mệt quá!” Lạc Tích Tuyết không còn hơi sức đẩy hắn ra.

Lạc Thiên Uy hơi chau mày, quan tâm hỏi: ”Thế nào, còn chưa thoải mái sao?”

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, trong lòng suy tính có nên đem chuyện mang thai nói với hắn.

Gương mặt Lạc Thiên Uy khẩn trương, bận kéo tay của cô, muốn gọi điện thoại: ”Để anh gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em.”

”Không!” Lạc Tích Tuyết ngăn cản, kéo cánh tay hắn, làm nũng nói: ”Tôi không muốn bác sĩ kiểm tra, chắc là bị cảm, anh ôm tôi một chút, ôm tôi một chút tôi sẽ không khó chịu!”

Cô vẫn không có can đảm, cùng hắn đối diện với chuyện mang thai, nếu kêu bác sĩ đến sẽ bị lộ hết. Dù sao hắn chỉ mới mười sáu tuổi, có lẽ chưa chuẩn bị tâm lý đón nhận một sinh mệnh mới, trước hết cô thử thăm dò phản ứng của hắn rồi nói sau.

Dịu dàng nói xong, đầu dựa vào trong ngực Lạc Thiên Uy, hai tay ôm chặt eo hắn.

Lạc Thiên Uy thấy cô rất ít khi biểu hiện dịu dàng nghe lời như thế này, cũng liền ôm cô, ôm lấy Lạc Tích Tuyết đặt xuống trên giường.

Thần sắc hắn dịu dàng, vẻ mặt đau lòng, vừa vỗ nhẹ tay cô, vừa lo lắng nói: ”Sinh bệnh không kêu bác sĩ sao? Hay là anh bảo Mặc Cảnh đi mua thuốc cho em, tối qua là anh quá mãnh liệt, làm em bị thương, thật xin lỗi!”

Lạc Tích Tuyết ngớ ra, không nghĩ Lạc Thiên Uy sẽ chủ động nói xin lỗi cô, nhưng bây giờ nói thì có ích gì, đã làm tổn thương, cũng không có cách bù đắp.

”Thiên Uy” cô vùi mặt trong ngực hắn, sắc mặt có chút do dự.

”Ừ?” Lạc Thiên Uy ôm eo nhỏ nhắn của cô, khẽ lên tiếng.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, ấp úng nói: ”Tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

”Chuyện gì?” Lạc Thiên Uy nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng ôm cô.

Mặt Lạc Tích Tuyết đỏ lên, xấu hổ mở miệng: ”Mỗi lần chúng ta như vậy, anh cũng không có sử dụng biện pháp phòng hộ sao?

Lạc Thiên Uy giật mình, nâng cô đối diện với mặt mình, ánh mắt sâu lắng ở trên mặt cô do dự.

”Em mang thai? ”

120. Chương 120: Suối Nước Nóng

Mặt cô liền biến sắc, nhịp tim nhất thời đập nhanh như trống đánh. Sao anh có thể đoán được cái cô muốn nói chứ?

Chỉ là hiện tại cô vẫn chưa muốn nói ra!

“Mang thai? Làm sao có thể chứ? Tôi chỉ là lo lắng mình sẽ mang thai nên mới hỏi anh một chút thôi.” Cô gượng cười, ánh mắt lúng túng.

Con ngươi thâm u của Lạc Thiên Uy nhìn chằm chằm cô, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng:”Tôi có thói quen làm trực tiếp không sử dụng biện pháp nào cả”.

“Cái gì?” Vẻ mặt của cô như vừa trải qua một biến động lớn, trong mắt hiện lên tia chỉ trích không vui:” ý của anh là không sử dụng bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào cả”.

“Có cần thiết không? Nếu như em mang thai vừa hay có thể gả cho tôi, em có chạy cũng không thoát được”. Lạc Thiên Uy liếc nhìn cô, cười hả hê nói.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy nu cười kia vô cùng chói mắt. Lòng của cô cũng bị những lời này của anh mà hoàn toàn chìm vào đáy cốc.

Trời ơi, anh ta quả nhiên không sử dụng bất kỳ biện pháp nào cả, bọn họ làm nhiều lần như vậy, rất có thể là cô đã mang thai rồi.

Phải làm thế nào đây? Chưa kết hôn lại có thai không những vậy cha đứa bé lại chính là em trai cùng cha khác mẹ của cô nữa, hỏi sau này cô làm sao có thể gặp được ai, chưa kể đứa bé sinh ra có bình thường hay không, điều này đối với đứa trẻ là không công bằng!

Lạc Tích Tuyết đang lo lắng suy nghĩ thì giật mình khi bị Lạc Thiên Uy ôm ngang người rời khỏi giường.

"Anh mang tôi đi đâu?" Cô theo bản năng ôm cổ của Lạc Thiên Uy, cả kinh kêu lên.

"Chúng ta đi suối nước nóng." Lạc Thiên Uy ôm cô vào một căn phòng được trang trí đặc biệt. Gian phòng này là phòng chuyên dụng của Lạc Thiên Uy, trừ cô ra anh không cho phép bất kỳ kẻ nào đi vào, càng không cho nơi này dính bất kỳ hơi thở của bất kỳ người đàn bà nào.

Anh đặt cô đến cạnh hồ, thử chút độ ấm của nước, mới dịu dàng cởi quần áo cho cô.

"Tôi tự làm được!" Lạc Tích Tuyết đẩy anh ra, đối với đụng chạm của anh cô còn không quen.

Lạc Thiên Uy không có nói gì, chỉ ở một bên tự cởi quần áo của chính mình. Lạc Tích Tuyết phủi môi dưới, cô cũng biết anh mang cô đến đây nhất định không có ý tốt đẹp gì, quả nhiên là muốn cùng cô tắm uyên ương.

Có lẽ ánh mắt của cô quá chói mắt nên Lạc Thiên Uy xoay người lại, thở dài một cái:"Tôi đến suối nước nóng đối diện, em có chuyện gì cứ gọi tôi!"

Cho đến khi xác nhận anh đã rời đi cô mới bắt đầu cởi từng cút quần áo của mình. Quần áo ở trong tay từ tự trượt xuống, lộ ra một cơ thể trắng noãn, đường cong lung linh như ẩn như hiện, lượn lờ trong lớp sương mù hơi nước mờ ảo.

"Thật thoải mái!" Lạc Tích Tuyết nhắm hai mắt lại, lười biếng ngồi cạnh hồ, hưởng thụ cảm giác đang ngập tràn, không kiềm được lẩm bẩm nói.

Thần kinh buông lỏng cũng không làm cho suy nghĩ của cô dừng lại, trong đầu cô giờ phút này chỉ toàn chuyện nếu cô mang thai.

Rối rắm suy nghĩ bất tri bất giác, cô cảm thấy trong ngực dâng lên một nguồn nóng, trong đầu óc lúc này một hồi hoa mắt, choáng váng khó chịu. nhưng cô lại tham luyến nhiệt độ của suối nước nóng này, thân thể dần dần trượt xuống,...

Bùm một tiếng, Lạc Thiên Uy nhảy xuống nước, ôm cả người đang choáng váng vào trong ngực lên bờ.

"Ngốc, thở đi!" Anh lo lắng vỗ vỗ gương mặt của cô, giọng nói vẫn bá đạo như cũ.

"Ưm" Lạc Tích Tuyết không ngừng húp từng trận không khí, lúc này mới cảm thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.

"Em đang nghĩ cái gì? Sao lại không chuyên tâm như vậy?" Lạc Thiên Uy thấy vẻ mặt của cô dần tỉnh lại mới thở dài một hơi.

"Không có gi" cô liền hoãn thần lại, vô ý thức cúi đầu, lúc này mới phát hiện toàn thân cô không có bất kỳ miếng vải nào che đậy, khó trách cô lại cảm thấy mát mẻ như vậy.

"Á, không cho nhìn, mau đưa quần áo cho tôi!" Lạc Tích Tuyết hét lên một tiêng,vội vàng dùng tay che ngực, quay lưng đi, hướng Lạc Thiên Uy hét to lên.

"Của em đây!" Lạc Thiên Uy cầm quần áo đưa cho cô, buồn cười nhìn phản ứng của cô:"Thân thể của em tôi đã nhìn không biết bao nhiêu lần, mặc hay không cũng không có khác biệt gì lắm!"

Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc anh một cái, nếu là bình thường bị anh nhìn cô còn chưa tính nhưng hiện tại cô đang mang thai không thể kích thích dục vọng của người đàn ông này được nếu không khôn biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

Cô nhanh chóng cầm quần áo lên mặc vào, bởi vì không biết anh lúc nào sẽ bộc phát nên động tác của cô nhanh hơn so với bình thường rất nhiều, hai gò má cũng đỏ hẳn lên.

Do cơ thể còn ướt nên bộ quần áo sát người làm cho da thịt của cô dán chặt vào vải, hiện ra dáng người mỹ lệ, toàn thân cao thấp toả ra hương thơm quyến rũ.

Lạc Thiên Uy không kìm hãm được đưa cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm cô thật chặt

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dán chặt trên cánh tay của anh, cảm giác bắp thịt anh khít khao có lực, nghe được tiếng tim đập của anh. Cô xấu hổ ngẩng mặt lên, chr thấy ánh mắt anh loé sáng nhìn chăm chăm cô, sau đó cúi người hôn lên bờ môi đỏ mòng.

Lửa nóng bao trùm toàn thân hai người, hơi thở nam tính phun trên gò má mịn màng của cô, để cho cô cùng anh say mê, không tự chủ được hé mở đôi môi chào đón anh. Hai người hôn như si như say, lửa kích tình cơ hồ như muốn bốc cháy.

Ngay tại lúc này Lạc Thiên Uy thế nhưng lại buông cô ra, đáy mắt một mảng đỏ rực, thở hổn hển, đôi môi mím chặt, toàn thân bắp thịt cứng ngắc, tựa hồ như trong thân anh có cái gì đó muốn bộc phát.

"Chúng ta về thôi!" Anh khàn giọng nói, lửa dục ẩn nhẫn.

"Hả?" Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa không phản ứng kịp, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu nhìn anh.

Anh ta thế nhưng chịu tha cho cô? Làm sao có thể?

Cô không quá tin tưởng nhưng trên thực tế Lạc Thiên Uy đã làm như vậy. Anh nhặt quần áo rơi đầy trên đất, bàn tay vươn ra ôm ngang cô bước ra khỏi suối nước nóng này.

Cô ngớ ngẩn đôi tay bấu víu cổ của anh, mặt dựa vào anh, đáy mặt vẫn còn nghi ngờ, anh sao có thể bỏ qua cho cô đây?

"Em trước về nhà đi, anh ở chỗ này xử lý chút chuyện" Bọn họ trở lại phòng, anh giúp cô thay quần áo sạch sẽ sau đó nói với cô.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, Mặc Cảnh hộ tống cô rời đi, chỉ là khi đi qua khúc quanh cô bắt gặp một cô gái đẹp tuyệt trần đang đi vào phòng của Thiên Uy.

Trong bụng cô căng thẳng chẳng lẽ anh có người con gái khác?

121. Chương 121: Đứa Bé, Có Nên Muốn Hay Không?

Về đến nhà, cô đi ngủ thật sớm, đợi đến khi Thiên Uy trở về thì cô đã sớm chìm vào mộng đẹp. Liên tiếp mấy ngày Lạc Thiên Uy tựa hồ như rất bận, đi sớm về trễ, bọn họ chạm mặt nhau cũng khó.

Tình hình cô nôn mửa ngày càng nhiều hơn, cơm tựa hồ như nuốt không trôi, sau mấy ngày cô dứt khoát xin nghỉ ở nhà. Chuyện càng ngày càng cấp bách cô cần phải đi làm kiểm tra gấp.

Cô lấy lý do đến nhà bạn có chuyện nên thừa dịp không ai chú ý cô len lén quẹo vào một phòng khám tư nhân, làm các thủ tục đơn giản để kiểm tra cơ thể. Thời gian từng giây từng phút trôi qua Lạc Tích Tuyết như ngừng thở, ở trên hành lang đi tới đi lui chờ đợi kết quả.

Rốt cuộc, kết quả cũng có. Bác sĩ gọi cô vào phòng, vui vẻ nói cho cô biết cô đã có thai.

"Rầm" Lạc Tích TUyết cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung "Thật sao? Bác sĩ xác định kết quả là tôi có thai sao? Có nhầm lẫn gì xảy ra không?" Cô ôm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi lại.

"Sẽ không sai, căn cứ vào báo cáo kết quả xét nghiệm thì cô đúng thật là có thai rồi". Giọng nói của bác sĩ đầy sự khẳng định, cũng như đem tia hy vọng cuối cùng của cô đánh tan tành.

Trong đầu cô giờ phút này hoàn toàn trống rỗng, cảm thấy thế giới như sụp đổ rồi. Cô thật sự có thai còn là con của em trai mình. Điều này là như thế nào đây?

Nếu như chỉ là ngoài ý muốn mang thai của bất kỳ người đàn ông nào cô cũng có dũng khí để thừa nhận và sinh đứa bé ra. Nhưng đây lại là kết tinh của tội ác, muốn cô làm sao giữ lại đây?

"Tiểu thư, cô có cần tôi đưa một ít thuốc dưỡng thai không?" Bác sĩ nhìn cô sửng sốt hồi lâu cũng không có phản ứng cho là cô quá mức vui mừng.

"Không, không cần" Lạc Tích Tuyết vội vàng lắc đầu, đáy lòng hoảng hốt không dứt.

Cô do dự không biết có nên giữ đứa bé lại hay không. Suy nghĩ hồi lâu cô quay lại hỏi bác sĩ "Bác sĩ, tôi muốn hỏi một chút, nếu như hai người có quan hệ máu mủ thì đứa bé sinh ra có như những đứa trẻ bình thường khác không?"

Bác sĩ hạ mắt nghiêm túc trả lời:"Việc này còn phải xem thứ quan hệ của bọn họ là trực hệ hay là mối quan hệ đời thứ mấy trong họ hàng, nếu là trong quan hệ ba đời thì đứa bé sinh ra rất dễ bị dị dạng, tỷ lệ sống cũng không cao nhưng không phải hầu hết đều như vậy".

"Cảm ơn bác sĩ". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Thời điểm từ bệnh viện đi ra, cô cảm thấy cả người xụi lơ, ánh mặt trời chói chang chiếu vào người cô càng làm cô thêm chói mắt

Từ khi cô cùng em trai mình phát sinh quan hệ đến bây giờ đã lỡ mang thai tất cả đều giống như cơn ác mộng, chỉ tiếc ác mộng đó lại là sự thật.

Phờ phạc rũ rượi về nhà, dì Ngô lập tức tiến lên đón:"Tiểu thư, cô đã trở về vừa lúc tôi đã làm xong cơm".

"Dì Ngô, cháu cái gì cũng không muốn ăn, không có khẩu vị phiền dì làm cho con chén cháo đậu đỏ" Lạc Tích Tuyết không còn sức nói chuyện, trở về phòng liền trực tiếp nằm lên giường nghỉ ngơi.

Như vậy liền mang thai? Hiện tại trong bụng của cô đang có một sinh mệnh?

Cô vuốt ve bụng mình, trong lòng một trận chua xót.

Cô thật không dám tưởng tượng nếu cả nhà biết chuyện này sẽ kinh thiên động địa như thế nào nữa, vũ nhục chửi bới, đùa cợt nhất định sẽ theo nhau tới.

Mặc dù em trai rất thương cô cũng nhất định muốn cô sinh đứa bé này ra, nhưng làm sao để vượt qua sự khinh miệt của xã hội đây.

Cô không muốn con của mình bị cười nhạo cuộc sống bị mọi người chỉ trích, còn không bằng hiện tại giết chết cô đi.

Ăn chén cháo đậu của dì Ngô xong Lạc Tích Tuyết mệt mỏi nhắm mắt ngủ.

Đúng lúc này Lạc Thiên Uy đẩy cửa đi vào. Anh ngồi bên giường đưa tay sửa sang lại mái tóc xốc xếch bên trán của cô, êm ái hỏi:"Tích Tuyết, hôm nay em đi khám bác sĩ như thế nào?"

"Ừm" cô gật đầu một cái, trong lòng có chút lo lắng, không biết anh có biết cô mang thai hay không.

"Bác sĩ nói thế nào?" Lạc Thiên Uy hỏi lại, gương mặt tràn đầy sự quan tâm.

"Không có gì đáng ngại, vì ăn uống không đúng giờ giấc nên bệnh bao tử tái phát lại". Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt trả lời.

Lạc Thiên Uy dừng lại một chút, suy tư một lát lại hỏi:"Sau này tôi sẽ bắt em dùng cơm đúng giờ".

"Được!" Lạc Tích Tuyết cũng không cự tuyệt.

Lạc Thiên Uy thấy cô mềm mại như thế thì thoáng an tâm lại, anh ngồi bên giường cầm tay của cô lẳng lặng nhìn cô. Đường cong gò má anh tuấn đầy nhu quang, ánh mắt thâm thuý giữa hai hàng lông mày ngưng kết lại lo lắng.

Trái tim cô không khỏi đau xót, chỉ cảm thấy thê lương không nói nên lời, đời này kiếp này cô còn có thể kết hôn được sao? Có lẽ nhiều năm sau này cô sẽ không bao giờ quên được đã từng có một đứa bé giữa cô và Thiên Uy.

Nghĩ tới đây, nước mắt của cô cơ hồ tràn mi.

122. Chương 122: Chuộc Tội--- Đau, Đau, Đau!

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết liều mạng kìm nén nước mắt, đứng dậy ôm lấy Lạc Thiên Uy, đầu để trên bờ vai hắn, nước mắt liền chảy xuống, nhỏ giọt thấm vào quần áo hắn.

"Tích Tuyết, em làm sao vậy?" Nhận ra được sự khác thường của cô, Lạc Thiên Uy cúi đầu nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, không chịu ngẩng đầu lên, cô không muốn để cho Lạc Thiên Uy nhìn thấy nước mắt của mình.

"Không có việc gì, chỉ là muốn ôm anh." Cô vô lực nói.

Lạc Thiên Uy dơ tay ôm cô vào lòng, hôn môi lên trán cô nói: "Ngoan, ngày mai ba muốn phái tôi đi công tác ở nước ngoài, chờ tôi trở lại."

Em trai muốn đi công tác sao? Trước mắt Lạc Tích Tuyết liền sáng lên, cơ hội tốt như thế.

Suốt cả một buổi tối, Lạc Thiên Uy ôm cô đi vào giấc ngủ, Lạc Tích Tuyết cũng không có vùng vẫy.

Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Thiên Uy mới lưu luyến không rời chào tạm biệt cô, mà cô còn rất bình tĩnh kêu hắn đi đường cẩn thận.

Đến lúc giữa trưa, người hầu Lạc gia thay ca, Lạc Tích Tuyết thừa dịp mấy bảo vệ canh giữ cô đi ăn cơm trưa, len lén chạy tới một nhà thuốc gần đó.

Cô mua thuốc phá thai! !

Bởi vì lo lắng đến bệnh viện, thì chuyện mình mang thai sẽ bị lộ, cô đành phải tự mình đi nhà thuốc mua thuốc, chuẩn bị xoá sạch đứa nhỏ.

Nhìn mấy viên thuốc màu đen trong tay, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy từng đợt sợ hãi chui vào trong lòng.

Uống những viên thuốc này, con của cô liền không còn nửa, quan hệ của cô cùng em trai sẽ kết thúc chứ? Tội ác này nên kết thúc, dù cho cô phải trả giá bằng máu và tính mạng.

Con à, thực xin lỗi, không nên trách mẹ, mẹ cũng không có cách, con căn bản không nên đến thế giới này!

Trở lại phòng ngủ, Lạc Tích Tuyết cài chốt cửa lại, ngồi ở bên giường, ngẩn người nhìn chằm chằm mấy viên thuốc.

Dù đã hạ quyết tâm, nhưng suy cho cùng cũng là máu mủ ruột thịt của bản thân, muốn cô chính tay bóp chết nó, bao giờ cũng cần một chút dũng khí .

Lúc này, "Ầm" một tiếng chốt cửa phòng liền bị đá văng, Lạc Thiên Uy đứng ở ngoài cửa.

Em trai đã trở lại? Làm sao có thể nhanh như vậy?

Trong lòng Lạc Tích Tuyết luống cuống, cầm mấy viên thuốc lên nhét vào miệng, sau đó bưng nước lên uống vào, thuốc vào bụng.

Lạc Thiên Uy đi tới, trên khuôn mặt anh tuấn ẩn chứa tức giận: "Lạc Tích Tuyết, ban ngày ban mặt em đóng cửa chặt như thế làm gì?"

"A? Tôi" Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, ấp úng bịa chuyện để viện cớ: "Tôi có chút không thoải mái, muốn nghỉ ngơi một chút, sợ bị người khác quấy rầy."

”Không thoải mái?” Quả nhiên lấy cớ này rất có ích, Lạc Thiên Uy vừa nghe cô nói không thoải mái, giận dữ liền biến mất, vội vàng chạy tới bên người cô, ân cần hỏi: ”Bụng vẫn không thoải mái sao? Đi, tôi đưa em đi bệnh viện xem xem, đừng nên kéo dài bệnh thêm.”

”Không cần! Tôi không sao, chỉ là có chút choáng váng đầu.” Lạc Tích Tuyết lập tức giữ chặt hắn, nhân cơ hội nói sang chuyện khác: ”Đúng rồi, anh không phải đi công tác sao? Sao đã trở về nhanh như vậy?”

”Hạng mục này bị Lãnh Khinh Cuồng đoạt lấy, gần đây cũng không biết anh ta làm sao, luôn đoạt mối làm ăn của Lạc thị.” Đôi mắt sâu thẳm của Lạc Thiên Uy đảo quanh trên mặt Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết vội vàng vì bản thân mà cãi lại: “Anh đừng nhìn tôi như vậy, cũng không liên quan tới tôi! Tôi đã rất lâu chưa gặp anh ấy rồi.”

”Tôi không phải nghi ngờ em, chỉ là cái tên Lãnh Khinh Cuồng này gần đây càng ngày càng hung hăng càng quấy, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tiêu diệt anh ta!” Trong mắt Lạc Thiên Uy hiện lên một tia thâm hiểm.

Lạc Tích Tuyết bĩu môi không nói gì, đàn ông chỉ thích tranh giành, thực không có ý nghĩa.

”Anh có việc vội vàng thì đi trước đi, tôi muốn ngủ.” Cô ngáp một cái, nghĩ đến một hồi thuốc có tác dụng, muốn đẩy hắn rời khỏi sớm một chút.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy chẳng những không có ý rời khỏi, ngược lại cởi quần áo ra, đến nằm bên cạnh Lạc Tích Tuyết.

”Hôm nay dậy thật sớm, tôi cũng mệt mỏi, ngủ cùng em một lát.” Hắn ôm cô từ phía sau.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết kêu khổ, dường như ông trời cũng không quan tâm cô, rất không dễ dàng mới có cơ hội này, chẳng lẽ cứ bị phá hủy như vậy sao?

Nhưng mà vừa lúc, cô đã đem thuốc phá thai uống hết, đến lúc đó chỉ có thể nói là tự nhiên sanh non, mới có thể lừa gạt qua cửa?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lạc Tích Tuyết nằm ở trên giường, giống như tù binh chờ đợi tuyên án, không biết bản thân sắp gặp phải cái gì, giờ phút này cô giống như là người chết đuối, khẩn trương, sợ hãi từng đợt rồi lại từng đợt đánh úp về phía cô.

Lạc Thiên Uy ở bên cạnh đã ngủ thật say, trong lúc ngủ mơ lại vẫn ôm chặt cô, trên mặt cười nhẹ an tâm.

Bên trong mở điều hòa, nhiệt độ đã rất thấp, nhưng Lạc Tích Tuyết lại khẩn trương rơi xuống một giọt mồ hôi lớn, trong lòng sốt ruột mãi.

Cô muốn nhẹ nhàng đẩy ra Lạc Thiên Uy xuống giường, tìm một góc trốn đi để chịu đựng đau đớn, ai ngờ cánh tay sắt của hắn không chút động đậy.

Đợi thật lâu thuốc còn chưa có tác dụng, cô không khỏi lo lắng: cái thuốc phá thai này có phải là thật hay không? Sẽ không phải là cô mua thuốc giả ở nhà thuốc chứ?

Lại mấy chục phút trôi qua, đối với Lạc Tích Tuyết mà nói mỗi một phút cũng là sống một ngày bằng một năm, rốt cục, bụng dưới truyền đến từng cơn đau bụng âm ỷ.

Bởi vì thường đau bụng kinh, cô sợ nhất là đau đớn, bất luận đau đớn nhỏ gì đều khiến cho cô sợ hãi, khó chịu không thôi.

Nhưng đứa nhỏ này nhất định phải xóa sạch, đau đớn lần này cũng nhất định cô phải chịu được.

Dần dần, cơn đau bụng tăng mạnh, cô cắn chặt răng, hai má trắng xanh, mồ hôi rơi như mưa, hai tay gắt gao ấn chặt bụng, hi vọng làm như vậy có thể giảm bớt đau đớn.

Nhưng không nghĩ tới đau đớn khi sẩy thai, so với đau bụng kinh mãnh liệt hơn nhiều.

Đau đớn trong cơ thể theo thời gian trôi qua càng ngày càng gay gắt, càng ngày càng mãnh liệt, giống như một thanh đao nhỏ quấy rối ở trong bụng cô, đã vượt qua khả năng chịu đựng cực hạn của cô.

Rốt cục, cô không chịu đựng được, cắn nát môi, khẽ lên tiếng rên rĩ.

Tiếng rên rĩ xì xầm làm Lạc Thiên Uy tỉnh ngủ, hắn tỉnh ngủ mở to mắt, quay đầu vừa thấy, liền sợ hãi.

"Tích Tuyết, em làm sao vậy? Sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy? Chỗ đó không thoải mái?" Hắn đỡ bờ vai cô, thất thanh hô to.

Lạc Tích Tuyết há to mồm, nhưng mà cuối cùng vẫn không có sức trả lời hắn, cảm giác bây giờ của cô giống như là lóc từng miếng thịt, toàn thân đều chịu đựng cực hình, trong lòng một mảnh thê lương.

Đây là của báo ứng của cô sao? Cùng em trai xảy ra quan hệ trái đạo lý, sẽ bị ông trời trừng phạt, đau khổ này nhất định là để chuộc lỗi cho tội ác!

"Em, có phải có kinh rồi hay không?" Lạc Thiên Uy do dự một chút, nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của cô hỏi.

Hắn nhớ rõ lần trước lúc cô có kinh, cũng là đau thành cái dạng này, chỉ là bây giờ nhìn qua hình như là nghiêm trọng hơn lần trước.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, nước mắt đan xen mồ hôi đã làm tầm mắt của cô lờ mờ.

Muốn cô nói như thế nào với em trai? Nói cho hắn biết cô tàn nhẫn như vậy, chính tay xóa sạch con của bọn họ hay sao?

Bụng dưới đau đớn như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, càng ngày càng mãnh liệt, giờ phút này, cô đã không có hơi lực để ý tới Lạc Thiên Uy, chỉ cảm thấy một cổ hơi nóng phá vỏ trào ra.

Cô cảm giác được rõ ràng, dòng chất lỏng có mùi tanh giống như dòng suối nhỏ chảy ra bên ngoài cơ thể, lập tức ướt sũng quần áo mỏng manh.

Lúc mơ hồ, Lạc Tích Tuyết thấy được trên quần, trên giường, trên mặt đất đều đã dính đầy máu tươi.

Nhiều máu như thế, chói mắt như thế.

Lạc Thiên Uy cũng thấy được, hắn nhất định là hiểu được cô đã xảy chuyện gì, hét lớn một tiếng, liền ôm lấy Lạc Tích Tuyết xông ra ngoài.

Giữa đau đớn, Lạc Tích Tuyết cảm giác máu ở phía dưới cơ thể mình vẫn không ngừng chảy ra, hơi sức trong cơ thể tựa như bị rút ra từng chút, ý thức mất đi từng chút.

Giọng nói Lạc Thiên Uy run rẩy khẩn trương ở bên tai cô vang lên : "Tích Tuyết! Tuyết Nhi của tôi! Đừng sợ, tôi đưa em đến bệnh viện!"

Chỉ là ý thức của Lạc Tích Tuyết càng ngày càng mơ hồ, lúc này ngón tay không chút hơi sức gắt gao ôm lấy cánh tay Lạc Thiên Uy, rốt cục mệt mỏi rũ xuống, cuối cùng, cô rơi vào hôn mê.

Trong bóng đêm, tựa hồ có tiếng bước chân đi qua lại vội vã, tiếng nói chuyện ồn ào, có tiếng quát tháo vội vã cuồng loạn, vang lên ở bên tai.

Dần dần, dần dần, toàn bộ đều cách xa cô, cô giống như ngã vào giữa vực sâu vạn kiếp bất phục.

Giống như cách một thế kỷ lâu như vậy, Lạc Tích Tuyết rốt cục chậm rãi tỉnh lại, chỉ là bụng dưới vẫn thỉnh thoảng truyền đến từng cơn đau nhức, giống như đã đi tới cửa địa phủ một chuyến.

Cô nặng nề mở mí mắt, chiếu vào mắt là vẻ mặt lo lắng của Ngũ Khiết, Lạc Thiên Uy đã điều Ngũ Khiết trở lại chăm sóc cô.

Nhìn thấy Lạc Tích Tuyết tỉnh dậy, Ngũ Khiết lộ ra nét tươi cười vui mừng: "Tiểu thư, cô thức dậy. Muốn uống nước không?"

Lạc Tích Tuyết suy yếu gật đầu, liền uống vài ngụm nước trong cốc trên tay Ngũ Khiết.

Mà khi cô quay đầu vừa thấy, Lạc Thiên Uy đang ngồi ở trên sofa trong góc phòng bệnh, đôi con ngươi sắc bén lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Khuôn mặt của hắn u ám lại tiều tụy, trong mắt đầy tơ máu, tựa như là cả đêm đều không có chợp mắt, ngay cả râu cũng dài hơn.

Em trai giống như trong vòng một đêm lớn hơn rất nhiều.

Không hiểu sao trong lòng Lạc Tích Tuyết rùng mình một cái, cô khó hiểu nhìn qua Ngũ Khiết, nhưng Ngũ Khiết lại tránh được tầm mắt của cô, không nói được một lời, cúi đầu đi ra ngoài cửa.

Tất cả phòng bệnh đều đã an tĩnh, một không khí quái dị nói không nên lời quanh quẩn ở chung quanh, đây, đều là vì Lạc Thiên Uy.

Tuy nhiên hắn không nói một lời, nhưng mà giống như một áp lực vô hình đè lên Lạc Tích Tuyết, cô chỉ cảm thấy không khí hít thở không thông ngay cả hô hấp cũng đã bắt đầu khó khăn.

Lạc Tích Tuyết lấy hết dũng khí nhìn qua Lạc Thiên Uy, chỉ thấy trên khuôn mặt tiều tụy của hắn ngưng tụ đau khổ, đúng, là đau khổ, đau khổ khắc cốt ghi tâm.

Lạc Tích Tuyết ngơ ngác nhìn hắn, trong đau khổ còn kèm theo phẫn nộ, mà dưới ánh nhìn chăm chú của cô, sự phẫn nộ này càng ngày càng mãnh liệt, bổ nhào thẳng về phía cô.

Ngay sau đó, Lạc Thiên Uy đến trước giường, hai tay nắm chặt bả vai Lạc Tích Tuyết, sức lực to lớn, quả thực muốn bóp nát bả vai cô.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, kêu đau một tiếng: "Đau!"

"Em người phụ nữ nhẫn tâm này, thì ra em cũng sẽ đau!" Lạc Thiên Uy nghiến răng nghiến lợi rống to với cô.

Lòng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, chỉ cảm thấy giọng gầm thét chấn động của hắn làm cho đầu cô bị choáng.

Cô giương mắt nhìn về phía Lạc Thiên Uy, chỉ thấy trong mắt hắn không chỉ có tơ máu còn bị lõm xuống, còn chứa đựng phẫn nộ, thậm chí còn có hận ý.

Lạc Tích Tuyết cứ nhìn hắn như vậy, bỗng nhiên hiểu ra cái gì, cuối cùng là mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hắn, rốt cục thì cái gì cũng biết rồi.

Cô, chính tay bóp chết con của bọn họ.

123. Chương 123: Rốt Cuộc Ác Ma Cũng Đồng Ý Buông Tay

Edit : babynhox

Cô biết hắn sẽ hận cô!

Nhưng mà, cô lại không có lựa chọn nào khác ——

Đứa nhỏ này căn bản là không thể tồn tại, cô tuyệt đối không thể giữ nó lại.

Lạc Thiên Uy nhìn vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt không hề áy náy của Lạc Tích Tuyết, lửa giận của hắn bị kích thích đến cực hạn.

Hắn mạnh mẽ bắt lấy bờ vai cô, dùng sức lay động: "Lạc Tích Tuyết, em dám lừa gạt tôi, xoá sạch con của chúng ta! ! Tôi phải cho em biết cái giá em làm như vậy!"

Đau! ! !

Lạc Tích Tuyết cắn răng nhíu mày, bị hắn lay động đến chóng mặt, hình như hạ thân lại bắt đầu chảy máu.

Nhưng mà, cô đã là tìm được đường sống trong chỗ chết, người đã từng trải qua cái chết, lại có gì đáng sợ?

Oan uất cùng oán hận vẫn chôn dưới đáy lòng hình như cũng bị hắn châm đốt, ánh mắt lạnh lùng của Lạc Tích Tuyết giống như một thanh kiếm bắn xuyên qua hắn.

"Lạc Thiên Uy, tôi chỉ là sủng vật để anh đùa giỡn thôi, ngoại trừ làm công cụ cho anh, chẳng lẽ còn muốn tôi sinh con cho anh nữa sao?" Cô thê lương cười lạnh.

Nếu hắn không ép buộc cô, chiếm đoạt cô, sao cô có thể mang thai con của em trai, chuyện xấu hổ như vậy?

Toàn bộ đều là hắn làm hại, bởi vì hắn cô mới có thể gặp chuyện tội lỗi như vậy, hiện tại hắn có tư cách gì phẫn nộ trước mặt cô?

Bộ dáng bướng bỉnh không khuất phục không biết sống chết của Lạc Tích Tuyết hoàn toàn chọc giận hắn, hắn liền giương tay tát cô một cái vang dội, "Bốp" một tiếng, gò má liền đau nhức nóng rát.

Nước mắt Lạc Tích Tuyết liền chảy xuống, đây là cái thế giới gì? Bóp chết đứa con, người đau khổ nhất là cô, thân thể của còn phải chịu đựng đau đớn sâu sắc, mà bây giờ lại đến sự trách móc cùng phẫn nộ của Lạc Thiên Uy, vì cái gì cô phải chịu đựng những thứ này?

Sắc mặt Lạc Thiên Uy xanh mét, trong mắt có hai ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực, gần như là nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Tôi đối với em một lòng một dạ, dùng trái tim che chở em, cưng chiều em, yêu em, thì ra em vẫn chính là như thế!"

Hắn dùng sức quơ lấy cái ghế dựa bên cạnh ném văng ra ngoài,"Oanh" một tiếng, ghế dựa đâm vào trên tường, liền vỡ thành một đống.

Tiếp theo là một cái ghế dựa khác, còn có sô pha, không một cái nào may mắn thoát khỏi.

Trong mắt hắn là lạnh lẽo nổi giận và tàn nhẫn, toàn thân tản hắn tản ra vẻ kiêu ngạo muốn phá hủy tất cả, giống như nổi cơn điên, đã mất đi lý trí.

Lạc Tích Tuyết chỉ yên lặng nhìn hắn, mím môi, một câu cũng không nói.

Dù sao bọn họ vẫn nên có một cái kết, nếu sau khi bữa tiệc phát tiết này, đổi lấy được tự do của cô, cho dù là hắn đánh cô chết, đập bể toàn bộ những thứ ở đây cũng không sao.

Lạc Thiên Uy phát tiết đủ rồi, đi tới, nắm chặt vạt áo Lạc Tích Tuyết, trái tim đau đớn rống to: "Em có đứa nhỏ, vì cái gì không nói cho tôi biết? Vì cái gì muốn giấu diếm tôi một mình xóa sạch đứa nhỏ? Chẳng lẽ em không tin tưởng tôi như vậy?"

Lạc Tích Tuyết chỉ là cười lạnh, sắc mặt trong veo mà lạnh lùng nhìn hắn: "Anh lại tin tôi sao? Anh chỉ là muốn nhốt tôi, đùa giỡn tôi, biết rõ chúng ta là chị em, ba ba cũng đã sắp xếp vị hôn thê cho anh, vì cái gì vẫn còn khăng khăng một mực, muốn tôi một lòng một dạ với anh? Tôi đã tùy ý để anh đùa giỡn, anh còn muốn như thế nào? Muốn tôi móc trái tim ra cho cho anh? Làm không được!"

Lạc Thiên Uy trừng mắt nhìn cô, ánh mắt đỏ lên bởi vì phẫn nộ gần như muốn nhỏ máu ra : "Em muốn tôi hận em sao? Được, em đi, bây giờ em liền đi, lập tức biến mất! Em không phải vẫn muốn ly khai trời khỏi tôi sao? Từ giờ trở đi, tôi sẽ tha cho em! Về sau cũng sẽ không tới dây dưa với em nữa!"

Ha ha, hắn rốt cục cũng đồng ý không đến gần cô nữa, rốt cục cô có thể giải thoát rồi sao?

"Được, đây là anh nói !" Cô cầu còn không được.

Như là sợ một giây sau hắn sẽ đổi ý, Lạc Tích Tuyết vội vàng đứng dậy, vùng vẫy xuống giường.

Cho dù lúc này phía dưới cô vẫn đang chảy máu, nhưng thân thể đau đớn vĩnh viễn không bằng tổn thương tâm hồn Lạc Thiên Uy cho cô.

Ác ma này rất không dễ dàng mới nguyện ý buông tay, làm sao cô có thể bỏ qua cơ hội rời khỏi hắn lần này?

Lạc Tích Tuyết băng bó bụng dưới, lảo đảo đi đến phòng điều trị ở ngoài, không bao giờ muốn gặp hắn nữa.

Cửa, người ở phía sau mạnh mẽ đóng lại, truyền tới bên tai tiếng gào thét điên cuồng của Lạc Thiên Uy.

Chỉ là Lạc Tích Tuyết đã không để ý tới, hiện tại cô chỉ muốn rời khỏi hắn.

Mới vừa đi đến chỗ rẽ cầu thang, cô gặp Ngũ Khiết đứng ở đó, nói vậy đối thoại vừa rồi của cô cùng Lạc Thiên Uy, cô ấy nghe thấy được.

Ngũ Khiết là người duy nhất biết quan hệ của cô cho dù cô ấy là Lạc Thiên Uy phái tới theo dõi cô.

Lạc Tích Tuyết suy yếu tựa vào bức tường bệnh viện, thân thể liền muốn rơi xuống dưới, Ngũ Khiết vội vàng chạy đến đỡ cô, Lạc Tích Tuyết liền thuận thế khoát lên trên bờ vai cô ấy, dưới chân vẫn nhịp nhàng bước vội xuống lầu dưới.

Cô phải rời khỏi ác ma kia, lập tức, lập tức! ! !

"Tiểu thư, nói lời vừa rồi của ông chủ cũng không thật lòng, cậu ấy chẳng qua là nói nhảm một lúc, cô đừng rời khỏi cậu ấy, cô đi rồi, cậu ấy sẽ nổi điên !" Sắc mặt Ngũ Khiết lo lắng khuyên bảo.

Lạc Tích Tuyết rưng rưng lắc đầu: "Không, tôi muốn rời khỏi anh ta! Quan hệ của chúng tôi dù sao cũng kết thúc!"

Cho dù hiện tại cô không đành lòng, cuối cùng cũng có một ngày bọn họ tách ra, đau dài không bằng đau ngắn.

Ngũ Khiết không có nói nữa, cô ấy hiểu rõ Lạc Tích Tuyết khổ sở, dù sao quan hệ chị em cũng không phải quan hệ vợ chồng, không có bất cứ tình yêu nào bảo đảm, đối với hai bên mà nói tiến tới càng lâu lại càng là hành hạ, cô là người ngoài cuộc cũng không quyền nói cái gì nữa.

Lạc Tích Tuyết cắn chặt răng, từng bước một bước xuống cầu thang, nhưng nửa thân dưới vẫn chảy máu.

Đối với cô mà nói, hiện tại mỗi một bước đều như là dẫm nát trên mũi đao, mũi khoan đau buốt thấu xương! !

Rốt cục liều chết chống đỡ đến lầu một, cảm giác máu trong thân thể đều muốn chảy hết, phẫn nộ, đau đớn, giày vò đau lòng, cô chỉ cảm thấy từng cơn chóng mặt truyền đến trong đầu.

Nhưng mà, cô cố gắng nói với bản thân,"Tuyệt đối không thể ngã xuống! Cũng sắp thoát khỏi ác má Lạc Thiên Uy, cô cũng sắp nhìn thấy ánh sáng rồi !"

Một y tá trong bệnh viện hoảng sợ phát hiện toàn thân cô đều là máu, sợ tới mức hét lên.

Mấy y tá cùng bác sĩ lập tức tuôn ra, cố hết sức khuyên bảo: "Tiểu thư, cô mới vừa sinh non, không thể lộn xộn, mau trở về nghỉ ngơi!"

"Không, tôi muốn rời khỏi!" Lạc Tích Tuyết kiên trì, chỉ là trên trán mồ hôi ứa ra.

"Tiểu thư, đây là cô tại lấy tính mạng đùa giỡn, cô ra ngoài như vậy, khẳng định xảy ra chuyện ." Một bác sĩ nét mặt nghiêm túc nói.

Lạc Tích Tuyết không nghe khuyên bảo, một vẻ hướng về phía trước, miệng lẩm bẩm nói: "Tôi muốn rời khỏi đây, buông ra! !"

Chỉ cần không có Lạc Thiên Uy, đời người của cô liền sẽ không có vết nhơ, rốt cuộc cô chịu không nổi loại hành hạ không phải người này rồi.

"Tiểu thư, cô không cần như vậy, cô bình tĩnh một chút!" Mấy cái y tá liều mạng ngăn cản.

Bỗng nhiên, giọng nói phẫn nộ của Lạc Thiên Uy từ trên lầu vang tới: "Để cho cô ấy đi! ! !"

Tất cả mọi người chấn động, không dám di chuyển.

Đây là bệnh viện tư nhân, là sản nghiệp của Lạc Thiên Uy, nếu ông chủ cũng đã lên tiếng, những bác sĩ cùng y tá này đâu còn dám dị nghị gì.

Lạc Tích Tuyết được Ngũ Khiết dìu đỡ rời khỏi cửa lớn bệnh viên, quay đầu nhìn về phía em trai, tạm biệt, Lạc Thiên Uy!

Cô rốt cục rời khỏi hắn, bọn họ sẽ không còn dây dưa không rõ nữa!

Như là thở phào nhẹ nhõm, cả người Lạc Tích Tuyết liền thả lỏng xuống, thân thể không còn có chút sức lực chống đỡ nào, mềm nhũn ngồi phịch ở trên mặt đất, té xỉu. . . . . .

Trong bóng đêm, có một tấm lưới lớn vô hình, bao vây chặt chẽ cô.

Lạc Tích Tuyết liều mạng muốn chạy trốn, trốn, trốn, sao làm thế nào cũng không trốn thoát.

Một ác má hung ác há miệng rộng đầy máu bổ nhào về phía cô, gắt gao bắt lấy thân thể cô, Lạc Tích Tuyết không cách nào vùng vẫy, chỉ có thể thét chói tai nhìn ác ma, trong nháy mắt, ác ma kia liền biến thành Lạc Thiên Uy.

Trên mặt hắn bốc cháy sự phẫn nộ cùng đau khổ như được đao khắc, một đôi tay gắt gao ấn chặt cổ của cô.

"A! !" Lạc Tích Tuyết hoảng sợ kêu to, từ trong hôn mê tỉnh lại.

Ý thức hỗn loạn , cô vẫn vướng vào ác mộng vừa rồi, bộ ngực lên xuống cao thấp dữ dội .

Lạc Thiên Uy, ác ma này, ngay cả nằm mơ cũng không nguyện ý buông tha cô!

Một lát sau, Lạc Tích Tuyết mới bình phục nhịp tim, tinh thần dần dần tỉnh táo một chút.

Cô cố sức mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm một cái giường sạch sẽ, Ngũ Khiết đang canh giữ ở bên giường, lo lắng nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết hé miệng, giọng nói khàn khàn rất nhỏ, rõ ràng hao hết sức lực, lại giống muỗi rì rào kêu: "Ngũ Khiết, đây là đâu?"

Ngũ Khiết đỡ cô ngồi dậy, đem một cái gối mềm mại lót phía sau lưng Lạc Tích Tuyết, nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, đây là nhà tôi, cô yên tâm ở trong này, dưỡng bệnh thật tốt rồi nói."

"Nhà cô?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, lập tức lại ảm đạm gật đầu.

Đúng vậy, cô mới vừa sẩy thai xong, thân thể lại yếu như vậy, Lạc gia khẳng định là không thể trở về, còn không bằng ở chỗ Ngũ Khiết tĩnh dưỡng, ít nhất còn có cô ấy quan tâm cô.

"Cám ơn cô." Cô tự đáy lòng nói.

Ngũ Khiết cười cười, xua tay an ủi cô nói: "Có đai tiểu thư như cô ở nhà tôi như vậy, là tôi có phúc, cô cứ xem là nhà của mình, chỉ cần cô không ghét bỏ, ở bao lâu cũng có thể."

Nghe được cô ấy nói một hồi, Lạc Tích Tuyết cảm kích sắp rơi nước mắt, cô vốn là không có nhà để về, có chỗ ở ổn định, thật sự là phải cảm tạ Ngũ Khiết đồng ý thu nhận và giúp đỡ cô.

Bằng không trở lại Lạc gia, để cho ba ba biết tất cả, nhất định sẽ đánh cô gần chết, đuổi ra khỏi nhà.

"Tiểu thư, đừng nghĩ nhiều, hiện tại quan trọng nhất là điều dưỡng thân thể thật tốt, cô đã mê man hơn một ngày, làm tôi sợ muốn chết. Tới, trước tiên uông thuốc đi." Ngũ Khiết nói xong bưng tới một chén nước, cùng mấy viên thuốc.

Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, đem thuốc bỏ vào trong miệng, lấy nước uống xuống.

Ngũ Khiết tiếp nhận cốc nước, lại cảm thán một tiếng: "Tiểu thư, cô cũng không cần tức giận với ông chủ, cô thật sự là quá lớn mật, cho dù không cần đứa nhỏ này, cô cũng có thể thương lượng cùng ông chủ một tiếng, đi tới bệnh viện lớn xóa bỏ nó. Chính cô đi chỗ tiệm thuốc mua thuốc phá thai uống, may mắn đúng lúc ông chủ đưa cô đi bệnh viện, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Tôi biết, chỉ là tôi không muốn để cho người khác biết." Lạc Tích Tuyết áy náy cúi đầu.

Quan hệ của cô cùng em trai là không có thể lộ ra ánh sáng, chẳng lẽ muốn em trai công khai cùng cô đi bệnh viện phá thai sao? Huống chi em trai mới mười sáu tuổi, sao hắn có thể có thể nuôi dưỡng được một đứa con đây? Chính bản thân hắn vẫn còn là đứa trẻ.

Những điều bí mật không muốn người biết, cũng là trái tim Lạc Tích Tuyết đau nhất, nhưng mà nói không nên lời.

124. Chương 124: Tình Cảm Khó Tiếp Tục, Tất Cả Trở Về Số Không

Editor: lovelygirl262

Từ ngày đó trở đi, Lạc Tích Tuyết được thu xếp ở trong nhà Ngũ Khiết.

Nhà cô ấy không lớn, một nhà ba người, giống như kiểu nhà trọ.

Chồng Ngũ Khiết là tài xế taxi, thường xuyên đi ra ngoài, bọn họ có một bé gái năm sáu tuổi, học ở nhà trẻ, mỗi ngày Ngũ Khiết trừ đưa đón con gái đi học, thời gian còn lại điều ở nhà chăm sóc Lạc Tích Tuyết.

Mặc dù nhà bọn họ không giàu có, nhưng từ khi Lạc Tích Tuyết đến, Ngũ Khiết ba bữa luôn làm những loại thức ăn bổ dưỡng cho cô ăn. Cô nói phụ nữ sinh non cũng giống như ở cữ, phải đợi chảy máu sạch sẽ, không có cái mười ngày nửa tháng là không được, còn đặc biệt dặn dò cô không thể để bị lạnh, cũng không được thấm nước lạnh...

Lạc Tích Tuyết mỗi ngày đều bị bắt buộc uống thuốc, lúc đầu hạ thể còn truyền đến đau nhức, nhưng nhờ sự chăm sóc của Ngũ Khiết cũng dần dần chuyển biến tốt.

Ngũ Khiết là người xuất thân từ nhà nông dân, chỉ là đến thành phố đi làm, cũng rất lương thiện, chất phác, đối với cô chăm sóc tận tình. Lạc Tích Tuyết thầm ghi nhớ trong lòng, quyết định sau khi trở về Lạc gia sẽ nghĩ cách báo đáp người trong nhà này.

Hơn nửa tháng đã qua, thân thể Lạc Tích Tuyết cuối cùng có chuyển biến tốt.

Cô thề đời này không bao giờ...sinh non nữa, loại giày vò đau đớn tận xương tuỷ này, căn bản không phải là người bị.

Những lúc khó khăn chịu đựng đau khổ, cô nghĩ đến Lạc Thiên Uy, nhớ đến dáng vẻ thịnh nộ của hắn ngày đó, nhớ đến những lời nói tuyệt tình của hắn sau khi cô sẩy thai, lòng cô mơ hồ đau.

Nhưng cũng may, hắn đã nói sẽ bỏ qua ình, sau khi trải qua chuyện này, hắn chắc chắn cũng rất hận cô, sau này bọn họ cũng không thể ở chung một chỗ.

Mà Lạc Thiên Uy cũng thật sự không xuất hiện nữa, kể từ ngày cô ở nhà Ngũ Khiết điều dưỡng, hắn ngay cả một cú điện thoại, thậm chí một tin nhắn quan tâm an ủi cũng không có.

Mỗi ngày Lạc Tích Tuyết mở điện thoại di động ra mà trong lòng đầy oán trách, dù sao cô cũng vì hắn mới chịu nhiều đau khổ như vậy, mà lại cứ như vậy không liên lạc với cô, thật là tuyệt tình !

Bất quá mỗi ngày cô đều có thể thấy Lạc Thiên Uy.

Trên ti vi, trong giải trí Star News, hắn lại còn cười duyên trước ống kính.

Trong tạp chí, ở trang đầu, minh tinh, người mẫu, liên quan đến tân Lạc thị tổng giám đốc, địa vị cao tại thượng.

Tin hấp dẫn nhất hôm qua là: Ngọc nữ trong sự nghiệp và tình yêu gặt hái được nhiều thành công, được ở bên cạnh Lạc thị tổng giám đốc giống như chuyện tốt đến gần!

Xem ra hắn thật sự muốn quên cô, cùng nhiều minh tinh có xì căng đan như vậy, không cần phải nói mấy ngày nay khẳng định là rất tốt.

"Tiểu thư, cô không cần lo lắng, cậu chủ nhất định không thích những cô gái đó !"

Ngũ Khiết đón con gái về nhà, thấy Lạc Tích Tuyết đang xem TV, bên trong là hình ảnh Lạc Thiên Uy đi cùng một nữ minh tinh, cô không khỏi thở dài, bước lên khuyên Lạc Tích Tuyết.

"Không quan trọng, dù sao tôi cùng anh ta đã chia tay, chỉ là tùy tiện chuyển đài, đúng lúc thấy được." Lạc Tích Tuyết nghĩ một đằng nói một nẻo, thật ra thì trong lòng vẫn đang rất tức giận.

Ngũ Khiết thở dài lắc đầu một cái, đi vào bếp làm cơm tối.

Lạc Tích Tuyết chơi đùa cùng với con gái Ngũ Khiết, thấy tiểu Nhiễm khả ái như vậy, lòng cô đột nhiên có chút xúc động, nếu con cô không mất, có thể sau này cũng đáng yêu như tiểu Nhiễm hay không?

Cô rơi vào trầm tư, sau đó lắc đầu ảo não, cô không thể nghĩ như vậy, đứa bé là kết quả của sai lầm, nhất định không thể giữ lại.

Hôm nay hắn đã có niềm vui khác, mà thân thể cô cũng dần bình phục, tất cả đều trở về với quỹ đạo.

Lại qua mấy ngày, Lạc Tích Tuyết đến bệnh viện gần đó kiểm tra thân thể, kết quả cô đã hoàn toàn bình phục, cô tạm biệt với người nhà Ngũ Khiết, quyết định trở về biệt thự Lạc gia.

Trước khi đến nhà Ngũ Khiết, cô nói với cha là ra nước ngoài khuây khoả, lúc này có thể kết thúc hành trình quay trở về nhà.

Bầu không khí trong lành, Lạc Tích Tuyết kéo hành lý trở về biệt thự Lạc gia.

Dưới góc cây, cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

"Tích Tuyết, em rốt cuộc cũng chịu xuất hiện!" Tiếu Vũ Trạch mặc chiếc áo sơ mi màu đen, hai tay đút trong túi quần, dựa lưng vào chiếc xe màu đen, dưới ánh mặt trời càng thêm tuấn tú.

"Vũ trạch ca, sao anh lại ở chỗ này?" Lạc Tích Tuyết giật mình hỏi.

Tiếu Vũ Trạch cưng chiều cười: "Ở chỗ này chờ em, bác trai nói hôm nay em trở về, thế nào, ra nước ngoài nghỉ phép có tốt không?"

"Ừ, cũng không tệ lắm." Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt gật đầu, chỉ là tâm tình phức tạp nặng nề.

Cô rất rõ mục đích Tiếu Vũ Trạch đến nhà chờ cô, nhưng mà bây giờ cô còn tư cách gì ở cùng một chỗ với hắn?

Tiếu Vũ Trạch chủ động đi qua, xách hành lý cô lên, giống như rất đỗi bình thường, sánh vai đến gần biệt thự Lạc gia.

"Đại tiểu thư, Tiếu thiếu gia, hai người đã trở về?" dì Ngô khuôn mặt tươi cười chào đón, nhìn thấy Tiếu Vũ Trạch càng thêm vui mừng.

"Dì Ngô, đã lâu không gặp, Tích Tuyết may mà có dì chăm sóc!" Tiếu Vũ Trạch thân thiện chào hỏi dì Ngô.

Dì Ngô khẽ cười: "Chăm sóc tiểu thư là bổn phận của tôi, hiếm khi thấy Tiếu thiếu gia đưa tiểu thư về, không bằng hãy ở lại ăn bữa cơm."

"Ở lại? Có được hay không?" Tiếu Vũ Trạch có chút do dự, khách sáo hỏi.

"Không có gì là không tiện, lão gia mang tam phu nhân ra ngoài tham gia yến tiệc, Uy thiếu gia cũng đã sớm ra ngoài, hiện tại cậu và tiểu thư hai người dùng cơm, tôi cũng hiểu rõ khẩu vị các người, làm rất dễ." Dì Ngô cười nói.

Tiếu Vũ Trạch gật đầu một cái, đồng ý ở lại, còn Lạc Tích Tuyết thì trong lòng có một chút nghi hoặc.

"Em trai đã ra ngoài?" Cuối cùng cô cũng không nhịn được hỏi.

"Đúng vậy, kể từ lúc tiểu thư ra nước ngoài du lịch, thiếu gia nói với lão gia là muốn tự lập nên cũng ra ngoài ở." Dì Ngô khẳng định nói.

Lạc Tích Tuyết cau mày: "Tốt, sao lại muốn ra ngoài?"

"Đại tiểu thư cô vừa mới trở về nên không biết, từ ngày báo chí đưa tin xì căng đan của thiếu gia và nữ minh tinh, tôi nghĩ thiếu gia muốn ra ngoài ở để có tự do một chút, chơi đùa với phụ nữ cũng dễ dàng, dù sao cậu ấy ở tuổi này, tinh lực tràn đầy." Dì Ngô có chút im lặng cảm thán.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết nỗi lên vướng mắc, nói thế nào thì cô và hắn đã từng ở chung một chỗ, hiện tại đột nhiên nghe được chuyện phong lưu của hắn, dĩ nhiên là không thoải mái.

Chuẩn bị cơm tối, cô cũng ăn không yên, ngược lại Tiếu Vũ Trạch bên cạnh suy nghĩ cách dụ dỗ cô vui vẻ.

Hắn nhìn ra cô như đi vào cõi thần tiên, nhưng không vạch trần cô. Nếu như cô cần thì nói với hắn, hắn sẽ giúp cô, cô không nói, hắn cũng sẽ lặng lẽ bảo vệ cô.

"Tích Tuyết, tháng sau anh sẽ sang chi nhánh công ty ở nước ngoài, anh hi vọng em có thể đi cùng anh." Sau bữa cơm tối, Tiếu Vũ Trạch cầm tay Lạc Tích Tuyết, nghiêm túc nói với cô.

"Em..." Lạc Tích Tuyết ngẩn người, vẻ mặt cuống quýt: "Em muốn suy nghĩ."

Nếu như có thể ra nước ngoài thả lỏng, không phải không là chuyện tốt, chẳng qua cô chính là do dự, có nên đi cùng Vũ Trạch ca hay không.

Dù sao cô hiện tại đã không còn là Lạc Tích Tuyết trước đây, đã cùng em trai xảy ra sai lầm, cô cảm thấy mình thật dơ bẩn, còn có thể lựa chọn người đàn ông khác, có dũng khí theo đuổi tình yêu của mình sao?

125. Chương 125: Thiên Uy, Anh Không Yêu Em Nữa Sao?

Editor: trâm trần

Chương này dài kinh khủng khiếp. Huhu!!!

"Này, Tích Tuyết, em trai của cậu dạo gần đây rất đào hoa đấy?"

Lạc Tích Tuyết đang ở căn tin của trường dùng cơm thì Trần Tiểu Mạt từ phía sau đi tới vỗ vào vai cô, đem quyển tạp chí vừa mới mua được đẩy tới trước mặt của Lạc Tích Tuyết.

"Cậu xem các trang nhất của tất cả các tạp chí gần đây đều là hình ảnh của Lạc Thiên Uy không khoát tay đại minh tinh này thì cũng là đại minh tinh khác, không phải nhà cậu tính đầu tư vào lĩnh vực giaỉ trí chứ?"

"Mình không biết!" Lạc Tích Tuyết tức giận trả lời một câu.

Không biết dạo gần đây thế nào mà đi đâu cũng đều là hình ảnh và chuyện liên quan đến Thiên Uy, ti vi tạp chí khắp nơi đều là hình ảnh của anh cô thật sự chịu không nổi nữa rồi.

Người cô muốn quên nhất thì cứ xuất hiện trước mặt cô như vậy làm cô muốn quên cũng không thể nào quên được.

"Tích Tuyết, cậu không sao chứ?" Trần Tiểu Mạt thấy bạn tốt có chỗ không thích hợp nên quan tâm thăm hỏi.

"Mình không sao, chỉ cảm thấy mệt mỏi chút thôi." Lạc Tích Tuyết khó khăn lắm mới kết thúc bữa ăn của mình, cảm thấy trong óc một hồi mê man "Tiểu Mạt, cậu giúp mình xin nghỉ học chiều nay được không mình muốn được nghỉ ngơi một lát".

"Được thôi, để mình đỡ cậu về phòng nghỉ". Trần Tiểu Mạt gật đầu một cái lo lắng nhìn bạn tốt.

Cô ở phòng y tế nghỉ ngơi một lát đến khi thấy khá hơn mới ra cổng trường chuẩn bị đón xe về.

Trước cửa trường học xuất hiện một chiếc Lamborghini màu trắng thu hút ánh mắt qua lại của nhiều người.

Cô thấy chiếc xe quen thuộc cho là của Lạc Thiên Uy trong lòng không khỏi run lên, cũng không tự chủ được mà tìm kiếm bóng dáng của người trong xe.

Cửa xe mở ra một bóng dáng cao ráo tuấn dật bước xuống xe, một thân tây trang được cắt may một cách đơn giản nhưng đầy tinh tế, bên trong phối hợp với chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, trước ngực có vài nút không cài làm lộ ra một mảng cơ ngực màu mật ong, làm cho người ta có cảm giác liên tưởng mơ mộng đến một vài thứ, phong thái tà mị bất cần đời.

"Tích Tuyết, là Lãnh Khinh Cuồng đó" Trần Tiểu Mạt kích động lắc tay của cô, Lãnh Khinh Cuồng là thần tượng một đời của cô à.

Lạc Tích Tuyết thấy người trong xe không phải là Thiên Uy cảm thấy có chút mất mát.

"Tích Tuyết, tôi vừa từ nước ngoài trở về em không ngại cùng tôi đi hóng gió một chút chứ?" Lãnh Khinh Cuồng bước đến trước mặt của cô, cười xấu xa, khoé miệng ve ra một độ cong mê người.

Lạc Tích Tuyết còn chưa kịp trả lời thì bên kia Trần Tiểu Mạt đã hưng phấn bắt đầu giới thiệu về bản thân.

"Lãnh thiếu gia, tôi là bạn tốt của Tích Tuyết tên là Trần Tiểu Mạt, lần trước cảm ơn anh đã cứu chúng tôi!" Trần Tiểu Mạt nhìn người đàn ông anh tuấn bất phàm trước mặt tươi cười nói.

Lãnh Khinh Cuồng nhíu may, nhàn nhạt liếc Tiểu Mạt một cái sau đó đùa giỡn nói:"Thì ra là bạn của Tích Tuyết, không cần khách khí tôi cùng Tích Tuyết quen biết nhiều năm như vậy thì chuyện giúp đỡ là phải!"

Nói xong một tay của anh khoác lên vai của Lạc Tích Tuyết làm ra tư thế như hai người thân rất lâu vậy.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc anh một cái, vừa quay đầu định nói gì với Tiểu Mạt nhưng phát hiện vẻ mặt đầy kinh ngạc của cô, Tích Tuyết chắc rằng Tiểu Mạt nhất định nghĩ giữa cô và Lãnh Khinh Cuồng thật sự có cái gì đó.

Cô vừa định mở miệng giải thích nhưng Tiểu Mạt lại đột nhiên cười thấu hiểu, nói:"Tôi không quấy rầy hai người nữa, tôi có việc xin đi trước".

"Tiểu Mạt!" Lạc Tích Tuyết có cản cũng khong được.

"Không cần kêu, cô ấy đã quyết định nhường em cho tôi rồi". Lãnh Khinh Cuồng tà khí nhếch môi, cố ý nói những lời mờ ám.

Lạc Tích Tuyết quay đầu trừng anh:"Anh tới trường của tôi tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Em không phải nói muốn cảm tạ tôi mời tôi đi ăn sao? Làm sao mà nhiều ngày như vậy rồi mà tôi vẫn không thấy có chút động tĩnh nào hết vậy?" Lãnh Khinh Cuồng cúi đầu nghiêm túc nói với cô.

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết cứng đờ, vò đầu xin lỗi."Tôi quên mất".

"Cũng biết là em quên nên hôm nào không bằng hôm nay tôi nay em mời tôi dùng cơm luôn đi". Lãnh Khinh Cuồng nhân cơ hội nói ra yêu cầu.

"Tối nay?" Lạc Tích Tuyết sửng sốt, vẫn còn do dự có nên đồng ý hay không.

Lãnh Khinh Cuồng đã mở cửa xe bên ghế tài xế, kéo cô đi vào:"Chúng ta hãy lên đường thôi!"

Lạc Tích Tuyết không có biện pháp chối từ nên chỉ có thể ngồi lên xe của anh, ai kêu cô còn thiếu anh một bữa cơm đây.

Trên mặt của Lãnh Khinh Cuồng nhiều hơn một nụ cười, chiếc Lamborghini lái với tốc độ nhanh chẳng mấy chốc đã đến một nhà hàng sang trọng.

"Đến rồi, em xuống xe đi!" Lãnh Khinh Cuồng hướng cô cười cười. Lạc Tích Tuyết đẩy cửa xe xuống, đưa mắt quan sát quang cảnh xung quanh mặc dù nơi này có chút vắng vẻ nhưng khó tưởng tượng tại một nơi vắng như thế này mà lại có bãi đậu xe rộng lơn như vậy và không thiếu bất kỳ chiếc xe nào trên thế giới. Chắc hẳn nhà hàng này kinh doanh rất tốt.

"Tại sao lại dẫn tôi tới đây?" Lạc Tích Tuyết quay đầu hỏi anh.

"Rất đơn giản vì đây là nhà hàng do tôi mở!" Lãnh Khinh Cuồng thích ý trả lời:"Dù sao hôm nay cũng là do em mời tôi nên tôi phải kiếm chút chát cho nhà hàng của mình chứ!"

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc nhìn anh:"Anh đúng thật là tính toán tỉ mỉ."

Nhà hàng được thiết kế vô cùng đặc biệt, diện tích rất lỡn mỗi tầng đều được thiết kế theo phong cách khác nhau

Lãnh Khinh Cuồng là ông chủ của nơi này nên đương nhiên các nhân viên ở đây đối với anh rất cung kính, dẫn bọn họ lên lầu ba tìm một không gian vắng vẻ để ngồi.

Ánh mắt của cô lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ lẳng lặng chờ đợi thức ăn được mang lên. Lãnh Khinh Cuồng một bên vừa thưởng thức rượu đỏ một bên dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Tích Tuyết, khi cô vô tình quay lại anh có chút hốt hoảng mà dời mắt đi.

Anh sợ nếu nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy của cô thì bao tâm tư giấu kín của anh sẽ bị cô nhìn thấy mất.

Mặc dù anh bất cần đời đối với đàn bà chỉ là vui đùa một chút, tự ình phóng túng nhưng đối diện với người con gái mình thích thật sự thì lòng có chút hoang mang, huống chi anh biết trong lòng của cô luôn chỉ có mình Tiếu Vũ Trạch.

Lạc Tích Tuyết vẫn duy trì bộ dạng trầm mặc từ lúc đi đến giờ, anh thật không biết làm sao để cô chú ý đến anh dù chỉ là một chút. Tiền bạc sao? Cô là thiên kim đại tiểu thư của Lạc gia nên tiền bạc tất nhiên không thiếu. Cưỡng đoạt sao? Đây không phải là phong cách của Lãnh Khinh Cuồng anh huống chi cô có thể càng hận anh thêm.

"Tôi muốn đi toilet!" Đang thời điểm anh còn chìm trong suy nghĩ của bản thân thì Lạc Tích Tuyết mở miệng đứng dậy rời đi.

Cô nhận thấy rằng ánh mắt nóng rực kia của Lãnh Khinh Cuồng làm cho cô cảm thấy áp lực rất lớn, nên cô muốn rời đi một chút.

Đi qua một căn phòng bên cạnh, chuẩn bị trở về phòng của mình sau khi đã đi toilet về, bỗng một âm thanh quen thuộc hấp dẫn sự chú ý của cô.

"Này thiếu, sao giờ anh mới đến nha, người ta chờ hơn 10 phút rồi đó" Một giọng nói mềm mại nũng nịu vang lên.

Lạc Tích Tuyết nghe thấy tên của em trai mình thì lập tức xoay người, từ cửa phòng len lén nhìn vô

Chỉ thấy một mỹ nhân có vóc người quyến rũ lúc này đang ngồi trên đùi của anh, cô nàng khẽ cong đôi môi đỏ mọng cả thân người mềm mại đều dựa vào trong ngực của lạc Thiên Uy.

"Vân Vân, nóng vội lắm sao?" Lạc Thiên Uy ôm cái eo nhỏ của cô ta, khoé môi nâng lên một nụ cười tà:"Anh không phải đã tới rồi sao?"

"Anh đã tới thì phải bồi em cả một buổi tối đấy". Cô ta đung đưa vòng eo nhỏ nhắn, ánh mắt trêu đùa nhìn Lạc Thiên Uy, tay thon bắt lấy cà vạt của anh, ánh mắt quyến rũ đưa tình.

"Tiểu yêu tinh, nếu em còn vội vã như thế nữa cẩn thận anh ở tại chỗ này muốn em đấy" Lạc Thiên Uy đem cô gái chống đỡ lên ghế sofa, ánh mắt nóng rực quét qua nơi đẩy đà của cô nàng.

"Ghét!" Cô gái nũng nịu cười, lại chủ động dâng đôi môi đỏ mọng của mình lên.

Hai người cứ như vậy ở trên ghế sofa thân mật trao nhau nụ hôn nóng bỏng. Đâu ai biết rằng bên ngoài cửa phòng đang có một cơ thể dần dần cứng ngắc, đại não trống rỗng, muốn lập tức bỏ đi nhưng chân như mọc rễ căn bản một bươc cũng không thể nào bước được huống chi là chạy.

Anh quả nhiên đã có người con gái khác, nếu như không phải tận mắt chứng kiến cô có lẽ còn đang tự lừa mình dối người, nhưng bây giờ nhìn thấy màn như vậy cô còn có thể nói gì được nữa đây?

Lạc Thiên Uy, anh đã không còn yêu cô.

Từ toilet trở về lại phòng ăn sắc mặt của cô càng tái xanh hơn nữa, Lãnh Khinh Cuồng thấy vậy nhưng không biết mở lời hỏi cô như thế nào.

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi không có tâm tình dùng bữa tôi xin được về trước hôm nào tôi sẽ đãi anh sau". Lạc Tích Tuyết cảm thấy thật sự rất khó thở, vừa nghĩ đến cảnh vừa rồi cô lại không thể nào thở được.

Lãnh Khinh Cuồng quýnh lên, mấy bước bắt được tay của cô:"Thế nào? Có phải món ăn ở đây không hợp với khẩu vị của em không? bằng không chúng ta đi nhà hàng khác được không?"

Lạc Tích Tuyết muốn cự tuyết nhưng thấy ánh mắt chân thành cùng thành khẩn của anh như vậy thì lại không đành lòng nên vẫn do dự gật đầu:" Được" Cô cũng không thể đem sự tứ giận với Lạc Thiên Uy trút lên người anh.

Hai người dùng bữa đến khi màn đêm dần buôn xuống Lãnh Khinh Cuồng mới lái xe chở cô về nhà.

Phòng khách biệt thự Lạc gia một mảnh hắc ám, ánh sáng yếu ớt của những ngọn đèn tường không có mở , cô không khỏi cau mày chẳng lẽ trong nhà không có ai sao?

Cô đi về phía tường chuẩn bị mở đèn chợt có một cánh tay có lực mãnh mẽ từ phía sau đem cô nhốt chặt vào trong ngực, một mùi hương quen thuộc xộc vào trong mũi, cả người của cô cứng lại.

Thiên Uy, anh ta đang ở nhà sao?

Trái tim của cô chấn động, nhớ tới một màn hồi chiều cô lập tức đẩy anh ra, muốn chạy khỏi lồng ngực vừa xa lạ mà lại vô cùng quen thuộc này. Nhưng cô càng giãy giụa thì Lạc Thiên Uy càng ôm chặt hơn.

"Thế nào, mới đó mà đã ghét tôi như vậy sao?" Lạc Thiên Uy hung hăng nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Tích Tuyết, đáy lòng sinh ra lửa giận.

Đáng chết, người con gái này thế mà lại đi dùng bữa cùng với người đàn ông khác.

126. Chương 126: Có Bao Nhiêu Hận, Thì Bấy Nhiêu Yêu!

edit: fpurplebrown23

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, có chút mệt mỏi nói: "Tôi đang rất mệt, không muốn gây gổ với anh".

Lạc Thiên Uy tức giận đến phát điên, anh dùng lực nắm lên cánh tay phải của cô: "Mệt mỏi sao? Cùng tên kia ăn một bữa cơm trở về, thì kêu tôi mệt mỏi, em mới vừa lên giường cùng hắn có phải không? !".

"Anh chém gió cái gì vậy, tôi không có". Sắc mặt Lạc Tích Tuyết trắng nhợt, dùng hết toàn bộ sức lực muốn đẩy tay của anh.

Nhưng Lạc Thiên Uy cũng không cho cô cơ hội né tránh, anh đem hai tay cô khóa ở sau lưng, cả người nhốt vào 2 cánh tay bên trong của anh, làm cô ngay cả không gian giãy giụa cũng không có.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể oán hận nhìn anh, nhìn bộ ngực anh kịch liệt phập phòng,nhìn trong mắt anh vật lộn cùng lửa giận.

Trong biệt thự yên tĩnh, tất cả người giúp việc đã về trước khi Lạc Tích Tuyết về, bị Lạc Thiên Uy cho nghỉ việc, lúc này không gian tĩnh mịch chỉ có 2 người bọn họ, cơ hồ có thể nghe được nhịp tim của nhau.

Lạc Tích Tuyết không kịp giãy giụa, đã phát hiện ra tầm mắt Lạc Thiên Uy đã rơi vào môi cô, trong lúc nhất thời, cô có cảm giác bị áp bức, muốn há mồm nói, nhưng lại bị anh hung hăng chiếm lấy đôi môi đỏ mọng.

Đầu lưỡi của anh linh hoạt thăm dò vào trong miệng cô, không lưu lại chút đường sống nào, để cho cô không cách nào thở dốc, sức lực cứng rắn không chút khách khí chuyển động giằng xéo trong miệng cô, tham lam liếm láp từng góc một.

"Umh". Lạc Tích Tuyết hoảng hốt né tránh, nhưng không có cách nào thoát được.

Lạc Thiên Uy như dã thú gặm cắn cánh môi cô, bàn tay xấu chạm tới ngực cô, mềm nhẫn mà đầy đặn khiến anh yếu thích không buông tay, anh trằn trọc lưu luyến, quần áo ngăn cách khiến anh không vui mà cau mày.

Hôn tăng thêm sức lực, anh trực tiếp nhấc váy Lạc Tích Tuyết lên, vuốt ve chân trắng nuột nhạy cảm, đưa tay vào chỗ nhạy cảm giữa 2 chân thăm dò dao động.

"Anh không cần phải bộ dạng như vậy". Lạc Tích Tuyết hốt hoảng né tránh, thân thể đang dần dần phát lạnh, cô khó chịu khước từ.

"Không nên như vậy, vậy muốn như thế nào?". Lạc Thiên Uy nhíu mày mi hoặc nhìn cô, đưa ra đầu lưỡi ướt nhẹp liếm qua tai của cô, sau đó ngậm trong miệng mút thỏa thích, "Như vậy chứ gì? Muốn không?"

"Không cần". Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, theo bản năng tránh né, eo lại sớm bị đối phương ôm, cô chuyển động một chút, tay kia thu chặt một chút, cho đến thân thể hai người dán chặt không còn khe hở.

"Tích Tuyết, em như vậy mà lại hẹn hò với người đàn ông khác sao? Mới vừa vặn cùng tôi chia tay, em cứ như vậy không kịp chờ đợi liền chui vào ngực người đàn ông khác sao?" Lạc Thiên Uy ở bên tai cô nhẹ nhàng nói nhỏ, nhưng ngọc châu rơi xuống hoặc từ cảm giác thanh tuyến, ẩn chứa lực hấp dẫn lớn: "Cho nên cần phải trừng phạt, không phải sao?"

Lạc Tích Tuyết không kịp phản ứng, Lạc Thiên Uy đã ôm ngang cô lên đem cô ngang trên khay trà trước ghế sofa.

Khay trà dài hơn một mét đủ để thân thể mảnh khảnh của Lạc Tích Tuyết trên đó, chỉ là sau lưng là thủy tinh lạnh lẽo chạm vào đó, cô lập tức giật mình tỉnh lại, muốn giãy giụa rời đi.

đã che giấu

"A umh". Lạc Tích Tuyến cau mày, thân thể của cô mới vừa hồi phục, thế nào chống lại sự giày vò của anh như vậy.

"Thật là đau a, anh buông tôi ra". Cô đánh lồng ngực của Lạc Thiên Uy, thở hổn hển.

Lạc Thiên Uy cúi đầu, lấy thế không thể đỡ mà dùng sức cậy ra hàm răng của cô, bắt đầu mạnh mẽ mà bú liếm, bàn tay nóng lên cũng tùy ý vuốt ve thân thể phía dưới mềm mại, một đường trợt xuống.

Lạc Tích Tuyết chỉ cần nghĩ tới anh còn chạm qua những người phụ nữ khác, cô liền chán ghét cau mày, vội vã muốn rời đi, nhưng lực của Lạc Thiên Uy lại càng hôn mạnh hơn, đầu lưỡi liếm mút môi của cô, điên cuồng ngậm, dây dưa, không cho phép cô trốn tránh.

Cô vừa khinh vừa sợ, ra sức giùng giằng, há mồm căn đôi môi xâm lược hứng thú của anh, trong miệng nhất thời tràn ra máu tươi.

Lạc Thiên Uy rên lên một tiếng, sau đó chậm rãi từ cái hôn này hút ra, rời khỏi đôi môi mềm mại sưng đỏ của cô.

"Lạc Tích Tuyết, em càng ngày càng quá đáng! Sự chịu đựng của tôi có giới hạn!". Lạc Thiên Uy dừng lại động tác liếm khóe miệng, tròng mắt lại mang theo tia nguy hiểm, nheo lại mắt.

Bàn tay to của anh giữ chặt eo nhỏ của cô, đưa lên trên, rơi xuống vào đỉnh đầu mạnh mẽ, nam tinh cứng rắn khổng lồ nặng nề tiến vào thân thể của cô.

"A, thật là đau! !". Lạc Tích Tuyết thẳng kêu đau, cảm giác mình như bị lưỡi dao sắc bén bổ ra thành hai nửa.

"Tại sao còn không bỏ qua cho tôi? Chúng ta không phải đã chia tay sao? Anh đã nói không dây dưa với tôi nữa cơ mà?". Trong mắt của cô đặt lên một tầng hơi nước, vừa thẹn vừa tức trợn mắt giận dữ nhìn anh.

"Em cứ như vậy muốn tránh ra khỏi tôi sao?". Lạc Thiên Uy chạm vào lỗ tai cô, nhìn chằm chằm vẻ mặt khổ sở của cô, giọng lạnh chất vấn.

Lạc Tích Tuyết thở hổn hển, trên sống lưng đã đầy mồ hôi lạnh, cắn răng từng chữ từng câu: "Anh đã nói sẽ thả tôi ra! ?".

"Thả em?". Lạc Thiên Uy cười lạnh, toàn thân tràn đầy hơi thở nguy hiểm, ánh mắt tà nịnh mà quỷ dị: "Không sai, tôi đã đồng ý sẽ thả em, chỉ là từ nay về sau, tôi sẽ không giống như trước kia mà quý trọng em như vậy nữa! Tôi chỉ muốn thời điểm, bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào, em đều phải thỏa mãn tôi! Em có thể đi tìm người đàn ông khác, nhưng tôi sẽ không dừng lại đoạt lấy em! ! !".

"Anh biến thái!". Lạc Tích Tuyết bị lời nói của anh làm cho ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy lên người.

Một giây kế tiếp, Lạc Thiên Uy thô lỗ xé ra quần áo của cô, cô giãy giụa không được 2 lần, đôi tay bị anh dùng thắt lưng cột vào đỉnh đầu, y phục trên người bị xé mà nửa lõa lồ, thân thể mềm mại của cô như ẩn như hiện.

Trong con ngươi Lạc Thiên Uy đã không che giấu sắc dục, ngón tay dài của anh bóp bộ ngực mềm mại của Lạc Tích Tuyết, nhìn nó đầy đặn ở trong tay anh mà bị nắn bóp thành hình dáng, anh không nhịn được cúi đầu hung hăng tạo nên dấu vết của anh.

"Tại sao không yêu tôi? Tại sao không muốn sinh con cho tôi? Em nói đi! ! Tại sao? !". Lạc

Thiên Uy cơ hồ gầm hét lên, trong ánh mắt phát ra tia tuyệt vọng.

Anh yêu cô như vậy, yêu thương cô như vậy, trong mắt anh cùng trong lòng cho tới bây giờ chỉ có cô, nhưng cô lại tàn nhẫn như vậy đối với anh! Thâm chị cô liền mang thai con của anh, cũng không muốn nói cho anh biết, gọi anh làm sao không hận cô? !

Yêu quá sâu, chỉ còn hận thù, lúc này với Lạc Thiên Uy, tất cả lửa giận đối với Lạc Tích Tuyết là căm thù tới thấu xương.

Anh lật thân thể của Lạc Tích Tuyến, bàn tay chạm vào bắp đùi thon dài của cô, khiến đưa lưng về phía anh quỳ trên mặt đất, làm tư thế cực kỳ nhục nhã, vừa nhanh lại vừa thật sâu chạy nước rút, đụng vào.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy toàn thân không đau, nhưng trong tim đau, giống như bị rơi xuống, cô bị hút vào, cũng không thể leo lên.

127. Chương 127: Rốt Cuộc Là Người Nào Tổn Thương Người Nào?

edit: fpurplebrown23

Cảm thấy khổ sở, thân thể lạnh lẽo tê dại đi xuống.

Đau, sắc nhọn mà điên cuồng!

Trước mắt là một mảnh trắng xóa, ánh đèn sáng loáng, lay động qua lại!

Lạc Tích Tuyết sức lực khốn cùng, giương mắt chỉ thấy bác sĩ mặc áo khoác trắng ở trước mắt, chuyện gì đã xảy ra? Cô lại ở trong bệnh viện sao?

Không kịp suy nghĩ nhiều, cảm giác đau đớn lại tiến tới, cô lại hôn mê lần nữa.

"Làm sao anh có thể vào lúc này muốn cô ấy chứ?" Trong thoáng chốc, cô nghe thấy được tiếng chỉ trích của bác sĩ.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng xin lỗi ảo não của Lạc Thiên Uy: "Thật xin lỗi, tôi khống chế không được".

"Anh có biết không, vợ anh thiếu chút nữa bị xuất huyết đấy!". Bác sĩ phụ sản ánh mắt chỉ trích nhìn sang, cô chưa từng người chồng nào không trách nhiệm như vậy.

Vợ mới phá thai xong, thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, anh ta không chờ đợi được, vẫn bạo lực như thế, thật là không coi phụ nữ là người.

Lạc Thiên Uy lập tức bắt được tay của bác sĩ, lo lắng hỏi: "Cô ấy còn nguy hiểm nữa không?"

"Hiện tại anh còn biết lo lắng nữa sao?". Bác sĩ tức giận liếc anh một cái, thở dài nói: "Nguy hiểm đến tính mạng thì đã vượt qua, chỉ là thân thể vợ anh quá yếu, trước sinh non lại không vào bệnh viện, có khả năng lưu lại di chứng sau này".

"Di chứng? Sẽ có di chứng sau này ư?". Sắc mặt Lạc Thiên Uy tràn đầy âu lo.

Bác sĩ lắc đầu một cái: "Bây giờ còn chưa biết, nhưng anh tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, vợ anh có thể về sau cũng không thể sinh con".

"Không thể sinh con? Bác sĩ đùa cái gì vậy?". Lạc Thiên Uy giật mình, quả thật khó tin.

"Tôi chẳng có thời gian đùa giỡn với anh, 2 người trẻ như vậy, thích làm loạn, làm bụng lớn cũng không vào bệnh viện, tùy tiện mua thuốc sẩy thai, sinh non lại không có điều trị tốt".

Bác sĩ nói liên tục, nghe vào tai Lạc Tích Tuyết, trong lòng cảm thấy đau nhói.

Về sau cô không thể mang thai sao? Tại sao phải như vậy?

Hai mắt của cô bắt đầu có nước mắt, bốn phía lại sa vào một vùng tăm tối.

Thời gian lại vừa dừng lại.

Khi Lạc Tích Tuyết lần nữa khôi phục lại ý thức, mùi thuốc nồng nặc đã xâm nhập vào chóp mũi cô.

Mùi thuốc kích thích nồng nặc, cô không thể không tỉnh lại.

Mơ hồ, cô nhìn thấy bóng dáng ngồi bên giường quen thuộc, Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, Lạc Thiên Uy nhanh chóng nhìn cô.

Nhìn thấy cô đã tỉnh, anh lập tức vui mừng cầm tay cô: "Tích Tuyết, em tỉnh rồi sao?"

Lạc Tích Tuyết tránh tay anh ra, không nói gì, vẻ mặt xa cách không dứt.

Ác ma này, chính là anh khiến cô thành bộ dạng này!

Nhớ tới lúc trước khi hôn mê, anh tàn nhẫn hành hạ cô, còn có lời của bác sĩ, nội tâm của cô khó mà bình phục.

"Tích Tuyết, thật xin lỗi, là tôi sai, để cho em chịu khổ!". Lạc Thiên Uy đau lòng tự trách, đôi mắt đen nhánh bởi vì cả đêm chưa ngủ mà hiện đầy tia máu, anh đưa bàn tay khẽ run vạch ra

vài sợi tóc rơi trên gương mặt cô.

Lạc Tích Tuyết trong lòng hơi xúc động, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn anh, không nói một lời.

Hiện tại trở lại nói xin lỗi còn có tác dụng gì nữa, tất cả hậu quả đều đã xảy ra, không thể

quay lại.

Anh dịu dàng như vậy khiến cô không chịu nổi, bởi vì không biết loại dịu dàng sau lưng, là tàn bạo đau nhức đến thế nào

Cô đã chịu đủ rồi!

"Tích Tuyết, thân thể còn chỗ nào không thoải mái?" Âm thanh Lạc Thiên Uy êm dịu hỏi.

Lạc Tích Tuyết trầm mặc như cũ, không trả lời anh.

"Tôi hiểu rõ em trách tôi, nhưng em biết không? Trong khoảng thời gian này,tôi lúc nào cũng nhớ em, ngày đó ở trong bệnh viện tôi nói đều là nói nhảm, em rời khỏi bệnh viện tôi liền hối hận, không bỏ được mặt mũi theo đuổi em, lo lắng em xảy ra chuyện, mới để cho Ngũ Khiết chăm sóc em, nhưng thân thể em vừa bình phục lại ôm người đàn ông khác, tại sao tôi có thể không tức giận chứ?"

Lạc Thiên Uy ngước mắt nhìn cô, trên mặt một mảnh tự trách, hốt mắt hãm sâu, râu rìa xồm xàm, hoàn toàn không có thần thái của một thiếu gia nhà giàu nữa.

Lạc Tích Tuyết mặc dù đau lòng, nhưng không nói gì nữa. Vì ở chung một chỗ với em trai mình, đoạn nghiệt duyên này, khiến cô mất đi tư cách làm mẹ, tất cả nên kết thúc, không nên tiếp tục nữa.

Ánh mắt cô lạnh nhạt nhìn anh một cái, nhìn như một người xa lạ không quen biết.

Cô cùng anh, từ nay về sau, đều sẽ không có quan hệ gì nữa.

"Tại sao không nói lời nào?". Thấy Lạc Tích Tuyết chậm chạp không nói lời nào, Lạc Thiên Uy phiền não, sắc mắt anh u ám hướng về phía cô.

Lạc Tích Tuyết cười lạnh, nhanh như vậy đã khôi phục diện mạo ác ma thật sự rồi sao? Đây mới là diện mạo của anh, dịu dàng không thuộc về anh.

"Chính tôi đang nói với em!".

Hai tay Lạc Thiên Uy nắm ở bả vai cô, liều mạng lắc.

Trong lòng anh hận muốn chết, anh đã mở miệng nói xin lỗi cô, cô còn muốn thế nào đây? Tại sao cô vẫn không muốn để ý đến anh?

"Tôi cầu xin em nói một câu cho tôi!".

Rốt cuộc, khí thể của Lạc Thiên Uy mềm nhũn, tâm tình anh cũng nhanh muốn sụp đổ mất, hiện tại chỉ cần cô chịu mở miệng nói chuyện với anh, anh hiểu rõ rồi!

"Giữa chúng ta còn cái gì để nói sao?" Trầm mặc một hồi lâu, âm thành khàn khàn của Lạc Tích Tuyết vang lên.

Giữa bọn họ phải có một kết thúc, không cô sẽ không chịu nổi.

“Chuyện em bé, tại sao em lại giấu tôi?” Âm thành Lạc Thiên Uy khàn khàn, trong đôi mắt.

Lạc Tích Tuyết cười: “Nếu như tôi nói cho anh biết, thế sẽ như thế nào đây?”

Anh mới 16 tuổi, có năng lực nuôi dưỡng một em bé sao? Có lẽ anh không thiếu tiền, nhưng anh thiếu chính là tâm trí, ít nhất ở trong mắt Lạc Tích Tuyết, người đàn ông 16 tuổi không đủ trách nhiệm để gánh vác. Huống chi bọn họ còn là chị em.

Thay vì hai người khổ sở, không bằng anh đừng biết, có lẽ anh sẽ trách cô, nhưng chỉ có thế này mới giải thoát được.

Lại một màn khiến người ta khó thở trầm mặc.

“Em cho tới bây giờ cũng không muốn nói cho tôi biết tin này không?”. Lạc Thiên Uy đau lòng chất vấn.

Lạc Tích Tuyết hờ hững nhìn anh, khóe miệng nhẹ ngoắc, cũng không đáp lại.

Anh nghĩ thế nào cũng không sao, dù sao đứa bé không còn,cô cũng không thể sinh con, tất cả cũng kết thúc.

Tim Lạc Thiên Uy như bị rạch một vết, cảm giác đau đớn không thể nói ra được.

“Qủa hiên bị tôi đoán trúng rồi”.

Anh thở dài một tiếng, trong mắt như có cái gì, muốn phun trào ra—

“Em tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Đó cũng là con của tôi! Ít nhất, tôi có quyền được biết!”.

“Anh cuối cùng cũng biết phải không?” Lạc Tích Tuyết chậm chọc cười nhẹ.

Anh chỉ mất đi một đứa con, sau này vẫn có những người phụ nữ khác giúp anh sinh, nhưng cô vĩnh viễn cũng không thể sinh con nữa, đoạn tình này, rốt cuộc ai bỏ ra nhiều hơn?

“Em có thể ngay từ đầu tới cuối, cũng không nghĩ tới muốn đứa nhỏ này? Phải không?”. Lạc

Thiên Uy nhìn cô chằm chằm, tức giận xen lẫn tuyệt vọng, khiến cho lòng dạ anh ác độc run rẩy.

Lạc Tích Tuyết quay mặt ra chỗ khác, tuyệt tình nói: “Anh nói không sai! Tôi không muốn đứa bé này, bởi vì cho tới bây giờ tôi không yêu anh! Như thế nào lại muốn mang thai con của người đàn ông vô sĩ chiếm đoạt tôi chứ?”

“Em quả nhiên thừa nhận!”. Lạc Thiên Uy trong mắt xẹt qua tia bi thương,lời nói vô tình của cô kích thích lòng anh.

Anh nắm được cằm cô, phát điên quát: “Lạc Tích Tuyết, em rốt cuộc có tim không vậy? Tôi hiểu rõ em hận tội, hận tôi giày vò thân thể em, nhưng, em cũng được công chà đạp vào trái tim tôi, hai chúng ta ai mới người tàn nhẫn hơn đây?”

“Tàn nhẫn sao?”. Lạc Tích Tuyết đột nhiên bi thương bật cười, chợt hất tay Lạc Thiên Uy ra, nhìn vào mắt anh tràn đầy tức giận cùng căm phẫn: “Lại tàn nhẫn, cả đời không sinh con được nữa thì tàn nhẫn sao? Không trách tôi độc ác phá hủy con của anh, tôi cũng bị trời cao trừng phạt, như vậy còn chưa đủ sao? Anh còn muốn thế nào nữa?”

“Tích Tuyết, em biết rồi sao?”. Lạc Thiên Uy khó tin nhìn cô, âm thanh run rẩy, vẻ mặt biến đổi, cuối cùng vẫn là đau lòng cùng lo lắng.

Lạc Tích Tuyết khẳng định gật đầu, nước mắt lập tức chảy ra: “Đúng, vừa rồi tôi đều nghe thấy”.

Lạc Thiên Uy ôm chặt cô vào trong ngực, đem mặt của anh dán lên mặt cô: “Tích Tuyết, đều tại tôi không được, tôi không nên nhất thời xúc động, trút giận lên em, em nhất định không cso việc gì, bác sĩ nhất định sẽ chữa trị tốt cho em”.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ cắn môi, đụng tới lồng ngực anh, nhất thời, uất ức, khổ sở, khí chịu đồng loạt xông lên đầu, nước mắt chảy ra.

"Tích Tuyết, đừng khốc, tôi không nên đối với em như vậy!". Lạc Thiên Uy hôn lên nước mắt của cô, dung nhan tuấn tú nhuộm đầy u sầu, anh vừa nói xin lỗi, lại dỗ dành cô.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại khóc dữ tộn hơn, trong mắt căn bản không cách nào ngừng.

Người đàn ông vĩnh viễn không hiểu được, người phụ nữ mang thai mà bị sẩy thai cũng rất đau buồn, ai nói chỉ có một mình Lạc Thiên Uy đau lòng, Lạc Tích Tuyết cũng rất khổ sở.

Nhưng cô có thể làm sao đây? Con cô bản thân còn chưa trưởng thành.

Tựa vào trong ngực Lạc Thiên Uy, Lạc Tích Tuyết dần dần ngủ.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, mà Lạc Thiên Uy vẫn như cũ ở bên giường cô.

Bác sĩ tới đối mặt và truyền nước biển cho cô, Lạc Thiên Uy vẫn ở bên cạnh, anh còn đặc biệt mời chuyên gia dinh dưỡng, giúp cô điều chỉnh thân thể.

Ở bên cạnh sự chăm sóc tỉ mỉ của anh, thân thể Lạc Tích Tuyết đã từ từ khôi phục.

Nhưng chuyện sinh non bị thương nặng này, thành ra hậu quả không có cách nào bù đắp.

Lạc Thiên Uy nói anh không quan tâm, anh chỉ cần có thể đi cùng với cô, dù cả đời không có em bé, anh sẽ không để ý.

Lạc Tích Tuyết khổ sở cười, không nói một lời.

Đêm yên tĩnh, Lạc Thiên Uy nằm bên cạnh cô, đưa ra một cánh tay ôm cô.

Lạc Tích Tuyết không có đẩy anh ra, chỉ là dùng hai con mắt nhìn lên trần nhà, sững sờ đến ngẩn người.

Cô cảm thấy chính mình rất buồn cười, quay về mootj vòng, vẫn không thoát khỏi ma lực của người đàn ông này.

Tất cả xảy ra như một trò chơi vậy, mình viễn viễn bị động, thương tích khắp người, cuối cùng, vẫn không thể trở lại nguyên hình.

Cảm giác được tâm tình tiêu cực của cô, Lạc Thiên Uy ôm cô, ôm cô thật chặt, tay nhè nhẹ lau khuôn mặt của cô.

"Tích Tuyết, đi theo tôi, để cho em chịu uất ức. Thật xin lỗi!". Trán của anh đụng phải cô: "Em phải tin rằng tôi rất yêu em, một ngày nào đó tôi sẽ khiến em trở thành vợ chính thức của Lạc Thiên Uy tôi đây, ai cũng không cản trở được!".

128. Chương 128: Vậy Nuôi Bị Nhốt

Editor: Trâm Trần

Mấy ngày nay cả người của Lạc Tích Tuyết đều không có tinh thần, dễ dàng mệt mỏi, bác sĩ nói với cô đây là triệu chứng thiếu máu nghiêm trọng.

Lạc Thiên Uy mỗi ngày đều tự mình đốc thúc cô uống thuốc bổ, cái gì táo đỏ, canh gà đen cô đều bị ép ăn hết, giờ nhìn những thứ này làm cô thấy buồn nôn, nhưng cô không thể từ chối sụ quan tâm của anh được vì Ngũ Khiết nói đây đều là những thứ anh đích thân xuống bếp làm.

Mặc dù anh đối với cô chăm sóc có thừa nhưng thân thể của Lạc Tích Tuyết vẫn càng ngày càng sa sút như vậy. Bởi vì mất quá nhiều máu nên sắc mặt cô tái nhợt, dễ nhiễm lạnh, cho dù trời đang rất nóng thì tay của cô vẫn rất lạnh, buổi tối lại càng thêm sợ lạnh, Lạc Thiên Uy bình thường sẽ ôm cô vào ngực dùng nhiệt độ của thân thể anh để sưởi ấm cho cô.

Thỉnh thoảng trong đêm khuya yên tĩnh, Lạc Tích Tuyết cũng sẽ từ trong mộng tỉnh lại, sẽ thấy Lạc Thiên UY đang tựa vào đầu giường hút thuốc, một tay vẫn không quên ôm chặt cô.

Cô biết, anh mỗi ngày đều chăm sóc cô ra vẫn còn rất nhiều việc để lo, thay ba phụ trách công ty của gia đình còn có tổ chức sát thủ mà anh tự tay sáng lập, các gánh nặng đều đổ dồn lên vai anh, đối với một người thanh niên ở độ tuổi này mà nói quả thật là hết sức cực khổ.

Có lúc anh phải ra ngoài lâu không thể gặp cô được thì anh sẽ dẫn cô đi mua những đồ cần thiết để cô dùng, làm cho cô vô cùng cảm động.

Ngũ Khiết thấy thần sắc của Lạc Tích Tuyết đang từ từ chuyển biến tốt hơn thì thật sự rất vui mừng, cô không phải là người lắm miệng nhưng mỗi khi rãnh rỗi cô lại khuyên Lạc Tích Tuyết:"Thiếu gia đối với cô thật tốt nha, với thân phận hiện tại của thiếu gia thì việc có nhiều người đàn bà bên cạnh là hết sức bình thường nhưng thiếu gia vẫn chỉ toàn tâm toàn ý có mình tiểu thư thôi nha, nên tiểu thư nhất định phải biết trân trọng thiếu gia đừng để mất đi mới hối tiếc".

Lạc Tích Tuyết cười khổ, cô còn có sự lựa chọn nào khác sao? Tất cả đạo đức, pháp luật kỷ cương cô đã đánh mất trên người của Lạc Thiên Uy hết rồi, mà cô đối với anh cũng dần dần cởi mở hơn rồi.

Cô đang dần trở nên hư hỏng đúng không?

Thân thể của Tích Tuyết phải trải qua mấy tháng mới hồi phục lúc này Thiên Uy cũng đã mười bảy tuổi rồi. Lạc Tích Tuyết rời khỏi bệnh viện cũng là rời khỏi Lạc gia, mặc dù cô không muốn xa dì Ngô nhưng Lạc Thiên Uy vừa đấm vừa xoa nên cô chỉ có thể dời qua ở chung một chỗ với anh.

Cô cảm thấy như mình đang được em trai nuôi vậy, trường học thì cô không thể đến nữa rồi, tốt nghiệp cô còn không đi thi thì lấy đâu mà có bằng.

Đúng ra cô với độ tuổi này của cô thì đã ra ngoài đi xin việc làm rồi nhưng cô lại bị em trai mình nuôi nhốt ở trong phòng, anh thỉnh thoảng có rãnh rỗi sẽ cùng cô đi dạo, thời gian còn lại cô chỉ có thể ở trong biệt thự, không chạm mặt với bất cứ ai.

Lạc Thiên Uy đối với cô càng ngày tính chiếm hữu càng cao, nhất là khi bắt gặp cô dùng cơm với Lãnh Khinh Cuồng thì anh lại nghĩ là cô đang tìm cách thoát khỏi anh, cùng người đàn ông khác kết giao điều này làm cho lòng của anh cực kỳ lo lắng.

Anh càng lo lắng thì lại càng muốn khống chế cô, nhưng sợ cô sẽ ghét bỏ, kể từ khi ra viện đến giờ anh không có chạm vào cô.

Anh biết trước kia mỗi lần cùng anh làm ra chuyện đó cô đều rất vất vả nhất là sau khi sanh non, Lạc Tích Tuyết đối với những chuyện như vậy thì càng bài xích hơn, giống như trong lòng của cô có ám ảnh không thể nào xoá được, anh cũng không muốn bức bách cô, chỉ muốn từ từ cảm hoá để cô có một ngày cam tâm tình nguyện mà đem bản thân giao cho anh.

Mọi chuyện diễn ra bình thường và tốt đẹp như vậy cho đến một ngày.

Ngày hôm đó, Lạc Thiên Uy có chuyện quan trọng muốn đi làm ngay cả Mặc Cảnh người suốt ngày bên cạnh Tích Tuyết bảo vệ cô cũng mang đi theo.

Lạc Tích Tuyết một thân đứng đợi ở biệt thự, chỉ có một vài người áo đen đi theo phía sau. Cô ở trong hoa viên tản bộ, chợt xoay người một cái liền thấy một người phụ nữ yêu mị đứng trước mặt cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy da đầu tê dại, nhìn người phía trước biết không có ý tốt gì, nhất là ánh mắt của cô ta rất sắc bén nhưng cũng đầy hả hê.

Cô ngẩn người hồi lâu mới có phản ứng:"Cô là thuộc hạ của Thiên Uy?"

Cô còn nhớ rõ lần đó ở biệt thự Lạc gia, cô thấy cô ta ở trong phòng cùng Thiên Uy nói chuyện, nhất là dùng giọng của nam điều này để lại ấn tượng trong lòng Lạc Tích Tuyết rất sâu sắc.

"Tôi là Trì Nhược Huân, là người con gái của Uy cũng là người phụ nữ đầu tiên của anh ấy". cô gái cười xinh đẹp, cô xấu bụng liếc nhìn Lạc Tích Tuyết cố ý cường điệu từ 'đầu tiên', hài lòng thấy sắc mặt của Tích Tuyết biến hoá, trong lòng càng thêm hả hê.

Nhận thấy Lạc Tích Tuyết rất dễ bị lừa nên cô ta không ngại nói thêm vài lời để đổ thêm dầu vào lửa.

"Vốn trước kia Thiên Uy sủng tôi nhất nhưng vì cô xuất hiện nên có một đoạn thời gian Uy bị cô mê hoặc, không đụng đến tôi nữa. Nhưng gần đây anh ấy lại đến tìm tôi, cô cũng biết sự dũng mãnh của Uy rồi thân thể của tôi bị anh ấy muốn như muốn lìa ra vậy, rất mệt mỏi nha!" Nói xong cô ả còn ngượng ngùng cười.

Lòng của Lạc Tích Tuyết bỗng nhiên co rút nhanh, một cảm giác chua xót dâng lên, anh thế nhưng những ngày qua thật sự có người con gái khác. Cô thất vọng sao? chẳng phải cô sớm biết với thân thế và bề ngoài đó của anh thì cô còn mong đợi việc anh thủ thân như ngọc sao? Cô nên cảm thấy may mắn không phải sao? Có lẽ thời gian lâu dài anh sẽ ghét cô, đem sự chú ý dời trên người phụ nữ khác, lúc đó cô sẽ được tự do không phải sao?

"Cô tới đây không phải để nói cho tôi biết mấy chuyện này thôi chứ? Cô rốt cuộc muốn nói gì, nói thẳng đi" lạc Tích Tuyết lạnh lùng nhìn cô ả, lạnh nhạt hỏi.

Trì Nhược Huân căm hận nhìn chằm chằm cô, trong mắt tràn đầy địch ý:"Tôi muốn cô rời đi, cô không phải ngay cả một chút cũng không thương anh ấy sao? Ngay cả con của anh ấy mà cô cũng muốn bỏ, đã như vậy tại sao còn mặt dày mày dạn ở lại bên cạnh anh ấy?"

Con ngươi lành lạnh của Lạc Tích Tuyết nhìn thẳng cô ta, hận ý trong mắt của người con gái này làm cho cô khiếp sợ, cô ta chất vấn cô như vậy là có ý gì? Muốn cùng cô thị uy sao?

"Chuyện của tôi cùng Thiên Uy còn chưa đến phiên người ngoài như cô nhúng tay vào, cô có thể đi rồi!" Lạc Tích Tuyết trực tiếp hạ lệnh đuổi khách. Chỉ là Trì Nhược Huân không có tức giận mà còn cười tĩnh mịch.

"Người ngoài?" Cô ngoắc ngoắc khoé môi, con ngươi sắc bén nói:"Nếu như tôi mang thai đứa con của Thiên Uy thì cô nói xem tôi có còn là người ngoài nữa không?"

129. Chương 129: Quyết Định Rời Khỏi Hắn

edit : babynhox

"Cô mang thai?"

Lạc Tích Tuyết trợn to hai mắt, trong lòng lộp bộp một cái liền rơi xuống đáy cốc.

"Đúng vậy!" Trong mắt Trì Nhược Huân chợt hiện tia sáng kỳ lạ, nhìn cô khiêu khích , cười lạnh nói: "Mỗi lần Uy đều làm cho tôi đạt đến khoái cảm dục vọng, tôi không muốn mang thai cũng không được."

Lạc Tích Tuyết chua sót nhếch môi, hắn, vẫn còn chạm vào người phụ nữ khác, còn làm cho bụng của họ lớn ra!

Như vậy không phải rất tốt sao? Cô gái Trì Nhược Huân này có con với em trai, nhất định em trai và cô ấy sẽ ở cùng nhau, cuối cùng cô có thể giải thoát rồi, không phải sao?

"Cô đã có con với anh ta, nên đi nói với anh ta, cô tìm tôi có ích lợi gì?" Lạc Tích Tuyết hờ hững nói.

Trì Nhược Huân dùng ánh mắt ai oán trừng cô: "Cô nghĩ rằng tôi không muốn nói với anh ấy sao? Nhưng mà ngày nào còn có cô, anh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không ở cùng với tôi, càng không cần nói đến đứa nhỏ này, căn bản là anh ấy sẽ không giữ lại!"

Lạc Tích Tuyết nheo mắt, hờ hững hỏi: "Cô đến, cuối cùng là muốn nói với tôi cái gì?"

Trì Nhược Huân nghiến răng nghiến lợi, từng chữ từng chữ , lớn tiếng nói: "Tôi muốn cô rời khỏi anh ấy!"

"Rời khỏi? Tôi cũng muốn." Lạc Tích Tuyết cười lạnh, vẻ mặt bi ai: "Nhưng căn bản là anh ta không có khả năng buông tha tôi, nếu có thể, tôi cũng không muốn ở trong này thêm một ngày."

"Cô nói thật? Chỉ cần có cơ hội, cô đồng ý rời khỏi anh ấy?" Ánh mắt Trì Nhược Huân không tin lắm liếc nhìn trên người Lạc Tích Tuyết .

"Đúng vậy, tôi đồng ý!" Lạc Tích Tuyết gật đầu khẳng định.

"Tốt lắm, tôi có thể giúp cô!" Con ngươi của Trì Nhược Huân xoay xoay, lại hỏi bổ sung một câu: "Nhưng mà phải xem cô có đồng ý hay không?"

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên nghi ngờ hỏi: "Cô muốn giúp tôi như thế nào?"

"Hiện tại người duy nhất có thể ngăn cản Lạc Thiên Uy, chính là ba của cô Lạc Chấn Long, chỉ cần cô trở về Lạc gia, nói với Lạc Chấn Long cô phải rời khỏi Trung Quốc, với sự sắp xếp của ông ấy, Lạc Thiên Uy nhất định sẽ không tìm thấy cô." Trì Nhược Huân giúp cô nghĩ ra cách.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, thở dài: "Chỉ tiếc ngay cả tòa biệt thự này tôi cũng không ra được, làm sao có thể gặp được ba ba chứ?"

Tòa biệt thự này có hệ thống giám sát tự động, còn có không ít vệ sĩ canh giữ, không có sự cho phép của Lạc Thiên Uy, căn bản là cô không có khả năng chạy trốn.

"Nếu cô muốn ra ngoài thì không khó, chỉ cần tôi ra tay, nhất định có thể giúp cô rời khỏi biệt thự mấy tiếng, nhưng cô phải trở lại ngay khi đã gặp Lạc Chấn Long, chuyện hôm nay cũng không được nói với người khác." Trì Nhược Huân tràn đầy tự tin nói.

"Được, tôi đồng ý." Lạc Tích Tuyết không do dự gật đầu.

Nếu người phụ nữ này là có con với em trai, như thế sớm muộn cô cũng phải rời khỏi, cho dù bây giờ cô không đi, sau này người phụ nữ này và em trai kết hôn, sớm hay muộn cô cũng phải rời khỏi .

Trì Nhược Huân gian xảo híp mắt lại, khóe miệng thoáng hiện nụ cười đắc ý.

Lúc trở về biệt thự Lạc gia, Lạc Tích Tuyết mới phát hiện, mấy ngày cô không về nhà, Lạc gia đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Mà tin tức khiến cho cô giật mình —— Lạc Chấn Long đã bị ung thư, bây giờ đang trong bệnh viện.

Nghe được tiếng nức nở của vú Ngô ở trong điện thoại, sắc mặt Lạc Tích Tuyết đồng dạng, tay cầm điện thoại cũng đã run run.

Ba ba bị ung thư, chuyện lớn như vậy, tại sao Lạc Thiên Uy không nói với cô?

Không kịp suy nghĩ nguyên nhân, Lạc Tích Tuyết vội vả bắt một chiếc xe taxi, đi thẳng đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh

Lạc Chấn Long suy yếu nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt ông trắng bệch, nhìn qua thân thể giống như khúc gỗ mục nát, nếu không phải ngực còn hơi hơi lên xuống, thực sự là không có một chút sức sống.

Lạc Tích Tuyết thật sự không nhận ra, đây là ba cô người đã tung hoành ngang dọc oai phong lẫm liệt trên thương trường? Mấy tháng trước tóc vẫn còn là màu đen, hiện giờ toàn bộ đều là màu trắng.

Lạc Chấn Long nằm ngửa mặt, cảm giác an tĩnh không có một chút sự sống.

"Ba ba" Lạc Tích Tuyết chạy tới bên cạnh mép giường, nhẹ giọng kêu gọi, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

"Tích Tuyết! !" Lạc Chấn Long nghe được giọng nói của con gái, cố sức mở mí mắt nặng nề ra, yêu thương đưa tay ra tìm kiếm đầu của cô.

Nghe được giọng nói mệt mỏi của ba, nước mắt của Lạc Tích Tuyết càng tuôn ra.

Ở trong mắt cô ba vẫn là người đàn ông đội trời đạp đất, mặc dù uy nghiêm nhưng từ ái, làm sao lại bất hạnh bị mắc bệnh ung thư như vậy?

"Tích Tuyết, sao lại khóc?" Lạc Chấn Long vỗ lưng cô, ấm giọng an ủi,"Người lúc nào đó rồi sẽ chết, Tuyết Nhi, phải kiên cường. Ba ba không thể sống cùng con cả đời ."

"Ba, ba sẽ không chết , bác sĩ nhất định có thể chữa khỏi cho ba!" Lạc Tích Tuyết cúi người, gắt gao ôm ba mình.

Người nào cũng biết cha mẹ không thể sống với mình cả đời, nhưng thường thường, đứa con có hiếu cũng không thể cả ngày quấn lấy cha mẹ mình, muốn tự mình học tập, sự nghiệp, vợ chồng, con cái. Đến khi cha mẹ già rồi, thật sự phải rời khỏi, mới cảm thấy hối hận, sớm biết, lúc trước nên ở bên cạnh bọn họ nhiều hơn.

”Đứa ngốc, đã lớn như vậy rồi, còn khóc!” Lạc Chấn Long vuốt ve mặt cô, nghiêm túc nói: ”Ba bị ung thư giai đoạn cuối, chỉ sợ không còn bao nhiêu thời gian, lần trước ba nói với con chuyện đó, con nghĩ như thế nào?”

”Chuyện đó?” Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, lau nước mắt.

Lạc Chấn Long kiên nhẫn nói với co: ”Không phải là ba hỏi con, còn muốn cùng Tiếu Vũ Trạch ở chung một chỗ không? Cậu ta đã ra nước ngoài, mấy ngày nay không có liên lạc với con, trước hết thì qua lại với nhau. Nếu con muốn đi, ba có thể giúp con sắp xếp đi nước ngoài học đại học, sau này con đi theo Vũ Trạch, ba cũng yên tâm.”

”Nhưng mà, hiện tại ba bị bệnh nghiêm trọng như vậy, sao lúc này con có thể rời khỏi ba được?” Lạc Tích Tuyết liều mạng lắc đầu, kiên quyết không chịu.

”Tuyết Nhi đã trưởng thành, sớm hay muộn cũng phải lập gia đình, ba không thể chăm sóc con cả đời, có người đàn ông thực lòng yêu con ở bên cạnh chăm sóc con, ba có chết cũng có thể nhắm mắt, đi cùng Tiếu Vũ Trạch đi, ba tin tưởng cậu ta sẽ mang lại hạnh phúc cho con .” Lạc Chấn Long bình tĩnh nói rõ , trong mắt tràn đầy yêu thương.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết một trận cảm động, cô cho rằng ba vẫn xem nhẹ mình, thật không ngờ ba đúng là đã vì tương lai của cô mà suy xét cẩn thận như vậy.

”Cám ơn ba.” Cô nén nước mắt trong mắt, cảm kích gật đầu.

Lúc này, mẹ kế cùng bác sĩ tiến vào phòng bệnh.

”Tích Tuyết, con nhường chỗ một chút, để bác sĩ kiểm tra thân thể cho ba con.” Lam Thư Đình căn dặn lưu loat .

”A.” Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, vừa định lui qua một bên, bàn tay mềm lại bị Lạc Chấn Long nắm.

”Trong ngăn tủ thứ hai bên tay trái ở thư phòng của ba, có một số giấy chứng nhận tài sản con hãy ký tên vào, con về nhà lấy liền rời khỏi, càng nhanh càng tốt!” Lạc Chấn Long lo lắng nhắn nhủ lại.

Lạc Tích Tuyết ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù biết bản thân không nên rời khỏi ba vào lúc này, nhưng đây là tâm nguyện của ba trước khi chết, huống chi ba vừa chết, toàn bộ Lạc gia sẽ rơi vào trong tay em trai, cô phải bảo vệ tốt phần di sản mà ba đã giữ lại cho cô, bởi vì những thứ đó đều thuộc về mẹ.

130. Chương 130: Sao Đọa Rồi Sao, Lạc Đường Rồi Sao?

edit : babynhox

Gió đêm phất phất, gian phòng cực kỳ yên tỉnh, chỉ có gió âm thanh sàn sạt của gió nhẹ thôi bay màn tơ ở cửa sổ sát đất.

Lạc Tích Tuyết tắm rửa xong, thay áo ngủ nằm ở trên giường, nhưng hoàn toàn không có buồn ngủ. Trong đầu không ngừng suy nghĩ lời nói của ba, còn có chuyện Trì Nhược Huân có thai.

Tòa biệt thự cô cũng không ở nổi nửa, phải đổi nữ chủ nhân mới thôi. Cho dù em trai không thích Trì Nhược Huân nữa, nhưng cô ta đã có con với hắn, thế nào hắn cũng sẽ giữ cô ta bên người .

Chẳng trách từ sau khi cô xuất viện, Lạc Thiên Uy cũng không có chạm vào cô, thì ra là bởi vì hắn đã có niềm vui khác, làm sao có thể muốn mình chứ?

Cô vừa không hiểu lời nói vừa không biết nhìn sắc mặt hắn, cũng không thành thạo và vui vẻ khuất phục, cô gái Trì Nhược Huân kia vừa nhìn liền biết chính là bộ dáng yêu mị thấu xương, khẳng định cô ta sẽ dễ dàng làm vui lòng đàn ông?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lạc Tích Tuyết giống như bị tạt acid sunfuric, đau đớn đang ăn mòn suy nghĩ của cô, cô đau lòng, dằn vặt, chịu đủ loại hành hạ.

Cửa bòng bỗng nhiên mở ra, tiếng bước chân trầm ổn bước đi đến.

Lạc Tích Tuyết khẩn trương nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bên cạnh giường lớn phút chốc bị lõm xuống, bỗng chốc mùi hương mạnh mẽ đặc biệt của đàn ông vây quanh cô.

Cho dù không mở mắt, cô cũng biết người đến là ai, chỉ là suy nghĩ đến chuyện của hắn cùng Trì Nhược Huân, theo bản năng Lạc Tích Tuyết cũng sẽ không để ý tới hắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy đã vươn tay ôm cô, hắn tựa đầu đặt ở bên gáy cô, cái mũi ngay thẳng không ngừng vuốt ve da thịt nhẵn nhụi nhạy cảm ở xương quai xanh của cô, hơi thở nóng bỏng mang theo tiếng nói trầm thấp ái muội ở bên tai vang lên: "Tích Tuyết, tôi rất nhớ em."

Trong khoảng thời gian này hắn có khá nhiều việc, phải thường đi công tác nước ngoài, trời mới biết trong lòng hắn âm ĩ nhớ cô như thế nào, không có cô ở bên cạnh mình mấy ngày này, cơm nuốt không trôi, ăn mà không biết mùi vị!

Thân thể Lạc Tích Tuyết theo bản năng cứng đờ, cảm nhận được nóng bỏng của hắn để giữa hai đùi mình, cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhớ tới hình ảnh ô uế của hắn cùng Trì Nhược Huân dây dưa với nhau, cô không cách nào bình tĩnh hòa nhã tiếp nhận đụng chạm của hắn, sẽ khiên cho cô cảm thấy bản thân mình cực kỳ bẩn, cô không phải là đồ chơi của hắn„ dựa vào cái gì hắn đụng chạm người phụ nữ khác, vẫn còn tới trêu chọc cô?

"Lấy cái tay bẩn thỉu của anh ra!" Cô chán ghét khiển trách.

Lạc Thiên Uy bị lửa giận của cô khiến cho không hiểu gì cả, hắn kinh ngạc nhìn cô, hoang mang truy hỏi: "Tích Tuyết, em làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái rồi hay không? Đã một thời gian thật dài tôi không có đụng vào em, thật sự rất nhớ em!"

Trước kia mỗi ngày có thể nhìn thấy cô, hắn còn có thể an ủi bản thân, miễn cưỡng đè nén dục vọng. Nhưng hiện tại vài ngày không thấy, dục vọng muốn cô liền giống như nước lũ tràn ra, quả thực nhanh đến mức không thể cản!

Khóe miệng Lạc Tích Tuyết thoáng hiện lên cười lạnh: "Nhớ tôi? Không phải anh rất bận rộn sao?"

"Tích Tuyết, em trách tôi không thời gian bên cạnh em sao?" Lạc Thiên Uy thấp giọng thở dài, vội vàng giải thích: "Gần đây có rất nhiều việc, tôi thật sự không thoát thân, những chuyện này qua đi, tôi đưa em đi nước ngoài du lịch, có được hay không?"

Lạc Tích Tuyết khẽ hừ một tiếng, khóe miệng chứa tia châm biếm, hắn đương nhiên sẽ bề bộn nhiều việc, chỉ sợ không phải là bận công tác, mà là bận xông lên giường Trì Nhược Huân, bằng không sao cô ta có thể mang thai?

Hiện tại cô không bội phục em trai cũng không được, muốn giữ tình cảm với cô, còn làm chuyện như vậy với người phụ nữ khác, ở giữa hai người phụ nữ, hắn không mệt mỏi sao?

"Dù sao, mặc kệ anh làm gì, tôi cũng không muốn hỏi." Cô tức giận quay mặt qua chỗ khác, giữa con ngươi chợt lóe lên chán ghét.

Toàn bộ đều lọt vào trong mắt Lạc Thiên Uy ——

Cái người phụ nữ này dám ghét bỏ hắn? Tim Lạc Thiên Uy bắt đầu run rẩy, theo bản năng hắn dựa sát vào, vươn tay ra, muốn ôm cô vào lòng, Lạc Tích Tuyết lại giống như là hoảng sợ đẩy hắn ra, lập tức trốn thật xa!

"Vì cái gì muốn né tránh tôi? Em có biết tôi có bao nhiêu nhớ em không? Chết tiệt, em lại đây cho tôi, ta nhớ em sắp phát điên rồi!" Lạc Thiên Uy đe dọa, không kịp chờ đợi muốn ôm ấp cô, trong mắt còn đan xen khát vọng.

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết trong veo mà lạnh lùng nhìn hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bi thương gay gắt cùng trào châm biếm: "Lạc Thiên Uy, anh không cần giả vờ, hư tình giả ý của anh chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm. Tôi còn tưởng anh sẽ tôn trọng tình cảm của mình, không nghĩ tới anh thật sự là làm tôi

quá thất vọng rồi, đã có người phụ nữ khác, anh nên đối xử tốt với cô ấy mới đúng, vì cái gì vẫn còn dây dưa với tôi không rời?"

Lạc Thiên Uy ngừng một chút, mày xoắn xuýt nhăn lại: "Tôi có người phụ nữ khác? Tích Tuyết, cầu xin em có thể không suy nghĩ lung tung được không? Trừ em ra làm sao tôi còn có thể có những người phụ nữ khác? Em như vậy là áp đặt tội danh lên người tôi? Chẳng phải tôi đã oan uổng rồi sao?"

Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng nói ra tên Trì Nhược Huân, có thể tưởng tượng, cô không có chứng cứ rõ ràng, cho dù nói cũng không chắc chắn Lạc Thiên Uy sẽ thừa nhận, huống chi cô cũng đồng ý với Trì Nhược Huân sẽ không nói .

"Hừ!" Cô chỉ là hừ lạnh một tiếng, xoay người nằm xuống, căn bản không muốn lại để ý đến hắn.

Lạc Thiên Uy nhìn vẻ mặt của cô đối với mình tránh không kịp, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại tức giận, vì cái gì cô luôn luôn khư khư cố chấp, kết luận bừa? Đối với mình, một chút tin tưởng cô cũng không có sao? Hắn có cô, thì người phụ nữ khác ở trong mắt hắn chỉ là gió thổi mây trôi, căn bản là hắn nhìn mà như không thấy!

"Mặc kệ tôi có cái bao nhiêu người phụ nữ, tôi chỉ để ý một mình em, người có thể tác động hết thảy tình cảm của tôi chỉ có một mình em." Lạc Thiên Uy không chuyển mắt nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, gằn từng chữ.

Trong mắt hắn chớp động ngọn lửa cướp đoạt nguy hiểm, đột nhiên hắn cúi người tới, bắt lấy bả vai Lạc Tích Tuyết, cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Hôn môi, đầu lưỡi khiêu khích, lướt qua, tràn ngập khát vọng mê hoặc.

Si mê quấn quýt đầu lưỡi của cô, vuốt ve, liên tục quấn sâu vào cổ họng cô.

Cảm giác ẩm ướt tê dại, khiến cho đầu óc và thân thể Lạc Tích Tuyết đều tê dại, có một ý nghĩ thôi thúc muốn ôm hắn. Nhưng một chút lý trí còn lại khiến cô cắn chặt răng, quật cường không cho lưỡi của hắn xâm nhập.

Nhưng đầu lưỡi nóng bỏng của Lạc Thiên Uy lại linh hoạt lướt qua gương mặt cô, liếm hôn vành tai mẫn cảm của cô, sau cùng ngậm trong miệng, dùng kỹ xảo trêu đùa ngậm mút , mà bàn tay ấm áp của hắn đã rời khỏi eo cô, dao động đến trước ngực cô, cởi bỏ từng cúc áo của cô.

"Không cần!" Cảm nhận được ý đồ của hắn, Lạc Tích Tuyết kinh hãi mở mắt ra, theo phản xạ cô hé miệng, muốn hô to.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, loại xâm nhập này làm cho trong lòng cô rất bất an,nhưng thân thể lại rất hưng phấn khát vọng , cô có thể cảm giác được thân thể mình có bao nhiêu khát vọng.

Trời ạ, cô lại khát vọng hắn như vậy, chẳng lẽ cô cũng đã sa đọa rồi sao? Bị lạc rồi sao?

131. Chương 131: Quấy Rầy, Các Người Cứ Tiếp Tục

Editor: Trâm Trần

Chiếc lưỡi điêu luyện của Lạc Thiên Uy không bỏ qua một ngõ ngách nào trong miệng của Lạc Tích Tuyết, không chút kiêng kỵ mà chiếm đoạt dường như muốn chạm đến linh hồn của cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy không khí trong lồng ngực như bị hút đi, không kiềm hãm được bản thân mà rên lên một tiếng, cô ưỡn sống lưng, gương mặt đỏ ửng, đôi hàng mi nhẹ nhàng lay động.

Nhìn phản ứng thẹn thùng của cô như vậy thì trong thân thể của Lạc Thiên Uy máu như chảy ngược lại, nụ hôn của anh càng ngày càng trở nên nóng bỏng hơn giống như muốn gặm nuốt cô, hoặc như muốn hoà tan cô vào trong cơ thể của anh, cậy mạnh mà dây dưa.

Trong đầu cô giờ phút này chỉ còn là một mảng hôn mê, chớp mũi đều là hương vị đặc trưng của người đàn ông trước mặt này, cô căn bản không biết giờ phút này phải làm cái gì nữa, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, da thịt mỗi khi đụng chạm với anh là như muốn thiêu đốt.

Nụ hôn của anh lúc này mới dời xuống chiếc cổ trắng ngần của cô, lần xuống xương quai xanh gợi cảm, ngón tay xinh đẹp thon dài bắt đầu tuỳ ý vuốt ve cơ thể nhỏ nhắn của cô, một đường trượt xuống.

Cảm thấy trước ngực có cảm giác mát lạnh Lạc Tích Tuyết không tự chủ được khẽ rùng mình một cái, áo ngủ không biết đã bị người đàn ông trước mặt này thoát đi khi nào.

Bàn tay không an phận của anh từ từ dời lên trên, ở một nơi an tĩnh như thế này lại là ban đêm cô càng thêm nghe rõ tiếng thở gấp của anh. Thân thể nhạy cảm của cô bị anh trêu chọc khó có thể kiềm chế mà phát ra từng trận dậy sóng, trải qua nhiều lần triền miên như vậy Lạc Thiên Uy rõ ràng đã nắm được những điểm mẫn cảm trên thân thể của cô, anh còn cố ý ở những nơi mẫn cảm đó mà dao động qua lại, chọc cho cô run lên mà bật ra tiếng rên rỉ nghe như có như không.

Bàn tay quái ác lại một đường đi tới xương quai xanh nhưng dần dần anh hạ đầu xuống, ngay tại vị trí xinh đẹp này mà nhẹ cắn đưa tới cho cô tiếng rên rỉ thật thấp. Trên mặt của Lạc Tích Tuyết giờ phút này đã là một mảng xuân tình, Lạc Thiên Uy nâng khoé môi lên, ở bên tai của cô thở ra không khí nóng, thanh âm thật thấp nói:"Tích Tuyết, không bằng chúng ta làm đi".

"A!" Thân thể của cô trong nháy mắt căng thẳng, không nhịn được kêu lên một tiếng rồi đẩy anh ra, trực tiếp cự tuyệt:"Không được!"

"Tích Tuyet của anh không thành thực nha!" Lạc Thiên Uy khẽ nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười yêu mị, đùa giỡn cô nói:" Đều ướt cả rồi? Còn nói là không muốn?"

"Tôi không có, Ưm" Lạc Tích Tuyết còn muốn cãi lại nhưng Lạc Thiên Uy đã cúi đầu hôn lên môi của cô, vội vã hôn, nhất thiết quấn quanh. Thân thể của cô lại một trận run rẩy, loại kích thích mãnh liệt này làm cho dục vọng vốn đã được kiềm chế trong người cô một lần nữa lại thức tỉnh, cô níu lấy cái chăn ở phía dưới, trong lòng mâu thuẫn vô cùng.

Lạc Thiên Uy si mê nhìn bộ dáng mê người của cô, bắt đầu thoát đi quần áo của cả hai để cho bọn họ càng thêm gần sát. Dần dần, cô bị anh trêu đùa mà cả người lại run rẩy, bốc cháy lên, cô bắt đầu bị lạc trong nụ hôn của anh.

Đang lúc ấy thì một giọng nói trầm thấp vang lên:"Thiếu gia, nơi này còn có mấy phần tài liệu chờ người đến xử lý đấy ạ".

Mặc Cảnh trực tiếp đẩy cửa vào, không thể ngờ lại thấy được một màn ướt át như vậy. Lúc này Lạc Tích Tuyết không một mảnh vải bị Lạc Thiên Uy áp ở dưới thân, bọn họ tứ chi quấn lấy nhau, toàn thân cô phiếm hồng, hình như bọn họ chuẩn bị đến bước mấu chốt nhất nhưng không may lại bị Mặc Cảnh không thức thời xông vào cắt đứt.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người tới, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch nhịp tim đập càng ngày càng nhanh, cô không nghĩ tới Mặc Cảnh lại không gõ của mà trực tiếp vào như vậy.

Mặc Cảnh không thể nào dời tâm mắt đang ở trên người của Lạc Tích Tuyết mà dời đi được, vóc người của cô đầy đặn mê hoặc, tản ra mùi vị đủ đê đầu độc bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới này, để cho nhiệt lưu trong bụng dưới của hắn lập tức xông lên.

Qua một lúc lâu, anh mới hung ác bấm ngón tay của chính mình cố gắng bình phục lại tâm tình lấy lại tinh thần nói:"Ngại quá, quấy rầy, các người cứ tiếp tục đi!"

Nói xong, anh nhanh chóng chạy tra khỏi cửa đóng cửa lại trước khi cơn tức giận của Lạc Thiên Uy bùng nổ.

Ra tới bên ngoài biệt thự gió đêm thổi lạnh lẽo cũng không thể làm cho tâm tình của anh bình yên lại được. Chỉ cần nghĩ đến gương mặt thanh lệ tuyệt luân cùng vóc người hoàn mỹ như thế anh cũng cảm thấy một hồi miệng đắng lưỡi khô.

Khó trách thiếu gia cả ngày chi muốn ở cùng cô, căn bản không đụng đến bất kỳ người đàn bà nào khác, lại càng không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, người con gái như cô đối với đàn ông mà nói là không có cách nào kháng cự, dĩ nhiên dù có muốn cũng không được, vô luận như thế nào thì cũng chỉ là đem đau khổ ình mà thôi.

Tròng mắt của Mặc Cảnh hiện ra khát vọng khó kiềm nén, anh cũng muốn nếm thư chút hươn vị thuộc về cô chỉ tiếc cô lại là người phụ nữ của thiếu gia, anh là một người trung thành nên không thể nào có ý định như vậy được.

"Thế nào? Vẫn còn dư vị đối với chuyện vừa rồi sao?" Chợt có bóng dáng của người từ phía sau đi tới.

Mặc Cảnh kinh ngạc quay đầu, thấy người đến là Trì Nhược Huân lại quay trở lại sự lạnh lùng như ban đầu. Mới vừa rồi chính là cô ta cho anh biết thiếu gia đang ở một mình trong phòng đó nên anh mới không kiêng nể gì mà xông vào như vậy nhưng ai biết được nơi ấy thiếu gia đang cùng Tích Tuyết một màn dây dưa.

"Cô cố ý cho tôi thấy sao?" Anh híp mắt lại, Trì Nhược Huân quả ghê tởm dám tính kế với anh.

Khoé môi của Trì Nhược Huân hiện lên một nụ cười lạnh:"Chẳng lẽ thân thể của cô ta không đẹp sao? Anh nên cảm ơn tôi mới đúng nêu như không có tôi trợ giúp thì anh có được thấy hình dạng mê người của cô ấy như vậy không đây?"

Mặc Cảnh nắm chặt tay lại thành quyền, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm cô ta:"Cô muốn làm cái gì?"

Trì Nhược Huân cười cười, chậm rãi nói:"Tôi chỉ muốn hợp tác với anh thôi!"

"Hợp tác?" Mặc Cảnh hừ lạnh một cái, thanh âm không giấu được sự khinh bỉ cùng coi thường "Tôi với cô có gì để hợp tác? Nực cười!"

Trì Nhược Huân nhịn xuống khiêu khích cùng ngạo mạn của Mặc Cảnh, chỉ là con mắt chống lại anh:"Mặc Cảnh, không nên nói sớm như vậy, ít nhất tôi với anh có chung mục đích, chúng ta đều hy vọng hai người bọn họ không ở chung một chỗ với nhau đúng không?"

Vẻ mặt của Mặc Cảnh lạnh nhạt nói:"Tôi biết cô yêu thiếu gia, trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ bọn họ nhưng tại sao cô lại hợp tác với tôi?"

"Không phải anh cũng có ý nghĩ độc chiếm Lạc Tích Tuyết sao?" Trì Nhược Huân cười lạnh nói, cô đã sớm thấu lòng của Mặc Cảnh:" Đừng nói với tôi là anh chỉ xem cô ấy như chủ nhân để hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu gia giao cho, anh mỗi lân phụng mệnh bảo vệ cô ta là cứ xem cô ta như nữ thân trong lòng mà dốc lòng bảo vệ, đừng cho là tôi không nhìn ra? Chỉ là tôi tò mò là nếu thiếu gia biết anh mơ ước người đàn bà của thiếu gia thì sẽ có hậu quả như thế nào?"

"Câm miệng!" Con ngươi âm lãnh khiễn trách, khẽ cắn răng hỏi:"Cô đến tột cùng là muốn tôi hợp tác chuyện gì?"

132. Chương 132: Ý Loạn Tình Mê Trong Phòng Tắm

Edit : babynhox

Trong phòng, không khí cực kì cứng nhắc.

Trong ngực Lạc Thiên Uy có dòng lửa giận đang bốc cháy , hắn không cho phép bất cứ người đàn ông nào mơ ước tới người phụ nữ của hắn, đương nhiên bao gồm thuộc hạ của hắn.

Nhưng vừa rồi Mặc Cảnh nhìn thân thể của Lạc Tích Tuyết, vẻ mặt vừa kinh ngạc lại vừa ham muốn, thật sự khiến cho hắn cực kỳ khó chịu!

Người phụ nữ của hắn chỉ có thể là của hắn, thân thể cũng chỉ có thể ột mình hắn nhìn, một mình hắn mò mẫn!

Lạc Tích Tuyết nhìn thấy trong mắt em trai đang đè nén lửa giận, lo lắng hắn sẽ làm ra chuyện gì không thể khống chế được, vội vàng đẩy hắn ra, nhảy xuống giường : "Tôi đi tắm trước!"

Nhìn cô vội vàng nói xong câu đó, dường như là bỏ chạy, trong lòng Lạc Thiên Uy càng không vui hơn, cùng hắn đơn độc một chỗ lại khiến cho cô né tránh muốn chạy trốn như vậy?

Chỉ tiếc hắn sẽ không cho cô cơ hội này, bởi vì cô đã đốt lửa của hắn, một khi đã như vậy, thì cô phải có trách nhiệm dập tắt.

Lạc Thiên Uy cũng nâng bước đi theo, đuổi theo hướng của Lạc Tích Tuyết.

Trong phòng tắm, dưới ánh đèn ảm đạm, sương mù dày đặc, bao phủ một bầu không khí ám muội kiều diễm.

Lạc Tích Tuyết cởi bỏ quần áo trên người, nhắm mắt nằm ở bên cạnh bồn tắm nghỉ ngơi, mặc cho nước ấm trong bồn đắm chìm toàn thân da thịt của cô, giảm bớt thần kinh mệt mỏi và căng thẳng của cô.

Tóc đen như thác nước rải rác ở trong nước, giọt nước sáng trong rơi xuống dạ thịt trắng nõn trơn bóng, êm dịu chảy theo đường cong lung linh, toát ra ánh sáng tươi đẹp.

Trong bồn tắm tí tách tiếng nước chảy, Lạc Tích Tuyết nhắm mắt nghĩ ngơi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tự nhiên cửa phòng tắm mở ra, Lạc Thiên Uy đi tới.

Vòng eo mảnh khảnh, thân thể mềm mại cùng hai chân tuyệt mỹ cuộn tròn, giống một pho tượng điêu khắc tinh xảo tuyệt mỹ, tản ra vẻ đẹp lay động khiến lòng người run sợ.

Theo bản năng hô hấp của Lạc Thiên Uy cứng lại, cái nào đó ở hạ thể lại bắt đầu rục rịch, hắn bước đến gần lạc Lạc Tích Tuyết, ánh mắt nóng bỏng luôn luôn nhìn trên thân thể cô.

Cảm giác được có người nhìn chằm chằm mình, Lạc Tích Tuyết nghi ngờ mở mắt ra, quay đầu liền nhìn thấy Lạc Thiên Uy đã cởi áo khoác, đang mặc một bộ áo tắm đứng ở trước mặt cô.

"A a" Lạc Tích Tuyết hoảng sợ hét lên một tiếng, lập tức từ trong hồ đứng lên, ý thức được bản thân mình không có mặc quần áo, cô lại thét một tiếng chói tai, vội vàng lùi thân thể về trong bồn tắm.

"Ha ha, Tuyết Nhi không phải là em chưa từng thấy qua thân thể của tôi, sao lại giật mình như thế?" Lạc Thiên Uy nhàn nhạt kéo môi mỏng, nét mặt thoáng hiện tươi cười làm trò ác, nói xong, hắn đã bắt đầu cởi bỏ áo áo tắm của hắn.

"A, anh ra ngoài!" Lạc Tích Tuyết kinh hoảng không biết làm phải sao, quần áo của cô để trên tủ ở xa, cô không với tới, mà Lạc Thiên Uy lại cởi quần áo ra đi về phía cô, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hắn lại muốn nhìn lén cô tắm rửa sao?

"Tôi cũng cần phải tắm!" Lạc Thiên Uy tà mị mà chớp mắt sáng, vừa nhấc chân muốn bước vào bồn.

"Không cần, tôi tắm xong, đi ra ngoài trước." Mặt Lạc Tích Tuyết đỏ bừng, khẩn trương đứng lên, muốn nhường chỗ cho hắn.

Mái tóc dài mà xinh đẹp thanh tú khoát lên trên vai, lộ ra da thịt trắng nõn trơn bóng, tuy là cô kiên trì ở trong bồn tắm không ra, nhưng cũng bị hắn thấy hết, dù sao ở trong bồn tắm vẫn an toàn hơn cùng hắn ở một chỗ, dù sao thân thể của cô hắn cũng đã thấy hết.

"Tích Tuyết, em thật đẹp!" Phía sau truyền đến tiếng than thở của Lạc Thiên Uy , ánh mắt sâu xa giống như đại dương: "Đẹp đến mức khiến cho tôi hận không thể lập tức ăn em ngay chỗ này!"

Mặt Lạc Tích Tuyết lập tức đỏ bừng đến tận cổ.

Cô nóng lòng muốn chạy trốn khỏi ánh mắt nóng bỏng của hắn, không ngờ đi quá nhanh, lại bị trượt chân, cả người ngã về sau.

Xuất phát từ bản năng, cô đưa tay bắt lấy cái gì đó, lại nghe thấy....một tiếng gầm nhẹ của đàn ông.

Giương mắt nhìn qua, lúc này cô mới phát hiện, cô cầm lấy là chính là cái kia của hắn —— Vật cứng!

Nóng quá, nóng quá, lại căng ra nửa! ! !

Bị dọa sợ nên sắc mặt cô đỏ bừng, khẩn trương buông lỏng tay ra.

Vốn tưởng rằng sẽ trượt chân tráng lệ, không ngờ bị Lạc Thiên Uy kéo tới, theo bản năng Lạc Tích Tuyết vùng vẫy, tay lại không nắm chặt, cùng hắn ngã quỵ tiến vào bồn tắm.

Lúc này, bọt nước văng khắp nơi, trên người hai người đều đã ướt hết.

Lạc Tích Tuyết đập hai cái vào nước, lập tức xoay người đứng lên, vừa định rời khỏi, lại bị người đàn ông phía sau nhanh tay ôm lấy eo của cô.

"Em thật sự là một người phụ nữ ngốc!" Lạc Thiên Uy nghiêng người để sát vào mặt cô, giọng nói hỗn loạn hài hước.

Mặt Lạc Tích Tuyết lại đỏ lên, nhịp tim lại tăng nhanh.

"Buông!" Cô vội vả muốn thoát khỏi hắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy lại ôm chặt hơn, dường như vẫn chưa có y muốn thả cô ra.

Đột nhiên một tay của hắn chặn ngang trước ngực Lạc Tích Tuyết, lãnh mị nheo nheo đôi mắt tuấn tú, cười tà ác nói: "Giúp tôi tắm rửa!"

"Không cần!" Lạc Tích Tuyết không hề nghĩ ngợi liền từ chối, hắn có tay có chân vì cái gì muốn cô giúp hắn tắm? Cô cũng không phải là nữ giúp việc của hắn?

"Vậy thì cùng tắm." Trong mắt Lạc Thiên Uy chớp động ánh sáng ái muội, nhìn bộ dáng xấu hổ thẹn thùng của Lạc Tích Tuyết, hắn đã sớm muốn làm như vậy rồi.

Nói xong, hắn nặn chút sữa tắm, xoa xoa vài cái trong tay, bôi một chút lên bản thân, lại bôi lên trên người Lạc Tích Tuyết.

"Này, anh không cần quá phận!" Lòng Lạc Tích Tuyết bối rối, ra sức xoá sạch tay hắn, nhưng Lạc Thiên Uy không di chuyển chút nào, vẫn chuyên tâm xoa nắn cô .

Bọt nước lan ra từ lòng bàn tay của hắn, màu hồng phấn trong suốt, mùi hương hoa hồng bay theo gió, xoa ở trên da thịt mềm mại, đáng tiếc hương thơm bị nước ấm dội xuống, còn lại chính là lòng bàn tay nóng bỏng của hắn, dao động trên thân thể của Lạc Tích Tuyết.

Dường như cảm giác được bàn tay to của đang sờ tới sờ lui trên thân thể mình, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy từ trong thân thể của cô liên tục nóng lên, hơn nửa càng ngày càng nóng, cô ngẩng đầu lên, để cho bản thân hít thở một chút không khí mới mẻ, làm ình tỉnh táo.

Khi bàn tay hắn trượt từ cổ đến hai vài gầy, lại xoa nắn lên xuống không ổn định trước ngực cô, Lạc Tích Tuyết liền cảm thấy hô hấp không thoải mái, trái tim cũng muốn nhảy ra, cô bất an đánh vào nước, bọt nước một lần lại một lần bắn tóe lên.

Mà tay của Lạc Thiên Uy không có ngừng lại, ngược lại vòng qua ngực của cô, vuốt ve đùi của cô.

Lạc Tích Tuyết vội vàng bắt lấy tay hắn, kinh hoảng nhìn lên hắn: "Không cần, thả tôi ra!"

Lạc Thiên Uy cười mị hoặc kề sát vào mặt cô, đột nhiên ôm cô lại, trong nháy mắt, môi liền của cô chống lại hắn.

"Làm tôi cao hứng, tôi sẽ tha cho em."

Hơi thở của hai người gần gũi quấn quýt, trong không gian nhỏ hẹp, nhất là đụng chạm dễ dàng làm cho người ta ý loạn tình mê.

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Lạc Thiên Uy, giảm bớt bá khí trước kia, thay vào đó là tình cảm dịu dàng, đôi mắt đung đưa yêu mị làm người mê hoặc lòng người, giống như linh hồn của cô bị hút vào trong phút chốc.

Rốt cuốc Lạc Tích Tuyết không cách nào giữ tỉnh táo, mặt cô đỏ hồng giống như quả táo, thẹn thùng giống như có thể nhỏ ra máu

133. Chương 133: Liều Chết Triền Miên Trước Khi Biệt Ly

Editor: lovelygir262

Lạc Tích Tuyết xoay mặt sang chỗ khác, bướng bỉnh, cô không dễ dàng khuất phục như vậy, cắn chặt môi, không muốn mở miệng.

"Em thật là không ngoan a." Lạc Thiên Uy nhỏ giọng nói, khuôn mặt tuấn tú bất ngờ nghiêng lại gần, chóp mũi vô tình hay cố ý cọ cọ cô.

Lạc Tích Tuyết ngượng ngùng rủ mí mắt, Lạc Thiên Uy lại nâng mặt cô lên, hung hăng hôn lên môi cô, thưởng thức hương thơm trong miệng cô.

Răng môi kịch liệt dây dưa, hắn quấy nhiễu cô, lần nữa ra lệnh: "Gọi anh Uy!"

Lạc Tích Tuyết bị hắn hôn gần như không thở được, cô bị động thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn, có phải hay không nếu cô không gọi tên hắn, hắn cũng không định bỏ qua cho cô, cô từ trong ánh mắt hắn đọc lên được điều đó.

Nước trong bồn tắm chưa tắt, không ngừng chảy xuống, dòng nước chảy lên da thịt, thân thể hai người đều ướt nhẹp.

Lạc Thiên Uy ngưng hôn Lạc Tích Tuyết, hắn chăm chú nhìn cô. Nước cũng không thể làm giảm nhiệt độ của hai người, nhịp tim cũng tăng nhanh. Ngực hai người liên tục phập phồng, miệng thở hổn hển.

"Gọi anh Uy, mau gọi anh...Uy!" Hắn gần như không khống chế được, một lần nữa ôm Lạc Tích Tuyết vào trong ngực, đầu lưỡi không ngừng ở trên môi cô nhẹ nhàng liếm, bá đạo lại mập mờ ra lệnh cho cô.

"Uy...Uy...Uy" Cô sợ nếu không gọi hắn, hắn sẽ không khống chế được mà muốn cô, ngay cả khi kêu hắn ba tiếng vẫn không thoát khỏi, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Con ngươi Lạc Thiên Uy tối lại, hắn một tay nâng gáy Lạc Tích Tuyết, lần nữa cúi đầu hôn lên môi cô, một tay khác lần mò đi lên, vuốt ve nơi mềm mại đó.

đã che giấu

"Đừng..." Cô khó chịu thở nhẹ mấy tiếng, lý trí dần bị lạc mất, đưa tay nhỏ bé đẩy lồng ngực của hắn, đáy lòng không ngừng nhắc nhở mình, cô không thể cứ như vậy trầm luân.

Lạc Thiên Uy đột nhiên bắt lấy tay nhỏ bé của cô, càng mãnh liệt hôn cô: "Tích Tuyết, em là của anh, chỉ thuộc về một mình anh, không ai có thể từ trong tay anh cướp em đi, anh biết em cũng thích anh, giống như anh thích em vậy."

Nụ hôn của hắn tinh tế cùng tham lam che lại môi cô, hơi thở nam tính từ từ đi vào trong khoang miệng nhỏ nhắn của cô, đồng thời cũng cướp đi hơi thở của cô.

Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, muốn cầu xin hắn dừng lại, lại thấy trên mặt hắn vì kích tình mà đỏ rực, con ngươi mị hoặc đi vào lòng người.

Một tia điện trong nháy mắt, linh hồn cô dường như bị hắn bắt được, hoàn toàn mê muội trước sức quyến rũ của hắn.

Trầm luân đi, để cho cô một lần cuối trầm luân, qua đêm nay, bọn họ sẽ phải xa cách, hắn cũng thuộc về người phụ nữ khác.

Lồng ngực Lạc Thiên Uy không ngừng phập phồng, nụ hôn cuồng nhiệt từ trên môi Lạc Tích Tuyết dần đi xuống, lướt qua cổ cô, rồi đến bộ ngực mỹ lệ, tinh tế hôn mút lên da thịt mịn màng của cô.

Thân thể mềm mại trống rỗng của Lạc Tích Tuyết không ngừng run rẩy, lập tức để lộ tình cảm thật sự.

đã che giấu

Lời nói của hắn khích lệ cô, cô đưa tay vòng qua lưng hắn, không kềm được mút lấy môi hắn, mạnh dạn đáp lại.

"Tích Tuyết, anh yêu em." Cảm nhận được cô chủ động, trong lòng Lạc Thiên Uy lập tức mừng rỡ, hắn càng thêm điên cuồng hôn cô, bá đạo nhưng không mất đi sự dịu dàng, triền miên bộc lộ tình cảm.

Một trận hôn cuồng nhiệt, thế giới xung quanh giống như đang xoay chuyển, bọt nước giữa hai thân thể tràn ra, toả ra hương thơm mê người.

Lạc Tích Tuyết hoàn toàn vứt bỏ ngượng ngùng, mang cả người dựa sát vào hắn, dùng đường cong trên cơ thể mình cảm thụ đường cong trên thân thể cường tráng của hắn.

Lạc Thiên Uy gầm nhẹ một tiếng, nâng hai chân cô quàng qua eo hắn, hạ thấp người, gậy sắt nóng bỏng trong nháy mắt tiến vào cơ thể cô, để cô hoàn toàn bao bọc lại hắn.

"A..."

"Ừ..."

Ở một khắc kết hợp kia, hai người đều phát ra tiếng thở gấp, cuộc yêu vừa mới bắt đầu, hắn và cô cũng vứt đi tất cả, hơi thở mê muội hoà vào nhau.

đã che giấu

Kích tình qua đi, cô toàn thân vô lực xụi lơ trong ngực Lạc Thiên Uy, miệng nhỏ nhắn vẫn còn thở hổn hển, toàn thân ửng đỏ, hoàn toàn chìm đắm trong trận kích tình vừa qua.

"Thích không?" Lạc Thiên Uy đột nhiên từ phía sau ôm eo cô, môi mỏng khẽ hôn lên phần lưng trắng hồng của cô.

"Tôi..." Lạc Tích Tuyết hoàn hồn, trong mắt có chút do dự, nhưng tự trách nhiều hơn, cô tại sao lại có thể cùng anh xảy ra quan hệ?

"Nếu không, chúng ta thử lại một lần?" Lạc Thiên Uy mắt sáng lên, ngực trần cường tráng lần nữa đè lên thân thể Lạc Tích Tuyết.

"A? Không muốn" Lạc Tích Tuyết giật mình vùng vẫy, nhưng Lạc Thiên Uy không để ý đến phản kháng của cô, ôm cô từ trong bồn tắm lên, sãi bước đi vào phòng ngủ, đặt lên giường.

"Dù sao chúng ta cũng vừa mới làm một lần, thêm lần nữa có gì khác nhau, không bằng mấy lần cũng được." Lạc Thiên Uy áp trên thân thể cô, cùng cô khoảng cách rất gần bốn mắt nhìn nhau, hơi thở ấm áp của anh lướt nhẹ qua mặt cô, khiến cô hô hấp rối loạn.

"Anh..." Lạc Tích Tuyết mặt đỏ lên vì tức giận, mồ hôi nóng trên trán nhất thời hoá thành mồ hôi lạnh, lại nói không ra phản bác, chỉ cảm thấy người đàn ông này da mặt rất dày, luôn muốn khi dễ cô.

Lạc Thiên Uy mỉm cười giúp cô lau mồ hôi lạnh trên trán, ôm eo cô lần nữa hôn xuống, vật nam tính phía dưới cũng nhanh chóng chôn vào thân thể cô, lấp đầy đáy lòng trống rỗng của cô.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, hắn thâm tình ngắm nhìn ánh mắt cô, mang theo tình cảm nhẹ nhàng cùng quý trọng, một tay hắn chống đỡ bên người cô, một tay khác dịu dàng vuốt ve mặt cô, vùi vào giữa mái tóc cô, động tác nuông chiều.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt yêu thương của hắn, trái tim cô nhất thời run lên, cả người cũng bị hắn hoàn toàn chinh phục, chỉ muốn làm người phụ nữ của hắn.

Không che đậy, buông xuống ràng buộc, trong thời khắc này trở thành vĩnh hằng!

Hoặc giả con người đều ích kỷ, tình yêu ở trước mặt, chỉ có rung động, mới có thể làm cho con người thật sự say đắm!

"Tích Tuyết, anh yêu em, bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều không muốn mất em." Lạc Thiên Uy cúi đầu hôn lên môi cô, không chút dịu dàng tiến quân thần tốc, kịch liệt luận động.

Thân thể Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt căng thẳng, phía dưới mỗi lần anh đụng chạm thật sâu cũng giống như đi sâu vào trong đáy lòng cô, hai tay cô nắm chặt, lúc này bị loại tiết tấu vừa ngọt ngào vừa thống khổ giày vò, trầm luân.

Cô không cách nào trốn tránh, không biết là thống khổ hay là vui vẻ, chỉ cảm thấy mình ngoài người đàn ông trước mắt này, cô cái gì cũng không thể suy nghĩ, mà cũng không dám suy nghĩ.

Mặc dù trong lòng cô biết, vui vẻ thế này sẽ không có ngày mai.

Cuối cùng, sau khi trải qua triền miên dài như một thế kỷ, Lạc Thiên Uy rốt cuộc lấy được thỏa mãn trên thân thể Lạc Tích Tuyết, hắn từ từ trong thân thể cô rút ra ngoài, nhưng tay vẫn ôm eo cô, hôn lên trán cô, môi cô.

"Em thật là số kiếp của anh, mỗi lần đều làm anh cảm thấy không đủ." Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt mịn màng của cô, dịu dàng ôm cô, hôn lên gáy cô.

"Đừng như vậy, tôi mệt quá, muốn ngủ." Lạc Tích Tuyết né tránh, sợ hắn lại muốn cô, cô không thể làm gì hơn là nhanh chóng nắm lấy chăn, mang chăn trùm kín người.

"Vậy anh và em cùng nhau ngủ." Lạc Thiên Uy kéo chăn ra, tay thăm dò sau lưng cô, lưu luyến vuốt ve.

"Tôi xin anh!" Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ quay mặt đi, ai oán nhìn hắn: "Anh để tôi ngủ một chút, chỉ một chút."

Ánh mắt anh sáng rực, trên mặt không có chút dấu hiệu mệt mỏi.

Toàn thân cô đau nhức đến đáng thương, tứ chi mỏi nhừ, đầu nặng trĩu, hiện tại ngoài muốn ngủ, chính là muốn ngủ.

Hai tay Lạc Thiên Uy vòng quanh eo Lạc Tích Tuyết, đột nhiên mở miệng nói: "Tích Tuyết, chúng ta ra nước ngoài đăng ký kết hôn đi."

Ở Trung Quốc hắn không đủ tuổi kết hôn trên pháp luật, nhưng họ có thể ra nước ngoài đăng ký, cô cũng chính thức trở thành vợ của hắn.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, gả cho em trai? Làm sao có thể?

Cô không tin mở to mắt, trong chớp mắt ảm đạm xuống, sắc mặt bình tĩnh lạ thường.

"Anh thích tôi sao?" Mặc dù bọn họ không thể nào kết hôn, nhưng cô cũng biết cảm giác của hắn đối với cô, dù sao hắn cũng là người đàn ông đầu tiên của cô.

"Anh yêu em! Tích Tuyết." Lạc Thiên Uy không chút do dự trả lời, mặt cọ lên tóc cô, cực kỳ nghiêm túc nói.

"Thật sao? Anh đã từng nói qua với rất nhiều người phụ nữ?" Lạc Tích Tuyết không thể tin tưởng, chẳng qua là ở trong lòng cười lạnh, em trai mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng rất biết cách nói dối dụ dỗ phụ nữ, nếu không cũng không thể dụ dỗ Trì Nhã Huân cùng hắn lên giường và có con với hắn.

Con người Lạc Thiên Uy như có điều suy ngẫm, nghiêm túc nhìn Lạc Tích Tuyết: "Em là người duy nhất anh nói những lời này."

"Thật sao?" Lạc Tích Tuyết càng không tin, ngược lại cố ý cười hỏi: "Vậy tình yêu của anh đối với tôi duy trì bao lâu, một tuần, một tháng, hay là một năm?

"Cả đời!" Lạc Thiên Uy xoay người cô qua giữ chặt, nhìn thật sâu vào mắt cô.

"Đừng tuỳ tiện cam kết sẽ ở chung với một người phụ nữ cả đời, anh không làm được thì đừng tuỳ tiện mở miệng, cho người phụ nữ ấy hy vọng rồi lại tự tay phá vỡ hy vọng đó. Anh cảm thấy chơi vui lắm sao?" Lạc Tích Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, nắm lấy chăn trùm qua đầu mình, xoay người đi, nước mắt chảy xuống.

Lúc hắn mang nhẫn kim cương đeo vào tay cô, cô cũng đã tin tưởng hắn, nhưng cuối cùng thì như thế nào?

Hắn không chỉ có vị hôn thê, còn có con với người phụ nữ khác, giữa bọn họ không chỉ vì quan hệ chị em không thể nào, cho dù không có quan hệ cấm kỵ trói buộc, nhưng chuyện tình cảm của hắn như vậy, cô cũng sẽ không muốn!!

134. Chương 134: Cô Rời Đi Sao?

Editor: Trâm Trần

Lạc Thiên Uy ngồi dậy ánh mắt tĩnh mịch nhìn Lạc Tích Tuyết, mấy lần muốn mở miệng nói nhưng lại nuốt trở vào, cuối cùng không nhịn được nữa nói:"Tôi cho tới bây giờ cũng không tin mình có thể yêu một người con gái như vậy. Từ nhỏ em cứ như là kiếp số của tôi! Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi không cách nào chống cự lại sức hấp dẫn của em, vô luận dùng phương pháp nào thì đều muốn em trở thành người phụ nữ của tôi, là người con gái được tôi cưới hỏi đàng hoàng về làm vợ".

Lạc Tích Tuyết không phản bác anh, trải qua trận kích tình vừa rồi làm cho cô mệt mỏi đến nói không ra lời, lời nói của Lạc Thiên Uy mặc dù rất xuôi tai, nhưng trong lòng cô biết rất rõ ràng đó là chuyện không thể nào, bởi vì cô sẽ phải lập tức rời di.

Lạc Thiên Uy cũng không nói nữa, anh tin chỉ cần dùng hành động chứng minh thì một ngày nào đó cô sẽ cam tâm tình nguyện trở thành vợ của anh.

Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Mặc dù biết lời của anh sẽ không thể nào trở thành hiện thực nhưng trong lúc ngủ cô đã mơ một giấc mơ đẹp, mơ thấy cô cùng anh có cuộc sống như một đôi vợ chồng thật sự, cùng sinh hoạt, cùng ăn cùng ngủ, cùng sinh con đẻ cái, những đứa con của họ thật khấu khỉnh, cô khoác trên mình chiếc áo cưới trắng tinh cùng anh bước vào lễ đường.

Có lẽ trong tiềm thức cô tình nguyện tin tưởng anh, mặc dù biết rõ như thế nhưng cô vẫn ôm tia hy vọng trong long, mong mỏi chờ đợi.

Chỉ chờ đợi như vậy vĩnh viễn cũng không có kết quả.

Rốt cuộc vẫn là rời đi!

Ngày hôm nay, Trì Nhược Huân nói cho cô biết Lạc Thiên Uy sẽ đi nước ngoài dự một hội nghi quan trọng, cô ta sẽ đi cùng với anh, tìm cơ hội tắt điện thoại di động của anh để anh không cách nào lien lạc với những vệ sĩ bên này.

Lạc Tích Tuyết nhận được tin nhắn của cô ta thì bắt đầu ở trong phòng thu dọn đồ đạc.

Mặc kệ nói như thế nào cô cũng không thể cùng em trai mình sống cùng nhau, cô không thể sinh con, mà Trì Nhược Huân mang thai đứa bé hai người bọn họ dù hiện tại không có tình cảm thì đứa bé sinh ra sẽ giúp hai người lại gần với nhau hơn, thay vì tương lại khổ sở không bằng hiện tại nhất đao lưỡng đoạn (chặt đứt).

Anh sẽ có con của anh, sẽ có gia đình của anh, ở lại bên cạnh anh đối với anh và Trì Nhược Huân còn có đứa bé trong tương lai của họ là không công bằng.

Rời đi, cô vốn đã hy vọng điều này từ lâu rồi không phải sao?

Như đã hạ quyết tâm cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không chú ý tới sau lưng có bong dáng đang lặng lẽ hướng cô tới gần.

"Cô phải rời đi?" Một giọng nói trầm ổn vang lên, than thể của Lạc Tích Tuyết đột nhiên cứng đờ.

"Là anh?" Cô quay đầu lại, nhìn người tới là Mặc Cảnh thì hơi kinh ngạc, sau đó lại thờ phào nhẹ nhõm.

May mắn không phải là Thiên Uy! Nhưng Mặc Cảnh là hộ vệ mà Thiên Uy tin tưởng nhất phái đến bên cạnh cô đồng dạng cũng giống như là anh.

"Cô gạt thiếu gia? Len lén rời đi?" Mặc Cảnh một đôi tay ôm ngực đứng ở cửa một đôi mắt mê người nhìn chằm chằm rương hành lý trong tay của cô, chất vấn mở miệng hỏi.

Lạc Tích Tuyết do dự thật lâu, rốt cuộc quyết định không giấu giếm nữa gật đầu một cái:" Ừ".

Nếu bị Mặc Cảnh phát hiện cô cũng không muốn giải thích cái gì cả, nếu như anh ta muốn nói cho Thiên Uy biết thì cô cũng không có cách nào ngăn cản.

Mặc Cảnh bước nhanh đến phía trước, nắm cánh tay mảnh khảnh của cô lên, chất vấn hỏi:"Rời khỏi thiếu gia cô muốn đi đâu?"

“Không biết?” Mặc Cảnh híp mắt hiển nhiên không tin:”Vậy cô không muốn nói?”

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, khoé miệng xẹt qua nhất mạt chua chat, không quan tâm đến chất vấn của anh mà tiếp tục sắp xếp quần áo.

Mặc Cảnh vặn hai vai của cô qua, ánh mắt phức tạp nhìn cô:”Cô muốn đi tìm Tiếu Vũ Trạch đúng không? Cô muốn cùng hắn ta quay lại sao?”

“Tôi sẽ không đi tìm anh ấy!” Lạc Tích Tuyết trả lời rất dứt khoát.

“Không đi tìm hắn?” Mặc Cảnh ngẩn ra, vui mừng hỏi tiếp:”Tại sao lại không đi tìm hắn? Cô không phái rất thích hắn ta sao?”

Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, trong con ngươi thoáng qua ảm đạm:” Đó đã là quá khứ”.

Bây giờ Lạc Tích Tuyết cô đến thiên chức làm mẹ còn không có làm sao có thể xứng với một người cao quý như anh Vũ Trạch đây.

Cô nói với ba sẽ rời đi, cũng chỉ là muốn ba an tâm, cũng có thể thoát khỏi Thiên Uy nhưng thật sự cô không biết đi nơi nào, ít nhất cô sẽ không tìm anh Vũ Trạch.

“Cô từ nhỏ đã sống an nhàn sun sướng, rời khỏi Lạc gia cô có thể thích ứng sao?” Mặc Cảnh khó tránh khỏi âu sầu, mặc dù hôm nay hắn phát hiện đối diện với cô hắn nói nhiều hơn thường ngày.

Lạc Tích Tuyết chậm rãi nhắm mắt rồi lại mở mắt, giọng nói nghiêm túc mà kiên đinh:”Vô luận như thế nào tôi đều mong muốn được thử một lần, tôi không muốn nửa đời sau của tôi lại như một vật nuôi bị nhốt trong lồng”.

Cô không phải là sủng vật của em trai càng không phải là đồ chơi của anh, cô có tự do của cô càng có cuộc sống của cô.

Mặc Cảnh chăm chú nhìn cô:”Cô thật quyết định muốn rời khỏi thiếu gia”.

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, tựa như không ngờ Mặc Cảnh sẽ hỏi như thế, cô vẫn như cũ chấp nhất:” Ừ!”

Cô đã quyết định và sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Mặc Cảnh ngưng mắt nhìn cô, than nhẹ:” Được rồi, tôi sẽ giúp cô”.

“Cái gì? Anh giúp tôi?” Lạc Tích Tuyết lấy làm kinh hãi, quả thật không thể nào tin được.

Mặc Cảnh không phái tuyệt đối trung thành với Thiên Uy hay sao? Tại sao hắn lại giúp cô?

“Tôi sẽ giúp cô rời đi nhưng cô phải đồng ý với tôi một chuyện, đó là cô phải ở chỗ của tôi” Con ngươi của Mặc Cảnh khoá chặt cô.

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết cứng đờ:”Anh nói cái gì?”

“Dù sao cô cũng không có nơi nào để đi không bằng tới ở chỗ của tôi, sau này hãy tính tiếp, như thế nào?” trên mặt của Mặc Cảnh thật khó tìm được một nụ cười dịu dàng như vậy, trong long của anh đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Lạc Tích Tuyết quả thật bị doạ sợ hết hồn, cô chưa bao giờ nghĩ tới, Mặc Cảnh đối với cô lại có phần tâm tư này? Là bắt đầu từ lúc nào?

Nhìn thấy sự do dự của cô trong long của an xẹt qua nhất mạt bi thương, anh thở dài cùng với cô bảo đảm nói:”Cô yên tâm, không có sự cho phép của cô tôi sẽ không cưỡng chế cô bất cứ cái gì cả. Dù sao tôi cũng sẽ rời khỏi nơi này nên tôi sẽ dẫn cô đi chỉ là cho cô them một cơ hội để lựa chọn mà thôi”.

“Chỉ là cho tôi cơ hội lựa chọn sao? Nếu như tôi muốn rời khỏi anh sẽ tuỳ thời mà bỏ qua cho tôi sao?” Lạc Tích Tuyết không yên long hỏi, cô khong muốn sống mà cứ như ở trong tù, từ nhà tù này lại nhảy sang nhà tù khác.

“Bất cứ lúc nào cô muốn, tôi sẽ không hạn chế sự tự do của cô”. Mặc Cảnh nghiêm túc trả lời, vươn tay muốn vuốt mặt của cô nhưng lại bị cô kinh hoảng né tránh.

"Được rồi, tôi đồng ý đi theo anh, nhưng anh tốt nhất hãy tuân thủ lời hứa của mình, nếu không tôi sẽ chạy trốn tiếp". Lạc Tích Tuyết cảnh cáo, nhưng trong long cô hiểu rõ rằng nếu như rời đi khỏi Mặc Cảnh thì cô cũng không có nơi nào để đi.

Ăn xong cơm trưa, Mặc Cảnh đánh lừa bọn hộ vệ, tự mình lái xe đưa cô tới sân bay. Lúc này có mấy người áo đen lên đón:"Cô là tiểu thư Lạc Tích Tuyết?"

135. Chương 135: Rốt Cuộc Cùng Thoát Khỏi Ác Ma

Editor: Trâm Trần

"Các người là?" Nhìn đám người áo đen này, long của cô đột nhiên chấn động, bọn họ không phải là do Lạc Thiên Uy phái tới đưa cô về chứ?

Một trong số những người áo đen đó tiến lên đưa danh thiếp ra, giới thiệu thân phận:"Chúng tôi là do lão gia phái tới hộ tống tiểu thư rời đi".

Thì ra là người của ba, Lạc Tích Tuyết thở nhẹ trong long "Tôi là Lạc TÍch Tuyết, xin hỏi chúng ta bây giờ có thể đi được chưa?"

"Vâng!" Người áo đen cung kính gật đầu một cái, dẫn Lạc Tích Tuyết rời đi.

Lạc Chấn Long an bài bãi đậu máy bay rất bí mật, phía trước trừ có một chiếc máy bay tư nhân thì còn có hơn 10 người hộ vệ.

Bọn họ nhận lấy hành lý của cô, bảo vệ cô lên máy bay cũng chặn Mặc Cảnh lại.

"Xin lỗi, vị tiên sinh này, Lạc lão gia có phân phó là chỉ đưa một mìn tiểu thư đi mà thôi". Hộ vệ mặc áo đen sắc mặt nghiêm nghị nói.

Ánh mắt của Mặc Cảnh loé lên, cũng không nói them cái gì nữa, mà là đi thẳng tới bên người của Lạc Tích Tuyết.

"Cô ngồi rời đi trước tôi sẽ phái người sang bên kia tiếp ứng" Thanh âm của anh mang theo sự dịu dàng khó thấy.

"Được" Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, nói tạm biệt anh.

Máy bay chậm rãi cất cánh, càng ngày càng rời xa mặt đất. Từ trên máy bay nhìn xuống, nơi mà cô được sinh ra, lớn lên, nơi đã cho cô biết bao nhiêu niềm vui cùng nỗi buồn giờ phút này chỉ nhỏ như long bàn tay vậy.

Rời đi? Rốt cuộc cũng được rời đi! Mặc dù trong long có muôn vàn cảm xúc nhưng vẫn phải nói lời tạm biệt.

Tạm biệt, Lạc Thiên Uy!

Trong long vô cùng sầu não, chỉ có thể cắn cánh môi ngăn không cho nước mắt đang tràn đầy hốc mắt chảy xuống.

Về phần Lạc Thiên Uy đang họp ở Mỹ luôn cảm thấy thấp thỏm, bất an, không thể nào tập trung được, tâm run rẩy đáng sợ, làm cho anh cảm thấy hết sức lo lắng.

Bước ra phòng họp anh nhanh chóng cầm điện thoại gọi cho Mặc Cảnh nhưng không ngờ điện thoại bị tắt máy từ lúc nào.

"Trì Nhược Huân, chuyện gì đang xảy ra?" trong mắt Lạc Thiên Uy hiện lên hoài nghi, điện thoại của anh chưa bao giờ vô duyên vô cớ mà tắt máy như vậy.

Trì Nhược Huân trấn định cười một tiếng, nhận lấy điện thoại di động của anh, nói xin lỗi:"Thật xin lỗi, Thiên Uy tại ngày hôm qua vội quá nên quên giúp sạc điện thoại cho anh".

"Làm cái gì? Điện thoại di động của cô đâu cho tôi mượn" Lạc Thiên Uy nhíu mày hiển nhiên không vui.

Trì Nhược Huân do dự lấy điện thoại đưa cho Lạc Thiên Uy, thấy anh nhấn số gọi cho Mặc Cảnh thì long của cô hơi yên tâm lại.

Xem ra tìm Mặc Cảnh để hợp tác cô quả nhiên đã tìm đúng người, người được Lạc Thiên Uy tin tưởng nhất quả nhiên là Mặc Cảnh.

"Mặc Cảnh, bên đó có chuyện gì xảy ra không? Cô ấy có khoẻ không?"

"Thiếu gia xin cứ yên tâm, Lạc tiểu thư rất tốt" Mặc Cảnh không nhanh không chậm nói.

"Ừ, vậy thì tốt!" Lạc Thiên Uy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy không yên long:" Đưa điện thoại cho cô ấy đi!"

Mặc Cảnh khẽ híp mắt lại, tỉnh táo nói:"Thiếu gia, tiểu thư vừa mới chợp mắt ngủ rồi ạ".

"Ngủ rồi sao?"Lạc Thiên Uy nhìn đồng hồ đeo tay, nghĩ đến thời gian chênh lệch của hai nước nên cũng không nghi ngờ gì mấy.

"Vậy có cần đánh thức tiểu thư không ạ?" Mặc Cảnh cố ý hỏi lại.

"Không cần, cứ để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt" Lạc Thiên Uy dĩ nhiên không đành long quấy rầy giấc mộng của cô rồi nhưng không ngờ lại trúng kế của Mặc Cảnh.

Anh đơn giản nói them vài câu sau đó quăng điện thoại trả lại cho Trì Nhược Huân đi vào hội trường.

Sắc mặt của Trì Nhượ Huân càng tươi hơn, khoé môi khẽ nhếch, cửa ải này rốt cuộc cũng qua.

Xem ra Mặc Cảnh đã thành công đem Lạc Tích Tuyết rời đi, chỉ cần Lạc Thiên Uy không tìm được cô ta nữa thì anh mới có thể vĩnh viễn thuộc về cô.

Cô cúi đầu, vội vã gọi một cú điện thoại:"Lãnh Khinh Cuồng, tất cả các bước đều thuận lợi".

"Rất tốt!" đầu bên kia điện thoại Lãnh Khinh Cuồng cười, ngón tay gõ gõ đầu bàn:"Chuyện kế tiếp tôi tự giải quyết không cần cô nhúng tay vào".

"Anh xác định có thể để cho cô ta không bao giờ xuất hiện nữa?" Trì Nhược Huân không an long hỏi.

Nếu để cho Lạc Thiên Uy tìm được Lạc Tích Tuyết thì người gặp nạn đầu tiên sẽ chính là cô.

"Yên tâm đi, từ nay về sau cô ấy sẽ không xuất hiện trước mặt của Lạc thiên Uy nữa" Lãnh Khinh Cuồng chắc chắn cười nói, quảng điện thoại xuống.

Máy bay của Lạc Tích Tuyết hạ cánh, đi tới một đất nước xa lạ.

"Tiểu thư, trước mắt sẽ có bão tuyết, chúng ta ở đây chờ mấy giờ đợi nó qua đi sẽ cất cánh tiếp". Hộ vệ đưa cho cô một ly nước trái cây thuận tiện bẩm báo.

"Ừ!" Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, ngước mắt ngó ra ngoài cửa sổ.

Mặc dù đây không phải là lần đâu tiên cô đi nước ngoài nhưng tâm trạng lần này thật nặng nề quá, lần này đi không biết có quay về hay không.

"Lạc tiểu thư, đây là địa chỉ của Tiếu thiếu gia ở Anh, lão gia trước khi đi đặc biệt phân phó tôi giao cho cô". hộ vệ lấy ra một cái thẻ trong ngực giao cho Lạc Tích Tuyết.

Cô nhận lấy cái thẻ nhìn cũng không them nhìn lấy một cái, trưc tiếp bỏ vào trong túi.

Cô cùng Tiếu Vũ Trạch cả đời này có nợ mà không có duyên, đã như vậy cô còn đi tìm anh là gì? Không băng đem tất cả những gì trân quý và tốt đẹp nhất giữ lại làm những hồi ức có lẽ sẽ tốt hơn.

"Tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút!" cô cảm thấy tâm tình phiền muộn muốn ra ngoài cho khuây khoả.

"Tiểu thư, lão gia đã dặn dò nhất định phải đưa tiểu thư đến Ý bình an, chúng tôi mới có thể rời đi" hộ vệ đưa tay ngăn cản cô, cung kính nói:"Xin cô hợp tác với chúng tôi!"

"Tôi hiểu ý của ba tôi chỉ là hiện tại tôi muốn được yên tĩnh một lát, bằng không tôi tới quán cà phê đối diện kia, các người ở chỗ này chờ tôi đi" Cô không nhịn được đưa ra thương lượng.

Hộ vệ cũng không tiện nói gì them nữa, chỉ ở khoảng cách xa mà bảo vệ cô.

lạc Tích Tuyết đẩy cửa quán cả phê ra lập tức có hai nhân viên lên đón nhưng không phải như những nhân viên ở quán cả phê thong thường mà lại trực tiếp hỏi cô:"Xin hỏi có phải là tiểu thư Lạc Tích Tuyết không ạ?"

Lạc Tích Tuyết sửng sốt cho là người của Mặc Cảnh phái đến dẫn cô đi nên cô vội vã gật đầu:" Đúng vậy, là tôi!"

"Vậy mời đi theo tôi!" Ánh mắt của nhân viên tạp vụ phức tạp quan sát cô một cái lấy trong túi ra một tấm hình so sánh với cô một chút sau đó dẫn cô đi.

Lạc Tích Tuyết cũng không có suy nghĩ nhiều liền đi theo anh ta, rời khỏi tầm mắt của những người hộ vệ.

Khi cô đi đến một góc tường lập tức có người từ phía sau dung vải trắng bụm miệng của cô lại, cô giùng giằng nghĩ muốn kêu cứu nhưng lại ngửi thấy một mùi kỳ dị, tiếp đến trước mắt bỗng tối sầm, ngất đi.

136. Chương 136: Đánh Mất Tình Yêu

edit: Fannie93

Trong biệt thư, âm thanh phá hỏng vang lên mạnh mẽ.

Hai mắt Lạc Thiên Uy đỏ, gân xanh trên trán tuôn ra, anh quả thận hận không được giết người, toàn thân cũng có tia đau thương trong hơi thở.

"Các người nhìn người kiểu gì vậy? Tự nhiên cho cô ấy rời đi sao?". Anh cắn răng nghiến lợi, từng chữ từng câu chất vấn.

Tất cả vệ sĩ cúi thấp đầu, chẳng dám thở mạnh, chỉ có Trì Nhược Huân may mắn, cô rốt cuộc cũng đưa được người phụ nữ này đi.

"Này, anh cũng đừng trách cứ nữa, có lẽ tự Lạc Tích Tuyết đi thì sao? Anh nghĩ xem, cô ấy ngay cả con của anh không muốn sinh ra, khẳng định không muốn ở đây cùng anh, anh đừng nhớ tới cô ta nữa". Trì Nhược huân bạo dạn tới gần Lạc Thiên Uy, lại bị Lạc Thiên Uy mãnh mẹ đẩy tay ra.

"Im miệng!". Anh hung hăng quát, vừa nghĩ tới lời nói của Trì Nhược Huân, trong mắt đều là tia máu.

"Ngày hôm qua nếu không phải là cô tắt điện thoại của tôi, Tích Tuyết làm sao có thể tìm không thấy chứ, tôi thấy rõ ràng cô đã làm trò quỷ quái gì đó?!". Lạc Thiên Uy mạnh mẽ cầm lấy váy Trì Nhược Huân,trong mắt lóe lên tia lủa giận giữ.

Thân thể Trì Nhược Huân chấn động, chột dạ không dứt.

"Này, sao anh có thể nói vậy? Ngày hôm qua em cùng anh đi ra ngoài, làm sao chuyện này có liên quan tới em?". Âm thanh của cô run rẩy cãi lại.

Lạc Thiên Uy hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tàn khốc cảnh cáo: "Hừ, tốt nhất không liên quan gì tới cô, nếu tôi phát hiện ra, chuyện này có cô tham dự, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!".

Đáy mắt Trì Nhược Huân thoáng có tia hoảng sợ, cô biết thủ đoạn của Lạc Thiên Uy, thay vì bị anh tự mình tra được chuyện gì, còn không bằng cô chủ động đưa ra việc đó.

"Này, em nghĩ chuyện này người nghi ngờ nhất là Mặc Cảnh!". Trì Nhược Huân từ dưới đất đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị nói.

"Mặc Cảnh?". Lạc Thiên Uy híp mắt, thoáng qua một tia thâm thúy.

Trì Nhược Huân khẳng định gật đầu, lấy cơ hội khích bác: "Đúng vậy, nếu em nói thì nhất định là Mặc Cảnh làm, anh xem anh ta bình thường có chuyện sẽ xuất hiện đầu tiên, hôm nay tới giờ vẫn không thấy anh ta đâu, nhất định là đã đem Lạc Tích Tuyết đi!".

Hai quả đấm của Lạc Thiên Uy nắm chặt, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, Mực Cảnh, người mà anh luôn coi là anh em của mình, anh ta như thế mà lại phản bội anh sao? Mang đi người phụ nữ anh yêu mến nhất? !

"Ông chủ, Mặc Cảnh đối với người trung thành, tôi thấy không phải là anh ấy, cần phải điều tra trước rồi mới biết rõ được". Phong Dạ tức thời khuyên, không vui nhìn Trì Nhược Huân một cái, anh ghét nhất là loại đàn bà khích bác nội tình thế này.

"Ừ, Phong Dạ, Hiện tại Mặc Cảnh không có ở đây, chuyện này toàn quyền giao cho anh đi làm!". Âm thanh Lạc Thiên Uy trầm thấp, lạnh lùng ra lệnh: "Nhất định tìm được Lạc Tích Tuyết, đem cô bình yên trở về! !"

Anh, tuyệt không cho phép mình mất cô.

Coi như anh có thể không có tất cả, nhưng không thể không có cô.

"Dạ!". Phong Dạ nghe lệnh, lập tức đi xuống.

Lạc Thiên Uy đi đến cửa sổ, bóng dáng cao ráo, bóng lưng cô đơn, dưới ánh trắng, xen lẫn trở thành hình ảnh vô cùng bi thương.

Tích Tuyết, em rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao muốn rời khỏi tôi?

Cảm giác đau nhói từ trong tim lộ ra, anh bây giờ mới hiểu được, cảm giác mất đi đau lòng thế nào.

Đây là cảm giác không chịu đựng nổi, đả kích trí mạng.

Anh lấy ra một điếu thuốc, đốt. Cảm giác mắt có chút chua xót, thân thể cao lớn như dãy núi đứng sừng sững cương nghị, thân thể căng thẳng cũng không khỏi run rẩy lo lắng.

Nếu như mất cô, anh nhất định sẽ chết.

Trước cửa sổ, đứng cả đêm, thuốc lá cũng hút tới mấy hộp.

Trong mắt Lạc Thiên Uy hiện đầy tia máu, từ khi lúc bắt đầu biết Lạc Tích Tuyết mất tích, anh đã hai ngày ba đêm không ngủ.

Không phải là không ngủ, mà không ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt lại, chỉ nghĩ thấy cô đã rời khỏi anh, anh cũng đau lòng tỉnh dậy.

"Ông chủ!". Phong Dạ điều tra cả đêm, vẻ mặt có chút nặng nề.

"Như thế nào? Có tin tức của cô ấy sao?". Sắc mặt Lạc Thiên Uy khó coi xoay người ra chỗ

khác, âm thanh có chút khàn khàn.

"Không có". Phong Dạ lắc đầu một cái, mang theo sắc mặt lo lắng, đúng Lạc Thiên Uy lo lắng.

Anh biết, Lạc Tích Tuyết là của anh ấy, mất đi cô, anh lo lắng ông chủ sẽ không gượng dậy

nổi.

Lạc Thiên Uy thoáng qua tia thất vọng, âm thanh giận hỏi: "Mặc Cảnh đâu?"

"Tung Tích của Mặc Cảnh cũng không thấy!". Âm thanh của Phong Dạ có chút khẩn trương.

"Khốn kiếp! Anh ta lại dám phản bội tôi sao? Phản bội toàn bộ Xích Diễm sao?!". Lạc Thiên Uy giận không kìm được, nghĩ đến mình bị người mình tin tưởng nhất phản bội, trong lòng anh cảm thấy đau giống như cảm giác mất đi cô.

Mọi thứ đả kích đánh tới, anh cơ hồ đứng cũng không vững.

Phong dạ không nói gì, chỉ là trong lòng cũng âm thầm oán trách Mặc Cảnh, ông anh này, luôn luôn làm một việc âm thầm, tại sao vào cái lúc mấu chốt này, vì một người phụ nữ không liên quan gì phản bội ông chủ, đáng giá không?

"Tiếp tục tìm, hai người bọn họ đều phải tìm cho tôi!". Âm thanh Lạc Thiên Uy lạnh lẽo ra lệnh.

Phong Dạ do dự chớp mắt, nhíu mày hỏi: “Ông chủ, có đôi lời tôi không biết có nên nói hay không!”

“Nói!”. Lạc Thiên Uy cứng rắn mặt lạnh, từ trong miệng tóe ra một chữ.

Phong Dạ trong mắt lóe sáng, vẻ mặt tĩnh mịch: “Chuyện Lạc tiểu thư rời đi, tôi nghĩ là do Lạc lão gia an bài”.

Anh đã điều tra qua rồi, anh hiểu rõ đường Lạc Tích Tuyết rời đi, cô tuyệt đối là dùng máy bay tư nhân, điểm này Mực Cảnh không thể nào làm được, duy nhất có thể an bài đưa cô ra là người của ông chủ, chỉ có thể là bố của ông chủ -- Lạc Chấn Long.

“Bố?”. ánh mắt Lạc Thiên Uy dừng lại, dung nhan tuấn tú càng ngày trở nên nặng nề. Chẳng lẽ bố đã biết quan hệ của bọn họ, cho nên mới cố ý đưa chị rời khỏi anh sao?

“Vâng, có thể, có nên”. Phong Dạ lần nữa gật đầu, ánh mắt lóe lên. Nếu như Lạc lão gia cho người khởi xướng, đây chính là chuyện nhà họ Lạc, những người ngoài như bọn họ dĩ nhiên không tiện nhúng tay.

“Tôi biết rồi!”. Ánh mắt Lạc Thiên Uy nặng nề, trong mắt phát ra một tia lạnh lẽo, môi mỏng kéo lên: “Anh đi xuống trước đi”.

“Vậy bây giờ còn phải tiếp tục điều tra vị trí của Lạc Tích Tuyết sao?”. Phong Dạ do dự hỏi.

Lạc Thiên Uy mặt tuấn tú lộ ra đường cong có chút tối: “Bỏ qua Lạc Chấn Long, âm thầm điều tra”.

Nếu như Tích Tuyế thật sự là bố an bài rời đi, anh càng tìm kiếm, anh hiểu rõ Lạc Chấn Long, nhất định sẽ giấu đi Lạc Tích Tuyết.

“Dạ!”. Phong Dạ hiểu ý của Lạc Thiên Uy, liền đi xuống.

Căn phòng trống trái chỉ còn lại một mình Lạc Thiên Uy, anh chán nản ngồi ở trên ghế salon

sang trọng, đau lòng vô cùng….

Lạc Tích Tuyết bị ép buộc phía sau, giãy giụa nhiều lần, cuối cùng bị đưa tới một nơi trong trang viên.

Cô vẫn ngủ mê man, qua một ngày một đêm, mới tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy mọi thứ xa lạ, cô không khỏi hoang mang, nơi này là nơi nào?

137. Chương 137: Ông Ta Là Cha Ruột?

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết hoảng hốt lo sợ ngồi xuống giường, một số ký ức trước khi hôn mê rải rác trong đầu.

Cô nhớ rõ mình trong quán cà phê ở sân bay, bị người ta bắt cóc.

Những người này là ai? Bắt cô tới đây có mục đích gì?

Trong lòng Lạc Tích Tuyết bắt đầu bất an, nhớ tới mình từng bị bắt cóc một lần, cô vẫn sợ hãi chưa ổn định .

”Chị, chị tỉnh rồi?” Một cô gái nhỏ mặc bộ quần áo hồng nhạt, chớp chớp con ngươi đen tuyền, bỗng nhiên đẩy cửa phòng ra, đi tới bên giường cô.

”Em là ai? Đây là đâu?” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người tới, bộ dáng của cô gái nhỏ này rất ngây thơ, nhìn qua không giống như là người xấu a.

”Chào chị, em tên là Phương Tử Nhan!” Cô gái nhỏ tươi cười bắt tay với cô: ”Sau này chị gọi em là Tiểu Nhan, hoặc là Nhan Nhan là được rồi.”

”Sau này?” Lạc Tích Tuyết giật mình, chẳng lẽ nói cô vẫn còn ở trong này thật lâu sao?

Cô gái nhỏ gật gật đầu, hình như rất vui vẻ: ”Đúng vậy, sau này chị sẽ ở nơi này, cùng ở một chỗ với em.”

”Tôi với em ở cùng một chỗ? Hình như tôi không quen em a?” Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút khó hiểu, nhìn bộ dáng của cô gái nhỏ này hình như rất quen thuộc với cô, nhưng căn bản là cô không biết em ấy.

”Chị đừng sốt ruột, trước tiên chị xuống giường ăn một chút gì đi, một hồi em đưa chị đi gặp một người, tất cả bí mật cùng nghi hoặc của chị liền có đáp án.” Cô gái nhỏ cười trấn an, tiếng nói trong trẻo.

Lạc Tích Tuyết chớp chớp con ngươi, thấy cô gái nhỏ cũng không có ác ý, liền yên tâm xuống giường, cùng cô bé đi dùng bữa sáng.

Xem ra toàn bộ đáp án, chỉ có thể đợi người trong lời nói của cô gái nhỏ này xuất hiện, mới có thể công bố.

Gian trang viên này rất lớn, Lạc Tích Tuyết dừng lại ở gian biệt thự độc lập, cả tòa trang viên có năm cái biệt thự tương tự, nhìn ra được nơi này tuyệt đối là người có tiền bạc mới có thể ở được.

Để cô gái nhỏ dẫn đường cho cô, nhìn qua bộ dáng cũng mười bốn mười lăm tuổi, bất quá dáng người rất tốt, nhất là da thịt toàn thân non mịn lại trắng nõn, nhìn qua không giống như hoàn toàn là người Trung Quốc.

”Em là con lai sao?” Lạc Tích Tuyết nhịn không được thắc mắc.

Phương Tử Nhan nhún nhún vai: ”Con lai một phần tư, bà cố em là người Ý.”

”Đây là ở nơi nào? Ý?” Lạc Tích Tuyết tiếp tục nghi hoặc.

Phương Tử Nhan lắc đầu: ”Không, nơi này là Argentina.”

”Argentina?” Lạc Tích Tuyết sửng sốt, khó có thể tin trừng lớn hai mắt.

Thì ra cô đã tới phía nam Châu Mỹ, khó trách cô cảm thấy hoàn cảnh nơi này cùng nơi cô thấy trước đó không giống nhau. Phía nam Châu Mỹ là lần đầu tiên cô tới.

Nơi này cách Trung Quốc, không chỉ có một cái Thái Bình Dương ngăn cách, còn là hai cái bán cầu từ bắc tới nam, xem ra khoảng cách của cô và Lạc Thiên Uy càng ngày càng xa rồi.

Trong phòng ăn có bữa sáng phong phú, rất nhiều thức ăn ngon địa phương Argentina, chỉ là Lạc Tích Tuyết không có khẩu vị, cô chỉ là ăn đơn giản một chút, trở về phòng mình.

Phương Tử Nhan quan tâm đưa ly sữa cho cô, Lạc Tích Tuyết nâng niu trong tay, vừa uống, vừa đi tới trước cửa sổ.

Cửa sổ hiện ra từng hoa văn chạm trổ tỉ mỉ xinh đẹp, con ngươi trong suốt an ổn của Lạc Tích Tuyết ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía đông trang viên có ao hồ sóng nước mênh mông, bên cạnh hồ nước có đủ loại mạn đà la (cà độc dược), mạn đà la màu xanh biếc, đại diện cho — không bao giờ ngừng hi vọng.

Lúc này, sau lưng cô truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, hình như có trực giác, Lạc Tích Tuyết kinh ngạc quay đầu lại.

Chỉ thấy một bóng dáng cao lớn rắn rỏi, đã đi tới trước mặt cô.

”Ba ba!” Phương Tử Nhan cười nghênh đón.

Người đàn ông cưng chiều sờ sờ đầu cô: ”Nhan Nhan, đưa người đến rồi hả ?”

”Chị ấy là Lạc Tích Tuyết.” Phương Tử Nhan chỉ vào Lạc Tích Tuyết nói.

Ánh mắt người đàn ông lập tức di chuyển, ánh mắt sâu thẳm phức tạp, trong lòng lại càng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang không nói nên lời.

Cô gái trước mắt, mày ngài thanh tú hiện ra một chút trưởng thành, cặp mắt trong suốt giống như gương như xưa, như sáng trăng sáng chói, xinh đẹp mà trong suốt. Chỉ khác trước là, nó đã cởi bỏ vẻ trẻ con đơn thuần, vững chắc hơn sau khi trải qua vô số gian khổ.

Người đàn ông bình tĩnh chăm chú nhìn Lạc Tích Tuyết rất lâu, hai tròng mắt sáng ngời có thần, cô quả nhiên xinh đẹp giống như trong tấm ảnh, hơn nửa còn càng lúc càng giống mẹ của cô.

Lạc Tích Tuyết hoang mang nhìn người đàn ông trước mắt này vẫn nhìn chằm chằm cô, bất giác da đầu hơi run lên, bởi vì ánh mắt của người đàn ông này thật sự là phức tạp, có vui sướng, kích động, tìm tòi nghiên cứu, còn giống như muốn xuyên thấu qua cô để tìm kiếm bóng dáng người nào đó.

"Xin hỏi, chúng ta quen biết sao?" Rốt cục cô nhịn không được mở miệng chất vấn.

Người đàn ông nhướng mày cười cười, giấu chua sót trong lòng : "Con vẫn không biết sự tồn tại của ta sao?"

"Ông là ai?Tôi nên quen biết ông sao?" Lạc Tích Tuyết nghiêng đầu, ngơ ngác không biết nên nói cái gì, sau cùng vẫn do dự hỏi.

Người đàn ông than nhỏ một hơi, bỗng nhiên ánh mắt trầm xuống nặng nề, do dự một lúc lâu, nhiều lần do dự, lần này hạ quyết tâm, giọng khàn khàn nói: "Tuyết Nhi, ba mới là ba ruột của con."

"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết trừng lớn hai mắt, quả thực khó có thể tin: "Ông ông vừa nói cái gì?"

Người đàn ông nhếch môi cười gượng gạo, miễn cưỡng tìm kiếm nét từ ái, mà lại cười rất đau thương, lại gật đầu: "Tuyết Nhi, ba là Phương Tiêu Thần là ba ruột của con, tên thật của con là Phương Ảnh Tuyết, là con gái của ba."

"Không, chuyện này không có khả năng! !" Lạc Tích Tuyết lắc đầu, không cách nào chấp nhận: "Ông là ba của tôi? Sao ông có thể là ba của tôi?"

Cô sống trọn vẹn hai mươi năm, chỉ biết là có một người ba là Lạc Chấn Long, làm sao có thể có người bắt cóc cô, tự nhiên khiến cho cô có thêm một người ba, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Nhìn Lạc Tích Tuyết không chịu nhận thức ông, sắc mặt người đàn ông lập tức khó coi, ông nhíu mày, từ giữa kẽ răng rít ra mấy chữ: "Mẹ của con và ba mới đúng là một đôi, là Lạc Chấn Long ép cưới cô ấy, người cô ấy thật sự yêu là ba, mà con cũng là con gái duy nhất của ba và mẹ con ."

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này! !" Lạc Tích Tuyết liều mạng lắc đầu, cả người đều ngớ ngẩn. Cô nhớ rõ mẹ ruột cô, vẫn vì chuyện ba ngoại tình ở ngoài mà buồn bực không vui, người mà mẹ yêu rõ ràng là ba mới đúng, người đàn ông này lại là từ nơi nào xuất hiện ?

Với lại không phải nói con gái đều giống ba sao? Cô ngẩng đầu cẩn thận tìm kiếm cô cùng người đàn ông trước mắt này có chỗ nào giống nhau, đúng là không tìm ra một điểm nào, bọn họ sao có thể là cha con?

Người đàn ông u sầu trong phút chốc, bỗng nhiên nói: "Được, cha con chúng ta không gặp nhiều năm như vậy, có lẽ lời nói của ba con sẽ không tin, nhưng có một người, con nhất định sẽ tin ! !"

"Người nào?" Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu, bỗng nhiên khó hiểu hỏi.

Người đàn ông quay đầu, nói với Phương Tử Nhan bên cạnh: "Nhan Nhan, đi mời người vào!"

Phương Tử Nhan gật đầu, đi ra ngoài cửa, chỉ chốc lát sau cô dẫn theo một bóng người quen thuộc trở lại phòng.

Lúc Lạc Tích Tuyết nhìn rõ người đi tới, không khỏi mở to hai mắt. . . . . Người đó, thực ra là? !

138. Chương 138: Nghiệt Duyên, Sai Lầm Gặp Nhau!

edit: Fannie93

"Vú Ngô? !"

Lạc Tích Tuyết khó tin người đang tới, con ngươi trừng tròn xoe.

Vú Ngô? Tại sao bà lại ở đây? Cô không nhìn lầm chứ?

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, lúc này mới xác định người trước mắt chính là vú Ngô.

"Đại tiểu thư!". Vú Ngô cũng đi lên trước, kéo chặt tay Lạc Tích Tuyết, vẻ mặt kích động không dứt.

“Vú Ngô, ông ấy nói ông ấy là cha ruột của tôi, đây là sự thật sao? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”. Mặt Lạc Tích Tuyết mong đợi nhìn vú Ngô, nghi hoặc nhìn Phương Tiêu Thần, cô có rất nhiều nỗi băn khoăn cần giải thích.

Vú Ngô nắm chặt tay của cô, bày tỏ sự an ủi, lại quay đầu nhìn về phía Phương Tiêu Thần, thấy ông nhắm mắt gật đầu một cái, bà thở dài sâu một hơi, chắc hôm nay là ngày cho đại tiểu thư biết rõ chân tướng sự thật rồi.

“Không sai, đại tiểu thư, ông ấy là cha để của cô!”. Vú Ngô khẳng định gật đầu, khuôn mặt đau buồn tươi cười lộ ra một tia khổ tâm.

“Cái gì?”. Trong đầu Lạc Tích Tuyết nhất thời trống rỗng, đôi môi không ngừng run rẩy.

Vú Ngô lại thở dài một cái, lập tức suy nghĩ lại nhớ tới đến 20 năm trước.

Bà nói liên tục…..

Khi đó người đó là đại tiểu thư Tống gia, cũng chính là mẹ của Lạc Tích Tuyết --- Tống Tháng Như,bà là người giúp việc giúp đỡ bên cạnh.

Tống Tháng Như từ nhỏ đã là con gái một nhà họ Tống, là hòn ngọc quý trên tay, mặc dù là con gái, nhưng người nhà họ Tống vẫn cực kì thương yêu cô, sản nghiệp cũng tới bây giờ cũng ngầm thừa nhận cô là người thừa kế.

Năm ấy Tống Tháng Như 14 tuổi, người của Tống gia an bài đính hôn cho cô, đối tượng đính hôn cùng bà lúc đó chính là Phương Tiêu Thần, cũng chính là cha đẻ của Lạc Tích Tuyết.

Hai người từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa đến lớn, nam lớn lên đẹp trai, dáng dấp nữ rất đẹp, trong mắt mọi người là do trời đất tạo nên, rất xứng đôi.

Ở trong lòng Tống Tháng Như, cũng nhận thức rằng Phương Tiêu Thần chính là chồng tương lai của mình, anh không chỉ có diện mạo tuấn tú, hơn nữa lại rất tương xứng, không có tư thế của công tử nhà giàu, đối với cô thì dịu dàng săn sóc, cực kì sủng ái.

Cô tin rằng bọn họ nhất định sẽ có một tương lai hạnh phúc, ý nghĩ này đã ăn sâu bên trong lòng Tống Tháng Như, chưa từng thay đổi, cũng không nghĩ tới, cũng không dám.

Cho đến đêm mưa hôm đó, cô gặp phải Lạc Chấn Long trong đời, mới là bước ngoặt thay đổi số mệnh của cô.

Đêm hôm đó, Tống Tháng như mới từ nhà bạn tham gia tiệc, cô che dù, ngồi vào trong xe riêng sang trọng.

Lúc đó là 11 giờ tối,lại có mưa xối xả như trút nước, lối đi bộ không có một ai, ngay cả xe hơi cơ hồ cũng không nhìn thấy chiếc nào.

Đài khí tượng vừa thông báo có bão, mọi người nên về nhà ngay, nhớ đóng kỹ cửa sổ.

Xe hơi trên lối đi bộ không người, trong đêm mưa, đen xe bập bùng vô cùng bắt mắt.

Tống Tháng Như lẳng lặng tựa vào bên cửa xe, hai mắt nhìn mưa ngoài cửa sổ như trút nước.

Chợt một âm thanh bén nhọn truyền đến, xe đột nhiên thắng xe nhanh chóng, thân thể Tống Tháng Như không đề phòng tiến về phía trước, cũng may là cô kịp thời vịn.

“Chuyện gì xảy ra?”. Cô ổn định thân thể, hỏi tài xế trước mắt.

“Đại tiểu thư, thật xin lỗi!”. sắc mặt tài xế chợt tái nhợt, chỉ vào kính phía trước, âm thanh run rẩy nói: “Hình như tôi đã đụng người”.

“Đụng người sao?”. Tống Tháng Như ngồi thẳng người, bình tĩnh lại, xác định hỏi lại: “Anh xác định được sao?”

“Dạ dạ, máu, thật là nhiều máu a”. toàn thân tài xế đã phát run, một âm thanh nổ trên bầu trời vang lên, anh ta sợ quát to lên.

Hạt mưa dày đặc không lồ vẫn đánh vào xe, kèm theo mùi máu tanh nồng lên, kính cửa sổ xe hơi cũng đã bị nhiễm đỏ.

"A – ". Tống Tháng Như sợ hét lên một tiếng, vôi vàng đem thân thể của mình co lại.

Trời ơi, chưa bao giờ cô thấy nhiều máu như vậy, tài xế đụng như vậy, cũng không biết đụng người kia là chết hay bị thương, hiện tại đêm lại mưa to, nói thần bí một chút, chính là có quỷ xuất hiện.

"Làm ơn làm ơn, ông trời, ngàn vạn phù hộ, không làm cho người kia chết". Đôi tay Tống Tháng Như chập lại cầu nguyện.

Cô còn không kịp gọi cấp cứu 120, chi nghe tiếng "Phanh" đóng cửa,lái xe ngồi ở vị trí tài xế, bởi vì sợ bắt được, bỏ xe lẻn trốn rồi.

Cả người Tống Tháng Như rối loạn, trong đầu trống rỗng, ở nơi này mưa lớn gió giật ban đem, bên trong xe chỉ có một mình cô, trước mắt còn một người không biết sống chết thế nào, cô phải làm sao đây?

Lúc đây cô đã mất bình tĩnh rồi.

Đúng lúc ấy, âm thanh ở kính cửa xe vang lên: "bộp,bộp,bộp!".

"Mở cửa, mau cứu tôi!". Thấy mấy tiếng gõ, ngoài cửa xe, một giọng nam yếu đuối vang lên.

Thân thể Tống Tháng Như ngẩn ra, sợ quay đầu, nhìn thấy người bị đụng ngoài cửa sổ nhờ giúp đỡ.

Cô nuốt nước miếng, có đè xuống hoảng sợ, mới chầm chậm mở cửa xe.

"Cô, cứu tôi ---- nếu không, tôi giết chết cô!". Cô vừa mới xuống xe, ống quần liền bị một đôi tay máu me kéo lấy, một âm thanh lạnh lẽo rõ ràng từ trong miệng người con trai ngã xuống đất kéo ra.

Lòng của Tống Tháng Như run một cái, cô khẩn trương nhìn về người con trai, chỉ thấy toàn thân anh trên dưới toàn vết thương lớn nhỏ, có vết súng cũng có vết dao, dĩ nhiên cũng có vết mới bị đụng, áo khoác đen nhanh trên người cũng bị máu tươi nhiễm đỏ, nổi lên vết màu đỏ tím.

Nhìn qua, vết thương của anh ta rất nghiêm trọng, nếu không lập tức đưa đi bệnh viện, ông có thể không qua được tối nay.

Tống Tháng Như nhíu mày, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp phải chuyện thế này, người thiếu niên này nhìn qua rõ ràng tuổi không lớn lắm, trên người làm sao chịu được những vết thương nghiêm trọng như vậy? Chẳng lẽ gặp phải kẻ thù chém giết sao?

"Anh có khỏe không?".Cô ngồi xổm người xuống, thử vươn tay đụng vào da thịt máu của người thiếu niên.

"Cô xem bộ dạng của tôi, có phải là khỏe không?" Thiếu niên khẽ nâng đầu, nhìn đau đớn trên thân thể, khàn giọng nói: "Cứu tôi, nếu không trước đi tôi chết, tôi sẽ giết cô".

Tống Tháng Như lúc này ngẩn người,anh là đang cầu xin cô cứu mạng sao? Nghe giọng nói mang theo lạnh lùng uy hiếp, người con trai này cũng chẳng có ý tứ gì.

"Nhanh lên một chút, cô nghe được tôi nói sao? Cứu tôi?". Thiếu niên thấy Tống Tháng Như ngẩn người nửa ngày tại đó không có phản ứng, không khỏi đè nén đau đớn, không vui mở miệng thúc giục cô.

"Nhưng, nơi này cách bệnh viện rất xa, tôi sợ anh không chống đỡ được". Tống Tháng Như liếc qua vết thương của anh, tỉnh táo phân tích.

"Ai cho cô mang tôi đi bệnh viện, không cho đi bệnh viện!". Thiếu niên cau mày, kích động quát.

Hiện tại kẻ thù của anh vẫn còn đuổi giết anh, nếu đi bệnh viện, tung tích của anh có thể bại lộ.

"A như vậy đi". Tống Tháng Như không nghĩ nỗi băn khoăn của thiếu niên, cô hơi suy tư, khổ sở nói: "Nếu như anh không chê, tôi đưa anh về nhà tôi trước, tôi học qua sơ cứu, có thể chữa trị giúp anh".

"Ừ". Thiếu niên đáp một tiếng, bày tỏ đã hiểu. Trên thực tế, vết thương trên người anh bây giờ, không được một phút trì hoãn.

Tống Tháng Như nhân từ cầm một tay của anh đỡ anh lên, vật vả đưa anh lên trên xe, mà thiếu niên vì tác động của vết thương, hơn nữa mất máu quá nhiều, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, thiếu niên phát hiện mình ở trong một căn phòng xa lạ, ánh sáng bên trong phòng rất tối, không có cửa sổ, chỉ có đèn trên tường mới chiếu sáng.

Trên người anh băng quấn, vết thương toàn thân cũng đã được tỉ mỉ xử lý qua, đều là vết thương ngoài da, chỉ là vết thương trên đùi tương đối nghiêm trọng, nếu không kịp hành động chỉ sợ sẽ không liền.

Cạnh đầu giường, một cô gái mười mấy tuổi đang nằm, Tống Tháng Như ngủ rất say, dáng vẻ cũng rất đẹp, giống như đang mơ giấc mộng đẹp, gương mặt của cô hồng phác, lông mi cuốn dài, không thêm bất kỳ sửa chữa nào, khiến người con trai đã bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải si mê.

Anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, bất giác nhìn ngây dại.

Mấy ngày tiếp theo, bởi vì hai chân thiếu niên bất tiện, Tống Tháng Như đành phải giữ anh tại tầng hầm ngầm ở nhà mình, mỗi ngày tự mình đến đây chăm sóc anh.

Đối với anh mà nói, cô tựa như thiên sứ cứu mạng, mỗi ngày khóe miệng cũng cười ôn hòa, mặc đồng phục học sinh màu trắng, đi tới trước mặt cô, thời gian đó cũng là những ngày đẹp nhất trong cuộc đời anh.

Mỗi ngày anh đều mong mỏi cô đến, một ngày không thấy cô, trong lòng anh khó chịu như mất đi một cái gì đó.

Dần dần, trong mắt của anh chỉ có cô, nhịp tim rung động như vậy, chỉ có nhìn thấy cô mới nhanh xuất hiện như vậy.

Mặc dù còn nhỏ, nhưng tâm trí anh đã sớm biết rõ, cảm giác này là thế nào, anh nghĩ anh yêu cô.

Nhưng cô là sao thuần khiết, tự nhiên như vậy, không thuộc về thế giới của anh.

Anh hoang mang, sầu lo, nhưng càng thêm khó chịu, vết thương trên đùi anh cũng dần dần khỏi.

Anh sẽ phải rời khỏi đây.

"Tại sao lại cứu tôi?". Trước khi rời đi một ngày, anh đột nhiên hỏi cô.

Mặc dù mấy ngày nay gặp nhau,anh biết đại khái nhà cô có tiền, nhưng có tiền cùng gan lớn hoàn toàn là 2 việc khác nhau. Vào đêm mưa đó, gặp phải người đầy máu me như anh, còn có dũng khí dẫn anh về nhà, cô đúng là hiếm thấy.

"Bởi vì". Tống Tháng Như đột nhiên nhảy trước mặt thiếu niên, toàn thân chăm chú nhìn anh:

"Dáng vẻ lúc anh bị thương, rất giống một người tôi biết".

"Người nào? Bạn trai của cô sao?". Anh có ý thử hỏi cô.

Mà cô cũng không giấu diếm, trực tiếp trả lời: "Vị hôn phu của tôi".

"Vị hôn phu?". Thiếu niên trước mặt đau lòng, sắc mặt chợt ảm đạm xuống, cô thế mà đã có vị hôn phu rồi sao?

Nhìn vẻ mắt thiếu niên thoáng qua vẻ kỳ quái kinh ngạc, Tống Tháng Như gãi đầu, lúng túng cười: "Chúng tôi biết nhau từ bé, thanh mai trúc mã".

Thiếu niên không nói thêm gì nữa, ánh mắt tĩnh mịch nhìn cô, cũng chính vào thời điểm kia, anh đã quyết định.

Mà quyết định này, thay đổi cuộc đời Tống Tháng Như khi còn sống.

Anh muốn người phụ nữ này, trước mắt chưa có ý định giữ lấy trong đầu anh, anh hận không được ôm cô vào trong ngực bây giờ.

Ngày thứ hai, thiếu niên rời đi, anh chỉ để lại tờ giấy cáo biệt.

Mấy chữ được viết trên tờ giấy: "Tôi tên là Lạc Chấn Long, chúng ta sẽ còn gặp lại".

139. Chương 139: Tình Cừu - Không Đội Trời Chung

edit: Fannie93

Từ ngày đó về sau, mỗi ngày trôi qua lại như bình thường.

Tống Tháng Như cơ hồ quên mất, mình từng có một đêm mưa gió, cứu một người thiếu niên bị thương.

Cho đến khi ngày cô cùng Phương Tiêu Thần kết hôn, cô mặc váy cô dâu, chuẩn bị đi vào trong giáo đường cử hành hôn lê với Phương Tiêu Thần.

Không ngờ xe hoa của cô trên đường bị người chặn cướp xuống, mấy người áo đen đem cô tới một biệt thư sang trọng, mà Lạc Chấn Long ở trong đó chờ cô.

Mới đầu, Lạc Chấn Long cầu khẩn cô đừng gả cho Phương Tiêu Thần, nhưng Tống Tháng Như không nghe, cố ý muốn đi kết hôn.

Phương Tiêu Thần dưới cơn nóng giận, cưỡng bức chiếm thân thể Tống Tháng Như, còn muốn nhốt cô ở trong biệt thư, ba tháng không cho cô liên lạc với bên ngoài.

Tống gia lúc ấy có địa vẻ cao trong giới chính trị, vốn Tống Tháng Như không có xuất hiện ở giáo đường hôn lễ, đã khiến Tống gia mất mặt, nếu truyền tin cô quan hệ với người trong hắc đạo, nhất định sẽ làm hỏng danh tiếng của gia tộc.

Cho nên, khi Lạc Chân Long đem chuyện cướp hôn ra một bên chủ động tới cửa thông báo, nói với người của Tống gia muốn kết hôn với Tống Tháng Như, mặc dù lòng trong người Tống gia cũng tức, nhưng vì cố giữ mặt mũi nên đồng ý.

Cứ như vậy, Lạc Chấn Long danh chính ngôn thuận thành con rể, nhưng ngay khi trưởng bối

Tống gia qua đời, ông cũng lộ ra diện mạo thật sự, ông chủ động xâm chiếm tài sản Tống gia, đem Tống thị đổi tên thành Lạc thị, biến thành sản nghiệp của chính ông.

Nhưng ông đối với Tống Tháng Như, vẫn cực kì yêu thương, nhất là khi con gái đầu tiên Lạc Tích Tuyết ra đời, Lạc Chấn Long lại càng thương yêu vợ con hơn, người một nhà hòa thuận chung sống mấy năm, mấy năm nay cũng là tuổi thơ đẹp nhất của Lạc Tích Tuyết.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, Lạc Chấn Long nhanh chóng đối xử lạnh lẽo với mẹ con Tống Tháng Như, nguyên nhiên là ông phát hiện ra Lạc Tích Tuyết căn bản không phải con gái ruột của ông, mà là con gái riêng của bạn trai bên cạnh Tống Tháng Như, phản bội ông.

Ông phẫn uất đạp cửa mà đi, vì yêu mà sinh hận Tống Tháng Như, vì trả thù Tống Tháng Như, ông bên ngoài không ngừng tìm gặp phụ nữ, không ngừng tìm mọi người phụ nữ muôn vẻ làm ông si mê, trong đó có một người cũng là mẹ của Lạc Thiên Uy, chẳng những cùng Lạc Chấn Long lâu nhất, mà còn vì ông sinh ra Lạc Thiên Uy, vì vậy Lạc Chấn Long càng cực kì sủng ái bà, cả ngày không về nhà.

Tống Tháng Như không có chồng thương yêu, lại không thể cùng người đàn ông định mệnh mình yêu, vì vậy buồn bực không vui, rốt cuộc bệnh qua đời.

Vú Ngô đau lòng nói xong, nước mắt đã sớm rơi đầy mặt.

Phương Tiêu Thần cũng không nhịn được rơi nước mắt, vì chuyện cũ mà đau lòng, lại đau lần nữa khiến ông đau khổ thêm!.

Lạc Tích Tuyết càng thêm kinh ngạc, cô rốt cuộc hiểu ra, vì sao vú Ngô luôn muốn cô cùng em trai tranh tài sản, thì ra tài sản Lạc gia thật sự vốn là của cô,căn bản cũng không nên do em trai thừa kế.

“Đại tiểu thư, cô bây giờ cũng biết rồi, Lạc Chấn Long không phải cha đẻ của cô, cha đẻ của cô là Phương Tiêu Thần, ông mới là cha ruột của cô”. Vú Ngô bắt được tay Lạc Tích Tuyết, dẫn cô đến trước mặt Phương Tiêu Thần.

Lạc Tích Tuyết nhìn người đàn ông trung niên trải qua đau khổ trước mắt, nghe xong lời nói vừa rồi của vú Ngố, đã sớm không còn gạt bỏ, chỉ còn đau lòng vô tận, nước mắt đã rơi xuống.

“Tại sao? Đến bây giờ các người mới nói cho tôi biết? Tại sao?”. Nước mắt của cô nháy mắt càng nhiều hơn.

Phương Tiêu Thần nhìn người con gái khóc trước mắt, không ngừng nội tâm bi thương, ôm cô thật chặt vào lòng, vỗ nhè nhẹ phía sau lưng cô, an ủi nói:

“Khóc đi, đứa bé đáng thương, khóc lớn lên đi! Là bố không tốt, bố không có năng lực bảo vệ tốt 2 mẹ con, những năm nay khiến cho 2 người chịu khổ”.

Vú Ngô lau nước mắt, khuyên nhủ Lạc Tích Tuyết: “Tích Tuyết, kể từ Lạc Chấn Long bức hôn mẹ cô, lại biết cô không phải con gái ruột của ông, liền mưu kế khiến Phương Tiêu Thần ngồi tù, ba cô ở trong tù ngồi hơn 10 năm, từ trong tù ra lại muốn đánh liều sự nghiệp, dĩ nhiên không tiện nhận cô, cô phải hiểu nỗi khổ của ông”.

Lạc Tích Tuyết bên khóc bên gật đầu một cái, cũng không nhịn được nữa, té nhào vào trong ngực cha ruột mình, khóc lớn.

“Bố!”. Cô chợt khẽ gọi ông một tiếng.

Thân thể Phương Tiêu Thân run lên, nghe thấy âm thanh đã lâu muốn nghe, ôm con gai thật chặt, giờ khắc này, đã quá lâu rồi!

Lâu sau, ông mới khôi phục tâm tình, yêu thương lau đi nước mắt trên mặt Lạc Tích Tuyết, giọng nói bi thương nói:

“Tuyết Nhi, con bây giờ phải hiểu chúng ta cùng Lạc gia là không chung mối thù đi. Lạc Chấn Long bức hôn mẹ con, nhưng lại không quý trọng mẹ con tốt, ép bà buồn bực sầu não mà chết, mà tài sản Lạc gia vốn thuộc về con, mà ông ta để cho con trai Lạc Thiên Uy thừa kế,

Lạc gia bọn họ thiếu của chúng ta, chúng ta nhất định phải đòi lại! !”

“Đòi lại? !”. Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩng, có chút không nhịn, dù sao cô ở Lạc gia cũng 20 năm, coi như cô cùng Lạc Chấn Long không có máu mủ, nhưng tình ý dưỡng con gái vẫn có.

Vú Ngô nhìn ra lo ngại của Lạc Tích Tuyết, biết tâm địa cô thiên lương, lập tức nói: “Đúng vậy ạ, tiểu thư, cô mới người thừa kế danh chính ngôn thuận của nhà họ Tống, Lạc Thiên Uy tiểu tử kia căn bản không xứng, bắt đầu từ hôm nay, cô hãy cùng Phương lão gia học làm ăn thật tốt, đem tất cả toàn bộ tài sản Lạc gia tới đây, cũng an ủi mẹ cô dưới suối vàng”.

“Tôi”. Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy trong đầu rối loạn, đột nhiên nghe được thân thể của mình, cô luôn có thời gian tiêu hóa: “Để cho tôi suy nghĩ thật kỹ đã”.

Phương Tiêu Thần vặn bả vai của cô: “Tích Tuyết, từ nay về sau, chúng ta sẽ không đội trời chung với Lạc gia, bố hi vọng con có thể quên tất cả ở Lạc gia, bao gồm Lạc Thiên Uy con trai Lạc Chấn Long, con có thể duy nhất nhớ về họ, chỉ có thù hận”.

“Quên?” Lạc Tích Tuyết tự lẩm bẩm, đột nhiên giật mình, những chuyện cũ bi thảm khắc cốt ghi tâm, cô làm sao có thể dễ dàng!

“Đúng! Con nhất định phải quên, bắt đầu tất cả lần nữa! Nhất là Lạc Thiên Uy, hai người có thù không đội trời chung, tuyệt đối không thể xảy ra cái gì!”. Giọng nói Phương Tiêu Thần lần nữa khẳng định nhấn mạnh, ánh mắt dò xét về phía Lạc Tích Tuyết, lời đồn bên ngoài khiến ông không thể không lo cho con gái.

“Tích Tuyết, con với Lạc Thiên Uy, không có gì chứ?”. Ông thử hỏi khẽ.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết hơi chậm lại, chột dạ cúi đầu, âm thanh cực thấp trả lời: “Không có!”

Nhưng trong lòng cô lại nghĩ tới, nếu như Lạc Thiên Uy không phải em trai cô, như vậy bọn họ có thể với nhau hay không?

Suy nghĩ của cô còn chưa dấy lên, liền nghe thấy âm thanh trầm thấp của Phương Tiêu Thần nói: “Không có là tốt rồi, về sau con không cần gặp nữa, cũng không cần liên lạc lại, lần tới gặp chính là kẻ thù!”

“Nhưng, đó không phải là ân oán đời trước sao? Tại sao muốn giận lây sang đời sau chứ? Thiên Uy vô tội a”. Lạc Tích Tuyết theo bản năng bật thốt lên.

“Tích Tuyết, con?”. Sắc mặt Phương Tiêu Thần đã xanh lên.

Vú Ngô nhanh lên khuyên can: “Tiểu thư, cô nói cái gì vậy? Làm sao cô có thể bảo vệ kẻ thù chứ? Coi như Uy thiếu gia khong có cô, cậu ta cũng là con trai của Lạc Chấn Long, huống chi nếu không phải mẹ của cậu ta xuất hiện, mẹ cô làm sao sẽ bị đối xử lạnh nhạt, con người tôi ở Lạc gia vài năm như thế nào mà không được coi trọng đây?”

Lạc Tích Tuyết bị mấy câu nói của vú Ngô, hỏi tới á khẩu không trả lời được. Cô đúng là quá chủ quan rồi, vì cùng lên giường với Lạc Thiên Uy mấy lần, đã có ý thức nói giúp anh, đúng là đầu óc cô bị hỏng.

Chẳng lẽ anh khiến cô bị tổn thương như vậy chưa đủ sao? Cậu ta cũng đã có con với Trì Nhược Huân, cô cũng không muốn trở thành như mẹ một lần nữa.

“Hiểu, về sau tôi sẽ không gặp lại cậu ta!”. Lạc Tích Tuyết ảm đạm cúi đầu.

Đúng lúc ấy, một tràng cười từ ngoài cửa truyền đến, Phương Tử Nhan vừa nghe thấy tiếng cười này, lập tức vui vẻ chạy tới.

“Anh Khinh Cuồng!”

Lãnh Khinh Cuồng đem Phương Tử Nhan bế lên, quay một vòng, khóe môi nâng lên nụ cười tà như có như không, hướng tới bọn họ đi tới.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sững sờ tại chỗ, cô hiển nhiên không ngờ rằng, Lãnh Khinh Cuồng lại xuất hiện tại đây.

“Tích Tuyết, chúng ta lại gặp mặt”. Lãnh Khinh Cuồng thấy vẻ mặt cô đờ đẫn, đi tới ôm eo nhỏ nhắn của cô, không nhịn được muốn trêu chọc cô.

Nhưng Phương Tiêu Thần lại ho nhẹ một tiếng, cắt đứt hành động của Lãnh Khinh Cuồng.

“Cha nuôi!”. Lãnh Khinh Cuồng lập tức thu lại vẻ cợt nhả, sắc mặt nghiêm nghị quay đầu.

Cha nuôi? Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên lần nữa, thế nào Lãnh Khinh Cuồng lại gọi bố mình là cha nuôi?

“Ừ, ngồi đi”. Phương Tiêu Thần gật đầu một cái, ý bảo anh ngồi lên trên ghế salon.

Lãnh Khinh Cuồng thấy được mệnh lệnh của ông, liền lập tức đưa Lạc Tích Tuyết ngồi xuống.

Lạc Tích Tuyết chỉ hơi khó chịu, nhưng nét mặt Phương Tử Nhan rất khó nhìn, nhìn ra được cô ấy rất thích Lãnh Khinh Cuồng.

Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng gọi Lãnh Khinh Cuồng đi sang ngồi, cô cũng không muốn mới về nhà một lần lại khiến em gái khó chịu, nhiều tình địch, lúc này, Phương Tiêu Thần lên tiếng.

“Tuyết Nhi, Lãnh Khinh Cuồng là trợ thủ đắc lực nhất của bố, lần nữa chúng ta gặp lại, bố biết hai người quen biết nhau ở ngoài, còn muốn đem con gả cho cậu ấy!”.

Một câu vừa ra, Phương Tử Nhan khóc rời đi.

Lạc Tích Tuyết giật mình, bố thế nào lại có ý định này?

“A, thì ra là cha nuôi tìm con gấp thế này, chính là để cho con lấy thân báo đáp con gái của người à?”. Lãnh Khinh Cuồng tà tà nhíu mày, bất cần đời cười nói.

Phương Tiêu Thần giận tái mặt: “Thế nào? Để cho anh lấy con gái tôi còn oan ức với anh sao? Con người công tử lang thang như anh, cũng nên kiềm chế tư tưởng đi”.

“Thế nhưng sao nhanh lấy vợ sinh con, chỉ sợ cha mẹ con bên kia sẽ không đồng ý! ?”. Lãnh Khinh Cuồng nắm bả vai Lạc Tích Tuyết, uyển chuyển cự tuyệt.

“Khốn kiếp!”. Phương Tiêu Thần giận không kiềm được, vừa nhìn thấy bộ dạng không sao cả của Lãnh Khinh Cuồng, ông liền đau đầu không dứt.

Thủ hạ của ông chính là tình yêu anh cũng không rõ ràng,chơi bời trăng hoa không kiềm chế được, khắp nơi chọc hoa, nói thật ông cũng không yên lòng giao con gái cho cậu ta. Nhưng bây giờ tình cảm của Tích

Tuyết còn chưa xuống, ông làm như vậy muốn sớm cắt đứt một chút suy nghĩ của cô, cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới.

"Con gái tôi có điểm nào không xứng với cậu? Cha mẹ cậu bên kia cũng hi vọng cậu có thể nhanh tìm một người phụ nữ thật lòng, lập gia đình rồi!". Phương Tiêu Thần cau mày, âm thanh trầm thấp quát lên.

140. Chương 140: Một Màn Làm Người Ta Đỏ Mặt Tim Nhanh

Editor:lovelygirl262

"Haha, Tích Tuyết đúng là một đại mỹ nhân, bất quá cũng không dằn lòng được muốn thưởng thức, ngộ nhỡ tôi và em ở chung một chỗ mấy ngày liền mất hứng thú, thì phải làm sao đây?" Lãnh Khinh Cuồng nhíu mày, khó xử suy nghĩ.

Bên cạnh hắn cũng không thiếu phụ nữ đẹp, nhưng chân chính làm cho hắn để vào mắt, muốn cùng cô đi hết cuộc đời vẫn chưa có, hắn mặc dù bất cần đời, nhưng cũng biết hôn nhân là chuyện thiêng liêng, nếu như hắn xác định muốn cùng một người phụ nữ ở chung, cả đời sẽ chỉ thích một mình cô ấy, nhưng người phụ nữ này anh nhất định phải thận trọng tìm kiếm.

"Cha, con vừa trở về, những chuyện này để sau hãy nói đi." Lạc Tích Tuyết chủ động lên tiếng, cha cứ như vậy mang cô đẩy ra ngoài, giống như cô không có ai muốn vậy.

Cô sẽ không yêu bất kỳ ai nữa, lòng cô đã đóng chặt, không bao giờ...có người đàn ông nào tiến vào lòng cô nữa.

"Tích Tuyết, trước tiên đừng cự tuyệt, thật ra thì con người của Khinh Cuồng không tệ, cũng không phải loại người giống con nghĩ, có nó ở bên cạnh chăm sóc con, cha cũng có thể bớt lo lắng, đồng ý với ta, trước là chung sống với nó một thời gian xem sao." Phương Tiêu Thần thành khẩn khuyên.

Nhìn gương mặt khẩn thiết của cha, Lạc Tích Tuyết thoả hiệp, nếu như không phải như vậy, thì, là ai đúng với cô mà nói cũng không sao cả, coi như là vì hiếu thuận với cha đi!

"Nếu anh ấy đồng với, con cũng không có ý kiến." Lạc Tích Tuyết chỉ có thể gật đầu một cái.

Phương Tiêu Thần lập tức mang ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng, giống như nếu hắn không đồng ý, ông sẽ hung hăng dạy dỗ hắn.

Lãnh Khinh Cuồng nhún vai, cười tà khí: "Ok, dù sao cũng có người đẹp chịu làm vợ của con, không muốn cũng uổng!"

Phương Tiêu Thần giận đến tím mặt, cảnh cáo hắn: "Con nói gì vậy, nếu con dám nói Tích Tuyết không tốt, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho con."

Đôi mắt đào hoa của Lãnh Khinh Cuồng, mập mờ quan sát trên người Lạc Tích Tuyết, đột nhiên có một loại cảm giác khác thường xông lên đầu.

Cha nuôi mang cô ấy gả ình, ông là bởi vì nhớ lại chuyện cũ mà bi thương quá độ, hay bởi vì cùng con gái ruột gặp lại mà hưng phấn quá mức? Mới nghĩ ra chủ ý này.

Bất luận nói thế nào, có cơ hội đến gần cô, đối với hắn mà nói là một chuyện vô cùng hưng phấn.

Sau này, cô chính là bạn gái danh chính ngôn thuận của hắn, nghĩ đến đây, nụ cười trên khoé môi Lãnh Khinh Cuồng càng sâu hơn, xóa sạch nụ cười như có như không.

Cùng nhau ăn trưa xong, Phương Tử Nhan lấy chiếc xe thể thao cô yêu thích, đến từng địa điểm, Phương Tử Nhan luôn luôn thích thú bừng bừng liên tục lôi kéo cô vừa không ngừng nói chuyện, Lạc Tích Tuyết vui sướng nhìn cô, phát hiện cô em gái cùng cha khác mẹ này, thật là một cô gái trong sáng.

Nơi bọn họ ở chính là toà biệt thự tư nhân cao quý nhất khu.

Ở đây phong cảnh tươi đẹp, cây cối xanh biếc, còn có thể thấy sóng trên biển bao la hùng vĩ.

Lạc Tích Tuyết nhàn rỗi đi dạo trên bờ biển, cô đã đến Nam Mĩ cũng một khoảng thời gian, cha cả ngày bận bịu không thấy bóng dáng, chỉ có Phương Tử Nhan ở bên cạnh cô, hai chị em sống rất vui vẻ.

Dĩ nhiên trừ một chuyện, chính là Lãnh Khinh Cuồng.

Mỗi lần cha cố ý sắp đặt, cô cùng Lãnh Khinh Cuồng hẹn hò, Phương Tử Nhan trên mặt luôn tràn đầy buồn bã và tủi thân, cô biết cô gái nhỏ này tám phần là rơi vào lưới tình.

Cũng giống như Phương Tử Nhan, Trần Tiểu Mạt cũng là một cô gái ngây thơ đơn giản, luôn thích Lãnh Khinh Cuồng tiêu sái không kềm chế được, nhìn qua một người đàn ông phong lưu phóng khoáng, các cô sẽ cảm thấy hắn phong độ nhẹ nhàng.

Nhưng với Lạc Tích Tuyết cô, cũng không hoàn toàn như vậy.

Theo cô thấy Lãnh Khinh Cuồng bất quá là người đàn ông tự cho là phong lưu, nghĩ đến cặp mắt đào hoa kia của hắn, dụ dỗ phụ nữ khắp nơi, cô liền không khỏi thấy ác cảm.

Thật không biết tại sao cha lại muốn sắp đặt như vậy? Lại muốn mang cô giao phó cả đời cho Lãnh Khinh Cuồng, chẳng lẽ cha không nhìn ra tâm ý của em gái sao?

Cô vẫn là thích loại đàn ông có mùi vị đàn ông, tựa như Lạc Thiên Uy vậy. Mặc dù hắn bá đạo, nóng nảy dã man, nhưng tuyệt đối là quan minh chính đại, một người đàn ông đội trời đạp đất. (loại đàn ông có mùi vị đàn ông: Nam tính)

Vừa nghĩ đến hắn, trong lòng Lạc Tích Tuyết liền xẹt qua một dòng nước ấm.

"Tiểu thư, ông chủ đã trở lại, vừa mới tìm cô đấy." Dì Ngô đến bờ biển nói cho cô biết.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, lập tức trở về biệt thự.

"Cha !" Lạc Tích Tuyết vừa vào cửa, đã thấy cha mệt mỏi thưởng thức trà.

Phương Tiêu Thần ra hiệu cô ngồi xuống, thưởng thức một ngụm trà, trong mắt như có điều suy nghĩ nói: "Tích Tuyết, Lãnh Khinh Cuồng vừa mới làm nhiệm vụ trở về, hiện tại nó bị thương, con đi xem nó một chút đi."

Lạc Tích Tuyết ngớ ra, cũng không tiện từ chối, dù sao cô cũng đã đồng ý với cha, sẽ cùng Lãnh Khinh Cuồng qua lại một thời gian.

Cô về phòng thay quần áo, ngồi vào xe riêng, đi đến công ty phân phối Nam Mĩ của Lãnh Khinh Cuồng.

Vào thang mấy, Lạc Tích Tuyết đi thẳng đến phòng làm việc ở tầng cao nhất.

Nhưng mà, Lãnh Khi Cuồng ở trong phòng làm việc, lúc này đang trình diễn một màn làm cho người ta huyết mạch phun trào.

Lãnh Khi Cuồng lười biếng ngồi trên ghế xô-pha, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, ánh mắt lạnh băng.

"Lãnh thiếu, người ta muốn anh mà!" Thân thể người phụ nữ lẳng lơ như thuỷ xà, không biết lúc nào đã dán vào, ngồi ở trên đùi Lãnh Khinh Cuồng.

Hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lêo lên cổ Lãnh Khinh Cuồng, ghé vào lỗ tai hắn thổi khí, một tay mập mờ lần mò trên quần của hắn, đang muốn cởi khóa kéo quần của hắn xuống.

Lãnh Khanh Cuồng đưa tay ngăn cản động tác này của cô ta, con ngươi không kiên nhẫn, trên khuôn mặt anh tuấn tà mị của hắn là nụ cười thản nhiên, khẽ mở môi mỏng: "Tôi thích tự mình chủ động với phụ nữ!"

Người phụ nữ nghe xong, ngẩng đầu lên, mặt yêu kiều nhìn hắn.

"Anh thật là xấu!" Ngón tay thon dài của cô ta mơn trớn trên khuôn mặt có đường nét kiên nghị của Lãnh Khinh Cuồng.

Nói xong cũng bắt đầu ỡm ờ, chỉ là ánh mắt vẫn mơ màng như cũ nhìn chăm chú vào người đàn ông anh tuấn như thiên thần trước mặt.

Cổ áo sơ mi của hắn đã bị cô ta cởi ra, ẩn hiện da thịt màu đồng hoàn mỹ của hắn, người phụ nữ không nhịn được phấn khởi nuốt nước bọt.

Rất nhanh, cô ta mang mình cởi không còn một mống, thân thể xinh đẹp như hoa như ngọc để lộ trong không khí, người phụ nữ dùng ánh mắt mời gọi nhìn Lãnh Khinh Cuồng.

Chỉ là Lãnh Khinh Cuồng lại không nổi lên bất kỳ hứng thú nào.

Chuyện vui không dứt trong quá khứ, nhưng lúc này lại làm cho hắn cảm thấy tẻ nhạt vô vị?

Trong mắt và trong lòng của hắn, tất cả đều chỉ có một hình dáng, mặc dù cô thanh lệ thoát tục, không giống người phụ nữ trước mặt này, nhưng lại làm cho hắn mê muội.

Để cho hắn khát vọng.

Ngoài cô, hắn căn bản không muốn những người khác.

Mặc dù người phụ nữ này dây dưa với hắn đã lâu, đối với hắn ngoan ngoãn phục tùng, hôm nay hắn mang cô ta đến đây chính là muốn tạm giải toả tâm tình một chút, nhưng cho dù cô ta cởi hết để lộ trước mặt mình, hắn vẫn không có bất cứ hứng thú gì.

Đây là tại sao chứ? Lãnh Khinh Cuồng nghi hoặc...

Ngay lúc này, Lạc Tích Tuyết đẩy cửa vào, khi thấy một màn làm người ta đỏ mặt tim nhanh trong phòng làm việc, cô sửng sốt.

141. Chương 141: Nhớ Nhung Điên Cuồng

Editor: Trâm Trần

Lạc Tích Tuyết trợn to mắt, sửng sốt chợp mắt một cái, rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần lại.

"Thật xin lỗi, đã quấy rầy!"

Cô vội vã đóng cửa, lúng túng rời đi.

Lãnh Khinh Cuồng cơ hồ bất chấp tất cả thật nhanh tông cửa xông ra ngoài.

Mặc dù một màn ân ái này hắn không biết đã trình diễn qua với biết bao nhiêu người đàn bà nhưng khẩn trương như vậy, nóng lòng muốn giai thích như thế thì đây là lần đầu tiên.

"Tích Tuyết, tôi" hắn đuổi theo Lạc Tích Tuyết, muốn giải thích với cô nhưng rồi lại không biết mở miệng như thế nào.

Lãnh Khinh Cuồng hắn chưa từng có thói quen giải thích với bất cứ ai nhưng hôm nay lại là cô nên hắn sợ.

"Không có gì đâu" Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt cắt đứt lời hắn, trên mặt nhìn không ra một tia không vui nào.

Thấy biểu hiện trên gương mặt của cô không có nửa điểm quan tâm cũng như ghen tuông này nọ long của Lãnh Khinh Cuồng không khỏi cảm thấy hụt hẫng, hắn thất vọng hỏi:"Chẳng lẽ em hy vọng tôi ở cùng với cô ta?"

"Tuỳ anh thôi, ba nói anh bị thương nên muốn tôi ghé thăm anh một chút, anh bây giờ không sao rồi vậy tôi đi trước". Vẻ mặt cô không có chút biểu hiện nào, nói xong liền muốn rời đi ngay.

Nhưng Lãnh Khinh Cuồng lại ngăn cản cô, một tay kéo cô lại ôm vào trong ngực.

"Tích Tuyết, tôi rất nhớ em, tôi thề là tôi chưa từng có cảm giác nhớ nhung một người con gái nào như thế này, nhưng trong khoảng thời gian gần đây trong đầu của tôi lúc nào cũng xuất hiện hình bong của em, em phải lấy làm vinh hạnh vì được tôi yêu đấy. Tôi sẽ nói với cha nuôi cho tôi được cưới em".

Lãnh Khinh Cuồng nói những lời này mà cứ như chuyện đó vốn là đương nhiên vậy, hình như hắn đã đưa ra quyết định trọng đại và cũng hy sinh rất nhiều.

Lạc Tích Tuyết liếc hắn một cái, hung hăng đẩy ra:"Lãnh Khinh Cuồng, anh nhớ cho kỹ, tôi chỉ đồng ý với ba là qua lạ với anh một thời gian, chỉ vì không muốn ông tức giận mà sinh bệnh không có nghĩa là tôi cũng có cảm giác với anh".

"Tại sao? Tại sao em đối với tôi lại không có tí cảm giác nào? Em không thích tôi hay đối với tôi em có chỗ không hài long?" Lãnh Khinh Cuồng nóng nảy hỏi tới, long không ngừng trầm xuống, hắn nóng long muốn giải thích chuyện vừa rồi:"Mới vừa rồi em cũng tận mắt thấy rồi, tôi thật là vì em mà thủ than như ngọc, chưa từng có một người con gái nào mà để Lãnh Khinh Cuồng tôi lại cam tâm tình nguyện như thế, nhưng em là ngoại lệ chảng lẽ em còn chưa tin tưởng vào tình cảm của tôi sao?"

Lạc Tích Tuyết bĩu môi sau đó nói thẳng:"Anh đối với tôi có tình cũng được hay giả vờ cũng không sao, tôi đều không quan tâm. Bởi vì vấn đề không phải ở anh mà là ở tôi, tôi đối với anh một chút cũng không thích anh, thật xin lỗi, chúng ta cứ làm bạn bè như bình thường là được rồi".

"Em tại sao lại không tiếp nhận tôi? Chẳng lẽ ở trong long của em vẫn chỉ có mình Tiếu Vũ Trạch?" Vẻ mặt Lãnh Khinh Cuồng vô cùng đau khổ, lần đầu tiên hắn bộc bạch long của mình với một người con gái nhưng lại bị cự tuyệt, hắn chưa từng thất bại qua như vậy.

"Tôi" ánh mắt cô né tránh, cô thà để cho anh ta hiểu lầm là Tiếu Vũ Trạch còn hơn nói ra người làm cô nhớ nhung trong long là Lạc Thiên Uy.

"Không cho em nghĩ đến hắn nữa, cha nuôi đã gả em cho tôi thì em chỉ có thể là người của tôi, chi có thể nghĩ đến một mình tôi" Lãnh Khinh Cuồng cố chấp vặn hai vai của cô qua, bá đạo tuyên bố.

Lạc Tích Tuyết vừa định muốn phản bác lại hắn nhưng vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện người đàn ông trước mặt cô đang cúi đầu xuống.

Hô hấp nóng rực phun tại gò má trắng mịn của cô, đôi môi nhu nhu cực nóng dán tại cánh môi mềm mại của cô, than thể Lạc Tích Tuyết đột nhiên chấn động.

Nhưng nụ hôn của Lãnh Khinh Cuồng càng ngày càng nóng rực, như muốn cắn nuốt cả cánh môi của cô, lưỡi hắn đưa qua đưa lại muốn xâm nhập vào trong nhưng Lạc Tích Tuyết nhíu mày dung sức đẩy hắn ra.

"Lãnh Khinh Cuồng mới vừa rồi tôi đã nói vô cùng rõ rang, giữa chúng ta không thể nào, hy vọng anh từ nay về sau đừng lặp lại chuyện này nữa" Cô tức giận quát, nói xong liền xoay người chạy ra ngoài.

Lãnh Khinh Cuồng nhìn bong lưng gấp gáp rời đi của cô hắn cũng không có đuổi theo, chỉ là trong đôi mắt thoáng qua một tia thâm trầm.

Nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt vừa rồi tuy chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm cho hắn say mê.

Hắn thật yêu cô, mặc kệ cô hiên tại có chấp nhận hay không hắn cũng sẽ không buông tha.

Đã lien tục mấy tháng qua Lạc Thiên Uy vẫn không ăn không uống, cả đêm cũng không ngủ không nghỉ, trong đầu chỉ có có hình ảnh của một người con gái đó chính là Lạc Tích Tuyết.

Anh thật sự rất nhớ cô, thỉnh thoảng chỉ nhắm mắt một xíu thôi thì cô đã xuất hiện trong mộng của anh rồi, nhưng mở mắt ra là mộng tỉnh, lại phát hiên ra một hiện thực phũ phàng là cô không còn ở bên cạnh của anh nữa.

Cái loại khổ sở đó, ngày đêm hành hạ anh, anh cũng bị sự nhớ nhung này dày vò đến điên rồi.

Vẻ mặt cô đơn đứng một mình trong phòng của Lạc Tích Tuyết, nơi này có mùi hương của cô, bong dáng của cô, tất cả, hồi tưởng lại những ngày tháng bọn họ từng ở bên nhau, mỗi một ký ức cũng đủ dằn vặt anh cả đời này rồi.

Cả người của anh lảo đảo muốn ngã xuống.

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?" Phong Dạ đứng bên cạnh cửa từ đầu đến cuối thấy một màn này của Lạc Thiên Uy thì vội vàng chạy tới đỡ anh dậy.

Lạc Thiên Uy lắc đầu một cái, sắc mặt khẩn trương hỏi tới:"Có tin tức của cô ấy chưa?"

Phong Dạ dừng lại, do dự thật lâu không có mở miệng.

Hắn biết thiếu gia cực kỳ yêu người con gái này nhưng than phận của Lạc Tích Tuyết vô cùng đặc biệt, hắn không biết rốt cuộc có nên nói cho thiếu gia biết hay không?

"Nói mau, có hay không?" Lạc thiên Uy lắc lắc bả vai của Phong Dạ.

"Có, chỉ là..." trầm mặc hồi lâu rốt cuộc Phong Dạ cũng gật đầu.

Lạc Thiên Uy mừng rỡ vô cùng, lập tức hỏi:"Còn không mau nói cho tôi biết, cô ấy rốt cuộc ở đâu?"

"Cô ấy ở Nam Mĩ, Argentina!" Phong Dạ bình tĩnh nói.

"Argentina? Sao cô ấy lại ở Argentina?" Lạc Thiên Uy khó có thể tin, chẳng trách anh phái nhiều người đi tìm như thế nhưng cũng không có tin tức của cô.

Phong Dạ nhìn Lạc Thiên Uy, con ngươi phức tạp, một trận trầm mặc sau đó lại mở miệng:"Là cha ruột của tiểu thư mang cô ấy đi, căn cứ theo sự điều tra của thuộc hạ thì thiếu gia cùng tiểu thư không có quan hệ máu mủ, cha ruột của tiểu thư là một người khác".

"Ngươi nói cái gì?" Lạc Thiên Uy rung mình một cái, cho là mình đã nghe lầm.

Phong Dạ chăm chú nhìn anh, lần nữa khẳng định:"Thiếu gia, nếu như tôi điều tra không sai thì Lạc tiểu thư không phải là chị em ruột thịt với ngài".

"Cô ấy không phải là chị của tôi? Cô ấy thật không phải là chị của tôi?" Lạc Thiên Uy lẩm bẩm lại lời của Phong Dạ đã nói, trong lúc nhất thời mừng như điên còn tưởng là mình đang nằm mơ.

Thật sự là ngoài ý muốn của anh, đã từng có vô số đêm, anh nằm mơ cũng hy vọng rằng anh cùng Lạc Tích Tuyết không có bất kỳ máu mủ nào, như vậy cô sẽ cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận anh, bọn họ có thể ở chung một chỗ, chỉ là có mơ anh cũng không ngờ được có một ngày ước muốn và suy nghĩ của anh có thể trở thành hiện thực như thế này.

Phong Dạ nhìn bộ dạng hưng phấn của Lạc Thiên Uy, trong long càng them âu sầu, hắn biết nếu nói ra không khác nào dội cho thiếu gia một gáo nước lạnh nhưng hắn vẫn không thể không nói .

"Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không muốn biết cha ruột của Tích Tuyết tiểu thư là ai sao?"

142. Chương 142: Là Kẻ Thù Hay Người Yêu?

Editor: Trâm Trần

"Mặc kệ cô ấy là con gái của ai tôi vẫn sẽ yêu cô ấy, nhất mực yêu cô ấy". Lạc Thiên Uy bất chấp tất cả, còn có chướng ngại nào ngăn cách bọn họ như tầng quan hệ máu mủ ruột rà kia.

"Nếu như cô ấy là con gái của Phương Tiêu Thần thì sao?" Phong Dạ thâm trầm nhìn anh, không hề giấu giếm nữa, mà là trực tiếp nói thẳng ra.

"Cậu nói cái gì?" Lạc Thiên Uy liền biến sắc, tâm tình vui mừng vừa rồi bị một câu nói này mà chim vào đáy cốc.

Phong Dạ chăm chú nhìn anh, gằn từng chữ nói:"Cô ấy là con gái của Phương Tiêu Thần!"

"Điều này sao có thể?" Lạc Thiên Uy hoảng sợ lắc đầu qua lại, trong lòng có một cỗ sợ hãi, anh điên cuồng giận dữ hét lên:"Không! Tôi không tin, có chết cũng không tin, cô ấy sao có thể là con gái của Phương Tiêu Thần được?"

Phương gia xưa nay vốn là kẻ thù không đội trời chung với Lạc gia, vô luận ở trên thương trường hay bang phái, bạch đạo hắc đạo bọn họ cũng đều đối địch nhau.

Phong Dạ nhìn bộ dáng điên cuồng của Lạc Thiên Uy không khỏi thở dài một cái, hắn biết nếu nói ra thì thiếu gia nhất định sẽ không cách nào tiếp nhận.

“Thiếu gia, mặc kệ ngài có chấp nhận hay không chấp nhận thì đây đều là sự thật” Sau khi nói xong ánh mắt của hắn phức tạp nhìn Lạc Thiên Uy, tựa như đang chờ quyết định của anh.

Thật vất vả mới có tin tức của cô làm cho anh phấn chấn vô cùng còn là tin tức bọn họ không có quan hệ máu mủ nữa, nhưng có nghĩ anh cũng không dám nghĩ đến cô thế nhưng lại là con gái của kẻ thù.

Nếu đây là sự thật thì ba sao có thể đồng ý cho bọn họ ở chung một chỗ đây?

“Không được, tôi muốn đi tìm ba hỏi rõ!” Lạc Thiên Uy lấy chiếc áo khoác, không để ý đến cơ thể còn yếu chứ như vậy mà xông ra ngoài.

Trong đầu chưa bao giờ có một ý niệm mãnh liệt như thế, anh muốn tìm ba hỏi cho rõ rang, để cho chính miệng ba nói cho anh biết đây không phải là sự thật.

Khuôn mặt già nua của Lạc Chấn Long chìm trong phòng tối, ông ngồi trên ghế sa lon, khuôn mặt tái nhợt, nhìn ông càng ngày càng tiều tuỵ.

Đối mặt với lời chất vấn của con trai ông không phản bác, chỉ bình tĩnh hút thuốc.

“Thiên Uy, con cam chịu số phận đi! Cả đời này con cùng Tích Tuyết có duyên mà không có phận, coi như các con không phải chị em ruột nhưng tuyệt đối không có khả năng ở cùng nhau”. Ông ngẩng đầu lên nhìn đứa con cố chấp trước mặt mình, giống như hồi tưởng chuyện xưa mà tiếc hận thở dài mấy tiếng.

“Tại sao? Vì cô ấy là con gái của Phương Tiêu Thần sao?” Lạc Thiên Uy nổi điên rống to lên, hoàn toàn không thể nào tiếp nhận chuyện này được.

“Không phải là con không được thích nó mà là Phương Tiêu Thần tuyệt đối sẽ không để cho con cùng con gái của ông ta ở chung một chỗ đâu” Ánh mắt Lạc Chấn Long thâm trầm, giọng nói mang theo u oán mà thê lương.

Ông biết Phương Tiêu Thần hận ông cả đời này, hận ông năm đó cướp đi người con gái mà hắn ta yêu nhất, làm sao để cho con trai của kẻ thù cưới con gái của mình đây? Tuyệt đối không thể nào!

“Tại sao” Đây rõ rang là ân oán của ba và ông ta ở kiếp trước sao lại muốn để đời chúng con gánh chịu hậu quả?” Lạc Thiên Uy kích động điên cuồng hét lên, sắc mặt tái nhợt mà tuyệt vọng.

Lạc Chấn Long ngẩng đầu lên nhìn về phía con trai, ánh mắt ủ dột:”Con cho rằng chỉ là ân oán của kiếp trước sao? Phương Tiêu Thần sẽ không bao giờ tiếp nhận con làm con rể của hắn không đơn thuần chỉ vì con là con trai của Lạc Chấn Long ta mà nguyên nhân sâu xa hơn đó chính là con là người đã giết vợ của hắn!”

“Ba, người nói cái gì vậy? Giết vợ? Con làm sao có thể giết vợ của ông ta được?” Sắc mặt của Lạc Thiên Uy chấn động khó có thể tin.

Lạc Chấn Long ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía anh, từng câu từng chữ nói ro rang:”Chẳng lẽ con đã quên, lần đầu con gia nhập tổ chức sát thủ, con đã giết chết một người đàn bà rồi sao? Cô ta chính là vợ của Phương Tiêu Thần tên là Chung Tâm Hoa, cũng là mẹ kế của Lạc Tích Tuyết”.

Sấm sét giữa trời quang, Lạc Thiên Uy lập tức đờ đẫn sững sờ ngay tại chỗ.

“Thiên Uy, con bình tĩnh một chút, con cùng Tích Tuyết là không thể nào cho nên về sau con đừng nghĩ đến nó nữa, quên được thì cứ quên đi” Lạc Chấn Long thở dài một hơi nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Lạc Thiên Uy cảm thấy tâm lúc này quá ư là mệt mỏi, chân tướng tàn nhẫn mang lại cho anh sự đả kích quá lớn, anh cảm giác mình đang ở thiên đường không được bao lâu thì là bị quăng xuống địa ngục, thật sự đã vượt quá xa sức chịu đựng của anh rồi!

“A!!” rốt cuộc không chịu được nữa anh gao thét lên, đôi tay nắm thành cú từ từ ngã xuống đất.

Liên tục mấy ngày Lạc Thiên Uy không ăn cũng không uống, tỉnh lại một chút rồi lại rơi vào hôn mê, cơ hồ như không muốn tỉnh lại nữa.

Không có Tích Tuyết bên cạnh cuộc đời của anh là một mảnh xám xịt, không thấy được cô anh tình nguyện chết đi.

Giữa cô và anh có nhiều kỷ niệm là thế, vui có buồn có, cũng nhiều hận thù rối ren như vậy, khổ sở như vậy nhưng lại khắc cốt ghi tâm, để cho anh càng khó có thể quên đi.

KHông có cô, anh sẽ chết, anh yêu cô, muốn gặp cô, nhớ cô đã thành một thói quen đáng sợ!

Phong Dạ không nhẫn tâm nhìn chủ nhân của mình sa sút như vậy nữa nên trong đêm hắn len lén đưa cho Lạc Thiên Uy một tờ giấy bên trong có địa chỉ của Tích Tuyết ở Argentina.

Lạc Thiên Uy không chút nghĩ ngợi nhổ ống tiêm ra, vọt ra khỏi phòng bệnh trực tiếp lái xe đến sân bay.

Phong Dạ đuổi sát theo sau rốt cuộc cũng tìm thấy Lạc Thiên Uy ở sân bay:"Thiếu gia, để tôi đi cùng ngài" hắn thật sự lo lắng, thiếu gia còn yếu như vậy lại đi một mình không biết đến đó Phương Tiêu Thần có làm khó thiếu gia như thế nào đây.

Lạc Thiên Uy vốn muốn cự tuyệt nhưng mấy ngày nay anh đã không ăn không nghĩ, than thể mệt rã rời nếu không cho Phong Dạ theo cùng chắc anh sẽ không chống đỡ nổi trên máy bay nữa.

Mấy tiếng sau máy bay đã đến Argentina.

Thời điểm màn đêm buông xuống, theo điều tra của Phong Dạ thì bọn họ cũng tìm được chỗ ở của Lạc Tích Tuyết đó alf một biệt thự vô cùng xa hoa.

Biệt thự này có tường được xây dựng rất cao, bên trong còn có hộ vệ.

“Thiếu gia, ngài vào trước đi, tôi sẽ thám thính tình hình, tiểu thư đang ở căn phòng ở lầu ba”. Phong Dạ chỉ vào một gian phòng có ánh sang yếu ớt.

143. Chương 143: Mấy Tháng Sau, Cuối Cùng Cũng Gặp Lại.....

Edit : babynhox

Lợi dụng bóng đêm, Lạc Thiên Uy trèo qua vách tường, nhưng trong phút chốc chạm đất, hắn cảm thấy từng cơn chóng mặt.

Bởi vì nhớ Lạc Tích Tuyết, đã liên tục vài đêm hắn không có nghỉ ngơi tốt, vừa nảy chỉ ngủ một lát trên máy bay, thể lực vẫn không thể chống đỡ nổi.

Nhưng cho dù như thế, vẫn không ngăn cản được quyết tâm hắn muốn gặp Lạc Tích Tuyết.

Đêm lạnh như nước, từng cơn gió đêm thổi lên.

Chỉ một mình Lạc Thiên Uy xông vào biệt thự, tìm kiếm phòng Lạc Tích Tuyết.

Cuối cùng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm trên giường khiến cho hắn nằm mơ cũng thấy này, một loại cảm xúc kích động nảy lên trong lòng.

Trong lúc ngủ mơ, Lạc Tích Tuyết khép chặt mắt, lông mày nhỏ nhắn hơi hơi nhăn lại, vẫn xinh đẹp rung động lòng người, giống như một phong cảnh mê người, khiến hắn không cách nào dời tầm mắt ra khỏi người cô.

Nhưng mà đã nhiều tháng không gặp, cô vừa gầy, sắc mặt cũng tái nhợt hơn, Lạc Thiên Uy nhìn mà đau lòng.

Không phải Phương Tiêu Thần là ba ruột của cô sao? Sao lại không chăm sóc tốt cho cô?

Lạc Thiên Uy đi đến bên giường cô, đưa tay khẽ xoa lên mặt của cô, nhìn bộ dáng mềm mại đáng yêu trong cơn ngủ mơ của cô, cứng rắn ở chỗ sâu nhất trong lòng hắn đang lẳng lặng hòa tan.

Trong cơn ngủ mơ cô sẽ mơ thấy mình sao? Hay là, trong mộng của cô vĩnh viễn chỉ xuất hiện một người là Tiếu Vũ Trạch?

Nhưng cô có biết hay không, bản thân hắn có bao nhiêu yêu cô! ?

Lúc cô ở bên cạnh hắn, yêu cô nhưng không cách nào gần gủi với cô cái loại tư vị này đã làm cho hắn đau lòng phệ cốt; sau khi cô rời khỏi hắn, tất cả bi thương, tất cả đều bừng lên, cả người liền khó chịu giống như bị đào khoét lấy mất trái tim!

Tình yêu đối với Lạc Thiên Uy mà nói, giống như là một vũ khí sắc bén có thể dễ dàng đâm hắn bị thương, nhưng mà vì Lạc Tích Tuyết, hắn cam tâm tình nguyện chấp nhận, dù uốn hắn gặp khó khăn đau khổ nhất trong cuộc sống, chỉ cần có thể cùng cô ở một chỗ, hắn đều cam tâm tình nguyện.

Hiện tại, rốt cuộc hắn cũng gặp lại cô, cái loại cảm giác thỏa mãn cùng vui sướng này khó nói lên lời .

Hắn không kìm lòng nổi cúi người, muốn hôn môi lên cái trán của cô, đôi má, môi đỏ mọng nhưng Lạc Tích Tuyết không chú ý chuyển người lại, khiến cho hắn chụp hụt.

Lạc Thiên Uy không khỏi cười khổ: "Tích Tuyết, chẳng lẽ ở trong mơ, em cũng phải tránh né anh sao?"

Tay hắn nhẹ nhàng lật thân thể cô qua, từ từ cúi khuôn mặt tuấn tú xuống, lúc cách cô chỉ còn một cm, bỗng nhiên dừng lại.

Hắn lẳng lặng nhìn cô, cảm nhận được rất rõ ràng hô hấp cùng nhịp tim của cô, còn có tiếng hít thở nặng nề của hắn.

Cô luôn luôn có thể dễ dàng trêu chọc lên dục vọng của hắn, cô đối với hắn có sức hấp dẫn trí mạng, làm cho nhịp tim của không kìm nén được mà tăng nhanh.

Môi gần như là không thể khống chế , phủ trên cánh môi của cô.

Tình cảm nhớ nhung trong lòng, hóa thành nụ hôn thân thiết nóng bỏng nồng đậm.

Đôi môi ướt át của hắn, thấm lạnh, thấm ướt cánh môi khô ráo của cô, cũng rót một dòng nước ấm vào nội tâm cô.

Lạc Tích Tuyết ưm vài tiếng, răng môi mở ra, nghênh đón nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Môi miệng hai người dây dưa, tia lửa va chạm kịch liệt trong không khí.

Mãi đến —— công chúa bạch tuyết rốt cuộc cũng tỉnh dậy bởi nụ hôn của hoàng tử. . . . . .

Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, cô quả thực không thể tin được, khuôn mặt vừa mới xuất hiện trong giấc mơ của mình, vậy mà phóng đại ở trước mặt mình, đang chân chân thực thực hôn mình.

"A? Là anh!"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc kêu một tiếng, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Cô là đang nằm mơ sao? Vì cái gì mỗi ngày buổi tối hắn đều xuất hiện trong mơ? Lạc Thiên Uy ác ma này rốt cuộc khi nào mới bằng lòng buông tha mình?

"Tích Tuyết, em thức dậy!"

Lạc Thiên Uy nhìn thiên hạ trong lòng đã mở đôi mắt xinh đẹp ra, giọng nói hắn vô cùng dịu dàng nói.

Trong lúc này, hai người nhìn nhau, mà đều có loại cảm giác dường như đã xa cách rất lâu.

Bọn họ đang nằm mơ sao? Nếu vậy thì, có thể vĩnh viễn cũng không tỉnh lại hay không.

"Anh" Lạc Tích Tuyết tỉnh táo lại trước, cô vội vàng đẩy Lạc Thiên Uy ra, trốn tới bên kia giường, khẩn trương nói: "Anh, không nên đụng tôi!"

Ý cười trên mặt Lạc Thiên Uy ngưng lại, nhìn cô vẫn theo bản năng mà bài xích mình, trái tim Lạc Thiên Uy lại đau.

Sao hắn có thể quên, cô dùng hết tâm tư lẫn trốn mình? Cô muốn rời khỏi hắn như vậy, làm sao có thể còn muốn nhìn thấy hắn?

Nhưng mà, trái tim nhớ nhung cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, hắn không cam lòng cứ rời khỏi như vậy.

”Tích Tuyết, đừng sợ, anh sẽ không tổn thương em. Anh chỉ là muốn ôm em một chút, xa nhau lâu như vậy, em có biết anh rất nhớ em không?” Lạc Thiên Uy vừa nói xong thì tiến lại gần Lạc Tích Tuyết, cố gắng duy trì tươi cười dịu dàng trên mặt, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt.

Cho tới bây giờ, chuyện duy nhất hắn muốn làm, chỉ đơn giản là muốn ôm cô một chút, chỉ cần một chút, một chút là có thể làm cho hắn giảm bớt nổi khổ nhớ nhung mấy ngày nay.

Hắn biết mình đã không cách nào làm chuyện gì với cô nửa, tất cả đều đã qua, mặc kệ là tốt, xấu , giữa bọn họ có thể còn lại chỉ là kỷ niệm tưởng nhớ mà thôi.

”Anh không phải là em trai của tôi rồi!” Lạc Tích Tuyết sững sờ quan sát hắn nửa ngày, sau cùng đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Trái tim Lạc Thiên Uy hung hăng co rút đau đớn, hắn đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa những lời này của Lạc Tích Tuyết, cô nói hắn đã không phải là em trai của cô, cho nên ngay cả tư cách ôm cô cũng không có phải hay không? Bây giờ hắn đối với cô mà nói, chỉ là một người xa lạ không có chút quan hệ gì rồi sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lạc Thiên Uy vốn tái nhợt bỗng nhiên càng thêm khó coi. Hắn không cần làm em trai của cô, lại càng không muốn trở thành người xa lạ với cô, khát vọng duy nhất của hắn chỉ là hi vọng cô có thể coi hắn là một người đàn ông, chỉ là một hi vọng này căn bản là hy vọng xa vời mà thôi.

”Anh làm sao vậy?” Nhận thấy được khác thường của hắn, Lạc Tích Tuyết khó có thể kềm chế lo lắng trong lòng.

Sắc mặt Lạc Thiên Uy nhìn qua rất kém, chẳng lẽ hắn sinh bệnh gì sao? Hay là cô rời khỏi mấy ngày nay, hắn cũng không tốt?

”Anh, không có việc gì.” Lạc Thiên Uy kiên cường chống đỡ thân thể, lắc lắc đầu.

Trong mắt Lạc Tích Tuyết thoáng hiện ra nét lo lắng: ”Nhưng mà sắc mặt của anh rất kém!”

Vì cái gì nhìn hắn không được như ý như vậy, cô đơn như vậy, cô rời khỏi mấy ngày nay, hắn đã xảy ra chuyện gì?

”Ha ha, Tích Tuyết, thì ra em vẫn còn quan tâm anh.” Lạc Thiên Uy vui mừng cười, chỉ là tươi cười này ít nhiều có vài phần mùi vị bi thương.

Lạc Tích Tuyết lạnh nhạt, ảo não trả lời hắn: ”Tôi không có, anh không cần tự mình đa tình.”

”Phải không? Ha ha, từ khi gặp em, thì anh chính là một người tự mình đa tình!” Lạc Thiên Uy đau khổ đóng hai mắt lại, chua sót nhếch môi nói: ”Anh biết, em không thích anh, cho nên mới muốn chạy trốn khỏi anh, nhưng mà tình yêu của anh đối với em, trước giờ chưa từng thay đổi! !”

Hắn mở mắt ra nhìn cô, ánh mắt ôn nhu chưa từng có, giọng điệu cũng là thê lương chưa từng có.

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên, đây là người em trai cao cao tại thượng, bá đạo kiêu ngạo sao?

Không phải, rõ ràng là không phải, ở trước mặt tình yêu, người kiêu ngạo cũng sẽ trở nên hèn mọn.

Lòng của cô, bỗng nhiên cũng bắt đầu đau xót.

144. Chương 144: Yêu Em, Yêu Đến Hết Thuốc Chữa

Edit : babynhox

”Anh không phải là ngã bệnh chứ?”

Lạc Tích Tuyết nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, cực kỳ tiều tụy, giọng điệu nói chuyện cũng là có hơi không có sức, không giống người đàn ông cuồng ngạo bá đạo thường ngày kịa.

Lạc Thiên Uy chỉ là cười cười cô đơn: ”Từ khi gặp em, anh luôn luôn bị bệnh, lâu như vậy, chẳng lẽ em cũng không có phát hiện sao”

Lạc Tích Tuyết không nói gì liếc nhìn hắn một cái, không biết hắn cố nhất như vậy là vì cái gì? Không cam lòng sao? Hay là hắn thật sự rất thích cô?

Nhưng mà, bên cạnh hắn không hề thiếu phụ nữ, cô gái Trì Nhược Huân kia không phải là có mang con của hắn sao?

Nghĩ tới đây, tim Lạc Tích Tuyết vừa mới có một tia xúc động, lại vừa cứng lạnh xuống.

"Anh đi đi, nếu như bị ba tôi phát hiện, anh liền đi không được!" Cô quay mặt qua chỗ khác, ép buộc bản thân không nhìn hắn nửa.

Nhưng Lạc Thiên Uy rất không dễ dàng mới nhìn thấy cô, làm sao lại đồng ý cứ rời khỏi như vậy.

"Tích Tuyết, anh rất nhớ em, để cho anh ôm em một chút, có được hay không?" Hắn đến gần cô, khát vọng nói.

"Lạc Thiên Uy, anh có thể tỉnh táo một chút không?" Lạc Tích Tuyết lui ra phía sau một bước, không cho hắn tiếp sát.

Tiếp tục cố chấp cũng chỉ là hành hạ lẫn nhau, nếu như vậy, còn không bằng kết thúc như vậy, như thế, ai cũng không nợ ai cái gì?

"Van xin em để cho anh ôm ngươi một cái, anh thật sự rất nhớ em, nếu không ôm em, anh sẽ chết !" Lạc Thiên Uy dùng ánh mắt đau thương nhìn cô, trong ánh mắt phủ đầy tình cảm dịu dàng.

Thương xót nhìn bộ dáng tuyệt vọng của hắn, cuối cùng trái tim Lạc Tích Tuyết cảm động. Không biết vì sao, hắn như vậy, bỗng nhiên khiến cho cô cảm thấy rất đau lòng. Hắn cao ngạo như vậy, chưa bao giờ chịu vì bất cứ việc gì cúi đầu trước ai, nhưng hôm nay là vì một cái ôm mà cầu xin cô. . . . . .

"Được rồi." Cô cắn môi gật gật đầu, khi Lạc Thiên Uy gấp rút không chờ kịp ôm cô vào lòng, cô lại bổ sung một câu: "Anh ôm tôi rồi, hãy mau rời khỏi đi."

Cô biết ba vẫn rất hận Lạc Thiên Uy, nếu để cho ông biết Lạc Thiên Uy chủ động đưa tới cửa, nhất định sẽ giết hắn.

"Tích Tuyết" Lạc Thiên Uy gắt gao vòng thân thể cô vào trong lòng, khẽ ngửi mùi hương quen thuộc trên người cô, hắn có loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Bệnh của hắn, không phải thân thể bị ốm đau, mà là được bệnh tương tư, mà Lạc Tích Tuyết chính thuốc giải của hắn.

Lạc Tích Tuyết vô ý ngẩng đầu, chóp mũi cũng ngoài ý muốnđụng phải cánh môi của người đàn ông, ngay tại lúc này, rốt cuộc Lạc Thiên Uy không nhịn được nhớ nhung trong lòng, môi của hắn nhanh chóng hạ xuống.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, muốn cự tuyệt, lại bị Lạc Thiên Uy ôm chặt, căn bản là cô không có một đường vùng vẫy nào, chỉ có thể tùy ý hắn ở trên cổ mình, trên mặt, cánh môi, lỗ tai, hạ xuống từng cái từng cái hôn ngân chi chít.

Căn bản cô không cách nào né tránh, chỉ có thể bị ép tiếp nhận, trong đầu trở nên hỗn độn, cái loại cảm giác quen thuộc lại nổi lên.

Thấy Lạc Tích Tuyết dần dần thích ứng, Lạc Thiên Uy biến đổi thành nụ hôn nóng cháy mà mãnh liệt, đầu lưỡi của hắn cạy mở hàm răng cô, ở trong miệng cô dây dưa lăn lộn, liếm qua mỗi một ngóc ngách trong miệng cô, kịch liệt , giống như muốn chạm đến linh hồn của cô.

"Ưm" Lạc Tích Tuyết cảm thấy không khí trong lồng ngực càng ngày càng mỏng manh, cô không kìm nén nổi xầm xì một tiếng, chủ động ôm lên cổ hắn.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, của hắn đột nhiên xâm nhập, khiến cho trong lòng cô rất bất an.

Không phải vừa nảy chỉ là một cái ôm sao? Vì cái gì kau5 phát triển thành như vậy?

Đầu ngón tay của hắn bới móc cúc áo lót của cô, bàn tay to trực tiếp đi vào dò xét, môi mỏng lại càng đi tới bên gáy cô, chỗ xương quai xanh, ngón tay thon dài nhiệt tìnhvuốt ve thân thể xinh đẹp của cô đang bắt đầu nóng lên, một đường trợt xuống

"Làm sao bây giờ? Tích Tuyết, anh yêu em, thực sự yêu đến hết thuốc chữa rồi!"

Lạc Thiên Uy say sưa nỉ non, dứt bỏ tất cả tạp niệm, chỉ một lòng muốn ôm cô cùng một chỗ, nếu bọn họ có thể ôm hôn như vậy mãi, thật là tốt bao nhiêu?

Chỉ tiếc, toàn bộ đều là hy vọng xa vời.

Rốt cục, sau một cái hôn sâu lâu dài, hắn buông cô ra, lui ra cách cô vài bước một khoảng cách an toàn, hắn sợ bản thân không khống chế nổi, sẽ muốn cô.

Lạc Tích Tuyết vô lực đóng hai mắt lại: "Anh đi đi, ra khỏi cái cửa này, về sau cũng không được trở lại tìm tôi, về sau chúng ta là người lạ."

"Em đều biết hết rồi sao ?" Đột nhiên Lạc Thiên Uy băng lãnh mở miệng, Lạc Tích Tuyết xa cách đã làm cho hắn đau triệt nội tâm.

Lạc Tích Tuyết buông mắt xuống, âm thầm gật đầu: "Đúng vậy, ba đã nói cho tôi biết tất cả."

"Tất cả?" Bên môi Lạc Thiên Uy thoáng hiện ý cười bi thương.

"Ừ, tôi biết rõ thân thế của tôi, cũng hiểu rõ vì cái gì ba lại hận anh như vậy—— cho nên, chúng ta là không có khả năng ." Trong mắt Lạc Tích Tuyết không tự giác hiện ra một tầng hơi nước.

Cô cũng không muốn như vậy, nhưng thực sự Lạc Thiên Uy đã giết mẹ của Phương Tử Nhan , là vợ sau của ba, làm sao ba có thể đồng ý cho cô và hắn ở cùng một chỗ?

Mà cô rất không dễ dàng mới tìm được gia đình chân chính của mình, làm sao có thể cùng người nhà chia cắt? Cho nên kiếp này của bọn họ nhất định vô duyên rồi.

"Ân oán thế hệ trước, có có cần thiết kéo dài đến đời sau của chúng ta sao?" Lạc Thiên Uy ngẩng đầu lên, đau khổ nhìn cô.

"Giữa tôi với anh, không đơn giản là chuyện của đời trước, liền không tính ân oán của ba mẹ, tôi cũng sẽ không cùng anh ở một chỗ." Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng: "Bởi vì —— tôi không hề yêu anh."

"Ha ha, anh sớm biết rằng, em không thích anh, nhưng mà anh yêu em." Lạc Thiên Uy đau lòn rơi xuống mặt đất, dĩ nhiên không có nửa phần hơi sức.

Râu trên má che kín khuôn mặt hắn, cả người xem ra gầy gầy đen sẫm , hoàn toàn đã không có khí thế, hắn chỉ là một người đàn ông bị tình yêu làm tổn thương.

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của hắn, tuy khuôn mặt này vẫn anh tuấn mê người như cũ, lại tràn ngập đau xót nói không nên lời.

"Anh hãy quên tôi đi." Cô thở dài một hơi thật sậy, ngồi xổm người xuống tựa vào bên cạnh hắn, khuyên giải an ủi từ đáy lòng: "Kỳ thật tôi cũng không có tốt như anh tưởng tượng, không đáng để anh vì tôi như thế này."

Con ngươi Lạc Thiên Uy giật giật, nhìn cô động lòng người : "Mặc kệ em không tốt bao nhiêu, anh nói rồi , Lạc Tích Tuyết, anh yêu em, bất kể em là ai, có thân phận gì, anh đều yêu em!"

"Anh" Lạc Tích Tuyết cảm thấy mệt mỏi, thái độ cố chấp của hắn, khiến cho cô chỉ muốn trốn tránh: "Tình yêu của anh, làm cho tôi không có cách nào thở được!"

"Anh biết trước kia anh đối với em như vậy, nhất định em rất giận anh, có thể cũng là vì abg quá sợ hãi mất em." Lạc Thiên Uy bỗng nhiên nắm tay cô, sám hối từ đáy lòng: "Tích Tuyết, anh biết anh sai rồi, nhưng mà vì em, cho dù sau này khi chết anh phải xuống mười tám tầng địa ngục, anh cũng đồng ý !"

145. Chương 145: Tích Tuyết, Cùng Anh Đi Đi

edit: Fannie93.

Lạc Tích Tuyệt giật mình, người đàn ông này như vậy lại sẽ nói xin lỗi với cô sao?

Nhưng, quá khứ tổn thương của bọn họ, đã khiến nội tâm đau như thế, còn có thể dễ dàng bù đắp lại sao?

"Tích Tuyết, hôm nay tôi tới đây, là muốn nói xin lỗi với em, hi vọng em có thể tha thứ cho tôi, chỉ cần em còn nguyện ý đi cùng với tôi, về sau tôi nhất định cho em không gian lớn nhất cùng tự do, tuyệt đối sẽ không như trước kia mà hạn chế em". Lạc Thiên Uy ôm một tia hi vọng cuối cùng mở miệng.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn anh: "Anh còn muốn tôi với anh ở chung một chỗ sao?"

"Tích Tuyết, em theo tôi đi đi, về sau tôi nhất định sẽ đối đãi em thật tốt, tuyệt không làm cho em uất ức". Lạc Thiên Uy nắm chặt tay cô, khẩn cầu nói: "Chúng ta có thể một nơi ẩn cư, chỉ có cuộc sống của chúng ta, em thấy được không?"

"Không được!". Lạc Tích Tuyết tránh khỏi tay anh, lui về phía sau một bước, "Một mình anh rời đi đi, tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại anh, đây là lần cuối chúng ta gặp nhau!".

"Không !!". Lạc Thiên Uy không thể chấp nhận, anh lần nữa đến gần, con ngươi khóa cô chặt:

"Tích Tuyết, em yêu tôi, đúng không? Tôi hiểu rõ, em yêu tôi đấy!".

"Tôi không yêu anh!". Lạc Tích Tuyết lạnh lẽo cắt đứt lời anh, từng chữ từng câu nói rõ ràng:

"Tôi vĩnh viễn sẽ không yêu một người đàn ông cường bạo như anh, tôi hận anh còn không hết, làm sao sẽ yêu anh? Lạc Thiên Uy, anh không cần làm tiếp giấc mộng nữa, cũng không cần ôm chút ý nghĩ nào với tôi nữa, giữa chúng ta hoàn toàn không thể nào, anh đi đi, tôi không muốn phải nhìn anh nữa".

"Không". Lạc Thiên Uy đưa tay kéo cô, ánh mắt cố chấp: "Nếu như, em không cùng một chỗ mà rời khỏi tôi, tôi nhất định không đi, Lạc Tích Tuyết, tôi yêu em, không thể không có em!"

Sắc mặt anh tái nhợt, ánh mắt khổ sở làm cho lòng người đau, cảm giác đau bi thương từ quanh thân anh tản ra.

Lạc Tích Tuyết thấy bộ dạng này của anh, lòng dạ ác độc co rút đau đớn một chút, không nhịn được nước mắt rơi.

Cô hạ quyết tâm, phất tay đẩy anh ra, cả giận nói: "Đủ rồi, thật đủ rồi, Lạc Thiên Uy, anh bỏ qua cho tôi đi,chúng ta vĩnh viễn cũng không thể, anh bỏ qua cho tôi đi".

"Không cần, tôi không muốn thả em ra, Tích Tuyết, van cầu em đừng vứt bỏ tôi, đừng xa cách tôi…. Tôi thật không thể không có em, không có em tôi sẽ chết!". Lạc Thiên Uy dùng sức ôm lấy cô, giống như muốn đem thân thể của cô vào trong người mình.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, lạnh nhạt nói: "Tôi không thể tiếp nhận một người đàn ông cường bạo nữa, bởi vì anh thô bạo, làm hại tôi cả tư cách làm mẹ cũng không có, tất cả quá khứ tôi không muốn so đo với anh nữa, tôi chỉ muốn bắt đầu tất cả lần nữa, tương lai của tôi sẽ có một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng tương lai sẽ không có anh!"

Thân thể Lạc Thiên Uy, giống như bị cái gì đánh vào, âm thanh run rẩy của anh lớn tiếng nói:

"Tích Tuyết, tôi sai lầm rồi, tôi sai rồi, cầu xin em, không cần ác độc như vậy, tôi không muốn xa cách…. Tôi chỉ muốn ở lại đây cùng em".

Anh vừa nói xong, trên đôi mắt lại chảy xuống nước mắt.

"Tôi thề với trời, chỉ cần em chịu ở lại bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ bỏ đi tất cả mọi người, chăm sóc em thật tốt, cuộc sống ổn định với em".

"Đủ rồi, anh không cần phải nói nữa!". Lạc Tích Tuyết lắc đầu, đẩy anh ra, cắn răng rơi lệ nói:

“Lạc Thiên Uy, anh tỉnh táo lại đi! Chúng ta vĩnh viễn cũng không thể, anh đừng nằm mơ, bố đã quyết định tôi cùng Lãnh Khinh Cuồng đính hôn, tôi về sau cũng sẽ cùng với anh ấy, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa”.

“Cái gì? Em phải cùng Lãnh Khinh Cuồng đính hôn sao?”. Lạc Thiên Uy chỉ cảm thấy sấm sét giữa trời quang, trong đầu tất cả niềm tin đã bị phá vỡ.

Thân thể anh phát run, sắc mắt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, liên tiếp vài chục ngày tương tư, không ngủ không nghỉ hành hạ mình, thân thể anh đã sớm vô cùng suy yếu, giờ phút này người phụ nữ anh yêu cự tuyệt đả kích anh, tứ chi Lạc Thiên Uy vô lực xuống, đầu choáng váng mờ mịt, cũng nhanh té xỉu trên mặt đất.

Lạc Tích Tuyết nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của anh, chợt hối hận không thôi, có mới vừa nói nói nặng nề quá không, nhưng cô không nói như vậy, anh làm sao có thể rời đi đây?

Đang muốn tiến lên dìu, chợt cửa phòng cô bị đẩy ra.

“Lạc Thiên Uy, không nghĩ rằng anh sẽ tự chui đầu vào lưới!”. Một câu vô cùng uy nghiêm âm thãnh lãnh khốc truyền đến, Lạc Tích Tuyết quay đầu nhìn, bố Phương Tiêu Thần được Phương

Tử Nhan nâng đỡ, chậm rãi đi vào phòng cô.

Lạc Tích Tuyết trong bụng trầm xuống, cơ hồ vô thức, cô không để đầu khống chế liền chạy tới bên người Lạc Thiên Uy, lo lắng nói: “Thiên Uy, anh đi đi, bố tới, anh đi mau!”

“Tôi không đi, trừ phi, em theo tôi cùng đi!”. Ánh mắt Lạc Thiên Uy kiên định, nói nghiêm túc.

“Anh đùa gì thế, đến lúc nào rồi, anh nhanh rời đi đi, về sau cũng không cần tới tìm tôi”. Lạc Tích Tuyết vội vã đẩy anh đến bên cửa sổ.

Nhưng Lạc Thiên Uy cũng có ý định muốn rời đi, anh sống chết bắt lấy tay cô: “Tích Tuyết, em theo tôi cùng đi!”

“Tôi sẽ không cùng anh đi!”. Mặt Lạc Tích Tuyết cúi thấp, ánh mắt ảm đạm.

Chỉ là lời của cô cứng rắn vừa mới nói, người của Phương Tiêu Thân đã đi vào phòng, bao vây bọn họ rồi.

“Lạc Thiên Uy, anh thật to gan, lại dám xông đến địa bàn của tôi, còn dám uy hiếp con gái tôi rời đi với anh sao?”. Ánh mắt Phương Tiêu Thần tức giận, mặt mũi già nua, lạnh lẽo như băng.

“Bố, không phải như vậy, chúng con không có”. Lạc Tích Tuyết vội vã giải thích với bố.

Nhưng Phương Tiêu Thần căn bản không quan tâm, anh hướng người bên cạnh ra lệnh: “Đem tiểu thư mang đi! !”

Mấy vệ sĩ lôi kéo Lạc Tích Tuyết rời đi, mà vệ sĩ còn lại vây lại hướng Lạc Thiên Uy, tay đấm chân đá vào anh.

“Không cần, bố, con không muốn đi, người không cần phải tổn thương anh ấy, thả anh ấy thôi”. Lạc Tích Tuyết vội vàng giãy giụa, kéo những người đánh Lạc Thiên Uy ra, lại ngã quỹ trước mặt Phương Tiêu Thần, khẩn cầu.

Phương Tiêu Thân cau mày, thất vọng nhìn con gái: “Muốn ta thả anh ta sao? Tích Tuyết, chẳng lẽ con quên anh ta trước kia đối với con thế nào sao?”

“Anh ấy trước khi làm con bị tổn thương, nhưng không đủ để dùng tính mạng trao đổi, huống chi ba cùng Lạc gia không phải ân oán đời trước,Lạc Thiên Uy không liên quan! Bố, con cầu xin bố bỏ qua cho anh ấy được không?”. Lạc Tích Tuyết hết sức khuyên, trong lòng lo lắng không dứt.

Muốn cô tận mắt thấy Lạc Thiên Uy chết trước mặt cô, cô tuyệt đối không làm được, huống chi tối nay anh bởi vì tìm cô, mới bị người của bố phát hiện, tại sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn? !

Phương Tiêu Thần hất tay con gái, giận dữ: “Làm sao có thể không có quan hệ gì với cậu ta? Em gái mẹ con, năm đó chết trên tay tên ác ma này, cậu ta cùng bố cậu ta Lạc Chấn Long một lòng độc ác, thậm chí

Bỉ Lạc Chấn Long năm đó còn lòng dạ độc ác hơn, nhỏ tuổi như vậy mà giết người hàng loạt, nếu như hôm nay bố thả cậu ta, tương lai cậu ta nhất định sẽ trả thù chúng ta, ta tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra, cho cậu ta về sau có cơ hội tìm chúng ta báo thù!"

146. Chương 146: Không Có Em, Thế Giới Của Anh Là Một Vùng Tăm Tối

Edit: Fannie93

Ánh mắt Phương Tiêu Thần lạnh thấu xương, từng chữ từng câu không trừ đường sống nào nói, trong lòng Lạc Tích Tuyết run cầm cập.

Cô hiểu bố rất hận Lạc gia cho tới bây giờ, căm ghét Lạc Thiên Uy, hiện tại Lạc Thiên Uy rơi vào trong tay bố, ông còn có thể bỏ qua cho anh sao?

"Lạc Thiên Uy, nếu con gái của tôi vì cậu mà cầu xin, bây giờ tôi có thể cho cậu lựa chọn, lựa chọn cách cậu chết! !". Phương Tiêu Thần trên cao nhìn xuống Lạc Thiên Uy tê liệt ngã xuống mặt đất, âm thanh lạnh lẽo, như đã cho anh sự tha thứ lớn lao.

Lạc Thiên Uy cắn răng đứng lên, miễn cưỡng chống đỡ thân thể không để mình ngã xuống.

Anh mở ra bước chân, từng bước từng bước đi tới bên người Lạc Tích Tuyết, vài bước ngắn ngủi, thế mà lại xa như một thế kỷ.

Môi anh khô nứt, sắc mặt tái nhợt, trên người mang theo vết thương ẩu đả, cũng nỗ lực nở một nụ cười dịu dàng với Lạc Tích Tuyết.

"Tích Tuyết, cho dù muốn chết, tôi cũng muốn chết bên cạnh em!". Thân thể cao lớn của anh ngã xuống.

Lạc Tích Tuyết thuận thế vịn anh, kinh hãi nói: "Thiên Uy, Thiên Uy anh sao vậy hả?"

"Đem tiểu thư kéo ra!". Phương Tiêu Thần ra lệnh một tiếng, lập tức có 2 người đàn ông cao lớn tiến lên.

Lạc Thiên Uy ôm Lạc Tích Tuyết lui về phía sau, nhưng phía sau của anh căn bản cũng không có đường lui, cũng bởi vì mười mấy khẩu súng của đối phương, đối diện với anh.

"Bố, van xin người, bỏ qua cho anh ấy thôi". Lạc Tích Tuyết vội vã hướng bố khẩn cầu.

Phương Tiêu Thần không lộ vẻ xúc động, ánh mắt âm u mà nói, "Trước cho cậu ta một chút giáo huấn!"

Vừa dứt lời, lập tức có người dùng cây giáo làm một kích, đánh vào sau đầu Lạc Thiên Uy, liền có dòng máu tươi thuận dòng mà xuống.

Lạc Tích Tuyết sợ mà thét chói tai, phấn đấu quên mình muốn xông lên bảo vệ anh, lại bị 1 đám thủ hạ kéo không thể nhúc nhích.

Mấy tên đàn ông lập tức vây lại lần nữa, đánh đấm Lạc Thiên Uy, đánh anh ngã xuống đất.

Lạc Tích Tuyết khàn khàn thét chói tai, hô hấp cũng thiếu chút nữa là quên, cả người cảm thấy khó thở, nhịp tim cũng gần như ngừng đập.

Phương Tiêu Thần dùng ánh mắt lạnh lùng, khinh thường nhìn người bị đánh ngã trên mặt đất, Lạc Thiên Uy máu me đầy người.

Đánh thô bạo như vậy, một tiếng cậu ta cũng không nói, hiển nhiên sợ Lạc Tích Tuyết lo lắng.

Nếu cậu ta thích con gái ông như vậy, vì Tích Tuyết, thậm chí cả tính mạng cũng không cần. Phương Tiêu Thần híp mắt, chợt nghĩ đến một kế hoạch hoàn hảo.

Ông phất tay bảo thủ hạ dừng tay, đem Lạc Tích Tuyết tới trước mặt Lạc Thiên Uy.

"Tích Tuyết, con xem hiện tại dáng vẻ nhếch nhác này của cậu ta một chút đi". Ông cố ý muốn cho con gái thấy tình trạng thê thảm của Lạc Thiên Uy.

Lạc Tích Tuyết chỉ lắc đầu, nước mắt rơi.

Lạc Thiên Uy khổ sở quát: "Phương Tiêu Thần, ông giết tôi đi".

"Muốn chết? Cậu mới vừa nói muốn chết cạnh Tích Tuyết, cậu rất thích con gái của tôi phải không? Vậy cậu biết không, con gái tôi rốt cuộc có yêu cậu hay sao?". Phương Tiêu Thần nở nụ cười tĩnh mịch.

Lạc Thiên Uy tim cứng lại, lời nói Phương Tiêu Thần khoong thể nghi ngờ khi anh vừa bị thương mà trong lòng cũng đau, nếu như Lạc Tích Tuyết thương anh, mới vừa thế nào lại không muốn cùng anh rời khỏi đây?

"Bố". Lạc Tích Tuyết quay đầu, muốn khuyên bố không cần ép Lạc Thiên Uy nữa.

Lại không ngờ rằng Phương Tiêu Thần lại đột nhiên mở miệng hỏi cô một câu: "Tích Tuyết, con thích cậu ta sao?"

"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn về phía bố, không hiểu ông hỏi như vậy, rốt cuộc có ý gì?

"Tích Tuyết, nếu như con không thích Lạc Thiên Uy, bố có thể tha cho cậu ta, nhưng nếu con thích cậu ta, ta liền giết cậu tan gay!". Phương Tiêu Thần nhận lấy khẩu súng lục từ tay thủ hạ, để trên đầu Lạc Thiên Uy.

"Không... không được bố, không cần giết anh ấy!". Lạc Tích Tuyết cơ hồ theo bản năng phản ứng, cô giang hai cánh tay, chắn trước mặt của Lạc Thiên Uy.

"Bố có thể không giết cậu ta, nhưng con phải trả lời bố, con rốt cuộc có thích cậu ta không?". Phương Tiêu Thần không muốn thu lại khẩu súng, chỉ nghiêm nghị hỏi con gái.

"Con". Lạc Tích Tuyết giật mình nhìn bố, lại nhìn Lạc Thiên Uy một chút, do dự không biết trả lời thế nào.

Hiện tại tâm tình Lạc Thiên Uy đã mất khống chế, nếu cô lại nói không thích anh, chỉ sợ ý nghĩ sống của anh còn không có, nhưng cô nếu nói thích anh, bố cũng sẽ không bỏ qua cho anh.

"Tích Tuyết, nếu như con suy nghĩ quá lâu, nếu bố không giết cậu ta, cậu ta cũng sẽ chảy máu đến chết mà thôi!". Phương Tiêu Thần trầm thấp giọng nói nhắc nhở.

Mắt Lạc Tích Tuyết lo âu, cô lo lắng hỏi: "Bố, rốt cuộc muốn làm như thế nào, bố mới chịu thả anh ấy?"

"Bố muốn con đáp ứng bố, vĩnh viễn không gặp lại cậu ta, nhất định gả cho Lãnh Khinh Cuồng!". Phương Tiêu Thần nói từng câu từng chữ.

"Không!"

"Không! !"

Hai âm thanh đồng thơi vang lên, một là Lạc Thiên Uy, một là Lạc Tích Tuyết.

"Tích Tuyết, dù tôi có chết, cũng sẽ không khiến em gả cho những người khác!". Lạc Thiên Uy căm hận nói.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết cũng tái lại, lắc đầu nói: "Bố, con không thích Lãnh Khinh Cuồng, con đồng ý với người về sau sẽ không tiếp tục gặp Lạc Thiên Uy nữa, nhưng không cần gả cho Lãnh Khinh Cuồng được không?"

"Không được, chỉ có con gả cho người khác, tên tiểu tử này mới có thể từ bỏ con!". Phương Tiêu Thần lạnh lẽo cự tuyệt: "Nhà họ Phương chúng ta, thù không đội trời chung với nhà họ Lạc, con cùng cậu ta tuyệt không thể có nửa điểm dính dáng tới nhau!"

Nói xong, khẩu súng lục của ông lần nữa chạm vào đầu Lạc Thiên Uy.

Lạc Tích Tuyết sợ đến mức nhảy tới cổ họng, cô chỉ có thể gật đầu: "Được, con đồng ý, con sẽ gả cho Lãnh Khinh Cuồng, bố không cần tổn thương Thiên Uy!"

Phương Tiêu Thần hài lòng thu lại súng, nhìn con gái khóc, trong lòng ông cảm thấy không đành lòng: "Lạc Thiên Uy, xem như vì Tích Tuyết, hôm nay tôi bỏ qua cho cậu, nhưng cậu phải nhớ, tôi không thể giết cậu, không phải vì sợ Lạc gia các người, một ngày nào đó tôi muốn tự mình tới ba cậu mà thanh toán món nợ này rõ ràng! Hiện này, thừa dịp tôi chưa thay đổi ý nghĩa, cút ra khỏi địa bàn của tôi!"

“Tôi sẽ không đi!”. Lạc Thiên Uy chợt cười, trên mặt không thay đổi vẻ mặt, chỉ là như cũ nói: “Trừ khi ông để Lạc Tích Tuyết đi cùng với tôi, nếu không tôi sẽ không rời đi, ông giết tôi còn tốt hơn!”

Phương Tiêu Thần giật mình kinh ngạc, Lạc Tích Tuyết cũng giật mình nhìn Lạc Thiên Uy.

Trời ơi, cô thật vất vả mới cầu xin được bố, tranh thủ cơ hội còn sống cho anh, anh lại không quý trọng như vậy, còn muốn chết sao? Cô đã nói rõ ràng với anh, sẽ không rời đi theo anh!

“Lạc Thiên Uy, anh không cần dây dưa nữa, anh đi đi, tôi cầu xin anh đi đi!”. Lạc Tích Tuyết lại khẳng định, làm rõ với Lạc Thiên Uy.

Nhưng Lạc Thiên Uy chỉ lắc đầu một cái, âm thanh khàn khàn: “Tích Tuyết, con đường là tự tôi chọn, tôi yêu em, cho dù là chết, tôi cũng không thể buông tay với em!”. Nếu như thế giới của anh không có cô, thì đó chính là địa ngục, thay vì sống không bằng chết, còn không bằng bây giờ kết thúc tính mạng luôn.

Nhìn Lạc Thiên Uy với con gái cố chấp tình cảm, Phương Tiêu Thần chợt nhói đau nhớ tới hồi ông còn trẻ yêu nhau với Tống Tháng Như, trong lòng chợt xẹt qua một tia không đành lòng.

147. Chương 147: Giết Anh Đi, Tích Tuyết

Editor: lovelygirl262

”Tử Nhan, gọi bác sĩ tư gia đến đây?”Phương Tiêu Thần thấy Lạc Thiên Uy ngã thoi thóp trên vũng máu, ra lệnh cho cô gái nhỏ bên cạnh.

Phương Tử Nhan ngớ ra, đi làm theo lời cha.

”Cha?”Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn cha, vốn cho là ông sẽ giết Lạc Thiên Uy, không nghĩ đến ông ngược lại cứu hắn.

”Con đừng hiểu làm, cha cứu hắn, bất quá là thấy hắn đối với con có mấy phần tình cảm chân thành, nhưng con muốn ở chung một chỗ với hắn, cha tuyệt đối không đồng ý.” Phương Tiêu Thần ánh mắt thâm trầm nói.

Lạc Tích Tuyết nuốt xuống nước mắt, phấn khởi gật đầu: ”Cảm ơn cha, cảm ơn cha.”

”Tốt lắm, người đâu, đưa tiểu thư về phòng.” Phương Tiêu Thần vô tình nói, ông sẽ không để con gái của mình, ở lại bên cạnh kẻ thù.

Vài vệ sĩ bước lên, mang Lạc Tích Tuyết dẫn đi.

Lạc Thiên Uy kéo ống tay áo cô thật chặt, cũng giống như không kéo, cuối cùng cô vẫn rời đi.

Lạc Tích Tuyết hiểu, đây đã là điều cha nhượng bộ lắm rồi, nếu không phải nể mặt mình, theo như thù hận của cha với Lạc gia, làm sao có thể bỏ qua khi Lạc Thiên Uy tự động đưa đến cửa, cô biết rõ trong lòng cha rất khó chịu.

Có thể giữ được tính mạng Lạc Thiên Uy, cô cũng không dám vọng tưởng gì nữa, chỉ cần hắn có thể bình an rời khỏi, cô đã yên lòng.

Sau khi Lạc Tích Tuyết đi, Phương Tiêu Thần để bác sĩ chữa trị cho Lạc Thiên Uy, đơn giản xử lý vết thương, thân thể hắn cũng hơi khôi phục một chút, Phương Tiêu Thần bảo thuộc hạ đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai người là ông và Lạc Thiên Uy.

”Tiểu tử, cậu có thể đi, nhưng mà tôi cảnh cáo cậu, đừng trở lại làm phiền Tích Tuyết, nó với cậu là không thể.” Phương Tiêu Thần nghiêm khắc cảnh cáo.

Lạc Thiên Uy yếu ớt mở miệng: ”Tôi yêu cô ấy, sẽ không vứt bỏ cô ấy!”

Phương Tiêu Thần không kiên nhẫn nhíu mày, lạnh lẽo để lại một câu: ”Trừ khi tôi chết, nếu không đời này cậu cũng đừng vọng tưởng đến gần con gái tôi.” Nói xong, ông xoay người rời khỏi.

Đêm hơi lạnh, Lạc Tích Tuyết ở trong phòng thật lâu không ngủ được, trong lòng cô lo lắng cho Lạc Thiên Uy, không biết thương thế của hắn thế nào.

Nhưng cha không cho phép cô gặp hắn, cha nói nếu cô đi gặp hắn, ông liền lấy mạng Lạc Thiên Uy.

Nghe lời cảnh cáo, cô không dám gần hắn thêm nữa.

"Chị Tích Tuyết, sao chị còn chưa đi nghỉ?" Phương Tử Nhan đúng lúc đi ngang qua, thấy Lạc Tích Tuyết một mình ngồi trước giường ngẩn người, không khỏi đẩy cửa vào.

"Chị..." Lạc Tích Tuyết nhìn Phương Tử Nhan khờ khạo ngây thơ, cũng không biết trả lời cô như thế nào, suy cho cùng Lạc Thiên Uy cũng là hung thủ giết mẹ cô.

"A, em đoán, chị nhất định đang suy nghĩ về cái người tên Lạc Thiên Uy đúng không?" Con ngươi Phương Tử Nhan xoay chuyển, cười hỏi: "Chị Tích Tuyết, chẳng lẽ chị yêu hắn?"

"Chị không có, em đừng nói lung tung." Lạc Tích Tuyết khẩn trương che miệng Phương Tử Nhan.

Phương Tử Nhan kéo xuống, giống như rất có kinh nghiệm nhỏ giọng nói: "Nếu như không phải chị yêu hắn, tại sao lại lo lắng cho hắn, lo lắng đến không ngủ được? Hơn nữa trước kia hắn đối với chị như vậy, chị không những không giận hắn, ngược lại vẫn còn muốn hắn, đủ để chứng minh chị thích hắn!"

Lạc Tích Tuyết hạ lông mi: "Chị chỉ là nghĩ anh ấy tìm kiếm chị vất vả thôi!"

"Nếu chị không muốn hắn chịu khổ, tốt nhất tự mình đi khuyên hắn rời khỏi, cha vừa mới thả hắn đi, nhưng chính hắn không muốn đi, nhất định phải dẫn chị cùng nhau rời khỏi!" Phương Tử Nhan có lòng tốt nhắc nhở cô.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, lo lắng nói: "Không được, cha không cho chị gặp anh ấy, nếu để cha biết chị đi gặp anh ấy, ba nhất định sẽ giết anh ấy!"

"Cha biết sẽ giết hắn, nhưng nếu cha không biết thì sao? Chỉ cần không để cho cha biết, không được sao?" Phương Tử Nhan nhún vai, thấp giọng để sát vào bên tai Lạc Tích Tuyết.

"Như vậy có thể không?" Lạc Tích Tuyết do dự cắn môi.

"Dĩ nhiên là không thành vấn đề, em nghe được, ngày mai cha sẽ đi Singapore thảo luận chuyện làm ăn, từ Nam Mĩ đến Singapore ít nhất cũng một tuần, chị nhân khoảng thời gian này, đi nói chuyện với hắn đi." Phương Tử Nhân nghiêm túc nói.

Lạc Tích Tuyết dựa vào mép gường, trong lòng suy nghĩ chốc lát, gật đầu: "Ừ, đây là biện đáp duy nhất."

Ngày thứ hai, Phương Tiêu Thần ngồi máy bay riêng rời khỏi.

Trước khi đi ông còn đặc biệt căn dặn, muốn vệ sĩ trông chừng thật kỹ, không cho Lạc Tích Tuyết gặp Lạc Thiên Uy.

Nhưng dựa vào tính cách tinh quái của Phương Tử Nhan, cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp.

Cô và Lạc Tích Tuyết đổi quần áo cho nhau, rồi dùng cách khác để thu hút sự chú ý của vệ sĩ, cứ như vậy qua được cửa ải, làm cho Lạc Tích Tuyết vào phòng được của Lạc Thiên Uy rồi đóng cửa lại.

"Tích Tuyết?" Lạc Thiên Uy vẫn ở trong phòng suy nghĩ làm thế nào có thể gặp được cô, không nghĩ đến vừa ngẩng đầu, người ngày nhớ đêm mong đã xuất hiện trước mắt mình.

"Thiên Uy!" Lạc Tích Tuyết chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, ánh mắt u sầu nhìn hắn: "Tôi đến kết thúc ân oán giữa chúng ta."

Vừa nói, cô móc ra từ trong túi một cây súng lục, chỉa vào ngực Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy nhìn mũi súng cô hướng về phía ngực mình, giống như được giải thoát cười một tiếng: "Cầm nó...giết anh đi, cảm ơn!"

Lạc Tích Tuyết sửng sốt, ngạc nhiên nói: "Anh thật muốn tôi giết anh?"

Trong mắt Lạc Thiên Uy lấp lánh nước mắt, buồn bã thở dài: "Anh biết em không thương anh, nhưng anh không thể không có anh, nếu em không chịu ở cùng một chỗ với anh, vậy thì cầm nó giết anh đi, anh có thể chết trong tay người phụ nữ mình yêu nhất, kiếp này cũng không tiếc."

Lạc Tích Tuyết cau mày, tức giận nói: "Lạc Thiên Uy, anh có thể đừng cố chấp như vậy hay không?" Vừa nói, cô đã đau đớn nghẹn ngào.

Lạc Thiên Uy nhìn bộ dạng thương tâm của cô, trong lòng đau xót: "Nếu như anh chết, có thể làm cho lòng em dễ chịu hơn, em hãy giết anh đi. Anh sẽ không trách em, Tích Tuyết, anh yêu em như vậy, làm sao lại trách em được."

"Ngu ngốc!" Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại khóc nức nở, mang súng lục trên tay nhét vào trong tay Lạc Thiên Uy, rồi lùi lại sau: "Cầm nó, anh đi đi, sau này tôi không muốn gặp lại anh."

"Không!" Lạc Thiên Uy ngăn cô muốn ra khởi cửa, chăm chú nhìn cô, kiên trì nói: "Nếu như, em không đi cùng anh, anh nhất định sẽ không đi."

"Đủ rồi, Lạc Thiên Uy, anh hãy tha cho tôi đi." Lạc Tích Tuyết khó chịu bịt lỗ tai: "Tôi sắp điên thật rồi."

"Tích Tuyết." Lạc Thiên Uy cắn răng, gằn từng chữ: "Nếu như, em không đi cùng anh, anh sẽ không đi, anh thà rằng rơi vào tay cha em chịu khổ, chí ít như vậy, anh còn có thể gặp được em."

"Anh có thể đừng nổi điên như vậy được hay không." Lạc Tích Tuyết không biết làm sao, vừa định nói thêm gì đó, đúng lúc có vệ sĩ đi vào, thấy hai người ở chung một chỗ.

Lạc Tích Tuyết sốt ruột đẩy Lạc Thiên Uy, lớn tiếng nói: "Ngu ngốc, Lạc Thiên Uy, anh cái tên ngốc này, anh đi mau."

Không đợi Lạc Thiên Uy lên tiếng, đã có nhóm vệ sĩ chạy đến, bao vây ở cửa.

Lạc Tích Tuyết lúc nguy cấp chợt nảy ra một cách đối phó hữu hiệu, kéo tay cầm súng của Lạc Thiên Uy chỉa vào đầu mình, thấp giọng nói với anh: "Giữ chặt hai bên tôi, để bọn họ thả anh đi."

148. Chương 148: Chỉ Cần Em Bên Tôi Ngày Cuối Cùng Thôi!

Editor: Trâm Trần

Lạc Thiên Uy ôm Lạc Tích Tuyết một đường rời đi, rốt cuộc đi tới trươc một bãi biển. Lạc Thiên Uy buông cô ra thâm tình khẩn thiết nói:"Tích Tuyết, chúng ta cùng đi đi, tôi không thể không có em".

Lạc Tích Tuyết cười khổ một cái:"Anh hãy đi đi, tôi sẽ không đi cùng với anh, giúp anh trốn được lần này coi như tôi và anh khong còn nợ gì nhau".

Mặc kệ tương lai xảy ra bất kỳ chuyện gì cô cùng anh đều không có bất kỳ lien hệ nào, quá khứ khở sở trước kia lại chướng ngại tương lai sau này bọn họ chung quy không thích hợp ở chung một chỗ.

"Không!" Lạc Thiên Uy vẫn cố chấp kiên trì như cũ:"Tôi nói rồi, em không đi tôi cũng sẽ không đi".

"Vậy anh cứ ở lại đây đi, chờ ba của tôi tìm ra anh sau đó giết chết anh, nếu anh không đi thì cứ ở lại đây đi, tôi mặc kệ anh!" Lạc Tích Tuyết tức giận quát, xoay người định rời đi.

"Có thể dành một ngày cho tôi được không?" Lạc Thien Uy từ phía sau ôm chặt lấy cô:"Chỉ cần một ngày thôi, em chỉ cần ở bên cạnh tôi một ngày thôi là tốt rồi".

"Anh!" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, không hiểu vì sao Lạc Thiên Uy lại cố chấp như vậy.

"Tôi biết rõ bây giờ tôi chưa có đủ năng lực đề dành được em, ba em và na tôi đều không đồng ý cho chúng ta ở bên cạnh nhau chỉ là Lạc Tích Tuyết, em yên tâm đi, một ngày nào đó tôi sẽ trở nên cường đại, đến lúc đó sẽ không có ai đem chúng ta tách rời ra được". Lạc Thiên Uy ôm cô, đau long nói ra từng câu từng câu một.

Anh không phải không nhận thức được tình hình thực tế, chỉ là không muốn đối mặt mà thôi, anh không muốn tách khỏi cô một phút giây nào cả, nhưng bây giờ tình huống xem ra anh không thể không cùng cô

chia lìa. Nhưng anh sẽ không bỏ qua, có một ngày khi anh có đủ năng lực một tay che trời, ai cũng không ngăn cản được anh yêu cô.

"Thiên Uy!" Lạc Tích Tuyết xoay người, nhìn người con trai nhỏ hơn cô 4 tuổi trước mặt này, đối với lời thề của anh cô chợt cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Bọn họ thật có thể không? Vứt bỏ tất cả chỉ vì tình yêu, vì muốn ở chung một chỗ.

Nhưng Lạc Thiên Uy hiện tại mới mười bảy tuổi, anh đối với cô có thể duy trì cảm giác lâu dài đó được hay không, cô không biết nhưng cô biết một điều rằng giờ phút này anh đưa ra yêu cầu với cô, cô căn bản không có cách nào cự tuyệt được.

"Tích Tuyết, đồng ý với tôi, hãy theo tôi một ngày, tôi chỉ muốn một ngày cuối cùng này được ở bên cạnh em thôi" Ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mắt cô, giọng nói cố chấp.

"Tốt, tôi có thể cùng anh, chỉ là..." Lạc Tích Tuyết cắn môi gật đầu một cái, chợt ngẩng đầu lên:"Anh phải đồng ý với tôi, ngày mai anh nhất định phải bình an rời khỏi chỗ này".

"Được, chỉ cần có thể cùng em ở chung một chỗ, như vậy cũng quá tốt rồi!" Lạc Thiên Uy hưng phấn ôm cô, hai người trên bãi cát trắng bắt đầu rượt đuổi nhau, người chạy người bắt.

Trời xanh trong, biển xanh trong, hai người hạnh phúc nắm tay nhau cùng đi trên bãi cát trắng mịn, cùng dựa vào nhau.

Nhưng bọn họ không chú ý ở bãi cát phía sau, có hai mục quang chăm chú quan sát họ.

"Ba, thật phải làm như vậy sao?" Phương Tử Nhan nhìn bọn họ cười vui vẻ như vậy, thật không đành long phá hư thờia khac tốt đẹp như vậy.

"Tử Nhan, chẳng lẽ con quên năm đó Lạc Thiên Uy đã giết chết mẹ con như thế nào rồi sao?" Phương Tiêu Thần nheo tròng mắt lại, trong con ngươi thoáng qua tia âm lãnh:" Đây là báo ứng của hắn, chúng ta phải trả thù ẹ con".

Dù phải lợi dụng đứa con gái mềm yếu của mình là Lạc Tích Tuyết, ông cũng không tiếc đưa Lạc Thiên Uy vào chỗ chết.

"Nhưng nếu chị sau này biết chân tướng sự thật, có thể hận chúng ta hay không?" Phương Tử Nhan khó tránh khỏi lo lắng hỏi lại, tối hôm qua ba muốn cô lừa gạt chị Tích Tuyết đi gặp Lạc Thiên Uy, cô nói những lời dối trá kia với chị của mình, đến bây giờ vẫn thấy thật khó chịu trong long.

"Sẽ không có một ngày như vậy đâu, Tích Tuyết vĩnh viễn không thể nào biết được là chúng ta giết Lạc Thiên Uy!" Phương Tiêu Thần vẻ mặt kiên ddingj nói, nắm chặt quả đấm lại thành mấy phần.

Để cho bọn họ hạnh phúc them một chút nữa đi, ngày mai bọn họ phải đối mặt với sinh ly tử biệt.

Đêm khuya, mặt trời buổi chiều dần dần lặn xuống phía tây, bầu trời xanh thẳm cùng biển trong vắt tiếp giáp chung một chỗ tạo thành một cảnh tượng không thể nào tuyệt vời hơn.

Lạc Tích Tuyết đứng trước biển, giang hai tay ra, như đang ôm ấp biển rộng cùng bầu trời vào người vậy, nhắm mắt cảm thụ phần cảm giác khó có thể nào quên được này, vô cùng dễ chịu và thoải mái.

Nếu như thời gian có thể ngừng lại vào giờ khắc này thì thật tốt biết mấy, chỉ tiếc một ngày chỉ có 24h mà thôi.

"Đang nhìn cái gì??" Lạc Thiên Uy bước từng bước chân linh hoạt cùng nhẹ nhàng bước đến phía sau của cô, vòng tay ôm lấy eo cô, cằm chống trên đầu vai của cô, ngửi hương thơm nhè nhẹ mà say mê từ người của cô.

"Ánh trời chiều". Ánh mắt của Lạc Tích Tuyết nhìn chân trời xa xa, tựa như rất tự nhiên mà đáp.

"Ánh mặt trời chiều cũng không đẹp bằng em!" Lạc Thiên Uy khẽ nghiêng mặt sang bên, si mê nhìn dung nhan xinh đẹp của người con gái trong ngực mình, tay khẽ vuốt lên mái tóc mượt mà của cô.

Lạc Tích Tuyết cười cười, không nói gì. Cảm thấy tấm mắt nóng rực của Lạc Thiên cô cũng không có trốn tránh, chăm chăm nhìn về phương xa, tựa như đã đón nhận những động tác than mật của anh, cô không có giãy giụa, mà là buông lỏng than mình hơn đem toàn bộ sức nặng đặt trên người của anh, xem anh như là điểm tựa của cuộc đời mình.

Lạc Thiên Uy thấy vậy càng ôm cô chặt hơn, bên môi dâng lên nhất mạt nụ cười thoả mãn, anh cúi đầu, lửa nóng bao phủ lấy cần cổ trắng nõn của cô, lưu lại những dấu hôn nóng bỏng.

"Thiên Uy, đừng như vậy, bị người khác thấy đó". Lạc Tích Tuyết không ngừng né tránh, than thể ngày càng khẩn trương hơn, không ngừng được mà run rẩy.

"Đừng lo lắng, sẽ không có ai nhìn thấy đâu!!" Lạc Thiên Uy càng ôm chặt cô hơn, bàn tay đã leo lên trước ngực của cô dò xét đi vào, cách lớp áo lót mỏng vuốt ve dịu dàng.

"Nhưng em không có thói quen như vậy, ưm!" Mặt của cô đỏ như trái cà chua, cô cuống quýt nghiêng đầu, muốn tránh đi sự xâm phạm của anh.

Ai ngơ cú tránh né này lại làm cho gò má của cô dính sát vào môi của anh.

"Tích Tuyết, tại sao em luôn hấp dẫn anh như vậy? Anh không muốn tách ra với em, thật không muốn!" Lạc Thiên Uy cắn vành tai của cô, đầu lưỡi nóng rực liếm khắp nơi, giọng khàn khan vì than thể đang dâng lên dục vọng quen thuộc, trong mắt cũng là một mảng lửa nóng.

"Anh trước để… ưm" Lạc Tích Tuyết vừa định đẩy Lạc Thiên Uy ra không ngờ môi đỏ mọng lại vừa khắc rơi trên gò má tuấn tú của anh.

Anh đắm đuối nhìn cô, hôn lên cánh môi của cô, nồng đậm nhu tình, từng thời điểm mà thưởng thức hương thơm thuộc về cô.

Lửa nóng trằn trọc dây dưa trong khoang miệng của cô, hai người quấn lấy nhau, không khí chung quanh cũng không ngừng ấm lên.

"Tích Tuyết, anh nghĩ muốn em!" Lạc Thiên Uy đột nhiên buông Lạc Tích Tuyết ra, con ngươi thâm trầm quan sát co, trong mắt càng dâng lên ngọn lửa nóng mãnh liệt.

149. Chương 149

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

150. Chương 150: Sinh Ly, Tử Biệt

Edit : babynhox

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Lạc Thiên Uy ôm chặt lấy Lạc Tích Tuyết, vùi đầu vào trước bộ ngực cô hít thở : "Tích Tuyết, xin lỗi, thật sự anh khống chế không nổi."

Vừa rồi cô thật sự rất đẹp, gần như hắn không không chế nổi bản thân muốn cô, hơn nửa sau khi hai người cùng qua một ngày này, lại không biết qua bao lâu nửa mới có thể gặp lại.

Lạc Tích Tuyết ôm lại hắn, bật ra hơi thở như hoa lan, cũng không có ý trách cứ: "Em biết!"

Lạc Thiên Uy thở mạnh hổn hển, nắm chặt tay của Lạc Tích Tuyết, đan chéo cùng một chỗ với hắn, mười ngón đan xen nhau: "Tích Tuyết, đồng ý với anh, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải chờ anh trở lại."

Lạc Tích Tuyết lấy lại bình tĩnh, đưa tay vuốt ve sợi tóc hỗn độn của hắn, gật đầu đồng ý: "Ừ, em sẽ luôn chờ anh."

"Thật sao?" Lạc Thiên Uy không nhịn được vui mừng hỏi, dường như trái tim còn đang run rẩy.

"Chỉ cần anh không buông tay em, nhất định em sẽ không buông tha anh." Lạc Tích Tuyết bảo đảm nói lời thề son sắt với hắn.

Lạc Thiên Uy nhếch môi cười, cảm thấy Lạc Tích Tuyết dần dần bị hắn cuốn hút, cũng bắt đầu tiếp nhận hắn, hắn đã rất hưng phấn.

Nhưng mà nghĩ tới vừa rồi mình ngang tàng bạo ngược, lòng hắn lại áy náy: "Vừa rồi, anh có làm đau em không?"

Hắn thật sự không muốn làm cô đau, nhưng mùi vị của cô thật sự rất ngon rất đẹp, hắn không nhịn được muốn nếm trải nhiều một chút, duy trì qua một lúc lâu.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu,vẻ mặt xấu hổ.

Lúc này giọng điệu Lạc Thiên Uy mới thả lỏng xuống, cầm áo khoác choàng lên trên người Lạc Tích Tuyết, bế cô vào trong xe hơi, xuất phát đi vào thành phố.

"Oanh ——" Đi kèm với tia chớp chói mắt, ngay sau đó tiếng sấm đánh khiến lòng người run sợ, sắc trời âm u, mưa to tầm tã.

Đêm mưa vô tình, cũng là lúc người yêu xa cách.

"Chị Tích Tuyết, chúng ta nên rời khỏi." Đúng lúc Phương Tử Nhan tiến lên thúc giục, cho dù lúc này Lạc Tích Tuyết đang được Lạc Thiên Uy gắt gao .

"Ừm." Lạc Tích Tuyết cắn môi gật gật đầu, đè nén nước mắt nhìn Lạc Thiên Uy, liếc mắt nhìn lần cuối, rốt cục vẫn lên xe có rèm che của Lạc gia.

Mưa lớn hung hăng rơi rãi trên đất, tích đùng đoàng bốp tiếng vang không ngừng hạ xuống trên cửa kính xe.

Xe chuyển động, Lạc Tích Tuyết ép buộc bản thân không được quay đầu lại, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy tiếng Lạc Thiên Uy đang đuổi theo sau xe có rèm che của cô, miệng vẫn còn gọi tên cô.

Nhưng mà cô không thể dừng lại, có thể cùng hắn trải qua một ngày vui vẻ, đối với hai người bọn họ mà nói đã là xa xỉ rồi.

"Tích Tuyết, em nhất định phải chờ anh!" Dưới trận mưa to, Lạc Thiên Uy hô to với chiếc xe có rèm che rời đi, nhưng mà giọng của hắn rất nhanh bị chìm ngập giữa tiếng sấm.

Hắn xụi lơ trên mặt đất, cười thê thảm. Nhiều năm trong đời hắn chỉ muốn truy đuổi một mình cô mà thôi, tiếc là trời cao không thỏa lòng người, rất không dễ dàng mới chứng thật quan hệ của bọn họ là chân thật, mà lại bị chuyện tàn khóc này đánh vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Tình yêu, khiến cho hắn nếm đủ chua sót trong cuộc sống, không có Lạc Tích Tuyết, hắn sống cũng không có ý nghĩa.

"Ông chủ, chúng ta trở về đi." Phong Nặc một mực yên lặng đi theo bên người Lạc Thiên Uy, thấy hắn bị thương vì tình, hắn ta cũng không giúp không được việc gì, chỉ có thể ở trong đêm mưa lạnh lẽo bung dù cho hắn.

Lạc Thiên Uy không di chuyện bước chân, chỉ là hai mắt không hề chớp về hướng Lạc Tích Tuyết rời đi, qua nửa ngày, hắn mới khẽ lên tiếng: "Ừm."

"Ông chủ, ngài ở đây chờ tôi, tôi đi lái xe tới." Phong Nặc đưa dù cho Lạc Thiên Uy, còn mình thì quay đầu đi lái xe.

Ai ngờ hắn mới vừa xoay người, liền thấy trước mặt có một chiếc xe Jeep hướng thẳng về phía Lạc Thiên Uy ——

Vẻ mặt Lạc Thiên Uy vốn ngẩn ngơ, mới vừa ngẩng đầu, ngọn đèn chói mắt chiếu trước mắt hắn một mảnh mơ hồ.

Ánh chớp cùng tiếng vang lớn, máu đỏ vẩy lên cửa kính xe, thân thể giống như diều đứt dây, rơi xuống đến ngoài giữa khe núi mấy chục mét. . . . . .

Lúc Lạc Chấn Long nhận được tin tức, lúc sốt ruột chạy tới bệnh viện, đã nhìn thấy Lạc Thiên Uy được đẩy ra từ cửa phòng mổ, toàn thân cắm đầy ống tiêm.

"Bác sĩ, con tôi, nó như thế nào?" Lạc Chấn Long lòng nóng như lửa đốt hỏi bác sĩ.

Bác sĩ thở dài: "Thực xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi."

"Cố gắng hết sức? Cố gắng hết sức là ý gì ?" Lạc Chấn Long gầm thét, mạnh mẽ bắt lấy vạt áo của bác sĩ : "Nếu ông không cứu sống con tôi, tôi muốn cả nhà ông cùng chôn chung."

Bác sĩ bất đắc dĩ nói: "Tiên sinh, ngài bình tĩnh một chút, vị tiên sinh này bị xe đụng vàođầu, chảy máu quá nhiều, đã không cách nào cứu lại, thừa lúc bây giờ cậu ta vẫn còn một hơi thở, ngài có cái gì muốn nói nên nắm chặt thời gian mà nói với cậu ta đi."

"Thiên Uy, Thiên Uy, ba là ba đây, con có nghe thấy ba nói không?" Lạc Chấn Long liều mạng đong đưa bả vai con trai.

Nhưng Lạc Thiên Uy đã không còn sức sống, hấn há miệng thở dốc, lại phát ra tiếng nói không rõ.

"Thiên Uy, con nói cho ba biết, là ai đụng con? Là ai đã hại con ?" Lạc Chấn Long kích động hỏi, trong mắt che đầy ngọn lửa thù hận.

"Tích Tuyết" Lạc Thiên Uy cố gắng ôm lấy hai chữ từ cổ, lại tiếp tục té xỉu, rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại.

"Cái gì? Thiên Uy con nói cái gì?" Vẻ mặt Lạc Chấn Long chấn động, ông khó có thể tin: "Thiên Uy, con vừa nói Tích Tuyết lái xe đụng con?"

Ánh mắt Lạc Chấn Long đờ đẩn, ông nhìn Lạc Tích Tuyết lớn lên, làm sao có thể không biết tình tình của cô, làm sao cô có thể giết con trai của ông? Trừ phi con ông bắt buộc cô cái gì, chẳng lẽ Thiên Uy đi Argentina gặp cô, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Lạc Chấn Long vẫn còn đang suy tư, nhưng Lam Thư Đình ở bên cạnh ông lại mượn cơ hội châm ngòi: "Chấn Long, tôi đã nóiLạc Tích Tuyết không phải là người tốt gì, trước kia lúc cô ta ở Lạc gia thường xuyên dụ dỗ Thiên Uy, hiện tại cô trở lại Phương gia, khẳng định là thấy Thiên Uy không để ý tới cô ta, mượn cơ hội dây dưa chưa thỏa mãn, dưới cơn giận dữ sát hại Thiên Uy."

Con ngươi Lạc Chấn Long thâm trầm, ông bình tĩnh suy nghĩ phút chốc, hạ quyết tâm: "Thư Đình, giúp tôi hẹn Phương Tiêu Thần."

"A, Chấn Long? Ông muốn đi gặp Phương Tiêu Thần?" Lam Thư Đình sửng sốt, vội vàng ngăn cản: "Lão gia, không cần, đó là Nam Mĩ, là địa bàn của ông ta, ông đi gặp ông ta nhất định sẽ chịu thiệt ."

"Ân oán giữa tôi và ông ta, nên có cái kết rồi." Lạc Chấn Long thở một hơi dài nhẹ nhõm, giọng nói khàn khàn.

Nhìn thấy Lạc Chấn Long dứt khoát, trong lòng Lam Thư Đình không nhịn được lo lắng, lần này lão gia đi gặp Phương Tiêu Thần hơn phân nửa là quyết tâm ôm ông ta cùng chết, vậy sau này bà phải làm sao, bà cũng không muốn ở góa.

"Thư Đình, bà yên tâm đi, bà theo tôi nhiều năm như vậy, di chúc tôi đã sớm đã lập rồi, sẽ không bạc đãi bà ." Lạc Chấn Long giống như nhìn ra suy nghĩ của Lam Thư Đình, trầm giọng nói: "Thiên Uy đã mất, sau này Lạc thị phải nhờ vào bà, bà để cho Tĩnh Nam và Hàn Diệp Thần mau chóng kết hôn, có cậu ta giúp đỡ mẹ con hai người, tôi cũng an tâm rồi."

Lam Thư Đình vừa nghe Lạc Chấn Long nói như vậy, liền mừng rỡ trong lòng, không thể tưởng được toàn bộ tài sản mà không mất công sức.

"Lão gia yên tâm, chỉ cần một ngày có tôi, nhất định hẳn sẽ không phụ tâm huyết nhiều năm của ông ." Bà ngượng ngùng bảo đảm, nhưng trong lòng lại cười lạnh, sau này toàn bộ Lạc thị đều là thiên hạ của Lam Thư Đình bà rồi.

151. Chương 151: Kết Thúc —— Tất Cả Ân Oán Tình Hận Đều Chấm Dứt

Edit : babynhox

Ở một chỗ ngoài ngoại ô vắng vẻ, gió lạnh vù vù kéo tới, làm cho người ta không nhịn được lạnh rùng mình.

Hai người đàn ông lớn tuổi đứng song song, hai bên tóc mai của bọn họ đều là hoa râm, nhưng phong thái uy phong tuấn lãng của năm đó không giảm chút nào, một đôi mắt tinh sáng ngời sâu sắc mà có thần nhìn về phía bên kia, đáy mắt chỉ có lãnh khốc cùng thù hận vô tận.

Không ai biết đã xảy ra cái gì, cũng không có người nào biết bọn họ nói với nhau chuyện gì, chỉ có một trận tiếng súng vang đột ngột truyền đến, chim ở trong rừng cây ngoại ô dồn dập bay xuống. . . . . .

Phương Tiêu Thần cùng Lạc Chấn Long lần lượt ngã xuống giữa vũng máu, bọn họ cùng hủy diệt nhau rồi.

"Ba, ba không thể chết được." Phương Tử Nhan vọt tới, nước mắt chảy dài xuống, gắt gao ôm thân thể Phương Tiêu Thần.

Lãnh Khinh Cuồng cùng cô chạy tới cũng sợ ngây người, như thế nào hắn cũng không dự đoán được là loại kết cục này, rõ ràng Lạc Chấn Long đi tới địa bàn của bọn họ, nghĩa phụ giết ông ta dễ như trở bàn tay, vì sao ông còn một lòng muốn chết chứ?

"Các người—— đều đã tới!" Phương Tiêu Thần miễn cưỡng hé miệng, phát ra tiếng nói mỏng manh.

"Ba nuôi, con không cho ba chết, con nhất định sẽ báo thù cho ba!" Lãnh Khinh Cuồng gắt gao cắn răng

"Thời gian của ba vốn không còn nhiều, là oán hận làm cho ba kiên trì sống đến bây giờ, bây giờ gặp Lạc Chấn Long một lần, tất cả ân ân oán oán năm đó, chúng ta đều vừa kết thúc rồi, các con không cần thiết vì ba mà đối địch với người của Lạc gia ." Phương Tiêu Thần nói đứt quãng.

Lãnh Khinh Cuồng cố nén đau thương, ghé vào trước người Phương Tiêu Thần: "Ba nuôi, từ nhỏ con đã đi theo ba sống nương tựa nhau,sao ba có thể bỏ rơi con và Tử Nhan? Sau này, chung con phải làm như thế nào?"

Lãnh Khinh Cuồng thu thu lại thói quen đùa giỡn trên mặt, hắn chưa bao giờ thất lễ giống như thế này, nhưng hiện giờ cha nuôi đối với hắn ân trọng như núi muốn rời bỏ hắn, nước mắt trong con ngươi tối đen không nhịn được mà tràn ra.

"Nhan Nhan!" Phương Tiêu Thần gian nan giơ cánh tay lên, vuốt ve đầu con gái nhỏ, yêu thương nói: "Sau này con đi theo anh Khinh Cuồng, ba không có con trai, đã gã Lạc Tích Tuyết chị của con cho Lãnh Khinh Cuồng, sau này nó là anh rễ của con, con phải ngoan ngoãn nghe lời nó."

"Hu hu, ba ba không cần chết, ai nói Nhan Nhan cũng không nghe, chỉ nghe lời ba!" Phương Tử N0han liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

Phương Tiêu Thần thở dài lắc đầu, đảo mắt nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng, cố hết sức nhúc nhích môi: "Khinh Cuồng, sau này hai đứa con gái cùng với công ty, tất cả đều nhờ vào con rồi."

"Ba nuôi, người yên tâm, con đồng ý với ba, nhất định sẽ chăm sóc bọn họ, ba không cần chết!" Lãnh Khinh Cuồng dùng sức gật đầu, siết cầm bàn tay lãnh lẽo của Phương Tiêu Thần.

Nhưng mà hắn vừa dứt lời, tay của Phương Tiêu Thân đã từ trên tay hắn rớt xuống, thân thể đã không nhúc nhích rồi.

"Ba! !" Phương Tử Nhan la hét thê lương, vang vọng một mảnh.

Mà bên kia, Lạc Chấn Long cũng hấp hối.

Chỉ là ông kiên trì, lưu lại hơi thở cuối cùng, nhất định phải chờ Lam Thư Đình đưa Hàn Diệp Thần tới gặp ông.

"Bác trai, bác như thế nào? Con đưa bác đi bệnh viện?" Hàn Diệp Thần đang họp ở Nam Mĩ, nhận được điện thoại của Lam Thư Đình, lập tức ngồi máy bay trực thăng chạy đến.

”Không cần.” Lạc Chấn Long khoát tay, đã là có khí vô sức: ”Sau này Lạc thị nhờ con, con là con trẽ tốt nhất mà ta nhận định.”

”Bác trai, bác đừng nói như vậy, kỳ thật con. . . . . .” Hàn Diệp Thần cảm thấy xấu hổ, hắn không nghĩ tới Lạc Chấn Long sẽ coi trọng hắn như vậy.

”Con nhất định phải cưới Tĩnh Nam, sau này Lạc thị sẽ xác nhập với Hàn thị, Thiên Uy đã mất, bác đem toàn bộ sản nghiệp chuẩn bị cho nó giao lại cho con, nhưng con phải đồng ý với bác, cưới Tĩnh Nam, quản lý tốt Lạc thị.” Lạc Chấn Long đưa ra yêu cầu cuối cùng.

Hàn Diệp Thần lộ vẻ khó xử, người hắn yêu trong lòng là Lạc Tích Tuyết, hắn không muốn trái lòng mà cưới Vi tĩnh Nam, Nhưng mà bác trai đang hấp hối, dù sao hắn cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của một người sắp chết.

”Diệp Thần, con mau trả lời đi, lão gia cũng đã như vậy, chẳng lẽ con muốn ông ấy chết không nhắm mắt sao?” Lam Thư Đình thúc giục, nước mắt cũng rớt xuống.

Suy cho cùng thì bà cũng đi theo Lạc Chấn Long nhiều năm, tuy biết bản thân vĩnh viễn chỉ là thế thân, nhưng dù sao bà cũng có chút tình cảm với ông, không nghĩ tới nhanh như vậy ông phải rời khỏi bà rồi.

”Lão gia, ông không thể chết được, lão gia, ông chết tôi phải làm sao bây giờ?” Lam Thư Đình nằm rạp lên người Lạc Chấn Long, còn liên tục khóc.

”Thư Đình, mấy năm nay đi theo tôi đã ủy khuất cho bà, sau khi tôi đi, bà tìm người tốt để tái giá đi.” Lạc Chấn Long thở dài một hơi, bỗng nhiên hai bên ngực nảy lên một ngụm máu, ông ho khan vài tiếng, trút hơi thở cuối, cũng đi theo Phương Tiêu Thần.

Hai người đàn ông tranh đấu cả đời, kết thúc ân oán nhiều năm, cuối cùng cũng chỉ trong một cái nháy mắt.

Người nhà hai bên khóc lóc nức nở, khóc không thành tiếng, đắm chìm giữa đau thương nồng đậm.

Lúc Lạc Tích Tuyết nhận được tin tức, tất cả đều không còn cách cứu vãn nửa rồi.

Bất luận là ba ruột, hay là ba nuôi, cô cũng không thể nhìn mặt bọn họ lần cuối.

Nhìn hai người đàn ông ngã trong vũng máu, cô kinh hãi mở to hai mắt, giọng nói run rẩy: ”Sao lại thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại như vậy?”

”Tích Tuyết, em đã đến rồi?” Hàn Diệp Thần quay đầu lại, là người đầu tiên phát hiện Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn hắn: ”Hàn Diệp Thần, sao anh lại ở đây?”

”Chị Tích Tuyết, ba đã chết, ba đã rời khỏi chúng ta!” Phương Tử Nhan đột nhiên vọt vào trong lòng Lạc Tích Tuyết, khóc lóc nức nở.

”Cái gì?” Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, thiếu chút nữa đứng không vững.

Không tồi lãnh hết sức lông bông đúng lúc chạy tới, đỡ nàng.

”Ba nuôi vừa mới quyết đấu với Lạc Chấn Long ở đây, bọn họ cùng trúng đạn mà chết!” Lãnh Khinh Cuồng do dự thật lâu, mới thật nghiêm túc nói cho cô biết.

Nước mắt trong mắt Lạc Tích Tuyết liền dâng lên, cô khó có thể chấp nhận: ”Tại sao có thể như vậy, vì sao lại như vậy?”

Nhưng, chuyện càng làm cho cô khó có thể chấp nhận, còn đang ở phía sau.

Nghe xong vấn đề của cô, tất cả mọi người đều trầm mặc, nên nói với cô như thế nào, chuyện Lạc Thiên Uy đã qua đời?

Thoáng cái hai người ba chết, lại thêm tin tức em trai bị tai nạn xe mà chết, cô gái yếu ớt nhỏ bé này nhất định sẽ sụp đổ.

”Các người làm sao vậy? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Ba đang yên lành vì sao lại quyết đấu, rốt cuộc toàn bộ đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Tích Tuyết thấy tất cả mọi người không nói lời nào, cô lại càng sốt ruột.

Không khí ngột ngạt. . . . . .

”Tích Tuyết, tốt nhất em phải chuẩn bị tâm lý.” Lãnh Khinh Cuồng dùng ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Ngực Lạc Tích Tuyết cứng lại, có thể để cho Lãnh Khinh cuồng luôn luôn đùa bỡn lộ ra vẻ mặt khó xử như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Quả nhiên, một giây sau, cô nghe được mẹ kế Lam Thư Đình căm giận mở miệng.

”Nếu không phải Thiên Uy đến gặp mặt mày, thì làm sao có thể xảy ra tại nạn xe cộ mà chết?”

152. Chương 152: Lạc Thiên Uy Đã Chết!!

edit: Fannie93

“Bà nói cái gì?”. Lạc Tích Tuyết chợt run lên, toàn thân như rơi vào băng.

Lam Thư Đình hừ lạnh một tiếng, nói với Lạc Tích Tuyết: “Chính vì con người này, làm hại Thiên Uy tới tìm cô mà bị tai nạn xe cộ, lão gia vì báo thù cho Thiên Uy, mới tìm được Phương Tiêu Thần quyết đấu, nếu không phải vì cô, bọn họ cũng sẽ không chết!”

“Thiên Uy bị tai nạn giao thông?”. Lạc Tích Tuyết lẩm bẩm lại lời nói của Lam Thư Đình, vẻ mặt trong nháy mắt ngơ, trợn to hai mắt không dám tin.

“Tích Tuyết, em không sao chứ?”. Lãnh Khinh Cuồng lo lắng ôm thân thể xiêu vẹo sụp đổ của Lạc Tích Tuyết, trợn mắt cảnh cáo nhìn Lam Thư Đình một cái.

Lạc Tích Tuyết mới biết được chuyện Lạc Chấn Long cùng Phương Tiêu Thần qua đời, làm thế nào chịu được những thứ khác đả kích đây? Huống chi còn là chuyện Lạc Thiên Uy xảy ra tai nạn xe cộ.

“Khinh Cuồng, anh nói cho em biết, bà ấy nói đúng không? Thiên Uy, anh ấy xảy ra tai nạn xe cộ mà chết rồi sao?”. Lạc Tích Tuyết chợt thoảng qua thần trí, tóm chặt lấy tay áo Lãnh Khinh Cuồng, trong mắt tất cả tình cảm uất ức vào giờ phút này đều chảy xuống.

“Tích Tuyết” Lãnh Khinh Cuồng há miệng, nhưng không cách nào mở miệng nói cho cô biết, con mắt ảm đạm ngưng tụ thành cảm giác bi ai rất nhiều.

Lạc Tích Tuyết trong lòng lập tức xét qua một tia đau thương, vết thương này vừa sâu lại vừa đau, khiến cô khó hít thở.

Nét mặt của Lãnh Khinh Cuồng đã nói cho cô tất cả, mẹ kế nói đều là thật, không chỉ có bố rời khỏi cô,ngay cả em trai cũng rời khỏi cô….

“Ha ha!”. Cô đột nhiên bật cười, cực hạn đau, cũng chỉ còn lại nụ cười lạnh.

Chỉ tiếc nụ cười này là tự giễu, cười chính cô. Cô không phải vẫn luôn hy vọng Lạc Thiên Uy không dây dưa với cô nữa sao? Hiện tại anh chết rồi, thỏa mãn tâm nguyện của cô rồi, cô nên rất vui vẻ mới đúng, tại sao trong lòng đau như vậy?

“Anh ta đã chết, rốt cuộc đã chết!”. Lạc Tích Tuyết vừa gật đầu vừa lắc đầu, khóc không thành tiếng, cổ họng của cô như bị cắt rách, khó chịu.

“Tích Tuyết”. tất cả mọi người lo lắng nhìn cô, nhưng cũng không biết an ủi cô thế nào.

“Thiên Uy, Lạc Thiên Uy không….không nên chết, làm sao anh có thể rời khỏi em?”. Lạc Tích Tuyết hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô hắng giọng, trái tim đau lòng kêu lên tên Lạc Thiên Uy, trong lòng ẩn chưa khổ sở vô tận.

Cứ để cho cô vừa yêu vừa hận,người đàn ông dây dưa với cô dài như vậy, cứ như vậy mà bỏ cô đi, vĩnh viễn xa rời rồi.

Cô khó có thể tiếp nhận,cũng không thể nào tin nổi.

Chỉ biết vào giúp phút này, lòng của cô hung hăng bị xé rách.

Thì ra cô cũng quan tâm anh nhu vậy, chẳng qua khi cô hiểu giờ phút này, tất cả đều đã muộn.

Anh yêu cô say đắm, đã chôn, chỉ có chờ đời sau lại yêu.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết trắng bệnh, trong lòng cũng trống rỗng, tuyệt vọng lại thét lên chói tai khàn khàn xẹt qua phía chân trời, "Này".

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, cả người cô cũng lảo đảo muốn ngã, ngã xuống đất….

Lãnh Phong mát mẻ, mấy buổi tối liên tục, Lạc Tích Tuyết đều mơ 1 giấc mộng giống nhau.

Vách núi bên cạnh, Lạc Thiên Uy đứng cách cô rất xa, dưới chân của anh chính là vực thẳm.

"Thiên Uy, anh muốn làm gì?". Sắc mặt Lạc Tích Tuyết khẩn trương hỏi.

"Em không phải chán ghét tôi sao? Lúc tôi còn sống, em chưa bao giờ để ý tôi, hiện tại tôi chết, em vui vẻ chứ? Em có thể đi tìm người đàn ông mình yêu, cùng anh ta sống chung một chỗ rồi". ánh mắt Lạc Thiên Uy u sầu nói.

"Em không có chán ghét anh, Lạc Thiên Uy, em thật sự không chán ghét anh". Lạc Tích Tuyết vội vàng phủ nhận, đầu nhức không khỏi dao động.

"Nhưng em cũng không thương tôi, Lạc Tích Tuyết em biết tôi thật sự cần cái gì không? Được em yêu, em yêu mà thôi. Tôi vốn muốn cùng em sống đến già, chăm sóc em cả đời, nhưng bây giờ, nguyện vọng này không cách nào đạt được. Chỉ có với em thì đó gọi là chuyện tốt, em có thể thoát khỏi người xấu là tôi, cùng người đàn ông em yêu ở cùng nhau, cùng anh ta sống đến khi đầu bạc". Lạc Thiên Uy tự giễu nhếch môi, trên mặt có nét tiếc nuối cùng ưu thương.

"Lạc Thiên Uy, không cho anh rời đi em không có chán ghét anh, em không cần anh phải chết! !". Lạc Tích Tuyết nhăn chặt mày, khổ sở lắc đầu.

"Không còn kịp rồi, Tích Tuyết, tôi đã muốn rời đi. Đồng ý với tôi, phải sống thật tốt, hạnh phúc về sau, anh ở trên trời sẽ phù hộ em, em phải tìm được người đàn ông mình yêu mà sống, nhất định phải hạnh phúc! Nếu không anh chết cũng sẽ không bỏ qua cho em". Lạc Thiên Uy bi ai cười, ánh mắt nhìn về bầu trời.

"Không cần, Thiên Uy, đừng bỏ em". Lạc Tích Tuyết đã khóc nước mắt rơi đầy mặt, cô nóng lòng đưa tay bắt lấy Lạc Thiên Uy, nhưng thế nào cũng không bắt được.

"Tích Tuyết, hứa với tôi, đời sau sẽ đi cùng với tôi!". Ánh mắt Lạc Thiên Uy xót xa, khóe miệng khổ sở từ từ nâng lên, anh đã ngửa người hướng vách đá sau lưng rơi xuống.

"Này". Lạc Tích Tuyết trong bụng trầm xuống, giọng nói khàn khàn thét chói tai, lại một lần nữa từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh lại.

Lạc Thiên Uy đã chết được gần một tuần lễ, những người qua Lạc Tích Tuyết không ăn cũng không uống, cũng không ngủ được, trong lòng chỉ là liên tục nhớ anh, một lần nữa mơ thấy ác mộng, anh luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Liền mới từ giấc mộng kia tỉnh dậy, cô đã làm vô số lần, mỗi một lần tỉnh lại, không có áo với gối dính ướt, lệ rơi đầy mặt.

Có lúc, con người chính là như vậy, mất đi mới hiểu phải trân trọng; không có ở đây, mới hiểu thật sự có yêu.

Trước kia cô luôn cảm thấy, chỉ cần Lạc Thiên Uy không ở bên cạnh cô, cô có thể sống hơn trước rất nhiều; nhưng khi anh thật sự rời đi, cô mới phát hiện ra sự thật không phải như vậy.

Anh trong lúc vô hình đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô, cô căn bản không thể rời bỏ anh, có lẽ trong suy nghĩ cô đã tiếp nhận anh, yêu anh, chỉ là chính cô cứ mãi không thừa nhận.

Cứ nhu vậy, Lạc Tích Tuyết vô tri vô giác qua một ngày lại một ngày, người càng ngày càng tiều tụy.

Tang lễ của Lạc Thiên Uy cô không dám đi, có lẽ ở trong sâu nội tâm của cô còn chưa chấp nhận chuyện anh đã chết, nhiều chuyện cũ đã khắc cốt ghi tâm cô, muốn quên đi cô cần một thời gian dài.

Làm xong tang lễ cho bố, Lạc Tích Tuyết bị bệnh một thời gian dài. Hết, cô không muốn gặp lại ai, một người âm thầm rời đi, chỉ để lại cho bọn họ một phong thư.

Tất cả sản nghiệp của Phương Tiêu Thân giao cho Lãnh Khinh Cuồng xử lý, Lãnh Khinh Cuồng trải qua mọi chuyện đã thay đổi, không còn là đại thiếu gia bất cần đời ngày trước, Lãnh thị cùng Phương thị do anh quản lý từ từ đi vào quỹ đạo.

Nửa năm sau, Hàn Diệp Thần cùng Vi Tĩnh Nam đính hôn, hiện tại anh phụ trách nghiệp vụ của Hàn thị cùng Lạc Thị, tên công ty dưới sự xử lý của anh cũng phát triển không ngừng.

Lãnh Khinh Cuồng cùng Hàn Diệp Thần từ từ tạo thành chủ của 2 thế lực mạnh dẫn đầu….

153. Chương 153: Ba Năm Sau, Bắt Đầu Mới

edit: Fannie93

Ba năm sau.

Đầu mùa hè, mặt trời nóng bức nướng cả vùng đất.

Ở tầng chót trong một tòa nhà văn phòng, toàn thân Lạc Tích Tuyết giỏi giang mặc đồ công sở, ngồi ngay ngắn ở cửa sổ sáng ngời phía trước, lông mi dài khóa chặt, một chiếc bút máy trong tay gõ lên mặt bàn, xuyên thấu qua bàn kính, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ánh mắt của cô sáng có hồn, lóe ánh trí khốn, hình dáng tuyệt mỹ, trang phục hạng sang, tỏa ra khí chất cao quý.

Giờ phút này, cô đang nghiêm túc suy tư ra kế hoạch trong tay, rốt cuộc có một thời gian hợp lý, cô sẽ tỉ mỉ nhớ kỹ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rỡ, thời gian rảnh rỗi, cô sẽ lẳng lặng vì mình mà pha 1 ấm trà, trà hương nhàn nhạt, mím môi thưởng thức.

Đây chính là cuộc sống bây giờ của cô, làm trong một công ty nhỏ, mặc dù bình thường, những sống cũng rất dễ chịu.

Một tiếng gõ cửa nhỏ nhẹ, sau khi được Lạc Tích Tuyết đồng ý, Cầm Tư Liên mới đẩy cửa vào, cô đã sớm từ nhà hội sở kia từ chức, bây giờ cô cùng Lạc Tích Tuyết là đồng nghiệp.

"Tích Tuyết, đây là hoa hồng của cậu, vừa 999 đóa, mỗi ngày một bố, xem ra anh ta rất có nghị lực". Cầm Tư Liên đem hoa hồng đỏ vào bàn làm việc của Lạc Tích Tuyết, cười trêu ghẹo nói.

"Trời ơi! Lại đưa! Mỗi ngày lúc này, cũng một bó như vậy, người nào chịu được chứ, Tích Tuyết cậu nên đồng ý với anh ta thôi". Đồng nghiệp Tần Hương tốt bụng gào khóc một tiếng, vẻ mặt tươi cười.

Lạc Tích Tuyết lay mắt, lông mày khôm thành một đường cong đẹp mặt: "Hai người các cậu đừng chỉ biết nói tớ, người muốn hẹn hò với các cậu còn không phải xếp hàng dài sao, thế nào rồi, chuẩn bị kết hôn chưa?"

"Người theo đổi của chúng ta, tại sao có thể so với cậu chứ? Tớ với Tiểu Mạt cũng rất quan tâm cậu nha, thế nào rồi, cậu quyết định chưa?". Cầm Tư Liên vỗ Lạc Tích Tuyết bả vai, hỏi thâm tình.

Đôi mắt Lạc Tích Tuyết sáng chớp chớp: "Quyết định gì hay chưa?"

Cầm Tư Liên oán trách liếc cố một cái, cố gắng khuyên: "Chớ giả bộ với tớ, anh ta a, ngày ngày tặng hoa cho cậu, Hàn Diệp Thần, tớ cảm thấy anh ta không tệ, cậu có thể suy tính a".

"Tớ bây giờ còn chưa có ý kết hôn". Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu một cái, trả lời dứt khoát.

“Thật không có ý định, sao chưa nghĩ chứ? Thì ra thì người phụ nữ cso lúc thích nhất là lừa gạt mình, Tích Tuyết, cũng đã nhiều năm như vậy, cậu cũng nên quên chuyện đã qua, tìm người nào đi chứ?”. Cầm Tư Liên nhìn thông suốt, gương mặt nghiêm túc nhìn Lạc Tích Tuyết.

“Tớ có bạn trai a, Lãnh Khinh Cuồng”. Lạc Tích Tuyết cười, trả lời vô tư.

“Làm ơn, anh ta là công tử hòa hoa a, thần long thấy đầu chứ không thấy đuôi, cậu thật phải gả cho anh ta, sẽ bị mỗi ngày chờ phụ nữ tìm tới cửa đấy chứ?”. Tần Hương im lặng bĩu môi.

“Nhưng anh ấy là người mà ba mình trước khi mất phó thác đấy”. Lạc Tích Tuyết miệng méo nói.

“Nếu nói là giao phó, ban đầu Lạc Chấn Long cũng không phải đem Vi Tĩnh Nam giao cho Hàn Diệp Thần, nhưng người nào biết thế lợi thế nào của Vi Tĩnh Nam, nhìn thấy Lạc thi sa sút một chút liền chạy với người khác, tình cảm thì phải nhìn vào cảm giác của mình”. Tần Hương không đồng ý phản bác.

Lạc Tích Tuyết chau mày: “Được rồi, biết các cậu đều hâm mộ Hàn Diệp Thần, tớ sẽ chú ý đến anh ấy chút được chưa”.

Cầm Tư Liên thu lại vẻ đùa giỡn trong mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tích Tuyết, tớ giúp cậu điều tra Hàn Diệp Thần, anh ta chưa yêu ai hay kết hôn, đối với cậu vẫn một lòng một dạ, huống chi cậu đến công ty nhỏ này, không phải muốn có cuộc sống đơn giản sao? Cuộc sống như vậy, chỉ cso người đàn ông dịu dàng như Hàn Diệp Thần mới có thể cho cậu… cậu suy nghĩ thật kỹ đi, tớ với Tiểu Mạt còn có hẹn, đi trước”.

Giờ tan việc, Lạc Tích Tuyết một mình trên đường về nha, chợt có cảm giác cô đơn.

Không thể phủ nhận, lời của Cầm Tư Liên, chính xác nói đến chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô, ba năm qua rồi, nhiều chuyện nên buông xuống.

Cô biết cô cần một người đàn ông, cần một người để dựa, bắt đầu một tình yêu mới, tất cả lần nữa bắt đầu.

Nhưng cô cũng rõ ràng hiểu tình cảnh của mình, cô không thể mang thai, đối với người là cô, cùng một người đàn ông kết hôn thì đây là điều không công bằng.

Chuyện này cô với ai cũng chưa nói, cho nên hai bạn tốt mới có thể hết sức khuyên cô

như vậy.

Có lẽ, cô nên suy tính không kết hôn, nhưng có tìm đối tượng để yêu rồi.

Chỉ là người này, cô nghĩ tới nghĩ lui còn Lãnh Khinh Cuồng là thích hợp, ít nhất với loại công tử đào hoa thì yêu chính là vui đùa một chút, cô sẽ không cảm thấy gánh nặng, cũng không thấy áy náy, huống chi bố trước khi chết còn đưa cô giao phó cho anh.

Điều cô chú ý duy nhất là thân phận bây giờ của Lãnh Khinh Cuồng, anh bây giờ là nhân vật số 1 nổi tiếng trong nước, hiện tại cô mà đi cùng với anh, nhất định lại quay về với cuộc sống ngày trước.

Cô không muốn lại làm đại tiểu thư, làm thiếu phu nhân, cô chỉ muốn được bình thường, một người bình thường nhất, cuộc sống mỗi ngày trôi qua rất dễ dàng, rất vui vẻ, cô hài lòng nhất.

Đây cũng là nguyên nhân cô không muốn tiếp nhận Hàn Diệp Thần, nói thế nào anh cũng là chủ tịch của công ty, mặc dù anh cũng ưa cuộc sống an nhàn, nhưng muốn cuộc sống thế nào và đang sống thế nào là hai việc khác nhau.

Cô hiện tại chỉ muốn tìm người đàn ông bình thường một chút, ngày đơn giản qua ngày, như vậy là đủ rồi.

Ở ngã tư đường giao nhau, Lạc Tích Tuyết đứng bên chuẩn bị gọi một chiếc taxi, đột nhiên, một chiếc xe hơi màu xanh dương vèo một tiếng dừng ở trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, bên trong lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi anh tú, Hàn Diệp Thần hướng cô nháy mắt, cười nói: “Lên xe”.

Lạc Tích Tuyết có chút kinh ngạc, vội vàng khoát tay, “Ách không cần em tự gọi xe được rồi”.

“Lên xe đi, anh cũng không ăn em, làm gì sợ vào xe của anh như vậy”. Hàn Diệp Thần một lần nữa yêu cầu, trong mắt bao hàm mong đợi, anh chờ cô sau khi tan việc đúng 1 giờ, vẫn chờ tới bây giờ.

"Không phải vậy, em không muốn làm phiền anh, anh đi trước đi". Lạc Tích Tuyết còn chưa bằng lòng, với thân phận bây giờ của Hàn Diệp Thần, bọn họ thật sự không nên đi quá gần.

Bầu trời lúc này bắt đầu mưa bụi mù mịt, bắt đầu có tiếng sấm vang lên, mây đen tứ bốn phía tụ tập tới đây, càng mưa lớn, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lạc Tích Tuyết bị ướt, cô chỉ cầm lên cặp che kín đầu, tránh né mưa làm mất tầm mắt của cô.

"Mưa lớn như vậy, rất khó gọi xe, anh đưa em đi một đoạn thôi". Hàn Diệp Thần mỗi ngày công tốt, đồng thời mở miệng nói.

"Được rồi". Lạc Tích Tuyết không hề cự tuyệt nữa, mở cửa xe, ngồi lên vị trí kế bên tài xế.

Hàn Diệp Thần nâng lên khóe môi, hài lòng cười với cô một tiếng, khởi động chân ga, xe như tâm tình trong lòng chủ nhân chiếc xe, hết sức hăng hái xông về phía trước đi ra ngoài.

Vừa lái xe, Hàn Diệp Thần hướng Lạc Tích Tuyết mỉm cười: "Cơm tối, muốn đi đâu ăn?"

"Em muốn về nhà". Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt nói.

Hiện tại cô đã tan làm, cũng trở về siêu thị mua thức ăn, tự làm ình ăn.

"Không bằng, mời anh ăn cơm đi?". Hàn Diệp Thần chợt đề nghị.

"A?". Lạc Tích Tuyết ngơ ngẩn, không nghĩ rằng anh sẽ nói như vậy.

"Thật xin lỗi, em đã rất lâu không đi ra ngoài ăn, không có thói quen ăn món ở đó". Lạc Tích Tuyết xin lỗi khước từ nói.

Hàn Diệp Thần nhíu mày: "Anh không muốn em mời anh đi ra ngoài ăn cơm, anh chỉ muốn ăn cơm em làm".

"A, em làm cơm, nhưng hắt xì ! !". Lạc Tích Tuyết mới nói được một nửa, liền hắt hơi một cái, vội vã nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, xin lỗi!"

"Thế nào? Em không thoải mái sao?". Hàn Diệp Thần lập tức khẩn trương hỏi, đưa tay chạm vào trán cô, có chút nóng.

Lạc Tích Tuyết lúng túng cười: "Có thể mới vừa rồi mắc mưa, có chút lạnh!"

"Anh đưa em đi bệnh viên". Hàn Diệp Thần lập tức quay đầu xe.

Lạc Tích Tuyết vội vàng nói: "Không cần, em không đi bệnh viên".

"Không đi bệnh viên?". Hàn Diệp Thần sửng sốt một chút, cũng không có ép buộc cô. "Vậy anh đưa em về nhà thôi".

Anh đạp chân ga, tăng tốc độ xe.

Chỉ chốc sau, xe hơi hạng sang của anh đã dừng lại tại cửa chung cư của Lạc Tích Tuyết, đây là một phòng trọ bình thường, Lạc Tích Tuyết thuê một buồng 2 phòng, ở tầng 8.

"Tích Tuyết, đến đây!". Hàn Diệp Thần khẽ đẩy một cái thì Lạc Tích Tuyết đã dựa vào cửa sổ ngủ thiếp đi.

"Hả? !". Lạc Tích Tuyết mơ màng tỉnh lại, có lẽ bởi vì phát sốt, ý thức của cô có chút không tỉnh táo, nhìn người trước mặt có chút mơ hồ.

Người đàn ông trước mắt, cực kỳ giống cái người trong trí nhớ kia….

Vóc người cao lớn, hình dáng tuấn tú, còn quan tâm cười với cô.

Cô run run đưa ra ngón tay, vuốt ve gò mắt người đàn ông trước mặt, đầu ngón tay nóng, truyền trên mặt Hàn Diệp Thần, anh hơi ngẩn ra.

Cô sốt, hơn nữa còn mê man.

"Thiên Uy, anh gầy quá!".

Lạc Tích Tuyết nhìn chằm chằm Hàn Diệp Thần một hồi lâu, chợt nói ra một câu như vậy, đau lòng nói.

Tâm tình của Hàn Diệp Thần nhất thời rơi xuống đáy vực, lâu như vậy, cô vẫn chưa quên được cậu ta sao? Cho dù anh ta đã biết mất khỏi đây, cô vẫn không có cách nào quên cậu ta.

Thậm chí lúc bị bệnh, mơ hồ kêu tên cậu ta, coi anh như Lạc Thiên Uy.

Ông trời, căn bản dáng dấp của anh cùng Lạc Thiên Uy cũng không giống như vậy phải không? Nếu không cô cực kỳ nhớ người đàn ông kia, thế nào lại nhìn nhầm anh ra Lạc Thiên Uy đây?

"Thiên Uy, tại sao anh lâu như vậy cũng không tới thăm em?". Lạc Tích Tuyết nhíu mày, chợt làm bộ dạng đáng thương nói, nũng nịu chui vào trong ngực Hàn Diệp Thần.

Thân thể Hàn Diệp Thần như bị cái gì đánh vào, một cảm giác chua xót chạm vào đầu.

Anh nhìn cô thật lâu, chợt một phát bắt lấy tay cô, đặt ở bên môi hôn nhẹ, bao hàm tình yêu say đắm nhìn cô.

Phần ngọt ngào này đã từng thuộc về Lạc Thiên Uy, bây giờ là của Hàn Diệp Thần anh được rồi, chỉ tiếc, anh chỉ có thể làm thế thân, cảm giác như mình là ăn trộm vậy, trộm đi chức vụ làm người ta hạnh phúc.

"Tích Tuyết, anh đưa em lên lầu, em bị bệnh". Cuối cùng anh buông cô, lễ phép rút về, mở cửa xe cho cô xuống.

Ai ngờ Lạc Tích Tuyết cũng không buông tha chu miệng lên: "Umh, Thiên Uy, đầu của em thật choáng váng a, anh ôm em về nhà được không?"

154. Chương 154: Tranh Đoạt, Cô Sẽ Thuộc Về Ai?

Editor: lovelygirl262

Hàn Diệp Thần sững sờ một chút, ôm ngang thân thể nhỏ nhắn của cô, đi nhanh về phía lầu của nhà trọ.

"Tích Tuyết, trong nhà em có thuốc hạ sốt không?" Hắn nhẹ nhàng xoa hai má nóng hổi của cô.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, mang thân thể dựa vào trong ngực Hàn Diệp Thần.

Hàn Diệp Thần ôm cô, đi đến cửa thang máy, vừa chuẩn bị bấm, chợt cửa thang máy mở ra.

Phương Tử Nhan đúng lúc từ bên trong đi ra, thấy tư thế ôm nhau mờ ám của hai người, cơn tức giận từ trong mắt cô phun ra.

"Này này, Hàn Diệp Thần, anh lòng tham không đáy! Bình thường anh hay tặng hoa quấy rối chị tôi coi như xong, hôm nay còn dám ôm chị ấy, ngang nhiên tiến dần từng bước?"

Phương Tử Nhan chống nạnh hai tay, cực kỳ bất mãn tức giận nói.

Khuôn mặt anh tuấn của Hàn Diệp Thần vẫn dịu dàng như cũ, hắn không tức giận nhìn cô gái nhỏ đang la hét trước mặt, lấy ra một tay, làm động tác xuỵt với cô.

Phương Tử Nhan đâu thèm để ý đến động của hắn, chỉ là vừa nhìn thấy hắn chiếm tiện nghi của chị gái, cô liền tức giận.

"Hàn Diệp Thần, anh có tin tôi bất cứ lúc nào cũng có thể kêu người đến, mang anh từ nơi này ném ra!" Phương Tử Nhan bộ mặt bất thiện uy hiếp: "Lãnh Khinh Cuồng về đến, cha tôi còn sống, sẽ mang chị tôi giao cho Lãnh Khinh Cuồng, anh tuyệt đối không có cơ hội, bây giờ tôi đếm đến ba, anh nhanh chóng buông chị tôi ra, rời khỏi nơi này, nếu không tôi không khách khí với anh."

Phương Tử Nhan bày ra tư thế đấu võ, nhưng Hàn Diệp Thần chỉ nhìn về phía cô cười cười, kề sát vào bên tai cô thấp giọng nói: "Xuỵt, nhỏ giọng chút, Tích Tuyết đang ngủ, cô ấy lên cơn sốt."

"Hả, chị tôi bị bệnh?" Phương Tử Nhan kịp phản ứng, vội vàng sốt ruột hỏi tới: "Chị tôi tại sao phát sốt, có phải anh bắt nạt chị ấy hay không?"

Hàn Diệp Thần đành chịu nhún vai, ôm Lạc Tích Tuyết vào thang máy, rời khỏi.

Phương Tử Nhan tức giận đạp cửa thang máy: "Cái gì, lại dám không đợi tôi, tự tôi lên!"

Hàn Diệp Thần mang Lạc Tích Tuyết đến phòng của cô, tìm khăn lông ướt lạnh ngắt, đắp lên trán cô, lại đến ngăn kéo tìm thuốc hạ sốt, đút cô đang mơ màng uống.

Hắn ở một bên chăm sóc cô, quan tâm giúp cô quạt gió, bộ mặt thâm tình ngắm nhìn người làm cho hắn mong nhớ ngày đêm.

Qua nửa giờ, cơn sốt của Lạc Tích Tuyết cuối cùng giảm bớt, cô dần dần tỉnh lại.

"Nước" Cô nhúc nhích môi, lẩm bẩm kêu lên.

Hàn Diệp Thần nghe được âm thanh của cô, lập tức mang ly nước đến trước mặt cô.

"Tới, uống nước!" Hắn đỡ thân thể Lạc Tích Tuyết dậy, chèn cái đệm thoải mái vào sau lưng cô.

Lạc Tích Tuyết mở miệng uống xong nước, cảm thấy thân thể đã tốt hơn, cổ họng cũng không đau đớn nữa.

"Anh, tại sao vẫn còn ở đây?" Sau khi uống nước xong, Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt Hàn Diệp Thần lo lắng cho cô, ánh mắt cô xa lạ hỏi.

Lòng Hàn Diệp Thần lập tức lạnh xuống.

Cô đã tỉnh lại, cho nên không muốn nhìn thấy hắn.

"Tích Tuyết, quên anh ta đi." Đột nhiên, hắn lấy hết can đảm nói với cô.

Lạc Tích Tuyết dời mắt đi: "Tôi, không hiểu."

"Em hiểu, em thông minh thanh khiết như vậy, làm sao không nhìn ra tâm ý của anh đối với em?" Hàn Diệp Thần ngắt lời cô, gấp gáp truy hỏi.

Trong mắt Lạc Tích Tuyết tràn đầy đau khổ, cô không nghĩ đến sau khi tỉnh, lại bị hắn ép chọn lựa.

Như vậy, cô cũng chỉ có thể tổn thương hắn.

"Hàn Diệp Thần, tôi biết anh rất tốt với tôi, bất quá trong lòng tôi, chỉ xem anh như anh trai của tôi." Cô nghiêm túc nói cho hắn biết.

Trái tim của Hàn Diệp Thần lập tức chùng xuống, trong mắt thoáng qua một chút bi thương, nhưng vẫn cố chấp như cũ.

"Không sao, anh không ngại làm anh trai em trước." Hắn tự giễu cười cười, an ủi mình rằng Lạc Thiên Uy cũng đã từng là em trai của Lạc Tích Tuyết, nhưng cuối cùng hắn cũng có thể bước vào tim cô không phải sao?

Hắn tin hắn cũng có thể.

"Không được, Hàn Diệp Thần, đừng đối tốt với tôi như vậy." Lạc Tích Tuyết lắc đầu kháng cự, trong lòng xuất hiện một chút mắc nợ.

Hàn Diệp Thần lại cười cười, cầm tay cô: "Tất cả đều là anh tự nguyện. Tích Tuyết, quên anh ta đi, thử tiếp nhận anh, trên thế giới người đàn ông thương yêu em, cũng không phải chỉ có Lạc Thiên Uy? Anh ta đã chết, em định cả đời không lấy chồng sao?"

"Nhưng, tôi sợ." Lạc Tích Tuyết im lặng thật lâu, giọng đột nhiên run rẩy nói ra một chữ "Sợ"

Đúng vậy, cô sợ, sợ vô cùng. Đã trải qua tình cảm khắc cốt ghi tâm như vậy, cô sợ sau này mình cũng sẽ không yêu nữa.

Nhưng đúng như lời Hàn Diệp Thần nói, cô không thể cả đời cứ độc thân như vậy, làm người là phải nhìn về phía trước, tất cả nên có một bắt đầu mới.

"Tích Tuyết, anh biết quá khứ đối với em rất quan trọng, nhưng tương lai đối với em quan trọng hơn, tại sao muốn đem mình phủ đầy bụi với bóng ma của quá khứ? Nếu Lạc Thiên Uy còn sống, biết em hiện tại

thế này, anh ta cũng sẽ không vui, anh ta cũng hy vọng em có thể hạnh phúc không phải sao? Anh hy vọng có thể thay anh ta chăm sóc em, để em nữa đời sau trôi qua hạnh phúc."

Hàn Diệp Thần nghiêm túc nhìn cô, trên mặt lộ vẻ mong đợi, nhẹ nhàng đưa tay vuốt mái tóc lộn xộn của cô.

Cô biết hắn thường ngày không giỏi nói chuyện, hôm nay chịu nói những lời này với cô, nhất định là hết sức quyết tâm, hắn không phải đang nói đùa, mà nghiêm túc cùng cô thảo luận về tương lai.

Chỉ là cô hôm nay, còn tư cách chọn lựa hắn sao?

Hắn yêu thương nhìn cô, vừa giúp cô lau đi nước mắt, vừa vô cùng dịu dàng áy náy nói với cô: "Đừng khóc, Tích Tuyết, đừng khóc. Là anh quá gấp, anh không nên ép em."

Lạc Tích Tuyết nghe hắn nói thế, ngược lại càng khóc dữ dội hôn, nước mắt trong suốt đầm đìa tuông ra, giống như một đứa trẻ uất ức, vẻ mặt thống khổ đáng thương làm cho Hàn Diệp Thần thấy cũng thêm đau lòng.

Anh không nhịn được chìa tay, mang Lạc Tích Tuyết ôm vào ngực, vỗ nhẹ lưng cô nói: "Sau nay anh không bao giờ...ép em nữa, sẽ không để em rơi một giọt nước mắt."

"Ho khan một tiếng..."

Đúng lúc này, ở cửa phòng xuất hiện một bóng người cao lớn mị hoặc, khéo miệng Lãnh Khinh Cuồng lười biếng cười, mặt thâm ý nhìn hai người ôm nhau trên giường.

"Lãnh Khinh Cuồng?" Lạc Tích Tuyết thấy hắn trước tiên, giật mình trợn to hai mắt.

Phương Tử Nhan không phải nói hắn đi công tác tuần sau mới trở về sao? Tại sao lại về nước nhanh như vậy?

"Thân ái, thế nào tôi mới đi có mấy ngày, em đã không chịu được cô đơn, cùng hắn thông đồng ở chung một chỗ, có biết hay không, tôi thật đau lòng!" Môi Lãnh Khinh Cuồng xiêu vẹo, cố làm ra vẻ đau lòng, thuận thế dựa vào trên vai Lạc Tích Tuyết.

Chỉ là quỷ kế của hắn đã sớm bị Lạc Tích Tuyết nhìn thấu, thân thể cô linh hoạt tránh ra, đã sớm đoán được hắn sẽ có hành động như vậy, giả bộ đáng thương kỳ thực là muốn sàm sở cô.

"Anh cách xa tôi một chút!" Cô giận tím mặt, cảnh cáo hắn.

Thật không biết tại sao cha lại muốn mang cô gả cho người đàn ông phong lưu như vậy, e rằng đây là quyết định sai nhất trong đời cha, nhìn nét mặt đào hoa của hắn, lại còn cái dáng vẻ vô lại, cô thấy đã nỗi giận.

Chỉ là không đợi Lạc Tích Tuyết lên cơn, Lãnh Khinh Cuồng đã vượt lên trước một bước, đánh đòn phủ đầu.

"Tích Tuyết, đến cùng là xảy ra chuyện gì? Em giải thích rõ cho tôi, hai người cuối cùng là có quan hệ thế nào? Nếu không, đừng nghĩ rời khỏi!"

Lãnh Khinh cuồng giống như một người chồng căm giận, vừa bắt được vợ ngoại tình, dường như muốn vặn hỏi đến cùng.

Hàn Diệp Thần ngớ ra, vừa định giải thích gì đó, lại bị Lạc Tích Tuyết ngăn cản, người đàn ông này là cố tình gây sự, cô không rảnh cùng hắn hát ca, chỉ là Hàn Diệp Thần không hiểu Lãnh Khinh Cuồng, còn tưởng hắn tức giận thật.

"Hàn Diệp Thần, cậu thật ngông cuồng? Lại dám đến nhà tôi, dụ dỗ vợ của tôi, còn bị tôi bắt tại trận? Dám đụng đến người phụ nữ của tôi, cậu cho rằng cậu có thể toàn vẹn ra khỏi đây sao?" Khuôn mặt anh tuấn của Lãnh Khinh Cuồng lạnh xuống, tức giận chỉ vào Hàn Diệp Thần hỏi.

Lạc Tích Tuyết bị hắn làm tức giận, vội vàng đính chính: "Xin hỏi, tôi là vợ anh từ khi nào? không cần gọi loạn!"

”Dù sao cha nuôi cũng sẽ mang em gả cho tôi, cho dù không phải bây giờ, nhưng sớm muộn gì cũng phải. Được rồi, ngoan, lần này tôi bỏ qua cho em trước, tôi đi công tác lâu như vậy, nhớ muốn chết, ngoan ngoãn đến đây, để tôi em ôm được không?”Lãnh Khinh Cuồng mở rộng hai cánh tay, thân thiết lại mập mờ cười nói với Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết hung hăng trừng mắt về phía anh, tên đàn ông đào hoa này, hôm nay cố ý trêu chọc cô.

Nhưng Hàn Diệp Thần lại tin là thật: ”Hai người các người, các người.”

Hắn nhìn Lạc Tích Tuyết và Lãnh Khinh Cuồng, giống như vợ chồng ân ái nhiều năm, tại sao ông trời tàn nhẫn với hắn như vậy? Thật vất vả Vũ Trạch mới rời khỏi, Lạc Thiên Uy chết, hiện tại lại xuất hiện một Lãnh Khinh Cuồng cùng hắn tranh giành phụ nữ?

Đáng hận, tại sao cuối cùng hắn lại gặp cô?

”Chúng tôi không có gì!” Lạc Tích Tuyết không thể không giải thích, nhìn khéo miệng Lãnh Khinh Cuồng cười sâu xa, cô thật muốn giết người.

Nhưng nói ra những lời này, cô lại hối hận, cô tại sao phải cùng Hàn Diệp Thần giải thích nhiều như vậy.

Đối mặt với hai người đàn ông có ánh mắt nóng rực giống nhau này, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đầu xuất hiện một trận tê dại, rất muốn trốn tránh rời khỏi.

”Tôi muốn ra ngoài một chút, các người không cần đi theo!” Cô đứng lên, đi ra cửa.

Lãnh Khinh Cuồng và Hàn Diệp Thần nhìn nhau, rất ăn ý cũng không làm phiền cô.

Lạc Tích Tuyết từ nhà trọ đi ra, gió bên ngoài thổi nhẹ qua mái tóc đen nhánh mềm mại của cô.

”Lạc Tích Tuyết tiểu thư, thiếu gia của chúng tôi có lời mời!”

”Thiếu gia?” Lạc Tích Tuyết ngơ ngác, không hiểu hỏi: ”Thiếu gia các người là ai?”

Cô đã lâu không tiếp xúc với đại nhân vật nào, duy nhất chỉ có hai người Lãnh Khinh Cuồng và Hàn Diệp Thần đều ở trên lầu , vậy ”Thiếu gia” kia là ai?

”Lạc tiểu thư đi theo chúng tôi sẽ biết!” Vệ sĩ cười thần bí, tự mình mở cửa cho cô.

Mới bắt đầu

155. Chương 155: Lạc Thiên Uy Thật Đã Chết Rùi Sao?

Editor: Trâm Trần

Lạc Tích Tuyết ngồi lên chiếc xe hơi sang trọng, tới một khu vực ở thành thị. Nơi này là cơ quan trụ sở trọng yếu, bình thường nếu là người không có thân phận đặc biệt thì sẽ không vào được nơi này.

“Thiếu gia của các người thật sự là ai?” Lạc Tích Tuyết chú ý đến những hộ vệ đứng nghiêm này, bọn họ đều mặc quân trang.

“Thiếu gia sẽ cho tiểu thư biết”. Nam tử mặc âu phục màu đen quay đầu lại do dự một chút rồi nói.

Xe hơi chạy qua khu vực kiểm tra, đi tới một cánh cổng màu đen lớn, trước cổng cũng có người mặc âu phục chỉnh tề canh giữ. Camera nhìn thấy xe của bọn họ sau đó tự động cổng lớn được mở ra.

Trải qua từng vòng kiểm soát cẩn thận, xe dừng trước một ngôi nhà thần bí. Một người đàn ông mặc quân trang đi xuống, tự mình mở cửa xe cho Lạc Tích Tuyết, ý bảo cô xuống xe đi cùng hắn.

“Thiếu gia đang đợi cô”. Người đàn ông mở một cánh cửa cung kính lễ độ nói.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, cất bước đi vào.

Đi tới căn phòng khách, bong dáng của một người đàn ông cao lớn đang đứng trước cửa sổ chạm đất. Anh ta quay lưng về phía cô, đang ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Gió nhẹ nhàng thổi đem sợi tóc của anh cũng phất phơ theo.

Lòng của cô không hiểu vì sao mà rung động không ít, từ khi tiến vào căn phòng này và nhìn thấy bóng lưng kia không hiểu sao lòng của cô không ngừng nhảy nhót.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm anh, dường như muốn từ trên người của người đàn ông này tìm kiếm bóng hình của người thiếu niên kia.

Giờ khắc này cô cơ hồ quên cả cách hô hấp.

Người đàn ông tựa hồ như nghe được tiếng động nên từ từ xoay người lại.

Lòng của Lạc Tích Tuyết đột nhiên chấn động mạnh.

Là anh!

Không nghĩ tới nhiều năm trôi qua như vậy, cô không có đi tìm anh thế nhưng anh lại tìm thấy cô trước!

Anh còn dịu dàng cười với cô như vậy, hướng cô ưu nhã đi tới, cho đến khi dừng trước mặt của cô.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, chợt trong lòng dâng lên một cảm giác xa cách khó nói nên lời.

Anh giang hai cánh tay ra ôm cô vào trong ngực:"Tích Tuyết, anh sớm nên liên lạc với em mới phải, nhưng vài năm qua anh luôn có nhiệm vụ phải làm nên rất xin lỗi, để cho em chờ lâu".

Thanh âm của anh vẫn dịu dàng như trước kia, rất cảm động, đôi đồng tử màu đen lóe sáng như ánh sao, ánh mắt của cô dần dần ướt đi.

"Anh Vũ Trạch!"

Cô nhỏ giọng khẽ gọi, chỉ cảm thấy thanh âm của mình thật thấp, cổ họng giống như có cái gì đó chặn lại, ngay cả lời nói tiếp theo cũng rất khó khăn để nói.

"Em vẫn không thay đổi, rất mỹ lệ, làm cho người khác phải động long, nhưng càng làm cho anh hơn bao năm qua cả ngày lẫn đêm đều nhớ nhung vô cùng".

Tiếu Vũ Trạch dịu dàng nhìn vào ánh mắt của cô, con ngươi vẫn trong suốt như vậy, khuôn mặt tinh xảo nhưng không kém nhu tình, khí chất thanh nhã u tĩnh, cùng bộ dạng của cô gái nhỏ năm đó không khác nhau là mấy, làm cho anh mê muội không thôi.

"Vậy sao?" Lạc Tích Tuyết bị lời nói của anh làm cho ngượng ngùng, lẳng lặng hạ mí mắt xuống, gương mặt xấu hổ.

Tiếu Vũ Trạch nâng cằm của cô lên, đồng tử lóe sáng không chớp mắt nhìn cô:"Tích Tuyết, thật xin lỗi, những năm này anh đã rời khỏi em quá lâu, chẳng qua là anh đồng ý với em, chờ anh làm xong nhiệm vụ cuối cùng này chúng ta liền kết hôn được không?"

"Kết hôn?" Lạc Tích Tuyết chấn động.

"Đúng vậy, Tích Tuyết chẳng lẽ em quên chúng ta đã từng ước định sao?" Tiếu Vũ Trạch nhìn cô do dự trong mắt xẹt qua nhất mạt thất vọng.

"Em nhớ". Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong lòng như có kim châm thật đau.

Tại sao số phận lại trêu đùa cô như vậy? Rõ ràng duyên phận của cô và Tiếu Vũ Trạch trong quá khứ đã hết rồi, ông trời tại sao lại an bài bọn họ gặp nhau như thế này?

Cô bây giờ,phải như thế nào tiếp tục lời thề của bọn họ đây?

"Tích Tuyết, chờ anh làm xong nhiệm vụ cuối cùng này, chúng ta sẽ kết hôn?"Tiếu Vũ Trạch vặn bả vai của cô qua, rất nghiêm túc mà nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, không cách nào khắc chế được nỗi đau trong long.

Cô muốn cự tuyệt nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đầy mong đợi của anh thì cô lại không đành lòng tổn thương anh.

Cô ngẩng đầu lên đè nén chua xót dưới đáy lòng, cô đột nhiên hỏi:"Anh Vũ Trạch, có thể nói cho em biết những năm vừa rồi anh đã đi đâu không?"

Ánh mắt của Tiếu Vũ Trạch bỗng trở nên u ám.

Anh đốt lên một điếu thuốc, ngồi trên ghế sa lon, thở dài một hơi thật sâu:"Tích Tuyết, những năm này anh làm cảnh sát"

"Cảnh sát?" Lạc Tích Tuyết quả thật không thể tin được, anh Vũ Trạch áo có thể làm cảnh sát.

"Thời điểm công ty phá sản, anh đã đi châu Âu, sau đó cha mẹ của anh bị bọn người trong bang áo đen bắt đi, anh đã nhiều phen đi thăm dò, không tìm được tin tức của bọn họ nên anh muốn gia nhập một bang phái nào đó cho dễ dàng hơn, anh thi vào cảnh sát và được trúng tuyển" Tiếu Vũ Trạch sâu kín nhớ lại nói.

Lạc Tích Tuyết nhăn hai đầu chân mày lại, lẳng lặng chăm chú nhìn anh:"Anh làm cảnh sát thế nào lại không liên lạc với em? Em dung hết tất cả các phương pháp nhưng cũng không tìm được anh".

Tiếu Vũ Trạch lại thở dài một cái, dập tắt điếu thuốc, đi tới trước mặt của Lạc Tích Tuyết, ánh mắt nhìn thẳng cô:"Bởi vì anh làm cảnh sát nằm vùng".

"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc che miệng lại.

Anh Vũ Trạch thế nhưng lại là một cảnh sát nằm vùng?

Khó trách khi cô tới đây lại có vẻ thần bí như vậy, mà anh cũng nhiều năm liền không có lien lạc với cô?

"Anh bây giờ vẫn còn nằm vùng sao? Mới vừa rồi anh nói với em phỉa làm nhiệm vụ cuối cùng đó là nhiệm vụ gì?' Lạc Tích Tuyết hồi tưởng lại điều Tiếu Vũ Trạch nói, không khoi có chút bận tâm.

Tiếu Vũ Trạch nghiêm túc gật đầu một cái:"Đúng, anh bây giờ còn đang là một cảnh sát nằm vùng, chỉ là anh cố ý tìm em lần này cũng vì có liên quan đến nhiệm vụ lần này của anh".

"Em có liên quan đến nhiệm vụ của anh sao?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc.

"Đúng vậy, Tích Tuyết". Tiếu Vũ Trạch kéo cô ngồi vào trên ghế sa lon, mở máy vi tính xách tay của mình ra„ bắt đầu tìm kiếm tài liệu.

"TÍch Tuyết, những năm này mặc dù anh không có lien lạc với em nhưng đối với những chuyện bên cạnh của em anh cũng có nghe thấy, năm đó ba của em cùng em trai của em đi tới thời điểm kia anh không có ở bên cạnh em vượt qua giai đoạn khó khăn kia, anh vẫn luôn tự trách bản thân". Tiếu Vũ Trạch có chút ấy này nói.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt quay môi:"Đều đã qua rồi".

"Nhưng Tích Tuyết, đệ đệ của em Lạc Thiên Uy thật ở trong vụ tai nạn đó đã tử vong sao?" Tiễu Vũ Trạch tìm kiếm tài liệu, ngẩng đầu lên sắc mặt nghiêm nghị nói.

"Thiên Uy?" trong bụng Lạc Tích Tuyết chấn động, khóe miệng xẹt qua nhất mạt khổ sở, cảm giác đau lòng lại dâng lên.

"Thiên Uy đã mất ba năm rồi" Vẻ mặt cô ảm đạm nói.

Tròng mắt của Tiếu Vũ Trạch nghiêm nghị:"Em xác định là em ấy đã chết rồi sao? Em có thấy qua thi thể của Thiên Uy không?"

Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt khó nén đau thương:"Em không có tham gia tang lễ nhưng đúng thật là Thiên Uy bị xe đụng chết".

"Tích Tuyết, nếu như em trai của em thật bị xe đụng chết, vậy người này là ai?" trong mắt của Tiếu Vũ Trạch dâng lên nhất mạt nghi ngờ, anh đem hình ảnh của người trong màn hình máy tính hướng về phía cô.

156. Chương 156: Khiếp Sợ Gặp Nhau Tịa Bữa Tiệc

Editor: Trâm Trần

"Thiên Uy?!" Lạc Tích Tuyết nhìn Tiếu Vũ Trạch đưa hình ảnh trên máy tính đến gần chỗ cô nhất thời khiếp sợ kêu lên.

Nguoi xuất hiện trong tấm hình này có dáng dấp y chang Lạc Thiên Uy, nếu thật sự cô biết Lạc Thiên Uy không chết thì chắc chắn cô sẽ nghĩ người trong hình này chính là anh.

"Tích Tuyết, em cũng cảm thấy người trong hình này chính là Lạc Thiên Uy đúng không?" Tiếu Vũ Trạch đem hình phóng đại nhìn cô nghiêm túc hỏi.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, con ngươi tràn ngập sự phức tạp:"Em cũng không biết, Thiên Uy đã chết rồi, nhưng hình của người này lại có bề ngoài y hệt Thiên Uy, hai người bọn họ thật sự rất giống nhau, anh Vũ Trạch, anh nói thử xem trên đời này có hai người giống hệt nhau đến như thế không?"

Tiếu Vũ Trạch cũng nghi ngờ nói:"Anh chưa từng thấy qua hai người nào lại có bề ngoài giống nhau như vậy, cho nên mới cố ý tìm em hỏi rõ một chút".

"Anh Vũ Trạch, người này rốt cuộc là ai?" Trong mắt cô hiện lên nhất mạt nghi ngờ.

Tiếu Vũ Trạch nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, trong mắt thoáng qua u quang:"Hắn là tên trùm tổ chức buôn lậu quốc tế, cùng với giới hắc đạo mua bán, có không ít hình cảnh quốc tế đang truy nã hắn ta, nhưng nghe nói cách đây mấy ngày hắn có đến Trung Quốc, cấp trên ra lệnh cho anh tiếp cận hắn, len lén điều tra chứng cứ phạm tội của hắn, mà anh nhìn hình của hắn ta thì cứ lien tưởng đến Lạc Thiên Uy, lúc này mới tìm em hỏi một chút".

"Hắn là phẩn tử tội phạm sao?" Chẳng biết tại sao, Lạc Tích Tuyết nghe tin tức đó xong trong long xẹt qua tia thất vọng.

Vốn cô vẫn còn mong đợi người này có thể là Lạc Thiên Uy của cô không, năm đó Thiên Uy của cô không thể không chết nhưng nghe Tiếu Vũ Trạch nói như thế thì cô tình nguyện người đó không phải là Lạc Thiên Uy của cô.

Ở trong mắt cô Lạc Thiên Uy là một thiếu niên ngoài lạnh nhưng trong ấm, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện phạm pháp càng không có lien hệ gì đó với tổ chức buôn lậu quốc tế.

Huống chi nếu như Lạc Thiên Uy thật sự còn sống, anh sao có thể không tìm đến cô đây?

"Hắn gọi là Chiêm Mỗ Tư, quốc tịch Mỹ, nhiệm vụ lần này của anh có lien quan đến hắn, anh cần tìm chứng cứ phạm tội của hắn ta để giao cho cấp trên". Tiếu Vũ Trạch cẩn thận trả lời.

Vốn những điều này đều là thong tin cơ mật, nhưng lần này dù sao anh cũng cần Lạc Tích Tuyết giúp đỡ một tay, huống chi anh cứ có cảm giác người này cùng Lạc Thiên Uy có quan hệ gì đó.

"Anh phụ trách điều tra anh ta sao? Có thong tin gì chưa?' Lạc Tích Tuyết quan tâm hỏi.

Con ngươi của Tiếu Vũ Trạch trở nên âm trầm, nhàn nhạt lắc đầu một cái:"Tạm thời thì chưa có, chỉ là tối nay có một bữa tiệc, noi là tiệc nhưng thực chất là bọn hắn tiến hành giao dịch trong nội bộ, anh sẽ tham gia nói không chừng có thể điều tra ra thong tin quan trọng".

Lạc Tích Tuyết suy nghĩ một chút, cắn môi đề nghị:"Anh Vũ Trạch, anh có thể dẫn em đi cùng được không?"

"Em muốn đi cùng sao?" Tiếu Vũ Trạch kinh ngạc, lập tức lắc đầu:"Không được, anh là đi thi hành nhiệm vụ em đi theo quá nguy hiểm".

"Nhưng em thật sự rất muốn biết hắn ta có phải là Lạc Thiên Uy hay không? Có lẽ Thiên Uy chưa chết?" Lạc Tích Tuyết ôm một tia hy vọng nói.

"Bữa tiệc tối nay diễn ra ở Địa Toàn, chỉ có những người đứng đầu của các bang phái tham gia, anh vừa mới gia nhập cảnh sát ngộ nhỡ bị phát hiện than phận, hậu quả không thể nào tưởng tượng được nên anh

có thể đáp ứng yêu cầu của em nhưng em cũng phải tự giữ an toàn cho chính mình" Tiếu Vũ Trạch có ý khuyên bảo.

"Anh Vũ Trạch, em không lo được nhiều như vậy, kể từ khi nhìn thấy những hình ảnh của người này, lòng em đã không yên rồi. Anh Vũ Trạch, anh dẫn em đi cùng có được không? Nếu như người tên Chiêm Mỗ Tư này thật sự là Lạc Thiên Uy thì em thật sự có thể nhận ra được" Lạc Tích Tuyết chau chặt long mày nóng nảy lôi kéo tay của Tiếu Vũ Trạch khẩn cầu.

Ba năm, anh đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, thật sự là điều không dễ dàng khi có tin tức về anh cô làm sao có thể kiềm chế được đây? Cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy anh mới có thể an tâm được.

"Được rồi!" Tiếu Vũ Trạch thấy Lạc Tích Tuyết chấp nhất như vậy, cũng không ngăn trở cô nữa "Nhưng em phải đồng ý với anh, buổi tối ở bữa tiệc em phải nghe lời anh, nếu như tình thế không ổn thì em phải lập tức rời đi ngay lập tức".

"Được rồi, anh Vũ Trạch em đồng ý với anh" Lạc Tích Tuyết cảm kích cười một tiếng.

Đêm đến bữa tiệc được tổ chức ở ngoài trời, lúc này huyên náo tiếng người trò chuyện, các tân khách ăn uống linh đình, tiếng cười khắp nơi.

Ngay giữa sảnh lớn có một vòi phun nước theo âm nhạc, âm nhạc kết hợp với ánh đèn không ngừng tạo ra hình dáng biến ảo.

Chung quanh có rất nhiều người áo mũ chỉnh tề,đứng chung một chỗ nói chuyện, bàn về buôn bán hoặc là tình hình chính trị đương thời.

Tối này cử hành một cuộc họp của giới ngầm.

"Tích Tuyết, người ở đây rất nhiều, em đi theo anh" Tiếu Vũ Trạch nắm chặt tay của Lạc Tích Tuyết, nhỏ giong trấn an.

"Vâng" Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, theo sát sau lưng của Tiếu Vũ Trạch.

"Anh Thành, anh tới rồi" Một người đàn ông ước chừng khoảng bốn mươi tuổi đang hướng chỗ của bọn họ đi tới, dáng người của hắn cao to, một than tây trang đắt tiền, nhìn sơ qua cũng biết đây không phải là nhân vật bình thường.

Tiếu Vũ Trạch lập tức phản ứng kịp, tên anh Thành này là biệt danh anh lấy để nằm vùng lần này.

"Khâu tổng, anh mạnh khỏe!" Anh lễ phép cùng người đàn ông này chào hỏi.

Khâu Kiều cũng cười đáp lại, ánh mặt lại liếc qua khuôn mặt thanh lệ của Lạc Tích Tuyết, nhìn Tiếu Vũ Trạch nói:"Anh Thành, không giới thiệu một chút về người đẹp bên cạnh anh với tôi sao?"

"À! Tôi quên. Cô ấy là bạn của tôi" Tiếu Vũ Trạch ôm lấy eo nhỏ nhắn của Lạc Tích Tuyết, nói qua loa:"Nếu như Khâu tổng không còn chuyện gì nữa vậy tôi xin đi trước".

Khâu Kiều không có ngăn trở nhưng ánh mắt nóng rực thủy chung vẫn dán trên người của Lạc Tích Tuyết, hắn ta muốn người phụ nữ này, những thứ hắn muốn trước giờ không có gì là không lấy được.

"Mấy người các ngươi đi theo bọn họ, nghĩ cách tách hai người bọn họ ra" Hắn quay đầu, đối với hai hộ vệ đi bên cạnh hạ lệnh.

Hai người bọn họ lĩnh mệnh lập tức rời đi.

Lạc Tích Tuyết tìm một chỗ ít náo nhiệt nhất ngồi xuống, đưa mắt nhìn xung quanh nhằm tìm kiếm bong dáng của một người.

Tiếu Vũ Trạch có nói với cô tối nay người đàn ông tên Chiêm Mỗ Tư đó cũng sẽ xuất hiện, nhưng cho tới tận bây giờ cô vẫn không thấy bong dáng đó.

Một lát sau, âm nhạc du dương nhất thời vang lên, cả đèn trong bữa tiệc dần tối đi. Xung quanh bao trùm một màu đen, chỉ có ánh đèn theo bong dáng của một người đàn ông ở phía xa đang tiến vào.

"A! Là Chiêm Mỗ Tư" Mấy người phụ nữ có mặt trong bữa hưng phấn thét lên.

Nhất thời cả hội trường vừa mới ồn ào lại yên tĩnh trở lại, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng bắn về phía người đàn ông đang đi vào.

Thời gian như ngưng đọng tại giây phút này. Con ngươi của Lạc Tích Tuyết trợn to, khó có thể tin nhìn chằm chằm người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, khiếp sợ nói không ra lời.

157. Chương 157: Trưởng Thành, Hình Như Đã Từng Quen Biết Hắn

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết cũng nâng mắt nhìn qua, chỉ thấy người đàn ông đang chậm rãi bước xuống cầu thang,hai chân thon dài thẳng tắp bước xuống từng bước một

Trên bữa tiệc, có vô số ánh mắt nhìn về phía hắn, hắn lại trầm tĩnh tao nhã, bình thản ung dung.

Bộ âu phục gọt giũa vừa vặn cả người, thân hình cao lớn tuấn dật, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt xanh lam hơi hơi xếch lên, mang theo vài phần tà mị mê hoặc, khóe miệng hơi hơi giơ lên, lại có vài phần hời hợt ngạo mạn, góc cạnh bén nhọn như ra mũi nhọn sắc bén sâu thẳm của thanh kiếm vượt ra khỏi vỏ, người đàn ông như vậy thì từ nhỏ đã đứng ở trên cao, mặc cho người khác ngưỡng mộ.

Phụ nữ ở đây, vẫn vì sự xuất hiện của người đàn ông này mà cảm phục.

Lạc Tích Tuyết sợ đến ngây người.

Quá giống, thật sự quá giống!

Trên thế giới này thật sự có hai người giống nhau sao?

Người trước mắt là Chiêm Mỗ Tư, quả thực so với tưởng tượng của cô về Lạc Thiên Uy sau khi trưởng thành không có gì khác nhau!

Lúc này, người xung quanh nói cái gì, tất cả cô đều không nghe được.

Hai mắt chỉ chăm chú nhìn chằm chằm người đàn ông kia, trong mắt lộ ra nhiều cảm xúc phức tạp.

Đột nhiên, như là cảm nhận được, bỗng chốc tầm mắt của Chiêm Mỗ Tư cũng rơi vào trên thân thể cô, giữa khoảng cách và vô số người hắn dùng đôi mắt câu hồn đoạt phách cùng ánh mắt của cô giao nhau, lại lạnh nhạt mà bình tĩnh.

Lạc Tích Tuyết nghe thấy tiếng lòng đang run rẩy của bản thân, cổ họng của cô như có thứ cứng rắn gì ngăn chặn, khó mà hít thở, chỉ có thể mở mắt nhìn thẳng vào hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đôi tay ấm áp gắt gao bọc lấy cô, Lạc Tích Tuyết nhanh chóng quay đầu nhìn.

Tiếu Vũ Trạch gần bên cô, dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy? Em nhìn thấy cậu ta rồi hả ?"

"Ừm, anh ta thật sự rất giống Lạc Thiên Uy." Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, ánh mắt lại nhìn qua.

Chỉ là lúc này Chiêm Mỗ Tư' đã bị một đoàn trai gái vây quanh, mấy người đàn ông vội vàng hỏi han ân cần, thân thiện không thể tưởng nổi. Mấy người phụ nữ lại nhìn hắn tràn đầy khiêu khích, hận không thể dùng hết tất cả thủ đoạn, chỉ vì để cho đàn ông liếc mắt nhìn trúng mình.

"Xem ra chúng ta chen vào không được." Tiếu Vũ Trạch tiếc nói, hắn cho rằng đưa Lạc Tích Tuyết tới bữa tiệc này, liền có cơ hội tiếp xúc với Chiêm Mỗ Tư, lại không nghĩ căn bản là bọn họ không cách nào tới gần hắn.

"Trước tiên đợi một chút, có lẽ một lát mọi người có thể tản ra." Lạc Tích Tuyết kiên nhẫn khuyên bảo. Nếu đến đây, cô muốn điều tra rõ ràng.

Lạc Tích Tuyết kéo cánh tay Tiếu Vũ Trạch, đi lấy một ly nước trái cây trên tay người hầu, sau đó đi tới một nơi thoáng mát, nhưng không có phát hiện phía sau có ánh mắt thủy chung, gắt gao đi theo cô.

Bốn phía Chiêm Mỗ Tư vẫn đứng đầy người, hắn vẫn mỉm cười nhìn mọi người, nhưng bất luận bọn họ nói cái gì, hắn cũng không phản ứng lại một ai, chỉ có ánh mắt thủy chung ngóng về một hướng hư vô.

"Tích Tuyết, hay là chúng ta đi về trước đi?" Đợi gần một tiếng, Tiếu Vũ Trạch thấy sắc trời đã tối, nơi này lại là những người phức tạp, bọn họ không trở về hắn lo lắng sẽ có nguy hiểm.

Lạc Tích Tuyết nhìn ra lo lắng trong mắt Tiếu Vũ Trạch, cho dù cô còn muốn ở lại đợi lát, nhưng cũng không thể không gật gật đầu: "Được, em đi nhà vệ sinh một chút."

Nói xong, cô rời khỏi Tiếu Vũ Trạch, một mình một người đi vào nhà vệ sinh.

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, Lạc Tích Tuyết nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm, quả thật cô nên rời khỏi.

Lại không nghĩ rằng, lúc cô rẽ ngoặt, dưới chân lại giẫm lên nước đọng trên mặt đá cẩm thạch trơn trượt.

"A!" Lạc Tích Tuyết hoảng sợ hét một tiếng.

Đồng thời, thân thể cũng mất thăng bằng nhanh chóng ngã về phía trước.

Bỗng nhiên, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sắp phải hôn môi với mắt đất lạnh băng, đúng lúc một cánh tay rắn chắc nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô một, dùng một chút sức, bỗng nhiên thân thể của cô ngã vào một lồng ngực rắn chắc ấm áp.

Nhiệt độ nóng bỏng của người đàn ông xuyên qua quần áo mỏng, thấm vào da thịt của cô. Lưng của cô gắt gao dán vào trong ngực hắn, thậm chí cũng có thể cảm giác được nhịp tim trầm ổn mà có lực ở giữa ngực người đàn ông.

"Cám ơn anh, anh Vũ Trạch!"

Đương nhiên Lạc Tích Tuyết cho rằng, người cưu cô chính là Tiếu Vũ Trạch, mà khi cô nói ra ba chữ "anh Vũ Trạch" ,rõ ràng cô cảm nhận được thân thể người đàn ông ôm eo nhỏ của cô đang run lên.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, đột nhiên nhìn vào giữa đầm suối sâu thẳm của người đàn ông.

Chớp mắt một cái, cô dường như bị đứng yên rồi.

Ông trời, khuôn mặt người đàn ông này, thật sự giống như đúc bộ dáng Lạc Thiên Uy.

Ngoại trừ đôi con ngươi kia ——

Hắn là màu xanh lam, mà Lạc Thiên Uy là màu đen giống cô.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, chóp mũi tràn đầy toàn bộ mùi hương đặc trưng trên cơ thể đàn ông, suy nghĩ của cô càng thêm hỗn loạn.

Đột nhiên, cô bắt lấy tay Chiêm Mỗ Tư, quả thật trong nháy mắt cô không cách nào suy nghĩ : "Thiên Uy, là anh sao?"

Con ngươi lạnh của Chiêm Mỗ Tư dừng trên người cô, đáy mắt thoáng hiện vẻ khinh thường rồi biến mất, hắn cười khẩy nói: "Cô gái, đây là em muốn thu hút sự chú ý của tôi, cùng diễn trò lạt mềm buộc chặt với tôi sao?"

Thân thể mảnh khảnh của Lạc Tích Tuyết bỗng run lên, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Vậy mà hắn nghĩ cô cố ý quyến rũ hắn?

"Tôi chỉ là cảm bộ dáng của anh rất giống với một người bạn của tôi." Lạc Tích Tuyết cố gắng giải thích, nhưng cũng là thăm dò.

Cho dù cô biết, khả năng hắn là Lạc Thiên Uy không lớn, nhưng cô cũng hi vọng có thể thật sự làm rõ ràng.

"Phải không?" Chiêm Mỗ Tư' chế giễu cười lạnh, giống như đã sớm dự đoán được cô sẽ nói như vậy, loại tiết mục bắt chuyện này, mỗi ngày cũng không biết hắn đã ứng phó với bao nhiêu người phụ nữ như vậy.

"Tiếp theo, không phải là muốn cách thức liên lạc với tôi chứ?" Hắn khinh thường liếc cô.

Lạc Tích Tuyết ngớ ra một , hai mắt thật sự nhìn hắn quan sát từ đầu đến cuối, lắc đầu thì thào: "Không cần, anh thật sự không phải là anh ấy."

Cho dù bọn họ thật sự rất giống, nhưng một người là người Trung Quốc, một người là ngoại quốc, nhìn kỹ vẫn có khác nhau .

Huống chi, thái độ người đàn ông này lại ngạo mạn vô lễ, thái độ này tuyệt đối không phải là Lạc Thiên Uy.

Lạc Tích Tuyết đã xoay người muốn rời đi.

Nhưng ánh mắt Chiêm Mỗ Tư vẫn dừng ở hướng cô rời khỏi.

"Ông chủ, bọn họ mời ngài và bạn gái nhảy một điệu nhảy!" Phía sau có người tùy tùng đi theo.

Chiêm Mỗ Tư gật gật đầu, ánh mắt rất nóng lòng muốn thử tìm kiếm phụ nữ làm bạn nhảy của hắn.

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn thoáng nhìn, thấy Lạc Tích Tuyết kéo cánh Tiếu Vũ Trạch, hai người chuẩn bị rời khỏi bữa tiệc.

Hắn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người ở đây, bước nhanh đi ra phía trước, ngăn trước mặt bọn họ.

"Anh còn có chuyện gì sao?" Lạc Tích Tuyết cùng Tiếu Vũ Trạch đưa mắt nhìn nhau, giật mình nhìn người đàn ông ngăn cản trước mặt họ.

Trên khuôn mặt lạnh lùng Chiêm Mỗ Tư thoáng hiện vẻ sâu xa, hắn đột nhiên cúi người, nho nhã lễ độ đi tới trước mặt Lạc Tích Tuyết.

"Tiểu thư, có thể có vinh hạnh mời em nhảy một điệu nhảy hay không?"

Khóe miệng hắn hơi hơi giơ lên, cúi người nhìn cô, vươn bàn tay thon dài hoàn mỹ ra, mời cô cùng nhảy.

158. Chương 158: Cùng Hắn Nhảy Một Điệu Có Tình Cảm Nóng Bỏng Mãnh Liệt

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết sững sờ , hắn lại mời cô cùng nhảy?

Dường như tất cả phụ nữ trong bữa tiệc đều ném ánh mắt ghen ghét về phía cô.

Cô như một tầm ngắm ọi người chỉ trích, bỏ qua những mũi nhọn kim châm, hai mắt nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mắt.

Lạc Tích Tuyết chống lại ánh mắt của hắn, khẩn trương nắm chặt tay Tiếu Vũ Trạch, có thể thấy được cô rất khẩn trương.

Cuối cùng, cô cứng nhắc gật đầu: "Được."

Cô mê man, rút tay ra khỏi tay Tiếu Vũ Trạch, đặt vào giữa lòng bàn tay Lạc Thiên Uy.

Người đàn ông mỉm cười, đưa cô ra giữa sân nhảy, tiếng nhạc vang lên, là một khúc Waltz.

Trong mắt Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn thấy đôi mắt màu xanh lam mê hoặc của hắn, cô cảm thấy bản thân đang xoay tròn, xoay tròn, không ngừng di chuyển tiến lên lùi về theo hai chân của hắn, nhảy ra một điệu Waltz xinh đẹp.

Tay hắn đặt ở trên eo nàng, nóng bỏng làm cho cô không cách nào hít thở.

Một khúc Waltz dừng, tiếng nhạc bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ.

Là điệu nhạc Tăng gô.

Đột nhiên bước chân Lạc Thiên Uy biến đổi, trong chớp mắt khuôn mặt tuấn tú tựa vào trên mặt cô, kề sát thân thể cô, nhảy lên một điệu Tăng-gô có cảm xúc mãnh liệt.

Điệu Tăng-gô, là khúc nhạc có tình cảm mãnh liệt , nhiệt huyết dâng trào, thuộc loại vũ đạo dâng trào vui thích. Vũ đạo lúc bắt đầu thật giống như một ngọn lửa tình cảm mãnh liệt, lại giống như bày tỏ tình yêu giữa nam và nữ, nồng đậm sôi nổi như vậy. Bản nhảy nhảy điệu Tăng-gô, khi đối diện ánh mắt, thật giống như một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt.

Thân thể bọn họ kề sát cùng một chỗ, hình như Lạc Tích Tuyết cũng ngửi thấy mùi hương quen thuộc từ trên người hắn.

"Rốt cuộc anh là ai?" Lòng của cô cũng nhanh nhảy tới cổ họng.

Nếu bọn họ là hai người khác nhau, vì sao trên người hắn có mùi hương giống hệt Lạc Thiên Uy như vậy, cái loại hương vị riêng biệt thuộc về hắn, cả đời cô cũng không thể quên được.

Người đàn ông cười câu hồn: "Gọi tôi Chiêm Mỗ Tư là được."

Hắn mở ra bước chân, một tay cầm tay cô cùng nhảy lên điệu Tăng-gô.

Lạc Tích Tuyết đi theo bước chân của hắn, tuy là đang khiêu vũ, nhưng không tập trung.

Lạc Thiên Uy mạnh mẽ ôm chặt eo nhỏ nhắn của cô, kéo cô vào trong ngực, cúi xuống lỗ tai nhỏ: "Cô gái, khiêu vũ với tôi, không thể không tập trung!"

Nói xong, hắn ôm lấy cô, nhảy điệu nhảy mang tình cảm nóng bỏng mãnh liệt.

Một người đàn ông tài giỏi có thể rất dễ dàng dẫn đắt bạn nhảy khiêu vũ, mặc dù bạn nhảy này không biết khiêu vũ, hắn cũng có thể khiến cho động tác của cô lưu loát.

Mà nếu một người đàn ông tài giỏi cùng ở một chỗ với bạn nhảy xinh đẹp, như thế mang đến ọi người không chỉ là vũ đạo, mà là hưởng thụ, đó là nghệ thuật.

Lạc Tích Tuyết xuất thân từ xã hội thượng lưu, đương nhiên cũng sẽ nhảy loại vũ đạo này, mà kỷ thuật nhảy của cô cũng là một người bạn nhảy tốt nhất.

Cô cùng hắn ở giữa thoải mái nhảy múa.

Đôi mắt đối diện, giữa ánh mắt đang đối diện của bọn họ có tia lửa đang bắn tung tóe,thân thể ma sát dần dần dâng lên lửa nóng dục vọng. Điệu nhảy tăng gô này mãnh liệt hoang dã mà sôi nổi, gần như làm cho người ta say mê trong đó.

Cuối cùng, một cái động tác mạnh mẽ, cô khom lưng, mà hắn cúi đầu nhìn cô thật sâu. Trong nháy mắt đó, cô cùng hắn gần như say mê thật sau trong ánh mắt đó.

Lúc này, gần như cái gì cô cũng đã quên, tất cả bên tai cũng tan biến.

Tiếng vỗ tay, tiếng thảo luận, kêu la, đều đã tan biến.

Cô chỉ nhìn thấy ánh mắt hắn, sâu sắc trầm tĩnh, nhìn chằm chằm cp6, có ngọn lửa đang bốc cháy trong mắt hắn.

Điệu nhảy của bọn họ liền dừng, mãi đến khi Tiếu Vũ Trạch đi tới, Lạc Tích Tuyết mới xấu hổ đẩy Chiêm Mỗ Tư ra.

"Tích Tuyết, chúng ta có thể về chưa?" Giọng nói Tiếu Vũ Trạch có chút chua xót, vừa rồi thấy bọn họ nhảy nóng bỏng, giống như bọn họ mới đúng là một đôi, mà việc làm trong lòng hắn không thoải mái nhất chính là ánh mắt người đàn ông này nhìn Lạc Tích Tuyết.

Hắn dùng trực giác một người đàn ông, hắn có thể cảm giác được Chiêm Mỗ Tư này có hứng thú say mê Tuyết Nhi của hắn.

"Ừm, được!" Lạc Tích Tuyết buông tay Lạc Thiên Uy ra, chủ động nắm cánh tay Tiếu Vũ Trạch chuẩn bị cùng hắn rời khỏi.

Nhưng mà, trong lúc bọn họa xoay người, đột nhiên Chiêm Mỗ Tư tiến lên, kéo cánh tay Lạc Tích Tuyết lại.

”Tiểu thư, có thể nói cho tôi biết tên của em không?”

Những lời này vừa hỏi ra miệng, toàn bộ mọi người kinh ngạc thét chói tai.

Người đàn ông cao cao tại thượng, không coi ai ra gì như vậy, cũng sẽ hỏi tên một người phụ nữ sao? Xem ra Chiêm Mỗ Tư’ đối với vị tiểu thư Châu Á này, cũng không phải là hứng thú bình thường nhỉ?

”Tôi” Lạc Tích Tuyết còn đang do dự, có nên nói cho hắn biết hay không, nhưng Tiếu Vũ Trạch bên cạnh cô lại trả lời thay cô : ”Cô ấy tên là Jenny, là trợ lý của tôi.”

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, nhưng cũng phối hợp gật đầu.

Người đàn ông này ở trong hắc bang là đại ca đứng đầu, nhất định là anh Vũ Trạch lo lắng an toàn của cô , mới không nói cho hắn biết tên thật của cô.

Như vậy cũng được, dù sao hắn cũng không phải Thiên Uy, cho dù bọn họ vừa mới nhảy múa vẫn làm cho cô hiểu được, thật sự cô không nên có quan hệ cùng một người đàn ông không thuộc về mình.

”Thời gian không còn sớm, Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, ta và trợ lý phải đi trước.” Sau khi Tiếu Vũ Trạch khách sáo bắt tay với hắn, đưa Lạc Tích Tuyết cùng rời khỏi.

Chiêm Mỗ Tư cũng không có ngăn cản, chỉ nhìn bóng lưng bọn họ rời khỏi, trong mắt hắn thoáng hiện lên nét thâm thúy phức tạp.

Hai người đi tới bên ngoài bãi đỗ xe.

Gió đêm rất lớn, Tiếu Vũ Trạch cởi áo khoác, quan tâm phủ thêm người Lạc Tích Tuyết.

”Cám ơn!” Lạc Tích Tuyết cảm kích cười, cúi đầu ngồi vào vị trí ghế phụ.

Tiếu Vũ Trạch khởi động động cơ, vừa mới chuẩn bị nhấn ga đưa xe có rèm che rời khỏi, lúc này bãi đỗ xe chợt xông vào mấy người đàn ông.

”Mau đuổi theo, nhất định hắn còn chưa đi xa!” Tiếng bước chân vỗi vã hỗn loạn đuổi bắt.

”Lách cách!”

”Phanh!”

Là tiếng súng! Lạc Tích Tuyết sợ hãi vội vàng trốn vào lòng Tiếu Vũ Trạch.

”Tích Tuyết, đừng sợ!” Tiếu Vũ Trạch vừa ôm cô nhẹ giọng an ủi, vừa cẩn thận nhìn ngoài cửa sổ.

Bọn họ gặp phải hắc bang tranh đấu với nhau rồi sao? Hay là có ẩn tình khác?

Người trong này quả thực là không nhịn được, muốn bắt đầu ra tay rồi.

Hắn đưa Lạc Tích Tuyết tới đây, phải có trách nhiệm bảo vệ tốt an toàn của cô, không thể liên lụy đến cô.

Tiếu Vũ Trạch đè phía sau lưng Lạc Tích Tuyết lại, cùng cô nằm bò ở trong xe.

Xe của bọn họ đã bị thủng mấy lỗ đạn.

Tiếng súng cùng với tiếng bước chân từ từ đến gần xe của bọn họ.

”Bang bang”

”Bang bang bang”

”Đồ đâu? Nhanh lấy ra!” Không biết là giọng nói của người đàn ông nào lai lạnh như băng truyền đến.

”Tôi không có” Giọng nói yếu ớt của người đàn ông khác vang lên, kèm theo vài tiếng ho khan, có lẽ hắn ta đã bị thương!

”Không có? Xét!” Người đàn ông rõ ràng là không tin, tiếng kêu rên cùng tiếng chữi mắng rõ ràng vọng lại bãi đỗ xe.

”Hổ ca, tìm không thấy!”

Người đàn ông mắng thô tục, tiếp theo truyền đến một trận kêu rên.

”Làm sao bây giờ, Hổ ca?”

”Nhất định là trên người một người khác! Bọn A Xương đuổi theo chưa?”

”Đi! Hổ ca, chúng ta khẩn trương đi bắt tên kia, cướp được đồ, nếu không sẽ bị đoạt công đầu!”

”Đi!”

”Tên kia làm sao bây giờ?”

”Trực tiếp giết đi !”

”Phanh!Phanh!Phanh!” Ba tiếng súng nổ vang ở bên tai Lạc Tích Tuyết, nàng sợ không dám lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, những người đó đi, tiếng bước chân cũng dần dần xa.

Lạc Tích Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến người đàn ông nằm giữa vũng máu bên cạnh xe, im hơi lặng tiếng. Cô quay đầu đi, có lẽ người này đã chết.

Cô có chút sợ hãi co rúm thân thể lại, ở đây quả nhiên là long đàm hổ huyệt, mới có một bản lĩnh như vậy, một mạng người liền không là gì.

Nhưng Tiếu Vũ Trạch lại kích động vọt tới.

”Trì Huân!”

Vừa rồi hắn chỉ lo bảo vệ Lạc Tích Tuyết, còn tưởng rằng là báo thù hắc bang gì, cũng không hỏi. Nào biết người đàn ông ngã trong vũng máu này, chính là đồng nghiệp cùng cảnh đội?

”Vũ Vũ Trạch” Người đàn ông ở giữa vũng máu kêu một tiếng, hắn còn chưa chết! !

Tiếu Vũ Trạch vội vàng chạy tới bên cạnh hắn, nâng hắn dây: ”Trì Huân, tôi đưa anh tới bệnh viện!”

”Không cần, tôi không được, giúp tôi lấy cái kia” Ánh mắt của hắn quét xuống đáy xe của bọn họ.

Lúc này Lạc Tích Tuyết cũng nhảy xuống xe, nhìn theo ánh mắt của hắn, quả nhiên phát hiện có cái gì đó màu đen ở dưới xe.

Cô lấy thứ kia ra, chỉ thấy đây là một lát cắt nhựa vòng tròn nhỏ màu đen, nhìn không ra có chỗ đặc biệt gì.

”Cho anh!”

Lạc Tích Tuyết đẩy lát cắt đó tới, đoán rằng đây là thứ gì đó mà đám người vừa rồi tìm.

Nhưng mà cũng khó trách đám người không tìm được, thì ra hắn đã đem giấu phía dưới xe bọn họ, xem ra cảnh sát Trì Huân này là cố ý tới ở chỗ này chờ Tiếu Vũ Trạch .

Hai tay người đàn ông run rẩy tiếp nhận lát cắt, đặt nó vào lòng bàn tay Tiếu Vũ Trạch.

”Vũ Trạch, đây là chứng cứ phạm tội của bọn họ xin anh giúp tôi giáo nó cho ” Giọng nói người đàn ông khàn khàn không nghe rõ.

”Tôi biết, tôi sẽ giao cho Chu cục.” Tiếu Vũ Trạch hiểu rõ ý của hắn.

”Không không cần giao cho” Giọng người đàn ông hấp hối, đột nhiên kêu lên tiếng.

Nhưng mà đúng lúc này, lại một trận tiếng súng cùng với tiếng bước chân nóng lòng truyền tới.

Người đàn ông kinh hãi, vội vàng đẩy Tiếu Vũ Trạch ra: ”Không còn kịp nửa các người đi mau”

Tiếu Vũ Trạch quay đầu, lờ mờ thấy vài bóng người chạy tới bên này, bọn hị người đông thế mạnh, Trì Huân lại chết, hắn chỉ có kéo thi thể của hắn ta tới một nơi ẩn dấu, lại khẩn trương kéo Lạc Tích Tuyết lên xe.

Hoàn thành một loạt động tác, chỉ dùng một phút đồng hồ, nhưng hắn chậm một bước.

Lúc Tiếu Vũ Trạch đóng cửa xe, đã có đám người áo đen vây quanh bọn họ.

"Xuống xe!" Người áo đen lấy súng để lên đầu bọn họ, cầm đầu chính là Hổ ca kia.

"Hổ ca, có chuyện gì sao?" Tiếu Vũ Trạch cũng biết hắn, làm bộ như thấy biến không sợ hãi ôm Lạc Tích Tuyết xuống xe, chuẩn bị đi qua.

"Vừa rồi các người có thấy người đàn ông nằm ở đây không?" Hổ ca không kiên nhẫn hỏi.

"Tôi và bạn gái vừa từ bữa tiệc rời khỏi, không nhìn thấy cái gì." Tiếu Vũ Trạch vội vàng che dấu.

"Phải không? Không nhìn thấy cái gì?" Hổ ca nheo mắt, quan sát trên người Tiếu Vũ Trạch và Lạc Tích Tuyết, bỗng nhiên ánh mắt nhìn bên cạnh ống tay áo của Lạc Tích Tuyết, hắn đưa tay liền kéo cô qua: "Máu trên người phụ nữ này là xảy ra chuyện gì?"

"Đây là máu tôi tự té bị thương." Lạc Tích Tuyết khẩn trương trả lời.

Hổ ca nở nụ cười lạnh, xé cánh tay áo của cô: "Tại sao không thấy miệng vết thương?"

Lạc đau tiếc tuyết ngẩn ra, lúc này mới ý thức được nàng nói bậy rồi.

"Người đâu, dẫn bọn họ về, cẩn thận tra hỏi!" Hổ ca ra lệnh.

Tiếu Vũ Trạch vừa định ra tay, đột nhiên lại có một đám người to lớn vây quanh họ.

"Buông người phụ nữ đó ra ! !"

159. Chương 159: Một Nửa Thân Thể Anh, Là Cô!

edit: Fannie93

Bảo trước nhé: Trong bản raw thì lẫn lộn có cả tên Lạc Thiên Uy với Chiêm Mỗ Tư với nhau, tớ vẫn để nguyên nhé, các cậu đọc thì biết rõ đó đều là 1 người nhé :d. Chương này thì rõ là 1 anh luôn.

"Ôi, thì ra là anh Khâu nha!". Anh Hổ khinh thường ngoắc ngoắc môi.

"Lão Hổ, đưa cô ta cho tôi!". Khâu Kiều để thủ hạ của mình bao quanh bọn chúng, ánh mắt lại rơi thẳng vào trên mặt Lạc Tích Tuyết.

"Nhưng cô ta bị tình nghi có đồng bọn là tên cảnh sát kia, tôi phải tự mình bắt cô ta đi tra hỏi". Một cái ánh mắt của lão Hổ, ý bảo thủ hạ coi trừng Lạc Tích Tuyết.

Khâu Kiều năm chặt hai quả đấm, cắn răng: "Anh nói như vậy có nghĩa là không giao người phải không?"

Thủ hạ của anh đã võ trang đầy đủ vây quanh bọn họ.

"Hừ, người nào giành trước thì đó là của người đó!". Lão Hổ mặt lạnh chê cười, anh nghĩ bắt người phụ nữ này tranh công đi đến trước mặt lão đại, anh sẽ không cho anh ta có cơ hội này.

"Nói như vậy, anh không muốn giao người?". Khâu Kiều híp mắt nhìn thẳng anh, trong mắt dấy lên một đám lửa.

"Hổ tôi bắt người, anh cũng dám giành?". Lão Hổ nghiêm khắc cảnh cáo: "Người phụ nữ này, là của tôi!"

"Được, anh không muốn giao người phải không? Các huynh đệ, lên cho tôi!". Khâu Kiều không mù quáng mất công sức với anh ta, anh một lòng chỉ muốn sớm một chút lấy được Lạc Tích Tuyết.

Hai bang phái đánh lẫn nhau.

Tiếu Vũ Trang thừa dịp đánh ngã người bên cạnh, nắm tay Lạc Tích Tuyết,hướng bãi đậu xe bên ngoài xông ra.

"Đừng chạy, các người không thoát khỏi được đâu!". Lão Hổ thấy thế, vội vàng mang thủ hạ đuổi theo.

Tiếu Vũ Trạch đánh với họ, lại đem miếng cán mỏng vào trong lòng bàn tay Lạc Tích Tuyết, đem cô vào trong một chiếc xe phế liệu.

“Tích Tuyết, em đi trước đi!”. Tiếu Vũ Trạch hướng cô hô to.

“Không được a……, anh Vũ Trạch, anh làm sao bây giờ?”. Lạc Tích Tuyết nóng nảy hỏi, trong lòng rối loạn.

“Đừng lo cho anh, em đi trước đi!”. Tiếu Vũ Trạch vừa đánh vừa nói.

Lạc Tích Tuyết nhìn tình thế trước mắt, muốn cả hai người cùng đi hiển nhiên là không thể nào, cô nên đi trước, tí nữa báo cảnh sát tới cứu anh Vũ Trạch là tốt rồi.

Nghĩ như vậy, Lạc Tích Tuyết vội vàng khởi động xe, tính từ thiên môn chạy ra ngoài.

Ai ngờ cô còn chưa kịp đi, đã có khẩu súng lực chống ở trên đầu cô.

“Mỹ nhân, em còn muốn chạy sao?”. Khâu Kiều bao vây cô, trong ánh mắt lóe vẻ kiêu căng tình thế bắt buộc.

Lạc Tích Tuyết cau mày: “Tôi không biết anh”.

“Ha ha, qua tối nay, chúng ta sẽ rất quen thuộc”. Khâu Kiều cười bỉ ổi, chặn ngang bế cô lên.

“A, anh muốn làm gì?”. Lạc Tích Tuyết sợ thét chói tai.

Tiếu Vũ Trạch lập tức chạy tới, đem Lạc Tích Tuyết lại bên cạnh.

“Khâu Kiều, cô ấy là người phụ nữ của tôi”. Tiếu Vũ Trạch trợn mắt nhìn.

Khâu Kiều khinh thường bĩu môi: “Chờ anh trải qua cửa của Lão Hổ này đi đã rồi hẵng nói, nếu anh không đánh lại được bọn hắn, người phụ nữ của anh tôi liền mang đi”.

Mấy người của bang phái lại xông tới, cùng Tiếu Vũ Trạch lần nữa đọ sức.

Lạc Tích Tuyết trong lòng lo âu, sợ hô tô, nhưng Khâu Kiều cũng đùa giỡn ôm cô, bàn tay ở trên người cô không an phân vuốt ve.

“Anh không cần chạm vào tôi!”. Lạc Tích Tuyết tránh anh tar a.

Mặt Khâu Kiều tràn đầy mê loạn: “Tôi đối với em rất có hứng thú, không bằng em đi theo tôi, đi theo tôi đi”.

“Không, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy!”. Lạc Tích Tuyết cau mày, kiên quyết không chịu.

“Trừ phi anh ta chịu nói thật, nếu không anh ta sẽ nhanh chóng bị người ta đánh chết rồi”. Khâu Kiều híp mắt cười lạnh, hài lòng nhìn sắc mặt Lạc Tích Tuyết biến đổi, anh ôm sát cô: “Nếu như em chịu đi theo tôi, tôi liền để cho người của tôi giúp anh ta!”.

Lạc Tích Tuyết giận dữ trợn lên nhìn anh ta, ánh mắt lãnh liệt: “Anh đừng mơ tưởng!”

Tròng mắt Khâu Kiều tối sầm lại, tức giận ôm cổ Lạc Tích Tuyết, vừa định cúi đầu hôn cô, lúc này chợt có một nhóm hàng ngủ tới bao vây nơi này.

Ngay sau đó là một tiếng súng vang, chỉ nghe có người hô: “Lão đại đến rồi! !”

Tất cả mọi người ngừng tay, lại không dám chuyển động, ngay cả Khâu Kiều mới vừa đùa giỡn Lạc Tích Tuyết cùng lão Hổ ngạo mạn, đều cúi đầu lộ vẻ mặt dạ dạ vâng vâng.

“Anh cả!”. Một tiếng gào cung kính, gọi về trầm tư Lạc Tích Tuyết, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn theo tiếng nói.

Chỉ thấy cửa kho hàng nơi mà bọn họ đánh nhau, đã thấy một hàng mười mấy chiếc xe hơi sang trọng đi tới, tất cả chiếc xe đều là nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới, đi đầu chính là một chiếc xe dài chừng 8 mét cao cấp màu đen xe hơi Rolls-Royce.

Từ cửa kho hàng đến bên cạnh chiếc xe hơi, có mấy trăm tên mặc đồ màu đen đứng thẳng, đeo kính đen bí hiểm, bọn họ cũng đứng thành hai hàng, theo thứ tự đứng ngay ngắn, bên hông có khẩu súng lục, vẻ mặt nghiêm nghị chắp tay đứng thẳng.

Lạc Thiên Uy từ trước chiếc xe Rolls-Royce kia đi xuống, trên người thay đổi bộ âu phục tiệc sang trọng, mà là một chiếc áo choàng to màu đen.

Trong miệng anh ngậm một điếu xì gà, ngũ quan tuyệt mỹ siêu nhiên, góc cạnh rõ ràng, anh mím chặt môi mỏng, khóe miệng như có như không khơi lên một nụ cười đủ làm người ta khiếp sợ, toàn thân như là vua chúa, khí thế đủ để người ta hoảng sợ.

"Chuyện gì xảy ra?". Anh từ trong ghế xe xuống, nhìn hình ảnh thủ hạ là hai bang phái đánh nha, chân mày không vui nhíu lại.

Lão Hổ cung kính tiến lên cúi người chào: "Lão đại, hai người bọn họ có thể là kẻ thù, ý định của tôi dẫn bọn họ về tra hỏi, nhưng người của Khâu Kiều không cho, nhất định lưu lại cô ta, tôi xem anh ta tám phần là coi trọng cô gái này rồi".

Chiêm Mỗ Tư nguy hiểm híp mắt, thâm thúy nhìn qua Lạc Tích Tuyết, trong mắt lóe ra tia sáng mà người ta không nhìn thấu được.

"Dẫn cô ấy vào trong xe tôi". Anh chỉ vào cô, không biến sắc ra lệnh, xoay người lại vào trong xe.

"Các người muốn làm gì?". Lạc Tích Tuyết không kịp phản ứng, đã có hai người áo đen động thủ kéo cô lên chiếc xe limousine trị giá hơn ngàn vạn.

Không gian thu hẹp trong xe, Lạc Tích Tuyết gần với người đàn ông Chiêm Mỗ Tư cùng một chỗ, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn một hồi, thiếu chút nữa không thể thở nổi.

Anh thật là giống anh ấy, mới vừa rồi cô tỉ mỉ quan sát, bọn họ ngay cả giọng nói lẫn phương thức đều giống nhau.

Nhưng vì cái gì anh là con ngươi màu lam đây? Rõ ràng là màu đen lúc ban ngày mà?

Lạc Tích Tuyết vẫn còn nghiên cứu màu mắt của người đàn ông này, Chiêm Mỗ Tư đã chậm rãi đến gần cô, nhếch miệng lên độ cong trêu chọc.

"Cô tên là Jenny?". Anh mi hoặc lại gần thấp hỏi.

Cảm giác quen thuộc lại ập vào, tâm Lạc Tích Tuyết bắt đầu rối loạn, hốt hoảng không biết làm sao.

Cô ngẩng đầu chống lại đôi mắt màu xanh dương của Chiêm Mỗ Tư, nuốt nước miếng một cái, chột dạ gật đầu một cái.

"Tên tiếng trung của cô là?". Chiêm Mỗ Tư vén tóc bên tai của cô lên, đặt ở chót mũi ngửi nhẹ, bỗng nhiên hỏi.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, cả người cứng ngắc đáp: "Anh cứ gọi tôi là Jenny đi, tên tiếng trung kia rất tầm thường".

"Vậy sao?". Chiêm Mỗ Tư có thâm ý khác cười, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của Lạc Tích Tuyết.

Quan sát với khoảng cách gần như vậy, tầm mắt lửa nóng của anh ở trên người cô mập mờ giao động, đầu cô do dự, đem tóc dài buộc lên thật cao, cổ trắng như tuyết lộ ra, lại theo vật hình tròn nhìn xuống, một bộ ngực đẹp trắng nõn đầy đặn như hiện như không....

Lạc Thiên Uy hô hấp cứng lại, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy huyết mạch bành trước, mình ít có thể.

Trong đầu anh bắt đầu mơ tưởng viễn vông, nếu như đem người phụ nữ này đè ở phía dưới, sẽ tuyệt vời như thế nào.

Trong lòng có khát vọng mãnh liệt, muốn đem cô ở lại bên cạnh mình,giống như xa cách sau gặp lại, thân thể của anh tìm được một nửa còn thiếu.

Anh vươn cánh tay, không tự chủ ôm chặt lấy cô, rõ ràng, anh cảm thấy người phụ nữ trong ngực khẽ run lên, tiếp theo trở nên cứng ngắc vô cùng.

"Tiên sinh, mời tự trọng chút". Lạc Tích Tuyết phí sức đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh sảo đỏ lên.

Lạc Thiên Uy mới ý thức được sự thất lễ của mình, anh cố nén quyết tâm cảm xúc quay cuồng, buông cô ra, tròng mắt tĩnh mịch phức tạp quan sát cô.

"Em theo tôi cùng một chỗ mà rời khỏi!". Anh bá đạo ra lệnh.

Lạc Tích Tuyết cau mày: "Anh là cái gì mà tôi phải đi theo anh?"

"Nếu như em không đi theo tôi, anh ta, sẽ chết!". Lạc Thiên Uy lạnh lẽo con người nhìn chăm chú vào cô, không chút lưu tình nói.

Lạc Tích Tuyết trong bụng run lên, cô vội kêu lên: "Không nên, đừng giết anh ấy!"

"Vậy hãy cùng tôi đi!". Lạc Thiên Uy có chút buồn bực nói, thấy cô gấp gáp vì người đàn ông kia, trong lòng của anh không khỏi phiền não.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, do dự mấy giây, chợt ngẩng đầu lên hỏi anh: "Nếu như tôi đi theo anh,anh có thể thả anh ấy ra không?"

"Không được, anh ta có thể là kẻ thù, tôi tuyệt đối không có khả năng bỏ qua ột kẻ thù". Lạc Thiên Uy lạnh lẽo cự tuyệt.

"Anh cũng nói, là có thể, cũng không chắc chắn đấy chứ?". Lạc Tích Tuyết nhún vai hỏi ngược lại, chậm rãi nói: "Dù sao người của anh nhiều như vậy, coi như thả anh ấy ra, anh ấy cũng trốn không thoát, chờ anh xác nhận anh ấy là kẻ thù, lại phái người bắt anh ấy cũng không muốn a".

Chiêm Mỗ Tư dừng lại, nhìn khuôn mặt tươi đẹp của cô, anh chợt thấy chỉ cần có cô, cái gì cũng có thể không quan tâm.

Anh bị chính suy nghĩ của mình như vậy dọa sợ hết hồn, người phụ nữ thậm chí có ma lực tới anh, anh tuyệt không muốn cho cô đau lòng, thậm chí thấy cô cau mày cũng không được.

"Nếu như mà tôi thả anh ta ra, em thật cam tâm tình nguyền cùng đi theo tôi?". Anh thử dò xét hỏi.

Lạc Tích Tuyết run sợ rung động, muốn cô cùng một thủ lĩnh hắc bang cùng một chỗ mà rời khỏi, vấn đề an toàn thành nỗi lo lớn nhất, cô làm sao lại có thể cam tâm tình nguyện đây?

Nhưng cô đối với anh thật tò mò, huống chi Tiểu Vũ Trạch vẫn còn ở trên tay anh, cô làm sao có thể không khoanh tay chịu trói đây?

"Được rồi". Cô miễn cưỡng gật đầu một cái.

Chiêm Mỗ Tư trong lòng dâng lên niềm vui khó nói, anh khẩn cấp muốn nếm thử hương vị mê người đôi môi đỏ mọng của cô.

Đột nhiên, anh cúi người, đôi tay nâng mặt cô lên, nhanh chóng hôn môi cô, nụ hôn của anh như một loại thổ lộ, cũng giống như đoạt lấy, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Lạc Tích Tuyết nháy mắt ngơ ngác, tiếp theo chuyển thành kịch liệt giãy giụa, anh cứ như vậy ở trong xe hôn cô, không để cho cô tự do nhớ tới một màn xưa Lạc Thiên Uy từng trong xe muốn cô.

Cơn ác mộng quen thuộc y hệt trong trí nhớ, như thủy triều vọt tới, cảm giác hoảng sợ lạnh lẽo lan khắp toàn thân, cô không tự chủ được run rẩy, khàn khàn nói: "Không!"

Tròng mắt đen Chiêm Mỗ Tư nhanh híp lại, thân hình cao lớn đè lên chỗ ngồi của cô, bắt được cái tay lung tung của cô, cài lại lên đỉnh đầu, môi mỏng điên cuồng hôn gương mặt của cô, tại cổ, xương quai xanh, chậm rãi xuống phía dưới.

160. Chương 160: Tối Nay, Em Là Của Tôi!

edit: Fannie93

Lạc Tích Tuyết cảm thấy hoảng sợ, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Sắp tức giận, cô hạ quyết tâm, cắn đầu lưỡi của anh.

Mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng, Lạc Thiên Uy bị đau cau mày, không thể không buông lỏng cô ra.

"Cô gái, lá gan em cũng không nhỏ, dám cán tôi?". Lạc Thiên Uy bắt cổ tay Lạc Tích Tuyết, ánh mắt lạnh điên cuồng.

Lạc Tích Tuyết ưỡn ngực ngẩng đầu lên: "Xin tôn trọng tôi một chút!"

"Em, không muốn cứu anh ta rồi sao?". Lạc Thiên Uy nheo lại tròng mắt, ánh mắt lạnh nguy hiểm nhìn gần cô.

Sống lưng Lạc Tích Tuyết bỗng vọt lên rùng mình, cũng nắm chặt quyền, cắn răng nói: "Tôi đồng ý đi theo anh, nhưng xin anh tôn trọng chút!".

Ánh mắt Lạc Thiên Uy lạnh lẽo, con mắt đen tĩnh mịch quét qua gương mặt tươi đẹp của Lạc Tích Tuyết, dám như thế mà khiêu khích uy nghiêm của anh, còn cự tuyệt người anh, cô là người đầu tiên!

"Lái xe!". Một lát sau, anh ngẩng đầu phân phó tài xế, khóe miệng lại nâng lên nụ cười lãnh khốc: "Đem người đàn ông thả ra!"

Lòng Lạc Tích Tuyết thoáng thở phào nhẹ nhõm, anh Vũ Trạch rốt cuộc không sao.

Chỉ là vẻ mặt thả lỏng của cô rơi vào trong mắt Lạc Thiên Uy, lại thành một ý tức khác, tay của anh không tự chủ nắm chặt.

Xe chậm rãi lái vào một căn cứ bí mật

Cái này tổ chức trung tâm Mafia, một chỗ không để mắt trong rừng rậm, nhưng lướt qua rừng rậm là một tòa nhà cổ xưa.

Lạc Tích Tuyết tựa vào bên cửa xe, đã ngủ.

Xe hơi dừng ở một biệt thự trước mặt, Lạc Thiên Uy tự mình ôm cô xuống xe, bước vào trong biệt thự.

Trong phòng khác, người làm cùng vệ sĩ cung kính đứng thành hai hàng, chứng kiến Lạc Thiên Uy ôm một người phụ nữ lúc tiến vào, đều là khuôn mặt khác biệt.

Ông chủ của bọn họ ngày thường lãnh khóc vô tình như vậy, lại có thể mang người phụ nữ trở lại?

"Ông chủ!". Một người quản gia trung niên tiến lên cúi một cái.

Lạc Thiên Uy đem Lạc Tích Tuyết đặt trên ghế salon, quay đầu phân phó nói: "Cho cô ấy an bài một gian phòng, để cho cô ấy ở lại đây".

Quản gia kinh ngạc một cái chớp mắt, ngay sau đó gật đầu: "Vâng, ông chủ!"

Lạc Tích Tuyết vẫn còn ngủ say, chợt cảm giác có người kéo ống tay áo của cô, khẽ gọi: "Tiểu thư, tỉnh một chút!"

Cô mông lung mở mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt người đàn ông trung niên, hướng tới bốn phía nhìn sang, khung cảnh xa lạ khiến cô khẽ cau mày.

"Nơi này là nơi nào?"

"Là ông chủ dẫn cô trở về, tiểu thư xin mời theo tôi". Quản gia cúi đầu.

Lạc Tích Tuyết đi theo ông vào một căn phòng, quản gia đơn gian giao phó mấy tiếng, rồi rời đi.

Cô có chút mệt mỏi vuốt đầu, chuẩn bị vào phòng tắm.

Mặc kệ nói thế nào, trước sắp xếp lại, phải điều tra lại bối cảnh của Chiêm Mỗ Tư.

Có lẽ, anh với Lạc Thiên Uy có cái gì sâu xa đây.

Lạc Tích Tuyết cởi giàu cao gót cùng lễ phục, đi tới trước ngăn tủ tìm kiếm một bộ quần áo thích hợp, bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt quét tới.

Cô theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, khi thấy Chiêm Mỗ Tư thoải mái đi tới gian phòng của cô.

Ánh mắt của anh dừng lại thân thể mềm mại của cô, càn rỡ nhìn chằm chằm thưởng thức, giống như nơi này là nhà anh, mà cô là vợ của anh vậy.

"Anh vào làm gì? Anh có ý gì?". Lạc Tích Tuyết cau mày trừng mắt về phía anh, trong mắt dâng lên một tia phòng bị.

Đôi tay Lạc Thiên Uy ôm quyền, giả vờ ngủ say liếc nhìn cô: "Ai biết em có chạy trốn hay không?"

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, chạy trốn? Cô nghĩ ngược lại, nhưng, cô có cơ hội này sao?

Vì tránh khỏi ánh mắt nóng rực của anh, cô chỉ có thể kéo qua ga giường bên cạnh đắp lên người mình, trên bả vai buộc lại một kết.

Cô sải bước hướng Lạc Thiên Uy đi tới, tóc xoăn gợn sóng theo bước chân của cô không ngừng lắc sóng gợn, nhọn nhạo ra mỹ cảm.

Đèn chiếu sang bên trong nhà chiếu lên làn da trắng noãn của cô, làm cho người ta không khỏi có cảm giác bị dụ dỗ.

"Mời đi ra ngoài!". Cô chỉ vào cửa, quát anh.

Cô thật sự rất im lặng, người đàn ông này rốt cuộc còn có chút phong độ đàn ông nào không? Tự động nhìn lén phụ nữ thay quần áo, chuyện gì đã xảy ra sao?

Môi mỏng Lạc Thiên Uy nâng lên, không hề rời đi, ngược lại dựa vào cô càng gần.

Anh cũng định rời đi.

Lạc Tích Tuyết ảo não, lông mày nhỏ nhắn chau chặt.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào? Nhìn lén phụ nữ thay quần áo, hảo hán kiểu gì vậy?" Cô bực tức chất vấn, từng bước một lui về phía sau, cho đến bị anh bức vào góc tường.

Lạc Thiên Uy nhàn nhạt nghẹn miệng, buồn cười nói: "Tôi không nói mình là hảo hán".

Anh chống cánh tay, đem cô vững vàng đi ở trong góc, không cách nào nhúc nhích.

Lạc Tích Tuyết trong lòng vô cùng ảo não, cô trừng mắt về phía anh, "Anh cũng biết mình không phải hảo hán, anh là tiểu nhân!"

Lạc Thiên Uy chợt bắt được cổ tay nhỏ bé của cô, một tay kéo cô vào trong ngực, cũng không ngại: "Tôi vốn cũng không phải là người tốt".

"Anh". Lạc Tích Tuyết khó khăn theo dõi anh, muốn thoát khỏi lồng ngực của anh, lại bị anh ôm chặt hơn.

Lạc Thiên Uy tà ác liếc nhìn cô, trong mắt thoáng qua ngọn lửa chiếm đoạt, anh tự tay ngăn ga giường trên người cô.

Chỉ một thoáng, thân thể mềm mại của cô hoàn toàn rơi vào trong mắt anh.

Da thịt nõn nà của cô, trắng nõn trong suốt, tóc dài đen nhánh khoác lên hai vai, trắng đen xen kẽ tạo thành sự chênh lệch rõ ràng,mê người, anh ngạo nghễ đứng thẳng, còn tay nắm vào eo nhỏ nhắn….

Tất cả đây, vô cùng khiêu khích thần kinh yếu nhất của người đàn ông.

Lạc Thiên Uy chỉ cảm thấy trong thân thể chính mình cảm thấy nhiệt tình, trong nháy mắt xông lên.

Anh tà ác híp mắt, không hề chớp mắt nhìn toàn thân Lạc Tích Tuyết từ trên xuống dưới, tầm mắt cuối cùng rơi vào hai luồng rất tròn trước ngực cô, trong mắt lập tức liền bị ngọn lửa nồng thay thế.

Anh chưa bao giờ thấy người phụ nữ xinh đẹp mê người như vậy, vẻ đẹp của cô, không phải cố ý ăn mặc kệch cỡm, mà là tự nhiên duyên dáng bẩm sinh, linh hoạt khéo léo lộ ra thanh lịch, trong sạch nhưng quyến rũ mê hoặc, khiến anh không khỏi điên cuồng.

"Quay mặt đi!". Lạc Tích Tuyết theo bản năng ôm ngực, che kín cảnh xuân mê người, tức giận nhìn chằm chằm Lạc Thiên Uy, vừa thẹn vừa tức quát lên.

Lạc Thiên Uy một tay ôm chầm eo nhỏ của cô, đem cả người cô mang vào trong ngực: "Làm người phụ nữ của tôi!"

"Anh nói cái gì?". Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa cho là mình ù tai nghe nhầm rồi.

Cái này cô mới một lần gặp qua một người đàn ông như vậy, cư nhiên to gan đề cập yêu cầu vô lễ này với cô.

Coi như dáng dấp anh giống Lạc Thiên Uy thì thế nào? Anh thật sự không phải anh ấy!

Cô chưa từng nghĩ tới muốn tìm một thế thân, tới thay thế vị trí anh trong lòng cô.

Lạc Tích Tuyết khiếp sợ nhìn anh, quả thật khó tin.

Ánh mắt Lạc Thiên Uy hơi thu lại, mười phần lực uy hiếp trong mắt lóe lên tia bá đạo tham muốn giữ lấy.

Lạc Tích Tuyết còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúi đầu, cưỡng thế chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

"Không cần, umh". Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, dùng sức giằng co, lại bị Lạc Thiên Uy tìm đúng không ngăn cản, anh trực tiếp xông vào hương thơm của cô.

Lạc Tích Tuyết còn muốn sử dụng chiêu đó, hạ độc, hướng lưỡi anh cắn.

Nhưng Lạc Thiên Uy đoán trước được ý định của cô, anh đột nhiên nhéo cằm cô, khiến Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, cô mới không cắn.

Anh buông ra cánh môi, ánh mắt cố chấp nhìn chăm chú vào cô: "Em hãy nghe cho kỹ, tôi nói: muốn em làm người phụ nữ của em".

"Tôi không muốn!". Lạc Tích Tuyết không chút do dự cự tuyệt, cô trợn mắt nhìn anh chằm chằm, trực tiếp nhắm vào chỗ yếu của người đàn ông, hung hăng đá anh.

Cô thật sự rất ghét anh, đem cô trở lại liền ép buộc cô, đây cũng là quá mức rồi.

Chỉ là người đàn ông này so với suy đoán của cô thông minh rất nhiều, anh trực tiếp chạm vào bắp đùi của cô, đem cả thân thể cô bế lên, môi mỏng lần nữa đặt lên cô.

"Em trốn không thoát!". Lạc Thiên Uy lửa nóng hôn Lạc Tích Tuyết, âm thanh khàn khàn, tiết lộ ra khát vọng của anh.

Lạc Tích Tuyết cứng lưng, mi lộ ra lửa giận, cô ra sức muốn đẩy anh ra, nhưng hai cánh tay của anh vững chắc ôm cô, khiến cô căn bản không cách nào nhúc nhích.

Đột nhiên hai chân cô cách mặt đất, thân thể đã bị anh ôm lấy, Lạc Thiên Uy tùy ý điên cuồng bắt cô đồng ý, vừa ôm lấy cô, đặt cô lên giường.

Một giây kế tiếp, anh đến thẳng cô.

Lạc Tích Tuyết không né tránh kịp nữa, thân thế cứng lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoảng cùng xấu hổ: "Không... không được".

Lạc Thiên Uy đến gần sát bên tai cô, không che giấu chút khát vọng trong đáy mắt : "Tối nay, em là của tôi!"

Đầu lưỡi xẹt qua tai nhạy cảm của cô, chậm rãi xuống phía dưới.

Bàn tay lửa nóng đặt lên bóng lưng trơn của cô, không ngừng vuốt ve qua lại dao động, tùy ý trêu đùa, đầy đã trong tay anh vuốt ve, biến ra các loại hình dáng.

Lạc Tích Tuyết biết, hiểu anh muốn tới thật, sức lực nam nữ cách xa, cô phản kháng vô vọng thôi.

Đột nhiên, cô bỏ qua chống cự.

Chỉ là cái khó ló cái khôn hỏi lên, muốn dời đi sự chú ý của anh: "Anh vừa rồi muốn tôi làm người phụ nữ của anh? Tại sao tôi phải đồng ý?"

Lạc Thiên Uy thấy cô không phản kháng nữa, hình như còn có thời gian thương lượng, anh cũng không thích ép buộc phụ nữ, cô biết thời điểm quá tốt.

"Em cảm thấy em còn có lựa chọn sao?". Anh nâng cao nâng cằm của cô, con mắt chăm chú nhìn vào cô.

Lạc Tích Tuyết trong lòng thoáng qua một tia thống hận, nhưng vẻ mặt như cũ trấn định, cô cố ý hỏi ngược lại: "Nếu như tôi đồng ý làm người phụ nữ của anh, có thể có lợi gì? Anh có thể cho tôi cái gì?"

Lạc Thiên Uy híp mắt, cười như điên nói: "Em muốn cái gì? Tôi đều có thể cho em!"

Lạc Tích Tuyết hoài nghi trừng mắt về phía anh: "Nếu như tôi muốn ánh trang bầu trời thì sao? Anh có thể hái xuống cho tôi sao?"

Lạc Thiên Uy không chút do dự gật đầu: "Có thể!"

"Đừng có nói mạnh miệng, trăng sáng có thể hái xuống sao? Anh có thểcho tôi? Cho thế nào?". Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, người đàn ông này không thiết thực như vậy.

"Tôi nói có thể cho em là có thể cho em! Chỉ cần em nguyện ý làm người phụ nữ của tôi, em muốn cái gì, tôi đều có thể cho em! Cho dù là sao trên trời hay trăng sáng tôi đều có thể vì em hái xuống!". Lạc Thiên Uy nhíu mày, giọng nói cuồng vọng, "Em muốn tiền muốn vật, chỉ cần em mở miệng, tôi có thể vì em làm được!"

Lạc Tích Tuyết trầm mặc, không tiếp tục trả lời anh.

Nếu như cô muốn em trai của cô Lạc Thiên Uy sống lại? Anh không phải lần nữa cừ khôi làm cho cô chứ?

"Làm người phụ nữ của tôi, đối với em mà nói, cũng không có điều xấu!". Lạc Thiên Uy thấy cô trầm mặc, tiếp tục khuyên giục.

Phải biết, có bao nhiều người phụ nữ muốn leo lên giường của anh, nhưng anh không lạ gì, anh chỉ muốn một mình cô mà thôi.

161. Chương 161: Hoan Nghênh Anh Đến Tham Dự Hôn Lễ Của Chúng Tôi

Editor: lovelygirl262

Lạc Thiên Uy hóa dại nhìn cô, đưa ngón tay run rẩy, xúc động xoa nhẹ giống như đang mơ, một cô gái đẹp như tranh vẽ, quen thuộc thoáng qua trong đầu hắn thật nhanh.

"Anh muốn em làm người phụ nữ của anh!" Hắn nhấn mạnh lần nữa, ánh mắt vẫn như cũ cuồng vọng bá đạo.

Lạc Tích Tuyết ra sức muốn tránh khỏi hắn, nhưng Lạc Thiên Uy lại giữ chặt hai vai cô, không cho cô thoát khỏi ngực hắn.

"Anh buông tôi ra trước được không?" Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ nhìn hắn, vẻ mặt có chút bối rối.

"Không thả, em không đáp ứng anh, anh sẽ không thả!" Lạc Thiên Uy cố chấp lắc đầu, giống như một đứa trẻ không có được kẹo.

Vẻ mặt hắn thế này rất giống trong trí nhớ, làm cho Lạc Tích Tuyết vừa mơ màng vừa nghi hoặc.

Cô không động đậy nhìn hắn, trong lòng không ngừng suy nghĩ họ rất giống nhau, trong phút chốc, cô gần như cũng cho rằng họ là cùng một người.

"Anh buông tôi ra, chúng ta nói chuyện một chút đi." Hay là cô cũng hỏi hắn một chút vấn đề liên quan.

"Em đồng ý làm người phụ nữ của anh trước, anh sẽ nói chuyện với em." Lạc Thiên Uy chân thật đáng tin nói.

Lạc Tích Tuyết quả thực không biết làm sao, sắc mặt bối rối không thôi: "Tôi đã có bạn trai, làm sao làm người phụ nữ của anh?"

"Em có bạn trai?" Chiêm Mỗ Tư mặt liền biến sắc, con người lập tức ảm đạm.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết gật đầu khẳng định.

"Chính là người đàn ông hôm nay cùng em đến yến tiệc?" Chân mày Chiêm Mỗ Tư chau lại, trong mắt lóe lên một chút ghen ghét.

"Không phải anh ta." Lạc Tích Tuyết lắc đầu, cô tuyệt đối không thể mang Vũ Trạch ca liên luỵ vào.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo tĩnh mịch: "Nói vậy, em ngoại trừ anh ta ra, còn người đàn ông khác?"

Lạc Tích Tuyết trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng cũng không thể không nói thẳng cho hắn biết: "Anh ấy xem như là vị hôn phu của tôi."

"Vị hôn phu? Vậy còn chưa kết hôn?" Chiêm Mỗ Tư khịt mũi khinh bỉ.

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết phức tạp, tiu nghỉu nói: "Chúng tôi sớm muộn cũng sẽ kết hôn."

"Em không được phép gả cho anh ta, phải gả em chỉ có thể gả cho anh?" Chiêm Mỗ Tư đột nhiên giữ hai vai Lạc Tích Tuyết, tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Ngay cả hắn cũng không biết, hắn tại sao lại tức giận như vậy.

Mà thời điểm hắn nói muốn kết hôn với cô, hai người cùng lúc đều ngẩn ra.

"Anh nói cái gì?" Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn hắn.

Chiêm Mỗ Tư nheo mắt lại, ánh mắt phức tạp âm u khó dò.

Hắn lại có thể cùng cô nhắc đến hôn nhân, hắn nhất định là điên rồi, chỉ gặp mặt cô một lần, liền muốn lấy cô? Hắn không phải là quá nóng vội sao?

"Em phải chia tay với hắn!" Hắn hạ tối hậu thư với.

Nhưng Lạc Tích Tuyết không để ý đến: "Thật xin lỗi, tôi không làm được!"

Vừa dứt lời, ở cửa liền nghe một trận cười truyền đến: "Đã biết vợ của tôi, sẽ không bỏ tôi!"

Giọng quen thuộc truyền đến, Lạc Tích Tuyết tức khắc sáng mắt lên.

Chỉ thấy Lãnh Khinh Cuồng, mặc áo khoác ngoài màu đen, khóe miệng chứa nụ cười cân nhắc, tiêu soái đi vào.

Đến bên cạnh Chiêm Mỗ Tư, hắn trêu chọc rút ra một điếu thuốc, nhả ra làn khói, ngẩng đầu lên, con ngươi sắc bén dừng trên mặt Chiêm Mỗ Tư: "Chiêm Mỗ Tư, tôi là vị hôn thê của Jenny, cả đêm hôm nay tôi tìm khắp chỗ không thấy cô ấy, nghe nói anh mời cô ấy làm khách, tôi lập tức đến tìm cô ấy. Thế nào, cô ấy không làm anh thêm phiền toái chứ?"

"Anh là vị hôn phu của cô ấy?" Chiêm Mỗ Tư không thể tưởng tượng nổi nhìn Lãnh Khinh Cuồng, nhìn chăm chú một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, con ngươi tối tăm ảm đạm.

Lãnh Khinh Cuồng nghiền ngẫm nhìn hắn, khuôn mặt tự tin: "Dĩ nhiên, tôi cùng vợ tôi mến nhau rất nhiều năm, sắp đến ngày kết hôn, có phải không, bà xã?"

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết lúng túng không thôi, cô cố gắn trấn định: "Phải."

"Cái gì?" Lạc Thiên Uy sững sờ, không thể tin nhìn hai người, trong lòng thoáng qua tia mất mác rõ ràng.

Cô thật sự có vị hôn phu?

Lãnh Khinh Cuồng thừa dịp Lạc Thiên Uy ngơ ngác, nhanh chóng kéo Lạc Tích Tuyết qua bên cạnh hắn, trên mặt cười nhạt, giống như người yêu thân thiết quan tâm nói: "Bà xã, thế nào, em có chịu khổ hay không?"

Môi Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng dãn ra, lắc đầu: "Anh ta không làm khó em!"

Lãnh Khinh Cuồng cười một tiếng, vỗ vai Lạc Thiên Uy, làm như có thật nói: "Cảm ơn anh chiếu cố vợ tôi, chúng tôi sẽ kết hôn, lúc đó hoan nghênh anh đến tham dự hôn lễ của chúng tôi."

Thân thể Lạc Thiên Uy chấn động, một loại mùi vị khổ sở nháy mắt chiếm giữ trong đầu hắn.

Hắn đột nhiên muốn đánh người, người phụ nữ này lúc nào thì trở thành vị hôn thê của người khác?

Hắn không thể tiếp nhận nhìn Lãnh Khinh Cuồng bên cạnh Lạc Tích Tuyết, ánh mắt phức tạp mở miệng: "Em thương anh ta?"

Lạc Tích Tuyết có chút bối rối, ánh mắt của hắn tràn đầy nghi ngờ và khiêu khích, hắn rõ ràng không tin.

Nhưng mà cô cũng đành chịu hỏi ngược lại: "Chuyện này liên quan đến anh sao?"

"Đừng quên, vừa rồi chúng ta đã làm gì!" Lạc Thiên Uy không có ý tốt cười một tiếng, nhìn sắc mặt Lạc Tích Tuyết trắng bệch, một tay hắn chỉ vào Lãnh Khinh Cuồng, căm hận nói: "Tôi muốn nghe chính miệng em nói yêu anh ta, mới có thể tin."

Lạc Tích Tuyết kinh hãi, người đàn ông này không chỉ thông minh, mà còn mạnh mẽ hùng hổ doạ người, quả thật với hắn năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Cô căn bản cũng không yêu Lãnh Khinh Cuồng, bọn họ chỉ là đang diễn trò, hắn lại ép cô chính miệng nói ra, cô làm sao có thể nói.

"Ơ kìa, bà xã, em đừng xấu hổ được không? Tới...hôn một cái!" Lãnh Khinh Cuồng thấy Lạc Tích Tuyết không nói nên lời, hắn không nhịn được cười ôm eo cô, một nửa nói đùa tựa như giúp cô dàn xếp.

Lạc Tích Tuyết không né tránh, bởi vì Lãnh Khinh Cuồng đem môi hắn rơi vào trên mặt cô, một khắc kia, Lạc Thiên Uy tức giận chỉ muốn giết người.

"Chúng ta cần phải đi, Thân ái." Lãnh Khinh Cuồng vô cùng dịu dàng nhìn Lạc Tích Tuyết, nhẹ nhàng nói.

Lạc Tích Tuyết thầm gật đầu một cái, dưới ánh mắt giận dữ của Lạc Thiên Uy, đi theo Lãnh Khinh Cuồng cùng nhau rời khỏi.

"Chủ nhân, có cần ngăn bọn họ lại?" Quản gia đẩy cửa vào, trưng cầu ý kiến của Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy lắc đầu, ánh mắt thâm trầm: "Không cần!"

Quản gia mặc dù rất ngạc nhiên, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu tuân lệnh.

Lạc Thiên Uy bước đến trước cửa sổ, nhìn Lạc Tích Tuyết lên xe Lãnh Khinh Cuồng, bị hắn mang đi.

Ánh mắt của hắn tức khắc giống như sa vào hầm băng lạnh giá vạn năm, tâm cũng sa vào thung lũng trước giờ chưa từng có.

"Điều tra rõ thân phận và lai lịch của cô ấy, tôi muốn cô ấy." Hắn bỏ lại một câu, khoé miệng giương lên độ cong.

Hắn muốn phụ nữ, còn không có được sao.

Quản gia giật mình kinh ngạc, hắn ít thấy trong mắt chủ nhân đối với người phụ nữ nào muốn chiếm giữ vượt mức như vậy, xem ra người phụ nữ kia đối với chủ nhân rất đặc biệt.

Tầm mắt Lạc Thiên Uy nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, cho đến khi bọn họ rời đi, hắn mới buông màn cửa xuống.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ trốn không thoát! Chỉ có thể thuộc về hắn!

Hắn đi đến nhặt lấy khăn trải giường trên đất, phía trên có mùi của cô, hắn cười ma mị.

162. Chương 162: Bỏ Lỡ Ba Năm, Như Thế Nào Tiếp Tục Được Đây?

Editor: Trâm Trần

Lãnh Khinh Cuồng dẫn Lạc Tích Tuyết lên xe, anh phát động động cơ, quan tâm nhìn cô một cái:"Tên kia không làm gì em chứ?"

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, hỏi lại:"Sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Còn không phải do Tiếu Vũ Trạch sao, anh vừa chuẩn bị lên máy bay đi Ai Cập, liền bị hắn trên máy bay kéo xuống, nói rằng em có chuyện!" Lãnh Khinh Cuồng lái xe đi ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, cảm kích nhìn anh nói:"Cám ơn anh!"

Xem ra anh Vũ Trạch cũng biết Lãnh Khinh Cuồng có bối cảnh hắc đạo, nên mới tìm anh đến cứu cô, quả nhiên Chiêm Mỗ Tư thả người.

Lãnh Khinh Cuồng cười cười, vỗ vỗ bả vai của cô "Anh nói với em, vợ yêu này, em lần sau có ra ngoài nên cẩn thận chút có được hay không, loại bữa tiệc phức tạp đó sau này chồng yêu của em là anh đây dẫn em đi vẫn tốt hơn".

Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc anh một cái:"Lần sau tôi sẽ chú ý, chỉ là lần sau anh cũng chú ý cho đừng gọi tôi là vợ yêu gì đó nữa".

"Tại sao? Vợ yêu không phải là muốn vứt bỏ chồng để đi tìm người khác đấy chứ?" Lãnh Khinh Cuồng che ngực nhìn như rất đau lòng mà nói.

Lái xe cẩn thận" Lạc Tích Tuyết thấy anh chỉ lo trêu cô thiếu chút nữa tông xầm vào một cái xe trước mặt, cô không khỏi vì an nguy cho bản thân mà nhắc nhở anh.

"Tuân lệnh!" Lãnh Khinh Cuồng hướng cô làm một hành động vâng lời.

Lạc Tích Tuyết im lặng bĩu môi, lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Tiếu Vũ Trạch.

"Anh Vũ Trạch, em không sao rồi anh đang ở chỗ nào?" Trong tay của cô còn đang giữ đồ của anh, cô tất phải trả lại cho anh.

Tiếu Vũ Trạch vừa nghe điện thoại của cô, cả người nhất thời khẩn trương, nghe nói cô không sao lúc này mới an tâm được một chút:"Anh đi tìm Lãnh Khinh Cuồng bảo hắn tới cứu em, Tích Tuyết giờ em có khỏe không? Bọn họ có gây khó dễ cho em không?"

"Em không sao, Lãnh Khinh Cuồng đến kịp thời, bây giờ em có thể đi đâu để tìm được anh?" Lạc Tích Tuyết an ủi anh.

"Anh đang thi hành nhiệm vụ, em về nhà trước đi, anh tới nhà chờ em" Tiếu Vũ Trạch suy nghĩ một chút nói.

Lạc Tích Tuyết lập tức cúp điện thoại, nói với Lãnh Khinh Cuồng:"Khinh Cuồng làm phiền anh đưa tôi về nhà".

"Em phải về nhà?" Lãnh Khinh Cuồng giật mình, trên mặt thoáng qua nhất mạt lo lắng:"Em vừa mới từ nơi đó ra ngoài, em quên những người kia tìm em gây phiền toái rồi sao?"

"Nhưng anh Vũ Trạch nói sẽ gặp tôi ở nơi đó" Lạc Tích Tuyết khổ sở nhíu mày.

Lãnh Khinh Cuồng xoay đầu lại, để nghị nói "Gọi hắn đến nhà anh không được sao?"

"Sợ rằng không được" Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, trong tay cô đang có thứ cần giao cho anh Vũ Trạch, không thể có người ngoài ở đây.

"Được rồi, anh chỉ có thể đóng vai anh hùng để giúp mỹ nhân thôi" Lãnh Khinh Cuồng thấy cô kiên trì như vậy, cũng không ngăn trở nữa, anh thay đổi tay lái đi theo hướng ngược lại.

Chờ đến khi hai người bọn họ lái xe đến gần chung cư thì vửa hay nhìn thấy Tiếu Vũ Trạch đang đứng ở đó lo lắng đi tới đi lui.

Lạc Tích Tuyết đẩy cửa sổ xe xuống, vẫy tay về phía anh:"Anh Vũ Trạch!"

Tiếu Vũ Trạch vừa nhìn thấy Lạc Tích Tuyết liền vội vàng nghênh đón, Lạc Tích Tuyết cũng đồng thời xuống xe, anh vội chạy đến ôm cô.

Lãnh Khinh Cuồng nhìn thấy một màn này ánh mắt lập tức trầm xuống.

Tiếu Vũ Trạch cẩn thận tra xét cô, thấy cô bình yên vô sự, anh mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàn hảo em không có chuyện gì hết, khi nhìn thấy bọn hắn bắt em lên xe làm anh lo lắng muốn chết!' Tiếu Vũ Trạch thở phào nhẹ nhõm.

"Em không sao rồi, anh yên tâm đi!" Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, khẽ lại gần thân thể của anh, đem vật trong lòng bàn tay giao cho Tiếu Vũ Trạch, cẩn thận nói:"Đây là đồ mà người đồng nghiệp trước khi chết của anh giao lại cho em".

Tiếu Vũ Trạch nhìn thấy vật trên tay, nhất thời nội tâm vui vẻ:"Tích Tuyết, thì ra là em giúp anh giữ chúng".

"Chút về anh lấy xem, tư liệu này không biết có hữu dụng với anh không, nếu đây là chứng cứ của bọn phạm tội thì nhiệm vụ lần này của anh có thể thuận lợi hoàn thành rồi". Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn anh suy nghĩ nói:" Anh Vũ Trạch, làm cảnh sát nằm vùng quá nguy hiểm, sau khi nhiệm vụ kết thúc anh đừng làm cảnh sát nằm vùng nữa!"

Ánh mắt sáng quắc của Tiếu Vũ Trạch nhìn cô chăm chú, dịu dàng nói:"Tích Tuyết, nếu như anh không làm cảnh sát nằm vùng nữa, nhiệm vụ lần này kết thúc chúng ta cùng rời đi nơi này có được hay không?"

Lạc Tích Tuyết ngưng lông mày:"Anh với em rời đi sao? Chúng ta đi đâu?"

Tiếu Vũ Trạch đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, thâm tình nói:"Đi tới nơi nào cũng được miễn là chỉ cần có em bên cạnh anh là được rồi".

"Nhưng..." Lạc Tích Tuyết do dự cau mày, năm đó hình ảnh của cô cùng đi với Tiếu Vũ Trạch hiện lên trong đầu nhưng rất nhanh lại bị hình ảnh của một người khác xẹt qua.

Lạc Thiên Uy?!

Nếu cô cùng với Tiếu Vũ Trạch rời đi, có phải hay không cô sẽ không có cơ hội để biết thân phận thật sự của Chiêm Mỗ Tư.

"Không có gì nhưng là" Tiếu Vũ Trạch khẩn trương cầm tay của Lạc Tích Tuyết, sợ nhìn thấy cô do dự, anh hạ quyết tâm nói:"Chờ nhiệm vụ lần này kết thúc chúng ta sẽ kết hôn".

Lạc Tích Tuyết cả kinh trong long, khó có thể đè nén kháng cự.

"Có sớm quá không?" Cô chỉ có thể nói những lời như thế này, cô không có cách nào ở trước mặt anh không ngụy trang chính mình, cô không muốn làm tổn thương anh.

Tiếu Vũ Trạch cố chấp nâng cằm của cô lên, mắt đen bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô dịu dàng nói:"Không còn sớm nữa đâu. Chúng ta đã bỏ lỡ ba năm rồi, hiện tại chúng ta cũng quay lại như hồi xưa thôi, Tích Tuyết, anh thật sự rất muốn cùng em ở chung một chỗ càng sớm càng tốt".

Lạc Tích Tuyết chống lại đôi mắt đen của anh, tâm vẫn đau như vậy, để ặt của cô càng lúc càng tái nhợt.

Bỏ lỡ ba năm, còn có thể quay trở lai được như xưa nữa sao?

Cho dù kết hôn, cự ly giữa bọn họ có thể rút ngắn được nữa sao?

Cô không biết.

Đối mặt với người một thời mình đã yêu cô cảm thấy thật khó đối diện.

Tiếu Vũ Trạch giật mình vuốt gò má trắng bệch của cô, nhìn cô chăm chú:"Em không muốn sao?"

Lạc Tích Tuyết quay đầu đi, một giọt nước mắt theo gò má tái nhợt chảy xuống.

“Anh Vũ Trạch, cho em ba ngày, em sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn”.

“Tốt, anh sẽ chờ em” Tiếu Vũ Trạch kiên nhẫn nói, anh biết bọn họ đã ba năm không gặp, hiện tại gặp lại cô cần thời gian là điều tất nhiên.

“Tích Tuyết, em dọn dẹp đồ đi, anh dẫn em đi nơi khác ở, em ở chỗ này quá nguy hiểm” Tiếu Vũ Trạch bỗng nhiên nhớ tới cái gì, anh khẩn trương nói.

“Không cần, anh làm chuyện của anh đi, có Lãnh Khinh Cuồng ở đây anh ấy sẽ bảo vệ an toàn cho anh. Chờ chuyện này qua đi em sẽ trở về” Lạc Tích Tuyết cười trấn an anh.

“Em không phải muốn ở cùng Lãnh Khinh Cuồng chứ?” Tiếu Vũ Trạch không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, trong lòng cực kỳ không thoải mái:”Tại sao muốn cùng với hắn ta ở chung một chỗ? Em cùng hắn có quan hệ gì?”

“Chúng em chỉ là bạn bè bình thường, chẳng qua ba em trước khi chết có giao em cho anh ấy, những năm tháng gần đây chúng em vẫn thường ở chung một chỗ, tựa như anh em trong nhà” Lạc Tích Tuyết nhún nhún vai, cũng không đề phòng cười nói.

163. Chương 163: Thoải Mái Lên Giường

“Em vẫn ở cùng với hắn ta sao?” Tiếu Vũ Trạch liếc nhìn Lãnh Khinh Cuồng tiêu sái tựa vào xe bên cạnh, trong lòng thật sự lo lắng.

Nói thế nào đi nữa Lãnh Khinh Cuồng cũng là một đại suất ca, Lạc Tích Tuyết ở cùng với hắn một chỗ bảo anh làm sao không lo lắng đây?

Lạc Tích Tuyết vỗ nhẹ bả vai của anh, cười an ủi:”Anh yên tâm, còn có em gái Tử Nhan của em cũng ở chung nhà mà, ba người chúng em ở chung một chỗ không có việc gì đâu”.

“Nhưng…” Nhìn Lãnh Khinh Cuồng một bộ dạng du côn tà khí này Tiếu Vũ Trạch vẫn có cảm giác không ổn, Lãnh Khinh Cuồng là cao thủ tán gái nếu hắn thật sự xuống tay với Lạc Tích Tuyết thật sự anh rất lo lắng.

Lãnh Khinh Cuồng xa xa nhìn Tiếu Vũ Trạch vẫn phòng bị nhìn mình, anh liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy tâm tư của Tiếu Vũ Trạch, nhíu mày đi lên phía trước, đùa giỡn cười nói:”Hắc, anh đừng lo lắng như vậy, tôi sẽ không đối với Tích Tuyết làm ra cái gì hơn đâu. Hơn nữa, cô ấy dữ như vậy tôi đối với cọp mẹ không có hứng thú”.

“Lãnh Khinh Cuồng!” Lạc Tích Tuyết trừng mắt về phía anh, cảnh cáo quát, người đàn ông này dám ở trước mặt của anh Vũ Trạch nói về cô như vậy!

Cô tức giận hướng về phía Lãnh Khinh Cuồng vung một quyền, Lãnh Khinh Cuồng vội vàng né tránh vừa chạy vừa cầu xin tha thứ:”Tôi nói đúng chứ, em chỉ toàn sử dụng bạo lực với tôi thôi”.

Tiếu Vũ Trạch bĩu môi, có cảm giác khổ sở vây ở trong lòng, cô ấy thế nhưng lại cùng Lãnh Khinh Cuồng thân cận như vậy, ở trước mặt anh cô chưa từng có những biểu hiện như thế này, mãi mãi chỉ là hình ảnh của một tiểu thư thục nữ rất dè dặt.

Cô là muốn giữ hình tượng trước mặt anh hay căn bản cô không còn là người con gái mà anh yêu?

“Hừ, Lãnh Khinh Cuồng anh còn dám nói bậy, tôi nhất định sẽ cùng Tử Nhan hảo hảo huấn luyện anh!” Lạc Tích Tuyết kéo cánh tay của Lãnh Khinh Cuồng qua, động tác dã man, cũng rất thẳng thắn, không có bộ dạng đại tiểu thư lúc trước chỉ là hừ hừ nhắc nhở anh.

Lãnh Khinh Cuồng làm động tác phối hợp giả bộ cầu xin cô, hai người ở trước mặt của Tiếu Vũ Trạch chơi đùa hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt khó coi của anh.

“Tích Tuyết, anh đi trước có thời gian sẽ liên lạc với em”. Tiếu Vũ Trạch nhìn đồng hồ một chút, anh bây giờ còn đang có nhiệm vụ không thể ở bên ngoài quá lâu.

“Vâng, anh Vũ Trạch chúng ta hôm nào gặp lại!” Lạc Tích Tuyết vẫy tay về phía anh.

Tiếu Vũ Trạch ôm chầm eo nhỏ của cô, đầu ngón tay nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống hôn lên môi của cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng, như đang trân quý bảo vật của mình, cánh tay vòng qua eo của cô giữ chặt, dể cho cô áp sát vào khuôn ngực của anh. Hương cở có tư vị thơm ngát, rồi lại rất nồng, đem cô ôm lại thật chặt.

Rốt cuộc, một nụ hôn nóng bỏng thật dài cũng kêt thúc, anh mới buông cô ra, nói lời từ biệt với cô.

Lạc Tích Tuyết nhìn bóng lưng rời đi của Tiếu Vũ Trạch, trong lúc nhất thời cảm xúc ngổn ngang, bọn họ thật còn có thể trở về sao?

Cô đi lên xe, Lãnh Khinh Cuồng cũng lên cùng, phát động xe chạy đi.

"Em đồng ý anh ta? Em thích hình thức đó sao? Cư nhiên để cho hắn ở ngoài đường ngoài phố hôn em!" giọng nói của Lãnh Khinh Cuồng có chút ê ẩm:"Thế nào mỗi lần tôi hôn trộm em em liền cùng tôi tranh chấp đến nửa ngày, đối với hắn ta em lại cam tâm tình nguyện để hắn hôn".

"Anh nói hươu nói vượn gì vậy, tôi với anh ấy là bạn từ bé" Lạc Tích Tuyết nhức đầu bĩu môi.

"Oa, vậy càng thú vị, thanh mai trúc mã, sau đó…" Lãnh Khinh Cuồng hứng thú dồi dào tự nói to lên.

Lạc Tích Tuyết đối với người bát quái như anh thì chỉ bày tỏ sự im lặng, người đàn ông này lớn như vậy rồi mà còn con nít như thế.

"Được rồi, anh cũng đừng dài dòng nữa, tôi buồn ngủ quá, một đêm không có ngủ anh nhanh đưa tôi về nhà đi" Lạc Tích Tuyết mệt mỏi ngáp một cái, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Lãnh Khinh Cuồng lại gần cô, mập mờ nâng lên khóe môi:"Mệt mỏi sao? Có muốn tôi cùng em lên giường cùng nhau ngủ không?"

Lạc Tích Tuyết đánh anh một cái:"Thôi đi, anh không đúng đắn lắm rồi đó!"

Người này trưởng thành như vậy rồi mà còn có thái độ như vậy nữa, thật không biết anh ta làm sao lại có thể quảne lý được một công ty lớn như vật nữa.

Lãnh Khinh Cuồng trở lại trong nhà, Phương Tử Nhan trùng hợp lại ra ngoài cùng bạn. Lạc Tích Tuyết đi tới gian phòng của cô.

Căn phòng này Lãnh Khinh Cuồng vẫn giữ lại cho cô, ba qua đời lâu như vậy, cô cùng Tử Nhan hai chị em vẫn ở lại nới này, do Lãnh Khinh Cuồng chăm sóc cho bọn họ.

Tắm xong Lạc Tích Tuyết nhanh chóng nằm trên giường, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Co duỗi lưng một cái, chợt cảm thấy như có một đôi mắt trong bong tối đang nhìn chằm chằm cô, hoặc có thể do cô quá mệt mỏi nên ảo tưởng như vậy, chỉ cần ngủ một giấc là không sao rồi, nhưng cái loại cảm giác đó càng ngày càng sâu.

Cô lật người, mở mắt nhìn thấy Lãnh Khinh Cuồng đang ngồi ở bên giường nháy mắt một cái cũng không có mà cứ nhìn chằm chằm vào cô.

"Anh làm sao lại ở trên giường của tôi?" Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, ngay sau đó cảnh giác kiểm tra lại người mình, phát hiện quần áo hoan hảo vẫn còn, không hề có gì khác thường, lúc này mới buồn bực hỏi " Anh vào đây bằng cách nào? Tôi rõ rang là có khóa cửa".

Lãnh Khinh Cuồng cười hì hì lấy ra một chuỗi chìa khóa:"Tèng teng".

Lạc Tích Tuyết thấy vậy mặt liền biến sắc, trợn to hai mắt cả giận nói:"Anh có chìa khóa? Làm sao anh lại có chìa khóa phòng tôi?"

"Thời điểm xây biệt thự anh đã len lén đem chúng giấu đi" Lãnh Khinh Cuồng nhếch môi cười hả hê.

"Anh" Lạc Tích Tuyết tức giận đến mức muốn nện cho anh một quyền.

Lãnh Khinh Cuồng vẫn cợt nhả như cũ, lại đột nhiên nhu tình tựa nước, bao hàm thâm tình kêu cô một tiếng:"Tuyết nhi!"

Lạc Tích Tuyết vừa nghe cả người đều nổi da gà, xương đến mềm nhũn.

Người đàn ông này làm gì đột nhiên gọi cô mập mở như vậy.

"Anh tới phòng tôi rốt cuộc là có chuyện gì?" Cô trầm mặt rất muốn một cước đá anh ta xuống giường.

"Vợ à, em có biệt là em tàn nhẫn lắm không?" Lãnh Khình Cuồng làm bộ dạng uất ức, thanh âm nghe cũng thật đáng thương.

"Tôi thế nào?" Đầu lưỡi của cô run run, có dự cảm xấu trong long.

Ánh mắt Lãnh Khinh Cuồng bình tinh nhìn cô, tràn đầy oán giận:"làm sao em lại có thể ở trước mặt tôi cùng người đàn ông khác tán tỉnh?"

"Cái gi?" Lạc Tích Tuyết ánh mắt quái dị nhìn anh.

"Nhìn dáng vè hai người hôn nhau lại ở trước mặt chồng của em là anh đây chẳng lẽ em bảo anh không được tức giận sao?" Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên đến gần co, môi cơ hồ muốn áp vào trên gương mặt của cô.

Đối mặt với sự ép hỏi của anh, Lạc Tích Tuyết có chút không biết phải làm sao, có lầm hay không? Anh cư nhiên chất vấn cô?

Mặc dù trước khi qua đời ba có giao cô cho anh nhưng bọn họ rõ rang không phải là mối quan hệ kia, anh có tư cách gì mà quản chuyện của cô?

"Anh đến tột cùng muốn thế nào?" Lạc Tích Tuyết nhíu mày, mắt phòng bị nhìn anh.

Lãnh Khinh Cuồng vô lại chen lên giường, ngăn khóe miệng, lộ ra nụ cười không thể nào xấu xa hơn:"Vợ à, dù sao em sớm muộn gì cũng sẽ gả cho anh, không bằng em trước giao cho anh luôn đi như vậy anh sẽ an tâm hơn!"

---------- BỔ SUNG THÊM ----------

"Em vẫn ở cùng với hắn ta sao?" Tiếu Vũ Trạch liếc nhìn Lãnh Khinh Cuồng tiêu sái tựa vào xe bên cạnh, trong lòng thật sự lo lắng.

Nói thế nào đi nữa Lãnh Khinh Cuồng cũng là một đại suất ca, Lạc Tích Tuyết ở cùng với hắn một chỗ bảo anh làm sao không lo lắng đây?

Lạc Tích Tuyết vỗ nhẹ bả vai của anh, cười an ủi:"Anh yên tâm, còn có em gái Tử Nhan của em cũng ở chung nhà mà, ba người chúng em ở chung một chỗ không có việc gì đâu".

"Nhưng..." Nhìn Lãnh Khinh Cuồng một bộ dạng du côn tà khí này Tiếu Vũ Trạch vẫn có cảm giác không ổn, Lãnh Khinh Cuồng là cao thủ tán gái nếu hắn thật sự xuống tay với Lạc Tích Tuyết thật sự anh rất lo lắng.

Lãnh Khinh Cuồng xa xa nhìn Tiếu Vũ Trạch vẫn phòng bị nhìn mình, anh liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy tâm tư của Tiếu Vũ Trạch, nhíu mày đi lên phía trước, đùa giỡn cười nói:"Hắc, anh đừng lo lắng như vậy, tôi sẽ không đối với Tích Tuyết làm ra cái gì hơn đâu. Hơn nữa, cô ấy dữ như vậy tôi đối với cọp mẹ không có hứng thú".

"Lãnh Khinh Cuồng!" Lạc Tích Tuyết trừng mắt về phía anh, cảnh cáo quát, người đàn ông này dám ở trước mặt của anh Vũ Trạch nói về cô như vậy!

Cô tức giận hướng về phía Lãnh Khinh Cuồng vung một quyên, Lãnh Khinh Cuồng vội vàng né tránh vừa chạy vừa cầu xin tha thứ:"Tôi nói đúng chứ, em chỉ toàn sử dụng bạo lực với tôi thôi".

Tiếu Vũ Trạch bĩu môi, có cảm giác khổ sở vây ở trong lòng, cô ấy thế nhưng lại cùng Lãnh Khinh Cuồng thân cận như vậy, ở trước mặt anh cô chưa từng có những biểu hiện như thế này, mãi mãi chỉ là hình ảnh của một tiểu thư thục nữ rất dè dặt.

Cô là muốn giữ hình tượng trước mặt anh hay căn bản cô không còn là người con gái mà anh yêu?

“Hừ, Lãnh Khinh Cuồng anh còn dám nói bậy, tôi nhất định sẽ cùng Tử Nhan hảo hảo huấn luyện anh!” Lạc Tích Tuyết kéo cánh tay của Lãnh Khinh Cuồng qua, động tác dã man, cũng rất thẳng thắn, không có bộ dạng đại tiểu thư lúc trước chỉ là hừ hừ nhắc nhở anh.

Lãnh Khinh Cuồng làm động tác phối hợp giả bộ cầu xin cô, hai người ở trước mặt của Tiếu Vũ Trạch chơi đùa hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt khó coi của anh.

“Tích Tuyết, anh đi trước có thời gian sẽ liên lạc với em”. Tiếu Vũ Trạch nhìn đồng hồ một chút, anh bây giờ còn đang có nhiệm vụ không thể ở bên ngoài quá lâu.

“Vâng, anh Vũ Trạch chúng ta hôm nào gặp lại!” Lạc Tích Tuyết vẫy tay về phía anh.

Tiếu Vũ Trạch ôm chầm eo nhỏ của cô, đầu ngón tay nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống hôn lên môi của cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng, như đang trân quý bảo vật của mình, cánh tay vòng qua eo của cô giữ chặt, để cho cô áp sát vào khuôn ngực của anh. Hương cỏ có tư vị thơm ngát, rồi lại rất nồng, đem cô ôm lại thật chặt.

Rốt cuộc, một nụ hôn nóng bỏng thật dài cũng kết thúc, anh mới buông cô ra, nói lời từ biệt với cô.

Lạc Tích Tuyết nhìn bóng lưng rời đi của Tiếu Vũ Trạch, trong lúc nhất thời cảm xúc ngổn ngang, bọn họ thật còn có thể trở về sao?

Cô đi lên xe, Lãnh Khinh Cuồng cũng lên cùng, phát động xe chạy đi.

“Em đồng ý anh ta? Em thích hình thức đó sao? Cư nhiên để cho hắn ở ngoài đường ngoài phố hôn em!” giọng nói của Lãnh Khinh Cuồng có chút ê ẩm:”Thế nào mỗi lần tôi hôn trộm em em liền cùng tôi tranh chấp đến nửa ngày, đối với hắn ta em lại cam tâm tình nguyện để hắn hôn”.

“Anh nói hươu nói vượn gì vậy, tôi với anh ấy là bạn từ bé” Lạc Tích Tuyết nhức đầu bĩu môi.

“Oa, vậy càng thú vị, thanh mai trúc mã, sau đó…” Lãnh Khinh Cuồng hứng thú dồi dào tự nói to lên.

Lạc Tích Tuyết đối với người bát quái như anh thì chỉ bày tỏ sự im lặng, người đàn ông này lớn như vậy rồi mà còn con nít như thế.

“Được rồi, anh cũng đừng dài dòng nữa, tôi buồn ngủ quá, một đêm không có ngủ anh nhanh đưa tôi về nhà đi” Lạc Tích Tuyết mệt mỏi ngáp một cái, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Lãnh Khinh Cuồng lại gần cô, mập mờ nâng lên khóe môi:”Mệt mỏi sao? Có muốn tôi cùng em lên giường cùng nhau ngủ không?”

Lạc Tích Tuyết đánh anh một cái:”Thôi đi, anh không đúng đắn lắm rồi đó!”

Người này trưởng thành như vậy rồi mà còn có thái độ như vậy nữa, thật không biết anh ta làm sao lại có thể quảne lý được một công ty lớn như vật nữa.

Lãnh Khinh Cuồng trở lại trong nhà, Phương Tử Nhan trùng hợp lại ra ngoài cùng bạn. Lạc Tích Tuyết đi tới gian phòng của cô.

Căn phòng này Lãnh Khinh Cuồng vẫn giữ lại cho cô, ba qua đời lâu như vậy, cô cùng Tử Nhan hai chị em vẫn ở lại nới này, do Lãnh Khinh Cuồng chăm sóc cho bọn họ.

Tắm xong Lạc Tích Tuyết nhanh chóng nằm trên giường, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Co duỗi lưng một cái, chợt cảm thấy như có một đôi mắt trong bong tối đang nhìn chằm chằm cô, hoặc có thể do cô quá mệt mỏi nên ảo tưởng như vậy, chỉ cẩn ngủ một giấc là không sao rồi, nhưng cái loại cảm giác đó càng ngày càng sâu.

Cô lật người, mở mắt nhìn thấy Lãnh Khinh Cuồng đang ngồi ở bên giường nháy mắt một cái cũng không có mà cứ nhìn chằm chằm vào cô.

“Anh làm sao lại ở trên giường của tôi?” Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, ngay sau đó cảnh giác kiểm tra lại người mình, phát hiện quần áo hoan hảo vẫn còn, không hề có gì khác thường, lúc này mới buồn bực hỏi “ Anh vào đây bằng cách nào? Tôi rõ rang là có khóa cửa”.

Lãnh Khinh Cuồng cười hì hì lấy ra một chuỗi chìa khóa:"Tèng teng".

Lạc Tích Tuyết thấy vậy mặt liền biến sắc, trợn to hai mắt cả giận nói:"Anh có chìa khóa? Làm sao anh lại có chìa khóa phòng tôi?"

"Thời điểm xây biệt thự anh đã len lén đem chúng giấu đi" Lãnh Khinh Cuồng nhếch môi cười hả hê.

"Anh" Lạc Tích Tuyết tức giận đến mức muốn nện cho anh một quyền.

Lãnh Khinh Cuồng vẫn cợt nhả như cũ, lại đột nhiên nhu tình tựa nước, bao hàm thâm tình kêu cô một tiếng:"Tuyết nhi!"

Lạc Tích Tuyết vừa nghe cả người đều nổi da gà, xương đến mềm nhũn.

Người đàn ông này làm gì đột nhiên gọi cô mập mở như vậy.

"Anh tới phòng tôi rốt cuộc là có chuyện gì?" Cô trầm mặt rất muốn một cước đá anh ta xuống giường.

"Vợ à, em có biệt là em tàn nhẫn lắm không?" Lãnh Khình Cuồng làm bộ dạng uất ức, thanh âm nghe cũng thật đáng thương.

"Tôi thế nào?" Đầu lưỡi của cô run run, có dự cảm xấu trong long.

Ánh mắt Lãnh Khinh Cuồng bình tinh nhìn cô, tràn đầy oán giận:"làm sao em lại có thể ở trước mặt tôi cùng người đàn ông khác tán tỉnh?"

"Cái gi?" Lạc Tích Tuyết ánh mắt quái dị nhìn anh.

"Nhìn dáng vè hai người hôn nhau lại ở trước mặt chồng của em là anh đây chẳng lẽ em bảo anh không được tức giận sao?" Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên đến gần co, môi cơ hồ muốn áp vào trên gương mặt của cô.

Đối mặt với sự ép hỏi của anh, Lạc Tích Tuyết có chút không biết phải làm sao, có lầm hay không? Anh cư nhiên chất vấn cô?

Mặc dù trước khi qua đời ba có giao cô cho anh nhưng bọn họ rõ rang không phải là mối quan hệ kia, anh có tư cách gì mà quản chuyện của cô?

"Anh đến tột cùng muốn thế nào?" Lạc Tích Tuyết nhíu mày, mắt phòng bị nhìn anh.

Lãnh Khinh Cuồng vô lại chen lên giường, ngăn khóe miệng, lộ ra nụ cười không thể nào xấu xa hơn:"Vợ à, dù sao em sớm muộn gì cũng sẽ gả cho anh, không bằng em trước giao cho anh luôn đi như vậy anh sẽ an tâm hơn!"

164. Chương 164: Tiếng Thì Thầm Trong Nhà Vệ Sinh

Edit : babynhox

"Cút đi!" Lạc Tích Tuyết giận không kềm được quát.

"Bà xã. . . . . ." Lãnh Khinh Cuồng ủy khuất nhìn cô.

"Ra ngoài!" Giọng điệu của Lạc Tích Tuyết cứng rắn lạnh lẽo, không có một chút chỗ trống để bàn bạc.

"Nhưng mà ba nuôi đã giao em cho anh rồi." Lãnh Khinh Cuồng không đế ý nói ra sự thật.

Lạc Tích Tuyết quăng quăng môi: "Nhưng mà tôi không đồng ý."

"Anh mặc kệ, tóm lại em chính là bà xã của anh." Lãnh Khinh Cuồng bắt đầu đùa giỡn vô lại, chặn ngang gắt gao ôm lấy Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết hoảng sợm vội vàng giãy dụa : "A! Anh không thể ôm tôi như vậy!"

"Nhưng em đã để Tiếu Vũ Trạch ôm em như vậy." Lãnh Khinh Cuồng cau mày không phục, giống như hắn phải chịu rất nhiều thiệt thòi.

Lạc Tích Tuyết đỏ mặt, trên mặt tràn ngập bất đắc dĩ : "Anh ấy không giống."

”Sao lại không giống?” Lãnh Khinh Cuồng thất vọng lại bị tổn thương nhìn cô.

Trái tim Lạc Lạc Tích Tuyết run rẩy, khó có thể tin người đàn ông nhìn như không để ý đến cái gì như Lãnh Khinh Cuồng, sẽ lộ ra nét mặt quan tâm như vậy.

”Anh ấy là” Cô muốn mở miệng, giải thích rõ ràng với hắn, lại phát hiện lời nói đến bên miệng, làm sao cô cũng không nói ra miệng được.

”Người yêu của mối tình đầu?” Lãnh Khinh Cuồng giúp cô nói ra lời không thể nói, chỉ là cười cô đơn, đột nhiên hắn ngẩng đầu, cố chấp chống lại ánh mắt của cô, quát mạnh: ”Nhưng mà anh là ông xã của em!”

”A? Ưm” Lạc Tích Tuyết vừa định phản bác, ngay sau đó, lãnh Lãnh Khinh Cuồng đã cúi đầu, chặt chẽ hôn môi của cô.

Nụ hôn của hắn, ngông cuồng mà nóng bỏng, chẳng biết từ lúc nào mà thân thể cao lớn đã cúi xuống, đè cô dưới người.

Lạc Tích Tuyết bị nụ hôn mãnh liệt ngông cuồng của hắn, cô thở phì phò, bối rối tránh né.

”Ưm. . . . . Không cần!”

”Anh muốn ——”

”Ưm. . . . . Tay của anh mò mẫn ở đâu hả?”

”Em đừng động!”

”Không thể đụng vào chỗ này”

”Không ——”

Hắn nóng vội cởi vạt áo của cô ra, bỗng nhiên bàn tay thăm dò xuống dưới. . . . . .

”A —— không thể! ! !”

”Còn nói nữa thì anh cường bạo em!”

Lãnh Khinh Cuồng xấu xa uy hiếp, Lạc Tích Tuyết lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn để mặc bàn tay hắn dao động trên thân thể cô.

Bộ dáng cô vừa thẹn vừa tức, làm cho Lãnh Khinh Cuồng cực kỳ yêu thích, cúi đầu, lại ngậm chặt môi đỏ thắm của cô, đóng chặt chống cự của cô vào trong miệng mình.

Hắn say sưa ôm hôn cô, hung hăng bú mút cánh môi cô, mãi đến khi cô không thể hô hấp.

Hắn cảm giác liều chết yêu như vậy, càng ham mê hương vị thuộc về cô, không có các, thứ tình yêu này chính là như vậy, giống như độc dược của cây thuốc phiện, một khi tiêm nhiễm, sẽ không thể cai bỏ được. . . . . .

Nụ hôn của hắn dần dần trở nên ôn nhu, ma sát vào môi mềm mại của cô lúc nhẹ lúc nặng, hơi thở nóng bỏng lướt qua khuôn mặt nóng rực của cô.

Bỗng nhiên, hắn lè lưỡi, vừa liếm cánh môi trơn bóng của cô, vừa ép cô không tự chủ được mở miệng, cùng quấn quýt một chỗ với lưỡi của hắn.

Ngón tay thon dài của hắn quét qua da thịt trắng noãn như nước của cô, quanh co đi về phía bụng dưới của cô, liền chậm rãi đưa ngón tay vào thăm dò. . . . . .

Lại bị Lạc Tích Tuyết lo sợ chặn lại.

Cô đẩy hắn ra, đôi má đỏ lên: ”Anh muốn làm gì?”

”Bảo bối, anh rất yêu em!” Một tay Lãnh Khinh Cuồng ôm chặt cô, thở hổn hển nói nhỏ bên tai cô.

Lạc Tích Tuyết giật mình, lập tức đẩy hắn ra: ”Anh không thể”

”Vì cái gì?” Đôi mắt Lãnh Khinh Cuồng tối lại.

”Tôi không thích đàn ông hoa tâm.” Lạc Tích Tuyết quay đầu đi chỗ khác.

”Sau này anh chỉ hoa tâm với một mình em, có được hay không? Bà xã!” Lãnh Khinh Cuồng lại vô lại kề sát, nhẹ nhàng nói dỗ dành cô.

Lạc Tích Tuyết tức giận trợn mắt nhìn hắn: ”Có quỷ tin anh.”

”Nếu anh làm được, em sẽ đồng ý gã cho anh?” Lãnh Khinh Cuồng bắt lấy cánh ta cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

”Sẽ nói sau.” Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn meo meo, ngáp một cái: ”Tôi muốn nghỉ ngơi, anh mau lăn ra ngoài đi, không thì, tôi lập tức đi ngay.”

Lãnh Khinh Cuồng bất đắc dĩ thở dài, cô luôn luôn không tiếp nhận hắn như vậy.

”Được rồi, anh sẽ không ép em, em nghĩ ngơi thật tốt, có một giấc mơ đẹp.” Nói xong, hắn xoay người rời khỏi cửa.

Lạc Tích Tuyết thấy hắn vừa đi, nàng lập tứcchuyển mấy cái bàn lại, che kín cửa phòng thật chặt chẽ. Vỗ tay, nhìn tác phẩm của mình, cô không khỏi nhếch miệng cười lên. Cô cũng không tin, kín kẽ như vậy, hắn còn có thể đi vào.

Nhưng mà, không biết sao lời nói của Lãnh Khinh Cuồng lại ảnh hưởng đến cô, còn bởi vì trước đó cô đã ngủ nhiều, một đêm này, cô lại không ngủ được bao nhiêu, mãi đến khi trời sáng.

Nghe tiếng đồng hồ báo thức bên tai, cuối cùng cô có thể rời giường rồi.

Mới vừa duỗi thắt lưng, ngáp một cái, mở mắt ra, lại thấy khuôn mặt phóng đại vô số lần của Lãnh Khinh Cuồng.

Khoảng cách giữa hai người thật sự quá gần, có chút mập mờ nói không nên lời, trong lòng Lạc Tích Tuyết căng thẳng, lập tức ra sức chạy trốn, kết quả, bịch một tiếng, đụng vào trán của Lãnh Khinh Cuồng.

”Ai ôi, em làm gì vậy?” Lãnh Khinh Cuồng ôm đầu, nhe răng nhếch miệng mà hô nhỏ ra tiếng.

”Anh anh đến gần tôi như vậy làm gì?” Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết cực kì khó coi.

”Anh chỉ muốn nhìn xem, có phải cổ họng của em bị nhiễm trùng hay không.” Lãnh Khinh Cuồng một bên xoa đầu, một bên than thở ,”Là một cô gái, khi ngủ miệng lại mở to, thật khó nhìn.”

”Anh” Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết có chút khó coi, cô phát hiện cùng ở một chỗ với người đàn ông này, sẽ có một ngày cô không nhịn được nữa muốn bổ nhào đến, xé nát bộ mặt giả dối của hắn.

”Sao anh lại tới nửa? Không phải tôi đã khóa cửa rồi sao?” Cô nhịn xuống tức giận, buồn bực nói.

”Cửa sổ, anh nhảy vào từ cửa sổ.” Lãnh Khinh Cuồng cười hắc hắc.

Lạc Tích Tuyết cúi mặt suy sụp, người đàn ông này, thật đúng là nhiều mưu mô.

Nhưng nếu hắn còn như vậy , mỗi đêm đều tới phòng của cô, nàng liền không thể không suy nghĩ việc đổi chỗ ở.

Còn tiếp tục bị hắn quấy rầy như vậy, cô không thể chịu nổi!

Lãnh Khinh Cuồng tìm kiếm một bộ quần áo từ ngăn tủ, ném tới trước mặt Lạc Tích Tuyết : ”Thay!”

”Làm gì ?” Lạc Tích Ttuyết nghi hoặc hỏi.

”Anh mời em đi ăn bữa sáng.” Khuôn mặt Lãnh Khinh Cuồng lộ ra tươi cười tà mị.

Lạc Tích Tuyết sửng sốt, vốn muốn từ chối, nhưng bụng của cô lại không chịu thua kém mà kêu lên, cô cũng bất chấp trước người đàn ông trước mắt có bao nhiêu đáng ghét, lập tức đồng ý: ”Được rồi.”

Thay quần áo xong, Lãnh Khinh Cuồng đưa Lạc Tích Tuyết ra chiếc xe thể thao vừa mới mua của hắn, đi tới một nhà hàng sang trọng.

Lãnh Khinh Cuồng gọi rất nhiều thức ăn Lạc Tích Tuyết thích, đều là hắn lén hỏi Phương Tử Nhan.

”Ăn bữa sáng mà thôi, không cần kêu nhiều như vậy.” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn bàn đầy đồ ăn.

Lãnh Khinh Cuồng lại gần cô, cười xấu xa: ”Anh nghĩ em ăn nhiều một chút, anh mò mẫn mới có cảm giác.”

Lạc Tích Tuyết hung hăng bấu lên bắp đùi hắn, người đàn ông đáng ghét này, sáng sớm liền trêu chọc cô!

”Được được được, coi như anh sai, đây là mấy món ăn em thích ăn, anh tự mình cho em ăn, xem như nhận lỗi với em!” Lãnh Khinh Cuồng vội vàng giải thích, gắp một ít đồ ăn từ trong mâm, từ tay đưa tới bên miệng cô.

Nhìn bộ dáng thâm tình lại tà tứ của hắn, Lạc Tích Tuyết cảm thấy mình bị mê hoặc, nhưng mà rất nhanh cô đã tỉnh táo lại, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, không ăn đồ ăn Lãnh Khinh Cuồng đưa tới bên môi cô.

Thoáng chốc không khí cứng đờ, đột nhiên Lạc Tích Tuyết đứng lên, vội vàng nói: ”Thực xin lỗi, tôi muốn đi nhà vệ sinh.”

Tuy lấy cớ kém, nhưng Lạc Tích Tuyết đã không quan tâm được nhiều như vậy, cô sợ nếu mình còn ở lại, sẽ càng thêm thất thố, chỉ có thể vội vàng bước nhanh rời đi.

Lãnh Khinh Cuồng nhìn cô, là một người xấu hổ, trước khi ba nuôi chết đã nhắc nhở, khiến cho quan hệ giữa bọn họ trở nên rất nhỏ bé.

Tuy cô không hề thích hắn, nhưng cô có thể cảm giác được hắn thích cô, chỉ là nhiều năm trải qua tình cảm như vậy, khiến cho lòng cô mệt chết rồi.

Nếu quyết định không yêu ai, cần gì phải cho hắn một hi vọng chờ đợi?

Ánh mắt Lãnh Khinh Cuồng, vẫn chặt chẽ dính vào bóng lưng Lạc Tích Tuyết, mãi đến cô rẽ vào trong nhà vệ sinh.

Lạc Tích Tuyết đóng cửa WC lại, vừa đến bên bệ rửa mặt chải đầu, sửa sang tóc một chút.

”Ừm a không cần”

Bỗng nhiên, một tiếng động mập mờ truyền đến, vừa kiềm nén vừa đau khổ.

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, nhìn qua theo tiếng động, chỉ thấy tiếng động này từ trong một phòng WC bên cạnh vọng lại.

Mà bên ngoài phòng, rãi rác vài món đồ lót phụ nữ.

Không thể nào, lại có người có can đam vào ban ngày ban mặt ở trong nhà vệ sinh làm loại chuyện này?

”Không cần sao? Hả?” Giọng nói khàn khàn mà trầm trầm của người đàn ông, không chút để ý mang theo sức quyến rũ.

”Ừm em muốn, em muốn, cho em, nhanh một chút!” Cô gái đè nén la lên, nghe ra từ giọng nói của cô ta có bao nhiêu vội vàng cùng hưng phấn.

Mặt Lạc Tích Tuyết đỏ lên, thật sự có người to gan muốn làm chuyện này trong nhà vệ sinh như vậy?

Cô nuốt nước miếng, muốn tìm một phòng vệ sinh cách xa vị trí của bọn họ một chút.

Nhưng mới vừa đi qua, đột nhiên chiếc đùi trắng tuyết của cô gái rơi vào mắt của cô, phần bắp đùi của cô ta, lại quấn lấy một cái bàn tay to, ngón tay, khớp xương rõ ràng.

Lạc Tích Tuyết không thể không kiên trì đi vòng qua, khóe mắt không chú ý liếc qua khe cửa phòng kế bên——

Chỉ thấy áo của cô gái kia đã lùi tới eo, áo ngực cũng trượt xuống, lộ rõ bộ ngực cao ngất trắng như tuyết.

Bàn tay của người đàn ông không chút thương tiếc vuốt ve ngực của cô ta, thân thể mạnh mẽ đè cô ta ở trên bồn cầu mặt, một cánh tay kia cởi bỏ quần tây của mình, liền muốn xuyên vào người cô gái.

Cô gái có vẻ mặt say mê, dạng rộng hai chân, hưng phấn muốn nghênh đón người đàn ông. . . . . .

Từng đợt tiếng thở dốc mập mờ bên tai, nhưng mà bóng lưng của người đàn ông này, Lạc Tích Tuyết nhìn thế nào cũng cảm thấy quen mắt?

Ngay khi cô vẫy vẫy đầu tránh ra, người đàn ông chờ phát động sắp rơi vào giữa tình cảm mãnh liệt kia, bỗng nhiên tranh thủ lúc rảnh rỗi liếc mắt mê hoặc nhìn cô một cái, trong phút chốc, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bên môi lại lộ ra ý cười xấu xa.

Lạc Tích Tuyết kinh sợ không thôi, thì ra là hắn —— người đàn ông giống Lạc Thiên Uy, Chiêm Mỗ Tư! ! !

Sao hắn không biết xấu hổ như vậy, giữa ban ngày ban mặt, ngang nhiên ở trong nhà vệ sinh nữ cùng một cô gái không quen làm ra chuyện không biết liêm sĩ như vậy?

165. Chương 165: A, Cái Người Lưu Manh Này!

Edit : babynhox

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy lồng ngực tràn đầy tức giận, cô gần như là không tự chủ buột miệng nói ra :

"Tiên sinh, tiểu thư, trên lầu nhà hàng này có phòng, ban ngày ban mặt làm loại chuyện này ở nơi công cộng, cẩn thận bị cảm!"

Nói không nên lời là loại tâm trạng như thế nào, Lạc Tích Tuyết giấu trong lòng một loại lửa giận không tên, không trút ra được, biết rõ rành rành quấy rầy chuyện tốt của người khác là không có đạo đức, nhưng cô nhìn người đàn ông Chiêm Mỗ Tư này quá giống Lạc Thiên Uy, ôm ấp cô gái kia liền muốn làm chuyện này, trong lòng cô liền cảm thấy rất không thoải mái.

Chiêm Mỗ Tư nhíu mi, quay ánh mắt thâm thúy mà lại mờ ám dính sát vào Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết bị ánh mắt kỳ quái của hắn nhìn chăm chằm làm cho da đầu run lên, vừa định quay đầu đi, bỗng nhiên người đàn ông kéo lấy cánh tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng hắn.

Lạc Tích Tuyết không ngờ rằng người đàn ông này lại hành động như vậy, dưới chân không đứng vững, ngả xuống thân người đàn ông. Vật tượng trưng cho đàn ông đang không e dè dâng cao phơi bày trước mặt cô.

"A! !" Lạc Tích Tuyết hoảng sợ, đỏ mặt, dùng sức trốn khỏi người đàn ông.

Người đàn ông này cũng quá bẩn thỉu, lại còn mặt dày đem vật đó đến gần cô, lại còn hại nhìn thấy chỗ phía dưới của hắn. . . . . .

Lạc Tích Tuyết bụm mặt, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rực đỏ bừng.

Phi lễ chớ nhìn a, xấu hổ! !

Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, quản việc vớ vẩn của bọn họ làm gì ? Nhưng mà vừa nhìn thấy người đàn ông kia ôm cô gái khác, trong lòng cô liền cảm thấy khó chịu, thậm chí là ghen tị

Trời ạ, cô đang ghen tị cái gì? Chẳng qua bộ dáng của hắn có phần giống em trai thôi, cũng không phải là em trai.

Khôi phục cảm xúc, Lạc Tích Tuyết nhìn vào gương miễn cưỡng cười một cái, ở trong lòng cô càng không ngừng cảnh báo mình, mặc kệ chuyện của hắn.

Nhưng mà, vừa mới cô bước ra đến cửa lớn nhà vệ sinh nữ, ngay sau đó, lại lại bị người đàn ông nắm chặt cánh tay.

"A!" Cô hét lên một tiếng, lúc nhìn rõ người kia là Chiêm Mỗ Tư, vẻ mặt của cô càng trở nên khó coi hơn.

Cái người đàn ông này, không phải là cố ý trả thù cô chứ?

Người đàn ông nguy hiểm tới gần, vây cô giữa cánh tay mình và vách tường, khóe miệng hơi hơi gợi lên, toàn thân tản mát ra hơi thở yêu mị.

"Có biết quấy rầy chuyện tốt của người khác, là chuyện không có đạo đức hay không?"

Chiêm Mỗ Tư nheo hai mắt lại, tóc mái hơi xoăn, ngũ quan mê người đúng là còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết hoảng sợ, có cảm giác bối rối khi bị vạch trần suy nghĩ, nhìn trong ánh mắt hắn rõ ràng là đang trêu đùa, thậm chí là quyến rũ!

Cô liền cảm thấy lửa giận không nói nên lời, thế nào mới vừa cùng cô gái kia làm xong, còn muốn tới trêu chọc cô sao?

"Tiên sinh, mời anh buông! Chúng ta đơn thuần không quen, tôi không chấp nhận anh dùng quyền lợi như vậy đối với một cô gái gặp mặt lần đầu!"

Chiêm Mỗ Tư chớp chớp đôi mắt vô cùng mị hoặc , một bàn tay nắm chặt eo nhỏ nhắn của cô, một bàn tay chống đỡ vách tường sau lưng cô, giống như thợ săn một loại nhìn con mồi trong lòng.

"Gặp mặt lần đầu? Sao tôi lại cảm thấy có ấn tượng rất sâu sắc với tiểu thư?"

Lạc Tích Tuyết mở to hai mắt nhìn, trái tim nhảy tới cổ họng: "Anh nói cái gì? Không cần lớn tiếng như vậy!"

Mặt cô đỏ bừng, đây chính là nhà vệ sinh nữ, tuy là sáng sớm, nhưng cũng sẽ có người vào, đợi lát nữa nếu một người xa lạ đi vào, thấy tư thế bọn hắn mờ ám như vậy, sẽ làm cho nghĩ rằng cô gái là cô cùng với người đàn ông làm chuyện vô liêm sĩ trong nhà vệ sinh!

Chiêm Mỗ Tư không thèm để ý nhướng mày, nhìn bộ dáng tức giận của cô, hắn càng có ý nghĩ trêu đùa cô.

"Em quấy nhiễu phá hỏng chuyện tốt của tôi, thì phải chịu trách nhiệm tới cùng! Tôi hiểu được, cảnh tượng vừa rồi có phải làm cho em gấp gáp rồi hay không? Em cố ý muốn quấy rầy chúng tôi đúng hay không? Có phải em đã sớm nhìn trúng tôi rồi hay không?"

Mặt Lạc Tích Tuyết đỏ lên, vội vàng phản bác: "Anh đừng nói bậy, tôi không có!"

"Không có sao?" Chiêm Mỗ Tư nhếch môi cười cười, kề môi lại sát bên tai cô, hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai mẫn cảm của cô.

Có một hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên người cô, trong lòng Lạc Tích Tuyết sợ không thôi, giống như đã bị mê hoặc.

Dường như Chiêm Mỗ Tư nhìn ra cảm xúc của cô, càng lúc càng tà tứ cắn vành tai của cô, mở miệng hạ giọng : "Tôi biết, em xấu hổ! Nhưng mà không có vấn đề gì, chúng ta có thể đi khách sạn mướn phòng, tôi bảo đảm như vậy thì hai người chúng ta sẽ không bị cảm!"

Hắn cười nhạo cô.

Lạc Tích Tuyết không cần nghĩ ngợi liền dơ tay lên, đánh một cái tát vang dội vào trên mặt người đàn ông không biết xấu hổ này.

Khuôn mặt cô cùng tuấn tú của người đàn ông, lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ tươi.

Tức giận nảy lên trong đấy mắt Chiêm Mỗ Tư, hắn giơ tay lên, hung hăng bóp chặt cằm Lạc Tích Tuyết, hung tợn mở miệng:

"Chưa từng có ai dám ra tay với tôi, cô gái, em —— rất càn rỡ! ! Một khi đã như vậy, em nhất định phải trả giá thật lớn cho hành vi của mình!"

Dứt lời, hắn lôi kéo thân thể nhẹ nhàng của Lạc Tích Tuyết, ôm cô vào phòng vệ sinh kế bên, dán chặt ở trên vách tường.

Thân thể hai người không hề có khoảng cách dán chặt vào nhau, da thịt cọ xát, có một loại điện nóng truyền vào thân thể hai người.

Loại cảm giác tuyệt vời khiến cho người ta khó có thể kiềm chế này, làm cho toàn thân Chiêm Mỗ Tư chấn động, loại mùi vị động lòng này, hắn đã từng tại vô số lần dây dưa qua lại trong mơ, làm hắn không bao giờ quên.

Hiện tại lai ôm lấy cô một lần nửa, cái loại cảm giác ghi lòng tạc dạ cũng trở lại.

Cô, và bóng dáng chồng chéo trong lòng hắn giống nhau.

Chả trách mỗi một lần hắn nhìn thấy cô, cảm xúc cùng ánh mắt đều không tự chủ được bị cô hấp dẫn, loại cảm giác đến chết không đổi này, chỉ có tại trên người cô mới có.

Mà ở trước mặt cô, đối với hắn mà nói bất cứ người phụ nữ nào cũng trở nên tẻ nhạt vô vị.

"Là em, chính là em, tôi luôn luôn tìm em!" Hơi thở hắn nóng bỏng, ánh mắt trở nên mơ màng, hơi nóng của hắn liên tục phun vào trong cổ Lạc Tích Tuyết.

Giờ phút này, trong đôi mắt vốn lạnh lùng sắc bén của Chiêm Mỗ Tư , đã tràn ngập thâm tình nồng đậm.

Lạc Tích Tuyết gần như ngạc nhiên, ánh mắt giống như Lạc Thiên Uy lúc trước.

Nhưng chống lại ánh mắt của hắn, lòng của cô lại thất vọng.

Đôi mắt màu xanh thẳm, hắn ta không có khả năng là hắn!

"Tiên sinh, thực xin lỗi, tôi không biết anh đang nói cái gì? Mời anh buông, bên ngoài còn có bạn đợi tôi, tôi đi trước !"

Lạc Tích Tuyết vùng vẫy phải rời khỏi, nhưng Chiêm Mỗ Tư lại hung hăng nắm chặt eo nhỏ nhắn của cô, không cho cô rời khỏi nửa bước.

"Quyến rũ tôi, rồi muốn rời khỏi sao? Không dễ dàng như vậy!"

Hắn gắt gao vây quanh thân thể của cô, hơi thở đàn ông mạnh mẽ vây quanh người cô, đột nhiên khiến cho Lạc Tích Tuyết ngẩn ra.

Vẻ mặt bướng bỉnh này của hắn, cực kỳ giống hắn, giống như chỉ cần là chuyện hắn muốn làm, toàn bộ chướng ngại hắn đều không để vào mắt.

Dù cô là chị của hắn, hắn muốn cô, liền nhất định phải đạt được cô!

Khuôn mặt này của hắn, thật sự làm cho cô có nhiều cảm xúc đan xen.

Trong lúc này, Lạc Tích Tuyết đã bị mê hoặc, giọng nói không nhịn được mà trở nên dịu dàng, nhẹ giọng hỏi: "Cuối cùng anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn em! !"

Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm mắt của cô, gằn từng chữ rõ ràng, toàn thân tản ra kiêu ngạo bắt buộc.

Người phụ nữ xinh đẹp không gì sánh được này, khiến cho hắn nhớ thương, hắn tuyết đối không thể buông tha ci6nhất định phải để cho cô thuộc về hắn, luôn đứng ở bên cạnh hắn.

"Anh điên rồi sao? Tôi có vị hôn phu, không phải lần trước anh cũng nhìn thấy anh ấy rồi sao? Hiện giờ anh ấy ở bên ngoài!"

Bỗng nhiên Lạc Tích Tuyết nhắc nhở hắn, người đàn ông chết tiệt này lại ôm cô thật chặt, cô gần như không thở nổi, cô ở trong lòng hắn vùng vẫy, nhưng càng là vùng vẫy, hắn lại càng ôm chặt.

"Tôi mặc kệ, em nhất định phải chia tay với anh ta, ở một chỗ với tôi!" Người đàn ông kề sát cánh môi của cô, cưỡng ép lại bá đạo nói.

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết xoắn xuýt, bị vướng mắc phải một người đàn ông ngang ngược như vậy, cô phải làm để thoát khỏi hắn?

"Tôi với anh chỉ là tình cờ gặp nhau, anh cần gì phải khổ sở bức bách chứ?" Cô thử giảng đạo lý với hắn.

Lại không biết người đàn ông này ngạo mạn, căn bản không hề có đạo lý.

"Tôi chính là nhìn trúng em, tôi muốn em, mặc kệ em có đồng ý hay không!"

Chiêm Mỗ Tư cường bạo xoay mặt cô qua, nhắm ngay môi đỏ mọng của cô, mạnh mẽ hôn xuống.

Lạc Tích Tuyết liền cảm thấy đầu óc choáng váng, bị người đàn ông bá đạo mạnh mẽ ôm vào trong ngực, nụ hôn của hắn mãnh liệt lại nóng bỏng, hôn đến gần như cô hít thở không thông.

Lạc Tích Tuyết liều mạng kháng cự, bất đắc dĩ lại không làm lại sức lực đàn ông, cuối cùng tiếng kêu sợ hãi biến thành tiếng thì thầm mờ ám, mỗi một tiếng giống như nốt nhạc mê người, từ gian phòng rửa tay phát ra, mà ý thức của cô cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Hoảng hốt, cô giống như cảm thấy, nụ hôn của người đàn ông này không phải của người khác, mà chính là người cô ngày nhớ đêm mong Lạc Thiên Uy.

Sức chống đỡ trên cánh tay càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng không kháng cự tiếp, ngược lại chậm rãi đặt lên cổ của hắn.

Không cách nào phản bội cảm giác thân thể, cô biết mình vẫnkhát vọng Lạc Thiên Uy, cho dù là quá khứ hay hiện tại, nụ hôn nóng bỏng của hắn, toàn bộ đều làm cô không cách nào từ chối hắn.

Lạc Tích Tuyết yên lặng tiếp nhận nụ hôn của hắn, thậm chí còn đang đáp lại tiếng thở dốc của hắn, trong tiềm thức, nàng hình như cô đã hình thành thói quen bị hắn yêu thô bạo , yêu thương, giữ lấy , đoạt lấy , dùng cách thức bão tố kịch liệt như vậy yêu cô, kích thích khát vọng tình yêu như vậy.

Cô không thoát khỏi , cho dù đây là một ác mộng, cô cũng không cách nào cho rằng toàn bộ đều là gió thổi mây bây toàn bộ đều không xảy ra.

"Bảo bối, anh muốn em!" Nụ hôn của Chiêm Mỗ Tư nồng nhiệt tràn đầy trời đất, hắn thở gấp hổn hển.

Chưa từng có người phụ nữ nào, có thể cho hắn cảm giác như vậy, hắn đã không chế nổi thậm chí là hoàn toàn không khống chế được nửa.

Hắn vội vàng đưa tay xé áo khoác ngăn trở dáng người hoàn mỹ của cô, áo khoác bị ném lên trên mặt đất, lộ ra đồ lót viền tơ màu đen.

Bàn tay lớn nóng bỏng của hắn cũng đi thẳng tới mông của cô, kéo làn váy của cô lên, bắt nó ấn về phía dục vọng cao thẳng của hắn, một cánh tay kia nhưng lại chụp vào nơi cao ngất của cô, đói khát vuốt ve ,môi mỏng quến rũ từ từ rời khỏi đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, hôn dọc theo đường cong hoàn mỹ trắng nõn của cô.

"A ừm không cần!" Khuôn mặt Lạc Tích Tuyết đỏ bừng, dường như là biết được hắn muốn làm gì, cô vội vàng lên giọng hô to.

166. Chương 166: Tôi Biết Rõ, Em Là Tuyết Nhi Của Tôi

Edit: Fannie93

Lạc Tích Tuyết còn chưa kịp kêu lên, Chiêm Mỗ Tư đã cúi đầu, hắn điên cuồng mút môi phấn hồng của cô, tinh tế lại kịch liệt gặm cắn, ngăn lại miệng của cô.

Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng trách cứ, đầu lưỡi hắn linh hoạt, nhân cơ hội chui vào trong miệng của cô, đuổi theo cái lưỡi thơm của cô, cùng với hắn dây dưa không nghỉ, tận tình thưởng thức hương thơm trong môi cô, cảm giác thân thuộc mà tuyệt vời, khiến hắn say mê thật sâu.

"Bảo bối, mùi vị của em thật mê người". Chiêm Mỗ Tư kích thích nụ hôn nóng bỏng với Lạc Tích Tuyết, một mặt như mất đi lý trí, lặp lại thì thầm.

Lạc Tích Tuyết phân tâm nhìn sợ hãi, sợ hắn làm ra chuyện gì, vội vàng tránh ra khỏi hắn, thử trấn an nói: "Tôi còn có chuyện, đi trước".

"Đã khơi mào như vậy, đã muốn đi rồi sao?". Chiêm Mỗ Tư đột nhiên đưa tay níu lại cánh tay nhỏ bé của cô, dùng sức kéo vào, đem cả người cô kéo trong ngực cứng rắn.

Lạc Tích Tuyết trong mắt thoáng qua nét kinh hoàng, lời nói vội vàng không có mạch lạc: "Tiên sinh, tôi không biết anh…anh nhận lầm rồi, mong anh buông tôi ra".

“Tôi biết rõ là em, em là bảo bối của tôi, là Tuyết Nhi của tôi”. Chiêm Mỗ Tư ôm chặt Lạc Tích Tuyết, bàn tay sờ soạng toàn thân cao thấp của cô, sau đó nâng mặt cô lên, nghiêm túc nhìn vào mặt cô.

“Anh nói cái gì?”. Lạc Tích Tuyết giật mình, cơ hồ khó tin, hắn làm sao biết tên tiếng trung của cô?

“Tôi yêu em”. Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm mắt của Lạc Tích Tuyết, hết sức nghiêm túc lại thâm tình mà nói.

“Cái gì?”. Lạc Tích Tuyết nhíu mày, trong lúc nhất thời, có chút khó có thể tiếp nhận, cô bây giờ không nghĩ tới, người đàn ông sẽ thổ lộ với cô vào thời điểm này, đây là ý gì của hắn ta? Hắn ta thật nhận ra cô sao?

Cả người Lạc Tích Tuyết rơi vào trạng thái mê mang, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại tất cả đã xảy ra sau khi gặp người đàn ông này, mà Chiêm Mỗ Tư lại lần nữa cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

Lần này hắn hôn càng kịch liệt và tham lam hơn

đã che giấu

Mùi thơm ngọt ngào lại nhẹ nhàng khoan khoái, khiến hắn không thể khống chế, dục vọng không ngừng thiêu đốt.

Đôi tay của hắn bắt đầu sờ khắp thân thể của Lạc Tích Tuyết, trước khẽ vuốt ve má ngọc của cô, chạm tay vào làn da trắng như tuyết, khiến hắn chấn động, đôi tay bất giác dần dần đi xuống, đi qua cổ thẳng tắp trắng nõn tuyệt đẹp của Lạc Tích Tuyết, bờ vai mảnh khảnh của cô, từ cổ áo thấp chữ v của cô thăm dò vào thẳng xuống dưới

đã che giấu

“Umh”. Gò má Lạc Tích Tuyết đỏ bừng, thân thể run động phát run, không thể phủ nhận thân thể của cô bị Chiêm Mỗ Tư kích động nhu vậy, có phản ứng, chỉ là cô cố gắng dùng ý chí kiềm lại.

“Tuyết Nhi, tôi yêu em, rất nhớ em”. Chiêm Mỗ Tư như mộng như thực nỉ non, # đã che giấu #

“A không muốn không thể vậy!”. Lạc Tích Tuyết không chịu nổi liền hét lên, đầu lưỡi bị trêu ghẹo, bị lực hút thế kia, có cảm giác như vậy, như có dòng điện lướt qua trái tim cô vậy, toàn thân cô đều ở trong trạng thái kích động.

“Muốn, cho tôi, không cần cự tuyệt, ngoan!”. Chiêm Mỗ Tư hưng phấn dụ dỗ nói, thở hổn hển nặng nề, căn bản không dừng lại được.

đã che giấu

“Ừ,a, không cần mau dừng tay!”. Cảm giác thân thể nóng ran đang dần dần bay lên, Lạc Tích Tuyết cắn chặt môi dưới, cố nén dục vọng bắt đầu phát trong người, nỗ lực hô to, nhưng không có dũng khí đẩy người đàn ông trên người, cô đã bị kỹ thuật hôn cao siêu của hắn làm cho ý thức hỗn loạn.

“Anh rốt cuộc là ai?”. Trong sương mù, cô mơ hồ theo dõi mặt hắn, gương mặt đó và gương mặt trong trí nhớ của cô thật là trùng hợp.

“Tôi là người đàn ông có thể mang đến niềm vui cho em”. Chiêm Mỗ Tư thở hổn hển, trong mắt đã là một mảnh lửa nóng.

đã che giấu

Lúc này Lạc Tích Tuyết đang rất mâu thuẫn, giùng giằng, mặc dù trong lý trí cô không thể cùng người đàn ông này có bất kì liên quan nào, nhưng thân thể bị hắn trêu chọc như bị bùng lên ngọn lửa trước nay chưa từng có, toàn thân cũng nóng ran khó chịu, tựa như đang mãnh liệt yêu cần cái gì, cô càng nóng lóng muốn thoát ra, thì càng kích thích mạnh mẽ và khát vọng thì càng mãnh liệt hơn.

Hắn là người xa lạ ạ, chỉ gặp cô qua một hai lần mà thôi, cô cư nhiên ở trong phòng rửa tay cùng hắn như vậy với nụ hôn nóng bỏng, cô bây giờ đang làm gì vậy? Với người phụ nữ kia thì có gì khác nhau chứ?

Lạc Tích Tuyết trong lòng tràn đầy xấu hổ cùng tự trách, nhưng hoàn toàn không đẩy người đàn ông mạnh mẽ này, hắn lần lượt mê hoặc cô, khiến cô căn bản không có chỗ để trốn, không đường nào để lui.

Cô bây giờ hi vọng bên ngoài có người nào đi vào, chặt đứt quan hệ dây dưa nguy hiểm của cô cùng với Chiêm Mỗ Tư, cô biết mình bây giờ không cách nào không chế được bản thân, nếu như có người thứ ba đi vào, bọn họ nhất định có thể giữ vững tỉnh táo, cô ngóng nhìn nhân viên phục vụ hoặc người khác có thể đi vào cái toilet này.

"Bảo bối, chăm chú chút! Hiện tại chỉ cho phép em nghĩ tới một mình tôi". Chiêm Mỗ Tư tựa như cảm thấy Lạc Tích Tuyết thất thần, khó chịu nhắc nhở cô, hành động cũng càng trở nên điên cuồng hơn.

đã che giấu

"Anh, anh là ai?". Lạc Tích Tuyết thở hổn hển, gương mặt đỏ lên, lại có cảm giác, nhìn chằm chằm vào hắn.

Nụ hôn của hắn quá mức quen thuộc với cô, hắn làm chuyện như vậy vào thời điểm này, thủ pháp dùng để trêu chọc cô cũng quá quen thuộc, bọn họ trước kia không biết đã bao nhiêu lần, nếu như một người cố ý thay đổi hành vi thông thường, nhưng cảm giác kích thích này, tất cả cũng xuất phát từ bản năng, hắn thì sao phải che giấu như vậy đây?

"Thế nào, bảo bối rất muốn biết rõ tên của tôi sao?". Chiêm Mỗ Tư một mặt vuốt ve da thịt của cô, môi mỏng lại gần bên tai cô, căn lên vành tai cô, "Tôi tên là James(Chiêm Mỗ Tư), tên tiếng trung--- Lạc Thiên Uy!"

167. Chương 167: Bảo Bối, Có Muốn Tôi Hay Không?

Edit: Fannie93

" Rầm ! ! !"

Cả người Lạc Tích Tuyết như bị sét đánh, hắn dám nói tên tiếng trung của hắn là Lạc Thiên Uy? Hắn chính là Lạc Thiên Uy? Em trai Lạc Thiên Uy của cô sao?

"Anh…anh là". Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn hắn, âm thanh không ngừng run rẩy.

Chỉ là thân thể cô càng run rẩy hơn, Chiêm Mỗ Tư thừa dịp cô sợ hãi, bàn tay tà ác đã đem chân cô tách ra, ngón tay nóng rực thừa dịp dò vào mảnh đất bí ẩn sâu hơn.

"A ----". Lạc Tích Tuyết kêu lên một tiếng, vừa vội vừa xấu hổ, cô vội vàng muốn thoát khỏi cảm giác này.

Trong đầu cô có hàng loạt nghi vấn, nhưng người đàn ông này chuyên tâm chỉ muốn cùng cô làm, hoàn toàn không cho cô có cơ hội mở miệng.

"Không thể, không thể ở chỗ này". Lạc Tích Tuyết vội vàng cự tuyệt, lý trí hai chân khép lại tay phải của anh.

đã che giấu

Lạc Tích Tuyết xinh đẹp, 2 má đào lập tức đỏ bừng như lửa, cả người vô cùng xấu hổ liền xụi lơ, cô rõ ràng là nói một đằng làm một nẻo mà.

Nhìn gương mặt đỏ bừng cùng bộ dạng lúng túng không biết làm sao của Tích Tuyết, Chiêm Mỗ Tư càng cảm giác vui vẻ.

"Bảo bối, thật ra thì em cũng rất muốn tôi đúng không?". Chiêm Mỗ Tư mập mờ cười nhẹ, âm thanh khàn khàn, mang theo cảm giác mê hoặc lòng người.

đã che giấu

"A ừ không… không nên tiếp tục". Lạc Tích Tuyết không có nhiều sức lực liền thở hổn hển, gương mặt sớm từ lâu hồng hào bây giờ thành một mảnh nắng chiều, trong miệng phun ra hơi thở nóng rực, xen lẫn sâu sắc.

Không biết sao, lúc nghe thấy hắn nói tên tiếng trung là Lạc Thiên Uy, một khắc kia cô đã như bị đầu độc, cho nền tất cả đề phòng cùng kháng cự đều thất bại, cô chỉ cảm thấy cơ thể ngày càng nóng, cơ hồ không thể khống chế, muốn cởi tất cả quần áo phối hợp với hắn.

Cô cũng đã khát vọng hắn quá lâu, ba năm qua cô một mực chờ đợi hắn, mặc dù biết hắn đã không còn trên đời này, nhưng trong tiềm thức cô vẫn nhớ hắn thật sâu.

Đối mặt hắn, cô căn bản không có cách nào không chế, càng không cách nào cự tuyệt.

Chiêm Mỗ Tư thấy thời cơ chín muồi, tay phải một đường tuột xuống vào giữa hai chân cô, một ngón xông thẳng tiến vào, bắt đầu như chơi nhạc công cụ theo quy luật ra vào.

"A không cần". Lạc Tích Tuyết lo lắng kêu, nhưng không có ngăn cản được động tác của Chiêm Mỗ Tư, cô chỉ cảm giác mình đã trầm luân vào đó, cảm giác rung động không thể tả được, đi thẳng vào trái tim, lan khắp toàn thân.

Chiêm Mỗ Tư cười, hắn biết Lạc Tích Tuyết rất hưởng thụ với động tác như thế, không khỏi tăng tốc độ, gia tăng trêu đùa, Lạc Tích Tuyết lúc bắt đầu chống đối đến dần dần thích ứng, cảm giác mất phương hướng, thâm chí còn chủ động đáp lại động tác của hắn.

"Ừ". Lạc Tích Tuyết tuyệt đẹp lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh tươi kiều diễm, hơi thở bắt đầu nức nở dần dần uyển chuyển khẽ xầm xì, thân thể xinh đẹp lung linh mềm mại theo từng đợt sung sướng mà không ngừng run rẩy.

"Bảo bối, có muốn tôi hay không?". Trong mắt Chiêm Mỗ Tư bây giờ đã là một mảnh lửa nóng, hắn không kịp chờ đợi xé rách sạch y phục của cô, muốn mau sớm hòa làm một thể với cô.

"Không...không được ở chỗ này, xin anh!". Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới thật chặt, một chút ý chí mâu thuẫn chống lại cảm giác thân thể nóng ran.

Coi như cô cũng rất khát vọng hắn, nhưng đạt được trong trường hợp này, nếu ở nơi này cùng hắn như vậy, cô sẽ vô cùng xấu hổ.

Chiêm Mỗ Tư nhìn cô rõ ràng rất khát vọng, lại bộ dạng khổ sở chống đỡ, hắn biết cô rất thận trọng, không phải người phụ nữ tùy tiện, nhưng hắn cũng không thể cầm cự được nữa. Cô ấy mê người như vậy, khiến hắn kháng cự thế nào được.

Toàn thân hắn cũng sôi trào lên, mặc dù như vậy, hắn lại không muốn ép buộc cô.

Hắn chỉ thở hổn hển, liều mạng kiềm chế, mỗi khối cơ bắp trên người đều run rẩy, mồ hôi hạt lớn chảy xuống, cùng cô đổ mồ hôi hòa làm một thể.

Lạc Tích Tuyết cố gắng bình phục lại nhịp tim của mình, tình cảm cùng lý trí đấu tranh lẫn nhau, lúc này cô không biết phải đẩy hắn ra như thế nào, nhưng cũng khó để tiếp nhận cùng hắn làm chuyện như vậy ở chỗ này, trên mặt nháy mắt có vẻ mặt kinh hoàng bất lực.

Đang lúc này, một giọng nói lo âu từ ngoài cửa nhẹ nhàng truyền vào:

"Tích Tuyết, em ở bên trong sao? Tại sao lại lâu như thế?"

Mặt Lạc Tích Tuyết liền biến sắc, đây là âm thanh của Lãnh Khinh Cuồng, nhất định là cô ra ngoài quá lâu, anh đi tìm đến cô.

Làm thế nào giờ? Bây giờ toàn thân cô trần truồng núp ở trong lòng người đàn ông này, tạm thời cô phải như thế nào để ra ngoài gặp anh ấy đây?

Cảm nhận được cô khẩn trương, Chiêm Mỗ Tư khẩn trương, ánh mắt phức tạp: "Anh ta là vị hôn phu của em?"

"Ừ". Lạc Tích Tuyết khẩn trương gật đầu, không biết làm sao.

"Không bằng chúng ta biểu diễn một đoạn cho anh ta xem một chút?". Chiêm Mỗ Tư trong mắt có một tia sáng không thể đoán được, thấy Lạc Tích Tuyết khẩn trương như vậy, khiến lòng hắn không cực kỳ thoải mái.

Vốn còn muốn thả cô, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn hung hăng trừng phạt cô.

"Cái gì? Umh". Lạc Tích Tuyết không còn kịp kinh ngạc, đầu lưỡi của Chiêm Mỗ Tư đã chảy vào trong miệng của cô, hai lưỡi dây dưa, nhiệt tình mà kịch liệt chuyển động.

"Đừng!". tâm của Lạc Tích Tuyết cũng nhảy tới cổ họng, Lãnh Khinh Cuồng vẫn còn ở ngoài cửa, ngộ nhỡ anh đẩy cửa vào tìm cô, phát hiện cô len lén ở trong phòng vệ sinh cùng người đàn ông xa lạ làm chuyện như vậy, về sau cô còn muốn đối mặt anh thế nào đây.

"Không cần sao? Nhưng thân thể của em lại khát vọng tôi mãnh liệt đấy". Hô hấp nóng rực của Chiêm Mỗ Tư ở bên tai cô, trong mắt bị dục vọng đốt cháy.

đã che giấu

"Ừ a". Lạc Tích Tuyết bị kích thích như vậy, thân thể liền run rẩy, cảm giác tê dại khó hình dung phân tán ra toàn thân, trong môi đỏ không nhịn được tràn ra những tiếng rên.

Nhưng cô lại không dám gọi quá lớn tiếng, Lãnh Khinh Cuồng vẫn còn ở bên ngoài, cô không thể phát ra âm thanh để anh nghe, nhưng người đàn ông tà ác này lại nhìn thấu tâm tư của cô, # đã che giấu #

"Có vị hôn phu ở bên ngoài, em càng nhạy cảm hơn thì phải?". Chiêm Mỗ Tư cười tà nịnh, khó nhìn gầm nhẹ một tiếng, hắn xoay người đem Lạc Tích Tuyết chống đỡ áp trên tường, "Nên chủ động lấy lòng tôi, nếu không tôi nhất định sẽ làm anh ta biết em bây giờ đang làm gì đấy?"

"Anh không cần, a". Lạc Tích Tuyết không còn kịp đẩy anh ra nữa, cảm giác tê liệt lan khắp toàn thân, Chiêm Mỗ Tư đem chay cô quấn lên bên eo của anh, sau đó xông vào, anh đã hoàn toàn đoạt lấy cô.

168. Chương 168: Cô Làm Cho Hắn Khó Mà Kiềm Chế

Editor: lovelygirl262

Thân thể Lạc Tích Tuyết gần như trong nháy mắt liền mềm nhũn, không gian nơi này cực kỳ nhỏ hẹp,# đã che giấu #

Cô cau mày, cắn môi, tiếp nhận hắn tiến vào.

Toàn thân cao thấp chỉ có hai tay là còn chút sức lực, đành phải sít sao leo lên thân thể của người đàn ông, cô ôm cổ hắn, ở sau gáy hắn thở hổn hển, ngực xinh xắn mềm mại trên dưới nhấp nhô không ngừng ma sát da thịt người đàn ông.

Lúc này muốn hắn đi ra đã không thể nào, nhưng tình huống bọn họ hiện tại như thế này, làm cho cô không nhịn được vừa căng thẳn lại sợ hãi, thân thể cũng càng co rút chặt chẽ hơn.

Chiêm Mỗ Tư thở ra dồn dập, trên trán đầy mồ hồi, cô nóng rực, sít chặt, tuyệt vời như vậy dung nạp hắn, cơ hồ lúc hắn tiền vào cơ thể cô trong nháy mắt liền không nhịn được muốn phát tiết.

"Bảo bối, em chặt như vậy, muốn lấy mạng anh sao?" Hắn lè lưỡi liếm tai cô, giọng khàn khàn có chút vặn vẹo.

Khuôn mặt Lạc Tích Tuyết đỏ bừng, cô mang đầu vùi vào trong ngực hắn, cắn răng, khó khăn rồi lại vui vẻ hưởng thụ.

Chiêm Mỗ Tư cười khẽ một tiếng, hắn nắm eo của cô, bắt đầu điên cuồng va chạm.

Đã lâu không có tiếp nhận thân thể của đàn ông, giờ khắc này hoàn toàn bị lấp đầy, cô bắt đầu không chịu nổi thở gấp, tuyệt vời giống như nốt nhạc thiên đường cảm động, càng kích thích lửa nóng của người đàn ông.

đã che giấu

Lạc Tích Tuyết thở gấp, cùng hắn cùng nhau lên cao trào.

Kích tình qua đi, hai người đã sớm đổ mồ hôi đầm đìa, cả người Lạc Tích Tuyết càng thêm mệt mỏi bủn rủn.

”Anh mau ra đi!” Mặt cô đỏ bừng.

Bàn tay Chiêm Mỗ Tư vuốt ve lưng trơn bóng của cô, trong mắt đầy dục vọng: ”Ôi trời, bảo bối, em thật là đẹp, anh còn muốn cùng em làm một lần.”

”Lần sau đi.” Lạc Tích Tuyết nói ra những lời này liền hối hận, hận không thể mang lưỡi mình cắt đi.

Nhưng khéo miệng Chiêm Mỗ Tư cười sâu hơn.

”Anh sẽ còn tìm đến em.” Chiêm Mỗ Tư cuối đầu, ở trên môi cô in một nụ hôn.

Lạc Tích Tuyết không để ý đến hắn, thẳng đến mặt đất nhặt quần áo lên, nhưng mà đồ lót của cô đã bị hắn xé rách, cô chỉ có thể mặc váy bên ngoài vào, nhưng cảnh xuân bên trong nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

Lúc này, một trận ấm áp bọc lại thân thể cô. Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, chỉ thấy Chiêm Mỗ Tư đã mang áo khoác của hắn khoác lên người cô.

”Cái này?” Cô do dự nhìn hắn, nếu như mặc quần áo này của hắn, không nghi ngờ gì chính là nói cho người khác biết, bọn họ vừa mới xảy ra chuyện gì.

Chiêm Mỗ Tư hôn lên trán cô một cái: ”Ngoan ngoãn mặc vào, nếu không sẽ cảm lạnh.”

Lạc Tích Tuyết nghe hắn nói cũng có để ý, không cự tuyệt nữa, nhưng mà cô vừa mặc quần áo tử tế cất bước định rời khỏi, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, thân thể thiếu chút nữa té nhào, cũng may có Chiêm Mỗ Tư ở phía sau kịp thời ôm lấy cô.

”Cùng anh làm xong, còn muốn xuống đi bộ, chẳng lẽ anh cố gắn còn chưa đủ?” Môi hắn cười giễu cợt một tiếng, hai tay ôm lấy cô, sãi bước đi ra ngoài.

Lúc này, đã là buổi trưa, bọn họ ở trong đó suốt một buổi sáng.

Lạc Tích Tuyết có chút kỳ quái, thế nào lại không có người đi vào làm phiền bọn họ, thực ra cô không biết, Lạc Thiên Uy đã sớm cho người sắp xếp xong xuôi, dĩ nhiên không ai dám đi vào.

Trừ Lãnh Khinh Cuồng gõ cửa, thấy không ai đáp lại, hắn cũng nhanh chóng đi ra ngoài, đến những chỗ khác tìm Lạc Tích Tuyết.

”Cùng anh trở về được không?” Chiêm Mỗ Tư ôm cô, đột nhiên muốn luôn luôn ôm cô như vậy, vĩnh viễn không buông tay.

”Không muốn, tôi muốn về nhà.” Lạc Tích Tuyết vội vàng từ chối.

Chiêm Mỗ Tư hơi nhíu mày, do dự một chút, vẫn là đồng ý: ”Được rồi, anh đưa em trở về, nhưng mà lần sau lúc anh hẹn em, em phải đồng ý ra ngoài gặp anh.”

Lạc Tích Tuyết im lặng liếc mắt, người đàn ông này làm sao lại nhớ kỹ chuyện như vậy?

Bọn họ vừa mới đi đến chỗ khúc cong, liền phát hiện một bóng dáng lo lắng coi giữ quanh quẩn ở cửa cầu thang. Nghe được tiếng động, Lãnh Khinh Cuồng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía này, lúc nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư ôm Lạc Tích Tuyết, con ngươi hắn rõ ràng thoáng qua chút tức giận.

Trên mặt Lạc Tích Tuyết rõ ràng đang lúng túng, cô không nghĩ Lãnh Khinh Cuồng vẫn còn ở đây chờ cô, hiện tại bị hắn trong thấy cô và Chiêm Mỗ Tư ở cùng một chỗ, cô phải làm thế nào đối mặt với hắn?

Nhưng Chiêm Mỗ Tư không có chút do dự nào, nhấc chân đi thẳng đến trước mặt Lãnh Khinh Cuồng, vòng qua hắn, giống như trước mặt hắn căn bản không có người này.

Lãnh Khinh Cuồng nắm chặt hai quả đấm, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: ”Không biết Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, muốn ôm vị hôn thê của tôi đi đâu?”

Chiêm Mỗ Tư dừng lại, mắt nheo lại thoáng qua một chút u ám, Lạc Tích Tuyết cũng cảm giác được hơi thở của hắn, ngẩng đầu lên, cẩn thận xem xét sắc mặt của hắn.

”Anh ta là vị hôn phu của em?” Hắn cúi đầu, hỏi Lạc Tích Tuyết.

Lúc này, ánh mắt Lãnh Khinh Cuồng cũng hướng về phía cô.

Hai ánh mắt sắc bén cùng lúc nhìn cô, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, trong nhất thời khó mà trả lời.

"Tôi mệt, làm phiền anh để tôi xuống!" Cô do dự thật lâu, nói với Chiêm Mỗ Tư.

Chiêm Mỗ Tư nhìn Lãnh Khinh Cuồng một cái, ngay trước mặt hắn hôn Lạc Tích Tuyết một nụ hôn thật dài và nóng bỏng, lúc này mới không quá tình nguyên mang cô đặt xuống.

"Em về trước đi, anh sẽ liên lạc với em." Hắn hướng về phía cô cam đoan.

Lạc Tích Tuyết khẽ gật đầu, hơi vùng ra khỏi hắn, đi về phía Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng rất nhanh tiến lên, ôm thân thể Lạc Tích Tuyết một cách tự nhiên, quay đầu về phía Chiêm Mỗ Tư cau mày nói: "Chuyện của tôi và vị hôn thê, không cần người ngoài chen tay vào!"

Nói xong, hắn đã ôm lấy Lạc Tích Tuyết, rời khỏi phòng ăn.

Sau lưng, Chiêm Mỗ Tư đứng im không hề nhúng nhích, chỉ là nhìn về hướng bọn họ biến mất rất lâu, trong mắt bốc lửa.

Dọc theo đường đi, Lãnh Khinh Cuồng không nói chuyện, cũng không nhìn Lạc Tích Tuyết, nhưng mà sắc mặt u ám nhìn thẳng phía trước, dùng sức ở khớp xương lái xe rất nhanh, từng chỗ đang từ từ trắng bệch.

Lạc Tích Tuyết nhìn bộ dạng này của hắn, trong lòng xẹt qua một chút áy náy, chỉ có thể cúi đầu, gắt gao cắn môi.

Cuối cùng, xe dừng lại ở trước cửa biệt thự, to lớn chấn động, làm cho Lạc Tích Tuyết hoảng sợ.

Cô quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng, phát hiện hắn đã xuống xe, vòng qua mở cửa cho cô, mang cô từ trong xe ôm ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết kêu lên một tiếng, ngạc nhiên nhìn về phía hắn: "Lãnh Khinh Cuồng, anh muốn làm gì?"

Lãnh Khinh Cuồng không trả lời cô, chỉ là sắc mặt cứng nhắc, khí thế hơn người.

Hắn lạnh lùng nhìn Lạc Tích Tuyết, sau đó trực tiếp ôm lấy cô bước vào gian phòng trong biệt thự, mang cô mạnh mẽ ném lên giường, sau đó phủ cả người lên.

169. Chương 169: Em Cùng Hắn Ta Lên Giường?

Editor: Trâm Trần

"Lãnh Khinh Cuồng, anh muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết giờ phút này vô cùng hoảng sợ.

Lãnh Khinh Cuồng hướng về phía cô nhào tới, nâng gương mặt của cô lên, nhìn thấy cánh môi sưng đỏ của cô ánh mắt của anh ngay lập tức trở nên đỏ ngầu vô cùng tức giận.

"Đáng chết, em vậy mà để cho hắn hôn em? Em cùng hắn ta mới gặp mặt lần đầu tiên vậy mà đã có thể dâng hiến cho hắn ta rồi sao?"

Anh không có cách nào tiếp nhận, trong mắt không còn tia bất cần đời quen thuộc mà thay vào đó là sự thất vọng ê chề.

"Lãnh Khinh Cuồng, anh tỉnh táo một chút!"

Lạc Tích Tuyết nhìn thần thái cuồng loạn của anh chỉ sợ anh làm ra chuyện không hay nên cô muốn chạy trốn, lại bị Lãnh Khinh Cuồng từ phía sau nhanh hơn ôm lấy, hung hăng hôn lên môi cô.

Anh hôn cuồng loạn, hơi thở mãnh liệt, khiến Lạc Tích Tuyết cơ hồ thở không thông.

Anh đưa lưỡi liếm qua đôi môi anh đào của cô, lúc nhẹ lúc nặng ma sát môi của cô, hơi thở nóng rực vờn quanh gương mặt cô, ép Lạc Tích Tuyết không thể nào không mở miệng ra, lưỡi của anh nhân cơ hội linh hoạt trượt vào trong, chiếm hết khoảng không ngon ngọt trong khoang miệng của cô.

“Ưm, không cần…. ưm cầu xin anh!” khuôn mặt của Lạc Tích Tuyết thất kinh, đôi mắt sáng ngời chẳng mấy chốc nhuốm màu sợ hãi, tâm loạn như ma.

Nhưng giãy giụa của cô chỉ càng phí công, sức của Lãnh Khinh Cuồng mạnh hơn cô gấp nhiều lần, cô không cách nào phản kháng được.

“Tích Tuyết cho anh…..” hơi thở của anh ngày càng trở nên dồn dập, anh quấn quýt say mê cô, nụ hôn nóng bỏng như mưa rơi trước khuôn ngực của cô, cái trán, gương mặt.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết là cảm xúc khó nói nên lời, nụ hôn này cùng nụ hôn với Lạc Thiên Uy hoàn toàn không giống nhau, nụ hôn của Lãnh Khinh Cuồng làm cho cô cảm thấy chán ghét, cô không có cách nào tự thuyết phục mình, cùng một người đàn ông mình không yêu không thể làm ra loại thân mật như thế này.

“Không cần!” Thân thể của cô cứng ngắc, nước mắt cũng không chút tiếng động rơi xuống.

“Tại sao lại cự tuyệt? Em biết anh vẫn luôn khát vọng, nếu như yêu một người mà thân thể và tình cảm không thống nhất thì sao có thể gọi là yêu đây? Anh sẽ cho em biết rằng, ở phương diện nào anh cũng không thua hắn”.

Ánh mắt của Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên bén nhọn hẳn lên, cường thế tiến tới gần thân thể của cô, Lạc Tích Tuyết cũng cảm giác càng ngày cô càng không thể thở được.

“Thật xin lỗi!” Lạc Tích Tuyết bối rối nhìn anh, cũng là bất đắc dĩ quay đầu đi chỗ khác.

“Anh không muốn em xin lỗi, anh chỉ muốn em nói yêu anh, nói em yêu anh!” Lãnh Khinh Cuồng thở hổn hển, ánh mắt cố chấp.

“Tôi..” Lạc Tích Tuyết cắn môi, trong lòng càng thêm tự trách, cô có thể cảm thấy tình yêu và sự bao dung mà Lãnh Khinh Cuồng dành cho cô nhưng chính vì như vậy nên cô mới không muốn làm anh tổn thương.

Cô không thể lừa gạt lương tâm của chính bản thân, chỉ có thể áy náy cúi đầu:”Thật xin lỗi!”

“Đủ rồi!”

Lãnh Khinh Cuồng cắn chặt hàm răng, cặp mắt đỏ ửng, tâm càng bị đả thương nhiều hơn.

“Tôi thống hận nhất là lời xin lỗi em nói với tôi, tôi không muốn nghe ba chữ này, tôi chỉ muốn biết, vừa rồi hắn ta có làm gì em không?” Anh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào mắt cô, từ chỗ sâu nhất trong đói mắt anh nâng lên ngọn lửa kinh người.

Lạc Tích Tuyết bị khí thể của anh hù dọa, cô tránh né ánh mắt của anh không dám nhìn thẳng vào nó:”Anh muốn nói gì?”

Lãnh Khinh Cuồng hí mắt, nguy hiểm nhìn cô, toàn thân điên cuồng:”Em và hắn ta có lên giường hay không?”

Lạc Tích Tuyết căng thẳng, càng cúi đầu không dám đối diện với anh.

Anh đoán không lầm, cô thật sự cho hắn ta, ở trong không gian chật hẹp đấy, cô cùng với một người đàn ông xa lạ chỉ mới gặp qua có một lần xảy ra cái loại quan hệ thân mật đó.

Thấy cô trầm mặc anh nghĩ là cô chấp nhận, Lãnh Khinh Cuồng càng thêm điên lên.

Anh đối với cô vốn có hảo cảm, nhìn thấy quan hệ của cô cùng Tiếu Vũ Trạch anh vẫn không để ý mà vẫn công khai theo đuổi cô ngần ấy năm.

Hơn nữa trước khi cha nuôi qua đời đã đem cô giao cho anh, trên danh nghĩa cô vốn là vợ chưa cưới của anh, nhưng không vì vậy mà anh giới hạn tự do của cô, anh cho cô tự do để có thể quên người trong lòng sớm muộn cũng sẽ tiếp nhận anh.

Bây giờ nhìn lại, là anh tự giữ mình thanh cao quá sao, cô căn bản không có yêu anh ngược lại anh lại hoàn toàn dành trọn tình yêu của mình cho cô.

Mới vừa ở trong phòng ăn thấy cô mặc quần áo của Lạc Thiên Uy để mặc hắn ta ôm cô ra ngoài đáy lòng của anh như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò qua, vừa đau lại vừa rát.

Trong long của cô thủy chung vẫn không có anh, nếu không cô sẽ không nghĩ đến cảm nhận của anh mà cùng một người đàn ông khác làm loại chuyện đó.

"Nói cho tôi biết em rốt cuộc có cùng hắn ta lên gường hay không?" Lãnh Khinh Cuồng ôm tia hy vọng cuối cùng hỏi tới.

Lạc Tích Tuyết nhăn đầu lông mày, cùng anh làm rõ:"Lãnh Khinh Cuồng, mặc dù trước khi chết ba có đem tôi giao cho anh, nhưng kỳ thật từ đầu đến cuối mối quan hệ của chúng ta không phải là hôn thê và hôn phu chân chính, chuyện riêng tư của tôi không nhất thiết phải nói cho anh biết".

"Em cho là chúng ta không phải là vợ chồng chưa cưới chân chính, cho nên em mới ở sau lưng tôi cùng với hắn ta lên giường?" Lãnh Khinh Cuồng đem vấn đề nói trở lại.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút nhức đầu, tại sao anh luôn miệng nói cô là vợ chưa cưới của anh, luôn nói như thể cô làm chuyện có lỗi với anh vậy.

Nhưng trên thực tế không phải như vậy, những năm qua cô cùng anh chỉ là quan hệ bạn bè bình thường cùng sống chung dưới một mái nhà cô không nghĩ ra lý do tại sao anh lại phải cuống cuồng lên như thế.

"Được rồi, tôi thừa nhận!" Cuối cùng Lạc Tích Tuyết chi có thể thờ dài gật đầu thừa nhận

Cô cho ra nói thẳng ra như vậy thì anh sẽ không quấn ép cô nữa.

Ai ngờ những lời cô vừa mới nói ra xong làm cho không khí trong căn phòng lớn nhất thời chùng xuống.

Tròng mắt đỏ thẫm bi thương của Lãnh Khinh Cuồng nhìn chằm chằm cô, một giây sau, anh cúi đầu hung hăng hôn lên hai cánh môi hồng nhuận của cô.

Lạc Tích Tuyết sợ hãi vội vàng quay đầu đi, nhưng anh nhanh chóng nắm lấy cằm của cô, sau đó hung hăng nâng lên không chút nào thương hương tiếc ngọc.

"Không được" Lạc Tích Tuyết la lên, ra sức đẩy lồng ngực của anh.

Nhưng Lãnh Khinh Cuồng làm như không nghe thấy lời nói của cô, anh nhất thời bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi của cô lên đè ép cô ở trên giường, cường thế bá đạo mà xâm nhập, than thể của hai người gắt gao sát chặt vào nhau.

"Em đã không còn thuần khiết vậy thì hãy dùng thân thể của em bồi thường cho tình cảm mà tôi đã dành cho em bao năm qua đi".

Anh tức giận giày xéo đôi cánh môi của cô, trong mắt mang theo cuồng vọng không cho cự tuyệt, tận tình liếm mút đôi môi của cô, nuốt hết hô hấp của cô, như muốn đem khổ sở trong lòng bộc phát ra ngoài.

Cảm nhân được cô liều mạng giãy giụa, động tác của anh càng thêm điên cuồng, anh ra sức nắm lấy cằm của cô, đầu lưỡi đồng thời chui vào, cùng với chiếc lưỡi mềm mại của cô quấn quýt lấy.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy một hồi khó thở, cô ra sức giãy giụa, lại sớm không có hơi sức.

Vào lúc này cô mới phát hiên ra Lạc Thiên Uy đối với cô có bao nhiêu dịu dàng.

170. Chương 170: Làm Người Đàn Ông Thứ Hai

"Lãnh Khinh Cuồng, anh buông tôi ra đừng làm cho tôi hận anh! Anh nhất định sẽ hối hận!" Lạc Tích Tuyết nhăn mày lại, dùng hết hơi sức toàn thân nói ra câu nói đó, hy vọng có thể gọi lý trí của Lãnh Khinh Cuồng quay về.

Lãnh Khinh Cuồng ngước mắt cười lạnh, hít thở không thông, vô cùng đau đớn "Hối hận? Tôi đã sớm hối hận từ lâu rồi? Hối hận tại sao ba năm qua tôi lại ẩn nhẫn không đụng tới em, em không phải đã nhìn thấy hắn ta rồi sao, hắn chỉ qua là có dáng dấp giống Lạc Thiên Uy một chút mà thôi, em liền giao bản thân cho hắn ta? Nếu như hiện tại tôi không đụng đến em có phải người thứ hai của em cũng không tới lượt tôi?"

Đôi mắt anh sắc bén lợi hại, một tay của anh nắm chặt chiếc cằm trắng nõn của cô tay còn lại thì đặt trên đỉnh đầu của cô, nghiêng người đè lên cô.

“Không cần, Lãnh Khinh Cuồng, anh bình tĩnh một chút mau buông tôi ra” Lạc Tích Tuyết kinh hoảng giùng giằng, nước mắt bất lực xuôi theo khóe mắt chảy ra, cô chưa từng sợ hãi như thế này dù cho năm đó Lạc Thiên Uy có cưỡng bách cô thì cô cũng không có sợ hãi như vậy.

Lãnh Khinh Cuồng sớm đã mất đi lý trí, anh không nghe thấy tiếng gào thét của Lạc Tích Tuyết, chỉ muốn mau chóng có được cô, anh giữ chặt hai đầu gối của cô.

Lạc Tích Tuyết gắt gao cắn răng không để cho anh tách hai chân của mình ra, nhưng cô vốn nhỏ yếu, dù có dùng hết sức cũng không thể nào kháng lại sức mạnh của anh, mồ hôi từng hạt như hạt đậu chảy dài từ trên trán xuống dính vào gương mặt của cô.

Cô không biết phải làm như thế nào mới có thể kêu cứu, dù cô có kêu rát cả cổ họng cũng không có ai tới cứu cô, đây là nhà của Lãnh Khinh Cuồng mà người bên ngoài ai cũng cho rằng cô là vị hôn thê của anh, nếu cô thật sự kêu cứu người bên ngoài sẽ nghĩ là bọn họ đang vui đùa giống như những cặp tình nhân khác, sẽ không vì chuyện này mà chú ý đến.

Cô phải làm sao? Lạc Tích Tuyết muốn cắn đầu lưỡi của mình, trong mắt đong đầy nước, cô thật sự không muốn bị anh cưỡng bách.

Trên người quần áo đã bị xé rách, hai chân của cô dần dần bị anh kéo ra giống như từng thời từng khắc xé nát tôn nghiêm của cô, cô cơ hồ tuyệt vọng hai mắt nhắm chặt lại.

Đang lúc này cô cảm nhận được người đàn ông trên người đang dần dần ngồi dậy, sức nặng trên người cô không thấy đâu nữa, cô nghi ngờ ngẩng đầu lên đã nhìn thấy nắm đấm của Lạc Thiên Uy hung hăng đánh trên mặt của Lãnh Khinh Cuồng.

Máu tươi từ khóe miệng Lãnh Khinh Cuồng chảy ra, không kịp chuẩn bị mà nặng nề té xuống một bên sàn nhà.

Lạc Tích Tuyết giật mình run lên, cuống quýt đem quần áo bao bọc thân thể của mình lại, cuộn trong góc tối nhưng thân thể vẫn cứ run như vậy.

Quay đầu nhìn sang, cô nhìn thấy một thân tà ác của Lạc Thiên Uy, ánh mắt như muốn giết chết người đang nằm dưới đất kia.

Lạc Thiên Uy đi tới bên cạnh cô, thấy trong con ngươi của cô đầy lệ quang, trong mắt của anh thoáng qua tia khát máu.

“Hắn ta có làm gì em không?” Anh lo lắng hỏi.

Lạc Tích Tuyết run rẩy lắc lắc đầu, bản thân còn đang đắm chìm trong một màn nguy hiểm vừa rồi.

Cũng may anh tới kịp thời, nếu không cô cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ vậy nước mắt của cô lại rơi càng ngày càng mạnh, điểu này làm cho Lạc Thiên Uy có chút ứng phó không kịp.

Lạc Thiên Uy mâu thuẫn, do dự trong mắt lóe lên hàn ý khắc nghiệt anh chợt đưa bàn tay hướng về hông của mình, sau đó một vật lạnh lẽo nhưng có sức hủy diệt lớn được anh cầm trong tay.

Súng?!

Anh đem họng súng chỉ về hướng của Lãnh Khinh Cuồng, bóp cò nhắm ngay lồng ngực của Lãnh Khinh Cuồng mà chuẩn bị ra một phát súng.

Lạc Tích Tuyết cực kỳ hoảng sợ, cô kinh ngạc nhìn động tác thuần thục của anh, vội vàng chạy tới bên cạnh anh, mãnh liệt lắc đầu ngăn cản nói:”Anh định làm gì? Anh ấy không có đụng đến tôi!”

Lạc Thiên Uy dừng một chút, nhưng súng trong tay vẫn không có ý định buông xuống, hí mắt ngoan tuyệt nói:”Nhưng hắn ta làm cho em khóc, đều đáng chết như nhau!”

Lãnh Khinh Cuồng cúi thấp đầu, vẫn duy trì tư thế như lúc bị Thiên Uy đánh ngã không có hành động phản kháng.

Một quyền kia làm cho anh thanh tỉnh rất nhiều, mới vừa rồi anh sắp cưỡng bức người con gái mà anh yêu nhất, lúc này đây trong lòng của anh tràn đầy sự tự trách, Thiên Uy dạy dỗ anh là đúng không có gì oán trách cả, làm cho cô khóc là lỗi của anh.

Lạc Thiên Uy chậm rãi bớp cò súng lục nhắm ngay đầu của Lãnh Khinh Cuồng, từng câu từng chữ âm lãnh nói:"Cô ấy là người con gái của tao, nếu mày còn đụng đến cô ấy dù chỉ một sợi tóc thôi tao cũng sẽ lấy mạng của mày".

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết nhất thời trắng bệch như tờ giấy, nhìn động tác trong tay của Lạc Thiên Uy cô không nghi ngờ gì anh nói được sẽ làm được.

Cô nghe anh Vũ Trạch nói qua người này là Chiêm Mỗ Tư – đứng đầu tổ chức mafia lớn nhất quốc tế, giết người đối với anh mà nói thật sự dễ như trở bàn tay.

Nhưng Lãnh Khinh Cuồng nói thế nào đi chăng nữa đối với cô cũng là có ân, hơn nữa anh còn là con nuôi của ba, mặc dù mới vừa rồi anh làm chuyện có lỗi với cô nhưng từ nội tâm mà nói cô không hy vọng anh gặp chuyện không may.

Không biết lấy dũng khí từ đâu mà cô kiên quyết đứng lên bước tới trước mặt của Lạc Thiên Uy, đưa tay cầm cái súng lục lạnh lẽo đó, cô lắc đầu, lo âu nhìn anh.

"Đừng giết anh ấy, cầu xin anh, bỏ qua cho anh ấy lần này đi".

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư thoáng qua tia băng hàn:"Em cầu xin tôi tha cho hắn?"

"Anh ấy không có làm gì tôi nên tội không có đáng chết" Lạc Tích Tuyết phân ân oán rõ rang nói.

Con ngươi của Chiêm Mỗ Tư tĩnh mịch nhìn cô một hồi lâu, qua một lúc sau, anh rốt cuộc mới đem súng trên tay hạ xuống.

Anh quay đầu nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng, giọng nói lạnh lẽo mang theo nghiêm nghị cảnh cáo:"Đừng vọng tưởng đụng vào người con gái của tôi, nếu không tôi thật sự không biết sẽ làm gì anh đâu".

Lạc Tích Tuyết rốt cuộc thở nhẹ ra một hơi, nhưng giây tiếp theo lòng của cô lại khẩn trương trở lại, bởi vì cô thấy người đang nằm dưới đất Lãnh Khinh Cuồng sau khi nghe lời nói của Lạc Thiên Uy thì đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt của anh.

"Vậy sao? Nếu như tao nói không thì sao?" Lãnh Khinh Cuồng ngước mắt nhìn thẳng vào đôi con ngươi của Lạc Thiên Uy, khóe miệng còn mang theo máu tươi, nâng lên nụ cười khiêu khích, giống như căn bản anh muốn tìm tới cái chết.

"Lãnh Khinh Cuồng!" Lạc Tích Tuyết khẩn trương cau mày, không dám tin nhìn về phía anh.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư cũng tà từ cười, nghiễm nhiên không đem lời khiêu khích của Lãnh Khinh Cuồng để ở trong mắt.

"Các ngươi thay tôi dạy dỗ hắn thật tốt!" Anh ôm chầm bả vai của Lạc Tích Tuyết, dẫn cô ra khỏi căn phòng, quay đầu đối với vài tên hộ vệ áo đen nhẹ nhàng ra lệnh.

"Anh muốn làm gì anh ấy?" Lạc Tích Tuyết ngừng bước chân lại, lo lắng nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng.

"Yên tâm đi hắn ta không có việc gì đâu" Chiêm Mỗ Tư ôm cô lên dùng áo ngoài của mình trùm cơ thể của cô lại, trực tiếp bước ra khỏi biệt thự của Lãnh gia, trầm giọng nói:"Hắn ta dám khi dễ em, không dạy dỗ cho hắn một chút hắn sẽ không thể nào nhớ được".

Lạc Tích Tuyết không nói gì thêm nữa, cô biết Chiêm Mỗ Tư không giết Lãnh Khinh Cuồng đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, người đàn ông này hoàn toàn không phải là một người thích thỏa hiệp.

Tối nay có thật nhiều chuyện xảy ra, mặc dù cô biết Lãnh Khinh Cuồng chỉ trong một khắc mất đi lý trí mới đối với cô làm ra những chuyện như vậy nhưng tất cả những chuyện xảy ra không khỏi làm cô khó thở.

Cô cùng anh ta cần có thời gian để tỉnh táo, nên cô lựa chọn lên xe của Chiêm Mỗ Tư, cô tạm thời muốn đi theo anh.

171. Chương 171: Đứa Trẻ Giống Hệt Lạc Thiên Uy

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết vẫn ngồi im lặng trong xe, vẻ mặt cô có chút tái nhợt, làm cho Lạc Thiên Uy không khỏi cảm thấy đau lòng, hắn càng ôm chặt cô hơn.

Đến lúc dừng trước biệt thự, hắn trực tiếp ôm Lạc Tích Tuyết trở về phòng, thấy hai mắt cô khép chặt, hắn cho rằng cô đã ngủ, sau khi đắp kín chăn cho cô, hắn liền xoay người rời khỏi.

Ai ngờ, ở vạt áo truyền đến một sức kéo nho nhỏ, Lạc Thiên Uy kinh ngạc xoay người, thấy Lạc Tích Tuyết chậm rãi nâng mắt lên, ánh trăng trút vào quanh đường nét xinh đẹp của cô , nhưng khuôn mặt lại nhợt nhạt.

"Cám ơn anh." Cô cắn môi, thấp giọng nói cám ơn hắn.

Lạc Thiên Uy ngồi lại bên giường, vén mái tóc mềm mại của Lạc Tích Tuyết sang một bên, thương tiếc nói: "Là tôi không bảo vệ tốt cho em."

Lạc Tích Tuyết rũ mắt xuống, ôm hai đầu gối của mình cuộn thành một vòng nhỏ.

"Em bị thương?" Lạc Thiên Uy liếc thấy miệng vết thương xay sát trên chân cô, con ngươi của hắn lập tức trở nên sâu xa.

"Ừm." Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, trong mắt thoáng hiện chua chát.

Lạc Thiên Uy cúi đầu, ánh mắt ngừng lại ở mấy vết thương trên người Lạc Tích Tuyết, đó là do lúc nãy cô vùng vẫy để lại, da thịt ở đó đã sưng đỏ, thậm chí có mấy chỗ chảy máu, hắn không khỏi nhíu mày đau lòng.

"Tôi bôi thuốc cho em." Hắn dịu dàng ôm lấy thân thể Lạc Tích Tuyết, tìm lọ thuốc mỡ trong hộp y tế, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của cô.

Lúc đầu Lạc Tích Tuyết cảm thấy ở trên đùi truyền đến từng đợt đau rát, bây giờ được bôi thuốc mỡ, mát lạnh rất thoải mái, cô nhắm mắt lại hưởng thụ, không tự giác buông lỏng đề phòng với Lạc Thiên Uy.

"Đêm nay, tôi ở lại với em." Lạc Thiên Uy đóng nắp lọ thuốc mỡ lại, dùng chăn bao bọc Lạc Tích Tuyết lại, cúi người hôn nhẹ rất dịu dàng.

Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lắc lắc đầu, có chút buồn ngủ nói: "Không cần, để cho tôi một mình yên tĩnh một chút đi."

"Ừ, có thể, nhưng mà mấy ngày tới em sẽ ở lại đây." Lạc Thiên Uy ấn lên trán cô một nụ hôn, lúc này mới bước tiếp thon dài hai chân ly khai.

Lạc Tích Tuyết nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, ngây ngốc rất lâu.

Rốt cuộc hắn có phải là Lạc Thiên Uy hay không? Hắn và em trai giống nhau như thế, ngay cả giọng điệu và kiểu cách khi nói chuyện với cô cũng giống , bọn họ có thể là hai người sao?

Nhưng mà vì sao mắt của hắn là màu xanh lam, mắt của em trai rõ ràng là màu đen mới đúng?

Mang theo nghi ngờ, Lạc Tích Tuyết nặng nề đi vào giấc ngủ, trong mơ cô lại mơ thấy hình ảnh cô và Lạc Thiên Cùng cùng ở một chỗ, chỉ là lúc tỉnh lại, bên gối vẫn không có một bóng người như cũ.

Ánh nắng êm dịu ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, Lạc Tích Tuyết ngồi dậy, dẫm xuống tấm thảm mềm mại, cô nhìn quanh căn phòng to như vậy, bỗng nhiên có cảm giác giống như hóa thân vào thế giới cổ tích.

Phòng này rất lớn, có phòng khách, phòng ngủ, phòng sách, phòng tắm, còn có hai cái ban công, rất nhiều trang sức sang trọng , đặc biệt là bức màn viền tơ màu hồng nhạt và màn che giường viền tơ màu trắng, đó là màu Lạc Tích Tuyết thích nhất.

Chính xác mà nói, bày trí của gian phòng này và phòng của cô ở Lạc gia, gần như không khác nhau.

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên trừng to đôi mắt, có thể bày trí căn phòng này giống y hệt phòng ở Lạc gia, Chiêm Mỗ Tư này, rốt cuộc hắn là ai?

Không kịp nghĩ nhiều, cô đã lao ra cửa, ở cửa cầu thang, đúng lúc cô gặp quản gia đã đưa cô vào phòng lần trước.

"Lạc Thiên Uy đâu? Anh ấy ở đâu?" Lạc Tích Tuyết vội vàng hỏi.

Quản gia cung kính cúi đầu xuống: "Tiểu thư muốn tìm ông chủ sao? Ngài đã ra ngoài."

"Khi nào thì anh ấy trở về?" Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết sốt ruột.

"Mỗi lần ông chủ ra ngoài, có khi một hai ngày sẽ trở lại, có khi phải hơn nửa năm." Quản gia khó xử nói.

"A?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, phải hơn nửa năm? Vậy thắc mắc trong lòng cô đến khi nào mới có thể có đáp án?

"Tiểu thư tìm ông chủ có việc gấp sao? Tôi có thể giúp tiểu thư dùng đường dây riêng để liên lạc với ông chủ." Quản gia cung kính lễ độ nói.

Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, nói khẽ: "Tôi tìm anh ấy đúng là có chút chuyện, làm phiền ông giúp tôi chuyển lời với anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy."

Cô vội vã muốn xác định, hắn có phải là Thiên Uy của cô hay không?

"Được, tôi nhất định giúp tiểu thư chuyển lơi." Quản gia thoáng cúi người.

"Còn có một chuyện." Lạc Tích Tuyết hơi hơi nhíu mày, do dự giây lát, hỏi tiếp: "Mắt của ông chủ các người, luôn là màu xanh lam sao?"

"Ách?" Quản gia sửng sốt, giống như thật không ngờ Lạc Tích Tuyết sẽ hỏi chuyện này, ông kinh ngạc một chút, nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, tiểu thư, ông chủ có huyết thống chính gốc Châu Âu, từ nhỏ đến lớn con ngươi của ngài đều là màu xanh lam."

"À." Lạc Tích Tuyết hiểu rõ gật đầu, chỉ là nghi ngờ ở trong mắt càng sâu hơn.

Cả ngày, cô đợi trong biệt thự giống như tòa thành nhỏ này, Quản gia vẫn chưa đưa tới tin tức của Lạc Thiên Uy, nhưng cô vẫn yên lặng chờ đợi.

Đêm dài, toàn bộ đều đã yên tĩnh trở lại.

Trong phòng ngủ Lạc Tích Tuyết lăn lộn khó ngủ, cô than nhẹ một tiếng, bước xuống giường, quyết định ra ngoài dạo một chút.

Dựa vào ánh trăng, cô đi tới một chỗ trong vườn hoa.

Ánh sáng óng ánh của bầu trời đêm, có những chấm nhỏ giống như kim cương khảm vào trên không, chiếu sáng khắp màn đêm.

Bỗng nhiên, bên cạnh suối nước nhân tạo cách đó không xa, có bóng dáng nho nhỏ hấp dẫn ánh mắt Lạc Tích Tuyết.

Chỉ thấy một đứa bé trai đang nghịch nước ở dưới suối nước.

Cậu bé chơi một mình, bóng dáng có có chút cô độc, nhưng chơi đùa cũng rất vui vẻ, chơi đùa không coi ai ra gì.

Gió đêm kéo tới, Lạc Tích Tuyết lo lắng cậu bé nhỏ như vậy, một mình ở trong sân nghịch nước, sẽ cảm lạnh, liền tốt bụng bước đi qua.

"Cậu bé nhỏ, đã trễ thế này, sao em còn một mình chơi ở trong này?" Lạc Tích Tuyết đi đến bên cạnh cậu bé, bày ra khuôn mặt tươi cười, dịu dàng hỏi.

Cậu bé xoay người, từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

Khi cả khuôn của cậu bé hiện ra trước mắt Lạc Tích Tuyết, cả người cô liền ngây dại. . . . . .

Không thể phủ nhận bộ dáng của đứa nhỏ này rất xinh đẹp, lông mi dài dài, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, đôi má hồng hào, mắt to căng tròn, so với ngôi sao trên trời còn sáng hơn, lúc này đang phát ra ánh sáng màu xanh lam, chớp chớp mắt nhìn cô.

Trên người cậu bé mặc bộ âu phục nhỏ rất nổi tiếng, thắt nơ ở cổ áo, vừa nhìn chất liệu vải liền biết là hàng tốt, lại thêm thiết kế nổi bật, tuyệt đối là từ nhà thiết kế nổi tiếng, có thể thấy được thân phận của cậu bé cũng không phải là người bình thường.

Nhưng toàn bộ cũng không quan trọng, điều khiến Lạc Tích Tuyết kinh ngạc chính là, bộ dáng của đứa nhỏ này và Lạc Thiên Uy giống hệt nhau.

Trời ạ, chẳng lẽ cậu bé giống Lạc Thiên Uy này —— là con trai Chiêm Mỗ Tư ?

Cái này ý nghĩ này liền khiến cho trái tim Lạc Tích Tuyết nguội lạnh, thì ra người đàn ông kia đã sớm kết hôn, thậm chí còn có con trai? !

Cô đang buồn bực suy nghĩ, bỗng nhiên cậu bé tiến tới ôm chặt lấy cô, miệng vui sướng la lên: "Mẹ!"

Khoảnh khắc này, cả người Lạc Tích Tuyết gần như là cứng ngắt.

Đứa bé trai này, lại kêu cô là mẹ?

172. Chương 172: Anh Ấy, Đã Kết Hôn Sao?

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết chớp chớp mắt, ngồi xổm người xuống, thân thiết kéo cậu bé ra.

"Cậu bé, sao em lại ở đây một mình, ba mẹ em đâu?" Cô đưa tay xoa xoa khuôn mặt giống Lạc Thiên Uy, trong lòng phức tạp hỏi.

"Mẹ" Cậu bé dán khuôn mặt hồng hào lên trên đùi Lạc Tích Tuyết, hai tay ôm chặt lấy cô, còn đang cố chấp kêu cô là mẹ.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cũng không đành lòng trách mắng cậu bé, đành phải kiên nhẫn nói: "Cậu bé, em nhận lầm người, chị không phải mẹ em."

"Nhưng mẹ rõ ràng là mẹ của con mà? !" Cậu bé ngẩng đầu chớp đôi mắt to đen nhánh, ủy khuất nói to.

Lạc đau tiếc tuyết nghi hoặc rơi vào trầm tư, trong đôi mắt phủ trên một đạo thần sắc lo lắng.

Cậu bé này cực kỳ giống Lạc Thiên Uy, miệng còn không ngừng kêu cô là mẹ, điều này không khỏi làm cho cô nhớ tới đứa con của cô và Lạc Thiên Uy.

Tuy đứa con đã mất, nhưng nếu cô sinh đứa bé, đoán là cũng sẽ bằng tuổi với câu bé này.

"Mẹ" Cậu bé thấy Lạc Tích Tuyết chỉ sững sờ nhìn cậu, cũng không nói chuyện với cậu, cậu bé liền vội vàng nôn nóng, không ngừng lắc lư cánh tay của Lạc Tích Tuyết, giống như đang tìm cách để cho cô chú ý đến.

"Cậu bé, em tên là gì?" Lạc Tích Tuyết không dễ dàng mới hồi phục tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn bé trai trước mặt.

Cậu bé vỗ vỗ gò má trắng mịn, hạ đôi mắt to tròn xuống, chu môi nói: "Hu hu, sao mẹ lại không nhận ra Bùi Địch rồi?"

Lạc Tích Tuyết cười khổ, chỉ có thể nhẹ dỗ dành cậu: "Em tên Bùi Địch? Bộ dáng của chị rất giống mẹ em sao?"

Tiểu Bùi Địch cái hiểu cái không gật đầu, lại lắc đầu: "Mắt của chị màu đen, mắt của mẹ màu xanh lam, không giống!"

Lạc Tích Tuyết liền cảm thấy nặng nề, cậu bé này nói màu mắt của cô và mẹ cậu không giống nhau, chẳng lẽ Lạc Thiên Uy thật sự cưới vợ ngoại quốc?

”Bùi Địch, chị hỏi em một chuyện, em có biết ba của mình tên là gì hay không?” Rốt cục, cô lấy hết dũng khí, hỏi ra nghi ngờ đã giữ lâu trong lòng.

”Ba sao? Ba chính là ba a!” Tiểu Bùi Địch sờ sờ đầu, nhíu mày nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói rõ ràng.

Lạc Tích Tuyết thở dài một hơi thật sâu, chỉ có thể hỏi lại: ”Vậy năm nay Bùi Địch bao nhiêu tuổi rồi ? Tiểu Bùi Địch có biết tuổi của mình hay không?”

Tiểu Bùi Địch xoay xoay tròng mắt nghĩ nghĩ, khoa tay múa chân thành một động tác: ”Ni Mã nói năm nay Bùi Địch 3 tuổi .”

”Ni Mã?” Lạc Tích Tuyết nhíu nhíu mày, nghe qua hình như không giống tên của ba mẹ.

”Ni Mã, mẹ! Mẹ xem, Ni Mã tới đón con rồi !” Tiểu Bùi Địch nở ra nụ cười tươi, vẫy tay với một nữ giúp việc đang đi về phía cậu.

Cậu bé liền sửa sang lại âu phục nho nhỏ trên người, từ trong lòng Lạc Tích Tuyết nhảy ra, chạy tới bên người nữ giúp việc, nhìn ra được, cậu bé nhỏ này rất thân thiết với nữ giúp việc Ni Mã.

”Vị tiểu thư này, thật ngại, đã gây phiền phức cho tiểu thư” Ni Mã nắm tay Bùi Địch, đi tới bên cạnh Lạc Tích Tuyết, vừa định giải thích với cô, nhưng sau khi thấy rõ khuôn mặt của cô, cô ta ngạc nhiên hoảng sợ.

”Làm sao vậy?” Lạc Tích Tuyết nghi ngờ sờ sờ mặt mình, không rõ vì sao nữ giúp việc này lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm mình.

Nữ giúp việc khó lắm mới hồi phục tinh thần, vội vàng giải thích: ”Thật ngại, vị tiểu thư này, bộ dáng của người thật sự quá giống thiếu phu nhân nhà chúng tôi, khó trách đứa nhỏ sẽ nhận lầm, ngay cả tôi cũng hoảng sợ?”

”Tôi và thiếu phu nhân nhà cô rất giống nhau sao?” Lạc Tích Tuyết buồn bực nhíu mày. Cô vốn tưởng rằng Bùi Địch quá nhỏ tuổi, cho nên mới nhận lầm, không nghĩ tới nữ giúp việc này lớn như vậy, cũng nói như vậy.

Cô liền cảm thấy kỳ quái, sao từ khi gặp Chiêm Mỗ Tư jua, giống như là mọi người giống nhau trên thế giới này đều tụ họp đến đây.

Chiêm Mỗ Tư thì cực kỳ giống Lạc Thiên Uy, hắn cưới một người vợ cũng giống cô, đây là trùng hợp ngẫu nhiên sao? Không phải quá kỳ quái sao?

”Đúng vậy, ngoài đôi mắt của tiểu thư và thiếu phu nhân không giống nhau, khuôn mặt và khí chất đều gần như giống như đúc.” Nữ giúp việc nhìn chằm chằm mặt Lạc Tích, cẩn thận đánh giá gật gật đầu.

”Thật như vậy sao?” Lạc Tích Tuyết vuốt ve mặt mình, mặc dù nghe nữ giúp việc nói như vậy, nhưng vẫn khó có thể tin.

”Thiếu gia của cô tên gọi là gì?” Cô đột nhiên rất có hứng thú muốn biết.

”Thiếu gia nhà tôi tên là” Nữ giúp việc giật nhẹ môi, vừa định mở miệng, liền nghe thấy tiếng kêu của quản gia từ sau lưng.

”Ni Mã, đã trễ thế này, sao vẫn chưa đưa tiểu thiếu gia đi nghĩ ngơi?” Quản gia giận tái mặt, hỏi.

Ni Mã vội vàng hoảng sợ giải thích: ”Thực xin lỗi, tôi đưa tiểu gia trở về ngay

Nói xong. cô bế tiểu Bùi Địch lên, gật gật đầu với Lạc Tích Tuyết, vội vã rời đi.

”Cậu bé” Lạc Tích Tuyết dùng ánh mắt nghi ngờ, chuyển qua trên người quản gia, muốn mở miệng hỏi chuyện của cậu bé, quản gia lại ngắt lời cô.

”Tiểu thư, bây giờ không còn sớm, thiếu gia nói ngày mai sẽ tới gặp người, người vẫn nên đi nghĩ sớm một chút.” Nói xong, quản gia cũng không thay đổi vẻ mặt rời đi.

Lạc Tích Tuyết ngạc nhiên giật mình nhìn bóng dáng của ông, cảm thấy quản gia đang cố gắng né tránh cái gì đó, nhưng là cái gì, cô lại không nói ra được.

Xem ra toàn bộ chỉ có đợi đến ngày mai nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư, mới có đáp án.

Đêm đã khuya, Lạc Tích Tuyết nằm một mình ở trên giường, trong lòng đã là trăm ngàn cảm xúc đan xen.

Cậu bé Bùi Địch xuất hiện, phá vỡ hồ nước trong lòng cô, cô rất muốn biết cậu và Lạc Thiên Uy có quan hệ gì?

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng động, Lạc Tích Tuyết vừa quay đầu, đã thấy một bóng người trèo tường vào.

Cô hoảng sợ, bình tĩnh lại mới phát hiện, người tới chính là Tiếu Vũ Trạch!

"Anh Vũ Trạch, sao anh lại tới đây?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người tới, phải biết rằng đây chính là căn cứ của mafia, hắn là một cảnh sát nằm vùng đi vào, sẽ không bị phát hiện chứ?

"Anh hỏi Lãnh Khinh Cuồng mới biết, em bị Chiêm Mỗ Tư đưa đi, Tích Tuyết, em không sao chứ?" Tiếu Vũ Trạch khẩn trương nhìn cô.

"Em không sao, anh Vũ Trạch, anh không cần lo lắng." Lạc Tích Tuyết trấn an lắc đầu.

Tiếu Vũ Trạch an tâm, nắm tay Lạc Tích Tuyết: "Vậy là tốt rồi, Tích Tuyết, bây giờ anh liền đưa em đi!"

"Không được, anh Vũ Trạch, tạm thời em còn chưa thể rời khỏi." Lạc Tích Tuyết tránh ra khỏi tay hắn, từ chối nói.

"Vì sao không thể? Chẳng lẽ em muốn ở đây sao ? Anh đã hỏi thăm, Chiêm Mỗ Tư ở Châu Âu đã từng kết hôn, có một người vợ, không có khả năng là Lạc Thiên Uy , có thể trùng hợp là bộ dáng của bọn họ giống nhau thôi, một mình em ở đây quá nguy hiểm." Tiếu Vũ Trạch nói lời thành khẩn khuyên bảo.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, trong ngực lan tràn đau đớn: "Anh ấy đã kết hôn sao?"

Tiếu Vũ Trạch gật đầu khẳng định: "Đúng vậy, Chiêm Mỗ Tư từ năm năm trước đã cưới vợ, bọn họ còn có đứa con trai tên Bùi Địch, khoảng chừng ba tuổi rồi."

173. Chương 173: Ép Buộc Cô Làm Tình Nhân

edit: Fannie93

Bóng đêm sâu, mặt trăng lơ lửng giữa không trung,đám mây mỏng bị bay với gió, có vẻ hơi chút bất đắc dĩ.

Một bóng dáng to lớn cao ngạo đẩy cửa vào, thân thể cao lớn vẫn còn mặc áo ngủ màu đậm, chỗ cổ áo khẽ hở, bắp thịt cường tráng của anh lộ ra, ngũ quan kiên quyết như được dao rìu ban thưởng, tốn quý lại thêm mấy phần kiêu ngạo.

Hắn đi từng bước tới chiếc giường lớn trong phòng ngủ, tĩnh mịch trong mắt như có thể nhìn thấu tất cả, trong mắt phát ra khí thế bức ép khiến người ta khó có thể hít thở.

Lạc Tích Tuyết ngủ say trên giường, trong mơ nô nghịch ngợm đạp đạp, cái mềm hơi rơi xuống, lộ ra bả vai trắng noãn mượt mà của cô. Lông mi cô lại khẽ giật giật, lười biếng lật người, đồ ngủ màu trắng như ẩn như hiện tròn xoe với hồng mai nhảy vào tầm mắt.

Lạc Thiên Uy nheo mắt lại, trầm tĩnh không có sóng, trong nội tâm lại xẹt qua một ít gợn sóng.

Tuyết Nhi của hắn càng ngày càng mê người rồi, bên cạnh cô luôn có nhiều người đàn ông quanh quẩn như vậy, hắn không cho phép, cô là của hắn, tuyệt không thể cho người đàn ông khác dòm ngó.

"Tuyết Nhi, em là của anh". Lạc Thiên Uy vén chăn lên ngồi xuống, dùng sức đem Lạc Tích Tuyết ôm vào trong ngực, bá đạo tuyên bố.

Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua làn da trơn mịn của cô, hàm răng căn vành tai cô, dần dần trượt xuống, hôn khắp toàn thân cô.

Lạc Tích Tuyết trong mơ, cảm giác như nhiệt độ trong người đang nâng lên, cô khẽ rên một tiếng, con người trong suốt mở ra.

“Là anh?”. Cô vừa mở mắt ra, liền nhìn Lạc Thiên Uy đang cúi người hôn cô.

Lạc Thiên Uy ngừng hôn, chỉ là đưa tay vuốt ve gương mặt của cô: “Nghe bọn họ bảo em tìm tôi?”

“Ừ”. Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, chậm rãi đứng dậy, do dự hỏi: “Anh đã kết hồi rồi?”

Lạc Thiên Uy hơi chấn động, con ngươi lóe ra tia u ám, sắc mặt hết sức phức tạp. “Em biết rồi?”

“Tôi đã gặp qua con của anh rồi”. Lạc Tích Tuyết âm thầm buông mắt xuống, nhìn như lơ đãng nói, nhưng trong lòng cô mới rõ, lúc cô nói ra câu này, trong lòng rất đau.

Đáy mắt Lạc Thiên Uy rõ ràng có ánh sáng trong nháy mắt, nhưng chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt mà thôi, sau một khắc hắn như ông vua cao quý, mắt nhìn xuống cô.

“Em để ý sao?”. Đáy mắt hắn lóe lên, tìm tòi nghiên cứu nhìn về cô, bàn tay ở sau lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, cô ít có thể tiếp nhận quá khứ, cô gắt gao cắn môi dưới, không để ình ở trước mặt anh tóa ra một tia nhu nhược.

“Tôi có cái gì mà phải chú ý”. Cô từ trong cổ họng khó khăn nói ra mấy chữ này, nhưng mà tim lại như bị lửa đốt, khó chịu muốn chết.

Là chính cô quá ngu, không nên cho là dáng dấp hắn giống như em trai, liền coi là em trai, nếu là Lạc Thiên Uy, hắn nhất định sẽ không đối với cô thế này, nhưng là người đàn ông này, cũng không phải cô.

Cô cũng không rõ ràng lắm về tình trạng này, cùng hắn lên giường. còn có thể trách không phải là hắn sao? Cô không phải người phụ nữ thích chơi nổi, tình một đêm mà thôi, coi như mình trong mơ thôi.

Chiêm Mỗ Tư tiến đến ôm hông của cô, mập mờ cắn vành tai của cô, hạ thấp giọng nói: “Cho dù tôi kết hôn, quân hệ của chúng ta vẫn có thể tiếp tục, em có cái gì cũng lo lắng là sao?”

“Không nên chạm vào tôi!”. Lạc Tích Tuyết dùng sức đẩy hắn ra, thái độ mang theo nồng đậm chán ghét, trong lòng càng thêm châm chọc, cười lạnh.

Hắn ình hắn là ai? Có vợ rồi, còn muốn ép buộc cô sao? Cô không có ý định tham gia vào hôn nhân của hắn, càng không hứng thú làm người thứ 3.

“Thật xin lỗi, là tôi nhận lầm người, tôi muốn rời đi”. Lạc Tích Tuyết cố trấn an tâm tình của mình, giọng nói hết sức kiên định, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư buồn bã, cảm giác kinh hoảng vô cớ xuất hiện trong lòng hắn, hắn nắm chặt cánh tay của Lạc Tích Tuyết, bá đạo ôm bả vai của cô nói: “Tôi không cho”.

Lạc Tích Tuyết không chút nào lùi bước, khuôn mặt xinh đẹp như lúc ban đầu nhỏ nhắn tràn đầy kiên định cùng dứt khoát: “Tôi muốn rời đi, không ở lại chỗ này nữa, đây là tự do của tôi, không cần phải hỏi tới anh chứ?”

“Tại sao muốn rời đi? Tôi đều đã bảo đảm với em, cô ta là cô ta, em là em, quan hệ chúng ta sẽ không thay đổi, tại sao em còn phải đi?”. Chiêm Mỗ Tư có chút nóng nảy, bắt được tay của Lạc Tích Tuyết không ngừng dùng sức, trong mắt có tia sáng khát máu, sợ bỏ lỡ cảm giác khẩn trương, khiến lòng hắn như bị nhíu chặt vào một chỗ.

“Chiêm Mỗ Tư, anh buông tôi ra, thật là đau!”. Cổ tay Lạc Tích Tuyết bị sức lực của hắn làm cho đau đớn không dứt, cổ tay mảnh khảnh như bị chặt đứt, vội vã vuốt cánh tay của hắn.

Cô giãy giụa khiến Chiêm Mỗ Tư gần như mất đi lý trí lại bắt đầu từ từ trở về vị trí cũ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, sau đó ánh mắt lại rơi vào cổ tay của cô bị hắn cầm, hắn từ từ buông lỏng sức, nhưng lại không chịu buông cô rời đi bên cạnh mình.

“Tôi sẽ không để em rời đi, tôi nhìn trúng em, về sau em đều chỉ có thể đợi ở đây, làm tôi vui sướng, cho đến khi tôi chơi chán em thì thôi”. Tròng mắt của hắn đen thẳng chống lại mắt của cô, sắc mặt như bị vặn vẹo mà điên cuồng, mà bàn tay sau lưng càng không dừng hết sức mà nắm bởi vì khẩn trương.

"Anh nói cái gì? Người đàn ông khốn kiếp này!". Lạc Tích Tuyết tức giận nhìn hắn chằm chằm, hận không cho hắn một cái bạt tai: "Chiêm Mỗ Tư, anh không phải cảm thấy mình nói ra lời này rất vô sỉ sao? Anh đã có vợ, còn phải tìm người tình, anh không phải cảm thấy phải xin lỗi vợ anh sao?"

"Vậy thì như thế nào đây? Người phụ nữ của tôi không chỉ một mình cô ta, người tình của toi cũng không chỉ một mình em, người nào hấp dẫn tôi, tôi liền muốn!". Chiêm Mỗ Tư lơ đễnh nhíu mày, ánh mắt nóng rực để mắt tới cô.

Lạc Tích Tuyết trong lòng như bị một khối đá ép vào, tích tự không mau khiến thở cũng cảm thấy khó khăn, cô thật không cách nào nghĩ ra, người đàn ông trong lòng này nghĩ thế nào, cư nhiên đem phụ nữ thấp kém như thế, người đàn ông tự đai cao ngạo này, cô không nên trêu chọc hắn! !

"Ai muốn làm người tình của anh, tôi đối với anh một chút hứng thú cũng không có! ! anh đã có nhiều phụ nữ, anh tìm các cô ấy làm cho anh sung sướng là tốt rồi, tôi không rảnh, tôi muốn đi!". Cô dừng sức đẩy hắn ra, chán ghét xoay người rời đi.

Chiêm Mỗ Tư bị vẻ mặt chán ghét của cô kích thích, tren mặt không khỏi thêm mấy phần âm trầm.

Bàn tay của hắn lại một lần nữa đem cô trở về trong ngực của mình, ngon tay thon dài mơn trớn khuôn mặt của cô, càng thêm kiên trì nhấn mạnh: "Tôi nói rồi, em là của tôi, từ này về sau em chính là người tình của tôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều không thể rời khỏi tôi, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới".

Nói xong, hắn không để ý tới Lạc Tích Tuyết phản kháng, bỗng chốc bế ngang cô, hung hăng đem cô ngã trên giường lớn.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong lồng ngực kịch lay động, trong đầu oanh một cái, chớt mắt, cô cắn răng, đôi tay chống đỡ lấy thân thể vừa định ngồi dậy, chỉ thấy thân thể tráng kiện của Chiêm Mỗ Tư đã hướng cô đè lên.

174. Chương 174: Tù Ngược: Không Cho Cô Rời Đi

Edit: Fannie93

"A? Không cần -----"

Lạc Tích Tuyết bị hắn hù sợ, cố kháng cự, đưa tay đôi tay dùng sức khước từ lồng ngực của hắn, nhưng bởi vì sức lực cách xa, không cách nào khiến hắn rung chuyển nửa phần.

"Tôi sẽ đối với em dịu dàng". Hắn cúi người, vừa hôn vào lông mi dài của Lạc Tích Tuyết, nhẹ nhàng nói.

Lạc Tích Tuyết còn không kịp hoảng sợ, môi mỏng của hắn đã nhanh chóng áp vào môi cô, khí thế như hủy diệt, cuốn tới, cuồng liệt đè xuống cánh môi mềm mại của cô.

"Ưmh không nên như vậy! !". Lạc Tích Tuyết kinh hãi, ra sức muốn giãy giụa. # đã che giấu #

Lưỡi dài có lửa nóng, vượt qua đi thẳng vào, vội vàng yêu cầu, tận tình đoạt lấy.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết cũng run rẩy tới cực điểm. Bọn họ đang làm gì? Hắn lại đang hôn cô? Không, không thể. Cô không thể cùng một người đàn ông đã kết hôn mà hôn mãnh liệt thế này.

Nếu như lần đầu là do cô ngu ngốc, vậy lần này cô tuyệt đối không muốn, cô không muốn làm người tình, lại không muốn phá hư gia đình người ta, cô không phải cái loại phụ nữ muốn giành chồng của người khác, huống chi hắn cùng với cợ còn có một đứa con đáng yêu, bất kể như thế nào, cô đều không thể làm thế này.

"Tuyết Nhi, chỉ cần nghĩ tới hiện tại, giờ phút này là tốt rồi! Không cần nhớ những chuyện khác, bất kể thế nào cũng không nên nghĩ". Lạc Thiên Uy ôm chặt Lạc Tích Tuyết, cảm nhận được thân thể của cô trở nên cứng ngắc, hắn càng hôn cô mãnh liệt hơn, hướng về phía bên tai của cô không ngừng thả khí.

Hôn nhiệt liệt, bên tai cọ sát lẫn nhau, trái tim Lạc Tích Tuyết cuồng loạn không ngừng, lại đẩy không được người đàn ông này.

Hắn đòi hỏi mà hôn một đường quanh co mà xuống, # đã che giấu #, chiếc cổ mảnh khảnh của cô, nõn nà ngay lập tức có ấn ký màu đỏ mập mờ.

"Không nên, van anh, bỏ qua cho tôi đi!". Lạc Tích Tuyết hốt hoảng dùng tay nhỏ bé khước từ hắn, trước mắt một mảnh mờ mịt, âm thanh cơ hồ đang run rẩy.

"Tuyết Nhi cho anh". Lạc Thiên Uy cúi người xuống, đưa tay dò vào bên trong cổ áo của Lạc Tích Tuyết, há mồm ngậm vành tai xinh xắn, nhẹ nhàng khẽ liếm lấy.

Cả người Lạc Tích Tuyết luống cuống, trên mắt của cô mang theo không chút chán ghét nào, quật cường quát: "Không nên đụng tôi… đừng!"

Cô không cách nào khuyên mình cùng một người đàn ông đã kết hôn làm loại chuyện đó, hắn đã có vợ, cô ghét hắn đã hôn qua người phụ nữ khác, còn tới hôn cô, cô cảm thấy như vậy thật ghê tởm, mình thật bẩn.

Cô không phải người phụ nữ tùy tiện như vậy, cô là tự nhiên rụt rè, cô cũng muốn kiên trì gì đó.

Ít nhất trong lòng cô rất rõ ràng, nên cùng người đàn ông này giữ khoảng cách, mặc dù dáng dấp hắn giống em trai, nhưng cũng chỉ là giống mà thôi.

đã che giấu

Trong lồng ngực không khí dần dần mỏng, Lạc Tích Tuyết cảm thấy mình sắp không thể thở, nụ hôn kịch liệt nóng bỏng của Chiêm Mỗ Tư, khiến cô vô lực chịu đựng, trong đầu trống rỗng, choáng váng đến mức ngất đi.

Bỗng chốc, áp lực trên môi biến mất, cô vội vàng thở hổn hển, không ngừng hô hấp, nhưng Chiêm Mỗ Tư không muốn thả cô ra, ngay sau đó, hắn lại ôm hông của cô, lần nữa hôn lên môi cô.

"Anh buông tôi ra, anh rốt cuộc muốn thế nào?". Lạc Tích Tuyết cau mày, từ trong môi nặn ra mấy từ.

"Tôi muốn em đồng ý làm người tình của tôi, ở lại bên cạnh tôi!". Chiêm Mỗ Tư cố chấp nắm cằm của cô.

"Không cần, đây tuyệt đối không thể nào!". Lạc Tích Tuyết dùng sức đẩy Chiêm Mỗ Tư ra, giùng giằng từ trên giường chạy ra: "Tôi sẽ không đồng ý với anh, anh tốt nhất thả tôi ra!"

Nhưng, thân thể của cô chưa kịp đứng vững, một cánh tay đã ôm chặt eo của cô,tiếp thân thể bị vứt lên, sau một khắc cô lại rơi vào trên chiếc giường rộng lớn.

Chiêm Mỗ Tư ngay sau đó lại đặt lên, kìm hãm hai cánh tay đang giãy giụa của cô, sau đó hắn vừa mới cởi xuống áo sơ mi, cài chặt cổ tay của cô, thắt trên đầu giường.

Lạc Tích Tuyết trong lòng hốt hoảng chưa từng cô, tay của cô bị hắn chốt lại, cô không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn lấy toàn bộ y phục của cô ra, cho đến khi cơ thể mê người hấp dẫn của cô hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn.

"Chiêm Mỗ Tư, anh buông tôi ra, anh không thể đối với tôi như vậy". thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, trong mắt chứa đầy hơi nước, cảm giác uất ức và sỉ nhục trước nay chưa từng cô chạm vào tim cô.

Hai tay hắn ở hai bên của cô, thân thể ở phía trên cô, hai mắt híp lại nhìn cô.

"Đây chỉ là trừng phạt của tôi dành cho em". Ngón tay của Chiêm Mỗ Tư ở cổ của cô, cúi người chạm vào trán của cô : "Em là người phụ nữ đầu tiên tôi coi trọng, tôi không có chán trước em, em chỉ có thể thuộc về tôi, đừng nghĩ né tránh tôi… tôi sẽ cho em tất cả, bảo bối!"

"Tôi không muốn, cái gì tôi cũng không muốn, tôi muốn rời đi, anh buông tôi ra!" Lạc Tích Tuyết phẫn hận nhìn hắn chằm chằm, sắc mặt nóng nảy mà khủng hoảng.

"Không cần chọc tôi tức giận nữa, tôi nói rồi em chỉ có thể ở lại đây, làm người tình của tôi!". Trong mắt của Chiêm Mỗ Tư thoáng qua tia lửa, hắn giận dữ hét.

Hắn đem lấy thân thể của cô dán chặt về mình, môi nhiệt tình, hôn qua môi cô, vành tai nhạy cảm, cổ bóng loáng, dần dần xuống phía dưới….

Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, nụ hôn nóng bỏng của Chiêm Mỗ Tư không ngừng rơi vào trên người cô, tay của hắn lặng lẽ mở hai chân của cô ra, ngọn lửa nóng liền vọt vào.

Trong khoảng khắc đó, Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong đầu trống rỗng, tâm lạnh đến đỉnh điểm, trong dạ dày gợn sóng.

Không đợi hắn ở trên người cô làm phép, cô đã bắt đầu ho khan mãnh liệt.

Chiêm Mỗ Tư dừng lại động tác, mắt nheo lại, tràn đầy nghi hoặc nhìn cô: "Em làm sao vậy?"

"Nhanh giúp tôi cởi ra". Lạc Tích Tuyết bảo hắn cởi áo đang buộc trên tay cô ra, âm thanh thấp rung động, sắc mặt trắng bệnh: "Tôi thật khó chịu!"

Chiêm Mỗ Tư ngồi dậy, cố nén dục vọng dưới bụng, # đã che giấu #, ôm cô vào trong ngực, thoáng qua một tia đau lòng khắc sâu : "Em ngã bệnh? Nơi nào không thoải mái?"

"Tôi thật muốn ói, anh bỏ qua cho tôi được không?". Âm thanh của Lạc Tích Tuyết thật thấp, cả người như không có hơi sức.

Chiêm Mỗ Tư vội vàng cởi ra áo buộc ở cổ tay cô, ôm cô đi tới phòng vệ sinh.

Lạc Tích Tuyết bị hắn ôm chặt, hướng về phía bồn rửa nôn khan vài lần, nhưng cũng không nhả ra thứ gì.

Bàn tay của Chiêm Mỗ Tư ấm áp, ở sau lưng cô nhẹ nhàng vỗ vỗ, cho đến khi sắc mặt của cô tốt hơn, hắn mới ôm cô đi tới trên giường lớn.

Hắn dùng chăn quấn lấy cô, động tác dịu dàng, giống như là đối đãi bảo bối yêu thích, không đành lòng để cô bị tổn thương chút nào.

"Em tốt nhất nghỉ ngơi đi". Hắn không có ép buộc cô nữa, mà là ôm cô cùng nhau đi xuống.

175. Chương 175: Xiềng Xích, Biến Thái Giam Cầm

Editor: lovelygirl262

Lúc Lạc Tích Tuyết tỉnh, cô đang nằm trên giường lớn của tổng bộ Mafia ở Châu Á.

Tối qua có một vòng ngực ấm áp ôm cô, cô vẫn ngủ rất ngon.

Vừa cảm giác trời đã sáng, nữ người hầu đẩy cửa vào phòng, thấy cô còn ngủ mê man, cũng không đánh thứ cô.

Cô ta thu dọn phòng một chút, đang định đi, thì thấy Lạc Thiên Uy đi vào.

"Chào buổi sáng chủ nhân." Nữ người hầu cúi đầu về phía Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, ánh mắt nhìn về phía trên giường lớn bên cửa sổ: "Cô ấy còn ngủ?"

"Dạ, tiểu thư còn đang ngủ." Nữ người hầu nhẹ giọng trả lời.

Lạc Thiên Uy đi về phía cô, trên chiếc giường to lớn, cô đang ngủ say, giống như một chú mèo con lười biếng, ngủ say sưa.

Xem ra tối qua cô ngủ được không tệ, mặc dù thân thể khó chịu, nhưng có hắn chăm sóc, cô đã bình phục rất nhiều.

Lạc Thiên Uy đi đến bên giường của cô ngồi xuống, đưa tay lưu luyến vuốt ve khuôn mặt của cô, mặc dù gò má của cô trắng bệch, đêm qua hắn cũng quá cấp bách, nhưng hắn không hối hận.

Chỉ cần có thể lấy được cô, hắn không ngại sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Một lúc sau, Lạc Tích Tuyết cũng chậm rãi mở mắt ra, thấy trần nhà xa lạ cô trước tiên là ngẩn ra, lại nhìn người bên cạnh, cô càng kháng cự thêm.

"Em đã tỉnh?"

Hai tròng mắt Lạc Thiên Uy vốn là đông lạnh, trong nháy mắt thấy cô mở mắt ra, lập tức thay đổi không hề lạnh như băng nữa, hắn vô cùng dịu dàng nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ chớp chớp hai mắt, đối với hắn làm như không thấy.

Cô làm lơ đối với mình, Lạc Thiên Uy cũng không để ý, dù sao cô chỉ cần ở bên cạnh hắn là đủ.

Hai tay hắn ôm lấy cô, lưu luyến vuốt ve mặt cô: "Đói bụng không? Ngải Khả, chuẩn bị bữa sáng."

"Ai nói muốn ăn bữa sáng?" Mặt Lạc Tích Tuyết chấn động lòng người, hiện ra chút tức giận. Cô hiện tại chỉ muốn rời khỏi mà thôi!

Đột nhiên vén chăn lên, Lạc Tích Tuyết muốn xuống giường chạy trốn, lại thiếu chút nữa bị ngã trên đất.

Lạc Thiên Uy đỡ cô, cười nói: "Cẩn thận dưới chân, em xem, tôi gắn dây xích dưới chân em."

Lạc Tích Tuyết vừa cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên chân dắt một sợi dây xích nhỏ, cô giống như tiểu Cẩu bị trói lại.

Nhất thời, tức giận bao phủ ở ngực.

Lạc Tích Tuyết quả nhật khó có thể tin, người đàn ông này lại dám đối với cô như vậy?

"Tại sao anh lại ở dưới chân tôi dắt sợi dây xích, tôi là người, không phải là sủng vật của anh!" Hai tay cô nắm chặt thành quyền, lông mày nhíu chặt.

Lạc Thiên Uy cúi đầu, nâng cằm cô lên, ánh mắt giễu cợt tàn bạo: "Nhưng em trong mắt tôi chính là động vật nhỏ, một sủng vật nhỏ không biết nghe lời, nếu như tôi không buộc em, ai biết khi nào em sẽ chạy trốn đây?"

"Anh thật là biến thái!" Lạc Tích Tuyết tức giận vung tay, muốn vỗ vào bàn tay hắn.(Thật sự là biến thái thật...anh này quá đáng quá, mà vui. hehe)

Lại bị Lạc Thiên Uy nắm cổ tay, kéo vào trong ngực: "Ở địa bàn của tôi, em cũng đừng phát cáu. Biết không, lúc em ngủ, tôi đã cho bác sĩ của tôi tiêm cho em một loại thuốc, một khi phát tác nếu em không có thuốc giải sẽ sống không bằng chết. Tốt, tôi có thuốc giải, bất quá trên thế giới này cũng chỉ có tôi mới có thuốc giải."

"Anh điên rồi?" Lạc Tích Tuyết khó mà tiếp nhận nhìn hắn, hắn lại có thể hạ độc cô? Hắn muốn mang cô cho người nhìn sao? Hay là đối với hắn mà nói, cô vẫn luôn là sủng vật đùa bỡn?

"Nếu em chịu ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, có lẽ một này nào đó tôi nghĩ lại, sẽ đưa thuốc giải cho em." Lạc Thiên Uy ôm cô, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, tay cũng không an phận lướt qua sống lưng cô, muốn đưa vào trong áo lót của cô.

Nhưng Lạc Tích Tuyết rất nhanh cảnh giác tránh đi, cô chán ghét cau mày.

"Anh đừng mơ tưởng!" Nói xong, cô liền kéo dây xích trên chân muốn rời đi.

Cô bây giờ không có cách nào bình tĩnh cùng người đàn ông không bình thương này chung sống.

Nhưng mà cô mới vừa đi mấy bước, liền phát hiện dây xích này không đủ dài.

Cửa, cô căn bản không đi được.

Lại tức giận chạy đến bên cửa sổ, cũng thế.

Chiều dài của dây xích này, chỉ đủ đến bàn cơm, phòng tắm, ghế xô-pha, phòng khách, những chỗ này và giường.

Không bao gồm cửa sổ và cửa.

Mà dây xích hầu như có thể đi qua nữa nơi gần của căn phòng, dường như tất cả đều cố ý sắp xếp.

Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, ánh mắt giống như lưỡi dao nhất thời bay thẳng đến nơi người muốn giết: "Anh cho rằng tôi là tù nhân?"

Lạc Thiên Uy tao nhã ngồi ở bàn ăn thưởng thức cà phê, tâm tình đang rất tốt không mảy may chịu ảnh hưởng bởi chất vấn của cô.

Hắn hơi nhíu mày, chợp mắt nhìn cô: "Nếu em đồng ý làm người phụ nữ của tôi, có lẽ tôi còn có thể cân nhắc trả lại tự do cho em, nhưng hiện tại nếu em kiên trì không chịu đồng ý, tôi chỉ có thể buộc em, cho đến khi em đồng ý mới thôi!"

"Ai muốn làm người của anh?" Lạc Tích Tuyết kiên quyết nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt lạnh như băng.

Nói như thế nào, cô vẫn còn có thể diện và phẩm hạnh của mình, cô tuyệt đối sẽ không cùng một người đàn ông đã kết hôn dây dưa không rõ, làm người tình bí mật của hắn, đây quả thực là một sỉ nhục lớn nhất đối với cô.

"Anh nhốt tôi như vậy, bạn của tôi nhất định sẽ đến cứu tôi!" Cô không cam lòng yếu thế cau mày.

"Bạn của em? bạn của em là người nào?" Lạc Thiên Uy buồn cười, chống hàm dưới, trong mắt loé lên một chút mưu tính: "Người đàn ông đó là Lãnh Khinh Cuồng? Em cho rằng sau khi em làm tổn thương hắn như vậy, hắn còn có thể đến cứu em sao?"

Lạc Tích Tuyết bừng tỉnh, nghe hắn nói như thế, cô nhất thời hiểu ra tất cả.

"Lần đó trong phòng ăn, là anh cố ý?" Cô giận dữ nhìn, lòng đột nhiên lạnh xuống: "Anh cố ý muốn ngăn cách tôi và anh ấy, rồi mang tôi đến nhốt ở nơi này đúng không?"

Lạc Thiên Uy từng bước đi đến trước mặt cô, thân thiết mang cô kéo vào trong ngực, nhắm mắt lại: "Em tin không? Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã yêu em điên cuồng, bất luận dùng cách gì, anh đều phải đạt được em."

"Anh cút ngay!" Lạc Tích Tuyết căm phẫn đẩy hắn ra, trong mắt đầy xa cách: "Tôi không thích anh, cũng sẽ không đồng ý làm người của anh, anh hãy chết tâm đi."

Ánh mắt Lạc Thiên Uy nhắm thật chặt, vẫn si dại như cũ: "Nếu như em không thích anh? Lần đó ở phòng ăn tại sao lại phối hợp với anh như vậy? Nếu không phải em cam tâm tình nguyện đem mình giao cho anh, Lãnh Khinh Cuồng làm sao lại hận em? Không sai, là anh tính toán các người, nhưng mà điều này cũng làm cho em nhìn rõ lòng mình, kỳ thực là em thích anh! Cùng người đàn ông mình thích ở cùng, không tốt sao?"

Lạc Tích Tuyết cười lạnh: "Anh nằm mơ đi, tôi thích anh khi nào? Lần đó ở phòng ăn, tôi bất quá chỉ mang anh thành một người đàn ông khác mà thôi."

"Em nói cái gì?" Ánh mắt Lạc Thiên Uy lập tức lạnh xuống, hai tay hắn nắm vai cô thật chặt cùng cô mặt đối mặt.

Lạc Tích Tuyết không chút do dự ngẩng lên, gằn từng tiếng lạnh như băng nói: "Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Bởi vì hình dáng của anh giống một người đàn ông trước kia tôi thích, cho nên tôi mới có thể như vậy với anh, đó cũng không có nghĩa gì, tôi chỉ mang anh trở thành anh ấy, trong lòng tôi từ đầu đến cuối anh bất quá cũng chỉ là vật thay thế của anh ấy mà thôi."

176. Chương 176: Món Đồ Chơi, Không Tim Không Phổi

"Em thích người đàn ông khác sao?" Con ngươi của Chiêm Mỗ Tư trong nháy mắt lạnh xuống, giống như không thấy đáy, con ngươi co rút rất nhanh, hung hăng giữ lấy cằm của Lạc Tích Tuyết.

"Không nói!" Lạc Tích Tuyết quay mặt qua chỗ khác, lạnh lùng nói.

"Em bây giờ là của tôi, chớ quên thân phận của em!" khuôn mặt của hắn nhiễm vài phần lạnh lẽo, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy lạnh cả sống lưng, cô có thể cảm nhận được trên thân thể người đàn ông này phát ra khí thể áp bức rất nặng nề, hai tay theo bản năng nắm chặt thành quả đấm.

"Đó là suy nghĩ của mình anh!" Cô chưa bao giờ đồng ý làm người phụ nữ của anh.

Chiêm Mỗ Tư cũng không có phản bác cô, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cô, sau đó đứng dậy đi tới cửa, nói với người bên ngoài một tiếng:"Điều tra cho tôi người đàn ông qua lại với cô ấy, coi thử xem có phải dáng dấp rất giống tôi hay không?"

Lạc Tích Tuyết theo bản năng cau mày, người đàn ông này dục vọng chiếm hữu đối với cô thật sự quá lớn.

Người giúp việc đem bữa sáng đi lên, Chiêm Mỗ Tư không có ở lại cùng cô dùng cơm mà phân phó mấy câu rồi rời đi.

Trong phòng trừ cô cùng người giúp việc thì còn lại không có người nào.

Nhìn ống khóa trên chân cô cảm thấy thật chướng mắt, thức ăn cũng không có chút khẩu vị nào.

Cô nhất định phải nghĩ biện pháp đem ổ khóa trên chân này lấy xuống.

Cô xoay người nói với người giúp việc nữ đang đứng ở một bên:"Cô có thể giúp tôi lấy cái này xuống được không, có nó tôi ăn cơm không có tiện tôi hứa tôi sẽ không có chạy trốn đâu!"

Người giúp việc liếc cô một cái sau đó theo quy cũ mà trả lời:"Thật xin lỗi tiểu thư, điều này cần phải có sự cho phép của chủ nhân, tôi thật sự không có cách nào gở nó xuống giúp cô, chỉ có chủ nhân mới có chìa khóa"

Lạc Tích Tuyết cau mày thở dài nói:"Nhưng đeo cái này trên chân thật sự rất khó chịu".

Người giúp việc lạnh lùng liếc cô, trong mắt không có chút đồng tình nào, ngược lại là chán ghét cùng căm hận.

Lạc Tích Tuyết đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, cô gái này tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn cô?

Xem ra cô ấy rất không thích cô nên việc nhờ cô ấy giúp đỡ là chuyện không thể nào.

"Tôi ăn no rồi, phiền cô đem đồ xuống giúp tôi!" Lạc Tích Tuyết đơn giản ăn vài miếng cơm, lạnh nhạt nói.

Người nữ giúp việc làm ra vẻ mặt không có gì đi lên phía trước, đem mấy thứ đơn giản dọn dẹp đi xuống.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lạc Tích Tuyết.

Hiện tại toàn bộ lực chú ý của cô đều dồn vào sợi xích trên chân này, phải dùng biện pháp nào mới có thể mở nó ra đây? Không mở được thì cô sẽ không trốn được.

Cô ngồi dưới đất nghiên cứu ống khóa trên chân mình.

Chất liệu rất đặc biệt, nhẹ nhàng linh hoạt, cột vào trên chân không thấy mệt mỏi, nhưng lại làm cô không có cách nào mở ra được.

Đây là một gông xiềng, vây khốn một thiên sứ.

Tên đàn ông ghê tởm này, thật coi cô như tội phạm sao?

Lạc Tích Tuyết phẫn hận cau mày, quay đầu xem một chút, tìm kiếm chung quanh thử có chiếc chìa khóa đó không.

Nhưng thật sự những thứ có trong phòng cũng không nhiều, ngoài cái bàn với chút ít mỹ phẩm thì cũng không còn cái gì đặc biệt.

Ánh mắt của cô đảo nhanh một cái, nghĩ tới từng thấy phương pháp này nên vội vàng chạy tới trước bàn trang điểm tìm kiếm.

Trên bàn trang điểm trưng bày rất nhiều mỹ phẩm cùng đồ trang sức, cô tìm nửa ngày cũng tìm được một trâm cài tóc.

Cô vừa định đem trâm cài mở khóa nhưng chợt nghe bên ngoài truyền đến âm thanh mở cửa.

"Tiểu thư, chủ nhân cho người mang trang sức với y phục đến" một người giúp việc nữ dẫn đầu đám người phía sau đi vào.

Nhìn đống trang sức cùng quần áo xa xỉ cô không có vẻ gì là xúc động.

Cho dù có dùng những thứ này cũng không mua được lòng của cô? Cô không phải là một món đồ chơi không tim không phổi, không cần hắn bố thí, cô chi muốn tự do, thuộc về chính cô.

"Đem ra đi, tôi đều không thích" cô khoát tay, tiếp tục nằm dài trên giường, làm bộ dáng vẻ mệt mỏi.

Sau khi một đám người họ ra ngoài thì cô lại ngồi dậy lấy trâm cài đút vào ổ khóa.

Vô luận như thế nào thì cô cũng phải ra ngoài, nhất định phải rời đi lúc này.

Gió đêm, vài chiếc lá từ cây rơi xuống, phiêu đãng trên mặt đất.

Lạc Tích Tuyết ngồi bên bệ cửa sổ, đã mọt ngày rồi nơi nào cô cũng chưa đi qua, chỉ ngồi một chỗ nghiên cứu cồng xích trên chân.

Cô không tin ngoài chìa khóa mà người đàn ông kia giữ cô sẽ không mở được ổ khóa này.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, cô còn chưa hoàn toàn tỉnh, cho đến khi một giọng nói âm lãnh nhưng vô cùng quen thuộc vang lên cô mới hoàn hồn từ ban công nhảy xuống.

"Buổi tối tại sao lại ăn ít như vậy?" tròng mắt đen kiêu ngạo của Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm cô, thanh âm dịu dàng vứt đi tầng lạnh lẽo vốn có hằng ngày.

Hắn trở lại liền nghe người làm nói là cả ngày hôm nay cô cái gì cũng không có ăn, hắn biết cô đang tức giận cái gì, nhưng vì để cô vui vẻ, hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào. Cô là của hắn, chỉ cần cô không rời đi, cô có cáu kỉnh như thế nào hắn cũng dễ dàng tha thứ.

Tự mình bưng một chén cháo loãng đi tới gian phòng của cô, đẩy cửa phòng hắn liền thấy cô bộ dạng như một con mèo nhỏ ngồi rúc trong một gốc của ban công, ngẩn người, đáy lòng một cỗ xúc động không thôi, hắn buông chén trong tay xuống để trên bàn bước nhanh về phía cô.

"Tôi không đói!" Lạc Tích Tuyết một cái gật đầu rồi lại lắc đâu, dáng vẻ nhìn qua rất khẩn trương, thật ra thì cô không phải không đói, chỉ là cô hy vọng nhanh chóng mở xong cồng xích này ra nên không muốn ăn cơm thôi.

"Uống chén cháo loãng này đi!" Chiêm Mỗ Tư đi tới bên người của cô, ôm lấy bả vai của cô, ôm cô tới bàn ăn, sau đó tự mình múc một muỗng cháo đưa tới miệng của cô.

Thân thể cô cứng ngắc, trong lòng bàn tay không ngừng rỉ ra mồ hôi lạnh. Hắn đã kết hôn rồi, còn có vợ danh chính ngôn thuận không thể đối với cô dịu dàng như thế.

Dù hắn có đối xử với cô dịu dàng đến đâu di nữa thì cô cũng không thể nào lưu lại đây.

"Tôi tự ăn!" Lạc Tích Tuyết cố tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn, trực tiếp vươn tay, chuẩn bị nhận lấy cái chén.

Cô không chú ý trong lòng bàn tay chiếc trâm cài tóc kia lộ ra ngoài, vừa đúng lúc bị ánh mắt lanh lẹ của Chiêm Mỗ Tư bắt được.

"Trong tay em cầm cái gì?" trong nháy mắt sắc mặt của Chiêm Mỗ Tư thâm trầm khó dò, ánh mắt sắc nhọn như dao hướng về phía cô, thanh âm lại lạnh lùng trở lại.

177. Chương 177: Hắn Đang Ép Cô!

Trong bụng Lạc Tích Tuyết run lên, vẻ mặt thoáng cứng đơ, cô theo bản năng lùi về sau một bước, hốt hoảng lắc đầu nói:"Cái gì cũng không có."

Lạc Thiên Uy hiển nhiên không tin, trong mắt hiện lên một tia ý lạnh, hắn đi tới trước mặt của cô, đưa một tay ra đối với cô ra lệnh:"Lấy ra!"

Thân thể của cô không ngừng run rẩy, sợ lui về phía sau, vừa vặn đụng phải cửa sổ sát đất. Trên thân thể của người đàn ông tản ra hơi thở áp bách làm cô không thể nào thờ nổi, ngón tay thon dài có lực trước mắt làm cho cô không thể nào trốn tránh được.

“Lấy ra!” Lạc Thiên Uy híp mắt nhìn cô, trong mắt lóe ra ánh sang cường hãn, nhiệt độ trong phòng giảm xuống mức đáng kể.

Lạc Tích Tuyết gian nan nuốt một ngụm nước bọt, chợt rùng mình một cái, cắn chặt môi dưới từ từ đem cây trâm cài tóc trong long bàn tay nắm chặt lại.

Không thể, cô không thể giao cho anh được, đây là vật duy nhất giúp cô thoát khỏi chỗ này, nên cô không thể đem chút hy vọng này đập tan được.

Con ngươi của Lạc Thiên Uy trong nháy mắt lạnh xuống, sâu không thấy đáy, Lạc Tích Tuyết không thể đoán ra anh đang nghĩ cái gì, nhưng ánh mắt tĩnh mịch của anh làm cho cô cảm thấy chấn động, lạnh lẽo lập tức lan ra từ lòng bàn chân chạy khắp toàn thân.

“Em còn muốn chạy trốn sao?” Anh híp hai mắt lại, từng bước một tiến tới chỗ cô, trong mắt lóe ra hàn quang thấu xương.

Tim của cô đập nhanh vô cùng, trên mặt hiện một tầng mồ hôi, cô có thể cảm nhận được cơn tức giận của người đàn ông trước mặt này, thân thể mảnh khảnh không khỏi run lợi hại hơn.

“Tôi chỉ muốn…” Lạc Tích Tuyết muốn nói gì nhưng lại thấy Lạc Thiên Uy mở cửa sổ ra, nắm lấy tay cô lấy đi cái trâm cài tóc liền thật nhanh ném ra ngoài cửa sổ, động tác nhanh đến mức làm cô chưa kịp thích ứng chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi nói rồi, em là của tôi, không có mệnh lệnh của tôi, em đừng mơ tưởng thoát đi!” Con ngươi của anh sắc lạnh tĩnh mịch, giống như muốn đem cô cắn nuốt hoàn toàn vậy.

Cả người Lạc Tích Tuyết rung mình một cái, nhịp tim đập nhanh như trống, cô kinh ngạc nhìn anh, muốn bình tĩnh lại, nhưng tâm tình càng ngày càng kích động, cô cơ hồ không kiềm chế được nữa hướng anh quát:

“Anh tại sao lại nói như vậy? Đừng quên, anh có gia đình của anh, tôi không có hứng thú làm người thứ ba, anh tốt nhất nên thả tôi ra, nếu không tôi sẽ nói cho vợ anh biết lúc đó anh sẽ khó xử hơn đó”

Mắt hạnh trừng hướng Lạc Thiên Uy,cô cắn răng nghiến lợi giận dữ hét.

“Em cho rằng tôi sẽ quan tâm điều đó sao?” Lạc Thiên Uy nhẹ duỗi chân mây, lơ đễnh híp mắt.

Hai tay của Lạc Tích Tuyết nắm lại thành quyền, ngước đầu căm tức nhìn anh:”Cái người này sao có thể như vậy chứ? Phải biết rằng vợ của anh vẫn còn đang ở nhà chờ anh, anh lại ở đây qua lại với người phụ nữ khác, tôi thật sự thấy tiếc cho cô ấy khi lấy phải anh”

Cô ghét nhất chính là loại đàn ông như thế này.

Trong mắt của Lạc Thiên Uy hiện lên tầng sương mù mờ mịt, đôi mắt sắc lạnh nóng bỏng:”Cho dù tôi thật có lỗi với cô ấy thì cũng là do em gây ra đấy, chính em đã quyến rũ tôi, nên em là đầu sỏ gây ra chuyện này”.

“Anh nói láo, tôi mới không có” Lạc Tích Tuyết vội vàng cãi lại, thân thể tự lui về sau, nhưng Lạc Thiên Uy lại nhanh hơn cô chỉ trong chớp mắt anh đã bắt được tay của cô, không hề báo động trước đã lôi cô vào trong ngực.

“A, anh muốn làm gì? Anh buông tôi ra!” Lạc Tích Tuyết thật sự rất sợ, đáy lòng thật sự rất kinh hoảng.

Đáy mắt của Lạc Thiên Uy hiện lên tầng dục vọng rõ ràng, anh ôm cô thật chặt, đối với động tác kháng cự của cô càng thêm lửa giận.

Bỗng anh cúi đầu hôn lên môi cô trằn trọc giày xéo, mỗi một động tác mãnh liệt mà cuồng tứ, anh nảy sinh ác độc gặm cắn môi cô không chút lưu tình, giống như đó là trừng phạt chứ không phải hôn dường như muốn cắn nuốt cô vào bụng.

Thân thể của Lạc Tích Tuyết nhất thời cứng ngắc, run rẩy, cô cảm thấy xấu hổ không ngừng giãy giụa.

Mạnh mẽ khắc chế nụ hôn của anh không đáp lại, nhưng cánh môi lại truyền đến cảm giác đau đớn, cô cúi đầu xem xét, thấy anh hung hăng cắn bờ môi của cô, mùi máu tươi nhất thời tràn ngập giữa làn môi của hai người.

"Ưm" Lạc Tích Tuyết bị đau trợn tròn mắt, nhìn đôi đồng từ của Chiêm Mỗ Tư, lạnh như băng khí thế như muốn bức người, nhưng lại cất giấu ngọn lửa hừng hực như muốn đốt cô.

Trong lòng cô rung động nhưng vẫn cố dùng sức khước từ anh, liều mạng giãy giụa nhưng lại bị tay của Lạc Thiên Uy cố định phía sau đầu, môi mỏng của anh không ngừng qua lại trên hai múi môi của cô, dùng sức liếm trên chỗ vết thương vừa mới bị cắn, thậm chí còn đem vết thương đó không ngừng mút vào.

"Ưm đau quá!" sắc mặt của cô tái nhợt kêu đau, toàn thân không ngừng run rẩy. Tại sao hắn lại đối xử với cô như vậy?

Ngón tay thon dài tinh xảo của anh chậm rãi mơn trớn gò má của cô, vì cô lau đi nước mắt, sự dịu dàng hiện lên trong đôi mắt sâu không thấy đáy ấy.

Dần dần động tác của anh được thay bằng chiếc lưỡi của anh, thận trọng lau đi máu tươi trên môi cô, tự nhiên thương tiếc vuốt lên vết thương của cô.

Lạc Tích Tuyết sợ đến mức không dám động, cô biết mình càng kháng cự càng kích thích dục vọng của anh mà thôi, cho nên cô cố gắng bình tâm từ từ bắt đầu thích ứng anh.

Hô hấp của cô càng ngày càng trở nên rối loạn, hơi thở nóng bỏng lấp đầy khoang miệng của cô, làm cô không có cách nào hô hấp.

"Ưm" giữa đôi môi đỏ mọng của cô bật ra tiếng rên làm say long người, càng làm cho khóe miệng của Lạc Thiên Uy khẽ cong lên một độ cong đẹp mắt.

Ánh mắt của anh chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, ngón tay êm ái vuốt ve khóe miệng xinh đẹp của cô, trong mắt của anh thoáng hiện qua tia nhìn phức tạp, nhưng chỉ là sự do dự trong chốc lát, anh ôm lấy cô nhẹ nhàng đặt cô trên chiếc giường lớn, sau đó cúi người đè lên cô.

"Em không ngoan, thế nhưng lại vọng tưởng né tránh tôi, đây là trừng phạt, em nhớ rõ cho tôi em là người con gái mà Chiêm Mỗ Tư này coi trọng nhất nên cả đời này trừ khi tôi chết đi nếu không tôi sẽ không buông tay em ra".

Thân thể Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt cứng đờ, "Đời này trừ khi tôi chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không buông tay em ra!" Những lời này tại sao cô lại thấy quen thuộc như vậy.

Đây không phải là những lời mà Lạc Thiên Uy đã nói với cô sao? Tại sao người đàn ông này lại có thể nói những lời giống Thiên Uy như thế, cái này chỉ là trùng hợp sao? Hay bọn họ thật sự là cùng một người?

178. Chương 178: Dây Dưa Suốt Đêm

Edit : babynhox

"Vì sao không thể buông tha tôi?" Trong mắt Lạc Tích Tuyết chứa đầy nước mắt, cô hoảng hốt nhìn hắn, vẻ mặt yếu ớt liền khiến cho ngọn lửa trong con ngươi đen của Chiêm Mỗ Tư trở nên đen tối.

Hắn dịu dàng hôn lên cánh môi của cô, tràn ngập quý trọng cùng thương tiếc, lại vừa cẩn thận từng tí cố gắng che chở, không ngừng dùng lưỡi châm ngòi nhiệt tình của cô, dụ dỗ cô cùng trầm luân với hắn.

"Tuyết Nhi, em là của tôi, cả đời cũng vậy, em đừng mơ tưởng muốn chạy trốn khỏi tôi." Bàn tay Chiêm Mỗ Tư mang theo nhiệt độ nóng bỏng rơi vào bên eo Lạc Tích Tuyết, giọng nói ma quỷ trầm ổn mà quỷ mị dán vào bên tai cô, như bùa chú ma quỷ làm cho người ta sợ hãi nhưng không cách nào né ra.

"Không, tôi không phải" Toàn thân Lạc Tích Tuyết run lên, không khỏi ưỡn thẳng sống lưng, lông mi dài dài run run liên tục như là tiết lộ sợ hãi của cô, giống như cánh ve lạnh run giữa gió thu.

Cô cố sức vặn vẹo thân thể chống cự, lại càng tăng thêm ma xát thân thể hai người, lúc này ngọn lửa con ngươi đen thâm thúy của Chiêm Mỗ Tư đang bốc cháy cuồn cuộn, hơi nóng hừng hực gần như muốn đốt cháy da thịt của cô.

Cuối cùng, hắn cởi hết quần áo hai người, nắm chặt cổ tay cô gần hơn một chút, sau đó đột nhiên tiến nhập thân thể của cô, động tác vừa nhanh vừa vội.

Hắn gắt gao kẹp chặt bên eo Lạc Tích Tuyết, thở hổn hển cắn xuống vành tai cô, sau đó phát ra tiếng nói ma quỷ khàn khàn rất dày đặc ở bên tai cô:

"Tôi muốn em ở cùng tôi, cho đến chết, em cũng không cách nào trốn thoát!"

Nói xong, hắn nâng eo cô lên, bắt đầu chiếm đoạt điên cuồng.

Suốt cả một đêm, Chiêm Mỗ Tư' gần như đòi hỏi vô độ, như là con báo đen đã đói khát mấy chục năm, lúc bắt giữ được con mồi thì thưởng thức lại thưởng thức mãi không biết thỏa mãn, hận không thể nuốt cô vào bụng.

Trong khi đó, Lạc Tích Tuyết đã nhiều lần ngất đi, cho đến ngày hôm sau thân thể của cô đã giống như là bị xe tải nghiền, toàn thân không có một chỗ là không đau, mà người bên cạnh nhân lại sớm rời khỏi cô, ra ngoài làm việc.

Lạc Tích Tuyết chống đỡ thân thể, ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, dưới lông mi dài dài , vành mắt đen thâm sâu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt, nét mặt của cô vừa đau khổ mà xoắn xuýt, giống như đang cố sức chịu đựng cái gì đó.

Người đàn ông này thực sự xem cô như công cụ ấm giường, không chỉ nhốt lại cô lại, còn chiếm đoạt cô cả đêm, thân thể cô mềm yếu sao có thể trải qua được chà đạp như bão tố của hắn.

Hít sâu một hơi, Lạc Tích Tuyết vừa mới chuẩn bị xuống giường đi tắm, đột nhiên ngoài cửa truyền đến vài tiếng tiếng bước chân rất nhỏ.

Ánh mắt cô dừng ở cửa, chỉ thấy được một cái đầu đưa vào thăm dò, một đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn qua bên giường cô, sau khi nhìn thấy Lạc Tích Tuyết, lại cúi đầu giống như sợ hãi bị phát hiện.

Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ nhẹ nhếch khóe miệng, ngày hôm qua mới vừa đối phó xong ba của cậu, hôm nay cậu lại đến tìm cô, hai cha con bọn họ giống như đều đặc biệt thích quấn lấy cô, dường như có loại cảm giác luân phiên nhảy ra.

Đứng dậy khoác áo lên, nàng vỗ vỗ chỗ trống trên giường : "Bùi Địch, chị nhìn thấy em, lại đây ngồi đi."

Bóng dáng nho nhỏ ở cạnh cửa dừng một chút, có thể là biếtmình bị phát hiện có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh, cậu bé lại đứng thẳng, cao hứng mà chạy tới thùng thùng.

"Chị!" Cậu cố gắng bò lên giường, một đôi tay béo mập hồng hào ôm lấy eo nhỏ nhắn của Lạc Tích Tuyết.

"Ha ha." Lạc Tích Tuyết ôm cậu lên trên người cô, vuốt ve đầu của cậu, cười hỏi: "Sao mới sáng sớm đã tới tìm chị rồi?"

"Em rất thích chị, rất nhớ chị, nhưng mà ba không cho em đến tìm chị, hu hu." Tiểu Bùi Địch ra sức cọ cọ vào người Lạc Tích Tuyết, miệng cong lên, bộ dáng giống như là không phục lắm.

"Bùi Địch phải ngoan ngoãn, sau này ba sẽ cho đến tìm chị." Lạc Tích Tuyết nhẹ vỗ về lưng của cậu, chỉ có thể vừa dỗ lại vừa trấn an cậu như vậy thôi.

Cùng lắm thì cô chỉ là một tình nhân mà thôi, có người ba mẹ nào muốn cho con của họ cực kỳ gần gũi với một tình nhân chứ, cho nên Chiêm Mỗ Tư không cho con của hắn gần gũi cô, cũng là theo lý lẽ thường tình phải làm .

"Mẹ nói chị là chị, mẹ mới là mẹ." Tiểu Bùi Địch cuốn lông mi chớp chớp, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nửa hiểu nửa không nhìn về phía cô.

Lạc Tích Tuyết giật mình, không biết nên nói cái gì, vốn là cậu nhóc kia làm rõ quan hệ giữa bọn họ, cô nên là cảm thấy vui vẻ mới đúng, chỉ là vì cái gì hiện tại tâm tình của cô ngược lại là có chút mất mác chứ.

Ngay cả tiểu Bùi Địch cũng đã nhận ra cô không phải mẹ của cậu, chỉ có thể chứng minh một chuyện, cậu bé thật sự có mẹ ruột của mình, mà người phụ nữ đó đương nhiên chính là vợ của Chiêm Mỗ Tư.

Cô còn đang chờ mong cái gì chứ? Chẳng lẽ cho rằng Chiêm Mỗ Tư không có kết hôn sao? Cô tự giễu nghĩ.

”Chị, bộ dáng chị thật sự rất giống mẹ em, nhưng mà chị còn xinh đẹp hơn mẹ em.” Tiểu Bùi Địch ngửa đầu nhìn Lạc Tích Tuyết, đôi mắt trong suốt mà sạch sẽ.

Lạc Tích Tuyết cười khổ một cái , trong lòng bỗng có một cảm thụ không nói nên lời, giống như là có một cái bàn ủi nóng đốt cháy từ cổ họng đến trái tim cô.

Đúng lúc này, nữ giúp việc bưng bữa sáng đẩy cửa ra, vừa thấy tiểu Bùi Địch ở chỗ Lạc Tích Tuyết, cô ta kinh hãi kêu lên:

”Tiểu thiếu gia, sao cậu lại ở chỗ của người phụ nữ này thế?”

Giọng nói của nữ giúp việc rất xem thường, dường như rất xem thường Lạc Tích Tuyết.

Tiểu Bùi Địch không để ý đến cô ta, ra sức chui vào trong lòng Lạc Tích Tuyết.

”Tôi thích chị ấy, tôi muốn ở cùng với chị.” Cậu nói thầm trong miệng nhỏ.

”Tiểu thiếu gia, sao cậu có thể ở cùng chỗ với hồ ly tinh này, mau trở về với tôi, bằng không phu nhân sẽ tức giận.” Nữ giúp việc đi lên phía trước, không nói hai kéo tiểu Bùi Địch ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết nghe được xưng hô của cô ta với mình, không khỏi nhíu mày.

Cô cũng không mong muốn làm kẻ thứ ba hồ ly tinh, rõ ràng la chủ nhân của nữ giúp việc bức ép bức cô, nhưng nghe giọng điệu của cô ta hình như là cô quyến rũ chủ nhân cô ta?

”Nếu Bùi Địch thích, để cho cậu bé ở lại chỗ tôi.” Lạc Tích Tuyết ôm sát tiểu Bùi Địch, mặt không chút thay đổi dặn dò nữ giúp việc.

Nữ giúp việc nhướng mày, ra vẻ nói: ”Chỉ sợ không thích hợp, tiểu thiếu gia là con trai độc nhất của phu nhân”

”Tôi dẫn cậu bé đi ăn sáng xong, cô lại đưa cậu bé trở về.” Lạc Tích Tuyết trực tiếp cắt ngang cô ra, nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn một cái.

Nói như thế nào thì Lạc Tích Tuyết cũng xuất thân từ hào môn, ứng phó những nữ giúp việc cáo mượn oai hùm này, cô vẫn là có cái khí thế này.

”Vâng” Nữ giúp việc chỉ có thể cắn răng, cúi đầu nói một câu, bưng bữa sáng của hai người lên.

Nhưng vừa xoay người ra khỏi cửa, cô ta lập tức gọi điện thoại cho vợ Chiêm Mỗ Tư, cô ta tuyệt đối sẽ không để ột hồ ly tinh ở trong này kiêu ngạo.

”Chị hay quá!” Tiểu Bùi Địch vỗ tay khen hay.

Lạc Tích Tuyết giúp cậu sửa sang mái tóc hỗn độn, mỉm cười nhìn cậu: ”Tiểu Bùi Địch đói bụng không? Chị muốn dùng bữa sáng , Bùi Địch muốn cùng dùng với chị hay không?”

“Ừm.” Tiểu Bùi Địch trịnh trọng gật đầu, dường như thật sự rất thích Lạc Tích Tuyết, cậu không thể tách rời cô giây phút nào.

”Ngoan, đi rửa tay trước.” Lạc Tích Tuyết cười dịu dàng với cậu, đưa bé trai trước mắt này, ngoài ánh mắt là màu xanh đậm , nhựng cái khác rất giống Lạc Thiên Uy trước đây, nhìn cậu, trong lòng cô liền có một loại lo lắng không nói nên lời.

179. Chương 179: Lại Có Một Đứa Con Của Chúng Ta?

Edit : babynhox

Màn đêm che phủ mặt đất, mây trôi mù mịt, bóng cây lắc lư, ánh sao sáng trên trời tương khảm trên trời đêm, giống từng viên bảo thạch sang quý lại chói mắt.

Lạc Tích Tuyết đứng ở bên cửa sổ, nhìn lên ánh trăng mờ trên trời đêm đen tối, nhưng suy nghĩ lại bay xa.

Tiểu Bùi Địch dường như rất thích cô, gần như là một phút cũng không thể tách khỏi cô, ăn xong bữa sáng lại muốn cô chơi với cậu, mấy nữ giúp việc khuyên như thế nào cũng không kéo cậu đi được, mãi đến lúc trước khi ngủ cô kể ba câu chuyện xưa mới có thể dỗ được tiểu Bùi Địch đi ngủ, Ni Mã vào ôm đứa nhỏ đi.

Chẳng lẽ là cha con tâm linh tương thông, ba cậu thích cô, ngay cả con của hắn cũng thích cô?

Lạc Tích Tuyết xoa xoa thái dương, không khỏi cảm thấy có chút đau đầu, ứng phó xong người lớn còn dỗ đứa nhỏ, cô cũng không phải bảo mẫu bọn họ mời đến a.

Đi về phòng, lúc này thoáng hiện bóng dáng cao lớn đang ngồi trên sô pha trước cửa sổ, ánh trăng trong suốt kéo dài bóng dáng của hắn, nhưng Lạc Tích Tuyết lại nhìn thấy trên người hắn có một chút cô đơn.

Lúc cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông Chiêm Mỗ Tư này, khói trắng thuốc lá lượn lờ quanh người hắn , không còn tinh thần sắc bén của ngày xưa, trên người hắn lại có loại hương vị đau buồn không nói nên lời.

Lạc Tích Tuyết kéo kéo khóe môi, không muốn để ình càng suy nghĩ càng lún sâu, xoay người vừa mới chuẩn bị rời khỏi, một đôi tay mạnh mẽ ôm cô lại từ phía sau, hơi thở đàn ông mạnh mẹ mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt vây quanh người cô.

Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, hoảng sợ nhìn hành động của hắn lúc này, phòng bị hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Chiêm Mỗ Tư cúi người vòng ôm nàng, mười ngón thon dài mềm nhẹ xoa da thịt trên vai cô, môi mỏng để sát vào cánh môi của cô: "Tuyết nhi, Bùi Địch không phải là đứa nhỏ thích bám người, nó rất khó thích một người gần gũi với nó, có thể nó lại đặc biệt thích riêng em, em có biết tại sao không?"

Lạc Tích Tuyết nhíu nhíu mày, cực kỳ tự nhiên tiếp nhận câu hỏi của hắn: "Vì sao? Cũng bởi vì bộ dáng của tôi giống mẹ cậu bé?"

Chiêm Mỗ Tư không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, mà là ngón tay lại mờ ám vẽ loạn trên sống lưng của cô, ngửi hương vị thuộc loại về cô, tiếng nói khàn khàn nói: "Tuyết nhi, em có muốn có một đứa nhỏ giống Bùi Địch hay không?"

Lạc Tích Tuyết không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cảm thấy cổ họng có cái gì đó ngăn chặn, tất cả cảm xúc chua xót lập tức dâng lên trái tim.

Tư cách làm mẹ của cô, đã bị tước đoạt từ rất nhiều năm trước rồi, đứa nhỏ đối với cô mà nói là rất xa vời, cho nên cô nhìn thấy tiểu Bùi Địch mới có thể thích như thế, cho dù ba của cậu xem cô như tù nhân nuôi nhốt, nhưng đối với con hắn, cô vẫn không cảm thấy chán ghét.

Giữa con ngươi của Chiêm Mỗ Tư hiện lên độ nóng sâu sắc, hắn kề sát da thịt của cô, thở ra bên cạnh tai của cô: "Tuyết nhi, hay là chúng ta cũng có một đứa nhỏ đi?"

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết liền trắng bệch, suy nghĩ trong đầu óc hoàn toàn bị ứ đọng, cô không dám tin tưởng những lời này là từ miệng Chiêm Mỗ Tư nói ra .

"Tôi muốn em cũng sinh một đứa nhỏ cho tôi, đứa nhỏ thuộc về hai chúng ta, tôi thật sự muốn em là mẹ của con tôi." Chiêm Mỗ Tư cảm giác được thân thể cô cứng đờ , hắn ôm sát thân thể cô , lại nhấn mạnh ở bên tai cô.

Môi mỏng nóng bỏng của hắn chậm rãi rơi vào trên lưng của cô, cổ, từng bước từng bước đi xuống, mềm nhẹ quý trọng mà thật cẩn thận, nhưng vòng tay ôm cô vẫn không thả lỏng chút nào.

Trước ngực của Lạc Tích Tuyết lên xuống kịch liệt , da thịt cũng vì bàn tay to lớn dao động mà nổi lên một tầng da gà, hai tay của cô gắt gao nắm chặt lại, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, bản năng từ trong lòng cô muốn kháng cự hắn đụng vào.

Rốt cục, rốt cuộc cô không chịu đựng nổi, cắn môi mạnh mẽ đẩy hắn ra, trong mắt hiện lên một chút căm hận: "Anh muốn cùng tôi sinh đứa nhỏ, vậy vợ của anh thì sao? Làm như vậy công bằng với cô ấy sao?"

Cô ghét nhất loại đàn ông thay đổi thất thường này, rõ ràng trong nhà đã có một người vợ, còn luôn luôn làm bậy với phụ nữ bên ngoài, thậm chí còn mơ tưởng cô sẽ sinh đứa nhỏ cho hắn.

Cho dù cô bị hắn nuôi nhốt, chẳng lẽ cả đời của con cô cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng sao? Không, cô tuyệt đối không muốn.

"Tuyết nhi, thật ra vợ của tôi là" Mặt mày Chiêm Mỗ Tư tĩnh mịch, trong giọng nói khàn khàn có chút căng thẳng, hắn vừa mới chuẩn bị mở miệng giải thích với Lạc Tích Tuyết, lại bị cô giận dữ ngắt lời.

"Đủ rồi, Chiêm Mỗ Tư'! Anh không cần nói nửa!" Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt lộ ra hận ý thấu xương cùng đau đớn.

Lần đầu tiên trong đời cô hận một người như vậy, hận hắn chính tay hủy đi cuộc sống bình yên của cô, hiện giờ lại có ý đồ muốn phá hủy hạnh phúc một phụ nữ khác, vì sao hắn có thể tham lam như vậy, vô sỉ như vậy?

Cô cắn chặt răng, hung hăng trừng hắn: "Chiêm Mỗ Tư, anh không biết là mình quá ích kỷ sao? Anh có nghĩ đến cảm nhận của vợ anh, cảm nhận của tôi, còn có cảm nhận của Bùi Địch hay không? Không phải tất cả mọi người trên thế giời này nhất định phải quay chuyển quanh anh!"

Giữa trán Chiêm Mỗ Tư vặn thành nếp nhăn nồng đậm, hắn chậm rãi nâng mắt, trong ánh mắt sâu thẳm phản chiếu xuyên qua đôi mắt đen ẫn chịu đau xót của Lạc Tích Tuyết.

Đột nhiên, hắn giơ tay lên.

Lạc Tích Tuyết cho rằng hắn muốn đánh cô, dù sao không ai dám nói chuyện với hắn như vậy, cô dạy bảo trước mặt hắn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn quật cường khẽ nhếch lên, chờ đợi bàn tay hắn hạ xuống.

Nhưng không ngờ, hắn vươn ra bàn tay ra không rơi vào mắt cô, mà là kéo bờ vai cô qua, ôm cô vào trong ngực.

"Tuyết nhi" hắn than sâu một tiếng, gắt gao ôm cô, như là sợ hãi cô sẽ biến mất một lần nửa, hắn căng thẳng nâng gương mặt cô lên, hung hăng hôn.

Lưu luyến hương vị quen thuộc giữa răng môi của cô, làm liền không cách nào tự thoát khỏi, đầu lưỡi xâm nhập vài giữa môi và răng của cô, tìm đến chiếc lưỡi của Lạc Tích Tuyết, quấn quanh, thấm hút, giống như muốn thông qua đây kết hợp làm một.

"Ưm" Lạc Tích Tuyết giật mình mở to mắt nhìn động tác của hắn, liều mạng đưa tay đánh đấm vào trong ngực hắn, hi vọng có thể lay động thân thể vững vàng như núi Thái Sơn của hắn.

Nụ hôn của hắn tới quá vội vàng, qúa chuyên chế, như là muốn nắm giữ cô thật sâu, hận không thể hút khô máu của cô, tháo rời cô ra để vào trong lòng.

Nụ hôn như vậy, có loại hương vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn của Tiếu Vũ Trạch, thâm tình tự nhiên như vậy, giống như là tình nhân gian được loại cảm xúc nào đó cuốn hút, tự nhiên mà xảy ra động tác như vậy, mà không dã man giống như bây giờ, nhất định phải đoạt lấy.

Nụ hôn này chỉ có thể Lạc Thiên Uy , không suy xét người khác có thể tiếp nhận hay không, chỉ là muốn đoạt lấy và chiếm giữ, nhưng cô lại đắm chìm vào đợt tấn công thâm tình của hắn, trí nhớ đau khổ ba năm trước không mong nhớ lại lại một lần nửa hiện lên trong đầu cô.

Nước mắt không tiếng động cứ như vậy lặng lẽ rơi xuống theo khóe mắt cô, đã ướt đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

180. Chương 180: Vợ Của Hắn Tìm Đến Cửa

edit: Fannie93

Nước mắt theo gương mặt cô, trượt xuống vào miệng hắn, nhàn nhạt cay đắng chạm vào đầu lưỡi đang quấn vào của họ, sau đó chậm rãi tản ra.

Chiêm Mỗ Tư hôn lên nước mắt của cô, cánh tay bao bọc cô càng chặt hơn, giống như muốn đem cô vò nát, sau đó in vào máu, khắc vào trong xương tủy.

Nhưng ngược lại thân thể Lạc Tích Tuyết lại càng run rẩy hơn, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, ngừng không được, cuối cùng khóc mạnh hơn.

"Tại sao khóc?". Rốt cuộc động tác xâm phạm của hắn ngừng, ngón tay dài đụng vào cằm cô, nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt cô, lông mày hắn nhíu chặt thể hiện vẻ không vui.

Lạc Tích Tuyết nức nở nghẹn ngào nhìn hắn, không trả lời, chỉ ra sức lắc đầu.

"Em lại nghĩ tới người đàn ông tên Lạc Thiên Uy đúng không?". Chiêm Mỗ Tư tức giận trừng mắt nhìn cô, vóc người cao thẳng lộ ra khiến người ta khó hít thở, như bị bức ép.

Hắn đã phái người điều tra qua, Lạc Tích Tuyết từng có 1 người đàn ông, tên là Lạc Thiên Uy, hai người họ từng thân mật ở chung một chỗ, còn từng có qua 1 đứa bé nhưng không thành.

Điều này khiến hắn ghen tỵ phát điên, cô là người phụ nữ của hắn, chỉ có thể sinh con cho hắn.

"Trong lòng tôi nghĩ tới ai, liên quan gì tới anh!". Lạc Tích Tuyết giận tái mặt, như muốn cố ý chọc giận hắn, ánh mắt của cô kiên định thay đổi mà cố chấp.

Tròng mắt đen của Chiêm Mỗ Tư nheo lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào cô: "Em dám ở cùng một chỗ với tôi mà còn nghĩ tới người khác?"

"Anh cho rằng anh là ai chứ? Tôi đã sớm nói với anh, cho dù tôi với anh ở cùng một chỗ, anh cũng chỉ là vật thay thế của anh ấy". Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu cười lạnh nhìn về phía hắn, trong âm thanh có cảm giác mờ nhạt về khoảng cách.

Chiêm Mỗ Tư bị một câu của Lạc Tích Tuyết mà như bị bế tắc không nói được, hắn khắc sâu khuôn mặt u sầu, nhìn không ra bất kỳ vẻ mặt nào, chỉ có cặp tròng mắt đen tĩnh mịch kia, chăm chú nhìn cô, như giận,tự hận.

Hắn là người nào của cô? Ở trong cảm nhận của cô, hắn với cô như vậy liền thay đổi xa lạ như vậy sao?

Vật thay thế? Không, đây không phải là điều hắn muốn.

Chiêm Mỗ Tư ủ đột ,sắc mặt hắn rốt cuộc có gợn sóng, vẻ tàn khốc nham hiểm hiện lên ở đáy mắt, bàn tay của hắn như kìm sắt lập tức đè lại bả vai Lạc Tích Tuyết, âm thanh xé rách quần áo vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

"Tôi hiện tại liền nói cho em biết, tôi là gì của em!". Hắn bá đạo ôm eo của cô, ôm ngang cô hướng tới chiếc giường lớn trong phòng đi tới.

"A! Anh định làm gì? Nếu như anh còn dám đụng tôi, tôi liền báo cảnh sát tới bắt anh!". Lạc Tích Tuyết sợ hét lên một tiếng, liều mạng dùng sức giãy giụa, cố gắng chút nào cũng không thoát được, chỉ có thể tức giận hướng hắn hô to.

"Báo cảnh sát? Tốt, em cứ báo đi, tôi liền nói tôi với vợ ở trên giường duy trì tư thế này, xem ai dám phản đối!". Chiêm Mỗ Tư nheo lại con ngươi, khóe miệng cười lạnh càng thêm tĩnh mịch.

Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm, giận không kiềm chế được liền nói, "Anh vô sỉ! Tôi căn bản không phải là vợ anh, tại sao anh có thể nói như vậy?"

Đáy mắt Chiêm Mỗ Tư liền nảy lên một tia âm trầm nồng đậm đến mức không tan được, hắn nhìn thẳng vào mắt cô: "Chỉ bằng dáng dấp em giống với vợ của tôi, chỉ cần một câu nói của Chiêm Mỗ Tư tôi đây, nói em là vợ tôi thì em chính là vậy".

Lạc Tích Tuyết hừ lạnh một tiếng, tức giận mở to mắt: "Hừ, anh nghĩ thì hay lắm, coi như đàn ông trên thế giới này chết sạch, tôi cũng sẽ không gả cho anh".

"Vậy em muốn gả cho ai? Lãnh Khinh Cuồng sao? Hay là người gọi là Tiếu Vũ Trạch hay sao?". Chiêm Mỗ Tư tuấn tú sắc mặt ảm đạm lại buông xuống, hắn cúi người nhìn vào nhìn cô.

"Mặc kệ chuyện của anh". Lạc Tích Tuyết căn bản không muốn nhiều lời với hắn, xoay người, đưa lưng về phía hắn.

Chiêm Mỗ Tư trong lòng không khỏi căng thẳng, giống như bị ai dùng tay hung hăng đánh một hồi. Cô kháng cự khiến hắn hoảng sợ, chưa từng có một người phụ nữ có thể làm cho hắn luống cuống như vậy.

Bàn tay hắn đưa ra, đem Lạc Tích Tuyết ôm ngang trong lòng, con mắt liếc cô, sâu sắc nhìn vào mắt cô: "Tuyết Nhi, tôi phát hiện ra tôi càng ngày càng thích em rồi, tôi đã không thể rời bỏ em, làm thế nào đây?"

Cả người Lạc Tích Tuyết không tự chủ căng thẳng, tai liền đỏ lên, cô không sợ hắn nói rằng hắn với cô chỉ là vui đùa một chút, cũng không sợ hắn chơi xong liền không cần cô, cô sợ nhất chính là không khí kiều diễm thế này, cô không biết ngăn cản thế nào, càng muốn thì không làm được, hắn rõ ràng đã có vợ, vì sao còn buộc cô phải như vậy.

"Tôi mệt rồi, muốn ngủ". Lạc Tích Tuyết hít một hơi thật sâu, tránh ra khỏi Chiêm Mỗ Tư, cố gắng khống chế nhịp tim loạn của mình.

"Tốt!". Chiêm Mỗ Tư nhíu mày, nằm vào cùng với chăn của cô, mỉm cười cúi đầu nghiêng người với cô, nhẹ nhàng hôn lên tai của cô, kiên nhẫn khiêu khích.

Cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hắn, gò má Lạc Tích Tuyết nóng lên như phát sốt, gương mặt tuấn tú của hắn càng ngày càng gần, chỉ còn lại một cư lý ngắn.

Nhiệt độ nóng rực mập mờ phủ trên gương mặt cô, Lạc Tích Tuyết phản ứng không kịp nữa, lòng bàn tay của hắn đã cố định đầu của cô, đầu lưỡi ấm ấp chui vào trong miệng cô, tỉ mỉ thưởng thức hương thơm ngọt ngào của cô.

"Ưmh". Tay thon của Lạc Tích Tuyết nắm chặt ga giường, đôi mắt đẹp trợn to không biết ra sao, cô rõ ràng hôn hắn có cảm giác, rồi lại không thể ép mình loại bỏ cảm giác này, cô không thể như vậy đối với một người đàn ông đã kết hôn, có suy nghĩ không thật này với cảm giác sai lầm.

Lưỡi Chiêm Mỗ Tư linh hoạt cạy ra hàm răng của cô, hôn điên cuồng mà tùy ý chạm vào lưỡi mềm mại của cô, dùng sức mút lấy nước miếng ngọt ngào trong môi cô, Lạc Tích Tuyết dần dần xụi lơ trong ngực hắn, chỉ có thể mặc hắn làm gì thì làm.

Trong nháy mắt, môi lưỡi của hắn đã dần dần rời xuống, theo cổ trắng nõn của cô quanh co mà xuống, trêu đùa đi tới trước ngực cô, vỗ về chơi đùa, liếm phần mềm mại của cô, yêu thích không buông tay.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, cỏ cảm giác như bị điện giật lan khắp toàn thân, cô có chút bất lực nhìn Chiêm Mỗ Tư, cũng thấy ngọn lửa không che giấu chút nào ở đáy mắt hắn, trong lòng cô căng thẳng, lập tức kêu lên: "Anh,anh muốn làm gì?"

Chiêm Mỗ Tư mị hoặc cười, đối với Lạc Tích Tuyết mập mờ trừng mắt nhìn, buồn cười nói: "Lúc này, em cho là tôi muốn làm gì?"

Bàn tay như có lửa của hắn trượt vào trong áo cô, cởi ra núi cài áo lót của cô, dao động ở trên da thịt nõn nà của cô, từ từ đi xuống.

Từng một khóa cài áo ngủ của cô được cởi ra, áo khoác rơi xuống, hắn lại bắt đầu tiến công vào nội y của cô, trong nháy mắt áo ngực cũng từ trên tay hắn rơi xuống thảm trải sàn, môi mỏng càn thêm vội vã gặm nhấm thân thể hấp dẫn của cô.

Hắn mút hôn cổ của cô, bàn tay vuốt ve mỗi tấc da thịt của cô, vừa quanh co hôn cô, giọng nói của hắn thấp xuống, lười biếng lại mê hoặc lòng người: "Bảo bối, vì anh mà sinh một đứa bé, được không?"

"Không, tôi không muốn, umh!". Lạc Tích Tuyết trong bụng hoảng hốt, thân thể cũng run rẩy, cô dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng Chiêm Mỗ Tư đã nhanh chóng dùng sức cố định đầu cô, môi mỏng hung hăng đặt lên môi đỏ mọng của cô.

Giống như là muốn trừng phạt cô vậy, thân thể cao lớn của hắn kề sát thân thể mềm mại của cô, vòng tay ở eo của cô, ác ý cố gắng nụ hôn này sâu hơn, không cho cô có cơ hội nói chuyện.

"Ưmh umh umh". Lạc Tích Tuyết mơ hồ bị môi lưỡi quấn quít của bọn họ không nói rõ ra được, nhưng lưỡi người đàn ông này lại thừa dịp cô muốn nói chuyện, lại đột nhiên xâm nhập vào miệng anh đào của cô.

Hắn tùy ý trêu chọc lưỡi thơm mềm mại của cô, dùng sức mút hương thơm ngọt ngào của cô, khiến cô chỉ có thể vô lực mê man thì thầm.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy khó thở một hồi, không khí trong lồng ngực chỉ một chút nữa bị rút khô, đúng lúc cô đang lo mình có thể vì thiếu dưỡng khi mà ngất đi hay không, Chiêm Mỗ Tư đột nhiên buông môi cô ra, chui vào trong hai luồng đẫy đà của cô, lửa nóng bắt đầu trêu chọc.

"Không ----". Lạc Tích Tuyết gắt gao cắn lấy đôi môi đỏ mọng, ép buộc mình coi thường cảm giác hắn đem cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc lại nổi lên gò má đỏ, thân thể không khỏi dấy lên cảm giác khát vọng.

"Tuyết Nhi, em không cự tuyệt được anh". Trên mặt Chiêm Mỗ Tư cương nghị lúc này đã là tràn đầy say mê, hắn xoa nhẹ lên thân thể của cô, trong mắt lóe ra ngọn lửa nóng bỏng, "Thân thể của em còn thành thực hơn em".

Gò má Lạc Tích Tuyết đã đỏ lên cả cổ, cô hận tại sao mình đối với sự trêu chọc của hắn lại có phản ứng,cô cắn chặt môi, sức lực giãy giụa ngày càng nhỏ đi.

Con mắt Chiêm Mỗ Tư mê ly mà chớp động tình triều, hắn cũng không nhịn được nữa, bàn tay chạm vào hai đùi trắng nõn của cô, ngay sau đó nhanh chóng, đụng vào cô.

Không có nhiệt tình đã dự đoán trước, lần này Chiêm Mỗ Tư đối với cô cực kỳ dịu dàng, mỗi một cái đều để ý cẩn thận như vậy, sợ đâm vào làm cô bị thương vậy, mỗi động tác của hắn êm ái đòi lấy cô.

Cả đêm bọn họ biến đổi các loại tư thế, không biết làm bao nhiêu lần, cho đến lúc sáng sớm, hai thân thể dây dưa còn khó rời nhau ra, giống như họ nguyên bản là một khối.

Lạc Tích Tuyết xụi lơ ở trong khuỷu tay Chiêm Mỗ Tư, môi đỏ mọng yếu đuối thở dốc, trên mặt đỏ vẫn chưa hết.

Chiêm Mỗ Tư dịu dàng ôm cô trong ngực, bàn tay xòe ra vỗ về chơi đùa mái tóc dịu dàng của cô, hắn lẩm bẩm thở dài bên tai cô một tiếng, nhưng cô lại không nghe rõ hắn đang nói gì, chỉ là khi hắn dịu dàng vuốt ve, cô dần dần tiến vào mộng đẹp.

Gió mát thổi qua rèm cửa sổ mỏng manh, ánh mắt trời xuyên thấu quá màn cửa sổ chiếu vào trong phòng, trong phòng ngủ như là được phủ một lớp vàng óng.

Lạc Tích Tuyết từ trong mở tỉnh lại, bên cạnh đã không có bóng dáng của Chiêm Mỗ Tư, cô vuốt vuốt mắt tỉnh ngủ, ngồi dậy phát hiện trên đầu giường có tờ giấy nhỏ, là Chiêm Mỗ Tư để lại cho cô, anh có việc gấp phải đi ra ngoài, đặc biệt bảo cô phải chăm sóc mình thật tốt.

Lạc Tích Tuyết có chút khổ sở cười, hắn quan tâm ngay trước mắt, nhưng cô lại muốn liều mạng đè nén mình không thể đi thương hắn, có chút đáng buồn, nhưng hơn nữa là đau lòng, bởi vì hắn yêu, vốn không thuộc về cô, cô có cảm giác như đoạt lấy đồ của người khác.

Ngoài cửa, chợt vang lên âm thanh huyên náo, ngay sau đó, thì có một người phụ nữ ăn mặc cao quý xông vào.

Người phụ nữ có khuôn mặt mỹ lệ, vóc người bốc lửa, tóc xoăn ở sau lưng cô trải rộng ra thác nước, giày cao gót nổi tiếng giẫm trên sàn nhà, nhiều tiếng thanh thúy.

Nhưng giờ phút này cô cố tình, cặp mắt to xanh thẳm mang theo hàm ý xấu xa, ôm hận nhìn chăm chú vào Lạc Tích Tuyết.

"Cô chính là người phụ nữ không biết xấu hổ sao?". Cô ta vừa mở miệng chính là một chuỗi tiếng anh lưu loát.

181. Chương 181: Mẹ Của Bùi Địch Là Lạc Tích Tuyết

Nhìn lên người phụ nữ quyến rũ trước mặt đối với mình tràn đầy chất vấn, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhìn cô ấy ý tứ rõ ràng là người đến không có ý gì tốt, không khỏi âm thầm lấy làm kinh hãi, theo bản năng mở miệng hỏi:

"Cô là ai?"

"Tôi là ai?". Người phụ nữ trước mặt quyến rũ vô cùng, cô cắn răng nghiến lợi nói: "Hỏi rất hay! Chẳng lẽ cô quyến rũ chồng người khác,cũng không biết hắn ta có một người vợ tồn tại sao?"

"Cô chính là vợ của Chiêm Mỗ Tư?". Lạc Tích Tuyết âm thầm cảm thấy kinh ngạc.

Người phụ nữ cao ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kỳ khinh miệt nói cho cô biết: "Tôi là Lisa. Khải Đặc Lạp Tư, Chiêm Mỗ Tư là chồng hợp pháp của tôi".

Lạc Tích Tuyết sững sờ, trong lòng không khỏi có chút chua xót. Vợ của hắn tìm tới cửa rồi, cô thất vọng cái gì? Lại đau lòng cái gì chứ?

Cô thật không ngờ vợ của Chiêm Mỗ Tư, lại mê người như vậy, vóc người đầy đặn, nét mặt xinh đẹp, nhất định so với cô càng hấp dẫn Chiêm Mỗ Tư hơn chứ sao?

Hiện tại vợ của hắn xuất hiện, cô tin tưởng mình rất nhanh có thể thoát khỏi hắn.

"Ừ". Cô nhàn nhạt đáp một tiếng, không có quá nhiều vẻ mặt.

Trong ánh mắt người phụ nữ này ý hận thật sâu khiên cô khiếp sợ, cô ta rõ ràng là hận không ăn được mình! Đoạt chỗ yêu của cô ta sao? Nhưng ông trời làm chứng, đó cũng không phải cô thật lòng muốn thế! Cô cũng vì bất đắc dĩ!

"Cô đừng cho rằng cô có thể cướp anh ấy, cô chẳng qua chỉ là một hồ ly tinh thôi! Cô nên hiểu rõ mình, Chiêm Mỗ Tư không thể nào thích cô, sớm buông tay mà rời khỏi lúc này thôi". Lisa thấy phản ứng bình thản của Lạc Tích Tuyết, có chút bất mãn, trực tiếp dứt khoát làm rõ với cô.

"Tốt". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, trên mặt vẫn bình tĩnh.

"Nếu cô biết rồi, tại sao không biết xấu hổ mà ở lại đây?". Lisa tức giận bắt đầu tới đây, cô ghét thấy bộ dạng bình tĩnh của người phụ nữ này.

Cô ta chẳng qua là có điểm giống mình, những thứ khác trên phương diện của cô thì cô ta cũng chẳng có gì ghê gớm.

"Chuyện này chỉ sợ cô nên đi hỏi chồng của cô! Chỉ cần anh ấy chịu gật đầu, tôi không có vấn đề, lúc nào cũng có thể rời đi!". Lạc Tích Tuyết khẽ nhíu lên lông mày nhỏ nhắn, cô ta không thấy sợi dây dưới chân cô sao? Rõ ràng là cô muốn đi, chồng của cô không để cho có được hay không? Tại sao cứ trách cứ cô?

Chỉ nghe tiếng "bốp" một tiếng, một cái tát lạnh lẽo hung hắng đánh vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

"Người phụ nữ thối tha này, sao còn phải giả bộ thanh khiết? Mang theo cái vẻ vô tội thanh thuần bên ngoài, lại làm chuyện khiến người ta khinh miệt, chuyện tình hoang dâm! Người phụ nữ hèn hạ này, nhất định là cô quyến rũ anh ấy!". Lisa trợn mắt nhìn, mặt tràn đầy khinh bỉ.

Lạc Tích Tuyết che má phải bị đánh, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh khổ sở.

Hiện tại, ở trong mắt tất cả mọi người, cô chỉ là gái điếm không đáng một xu sao? Cô đã trở thành tình nhân của hắn, như thế nào lại hi vọng có thể được người khác tôn trọng chứ?

Từ nhỏ cô đã được giáo dục, là muốn giữ mình trong sạch, nhất định không thể cùng một người đàn ông kết hôn có quan hệ mập mờ không rõ, càng không thể làm người thứ ba phá hư gia đình người khác.

Hiện tại cô lại làm cái chuyện khiến ọi người khinh thường, rốt cuộc nếm được khổ đau, người cần phải tự nhục rồi sau đó sẽ bị người khác vũ nhục lại! Một chút cũng không sai!

Trong miệng trở nên mặn mặn, một cỗ mùi máu tanh tràn đầy, cô theo bản năng giơ tay lên, khẽ vuốt qua khóe miệng đang chậm rãi chảy máu, cái tát này, là tự khi cô ra đời nay là lần thứ hai, lần đầu tiên là vì Lạc Thiên Uy, lần thứ hai là vì Chiêm Mỗ Tư, đều do đàn ông gây họa.

"Con người tiện nhân này? Lại dám quyến rũ anh ấy?". Lisa tức giận thét lên, hận thù đánh về phía cô, đôi tay gắt gao chạm vào cổ của Lạc Tích Tuyết, hưng tợn nói:

"Từ lần đầu tiên tôi bắt đầu nhìn thấy anh ấy, liền thật sâu yêu anh, nhưng anh chưa bao giờ quý trọng tôi, tại sao, với cô lại có thể? Cô không phải là dáng dấp giống cô ấy sao? Tôi không cam lòng! Tôi không có cái gì kém với các người! Tại sao, các người có thể tận hưởng ân sủng của anh? Tôi hiện tại muốn phá hủy cô xem, xem cô còn có thể quyến rũ anh thế nào?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nghe lời nói của Lisa, cô ấy nói dáng dấp cô giống với cô ấy? Đây là ý gì? Chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư thích 1 người phụ nữ, dáng dấp rất giống với cô sao?

Cô lâm vào trong trầm tư, phản ứng không kịp, nhưng Lisa dĩ nhiên đã điên cuồng.

Cô bất chấp hậu quả bóp cổ Lạc Tích Tuyết, càng ngày càng gấp, Lạc Tích Tuyết cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, cảm thấy muốn sống khiến cô bản năng muốn phản kháng.

Đúng lúc này, một bóng dáng nho nhỏ không biết từ nơi nào chui ra, cầm tay trong tay một khẩu súng bắn nước, vẫn không ngừng bắn vào Lisa.

"Người phụ nữ xấu, bắt nạt mẹ tôi, tôi muốn nói cho bố để cho bố giáo huấn cô". Bùi Đích không ngừng lấy súng nước bắn Lisa, trong miệng tức giận kêu.

"Bùi Địch,a, đứa trẻ hư này, dám lấy súng nước phun ta". Y phục của Lisa ướt, chỉ có thể tạm thời buông tha Lạc Tích Tuyết, nhưng Bùi Địch vẫn như cũ không ngừng bắn cô.

"Khụ khụ -----". Lạc Tích Tuyết liền thở liên tục, vừa định qua bảo vệ Bùi Địch, đồng thời lại có nghi vấn ập vào lòng.

Nếu như Lisa là vợ của Chiêm Mỗ Tư, thì Bùi Địch không phải là con trai của cô ta sao? Tại sao Bùi Địch không có thích mẹ cậu chút nào, ngược lại giúp đỡ cô, dùng súng nước bắn Lisa?

"Bùi Địch, người phụ nữ này không phải mẹ con, con xem rõ đi, cô ta là con hồ ly tinh, là người phụ nữ xấu quyến rũ cha con". Lúc này, Lisa cũng bắt được Bùi Địch, cô nghiêm túc nói cho đứa bé.

Nhưng Bùi Địch căn bản không nghe lời cô nói, cậu vẫn lắc đầu, "Cô nói dối, cô ấy không phải người phụ nữ xấu, rõ ràng cô mới là phụ nữ xấu, thường quyến rũ bố".

Đối mặt với chỉ trích của đứa bé, sắc mặt Lisa lạnh xuống: "Bùi Địch, bây giờ mẹ là người mẹ mới của con, con lại dám nói với mẹ mình như vậy sao?"

"Không phải vậy, chị ấy mới là mẹ mới của tôi, cô không phải!". Bùi Địch cau mày kháng cự.

"Ni Mã!". Lisa cũng lười cãi cọ cùng với một đứa bé, gọi người giúp việc: "Dẫn nó đi xuống, nếu để cho nó chạy đông chạy tây, tôi hỏi tội cô".

"Vâng, thưa phu nhân!". Ni Mã khẩn trương gật đầu, đem Bùi Địch đi xuống.

Lisa xoay người, nụ cười lạnh quan sát vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Lạc Tích Tuyết, chẳng thèm ngó tới mở miệng: "Cô vừa rồi cũng nghe được chứ? Người phụ nữ Chiêm Mỗ Tư yêu căn bản cũng không phải là cô... cô chẳng qua là dáng dấp có điểm giống với người phụ nữ anh ấy yêu thôi, cô là một vật thay thế, cho nên Chiêm Mỗ Tư mới có thể cho cô làm tình nhân của anh, Bùi Địch còn nhỏ, mới có thể coi lầm cô là mẹ anh".

"Mẹ của Bùi Địch là ai? Mẹ nó rốt cuộc là người nào?". Lạc Tích Tuyết cũng không tức giận, chỉ muốn biết rõ quan hệ này, cô nghi ngờ mở miệng hỏi.

"Thế nào, cô cho rằng cô có thể sẽ là mẹ Bùi Địch sao?". Lisa khinh thường ngoắc khóe môi, cất bước đi tới trước mặt Lạc Tích Tuyết, ánh mắt khinh bỉ nhìn vào cô: "Mẹ Bùi Địch gọi là Lạc Tích Tuyết, là mối tình

đầu của Chiêm Mỗ Tư, Chiêm Mỗ Tư yêu cô ta nhiều năm rồi, không người nào có thể thay thế địa vị của cô ta trong mắt anh ấy, cả người thay thế như cô là không thể nào!"

"Cái gì? Cô nói cái gì?". Lạc Tích Tuyết khiếp sợ, khó có tin nhìn người phụ nữ lạnh lùng cao ngạo trước mặt này, mắt trừng thật to.

Cô ta nói mẹ ruột của Bùi Địch là Lạc Tích Tuyết? Làm sao có thể chứ? Cô căn bản cũng không có sinh em bé ra? Mặc dù cô với Lạc Thiên Uy đã từng có một đứa bé, nếu như cô thật đã sinh ra được, thì hiện tại đứa bé kia cùng Bùi Địch quả thật không khác nhiều lắm, nhưng chuyện kia tuyệt đối là không thể nào, bởi vì đứa bé kia sớm đã mất rồi.

"Sao cô phải giật mình làm gì? Chẳng lẽ cô biết Lạc Tích Tuyết? Chiêm Mỗ Tư dẫn cô gặp qua cô ta sao?". Lisa không hiểu nhìn về phía cô, ngược lại có chút nghi ngờ rồi.

Lạc Tích Tuyết chần chờ ngẩng đầu hỏi: "Tôi chưa từng thấy qua mẹ của Bùi Địch, cô từng thấy cô ấy sao?"

"Tôi đương nhiên từng thấy, cô cũng cô ta quả thật rất giống nhau, khó trách Chiêm Mỗ Tư sẽ để cô làm người tình của anh". Lisa trong mắt lộ ra tia phức tạp, khinh miệt nói: "Chỉ là, nếu không phải ba năm trước cô ấy bị tai nạn xe cộ, hiện tại vẫn nằm trên giường bệnh chưa tỉnh, Chiêm Mỗ Tư cũng không cần tìm cô làm người thế thân".

"Cô ấy vẫn luôn nằm ở trên giường bệnh?".Lòng Lạc Tích Tuyết rõ ràng rung hạ xuống, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Trên thế giới này thật có chuyện tình trùng hợp thế sao? Chiêm Mỗ Tư yêu Lạc Tích Tuyết trùng tên với cô, gắn bó giống nhau, mà người đúng là tồn tại sao? Sao lại có thể như thế nhỉ?

Chú ý tới vẻ mắt biến hóa của Lạc Tích Tuyết, khóe mắt nụ cười Lisa ngày càng đậm, cô cho là mình đã bắt được đau đớn của Lạc Tích Tuyết, liền hung hăng công kích cô: "Thế nào? Trợn tròn mắt, nghe được Chiêm Mỗ Tư đối tốt với phụ nữ, cảm thấy đau đớn sao? Trong lòng Chiêm Mỗ Tư cho tới giờ chỉ có một mình Lạc Tích Tuyết, anh đã từng vì cô ta, cái gì cũng có thể làm, cô đã gặp qua anh ấy vì ai mà điên cuồng chưa? Không có sao, nhưng anh lại vì cô ta mà điên cuồng, là người đàn ông bởi vì người phụ nữ điên cuồng".

Nói tới chỗ này, ánh mắt Lisa cũng mờ đi.

"Cô nói tới Lạc Tích Tuyết, là vợ bây giờ của Chiêm Mỗ Tư sao? Vậy cô là ai?". Lạc Tích Tuyết nghiêm túc hỏi, chẳng biết tại sao, cô đột nhiên nghĩ rằng nên làm rõ mối quan hệ phức tạp này.

Nhưng sắc mặt của Lisa rõ ràng trở nên lúng túng, cô khó chịu nói: "Tôi là ai không tới phiên cô hỏi, cô thật muốn rời đi, hiện tại tôi liền có thể thả cô đi!"

Lạc Tích Tuyết do dự một cái chớp mắt, gật đầu một cái, bất kể thế nào nên rời khỏi đây rồi tính sau.

Sắc trời dần tối, một chiếc xe hơi sang trọng không phát ra hơi dừng ở cửa biệt thự.

Chiêm Mỗ Tư xuống xe, ánh mắt không tự chủ hướng về phía cửa sổ trên của biệt thự.

Nơi đó không có bóng dáng của cô, hắn thu hồi ánh mắt, trực tiếp đi tới đại sảnh.

Vừa đi vào đại sảnh, Lisa chỉ mặc áo ngủ, liền khéo léo tiến lên đón: "Chiêm Mỗ Tư, anh trở lại? Hôm nay em cố ý tự mình chuẩn bị một bàn thức ăn cho anh, anh đến nếm thử trước được không?"

"Làm sao cô ở chỗ này". James không vui cau mày, liền hiểu ra, hắn bước nhanh tới phòng của Lạc Tích Tuyết đi tới.

Trong phòng chỉ có một mảnh mờ mịt, chỉ có âm thanh gió biển thổi vào cửa.

Chiêm Mỗ Tư mang theo ánh mắt lo lắng nhanh chóng liếc quanh phòng, trên ghế sa lon, trên giường, trên bàn sách, thậm chí trong phòng tắm hắn đều cẩn thận tìm, tất cả cũng không có bóng dáng của cô.

Cảm giác bất an mãnh liệt liền nhanh chóng đánh tới, hắn sốt ruột đi xuống lầu, đứng ở trước mặt quản gia khẩn trương lớn tiếng hỏi: "Cô ấy đâu?"

182. Chương 182: Theo Dõi, Giám Thị

Editor: d4lovelygirl

Xe 89đông nghịt etrên đường daphố, xuyên cqua dòng 10người, d8Lạc Tích cTuyết một 7mình đứng 1trên phố, engơ ngác bnhìn xe cộ 6aqua lại, b4cô không 9khỏi cảm 23thấy mờ 3mịt.

Muốn 7đi đâu 8đây? Cô 8không biết, 45mới từ fnơi đó ra 0cngoài, cô 09dường như 34không có 1chỗ nào 88để đi.

Với 7dLãnh Khinh 77Cuồng cô 39rất rõ ràng 2đã cự 2ftuyệt hắn, cTiếu Vũ fcTrạch bây 5fgiờ không 15biết thi fhành nhiệm 6vụ ở nơi 8anào, cô giống 8fnhư bị bỏ 2erơi, chỉ dcó thể đi f5lang thang c0một mình bbtrên đường.

Lúc 37này, ký hiệu dcủa một dquán bar rơi bvào tầm 0mắt cô, 40cô không abchút do dự 51đẩy cửa 8đi vào, 9hiện tại 6cô cần dcchính là emột ly rượu eấm để 85làm ấm bdạ dày 5của cô, fcàng cần 3abầu không 7khí nhộn canhịp để 47thức tỉnh 9mình, thì cra cô còn 7sống.

Tìm 61một chỗ cngồi xuống, 55Lạc Tích 26Tuyết chuyển 7dsang nhìn 7người pha achế rượu fcười nhạt, 9csảng khoát a6mở miệng anói: "Cho 0tôi một 8ly Whisky."

" d8Cô gái, f2đừng uống 8rượu mạnh 04như vậy, 2cho cô ấy emột ly nước bcam được 26rồi." 93Một giọng 36đàn ông 30nhẹ nhàng ftruyền đến.

"Ai 11cần anh 00lo..."

Lạc 8Tích Tuyết 2evừa quay fđầu lại, dnhìn thấy 41dung mạo 35người kia, 38cô có chút 10sững sờ, ddlại là 9bHàn Diệp 41Thần.

"Anh 3tại sao 22lại ở 1đây?" a0Lạc Tích 9aTuyết giật 9mình hỏi.

"Uống erượu, tự bchuốc say!" 1Hàn Diệp eThần lắc 1lư chai rượu 94trong tay, 4ánh mắt 8nóng rực 6nhìn chằm b9chằm Lạc 28Tích Tuyết.

Lạc 2aTích Tuyết btức khắc afhiểu là ahắn có 0dý gì, nhưng 6đối với atình cảm b9của hắn, dcô giống 1cnhau gánh fvác không 7enổi.

"Tích 99Tuyết, trong 5khoảng thời 48gian này 2em đi đâu? 3Tại sao 1tôi tìm 3crất nhiều 42nơi, cũng 97không thấy 5em?" 48Hàn Diệp c2Thần hỏi bftiếp, trên ckhuôn mặt d8tuấn tú 29có chút ebnghi hoặc.

"Tôi 3đến nhà 2một người 6bạn." e0Lạc Tích 6Tuyết không 29dám nhìn d2vào mắt fhắn, trả 2lời ấp 2úng.

"Bạn 70nào?" bHàn Diệp 6Thần không fcam lòng 8truy hỏi 3lần nữa.

"Người f6bạn kia 7anh không 21biết." 30Lạc Tích e3Tuyết lời 9lẽ trốn ftránh.

"Em b3có bạn 4nào mà tôi 0ckhông biết?" 9cHàn Diệp bThần không 6muốn vạch 3trần cô, enhưng khi 99nhìn cô f7ở trước 9mặt mình 5anói dối, 1dhắn không 92nhịn được 21lo lắng: 79"Tích d9Tuyết, nói 9cho tôi biết 5có phải e6trong khoảng fthời gian cnày em đã 5cùng Lãnh 1Khinh Cuồng aeở chung c0một chỗ? bCác người 6adự định 0kết hôn?"

"Không c6có, không 1ccó." 8Lạc Tích 4Tuyết vội 5vàng lắc 75đầu, nói 81thật: "Lãnh d3Khinh Cuồng, 4dtôi cũng 8đã rất 2lâu không 2nhìn thấy c7anh ta."

Trong 3khoảng thời 6gian này 8cô vẫn f2bị Chiêm 28Mỗ Tư giam 02cầm, làm bsao có cơ 87hội gặp 0mặt Lãnh 77Khinh Cuồng?

"Vậy dngười nào? 92Em là vì 77người đàn b9ông nào 7mà không 1dgặp tôi?" f6Hàn Diệp a8Thần nắm d4lấy tay 5bLạc Tích bTuyết, có 31chút đau flòng chất e0vấn.

Cổ 7ctay Lạc ccTích Tuyết 58bị hắn 10nắm đau, 7cũng không 65biết nên atrả lời 3hắn thế cnào, chẳng falẽ muốn afcô nói cho dahắn biết, 3bcô biến 3mất trong 00khoảng thời 7gian này bthực ra dlà bị một 16người đàn 9ông khác cgiam cầm? eKhông, cô 16không nói enên lời.

”Ngại 70quá, tôi 1muốn đến ephòng vệ easinh.” e9Nói xong, fbcô đã quay 03người chạy 2fvề hướng 8phòng vệ 24sinh.

Chuyện 1cô ở cùng 0Chiêm Mỗ 1Tư tuyệt ađối không dthể để 8người khác 0biết, giai 1đoạn u 7ám này coi 98như là một 25cơn ác mộng, bbây giờ dcô không amuốn nhắc 97lại.

Lúc fcLạc Tích dTuyết vừa 35rời khỏi, 8trong quán 33bar lộn 99xộn đột e0nhiên vang 5lên một bhồi âm a6thanh ồn 3ào náo động, dnhững bar-girl 9diêm dúa 8cùng khách 9fnữ chợt 6phấn khởi 7thét chói btai, còn 19lại là 1những người 82đàn ông fdkinh sợ 2lui sang một 75bên, nhường 6blại lối 66đi rộng 0rãi, sau a4đó một cbóng dáng 53cao lớn 16xuất hiện dở cửa 5quán rượu. 9 © DiendanLeQuyDon (Ba-girl=nữ 5tiếp viên)

Hắn b3đứng thẳng 3tắp ở ccnơi đó, 4thân thể 51mang theo dluồng sáng, 1cả người 0toả ra khí fthế làm fngười ta 4không thể 8khinh thường.

Bởi 4dvì hắn 7đột nhiên 3xuất hiện, fcnhiệt độ btrong quán 7cbar lập e6tức đóng c8băng, tất 5cả mọi engười đưa fmắt nhìn a9về phía 0ahắn, lẽ 89ra ồn ào 58náo động 15nhưng lúc fenày lại byên lặng b8không thôi.

Thân 0dthể Lạc e5Tích Tuyết 8hơi căng 2thẳng, là bHàn Chấn 8Hiên, hắn 1athế nhưng eetìm đến 1dnơi này.

Cô 69vừa từ b8nơi đó dtrốn ra, 10hắn tại 7sao dễ dàng 48tìm đến ecô như vậy? 27Hơn nữa cquán bar 5này còn 3vắng vẻ anhư thế.

Chiêm 63Mỗ Tư ở 6phía xa không 55chớp mắt 0nhìn chằm 6chằm Lạc eTích Tuyết, 3enhấc chân, 3từng bước 3đi về phía 4cô.(mình 31cũng k biết 59tại sao ecngười nữ9 0cthấy là 7HCH nhưng 5clúc này 05lại là bCMT. Mình c3định sửa 98lại khúc 3dtrên nhưng a4thôi.)

Hắn 86mặc một 9bộ Âu phục f2màu đen, cabên trong 5là cổ áo 2sơ mi màu 7ctrắng lật a2ra, hắn 7dcàng ngày f9càng đến 5gần cô, 6giống như 0ma quỷ đến 3gần con 71mồi, dưới 0echân phát e6ra tiếng 2va chạm 6nhẹ.

Những bngười phụ 06nữ hưng aphấn cùng dkích động 6không ngừng 0thét chói e0tai, thân 5phận cao 3quý, tướng 76mạo anh btuấn, hết b2thảy đều 2có khí chất 47quý tộc 08đó, không ccần nói 7hắn nhất 7ađịnh là cngười đàn eông có thân 1fphận cùng 5địa vị.

Lạc aTích Tuyết dcó chút 92nhụt chí 4nhìn hắn, eađợi hắn 87đi đến eftrước mặt 6mình, lông 8mày cô ẩn 1chứa một c0chút tức a2giận, cô 9bị tức 03giận xâm fchiếm thân 8thể.

Cô fathật không 5muốn gặp 9lại hắn, 71nhưng người 0dđàn ông bnày tại fsao lại 6muốn dây f6dưa thật 53chặt với 16cô không btha?

”Thế 08nào? nhìn 77thấy tôi? e8Em không 6vui?” 7Chiêm Mỗ cTư cúi đầu 89đối diện bvới ánh 15mắt cô, 22dùng tay 7vén lên 3những sợi 3tóc đen ecbóng mềm f4mại rủ 1xuống của dfcô, ngẩng 7lên rất 05ung dung hỏi.

Lạc 9dTích Tuyết 5fgiận dữ 98nhìn về 4cphía hắn, b1ánh mắt 7sáng quắc 18lên, cô 26giận dữ 9ahỏi: ”Anh 1phái người 7theo dõi 3ctôi?”

Môi cChiêm Mỗ 2Tư nâng 16lên một 9nụ cười, 7giống như e5đắc ý dnói: ”Đúng d2vậy. Người 83của tôi bđã sớm a6để mắt 3ađến em, 3dhơn nữa fcòn không 9chỉ một 43nhóm, công 52khai, ngấm 4ngầm, em 26không thể 8tượng tưởng fnổi đâu.”

Hắn 60là thủ d7lĩnh của 4ahắc đạo, 8không có 1chuyện gì 7mà hắn 7dkhông biết. f © DiendanLeQuyDon Hắn đã 3sớm đoán ađược Lạc 2Tích Tuyết 3bsẽ không 4ngoan ngoãn 0đợi ở 75trong biệt fthự như 4avậy, cho 0bnên trước 78đó hắn 0đã căn 1dặn vệ a9sĩ phải atrông chừng fcô thật dkỹ, những f7người này 7ở trong 92bóng tối 2giám thị davà theo dõi b6cô, không 59phải dễ fdàng có ethể nhận efra được.

”Hừ, 8hèn hạ, 9anh không 3nên theo fdõi việc friêng tư dccủa người 2khác.” fLạc Tích 2bTuyết tức 40giận trừng 17mắt về 5phía hắn, 69mức độ fbị giám 1thị như 8bthế này, 39làm cho nội f7tâm cô không a3khỏi cảm athấy hỗn c9loạn, giống 88như mình 3là thú săn 1bbị bắt, 8vĩnh viễn 32không trốn 5khỏi bàn 1tay của b9hắn.

”Tôi 5chỉ muốn 0bảo đảm dean toàn của 4bem, muốn 9bbiết em bdsống có 5ađược hay 18không, không 7được sao?” c2Con ngươi 1fChiêm Mỗ fTư sâu lắng bbtrong nháy 7mắt nhìn bchằm chằm ffLạc Tích bTuyết nói.

Hắn b9phái người 55theo dõi 8fcô, giám fethị nhất 30cử nhất 0động của 6cô, không 3dphải là 53hắn không 5tin cô, mà 1ccô ra vẻ 7kháng cự 4ddối với 9hắn càng 7ngày càng 3rõ ràng.

”Có f3anh ở đây 6tôi mới 46càng không 91an toàn.” fLạc Tích 9eTuyết lạnh 0dlùng châm 2fchọc nói, 55bảo đảm 1ban toàn của cfcô, thật abuồn cười! 3Ở chỗ enày nguy 4hiểm nhất 9chính là 9fhắn!

Mắt 96Chiêm Mỗ 9Tư híp lại, bkhông cho d8cô cự tuyệt, fmột tay ehắn mang 3cô ôm vào 73lòng, mùi 6rượu nồng d2nặc toả 0ra, hắn 0nhíu mày 74một cái, 0theo bản bnăng ôm 5sát cô.

Người 1fphụ nữ 2của hắn 32ở quán cbar tự chuốc 57say, cô có a6gì không avui sao?

Lúc 0này, Hàn 39Diệp Thần 6xông đến, 6cđẩy tay edChiêm Mỗ 3Tư ôm Lạc e6Tích Tuyết 93ra.

”Tích c0Tuyết, hắn 0là người 54em quen biết 5sao? Nếu acem không 1muốn gặp 5hắn, có 2thể trốn 2bên cạnh 4ftôi ở nơi b6này.” 4aHắn có 31thể nhìn 65ra vẻ mặt 1cứng nhắc 8dcủa Lạc 2Tích Tuyết, 17mặc dù 1hắn không 1biết người 69đàn ông 8ngoại quốc 0này có lai 05lịch gì, cnhưng mà ehắn không 5được phép cép buộc b5cô.

”Anh eatức giận ebnhìn chằm 3chằm tôi b6như vậy, 9là bởi fdvì coi trọng 35cô ấy?” aChiêm Mỗ fTư liếc 61hắn một ccái, nụ dcười trên 0môi sâu b4hơn: ”Bất aquá, anh dthật là 9có mắt 31nhìn, nhưng 0mà người dephụ nữ 3này là bảo 6bối tôi dyêu mến fnhất, cũng fchỉ có 0người đàn 11ông ưu tú 9nhất mới 6xứng với 4bcô ấy, 1anh cho rằng e2anh có đủ cbtư cách abcó được 5cô ấy sao?”

183. Chương 183: Lần Nữa, Rơi Vào Tay Ác Ma

Chiêm Mỗ Tư nhếch môi cười nhạt, đầu ngón tay thon dài chạy dọc theo gò má nõn nà của cô, lại bị cô lạnh lùng quay đầu đi, đầu ngón tay đẹp đẽ chỉ có thể rơi vào khoảng không vô ích.

Nhưng mà hắn cũng không thèm để ý, bên môi nhanh chóng hiện lên một nụ cười nhẹ, Lạc Tích Tuyết như vậy mới là người mà hắn quen.

Cô càng kháng cự hắn đối với cô càng có nhiều hứng thú hơn.

“Anh rốt cuộc là ai?” Khi nhìn khuôn mặt giống người kia như đúc của Chiêm Mỗ Tư, ánh mắt của Hàn Diệp Thần càng trở nên thâm thúy phức tạp.

Anh thật ra muốn hỏi hắn ta có phải là Lạc Thiên Uy hay không, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại đổi lại thành câu hỏi khác, bởi vì ánh mắt của người đàn ông trước mắt này là màu xanh còn ánh mắt của Lạc Thiên Uy rõ ràng là màu đen.

Chiêm Mỗ Tư khẽ mỉm cười, đốt một điếu thuốc lên, hết sức ưu nhã nói:” Tôi là Chiêm Mỗ Tư”.

“Chiêm Mỗ Tư?” Ánh mắt của Hàn Diệp Thần ngẩn ra, gương mặt tuấn tú nhanh chóng tái đi, anh giật mình nhìn chằm chằm Chiêm Mỗ Tư, trong mắt của anh hiện lên tia không thể tin.

Chẳng lẽ hắn ta là tên tỷ phú đó, sau lưng là thế lực hắc đạo khổng lồ, cả Á Âu không ai không khiếp sợ, Chiêm Mỗ Tư?!

Tích Tuyết làm sao có thể quen với nhân vật như vậy, mà người đứng đầu tổ chức Mafia quốc tế kia sao lại giống Lạc Thiên Uy đến thế?

Đây tất cả chỉ đơn thuần là trùng hợp hay ẩn chưa âm mưu to lớn nào nữa.

“Anh tựa hồ đoán được rồi”

Khóe miệng Chiêm Mỗ Tư chứa đựng một tia cười lạnh, nhìn ánh mắt khiếp sợ của Hàn Diệp Thần, hắn ta có lẽ đã đoán được thân phận thực sự của anh.

"Anh, thật sự là Chiêm Mỗ Tư?" vẻ mặt khiếp sợ của Hàn Diệp Thần nhìn thẳng Chiêm Mỗ Tư, hai tay không tự chủ nắm chặt lại thành đấm.

Trong khoảng thời gian này cổ phiếu Lạc thị có người ác ý nâng cao, anh đã phái người điều tra xác thực có người động đến Lạc thị mà người đó có thế lực không thể khinh thường, chính là người trước mặt này Chiêm Mỗ Tư.

Anh đang buồn bực tại sao nhân vật có ảnh hưởng đến quốc tế như Chiêm Mỗ Tư lại hứng thú với một Lạc thị nhỏ như vậy, bây giờ lại phát hiện hắn ta cư nhiên ở cùng với Tích Tuyết, chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư có hứng thú với Lạc thị là vì Tích Tuyết?

Môi mỏng của Chiêm Mỗ Tư vẫn như cũ ưu nhã nhếch lên:"Đúng vậy, anh đoán không sai".

Hàn Diệp Thần trầm mặc, khó có thể tin nhìn người đàn ông trước mắt.

Ánh mắt sâu thẳm của Chiêm Mỗ Tư liếc nhìn Hàn Diệp Thần, khóe miệng chứa đựng một tia cười lạnh:"Anh không phải để ý người con gái của tôi sao? Thế nào, ngay cả người con gái của tôi mà anh cũng muốn mang đi sao?"

Sắc mặt Hàn Diệp Thần dừng lại, trong mắt lóe lên ánh nhìn phức tạp. Anh không biết Tích Tuyết khi nào lại biến thành người con gái của Chiêm Mỗ Tư rồi, anh đoán chừng Chiêm Mỗ Tư sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư âm trầm, ánh mắt liếc nhìn anh, không khí xung quanh lạnh đến cực điểm.

Lạc Tích Tuyết lo lắng đứng ở một bên, cô nhanh đã nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư có biểu tình muốn giết người, nụ cười không khỏi cứng đờ.

Mà mấy thủ hạ của hắn đã bắt đầu móc súng lục trong túi ra, chỉ cần Chiêm Mỗ Tư ra lệnh một tiếng Hàn Diệp Thần nhất định sẽ chết ngay tại chỗ.

Trong quán rượu an tĩnh hẳn đi, mấy người đàn ông vừa kinh vừa sợ nhìn về phía Chiêm Mỗ Tư, sau đó kinh hãi ngồi ở một bên, thở thôi cũng cảm thấy khó khăn, không ai dám có một tiếng động mạnh nào chỉ sợ sơ ý một chút sẽ chọc giận tới hắn.

Mà mấy người phụ nữ lại không như vậy, họ càng kéo cổ áo trễ xuống hơn làm lộ hơn nửa ngực trắng ngần, quần cực ngắn không khác quần trong lắm là mấy, con ngươi lóe sang nhìn chằm chằm Chiêm Mỗ Tư một thân cao quý lạnh lùng.

Ưng mâu của Chiêm Mỗ Tư nheo lại, lạnh lùng trải khắp bốn phía, hắn nhìn chằm chằm Hàn Diệp Thần, giọng nói làm cho người khác nổi cả da gà:"Người phụ nữ của Chiêm Mỗ Tư này mà cũng dám theo đuổi sao? Các người giải quyết ...."

"Mỗ Tư, chai rượu này không tệ, anh cũng uống một chút đi." Lạc Tích Tuyết không để cho hắn nói hết câu đã xông lên trước, nắm lấy cánh tay của hắn tùy tiện tìm một lý do.

Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, lại quay đầu nhìn Hàn Diệp Thần một chút, trong mắt lóe lên tia tinh quang.

Trầm mặc trong chốc lát, hắn vươn tay giữ chặt cổ tay của Lạc Tích Tuyết:"Em đã ra ngoài quá lâu rồi, cùng tôi trở về thôi".

Lạc Tích Tuyết cố gắng để ình bình tĩnh lại, vốn tưởng rằng lần này cô có thể thành công chạy trốn, nhưng bây giờ sự việc lại thành ra thế này, cô không thể không để ý đến mạng của Hàn Diệp Thần.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Chiêm Mỗ Tư, do dự hỏi:"Được, tôi về với anh, nhưng mà anh..."

Chiêm Mỗ Tư không để cho cô nói hết lời, đã ôm ngang cô lên:"Về sau nếu không có lệnh của tôi mà em còn dám chạy loạn tôi nhất định sẽ giết hắn ta".

Hắn không nói thêm gì nữa, gương mặt tuấn tú không thèm liếc nhìn người nào trong quán nữa, nhanh chóng đem Lạc Tích Tuyết đi ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết biết lần này anh bỏ qua cho Hàn Diệp Thần, không có truy cứu nữa trong lòng không khỏi cảm thấy bớt gánh nặng, Chủ động vòng hai tay lên cổ của hắn, hai mắt nhìn về hướng của Hàn Diệp Thần, trong lòng không biết đang có tư vị gì.

Là cô phụ anh, lần này cô dùng tự do của mình để đổi một mạng cho anh, coi như báo đáp những năm qua anh đã hết lòng chăm sóc cô.

Một chiếc Rolls- Royce dài chạy băng trên đường, hai người đang ngồi yên lặng trong xe.

Bên trong xe là một mảnh trầm mặc, mỗi người đều theo đuổi tâm tư riêng không ai nói với ai một câu nào.

Lạc Tích Tuyết khẽ nhướng chân mày, tay nhỏ bé không tự chủ được nắm áo của mình, ánh mắt ngó ra ngoài cửa sổ.

"Thế nào, gặp lại bạn lâu năm có phải cướp luôn hồn vía của em đi không?" Chiêm Mỗ Tư nhìn về phía cô, thấy cô đang chìm trong suy nghĩ hắn liền nổi giận.

Lạc Tích Tuyết không có lên tiếng chỉ liếc Chiêm Mỗ Tư một cái, cô cũng không muốn phản bác làm gì, cũng không muốn cùng hắn tranh chấp, chỉ lạnh lùng xoay đầu đi.

"Nói trúng người trong lòng nên giả bộ câm phải không?" Chiêm Mỗ Tư kéo tay của Lạc Tích Tuyết qua, để cho cả người cô bị buộc ngã vào người của hắn, cắn răng nghiến lợi quát.

184. Chương 184: Ly Hôn Thì Ly Hôn

"Thật là đau!" Lạc Tích Tuyết bị đau kêu lên một tiếng, hắn thô bạo làm cô theo bản năng muốn trốn thoát nhưng lại bị Chiêm Mỗ Tư cầm chặt hơn.

"Ưm, buông ra, tôi cùng Hàn Diệp Thần không giống như anh nghĩ"khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhanh chóng nhăn lại thành một đoàn, đưa tay nhỏ bé hung hăng đập xuống lồng ngực của hắn, tức giận nói.

Chiêm Mỗ Tư nâng cằm của cô lên, ánh mắt sắc bén như dao như muốn lăng trì cô:"Tại sao lại muốn trốn? Em cho rằng hắn ta có thể giúp em sao? Hôm nay, thiếu chút nữa hắn ta vì em mà mất mạng rồi, em không thể an phận ở bên cạnh tôi được à?"

Lạc Tích Tuyết cắn môi, không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt.

Cô biết hắn là người nói được làm được, hắn thật sự sẽ làm như vậy, tính chiếm hữu của hắn rất mãnh liệt.

"Nói! Tại sao lại muốn trốn?" Chiêm Mỗ Tư cường ngạnh quay đầu của cô sang, nâng cằm của cô lên. Nhất định phải thấy được cặp mắt đang hoảng sợ kia của cô thì mới bỏ qua.

Hốc mắt của Lạc Tích Tuyết dần dần trở nên ướt át hơn, cô bị hắn bức đến phải bật thốt lên:"Tôi không muốn làm người thứ ba, lại càng không muốn làm người phụ nữ thế thân".

Chiêm Mỗ Tư biến sắc, trong mắt lóe lên ánh sáng làm người ta phải bức người:"Em nghe được những gì?"

"Tất cả, cô ấy đều nói tất cả với tôi" Lạc Tích Tuyết không thể nào che giấu bình tĩnh được nữa, kể cả âm thanh cũng run run mà nói ra.

Hắn ta đã có vợ môn đăng hộ đối, cô thật không hiểu hắn sao còn phải dây dưa với cô làm gì?

Cô không có hứng thú phá hư gia đình của người khác, cũng không có hứng thú làm người phụ nữ thay thế, cuộc sông của cô là do cô quyết định không ai có thể quyết định vận mệnh của cô.

Trong xe lại lâm vào một khoảng trầm mặc, Chiêm Mỗ Tư nghe xong lời của Lạc Tích Tuyết nói liền không nói thêm gì nữa, chỉ là hắn vẫn nắm tay cô như vậy không chịu buông ra.

Ước chừng qua nửa tiếng sau, xe dừng lại trước cổng biệt thự, mấy tên hộ vệ cao lớn đứng ở một bên.

Chiêm Mỗ Tư mở cửa xe đi đường vòng qua bên kia, sau đó ôm Lạc Tích Tuyết ra ngoài.

Vừa đi đến cửa chợt nghe được thanh âm hết sức dịu dàng từ phòng khách truyền ra "Mỗ Tư, anh đã về!"

Lisa mặc một chiếc đầm dạ hội mỹ lệ, vừa nghe tiếng xe Chiêm Mỗ Tư trở về liền lập tức vui mừng chạy ra cửa nghênh đón hắn.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng đến mức ngay cả cái liếc mắt cũng không có ban cho cô ta, chỉ là ôm Lạc Tích Tuyết hướng phía phòng khách đi vào.

Lisa không cam lòng đuổi theo, chỉ vào người con gái trong ngực hắn, tức giận chất vấn:"Người phụ nữ này tại sao lại ở đây?"

Chiêm Mỗ Tư dừng bước lại, nhàn nhạt liếc cô ả một cái:"Cô ấy là vợ của tôi!"

Nghe được câu này, Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa bị sặc, ngay cả Lisa cũng không ngoại lệ.

Lisa nhất thời tối mặt, khó có thể tin nhìn hắn "Em mới là vợ của anh, sao anh có thể nói như vậy? Em muốn anh đuổi cô ta ra khỏi đây, lập tức!"

Chiêm Mỗ Tư cười lạnh, đối với lời nói của cô ta vẫn thờ ơ như cũ:"Cô có thể về Pháp được rồi đấy!"

Lisa giận, giận đến mức nhào đến ngực của hắn, đưa tay đánh trên người hắn ta không ngừng.

"Anh đuổi cô ta đi ngay nếu không tôi sẽ đem chuyện này nói ẹ biết, nhất định ly hôn với anh!" Lisa tức giận uy hiếp.

Trên mặt Chiêm Mỗ Tư mang theo vài phần không kiên nhẫn, hắn đẩy cô ta ra, không thèm để ý nói:"Ly hôn thì ly hôn!"

"Anh..." Lisa tức đến xanh mặt, thấy giọng của Chiêm Mỗ Tư cương quyết, nhất thời đem vô vàn tức giận chuyển đến trên người của Lạc Tích Tuyết:"Đều là do con hồ ly này gây ra đúng không? Tốt thôi, không phải anh rất quan tâm cô ta sao?"

"Không phải chính cô cũng sớm biết điều đó sao?" Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng nói:"Mẹ cùng cha của cô đưa ra hôn sự này, cô cho là tôi nguyện ý sao?"

Khuôn mặt của Lisa nhất thời chuyển sang màu đỏ rồi xanh, tròng mắt rưng rưng, dậm chân một cái xoay người chạy đi.

Trước khi đi vẫn không quên quăng cho Tích Tuyết ánh mắt phẫn hận.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy mình như ngồi trên đống lửa, cô cảm thấy hầu hết tất cả mọi người trong phòng đều dùng ánh mặt oán hận nhìn cô, giống như cô là tiểu tam đi cướp hạnh phúc của người khác vậy.

Nhưng cô thật sự vô tội mà, cô cũng là thân bất do kỷ mà thôi, người đàn ông cao lớn này chỉ làm theo ý của hắn không chút quan tâm đến suy nghĩ của cô?

Lúc này, quản gia lên đón tiếp:"Chủ nhân, bữa tối ngài còn chưa có ăn, để tôi bảo phòng bếp chuẩn bị một vài món hy vọng ngài hài lòng".

"Cùng đi ăn một chút!" Chiêm Mỗ Tư gật đầu, ôm sát thân thể của Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết vừa định cự tuyệt, nhưng vừa rồi cô uống rất nhiều rượu nên dạ dày có chút khó chịu, giờ dùng chút đồ nóng cũng tốt.

Chỉ là chuyện làm cô kinh ngạc đó là đã trễ như thế này rồi tại sao người đàn ông này còn chưa có dùng cơm, hắn ta không phải là mọt người sinh hoạt đúng giờ giấc sao?

"Anh chưa dùng bữa tối sao?" Cô trừng mắt nhìn, kinh ngạc hỏi.

Chiêm Mỗ Tư nhàn nhạt gật đầu:"Vừa trở về đã phải đi tìm em rồi"

Lạc Tích Tuyết lẳng lặng rũ đầu xuống, không nói gì nữa để mặc cho hắn ôm cô đến phòng ăn.

Căn phòng ăn hết sức hoa lệ, đèn thủy tinh treo trên cao tỏa ra ánh sáng phủ xuống khắp bàn ăn, bữa ăn khuya của người giàu cũng hết sức phong phú.

Tất cả các món ăn đều được chế biến theo phong cách phương Tây.

Hắn cắn một phần nhỏ bít tết ưu nhã bỏ vào trong miệng, ánh mắt nhìn cô ở phía đối diện, cô bởi vì uống quá nhiều rượu, trong dạ dày nóng đến lợi hại, không ăn thịt bò chỉ chọn một ít rau để ăn.

"Sao, không hợp khẩu vị?" hắn ngừng động tác cắt thịt bò trong tay, ánh mắt ân cần nhìn về phía cô. Dù sao cô cũng là người Trung Quốc không quen những món ăn như thế này cũng không có gì quá khó hiểu.

"Không phải" Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt đáp lại một câu, không có quá nhiều lời.

"Quản gia, đưa cháo làm cho cô ấy lên đây" Chiêm Mỗ Tư nhíu mày, đối với quản gia phân phó.

"Vâng" quản gia gật đầu một cái.

Chỉ chốc lát sau, chén cháo thơm ngát được trình lên, đây là khẩu vị mà Lạc Tích Tuyết thích nhất, cô có cảm giác thèm ăn, dạ dày cũng có chút ấm áp hơn.

185. Chương 185: Thế Thân Lạc Tích Tuyết

Edit : babynhox

Chiêm Mỗ Tư lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng không tự giác thoáng hiện ý cười.

Dùng xong bữa tối, Chiêm Mỗ Tư trực tiếp ôm Lạc Tích Tuyết đưa đến cửa phòng, Lạc Tích Tuyết đang kéo cửa đang muốn đi vào. Bỗng nhiên Chiêm Mỗ Tư lại nắm chặt cổ tay cô, đôi gò má kiên nghị đôi má tại nhàn nhạt dưới ánh đèn hình vuông, anh tuấn mà rất có sức quyến rũ.

Lạc Tích Tuyết nghiêng mặt tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn, cô thử dùng sức hất tay hắn ra, nhưng hắn vẫn nắm gắt gao.

"Anh, buông ra" Cô nóng lòng muốn tránh thoát.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lại bá đạo ôm cô vào trong lòng, con ngươi u ám của hắn lóe ra ánh sáng khác thường : "Tích Tuyết, đàn ông thích em đúng là nhiều như sao trên trời. Em nói, tôi làm sao mới có thể có được em trọn vẹn đây?"

Lạc Tích Tuyết giật mình, theo bản năng nhíu mày, cô không biết là hắn một người đàn ông đã kết hôn như hắn bây giờ còn có tư cách gì nói những lời này.

"Tôi mệt mỏi, anh đi đi." Cô có chút mệt mỏi nói.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lại ôm cô thật chặt, không chịu buông tay: "Em là người phụ nữ của tôi, nếu em còn dám ở sau lưng tôi, qua lại với đàn ông khác, tôi nhất định sẽ giết bọn họ."

Tim của Lạc Tích Tuyết giống như bị cái búa nặng gõ vào, đôi mắt xinh đẹp trong suốt nhảy lên một đám lửa giận: "Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi không phải là đồ chơi của anh, đây là Trung Quốc là xã hội pháp luật, không phải anh muốn thế nào thì có thể thế đó, tôi quen biết ai, quan hệ với ai, cũng không cần anh quản, anh càng không có tư cách hỏi đến! !"

Dứt lời giận hờn, cô xoay người đi vào phòng, không muốn nói thêm một câu nào với Chiêm Mỗ Tư nửa.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo, đi theo vào phòng, hắn nắm cổ tay Lạc Tích Tuyết, dùng sức mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực mình.

"Em đang trách tôi?" Hắn ôm chặt eo nhỏ nhắn của cô, bàn tay lớn nắm cằm cô, hai mắt nheo lại, con mắt chăm chú nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết ngầm điều chỉnh hơi thở, cười lạnh hỏi lại: "Anh dùng bạn của tôi uy hiếp tôi, chẳng lẽ tôi phải cảm kích anh sao?"

Chiêm Mỗ Tư nắm chặt cằm của cô, ôm cô lại gần mình hơn ba phần: "Tôi nói em là người của tôi, chỉ có thể ở bên cạnh tôi, nhưng em không an phận muốn chạy trốn, lại còn cùng uống rượu với người đàn ông kia ở quán bar."

Con ngươi đọng nước của Lạc Tích Tuyết chống lại hắn, có chút hổn hển: "Tôi chưa từng đồng ý là người của anh, anh đã kết hôn, đã có vợ và con, vì sao vẫn còn dây dưa không rời với tôi?"

Ánh mắt thâm thúy của Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm cô rất lâu, đột nhiên kề sát vào bên tai của cô, hơi thở nóng rực phun vào bên tai cô, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu lòng của cô: "Em đố kỵ rồi hả?"

Mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lạnh lùng mở miệng: "Có gì mà tôi phải đố kỵ, chuyện của anh căn bản chẳng quan hệ tới tôi!"

Chiêm Mỗ Tư không nói nữa, mà là rũ con ngươi xuống nhìn cô, như là muốn từ ánh mắt nhìn ra chỗ sâu nhất trong tâm hồn của cô.

Lạc Tích Tuyết luôn giữ tư thế thản nhiên nhưng khi hắn nhìn chằm chằm mình, không hiểu sao tim lại đập rất nhanh, con ngươi đen kia của hắn, nóng bỏng gần như có thể ăn tươi cô tại chỗ.

Chỉ là đêm nay hắn cũng không có làm gì, cũng không nói thêm cái gì, thậm chí chưa nói ra một câu bắt buộc cô, hắn liếc nhìn cô thật kỹ hồi lâu, lúc tiếng chuông gõ vang lên mười hai giờ đêm, hắn liền xoay người cất bước rời đi.

Lạc Tích Tuyết thở dốc một hời thật mạnh, thần kinh căng thẳng toàn thân rốt cục cũng buông lỏng, nhưng vạt áo sau lưng cô đã bị mồ hôi làm ẩm ướt rồi.

May mắy hắn đã rời đi, cuối cùng cũng không làm gì cô, nếu hắn đề xuất yêu cầu cái gì quá phận với cô, mà nếu cô từ chối, cô rất sợ hắn có thể giống như trước kia bắt buộc cô hay không.

Sự yên lặng của bóng đêm, tất cả biệt thự đều đã yên tĩnh trở lại, Lạc Tích Tuyết nằm ở trong chăn, hai mắt lẳng lặng ngóng nhìn trên trần nhà đến ngẩn người.

Màn đêm, một chiếc xe thể thao mới ở trong thành thị chạy đi, hướng về khu biệt thự sa hoa.

Vùng này vốn nổi tiếng là khu biệt thự, cũng là một chút danh nhân giàu có ở địa phương, cho nên vùng này luôn luôn là ô tô hàng hiệu chạy trên đường.

Xe của Chiêm Mỗ Tư có rèm che ngừng trước biệt thự có phong cách La Mã, xe mới vừa dừng ổn định, dưới ban công lầu hai biệt thự, một người phụ nữ mặc váy dài tơ tằm cổ áo chữ V rộng đi ra.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, da thịt trắng nõn bóng loáng như tuyết, tóc dài sáng mềm, toàn bộ đều áp sát trước ngực, che khuất một mảnh cảnh đẹp.

Váy dài nhẹ bay theo gió, tạo nên tầng tầng sóng gợn, như cái đuôi của người cá xinh đẹp ẩn sâu ở trong biển.

Chiêm Mỗ Tư hơi hơi khom người, chân thẳng tấp bước ra, trở tay đóng cửa xe lại, cất bước đón lấy người phụ nữ mới ra.

Tống Khuynh Vũ —— người phụ nữ xinh đẹp này, gần như là cùng một khuôn mặt với Lạc Tích Tuyết, ngay cả mỗi một động tác cử chỉ tao nhã cũng tương tự lạ thường.

Cô ta kinh ngạc nhìn người đàn ông có khuôn mặt lãnh khốc bá đạo trước mắt, xa cách lâu như vậy, mỗi ngày cô ta đều ở trong dày vò tương tư, không nghĩ tới hôm nay hắn lại chủ động đến tìm mình, tim của cô ta gần muốn nhảy nhót ra ngoài.

"Thiên Uy, em rất nhớ anh!" Tống Khuynh Vũ đong đưa váy dài, ánh mắt nhìn vào Lạc Thiên Uy, trong lòng không nhịn được mà rung động.

Chỉ là cô ta vừa muốn tới gần hắn, lại bị ánh mắt hung hăng của Lạc Thiên Uy dọa lui về.

Lòng của cô ta lập tức lạnh lẽo, ngày xưa bọn họ nhiệt tình triền miên vẫn rành rành trước mắt, hiện giờ Lạc Tích Tuyết thật đã trở lại, trong đôi mắt câu hồn của hắn ddã không còn tình cảm dịu dàng của bọn họ lúc mới gặp nửa, hiện tại hắn chẳng muốn liếc mắt nhìn cô ta một cái, thật ra cô ta đã sớm biết kết quả như vậy.

Nếu lúc trước không phải cô ta phẫu thuật thẩm mỹ thành bộ dáng của Lạc Tích Tuyết, căn bản là hắn không chú ý đến cô ta, càng khỏi nói sẽ ở cùng với cô ta ròng rã ba năm.

Nhưng giấy gói không được lửa, lúc Lạc Thiên Uy chân chính tìm lại được đoạn trí nhớ bị mất, cũng phát hiện cô ta căn bản không phải là Tuyết nhi của hắn, phút chốc cô ta đã bị hắn đánh nhốt vào địa ngục.

Cô ta biết hắn hận cô ta, nếu không phải cô ta giả thành bộ dáng Lạc Tích Tuyết, thì sao hắn và Lạc Tích Tuyết có thể tách ra ba năm lâu như vậy?

Hiện tại Lạc Thiên Uy đã phát hiện toàn bộ sự thật, hắn sẽ không muốn mình, cô ta biết, chỉ là cô ta thật không ngờ hắn còn có thể tìm đến mình.

"Chuyện tôi dặn dò, em đều đã làm tốt chứ?" Lạc Thiên Uy lập tức đi vào trong phòng khách ngồi xuống, mặt không chút thay đổi hỏi.

Tống Khuynh Vũ học bộ dáng của Lạc Tích Tuyết, rót cho Lạc Thiên Uy một cốc cà phê, bưng đến trước mặt hắn: "Tôn chủ xin yên tâm, chi tiết liên quan đến tất cả sinh hoạt của Lạc Tích Tuyết, em đều đã thuộc lòng rồi."

Tự tin và thông minh của cô ta, ở bên cạnh Lạc Thiên Uy giả thành Lạc Tích Tuyết lâu như vậy, khiến ẹ ruột của Lạc Thiên Uy nhìn thấy, cũng không phát hiện ra, vì thế cô ta cũng từng đắc chí.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện, mình chẳng qua là một thế thân Lạc Tích Tuyết, cho dù cô ta đã dùng các loại phương pháp mê hoặc hắn, nhưng mỗi khi hắn phát sinh kích tình với cô, trong miệng hắn đều say mê thì thầm, kêu gọi tên của người phụ nữ khác.

Lạc Tích Tuyết, hắn vĩnh viễn không thoát bóng mờ của cô, mà cô ta cũng thế.

Một ngày hắn không quên cô, cô ta liền tiếp tục đóng vai của cô, vĩnh viễn tuân theo. . . . . .

186. Chương 186: Lên Giường Với Họ, Anh Còn Có Thể Muốn Em Không?

Edit : babynhox

"Tốt tốt, qua một thời gian ngắn, em có thể hành động rồi." Giọng nói của Lạc Thiên Uy lạnh nhạt, giải quyết việc chung nói.

Bên miệng Tống Khuynh Vũ thoáng hiện cười khổ số mạng, cuối cùng hắn quyết định mang cô ta tặng cho người khác sao? Đêm nay, hắn ngoại lệ đến tìm mình, chính là mục đích này sao.

"Thiên Uy, nếu em lên giường bọn họ, anh còn có thể muốn em không?" Tống Khuynh Vũ dùng ánh mắt đau đớn hỏi.

Vẻ mặt Lạc Thiên Uy liền nặng nề , hắn nguy hiểm nheo đôi mắt hút hồn người khác lại, dùng tay gắt gao nắm cằm của Tống Khuynh Vũ, lạnh lùng nói: "Em đang đùa giỡn với tôi sao? Em biết tính tình của tôi, nếu em không muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi!"

Tống Khuynh Vũ cúi đầu, miễn cưỡng ép nước mắt mình lại. Dù cho đã bị hắn làm tổn thương tan nát, nhưng chỉ cần là hắn muốn, cô ta sẽ làm, cho dù là vĩnh viễn mất đi hắn.

"Em yêu anh, vì anh, cái gì em cũng đồng ý!" Cô ta cắn môi, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nói.

Môi mỏng của Lạc Thiên Uy thoáng hiện độ cong : "Bất luận dùng cách gì, nhất định phải làm cho bọn họ tin tưởng, em chính là Lạc Tích Tuyết, lấy được tin tưởng của bọn họ, sẽ lấy được thứ tôi muốn."

"Dạ!" Tống Khuynh Vũ cúi đầu trả lời, trong lòng sa sút.

Theo hắn lâu như vậy, cuối cũng không trốn thoát vận mệnh bị hắn tặng cho người khác. Chính là vì cô ta phẩu thuật khuôn mặt giống Lạc Tích Tuyết, Lạc Thiên Uy mới muốn cô ta đi đi quyến rũ Tiếu Vũ Trạch, trộm tài liệu phạm tội trong tay hắn ta, còn muốn cô ta đi quyến rũ Hàn Diệp Thần, lấy lại Lạc thị vốn thuốc về hắn, thậm chí muốn cô ta mê hoặc Lãnh Khinh Cuồng. . . . . .

Tóm lại bên cạnh Lạc Tích Tuyết có bao nhiêu người đàn ông, cô ta cũng phải hấp dẫn chú ý của những người đàn ông này, cô ta phải làm cho họ tin cô ta chính là Lạc Tích Tuyết, mà Lạc Tích Tuyết thật sự hoàn toàn thuộc về Lạc Thiên Uy.

Người đàn ông này điên rồi, vì muốn hoàn toàn giữ lấy Lạc Tích Tuyết, đã không tiếc bất cứ giá nào.

Đợi sau khi cô ta quyến rũ được những người đàn ông kia, hắn sẽ đưa Lạc Tích Tuyết thật rời khỏi Trung Quốc, đi đến một nơi không ai biết, hai người cùng sinh hoạt với nhau, mà cô ta nhất định sẽ trở thành vật hi sinh tình yêu của bọn họ.

"Tôi muốn trong mắt Lạc Tích Tuyết vĩnh viễn chỉ có tôi, hiện tại trong lòng cô ấy vẫn còn cảm thấy áy náy với Hàn Diệp Thần và Lãnh khinh cuồng, còn Tiếu Vũ Trạch càng là tình cũ chưa dứt, đây cũng không phải việc tốt, tôi muốn cô ấy hoàn toàn kết thúc với bọn họ, cái này cần nhờ em diễn xuất một trò hay rồi, trong lòng người phụ nữ của tôi tuyệt đối không thể có những người khác ngoài tôi ." Lạc Thiên Uy dùng ánh mắt ngang bướng nói, đôi má tuấn mỹ khác thường lộ ra lòng ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ.

Nhưng lòng ham muốn chiếm hữu chỉ đối với một mình Lạc Tích Tuyết, đối với Tống Khuynh Vũ, người thế thân Lạc Tích Tuyết, cho dù cô ta là người phụ nữ của hắn, hắn cũng có thể không chút do dự vì mục đích của mình, hai tay đưa cô ta cho người đàn ông khác.

Với hắn mà nói, cô ta chỉ là một đồ vật lợi dụng, lợi dụng xong liền vứt bỏ, không có một chút do dự.

Cô ta bi ai cười nhạo mình ngu xuẩn, biết rõ người đàn ông này không có cảm tình với mình, cô ta vẫn mê muội hắn, cam tâm tình nguyện trả mọi giá vì hắn.

"Nếu tôn chủ muốn chứng cớ phạm tội trong tay Tiếu Vũ Trạch, còn có tại liệu Lạc thị, để cho Lạc Tích Tuyết thật đi trộm, không phải càng tốt sao?" Cô ta bỗng nhiên cười lạnh nói.

"Tôi không thể lợi dụng Tích Tuyết." Lạc Thiên Uy nhíu mày, trong mắt thoáng hiện ẫn nhẫn, hắn tuyệt đối không thể để cho Lạc Tích Tuyết tự mình đi.

Hắn bỗng nhiên kéo lấy cổ tay Tống Khuynh Vũ, kéo cô ta đến trước mặt mình, ánh mắt như đao nhọn sắc bén lạnh lẽo: "Không được so sánh với Lạc Tích Tuyết, cố ấy chính là cô ấy, cô chẳng qua là thế thân của cô ấy, đừng cho là tôi lên giường với cô, thì cô chính là cô ấy, ở trong lòng tôi, căn bản cô không thể so sánh được với cô ấy!"

Lòng Tống Khuynh Vũ đang rỉ máu, hắn không thể lợi dụng cô ấy, có thể lợi dụng cô ta sao? Cô ta yêu hắn như vậy, bò lên giường người đàn ông khác, việc này đối với cô ta mà nói tàn nhẫn ra sao, Tống Khuynh Vũ chỉ cảm thấy cả người mình lạnh lẽo, thân thể cứng ngắc.

Cô ta miễn cưỡng cười vui hỏi: "Anh có đói bụng không? Em đi nấu ít thức ăn khuya cho anh!"

"Cho tôi ly rượu!" Lạc Thiên Uy nhìn như bình tĩnh vô ba, nhưng con ngươi thâm sâu đang có sóng lớn mãnh liệt.

"Cô ấy lại chọc giận anh sao?" Cô ta chú ý vẻ mặt của hắn, có thể làm cho Lạc Thiên Uy người đàn ông mạnh mẽ như vậy phiền lòng nóng nảy, ngoài Lạc Tích Tuyết còn có thể là ai.

Lạc Thiên Uy uống một ngụm rượu, đặt ly rượu xuống, đưa tay kéo cổ tay cô ta, thoáng dùng lực, ôm cả người cô ta vào lòng

Ôm một thân thể mềm mại ấm áp, cánh tay bao bọc cô ta không ngừng co rút , hắn cắn lỗ tai cô ta, tàn ác trêu chọc nói: "Trong khoảng thời gian này, có phải rất muốn tôi không?"

Trên gương mặt xinh đẹp động lòng người của Tống Khuynh Vũ lộ ra thâm tình chôn giấu đã lâu, cô ta không nhịn được vươn tay ra ôm lấy eo hắn, khát vọng ôm ấp như vậy, rốt cục lại thuộc về mình rồi.

Có đôi khi, cô ta thật sự muốn hoàn toàn thay thế Lạc Tích Tuyết, bởi vì cô biến mất, thì người đàn ông này có thể hoàn toàn thuộc về cô ta.

"Ừm." Cô tựa vào trong lòng hắn, ngượng ngùng gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, cô ta gắt giọng: "Có cô ấy, anh còn có thể nghĩ đến em sao?"

Cô ta yên lặng tựa vào ngực của hắn, ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn cúc áo của hắn, từng nút từng nút.

Lạc Thiên Uy không ngăn cản hành động trêu chọc của Tống Khuynh Vũ, hắn rót một ly rượu ình, uống một hơi cạn sạch, ly rượu liền trống không, chỉ là hương vị chua xót từ từ khuếch tán theo bờ môi hắn, thấm vào trong lòng.

Hắn nâng cằmTống Khuynh Vũ lên, bắt đầu nghẹn ngào cười ngạo, tiếng nói say mê: "Em theo tôi cùng giống vậy, biết rõ người trong lòng của chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không thích chúng ta, vẫn còn cố chấp tiếp tục yêu thích."

"Thiên Uy" LòngTống Khuynh Vũ kéo căng, buồn bả ôm lưng của Lạc Thiên Uy, con ngươi xinh đẹp lóe ra ánh sáng si mê: "Thiên Uy, anh đừng đau lòng, cô ấy không thích anh, anh còn có em, em là toàn tâm toàn ý yêu anh! !"

Đột nhiên Lạc Thiên Uy nắm tay cô ta lên, ánh mắt mê mang chống lại mắt cô ta, giọng nói đau thương khàn khàn: "Khuynh Vũ, em nói cho tôi biết, tôi phải làm như thế nào mới có thể có được cô ấy? Rốt cuộc phải làm thế nào, cô ấy mới có thể yêu tôi? Vĩnh viễn cũng không rời xa tôi?"

Chỉ cần suy nghĩ đến, cô lại một lần nửa chạy khỏi mình, lòng của hắn đều đau xót không thôi, vì cái gì cô không thể an lòng ở bên cạnh hắn chứ? Hắn thật sự rất thích cô, chỉ cần là cô muốn , hắn đều đã dồn hết tất cả để làm cô hài lòng, chỉ cần cô đồng ý ở bên cạnh mình.

"Thiên Uy, em không biết" Vẻ mặt Tống Khuynh Vũ có chút khó xử, trong lúc này mà lại không biết phải an ủi hắn như thế nào, nếu có thể, cô ta cũng muốn biết nên làm như thế nào để giành được lòng người mình yêu, nếu vậy, hôm nay cô ta và hắn cũng không đau khổ như vậy.

"Em thích tôi?" Lạc Thiên Uy khẽ xoa gương mặt cô ta, khuôn mặt giống y như Lạc Tích Tuyết, sẽ an ủi hắn vào mỗi đêm tịch mịch.

Những năm tháng hắn đau khổ nhất, nếu không có khuôn mặt này, gần như hắn cũng khó có khả năng chống đỡ tiếp.

Tai nạn xe cộ kia, toàn thân hắn gần như đều tê liệt, tất cả khung xương đều vỡ thành mảnh nhỏ, bác sĩ kết luận, hắn sẽ tàn phế suốt đời, hắn không có mặt mũi gặp lại Lạc Tích Tuyết.

Ngay sau đó, Tống Khuynh Vũ xuất hiện, là cô ta cổ vũ hắn đứng lên một lần nửa, hắn dùng nghị lực kinh người, ròng rã ba năm phấn chấn lại lần nửa, thân thể gần như hợp dài lại lần nửa, trong lúc này hắn đã chịu bao nhiêu đau khổ, chảy bao nhiêu nước mắt, hắn đã không nhớ rõ rồi.

Lòng tin và ý chí duy nhất của hắn, chính là muốn có được người phụ nữ hắn yêu nhất, hắn không thể ngừng nhớ về cô, cho nên nhất định hoàn toàn giữ lấy, làm cho nàng vĩnh viễn không thể tách rời hắn, giống như hắn không thể tách rời cô.

"Thiên Uy, em yêu anh!" Tống Khuynh Vũ vươn ngón tay ngọc ra, vẽ quanh đường cong tinh tế anh tuấn trên mặt hắn, mang theo tràn đầy quý trọng và yêu say đắm.

Nếu hắn có thể ít yêu Lạc Tích Tuyết một chút, có lẽ cô ta còn có thể yêu hắn ít một chút, nhưng hắn lại si mê yêu người phụ nữ kia như vậy, cho dù cô ta là thế thân của cô, lại có thể bị tình yêu của hắn làm cảm động, cảm giác như vậy làm cho cô ta cảm thấy được thật hạnh phúc, cho dù hạnh phúc như thế là không chân thật.

Lạc Thiên Uy lại uống vào mấy bình rượu, hắn muốn mất cảm giác của mình, nếu không cách nào nghe trong miệng Lạc Tích Tuyết thật, nói yêu thương hắn, vậy nghe từ trong miệng thế thân này, thổ lộ với hắn, hắn sẽ ít đau lòng, hoặc nói ra một chút an ủi.

Hắn nửa tỉnh nửa say, con ngươi nhìn chằm chằm Tống Khuynh Vũ, bỗng nhiên cười khổ: "Em rất giống cô ấy!" Đáng tiếc không phải cô ấy!

Tống Khuynh Vũ thở dài một hơi, đứng dậy muốn nâng hắn dậy: "Uy, anh say, em đỡ anh trở về phòng nghỉ ngơi."

Nhưng con ngươi Lạc Thiên Uy nóng rực , đồng thời bắt được cánh tay của cô takéo Tống Khuynh Vũ trở lại trên sofa, xoay người áp sát cô ta.

”Uy” Tống Khuynh Vũ hoảng sợ, còn không kịp phản ứng, đã thấy thân thể người đàn ông đã tới gần từng chút, đang muốn phủ lên môi đỏ mọng của cô ta, hàng rào trong lòng cô ta sập ầm ầm, vốn muốn từ chối lại bị cô ta cứng rắn nuốt trở về.

Một tay Lạc Thiên Uy nhanh chóng sáp nhập vào mái tóc nâng mặt cô ta lên, một bàn tay ôm chặt eo cô ta kéo vào ngực mình, bá đạo hôn lên môi mềm mại của cô ta, trằn trọc mút hương thơm trong miệng cô ta, hút gặm từng chút, lưỡi cuốn lại khuấy đảo trong miệng cô ta.

Hơi thở ấm áp của hắn lao thẳng trên cổ Tống Khuynh Vũ, làm cho da thịt cô ta tê dại, hình như có dòng điện lướt qua, đã bao nhiêu lâu không có loại cảm giác này, cô ta đã không nhớ rõ, cô ta chỉ biết cô ta yêu người đàn ông này, khát vọng hắn, ôm mình, cho dù hắn xem mình là người phụ nữ khác.

”Ừm” Cô ta hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn, phát xuất một tiếng rên rĩ khó nhịn

Nghe được tiếng rên ẫn nhẩn của cô ta, dưới người Lạc Thiên Uy liền có phản ứng, hắn nhẹ nắm vòng eo cô ta, tách hai chân cô ta ra, để cô ta ngồi trên người mình.

Tống Khuynh Vũ bị cái cách ngồi xấu hổ làm cho sắc mặt đỏ bừng, cô ta biết tiếp theo hắn muốn làm cái gì, nhưng theo bản năng cô ta không muốn đẩy người đàn ông này ra.

Cô ta cắn môi đỏ mọng, cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ hắn, bật hơi cỏ lan nói với hắn: ”Uy, muốn em, tối hôm nay, muốn em đi.”

187. Chương 187: Thật Xin Lỗi, Cô Không Phải Là Cô Ấy

Cô khát vọng hắn như thế, hy vọng hắn ôm, nụ hôn nóng bỏng của hắn, thậm chí dù chỉ có một đêm chăm sóc, chỉ cần thuộc về hắn, toàn bộ cô đều mơ tưởng.

Ra đi lâu như vậy, trời mới biết cô cỡ nào muốn hắn, không thèm nghĩ ngày mai sẽ như thế nào, cô chỉ nghĩ bây giờ bị hắn đè ở dưới cưng chiều, yêu cầu, đấy mới là chân thực nhất.

Thấy Lạc Thiên Uy chậm chạp không có hành động, Tống Khuynh Vũ cảm thấy có chút hốt hoảng, cô biết trước kia mỗi lần Lạc Thiên Uy muốn cô, đều coi cô như Lạc Tích Tuyết, nhưng lần này, Lạc Tích Tuyết thật sự đã quay về, hắn còn cần người thế thân là cô để tìm kiếm an ủi sao?

“Này, muốn em, muốn em được không?”. Cô chủ động kéo xuống váy ngủ của mình, vươn tay ngọc kéo bàn tay của hắn chạm vào ngực mình.

Cô biết, hắn lập tức sẽ để cho cô hành động, cô sẽ đi phục vụ những thứ kia cho người đàn ông cô không yêu, mà hắn cũng sẽ mang theo Lạc Tích Tuyết chân chính cao chạy xa bay. Cô sẽ không còn được gặp lại hắn, cô chỉ muốn cùng người đàn ông mình yêu nhất trong đời một đêm xuân cuối cùng, với tư cách mãi mãi không muốn rời.

“Khuynh Vũ, muốn sao?”

Nhìn lên người phụ nữ mặt đỏ trước mắt, tay của hắn dừng lại nụ hoa nhô ra của cô, ép nhẹ vuốt ve, ngực của cô rất đẹp, vừa nhỏ thích hợp với bàn tay của hắn, hắn tới lui ở nơi đó vuốt ve, tựa như đang suy nghĩ đấu tranh, lại khiến Tống Khuynh Vũ cảm thấy từng trận mê người.

“Ưmh, Uy muốn em, em thật là muốn”.

Hô hấp của Tống Khuynh Vũ càng ngày càng gấp rút, tròng mắt xinh đẹp bắt đầu thay đổi mê ly lóe lên, cô xụi lơ, mặt dán sát gương mặt của Lạc Thiên Uy gần trong gang tấc, thở dốc khẩn cầu.

“Đấy chính là thái độ em cầu xin sao? Nếu như em thành khẩn hơn một chút, tôi có thể suy nghĩ cho em lần cuối cùng”.

Lạc Thiên Uy tà ác nheo lại tròng mắt, bàn tay chậm rãi trượt xuống, dừng lại một chỗ ở thân thể Tống Khuynh Vũ, cô lập tức run rẩy.

"A, Uy, cầu xin anh, xin an hem không chịu nổi, cho em đi, cầu xin anh". Trong mắt cô bắt đầu có nước mắt, # đã che giấu #

Lạc Thiên Uy trong mắt cũng bắt đầu dậy sóng, động tác của hắn ưu nhã từng món cởi ra quần áo của cô, cho đến khi thân thể trắng nõn bóng loáng mê người của cô hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn, vóc người hoàn mỹ của Tống Khuynh Vũ không thể bắt bẻ, hô hấp của hắn trở nên dồn dập....

Hắn cởi ra nút áo của mình, toàn bộ quần áo hai người rơi xuống, như lửa nhiệt tình thiêu đốt cả biệt thự.

Ở trên ghế salon, người phụ nữ bị đè xuống, dưới ở cổ người đàn ông môi mỏng của cô đã chạm vào da thịt, hôn tỉ mỉ, tràn đầy thiết tha khát vọng.

Cảm xúc mãnh liệt cơ hồ rất căng thẳng.

Mắt đẹp của Tống Khuynh Vũ nửa khép vào, môi đỏ mọng quyến rũ như lửa, tay thon càng không nhàn rỗi, dồn dập cởi quần của người đàn ông.

Khi làn da trắng như ngọc của cô chạm vào thân thể nóng rực kia, cô không nhịn được kêu ra tiếng, chỉ muốn được giải thoát.

Vậy mà, hai tay của cô đang chạm vào thân dưới của người đàn ông, Lạc Thiên Uy đột nhiên dừng lại tất cả động tác, tự trên người của cô ngồi dậy, đẩy ra cô trong ngực.

"Em không phải là cô ấy!". Hắn lạnh lùng đẩy cô ra, khó chịu đốt lên một điếu thuốc, sắc mặt có chút khó coi.

Lúc hắn có thể không biết cô là thế thân thì có thể, coi cô như Lạc Tích Tuyết, nhưng bây giờ hắn rõ ràng biết người phụ nữ trước mắt không phải Tích Tuyết, lại không muốn cô khiến hắn phản bội người hắn yêu.

Mặc dù hắn có thể bị thu hút khiến nhất thời hôn mê, cởi áo cô ra, nhưng lúc cuối cùng, lý trí của hắn vẫn chiếm hữu.

"Này? !". Tống Khuynh Vũ từ phía sau hắn ngồi dậy, trên mắt sớm có tia đau lòng cùng lo lắng, cô dán phía sau lưng của hắn thật chặt: "Anh liền coi em như là cô ấy đi, em không ngại, chỉ cần anh muốn em, mỗi lần coi như anh đều gọi tên của cô ấy, em cũng không quan tâm".

"Nhưng tại chính tôi!". Lạc Thiên Uy cắt đứt lời, tròng mắt thâm thúy không có lưu lại chút dấu vết của kích tình vừa rồi.

Nếu để cho Tích Tuyết biết,hắn chạm vào những người phụ nữ khác, cô nhất định sẽ ghét hắn, hắn không thể để cho cô ghét bỏ hắn, càng không thể để cho cô chán ghét mình.

"Này, em với anh ở chung một chỗ không phải đã một hai ngày, nếu để cho Lạc Tích Tuyết bị ba năm nay anh ôm những người phụ nữ khác ngủ, cô ấy sẽ nghĩ sao?". Tống Khuynh Vũ trong mắt hiện ra vẻ oán giận, cô đã không chịu nổi chỉ muốn hắn, thế nhưng hắn lại vì người phụ nữ khác mà không cho cô, cô chỉ có chiêu này uy hiếp hắn.

"Im miệng!". Lạc Thiên Uy tức giận cắt đứt cô, sắc mặt lập tức trầm xuống, tay hắn nắm cổ mảnh khảnh của cô thật chặt, trong mắt lóe lên một tia lãnh lẹo sát thương: "Nếu như cô dám nói quan hệ của tôi với cô, tiết lộ nửa câu cho cô ấy, tôi liền lập tức muốn mạng của cô ! !"

Tống Khuynh Vũ cảm thấy đau khổ, tròng mắt cô rưng rưng : "Anh đã quan tâm cảm nhận của cô ấy như thế, tại sao ban đầu anh còn chạm vào em? Dù sao em với anh không phải đã một hai lần, em không ngại cùng Lạc Tích Tuyết chia sẻ một người đàn ông, anh có thể yêu cô ấy, nhưng không thể cho em một đêm cuối nhớ lại sao?"

"Ban đầu không phải cô cố ý chỉnh ình giống bộ dạng của cô ấy, tôi làm sao sẽ để ý cô? Chuyện này tôi còn chưa tính sổ với cô, cô đã nghĩ tới lấy nó ra uy hiếp tôi rồi hả?". Lạc Thiên Uy chớp mắt, sức lực thủ hạ càng không ngừng tăng thêm: "Nếu như Lạc Tích Tuyết biết sự tồn tại của cô, không chỉ có cô phải chết, cả nhà cô tôi đều giết, cô tốt nhất hiểu hậu quả rõ ràng!"

Sắc mặt Tống Khuynh Vũ chợt thay đổi, nước mắt đã rơi xuống.

Nếu như nói đã từng, cô còn hy vọng Lạc Thiên Uy có một chút thích cô, như vậy hiện tại, hi vọng này đã bị hắn hoàn toàn làm cho phai mờ.

Thì ra cô chỉ là một thế thân, hèn mọn, thế thân nực cười, trong mắt hắn chưa từng có sự tồn tại của cô. Hắn có cô chân chính, không muốn cô, chẳng những đá cô một cước văng ra, thậm chí vì hoàn toàn có được Lạc Tích Tuyết, còn đưa cô cho người đàn ông khác.

Cô với Lạc Tích Tuyết, đều là người phụ nữ của hắn, mặt giống nhau như thế, nhưng tại sao hắn đối với hai người lại khác biệt đến vậy?

Thấy sắc mặt cô đầy nước mắt, lông mày Lạc Thiên Uy không tự chủ liền nhíu lại.

Dù sao trong lúc cuộc đời của hắn xuống thấp nhất, ngày đen tối nhất, là cô cùng hắn vượt qua.

Hắn xoay người ra chỗ khác, nhặt y phục trên đất của hắn và Tống Khuynh Vũ, sau đó ôm lấy cô, từng bước một đi tới gian phòng phía trên.

"Hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, em được tự do". Lạc Thiên Uy nhàn nhạt hôn trán trơn bóng của cô, nhỏ giọng hứa hẹn.

Nói xong, hắn liền không mang theo bất kỳ vật nào liền rời đi.

Tống Khuynh Vũ không tiếp tục đuổi theo, cũng không giữ lại nữa, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông rời đi, nước mắt nơi khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cô tự do? Ngụ ý, hắn không hề cần cô nữa sao? Thật đáng buồn cỡ nào, hắn muốn cô rời khỏi hắn, nhưng cô đã không thể nào rời bỏ hắn.

Một chiếc xe hơi đen bóng loáng ở bên khu biệt thự, bỏ qua con đường tối, theo một tiếng dừng lại, tất cả như đột nhiên dừng lại.

Đêm tối, yên tĩnh lạ thường.

Một mình Lạc Thiên Uy cô đơn ngồi ở trong xe, một tay tiếp tục uống rượu, một tay lấy ra tấm hình hắn cùng Lạc Tích Tuyết hồi xưa, đưa tay chạm vào nụ cười điềm tĩnh của cô, mang đến cho lòng hắn một tia an ủi.

Cho đến khi đường chân trời, mặt trời mọc sắp lên, ánh mắt ửng hồng xuyên qua sương mù chiếu vào trong xe, hắn mới mở ra con mắt mông lung buồn ngủ, quay đầu xe lái đi.

Trong biệt thự, Lạc Tích Tuyết cũng dậy rất sớm, nói chính xác hơn một đêm cô không ngủ, buổi sáng soi gương, quầng thâm mắt của cô cũng hiện lên rõ ràng.

Chỉ là cô sẽ không thừa nhận mình vì Chiêm Mỗ Tư một đêm không quay về mà không ngủ được, cô an ủi mình cho rằng cô lo lắng bao giờ mình mới có thể rời đi.

Xoa đầu chóng mặt một chút rồi ngồi vào trước bàn ăn, người giúp việc lập tức bưng lên bữa ăn sáng.

Lạc Tích Tuyết mặc dù xuất thân cao sang, nhưng bình thường cũng không so đo chuyện ăn uống, nhưng thứ trước mắt này khiến cô không cách nào nhịn được.

Bữa ăn sáng của cô, tự nhiên là một chút rau quả thối nát?

Cả đêm Chiêm Mỗ Tư không có trở về, người giúp việc này đại khái cho là cô thất sủng rồi, hơn nữa cô ta là người hầu trung thành của Lisa, cho nên mới ác ý trả thù cô.

"Tiểu thư, mời cô dùng bữa". Người giúp việc bưng lên, dùng ngữ điệu kì quái nói ra.

Lạc Tích Tuyết bản năng cau mày: "Thật xin lỗi, tôi chỉ ăn thứ mà mọi người ăn".

"Hiện tại ở đây chỉ có cái này". Người giúp việc không có vẻ mặt gì, ngụ ý cô ăn cũng phải ăn, không ăn cũng phải ăn.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, nói: "Được, hôm nay tôi cũng không đói bụng, vật này bỏ xuống đi".

Người giúp việc nhìn cô một cái, mang theo vài phần hả hê xoay người rời đi.

Cô cũng chỉ là người giúp việc, lại dám bắt nạt cô như vậy sao? Chẳng lẽ cô ở lại chỗ này sẽ bị chọc đến chán ghét sao?

Lạc Tích Tuyết thở dài, trong phòng đã không còn bóng người.

Cô nghĩ thật lâu, còn quyết định đi tìm Chiêm Mỗ Tư nói chuyện một chút, dù sao hắn nhốt cô như vậy, cũng không phải là biện pháp, vấn đề giữa bọn họ sớm muộn cũng phải đối mặt giải quyết.

Gần tới trưa, cả tòa biệt thự rất yên tĩnh, người giúp việc cũng không thấy ai.

Lạc Tích Tuyết đi tới gian phòng của Chiêm Mỗ Tư, gõ cửa vài cái, bên trong không có ai đáp lại.

Cô vừa định xoay người rời đi, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên.

Cô thấy người giúp việc không có ở đây, đẩy cửa vào, chuẩn bị nghe.

Nhưng điện thoại hình như là tự động nhấn lại, cảm nhận được người sau khi đi vào thì liền có tiếng vang lên.

"Ông chủ, người của chúng ta đã theo dõi đến Tiếu Vũ Trạch, tất cả đều ở kế hoạch trong tiến hành".

Lạc Tích Tuyết kinh sợ, vội vàng chạy đến cầm điện thoại lên nghe.

Thì ra, Chiêm Mỗ Tư đã sớm biết Tiếu Vũ Trạch nằm vùng thân phận!

Lòng của cô lập tức vọt tới cổ họng, như vậy xem ra, hắn nhốt cô, cũng không hoàn toàn bởi vì đối với cô có hứng thú, hắn có thể nghĩ nhốt cô lại, sẽ dẫn Tiếu Vũ Trạch tự động đưa tới cửa.

Dù sao vật này cũng là chứng cớ phạm tội Mafia của bọn họ, bây giờ có anh Vũ Trạch trong tay, Chiêm Mỗ Tư nghĩ nếu muốn có được, lợi dụng cô tới uy hiếp Tiếu Vũ Trạch cũng không phải là không được.

Cô nên làm gì bây giờ? Cô không thể để anh Vũ Trạch chịu chết.

Lạc Tích Tuyết khẩn trương ở trong phòng, có chút sợ, lúc chợt cúi dầu, thấy trên bàn có một tờ giấy.

188. Chương 188: Hoàn Toàn Triệt Để... Đoạt Lấy Cô!!

"Tôi muốn đoạt lấy em, hoàn toàn, triệt để cho em thuộc về một mình tôi, trong lòng của em chỉ có thể có tôi, cùng với em có liên quan những người khác, bao gồm người thân cùng bạn bè, tất cả đều phải là đối tượng tiêu diệt, nhất là Tiếu Vũ Trạch, bởi vì, vậy sẽ là phân tán tình yêu của cô".

Lạc Tích Tuyết nhất thời mơ hồ.

Ông trời, hắn muốn làm gì?

Hắn sẽ không vì hoàn toàn đoạt lấy cô, đi tổn thương người của cô đấy chứ? Nếu quả thật là như thế, cô sẽ không tha thứ cho hắn.

Cả người Lạc Tích Tuyết lạnh lẽo, cô nhanh chóng xoay người, sẽ phải chạy khỏi ra. Bất kể như thế nào, cô muốn thông báo trước cho Tiếu Vũ Trạch, thân phận của anh đã bại lộ.

Ngay tại lúc cô xuống cầu thang, cửa đột nhiên nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

"Con tiện nhân kia đâu?". Lisa đi vào cửa, hỏi người giúp việc.

Người giúp việc vừa rồi phục vụ Lạc Tích Tuyết, lập tức thay đổi thái độ cung kính: "Tiểu thư Lisa, cô ta còn ở trong phòng, điểm tâm còn chưa ăn".

"Hừ, cô ta đói chết rồi, vừa đúng lúc tôi có thứ cho cô ta xem". Lisa khinh thường hừ nhẹ một tiếng, hướng trên cầu thang đi tới.

Lạc Tích Tuyết do dự chớp mắt, vội vàng chui vào phòng của mình.

Qủa nhiên, cô vừa ngồi vào sofa ở phòng ngủ, đã thấy Lisa đi từ phía cô tới.

“Cô có vẻ mạnh khỏe nhỉ!”. Lisa cười hí hí chào hỏi với cô, nhưng trong nụ cười rõ ràng mang theo lòng căm thù.

“Cô có chuyện gì không?”. Lạc Tích Tuyết bình tĩnh hỏi. Người phụ nữ sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ra đây.

“Hôm nay tôi tìm cô không phải tới gây gổ, mà là đem đồ tốt đến cho cô xem, nơi này có người đàn ông cô yêu đây”. Lisa nheo mắt, bụng xấu đem mở máy tính ra.

Bên trong đã hiện lên một clip rõ ràng.

Vừa mới bắt đầu, cô nhìn thấy hai ống kính quay một nam một nữ, hai người ở trên giường kịch liệt triền miên.

Bóng lưng của người đàn ông ấy sao mà quen thuộc, nhìn kỹ, đây là anh Vũ Trạch sao? !

Lạc Tích Tuyết cảm thấy cổ họng bị nghẹn, trong lúc nhất thời nói không ra lời, anh Vũ Trạch làm sao sẽ cùng những người phụ nữ khác lên giường?

Nhưng khi hình ảnh hướng về phía cô ta, nét mặt của cô càng thêm khiếp sợ.

Người phụ nữ ở trên giường cùng anh Vũ Trạch dây dưa, không phải là người khác, lại là chính cô?

Lạc Tích Tuyết khó tin che miệng lại, điều này sao có thể?

Cô cùng anh Vũ Trạch mặc dù có ở chung một chỗ, nhưng vẫn luôn trong sạch, cô tuyệt đối không ở trên giường cùng anh làm chuyện như thế, vậy người phụ nữ kia là?

Lạc Tích Tuyết vẫn còn nghi ngờ, lại không nghĩ rằng kế tiếp một màn cực kỳ bi thảm đã xảy ra.

Cô nhìn thấy lúc hai người dây dưa, anh Vũ Trạch sây mê nhắm hai mắt mà cô gái có diện mạo giống cô, lại lặng lẽ từ phía sau lấy ra một con dao sắc bén, hung hăng đâm vào người Tiếu Vũ Trạch đi xuống ----

“Không ----“. Lạc Tích Tuyết sợ hét ầm lên, nhưng động tác trong tay của cô gái không dừng lại, cô gia tăng tốc độ lại đâm tiếp mấy lần.

Tiếu Vũ Trạch không hề có phòng bị, tự nhiên cứ bị cô ta đâm chết như thế, ngã xuống trong vũng máu.

“Anh Vũ Trạch? !”. Lạc Tích Tuyết che miệng lại, hoảng sợ quát to lên, nhào tới máy vi tính trước mặt.

Không, cái này không thể nào!

Nhưng, tấm hình mông lung này, người phụ nữ có dáng dấp giống y hệt cô, cư nhiên đem trái tim Tiếu Vũ Trạch lấy ra.

“Đây chính là kết quả của người làm nội ứng!”. Người phụ nữ lưu lại câu nói lạnh lẽo sau cùng, xoay người rời khỏi phòng.

Hình ảnh dừng lại, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô như bị điên chạy vội trước máy vi tính.

“Tại sao? Tại sao có thể như vậy? Anh Vũ Trạch!”

Cô không tin, nhanh chóng khóc rống lên.

Lisa sau lưng thấy bộ dạng Lạc Tích Tuyết đau lòng, cười càng thêm thâm hiểm.

Muốn cùng cô dành lấy người đàn ông, không có cửa đâu?

“Nhìn thấy không? Là cô tự tay giết chết, người bạn trai cô yêu nhiều năm nay!” Lisa ác ý tiến tới gần, cố ý nói trúng chỗ đau của Lạc Tích Tuyết.

“Tôi không có, tôi không có”. Lạc Tích Tuyết liều mạng lắc đầu, âm thanh nức nở nghẹn ngào: “Tôi không có giết anh ấy!”. Cô làm sao độc ác như thế, giết Tiếu Vũ Trạch, nhưng trên tấm hình dáng dấp người phụ nữ lại giống cô quá, khó trách Tiếu Vũ Trạch coi cô ta như cô, đề phòng sơ suất.

“Không phải cô?”. Lisa khẽ cau mày, nhìn lơ đãng nói: “Chẳng lẽ là cô ta?”

"Là ai? Cô biết cô ta là ai sao?". Lạc Tích Tuyết vội vàng bắt được váy của Lisa, nóng nảy hỏi.

Lisa liếc cô một cái: "Cô biết trên thế giới này có phương pháp khiến hai người có thể giống y chang nhau, ví dụ như chỉnh hình vậy?"

"Cô nói là, cô ta chỉnh hình giống hình dáng của tôi, lừa gạt Tiếu Vũ Trạch?". Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, nước mắt không khống chế chảy xuống, chẳng lẽ do cô mà liên lụy tới anh Vũ Trạch.

"Không sai, tôi sẽ giải thích, chồng của tôi, anh ấy vì không muốn gặp lại người, có thể không tiếc bất cứ giá nào, dùng đủ các thủ đoạn, nếu như anh khiến nữ sát thú chỉnh hình giống bộ dạng của cô, lại đi mê hoặc bạn trai cô, tùy thời rồi giết anh ta, điều này cũng không phải là không có khả năng". Lisa mặt không có vẻ gì nói xong, thấy Lạc Tích Tuyết có mấy phần tin, trong lòng càng thêm hài lòng.

Lạc Tích Tuyết che đầu, than thở khóc lóc.

Không, cô không tin, anh Vũ Trạch cứ nhu vậy mà chết sao?

Nhưng, nhớ tới vừa thấy tờ giấy trên bàn của anh, phía trên rõ ràng viết: "Tôi muốn toàn diện đoạt lấy em, chiếm cứ toàn bộ của em, người xung quanh em đều phải chết! !"

Đó là bút tích với giọng nói của hắn, rõ ràng đã viết, hắn muốn Tiếu Vũ Trạch chết!

Huống chi anh Vũ Trạch vốn là nằm vùng, trong tay anh nắm giữ chứng cứ phạm tội của Chiêm Mỗ Tư, hắn tại sao có thể dễ dàng tha cho anh ấy sống chứ?

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, vừa mới thấy hình ảnh Tiếu Vũ Trạch hết đi, ở trước mặt cô xẹt qua.

"Không ! !". Cô thê lương gào thét.

Từng trận lôi đình nổ vang trong lòng, Lạc Tích Tuyết trước mặt bỗng tối sầm, ngất đi.

Lisa nhìn cô ngất đi, hừ lạnh một tiếng: "Còn muốn đấu với tôi? Hừ, cô nhìn xem mình có tài nghệ gì đi đã. Cô đoạt người đàn ông của tôi, tôi liền cho người đàn ông của cô chết".

"A, Lisa tiểu thư, cô ta sao lại ngất rồi?". Người giúp việc đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy Lạc Tích Tuyết ngã ở trên mặt đất, nhất thời sợ hết hồn.

"Là cô ta xem clip rồi hoảng sợ". Lisa khinh thường liếc Lạc Tích Tuyết một cái.

"Lisa tiểu thư, clip này là thật?". Người giúp việc nhìn hình ảnh, không khỏi giật mình, cô không nhớ rõ Lạc Tích Tuyết không có đi ra ngoài lêu lổng cùng đàn ông nha.

"Là tôi tìm người làm. Tôi muốn cho cô ta biết, đắc tội Lisa tôi, cô ta cũng sẽ không có ngày nào sống dễ chịu". Lisa trong mắt lóe lên tia ác độc, nhổ một phát: "Dẫu gì tôi cũng thuộc thế hệ hắc đạo, sợ gì một con hồ ly tinh như cô ta chứ?"

"Nhưng, ngộ nhỡ cô ta tố cáo với chủ nhân thì làm thế nào?". Người giúp việc không khỏi lo lắng.

"Sợ cái gì? Cô ta bây giờ đã hận chết Chiêm Mỗ Tư rồi, tôi chính muốn anh ấy trở mặt thành thù!". Lisa lạnh lùng cười một tiếng, trong lòng sớm có tính toán.

Người giúp việc vội vàng gật đầu: "Lisa tiểu thư, chủ ý này không tệ!"

189. Chương 189: Sau Khi Say Rượu....

Editor: lovelygirl262

Lúc Lạc Tích Tuyết từ hôn mê tỉnh lại, trong phòng không có một bóng người.

Chỉ có mình cô nằm trên nền nhà lạnh như băng, tất cả đều tốt tựa như không có gì thay đổi, nhưng lại giống như đã xảy ra biến đổi lớn.

Hình ảnh kinh khủng của Tiếu Vũ Trạch trước khi chết, nhất thời làm cho cả người cô đều co rúm run rẩy.

”Không, tại sao? Tại sao phải như vậy?” Cô lảo đảo đứng lên, cả người đau đớn giống như bị lửa đốt.

Nếu không phải vì cô, muốn chứng minh Chiêm Mỗ Tư đến tột cùng có phải là Lạc Thiên Uy, Vũ Trạch ca cũng sẽ không mang cô đến yến tiệc lần đó, cô cũng sẽ không gặp gỡ Chiêm Mỗ Tư, như vậy thân phận của Vũ Trạch ca cũng sẽ không bại lộ.

Đều là cô hại hắn, nghĩ như vậy, trong lòng cô lại nóng lên, nước mắt rơi như mưa.

Một tiếng vọng không ngừng vang lên bên tai cô: ”Giết hắn, giết hắn!”

Cô muốn giết tên khốn kia!

Chiêm Mỗ Tư, lại phái người dùng phương pháp như thế giết Vũ Trạch ca của cô, cô nhất định phải thay hắn trả thù!

Nếu không, làm thế nào cô có thể...xứng đáng với hắn đây?

Lạc Tích Tuyết giống như điên xông về phía phòng Chiêm Mỗ Tư, ở đây, cô tìm được một thanh dao găm sắc bén.

Cô nhận ra cái dao găm này, là vũ khí thống nhất đặt chế của thuộc hạ Chiêm Mỗ Tư, người phụ nữ vừa rồi kia, nhất định là dùng dao găm giống thế này, giết chết Vũ Trạch ca.

Tay Lạc Tích Tuyết run lên.

Vì đoạt lấy cô, hắn lại có thể làm ra loại chuyện như thế!

Chiêm Mỗ Tư, hắn quả thực chính là một người điên, hắn và Lạc Thiên Uy làm sao có thể giống nhau đây?

Cô tin em trai vốn là người tốt và thanh khiết, cho dù hắn ép bức cô, nhưng giết người sẽ liên quan đến pháp luật, cô tin chắc hắn sẽ không làm.

Huống chi giết chết Tiểu Vũ Trạch, chính là trực tiếp làm tổn thương cô, Lạc Thiên Uy làm sao có thể làm tổn thương cô đây? Cho nên Chiêm Mỗ Tư và Lạc Thiên Uy nhất định là hai người khác nhau.

Lạc Tích Tuyết giấu kỹ dao găm, chuẩn bị hỏi thăm người giúp việc chỗ của Chiêm Mỗ Tư.

Lúc này, cửa lớn ở dưới lầu đột nhiên truyền đến âm thanh, ngay sau đó liền nghe thấy giọng người giúp việc đang quét dọn phòng khách kinh hãi kêu to: ”Chủ nhân đã trở lại, chào chủ nhân?!”

”Cút ngay, tất cả đều cút!” Chiêm Mỗ Tư che đầu bị choáng do uống rượu, nhìn người giúp việc trước mắt lúc ẩn lúc hiện đếm không hết, không nhịn được gào thét.

Suốt đêm hắn một mình ở trong xe uống rượu giải sầu, cho dù tửu lượng khá hơn nữa, lúc này cũng chống đỡ không được say.

Tất cả người giúp việc đều bị hù doạ tản qua một bên, nhìn bộ dạng Chiêm Mỗ Tư lảo đảo chênh vênh rời đi, muốn tiến lên dìu, lại không dám.

Bước đi của Chiêm Mỗ Tư xiêu vẹo, kèm theo là tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ tan, còn có tiếng hắn rống to, cùng với âm thanh người giúp việc ở ngoài cửa hỗn loạn, cũng làm cho Lạc Tích Tuyết còn đang ở trong phòng của hắn nhanh chóng bước ra ngoài, kinh ngạc tiêu soái đi ra phòng ăn.

”Xảy ra chuyện gì?” Nhìn phòng khách lộn xộn, Lạc Tích Tuyết nhất thời cũng không hiểu đến cùng là xảy ra chuyện gì.

”Tiểu thư, chủ nhân uống nhiều quá!” Mấy nữ giúp việc vừa định đỡ Chiêm Mỗ Tư ngồi vào ghế xô-pha, lại đổi lấy tiếng gào thét của hắn.

”Không được đụng vào ta, cút ngay, tất cả đều cút ngay.” Hắn không muốn bởi vì nhất thời say rượu, tuỳ ý kéo những người phụ nữ bên cạnh qua coi là cô, cái loại đạt được lại mất đi mùi vị đó, nếm một lần là đủ rồi.

”Tiểu thư, nên làm sao bây giờ?” Mấy nữ giúp việc nhất thời không biết làm sao, chuyện xảy ra hôm nay thật đúng là kỳ quái, mặc dù chủ nhân thường xuyên uống rượu, nhưng say mèm nhưng thế này vẫn là lần đầu tiên.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Chiêm Mỗ Tư đang say mèm ở trước mắt, đây là lần đầu tiên cô ứng phó với loại đàn ông uống rượu say như thế này, còn là người đàn ông mà cô thù hận, nhất thời trong lòng cô đan xen nhiều cảm xúc.

Rõ ràng trong đầu muốn tìm hắn báo thù, nhưng nhìn hắn say thành ra như vậy, oán thù gì cô cũng không có tâm tư để báo.

”Các người nhanh đi nấu chút canh giải rượu.” Tự suy nghĩ chốc lát, cô hướng về phía nữ giúp việc căn dặn.

Mấy nữ giúp việc sau khi nghe Lạc Tích Tuyết căn dặn xong, lập tức đi xuống phòng bếp chuẩn bị, mà Chiêm Mỗ Tư từ lúc nghe được giọng của cô, càng gấp gáp tìm kiếm bóng dáng cô.

”Anh có sao không?” Lạc Tích Tuyết đứng cách Chiêm Mỗ Tư một khoảng, đưa tay ra trước mặt hắn quơ quơ, cũng không dám lại gần quá, cô sợ sau khi hắn say rượu, sẽ làm hành động khiến cô lo lắng.

Chiêm Mỗ Tư nâng cặp mắt say mông lung lên, nhìn thấy Lạc Tích Tuyết, ngây ngốc cười: ”Tích Tuyết, em tại sao lại lảo đảo lắc lư trước mặt tôi như vậy, đừng nhúc nhích.”

Lạc Tích Tuyết có chút bất đắc dĩ thở dài, hắn tại sao lại uống nhiều rượu như vậy, đoán chừng hiện tại ngay cả cô là ai cũng không nhận ra.

Cô vốn còn muốn chất vấn hắn chuyện Vũ Trạch ca bị giết, đến cùng có phải là hắn làm, bây giờ nhìn hắn uống say như vậy, không cần nói nhất định hắn đã làm chuyện trái với lương tâm, nên mượn rượu giải sầu.

”Các người cũng đi xuống đi.” Trong đầu Lạc Tích Tuyết thoáng qua một ý niệm, trước tiên bảo người làm trong phòng khách rời đi.

Thấy Chiêm Mỗ Tư ngã bên cạnh bậc cầu thang không nhúc nhích, Lạc Tích Tuyết nắm chặt dao găm trong ngực, hiện tại hắn say như vậy nên không có phòng bị chút nào, đây là thời cơ tốt nhất để lấy mạng hắn, nhưng mà cô không có tâm trí để đưa ra bất kỳ quyết định nào, nhất định phải xác nhận rõ ràng Vũ Trạch ca là do hắn phái người giết, cô mới có thể ra tay.

Suy đi nghĩ lại, Lạc Tích Tuyết quyết định chờ sau khi Chiêm Mỗ Tư tỉnh lại, cô sẽ hỏi rõ ràng, nhưng cô vừa muốn rời khỏi, thì đột nhiên bị hắn ôm lại một chân.

”A” Lạc Tích Tuyết hoảng sợ kêu lên , hồi hộp lo lắng quát to: ”Anh muốn làm gì?”

”Ha ha, cuối cùng cũng đạt được em.” Chiêm Mỗ Tư vui vẻ giống như đứa bé, hắn từ từ đứng lên, muốn nhào qua ôm Lạc Tích Tuyết, lại bị cô kịp thời trốn đi.

”Tôi mệt mỏi, gọi người giúp việc đỡ anh về phòng được không?” Lạc Tích Tuyết giữ khoảng cách với hắn, đàn ông uống rượu say bất kể chuyện gì cũng làm được.

”Tôi không muốn họ đỡ, tôi muốn em đỡ, chỉ muốn em.” Chiêm Mỗ Tư đứng lảo đảo, chỉ vào mũi Lạc Tích Tuyết nói.

Lạc Tích Tuyết không biết làm sao, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của Chiêm Mỗ Tư, cô cũng không nổi giận, cho dù cô có ý muốn tranh luận cùng hắn, hắn cũng chưa chắc hiểu cô đang nói gì.

”Vậy cũng được, tôi đỡ anh lên lầu.” Cô cuối cùng cũng quyết định.

Người ta nói khi say đều có thể nói ra sự thật, hiện tại hắn say, cô có thể từ trong miệng hắn hỏi ra tất cả chân tướng?

Lạc Tích Tuyết cố gắng đỡ Chiêm Mỗ Tư lên lầu, lại nghe được trong miệng hắn lẩm bẩm tên của cô, cô khẽ cau mày, thật vất vả lắm mới đưa được người đàn ông có thân hình cao lớn này trở về phòng của hắn, cô đã thở hồng hộc.

Sau khi vào phòng, cô tưởng là Chiêm Mỗ Tư uống say mèm sẽ ngã xuống giường ngủ, ai ngờ họ vừa vào cửa, hắn lại đột nhiên dùng sức ôm cô, hôn điên cuồng.

”Thật là em sao Tích Tuyết?”

Hắn mơ hồ gọi tôi cô, một tay nhanh chóng xen vào những sợi tóc của cô, ép buộc cô thừa nhận nụ hôn khát khao của mình.

190. Chương 190: Hận Hắn, Chân Tướng Tàn Nhẫn

Nụ hôn này gần như là đoạt lấy, điên cuồng nhưng rất tuyệt vọng.

Kèm theo đó là tiếng cọ sát giữa răng môi, gặm cắn lẫn nhau, còn có mùi rượu nồng nặc trên người Chiêm Mỗ Tư, tất cả đều xuyên qua đôi môi của Lạc Tích Tuyết xông thẳng vào trong miệng.

Lạc Tích Tuyết theo bản năng cau mày đẹp, cô không thích loại cảm giác này, càng không thích mùi vị này, vươn tay bắt đầu khước từ hắn, nhưng Chiêm Mỗ Tư lại càng siết chặt thân thể của cô.

Nụ hôn càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng khẩn cầu, dịu dàng mà bá đạo, tràn đầy đoạt lấy, cũng tràn đầy ưu thương, hắn cưỡng bách mà cậy mạnh buộc cô hôn trả lại hắn, lấp đầy nội tâm bi thương cần chữa lành của hắn.

Lạc Tích Tuyết bị hắn bức bách không cách nào tránh được, chỉ có thể chìu theo ý hắn, môi lưỡi dây dưa.

Chiêm Mỗ Tư ôm chầm lấy cô, đẩy cô về phía vách tường, nụ hôn như cuồng phong hạ xuống ngày càng mãnh liệt hơn, không chút kiêng kỵ hoành hành, đoạt lấy.

Khóe mắt của cô đã dần ướt đẫm, nhớ tới trường hợp của Tiếu Vũ Trạch vừa rồi, mà cô lại nằm dưới thân của hắn hiện tại làm cô cảm thấy vô cùng áy náy.

“Tích Tuyết, Tích Tuyết” Chiêm Mỗ Tư trong miệng không ngừng gọi tên của cô, mê say ngay tại môi cô mà gặm cắn, trong mắt chứa ánh sang hưng phấn “Tôi biết em là Tích Tuyết, em là Tuyết nhi của tôi”.

“Buông tôi ra, Chiêm Mỗ Tư, anh say rồi!” Lạc Tích Tuyết cố gắng tránh thoát, cô bây giờ thật sự không thể nào dây dưa cùng một người đàn ông đang nồng nặc mùi rượu trên người như vậy.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lại dùng hết toàn lực ôm chặt lấy cô, giống như muốn cô hòa nhập vào trong cơ thể hắn vậy “Tích Tuyết, nói em yêu tôi, nói mau, hãy nói là em yêu tôi đi”.

“Tôi không có yêu anh, anh đừng ở đây nổi điên lên nữa, mau buông tôi ra đi, tôi muốn đi ra ngoài” Lạc Tích Tuyết lắc đầu, hết sức khước từ, lại bị Chiêm Mỗ Tư kéo lại.

Một giây kế tiếp, một đôi môi ấm ấp lại đè xuống môi cô, Chiêm Mỗ Tư lúc này chỉ cảm thấy giữa cổ họng một trận khô khốc, có một dòng chảy nóng rực chảy qua cơ thể của hắn, hắn không khống chế được muốn hôn cô,…

Môi của cô mềm mại như vậy lại thơm ngon như vậy, máu tóc xõa đầu vai đụng chạm vào da thịt hắn làm hắn cảm thấy ngứa ngáy, kích thích hắn cực độ. Mùi hương thơm ngát đó như có như không, chậm rãi tỏa ra bốn phía, làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Hắn không kìm hãm được ôm chặt cô, lật người đè cô ở trên sàn nhà, dùng môi bao trùm lấy môi cô, hấp thụ hương thơm trong miệng của cô, mút cái lưỡi trơn bóng vào, vị ngọt của cô làm cho hắn trầm mê, hắn không bao giờ buông cô ra nữa.

“Em là của tôi, tôi muốn hoàn toàn đoạt lấy em, không có người nào có thể cướp em đi khỏi tôi!” Chiêm Mỗ Tư trong miệng nỉ non, không ngừng cố gắng mút lấy môi của cô.

Áo khoác trên người của cô không biết đã lạc đi nơi nào, cô lại không ngừng giãy dụa lam cho thân thể của hắn lập tức dấy lên một ngọn đuốc sáng rực.

Hắn nhịn không được nữa liền cởi quần áo của cô ra, một thân thể hoàn mỹ không tỳ vết hiện ra trước mặt của hắn, trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, hầu kết lên xuống.

“Em đẹp quá!” tròng mắt Chiêm Mỗ Tư nóng rực, vụn vặt liếm hôn, dọc theo vai bóng loáng của cô một đường đi xuống.

Lạc Tích Tuyết nhịn không được sự trêu đùa của hắn, dâng lên một cảm giác, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, run giọng kháng cự "Không cần!"

Chiêm Mỗ Tư há miệng ngậm vành tai trắng nõn của cô, mơ hồ nói:"Ngoan, nhắm mắt lại, anh sẽ khiến em thoải mái!".

"Phải như thế nào anh mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?" Thân thể của cô không ngừng run rẩy, cô tuyệt đối không thể để cho hắn chiếm thân thể của cô lúc này.

"Phải nói là như thế nào em mới thôi giày vò tôi, Tuyết nhi của tôi" giọng của hắn vô cùng quyến rũ, mang theo ý trêu chọc, nhưng bên trong là sự bá đạo không thể nào bỏ qua.

Trong phòng nhiệt độ càng ngày càng cao, thời điểm hai người như dầu sôi lửa bỏng, bỗng có một tiếng đồ rơi xuống đất vỡ vụn, phá vỡ không khí hiện có.

"A tiểu thư, tôi nghe lời chủ nhân mang canh giải rượu đến!" người làm nữ hoang mang sợ hãi nhìn một màng trước mắt này, vẻ mặt cơ hồ dùng từ khiếp sợ để hình dung.

"Đi ra ngoài!" Chiêm Mỗ Tư nhíu mày, vô cùng không vui quát.

"Vâng vâng..." người làm nữ vội vàng gật đầu, có thâm ý nhìn Lạc Tích Tuyết một cái lúc này mới hoảng hốt ra khỏi phòng.

Kích tình bị gián đoạn, ý thức Lạc Tích Tuyết thanh tỉnh hơn rất nhiều, cô dùng sức đẩy Chiêm Mỗ Tư ra, nhặt quần áo rơi đầy trên đất lên, nhanh chóng mặc vào.

"Tích Tuyết, chúng ta làm tiếp chuyện vừa rồi đi!" Chiêm Mỗ Tư nâng lên khóe môi, nhào tới lần nữa muốn bắt được cô.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại tránh né được, sắc mặt cô khó coi vô cùng, tìm đại một lý do:"Ưm, trên người anh nồng nặc mùi rượu quá, anh đi tắm trước đi, tôi không thích mùi này".

Chiêm Mỗ Tư sợ run lên, vốn là thân thể của hắn đang chờ bộc phát, chỉ đợi phóng ra, nhưng người con gái hắn yêu nói không thích mùi rượu này trên người hắn, hắn làm sao có thể không chìu theo ý của cô, dù sao chỉ cần cô cam tâm tình nguyện cho hắn là được rồi.

Hắn đặt một nụ hôn sâu lên trán của cô, mập mờ cười nói:"Ở trên giường chờ anh!" Nói xong hắn đã xoay người bước về phía phòng tắm.

Lòng khẩn trương của Lạc Tích Tuyết rốt cuộc cũng được để xuống, cô muốn ông ngay ra cửa nhưng chợt tiếng di động trong âu phục của Chiêm Mỗ Tư trên mặt đất vang lên.

Cô dừng bước chân lại, ngồi xổm xuống đất, lấy điện thoại di động trong túi của hắn ra, phía trên ghi rõ dòng tin nhắn:"Lao bản, tôi đã thành công đến gần Tiếu Vũ Trạch rồi!"

"Rầm!" cả y thức của Lạc Tích Tuyết nhất thời sụp đổ, vừa rồi cô còn tưởng cái MV đó không phái là thật, không nghĩ tới Chiêm Mỗ Tư lại cho người làm như vậy!

Hắn thật phái người giết anh Vũ Trạch sao!

191. Chương 191: Khi Chủy Thủ Đâm Vào Thân Thể Của Hắn

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, nhiệt liệt chiếu vào trong phòng, bên trong có rèm cửa sổ chống đỡ nên ánh sáng cũng không chiếu vào là bao.

Chiêm Mỗ Tư từ trong phòng tắm đi ra ngoài, nhìn thấy Lạc Tích Tuyết mặc một chiếc váy ngủ mỏng bằng tơ tắm đang ngủ trên giường lớn.

Chiêm Mỗ Tư vén chăn lên, tay từ phía sau ôm lấy hông của cô, dịu dàng cầm hai vú mềm mại của cô, lại cúi đầu hôn hai vai và lưng của cô.

"Đừng, tôi buồn ngủ lắm!" Lạc Tích Tuyết né tránh, nhưng thân thể lại không ngừng dịch gần về phía hắn.

"Vật nhỏ, muốn có phải không?" Chiêm Mỗ Tư nhìn cô nghĩ một đằng nhưng lại làm một nẻo, nặng nề thở dốc, âm thanh khan khan trêu đùa cô.

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết đỏ lên, dùng sức giằng co:"Nói bậy, tôi mới không có!!"

Chiêm Mỗ Tư cười cười, lật người đè cô ở dưới, con ngươi càn rỡ nhìn chằm chằm thân thể bạch ngọc của cô, tay hướng khắp thân thể của cô mà chu du:"Em thật sự không muốn sao?"

"Anh..." Cả người Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt căng thẳng, cô vô thức bấu víu thân thể của hắn, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Chiêm Mỗ Tư mở miệng ngậm vành tai của cô, khẽ nói:"Ngoan, nhắm mắt lại, anh sẽ khiến em thoải mái"

Lạc Tích Tuyết khéo léo nhắm mắt lại, bị hắn trêu chọc có chút không chịu nổi thân thể bắt đầu nóng lên

Ngón tay của hắn linh hoạt dao động khắp thân thể của cô, đẩy áo ngực của cô ra.

Hai gò má của Lạc Tích Tuyết đỏ lên, cô cắn môi không ình phát ra âm thanh dụ hoặc người như vậy.

Chiêm Mỗ Tư mạnh mẽ kéo hai tay của cô lên trên đầu, từ từ tiến lại gần khuôn mặt của cô, đem tuấn nhan tinh xảo lại gần hơn, làm cho người ta hít thở không thông, mê hoặc lòng người.

Thân thể của cô không chịu nổi lửa tình mãnh liệt như vậy nữa, cô cùng chút lý trí cuối cùng ngăn cản lồng ngực của hắn, lại bị hắn dùng một tay nắm chặt lại, cúi người hôn khẽ lên môi của cô, đem mùi rượu còn đọng lại đôi chút chuyển qua cho cô, hơi thở nóng bỏng phun trên gò má của cô.

"Ưm!" cô khó có thể kìm chế tiếng rên rỉ, nụ hôn của hắn càng làm cho cô ngổn ngang hơn, muốn giãy dụa nhưng không thể nào động được.

Bờ môi xinh đẹp của Chiêm Mỗ Tư hiện ra chút ý cười, hắn nâng đầu của cô lên, cuối cùng không ngừng hạ những nụ hôn nóng bỏng xuống khắp nơi, một chút cũng không chừa.

Người đàn ông này mang lại vui vẻ cho thân thể của cô, vượt xa so với những gì cô nghĩ, làm cô trầm mê trong đó không muốn buông tay.

Nhưng cô chưa từng quên chuyện của anh Vũ Trạch!

Mặc dù hắn làm cho cô cảm thấy cực kỳ vui thích nhưng vui thích đó tồn tại cùng với khổ sở, cô càng cảm thấy vui vẻ lại càng cảm thấy áy náy và đau khổ hơn.

Rốt cuộc, Lạc Tích Tuyết không chịu nổi nữa một bên cô cùng hắn nghênh hợp, bên kia cô lại lặng lẽ đưa một tay xuống gối lấy chủy thủ mà cô đã chuẩn bị trước đó.

Hai thân thể nhiệt tình giao chung với nhau, động tác của hắn càng ngày càng mãnh liệt, cô không tự chủ được bắt đầu nghênh hợp, Chiêm Mỗ Tư cực ky yêu thích loại cảm giác này.

Người con gái dưới thân mang cho hắn sự vui thích trước nay chưa từng có, làm cho hắn cơ hồ quên đi tất cả.

Thân thể của cô thật sự rất đẹp, mỗi lần ở trên người của cô hắn cảm thấy một cảm giác khoái lạc, trừ cô, không có người con gái nào làm cho hắn cảm thấy như vậy, hắn không muốn buông cô ra vì hắn sợ nếu buông cô ra thì cảm giác tốt đẹp đó cũng sẽ biến mất.

Nhìn khuôn mặt trướng hồng của cô, thân thể không tự chủ được nghênh hợp hắn, trong lòng có sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.

"Tích Tuyết, chúng ta kết hôn đi!" động tác của hắn càng ngày càng nhanh, những dấu hôn không ngừng trải rộng trên ngực của cô.

Tâm của Lạc Tích Tuyết chìm xuống, thân thể một lần nữa lại căng đầy, cái cảm giác đó làm cho cô không nhịn được muốn có nhiều hơn.

Nhưng vừa nghĩ tới Tiểu Vũ Trạch lòng của cô liền lạnh xuống.

Cô tại sao có thể cùng hắn nhất thời vui thích mà quên mất người đàn ông này đã gây thương tổn cho cô không biết bao nhiêu lần?

Cô ngậm chặt miệng, cũng không trả lời vấn để của hắn, muốn cô gả cho hắn sao? Đó căn bản là chuyên không thể nào.

Cặp mắt của Chiêm Mỗ Tư đỏ ngầu, tròng mắt đầy dục vọng hỗn tạp cùng ngọn lửa tình, nâng cao eo nhỏ nhắn của cô lên, giống như muốn trừng phạt cô vì đã phớt lờ câu hỏi của hắn mà đi sâu vào.

"Gọi ông xã đi Tuyết nhi!"hắn hít thở nặng nề.

Lạc Tích Tuyết đỏ bừng mặt, quay đâu đi chỗ khác:"Không cần!"

Chiêm Mỗ Tư đột nhiên gầm nhẹ, thối lui khỏi thân thể của cô, ẩn nhẫn giọt mồ hôi, lần nữa khàn giọng mở miệng:"Gọi anh là ông xã!"

"Không!" Lạc Tích Tuyết bị hành hạ sắp không chịu nổi, người đàn ông này tại sao có thể dùng phương thức này ép buộc cô như vậy.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư không muốn bỏ qua cho cô, không cho cô hưởng thụ, trong miệng lần nữa kiên trì:"Ngoan, gọi anh là ông xã anh liền cho em!"

Lạc Tích Tuyết đầu óc choáng váng, thân thể căng đau, cô không chịu được nữa rồi, theo ý của hắn mà gọi lên:"Ừm, ông xã!"

Nghe được tiếng gọi ngọt ngào như vậy truyền ra từ đôi môi đỏ thắm của cô làm Chiêm Mỗ Tư quả thật điên cuồng.

Lạc Tích Tuyết hét lên một tiếng, mười ngón tay trắng xanh bám lấy ga trải giường, ngửa đầu ra sau nghênh hợp với hắn.

Chiêm Mỗ Tư được lần đầu các lần sau không ngừng ép cô gọi ra hai tiếng ông xã, chỉ cần cô dừng lại hắn liền hung hăng trừng phạt cô, cho đến khi cô cầu xin tha thứ mới thôi.

Hơi sức của Lạc Tích Tuyết hoàn toàn bị rút hết, thân thể giống như một con búp bê vô lực.

Hắn vẫn yêu cầu hoàn toàn không có ý dịnh buông tha cho cô.

Giờ phút này, hắn cái gì cũng không muốn suy nghĩ, chỉ muốn thật tốt yêu thương người con gái dưới than này.

"Ông xã!" Lạc Tích Tuyết lần cuối cùng gọi tên của hắn, đôi tay leo lên cổ của hắn.

Cả người Chiêm Mỗ Tư run rẩy, toàn lực chạy nước rút, thật chặt chống đỡ thân thể của cô, hận không được hòa cô vào trong thân thể của hắn.

Vượt qua cơn mê tình, khoái cảm cực hạn, hắn thở hổn hển nằm đè trên người cô, không chú ý tới trên tay của Lạc Tích Tuyết thanh chủy thủ dần dần hạ xuống, hung hăng đâm tới…

192. Chương 192: Gả Cho Tôi, Hay Là Chết?

Edit : babynhox

Chiêm Mỗ Tư chợt ngẩn ra, như bị điện giựt, nhiệt tình như lửa ở trong người, vào lúc này đã biến thành lạnh lẽo.

Người phụ nữ này, vậy mà muốn mạng của hắn? Đây là cô tự nguyện lên giường với mình, là nguyên nhân gọi hắn là ông xã sao?

"Em lừa tôi?" Chiêm Mỗ Tư mất hết hi vọng nhắm hai mắt lại, thất vọng nói.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng đẩy hắn ra, tuy trong lòng vẫn đang run run, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

"Tôi chỉ dùng cách giống anh đối phó anh mà thôi." Cô dùng vẻ mặt nhàn nhạt nhìn hắn.

Chiêm Mỗ Tư liền khó hiểu: "Cách gì? Vì sao em lại đối phó tôi?"

Lạc Tích Tuyết nắm chặt hai quả đấm, ngẩng đầu đón nhận con ngươi của hắn: "Anh dám nói, anh không có tìm người đi giết Tiếu Vũ Trạch?"

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư trở nên trắng xanh, đột nhiên sống lưng cứng đờ theo phản xạ có điều kiện, trong mắt thoáng hiện cảm nhận phức tạp.

Cô lại biết rõ như vậy? Là ai nói cho cô biết?

Nhìn nét mặt Chiêm Mỗ Tư như ngầm thừa nhận, trái tim Lạc Tích Tuyết liền co rút.

Đến lúc vừa nãy, cô vẫn luôn ôm một chút hi vọng, hắn sẽ không tàn nhẫn như thế, anh Vũ Trạch chết không phải là hắn làm. Cho nên cô chỉ đâm trúng ngực của hắn, không có đâm vào chỗ yếu của hắn.

Nhưng mà hắn như thế, lại làm cho cô đón nhận kích thích đau xót, hắn thật sự phái người giết anh Vũ Trạch.

"Vì sao phải giết anh ấy? Anh đã biết thân phận nằm vùng của anh ấy lâu rồi phải không? Anh cố ý muốn lợi dụng tôi, phải hay không?" Lạc Tích Tuyết hỏi tới, nước mắt cũng chảy ra.

Một phút trước bọn họ còn ở trên giường liều mình dây dưa, bây giờ lại đối chọi gay gắt, loại biến hóa này không phải là rất buồn cười sao? Thậm chí, trên thân thể cô, còn sót lại hương vị của hắn, chỉ là ngoài hơi âm của hắn, cô không biết, một giây sau, lại sẽ xảy ra chuyện gì làm cho cô đau lòng!

Vẻ mặt Chiêm Mỗ Tư khẽ biến nặng nề, khóe mắt đảo qua thân thể trần trụi ở bên ngoài của cô, một vùng hôn ngân lớn có đậm có nhạt trên thịt làm cho người nhìn cảm thấy đau lòng.

Hắn không nhịn được mà nhăn mày lại, chính mình vừa mới cô mơ hồ ngôn ngân ở trên người cô , cô rên rỉ say mê còn vang bên tai rõ ràng, cái thân thể mềm mại này đã từng dịu dàng dán sát ở dưới thân hắn, trằn trọc đòi hỏi, lúc này, cô lại để cho hắn có cảm giác xa lạ cách xa như vậy!

Toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi đều là mơ sao? Nhưng mà, vì sao hắn lại cảm thấy chân thật như vậy?

Cổ họng hắn khàn khàn, giọng nói khô khốc, có một câu, hắn đã muốn hỏi cô từ lâu, nhưng mà, không chính tai nghe cô nói, hắn thật sự rất không cam lòng.

"Mỗi lần em ở trên giường với tôi, có một lần nào là xuất phát từ trong lòng hay không?" Nhìn đôi mắt của cô khiến người ta bị cuốn hút, vẻ mặt lạnh lẽo, Chiêm Mỗ Tư gian nan nhúc nhích cổ họng, sau một lúc lâu, hắn cắn răng nói một câu nói.

Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc, nghĩ tới những hình ảnh triền miên nhiệt tình, cô không nhìn được mặt đỏ tim đập, nhưng mà, hiện tại nói những thứ này, thật sự cần thiết sao? Từ đầu đến cuối hắn đều xem cô là cô gái kia, cần gì phải làm bộ bị thương chứ?

Đột nhiên trong lòng cô nổi lên một ngọn lửa không tên, vấn đề phải là cô hỏi mới đúng, Không phải Lisa đã nói hắn yêu một cô gái giống y như cô sao? Vậy mội lần hắn và cô lên giường, cũng không coi cô như thế thân sao?

Lạc Tích Tuyết dùng vẻ mặt gat gắt nhìn hắn, giọng căm hận trả lời: "Không có, một lần cũng không có, tôi hận anh còn không kịp, làm sao có thể thật lòng với anh."

Chiêm Mỗ Tư phẫn nộ muốn điên, hắn không kiềm chế được cao giọng quát to : "Em lại dám gạt tôi? Chính là vì một Tiếu Vũ Trạch, em có thể trở mặt thành thù với tôi có phải không? Cuối cùng trong lòng em vẫn thích anh ta?"

"Tôi thích ai, không thích ai, đó là chuyện của tôi, không quan hệ gì tới anh!" Lạc Tích Tuyết nhíu mày đẩy hắn ra, muốn tránh đi cái đề tài này.

Lại không đoán được, thân thể cao lớn của Chiêm Mỗ Tư, bị cô đẩy như vậy, lại ngã trên mặt đất.

Lúc này cô mới ý thức được, mình vừa mới làm hắn bị thương, mà người đàn ông này, lại chịu đựng đau đớn không có phản ứng lâu như vậy.

Lúc này máu chảy thẳng theo miệng vết thương của hắn, trên mặt của hắn cũng đầy mồ hôi lạnh, cả người trắng xanh suy yếu.

Hắn bắt được vạt áo của cô, kéo nàng đến bên cạnh mình: "Không được đi!"

"Anh muốn thế nào?" Lạc Tích Tuyết vốn không muốn rời khỏi, cô làm hắn bị thương, làm sao cô còn có khả năng trốn ra ngoài?

Tay của Chiêm Mỗ Tư dính đầy máu tươi, ôm chặt cô vào lòng, đầu để ở cằm của cô: "Tôi muốn em gả cho tôi!"

"Anh điên rồi?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, không phải hắn đã kết hôn rồi sao?

"Lisa, cô ta không phải ——" Lúc Chiêm Mỗ Tư nặng nề mở miệng chuẩn bị giải thích.

Lúc này, đột nhiên một đám bảo vệ từ ngoài cửa ùa vào, nhìn thấy tình hình này, ào ào rút súng lục ra nhắm ngay cô gái to gan lớn mật này, lại dám làm hại ông chủ của bọn họ, trong lúc này, không khí trở nên căng thẳng.

Tình hình trước mắt, làm cho Lạc Tích Tuyết có chút không phản ứng kịp, cô ngơ ngẩn nhìn máu chảy, vẻ mặt trắng bệch của Chiêm Mỗ Tư, con dao trong tay,"Leng keng" một tiếng rơi xuống sàn nhà đá cẩm thạch, phát ra tiếng động thâm thúy.

Chiêm Mỗ Tư cắn răng, chống đỡ thân thể, hắn nâng cằm Lạc Tích Tuyết lên, đôi mắt sáng quắc đến gần cô: "Cho em hai lựa chọn, gả cho tôi hay là —— chết! ! !"

Lạc Tích Tuyết cắn môi, âm thầm nắm chặt tay. Người đàn ông này muốn dùng mạng của cô ép cô sao? Nếu cô không đồng ý, có phải hắn sẽ giao cô cho những người đàn ông này xử lý không?

"Ông chủ!" Đám bảo vệ trong phòng kinh ngạc, rõ ràng người phụ nữ này làm ông chủ bị thương, vậy mà ông chủ không giết cô, ngược lại ép buộc cô gả cho hắn, chẳng lẽ ông chủ thật sự rất thật lòng với cô?

"Ngậm miệng!" Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng quát, trên trán hắn vẫn ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn kiên trì thở hổn hển, muốn nghe đáp án của Lạc Tích Tuyết: "Gả cho tôi, hả?"

"Tôi không cần!" Lạc Tích Tuyết cắn môi, quay mặt qua chỗ khác, nhưng mà nước mắt không nhịn được mà chảy xuống. Nào có người nào cầu hôn như hắn? !

"Em thà chết cũng không muốn ở bên cạnh tôi?" Chiêm Mỗ Tư hổn hển rống to, trên mặt rất thất vọng, đột nhiên cảm xúc trở nên gắt gỏng, hắn không chút thương tiếc bóp chặt cổ của Lạc Tích Tuyết, nếu cô không quý trọng sinh mạng của mình chút nào, sao bản thân mình phải đa tình?

Hô hấp của Lạc Tích Tuyết càng ngày càng mỏng manh, tùy ý để bàn tay to của hắn đẩy cô cận kề cái chết, trong đầu lại rõ ràng lạ thường —— nếu không giết được hắn, vậy thì chết ở trong tay hắn, xem như cô cũng không làm... hắn thất vọng, không làm ... anh Vũ Trạch thất vọng, vì thế cô vứt bỏ vùng vẫy.

Không ngờ, bỗng nhiên Chiêm Mỗ Tư lại buông lỏng tay ra, đẩy cô qua một bên, lạnh lùng nói: "Cô biến, biến càng xa càng tốt, tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa ——"

"Anh đồng ý thả tôi đi?" Lạc Tích Tuyết có chút kinh ngạc mở to đôi mắt mê người.

Vẻ mặt Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng, nói từng từng chữ giống như mũi đao : "Cô cho rằng cô là ai? Đừng đánh giá mình quá cao, tôi không cần giữ lại người phụ nữ không thích tôi ở bên cạnh, dù sao cô chỉ là một người đàn bà dâm đãn mà thôi, tôi đã chán từ lâu rồi!

193. Chương 193: Cô Gái Hèn Hạ, Còn Không Quỳ Xuống?

Edit : babynhox

Thì ra hắn đã chơi chán cô từ lâu, lại còn giả mù sa mưa cầu hôn với cô? Làm hại suýt chút thì cô xem là thật rồi!

Cả người Lạc Tích Tuyết phát run, cô phẫn nộ theo dõi hắn, cắn nát môi!

”Xác thực là tôi không tốt như anh tưởng tượng, xem như là tôi không xứng với anh đi, thực xin lỗi, tôi đi!” Cô yên lặng cúi đầu, xoay người rời đi.

Trái tim Chiêm Mỗ Tư hoàn toàn nguội lạnh, vừa nảy hắn cố ý nói như vậy, chính là muốn kích thích cô, chờ cô đáp lại hắn, ở sâu trong lòng hắn vẫn ôm một hi vọng, hắn hi vọng nghe được phản bác của cô, không nghĩ tới nghe được một câu thực xin lỗi của cô.

Hắn hổn hển đạp đổ ghế dựa xa xỉ, xoay người sang chỗ khác, để lại ọi người cái bóng lưng thất bại.

Lạc Tích Tuyết cắn môi đi đến cạnh cửa, tay cô cũng sắp chạm đến tay nắm cửa, lúc này, bỗng nhiên sau lưng lại truyền đến tiếng kêu của Chiêm Mỗ Tư.

”Đứng lại! !” Hắn vẫn không thể tha cô được.

Cho dù cô liên tiếp tổn thương hắn, nhưng chỉ cần nghĩ đến cô phải rời khỏi, từ nay về sau hắn sẽ không thấy cô được nửa, trái tim của hắn đều rỉ máu.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, có chút căng thẳng quay đầu lại, chẳng lẽ hắn muốn đổi ý rồi sao ?

Cô lo lắng nghĩ, kinh ngạc hỏi: ”Anh, còn có chuyện gì?”

Nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn chạy trốn hắn của cô, Chiêm Mỗ Tư vốn muốn nói giữ lại, lại một lần nữa bị hắn nuốt trở vào.

Hắn trừng mắt nhìn cô đầy hận ý: ”Thuận tiện nói cho em một chút, em cho tôi cảm thật là tệ hết biết, em và những cô gái đứng bên đường không có gì khác nhau, đàn ông sau này của em nhất định cũng sẽ ghét bỏ em như vậy!”

Chiêm Mỗ Tư cố ý nói ra lời ác liệt làm tổn thương cô, thật ra từ sâu trong đáy lòng hắn, là không hi vọng Lạc Tích Tuyết rời khỏi hắn, sau này sẽ đi tìm người đàn ông khác.

Lạc Tích Tuyết chỉ cắn môi không nói, cũng không trả lời lại. Chỉ là nắm chặt hai quả đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, lại hoàn toàn không có đau đớn.

Nếu hắn cảm thấy cô và hắn ở trên giường không có ý nghĩa gì, cần gì phải giảm giữ cô lâu như vậy, mỗi đêm đều đòi hỏi cô? Người đàn ông này có chứng ép buộc phải không?

Cô nhíu mày nhìn hắn, hai ba giây cuối cùng, cô lựa chọn xoay người rời đi.

Nhưng mà, bảo vệ trong phòng lại cản cô lại, không cho Lạc Tích Tuyết đi.

Cái cô gái này, đã làm bị thương trái tim của ông chủ, còn làm bị thương thân thể của ông chủ, sao bọn họ có thể dễ dàng để cho cô chạy như vậy?

”Tất cả các người, tất cả không được đụng đến một sợi tóc của cô ấy, ai làm trái giết không tha!” Chiêm Mỗ Tư cắn răng, dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, tựa vào bên cạnh sô pha, uy nghiêm nói.

”Nhưng mà ông chủ, cô ta đâm ngài bị thương ——” Uy Mục bảo vệ đứng đầu vội vàng nói, làm cận vệ của Chiêm Mỗ Tư, đêm nay, bọn hắn không tròn bổn phận, vậy mà để cho cô gái yếu ớt như vậy, làm ông chủ bọn họ bị thương.

”Không nghe thấy lời của tôi sao? Thả cô ấy đi!” Chiêm Mỗ Tư nổi giận rống to, hắn không biết bản thân mình có thể kiên trì bao lâu, nếu cô không rời khỏi, hắn chỉ sợ không kiềm chế được sẽ tiến lên ôm cô vào trong ngực, cũng không để cho cô rời khỏi.

Dường như Uy Mục nhìn ra vùng vẫy trong mắt Chiêm Mỗ Tư, hắn ta kéo bả vai Lạc Tích Tuyết một cái, quát: ”Cô còn không đi mau —— đừng chờ ông chủ thay đổi chủ ý, đến lúc đó, hối hận đã trễ”

Lạc Tích Tuyết bị động đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp nhìn mắt sắp hôn mê của Chiêm Mỗ Tư, cắn chặt răng, liền dẫm chân, rốt cục cũng không quay đầu lại.

Cô không biết mình đã ra khỏi chỗ đó như thế nào, chỉ hai chân bước từng bước chân của cô đã vô cảm.

Bị người đàn ông Chiêm Mỗ Tư kia nhốt nhiều ngày như vậy, lòng của của cô có vết thương chồng chất rồi. Vốn định một đao giết hắn trả thù cho anh Vũ Trạch, nhưng cuối cùng cô cũng không có dũng khí như thế, chỉ đâm hắn bị thương mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời sáng rực làm cho người ta không mở mắt ra được, tia sáng lấp lạnh, cho dù lúc này cô lạnh như thế nào, phát lạnh từ đáy lòng, nhưng thời tiết lại sáng sủa như cũ.

Lạc Tích Tuyết có chút thơ thẩn mất hồn bước đến cửa nhà, lấy cái chìa khóa ra , cắm chìa khóa vào khoảng không bên cửa.

"Xin hỏi, có phải Lạc Tích Tuyết tiểu thư không?"

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, quay đầu lại, ở sau lưng cô là một người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen.

Người đàn ông này da trắng mắt xanh là người ngoại quốc, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn giống như là cận vệ của nhân vật nổi tiếng.

Cô cảm thấy nặng nề, vừa rồi người đàn ông kia còn nói muốn thả cô đi, sẽ không đổi ý nhanh vậy chứ?

"Đúng, là tôi!" Cô biết không cách nào giấu diếm, chỉ có thể thừa nhận. Dù sao thế lực của bọn họ cũng rất lớn, có thể tìm tới cô, đoán rằng đã chuẩn bị tốt từ sớm.

Vẻ mặt của người đàn ông áo đen bình tĩnh, lúc hắn tới quả thực là đã xác nhận rõ tư liệu của cô.

"Lạc tiểu thư, có người muốn gặp cô!" Hắn chỉ vào một chiếc xe màu đen có rèm che ở bên đường nói.

Lạc Tích Tuyết giật mình, nghi hoặc nhìn về chiếc cao cấp xa xỉ có rèm che, có chút phòng bị hỏi: "Là ai muốn gặp tôi?"

"Cô theo chúng tôi qua đó liền biết." Người đàn ông không nhanh không chậm nói. Nếu cô muốn kháng cự, hắn cũng sẽ mạnh mẽ đưa cô đi.

"Được rồi, tôi đi theo anh." Lạc Tích Tuyết hiểu rõ ý của hắn ta, cô lại bỏ chìa khóa vào túi tiền, đi theo hắn ta lên xe.

Xe chậm rãi chạy, dừng lại ở trước cửa ngôi biệt thự bí ẩn ở sườn núi.

Lạc Tích Tuyết xuống xe, đi theo người đàn ông đến trước cửa phòng trên lầu của biệt thự.

"Phu nhân, ở bên trong." Người đàn ông nhìn cô chỉ chỉ cửa phòng, khom người lui xuống.

Lạc Tích Tuyết thay đổi một hơi thở, tự cổ vũ mình nhẹ nhàng gõ cửa phòng ba cái, bên trong truyền đến giọng nói già nua uy nghiêm của một người phụ nữ:

"Vào đi!"

Lạc Tích Tuyết chỉnh lại vạt áo, đẩy cửa vào.

Một người phụ nữ trung niên ngồi ngay ngắn trước bàn dài trong phòng. Từ quần áo của bà có thể thấy được cao quý bất phàm, da thịt của bà bảo dưỡng rất khá, không nhìn ra tuổi thật ở trên mặt, chỉ là cặp con ngươi sắc bén kia nhìn Lạc Tích Tuyết, lại làm cho cô có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Cái ánh mắt này cô nhớ rõ, là Lạc Thiên Uy cùng Chiêm Mỗ Tư đều có, mà người phụ nữ này cũng có, quan trọng hơn là, khuôn mặt của người phụ nữ này có vài phần tương tự bọn họ, không cần bà tự giới thiệu, trong lòng Lạc Tích Tuyết cũng đã đoán ra.

Có lẽ bà là mẹ của Chiêm Mỗ Tư.

Cô ngẩng đầu nhìn bà, trong lòng cô đoán nguyên nhân bà tìm cô, chẳng lẽ là bởi vì Chiêm Mỗ Tư sao? Dù sao khoảng thời gian trước, hắn còn cùng cô trên giường, cô là tình nhân của hắn, cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng sự thật lại đúng như vậy.

Chỉ là Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng hỏi, lại bị giọng nói phẫn nộ của người phụ nữ ngăn cản:

"Cô gái hèn hạ, nhìn thấy tôi, còn không quỳ xuống! Mẹ của cô dạy cô thế nào, lễ phép cơ bản nhất cũng không biết, loại phụ nữ có xuất thân không giáo dục thế này, mẹ của cô cũng không cao quý bao nhiêu! !"

Lời nói chửi bới bén nhọn của người phụ nữ kia, thù hận trong mắt gần như là muốn bắn chết Lạc Tích Tuyết, lòng của cô nhịn không được nhảy lên một cái.

Cô vốn định lễ phép chào hỏi, cô bà ta vừa mở miệng lại nhục mạ mẹ của mình, cho dù cô có sai, thì có quan hệ gì với mẹ của cô, trong lòng Lạc Tích Tuyết bắt đầu nổi lên tức giận bất bình.

194. Chương 194: Thì Ra Bọn Họ Là Sinh Đôi

Edit: Fanni93

"Xin bà không nên nói xấu mẹ tôi như vậy, tôi không quan tâm bà nói thế nào, nhưng mẹ tôi không có liên quan gì tới chuyện này, xin vui lòng bà tôn trọng bà ấy!". Lạc Tích Tuyết không chịu nổi việc người phụ nữ này vu oan ẹ cô như thế, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị.

"Tôn trọng? Cô ta xứng sao? Ở trong mắt tôi, cô cũng như cô ta, đều là người phụ nữ đê tiện, hôm nay tôi tìm cô tới đây, đã là ban ơn cho cô rồi, cái loại phụ nữ thấp hèn như cô, căn bản không xứng sống ở cõi đời này!". Khóe miệng người phụ nữ vểnh lên, càng thêm khinh thường trách cứ.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày: "Tôi với mẹ tôi đắc tội bà sao? Tại sao bà cứ phải dùng giọng nói ác độc để nói chúng tôi như thế?". Nếu như bà ấy hận cô phá hư gia đình của con trai bà ý, thì chuyện này có liên quan gì tới mẹ cô?

"Cô đoạt đi con trai của tôi, mẹ của cô đoạt đi người đàn ông của tôi, tôi chẳng lẽ không nên hận các người sao?".Hai mắt Thẩm Tâm Lam bốc hỏa nhìn con gái của Tống Tháng Như trước mắt, hận không đem lấy cô có dáng dấp y chăng không khác gì mẹ mình ra xé thành mảnh.

"Mẹ tôi đoạt người đàn ông của bà?". Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, cô cẩn thận suy nghĩ một chút, hai mắt trợn to: "Chẳng lẽ bà là?"

"Không sai, tôi chính là mẹ ruột của Lạc Thiên Uy, Thẩm Tâm Lam!". Thẩm Tâm Lam cao ngạo hất đầu, xác định suy nghĩ của cô.

Lạc Tích Tuyết khó tin, nghi ngờ hỏi: "Làm sao có thể chứ? Bà không phải là đã chết rồi sao?"

Thâm Tâm Lam không phải là người phụ nữ mà Lạc Chấn Long cưng chiều sao? Năm đó bố vì cô mà không cần mẹ cô nữa, mẹ cuối cùng cũng buồn bực mà chết đi, mà bà ta cũng qua đời, cho nên bố mới đưa Lạc Thiên Uy về Lạc gia.

Bà ta, làm sao có thể không chết đây?

"Tôi chết?". Thẩm Tâm Lam cười lạnh: "Đó chỉ là lý do mà Lạc Chấn Long dùng để an ủi mẹ con các người thôi! Tôi căn bản chưa chết, mà bị ông ta vứt bỏ, người phụ nữ ông ta yêu thương nhất là mẹ cô, không phải tôi!"

"Cho nên, bà vì sinh hận, con trai cũng không cần sao?". Lạc Tích Tuyết nghe được lời của bà ta tiếp tục suy đoán, cho là người phụ nữ này tràn đầy hận thù, độc ác đem con trai ruột Lạc Thiên Uy cho Lạc Chấn Long nuôi dưỡng, làm hại Thiên Uy từ nhỏ không có mẹ.

"Cô sai rồi, Thiên Uy tôi vẫn luôn chăm sóc, là bố cô Lạc Chấn Long nghe được tin, biết tôi sinh ra đứa bé của ông ta, mới quyết đem con trai tôi đi. Ông ta không quan tâm tới tôi, nhưng ông ta muốn có con trai, bởi vì Lạc Thiên Uy là con trai, có thể thừa kế tài sản của ông!". Thẩm Tâm Lam trên mặt thoáng qua ánh lửa ghen ghét.

Lạc Tích Tuyết sáng tỏ rồi, khó trách lúc Thiên Uy được sáu bảy tuổi thì Lạc Chấn Long mới đưa về, thì ra là Lạc Chấn Long trước đó cũng không biết ông có con trai.

"Bà hôm nay tìm tôi tới đây, không phải chỉ cùng tôi tán gẫu chuyện cũ đơn giản như vậy chứ? Rốt cuộc có chuyện gì?". Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi.

"Rời khỏi con trai Chiêm Mỗ Tư của tôi, cô có thể có bất cứ điều kiện gì, tôi đều có thể đáp ứng, chỉ cần cô rời khỏi nó!". Thẩm Tâm Lam đem chi phiếu ném ra trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết cầm lấy chi phiếu, trong mắt lóe lên tia phức tạp.

"Bà có ý gì?". Cô cảm thấy mình bị sỉ nhục, muốn dùng tiền để mua tình yêu của cô sao?

Thẩm Tâm Lam khinh thường liếc nhìn cô, âm thanh lành lạnh: "Tôi hiểu rõ cô không thiếu tiền, chẳng qua tôi yêu cầu cô không chỉ rời khỏi Chiêm Mỗ Tư, đi tới một thành phố xa lạ đơn giản như vậy, tôi muốn cô cưới người đàn ông khác, bất kể là ai, chỉ cần không phải con trai tôi là được, bởi vì như vậy, nó mới chịu từ bỏ cô!".

Lạc Tích Tuyết nắm chặt chi phiếu trong tay, dùng sức nắm, phát ra tiếng xào xạc nhỏ nhẹ từ tờ giấy. Nhưng giây kế tiếp, cô dùng đôi tay uốn nếp lên, cẩn thận, sau đó đặt ở trước mặt Thẩm Tâm Lam trên khay trà.

Thẩm Tâm Lam nhíu mày: "Có phải cô không muốn rời khỏi Chiêm Mỗ Tư?"

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, "Tôi không muốn tiền, tôi chỉ muốn biết một chuyện thôi".

"Chuyện gì?". Thẩm Tâm Lam không kiên nhẫn hỏi.

Lạc Tích Tuyết quyết định, liền hỏi: "Tôi muốn biết Chiêm Mỗ Tư có phải chính là Lạc Thiên Uy hay không?"

Thẩm Tâm Lam sững sờ, cảm thấy run rẩy. Ánh mắt thâm thúy của bà nhìn Lạc Tích Tuyết, hai lòng bàn tay bắt đầu có mồ hôi.

"Không phải!". Bà đi tới cửa sổ, quay lưng đi, chỉ để cho Lạc Tích Tuyết một bóng lưng ảm đạm.

"Không phải sao?". Lạc Tích Tuyết khẽ cau mày, nhưng tại sao cô cứ có cảm giác họ chính là một người chứ? Ngay cả lúc làm cái chuyện đó, bọn họ cho cô cảm giác giống nhau.

"Vậy tại sao, dáng dấp bọn họ giống nhau như đúc?". Lạc Tích Tuyết chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Thẩm Tâm Lam trầm mặc, qua hồi lâu, bà mới quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết.

"Lạc tiểu thư, chẳng lẽ cô chưa nghĩ tới Chiêm Mỗ Tư cùng Lạc Thiên Uy có thể là anh em sinh đôi sao?"

"Bà nói cái gì?" Lạc Tích Tuyết khiếp sợ, sắc mặt lập tức trắng xanh.

Thẩm Tâm Lam nhàn nhạt mở miệng: "Cha của tôi là người Pháp, mẹ là người Trung Quốc, tôi có một nửa là lai, cho nên đôi mắt của tôi là màu xanh dương. Năm đó tôi sinh 2 đứa, ánh mắt Chiêm Mỗ Tư là theo tôi nên màu mắt xanh dương, mà ánh mắt Lạc Thiên Uy là di truyền từ Lạc Chấn Long nên có màu đen, cho nên hai người bọn họ dù là sinh đôi, nhưng khác biệt duy nhất là màu mắt khác nhau".

"Bọn họ thật sự là hai người?". Thân thể Lạc Tích Tuyết như bị cái gì đánh vào vậy, cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy.

Cô thế nhưng cùng anh trai của Lạc Thiên Uy, lại xảy ra quan hệ, cho nên Thẩm Tâm Lam mới có thể hận cô như thế, nhất định làm cho cô rời khỏi con trai của bà ta chứ?

"Nếu bọn họ là sinh đôi, tại sao chỉ có Lạc Thiên Uy ở Lạc gia?".Lạc Tích Tuyết nghi ngờ, sợ rằng Lạc Chấn Long cũng không biết có đứa con trai Chiêm Mỗ Tư của mình có tồn tại không.

"Năm đó lúc Lạc Chấn Long biết tin, cũng không biết tôi sinh đôi, ông ta đã phái người trực tiếp dẫn Lạc Thiên Uy đi, mà vừa vặn lúc đó Chiêm Mỗ Tư ở trong sân không bị phát hiện, cho nên Lạc Chấn Long chỉ đem đi Lạc Thiên Uy, mà con trai Chiêm Mỗ Tư của tôi vẫn luôn ở lại nước Pháp, đi cùng với tôi".

Thẩm Tâm Lam có chút ưu buồn nói, ánh mắt đau khổ.

"Lạc Chấn Long vẫn không cho phép tôi thấy Thiên Uy, còn nói cho ông ta biết tôi đã qua đời, những năm này tôi không thấy con trai mình, nhớ nhung thành điên, mới lấy tên tiếng trung của Chiêm Mỗ Tư thành Lạc Thiên Uy, hi vọng có một ngày 2 anh em chúng nó có thể biết nhau, ai ngờ còn chưa có cơ hội nhìn thấy Thiên Uy, nó đã mất rồi!"

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái, không ngờ lại như vậy, trong lòng cô nhất thời có nhiều cảm xúc ngổn ngang, nhìn người phụ nữ cao ngạo Thẩm Tâm Lam mà cũng thế này, trong mắt cũng có phần đồng tình.

Dù sao để con trai ruột tách ra khỏi mẹ mình, Lạc Chấn Long làm vậy cũng hơi quá đáng.

"Cô bây giờ đã biết, tôi vì cái gì mà hận cô rồi hả? Cô đã hại chết một đứa con trai của tôi, bây giờ còn trở lại hại một đứa nữa sao? Nếu như không phải vì mẹ của cô, Chấn Long năm đó cũng không vứt bỏ tôi…. Tôi cùng Thiên Uy sẽ không tách ra, nếu như không phải vì cô, Thiên Uy lại bị tai nạn xe cộ, cô với mẹ cô thiếu nợ của tôi, cả đời này trả không xong, hiện tại tôi chỉ hi vọng cô rời khỏi con tôi, yêu cầu này cũng không quá đáng chứ?" Thẩm Tâm Lam vừa ghét vừa giận trừng mắt về phía cô.

Lạc Tích Tuyết giật mình kinh ngạc, cũng không phản bác được. Nếu như chuyện quả thật giống lời của Thẩm Tâm Lam, đúng là cô thiếu bà ấy quá nhiều.

Ba năm trước đây Lạc Thiên Uy bị tai nạn xe cộ, cô vẫn tự trách mình, nếu như hắn không phải vì tới gặp cô, cũng không phải bỏ mạng.

Hôm nay nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư, cô còn tưởng rằng có thể cùng Lạc Thiên Uy đoàn tụ, không thể phụ nhận, cô cũng ôm lấy hi vọng với Chiêm Mỗ Tư, mong đợi hắn chính là Lạc Thiên Uy, hoặc là trong lòng cô đã tự cho là vậy rồi.

Nhưng hôm nay Thẩm Tâm Lam tìm được cô, nói cho cô biết chân tướng, cô khiếp sợ không thể tiếp nhận nổi!

"Mấy năm trước Chiêm Mỗ Tư đã kết hôn, Lisa là vợ chính thức của nó, gia tộc của cô ta có ảnh hưởng lớn tại Pháp, Chiêm Mỗ Tư nếu vì cô mà ly hôn, nhất định sẽ gây sóng to gió lớn, tôi sẽ không để nó làm vậy, cho nên xin cô mau sớm cưới người khác đi, bất kể là kết hôn thật, kết hôn giả, chỉ có cô thuộc về người đàn ông khác, nó mới từ bỏ cô". Thẩm Tâm Lam nói tới đây, giọng điệu như là làm ơn khẩn cầu.

Lạc Tích Tuyết trầm mặc chốc lát, lúc chợt lay con mắt, khóe miệng chậm rãi ra vẻ chua chát : "Chiêm Mỗ Tư quả thật yêu cầu tôi làm người tình của anh ấy, nhưng tôi cũng không đồng ý, hiện tại tôi đã ra khỏi biệt thự của anh ta rồi!"

Thẩm Tâm Lam kinh ngạc nhìn cô: "Ý của cô là, 2 người đã?"

"Đúng, chúng tôi đã chia tay rồi". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái.

Thẩm Tâm Lam chẳng những không thoải mái, ánh mắt càng thêm nặng nề.

Tính khí con trai bà sao bà không biết, từ nhỏ đến lớn, nó thích gì nhất định phải thu vào tay, làm sao có thể buông tay?

Bà nhiều lần cảnh cáo không cho phép con mình quan hệ với Lạc Tích Tuyết, bà biết nó sẽ không đồng ý, cho nên mới tìm Lạc Tích Tuyết nói chuyện.

Không nghĩ tới, nó đã thả cô ta ra sao? Sao lại có thể như thế? Con trai của bà rốt cuộc đã suy nghĩ gì?

"Nếu tôi với Chiêm Mỗ Tư đã không còn quan hệ gì, bà cũng không cần phải lo lắng nữa, vậy bây giờ, tôi có thể đi được rồi chứ?". Lạc Tích Tuyết đứng lên, muốn rời khỏi.

"Để cho Chiêm Mỗ Tư hoàn toàn từ bỏ cô, cô nên mau sớm lập gia đình thôi". Thẩm Tâm Lam uy nghiêm mở miệng, giọng nói yêu cầu hơn.

Trong con ngươi Lạc Tích Tuyết xẹt qua tia khổ sở, chỉ có thể nói: "Tôi sẽ suy nghĩ tới đề nghị của bà".

"Tốt lắm, cô có thể đi!". Thẩm Tâm Lam phất tay một cái, phân phó vệ sĩ dẫn Lạc Tích Tuyết đi, trước khi đi, bà vẫn chưa yên tâm, dặn dò tiếp: "Nhớ lời cô nói hôm nay, về sau không cần có quan hệ gì với Chiêm Mỗ Tư. Còn nữa, nhỡ về sau cô nhìn thấy nó, không cần nói cho nó chuyện hôm nay".

"Tôi biết rồi, bà yên tâm đi". Lạc Tích Tuyết gật đầu, không quên lễ phép cúi đầu, sau đó mới rời đi.

Từ nay về sau, cô cùng người đàn ông tên Chiêm Mỗ Tư này, sẽ là người xa lạ đi.

Nếu như cô bắt đầu bởi vì hắn có dáng dấp như Thiên Uy mà đến gần hắn, vậy bây giờ đã rõ ràng rồi, quan hệ của bọn họ cũng nên rõ ràng rồi, vĩnh biệt, Chiêm Mỗ Tư!

195. Chương 195: Say Rượu, Tuyệt Thực, Tương Tư Thành Tật

edit: Fannie93

Màn đêm buông xuống, tổng giám đốc bên trong tầng cao nhất của tòa nhà buôn bán này tràn đầy mụi rượu nồng nặc.

Uy Mục nhíu mày, đẩy cửa vào, ngăn lại Chiêm Mỗ Tư không ngừng uống rượu, đoạt lấy ly rượu, để ở một bên, khuyên bảo: "Ông chủ, ngài đã say".

"Say, say là tốt!". ánh mắt Chiêm Mỗ Tư mê ly, cầm ly rượu, lảo đảo đi vài bước, nhếch nhác ngã ở trên ghế salon.

Say, mà có thể khiến hắn quên cô, hắn tình nguyện để mình thật say, nhưng tại sao uống rượu mấy ngày,sao trong đầu hắn vẫn nghĩ đến cô?

Uy Mục bất đắc dĩ lắc đầu, rót một ly trà nóng, đặt ở trước mặt người đàn ông: "Ông chủ, trước uống trà đã".

Còn có rất nhiều chuyện, chờ ông chủ hạ quyết định, liên tiếp hai tuần lễ của hắn đều say mèm, anh thật lo thân thể ông chủ có thể sụp đổ mất rồi.

Trong mắt Uy Mục xẹt qua một tia phức tạp, thở dài một cái, không thể không nhắc nhở hắn: "Ông chủ, Lạc tiểu thư đã rời đi rồi, chúng ta không phải nên trở về nước Pháp sao?"

Nghe thấy vậy khiến hắn đau lòng, Chiêm Mỗ Tư bỗng chốc mở mắt, vốn men say rút đi, thay vào đó là đau đớn, bị người phụ nữ mình yêu vứt bỏ, vết thương thật sâu đã lưu lại trên người.

Đột nhiên, Chiêm Mỗ Tư một phát bắt được cổ áo của Uy Mục, cặp mắt mang theo tổn thương như đứa bé bất lực, hắn trầm trầm gầm nhẹ: "Tại sao? Tại sao cô ấy rời khỏi tôi? Là tôi đối với cô ấy chưa đủ tốt sao? Hay cô ấy vẫn không tin tôi thật sự thích cô ấy? tại sao tôi có thể vì cô mà buông tha tất cả, nhưng cô ấy đối với tôi lại như gần như xa? !"

"Ông chủ". Uy Mục trong nội tâm run lên, đây là lần đầu tiên anh thấy Chiêm Mỗ Tư không che giấu chút cảm giác khổ sở nào.

Từ ngày đầu tiên biết ông chủ, ngài mang đến cho anh cảm giác lạnh lùng, cao ngạo, xa cách, chưa từng có một tia tình cảm nào có thể ảnh hưởng tới ngài, một bước đi của ngài luôn có mưu tinh sâu xa, ngài để ý, đặc biệt là lúc làm quyết định quan trọng.

Nhưng hôm nay, ngài lại vì người phụ nữ nào đó tên Lạc Tích Tuyết mất đi lí trí, thậm chí sau khi cô ta rời đi, ngài vẫn không ngừng khiến mình uống say, mười phần như người đàn ông bị tình yêu gây tổn thương.

Chẳng lẽ tình yêu hãm sâu, liền nhất định sẽ mất trí, mất đi lòng sao?

Chiêm Mỗ Tư bắt được tay Uy Mục thật chặt, khổ sở lắc đầu: "Tôi đã quyết tâm muốn quên cô ấy, tôi cũng nghĩ quay về nước đi, nhưng vừa nghĩ đến nơi đó không có cô ấy, tôi tình nguyện chết ngay bây giờ, tôi rất nhớ cô ấy a, dù là gặp lại cô ấy một lần, tôi cũng đã thỏa mãn rồi".

"Ông chủ". Uy Mục còn muốn nói nữa, nhưng Chiêm Mỗ Tư đã nhắm hai mắt lại.

Lời của ông chủ, từng chữ từng câu của ngài đều ghi nhớ trong lòng, anh biết ông chủ thật sự thích cô gái kia, nếu như cô rời đi ngài thật, sợ rằng vết thương này, cũng không phải cần thời gian có thể hàn gắn được.

Để cho ông chủ lần nữa tỉnh lại, Uy Mục quyết định tự mình đi tìm Lạc Tích Tuyết nói chuyện một chút.

Chỉ có cô ấy nguyện ý chấp nhận ông chủ lần nữa, ông chủ mới có thể khôi phục lại bộ dạng anh minh trước kia.

==========

“Lạc Tích Tuyết, hoa của cậu này!”.

Chợt, từ phía cửa truyền tới tiếng của nhân viên bưu kiện, quấy rầy không gian làm việc bên trong.

Lạc Tích Tuyết buồn tẻ trong công việc ngẩng đầu lên, nhận lấy hoa tươi, ký nhận.

Cầm Tư Liên cười bên cạnh trêu ghẹo: “Ai, anh ta đúng là si tình a, từ lúc cậu vừa đi làm lại, mỗi ngày một bó hoa hồng to, gió mặc gió!”

Lạc Tích Tuyết nhìn thẻ bên trên hoa hồng, tên tuổi của Hàn Diệp Thần, trong mắt của cô thoáng qua tia áy náy.

Kể từ lúc cô tới đây làm việc, Hàn Diệp Thần vẫn tặng hoa cho cô, sau khi cô bị Chiêm Mỗ Tư nhốt, vốn cho là anh sẽ không để ý tới cô nữa, không ngờ anh mới vừa hỏi được tung tích của cô, liền mỗi ngày có một bó hoa hồng to như vậy đưa tới.

Tâm ý của anh, trong lòng cô nắm chắc, chỉ tiếc cô bây giờ, làm sao có thể xứng với anh đây?

Cô chẳng những cùng Lạc Thiên Uy lên giường, còn đã cùng với Chiêm Mỗ Tư, cô cảm thấy mình đã bẩn thỉu không chịu nổi, không xứng với anh.

“Thế nào rồi? Tích Tuyết, rốt cuộc cậu đã cân nhắc kỹ chưa?”. Cầm Tư Liên đi tới bàn bên xử lý của Lạc Tích Tuyết, giọng nói nhẹ nhàng trêu đùa.

“Tớ sẽ không chấp nhận anh ấy!”. Ngược lại Lạc Tích Tuyết trả lời rất dứt khoát, ngay cả chỗ thương lượng cũng không có.

Cầm Tư Liên kinh ngạc: “Không phải chứ? Người đàn ông tốt như vậy cậu không cần sao?”

“Tư Liên, tớ có ý kiến riêng của mình”. Lạc Tích Tuyết khẽ biến sắc, cười đáp.

“Mặc kệ cậu có ý kiến gì, phụ nữ nha, tóm lại muốn lập gia đình, hơn nữa gần đây đồng nghiệp trong công ty đối với cậu chưa từng xuất hiện lời đồn đại nào trong lúc này, cậu sớm nên tìm người nào đó để ổn định lại, cũng chặn lại miệng của bọn họ!”. Cầm Tư Liên than nhẹ một tiếng, dịu dàng khuyên bảo.

Lạc Tích Tuyết chỉ cười lạnh nhạt, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã sớm quen với việc mọi người bàn tán thế nào về mình, cô chỉ phải làm cho chính mình tốt là được rồi.

Lisa đối với cô vẫn ghi hận trong lòng, kể từ cô cùng James chia tay, cô ta vẫn không tí dùng các loại thủ đoạn độc ác trước mặt cô, hiện tại người trong công ty đang đồn chuyện cô cướp chồng người khác, nếu là lúc trước cô nhất định sẽ tức mà khóc, nhưng bây giờ, tâm tư để cãi lại cũng không có.

Không sao, người ta nói thế nào, quan trọng nhất là mình không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Một hồi khúc dương cầm êm ái chậm rãi vang lên, là chuông điện thoại di động mới nhất của Lạc Tích Tuyết, cô nhấn nút trả lời.

“Xin chào, Lạc Tích Tuyết đây!”

“Tích Tuyết, em nhận được hoa chưa?”. Bên kia điện thoại truyền tới âm thanh của Hàn Diệp Thần.

Lạc Tích Tuyết nhìn bó hoa hồng trước mắt, tự đáy lòng mà nói: “Ừ, rất đẹp!”

Chỉ là cô vừa định mở miệng, muốn nói Hàn Diệp Thần về sau đừng tặng nữa, lại nghe thấy tiếng anh hỏi: “Tích Tuyết, ngày mai em có rảnh không?”

Lông mi Lạc Tích Tuyết chớp chớp: “Em có việc rồi, ngày mai em phải họp”.

“Ngày mai là Chủ Nhật, đứa ngốc!”. Cầm Tư Liên ở một bên chen vào, cô ngược lại hi vọng Lạc Tích Tuyết có thể cùng Hàn Diệp Thần ở chung một chỗ.

Phụ nữ nha, phải có một tình yêu lâu dài đơn giản và ổn định, còn cái loại kích tình oanh liệt, chơi một lần là đủ rồi.

Mặc dù Lạc Tích Tuyết không có nói cho cô biết, trong thời gian này cô đi đâu? Nhưng Cầm Tư Liên thông minh, đã sớm nghe thấy đồng nghiệp bàn chuyện cũng đoán được đại khái.

Trước kia cô cũng vậy, nhưng tình huống của cô với Lạc Tích Tuyết không giống nhau, cô là quá yêu người đàn ông kia, mới không cần danh phận để bên cạnh người đó, nhưng ngược lại thì sao? Bất kể hai người lúc đó yêu nhau thế nào, cuối cùng không bù được thời gian với việc ra ngoài xã hội, trên đời này không có người nào không thể rời bỏ người nào, người phụ nữ cần phải hiểu đối với mình khá hơn một chút.

Lạc Tích Tuyết giận cô một cái, trách cứ miệng Cầm Tư Liên, cô biết rõ ràng cô kiếm cớ để từ chối Hàn Diệp Thần.

"Ngày mai anh tới tìm em!". Hàn Diệp Thần ở bên kia cố chấp nói.

Lạc Tích Tuyết thở dài: "Được rồi, ngày mai chúng ta gặp!". Đúng lúc cô nên tìm anh nói chuyện thật sự thôi.

Sau khi tan việc, Lạc Tích Tuyết cùng Cầm Tư Liên đi ăn tối, vốn là Cầm Tư Liên còn muốn dẫn cô đi uống rượu, nhưng cô thật sự không có tâm tình gì cả.

Tạm biệt bạn tốt, cô một mình gọi xe về nhà.

Vừa đến cửa chung cư, chợt dưới đèn đường có một bóng dáng quen thuộc, hấp dẫn sự chú ý của cô.

Người này không phải chính là Uy Mục, phụ tá của Chiêm Mỗ Tư sao? Anh ta làm sao tìm tới cô? Chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư đổi ý rồi, muốn dẫn cô về sao?

Trong lòng thấp thỏm lo lắng, Lạc Tích Tuyết đi tới bên Uy Mục.

"Lạc tiểu thư!"

Uy Mục đã đứng tại đây mấy giờ rồi, chỉ sợ thấy có người đàn ông đưa Lạc Tích Tuyết trở về, nhìn thấy cô một mình từ trên taxi xuống, lòng của anh mới an tâm chút.

Ông chủ của bọn họ vẫn còn cơ hội!

"Xin chào, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?". Lạc Tích Tuyết khách khí lại xa cách hỏi.

"Lạc tiểu thư, xin cùng tôi trở về xem ông chủ một chút thôi". Uy Mục tuấn dật trên mặt không giấu được vẻ nóng nảy.

Lạc Tích Tuyết trong bùng trầm xuống, anh ta quả nhiên vì chuyện này tìm đến cô.

"Thật xin lỗi, tôi với ông chủ của anh đã nói rõ, chúng ta bây giờ hoàn toàn không có quan hệ gì. Anh thay vì khuyên tôi đi gặp anh ấy, không bằng khuyên anh ấy buông tha đi". Mặt cô không vẻ gì nói qua.

Sắc mặt Uy Mục có chút khó coi: "Nhưng ông chủ, ngài không thể không có cô a. Coi như Lạc tiểu thư hận ông chủ, cũng nên cho ngài một cơ hội bù đắp!"

"Giữa tôi và anh ấy đã không có cái gì tốt để nói nữa, mời anh đi cho". Lạc Tích Tuyết lạnh lùng tránh qua anh ta, chuẩn bị lên lầu.

Uy Mục hướng về phía bóng lưng Lạc Tích Tuyết rời đi, quát: "Chẳng lẽ ông chủ chỉ vì cô, cũng đau đến muốn chết rồi, cô cũng không quan tâm sao?"

"Anh nói cái gì?". Nhịp tim Lạc Tích Tuyết lỡ nhịp, cô cứng đờ, quay đầu: "Anh ấy, thế nào?"

"Kể từ sau khi cô rời đi, ông chủ vẫn say rượu, không ăn không uống, kết quả nôn ra máu vào bệnh viện, ngài không chịu uống thuốc của bệnh viện, sốt cao không giảm, còn vẫn nôn ra máu, mỗi lần ngất xỉu là phải bác sĩ cấp cứu mới tỉnh lại, bác sĩ nói hiện tại ông chủ đã thiếu chất dinh dưỡng lắm rồi, phải truyền dịch, nghe nói rất đau, mấy người thủ hạ như chúng tôi phải đè ngài mới được". Uy Mục sinh động kể lại, không thiếu gì khiến Lạc Tích Tuyết đau lòng.

Lòng của Lạc Tích Tuyết cũng vọt lên tới cổ họng, sắc mặt trực tiếp tái nhợt, anh đang làm gì đây? Không phải tự làm khổ mình sao?

"Lisa đâu mà không có chăm sóc anh ta sao? Còn có người tình của anh ấy, không phải có rất nhiều sao?". Trong lòng cô lộ vẻ xúc động, nhưng vẫn nghĩ tới thân phận bây giờ của mình, thật sự cảm thấy không phương diện ra mặt.

"Lạc tiểu thư, thật ra có rất nhiều chuyện, ông chủ không có nói cho cô biết, xin cô tin rằng, ngài thật sự yêu cô, ngài không nói cho cô bởi vì lý do của mình, nhưng cô ngàn vạn đừng buông tha ngài a". Uy Mục thở dài một cái, anh không phải lão phu nhân đi tìm Lạc Tích Tuyết, chỉ là nhiều chuyện ông chủ chưa nói, anh cũng không dễ dàng tiết lộ.

Nội tâm Lạc Tích Tuyết nóng nảy không dứt, nhưng vừa nghĩ tới chuyện Chiêm Mỗ Tư phái người ám sát Tiếu Vũ Trạch, cô lại không dễ dàng quyết tâm.

Mặt cô lạnh xuống, lòng dạ cứng rắn nói: "Sống chết do số, một đời người làm ác quá nhiều, cho dù không ai trả thù tới anh ấy, trời cũng sẽ đến thu anh ta về".

Nghe được lời của cô..., Uy Mục giật mình kinh ngạc trợn to mắt, nhìn cô hồi lâu, rốt cuộc anh bất đắc dĩ nói ra một câu: "Coi như cô không có tình yêu với ông chủ đi, thì thân tình thì sao? Ngài là em trai của cô, cô cũng không thể mặc kệ sống chết của ngài chứ?"

196. Chương 196: Chăm Sóc, Hai Người Ngủ Chung Giường Bệnh

Editor: lovelygirl262

Nghe xong thân thể Lạc Tích Tuyết ngớ ra, em trai? Làm thế nào làm ngơ! Cô đã tưởng rằng Lạc Thiên Uy là em trai của cô, đó là lý do tại sao bỏ lỡ, hiện tại Chiêm Mỗ Tư này quá giống em trai lại đang ngã bệnh, cô có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Uy Mục nhìn ra được vẻ xúc động của Lạc Tích Tuyết, hắn nói tiếp: "Lạc tiểu thư, tôi tin ông chủ không phải hoàn toàn không có tình cảm với cô, ngài ấy bây giờ đang ở bệnh viện chờ cô, ngài ấy cần cô, cho dù cô muốn rời khỏi ngài ấy, có thể chờ ngài ấy qua khỏi thời gian này rồi hãy nói được không?"

Lạc Tích Tuyết im lặng, ánh mắt phức tạp, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy.

"Anh ta thật sự bị bệnh rất nghiêm trọng sao?" Đôi mắt của cô phủ một tầng sương mù, lẩm bẩm hỏi.

Uy Mục vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, mấy ngày nay ông chủ đều buồn phiền, cả ngày không ăn không uống, mỗi lần bác sĩ muốn tiêm thuốc đều phải mất hơn phân nửa sức lực mới tiêm vào được?"

"Đừng nói nữa." Bây giờ Lạc Tích Tuyết không nghe nổi nữa, cô vô lực dựa vào tường, gục đầu xuống.

Hắn phái người giết Vũ Trạch ca, cô căm thù hắn đến tận xương tuỷ không phải hay sao? Nhưng mà tại sao tim mình lại giống như bị kim đâm đau nhói? Vừa nghĩ đến hắn vì mình mà tuyệt thực, trong lòng cô dâng lên cảm giác tội lỗi.

Cô đi theo hắn, tuy rằng không có bất kỳ quan hệ gì, Thẩm Tâm Lam cũng đã cảnh cáo cô lần nữa, không cho phép cô đến gần con trai của cô. Nhưng lúc này, nghe Uy Mục nói về tình hình của Chiêm Mỗ Tư gần đây, cô lại cấp bách muốn biết tình trạng của hắn rốt cuộc bây giờ như thế nào?

Vừa nghĩ đến dáng vẻ Chiêm Mỗ Tư nằm trên giường bệnh, lòng cô đều tan nát, không biết lúc nào nước mắt đã rơi đầy mặt.

"Được, tôi đi với anh đến gặp anh ta!" Cuối cùng, Lạc Tích Tuyết nâng đôi mắt ngập nước lên, quyết định nói: "Có điều chuyện tôi đi gặp anh ta, không được nói cho người khác biết."

"Tôi đồng ý với cô!" Uy Mục cảm kích gật đầu, hắn vốn là nói có chút phóng đại hơn, nhưng tình hình bên kia của ông chủ quả thực không lạc quan, mà Lạc Tích Tuyết bất cứ lúc nào cũng có thể làm thay đổi chủ kiến của chủ nhân, hắn có lẽ nên dẫn người đến là tốt nhất.

Đi đến cửa phòng chuyên biệt của Chiêm Mỗ Tư, cửa khép hờ, bên trong truyền đến tiếng thét giận dữ của hắn.

"Đi ra ngoài, tất cả đều cút hết cho tôi!"

Âm thanh gào thét hoàn toàn không có sức, nhưng vẫn còn hơi, tất cả những người bên trong đều bị dù doạ không dám thở mạnh, ngượng ngùng rời khỏi, trong nháy mắt cả tầng bệnh viện cũng bởi vì hắn tức giận mà nhiệt độ giảm mạnh.

Chiêm Mỗ Tư hơi dựa vào giường, áo sơ mi màu trắng vàng, cúc áo cũng rớt vài cái, trên người dường như vẫn mặc quần áo lúc từ chỗ Lạc Tích Tuyết rời khỏi. Cằm hơi xanh, phía dưới đôi mắt là quầng thâm, chưa bao giờ tiều tuỵ đến thế này.

Lạc Tích Tuyết chậm rãi đi vào phòng bệnh, lúc nhìn thấy hắn thì lòng trầm xuống, trong đầu cô đã từng tưởng tượng ra bộ dạng suy sụp tinh thần của hắn, lại không nghĩ rằng hắn dễ bị tổn thương như vậy, hoàn toàn đã không còn ngang ngược lạnh lùng như trước kia.

Đầu giường của hắn chất đầy văn kiện, Lạc Tích Tuyết ôm lấy đống văn kiện, tìm chỗ ngồi xuống.

Chiêm Mỗ Tư cảm giác được nệm bị lúng xuống, không vui mở mắt ra. Nhìn thấy cô, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, không thể tin, kinh ngạc, mừng như điên, do dự, sau cùng là chuyển sang lạnh lùng.

"Em đến làm gì?" Giọng hắn lạnh lẽo, nghe không ra có bất kỳ vui sướng nào.

"Nghe Uy Mục nói anh sắp chết, tôi đến xem anh cuối cùng đã chết hay chưa!" Giọng nói của Lạc Tích Tuyết cũng không dịu dàng.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư phức tạp nhìn cô, đột nhiên giữ chặt tay cô, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay hắn.

Đúng lúc này, Uy Mục gõ cửa đi vào, trong tay cầm cái khay, đưa cho Lạc Tích Tuyết: "Bác sĩ nói ông chủ tuyệt thực lâu quá, chỉ có thể húp cái này."

Lạc Tích Tuyết im lặng gật đầu.

"Mang đi." Chiêm Mỗ Tư chán ghét nhìn thoáng qua cháo trắng trên khay, lại nhắm hai mắt.

"Có đường không?" Lạc Tích Tuyết không để ý đến kháng nghị của hắn, hướng về phía Uy Mục hỏi.

Uy Mục sửng sốt, lập tức nói: "Để tôi đi tìm."

Một lát sau, hắn thật sự tìm đường trắng đến, Lạc Tích Tuyết nhận lấy, tỉ mỉ trộn vào trong cháo trắng.

Sau khi khuấy đều, cô dùng thìa múc một muỗng, dùng miệng thổi hơi nóng, chờ bớt nóng, mới đưa đến bên môi Chiêm Mỗ Tư.

"Há miệng:" Cô đương nhiên ra lệnh.

Chiêm Mỗ Tư nửa ngồi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lạc Tích Tuyết. Lạc Tích Tuyết cũng không trốn tránh, ý tứ là anh ăn mau!

Một lúc lâu, người đàn ông trên giường hừ lạnh một tiếng, khó chịu quay mặt đi: "Tôi không ăn ngọt."

Uy Mục khó khăn nuốt nước miếng, cái này?....hả? Ông chủ cuối cùng chịu ăn, thật sự quá tốt!

Hắn phản ứng kịp, hưng phấn nói: "Tôi đi cho người làm đồ mặn đến. Ông chủ, ngài đợi một chút." Nói xong hắn liền chuẩn bị muốn ra khỏi phòng bệnh.

"Chọn cái gì mà chọn, mau ăn đi!" Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn hối thúc, nhưng mà muỗng trong tay lại kiên nhẫn đưa đến bên môi Chiêm Mỗ Tư: "Há miệng...à...."

Hắn liên tiếp nhiều ngày chưa ăn, ăn nhiều đường một chút bổ sung chất đường, mới có hơi sức.

Chiêm Mỗ Tư lại hừ lạnh một tiếng, trên sống lưng Uy Mục lập tức đổ mồ hôi lạnh, ông chủ sẽ không tức giận nữa chứ? Ít có người phụ nữ nào giống như Lạc Tích Tuyết vậy, không quá dịu dàng với ông chủ.

Lo ngại của hắn cũng rất nhanh liền tan biến, Chiêm Mỗ Tư dưới ánh mắt chất vấn của Lạc Tích Tuyết, ngoan ngoãn há miệng, nuốt xuống muỗng cháo bên môi.

Ánh mắt của Uy Mục chỉ có thể dùng kinh sợ để hình dung, ông chủ quả nhiên vẫn không quên được Lạc tiểu thư, chỉ cần Lạc tiểu thư vừa ra tay, ông chủ liền ngoan ngoãn nghe theo.

Hắn lắc đầu cười, thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cả đời này ông chủ xem như thua bởi tay của người phụ nữ này rồi.

Im lặng ra khỏi phòng bệnh, Uy Mục đóng cửa phòng lại.

Lạc Tích Tuyết ngồi bên giường, cầm chén cháo trong tay, một muỗng lại một muỗng đưa đến miệng Chiêm Mỗ Tư, nhìn thấy hắn đã ăn hết chén cháo, cô mới mỉm cười hài lòng, tiện tay rút khăn giấy ra lau miệng cho hắn.

"Anh nghỉ ngơi một chút đi." Cô rút cái gối ở sau lưng hắn để nằm ngang, không nói câu nào kéo hắn nằm xuống: "Ngủ đi."

Sau khi thấy hắn an ổn nằm xuống, trong lòng Lạc Tích Tuyết cảm thấy chua xót, chuẩn bị xoay người đi.

Đột nhiên, cánh tay của cô bị người phía sau kéo lấy, Chiêm Mỗ Tư trừng mắt nhìn cô, tuy rằng không nói gì, nhưng Lạc Tích Tuyết dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, hắn muốn cô ở lại cùng hắn.

"Tôi ra ngoài tìm bác sĩ hỏi tình trạng của anh một chút, sẽ trở lại với anh!" Cô khẽ giọng dỗ dành.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư cũng không tin, vẫn kéo lấy áo cô như cũ.

"Anh dù sao vẫn nên để tôi đi nói với Uy Mục, anh đã ăn xong và không có việc gì rồi." Lạc Tích Tuyết muốn kéo tay hắn ra, thật là, người đã lớn như vậy rồi còn chơi trò tuyệt thực, làm hại thuộc hạ đi theo hắn lo lắng.

Chiêm Mỗ Tư vẫn không cho, dứt khoát ôm cô lên giường.

Lúc đầu Lạc Tích Tuyết muốn kháng nghị, nhưng nghe được khi Chiêm Mỗ Tư ôm cô, rất nhanh truyền đến tiếng hít thở đều đều, trong lòng cô lại không nỡ.

Ở kìa, người đàn ông này tuy rằng thường ngày cứng cỏi cố chấp, nhưng khi sinh bệnh lại yếu ớt không giống ngày thường chút nào, cần người khác chăm sóc, quan tâm đến hắn.

Cô không giãy giụa nữa, mà tuỳ ý để hắn ôm mình.

Hai người dựa sát vào nhau trên giường bệnh, không lâu sau đều ngủ say.

Chờ đến lúc Chiêm Mô Tư tỉnh lại, đã qua mười hai giờ, cảm giác ngủ được rất lâu và rất an ổn, thậm chí ngay cả nằm mộng cũng không có, thỉnh thoảng có chút ý thức, ôm chặt người trong lòng, lại mê man ngủ tiếp.

Cuối cùng đã vui lòng tỉnh lại, mở mắt ra, yêu thương nhìn vẻ mặt nhu hoà của người phụ nữ, hắn mỉm cười.

Khoảnh khắc kia, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp trước nay chưa từng có.

"Đã tỉnh?" Lạc Tích Tuyết nhẹ giọng hỏi, lúc đầu hắn ôm toàn thân đều mỏi nhừ, cô có hơi tức giận, nhưng ngẩng đầu, trông thấy bộ dạng hắn vừa tỉnh ngủ, đúng là hiếm thấy ngớ ngẩn như vậy, cô lại không đành lòng nói hắn.

Khó có thể tin, một người đàn ông bá đạo như hắn, cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

"Hừ." Chiêm Mỗ Tư đỏ mặt, bị cô nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, hắn có chút lúng túng.

"Ngồi dậy đi, phải uống thuốc rồi." Lạc Tích Tuyết cười dịu dàng, giống như cô chỉ làm chuyện này vì hắn. Chuyện cho đến bây giờ, chỉ thấy giữa hai người bọn họ, đã không thể nói ai nợ ai, chỉ có thể trách số phận trêu đùa con người.

Cô từng trong ngực hắn vùng ra, khom người, định đỡ Chiêm Mỗ Tư rời giường.

Nhưng eo lại bị hắn ôm chặt, một tay làm sao cũng không thể rút ra được. Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn, Chiêm Mỗ Tư lại ra vẻ oan ức giống như một đứa bé, cô không nhịn được cười một tiếng, đưa tay nhấn chuông ở đầu giường.

Y tá mang thuốc đi vào, thấy hai người đang ôm nhau nằm trên giường, sắc mặt y tá vô cùng xấu hổ, vội vã mang thuốc đưa cho Lạc Tích Tuyết, cũng rất nhanh lui ra ngoài.

"Dậy đi, đánh răng rửa mặt, tôi chờ anh!" Lạc Tích Tuyết điều phối lại thuốc, khẽ nói với hắn.

Chiêm Mỗ Tư nằm bên cạnh cô, hôn cô một cái, lúc này mới nghe lời đi rửa mặt.

Hắn đứng ở bồn rửa mặt cạo râu, sau đó tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, Chiêm Mỗ Tư đẹp trai tự tin và mạnh mẽ đã trở lại.

"Bây giờ có phải tốt không." Mắt Lạc Tích Tuyết vì cười mà cong lên. "Ừ, rất đẹp trai."

Chiêm Mỗ Tư cài xong nút áo sau cùng, đi đến trước mặt cô, thắm thiết nhìn cô.

Khôi phục sức khỏe, đầu óc cũng tỉnh táo, cô bằng lòng trở về chăm sóc hắn, giữa bọn họ không phải không thể xoay chuyển, sau khi hắn làm chuyện tàn nhẫn như thế, cô vẫn còn quan tâm đến sống chết của hắn, hắn biết điều này có ý nghĩa gì.

"Xin lỗi." Hắn thật sự vô cùng nghiêm túc nói: "Tích Tuyết, thật xin lỗi. Tôi không nghĩ muốn làm tổn thương em, chuyện của Tiếu Vũ Trạch tôi thật xin lỗi."

"Nói xin lỗi, có thể coi như không xảy ra chuyện gì sao?" Khóe môi Lạc Tích Tuyết cứng đờ, rất nhiều chuyện căn bản không có cách gì bù đắp lại, bọn họ chỉ có khả năng, chính là nhìn về phía trước mà thôi.

"Không thể!" Chiêm Mỗ Tư hiểu ý của cô.

"Tôi cũng vậy!" Lạc Tích Tuyết mang thuốc trộn lại với nhau, đưa cho hắn.

Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô, giọng nói bình tĩnh, Chiêm Mỗ Tư đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

"Không cần lại tổn thương chính mình, ăn uống đi ngủ cho tốt, được chứ?"Lạc Tích Tuyết hối thúc hắn ăn, lúc này giọng nói mới dịu dàng một chút.

Chương 196: Chăm sóc, hai người ngủ chung giường bệnh!

Nghe xong thân thể Lạc Tích Tuyết ngớ ra, em trai? Làm thế nào làm ngơ! Cô đã tưởng rằng Lạc Thiên Uy là em trai của cô, đó là lý do tại sao bỏ lỡ, hiện tại Chiêm Mỗ Tư này quá giống em trai lại đang ngã bệnh, cô có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Uy Mục nhìn ra được vẻ xúc động của Lạc Tích Tuyết, hắn nói tiếp: "Lạc tiểu thư, tôi tin ông chủ không phải hoàn toàn không có tình cảm với cô, ngài ấy bây giờ đang ở bệnh viện chờ cô, ngài ấy cần cô, cho dù cô muốn rời khỏi ngài ấy, có thể chờ ngài ấy qua khỏi thời gian này rồi hãy nói được không?"

Lạc Tích Tuyết im lặng, ánh mắt phức tạp, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy.

"Anh ta thật sự bị bệnh rất nghiêm trọng sao?" Đôi mắt của cô phủ một tầng sương mù, lẩm bẩm hỏi.

Uy Mục vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, mấy ngày nay ông chủ đều buồn phiền, cả ngày không ăn không uống, mỗi lần bác sĩ muốn tiêm thuốc đều phải mất hơn phân nửa sức lực mới tiêm vào được?"

"Đừng nói nữa." Bây giờ Lạc Tích Tuyết không nghe nổi nữa, cô vô lực dựa vào tường, gục đầu xuống.

Hắn phái người giết Vũ Trạch ca, cô căm thù hắn đến tận xương tuỷ không phải hay sao? Nhưng mà tại sao tim mình lại giống như bị kim đâm đau nhói? Vừa nghĩ đến hắn vì mình mà tuyệt thực, trong lòng cô dâng lên cảm giác tội lỗi.

Cô đi theo hắn, tuy rằng không có bất kỳ quan hệ gì, Thẩm Tâm Lam cũng đã cảnh cáo cô lần nữa, không cho phép cô đến gần con trai của cô. Nhưng lúc này, nghe Uy Mục nói về tình hình của Chiêm Mỗ Tư gần đây, cô lại cấp bách muốn biết tình trạng của hắn rốt cuộc bây giờ như thế nào?

Vừa nghĩ đến dáng vẻ Chiêm Mỗ Tư nằm trên giường bệnh, lòng cô đều tan nát, không biết lúc nào nước mắt đã rơi đầy mặt.

"Được, tôi đi với anh đến gặp anh ta!" Cuối cùng, Lạc Tích Tuyết nâng đôi mắt ngập nước lên, quyết định nói: "Có điều chuyện tôi đi gặp anh ta, không được nói cho người khác biết."

"Tôi đồng ý với cô!" Uy Mục cảm kích gật đầu, hắn vốn là nói có chút phóng đại hơn, nhưng tình hình bên kia của ông chủ quả thực không lạc quan, mà Lạc Tích Tuyết bất cứ lúc nào cũng có thể làm thay đổi chủ kiến của chủ nhân, hắn có lẽ nên dẫn người đến là tốt nhất.

Đi đến cửa phòng chuyên biệt của Chiêm Mỗ Tư, cửa khép hờ, bên trong truyền đến tiếng thét giận dữ của hắn.

"Đi ra ngoài, tất cả đều cút hết cho tôi!"

Âm thanh gào thét hoàn toàn không có sức, nhưng vẫn còn hơi, tất cả những người bên trong đều bị dù doạ không dám thở mạnh, ngượng ngùng rời khỏi, trong nháy mắt cả tầng bệnh viện cũng bởi vì hắn tức giận mà nhiệt độ giảm mạnh.

Chiêm Mỗ Tư hơi dựa vào giường, áo sơ mi màu trắng vàng, cúc áo cũng rớt vài cái, trên người dường như vẫn mặc quần áo lúc từ chỗ Lạc Tích Tuyết rời khỏi. Cằm hơi xanh, phía dưới đôi mắt là quầng thâm, chưa bao giờ tiều tuỵ đến thế này.

Lạc Tích Tuyết chậm rãi đi vào phòng bệnh, lúc nhìn thấy hắn thì lòng trầm xuống, trong đầu cô đã từng tưởng tượng ra bộ dạng suy sụp tinh thần của hắn, lại không nghĩ rằng hắn dễ bị tổn thương như vậy, hoàn toàn đã không còn ngang ngược lạnh lùng như trước kia.

Đầu giường của hắn chất đầy văn kiện, Lạc Tích Tuyết ôm lấy đống văn kiện, tìm chỗ ngồi xuống.

Chiêm Mỗ Tư cảm giác được nệm bị lún xuống, không vui mở mắt ra. Nhìn thấy cô, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, không thể tin, kinh ngạc, mừng như điên, do dự, sau cùng là chuyển sang lạnh lùng.

"Em đến làm gì?" Giọng hắn lạnh lẽo, nghe không ra có bất kỳ vui sướng nào.

"Nghe Uy Mục nói anh sắp chết, tôi đến xem anh cuối cùng đã chết hay chưa!" Giọng nói của Lạc Tích Tuyết cũng không dịu dàng.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư phức tạp nhìn cô, đột nhiên giữ chặt tay cô, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay hắn.

Đúng lúc này, Uy Mục gõ cửa đi vào, trong tay cầm cái khay, đưa cho Lạc Tích Tuyết: "Bác sĩ nói ông chủ tuyệt thực lâu quá, chỉ có thể húp cái này."

Lạc Tích Tuyết im lặng gật đầu.

"Mang đi." Chiêm Mỗ Tư chán ghét nhìn thoáng qua cháo trắng trên khay, lại nhắm hai mắt.

"Có đường không?" Lạc Tích Tuyết không để ý đến kháng nghị của hắn, hướng về phía Uy Mục hỏi.

Uy Mục sửng sốt, lập tức nói: "Để tôi đi tìm."

Một lát sau, hắn thật sự tìm đường trắng đến, Lạc Tích Tuyết nhận lấy, tỉ mỉ trộn vào trong cháo trắng.

Sau khi khuấy đều, cô dùng thìa múc một muỗng, dùng miệng thổi hơi nóng, chờ bớt nóng, mới đưa đến bên môi Chiêm Mỗ Tư.

"Há miệng:" Cô đương nhiên ra lệnh.

Chiêm Mỗ Tư nửa ngồi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lạc Tích Tuyết. Lạc Tích Tuyết cũng không trốn tránh, ý tứ là anh ăn mau!

Một lúc lâu, người đàn ông trên giường hừ lạnh một tiếng, khó chịu quay mặt đi: "Tôi không ăn ngọt."

Uy Mục khó khăn nuốt nước miếng, cái này?....hả? Ông chủ cuối cùng chịu ăn, thật sự quá tốt!

Hắn phản ứng kịp, hưng phấn nói: "Tôi đi cho người làm đồ mặn đến. Ông chủ, ngài đợi một chút." Nói xong hắn liền chuẩn bị muốn ra khỏi phòng bệnh.

"Chọn cái gì mà chọn, mau ăn đi!" Lạc Tích Tuyết không kiên nhẫn hối thúc, nhưng mà muỗng trong tay lại kiên nhẫn đưa đến bên môi Chiêm Mỗ Tư: "Há miệng...à...."

Hắn liên tiếp nhiều ngày chưa ăn, ăn nhiều đường một chút bổ sung chất đường, mới có hơi sức.

Chiêm Mỗ Tư lại hừ lạnh một tiếng, trên sống lưng Uy Mục lập tức đổ mồ hôi lạnh, ông chủ sẽ không tức giận nữa chứ? Ít có người phụ nữ nào giống như Lạc Tích Tuyết vậy, không quá dịu dàng với ông chủ.

Lo ngại của hắn cũng rất nhanh liền tan biến, Chiêm Mỗ Tư dưới ánh mắt chất vấn của Lạc Tích Tuyết, ngoan ngoãn há miệng, nuốt xuống muỗng cháo bên môi.

Ánh mắt của Uy Mục chỉ có thể dùng kinh sợ để hình dung, ông chủ quả nhiên vẫn không quên được Lạc tiểu thư, chỉ cần Lạc tiểu thư vừa ra tay, ông chủ liền ngoan ngoãn nghe theo.

Hắn lắc đầu cười, thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cả đời này ông chủ xem như thua bởi tay của người phụ nữ này rồi.

Im lặng ra khỏi phòng bệnh, Uy Mục đóng cửa phòng lại.

Lạc Tích Tuyết ngồi bên giường, cầm chén cháo trong tay, một muỗng lại một muỗng đưa đến miệng Chiêm Mỗ Tư, nhìn thấy hắn đã ăn hết chén cháo, cô mới mỉm cười hài lòng, tiện tay rút khăn giấy ra lau miệng cho hắn.

"Anh nghỉ ngơi một chút đi." Cô rút cái gối ở sau lưng hắn để nằm ngang, không nói câu nào kéo hắn nằm xuống: "Ngủ đi."

Sau khi thấy hắn an ổn nằm xuống, trong lòng Lạc Tích Tuyết cảm thấy chua xót, chuẩn bị xoay người đi.

Đột nhiên, cánh tay của cô bị người phía sau kéo lấy, Chiêm Mỗ Tư trừng mắt nhìn cô, tuy rằng không nói gì, nhưng Lạc Tích Tuyết dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, hắn muốn cô ở lại cùng hắn.

"Tôi ra ngoài tìm bác sĩ hỏi tình trạng của anh một chút, sẽ trở lại với anh!" Cô khẽ giọng dỗ dành.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư cũng không tin, vẫn kéo lấy áo cô như cũ.

"Anh dù sao vẫn nên để tôi đi nói với Uy Mục, anh đã ăn xong và không có việc gì rồi." Lạc Tích Tuyết muốn kéo tay hắn ra, thật là, người đã lớn như vậy rồi còn chơi trò tuyệt thực, làm hại thuộc hạ đi theo hắn lo lắng.

Chiêm Mỗ Tư vẫn không cho, dứt khoát ôm cô lên giường.

Lúc đầu Lạc Tích Tuyết muốn kháng nghị, nhưng nghe được khi Chiêm Mỗ Tư ôm cô, rất nhanh truyền đến tiếng hít thở đều đều, trong lòng cô lại không nỡ.

Ở kìa, người đàn ông này tuy rằng thường ngày cứng cỏi cố chấp, nhưng khi sinh bệnh lại yếu ớt không giống ngày thường chút nào, cần người khác chăm sóc, quan tâm đến hắn.

Cô không giãy giụa nữa, mà tuỳ ý để hắn ôm mình.

Hai người dựa sát vào nhau trên giường bệnh, không lâu sau đều ngủ say.

Chờ đến lúc Chiêm Mô Tư tỉnh lại, đã qua mười hai giờ, cảm giác ngủ được rất lâu và rất an ổn, thậm chí ngay cả nằm mộng cũng không có, thỉnh thoảng có chút ý thức, ôm chặt người trong lòng, lại mê man ngủ tiếp.

Cuối cùng đã vui lòng tỉnh lại, mở mắt ra, yêu thương nhìn vẻ mặt nhu hoà của người phụ nữ, hắn mỉm cười.

Khoảnh khắc kia, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp trước nay chưa từng có.

"Đã tỉnh?" Lạc Tích Tuyết nhẹ giọng hỏi, lúc đầu hắn ôm toàn thân đều mỏi nhừ, cô có hơi tức giận, nhưng ngẩng đầu, trông thấy bộ dạng hắn vừa tỉnh ngủ, đúng là hiếm thấy ngớ ngẩn như vậy, cô lại không đành lòng nói hắn.

Khó có thể tin, một người đàn ông bá đạo như hắn, cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

"Hừ." Chiêm Mỗ Tư đỏ mặt, bị cô nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, hắn có chút lúng túng.

"Ngồi dậy đi, phải uống thuốc rồi." Lạc Tích Tuyết cười dịu dàng, giống như cô chỉ làm chuyện này vì hắn. Chuyện cho đến bây giờ, chỉ thấy giữa hai người bọn họ, đã không thể nói ai nợ ai, chỉ có thể trách số phận trêu đùa con người.

Cô từng trong ngực hắn vùng ra, khom người, định đỡ Chiêm Mỗ Tư rời giường.

Nhưng eo lại bị hắn ôm chặt, một tay làm sao cũng không thể rút ra được. Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn, Chiêm Mỗ Tư lại ra vẻ oan ức giống như một đứa bé, cô không nhịn được cười một tiếng, đưa tay nhấn chuông ở đầu giường.

Y tá mang thuốc đi vào, thấy hai người đang ôm nhau nằm trên giường, sắc mặt y tá vô cùng xấu hổ, vội vã mang thuốc đưa cho Lạc Tích Tuyết, cũng rất nhanh lui ra ngoài.

"Dậy đi, đánh răng rửa mặt, tôi chờ anh!" Lạc Tích Tuyết điều phối lại thuốc, khẽ nói với hắn.

Chiêm Mỗ Tư nằm bên cạnh cô, hôn cô một cái, lúc này mới nghe lời đi rửa mặt.

Hắn đứng ở bồn rửa mặt cạo râu, sau đó tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, Chiêm Mỗ Tư đẹp trai tự tin và mạnh mẽ đã trở lại.

"Bây giờ có phải tốt không." Mắt Lạc Tích Tuyết vì cười mà cong lên. "Ừ, rất đẹp trai."

Chiêm Mỗ Tư cài xong nút áo sau cùng, đi đến trước mặt cô, thắm thiết nhìn cô.

Khôi phục sức khỏe, đầu óc cũng tỉnh táo, cô bằng lòng trở về chăm sóc hắn, giữa bọn họ không phải không thể xoay chuyển, sau khi hắn làm chuyện tàn nhẫn như thế, cô vẫn còn quan tâm đến sống chết của hắn, hắn biết điều này có ý nghĩa gì.

"Xin lỗi." Hắn thật sự vô cùng nghiêm túc nói: "Tích Tuyết, thật xin lỗi. Tôi không nghĩ muốn làm tổn thương em, chuyện của Tiểu Vũ Trạch tôi thật xin lỗi."

"Nói xin lỗi, có thể coi như không xảy ra chuyện gì sao?" Khóe môi Lạc Tích Tuyết cứng đờ, rất nhiều chuyện căn bản không có cách gì bù đắp lại, bọn họ chỉ có khả năng, chính là nhìn về phía trước mà thôi.

"Không thể!" Chiêm Mỗ Tư hiểu ý của cô.

"Tôi cũng vậy!" Lạc Tích Tuyết mang thuốc trộn lại với nhau, đưa cho hắn.

Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô, giọng nói bình tĩnh, Chiêm Mỗ Tư đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

"Không cần lại tổn thương chính mình, ăn uống đi ngủ cho tốt, được chứ?"Lạc Tích Tuyết hối thúc hắn ăn, lúc này giọng nói mới dịu dàng một chút.

Chiêm Mỗ Tư nhếch môi, không biết nói gì, sắc mặt càng ngày càng u ám. Hắn, trở thành quá khứ của cô sao?

Làm sao có thể!

"Chúng ta cũng không phải trẻ con, đừng có tùy ý giận dỗi hoài, tôi biết anh rất thích tôi, nhưng mà tôi cũng cần có không gian riêng của mình, nếu anh vì chiếm lấy tôi, mà làm ra những chuyện tổn thương đến bạn bè bên cạnh tôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh!" Lạc Tích Tuyết nghiêm túc nhìn hắn, bình tĩnh nói.

Chiêm Mỗ Tư nhếch môi, không biết nói gì, sắc mặt càng ngày càng u ám. Hắn, trở thành quá khứ của cô sao?

Làm sao có thể!

"Chúng ta cũng không phải trẻ con, đừng có tùy ý giận dỗi hoài, tôi biết anh rất thích tôi, nhưng mà tôi cũng cần có không gian riêng của mình, nếu anh vì chiếm lấy tôi, mà làm ra những chuyện tổn thương đến bạn bè bên cạnh tôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh!" Lạc Tích Tuyết nghiêm túc nhìn hắn, bình tĩnh nói.

197. Chương 197: Đáng Chết, Em Thế Nhưng Dám Đi Xem Mắt

"Giữa chúng ta như vậy, anh còn có cơ hội không?" Chiêm Mỗ Tư trầm mặc, chợt ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi cô.

"Không biết" trong mắt Lạc Tích Tuyết thoáng qua tia phức tạp. Tình yêu giữa cô và anh có liên quan đến quá nhiều người, cô không thể chỉ nghĩ đến mình được.

Ánh mắt của Chiêm Mỗ Tư chợt lóe:"Nếu như anh tiếp tục theo đuổi em, em có thể suy nghĩ đến việc tiếp nhận anh hay không?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sửng sốt một chút, rất khó tưởng tượng được anh lại là người đàn ông sẵn sàng bỏ xuống lòng kiêu ngạo để theo đuổi cô.

Nhưng cô có thể tiếp nhận sao? Sợ rằng không được.

Cô sẽ không trở về nữa, thoát ra khỏi lồng giam này cô sẽ tự mình sống không nhờ đến bất cứ sự trợ giúp của ai.

Chiêm Mỗ Tư nhìn ra do dự của cô, nghiêm túc cầm tay của cô đặt lên lồng ngực của mình "Tích Tuyết tiểu thư, anh thật sự rất yêu em".

Lạc Tích Tuyết xì cười, đấm nhẹ lên ngực của anh:"Nếu như anh thật sự yêu em, xin anh tạm thời cho em chút tự do".

Chiêm Mỗ Tư trầm mặc, anh thật sự không thể nào không nhìn cô hằng ngày được, nhưng là anh vẫn muốn tôn trọng ý kiến của cô.

Sáng sớm ngày thứ hai Lạc Tích Tuyết vừa mới vào phòng làm việc thì có hoa đưa tới, 99 đóa hồng đỏ tươi, thật là phô trương mà.

Cầm Tư Liên vội cầm tấm thiệp được gửi kèm đọc to lên "Yêu em là hạnh phúc lớn nhất đời này của anh, nhớ em là mật ngọt nhưng cũng là khổ sở nhất của anh, anh chỉ yêu một mình em thôi!"

Cầm Tư Liên ngưỡng mộ nói"Tích Tuyết, người đàn ông của cô rất lãng mạn nha! Xem ra cô rất nhanh sẽ được gả cho người ta thôi!"

Lãng mạn? Lạc Tích Tuyết nhướng mày, cô mới vừa rời khỏi anh mấy tiếng đồng hồ, vậy mà anh đã làm phô trương như vậy rồi, người đàn ông này làm cho cô có chút đau đầu.

Sợ rằng Thẩm Tâm Lam rất nhanh lại tìm đến cô cho xem, cô rõ ràng đã đồng ý sẽ không gặp Chiêm Mỗ Tư nữa nhưng vừa nghe tin anh ngã bệnh cô đã mềm lòng lại.

"Tử Liên, buổi tối cô có tham gia tiệc quan hệ hữu nghị gì đó đúng không?" Lạc Tích Tuyết chợt nghĩ đến cái gì, liền hỏi Cầm Tư Liên.

"Đúng vậy" Cầm Tử Liên nói.

"Cô có thể dẫn tôi đi cùng được chứ?" Lạc Tích Tuyết suy nghĩ một chút nói.

Cầm Tư Liên xoay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô:"Cô muốn đi đến đó sao?"

Cô mỗi đêm tham gia tiệc hữu nghị gì đó cốt yếu là chỉ để tìm một người đàn ông hợp đời mình mà kết hôn thôi, nói trắng ra thì đó là buổi xem mắt.

Cô cho rằng chỉ có những người chưa có bạn trai mới tham gia những buổi gặp mặt như vậy, không nghĩ rằng Lạc Tích Tuyết cũng muốn tham gia, không phải cô nàng đã có bạn trai rồi sao?

"Thôi đi, cái địa phương đó không có thích hợp với cô đâu" Cầm Tư Liên nghiêm túc nói.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại càng thêm kiên trì:"Tư Liên, tôi thật sự muốn nghĩ tìm một người đàn ông bình thường để gả cho anh ấy, những năm gần đây tôi mệt mỏi quá rồi!"

"Thế nào? Có chuyện gì xảy ra với cô à?" Cầm Tư Liên nhìn vẻ mặt của Lạc Tích Tuyết như sắp khóc, tâm nhất thời hơi căng thẳng.

Lạc Tích Tuyết cầm tay của cô nàng nói:"Tư Liên, giúp mình một chút đi"

"Nhưng còn bạn trai của cô thì sao?" Cầm Tư Liên chỉ vào bó hoa hồng trên bàn.

Sắc mặt của Lạc Tích Tuyết khẽ cứng lại, con ngươi ảm đạm:"Anh ấy đã kết hôn rồi!"

Cầm Tư Liên chợt hiểu, khó trách! Người đàn ông dù có hoàn mỹ đến đâu nhưng nếu anh ta đã có gia đình rồi thì có yêu họ cũng chỉ rước thêm đau khổ mà thôi.

“Vậy còn Hàn Diệp Thần thì sao?” Cô chợt nghĩ đến một người.

“Cũng bởi vì anh ấy đối với tôi quá tốt nên tôi mới phát giác tôi không xứng với anh ấy” Lạc Tích Tuyết có chút ủ dột nói.

Cuộc sống hào môn cô chán ghét vô cùng, cô chỉ muốn sống cuộc sống của một người bình thường mà thôi, đó mới là điều quan trọng nhất đối với cô.

“Tôi không yêu cầu cao, chỉ cần đó là người đàn ông có công việc ổn định, tuổi tác tương xứng với tôi là được rồi” cô bày tỏ ý kiến đơn giản của bản than.

Ánh mắt tĩnh mịch của Cầm Tư Liên nhìn cô, chợt thở dài:”Được rồi, chuyện nay tôi sẽ giúp cô, chỉ là những cuộc gặp mắt như thế này đều hết sức bình thường, xung quanh cô toàn những người đẹp trai như vậy sợ rằng cô sẽ không thích ứng được”.

“Ha ha” Lạc Tích Tuyết cười, đẹp trai thì có lợi ích gì, cũng chẳng ăn được.

Buổi tối cô được sắp xếp gặp mặt và nói chuyện với hai mươi người, đến người thứ hai mươi thì cô cảm thấy mệt không chịu nổi, đang định đứng dậy rời đi thì có một người đàn ông mặc trên người bộ âu phục chỉnh tê ngồi xuống trước mặt cô.

Ngẩng đầu lên, đang muốn mở miệng chào hỏi, nhưng khi thấy gương mặt của người trước mặt thì cô sợ hết hồn.

“Tại sao lại là anh?” Lạc Tích Tuyết trợn to cặp mắt, không dám tin hỏi.

“Sao lại không thể là anh?” Hàn Diệp Thần buồn cười nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết chỉnh chỉnh váy áo, nghiêm túc nói:”Tôi tới đây là để xem mắt”.

Hàn Diệp Thần cũng không có nói đùa, lạnh nhạt khẳng định nói:”Anh cũng đến đây để xem mắt”.

“A? Anh…” Lạc Tích Tuyết liền giật mình, trong lúc nhất thời lại không biết phải làm sao.

“Thế nào? Chẳng lẽ anh không thích hợp sao? Anh rất có thành ý nha!” Hàn Diệp Thần hí mắt cười một cái, đem bó hoa hồng lớn đưa đến trước mặt Lạc Tích Tuyết.

“Sợ rằng chúng ta không thích hợp rồi” Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới, khổ sở nói, cô đã sớm uyển chuyển cự tuyệt anh rồi mà.

“Có cái gì không thích hợp? Em tới đây xem mắt, anh cũng tới đây để xem mắt, không biết anh có vinh hạnh để chính thức được hẹn hò với em không đây?” Hàn Diệp Thần làm ra tư thế mời, trong mắt lóe lên thần thái mong đợi, anh rất hy vọng Lạc Tích Tuyết có thể làm bạn gái của anh.

“A? Cái này…” Lạc Tích Tuyết do dự, cô biết tấm long của Hàn Diệp Thần nhưng cô còn có thể yêu được nữa sao?

“Nếu em theo anh, anh sẽ không miễn cưỡng em cái gì, em muốn làm cái gì anh cũng sẽ cho em tự do lớn nhất” Hàn Diệp Thần nắm chặt tay của cô, ánh mắt nóng rực nói.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, suy nghĩ chốc lát rồi ngẩng đầu lên nói:”Anh để em suy nghĩ một đêm, ngày mai em sẽ có câu trả lời cho anh”.

“Ừm, anh chờ em” Hàn Diệp Thần mừng rỡ cực kỳ.

Lạc Tích Tuyết đứng lên, tới chỗ Cầm Tư Liên ngồi cách đó không xa chào hỏi một tiếng rồi ra về.

“Để anh đưa em về!” Hàn Diệp Thần liền vội vàng đuổi theo.

Ngồi ở trong xe Lạc Tích Tuyết chỉ đưa tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ban đêm yên tĩnh luôn làm cho người ta nhớ lại chuyên xưa.

Cô đã làm theo lời của Thẩm Tâm Lam thử cùng các đàn ông khác lui tới, nếu Chiêm Mỗ Tư biết được nhất định sẽ buông tha cho cô thôi.

Anh là người đàn ông chuyên chế, bá đạo không cho phép ai phản bội anh.

Xe tới chung cư cô ở thì ngừng lại, Lạc Tích Tuyết vừa định bước xuống xe, Hàn Diệp Thần đột nhiên giữ cô lại.

"Anh có thể hôn em không?" Dưới ánh trăng, cô thật là đẹp anh nhịn không được muốn đến gần cô hơn.

Lạc Tích Tuyết lui về sau một bước, theo bản năng tránh đi:"Tạm biệt!"

Cô đẩy cửa xe ra, vội vã chạy vào trong thang máy, nhanh chóng bấm số lên lầu.

Cho đến khi tới cửa phòng, tim của cô vẫn không ngừng đập, cô không ngờ Hàn Diệp Thần lại đề ra yêu cầu lớn mật như vậy.

Nhưng nếu cô chấp nhận ở chung với anh một chỗ thì giữa hai người hôn môi cũng là chuyện bình thường, lẽ ra cô nên sớm thích ứng mới đúng.

"Em đi xem mắt?" sau lưng một hơi thở nguy hiểm đang đến gần.

Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, quay đầu lại, người tới là Chiêm Mỗ Tư!

"Sao anh lại ở đây?" Thật vất vả bình phục lại nhịp tim, cô kinh ngạc hỏi.

"Tại sao lại muốn đi xem mắt?"tuấn nhan của Chiêm Mỗ Tư vô cùng lạnh lung, than thể cao lớn mang theo cảm giác áp bức nặng nề.

"Em, thật ra thì…"Lạc Tích Tuyết khó khăn nói, nửa ngày cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh, cô thật muốn nói cho anh biết bọn họ đã chia tay rồi anh không có tư cách xen vào chuyện riêng của cô.

Chiêm Mỗ Tư đến gần cô, nâng cằm của cô lên nhìn thẳng vào mắt của cô:"Em nghe đây, về sau bất cứ cuộc xem mắt nào cũng không được tham gia, ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ".

"Tại sao?" Lạc Tích Tuyết mở to hai mắt xinh đẹp, vô tội hỏi. Chẳng lẽ cô và anh có chia tay cô cũng không thể tự do lập gia đình được sao?

"Bởi vì… em là của tôi!" than thể của Chiêm Mỗ Tư vây lấy cô, bá đạo nói.

Cô bị anh vây bên trong, nhìn gương mặt tuấn tú của anh càng ngày càng lại gần, hơi thở bao lấy cô, ánh mắt của cô từ từ nhắm lại.

Anh nhẹ nhàng nhấm nháp vị ngọt đôi môi của cô, dịu dàng mút lấy, đầu lưỡi đánh vòng từng chút một, Lạc Tích Tuyết bị hơi thở cực nóng ùn ùn kéo đến kết hợp với nụ hôn dịu dàng như vậy làm cô cảm thấy toàn than như nhũn ra, cho đến khi anh buông cô ra cô mới từ từ lấy lại hơi thở.

Chiêm Mỗ Tư kề trán mình lên trán của cô, trầm thấp cười nói"Tuyết nhi, em rõ ràng đối với tôi có cảm giác".

"Tôi mới không có!" Lạc Tích Tuyết đỏ mặt, quay lưng đi, bắt đầu lấy cái chìa khóa mở cửa phòng ra.

Đây là lần đầu tiên Chiêm Mỗ Tư đến một nhà trọ tư nhân nhỏ như vậy.

Cái gì cũng nhỏ mà than hình của anh thì cao lớn nên có cảm giác hơi lung túng.

"Ở đây không có cà phê, chỉ có nước thôi, anh có muốn dùng không?" Lạc Tích Tuyết đưa cho anh một ly nước, anh nhận lấy, ngồi xuống ghế sofa gần đó.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng của anh, dáng vẻ cực kỳ mệt mỏi, lạc Tích Tuyết ngồi vào bên cạnh anh khẽ hỏi:"Mệt lắm sao? Đã uống thuốc chưa?"

Chiêm Mỗ Tư ừ một tiếng, bàn tay kéo cô vào trong ngực, thấy cô thoáng giãy giụa, hai tay nhanh chóng vòng qua người cô :"Đừng động, để anh ôm em một chút".

198. Chương 198: Lisa Không Phải Vợ Của Anh

Lạc Tích Tuyết lại thật sự không động.

Hồi lâu, anh đưa tay vuốt trên đỉnh đầu của cô, vuốt nhẹ suối tóc mềm mại làm anh không nỡ buông tay, nhẹ nhàng nói:"Muốn ăn khuya không? Tôi đi mua".

Lạc Tích Tuyết dựa vào ngực của Chiêm Mỗ Tư, tay ôm lấy hông săn chắc của anh, ngửi mùi hương quen thuộc, chợt ngẩng đầu lên, cười nhìn anh:"Không bằng tôi tự mình xuống bếp làm cho anh ăn được không?"

Chiêm Mỗ Tư nghiêng người, chạm trán mình lên trán của cô, cười nhạo nói:"Em tay chân vụng về như vậy xuống bếp được sao?"

"Hừ, không tin tôi làm cho anh xem!" Lạc Tích Tuyết bĩu môi, nghe anh chê bài tài nấu nướng của cô, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái, xoay người đi về phía phòng bếp.

Chiêm Mỗ Tư nhìn bóng lưng tức giận bỏ đi của cô, bóng dáng ngập trong căn phòng đầy ánh sáng ấm áp làm cho anh có cảm giác như một cô vợ nhỏ đang chuẩn bị cơm cho chồng vậy, ánh mắt của anh dần ấm áp hơn, giờ khắc này nếu có thể tồn tại mãi thì thật tốt biết mấy.

Loay hoay trong bếp một thời gian, cuối cùng cô cũng chuẩn bị xong một vài món ăn đơn giản, cô xoay người gọi với ra ngoài bảo anh vào dùng cơm.

Cô cảm thấy hơi ngượng, đều là những món ăn gia đình, đơn sơ không biết người có thói quen hay dùng những món ăn trong nhà hàng như anh có dùng được cơm cô nấu không.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư ngược lại cũng không ghét bỏ, cầm đôi đũa lên, anh cũng lâu rồi chưa ăn món ăn Trung Quốc.

Lạc Tích Tuyết nhìn anh gấp thức ăn cho vào miệng, có chút mong đợi hỏi:"Ngon không?"

"Ừm" Chiêm Mỗ Tư gật đầu, lại gấp thêm món khác.

"Thật?"tròng mắt của Lạc Tích Tuyết sáng lên.

"Thật". Chiêm Mỗ Tư gật đầu như dã tỏi. "Sau này ngày nào em cũng nấu cơm chờ tôi đi làm về rồi cùng ăn được không?"

"Tôi mới không cần cùng người đàn ông đã có gia đình ở chung với nhau!" Lạc Tích Tuyết có chút tức giận nói, cô vừa mới thoát khỏi nhà tù của anh, cũng không muốn quay lại đó đâu.

Chiêm Mỗ Tư cưng chìu vuốt chiếc mũi nhỏ xinh của cô:"Tôi muốn ở chung với em là thật, và tôi cũng chưa từng kết hôn cũng là thật".

"Không có kết hôn?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc "Vậy Lisa là sao? Anh đừng nói với tôi một chút quan hệ với cô ta anh cũng không có nha?" Cô mới không dễ dàng bị gạt như vậy.

"Cô ta chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi mà thôi, tôi không có chân chính cưới cô ta" Chiêm Mỗ Tư nói vô cùng nghiêm túc.

Nhưng Lạc Tích Tuyết cũng nửa tin nửa ngờ:"Nếu như cô ấy chỉ là vợ trên danh nghĩa, vì cái gì phải tới tìm tôi gây phiền toái như vậy?"

"Cũng bởi vì mẹ của tôi" Chiêm Mỗ Tư thở dài một hơi, ánh mắt có chút u buồn"Mẹ tôi cho rằng cô ta là con dâu phù hợp nhất, gia tộc của cô ấy có giá trị lợi dụng với chúng tôi, nên tôi cần phải lấy cô ấy trên danh nghĩa".

Lạc Tích Tuyết nhìn anh đem chén canh uống xong, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tất cả có đúng như lời của Chiêm Mỗ Tư nói không? Nhưng tại sao Thẩm Tâm Lam lại nói cho cô biết Chiêm Mỗ Tư cùng Lisa đã kết hôn nhiều năm rồi? Rốt cuộc bọn họ ai mới là người nói thật?

"Anh sớm muộn gì cũng sẽ cưới cô ấy!" hồi lâu, cô nói ra một câu nói như vậy. Nếu bây giờ chỉ là danh nghĩa vợ chồng thì sớm muộn gì cũng sẽ hóa thành thật thôi.

"Người tôi muốn cưới là em!" Chiêm Mỗ Tư đột nhiên cầm tay cô, ánh mắt sáng quắc:"Tích Tuyết, tôi chuẩn bị phải về Pháp rồi, em đi cùng tôi được không?"

“Anh nói chúng ta cùng đi Pháp?” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, hắn ở đây dây dưa với cô chưa đủ giờ còn muốn đưa cô về Pháp sao? Cô mới không cần đâu!

“Ừ, Tích Tuyết, chúng ta đến Pháp kết hôn được không?” Chiêm Mỗ Tư duỗi cánh tay ra ôm cô vào trong ngực, ghé bên tai cô lẩm bẩm.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, thấy ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn cô, không giống như đang nói dối, lòng của cô run rẩy.

“Anh buông tôi ra trước” Cô giùng giằng muốn thoát ra khỏi ngực của anh, chạm vào ánh mắt nóng rực của anh, giống như một cái động không đáy, muốn đem cô thu nạp vào trong đó.

“Không thả, trừ phi em đồng ý với tôi trước!” Chiêm Mỗ Tư ôm chặt cô hơn, kiên trì nói.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, đẩy anh ra:”Chiêm Mỗ Tư, như vậy là cầu hôn với tôi sao? Nào có người cầu hôn mà đồng ý ngay lập tức chứ, phải cho đối phương thời gian suy nghĩ chứ”

“Cái gì?” Chiêm Mỗ Tư sửng sốt, thấy Lạc Tích Tuyết nói như vậy, anh có chút chần chừ, ép cô như vậy làm cô có chút chần chừ.

“Được rồi, cho em một tuần để suy nghĩ” Anh suy nghĩ một chút rồi cuối cùng hạ quyết tâm nói.

“Ừm” Lạc Tích Tuyết buông lỏng thở ra một hơi.

Nhìn anh đem một bàn thức ăn ăn hết, trong lòng cô có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời. Cô biết anh là một người khá kén chọn, thế nhưng ở trước mặt cô dùng hết thức ăn như vậy đủ để chứng minh anh đối với cô vô cùng tin tưởng.

Sau khi ăn xong, Lạc Tích Tuyết dọn dẹp bát đũa, còn Chiêm Mỗ Tư đi vào phòng tắm.

Nhìn cô bận rộn trong phòng bếp, cảnh đẹp như vậy làm cho lòng của anh ngứa ngáy một chút. Không kiềm hãm được, Chiêm Mỗ Tư đi tới, từ phía sau ôm lấy Lạc Tích Tuyết.

“Để tôi giúp em” tay anh nhận lấy chén bát, giúp cô một tay. Anh thế nào nhẫn tâm để cho cô làm việc nhiều như vậy.

“Cái gì?” Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, tựa như không nghĩ tới người đàn ông này sẽ giúp cô rửa chén, lòng của cô nhất thời cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hai người hợp tác cuối cùng cũng đem bát đũa rửa sạch.

Lạc Tích Tuyết vừa định rời đi, Chiêm Mỗ Tư liền níu kéo lại.

Anh tỉ mỉ đem lỗ tai cùng cổ của cô hôn lần lượt, hơi thở càng ngày càng nóng, ở trên cần cổ của cô tỉ mỉ để lại từng ấn ký màu đỏ, tay cũng không để yên đưa vào trong quần áo của cô, một đường vuốt ve.

Bị anh thành thục khơi lến lửa dục như vậy làm Lạc Tích Tuyết trong long rất nhanh đã xụi lơ, dục vọng nóng rực cứng rắn của anh chống đỡ ở bắp đùi của cô, cách một tầng vải mỏng cô có thể cảm nhận được nó nóng đến mức nào, thân thể cô không nhịn được cũng nóng lên theo.

Chiêm Mỗ Tư đưa tay dò xét vào trong, hơi dùng lực hạ xuống, liền nghe được một tiếng hừ nhẹ từ trong miệng nhỏ nhắn của cô” Đừng đụng vào nơi đó”.

“Ngoan, anh không nhịn được nữa, cho anh đi” Anh hạ thấp giọng dụ dỗ cô, dịu dàng ngậm cánh môi của cô, trằn trọc mút.

Tối nay Lạc Tích Tuyết cũng đặc biệt nhạy cảm, có lẽ do nghe anh nói anh cùng Lisa không có quan hệ nên cô thả lỏng đi rất nhiều.

Thân thể của cô được anh dạy dỗ, dễ dàng phát lửa nóng, nội tâm cũng khát vọng anh vô cùng.

Vì vậy, cô không có cự tuyệt.

Dưới ánh đèn lờ mờ, anh từ phía sau dùng sức đi vào.

Cô thật chặt,lập tức đem anh bao lấy, cảm giác đó khít khao đến nỗi làm cho anh nổi điên.

Anh giữ chặt hông của cô, nhanh chóng co rúm lại.

Gương mặt của Lạc Tích Tuyết đỏ thắm, ánh mắt dần dần mê ly, tất cả ở trong mắt cô tựa như không có gì tồn tại nói, cô chỉ cảm thấy sau lưng có một lực mạnh kinh khủng, lần lượt chạm vào cô, như muốn dẫn cô đến giới hạn kích thích nhất.

Cô không còn dè dặt nữa ngược lại còn phối hợp với anh, Chiêm Mỗ Tư lật ngược thân thể của cô lại, để cho tay cô chống lên phía trước.

Tư thế như vậy làm cho anh dễ dàng đi vào hơn.

"A, Chiêm Mỗ Tư" Lạc Tích Tuyết bấu chặt hai vai của anh, mê loạn hô to.

Chiêm Mỗ Tư ghé vào ngực của cô thấp giọng cười, anh thích nhìn dáng vẻ điên cuồng của cô khi ở dưới than của anh, hiện tại anh thật hận không thể đem cô nhập vào trong ngực của mình.

Trên thực tế, anh cũng quả thật làm như vậy, hai người ở trong bếp, không gian nho nhỏ, ánh đèn mập mờ, tựa hồ theo bản năng mà phát ra sự nhiệt tình.

Không biết qua bao lâu, Chiêm Mỗ Tư mới dừng lại, lúc này hai người đã không nhớ họ làm bao nhiêu lần rồi.

Lạc Tích Tuyết xụi lơ ở trong ngực của anh, như con mèo nhỏ.

Chiêm Mỗ Tư không nhịn được động lòng, hôn cô say đắm, xem cô như tâm can bảo bối của mình vậy.

Anh ôm cô đi vào phòng tắm, dịu dàng lau than thể mềm mại của cô.

Lạc Tích Tuyết bị anh ôm ngồi ở trên đùi, rất nhanh cũng cảm nhận được vật mềm mại cứng rắn hẳn lên, chống đỡ phía sau cô làm cô cảm thấy có chút đau.

"Anh" Lạc Tích Tuyết xấu hổ nhìn về phía anh, người đàn ông này khi nãy mới cùng cô làm nhiều lần như vậy, thế nào bây giờ còn muốn? tinh lực của anh có phải quá dư thừa rồi không?

"Ngoan, đối với em, anh thế nào cũng muốn không đủ" Chiêm Mỗ Tư nhẹ nhàng hạ xuống cánh môi của cô, nhỏ giọng nói nhưng dễ dàng nhận ra trong giọng nói đó tràn đầy hương vị tình dục, mà bàn tay bôi đầy sữa tắm đánh úp về phía cô.

"Gả cho anh đi Tích Tuyết, về sau mỗi ngày chúng ta đều được gần nhau, có được hay không?" Một bên anh trêu chọc nhiệt tình của cô, một bên êm ái vuốt bộ ngực sữa của cô..

"Ừm" Lạc Tích Tuyết như bị nhiệt tình của anh hòa tan, khó có thể tự chủ phát ra âm thanh rên rỉ mê người.

199. Chương 199: Ở Chung, Hai Trái Tim Đến Gần Nhau

Edit : babynhox

Lạc Tích Tuyết vùi vào trong lòng hắn, vẫn tùy hắn vỗ về chơi đùa mình, dần dần ngủ thật say, cái gì cũng không biết.

Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện bên gối đã không có bóng dáng của Chiêm Mỗ Tư, nhưng mà trên bàn cơm, có bữa sáng hắn chính tay làm vì cô.

Khoảnh khắc này, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Từ đó về sau, Chiêm Mỗ Tư không làm gì sẽ tới nhà trọ của cô, căn cứ vào khẩu vị mà suy xét, phần lớn thời gian đều là hắn xuống bếp, ăn xong rồi hai người ôm nhau ngồi trên sô pha xem TV nói chuyện phiếm, giống như đôi vợ chồng bình thường.

Có đôi khi hắn tới, nhưng Lạc Tích Tuyết không có ở nhà. Hắn sẽ ở trong xe chờ cô, cho đến khi cô trở về, lấy cái chìa khóa mở cửa, hai người cùng đi vào, tiếp tục triền miên.

Lúc đầu hàng xóm ở đây còn chưa hiểu rõ, cho rằng Chiêm Mỗ Tư là một kẻ trộm đồ vặt, sao lại nhìn chằm chằm khu nhà trọ này của bọn họ cả ngày chứ, dần dần bọn họ cũng biết , hắn là bạn trai của Lạc Tích Tuyết, bắt đầu nhiệt tình với hắn

Lạc Tích Tuyết ngại làm phiền hàng xóm, hơn nửa thấy mỗi ngày Chiêm Mỗ Tư chạy tới chạy lui cũng vất vả, cô cảm thấy mềm nhũn, liền lấy chiếc chìa khóa còn lại của nhà mình đưa cho hắn, xem như ngầm thừa nhận hắn là bạn trai của cô.

"Mệt mỏi quá!" Hôm nay Chiêm Mỗ Tư vừa về đến, hai tay hai chân liền ngửa ra ngồi phịch xuống sô pha, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lạc Tích Tuyết rót cho hắn một ly nước, đeo tạp dề lên: "Anh nghỉ ngơi một lát, hôm nay để em nấu cơm."

Dường như mỗi ngày hắn đều tới chỗ của cô, mỗi đêm cũng sẽ lăn qua lăn lại cùng cô một lúc, ban ngày còn đi làm, mệt là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà tinh lực người đàn ông này không phải tốt bình thường, hắn chỉ cần nghỉ ngơi một chút, lập tức có thể khôi phục thể lực.

Lạc Tích Tuyết vào phòng bếp nấu đồ ăn, Chiêm Mỗ Tư liền nằm ở trên sô pha chợp mắt một lúc.

Trứng chiên cà chua, rau dấm chua, pha trộn lại chính là một măm thức ăn ngon miệng. (Đoạn đồ ăn này ta chém nha mấy nàng ~.~)

Cô sẽ không làm đồ ăn quá phức tạp, muốn học nhưng Chiêm Mỗ Tư lại nói không cần, hắn làm cho cô ăn là được.

Nhìn hắn lại ăn sạch bách những món ăn cô làm, trong đáy lòng cô chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn như bây giờ, được xem là quan trọng, thật sự rất tốt.

Chiêm Mỗ Tư ngủ một lát, lại ăn một chén mì, tinh lực liền nhanh chóng khôi phục.

Hắn chủ động giúp cô thu dọn bát đũa, còn Lạc Tích Tuyết đi tới ban công phơi quần áo, từ sau khi hắn ở đây, mỗi ngày trên ban công của cô cũng treo quần lót đàn ông, là người đều sẽ đoán được trong nhà cô có đàn ông ở.

Sau khi Chiêm Mỗ Tư rửa bát xong , liền đi ra ban công, ôm lấy từ sau lưng, vùi vài cái cổ nhỏ gặm rỉa.

"Anh thích quần lót màu đen sao?" Cô cầm quần lót của hắn vắt khô, vừa kinh ngạc hỏi. Cô nhớ rõ Lạc Thiên Uy cũng thích loại quần màu này, hơn nửa chính là mặc màu sắc này.

"Ừm." Hắn ngậm vành tai cô, bàn tay dần dần thăm dò vào đồ lót của cô.

"Đừng như vậy, đang ở sân thượng." Lạc Tích Tuyết kháng cự né tránh, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Chiêm Mỗ Tư cười nhẹ, đầu lưỡi liếm vào lỗ tai cô, hơi thở nóng bỏng phun vào lỗ tai cô: "Muốn sao? Anh càng muốn nhìn bộ dáng em cùng anh ở bên ngoài này"

"Chán ghét a!" Lạc Tích Tuyết xấu hổ đẩy hắn, vừa muốn kháng cự, bàn tay to của Chiêm Mỗ Tư đã vén vạt áo cô dò xét vào bên trong.

Hắn trực tiếp phủ lên nơi đầy đặn của cô, dùng sức buộc chặt vuốt ve, cô bị đau kêu lên một tiếng, lưỡi dao động bên môi cô lập tức chui vào, dây dưa cùng lưỡi của cô, nhiệt liệt quấy động.

Cô là người phụ nữ của hắn, thân thể đã được hắn dạy dỗ không biết bao nhiêu thứ, đương nhiên sẽ nhanh chóng tìm tới chỗ mẫn cảm của cô, ngựa quen đường cũ, Lạc Tích Ttuyết đã mềm nhũn thành như nước trong đầm.

Hắn ôm cô lên lan can, xé nát áo ngủ cổ chữ V ra, miệng mạnh mẽ ngậm lấy nơi đầy đặn đang bại lộ ra, cắn từng ngụm từng ngụm.

Lạc Tích Tuyết vừa định kêu lên đau đớn, lại bị hắn ngăn chặn trong miệng, cùng với nụ hôn mãnh liệt.

Hai người rơi vào giữa lửa nóng nồng nhiệt, Chiêm Mỗ Tư nhanh kéo quần nóng của cô xuống, đáy mắt nhuộm lửa đỏ, một tay hắn ôm eo cô, một tay vội vàng cởi bỏ khóa kéo quần của mình, dùng sức đi vào.

Hai người đều là thoải mái khẽ ngâm nga một tiếng.

Cảm giác lửa nóng căng quen thuộc, khiến cho tay chân của Lạc Tích Tuyết cũng thoải mái tung tay.

Chỉ là hiện giờ bọn họ đang ở trên ban công, làm loại chuyện này bại lộ bên ngoài như vậy, trong lòng cô rất lo lắng.

Cô cắn răng quăng vung tóc, cũng không dám kêu ra tiếng.

Cô càng chịu đựng lại càng căng thẳng, càng căng thẳng lại càng khít khao, Chiêm Mỗ Tư sắp bị cô hành hạ điên mất rồi, cô gái này đúng là khắc tinh của hắn.

"Ngoan, thả lỏng, em như vậy là muốn mạng của anh sao?" Hắn cắn lên vành tai của cô, thở phì phò ở bên tai của cô.

"Chiêm Mỗ Tư, chúng ta vào trong phòng có được hay không? Bên này cách âm không tốt lắm " Lạc Tích Tuyết vừa xấu hổ vừa vội, ngộ nhỡ bị hàng xóm phát hiện, sau này cô còn mặt mũi nào gặp người khác.

Cô chưa nói dứt lời, Chiêm Mỗ Tư lại trực tiếp căng thêm vài phần, động tác sau đó cũng bắt đầu thô lỗ.

"A anh làm gì a ừ không cần" Lạc Tích Tuyết khẩn trương chống đẩy, vẻ mặt chịu đựng kích thích càng sôi trào nhiệt huyết hơn của Chiêm Mỗ Tư, động tác dưới thân từng chút từng chút mất đi khống chế, làm sao có tâm trạng đổi chỗ nửa.

"Ngoan, ở ngay đây, anh thích để cho tất cả mọi người nhìn anh muốn em, kêu ra tiếng, nhanh lên!" Hắn càng thêm ra sức muốn cô, dường như bị cô gái nhỏ này biến thành không thể khống chế được nửa rồi.

"Ưm, không cần a! ! !" Lạc Tích Tuyết ngừng thở, đè nén cầu xin hắn, lại kích thích ý xấu của hắn, rốt cuộc không nhịn được kêu to lên.

Chiêm Mỗ Tư cười tặc tặc, còn dày vò cô, mãi đến khi cô không chịu nổi mê man.

Sáng hôm sau, trời tờ mờ sáng, Lạc Tích Tuyết mơ mơ màng màng, phát hiện Chiêm Mỗ Tư vẫn ngủ ở bên cạnh cô.

"Anh không cần đi làm sao?" Cô đưa tay đẩy đẩy hắn.

Người đàn ông ăn no ngủ đủ nét mặt tỏa sáng, lười biếng giống như con báo xinh đẹp,"Nghỉ ngơi."

"Hả? Nghĩ bao lâu?" Cô có chút ngoài ý muốn.

"Nghĩ đến lúc chúng ta làm đủ mới thôi." Hắn xoay người một cái đè cô ở dưới thân, lại mút vào trên da thịt cô.

"Đừng như vậy, em còn phải đi làm?" Lạc Tích Tuyết đẩy hắn ra, liền muốn đứng dậy.

Chiêm Mỗ Tư kéo cô trở về: "Đừng đi, ở nhà với anh!"

"Em không phải ông chủ, nói không đi có thể không đi, em không đi làm đúng giờ, sẽ bị trừ tiền lương ." Lạc Tích Tuyết trợn trừng mắt, hắn là tổng giám đốc, cô không phải.

"Chỉ cần em thích, anh có thể mua công ty cho em." Chiêm Mỗ Tư mổ hôn lên khuôn mặt cô, thân mật nói.

"Chính là không cần!" Lạc Tích Tuyết lập tức lắc đầu, cô cũng không muốn nói toạc ra như vậy, chỉ có thể thỏa hiệp với hắn: "Em gọi Tư Liên xin phép giúp em là được."

"Như vậy mới ngoan!" Chiêm Mỗ Tư hài lòng gật đầu, không nhịn được lại vây cô ở dưới thân.

Sau một lúc tình cảm mãnh liệt, hắn bắt đầu tự mình làm bữa sáng cho cô, Lạc Tích Tuyết uống sữa, trong đầu vẫn lượn cùng một vấn đề.

"Chiêm Mỗ Tư, em có vấn đề muốn hỏi anh." Cô bỗng nhiên có chút ấp úng.

"Chuyện gì? Thân ái." Chiêm Mỗ Tư đưa mặt đến gần, cười đùa hỏi cô.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn, bỗng nhiên lấy hết can đảm hỏi: "Lạc Thiên Uy, có phải em trai của anh hay không?"

Chiêm Mỗ Tư còn đang cầm dao nĩa quấn mì, chỉ một thoáng liền dừng lại.

Vẻ mặt của hắn lập tức trở nên phức tạp khó nhìn, đôi mắt sâu không thấy đáy, không nhìn ra cảm xúc của hắn.

"Phải không?" Lạc Tích Tuyết thấy hắn vẫn không nói gì, lại nhỏ giọng hỏi một câu.

Chiêm Mỗ Tư nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô, trầm giọng nói: "Ai nói với em?"

"A? Là" Nét mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, cúi đầu. Cô không thể khai ra Thẩm Tâm Lam, càng không thể để cho Chiêm Mỗ Tư biết cô đã gặp mẹ của hắn rồi.

"Là Uy Mục?" Chiêm Mỗ Tư kéo cánh tay Lạc Tích Tuyết qua, đôi mắt tinh nhuệ phỏng đoán nói.

"Ách!" Lạc Tích Tuyết há miệng thở dốc, muốn cãi lại, nhưng cuối cùng không có mở miệng.

"Cậu ta nói với em, anh cùng Lạc Thiên Uy là bào thai song sinh sao?" Chiêm Mỗ Tư hỏi tiếp, trong mắt càng thêm thâm thúy.

"Hành vi thói quen của anh và Lạc Thiên Uy thật sự rất giống nhau!" Lạc Tích Tuyết nói thật.

Ngoại trừ hình dáng bên ngoài không nói, vẻ mặt và sở thích của hắn và Lạc Thiên uy, ngay cả ánh mắt nhìn cô, cũng gần như là giống như đúc.

"Vậy em thích anh, hay là thích cậu ta?" Chiêm Mỗ Tư bỗng nhiên mở miệng hỏi cô, ném vấn đề này cho Lạc Tích Tuyết.

"Cái này" Đương nhiên Lạc Tích Tuyết không ngờ hắn sẽ hỏi vấn đề này, cô có chút ấp úng.

Thật ra ở trong lòng cô đã xem bọn họ là một, càng không giải thích rõ thích người nào hơn. Nhưng mà phải phân rõ ràng mà nói, cô chỉ có thể Chiêm Mỗ Tư trước mắt này, thành thục hơn Lạc Thiên Uy rất nhiều.

"Em không cần so sánh anh và cậu ta, cho dù em coi anh là cậu ta, anh cũng sẽ không để , chỉ cần em đồng ý ở bên cạnh anh, cái khác anh đều không để ý." Chiêm Mỗ Tư thở dài một hơi, kéo Lạc Tích Tuyết lại gắt gao ôm vào trong lòng.

Lạc Tích Tuyết không có đẩy hắn ra, giữa tiếng thở dồn dập của đàn ông, cô có thể cảm nhận được bất an của hắn, nàng cô chỉ muốn an ủi hắn, chủ động ôm hắn, mang ấm áp đến cho hắn.

Một tuần, Chiêm Mỗ Tư ở trong nhà trọ cô trọn vẹn bảy ngày.

Một ngày ba bữa của cô tất cả đều là hắn tự xuống bếp nấu .

Mỗi ngày bọn họ sẽ cùng đi dạo siêu thị, cùng tản bộ, cùng xem tivi, không khác gì là đôi vợ chồng bình thường.

Quần áo của hắn rất nhiều, tủ áo nhỏ của cô căn bản là không chưa hết, cho nên áo vét tắm rửa mỗi ngày của hắn đều do nữ giúp việc đưa tới, dù sao cũng là giặt, cô không giúp được gì.

Còn như quần lót, đều là dồn lại cùng đồ của cô giặt, có đôi khi cô giặt, có đôi khi hắn giặt, còn có lúc hai người cùng giặt, bên cạnh đùa giỡn.

Đôi dép lê màu đen của hắn đặt bên cạnh đôi dép lê màu đỏ của cô ở cửa lớn, nước cạo râu của hắn đặt bên cạnh sữa rửa mặt của cô trong phòng tắm, hai cái bàn chải đánh răng rất thân thiết ở chung một cái ly, hai người bọn họ cùng đi siêu thị mua khăn mặt, cô dùng màu hồng, hắn dùng màu xanh nhạt.

Căn nhà trọ nhỏ này, đã trở thành gia đình nhỏ hạnh phúc của họ, hai người bọn họ cùng sinh hoạt ở đây, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng ấm áp.

Có đôi khi Lạc Tích Tuyết dựa sát vào ban công suy nghĩ, nếu có thể tiếp tục như vậy, thật sự là có bao nhiêu tốt.

Đáng tiếc, thời gian hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi , không bao lâu, suy nghĩ thương yêu của cô liền mất tin tức, Ngay sau đó là tin đồn ác ý nâng cao giá cổ phiếu của Lạc thị , một đám bạn bè bên cạnh cô gặp chuyện không may. . . . . .

Mãi đến khi người thao túng phía sau, tự gọi điện thoại cho cô

200. Chương 200: Đe Dọa Cám Dỗ, Ép Cô Rời Khỏi

Edit : babynhox

"Cô đúng là rất không biết xấu hổ!"

Lúc Thẩm Tâm Lam thấy Lạc Tích Tuyết, câu nói đầu tiên chính là lời nói ác ý vu khống xem thường cô.

Bọn họ gặp nhau ở một quán cà phê bí ẩn, hôm nay Chiêm Mỗ Tư phải đi Châu Úc dự một cuộc hội nghị quan trọng, có lẽ là phải một tuần, Lạc Tích Tuyết liền thừa dịp gặp Thẩm Tâm Lam trong khoảng thời gian này.

"Thực xin lỗi, phu nhân!" Lạc Tích Tuyết mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ, yêu cầu của bà chẳng những là cô không làm được, ngược lại còn cùng ở chung với Chiêm Mỗ Tư.

Thẩm Tâm Lam lạnh lùng liếc cô một cái, hơi thở phát run: "Tôi không cần giải thích của cô, tôi chỉ muốn biết, cuối cùng cô có chuẩn bị rời xa con tôi hay không?"

"Tôi" Lạc Tích Tuyết ngừng một lúc, hai tay nắm lại thật chặt, trong lòng bàn tay có mồ hôi lạnh chảy ra.

Thẩm Tâm Lam khinh miệt nhếch khóe môi: "Cô sẽ không thích Chiêm Mỗ Tư chứ? Cô thật sự là một người phụ nữ thấp hèn, không để ý luân lý thường tình quấn lấy con trai nhỏ của tôi, lại còn vọng tưởng tới anh của nó!"

"Tôi, tôi không có!" Lạc Tích Tuyết lắc đầu, muốn giải thich rõ, lại bị Thẩm Tâm Lam phẫn nộ ngắt lời.

"Đừng cho là tôi không biết mấy ngày nay nó ở nhà của cô, mỗi đêm cô cùng nó đã làm cái gì, chỉ có chính các người hiểu rõ."

Trên mặt bà kinh ngạc tức giận, Lạc Tích Tuyết tự biết xấu hổ cúi đầu, đúng là không phản bác được.

Quả thực, cô đã cùng Chiêm Mỗ Tư phá phòng tuyến cuối cùng, cũng không biết hai người đã lên giường bao nhiêu lần, cô còn tư cách gì xin ai tha thứ chứ? Nếu nói từ đầu là bị ép, vậy sau này là thế nào, rõ ràng là cô cam tâm tình nguyện sa đọa.

"Tôi đã nói qua với cô, Chiêm Mỗ Tư đã có gia đình, vợ của nó là Lisa đang ở Pháp chờ nó trở về, chẳng lẽ côi muốn bắt nó ở Trung Quốc cả đời sao?" Thẩm Tâm Lam dùng lời nói sắc bén hỏi

Lạc Tích Tuyết thoáng chấn động, trái tim cũng đau, rốt cuộc là hắn có kết hôn hay không? Hắn nói với cô không có, nhưng Thẩm Tâm Lam lại nói hắn đã kết hôn, trong bọn họ ai là người lừa gạt cô?

Thấy Lạc Tích Tuyết không có gì để nói, Thẩm Tâm Lam cười cười u ám, biết mục đích đả kích cô của mình đã đạt được.

"Ở đây có một vé máy bay, một cái thân phận mới, còn có một khoản tiền." Bà đưa ra tất cả những thứ đã chuẩn bị trước đó, đưa cho Lạc Tích Tuyết : "Cô biết nên làm như thế nào chứ?"

"Bà muốn tôi rời khỏi anh ấy?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc sửng sốt, nhưng trên mặt nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cô biết giờ khắc này là sớm muộn.

"Đúng vậy, cô nhất định phải rời khỏi, lập tức biến mất khỏi trước mắt con tôi. Vợ của con tôi tuyệt đối không phải là cô, ngay cả tư cách làm tình nhân của nó cô cũng không có, căn bản là cô không xứng ở cùng chỗ với nó." Thẩm Tâm Lam nói rất rõ ràng.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, cánh hoa môi dưới bị cô cắn thành vết ứ đọng, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, lấy hết can đảm hỏi: "Nếu tôi không thì sao?"

Cuộc đời của cô tại sao phải để người khác nắm trong tay?

Thẩm Tâm Lam biến sắc, trong con ngươi phun ra ngọn lửa nóng, gằn từng chữ: "Nếu cô không rời khỏi nó, như thế tất cả mọi người xung quanh cô phải gặp tai họa. Chắc là cô đã nhận được tin tức, bạn tốt của cô mất tích rồi? Còn có những bạn bè khác trong công ty cũng xảy ra chuyện, đây mới chỉ là bắt đầu."

Thân thể Lạc Tích Tuyết giống như bị va đập, bà ta lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy ép cô rời khỏi Chiêm Mỗ Tư.

"Cô không cần dùng loại ánh mắt căm hận này nhìn tôi, cô chưa từng làm mẹ, không hiểu rõ tấm lòng người mẹ, một đứa con của tôi đã bị hủy, còn một đứa tuyệt đối không thể, cho nên mặc kệ cô có đồng ý hay không, mặc kệ tôi phải sử dụng bao nhiêu thủ đoạn hung ác, cô và Chiêm Mỗ Tư nhất định phải phân rõ giới hạn." Thẩm Tâm Lam cao ngạo ngẩng đầu, con ngươi đanh lại, giọng nói uy nghiêm.

Bàn tay của Lạc Tích Tuyết, gắt gao nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt, cũng không có cảm giác đau.

Cô hiểu rõ ý của Thẩm Tâm Lam, bà nhất định phải ép cô rời khỏi, không chấp nhận cô có dị nghị gì.

"Đừng tưởng mình là ai, muốn làm con dâu của tôi, kiếp sau đi! Đời này tôi tuyệt đối sẽ không tiếp nhận cô, bây giờ lập tức biến mất trước mặt tôi, có bao xa cút bao xa, cầm tiền va vé máy bay rời đi, đừng để tôi lại nhìn thấy cô!" Thẩm Tâm Lam giận dữ đánh vào tâm lý.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cô yên lặng cầm lấy chi phiếu, đau lòng muốn chết xoay người rời đi.

Một mình chạy như điên ở trên đường phố ầm ĩ mà không có mục đích, không biết chạy bao lâu, bước chân của cô bắt đầu thong thả chậm lại, chân giống như đeo chì nặng, cô thấp giọng thở hổn hển, căn bản không để ý tới bộ dáng nhếch nhác bây giờ của mình!

Nước mắt mơ hồ trong hai mắt cô, lúc này cô đã không nhìn thấy gì, cũng không nghe được, chỉ biết là mẹ của Chiêm Mỗ Tư không tiếp nhận cô, hơn nữa cô nhất định rời khỏi.

Loại mùi vị phiền chàn này thật không dễ chịu, giống như toàn bộ đều là cô sai, nhưng rõ ràng là con trai của bà ta quấn lấy cô, bây giờ lại chỉ trích cô quyến rũ hắn, chẳng lẽ cô thật sự không xứng với hắn sao?

Lúc này, ven đường có tảng đá làm chân cô vấp phải, Lạc Tích Tuyết mất trọng tâmn, thân thể hung hăng ngã về phía trước.

Đầu gối chấm đất, toàn thân đều đau đớn, a một tiếng, cô bị đau la to lên.

Nước mắt tràn mi giuồng như trân châu thưa thớt im lặng rơi xuống, rơi xuống mặt đất, vỡ thành mảnh nhỏ, giống như trái tim mình lúc này đã bị xé nát thành từng mảnh nhỏ!

"Tích Tuyết, em làm sao vậy? Đầu gối bị thương?" Đúng lúc Hàn Diệp Thần lái xe đi ngang khẩn trương đẩy cửa xe xuống, đi tới bên cạnh Lạc Tích Tuyết, ngồi xổm người xuống giúp cô kiểm tra miệng vết thương.

"Diệp Thần? Là anh?" Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Ánh mắt Hàn Diệp Thần chứa lo lắng nhìn chằm chằm vào đầu gối bị thương của Lạc Tích Tuyết, giọng nói mềm nhẹ, giống như lo lắng sẽ dọa cô: "Rất đau, phải hay không?"

Lạc Tích Tuyết nháy động con ngươi chứa nước mắt, nhìn Hàn Diệp Thần, giữa con ngươi của anh chứa đầy đau lòng và sốt ruột.

Vì sao người trong lòng cô không phải là anh? Nếu là anh, vậy thì vừa rồi cô sẽ không bị khi dễ, chỉ tiếc là bây giờ mình đã không xứng với anh rồi.

Hàn Diệp Thần cong nửa người, xem kỹ miệng vết thương của cô, chỉ nghe "Xoạt" một tiếng, kèm theo tiếng động là anh kéo một mảnh vải trên quần áo xuống, thật cẩn thận băng bó miệng vết thương chảy máu.

Khi tay anh chạm vào thân thể cô, thân thể lạc Tích Tuyết run lên, ở trong lòng cô có một loại cảm giác không cách nào diễn tả từ từ nhộn nhạo lên.

Giờ phút này, gương mặt anh hoàn mĩ tinh xảo, khuôn mặt rõ ràng chiếu ngay trước mắt cô, được người đàn ông trong sạch tuấn tú như vậy che chở, dường như đáy lòng cô có thứ mềm mại gì đó bị kích thích!

Nước mắt cô nhanh chóng rơi xuống, làm cho lòng của Hàn Diệp Thần liền mềm nhũn, không nói được cô lời trách móc, anh vội vả lau nước mắt cho cô, nhưng tốn công vô ích.

"Đừng khóc, Tích Tuyết, đừng làm cho lòng anh đau, được không?" Trái tim của anh đã bị xoắn lại, nàng mỗi một giọt nước mắt cô rơi xuống, trong lòng anh giống như bị cháy đau đớn.

Hàn Diệp Thần càng dịu dàng hơn với cô, trong lòng Lạc Tích Tuyết lại càng cảm thấy áy náy, cô càng khóc dữ dội hơn.

Mãi đến khi anh ôm cô lên xe, cô còn đang khóc, nước mắt này cũng không rõ là uất ức hay là cảm động nửa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính xe chiếu vào, lúc này Lạc Tích Tuyết xinh đẹp lạ thường, nước mắt chảy hai bên gò má, lại làm cho cô có vẻ điểm đạm đáng yêu, càng làm động lòng người.

Hàn Diệp Thần khẽ động, tâm trí lại càng say mê, bỗng nhiên anh lấy tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, Lạc Tích Tuyết động lông mi, con ngươi thấm ướt khó hiểu nhìn anh.

Chỉ thấy, khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của Hàn Diệp Thần càng ngày càng đến gần cô.

Phút chốc, anh dùng môi phủ lên cánh môi tươi đẹp của cô.

Anh cẩn thận mềm nhẹ hôn cô, động tác rất nhỏ nhặt dịu dàng, như là đối với bảo vật quý giá nhất trên thế giới, cảm xúc mềm mại ngọt ngào, làm cho anh gần như là bị mê hoặc.

Anh nhẹ nhàng liếm láp cô, sợ đụng đến miệng vết thương của cô, anh có vẻ đặc biệt cẩn thận, anh cẩn thận khống chế chính mình, khống chế cảm tình của mình đang bừng bừng bùng nổ, xem cô như búp bê dễ vỡ.

Lạc Tích Tuyết rung động, nụ hôn dịu dàng che chở như vậy, chưa từng có, cô không đành lòng đẩy anh ra, hai người cứ ôm nhau hôn như vậy, mãi đến lúc cả hai đều thở hồng hộc, bọn họ mới lưu luyến không tha rời khỏi cánh môi đối phương.

Lạc Tích Tuyết xấu hổ cúi đầu, vành tai cũng chậm rãi nhuộm hồng. Cô cắn môi dưới của mình, nhưng cũng nếm hương vị của Hàn Diệp Thần, trong lòng có loại xin lỗi cùng khẩn trương không nói nên lời, nháy mắt, ửng đỏ tr6en mặt còn chưa biến mất càng đỏ hơn.

Hàn Diệp Thần ôm cả eo của cô, để sát vào bên tai của cô: "Tích Tuyết, anh đưa em đi bệnh viện, miệng vết thương của em không xử lý sẽ nhiễm trùng."

Lạc Tích Tuyết không có cự tuyệt, chỉ nhàn nhạt gật gật đầu.

Băng bó tốt ở bệnh viện, lúc rời khỏi, cô không để cho Hàn Diệp Thần đưa về, mà tự mình đón xe về nhà trọ.

Vừa mới chuẩn bị đi lên, lại nghĩ đến tủ lạnh trong nhà không có thứ g, cô lại đi vòng vào siêu thị, mua chút rau dưa cùng hoa quả tươi mới.

Cầm bao lớn bao nhỏ đi đường, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy vết thương trên đầu gối lại nứt ra, cô đau đến nhíu mày, rất không dễ dàng kiên trì đến lầu một nhà trọ, đang muốn bỏ xuống nghỉ ngơi một chút, trên tay liền nhẹ, túi lớn được người khác xách giúp.

Suýt chút nửa cô đụng vào người kia, giữa mũi ngửi được mùi hương nước hoa quen thuộc, ngẩng đầu thấy, đúng là Chiêm Mỗ Tư.

"Không phải nói tuần sau mới về sao?" Cợ cảm thấy vui vẻ, cao hứng ôm hắn.

Đêm qua hắn ra cửa, mới nói cho cô biết có việc gấp đi công tác, thời gian một tuần, không nghĩ tới hôm nay liền thấy người rồi.

Chiêm Mỗ Tư không có trả lời cô, chỉ mặc cho cô ôm, thân thể có phần cứng ngắc, cái tay kia cũng không có ôm cô, cô từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên nhìn hắn, phát hiện nét mặt của hắn không tốt lắm.

”Làm sao vậy? Công việc không thuận lợi?” Lạc Tích Tuyết bị ánh nhìn chăm chú của hắn làm cho da đầu run lên, cô quan tâm hỏi.

Chiêm Mỗ Tư chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, cũng không nói gì, ánh mắt phức tạp.

Thật lâu sau, hắn mở mắt, tiếng nói giống như thở dài,”Không có gì, hơi mệt. Đi thôi.” Hắn xách túi đồ đi lên phía trước.

Lạc Tích Tuyết có chút khó hiểu đi theo ở phía sau, cô mở cửa, vừa muốn khom lưng đổi giày, lại bị hắn ôm lấy từ phía sau.

201. Chương 201: Chia Tay, Còn Là Phản Bội?

Edit: Fannie93

“A! Chiêm Mỗ Tư”.

Lạc Tích Tuyết sợ hết hồn, kêu lên tên của hắn.

Chiêm Mỗ Tư vẫn không nói lời nào, chỉ một tay giữ chặt cô, một cái tay xuống phía dưới váy của cô dò xét.

“Chiêm Mỗ Tư, bây giờ là ban ngày!”. Lạc Tích Tuyết hoảng sợ giãy giụa.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư cũng không chú ý tới phản kháng của cô, mạnh mẽ giữ chặt thân thể của cô, bàn tay dùng sức, cả quần lót nhỏ của cô cũng bị hắn xé thành mảnh vụn.

“A!” Lạc Tích Tuyết kêu khẽ một tiếng, còn không né tránh kịp, bên tai đã nghe được âm thanh kéo khóa chói tai.

“Chiêm Mỗ Tư, a----“ Cô luống cuống.

Nhưng không quan tâm cô cự tuyệt, hắn cứ như vậy đi vào, cô khô khốc ngẫn trở lửa nóng của hắn bộc phát, hắn liền thẳng lưng cậy mạnh, dám chen vào, lao vào chiếm lấy cô.

Đau ! ! !

Lạc Tích Tuyết chưa bao giờ có cảm giác bỏng rát, đau xót thế này, tựa như cảm giác lần đầu tiên bị chiếm giữ, muốn khóc cũng không được, hô hấp thở gấp một chút, của hắn khỏe miệng cũng không an phận thổi mạnh đau đớn của cô.

“Đau, ô ô!”. Cô không nhịn được nức nở nghẹn ngào ra tiếng, trong trí nhớ, hắn chưa từng thô bạo như vậy với cô.

Hắn luôn làm đủ bước dạo đầu, đợi cô đủ ươn ướt, hắn chậm rãi mới đi vào, nhưng lần nay, hắn lại mạnh mẽ đâm vào như muốn ăn cô vậy.

Người đàn ông này rốt cuộc là thế nào đây?

“Đau không?”. Nhìn Lạc Tích Tuyết bởi vì nhịn đau, vặn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, âm thanh của Chiêm Mỗ Tư lập tức dịu xuống.

Hắn cũng không co rúm nữa, mà duy trì tư thế này, một cái tay chạm vào chỗ hai người kết hợp mà từ từ xoa nắn, kìm cô bó chặt lửa nóng bên ngoài, cho nên khi vành tai nhỏ tái nhợt của cô cũng đỏ rực.

Lạc Tích Tuyết dần dần ướt át, phía dưới như vừa bị cắn, vừa nhột vừa tê, nhưng Chiêm Mỗ Tư vẫn thong thả ung dung đùa giỡn cô, một cái tay khác của hắn kéo khóa sau lưng cô, cả bộ quần áo của cô kéo xuống dưới, xuống đến thắt lưng, chỗ bọn họ kết hợp thật chặt.

Chiêm Mỗ Tư nhàn nhạt lui một chút ra ngoài, hung hăng chạm vào chỗ sâu nhất, ở chỗ duyên dáng của cô lấy chính mình rút ra, quần áo của cô cứ như vậy theo thân thể đường cong ôn nhu của cô rơi xuống mặt đất.

“Chiêm Mỗ Tư, em muốn tắm trước”. Thân thể mềm nhũn của Lạc Tích Tuyết tựa vào trên cửa, không còn hơi sức yêu cầu.

Cô mới từ bệnh viện ra, cô không thích mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, đợi một hồi khiến cả người khó chịu.

“Ừ”. Chiêm Mỗ Tư đi tới, hình như có chút không yên lòng. Đáp phía sau cô nhưng cũng không thả cô đi, ngước lại một tay bế cô lên, một cái tay vòng qua phía sau cô, sau lại đi vào trong thân thể ấm áp của cô.

“A!”. Lạc Tích Tuyết hét lên một tiếng, thân thể vẫn không tự chủ được mềm nhũn ra, hai cái tay tự giác vòng qua cổ hắn, đem lấy chính mình treo ngược trên người hắn.

Chiêm Mỗ Tư điều chỉnh tư thế, đem cô chống ở trên cửa, hung hăng đụng vào.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy thân thể bị hắn trêu chọc hỗn độn thành một mảnh, động tác của hắn tăng nhanh, trước nay chưa từng thế này,hắn không có nhẹ chạm vào cô, chỉ muốn đánh vào chỗ sâu nhất trong lòng cô.

Lạc Tích Tuyết khó nhịn tạo vết xước trên tấm lưng nở nang của hắn, cảm giác mê loạn, trừ giác quan kích thích, ý thức gì cũng không có.

“Tích Tuyết, em có phải vĩnh viễn sẽ không rời anh đi không? Em sẽ gả cho anh đấy, đúng không?”. Hắn hôn cô, ở bên tai cô thật thấp nói chuyện.

Đầu Lạc Tích Tuyết mềm nhũn tựa vào trên vai hắn, thái độ hắn lúc này cô không thấy, chỉ mơ hồ nghe được lời hắn đang hỏi cô, cô liên lung tung gật đầu đồng ý hắn.

Chiêm Mỗ Tư gắt gao nắm hông của cô, đem cô áp sát vào ngực mình, đem cô cố định thành một chỗ mặc cho người ta giằng xé, sau đó toàn lực từng cái đụng vào, mãnh liệt muốn xé cô ra ăn cho vào bụng đi. Giày cao gót màu bạc trên chân Lạc Tích Tuyết còn chưa có bỏ ra, theo thân thể của cô một trước một sau lay động ở giữa không trung.

“Đừng! A! Chiêm Mỗ Tư, thật là đau không cần”. Lạc Tích Tuyết bị hắn làm thô lỗ đến mức chết đi sống lại, cô khóc lóc cầu xin, nhưng Chiêm Mỗ Tư cũng không chú ý tới khẩn cầu của cô, tiếp tực nặng nề đâm vào.

Hắn dùng lực đi vào, phía sau lưng cô từng cái đụng vào cửa, đau đớn sau lưng cộng thêm thân thể xé rách, cảm giác đau phức tạp dung hợp thành mãnh liệt hơn, Lạc Tích Tuyết ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Chiêm Mỗ Tư như phát điện hành hạ cô đến đêm khuya, cuối cùng kết thúc, cả người Lạc Tích Tuyết nằm lỳ ở trên giường, cơ hồ không thể động đậy.

“Chiêm Mỗ Tư không cần! Van xin anh! Van xin anh!”. Cô buồn từ trong chăn không còn hơi sức phát ra âm thanh cầu xin hắn.

Chiêm Mỗ Tư đã lau lưng tuyết trắng của cô để xuống, thân trọng ôm lấy cô, ở trên giường nằm ngang.

“Anh rốt cuộc sao vậy?”. Lạc Tích Tuyết vô lực nằm ở trên ngực hắn, nhẹ giọng hỏi anh.

“Không có việc gì, nhớ em”. Chiêm Mỗ Tư nhàn nhạt mở miệng.

“Nghĩ đến mức ngay cả làm cũng không muốn liền chạy về sao?”. Cô chống đầu nhìn hắn, hiển nhiên không tin.

Cô nhớ hắn tối hôm qua nói muốn đi công tác thì không muốn, nếu không phải hội nghị quan trọng, hắn làm sao nhịn một mình bỏ lại cô chứ, tự nhiên bây giờ trở lại nhanh như thế, nhất định có vấn đề.

Mắt Chiêm Mỗ Tư nhìn thẳng vào nơi nào trên trần nhà, gượng ép giật khóe miệng.

Hắn vẫn ở nước ngoài họp, chỉ nghe thấy Uy Mục báo cáo với anh, Lạc Tích Tuyết lên xe một người đàn ông, mà người đàn ông đó không phải ai khác, chính là Hàn Diệp Thần.

Uy Mục còn truyền tới âm thanh bọn họ ở trong xe hôn nhau, Chiêm Mỗ Tư kệ giấy tờ, tìm phụ tá thay mình, hắn lập tức ngồi máy bay đi ngược lại.

Lạc Tích Tuyết, hắn đang ở trong đáy lòng gọi tên cô, một lần kêu trong lòng là máu chảy ra.

Hắn ôm chặt Lạc Tích Tuyết vào trong ngực, đợi cô hô hấp dần vững vàng, hắn mới đứng dậy ôm cô đi vào phòng tắm tắm rửa.

"Khàn". Bị hắn ôm vào trong ngực tắm rửa, không có chú ý, nước nóng xối lên đầu gối cô, Lạc Tích Tuyết đau hít sâu một hơi.

"Sao vậy?". Chiêm Mỗ Tư vội vàng kéo qua khăn lông, thận trọng đem vết thương chung quanh chỗ nước hút khô.

Lạc Tích Tuyết run sợ, trong mắt chợt dâng lên một tầng hơi nước, cảm giác chua xót đè nén ở trong cổ, chỉ là bị cô nuốt xuống.

"Mới vừa rồi lúc đi vào siêu thị, không cẩn thận nên bị xước----". Cô tùy tiện tìm lý do khác.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư phai nhạt xuống. Bây giờ cô học được cách nói dối hắn sao?

"Rất đau?". Hắn cười lạnh tanh.

"Cũng may, đã xức thuốc rồi, cũng băng bó ---- Chiêm Mỗ Tư, anh làm sao vậy?" Lạc Tích Tuyết trả lời đơn giản, lúc chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt hắn có vẻ quỷ dị, vẻ mặt của hắn cùng giọng nói thật sự khác thường, xác định hắn nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Chiêm Mỗ Tư không trả lời, cẩn thận tránh vết thương ra, cho cô tắm rửa sạch sẽ. Tắt nước, lấy ra khăn tắm bọc lấy cô, bế ngang đi ra ngoài.

Hắn đem Lạc Tích Tuyết dịu dàng đặt lên giường, xoay người tìm khăn lông lau khô mình.

Cả người Lạc Tích Tuyết bủn rủn ngã xuống giường, mở túi ra mới tìm thấy viên thuốc chống viêm lúc này bác sĩ cho cô, "Chiêm Mỗ Tư, em muốn uống nước!"

Chiêm Mỗ Tư để khăn lông xuống đi tới phòng khách, vội lấy chén nước đưa tới cô.

Hắn nhìn cô cau mày uống viên thuốc, hắn biết cô không thích uống thuốc, lập tức cầm một khay hoa quả cho cô.

"Đói bụng sao?".Hắn sờ đầu của cô, dịu dàng hỏi.

Lạc Tích Tuyết cuốn chăn nằm xuống, phờ phạc rã rượi gật đầu: "Ừ, em muốn ăn cơm chiên".

"Ừ". Chiêm Mỗ Tư hôn trán cô, "Nằm xuống đi, làm xong anh bảo em".

Lạc Tích Tuyết híp mắt, buồn ngủ ngáp một cái, khéo léo gật đầu.

Chiêm Mỗ Tư rón rén đi ra ngoài, sợ quầy rầy cô nghỉ ngơi.

Lạc Tích Tuyết thở một hơi, thật sự quá mệt, dần dần tiến vào mộng đẹp, cho đến khi một âm thanh truyền đến ---

Bùm! Ầm!

Lạc Tích Tuyết bị tiếng vang đánh thức, vài giây mới phản ứng ra, là âm thanh trong phòng bếp.

"Chiêm Mỗ Tư?". Cô lập tức mặc thêm áo ngủ, đi ra ngoài nhìn hắn.

Chiêm Mỗ Tư ngồi trên mặt đất, tay phải che tay trái.

"Sao vậy". Cô vội vàng đi qua, bắt lấy tay anh xem.

"Đau". Chiêm Mỗ Tư nói thật nhỏ.

"Nơi nào? Bị phỏng quẹt vào sao? Hả?". Lạc Tích Tuyết lo lắng, lật xem tay của hắn.

Nồi trên đất, cơm chiên nửa chín,rơi vãi đầy ra mặt đất.

"Nơi này". Chiêm Mỗ Tư kéo qua tay cô, chạm vào trước ngực hắn.

Lạc Tích Tuyết sợ, nhanh chóng hoảng hốt, chẳng lẽ là bệnh tim?

"Anh đừng cử động! Em đi gọi bệnh viện!". Cô vội vã đứng dậy, lại bị Chiêm Mỗ Tư kéo trở về.

"Không cần". Hắn lôi tay cô, chạm vào ngực mình, gắt gao đè lại, hơi sức lớn như muốn đem cái tay này vào trái tim mình, "Thầy thuốc ở trước mặt anh, nhưng cô ấy không muốn cứu anh".

"Chiêm Mỗ Tư!". Lạc Tích Tuyết sững sờ, lấy tay ra, có chút tức giận mắng đứng lên, "Anh phải hù chết em sao! Rốt cuộc có nơi nào tổn thương không?"

"Có". Trên mặt Chiêm Mỗ Tư lộ vẻ mệt mỏi, tròng mắt bi thương của hắn nói: "Đau lòng!"

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, sững sờ ở trước mặt hồi lâu không lên tiếng.

"Lạc Tích Tuyết, rốt cuộc em có muốn gả cho anh hay không? Hay là trong lòng em, anh không quan trọng chút nào? Chỉ là đối tượng để em lúc nhàm chán lấy ra đùa giỡn sao?". Thấy Lạc Tích Tuyết không nói gì, Chiêm Mỗ Tư quát gấp.

Mới vừa hắn xào cơm, trong đầu tất cả đều là hình ảnh cô cùng Hàn Diệp Thần hôn, rõ ràng cô ở cùng một chỗ với hắn , còn cùng người đàn ông khác hôn môi, cô rốt cuộc có thừa nhận hắn là người đàn ông của cô hay không? Nếu không, cô làm sao sẽ tùy tiện để cho đàn ông chạm vào cô!

Hắn không nhịn được, rốt cuộc muốn bộc phát.

Có lúc người đàn ông cũng cần phụ nữ cam kết, dù cô nói cô sẽ đợi ở bên cạnh hắn, một câu nói, như vậy là đủ rồi.

Ai ngờ Lạc Tích Tuyết nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu, lời nói người nào ra ngoài, cơ hồ khiến Chiêm Mỗ Tư tan vỡ.

"Nếu như anh không muốn cùng em tiếp nữa, chúng ta --- liền chia tay thôi". Cô mặt bình tĩnh nói xong, trong giọng nói không có chút thay đổi nào.

Chiêm Mỗ Tư im lặng, tim nhất thời như bị dao cắt.

"Em biết chính mình đang nói cái gì hay không?". Hắn một mực kéo hai vai của cô, tròng mắt sắc bén nhìn thẳng vào cô.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu, không dám nhìn mắt của hắn, nhẹ giọng cúi đầu: "Tôi đương nhiên biết".

"Lý do!". Chiêm Mỗ Tư trong miệng nói ra hai chữ.

Lạc Tích Tuyết quay đầu đi chỗ khác, trong lòng chua xót một hồi, chậm chạp nói ra: "Bởi vì ---- tôi yêu người khác!".

202. Chương 202: Cô Kết Hôn, Chú Rể Không Phải Anh!

Edit: Fannie93

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư nhất thời đau xót.

Cô ở trước mặt hắn thế, tràn đầy sức mạnh nói cho hắn biết, cô đã yêu người đàn ông khác. Thế cái đoạn thời gian bọn họ chung sống tính là gì, chỉ là theo cô vui đùa một chút là thôi sao?

"Người đàn ông kia là ai?". Hắn cúi xuống, hai cánh tay vây cô ở giữa ghế salon, phẫn nộ hỏi.

"Cái gì?". Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, không ngờ hắn còn hỏi câu này.

Chiêm Mỗ Tư nắm được cằm của cô, phía dưới bị sức lực ép chặt, bi thương quát: "Có phải là Hàn Diệp Thần không, em yêu anh ta sao? Em đáng chết dám yêu anh ta sao?"

Lạc Tích Tuyết ngẩng cằm, lạnh lừng theo dõi con mắt cuồng loạn của hắn, nhịp tim bình thường, mặt không chút thay đổi: "Là ai không dính dáng tới anh!"

"Chuyện không liên quan tới anh sao? Vậy chúng ta ở chung lâu như vậy, quan hệ là sao? Anh đối với em cái gì cũng không còn sao?". Lòng Chiêm Mỗ Tư bị mấy câu nói ngắn ngủi của cô mà xé thành mảnh nhỏ.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn, cổ họng chua xót, cô đè nén tâm tình bi thương, ngược lại không sao cười một tiếng: "Ở chung chính là ở chung a, chỉ vì lên giường mà thôi, anh cho rằng lên giường sẽ phải kết hôn sao?"

Con mắt Chiêm Mỗ Tư cấp tốc co rút lại, hắn nhìn Lạc Tích Tuyết nét mặt thật xa lạ, sau một lúc tất cả tức giận như núi lửa bộc phát lên.

"Em quả nhiên sẽ không gả cho tôi!". Đột nhiên hắn đứng lên ,cười lạnh.

Lạc Tích Tuyết cầm quần áo mặc xong, chỉ sợ người đàn ông này lại bùng phát, vừa giống như thế đối đãi cô.

Cô rót ình một ly nước lạnh, quát mạnh một cái, chợt cười hì hì nhìn về phía anh: "Chiêm Mỗ Tư, tôi muốn kết hôn, chúc phúc cho tôi đi".

Cho lẽ Thẩm Tâm Lam nói đúng, một ngày cô không kết hôn, Chiêm Mỗ Tư ngày đó sẽ không từ bỏ, đã như vậy, cô chỉ có thể nói như thế.

Bi thương trong mắt Chiêm Mỗ Tư lập tức đặc đến mức không thể tản ra nổi, hô hấp nhất thời khó khăn.

"Tích Tuyết, em đã nói, sẽ gả cho tôi đấy!". Âm thanh chất vấn thấp trầm của hắn, giọng nói uất ức vô hạn.

Lạc Tích Tuyết nhướng mày, ánh mắt xa xăm: "Tôi cũng thường nghĩ như vậy, nếu như tôi gả cho anh, sẽ là dáng vẻ gì. Anh quả thật có thể cho tôi rất nhiều thứ, những sẽ làm tôi không yên tâm, tôi không cần một người chồng tương lai xuất sắc tới cỡ nào, tôi chỉ muốn một người bình thường yêu tôi là tốt". Những lời này thật lòng của cô.

Chiêm Mỗ Tư nghe cô nói vẫn cúi đầu, một hồi lâu nâng lên, gian nan thở phào một hơi: "Em cảm thấy tôi không làm được sao?". Cô chẳng lẽ không biết, hắn có thể vì cô bỏ xuống tất cả sao?

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết phức tạp cười một tiếng: "Không phải, tôi chỉ không muốn có gánh nặng đi cùng với tình yêu, như vậy quá mệt mỏi".

Chiêm Mỗ Tư trầm mặc, trong lòng đau đớn cô đơn, đồng nhất trong nháy mắt, anh có cảm giác mất toàn bộ thế giới.

Rõ ràng hắn đi trước một bước phải là người đàn ông của cô, những cuối cùng đi theo cô đến hết đời, cũng không phải hắn.

"Em nghĩ rõ ràng rồi?". Chiêm Mỗ Tư đốt một điếu thuốc, tâm vạch ra một vết thương.

"Tôi không hy vọng tin tức tôi muốn kết hôn là người khác nói cho anh, tôi muốn có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, tôi hi vọng anh cũng hạnh phúc, cho nên quan hệ giữa chúng ta, kết thúc thôi". Lúc nói lời này, cổ họng Lạc Tích Tuyết khô nứt, vẫn còn phải làm bộ dạng cái gì cũng quên được, chủ động đưa tay ra trước mặt Chiêm Mỗ Tư.

Tròng mắt đen thâm thúy của Chiêm Mỗ Tư nhất thời trở nên phức tạp khó dò, hắn hút xong điếu thuốc, nhìn thẳng vào cô thật lâu, rốt cuộc hắn buông cô ra, từng bước một lui về phía sau, cái gì cũng không nói, xoay người sải bước rời đi.

Âm thanh cánh cửa đóng lại rung trời, Lạc Tích Tuyết sững sờ tựa vào trên ghế salon, nhìn chằm chằm vào trần nhà, chợt phát hiện một giọt nước mắt cũng không chảy ra, tất cả đều chảy vào trong lòng.

Chiêm Mỗ Tư cũng không có trở lại nữa.

Nhưng ngày nào Lạc Tích Tuyết có thể thấy hắn.

Qua báo chí, trên TV, mỗi ngày đều là hình ảnh hắn cùng phụ nữ ở cùng nhau.

Có lúc cô ăn mỳ, nhìn hắn cùng phụ nữ khác công khai trong TV tán tỉnh, cô sẽ sửng sốt, sau đó sẽ nghĩ, cô không phải thật sự đã qua lại với hắn.

Một người có thể nhanh như vậy mà rút một đoạn tình cảm ra, hắn thật yêu cô sao? Hay là hắn nói yêu cũng chỉ vui đùa cô một chút mà thôi?

Thẩm Tâm Lam tương đối hài lòng, bà phái người theo dõi ở nhà trọ Lạc Tích Tuyết, Chiêm Mỗ Tư liên tục 2 tuần không có tìm cô ta.

Như vậy rất tốt, ít nhất Thẩm Tâm Lam cho là như thế này, con trai bà tuyệt đối không thể cùng Lạc Tích Tuyết ở chung một chỗ, đây là ranh giới cuối cùng của bà.

Nhưng bà cũng hiểu rõ con mình, nó không phải cái dạng dễ dàng buông tha người.

Bây giờ buông tay, rốt cuộc là nó đã nghĩ thông suốt sao? Hay cố ý làm vậy, muốn lừa gạt bà!

Vì vậy, bà nhanh chóng bức ép Lạc Tích Tuyết, nhất định phải thấy cô cùng người đàn ông khác kết hôn, bà mới bằng lòng bỏ qua.

Hai tháng sau, Lạc Tích Tuyết thành công rời xa chỗ thành thị này, đi nơi nào, không rõ.

*

Ở một hòn đảo nhỏ, người ở thưa thớt, cũng là người dần thuần phác.

Lạc Tích Tuyết đến nơi này đã được 3 tháng, cô thuê phòng ở một gia đình.

Sau đó không lâu, Hàn Diệp Thần cũng mang theo hành lý tới đây theo cô, anh trên đảo nhỏ mở một quán ăn, chuyện trong công ty cũng giao cho phụ tá xử lý.

Lạc Tích Tuyết biết, Hàn Diệp Thần có thể tìm tơí đây, tất cả đều là ý tứ của Thẩm Tâm Lam.

Cô tới nơi này chỉ có một mình Thẩm Tâm Lam biết, hiện tại bà đem vị trí của cô nói cho Hàn Diệp Thần, rõ ràng hy vọng cô cùng Hàn Diệp Thần ở chung một chỗ.

Thân thể Hàn Diệp Thần mệt mỏi, có chứng thiếu máu, đây là lúc cô chung sống cùng anh mới biết.

Anh làm lâu sẽ bị choáng váng, cho nên đa số thời gian, đều là cô giúp đỡ chăm sóc quán ăn.

Anh vốn thuộc về ánh sáng mặt trời, như mỗi ngày anh là tổng giám đốc mặc quần áo màu trắng vậy, như là thiên sứ.

Cô hy vọng cuộc sống bình thường, người yêu thương, gia đình ấm áp và những thứ này, anh đều có thể cho cô.

Cho nên, cùng anh chung đụng chẳng mệt mỏi, cũng không có gánh nặng, bất kể chi tiết cuộc sống nào, anh luốn có thể nói trước giúp cô nghĩ kỹ, chăm sóc cô cẩn thận.

"Tích Tuyết, gả cho anh đi, anh nguyện ý cùng em cả đời ở đây, mai danh ẩn tích, làm một đôi vợ chồng bình thường".

Ở một mảnh vàng trên bờ cát, tròng mắt Hàn Diệp Thần thâm tinh fnhinf chăm chú vào cô, một chân quỳ xuống, đem chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị xong đưa tới trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết sững sờ, trong lòng đột nhiên nhéo đau, cô không muốn tổn thương anh.

"Tích Tuyết, xin cho anh chăm sóc em, cho anh một cơ hội, để cho anh có thể làm người ở bên cạnh em". Tròng mắt Hàn Diệp Thần thâm thúy, như là tình cảm biển thâm trầm không có chút nào cất giữ đưa cho người anh yêu, anh nâng ngón tay dài nhỏ xinh của Lạc Tích Tuyết, đặt ở bên môi, hôn khẽ lên đó.

Lạc Tích Tuyết lấy ra ngón tay, chỉ cảm thấy đối với anh áy náy không dứt.

Đúng, cô lợi dụng anh, cô lợi dụng tình yêu của anh, để cho anh ở lại chỗ này cùng với cô, làm Chiêm Mỗ Tư từ bỏ.

Cô hành động trơ trẽn, lại có tư cách gì có được người đàn ông hoàn mỹ như anh?

"Diệp thần, anh là người tốt nhất trên đời, em căn bản không xứng với anh". Lạc Tích Tuyết uyển chuyển cự tuyệt, quay mặt ra chỗ khác, ánh mắt lúng túng không thôi.

Nhìn thấy cô lui bước, Hàn Diệp Thần tình thế cấp bách lôi kéo cổ tay mảnh khảnh của cô, vội vàng nói:

"Tích Tuyết, không cần trốn tránh anh, được không? Em biết, anh nghiêm túc,anh hi vọng có thể chăm sóc em cả đời, chỉ cần em nguyện ý".

Anh nhiệt tình cùng thật lòng yêu cô gái này, chỉ cần cô cho anh cơ hội chăm sóc, anh tận tâm để cô được hạnh phúc.

Anh ngàn dặm xa xôi, buông tha tất cả tìm kiếm cô, cứu cô,toàn bộ vì anh thật yêu cô, cô đáng giá tất cả tốt nhất trên đời!

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào ánh mắt khẩn trương cùng mong đợi của anh, lòng cô khẽ động. Nếu như cô hoàn toàn muốn thoát khỏi ngày trước, cùng Hàn Diệp Thần ở chung một chỗ, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, nhưng cô thật sự quên được sao?

"Em không biết lúc nào sẽ động lòng với một người đàn ông khác, bây giờ em không xứng với anh... anh nên cưới một người vợ yêu anh, mà không phải em như thế". Con ngươi Lạc Tích Tuyết ảm đạm, cô nghĩ lẳng lặng tìm một chỗ, trải qua cuộc sống yên bình, như vậy đủ rồi.

"Không sao, anh không ngại, chỉ cần em nguyện ý gả cho anh, cho anh một cơ hội, coi như em không yêu anh cũng không liên quan, chỉ cần anh thích em là được".

Hàn Diệp Thần thâm tình nhìn cô, đây là cam kết anh cho cô, anh chỉ muốn cùng cô ở chung một chỗ.

Thấy Lạc Tích Tuyết mở miệng lại muốn cự tuyệt, anh tiếp tục nói: "Anh biết rõ Thẩm Tâm Lam vẫn còn theo dõi em, chẳng lẽ em nghĩ cả đời sống ở trong mắt bà ta sao? Tích Tuyết, em là tự do, em có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, không nên vì bất kì ai mà buông tha chứ? Gả cho anh đi,cuộc sống chúng ta không buồn không lo, không có bất cứ ai liên quan, chỉ có hai người chúng ta".

Anh cuối cùng nói, đả động đến Lạc Tích Tuyết, dung, cô nên theo đuổi hạnh phúc của mình, mà không phải sống dưới bóng Chiêm Mỗ Tư hoặc Lạc Thiên Uy, vì tác thành cho anh, cô sẽ phải né tránh sao? Cô không cần, cô là một người tự do, có quyền lựa chọn cuộc sống thuộc về cô.

Cho nên anh dứt khoát kiên quyết ngẩng đầu lên, tay nhỏ bé mềm mại của cô nhẹ nhàng nắm vào tay của anh, thật lòng nói:"Được, Diệp Thần, em nguyện ý gả cho anh, trở thành vợ của anh,bắt đầu lần nữa!"

Trong nháy mắt mắt của Hàn Diệp Thần sáng lên, anh không hề chớp mắt nhìn cô chăm chú, kích động hỏi:"Tích Tuyết, đây là thật sao?"

Anh khó dám tin tai của mình, điều anh mong đợi cả đời cũng xa không thể chạm, rốt cuộc thành sự thật.

"Đúng, Diệp Thần, em là của anh rồi, có lẽ, đây chính là vận mệnh an bài".

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, không hề trốn tránh nữa, nếu nội tâm đang mong đợi người như vậy, cuộc sống như thế, tại sao không ình một cơ hội, để ình quyền lựa chọn hạnh phúc.

"Cám ơn em, Tích Tuyết, anh sẽ cho em hạnh phúc, anh sẽ cố gắng nhát, cho em hạnh phúc cùng vui vẻ!"

Anh kích động ôm cô vào trong ngực, cô gái anh khát vọng đã lâu, cô gái thật sâu ái mộ, cô rốt cuộc đồng ý gả cho anh!

Vui sướng trong trái tim, anh cúi đầu, hôn đôi môi đỏ mộng của cô đã lâu kỳ vọng, mềm mại như tuyết, như thủy tinh dễ vỡ, mang theo hơi nóng, anh thâm tình lại nhu thuận hôn cô.

Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại, yên lặng thừa nhận nụ hôn của anh, từ nay về sau, cõi đời này không có Lạc Tích Tuyết trước kia, cô muốn từ bỏ quá khứ.

203. Chương 203: Trong Hôn Lễ Xuất Hiện Người Đàn Ông Từ Trên Trời Giáng Xuống (thượng)

Edit: Tịnh Yên

Hàn Diệp Thần vốn là muốn cho Lạc Tích Tuyết một hôn lễ long trọng nhưng Lạc Tích Tuyết nói thích không khí đơn giản, phong cách trang nhã, không muốn đặt nặng vấn đề long trọng, anh liền làm theo ý của cô, những gì chuẩn bị trước đây giản lược bớt!

Trên đảo không có bán nhiều phụ kiện hay trang sức, bọn họ phải đi qua đảo khác để có thể mua các đồ dùng cần cho hôn lễ, tuy nói là giản lược, nhưng không thể cái gì cũng không chuẩn bị, nào là lễ hỏi, phòng cưới, cái gì cũng không thể thiếu.

Người dân trên đảo nhiệt tình giúp họ một tay, phòng ở mới không bao lâu đã được lắp kín, nhưng còn phải trang trí nhà cửa, mua dụng cụ gia đình, mua đồ cần thiết cho kết hôn, phải tổ chức cẩn thận, thời gian gần hai tháng dường như có chút hơi nhanh.

Hàn Diệp Thần nắm tay Lạc Tích Tuyết, nhẹ giọng hỏi cô: “Hai tuần lễ sau kết hôn có quá vội không?”

Lạc Tích Tuyết cười nhạt một tiếng, sau đó nói nói: ”Không sao, chỉ cần lòng chúng ta ở cùng nhau, lúc nào thì kết hôn cũng được cả.”

Cô chân thành nhìn anh, lần này cô quyết định muốn mở ra ình một cuộc sống mới. Loại cuộc sống vừa an tĩnh vừa ấm áp như cô hằng mong muốn, cô sẽ toàn tâm toàn ý tập trung xây dựng cuộc sống ấy, là một người vợ tốt, làm tròn trách nhiệm làm mẹ, làm con dâu hiền.

”Cám ơn em, Tích Tuyết.” Hàn Diệp Thần vui sướng nhìn cô, nhìn ra sự chân thành trong mắt của cô, trong lòng anh nổi lên một trận rung động.

Cô là thật lòng muốn gả cho anh, trở thành vợ của anh.

Anh xúc động ôm lấy cô vào ngực, ở bên tai cô như nói ra một lời thề y nho nhỏ:

”Tích Tuyết, xin tin tưởng anh... anh sẽ cho em hạnh phúc, vĩnh viễn hạnh phúc.”

Khi Lạc Tích Tuyết đang ở trong lồng ngực ấm áp và khoan dung của anh, nhẹ nhàng gật đầu, hốc mắt dâng lên một luồng nhiệt nóng, dần dần đem ẩm ướt len ra khắp cơ thể anh.

Hai tuần lễ nhanh chóng trôi qua, ngày mai sẽ là ngày cô cùng Hàn Diệp Thần kết hôn.

Phòng cưới của bọn họ đã chuẩn bị tốt, Lạc Tích Tuyết đang cầm một chậu cây đặt ở trên bệ cửa sổ, cô thích màu xanh của lá cây, đặt cây trên bệ cửa sổ, ngày ngày có thể nhìn bọn chúng lớn lên, biểu thị sự phồn thịnh và hy vọng.

”Tích Tuyết, ngày mai là ngày cậu kết hôn rồi, chúc mừng cậu nhé!” Cầm Tư Liên mang theo một món quà tặng tinh xảo đẩy cửa bước vào.

”Cám ơn!” Lạc Tích Tuyết nhận lấy lời chúc phúc của cô, khẽ mỉm cười: ”Ngồi xuống đi.”

Cô chỉ chiếc ghế salon, lại đi vào trong góc mang ra một chậu cây khác, thực vật gặp ánh nắng mặt trời, đã trải qua mưa gió mới có thể hơn khỏe mạnh lớn lên, nó cũng giống như con người, cô gieo xuống đây một ít hoa nhất định sau này nó sẽ xinh đẹp hơn các loài hoa khác

”Thật không nghĩ tới, sao cậu lại quyết định gả cho Hàn Diệp Thần cơ chứ?” Cầm Tư Liên cảm khái một câu, cuộc sống thật là có rất nhiều chuyện không thể đoán được.

Lạc Tích Tuyết lạnh nhạt cười một tiếng, cẩn thận đem chậu hoa nhỏ đi tới bên cửa sổ. Cô đang muốn đặt lên, chẳng biết tại sao bồn sứ đột nhiên gãy lìa, một mảnh sứ bén nhọn gãy xuống, làm ngón tay trắng mịn của cô bị thương. Tất cả chậu hoa đều đồng loạt rơi xuống đất “loảng xoảng” một tiếng, tất cả đều tan xương nát thịt!

”A, đau quá!” cô vội vã bụm ngón tay bị thương lại, thét thành tiếng.

Cầm Tư Liên lập tức chạy tới, nhìn thấy trên ngón tay không ngừng chảy máu, vội vàng giúp cô băng bó: ”Tích Tuyết, chảy máu, làm sao cậu lại không cẩn thận như vậy?”

”Tớ chỉ muốn đem chúng lại đặt lên trên bệ cửa sổ mà thôi.” Lạc Tích Tuyết chỉ vào các chậu hoa ở dưới đất.

”Làm ơn đi, đại tiểu thư, ngày mai cô đã kết hôn rồi đó, còn lo mấy chuyện này làm gì, phải biết trước hôn lễ mà thấy máu, là điềm xấu đó ạ!” Cầm Tư Liên nhăn mặt nhíu mày ngầm lo lắng, không nhịn được oán trách cô vài câu.

Lạc Tích Tuyết ngẩn người, nhìn máu ngón tay cứ chảy ra, trong lòng chợt có một loại dự cảm vô cùng xấu.

Hàn Diệp Thần nghe được tin tức lập tức chạy về, Cầm Tư Liên đã băng bó vết thương cho Tích Tuyết, thấy chú rễ ngày mai đã tới, cô biết điều, lập tức lui ra ngoài.

”Tích Tuyết, em có sao không? Làm sao lại không cẩn thận như vậy?” Hàn Diệp Thần nóng nảy ngồi xuống, lo lắng kiểm tra vết thương trên ngón tay của cô, nó đã được dùng vải màu trắng băng bó thật chặt, máu cũng không còn chảy ra.

”Đừng lo lắng, em không sao, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.” Lạc Tích Tuyết nở ra một nụ cười nhạt.

Hàn Diệp Thần thở dài, ôm cô vào trong ngực: ”Ngày mai chúng ta sẽ phải kết hôn, em đã trở thành vợ của anh,vậy mà vẫn làm anh lo lắng đến thế này là sao đây?”

Đôi môi của anh chậm rãi dời xuống, dịu dàng mà thâm tình hôn Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nằm trong lồng ngực ấm áp, hai mắt lành lạnh vô tình nhìn những mảnh vở của bệ cửa sổ, trong lòng không nhịn được nghi ngờ.

Tại sao cái bồn hoa vô cùng chắc chắn kia lại tự dưng vỡ được? Trái tim của cô đập liên hồi, một tia lo lắng trong lòng lại bắt đầu khởi động. Chẳng lẽ tất cả chuyện này là điềm báo trước cho chuyện gì đó sao? (Hạ)

Ngày thứ hai, bầu trời trong xanh, không một gợn mây âm u, tỏa ánh nắng rực rỡ khắp muôn nơi, sóng trên mặt biển khẽ đong đưa. Áng mây đưa xuống một mảng màu hồng, từ từ khuếch tán tới cả bầu trời, tất cả sẽ có một sự thay đổi khôn lường giống như vầng đỏ kia.

Ánh hào quang như ngọn lửa, ngọn sóng dập dờn, cả hòn đảo cũng bao phủ bởi một không khí vui vẻ.

Cơ hồ tất cả cư dân trên đảo đã đứng chật cả giáo đường và tân phòng, nơi tổ chức hôn lễ của Hàn Diệp Thần và Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết mặc một chiếc áo cưới màu trắng, làm bằng chất liệu tơ lụa mỏng, ở cổ áo cùng làn váy được may bằng chất liệu ren, có vẻ vừa đoan trang lại cao quý, phối hợp với da thịt trắng nõn và ngũ quan(*) ngọt ngào của cô, dưới ánh mặt trời sáng lạng quả thật tựa như một thiên sứ trên trời vừa giáng xuống nhân gian, xinh đẹp đến có phần không chân thật.

(Ngũ quan*: Gồn Tai, mắt, mũi, miệng và thân hình)

Lạc Tích Tuyết được Cầm Tư Liên dìu ra khỏi cửa, khom lưng tiến vào xe cưới đã chuẩn bị từ trước.

Chiếc xe sang trọng chậm rãi tiến về giáo đường trên đảo, ngoài cửa giáo đường chật ních cư dân trên đảo. Nhưng lối giữa – con đường đi vào lễ đường thì vẫn rộng rãi, hai bên được trang trí bằng hoa tươi và dây ruy bằng nhiều màu sắc, chiếc thảm đỏ sang trọng được trải nối liền giữa đải sảnh vào trung tâm lễ đường, mặt trên thảm còn có những đóa hoa tươi chúc mừng.

Chân nhẹ nhàng bước trên chiếc thảm đỏ, Lạc Tích Tuyết cất bước chậm rãi đi vào lễ đường trong khi đoạn nhạc hôn lễ không ngừng vang lên.

Hàn Diệp Thần đang đứng nghiêm trang trước mặt cha xứ, đôi mắt thâm tình chăm chú nhìn theo từng bước chân của cô.

Hôm nay anh mặc một bộ âu phục trắng, giống như một vị thần đứng ở trước mặt cô, như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, tản mát ra một không khí vui sướng và hạnh phúc. Anh lạnh lùng lại rất cao quý, giống như một hoàng tử đầy mê hoặc, nụ cười thủy chung nơi khóe miệng, làm cho người ta không tự chủ muốn tiếp cận anh, rồi lại kiêng kỵ khí chất cao quý tỏa ra từ anh mà lùi bước.

Lạc Tích Tuyết mỉm cười đem cổ tay mình giao cho anh, Hàn Diệp Thần dắt tay cô gái mà anh yêu quý, nhìn thật sâu vào mắt cô, khẽ cười một tiếng, hai đáy mắt chạm nhau cho người ta cảm nhận một sự ngọt ngào.

Kinh nghiệm nhiều như vậy, cho tới giờ phút này cô mới hiểu được, điều phụ nữ chân chính cần, cũng chỉ là một người đàn ông cùng cô đi hết đoạn đường đời, tình cảm trên giường không phải chân tình, chỉ có người đàn ông nguyện ý dắt tay cô tiến vào giáo đường, mới là người cho cô một tương lai thật sự.

Từ nay về sau, cô sẽ chỉ yêu một người tên Hàn Diệp Thần, anh sẽ là chồng của cô, cô sẽ là vợ của anh, bọn họ sẽ có một cuộc sống mỹ mãn, răng long đầu bạc.

Cha xứ nghiêm trang dùng một giọng nói to rõ lại đủ sức vang ra khắp lễ đường để hỏi

"Hàn Diệp Thần, con có nguyện ý cưới Lạc Tích Tuyết làm vợ, vô luận tương lai giàu sang hay nghèo khổ, thuận cảnh hoặc nghịch cảnh, khỏe mạnh hoặc tật bệnh, con đều tôn trọng cô ấy, trợ giúp cô ấy, quan tâm cô ấy, một lòng thương yêu cô ấy không?"

Cha xứ nghiêm nghị hỏi anh.

Hàn Diệp Thần xoay mặt, thâm tình nhìn Lạc Tích Tuyết, ở trước mặt thánh Jesus, chân thành thề:

"Vâng, con nguyện ý."

Cha xứ lại dùng một giọng nói trầm thấp nhưng có thể vang ra khắp lễ đường:

"Lạc Tích Tuyết, con nguyện ý làm vợ Hàn Diệp Thần không, vô luận tương lai giàu sang hay nghèo khổ, thuận cảnh hoặc nghịch cảnh, khỏe mạnh hoặc tật bệnh, con đều tôn trọng anh ấy, trợ giúp anh ấy, quan tâm anh ấy, một lòng thương yêu anh ấy không?"

Lạc Tích Tuyết đứng thẳng, trong chiếc áo cưới trắng như tuyết, cô giống như một ánh hào quang sáng đến chói mắt người nhìn, như một thiên sứ thuần khiết.

Cô khẽ mở môi đỏ mọng, trong ánh mắt phát ra sự chân thành, nói: "Con nguyện . . . . "

Lời của cô vẫn chưa nói hết, một tiếng súng chói tay vang lên trong nháy mắt phá vỡ cái hạnh phúc này.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng súng vang lên, thân thể Hàn Diệp Thân đang đứng bên cạnh Lạc Tích Tuyết liền ngã xuống.

Máu, lửa đỏ máu, như ánh bình minh xinh đẹp của mọi ngày, rồi lại chói mắt khiến người ta khinh sợ.

"Diệp Thần. . . . . , anh làm sao vậy, Thần" Lạc Tích Tuyết nghẹn ngào gào lên, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hoa tươi đang cầm trong tay bỗng nhiên rơi xuống đất.

Cô hoảng sợ nhìn thân thể anh tuấn của Hàn Diệp Thần ngã xuống, trên âu phục trắng tinh giờ nhuộm đầy máu tươi, như hoa Bạch Vân nở rộ trên người Mạn Đà La, đẹp đẻ đến khiến cho lòng người sợ hãi!

"Tích Tuyết, anh không thể chăm sóc em nữa rồi, anh có lỗi vì đã hẹn thề sẽ chăm sóc em suốt đời, nhưng . . . . "

Hàn Diệp Thần phun ra một ngụm máu lớn, khóe miệng của anh được bôi trơn bằng dòng máu đỏ tươi, con ngươi đen nháy trong chốc lát lại tràn đầy nước mắt, anh ngắm nhìn cô gái yếu đuối mà mình vô cùng yêu quý, tại sao anh muốn ở cùng cô, lại khó như vậy?

"Diệp Thần, đừng! Không cần như thế! Anh không phải nói muốn cùng em hết quãng đời còn lại sao? Vĩnh viễn không chia cách sao? Đừng như thế! Em cầu xin anh, cầu xin anh"

Lạc Tích Tuyết đau đớn, nước mắt không ngừng chảy ra, hốc mắt đỏ hoe.

Ngực trái của anh đã trúng đạn, là có người cố ý muốn đẩy anh vào chỗ chết! Chỉ thấy trên ngực anh dòng máu đỏ tươi không ngừng chảy ra, con ngươi dần dần lớn lên, nhưng tay anh lạnh lẽo nắm thật chặt tay cô, dường như ngay cả chết cũng không muốn chia lìa.

"Tích Tuyết thật xin lỗi, tha thứ cho anh, anh không có cách nào chăm sóc tốt cho em"

Hàn Diệp Thần chậm rãi cúi đầu, anh ngã vào trong ngực Lạc Tích Tuyết, giờ khắc này, lòng của cô chợt dân lên một cỗ đau đớn.

Tất cả mọi người sợ ngây người, một hôn lễ hạnh phúc cứ như vậy đột nhiên lại như từ trên trời té xuống địa ngục.

Toàn thân Lạc Tích Tuyết y hệt như ngâm ở hố băng rét lạnh, nước mắt rơi khắp mặt, thân thể đang không ngừng run rẫy.

Đang lúc này, cửa giáo đường bị đẩy ra, kèm theo là thứ ánh sáng chói mắt từ bên ngoài chiếu vào, một người đàn ông đang chầm chậm bước vào giáo đường, thân hình cao lớn với tỷ lệ hoàn mỹ, cơ thể được bao phủ bởi ánh sáng của thần Apollon, nhẹ nhàng đong đưa, vóc dáng anh tuấn giống như một bảng điêu khắc, đôi mắt thâm thúy, ngũ quan như ma vương Satan, con ngươi tản ra tia sắc bén làm cho người khác nổi da gà.

Là anh . . . . . Chiêm Mỗ Tư?! ! !

204. Chương 204: Đổi Chú Rể, Hôn Lễ Vẫn Tiếp Tục

Editor: Trâm Trần

Trong mắt Lạc Tích Tuyết đột nhiên vọt lên ngọn lửa tức giận, tay nắm chặt lại thành đấm, nhìn thẳng Chiêm Mỗ Tư như nhìn vào ác quỷ.

Chính hắn giết chết vị hôn phu của cô, người đàn ông đáng sợ này.

Chiêm Mỗ Tư bước từng bước vững vàng về phía trước, trực tiếp đi tới trước mặt của Lạc Tích Tuyết, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, trong mắt lóe lên ngọn lửa.

"Anh nói rồi, ngoại trừ anh ra sẽ không có một người đàn ông nào được quyền cưới em! Nếu như có người muốn cưới em, hắn nhất định phải…. chết!"

Anh tại trong hôn lễ nói ra mấy chữ, khuôn mặt tuấn lãng lạnh lung như một vị thần, sâu trong con ngươi tĩnh mịch là nồng đậm sát khí.

Mới vừa rồi anh từ chỗ tối quan sát cô, thấy ánh mắt của cô rất chân thành cùng kiên định, không nhìn ra bất kỳ sự ép buộc nào, cô thật long muốn gả cho người đàn ông kia, điều này làm cho sự tức giận trong long anh càng thêm tăng vọt.

Trên đời này không có bất kỳ người đàn ông nào có thể có được cô, cô vĩnh viễn cũng thuộc về anh mà thôi!

"Chiêm Mỗ Tư! Anh là một ác ma!"

Lạc Tích Tuyết tức giận quát, cô trăm phương ngàn kế trốn ở chỗ này, chính là muốn tránh anh! Nhưng anh lại như ma quỷ bám lấy cô không tha, còn tàn nhẫn giết chết vị hôn phu của cô!

"Tích Tuyết, kiếp này đã định sẵn em là người phụ nữ của Chiêm Mỗ Tư này, vô luận em có giãy giụa như thế nào, có chạy trốn đến đâu cũng không thể thay đổi được vận mệnh như vậy".

Người con gái trước mặt là người mà anh cả đời này muốn có, trừ cô, không có người nào có thể làm anh động lòng! Anh tuyệt đối không để cho cô gả cho người khác, anh nhất định phải lấy được cô, dù để cho anh phải hủy diệt cả thế giới này thì người con gái này nhất định cũng phải là của anh!

"Không, không phải! Tôi không phải! Tôi chẳng qua chỉ muốn cuộc sống bình thường, nhưng anh anh lại hủy diệt tất cả của tôi. Tôi hận anh! Tôi muốn giết chết anh, như vậy mới có thể báo thù cho anh Diệp Thần, mới có thể đổi được tự do của tôi!"

Lạc Tích Tuyết không biết từ nơi nào lấy ra một con dao gọt trái cây, ánh mắt đầy hận thù hướng về phía của Chiêm Mỗ Tư hạ xuống.

Chiêm Mỗ Tư không có né tránh mà để mặc cho cô đem con dao bén nhọn đó cắm trên ngực của mình, máu tươi theo vết đâm mà trào ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống sàn nhà, trên mặt đất dần dần tạo thành một vũng máu.

"Tốt, thật tốt, em vì hắn ta, ngay cả giết tôi cũng không tiếc gì, thật sự là quá tốt".

Anh đột nhiên lạnh lung cười một tiếng, lửa ghen trong nháy mắt nhiễm đỏ hai mắt, giống như La Sát khát máu, tùy thời mà giết người bất cứ lúc nào.

Lạc Tích Tuyết kinh hoảng không khỏi lui về sau mấy bước, nhìn máu đỏ tươi xuôi theo vết thương trên người của anh chảy xuống, long của cô hung hăng run lên.

"Anh tại sao lại không tránh?" Chống lại đôi mắt chim wung cô cảm thấy nhịp tim của đập càng lúc càng nhanh.

Cô mới rồi như phát điên lên, mới dám làm ra hành động này, nhưng lấy bản lĩnh của anh có thể tránh được mới đúng chứ.

Chiêm Mỗ Tư không để ý đến vết thương của mình, nơi đó có nghiêm trọng như thế nào đi nữa cũng không đau bằng vết thương trong long của anh hiện tại.

Người phụ nữ này không chỉ phản bội anh cùng người đàn ông khác kết hôn, còn vì hắn ta mà đâm anh một dao, chẳng lẽ trong mắt của cô chỉ nhìn thấy Hàn Diệp Thần, một chút cũng không nhìn thấy anh sao?

Hai mắt anh đỏ bừng, cơ hồ muốn nhỏ ra máu, khóa chặt ở hai mắt của cô:"Tại sao ở trong lòng em người quan trọng nhất vĩnh viễn không phải là tôi?" (thương anh Uy nhà ta quá! Huhu)

Long của Lạc Tích Tuyết lập tức treo lên cao, cô thật không biết trả lời anh như thế nào, càng không biết ứng phó tình cảnh hiện tại ra sao, trong đầu cô chỉ có một ý niệm, cô không muốn Hàn Diệp Thần chết, không thể để Chiêm Mỗ Tư đả thương anh, càng không muốn làm lien lụy tới anh.

"Chiêm Mỗ Tư" cô hướng tới anh gọi một tiếng.

Trong mắt của Chiêm Mỗ Tư giờ phút này chỉ toàn lửa giận, anh từng bước tiến lại gần chỗ cô, môi mỏng giơ lên nụ cười lạnh lẽo"Nếu như tôi không nhớ lầm, đây đã là lần thứ hai em muốn mạng của tôi rồi, em cứ như vậy mà muốn tôi chết sao? Tôi làm em chán ghét như vậy sao?"

"Không, không phải vậy, Chiêm Mỗ Tư" Lạc Tích Tuyết rơi nước mắt, đau long vô cùng. Cô cũng không muốn tổn thương anh nhưng anh lại làm hại những người xung quanh cô, cô đã thiếu họ một phần ân tình rồi chẳng lẽ còn muốn trên lưng cô đeo theo mạng người nữa sao?

"Mặc lệ có phải hay không phải, dù sao em trốn cũng không thoát khỏi tôi, đời này kiếp này em chỉ có thể là người phụ nữ của Chiêm Mỗ Tư này" Chiêm Mỗ Tư vươn tay kéo cô giữ chặt ở trong ngực anh.

Lạc Tích Tuyết vừa định kháng cự giãy giụa, chợt Chiêm Mỗ Tư nâng cao cánh tay, một đám người mặc áo giáp thật dày, trong tay cầm sung trường xếp thành vòng bao vây cả giáo đường.

Cả người Lạc Tích Tuyết rung động, nụ cười chợt thất sắc, nhìn Chiêm Mỗ Tư đáy mắt lộ sát khí lạnh lẽo, cô hiểu rõ điều này đại biểu cho cái gì, hắn muốn giết hết những người có mặt ở đây!

"Không, Chiêm Mỗ Tư không cần!" Lạc Tích Tuyết bắt được một cánh tay của Chiêm Mỗ Tư, trên mặt một mảnh bi ai:"Cầu xin anh, không nên tổn thương bọn họ, bọn họ không có lien quan gì đến chuyện này, bọn họ vô tội mà".

Chiêm Mỗ Tư một tay bắt lấy tay của cô kéo cô vào trong ngực, âm lãnh nói:"Hừ, những người này dám tham gia hôn lễ của em cùng với người đàn ông khác, cho nên tất cả bọn họ đều đáng chết".

"Không cần, Chiêm Mỗ Tư, không nên thương tổn bọn họ, van anh!" Lạc Tích Tuyết kinh hãi, trong long bỗng dâng lên lo lắng tột cùng, cô vội vàng tránh khỏi anh, đứng ngay trước mặt của những người trong giáo đường, không ngừng quát lên:"Tư Liên, mang mọi người ra khỏi đây nhanh lên, nhanh lên!"

Cầm Tư Liên sớm đã đờ đẫn nhìn hoàn cảnh trước mắt, khó có thể tin lại có một người đàn ông bá đạo như vậy, anh ta hoàn toàn muốn nắm Lạc Tích Tuyết trong tay!

Ánh mắt của Chiêm Mỗ Tư hoàn toàn trở nên sắc bén cùng tĩnh mịch, khớp xương run lên:"Tích Tuyết, vốn tôi có ý tốt muốn bỏ qua cho bọn họ không ngờ em lại quan tâm đến họ như vậy, có phải tôi nên đối xử với họ tốt một chút không?"

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng cầm con dạo lên để ngay cổ họng, quyết tuyệt nói:"Chiêm Mỗ Tư, nếu như anh giết bọn họ tôi liền chết trước mặt anh".

Cô cắn răng nhìn anh, khuôn mặt thường ngày ôn hòa giờ trở nên tỉnh táo mà lạnh lung.

Tiếu Vũ Trạch chết là vì cô, Hàn Diệp Thần chết cũng là do cô, chẳng lẽ cô là hồng nhan họa thủy sao? Không, cô không thể để cho hắn vì cô mà giết hại những người vô tội được.

Ánh mắt của Chiêm Mỗ Tư thoáng qua một tia khác thường, đôi môi dày khẽ giơ lên vẽ ra đường cong lạnh lẽo.

"Tích Tuyết, em là đang uy hiếp tôi sao?"

Nội tâm của Lạc Tích Tuyết run lên, cô biết giờ phút này Chiêm Mỗ Tư cực kỳ nguy hiểm, đáy mắt tràn đầy lửa giận, khóe môi cười như không cười của hắn nói cho cô biết điều đó. Hắn cố ý tới nơi này là để bắt cô, thậm chí giết Diệp Thần, hẳn là hắn muốn trả thù cho việc cô trốn khỏi hắn và lựa chọn cùng người đàn ông khác kết hôn.

"Được rồi, Chiêm Mỗ Tư" Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, vô lực bỏ con dao xuống:"Tôi đi với anh, tùy anh muốn xử trí tôi thế nào chỉ cần anh thả bọn họ ra, được không?"

Cô đau long cầu khẩn nói, đau đớn đã ghim trên người cô như cái này cũng chẳng đại biểu được gì.

Chiêm Mỗ Tư nhìn thấu tâm tư của cô, anh phất phất tay, tất cả các hộ vệ đều lui ra ngoài.

Anh đi lên trước, đem cô siết chặt tại trong ngực mình, ngón tay thon dài nhẹ vuốt chiếc cằm tỉ mỉ của cô nói:"Tích Tuyết, đây là do em nói, tùy tiện tôi xử trí em thế nào cũng được".

Đôi đồng tử liếc về hướng của cha xứ, giọng nói mang theo tia uy hiếp nói:"Cha xứ, ông qua đây!"

Than thể của cha xứ run lên, hoảng sợ nhìn Chiêm Mỗ Tư một cái, người đàn ông này như ma quỷ gọi ông qua làm gì đây? Chẳng lẽ muốn giết ông? Nhưng ông lại không thể làm trái lại mệnh lệnh của anh ta chỉ có thể run run mà bước từng bước lại gần.

"Cha xứ ông hãy thay chúng tôi chủ trì hôn lễ".

Chiêm Mỗ Tư ôm bả vai của Lạc Tích Tuyết, đối với cha xứ nói.

Lạc Tích Tuyết hoàn toàn chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Cha xứ cũng kinh ngạc giật mình nhìn Chiêm Mỗ Tư, tại hoàn cảnh này, chủ trì hôn lễ?

Anh ta vừa mới giết chú rễ, chẳng lẽ giờ phút này muốn thay thế vị trí kia?

Chiêm Mỗ Tư nắm lấy bàn tay mịn màng của lạc Tích Tuyết, đôi mắt đen thâm thúy mang theo một cỗ tình cảm nồng đậm:"Em đã muốn kết hôn vậy thì gả cho tôi đi".

Chỉ có cưới cô cô mới có thể vĩnh viễn thuộc về anh, như vậy mới làm ột màn đau long vừa rồi không tái diễn lại nữa.

Con ngươi của Lạc Tích Tuyết bỗng nhiên trợn lớn hơn, thoáng qua tia tức giận nhưng cô chỉ gắt gao cắn môi dưới quay đầu đi.

"Không…"

"Cha, có thể bắt đầu!"

Cô vẫn âm ỉ chưa nói hết câu, Chiêm Mỗ Tư đã cắt đứt lời cô, bắt được tay của cô, ánh mắt sắc bén hướng về phía cha xứ.

"Cha xứ, nhớ tên của tôi là Chiêm Mỗ Tư!"

Sắc mặt cha xứ tái nhợt, thì ra người đàn ông này là người chỉ cần nghe tên thôi cũng đủ làm cho giới hắc đạo chạy mất mật, không trách được anh ta tàn nhẫn như vậy, đột nhiên ông có chút đồng tình với Lạc Tích Tuyết, bị người đàn ông như vậy coi trọng không biết là phúc hay là họa.

Ông nuốt vài ngụm nước bọt, lấy hết dũng khí nói mấy câu dạo đầu, mới bắt đầu thanh âm run rẩy hỏi:" Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, con có nguyện ý cưới Lạc Tích Tuyết tiểu thư làm vợ,vô luận tương lai giàu có hay nghèo khó, thuận cảnh hay nghịch cảnh, khỏe mạnh hay ốm đau, con cũng tôn trọng cô ấy, trợ giúp cô ấy, quan tâm và một lòng yêu cô ấy hay không?"

Chiêm Mỗ Tư mắt lóe tia sang hạnh phúc và kiên định, hướng cô thâm tình nói:"Con đồng ý"

Cha xứ lại tiếp tục nuốt vài ngụm nước bọt sau đó lại hỏi Lạc Tích Tuyết câu giống như vậy.

Lạc Tích Tuyết rung động, cắn môi dưới, nửa ngày sau không nói ra một chữ.

Cô thật muốn gả cho anh sao?

205. Chương 205: Bức Hôn, Em Đã Là Vợ Của Tôi

Editor: Trâm Trần

Cô cúi đầu, cánh môi đỏ thẫm đã rịn chút máu tươi, nội tâm càng thêm giãy giụa hơn.

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư dấy lên một tia tức giận, anh nắm cổ tay của cô, sức lực đột nhiên tăng mạnh, gầm nhẹ nói:

"Nói chuyện!"

Tim Lạc Tích Tuyết cứng lại, cô ngẩng đầu, nhìn trong ánh mắt tràn đầy uy hiếp của anh. Lại bồn chồn nhìn về đám người ở phía dưới, cắn cắn môi, nhẹ nói:

"Tôi đồng ý"

"Vậy tôi tuyên bố hai con chinh thức trở thành vợ chồng".

Cha xứ đầu đầy mồ hôi lạnh, toàn thân cũng mệt lả, nói xong những lời này làm ông cũng đứng ko vững nữa toàn thân xụi lơ dựa vào tượng đá sau lưng, chúa nhất định sẽ không tha thứ cho ông.

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư một hồi vui sướng, ánh mắt khác thường, anh quay mặt sang ngưng mắt nhìn Lạc Tích Tuyết thật sâu nói:

"Như vậy, tôi có thể hôn em rồi sao?"

Không đợi cô mở miệng, anh đã cúi người, dùng bàn tay có lực nắm chặt cái ót của cô, đặt đôi môi mỏng cường thế lên cánh môi mềm mại của cô, nhiệt liệt hôn cô.

"Bắt đầu từ hôm nay em chính là vợ của tôi".

Chiêm Mỗ Tư bá đạo nhưng lại hưng phấn tuyên cáo, ôm lấy cô trực tiếp hướng cửa giáo đường đi ra ngoài.

Những người trong giáo đường co rúm lại run rẩy không ngừng, máu tanh khắp nơi, cũng không ngăn được quyết tâm muốn có được cô của anh!

Anh cúi đầu nhìn người trong ngực thủy chung không nói một lời nào, ánh mắt của cô lạnh lung, tâm cũng lạnh lẽo, nhưng chiếc áo cưới trắng thuần khiết lại soi sang khuôn mặt mỹ lệ của cô, ánh mắt của anh càng ngày càng thâm thúy, toát ra khát vọng càng ngày càng rõ rang.

Từ nay về sau, cô chân chính thuộc về anh rồi.

Nghĩ đến việc này, tim của anh có chút loạn nhịp, không ai có thể tách bọn họ ra được nữa!

Lạc Tích Tuyết được đưa tới một đảo nhỏ khá vắng vẻ, hiện tại Chiêm Mỗ Tư đã cưới cô nên cô chỉ việc anh đi đâu thì cô đi theo đó.

Thuyền đã sớm chuẩn bị xong, là một chiếc thuyền lớn, nhìn vào cũng đủ biết nó xa xỉ cỡ nào. Chiêm Mỗ Tư trực tiếp ôm Lạc Tích Tuyết lên boong thuyền, thuyền chậm rãi khởi động

Anh như cũ vẫn ôm chặt lấy cô, nhìn nước biển xanh thẳm, gió biển thổi bay mái tóc mềm mượt của cô, anh chậm rãi mở miệng:"Tích Tuyết, nếu như anh không có giết Tiếu Vũ Trạch cũng không có giết Hàn Diệp Thần thì em có đồng ý gả cho tôi không?"

Anh có chút khẩn trương lẫn mong đợi nhìn cô, đáy mắt mơ hồ có chút ánh sang nhạt đang lưu động.

"Không biết" Lạc Tích Tuyết xoay mặt qua, lạnh lung đáp. Coi như dù anh có giết Tiếu Vũ Trạch hay Hàn Diệp Thần hay không thì cô cũng chưa từng có ý định sẽ gả cho anh.

Bàn tay ấm áp của Chiêm Mỗ Tư khẽ nắm chặt lại, trong mắt thoáng qua tia lửa giận, hơi thở cường thế của anh càng ngày càng nặng.

Quả nhiên nếu không sử dụng phương thức ép buộc như vậy, anh sẽ không có cách nào có được cô.

Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt đen thâm thúy ánh lên tia lửa giận.

"Cho nên, tôi chỉ có thể dùng phương thức này mới có được em!" bên môi dâng lên tia khổ sở, nhưng ánh mắt vẫn cứ chấp nhất như vậy:"Tối nay là đêm tân hôn của chúng ta, tôi nhất định sẽ làm em trọn đời này không quên được!"

Than thể của cô chợt run rẩy, cắn cánh môi, quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

"Tích Tuyết, mặc kệ em có bao nhiêu hận tôi, đối xử với tôi lạnh lung như thế nào đi chăng nữa nhưng kể từ giây phút tôi gặp em kia, tôi đã sớm yêu em, tôi sớm muốn cùng em ở chung một chỗ, tôi muốn triệt để có được em! Để cho em trở thành vợ của tôi, trở thành người phụ nữ duy nhất của của đời tôi, để cho em vĩnh viễn cũng đừng mong thoát khỏi tôi thêm một giây phút nào nữa".

Chiêm Mỗ Tư gắt gao nhìn chằm chằm tròng mắt của Lạc Tích Tuyết, lời nói thiết tha nhưng có ai biết trong tâm của anh giờ phút này vô cùng đau đớn.

Anh đã bất chấp tất cả đoạt cô về bên cạnh anh, để cho cô hít thở không thông mà giam cầm bên cạnh anh.

Nhưng cô vĩnh viễn không biết, không có Lạc Tích Tuyết thì long của Chiêm Mỗ Tư sẽ khủng hoảng cùng vô dụng cỡ nào!

Anh chỉ yêu cô, cho tới bây giờ cũng chỉ yêu một mình cô, cô đã định sẵn là người phụ nữ duy nhất kiếp này của anh, anh không thể tiếp nhận bất kỳ ai, trên thế giới này không có bất kỳ người con gái nào có thể thay thế vị trí của cô trong long anh.

Cho nên, thời điểm cô rời anh mà đi, anh tìm cô khắp nơi, mọi ngóc ngách của thế giới này.

Cô đi rồi, tim của anh cũng bị xé ra thành từng mảnh.

Anh cho là hôm đó bọn họ cãi vã chỉ là cô giận lẫy anh mà thôi, không nghĩ tới anh ân ái bên người phụ nữ khác cô cũng không có ý ghen tuông hay xin lỗi anh, ngược lại còn bỏ trốn cùng người đàn ông khác.

Anh sao có thể chịu được, cô bỏ anh lựa chọn người đàn ông khác?

Chẳng lẽ cô quên mất khoảng thời gian bọn họ ở với nhau có biết bao vui vẻ, nhưng tại sao cô lại ác tâm như vậy gả cho người đàn ông khác?

Anh quá tức giận nên mới làm ra những hành động như vậy!

Không có người đàn ông nào, so với anh, có tư cách có cô!

"Chủ nhân, gian phòng đã chuẩn bị tốt" Uy Mục lúc này đi ra cúi đầu đứng ở một bên nói.

Chiêm Mỗ Tư lần nữa cúi đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn Lạc Tích Tuyết, cô vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng đầu ngón tay cũng đang khẽ run.

Cô là đang sợ, sợ phải đối mặt với than phận mới mẻ này, nội tâm của cô lại càng rối loạn hơn.

Cô biết hôn lễ thành cô sẽ trở thành vợ của anh.

Nhưng là, chồng của cô vì muốn lấy được cô mà không tiếc giết nhiều người như vậy, bảo cô sau này làm sao đối mặt với anh đây? Là yêu nhưng cũng là hận, có nói cũng không nói được.

Chiêm Mỗ Tư nghiêng đầu nhìn về phía Uy Mục, phân phó nói:"Trước chuẩn bị bữa ăn tối, còn có nước tắm, phu nhân mệt mỏi rồi".

"Vâng, chủ nhân" Uy Mục cung kính đáp.

Chiêm Mỗ Tư ôm Lạc Tích Tuyết đi vào khoang thuyền, đi tới một gian phòng rộng rãi và xa hoa nhất.

Một chiếc đèn thủy tinh khổng lồ đang chiếu sang cả căn phòng, cửa sổ thủy tinh bên ngoài khái quát phần nào mặt biển rộng lớn, cả căn phòng sang rỡ mà thoải mái.

Chiêm Mỗ Tư ôm cô thả xuống giường, ngay sau đó có hai người làm nữ trẻ tuổi đi tới, lễ phép nói:

"Phu nhân, xin cho chúng tôi vì cô mà tháo trang sức xuống".

Trên người Lạc Tích Tuyết còn đang khoác chiếc áo cưới trắng tinh, da thịt mềm mại, mắt đẹp trong suốt như sao, nhưng đáy mắt lạnh vô cùng, làm cho người đối diện có cảm giác không thể nào tiếp cận được.

Chiêm Mỗ Tư nhìn cô xinh đẹp như vậy, tuy thần sắc xa cách, nhưng lại không làm giảm sức quyến rũ của cô chút nào, ngược lại càng tăng thêm vài phần lãnh mị, cô quả thực là một tuyệt thế giai nhân!

Mà hiện tại tuyệt thế giai nhân này đã thuộc về anh, cô đã là vợ của anh, cũng không trốn khỏi anh nữa, nghĩ tới đây bên môi của Chiêm Mỗ Tư tràn đầy nụ cười.

"Anh ở bên ngoài chờ em, chuẩn bị xong anh sẽ dẫn em đi ăn tối".

Chiêm Mỗ Tư than mật đặt một nụ hôn trên gò má của cô, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô một lát, mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Hai người làm nữ hâm mộ đi tới bên cạnh cô, vừa giúp cô tháo trang sức xuống vừa sợ hãi mở miệng:"Phu nhân, chủ nhân đối với cô thật dịu dàng!"

Họ chưa bao giờ thấy chủ nhân đối với người phụ nữ nào dịu dàng như vậy, cái loại dịu dàng đó bao hàm cả tình thương yêu, chủ nhân nhất định rất yêu vị tiểu thư Trung Quốc này mới có thể cưới cô ấy làm vợ.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt bĩu môi, vô lực thở dài, cô không phủ nhận việc Chiêm Mỗ tư rất yêu cô, tất cả sự dịu dàng của anh là dành cho cô, cũng bởi vì như thế nên ngoài cô ra anh không đối tốt với bất cứ ai.

Tình yêu của anh là bá đạo như vậy, anh không muốn làm tổn thương cô, nhưng anh không hiểu rằng, làm tổn thương những người bên cạnh cô cũng làm cho cô chịu không ít khổ sở.

Người giúp việc nữ cởi chiếc áo cưới trắng tinh trên người của cô rat hay vào đó là chiếc váy quay màu hồng nhạt, làm cho gương mặt và thần thái của cô càng giống tiên nữ lạc hồng trần, chính là một tuyệt sắc giai nhân.

"Phu nhân, cô thật sự rất đẹp!" bên cạnh hai người giúp việc nữ vừa giúp cô chải đầu vừa không cầm lòng được mà cảm thán.

Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, song mắt không ngừng lưu chuyển, ánh mắt phức tạp nhìn mình trong gương, một hồi lâu lấy lại tinh thần, xoay người đối với hai người làm nữ phân phó:"Các cô đi ra ngoài trước đi, tôi tự mình làm là được rồi".

Cô không có thói quen để người khác phục vụ như vậy, quan trọng hơn là cô có chút kháng cự cách xưng hô của bọn họ.

Sau khi cô chuẩn bị hoàn tất, cô bước ra khỏi phòng đến phòng ăn. Bữa ăn tối hết sức phong phú, trên chiếc bàn ăn to như vậy bày đủ các loại thức ăn, hải sản có, thịt bò có, rau dưa có,...

Lạc Tích Tuyết lướt qua một cái, hương vị quen thuộc kích thích vị giác của cô, làm cô không khỏi muốn động đũa.

Chiêm Mỗ Tư ưu nhã ngồi ghế bên cạnh cắt thịt bò bít tết, ánh mắt nóng rực dừng lại trên người của cô:"Tuyết nhi, em đã là vợ cảu anh rồi, anh sẽ dẫn em đến chỗ ở của chúng ta, em sẽ là chủ nhân của nơi đó!"

"Ừ" Lạc Tích Tuyết chỉ ừ một tiếng, không nói gì thêm nữa, rủ mí mắt xuống, nhàn nhạt gật đầu một cái, cô biết mình không có quyền lợi nói không không phải sao.

206. Chương 206: Làm Nhục: Yêu Hận Đan Xen Vào Đêm Tân Hôn

Edit : babynhox

Nước biển như vỏ sắt mềm mỏng màu đen bập bềnh trong sóng biển, dưới ánh trăng sáng nhuộm đầy ánh sáng rạng rỡ.

Sau khi Lạc Tích Tuyết dùng xong bữa tối, liền đi đến boong tàu dựa vào tay vịn, yên lặng nhìn sóng lớn trên mặt biển, bóng đen mềm mại của cô tung bay trong gió biển ẩm ướt.

"Anh tìm em ở trong kia, thì ra em đã ra đây rồi."

Tiếng bước chân nhỏ trầm ổn, tiếng nói từ tính trầm thấp chuyên thuộc về hắn vang lên từ phía sau, bàn tay ấm áp của Chiêm Mỗ Tư từ sau vươn ra vòng quanh eo nhỏ nhắn của cô, đôi tay áp sát chặt chẽ, tấm lưng mảnh khảnh của cô đã dính sát vào trong ngực dày rộng nóng bỏng của hắn.

"Suy nghĩ cái gì?"

Hắn cúi đầu vùi vào trong cổ thơm dịu mềm mịn của Lạc Tích Tuyết, vươn đầu lưỡi trắng mịn non mềm ra khẽ liếm lên da thịt trắng nõn trên cổ cô.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày muốn đẩy hắn ra, nhưng cánh tay hắn lại càng áp sát chặt chẽ hơn, ôm thân thể cô chuyển qua đối mặt với hắn.

Con ngươi đen bóng của hắn lộ ra ánh lửa nóng bỏng rõ ràng, cúi đầu hôn sâu vào cổ thơm dịu bên trái của cô, làm cho thân thể mềm mại mẫn cảm của cô nhanh chóng có từng đợt dòng điện rung động tê dại.

Lạc Tích Tuyết cắn răng, trong lòng dâng lên cảm xúc kháng cự, đưa tay đẩy hắn ra.

Con ngươi đen nhánh của Chiêm Mỗ Tư liền dấy lên một đám lửa giận chăm chú nhìn cô, nheo mắt nói:

"Sao hả? Em hối hận sao? Hối hận gả cho tôi?"

Lạc Tích Tuyết dựa lưng vào bên cạnh song sắt lạnh lẽo, có chút mệt mỏi yếu ớt nhìn hắn.

Con ngươi Chiêm Mỗ Tư bướng bỉnh tới gần: "Lạc Tích Tuyết, em đã là vợ của tôi, tôi có chút cử chỉ thân thiết với em, em cũng không chịu sao?"

Trong con ngươi đen của hắn lộ ra lửa giận ngập trời, vươn tay nâng nhẹ cằm dưới đẹp đẽ của cô, trầm thấp hỏi.

Mặt Lạc Tích Tuyết trắng nhợt, đường nhiên cô biết hắn sẽ làm gì cô, đêm nay xem như là đêm tân hôn của bọn họ, nhưng thật sự muốn như vậy sao?

Cô khó khăn nhúc nhích môi, lại không biết mình muốn nói gì, nên từ chối thế nào?

Khuôn mặt tuấn tú của Chiêm Mỗ Tư căng cứng, khom người ôm lấy cô, trực tiếp đi vào khoang tàu.

Chỉ chốc lát sau, bọn hắn đã vào trong phòng rộng rãi lộng lẫy, Chiêm Mỗ Tư ôm cô đi tới phòng ngủ.

"Thình thịch" một tiếng cửa mở ra, tim Lạc Tích Tuyết cũng giật giật theo.

Chiêm Mỗ Tư đặt cô lên trên giường lớn mềm mại, Lạc Tích Tuyết quay đầu, ngón tay gắt gao nắm lấy khăn trải giường.

Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm mỗi một phản ứng của cô, cởi bỏ từng chiếc cúc áo trên người mình, sau đó cởi áo khoác ra.

Hắn đi tới bên giường, cúi người, bắt đầu cởi quần áo của cô.

"Đừng, không được như vậy!" Mặt Lạc Tích Tuyết tái mét, một tay bắt lấy tay hắn, trên mặt chứa đầy nhục nhã nhìn thẳng hắn.

"Không đuọc? Đừng quên em là vợ của tôi, người chồng làm loại chuyện này với vợ mình, không có gì là không thể!" Chiêm Mỗ Tư dùng sức như là bao vây thú vật thoát khỏi nhà giam, gắt gao bao vây Lạc Tích Tuyết, môi mỏng gợi cảm lướt qua vành tai của cô, ở trong không thoáng hiện độ cong vừa nguy hiểm vừa tà mị.

Thân thể Lạc Tích Tuyết khẽ run, nước mắt chảy xuống.

Con ngươi đen của Chiêm Mỗ Tư sâu như hố biển không chớp mắt nhìn thẳng cô, chậm rãi buông lỏng tay ra, ngay lúc Lạc Tích Tuyết cho là hắn bỏ qua ình, đột nhiên hắn thô bạo xé áo khoác trên người cô, lộ ra da thịt trắng mịn trơn bóng, hắn vùi đầu xuống, môi nóng bỏng in lên xương quai xanh trắng trên vai cô.

"A, không được!" Lạc Tích Tuyết sợ hãi quát to, vươn tay đánh vào đường nét rõ ràng trên mặt hắn,"Anh buông."

Bàn tay to của Chiêm Mỗ kiềm chặt hai tay vung lên của Lạc Tích Tuyết, xoay vặn ra phía sau, dùng sức nâng cằm cô lên, che lại môi đỏ mọng đang run rẩy của cô, lưỡi nóng đánh thẳng đi vào, vừa tham lam vừa đói khát.

"Ưm" Nước mắt Lạc Tích Tuyết chảy xuống, miệng tìm cách phát ra vài tiếng bị nghiền nát, nụ hôn của hắn không chỗ nào không có, đầu lưỡi không ngừng dây dưa cô, dường như muốn hút tới cổ họng, cô đã bị hắn hành hạ sắp không thể thở rồi.

"Tích Tuyết" Hắn nhẹ nhàng gọi tên cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp, mang theo sức quyến rũ trí mạng không thể kháng cự, đốm lửa trong cặp con ngươi đen nhánh kia, giống như trong lửa sáng đốt cháy trong đêm tối.

Hắn hôn lên mội tấc da thịt trên thân thể mềm mịn của cô, từ lông mi lá liễu, mí mắt non mịn, cái mũi xinh xắn, rồi cổ hương dịu, lại đến bụng dưới bằng phẳng tròn trịa non mềm, đôi môi nóng bỏng hôn xuống một đường

Ngón tay thon dài của Lạc Tích Tuyết gắt gao nắm chặt chăn đơn, thân thể của hắn dấy lên luồng hơi nóng bỏng, làm cho cô không thể khống chế toàn thân ửng đỏ lên.

Đúng lúc này, Chiêm Mỗ Tư bắt đầu dùng sức gặm cắn, như là dã thú mấy ngày chưa ăn cơm, điên cuồng gặm cắn da thịt trên người cô, như là muốn gia tăng trừng phạt với cô, răng nanh hắn dùng thô bạo, trên da thịt trắng nõn xuất hiện từng dấu hôn ngân rõ ràng , tươi đẹp đến loá mắt, lưu lại ấn ký chỉ thuộc về hắn trên cơ da thịt của cô.

Lạc Tích Tuyết không chịu được liều mạng lắc đầu, mang theo giọng khóc nức nở, giống như là một búp bê sứ dễ vỡ,"Đừng, đau quá, đừng!"

Nhìn vẻ mặt đau đớn khó chịu của Lạc Tích Tuyết, đột nhiên trong lòng Chiêm Mỗ Tư hiện lên một chút do dự và không đành lòng, hắn muốn ôm cô vào che chở cô, nhưng mà nghĩ tới cô mặc áo cưới xinh đẹp như vậy lại muốn gã cho người khác làm vợ, tim của hắn đều bao phủ đau đớn.

Cô, cũng dám gạt hắn gả cho người đàn ông khác, còn vì người đàn ông khác đâm hắn một dao, nàng không chỉ dẫm đạp lên tự tôn của hắn, càng mạ sát tình yêu của hắn đối với cô, hắn nhất định phải trừng phạt cô thật tốt, bằng không vĩnh viễn cô cụng không hiểu rõ, mình là người phụ nữ của ai, rốt cuộc chỉ có thể thuộc về ai!

Nghĩ như vậy, trong mắt Chiêm Mỗ Tư lại bắt đầu hiện lên phẫn nộ và khát máu, hắn kéo áo lót viền tơ của Lạc Tích Tuyết ra, môi miệng tàn sát bừa bãi từng bộ phận trên thân thể cô.

"Đừng, đau quá, thật sự đau quá." Từ sức gặm cắn càng ngày càng lớn của hắn, Lạc Tích Tuyết đau đớn kêu ra tiếng, hắn là dã thú sao? Vì sao cô có loại cảm giác sẽ bị hắn tháo dỡ ra nuốt sống vào bụng chứ?

Ánh mắt hắn quá đáng sợ, có loại lạnh lẽo muốn phá hủy tất cả, bỗng dưng làm cho cô liên tiếp rùng mình vài cái.

Chiêm Mỗ Tư đã cảm thấy máu đang sôi trào trong cơ thể mình, dường như Lạc Tích Tuyết càng giãy dụa phản kháng dữ dội, hắn lại càng cảm thấy hưng phấn.

Ma chưởng của hắn lướt qua eo cô, cúi đầu kề sát bên tai nàng, cắn lên vành tai cô, cười lạnh nói: "Đau không? Ở phía sau càng đau hơn, em kêu đi, càng kêu tôi lại càng thích!"

"Anh đúng là biến thái, là ma quỷ, tôi hận anh, tôi hận anh nhất!" Lạc Tích Tuyết giận không kềm được, trở tay muốn cho Chiêm Mỗ Tư một bạt tai, lại bị hắn chặn đứng ở giữa trên không, thân thể của hắn càng dính sát vào cô chặt chẽ hơn.

"Hận đi, nếu em không có cách yêu tôi, vậy thì hận tôi đi, ít nhất hận cũng là một loại tình cảm, có thể cho cả đời em đều nhớ kỹ tôi, không có cách nào thoát khỏi tôi." Đôi mắt Chiêm Mỗ Tư thâm trầm như đêm tối, giọng nói tà ác lại vang bên tai Lạc Tích Tuyết, mang theo nhiệt độ lạnh lẽo, còn không ngừng ma sát sau lưng cô.

Lạc Tích Tuyết biết vậy nên không biết theo ai, tính yêu của hắn quá tàn nhẫn, quá bá đạo, tình yêu kia sắp làm cho cô không thở nổi nửa.

Thân thể nóng rực của hắn kề sát cô, cô cảm nhận đượ dục vọng mãnh liệt của hắn đang gắt gao chống đỡ cô.

Hắn ôm cô vừa căng thẳng vừa sợ hãi, đôi má cũng đã ửng đỏ, đôi con ngươi đen nhánh chứa hai ngọn lửa sáng nhìn cô không chớp mắt, nói:

"Tích Tuyết, từ lúc bắt đầu thì em chính là của tôi, em chỉ có thể là của tôi!"

Hắn dồn sức áp thân thể xuống, đột nhiên ép chặt thân thể cô, đầu gối như một thanh kiếm sắc bén, ngang ngạnh tách hai chân cô ra —

Dồn sức xỏ xuyên qua, thân thể Lạc Tích Tuyết chặt chẽ, đáy lòng càng cảm thấy bi thương.

Cách nhiều ngày như vậy, cô vẫn thể né tránh, vẫn luôn không thể thoát khỏi bóng mờ và dây dưa của hắn.

"Thoải mái!" Cảm nhận được của cô chặt chẽ, hắn phun hơi nóng ở bên tai cô, ngón tay thon dài trêu chọc vùng mẫn cảm trên thân thể cô.

Lạc Tích Tuyết cắn chặt đôi môi, dưới đáy mắt lóe ra một chút sương mù như nước, dù thân thể không thể khống chế rơi vào tay giặc, nhưng lý trí duy nhất của cô còn đang kháng nghị cô tuyệt đối sẽ không tâm phục khẩu phục dưới nanh vuốt của ác ma.

"Kêu ra tiếng!" Chiêm Mỗ Tư gắt gao đè đầu vai cô lại, không cho cô có giây phút trốn tránh, mê hoặc lại mang theo mệnh lệnh, con ngươi đen nhìn chằm chằm vào cô.

"Không!" Lạc Tích Tuyết gắt gao cắn môi, cúi đầu nức nở , không cho bản thân mình phát ra tiếng thì thầm xấu hổ.

"Kêu lên!" Mày kiếm lạnh lẽo của Chiêm Mỗ Tư nhếch lên, trong lòng liền trướng đầy tức giận, hắn cố ý thả chậm nhịp điệu, trêu chọc vùng mẫn cảm của cô, liên tục tăng thêm kích thích tình cảm mãnh liệt trong lòng cô, từ từ ăn mòn ý thức và lý trí của cô.

"A" Cảm giác vừa đau vừa nóng, làm cho Lạc Tích Tuyết không nhịn được khẽ ngâm ra tiếng, trong lòng cô giống như bị mắc kẹt hơi thở, nước mắt xấu hổ chảy xuống, thân thể của cô đúng là mẫn cảm và khao khát hắn như vậy.

"Ha ha, lúc này mới giống người phụ nữ của tôi." Chiêm Mỗ Tư vừa lòng cười, bàn tay to dạo chơi trên da thịt cô, bắt đầu đòi hỏi hơn nửa.

Trình diễn một màn yêu hận dây dưa trên giường lớn, cùng tiếng thở dốc người đàn ông, tiếng rên rĩ mềm mại của phụ nữ, vang vọng trong cả căn phòng, chính là nghe rõ ràng như vậy.

Trên bầu trời một loạt tia chớp xẹt qua, mưa bão xuyên thấu cọ rửa cửa kính, mơ hồ nhìn thấy hai thân thể quấn quanh, nhìn thấy ghê người.

"Vì sao không thể buông tha tôi?" Lúc trải qua một lần tỉnh cảm mãnh liệt, Chiêm Mỗ Tư còn không rút khỏi thân thể cô, trên mặt Lạc Tích Tuyết đầy nước mặt, giữa lúc bị hắn làm nhục, phát ra tiếng khóc nức nỡ.

Chiêm Mỗ Tư gắt gao ôm cô, cảm nhận được cô là chân thật, cho dù cô không tình nguyện xảy ra chuyện này, nhưng mỗi một lần có được cô, hắn đều đã cảm thấy thỏa mãn và hưng phấn trước nay chưa từng có, dường như bây giờ hắn vẫn không muốn rút ra.

"Ai kêu em mê người như vậy chứ? Em chỉ có thể là của tôi." Hắn cúi đầu hôn lên gương mặt cô, hút sạch sẽ nước mắt trên khóe mặt của cô, môi mỏng cô cọ vào cánh môi của cô: "Đây là trừng phạt em, em luôn không nhớ mình là người phụ nữ của ai, cho nên tôi nhất định phải nghĩ mọi cách, cho em nhớ kỹ tôi."

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết rất khó coi, nhưng suy nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình, cô chỉ có thể ăn nói khép nép xin hắn: "Bây giờ anh vừa lòng rồi , tôi không muốn ra nước ngoài, anh thả tôi đi?

207. Chương 207: Bà Xã, Mặc Quần Cho Anh

Edit : babynhox

"Em thật là không ngoan, còn muốn rời khỏi anh, xem ra vừa rồi anh còn chưa dùng sức, em còn chưa chịu đựng đau khổ, có phải nên làm cho em mệt hơn một chút, thì trong mắt em mới có thể có mình anh, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh hay không?"

Chiêm Mỗ Tư híp híp mắt, khóe miệng thoáng hiện ý cười, nhưng là cười lạnh không tới đáy mắt.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lại bắt đầu chậm rãi tấn công, chỉ là bây giờ bất luận là tốc độ hay là sức lực đều nhanh hơn rất nhiều so với lần trước.

Hắn như là dã thú ăn không no, không ngừng đòi hỏi cô, giống như chỉ có gắt gao dính sát cô như vậy, cô mới sẽ không rời khỏi hắn, hắn mới có thể mở mắt liền thấy cô.

"Hu" Lạc Tích Tuyết yếu ớt khóc nức nở, cảm thấy mình sắp đến bên bờ điên cuồng rồi.

Sao cô lại trêu chọc tới một ác ma chứ, cô đã rất cố gắng muốn thoát khỏi hắn, vì sao ông trời vẫn hành hạ cô, chính là không cho cô trốn khỏi hắn chứ?

Hai mắt trợn to hết hi võng, móng tay Lạc Tích Tuyết bấu chặt vào da thịt phía sau lưng của Chiêm Mỗ Tư, theo rung động của hắn, cô đóng hai mắt lại, cố gắng không ình phát ra tiếng kêu mất hồn.

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, Lạc Tích Tuyết chỉ có thể gắt gao bắt lấy Chiêm Mỗ Tư không buông tay, trong lòng đau đớn, hơn nữa khoái cảm trong thân thể, từng đợt từng đợt dần dần xâm nhập vào toàn thân cô.

Trong đêm tân hôn bị áp bức và lăng nhục, cô tùy y hắn dùng các loại tư thế, một lần lại một lần đòi hỏi mình, mặc cho nước mắt tung bay khô cạn.

Ánh mặt trời sáng sớm men theo khe hở từ màn che lụa trắng ở cửa sổ tiến vào, không khí nóng bỏng kiều diễm trong cả phòng từ từ tản ra ngoài theo ánh mặt trời mờ mịt.

Nhờ một tia sáng trong phòng, Lạc Tích Tuyết thấy phần eo của mình, trước ngực, trên đùi đều có vết bầm tím lớn, hình như là trước đó cô đã bị người ta hung hăng đánh đập một trận, tình hình khá thảm thiết.

Cô hơi hơi dịch chuyển thân dưới, cảm giác xé rách đau nhức từ thân dưới truyền tới, khiến cho cô nhịn không được hít vào một hơi, trong chốc lát khóe mắt phủ đầy sương mù, ngày hôm qua Chiêm Mỗ Tư trừng phạt cô quá mạnh bạo, căn bản là không có chút thương tiếc.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, đang định xoay người xuống giường, đột nhiên bên hông có một sức mạnh, cô kinh ngạc quay đầu, một đôi con ngươi thâm thúy nóng rực rơi vào tầm mắt của cô.

”Thức dậy?” Chiêm Mỗ Tư nằm ở bên người cô, thấy sau khi cô thức dậy vẫn mê mang nhìn trái nhìn phải, cũng không quấy rầy cô, mãi đến khi cô chuẩn bị xuống giường hắn mới chặn ngang ôm cô vào chăn.

”Ừm.” Lạc Tích Tuyết nhục nhã nghiêng đầu sang chỗ khác, không tình nguyện lên tiếng. Có phải từ hôm nay trở đi, cô đều phải nằm cạnh người đàn ông này, bởi vì bọn họ đã là vợ chồng, nhất định phải cùng giường chung gối, liên tục như thế!

”Tuyết nhi” Hai tay khỏe mạnh của Chiêm Mỗ Tư vươn vào vòng quanh eo nhỏ của cô, lồng ngực dày rộng nóng bỏng của hắn kề sát phần lưng nhỏ bé xinh đẹp của cô, giọng nói khàn khàn cùng một chút từ tính vui mừng vang lên bên tai cô:

”Thực xin lỗi, tối qua anh làm em bị thương, nhưng đây là đêm tân hôn của chúng ta, anh không thể lãng phí. Hơn nửa, anh có tình cảm với em, anh có chút không khống chế nổi, anh đã kêu người mở nước nóng tắm, ngâm nước ấm sẽ thoải mái một chút.”

Hắn xoay người ngồi dậy, hắn xốc chăn đơn che thân thể Lạc Tích Tuyết lên, ôm lấy toàn bộ thân thể không mảnh vải của cô lên, lập tức đi vào phòng tắm.

Phòng tắm rất lớn, trang trí rất sạch sẽ gọn gàng, bên trái có một cái bể rất lớn, đã mở đầy nước, nước trong suốt đang bốc lên hơi nóng dày đặc.

Chiêm Mỗ Tư lập tức ôm Lạc Tích Tuyết đi vào trong bồn tắm, da thịt trắng nõn ngâm ở trong ánh nước sáng mờ, khiến cho ấn ký tình yêu tối qua hắn lưu lại trên người cô càng đỏ hồng chói lọi.

Con ngươi đen bóng của hắn càng ngày càng sâu.

”Tích Tuyết” Hắn ôm cô vào lòng, cảm xúc tuôn trào như sóng biển. Càng gần vào cô, tình cảm trong lòng hắn liền càng tăng thêm một phần, bây giờ đã sâu đậm đến mức hắn không thể tưởng tượng.

”Vĩnh viễn cũng không được rời khỏi anh, em là của anh, vĩnh viễn chỉ là của anh.”

Hắn cúi đầu nhiệt tình hôn lên cánh môi mềm mại có chút sưng, hắn đối với cô là không khống chế được, tình càng sâu, tổn thương cũng càng sâu.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng, con ngươi giống như đã không có tiêu cự, đau đớn trên cánh môi truyền đến khoan tim, tất cả da thịt trên thân thể đều đau đớn, trái tim của cô hình như đã dần dần vô cảm rồi.

”Mặc kệ em hận anh, hay là lạnh nhạt với anh, anh đều hoàn toàn triệt để muốn em, để em vĩnh viễn cũng đừng mong chạy trốn khỏi anh”

Nhìn nét mặt của cô lạnh nhạt như vậy, tim của Chiêm Mỗ Tư giống như bị kim châm, tay hắn vòng qua lưng cô, nhịn không được càng hôn cô sâu hơn, bàn tay to cũng không an phận khi dễ phần đầy đặn của cô, vuốt ve nơi mềm mại đó.

”Ưm” Cô khó chịu thở nhẹ vài tiếng, vươn tay chống đẩy trong ngực hắn.

Nhưng đột nhiên Chiêm Mỗ Tư bắt lấy bàn tay nhỏ đang chống đỡ của cô, càng hôn cô cuồng dã hơn: ”Tích Tuyết, em là của anh, chỉ thuộc về một mình anh, không ai có thể cướp em đi từ tay anh, anh biết em cũng là thích anh, giống như anh thích em.”

Nụ hôn nhỏ nhặt tỉ mỉ của hắn che môi cô lại, đưa hơi thở đặc trưng của hắn từ từ đi vào miệng của cô, đồng thời cũng cướp đoạt hơi thở của cô.

Hai hàng nước mắt nóng chảy ra từ khóe mắt Lạc Tích Tuyết, thân thể yếu ớt của cô run rẩy khó nói nên lời, chỉ là trái tim lại nhịn không được đang run run.

Chiêm Mỗ Tư nhấm nháp nước mắt ướt mặn của cô, nụ hôn nhiệt tình cũng ngừng lại. Đôi con ngươi đen thâm thúy của hắn dừng trên con ngươi lạnh nhạt của cô, tim giống như bị kim đâm.

Hắn lẳng lặng dùng khăn mềm lau chùi thân thể cho cô, thậm chí ngay cả nơi kín đáo của cô hắn cũng không e dè, đôi mắt cô vẫn lạnh nhạt không có tiêu cự, cô như một tượng gỗ không có mạng sống.

Trời sáng hẳn nảy lên áng sáng bạc, màu vàng rãi đầy mặt biển.

Sau khi Chiêm Mỗ Tư lau khô thân thể của cô, lại ôm lấy Lạc Tích Tuyết, bước đi ra phòng tắm, đi vào phòng ngủ.

Phòng đã được người hầu thu dọn sạch sẽ, giường trắng tinh mềm mại, Lạc Tích Tuyết thuận theo ngã xuống trên giường trắng tinh, như thiên sứ trong suốt cao quý, nhưng con ngươi trong suốt , lại trong veo mà lạnh lùng như băng tuyết mua đông làm cho người ta có nghĩ thương xót.

Chiêm Mỗ Tư nhẹ nhàng che phủ chăn bông vải ấm áp lên trên người cô, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hắn đứng ở bên giường nhìn cô một lúc, lại xoay người đi ra ngoài.

Đợi lúc Lạc Tích Tuyết cảm thấy ngủ đủ, sắc trời đã gần hoàng hôn, đêm qua làm cho thể xác và tinh thần cô đều mệt mỏi, vừa lúc có giấc ngủ không ai quấy rầy, dường như cô ngủ rất lâu rất sâu.

"Thân ái, cảm thấy tốt rất nhiều sao?" Chiêm Mỗ Tư quấn một chiếc khăn đi ra từ trong phòng tắm, dường như hắn vừa mới tắm rửa xong.

Hắn đi tới bên giường, vô cùng thân thiết cúi đầu nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng không nói gì, cô có chút kháng cự đối với xưng hô của hắn.

Chiêm Mỗ Tư ôm thân thể thơm dịu của cô, đôi mắt đen thâm thúy giống như biển lớn.

Bỗng nhiên, hắn kéo cái chăn trên người Lạc Tích Tuyết, từ trên cao nhìn xuống mệnh lệnh cô:

"Nhanh lên, mặc quần áo cho anh!"

Mặt Lạc Tích Tuyết, hai tay vội vàng ôm ngực của mình, bất mãn trừng mắt nhìn hắn: "Sao anh lấy chăn của tôi ra?"

Chiêm Mỗ Tư mạnh mẽ nghiêng người về phía Lạc Tích Tuyết, xấu xa kéo cánh tay cô ra, không cho cô che khuất thân thể của mình, trong miệng làm trò : "Che cái gì? Trên người em có chỗ nào mà anh chưa thấy qua!"

"Anh" Mặt Lạc Tích Tuyết càng đỏ hơn, giống như táo đỏ chín, Chiêm Mỗ Tư nhịn không được hôn cô một cái, lại bắt đầu cởi áo tắm của mình.

"Anh muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết bối rối đẩy hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bị dọa trắng xanh, cuộn thân thể lại, trốn qua một bên trên giường, như thế nào cũng không chịu qua.

Cô cũng không muốn lại bị người đàn ông này xâm phãm, tuy vừa mới ngủ nghỉ ngơi, nhưng mà tối qua hắn muốn quá kịch liệt, hiện tại thân thể cô chỗ nào cũng đau đớn, nếu lại muốn một lần chẳng phải là muốn mạng nhỏ của cô sao, thân thể người đàn ông này là làm bằng sắt à? Sao lại không biết mệt chứ?

Dường như Chiêm Mỗ Tư đã được chuyện rất vui vẻ, tiếng cười sang sảng vang vọng ở trong phòng.

Hắn rất tự nhiên cởi bỏ áo tắm của mình, thân thể trần trụi đứng trước mặt Lạc Tích Tuyết, lộ ra thân hình cường tráng rắn chắc, chẳng những không có một chút cảm giác xấu hổ, ngược lại còn cực kỳ hưởng thụ cùng chỗ với cô như vậy.

Ánh sáng bên trong chiếu trên da thịt của hắn, làm cho quanh dáng người cao to của hắn một lớp viền vàng, không biết vì sao, Lạc Tích Tuyết lại ngu ngốc ảm thấy hình ảnh hắn lỏa lồ như vậy rất đẹp mắt, có phần giống một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật hoàn mỹ.

Đột nhiên cô bị chính cách nghĩ này của mình làm sợ ngây người, ác ma này làm sao có thể là tác phẩm nghệ thuật chứ? Nhiều nhất chỉ là tác phẩm phá hủy.

"Anh nhanh mặc quần áo vào, không cần lỏa lồ đi loạn, rất khó coi." Lạc Tích Tuyết có chút xấu hổ mở to mắt, tim đập nhanh không khống chế được, tức giận lên tiếng nói. Trên người hắn không mặc thứ gì, còn tiếp tục như vậy, cô không biết mình có thể khống chế không chảy máu mũi hay không nữa.

Chiêm Mỗ Tư cười mị hoặc, nghiêng người đi tới bên cạnh Lạc Tích Tuyết, lại tà ác dựa vào thân thể của cô, ép cô mở mắt ra nhìn hắn: "Dáng người của anh không thể cho em hài lòng như vậy sao? Nhìn nhiều hai mắt liền không chịu nổi rồi sao?"

”Tôi mới không có.” Lạc Tích Tuyết nổi giận phản bác, trên mặt đỏ bừng, trong miệng than thở thúc giục nói: ”Anh nhanh mặc quần áo vào đi!”

”Bà xã, anh đang đợi em mặc cho anh!” Bên môi Chiêm Mỗ Tư gợi lên một độ cong đẹp đẽ, mặt dày mày dạn che ở trước mặt Lạc Tích Tuyết, không muốn đi.

”Cái gì?” Lạc Tích Tuyết trừng to mắt, nhìn hắn, đôi má xấu hổ càng đỏ hơn.

”Tích Tuyết, bây giờ em là bà xã của anh, đương nhiên là do em tự mình mặc quần áo cho ông xã anh đây!” Chiêm Mỗ Tư nhất quyết kề sát không tha, hai tay ôm quyền, một bộ dáng đương nhiên.

Dù trong lòng Lạc Tích Tuyết có bực tức, nhưng mà hắn đúng thật là ông xã của mình, mặc dù cô còn chưa đồng ý thừa nhận, nhưng là ông xã của cô kêu cô mặc quần áo cho hắn, cũng không phải quá phận!

208. Chương 208: Nhốt Em Cả Đời, Không Cho Rời Đi

Edit: Fannie93

Đột nhiên lồng ngực to lớn của anh đập vào mắt, hai chần thon dài vững chắc càng nhìn không sót gì, còn có…

Lạc Tích Tuyết quả thật không dám nhìn xuống, lúc nào thì cô lại biến thành như vậy đây, nhìn thấy vóc người của anh lại ảo tưởng một chút không thực tế.

Cô ảo não lắc đầu một cái, hất ra những suy nghĩ quấy nhiễu này, nuốt nước miếng, để mình cố gắng bình tĩnh nhìn vào mắt anh: “Anh thật muốn để em mặc cho anh?”

“Dĩ nhiên!”. Chiêm Mỗ Tư nhíu mày, chắc chắn trả lời cô.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, đến tủ quần áo, tìm đồ ình thay trước, lại thấy có một chiếc váy, đều là kiểu dáng bình thường cô thích với màu sắc, đoán chừng là trước đó Chiêm Mỗ Tư cũng bảo người ta chuẩn bị cho.

Không suy nghĩ nhiều, cô tiếp tục mở ngăn kéo bên cạnh tìm kiếm, trong tủ quần áo to lớn này chất đầy y phục so với người phụ nữ còn nhiều hơn, hơn nữa đồ nào cũng là hàng hiệu xa xỉ, chất liệu vải sa hoa, mỗi một bộ đều được thiết kế tỉ mỉ, thể hiện ra chủ nhân của nó cao quý cùng hiển hách.

Thật là, không phải là ở trong khoang thuyền ư, còn mang nhiều y phục như vậy, người đàn ông này thật là xa xỉ.

Lạc Tích Tuyết tìm áo sơ mi Chiêm Mỗ Tư bình thường thích mặc cùng quần tây, tránh cho anh lại tìm đề tài để nói chuyện của mình, tránh khỏi anh dài dòng.

Chiêm Mỗ Tư lặng yên không lên tiếng, vẫn tựa vào bệ cửa sổ sau lưng Lạc Tích Tuyết, lẳng lặng ngắm nhìn cô, nụ cười nơi khóe mắt không ngừng sâu hơn.

Lạc Tích Tuyết tìm xong quần áo, liền khoa tay múa chân bắt đầu mặc vào cho Chiêm Mỗ Tư, đã trải qua một màn tổn thương lẫn nhau của ngày hôm qua, có thể có một màn yên tĩnh lại thú vị hài hôm nay, đúng là khó có được, hai người lẳng lặng hưởng thụ thời gian ấm áp này.

Cài xong cái cúc áo cuối cùng của Chiêm Mỗ Tư, Lạc Tích Tuyết xoay người sang chỗ khác, bắt đầu tự hỏi phải chọn cà vạt màu nào thì được.

Mà đang lúc ấy, Chiêm Mỗ Tư đột nhiên lại ôm cô từ phía sau, thân thể tinh tráng đem thân thể mềm mại của cô vào trong ngực, cự ly miêu tả thân thể uyển chuyển của cô.

“Tích Tuyết, đồng ý với anh, về sau sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa”. hơi thở cương nghị bao trùm hoàn toàn cô, để cho cô không có chỗ nào trốn được.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, người đàn ông này tự nhiên ôm như thế, có chút không quen, cô giãy giụa đẩy anh ra: “Đừng như vậy”.

Cánh tay Chiêm Mỗ Tư buộc chặt, bá đạo vòng chắc cô, không tha lại yên cầu cô lần nữa: “Tích Tuyết, nói em sẽ không rời khỏi anh, nói em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, nói mau!”.

Đôi tay Lạc Tích Tuyết đặt trước ngực Chiêm Mỗ Tư, toàn lực muốn mở ra khoảng cách giữa hai người, gắt gao cắn môi, không muốn trả lời anh.

Anh muốn cô nói như thế nào đây, đồng ý anh cả đời đều không bỏ anh sao? Nhưng, Tiếu Vũ Trạch cùng Hàn Diệp Thần sẽ tha thứ cho cô sao? Đều là vì cô, bọn họ mới bỏ mạng, chẳng lẽ cô có thể chịu trách nhiệm về sinh mệnh của bọn họ, một người ích kỉ sống hạnh phúc tiếp không? Cô không làm được!

Vẻ mặt Chiêm Mỗ Tư nhất thời âm trầm xuống,nhìn cô kiên trì ngậm miệng không nói, anh cắn răng lần nữa ra lệnh: "Tích Tuyết, nói em sẽ không bao giờ rời khỏi anh, nói nhanh một chút, em sẽ vĩnh viễn ở cùng với anh".

Lạc Tích Tuyết cắn môi, trầm mặc như cũ.

Nhất thời, con mắt hung ác của Chiêm Mỗ Tư híp lại, đột nhiên cúi đầu, nặng nề cắn cổ của cô.

Dùng sức như muốn ăn thịt cô, uống máu cô. Lạc Tích Tuyết cắn chặt hàm răng, đè nén tiếng kêu, nhưng sức lực hàm răng khép lại của người đàn ông này ngày càng mạnh, tay cũng bắt đầu ở trên thân thể cô dao động.

"Anh sẽ khiến em không thể rời bỏ anh! Bất kể biện pháp gì, anh đều sẽ không để em rời khỏi anh".

Trên người anh tản ra hơi thở lẫm liệt cuồng dã, khiến Lạc Tích Tuyết cảm thấy kinh sợ, chẳng biết tại sao, anh như vậy luôn có thể làm cho cô cảm thấy sợ hãi, muốn tránh ra.

Cô thật sự không hiểu rốt cuộc anh quấn quýt cái gì, chấp nhất việc gì. Cô đã gả cho anh rồi, chỉ cần anh không cho phép, cô tuyệt đối không có năng lực như vậy rời khỏi phạm vị của anh. Tại sao anh vừa, nhất định phải lấy được lời hứa của cô vậy? vẻ mặt bây giờ của anh, giống như con thú bị thương, dã thú giãy chết vùng vẫy.

"Tích Tuyết, đồng ý với anh, vĩnh viễn không rời xa anh, bất kể xảy ra chuyện gì, đều phải ở lại bên cạnh anh". Chiêm Mỗ Tư giữ chặt thân thể của Lạc Tích Tuyết, tròng mắt đen chăm chú nhìn cô chằm chằm, trong mắt hình như chứa rất nhiều thâm thúy đến cô cũng không hiểu rõ.

Chiêm Mỗ Tư như vậy Lạc Tích Tuyết chưa từng thấy, cô ở trên người anh cảm nhận được sợ hãi, ngược lại hơi thở chiếm đoạt của ngày hôm qua, cô như vậy lại có thể cảm thấy anh đang sợ.

Nhưng anh đang sợ hãi cái gì vậy? Rốt cuộc lo lắng cái gì vậy? Có chuyện gì, hiện tại anh không đủ sức, cô không hiểu, thật sự nhìn không hiểu anh. Người đàn ông này phải cứng rắn ra lệnh vậy sao, tùy ý chiếm đoạt, mà không phải hiện tại như vậy, lộ ra nét mặt làm cho người ta tan nát cõi lòng vậy chứ.

Cô cứ có cảm giác anh có chuyện gì giấu cô, nhưng cô còn nói không ra chuyện gì, rốt cuộc anh đang che giấu cái gì chứ?

Cô bây giờ, có nhiều chuyện vẫn không rõ. Cho đến nhiều năm về sau, mỗi lần nghĩ đến người đàn ông hôm nay lại vô tình lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, cô trong nháy mắt mới hiểu, thì ra một người đàn ông cũng có thể yếu ớt không chịu nổi một cú đá. Thì ra anh gạt việc của cô, quá nhiều.

Nhưng đợi đến lúc cô đã hiểu, cũng đã biết được. Bọn họ, rốt cuộc cũng không thể quay về ngày trước….

Tuyệt vọng không đáng sợ, mất đi lòng cũng không đáng sợ. Thì ra điều đáng sợ thật sự, là thời gian, cũng không thể xoay chuyển số mạng.

*

Trên bàn ăn, có không ít là món Chiêm Mỗ Tư thích, như là thịt dê nướng sơ, gà quay tiêu đen, đồ ăn nhật, còn có mấy món ăn Trung Quốc mỹ vị mà cô quen thuộc, mùi vị chính gốc, đầu bếp nấu nướng tài ba hạng nhất trên thế giới ở trên thuyền.

Lạc Tích Tuyết đi vào phòng ăn, ngồi đối diện với Chiêm Mỗ Tư.

"Đang nghĩ gì vậy?". Chiêm Mỗ Tư lẳng lặng đưa mắt nhìn cô hỏi.

Cô nhìn trên mặt bàn bày nhiều loại thức ăn, anh đặc biệt phân phó cho bếp lấy món ăn Trung Quốc cô thích. Đặc biệt anh rất thích gắp thức ăn cho cô, tất cả đều là lúc cùng cô ở phòng trọ nhỏ, anh tỉ mỉ quan sát, bởi vì cô yêu thích luôn không quá rõ ràng.

"Không, không có gì".

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu một cái, cô cúi đầu lẳng lặng ăn cơm, cô ăn không được nhiều lắm, mỗi một lần chỉ lướt qua, mặc dù biết những đồ ăn này đều do các đầu bếp hạng nhất công phu tỉ mỉ chế biến, nhưng khẩu vị thật sự không có.

"Ăn nhiều một chút, sắc mặt em không tốt lắm, thân thể vô cùng yếu". Chiêm Mỗ Tư cau mày, quan tâm nói.

Anh nháy mắt cho Uy Mục bên cạnh, ngay sau đó Uy Mục cũng lui xuống, một lát sau, một chén canh bổ dưỡng nóng hỏi mùi hương liền đã bưng lên.

"Em uống vào trước đã, về sau mỗi ngày đều uống canh bổ đều đặn, còn lại thức ăn anh sẽ vì em mà điều chỉnh".

Mắt đen tĩnh mịch của Chiêm Mỗ Tư có chút lo lắng nhìn cô chăm chú, cô đã là vợ của anh, anh tuyệt không thể cho cô có một chút tổn thương, anh muốn cô khăng khăng ở bên cạnh anh, như vậy mới có thể mang thai con anh.

Mặc dù anh hi vọng Lạc Tích Tuyết thật tâm ở lại bên người anh, nhưng phụ nữ bình thường cũng thích em bé, nếu như bọn họ có con của chính họ, vậy cô cũng sẽ không rời đi khỏi anh đúng không?

Ít nhất Chiêm Mỗ Tư cho là như thế, cho nên anh đã bảo bác sĩ lén cho thuốc có thai vào trong canh, nếu như bọn họ làm mấy lần nhiều hơn, không chừng chờ đến Paris, cô sẽ có tin vui.

Lạc Tích Tuyết không có cự tuyệt, cô nhíu lại đôi mày thanh tú uống xong bát canh, ngẩng đầu nhàn nhạt hỏi:

"Chúng ta bây giờ là đi đâu?"

Chiêm Mỗ Tư nhẹ nhàng cười một tiếng , ánh mắt thâm thúy như biển: "Paris".

Lạc Tích Tuyết hơi kinh hãi, rất nhanh cũng khôi phục bình thường.Anh quả nhiên muốn đưa cô ra nước ngoài, như vậy cơ hội chạy trốn của cô càng nhỏ.

Chiêm Mỗ Tư tiếp tục tao nhã ăn bít tết: "Không cần lo lắng, thuyền của chúng ta lái rất nhanh, đại khái chừng mười ngày, thì sẽ đến Mexico, đến đó chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ".

Chân mày Lạc Tích Tuyết lơ đãng nhíu chặt, nhưng Chiêm Mỗ Tư không có nhận thấy.

Tiếp sau hai người lẳng lặng ăn cơm, trong phòng ăn chỉ nghe tiếng dao muỗng khẽ chạm vào đĩa sứ, còn có tiếng sóng biển vỗ đánh bên ngoài, còn lại không nghe được gì.

*

Ở trên thuyền mấy ngày, mỗi đêm Chiêm Mỗ Tư đều ôm chặt Lạc Tích Tuyết, cánh tay khỏe mạnh của anh cuốn chặt vòng eo thon nhỏ của cô, hô hấp nặng nề thở dốc ở bên cổ cô.

Cô có thể cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của anh vẫn lưu luyến ở trên mặt cô, hai mắt cô nhắm nghiêm mặt sang bên kia giường, đôi môi khe khẽ cắn lấy.

Bởi vì buổi chiều đầu tiên của đêm tân hôm, anh muốn cô quá kịch liệt, cho nên hai ngày sau, anh đều cố gắng chịu đựng, săn sóc không tiếp tục chạm vào cô, nhưng đến ngày thứ ba, sự tự chủ của anh có chút tan rã.

Hai cái tay của anh như có ý thức vậy, tự động chạm vào thân thể mềm mại của cô, cách quần ngủ mỏng manh, du tẩu toàn thân cao thấp của Lạc Tích Tuyết, vuốt ve.

Xúc cảm phía dưới quen thuộc mềm mại, khiến thẩn thể Chiêm Mỗ Tư nhất thời bốc lên ngọn lửa, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của cô, kèm theo hô hấp của anh, xâm nhấp từng tế bào trong thân thể của anh.

"Chiêm Mỗ Tư". Cảm nhận được sức lực cùng nhiệt độ dưới tay anh, thân thể Lạc Tích Tuyết không khỏi run rẩy, cố gắng thức tỉnh lý trí của anh.

Bàn tay ấm áp của anh chạy trên thân thể cô, Chiêm Mỗ Tư khó có thể tự chủ cúi người xuống, vừa hôn nhẹ vào da thịt nơi cổ mịn màng của cô, vừa đưa ra một cái tay khác tháo nút cài trước ngực cô.

Hơi thở nam tính nồng đậm bao quanh cô, Lạc Tích Tuyết cảm thấy toàn thân mình đang run rẩy, giống như có một dòng điện chạm vào người, lướt qua trái tim cô.

Cô cực kỳ cố gắng kiềm chế cảm giác này, khẽ nâng cổ lên, mặc ôi mỏng của Chiêm Mỗ Tư gặm nhấm cổ của cô, trong môi đỏ phát ra một tiếng giọng khàn vô lực: "Chiêm Mỗ Tư".

"Hả?". Cả người anh đã đặt trên người cô, bàn tay ôm chặt eo của cô, không chút nào suy nghĩ ngừng động tác trên tay, trong ngực mềm mại làm cho anh càng thêm căng thẳng khó nhịn.

Lạc Tích Tuyết trong lòng rung động, thân thể từ từ bị anh trêu chọc có chút khó nhịn, cô muốn dời đi sự chú ý của anh, càng không muốn để ình bị chìm đắm, "Em mệt, muốn ngủ rồi".

209. Chương 209: Buộc Cô Ký Tân Trên Giấy Đăng Ký Kết Hôn

Edit: Fannie93

"Ừ, anh cùng em". Chiêm Mỗ Tư nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng không có buông cô ra, ngược lại dùng môi cởi ra vạt áo của cô, một đường hôn xuống da thịt trắng noãn của cô.

Lưỡi ấm ấp cuốn lấy da thịt lạnh lẽo của cô, Lạc Tích Tuyết khó kiềm chế liền run rẩy, một tiếng kêu từ trong môi cô tràn ra.

Tiếng kêu lập tức châm lên tất cả nhiệt tình của Chiêm Mỗ Tư, hôn nhẹ biến thành tìm tòi sâu hơn, không có chút do dự nào, anh hoàn toàn thuận theo ý của mình, hôn cô thật sâu.

"Chiêm..." Lạc Tích Tuyết hé mở môi đỏ mọng, muốn mở miệng, nhưng cử động này, lại khiến cho đầu lưỡi dịu dàng của Chiêm Mỗ Tư trượt vào trong miệng cô, tiếp nhận chất mật ngọt ngào trong miệng cô.

Cảm giác tê liệt kích thích toàn thân Lạc Tích Tuyết, cô bị anh hôn hơi choáng rồi, cả người mềm nhũn, chỉ có thể nằm trên giường, mặc cho Chiêm Mỗ Tư chiếm đoạt.

Hình như cảm nhận được Lạc Tích Tuyết mềm mại, động tác của Chiêm Mỗ Tư thay đổi càng thêm mạnh bạo, lưỡi lửa nóng, dùng sức hôn, đuổi theo cái lưỡi thơm tho của cô.

Phía dưới cũng dọc theo quần ngủ cô dò xét đi vào, lui xuống nội y của cô, chạm vào phần đầy đặn kiên đĩnh của cô.

Hô hấp của hai người không ngừng tăng thêm, xunh quanh thoáng qua ngọn lửa, tựa như bão tố thâm trầm, muốn đem hai người cắn nuốt.

Đôi mắt đen của Chiêm Mỗ Tư thâm thúy lộ ra ngọn lửa nhìn cô, khàn giọng nói:

"Tích Tuyết, anh muốn em, có thể không?"

Lạc Tích Tuyết chợt cứng lại, định quay mặt lại rồi lại bị anh nắm chặt, để cho ánh mắt đen xẩu hổ của cô nhìn vào đôi mắt đen nóng bỏng của anh.

Không đợi Lạc Tích Tuyết trả lời, khuôn mắt tuấn tú như tượng điêu khắc đã hướng tới cô, môi nóng của anh hôn sâu vào đôi môi đỏ thắm của cô, nhiệt tình như cuồng phong cắn nuốt cô trong mùi thơm của miệng cô.

"Ưmh".

Lạc Tích Tuyết theo bản năng muốn đẩy anh ra, tay mịn màng của cô chạm vào thân thể tráng kiến nóng bỏng của anh, mới biết tim đập của anh rất nhanh, thể hiện anh vô cùng khẩn trương với câu trả lời của cô.

Đúng lúc Lạc Tích Tuyết còn đang mông lung anh đã cởi ra vạt áo trước y phục của cô, xương quai xanh trắng nõn nà của cô cùng đường cong trước ngực nhu mỹ xuất hiện trước mắt anh, hiện lên ngọn lửa sáng ngời trong mắt anh.

Mép môi ấm áp của anh một đường hôn đi đường cong hoàn mỹ trước ngực cô, đến mức, khiến người ta run sợ tê dại cùng nóng rực.

"Không cần, Chiêm Mỗ Tư".

Lạc Tích Tuyết cau mày, có chút sợ giãy giụa, hai tay của cô đẩy anh, lần trước anh mãnh liệt như thế vẫn khiến trong lòng cô sợ hãi.

"Gọi anh là ông xã, anh đã là chồng của em, về sau chỉ cho gọi anh là ông xã. Yên tâm, anh sẽ không tổn thương em nữa, xin em tin anh".

Anh ngẩng đầu lên lộ con ngươi đen bóng lửa nóng thật sâu nhìn cô thật sâu, anh cúi mặt xuống, đôi môi nóng rực trơn bóng thặt chặt chạm vào môi cô, nụ hôn của anh nhiệt liệt như thường ngày.

Nhưng Lạc Tích Tuyết còn rất hồi hộp, cô kháng cự anh đụng vào, toàn thân căng thẳng lên.

Chợt, Chiêm Mỗ Tư buông lỏng cô ra, giữa cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ kiềm chế, trên trán anh có vài giọt mồ hôi, nắm eo cô thật chặt, khàn giọng ra lệnh: "Ngủ!".

"Ngủ?". Lạc Tích Tuyết nhất thời cảm thấy mờ mịt, cô không tin liền trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn anh.

Vẫn bàn tay ấy rất nhanh đè lại chuyển động đầu của cô,sau đó cưỡng chế che lại mi mắt cô, trước mắt nhất thời là một vùng tăm tối.

"Ngủ!". Anh lần nữa phát ra một tiếng kiềm chế ra lệnh, toàn thân bắp thịt đều căng đến khó chịu.

Kể từ lần gặp lại Tích Tuyết, anh vẫn luôn tự chủ, luôn ở trước mặt cô không chịu được hấp dẫn, không cần tốn nhiều sức, liền nhẹ nhõm tan ra.

Trong khoảng thời gian này, mỗi đem anh chờ cô ngủ thiếp đi, mới dám ôm cô ngủ, nếu chỉ cần thấy cô nháy mắt anh, anh khó có thể ức chế ham muốn, ngay cả chính anh cũng giật mình cảm thấy, anh khát vọng cô như thế nhưng lại rơi vào tình trạng không thể quay lại rồi.

"Ồ!". Lạc Tích Tuyết thở dốc một hơi, vùi trong ngực Chiêm Mỗ Tư lật người, sau đó đưa lưng về phía anh, nhắm hai mắt lại. Anh không muốn cô, lòng của cô hơi yên tâm.

Bàn tay Chiêm Mỗ Tư có chút phiền não chạm vào mái tóc sau lưng Lạc Tích Tuyết, nhìn thân cô cuộn tròn như mèo con vùi trong ngực anh, dưới ánh trắng lộ ra da thịt trắng nõn mê người của cô, thân thể cao lớn của anh không nhịn được lại căng lần nữa.

Đáng chết, anh thở dốc một hơi, mặc dù đã hết sức kiềm chế, nhưng thân thể mềm mại trong ngực anh cảm thấy cả người anh nóng ran khó nhịn.

Mà lúc này, Lạc Tích Tuyết đột nhiên mở mắt, thân thể giãy giụa mấy cái, quay người một cái: "Có thể không ôm chặt như vậy được không?"

Lý trí của Chiêm Mỗ Tư thiếu chút nữa là tan vỡ rồi, nếu không phải nghĩ đến cô đã là vợ của anh rồi, sau này anh vẫn còn nhiều cơ hội danh chính ngôn thuận lấy được cô, anh đoán chừng sẽ không khống chế được liền đè ở trên người cô muốn cô lúc này.

"Nếu như theo lời em không muốn ngủ, chúng ta có thể làm những chuyện khác!". Anh đè thấp giọng nói, con ngươi lấp lánh như đuốc khóa chặt cô, trong mắt có ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt.

Cảm nhận được vật cứng sau lưng, nét mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ, lập tức thức thời nhắm hai mắt lại, "Em đang nói mơ!".

Chiêm Mỗ Tư chau mày, không nói lời nào nhìn gò má cô ửng đỏ một hồi lâu, trong mắt lóe lên ý cười nhạt, đầu hướng phía cô nhích lại gần. Cảm nhận được hơi thở thơm như hoa lan của Lạc Tích Tuyết, anh mới nhắm hai mắt lại.

Mấy ngày liên tiếp, Lạc Tích Tuyết đều ở trong lồng ngực Chiêm Mỗ Tư tỉnh lại, cô bị hơi thở cưỡng chế của anh chặt chẽ bao vây.

Anh tận tâm kiềm chế cố lấy lòng cô, mấy ngày nay vì chiếm được thiện cảm của cô, anh đều kiếm chế không muốn cô.

Mặc dù ngoài mặt Lạc Tích Tuyết thái độ đối với anh là lãnh thanh như thế, nhưng trong lòng vẫn cảm động, đặc biệt nhìn anh mỗi lần kiềm chế rất vất vả, cô thật rất muốn nói cứ tính thế đi, đi theo anh có lẽ cũng tốt vô cùng.

Đến lúc ngày cuối cùng, thuyền của bọn họ rốt cuộc đã tới cảng khẩu Châu Âu, sẽ phải chuyển tàu đi ra cảng Paris.

Sắc trời xanh thẳm, biển rộng bao la, mặt trời vàng treo cao ở phía chân trời, ánh sáng lấp lành rì rì rơi xuống, vẩy vào gơn sóng lấp loáng trên mặt biển.

Lạc Tích Tuyết đứng sát ở cửa sổ, con mắt có chút đờ đẫn chậm rãi chuyển động, suy nghĩ càng thêm phiền muộn, cứ như vậy đi theo người đàn ông này đến đất nước của anh sao?

Cô cảm thấy tất cả như là giấc mơ, cùng Chiêm Mỗ Tư kết hôn càng thêm một giấc mộng, không thành thật lại mộng mê man.

Ngoài cửa, chợt có tiếng động vang lên, Lạc Tích Tuyết lập tức ưỡn thẳng sống lưng, nín thở nhìn qua.

Vài giây sau, bóng dáng to lớn cao ngạo của Chiêm Mỗ Tư đi vào, phía sau có hai người đàn ông ngoại quốc tây trang thẳng đi theo anh, bọn họ cầm tài liệu trong tay cùng túi giấy, giống như là đi làm công vụ vậy.

Lạc Tích Tuyết có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư không phải tới đón cô xuống thuyền sao?

"Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, phu nhân, chúc hai người tân hôn hạnh phúc!". Người đàn ông ngoại quốc đưa tài liệu trong túi xách của ông đưa ra một tờ giấy đăng ký kết hôn, bao gồm hai phần, đưa tới tay của Chiêm Mỗ Tư cùng Lạc Tích Tuyết.

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết căng thẳng, trong lòng như có vết rách, màu chảy đầm đìa.

Khó trách mấy đêm liền, anh đều nhẫn nại không đụng vào cô, cũng chỉ là muốn lừa cô ký tên vào tờ giấy thỏa thuận kết hôn này mà thôi.

Có tờ giấy đăng ký kết hôn, hôn nhân của hai người sẽ hợp pháp rồi, cô không được phép sẽ không tùy ý rời đi, cô càng không có quyền lợi.

Chiêm Mỗ Tư móc ra bút máy chuyên dụng màu vàng trong ngực anh, thật nhanh ký xuống tên của anh trong giấy đăng ký kết hôn.

Lạc Tích Tuyết trong lòng tuy có mâu thuẫn, nhưng nhìn thấy anh ký ba chữ sau, cô nhất thời ngây ngẩn cả người.

Lạc Thiên Uy ! !

Anh hẳn dùng tên của em trai cùng cô kết hôn hay sao? Tại sao anh muốn dùng tên tiếng Trung ký vào giấy kết hôn của bọn họ chứ?

"Lạc tiểu thư, tới phiên cô!". Người đàn ông ngoại quốc đã gấp rút thúc giục.

Lạc Tích Tuyết cầm bút máy trong tay, lại chậm chap không rơi xuống nổi, thật muốn ký sao? Đồng nghĩa đám cưới này, cả đời trói buộc, cô thật muốn giao nửa đời sau của mình cho anh sao?

"Bà xã, chẳng lẽ em không muốn gả cho anh sao?". Chiêm Mỗ Tư đi tới bên người cô, cười ôm eo của cô, ở bên cô thì thầm: "Vậy thì em nghĩ tới việc anh đưa toàn bộ bạn bè của em, tất cả đều mời lên thuyền, chứng kiến hôn lễ của chúng ta!"

Sống lưng của Lạc Tích Tuyết nhất thời cứng lại, cảm giác khổng lồ bị bức ép đánh tới, trong không khí phiêu tán nước mắt của cô vẩy ra tư vị.

Anh đang uy hiếp cô, nếu như cô không đồng ý, anh sẽ xuống tay với các bạn của cô.

Không hổ là con trai của Thẩm Tâm Lam, thủ đoạn của anh cùng mẹ anh giống nhau ác liệt.

Chỉ là có chút bất đồng, một người buộc cô rời đi, một người bắt cô ở lại.

Bất kể như thế nào, quyền lựa chọn đều không ở trên tay cô, cô cũng chỉ là đối tượng bị bức bách.

Nước mắt kèm theo uất ức xông ra hốc mắt, theo khóe mắt lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, Lạc Tích Tuyết hạ quyết tâm, nhanh chóng nhìn vào tờ kết hôn, ký vào đó.

"Cho ông!". Cô ký xong liền đưa cho người đàn ông ngoại quốc, sau đó quay lưng đi, lặng lẽ lau lệ.

Người đàn ông ngoại quốc lại nói mấy câu chúc mừng rồi rời đi, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Xuyên thấu qua cửa số thủy tinh sát đất, Lạc Tích Tuyết không nhìn thấy nước mắt của mình, bất kể thuyết phục mình thế nào, nhưng trong lòng không tình nguyện cũng không phải giả.

Chiêm Mỗ Tư bước lười biếng, đi tới phía sâu cô, đáy mắt thâm thúy có ánh sáng quỷ quyệt nhạt.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, kháng cự quay mặt, trong mắt còn lưu lại một tầng hơi nước mông lung, lại khiến cô càng thêm duyên dáng.

Hai người cứ đứng giằng co như vậy, không biết qua bao lâu.

Đột nhiên, Lạc Tích Tuyết cảm thấy trên cổ chợt lạnh, theo bản năng cúi đầu nhìn,chỉ thấy một dây chuyền màu bác ngọc bích trên cổ của cô.

"Đây là?". Lạc Tích Tuyết quay mặt sang, giật mình ngước mắt nhìn về phía Chiêm Mỗ Tư.

"Cho em, là quà tặng kết hôn của chúng ta". Chiêm Mỗ Tư nâng lên môi mỏng, đôi mắt tĩnh mịch sâu không thấy đáy, từ phía sau ôm eo cô, âm thanh thấp nói: "Cám ơn em, Tích Tuyết, cám ơn đã nguyện ý gả cho anh!"

Tim của Lạc Tích Tuyết đột nhiên lỡ một nhịp, con ngươi trong suốt có tâm tư phức tạm đang chuyển động, trong ấn tượng của cô người đàn ông chưa bao giờ nói cám ơn, nhưng lần này anh lại nói với cô là cảm ơn cô, nguyện ý gả cho anh sao?

210. Chương 210: Vợ Chồng Là Chính Thức Cô Trở Thành Nữ Chủ Nhân

Editor: Tịnh Yên

"Cám ơn." Gương mặt của cô đã ửng hồng, nhanh chóng cúi đầu, nhịp tim nhất thời mất tiết tấu.

Gương mặt như được chạm khắc vô cùng anh tuấn của Chiêm Mỗ Tư giơ lên một nụ cười cuồng mị, lực hai cánh tay bá đạo vòng qua ôm lấy Lạc Tích Tuyết, đem thân thể mềm mại của cô nhét vào đến trong ngực anh.

"Em thật đẹp, sợi dây chuyền này cũng chỉ có em mới xứng đáng đeo nó." Anh dùng thâm tình nhìn Lạc Tích Tuyết, giọng nói như rượu ngon đã ấm ủ lâu năm, ở bên tai của cô nhẹ nhàng thốt ra, như đôi tình nhân đang thì thầm cho nhau nghe.

Lạc Tích Tuyết giương mắt lên, có chút bối rối tránh khỏi ánh mắt nóng rực của Chiêm Mỗ Tư, gò má của cô khẽ phiếm hồng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm xinh đẹp mê người.

Chiêm Mỗ Tư nâng cánh tay cô lên, đem chiếc nhẫn kim cương đã sớm chuẩn bị đeo vào tay cô.

"Đây là?" Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, ở trong hôn lễ anh không phải đã đưa cô một chiếc nhẫn rồi sao?

"Đây là anh đặc biệt vì em mà đặt riêng, trong hôn lễ lần đó quá vội vàng nên anh chưa kịp chuẩn bị." Chiêm Mỗ Tư cúi đầu hôn nhẹ xuống trán của cô.

Đeo chiếc nhẫn này, không chỉ có ý nghĩa anh muốn bắt nhốt cô cả đời, còn muốn nói với cô rằng mọi thủ tục đã hoàn thành, bọn họ đã chính thức là vợ chồng.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy có chút mê mang, cứ như vậy gả cho anh rồi sao? Sau này cả cuộc đời cô đều phải ở cạnh người đàn ông này?

Cô theo bản năng muốn tránh ra, nhưng Chiêm Mỗ Tư lại cầm chặt tay cô hơn.

"Đừng động, để cho anh ôm một cái." trong mắt Chiêm Mỗ Tư đầy tràn nhu tình, anh đem thân thể mềm mại Lạc Tích Tuyết dán chặt ngực mình, hô hấp rối loạn ở bên tai của cô, bàn tay vòng qua eo cô dùng sức lực xiết chặt, còn một bàn tay khác đang khẽ mò vào, anh điên cuồng nhưng cũng rất dịu dàng, cách một lớp quần áo nhẹ nhàng xoa.

Nhịp tim Lạc Tích Tuyết bắt đầu cuồng loạn, trên mặt càng thêm đỏ ửng, nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn gần như phát sốt, thân thể từ từ trở nên xụi lơ, lý trí cũng dần dần mất đi, dần dần chính Chiêm Mỗ Tư khiến cho cô đánh mất kiểm soát, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mặc cho đôi môi nóng bỏng hôn vào xương quai xanh trên cổ của cô.

"Ừ" cô yêu kiều một tiếng, cặp mắt mê ly phản xạ có điều kiện mở ra, thông qua cửa sổ sát đất, cô rất dễ dàng thấy chính mình đắm chìm; còn đôi mắt Chiêm Mỗ Tư điên cuồng bắt ra tình ý nhét vào mắt cô

"Đừng như vậy!" thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, nhìn bàn tay Chiêm Mỗ Tư đang cởi quần áo của cô ra, cô có chút giãy giụa, thét ra thanh âm mê người.

"Ngoan! Đã mấy ngày rồi anh không có đụng qua em" môi của Chiêm Mỗ Tư lướt qua cổ của cô, nắm lấy nơi tròn trĩnh của cô, ngón trỏ đi xuống, bộ váy ngủ bằng tơ lụa của cô cũng rớt ra ngoài.

Khuôn mặt Lạc Tích Tuyết liền đỏ bừng, hàm răng cắn chặt cặp môi đỏ mọng, trái tim kịch liệt nhúc nhích, mặc dù cô biết trước mặt là thủy tinh phản quang, nhưng vẫn lo lắng có người sẽ nhìn thấy chuyện xấu hổ bọn họ đang làm.

Chiêm Mỗ Tư mở mắt, kiêu căng nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Lạc Tịch Tuyệt, chậm rãi lại gần bên tai của cô, dùng hơi thở nóng hổi trêu đùa: "Đừng sợ, bên ngoài không thấy được."

Nói xong, anh đem tay Lạc Tích Tuyết đặt ở trên cửa kiếng, đôi tay chống đỡ lấy thân thể mình, thân thể hơi gấp thành một cái đường cong, tay của anh vuốt ve nơi tròn trịa, đầu ngón tay ở trên da thịt của cô ma sát qua lại, trong nháy mắt ngón tay dài lướt qua vùng bụng của cô, cơ thể nóng rực của anh tiến công thần tốc.

"Ưmh" sự lo lắng hoàn toàn biến mất, môi mỏng của Lạc Tích Tuyết bật ra tiếng thét.

Chiêm Mỗ Tư càng ôm cô chặt hơn, bên trong đôi mắt lại xông ra hòa tan vào không gian, thâm trầm hướng tới.

Trong không khí kích tình được châm ngòi, bệ cửa sổ thủy tinh phản chiếu hình ảnh hoan ái của hai người.

Sau một hồi dây dưa đến gần chết đi, gò má Lạc Tích Tuyết ửng hồng, xụi lơ té và trong ngực Chiêm Mỗ Tư, thở hổn hển, cả người bởi vì màn kịch liệt mới vừa rồi, nhiễm lên một tầng mông lung.

Đôi môi kiều diễm và ướt át khẽ mở ra, hai mắt mông lung, khiến Chiêm Mỗ Tư cơ hồ không cầm lòng được, muốn đè cô ở phía dưới, lần nữa giày xéo một phen.

"Mệt mỏi sao?" Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên mặt Lạc Tích Tuyết, trên mặt điển trai tràn đầy dịu dàng, rất tà mị mê người.

"Ừ, buồn ngủ quá." Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, giọng nói mang theo mệt mỏi và bủn rủn.

Chiêm Mỗ Tư nhặt quần áo trên mặt đất lên, đem mấy miếng vải rách khoác lên trên người của Lạc Tích Tuyết, động tác êm ái ôm chầm vai của cô, trong mắt lóe lên chút chế nhạo,"Em cũng không thể ngủ, chúng ta còn phải đổi thuyền đi Paris."

"Hả." Lạc Tích Tuyết quay đầu, trong mắt lóe lên một tia mê mang.

Nhìn bộ dáng mông lung của cô, lộ ra một cỗ lười biếng, Chiêm Mỗ Tư không nhịn được những kích động, ôm chặt lấy cô, lần nữa tiến vào bên trong, chỉ là lần này anh ôm cô vào trong ngực, không để cho cô phải hao tâm tổn sức.

Căn phòng to lớn, hai người chỉ có Chiêm Mỗ Tư và Lạc Tích Tuyết, lúc này Chiêm Mỗ Tư đang ôm lấy lưng của Lạc Tích Tuyết triền miên, trong không khí mập mờ có một đốm lửa thoáng qua, đáy lòng Lạc Tích Tuyết càng không khỏi khẩn trương và ngượng ngùng.

"Chiêm Mỗ Tư" hai gò má nóng bỏng của Lạc Tích Tuyết, không nhịn được phát ra tiếng gọi, nhàn nhạt thở hổn hển, dồn dập gọi tên anh.

"Tích Tuyết, bây giờ chúng ta cùng có một đứa bé nhé?" Anh dùng sức hôn cô, lưu luyến hương thơm da thịt của cô đến quên đường về, tròng mắt bởi vì dục niệm mà sâu hơn.

Những dấu hôn triền miên liên tục rơi xuống mặt cô, từ chiếc cổ đẹp đẽ, đến bầu ngực xinh xắn, mỗi một tấc da thịt đều không bỏ qua.

(Hạ)

Hơi thở của người đàn ông mạnh mẽ bao vây khắp cơ thể Lạc Tích Tuyết, trong mắt của cô đã chẳng còn thấy gì nữa cả, chỉ cảm giác đang theo tiết tấu nhanh chậm của anh để trầm luân lên xuống.

"Tích Tuyết, em là của anh, chỉ của một mình anh thôi." giọng nói Chiêm Mỗ Tư khàn khàn, tràn đầy tư vị muốn được độc chiếm.

Những tiếng thở dốc lại một lần nữa tái diễn, Lạc Tích Tuyết nhắm mắt hưởng thụ bị cảm giác được anh lấp đầy, rồi dần chìm vào giấy ngủ mê man.

Đợi đến lúc cô tỉnh là lần nữa, bên ngoài đã là màu đêm, cô ngáp một cái chống lại cơ buồn ngủ, kéo màn cửa sổ ra, kinh ngạc khi phát hiện mình không còn ở trên chiếc du thuyền hào hoa, mà một chiếc xe hơi cao cấp.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rất đẹp, thật giống với những viên kim cương quý giá vây quanh màn đêm, sáng lấp lánh cực kỳ chói mắt.

Sau lưng một bóng dáng bao phủ lấy cô, Chiêm Mỗ Tư đưa tay từ phía sau ôm lấy cô, đáy mắt có không che giấu chút nhu tình nào: "Em ngủ thật lâu."

Lạc Tích Tuyết miễn cưỡng quay đầu lại, vùi mặt vào ngực của Chiêm Mỗ Tư, tự đáy lòng cảm thán một tiếng: "Ừ, mới vừa rồi ngủ rất an ổn."

Chiêm Mỗ Tư nhíu nhíu mày, trong mắt dâng lên một vệt sầu lo: "Trước đây, em không bao giờ ngủ đủ giấc sao?"

Lạc Tích Tuyết đưa tay vòng qua bên eo của anh, trong tròng mắt không cầm được ảm đạm,"Em hay gặp cơn ác mộng."

Kể từ sau khi Lạc Thiên Uy rời đi, cô thường thường mơ gặp được hắn, nhưng sau khi bọn họ gặp nhau, hắn lại rời đi, mỗi một lần cô đều là khóc tỉnh lại, ngủ cực kỳ không yên.

Nhưng kỳ quái là, mọi lần ở cùng với Chiêm Mộ Tư, chỉ cần cô nằm ở trong ngực anh, sẽ không mơ thấy Lạc Thiên Uy bỏ rơi cô, mặc dù nằm mơ thấy em trai, cũng là ở chung với em trai mãi mãi không rời xa.

Mặc dù cảm giác đó kéo rất dài, cô lại chẳng thể ngủ được an ổn, tựa hồ trong tiềm thức cô đã tiếp nhận hắn, biết hắn sẽ không làm thương tổn của mình.

"Tích Tuyết, về sau anh sẽ không để cho em gặp ác mộng nữa." Chiêm Mỗ Tư nắm chặt tay Lạc Tích Tuyết, trong mắt nhất thời thoáng qua một tia chán nản, anh biết ý tứ trong lời nói của cô, cũng biết tại sao cô lại gặp cùng một cơn ác mộng.

Trước kia anh không ở bên cạnh cô nữa, để cho cô lo lắng, nhưng về sau anh sẽ luôn ở bên cô, trong sinh mệnh của cô có anh, anh sẽ không để cho cô thấy mình vô ít cùng vô dụng, anh sẽ vĩnh viễn chăm sóc cô, làm bạn của cô.

Lạc Tích Tuyết ngẩng mặt, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nghi ngờ hỏi: "Bây giờ chúng ta đã đến Paris rồi sao?"

"Ừ." Chiêm Mỗ Tư gật đầu một cái, đem cô ôm chặt vào trong ngực.

Xe chạy ước chừng được nửa giờ, xe hơi màu đen dừng lại trước cửa sắt lớn, người bên trong hình như biết bọn họ trở về, cửa chính liền mở ra, xe hơi chậm rãi chạy vào trong tòa nhà lớn, cửa chính tự động đóng lại, ngăn cách cô cùng thế giới bên ngoài.

Lạc Tích Tuyết ngồi ở trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi hít vào một hơi, đây quả thực là một tòa nhà cổ.

Tường bên ngoài tòa nhà cao ít nhất sáu, bảy mét, trên tường có người đi lại tuần tra, bên trong tường rào cũng có các tường rào nhỏ cao ba bốn thước, ngăn cách một đoạn tường rào còn có một bắn lỗ, có thể phòng ngừa kẻ địch xâm phạm, cả tòa tường rào bị bao phủ bởi một hàng cây xanh chạy dài, xem từ bên ngoài vào, giống như ngồi trong một vườn hoa phong cách Italy.

Phía trong tòa thành có một đội mặc đồng phục sĩ quân chỉnh tề đang chờ đợi, bọn họ đứng nghiêm ở hai bên, cung kính hướng ngồi ở trong ghế xe Chiêm Mỗ Tư hành lễ.

"Nơi này đều là của anh sao? Bọn họ là người của anh?" Lạc Tích Tuyết khó có thể tin nên hỏi, nhìn sự phô trương này, bọn họ giống như là đi tới một đất nước xa lạ, mà Chiêm Mỗ Tư chính là Quốc vương của đất nước ấy .

Chiêm Mỗ Tư ưu nhã vươn đôi tay ra, duỗi ngón tay nựng gương mặt của Lạc Tích Tuyết, cười nói: "Đúng vậy, đây là nhà của anh ở Châu Âu, tại khác nơi khác anh còn những ngôi nhà khác nữa."

Mi tâm Lạc Tích Tuyết nhíu lại, nhớ tới Vũ Trạch Ca từng nói qua cho cô biết, Chiêm Mỗ Tư là người đứng đầu Mafia Âu Mĩ, xem ra không giả. Một vùng lớn như vậy, cơ hồ rất giàu có và sung túc.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư nhu hòa ngắm nhìn Lạc Tích Tuyết, động tác dịu dàng đánh ôm ngang cô vào trong ngực của anh, đang muốn cúi người hôn cô.

Lúc này, xe hơi đã ngừng lại trước của một căn nhà lớn.

Một quản gia dễ tính đi tới bên cửa xe, khom lưng cung kính nói: "Chủ nhân, buổi tối chuẩn bị dạ tiệc vì ngài đón gió tẩy trần, gian phòng nghỉ cũng đã chuẩn bị xong."

"Chúng ta đi."

Chiêm Mỗ Tư cúi đầu nhu hòa nhìn gương mặt có phần hơi giật mình của Lạc Tích Tuyết, dắt tay cô đi xuống xe hơi.

"Cô ấy là vợ của tôi, gọi Lạc Tích Tuyết, sau này sẽ là nữ chủ nhân nơi này!"

Chiêm Mỗ Tư hướng tới mọi người tuyên cáo, tất cả sĩ quan âm thầm liếc nhau một cái, ánh mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, lại cúi đầu cung kính đáp:

"Vâng, thưa chủ nhân cùng phu nhân, hai người đi đường cực khổ ạ."

211. Chương 211: Sinh Hạ Con Của Chúng Ta?

"Tích Tuyết, ngồi lâu như vậy em cũng mệt mỏi rồi, chúng ta vào nghỉ ngơi đi!"

Chiêm Mỗ Tư săn sóc kéo lấy tay của cô, đem Lạc Tích Tuyết ôm ở trong lòng ngực ấm áp, đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên mái tóc mềm mại của cô, dẫn cô vào trong biệt thự.

"Chủ nhân, phu nhân, phòng đã chuẩn bị xong" Quản gia cung kính nói, mở cửa đón bọn họ vào.

Chiêm Mỗ Tư dời tay xuống nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, mỉm cười nói:"Anh dẫn em đi xem căn phòng này trước, nhất định em sẽ thích".

Lạc Tích Tuyết nghe vậy liền giật mình, vẫn để cho anh nắm tay của mình, trực tiếp hướng về phía lầu hai mà đi.

Mở ra một gian phòng trên lầu hai, Lạc Tích Tuyết nhất thời giật mình.

Tất cả những vật dụng và cách bài trí của căn phòng kể cả màu sắc của rèm cửa, chăn nệm đều là những thứ mà Lạc Tích Tuyết thích nhất.

"Thích không?" Chiêm Mỗ Tư cười cười, cố ý đi tới bên cửa sổ, vuốt ve những chậu hoa đang được ánh sáng chiếu vào.

Anh biết cô thích nhất là hoa, nên anh đã không tiếc công sức và tiền bạc để vận chuyển những chậu hoa này từ Paris về đây, chỉ mong sao cô sẽ thích chúng.

Anh kỳ vọng một ngày nào đó cô sẽ nhìn thấy dụng tâm của anh, người con gái này cả đời này anh không buông tay được, măc kệ cô ở nơi nào, anh cũng sẽ mang cô đến địa phương của anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

"Ừm, cảm ơn" Lạc Tich Tuyết ngồi xuống giường, lại ngồi qua ghế sa lon, gương mặt tinh xảo thoáng qua tia nhu tình.

Chiêm Mỗ Tư đi tới trước mặt cô, ngón tay thon dài nâng chiếc cằm hoàn mỹ của cô lên, ánh mắt đen thâm thúy nhìn cô nói:"Chỉ cần em thích, cái gì tôi cũng làm cho em".

Lúc vừa rồi anh thấy được trên mặt cô thoáng qua tia nhu tình, đó là điều mà nhiều năm qua anh khẩn cầu, anh hy vọng cô có thể cả đời dùng ánh mắt nhu tình như vậy nhìn anh, anh biết cô vẫn còn phòng bị anh, nhưng là anh vẫn kỳ vọng có thể nhanh một chút chiếm được lòng của cô.

" Anh vừa mới nói, tôi muốn gì cũng có thể sao?" đôi con ngươi của Lạc Tích Tuyết ngưng trệ nhìn vào mắt của Chiêm Mỗ Tư.

Tâm Chiêm Mỗ Tư hơi động, ánh mắt si mê nhìn cô:"Ừ, chỉ cần em không rời khỏi anh, em muốn cái gì anh đều có thể vì em mà làm được!"

"Tôi nghĩ muốn ở lại trong gian phòng này, một mình!" Lạc Tích Tuyết nhìn quanh căn phòng, nghiêm túc nói.

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư chấn động, híp mắt lại nói:"Ý em là gì?"

"Tôi muốn được ở lại noi này một mình" Lạc Tích Tuyết nói lại ý của mình một lần nữa, nhìn thẳng vào ánh mắt đang dần lộ ra nguy hiểm của anh, thỉnh cầu nói:"Có thể không?"

Ngụ ý của cô không phải là muốn chia phòng với anh sao?

"Không được!" Chiêm Mỗ Tư một tiếng cự tuyệt, âm thanh lạnh dần nói:"Anh đã cho người chuẩn bị căn phòng cho chúng ta, chúng ta bây giờ đã là vợ chồng nên ở cùng một chỗ với nhau".

Trong mắt Lạc Tích Tuyết lóe lên tia thất vọng:"Nhưng vừa rồi anh có nói tôi muốn gì cũng có thể!"

"Trừ chuyện này ra, bảo bối!"Chiêm Mỗ Tư dịu dàng hôn lên gương mặt của cô, giọng nói ấm áp kèm theo đôi con ngươi nóng bỏng:"Em phải cùng tôi ở chung một chỗ, như vậy chúng ta mới có thể thuận lợi sinh con của chúng ta được!"

Anh biết lòng của cô chưa hoàn toàn đặt vào anh, cho nên lúc này anh chỉ có thể dựa vào uy hiếp của mình mới làm cô nghe lời anh nhưng anh biết cô không nguyện ý.

Anh mãnh liệt muốn có đứa bé của bọn họ để chứng minh cô chân thật tồn tại bên cạnh anh, người phụ nữ mà có con rồi sẽ toan tâm toàn ý vì gia đình của họ không phải sao?

Con của chúng ta?

Lạc Tích Tuyết theo bản năng nắm chặt bàn tay lại, sau khi kết hôn thì việc sinh con là chuyện đương nhiên nhưng…

"Tôi sinh con cho anh sao?" Cô nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy, đứa bé của hai người chúng ta. Anh nghĩ muốn nó, chỉ cần do em sinh ra anh đều muốn, Tuyết nhi, anh càng ngày càng yêu em rồi!"

Chiêm Mỗ Tư nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng cúi mặt xuống hôn cô.Dịu dàng mà tế nhị hôn, cùng nụ hôn kịch liệt trước kia có chút bất đồng, kéo dài hơn, nhu hòa hơn, càng làm cho cô trầm mê hơn.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại đột nhiên đẩy anh ra, ẩn nhẫn nói:"Chiêm Mỗ Tư, chúng ta cần một quá trình, chúng ta mới kết hôn thôi như vậy thì quá nhanh, tôi không thích ứng được"

"Vậy phải cho em bao nhiêu thời gian? Ba ngày? Một tuần? Một tháng? Hay em muốn nhiều hơn?" Chiêm Mỗ Tư đột nhiên siết mạnh tay của cô, mắt đen ánh lên tia lửa giận, tâm bởi vì lời nói của cô mà có chút phát đau.

Anh biết cô sẽ không thể nào ngoan ngoãn ở bên cạnh anh như vậy, mặc dù bọn họ đã là vợ chồng, cái loại chuyện than mật đó đã làm không biết bao nhiêu lần nhưng là lòng của cô vẫn như cũ, vẫn cách xa anh như vậy.

Anh có chút bối rối, còn có chút sợ, có phải hay không cả đời này cô cũng sẽ không bao giờ yêu anh? Nếu như là vậy, anh phải làm như thế nào đây?

Lạc Tích Tuyết thật sâu cắn môi,rủ giọng xuống nhẹ nhàng nói:"Cho đến khi tôi tiếp nhận được anh mới thôi" Nếu như có thể, cô hi vọng có thể vĩnh viễn được cùng anh ở chung một chỗ.

Bị tước đoạt tự do đã đủ thảm lắm rồi, còn phải cả ngày cùng anh làm ra loại chuyện thân mật đó, cô cảm thấy chính mình là đối tượng để cho anh phát tiết, hôn nhân giống như nhà tù, giam cầm cô làm cô không thể nào thở nổi.

"Không thể nào!" Chiêm Mỗ Tư càng kiềm chặt tay của cô hơn, lôi kéo cô đối diện với anh:"Như vậy sẽ càng làm cho em càng ngày càng xa cách tôi, quỷ mới có thể đồng ý với yêu câu này của em!"

"Nếu như tôi chết thì sao?"

Lạc Tích Tuyết buồn bã nói:"Chiêm Mỗ Tư, anh không nghĩ tôi sẽ tự sát sao?"

Đôi mắt tĩnh mịch của Chiêm Mỗ Tư dần biến đổi, tâm chợt đau:"Tại sao lại không muốn ở cùng một chỗ với tôi? Tôi chỉ muốn được yêu em, chỉ muốn cùng em xây dựng cuộc sống gia đình hạnh phúc, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao? Tôi, không xứng có được tình yêu đúng không?"

Sắc mặt của cô dần biến hóa, trong mắt lóe lên tia phức tạp:"Chỉ là anh dùng phương thức yêu sai mà thôi, anh không nên cưỡng bách tôi!"

Thật ra thì cô cũng không hoàn toàn ghét anh. Nhưng với phương thức yêu đầy chiếm đoạt và bá đạo như anh làm cô không thể nào thở được.

Có lẽ nhìn ra tâm tư của Lạc Tích Tuyết, Chiêm Mỗ Tư thở sâu một cái, buông tay cô ra, nghiêm túc nói:"Tôi chỉ cho em một tuần lễ, coi như là tạm cho em tự do. Một tuần sau, mặc kệ trong lòng em nghĩ như thế nào, em cũng phải ngày đêm ở bên cạnh tôi".

Cô nói cô sẽ tự sát? Điều này làm trong long anh dâng lên một nỗi sợ. Anh đã từng ở thời điểm là Lạc Thiên Uy,lấy danh nghĩa em trai muốn cô, khi đó công thật sự đã tự sát.

Anh biết cô có thể làm như vậy, điều này làm cho nội tâm của anh quả thật rất sợ, anh không muốn ép cô quá chặt.

Nhưng là, nếu như anh buông tay cô ra cô còn thuộc về anh sao? Anh không biết.

Cô căn bản kháng cự cuộc hôn nhân này, như thế nào lại cam tâm tình nguyện cùng anh ở chung một chỗ đây.

Anh muốn khi cô còn ở trong phạm vi của anh, cô nghĩ cái gì, muốn cái gì, hoàn toàn dưới sự theo dõi của anh, như vậy cô mới không rời anh đi được!

Ngay tối hôm đó, Chiêm Mỗ Tư không có ở chung phòng với cô, Lạc Tích Tuyết ở gian phòng trên lầu hai, cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ là lâu lắm mới có được một giấc ngủ sâu như vậy nên đến ngày hôm sau khi mặt trời dần lên tới đỉnh cô mới từ trong mộng tỉnh lại.

Tinh thần cô thoải mái rời khỏi giường, vệ sinh cá nhân một phen chỉnh tề, cô đứng gần cửa sổ chăm sóc bồn hoa.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, khi lấy được sự cho phép của Lạc Tích Tuyết, quản gia mới đi vào phòng của cô, đối với cô khom người lễ độ nói: "Tiểu thư, lão phu nhân mời xuống lầu dùng cơm".

"Lão phu nhân? Là mẹ của Chiêm Mỗ Tư sao?" Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, khẩn trương lo lắng hỏi.

Quản gia gật đầu một cái:"Đúng vậy, lão phu nhân đang lúc ở biệt thự đối diện, nếu như không có chuyện gì thì phu nhân đừng đi quấy rầy bà".

"Ừ" Lạc Tích Tuyết nháy mắt máy cái, trong lòng dâng lên một cỗ nghi ngờ, nếu không muốn cô đi quấy rầy, vì sao phải muốn cùng cô dùng cơm chứ?

Cô biết Thẩm Tâm Lam không có thích cô, bằng không ban đầu cũng sẽ không hao phí nhiều tâm tư như vậy làm cô và Chiêm Mỗ Tư chia tay, nhưng cô chẳng những không cùng con bà ta chia tay ngược lại còn cùng ah kết hôn, công khai tiến vào nhà bà ta, chắc hẳn lần này Thẩm Tâm Lam tìm cô gây phiền toái.

"Tôi không muốn đi!" Lạc Tích Tuyết quệt mồm nói. Cô không cần đi để người đàn bà kia vũ nhục cô được!

Quản gia đứng thẳng tắp, trong giọng nói không có một chút độ ấm nào:"Nếu lão phu nhân đã mời thì phu nhân không nên cự tuyệt mới đúng"

Lạc Tích Tuyết nghe vậy liền cau mày, cô có chút bức rứt nói:"Chiêm Mỗ Tư, anh ta đã về chưa?"

"Chủ nhân vẫn chưa về, chỉ là lão phu nhân vẫn đang chờ cô!" giọng nói lạnh lẽo của quản gia lần nữa lại vang lên, không có Chiêm Mỗ Tư ở đây, thái độ đối với Lạc Tích Tuyết lạnh lùng đi rất nhiều.

Lòng của Lạc Tích Tuyết chìm xuống, sợ rằng Thẩm Tâm Lam chính là đặc biết chọn lúc Chiêm Mỗ Tư không có ở đây mới tìm cô gây phiền toái!

212. Chương 212: Chia Tay Cô Ta, Mẹ Cho Con Mọi Thứ Con Muốn

Lạc Tích Tuyết đổi một than trang phục đi xuống lầu.

"Tiểu thư, mời ngồi" quản gia thay cô đẩy chiếc cửa của phòng ăn ra.

Lạc Tích Tuyết nện bước chân đi vào, chỉ thấy gian phòng này lớn đến không ngờ, ở giữa đặt một cái bàn, phía trên là các loại thức ăn đa dạng. Những chiếc đèn thủy tinh, chiếu sang cả một góc phòng, người làm cung kính đứng ở hai bên, thấy Lạc Tích Tuyết vào rối rít cúi đầu hành lễ.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc mà nhìn tất cả trước mắt, chậm rãi bước tới gần bàn ăn, Quản gia thay cô kéo ghế ra ý bảo cô ngồi xuống.

Cô mới vừa ngồi vững vàng, ngẩng đầu nhìn thấy hai sắc mặt bất đồng của hai người đối diện, một là Thẩm Tâm Lam mặt hết sức nghiêm nghị, không có chút vui vẻ nào; người còn lại là Lisa, nhìn Lạc Tích Tuyết với ánh mắt cảnh cáo, lại nhanh chóng cúi đầu dùng cơm, hai người đối với cô không có chút hảo ý nào.

Phía sau là những người làm mặc đồng phục không ngừng phục vụ bữa ăn thịnh soạn này.

Lạc Tích Tuyết không cách nào thích ứng với hoàn cảnh xa lạ như thế này, nhất là Thâm Tâm Lam ánh mắt hết sức bén nhọn nhìn cô, làm cô bất ngờ rung minh một chút, đầu cúi thấp hơn.

Không khí nặng nề, trầm muộn đè nén, Lạc Tích Tuyết thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên, muốn tìm kiếm bong dáng của Chiêm Mỗ Tư, tìm chút cảm giác an toàn, nhưng anh không có ở đây.

Anh ném cô cho người nhà của anh, mặc cho cô tự sinh tự diệt, nghĩ tới đây, trong long Lạc Tích Tuyết dâng lên cảm giác chua chat.

Đang lúc ấy thì Thẩm Tâm Lam đột nhiên buông đũa xuống, ánh mắt thẳng tắp hướng tới mặt của cô, giống như muốn nhìn thấu cô vậy, Lisa cũng đồng thời ngừng ăn, Lạc Tích Tuyết bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích, mặc cho Thẩm Tâm Lam quan sát cô.

“Các người đều lui ra cả đi!” Thẩm Tâm Lam phất phất tay, ý bảo người làm chung quanh lui xuống hết.

Trong phòng ăn chỉ còn lại ba người, Lạc Tích Tuyết, Thẩm Tâm Lam và Lisa.

Cặp mắt bốc lửa của Thẩm Tâm Lam nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, hận đến cắn răng nghiến lợi:”Tiện nhân, còn không quỳ xuống! Là ai cho phép cô vào nhà của tôi, cô đúng là không biết xấu hổ! Tôi thật không hiểu nó luôn tự cho ánh mắt của nó rất cao tại sao lại có thể coi trọng một người phụ nữ ti tiện phóng đãng như cô?”

Lạc Tích Tuyết cười khổ, thanh âm trầm thấp cũng không có chút độ ấm nào:”Tôi không muốn dây dưa với con của bà, một chút cũng không muốn! Nếu như Chiêm Mỗ Tư chịu thả tôi ra, tôi cầu còn không được!”

Cô đã cố gắng trốn anh rồi nhưng làm sao cũng không được, vậy sao có thể nói là cô quấn lấy anh đây?

“Cô cho rằng nó sẽ coi trọng tiện nhân như cô sao? Nhất định là cô quyến rũ nó!” Thẩm Tâm Lam khinh thường quát.

Lisa cũng ở một bên hùa theo:”Đúng là như vậy, anh ấy làm sao có thể thích loại phụ nữ lẳng lơ như cô, nhất định là cô chủ động quấn lấy anh ấy”.

Lạc Tích Tuyết nóng long, lạnh lung cãi lại:”Tôi không có, là con của bà cưỡng bách tôi”.

“Cô còn dám nói bậy? Xem ra không cho cô chút giáo huấn cô không biết quy cũ của nhà chúng tôi, người đâu!” Thẩm Tâm Lam âm lãnh ra lệnh.

Than hình cao lớn của hộ vệ đi tới, mũi chân vừa dùng lực, than thể của cô mềm nhũn, lập tức quỵ xuống đất.

Uy Mục thầm kêu không tốt, hôm nay lão bản ra cửa cố ý lưu lại hắn để bảo vệ phu nhân, không thể để phu nhân gặp chuyện không may, nào biết chủ nhân vừa đi, lão phu nhân lại tìm phu nhân gây phiền toái như vậy.

Hắn nhanh chóng báo cho Chiêm Mỗ Tư, sau đó đẩy cửa phòng ra thấy loại tình trạng này, hắn lập tức chắn trước mặt của Lạc Tích Tuyết, nhỏ giọng khẩn cầu:

“Lão phu nhân, không cần gây khó khăn cho phu nhân, chủ nhân để tôi bảo vệ cho phu nhân, ngài làm như vậy, thuộc hạ thế nào cũng bị chủ nhân phạt? Huống chi than thể của phu nhân vốn rất yêu, chịu đựng không được hơi sức của những người hộ vệ này, nếu như ngài thật sự muốn phạt, vậy Uy Mục nguyện ý thay phu nhân chịu phạt!”

Dứt lời, hai chân khụy xuống, quỳ xuống đất.

“Phu nhân? Uy Mục, cậu làm việc cho gia đình của tôi lâu như vậy, không phải không biết quy cũ nơi này chứ, cô ta can đảm cãi lại lời của tôi, tôi đương nhiên muốn cho cô ta biết chút màu sắc nơi này, không có chuyện của cậu ở đây, chủ nhân của cậu trở lại tôi sẽ giải thích với nó, cậu đi xuống trước đi”.

Nói xong, Thẩm Tâm Lam hướng về phía những người hộ vệ hung tợn ra lệnh “Còn chưa động thủ?”

Người hộ vệ nghe vậy không chút thương tiếc giơ tay lên hướng trên mặt của Lạc Tích Tuyết hạ xuống, máu lập tức theo khóe môi của cô chậm rãi nhỏ xuống, nhưng Lạc Tích Tuyết lại quật cường mím môi thật chặt không cho tiếng rên rỉ bật ra!

Cô không có sai, tại sao lại muốn khuất phục, cô rõ rang chưa từng có ý định quyến rũ con trai của bà ta, là bà ta căn bản không có thích cô, cho nên mới cố gắng hành hạ cô như vậy, tìm lý do nhục nhã cô.

Một bạt tai nữa lại hạ xuống, từ từ trên mặt của Lạc Tích Tuyết dần hiện lên dấu tay ngày càng rõ rang, đau đến không có tri giác, cho đến khi đầu hoa mắt váng, cô rốt cuộc không thể kiên trì được nữa, than thể nghiêng một cái, ngã xuống dưới chân Uy Mục.

“Giả chết? Cô cho rằng làm vậy thì tôi bỏ qua cho cô sao, nếu không phải là do cô thì sao Mỗ Tư có thể không cần Lisa? Hôm nay tôi tuyệt đối không thể bỏ qua cho cô!”

Thẩm Tâm Lam đối với Lạc Tích Tuyết trong mắt chỉ còn hận ý, bà ta ngoan ác lần nữa ra lệnh.

“Đánh tiếp cho tôi”

“Dạ” hộ vệ chần chừ một chút, giơ cánh tay tráng kiện lên lần nữa, vừa hung hăng hạ xuống, Lạc Tích Tuyết cảm thấy trời đất mù mịt rồi, cô căn bản không chịu nổi nữa.

“Dừng tay!”

Một thanh âm vô cùng tức giận vang lên, Uy Mục thở dài một cái, cảm tạ ông trời, chủ nhân rốt cuộc cũng về rồi!

Chiêm Mỗ Tư một cước đã văng cửa phòng ăn ra, bong dáng cao lớn cùng khí phách như vậy xuất hiện trước mắt mọi người, Thẩm Tâm Lam sửng sốt, nó làm sao lại về nhanh như vậy được, cô lập tức nhìn về phía Uy Mục với ánh mắt oán hận, thấy ánh mắt né tránh của hắn, bà biết chuyện gì đã xảy ra!

Cực kỳ tức giận nhìn chằm chặm Mục Uy nói: “Tôi biết ngay là do cậu, coi như nó quay lại thì sao, nó là con trai của tôi. Cũng tốt thôi nếu nó đã trở lại, tôi cũng không cần gì phải che giấu nữa”

Thẩm Tâm Lam đem tầm mắt quét trên người con trai mình, trực tiếp mở miệng nói: “Người phụ nữ này ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng để nó ở bên cạnh con! Con cùng ả ta ly hôn đi, không cần ở lại làm dơ nơi này!”

Chiêm Mỗ Tư đối với lời cảnh báo của bà căn bản mắt điếc tai ngơ, anh đẩy đám hộ vệ ra ôm Lạc Tích Tuyết vào trong ngực, quan sát cẩn thận thương thế của cô!

Hai gò má của Lạc Tích Tuyết đã sớm bị biến hình, vết máu ở khóe môi còn chưa khô, cường ngạnh giùng giằng, cố gắng thoát đi khuỷu tay của anh, thấy dáng vẻ bi thảm của cô, Chiêm Mỗ Tư tan nát cõi long.

Theo bản năng đưa tay lau vết máu giúp cô, nhưng Lạc Tích Tuyết lại cau mày, lạnh lung đẩy anh ra, người đàn ông này có biết vì ai mà cô ra như thế này không?

Nếu như cô tiếp tục lưu lại nơi này, không biết Thẩm Tâm Lam sẽ dùng biện pháp gì đối phó với cô nữa, dù sao bà ta cũng là một người mẹ nên tất cả các việc làm đều là vì con.

Bà ta đối với cô có định kiến lớn như vậy!

Sắc mặt của Chiêm Mỗ Tư lúc này như sương lạnh, trong mắt bốc lửa, tức giận hướng về phía bà mà nói:”Là mẹ cố ý dụ con ra ngoài, làm công bộ tài vụ gì đó, mẹ nhân cơ hội con không có ở đây để tùy ý vũ nhục cô ấy? Coi như Uy Mục không nói cho con, con cũng đại khái đoán được, con sẽ không để chuyện này phát sinh nữa, Tích Tuyết nêu như có chuyện không hay các người cũng không yên với con đâu!”

Hai hàng long mày của Thẩm Tâm Lam nhăn lại:”Con dám, cô ta là loại người như thế nào đáng để con dùng thái độ này nói chuyện với mẹ sao? Không cần thiết bởi vì nó mà làm mất hòa khí của mẹ con chúng ta, Chiêm Mỗ Tư tương lai của con còn rất dài, tuyệt đối không thể bị hủy trong tay của ả đàn bà này được, mẹ không cho phép!”

“Tích Tuyết đã là vợ của con, xin mẹ đừng dùng mọi cách để hãm hại cô ấy, nếu không kể cả mẹ con cũng không bỏ qua!” Chiêm Mỗ Tư bảo vệ Lạc Tích Tuyết thật chặt, cùng mẹ mình đối chọi gay gắt.

Thẩm Tâm Lam đè nén phẫn nộ trong long, tận lực nói:”Chiêm Mỗ Tư, con là con trai duy nhất của mẹ, mẹ sẽ không để cho cô ta hủy hoại tiền đồ của con! Rời cô ta đi, mẹ sẽ cho con một tương lai tốt nhất! Mẹ sẽ từ bỏ tất cả các quyền lực và mối quan hệ của mẹ, mẹ sẽ cho con, đây chẳng phải là điều mà con muốn sao? Chỉ cần con đồng ý rời khỏi cô ta, mẹ sẽ cho con tất cả những gì con muốn!”

Chiêm Mỗ Tư mắt lạnh nhìn mẹ của mình, bà đưa ra điều kiện thật mê người, nhưng chẳng lẽ trước giờ bà không biết anh ghét nhất là uy hiếp, dùng người phụ nữ mà mình yêu nhất đời để đổi lấy tương lai tốt đẹp của mình, đó là điều không thể nào! Cuộc sống không có cô, nó không còn hoàn mỹ nữa!

Anh coi cô như tính mạng của anh, là một phần không thể thiếu, buông tay ra anh nhất định sẽ chết!

Anh không chút nghĩ ngợi, liền lạnh lung hồi tuyệt nói:”Mẹ cho con tất cả, con đều không cần, nếu như không phải anh ngoài ý muốn qua đời, mẹ sẽ thấy sự tồn tại của con sao? Mẹ là bất đắc dĩ bởi vì ngoài con ra mẹ không có sự lựa chọn nào khác nữa! Đang tiếc thật đáng tiếc, con không thể nào đồng ý! Hơn nữa mẹ cũng rất rõ rang rằng, mẹ căn bản không uy hiếp được con! Nguyện đánh nguyện phạt, mẹ muốn làm

gì con thì làm nhưng con không cho phép mẹ tổn thương cô ấy nữa. Cô ấy đã là vợ của con, mặc kệ là ai dám can đảm tổn thương người con yêu nhất, con cũng giết không tha!"

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư giờ phút này chỉ còn lại sự tuyệt tình cùng âm u, khiến trái tim của Thẩm Tâm Lam bất chợt run lên, bà run rẩy giơ tay lên, chỉ vào mặt của anh căm giận nói:"Tên súc sinh này, xem như cậu lợi hại, tôi ngược lại muốn xem thử các người có thể hạnh phúc bao lâu! Con hồ ly tinh này, sớm muốn gì cũng sẽ hủy hoại cậu!"

213. Chương 213: Mới Cưới Không Ngủ Cùng Giường, Chống Cự Hắn

Edit : babynhox

"Chiêm Mỗ Tư, vì người phụ nữ này mà con ngỗ nghịch với ta như vậy, sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận !"

Thẩm Tâm Lam trợn mắt nhìn, hơi thở trong người suýt không ổn định, may mắn có Lisa đứng bên cạnh đỡ lấy bà: "Ta còn quay trở lại, hi vọng con nghĩ rõ ràng, ai mới là người con nên vứt bỏ! Lisa, chúng ta đi!"

Nhìn mẹ nổi giận đùng đùng rời đi, Chiêm Mỗ Tư cũng không quay đầu lại, chỉ có ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, đau lòng không thôi.

"Kêu bác sĩ tới!" Hắn ra kệnh cho Uy Mục bên cạnh, ôm lấy Lạc Tích Tuyết yếu ớt, đi nhanh vào phòng ngủ

Ngồi ở trên giường lớn mềm, cảm giác đau đớn trên gò má càng lúc trở nên càng rõ ràng, Lạc Tích Tuyết không nhịn được khẽ ngâm nhẹ.

Lòng Chiêm Mỗ Tư càng xoắn chặt, hắn thân thiết nói: "Vẫn tốt chứ? Anh đã gọi bác sĩ đến rồi! Em chờ một chút!"

"Tôi đau chết chẳng phải càng tốt sao? Mẹ anh nói đúng, anh nên vứt bỏ tôi! Căn bản không cần vì tôi mà anh xích mích với bà! Chúng ta không nên ở chung chỗ, anh tránh ra đi —— để cho tôi một mình thế này!"

Chiêm Mỗ Tư tức giận—— không phải là cô không biết mình coi trọng và thương cô sao, vì sao mỗi lần có chuyện xảy ra, luôn luôn làm cho đáy lòng mình bị dẫm nát chứ? Có liền như vậy để hồi báo tình yêu đầy ngập của hắn sao?

Nhìn gò má sưng đỏ hoàn toàn thay đổi, tức giận của hắn tiêu tan hơn phân nửa, thôi, bây giờ không phải lúc so đo với cô, cho dù mình nổi giận như thế nào, đến cuối cùng cũng ngoan ngoãn giao vũ khí đầu hàng với cô? Thật sự là bị cô ăn sạch rồi !

Ài, hắn chịu đựng gật đầu, không để ý tới cô cố ý gây hấn, gọi bác sĩ tới kiểm tra vết thương của cô, mãi đến khi bác sĩ đưa thuốc xong, hắn mới cầm bình thuốc trở về.

Chiêm Mỗ Tư mở nắp bình, lập tức, một mùi thơm ngát nhàn nhạt truyền vào lỗ mũi, đột nhiên Lạc Tích Tuyết cảm thấy gương mặt mình mát lạnh, đau đớn như thiêu cháy trên gò má liền không còn nửa, cô không nhịn được thấp giọng hỏi:

"Đây là cái gì?"

"Là thuốc làm tan lưu thông máu ứ đọng, bên trong còn thêm cánh hoa tuyết liên và long não, có thể làm giảm đau!" Chiêm Mỗ Tư vừa bôi thuốc cho cô, vừa nhàn nhạt mở miệng giải thích.

"A...!" Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu: "Thứ tốt như vậy, cho tôi cũng uổng phí thôi!"

Chiêm Mỗ Tư kiềm chế, biết cô vừa mới bị uất ức, chỉ là cô cố ý như vậy để chọc giận mình, bỗng nhiên trong ánh mắt tối đen của hắn hiện lên ánh sáng thông hiểu rõ ràng.

"Tuyết nhi, nếu em cho rằng chống cự anh như vậy, là có thể đạt được mục đích, để cho anh không hài lòng em, cuối cùng buông tha em, em như thế đặc biệt sai rồi! Anh yêu yêu, cho dù em đối với anh như thế nào, anh cũng sẽ không rời khỏi em, nếu chỉ có làm như vậy, trong lòng em mới cảm thấy dễ chịu một chút, anh

sẽ không để ý! Nhưng em đừng nghĩ đến sẽ rời khỏi anh, em cũng biết sẽ không có khả năng này! Nếu biết, không cần phản kháng và vùng vẫy vô nghĩa nửa, em nhất định sẽ trốn không thoát lòng bàn tay anh!

Trong mắt hắn lóe lên tia sáng âm u thèm muốn. giống như Lạc Tích Tuyết là con mồi của hắn, nhất định không trốn thoát lòng bàn tay của hắn, một lần nửa Lạc Tích Tuyết lại cảm thấy nghẹt thở và bất lực.

Bàn tay to của hắn chống đỡ lưng nhỏ bé của cô, dễ dàng giam cầm vững chắc cô ở trong lòng hắn, gắt gao nhìn cô, giọng nói từ tính:

"Tích Tuyết, anh đồng ý cho em một chút tự do, nhưng mà em đừng quên, chúng ta là vợ chồng, em là thuộc loại của anh, vĩnh viễn cũng đừng tính toán chạy trốn anh."

Đầu ngón tay thon dài của hắn nâng cằm mềm mỏng của cô lên, cúi đầu dùng cánh môi dày gợi cảm ma sát lên môi anh đào của cô, sau đó đi vào thật sâu, cẩn thận nhấm nháp mỗi một tấc ngọt ngào của nó.

Không để ý tới kháng nghị của Lạc Tích Tuyết, hắn dùng bàn tay to giữ chặt ót của cô, từng chút từng chút hơi thở nóng bỏng ngấm vào trên thân thể hắn, hắn như cơn bão mà mạnh mẽ hôn môi anh đào của cô, giống như là trừng phạt cô vừa mới cố ý chọc giận hắn.

Trước đó hắn ở phòng làm việc, trong lòng vẫn cũng rất phiền chán. Cho dù cô đã là vợ của hắn, bất cứ lúc nào cũng có người đến báo cáo hành tung của cô cho hắn, cô đang làm cái gì, đi đâu. Nhưng mà, trong lòng hắn vẫn rất buồn bực, ở trên thuyền hơn mười ngày, ngày đêm cô vẫn làm bạn ở bên cạnh hắn, không có hơi thở của cô, không có mùi hương dịu thuộc về cô quay quanh bên người, hắn liền có cảm giác rất khó nói nên lời.

Rốt cuộc hắn cũng đối phó xong công việc phức tạp, lại nghe được Uy Mục báo tin tới, mẹ lại đi tìm cô gây phiền phức.

Hắn biết mẹ không thích Tích Tuyết, từ trước đến nay hắn cũng nghe theo mẹ, nhưng bây giờ, vì yêu thương cô gái này, hắn tuyệt đối không thỏa hiệp. Cô là người phụ nữ mà cả đời hắn ước mong, không thấy được cô, hắn sẽ sợ hãi, gặp được cô, lòng của hắn mới có thể thoáng yên ổn xuống, cô thuộc về hắn, hắn luôn muốn có được cô như vậy.

Chiêm Mỗ Tư càng ôm càng chặt, nụ hôn cũng càng ngày càng mãnh liệt, Lạc Tích Tuyết có chút không thở nổi, cái loại hơi thở bá đạo mãnh liệt này của hắn đã cắn nuốt tất cả của cô.

Cánh môi gợi cảm nóng bỏng của hắn trượt xuống đường cong cái gáy đi thẳng tới cái cổ thơm dịu, hắn hút da thịt non mịn non mềm, từ vạt áo trượt xuống, đi tới bộ ngực duyên dáng đang ẩn núp của cô thì con người đen của Chiêm Mỗ Tư càng thêm nóng rực, thoáng hiện ánh lửa nặng nề âm u làm cho trái tim cô tắc nghẽn.

Lạc Tích Tuyết nhìn thấy tia lửa quen thuộc trong mắt hắn, hơiđoán được hắn muốn làm cái gì, cô hoảng sợ vùng vẫy kêu lên:

"Không, không cần! Chiêm Mỗ Tư, anh đã đồng ý với tôi!"

Chiêm Mỗ Tư đã ôm cô lên giường trắng tinh mềm mại, hắn cúi đầu nhìn vẻ mặt xinh đẹp huyền ảo cùng mái tóc đen dài như thác rãi rác ở trên giường, ngọn lửa trong mắt hắn càng bốc cháy mãnh liệt.

Hắn nhỏ giọng thỉnh cầu nói:

"Tích Tuyết, cho anh, anh muốn em"

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết trắng nhợt.

"Không, không được!" Cô nắm chặt áo lui về một đầu giường, hoảng sợ nhìn hắn: "Anh đã đồng ý với tôi là đến cuối tuần này anh sẽ không đụng tới tôi."

Con ngươi tối đen thâm thúy của Chiêm Mỗ Tư vẫn thoáng hiện ánh lửa như cũ, nói: "Anh hối hận, một ngày anh cũng không thể rời khỏi em, Tích Tuyết, chỉ có em bên cạnh anh, trái tim của anh mới có thể yên ổn lại. Anh không thể cho em rời khỏi em, một chút cũng không được."

Hắn kéo cô qua, khống chế cô dưới thân thể của hắn. Hai tay cường tráng của hắn chống đỡ hai bên má của cô, hắn chịu đựng mồ hôi nóng dọc theo cái trán anh tuấn trượt xuống đôi má.

"Không, anh đã đồng ý với tôi ít nhất sẽ cho tôi thời gian thích ứng!"

Lạc Tích Tuyết khóc ròng, một tay nắm chặt vạt áo phía trước, một cánh tay kia dùng sức đẩy hắn ra. Nhưng mà thân thể của hắn như giống như tường đồng vách sắt, cho dù cô có đẩy như thế nào cũng đẩy không ra.

"Tích Tuyết, chúng ta đã là vợ chồng, làm loại chuyện này rất bình thường, không cần từ chối anh."

Chiêm Mỗ Tư bắt đầu xé rách quần áo của cô, ngọn lửa trong con ngươi hắn đang cháy mạnh mẽ, cô có thể cảm giác được hắn nóng bỏng mãnh liệt của hắn đang gắt gao chống đỡ cô, hắn mạnh mẽ muốn cô, mà cô, lại chỉ cảm thấy sợ hãi.

"Không cần, nếu anh không để ý đến ý nghĩ của tôi, tôi sẽ hận anh, tôi nhất định sẽ hận anh"

Lạc Tích Tuyết khóc lên, nước mặt sáng trong rơi trên gương mặt non mịn tinh xảo. Cô không muốn như vậy, cô cảm giác mình giống như là công cụ để đàn ông thư giãn, dùng hôn nhân bao lấy cô, là có thể muốn làm gì thì làm sao?

Cô vừa mới bị mẹ hắn trạch phạt một trận, bây giờ hắn lại tàn nhẫn đòi hỏi cô như vậy, cô ở đây còn có cái g tôn nghiêm gì đáng nói?

Thân thể Chiêm Mỗ Tư bỗng chấn động, hắn giật mình nhìn cô, cô sẽ hận hắn sao? Trái tim hắn đột nhiên đau xót.

Hắn chậm rãi vươn người lên, hôn lên nước mắt sáng trong trên gương mặt tinh xảo của cô, thương tiếc nói:

"Tích Tuyết, đừng khóc, anh không đụng em, được không?"

Chiêm Mỗ Tư cắn răng, cố nén đau đớn mãnh liệt trong thân thể mãnh liệt , cổ họng khàn khàn mờ mịt nhẽ dỗ cô.

Có thể chịu đựng đối với phụ nữ, lại không thể giải trừ, trên đời này, cũng chỉ có cô mà thôi.

Nhưng mà, hắn có thể có cách nào? Ai kêu hắn để ý đến cảm nhận đáng ghét của cô, mẹ của hắn vừa mới khi dễ cô một trận, làm sao hắn có thể lại bỏ qua ý nghĩ của của cô mà khi dể cô chứ?

Hắn yêu cô còn không kịp, cho dù không hề cảm kích.

Mặt Lạc Tích Tuyết sưng phù, ba ngày sau đã giảm bớt, lại thêm bác sĩ điều dưỡng, cô đã không còn gì đáng ngại.

Mấy ngày nay Chiêm Mỗ Tư' đều chú ý đến vết thương của cô, tôn trọng ý nguyện của cô mà không có gặp cô, nhưng trong lòng hắn lại rất khát vọng cô, nhưng Lạc Tích Tuyết luôn luôn tìm lý do gì đó để né tránh thân cận với hắn.

Bữa sáng trên bàn cơm, hai người lẳng lặng , đều không nói chuyện.

Tất cả bọn người hầu lại càng không dám thở mạnh, quản gia cao tuổi dễ dàng nhìn sắc mặt, sáng sớm liền phát hiện không khí giữa hai người có chút không đúng.

Phu nhân vừa về đến liền muốn xin chủ nhân ở riêg, một mình ngủ ở một gian phòng, ngay cả tân phòng bọn họ chuẩn bị tỉ mỉ cũng không muốn ở, chủ nhân đương nhiên mất hứng, nhưng chủ nhân lại rất đau lòng phu nhân, lại đồng ý yêu cầu của phu nhân.

Vốn ngẫu nhiên một hai ngày còn chưa tính, ai ngờ lão phu nhân lại tới đây dạy bảo phụ nhân một trận, phu nhân dựa vào trên người có vết thương, lại càng không đồng ý cho chủ nhân chạm vào.

Phải biết rằng bọn họ là vợ chồng, ông đã sớm phát hiện trong mắt chủ nhân nhìn phu nhân so với những người phụ nữ khác rất khác nhau, cái loại quá mức chiếm hữu ham muốn và bá đạo này, chủ nhân chưa từng có đối với bất cứ một người phụ nữ nào, nhưng mà phu nhân cũng không để cho chủ nhân chạm vào, nói vậy chủ nhân đã chịu đựng rất vất vả rồi.

“Tôi ăn no rồi.”

Lạc Tích Tuyết lạnh nhạt nói, cô ngừng dùng cơm, dùng khăn ăn trắng nhẹ lau khóe miệng, đứng lên.

”Chờ một chút!” Chiêm Mỗ Tư gọi thân thể muốn chạy của cô lại, cũng buông đồ ăn xuống đứng lên, con ngươi đen lộ ra một tia thâm ý nói: ”Anh đã sắp xếp bác sáng hôm nay em phải tới bệnh viện kiểm tra thân thể một chút, anh sẽ phái người lái xe đưa em đi.”

Lạc Tích Tuyết hơi giật mình quay đầu, đối mặt với hắn. Kiểm tra thân thể? Chẳng lẽ hắn đã biết, cô không thể sinh con, cho nên mới đưa cô đi xem bác sĩ?

Cô cắn môi, trong lòng nói có loại mùi vị không nói nên lời. Vốn là phụ nữ mà không sinh được con, cô nên cảm thấy rất khổ sở mới đúng, đáng tiếc trong lòng cô lúc này trái lại rất bình tĩnh, giống như không sinh được không có gì đáng ngại .

Chẳng biết từ lúc nào mà Chiêm Mỗ Tư đã đi lên phía trước, hai cánh tay cường tráng vươn ra gắt gao ôm thân thể mềm mại thơm dịu của Lạc Tích Tuyết, nói nhỏ ở bên tai thơm mềm của cô:

”Anh nhất định sẽ làm cho em sinh con của chúng ta, là con của hai chúng ta.”

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, hắn vẫn không từ bỏ muốn cô mang thai con của hắn ! !

214. Chương 214: Lấy Tư Cách Là Vợ Tham Dự Yến Tiệc

Edit : babynhox

Chiêm Mỗ Tư phái người lái xe có rèm che đưa Lạc Tích Tuyết đến bệnh viện xong.

Viện trưởng bệnh viện đã nhận được lệnh trước đứng ở cửa bệnh viện nghênh đón, ông đưa theo vài vị bác sĩ phụ sản mời từ các nước tới để kiểm tra cho Lạc Tích Tuyết, từ mỗi một bộ phận trên thân thể cho đến các tế bào máu, kiểm tra tỉ mỉ không bỏ sót chỗ nào.

Lạc Tích Tuyết nhu thuận phối hợp tất cả các kiểm tra của bọn họ, nhìn màu tóc, và tròng mắt khác nhau của bọn họ, cô biết đây là các bác sĩ ngoại khoa đứng đầu trên thế giới mà Chiêm Mỗ Tư tìm đến điều liệu cho cô.

Thật ra trong tiềm thức, cô cũng hi vọng mình có thể khôi phục khả năng sinh con, cho dù là phải sinh con vì Chiêm Mỗ Tư, vẫn tốt hơn là không sinh con được.

Sau khi các bác sĩ kiểm tra thì nhanh chóng tiền hành chuyên gia hội chẩn, nghiên cứu kế hoạch và cách điều trị cho cô.

Đợi trong bệnh viện suốt cả một ngày, lúc trở về tòa thành, đã là màn đêm rồi.

Mấy ngày nay, mỗi đêm Chiêm Mỗ Tư đều phải ôm cô ngủ, trong đêm tối, đôi con ngươi đen thâm thúy trầm tĩnh luôn nhìn cô, cô yên lặng nhàn nhạt , lại ngủ rất say, xem ra cô đối với hắn cũng không phải hoàn toàn chống đối, ít nhất trong giấc mộng, cô còn là tin hắn.

Chiêm Mỗ Tư nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường thoải mái ấm áp, cúi người ôm chặt thân thể thơm mát của cô, hôn sâu lên đôi môi đỏ mọng thơm ngọt của cô.

Hắn nhất định sẽ làm cho cô mang thai con của của hắn, chỉ có như vậy, cô mới có thể hoàn toàn thuộc về hắn, không ai có thể cướp cô đi từ bên cạnh hắn!

Ở trong mông Lạc Tích Tuyết nhăn đôi mi thanh tú lại, cảm giác có một sợi dây thừng thô to gắt gao buộc chặt thân thể của cô lại, hơn nữa, sức lúc càng lúc càng lớn. Cô muốn tránh thoát dây thừng nhưng ngược lại càng bị kéo căng đè chặt hơn, làm cho cô không thở nổi.

Theo bản năng cô vùng vẫy , lại cảm giác cánh môi của mình đã bị Chiêm Mỗ Tư hôn sâu, hơi thở của hắn giống như sợi dây thừng to lớn chắc chắn, làm cho cô hít thở không thông.

Nụ hôn của hắn càng ngày càng mãnh liệt, hơi thở của hắn càng ngày càng nặng, cô cảm giác lồng ngực không thở nổi, sau đó dần dần chìm vào hôn mê.

Sáng sớm ngày hôm sau, mùi thơm của cây cối xanh tươi trong veo từ ngoài cửa sổ lan vào, theo từng cơn gió nhẹ, đi theo màn che cửa sổ màu hồng nhạt thổi nhẹ vào.

Lạc Tích Tuyết chậm rãi mở mắt ra, giấc mơ hít thở không thông, cô vậy mà lại mơ thấy mình vì nụ hôn mãnh liệt của Chiêm Mỗ Tư mà hôn mê.

Khi con ngươi của cô nhìn vào ánh mắt sâu sắc dịu dàng, cô mới đã tỉnh lại, thì ra tối hôm qua không phải là nằm mơ, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của cô liền ửng hồng lên.

Con ngươi thâm trầm của Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm đôi môi son sưng đỏ của cô, tối hôm qua hắn có chút không để ý đến cô đang ngủ say mà điên cuồng hôn cô, hắn càng ngày càng không khống chế nổi muốn cô, đợi bác sĩ điều dưỡng thân thể của cô thật tốt, về sau hắn nhất định phải đòi hỏi cô hằng đêm.

Ánh mắt thâm trầm của hắn làm đôi má của Lạc Tích Tuyết đỏ lên vì xấu hổ, cô muốn đứng dậy, lại bị Chiêm Mỗ Tư đè thân thể lại, nói:

"Không cần vội vàng, hôm nay không cần đến bệnh viện điều trị, em có thể ngủ thêm một chút."

"Không cần điều trị nửa sao?" Lạc Tích Tuyết ngơ ngẩn ngẩng đầu nhìn hắn, đã kết thúc điều trị sao?

"Kết quả là gì?" Đột nhiên cô rất muốn biết tình hình thân thể của mình.

"Không có vấn đề gì. Em vẫn khỏe mạnh có thể mang thai, sau đó sinh con của chúng ta, anh sẽ thật cố gắng thực hiện nguyện vọng này." Chiêm Mỗ Tư ôm cô vào trong ngực, mỉm cười an ủi cô nói.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Lạc Tích Tuyết dán vào lòng ngực cực nóng của hắn, ánh mắt có chút phức tạp, nếu cô có thể khỏe mạnh mang thai, vậy có phải bọn họ phải ngủ chung phòng rồi hay không?

Từ trong ngực hắn vùng vẫy ra, Lạc Tích Tuyết thản nhiên nói: "Tôi muốn ra ngoài một chút."

Thời gian sáng sớm rất ấm áp tốt đẹp, cô không muốn lãng phí nghỉ ngơi vào nghỉ ngơi.

"Anh đi cùng em

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư không có thân thể mềm mại, bỗng nhiên cảm giác thấy một chút mất mác, hắn kéo cổ tay cô nói.

"Không cần, anh đi việc của anh đi." Lạc Tích Tuyết từ chối, có hắn ở bên người, ngược lại cô sẽ không được tự nhiên.

"Vậy được rồi, nhưng mà không được đi quá xa, tối hôm nay trong nhà có yến tiệc, em phải cùng theo anh tham dự."

Đôi mắt đen thâm thúy của Chiêm Mỗ Tư chăm chú nhìn cô, cuối cùng buông cô ra, đồng ý cho cô tự do, cho dù hắn muốn cô ngày đêm làm bạn bên cạnh hắn, nhưng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại .

"Yến tiệc?" Lạc Tích Tuyết sợ run lên, có chút kháng cự: "Tôi có thể không đi không?"

"Không được! Yến tiệc hôm nay là đặc biệt sắp xếp vì em, anh muốn giới thiệu em với mọi người, em là vợ của Chiêm Mỗ Tư anh!" Chiêm Mỗ Tư oai phong nói, làm rõ thân phận của Lạc Tích Tuyết, có thể làm mẹ của hắn im lặng, đây là cách tốt nhất.

"Được rồi." Lạc Tích Tuyết gật gật đầu, sau khi ăn mặc gọn gàng liền đi ra phòng.

Từ lâu thì Chiêm Mỗ Tư chuyên đi ra ngoài bằng xe có rèm che.

Bóng đêm sâu lắng,trời đêm đầy sao chiếu sáng, lúc này trong tòa biệt thự lại càng có đèn đuốc sáng trưng.

Tiếng suối phun không ngừng thả nhẹ phối hợp với tiếng nhạc êm dịu, biệt thự trang trí tỉ mỉ, mỗi một chỗ đều treo đèn bảy màu lóe sáng để trang trí, làm cho nơi này sáng rực giống như ban ngày.

Lạc Tích Tuyết mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen, đường cắt may trên quần áo làm hiện lên đường cong hoàn mỹ của cô, làn váy có mấy viên đá quý lóng lánh, ở dưới ánh đèn thủy tinh, có vẻ chói mắt.

Một đầu tóc dài đen tuyền, dùng kẹp tóc do Chiêm Mỗ Tư phái người đưa tới xoắn thành một búi tóc, bộ lễ phục dạ hội màu đen, chỗ cổ áo lộ ra hình chữ V sâu, bao trùm trước ngực tròn trịa của cô, giống như

lười biếng lại gợi cảm, hơn nữa da thịt cô lại trắng nõn nổi bật như ngọc thạch, càng trong suốt như bạch ngọc.

Lúc Lạc Tích Tuyết xinh đẹp mê người đứng ở trước mặt Chiêm Mỗ Tư, đôi mắt thâm thúy của hắn ngoài cô ra, cuối cùng cũng không chứa được những người khác, hắn gắt gao nắm lấy tay nhỏ của cô, trong lòng đang nghĩ có nên để cô xinh đẹp như vậy mà đưa cô ra ngoài để cho người khác nhìn thấy hay không.

"Không ra đi sao? Yến tiệc sắp bắt đầu?" Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn, khó hiểu chống lại đôi mắt của hắn, rút rút bàn tay của mình đang bị hắn cầm chặt, nhưng không rút ra được.

"Để cho anh tiếp tục nhìn em." Chiêm Mỗ Tư hơi hơi nghiêng thân thể Lạc Tích Tuyết, trong mắt lóe ra sáng bóng rực cháy, dường như muốn xem xuyên linh hồn của cô.

Lạc Tích Tuyết quay đầu đi chỗ khác, như là nhận thấy được ý đồ của Chiêm Mỗ Tư, nàng đẩy hắn: "Đừng như vậy, chúng ta ra ngoài đi."

Đôi mắt Chiêm Mỗ Tư chớp lóe, thu bàn chuẩn bị cởi áo cô lại, cô không muốn, hắn không muốn ép cô, giọng nói mang theo nhẹ nhành nói : "Đi theo anh là được."

"Ừm." Lạc Tích Tuyết nhíu mi, cúi đầu lên tiếng, tùy ý để Chiêm Mỗ Tư nắm tay mình đi vào trên yến tiệc.

Bốn phía đều là tiếng nói tiếng cười, nhân viên tạp vụ mặc đồng phục bưng mâm trái cây và rượu nhạt, trong không khí bay lượn đủ các loại mùi nước hoa hàng hiệu, thì thầm mềm mại giống như tình nhân, làm cho người ta say lòng không thôi.

Lạc Tích Tuyết kéo cánh tay của Chiêm Mỗ Tư, lần đầu tiên công khai lấy tư cách vợ của hắn tham gia trường hợp như vậy, tay trái cô bưng cao ly sâm banh, theo hắn đi tới giữa phòng khách, tiếp nhận bọn họ chúc phúc tân hôn và thảo luận công việc nhàm chán .

Chiêm Mỗ Tư giống như là quốc vương cao ngạo, mỗi một đường cong trên người đều lộ ra cao quý cùng tao nhã, ngoại hình hắn tuấn tú, khuôn mặt thâm thúy, đi tới chỗ nào cũng là tiêu điểm của mọi người.

Trong bữa tiệc thỉnh thoảng có vài cô gái tới bày tỏ với hắn, hoặc là mang theo ý chúc phúc tân hôn phong phú, Chiêm Mỗ Tư đều lạnh nhạt gật đầu, bên môi mang theo ý cười lười biếng, nhìn không ra bất cứ chờ mong gì, cũng không có bất cứ ngạc nhiên mừng rỡ gì, chỉ là nhàn nhạt qua loa.

Hắn đã có người phụ nữ hắn yêu nhất làm vợ, những thứ tầm thường như thế sao có thể vào mắt của hắn, hắn đương nhiên không cần để ý tới, chỉ cần một mình cô là được rồi.

Lúc bữa tiệc cưới đi vào chính đề, Chiêm Mỗ Tư' nắm tay Lạc Tích Tuyết đi lên đài, tiếp nhận chúc phúc của mọi người.

Lạc Tích Tuyết vẫn do hắn đưa theo bên mình, xấu hổ ứng phó toàn bộ, không thể nói rõ không thích ứng, chỉ là quan hệ chuyển biến như vậy thật sự có phần nhanh.

Chiêm Mỗ Tư bị một đám khách bao vây lấy tham thảo đề tài thương mại, Lạc Tích Tuyết thật sự không có hứng thú, cho dù Chiêm Mỗ Tư vẫn ôm eo cô, không cho cô rời khỏi, nhưng đứng lâu thì eo mỏi lưng đau, rốt cục cô vẫn tránh né trói buộc của hắn, một mình chạy ra.

Cô ngừng lại trước bàn dài đầy những món điểm tâm ngọt tinh xảo, cong khóe môi một cái, nhấm nháp món điểm tâm ngọt mà cô thích.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền vào bên tai của cô: "Lạc tiểu thư, chúc cô tân hôn vui vẻ!"

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu, giơ ly lên cùng chạm vào ly cô ta, lúc nhìn thấy khuôn mặt của người này, cô ngây ngẩn cả người.

Cô gái này, lại có sáu bảy phần tương tự cô, tuy không phải hoàn toàn giống nhau, nhưng trực giác nói cho cô, cô ta chính là sát thủ giả thành bộ dàng giống cô.

Tống Khuynh Vũ híp mắt nhìn Lạc Tích Tuyết, trong mắt hiện lên đau thương không dễ phát hiện, có thể gả cho Chiêm Mỗ Tư là ước mơ của cô ta, nhưng mà là thế thân của một cô gái khác, bây giờ Chiêm Mỗ Tư đã đạt được ước nguyện cưới Lạc Tích Tuyết, người thế thân cô liền bị hắn đá một cái văng đi sao?

”Cô, cô là?” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người trước mặt, gần như là khiếp sợ nói không ra lời.

Tống Khuynh Vũ cong khóe môi, tiến bên tai Lạc Tích Tuyết: ”Tôi là Tống Khuynh Vũ, làm thế thân của cô ba năm, cũng làm bạn Chiêm Mỗ Tư ba năm, đương nhiên bao gồm—— trên giường!”

”Cô nói cái gì?” Thoáng cái vẻ mặt Lạc Tích Tuyết liền trắng bệch. Thế thân? Có ý gì? Sao cô ta phải làm thế thân của cô?

Tống khuynh Vũ cười có thâm ý khác, lạnh lùng nói: ”Nhìn dáng vẻ của cô có lẽ còn chưa biết, thật ra Chiêm Mỗ Tư chính là——”

”sao cô ở trong này?” Tiếng nói âm u lạnh lẽo Chiêm Mỗ Tự đột nhiên chen vào, hắn nhăn mày lại, rất không vui khi nhìn thấy Tống Khuynh Vũ xuất hiện ở đây.

Lòng Tống Khuynh Vũ liền kéo căng, có chút hoảng hốt, cô ta tự tin có thể đối phó với bất cứ ai, trừ bỏ Chiêm Mỗ Tư, hắn là người đàn ông cô ta yêu, ở trước mặt hắn cô ta luôn luôn dễ dàng tự loạn trận tuyến.

Cô ta suy yếu ngẩng đầu, con ngươi lập tức trở nên ảm đạm, miễn cưỡng nói: ”Em tới chúc hai người tân hôn vui vẻ.”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Chiêm Mỗ Tư thoáng hiện lạnh băng, hắn ôm sát Lạc Tích Tuyết, nói với Tống Khuynh Vũ: ”Ừm, không còn chuyện gì khác, cô có thể đi!”

Vừa nảy hắn đã tới chậm một bước, không biết cô ta nói gì với Lạc Tích Tuyết, trong lòng Chiêm Mỗ Tư khẩn trương lo lắng, dù sao cũng không thể để Lạc Tích Tuyết phát hiện cái gì!

Bất luận như thế nào, tuyệt đối không thể để Lạc Tích Tuyết biết quan hệ của bọn họ, hắn sẽ không để cho người phụ nữ này lại đây lâu, không bao lâu nửa hắn sẽ tống cô ta đi !

215. Chương 215: Anh Lừa Người, Anh Chính Là Lạc Thiên Uy!

Edit: Fannie93

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư cảnh cáo nhìn Tống Khuynh Vũ một cái, nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của Lạc Tích Tuyết, không coi ai ra gì ngạo nghễ rời đi.

Tống Khuynh Vũ bên môi dâng lên tia khổ sở, trong lòng đau như bị kim đâm, đang lúc bóng dáng hai người ôm nhau dần dần xa, cô cũng không chống đỡ nổi nữa, thân thể nghiêng một cái, ngã xuống mặt đất lạnh lẽo.

Lạc Tích Tuyết bị Chiêm Mỗ Tư nắm eo, tiếp tục cùng khách nói chuyện, chỉ là trong đầu của cô lúc này chính là lời nói Tống Khuynh Vũ nói với cô, cảm thấy không yên lòng.

Người phụ nữ kia, là bạn giường quan hệ với chồng cô ba năm sao? Chẳng biết tại sao, trong lòng cô không nói được gì, mặc dù cô ấy nói cô ấy là thế thân của cô, nhưng trong lòng cô vẫn không có cảm giác.

Còn nghi ngờ, tại sao cô ta phải làm thế thân của cô? Chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư đã sớm biết cô sao? Không đúng, anh không phải là anh trai của Lạc Thiên Uy sao? Căn bản anh cùng cô trước kia chưa từng gặp mặt, làm sao lại có cả thế thân vậy?

“Chiêm Mỗ Tư, em muốn đi trang điểm lại!”. Lạc Tích Tuyết kéo ống tay áo người đàn ông bên mình, thản nhiên nói.

Chiêm Mỗ Tư chần chừ một chút, buông lỏng cô ra: “Anh ra bên kia cùng bạn bè chào hỏi, một tí nữa tìm em!”

“Ừ”. Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, hướng căn phòng trên lầu đi tới.

Chính mình mệt mỏi trở về phòng, ngồi trước bàn trang điểm, Lạc Tích Tuyết thở nhẹ ra một hơi, thay bộ váy đen, cô tùy ý tìm bộ váy màu hồng nhạt mặc vào.

Lúc đối diện vào gương, hơi thở quen thuộc từ phía sau truyền tới, Lạc Tích Tuyết giật mình, chậm rãi xoay người, khóe miệng nụ cười ngọt ngào lập tức đọng lại ở môi ánh đào trơn bóng.

Là anh ta, Mặc Cảnh?!

Bọn họ ba năm không thấy mặt rồi, cô cơ hồ muốn quên lãng người này trong đời, không ngờ ở tiệc cưới của cô cùng Chiêm Mỗ Tư, anh ta lại xuất hiện! !

Cô rất muốn nở nụ cười tươi tắn với anh ta, nhưng vẻ mặt lại có vẻ miễn cưỡng, nhìn thấy anh ta, cô cũng nhớ tới Lạc Thiên Uy, vậy mà hôm nay cô lại gả cho anh trai của anh.

"Tích Tuyết, cô hôm nay thật đẹp". Mặc Cảnh si mê nhìn cô, tự đáy lòng khen.

Ba năm trước đây, anh biết cô xinh đẹp, chỉ là khi đó cô còn là tiểu cô nương trong sáng, hôm nay đã biết thành một đại mỹ nhân rồi.

"Cám ơn! Mặc Cảnh, đã lâu không gặp, không ngờ anh hôm nay sẽ đến!". Lạc Tích Tuyết vặn ngón tay của mình, có chút băn khoăn lo lắng nói.

"Hôm nay là ngày cử hành tiệc cưới của cô cùng Lạc Thiên Uy, tôi đương nhiên muốn tới!".

Mặc Cảnh chậm rãi khom người xuống, nhích tới gần thân thể của Lạc Tích Tuyết, mặt tuấn tú vô cùng, lộ ra nụ cười dịu dàng khi lúc đối mặt cô, lời nói lại một câu hai nghĩa!

"Lạc Thiên Uy? Mặc Cảnh, anh ở đây nói cái gì vậy?" Lạc Tích Tuyết hơi ngẩn ra, thân thể không tự chủ được trốn ra sau, lẩm bẩm hỏi.

Mặc Cảnh đột nhiên thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên vắng lặng, trên mặt bí ẩn bỗng nhiên thành tối tăm khó hiểu: "Chẳng lẽ cô không biết, người đàn ông cô cưới chính là Lạc Thiên Uy sao?"

"Cái gì? Anh nói cái gì?". Lạc Tích Tuyết chợt cảm thấy sấm sét giữa trời quang, cơ hồ khó tin cứng tại chỗ.

Mặc Cảnh đột nhiên âm thanh kéo dài, giọng nói cũng biến thành quỷ dị: "Nếu như tôi nói cho cô biết Lạc Thiên Uy năm đó căn bản không có chết, anh ta mất trí nhớ là giả bộ, hoặc là nói, anh ta có lẽ đã từng mất trí nhớ, nhưng, hiện tại anh ta đã sớm nhớ lại tất cả, nhưng lại không có nói cho cô biết, còn phải trước mặt cô giả vờ là anh trai sinh đôi Chiêm Mỗ Tư, lấy một thân phận khác lừa gạt cô cùng anh ta kết hôn, cô tin không?"

Lạc Tích Tuyết giật mình nhìn anh ta, trong lòng đang kịch liệt phập phòng, thiếu chút nữa không nhảy ra cổ họng.

"Anh nói Lạc Thiên Uy không có chết? Chiêm Mỗ Tư chính là Lạc Thiên Uy sao?". Phản ứng hồi lâu, Lạc Tích Tuyết mới làm theo suy nghĩ, khiếp sợ nghi vấn.

Mặc Cảnh điểm đầu, con mắt sắc xa xa: "Đúng, năm đó tai nạn xe cộ kia, Lạc Thiên Uy chỉ là người bị thương nặng, là Phong Dạ cứu anh ta, người chết là Phong Dạ, Lạc Thiên Uy chỉ bị rơi vách núi, đầu bị thương nặng, tứ chi cũng biến thành tàn tật".

"Nếu như Thiên Uy không có chết thật, tại sao anh ấy không tìm tôi, thì tại sao lại muốn dùng thân phận của Chiêm Mỗ Tư gặp mặt với tôi?". Lạc Tích Tuyết nửa tin nửa ngờ, trong đầu có nhiều nghi vấn.

"Bởi vì quả thật anh ta là Chiêm Mỗ Tư ròng rã ba năm". Ánh mắt Mặc Cảnh sắc bén, ánh mắt lập lòe bất định: "Năm đó Lạc Thiên Uy gặp chuyện không may, là mẹ ruột của anh ta Thẩm Tâm Lam cứu, Thẩm Tâm lam đưa anh ấy về nước Pháp chữa trị, cho anh ấy có thân phận mới là Chiêm Mỗ Tư. Thật ra thì Chiêm Mỗ Tư có tồn tại, anh ta thực sự là anh trai sinh đôi của Lạc Thiên Uy, chỉ là ngoài ý muốn, Chiêm Mỗ Tư mấy năm trước đã qua đời, Thẩm Tâm Lam vì muốn ổn định tập đoàn Kỳ Hạ của Chiêm Mỗ Tư, cũng không có đưa tin tức Chiêm Mỗ Tư qua đời ra ngoài, mà là tìm đến Lạc Thiên Uy, để cho anh ấy thay thế Chiêm Mỗ Tư".

"Không, sao lại có thể như thế? Nếu như Chiêm Mỗ Tư chính là Lạc Thiên Uy, vậy tại sao anh ấy lúc đầu không nói cho tôi biết, còn phải giấu diếm tôi đến tận bây giờ, tại sao?". Lạc Thiên Uy không hiểu lắc đầu, cô không muốn tin đây là sự thật.

"Tích Tuyết, cô quá đơn thuần, mánh khóe Lạc Thiên Uy thâm độc thế nào, chẳng lẽ cô quên anh ấy trước kia đối với cô thế nào rồi sao? Cô suy nghĩ một chút đi, lúc anh ấy chỉ vì muốn có cô, không chừa thủ đoạn nào hả? Mặc dù tôi không biết tại sao anh ấy không nói cho cô anh ấy chính là Lạc Thiên Uy, nhưng đoán

cũng biết anh ấy nhất định có bí mật không muốn nói cho ai biết, anh ta mất trí nhớ mấy ngày đó xảy ra cái gì, cô hiểu rõ không? Ba năm trước đây anh ta cũng không phải trẻ con gì nữa, ba nắm sau anh ta càng thêm nham hiểm, cô ngày ngày ở bên cạnh anh ta, có chắc chắc là nhìn thấu anh ta sao?"

Mặc Cảnh kích động giữ chặt hai vai Lạc Tích Tuyết, khẩn trương lo lắng nhắc nhở cô. Anh đã từng ở bên cạnh làm phụ tá Lạc Thiên Uy lâu như vậy, Lạc Thiên Uy là người như thế nào, anh là rõ ràng nhất, anh thật sự không muốn Lạc Tích Tuyết lần lượt bị anh ta lừa gạt, cô là cô gái tốt, Lạc Thiên Uy không xứng với cô! !

Lạc Tích Tuyết lạnh sống lưng, vẻ mặt rối rắm đẩy anh ra, nhắm mắt nói: "Mặc Cảnh, tôi với anh ba năm không gặp, anh biến thành hình dáng gì hiện tại tôi không biết, anh đột nhiên chạy tới nói cho tôi biết một chuyên kinh thiên động địa như thế, tôi cũng cần thời gian hiểu rõ".

Mặc Cảnh gì cô, cảm giác vô hình mất mác tự nhiên sinh ra, trên gương mặt tuấn tú không khỏi gượng cười, nhỏ giọng mở miệng: "Tích Tuyết, không ngờ cô không chịu tin tưởng tôi, nhưng, Chiêm Mỗ Tư chính xác là Lạc Thiên Uy, tôi không lừa cô, thậm chí tôi có thể thề với trời ---- người lừa gạt cô là anh ta!".

Lạc Tích Tuyết chấn động, trong mắt hiện ra vẻ khổ sở, vẻ mặt phức tạp há miệng, một câu không có nói.

Cô thật sự không nói, hiện tại thân phận của cô là vợ của Chiêm Mỗ Tư, chẳng lẽ cô nên tin người đàn ông khác, không tin chồng của mình sao?

Nhưng Chiêm Mỗ Tư chính là Lạc Thiên Uy, một mình Mặc Cảnh không ngừng nhắc nhở cô như vậy, chính cô cũng mơ hồ cảm thấy, bọn họ thật ra là một người.

Nếu như tất cả đều là thật, tại sao Thiên Uy lại muốn lừa gạt cô? Tại sao anh rõ ràng biết là cô, lại không chịu quen biết với cô, còn phải dùng một thân phận mới, cùng cô kết hôn chứ?

Lúc bữa tiệc kết thúc, đã gần tới đêm khuya, Chiêm Mỗ Tư là người chủ tới nói tạm biệt với khách, mà Lạc Tích Tuyết đã sớm trở lại trong phòng, ngồi ở trên bệ cửa sổ, vẻ mặt hờ hững nhìn phương xa.

Mới vừa xã giao đã sớm khiến cô mệt mỏi không chịu nổi, nhưng chỉ là không ngủ được. Cô càng không ngừng nghĩ tới việc Mặc Cảnh nói với cô, trong lòng cũng bắt đầu từ từu cảm thấy thấp thỏm không yên.

Gió đêm thổi qua thân thể cô, có chút hơi lạnh, nhưng lạnh hơn chính là trong lòng…..

Lạc Thiên Uy lừa gạt mình sao? Trong lòng cô hoàn toàn không chắc chắn, thở dài một tiếng, đi tới trên giường lớn nằm, trong đầu óc không kiềm chế được tưởng tượng lung tung.

Bóng dáng cao lớn của Chiêm Mỗ Tư chậm rãi đến gần, tối nay, anh vô cùng thỏa mãn, anh cùng cô lấy thân phận vợ chồng đứng chung một chỗ, nghênh đón mỗi một vị khách chúc mừng bọn họ, đây là ước mơ tha thiết của anh.

Rượu ắt là không thể thiếu, tối nay anh uống không ít, mấy vòng cũng có chút men say mông lung rồi.

Rốt cuộc mò tới mép giường, thân thể anh nghiêng một cái, trọng lực cũng đè lên trên thân thể của Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết khẽ gọi một tiếng, muốn tránh ra, lại Chiêm Mỗ Tư từ phía sau ôm phía sau eo cô, tỉ mỉ hôn lên vành tai của cô.

Hơi nóng xen lẫn mùi rượu, đánh úp tới gương mặt của cô, cô theo bản năng đẩy anh ra, lại bị anh ôm càng chặt.

Chiêm Mỗ Tư bắt được hai tay của cô cố định lên đỉnh đầu, cặp môi đói khát rất nhanh khóa lại môi cô, dũng mãnh mà lực mạnh bú liếm, đầu lưỡi càng thêm bá đạo tiến quân thần tốc, hoàn toàn lấp đầy trong miệng của cô, không buông tha từng chút nào.

"Chiêm Mỗ Tư, Chiêm Mỗ Tư không cần, đừng như vậy!". gò má Lạc Tích Tuyết đỏ lên, ra sức né tránh anh đụng vào, trong miệng nỉ non mơ hồ lời nói không rõ cự tuyệt.

“Hả?”. Chiêm Mỗ Tư căn bản dừng lại không được, ngay từ lúc bữa tiệc bắt đầu, anh đã rất muốn cô, chỉ là anh hết sức kiềm chế, lúc này anh nơi nào còn khống chế được, chỉ muốn ôm thân thể mềm mại trong ngực này thân mật một phen.

“Không cần, buông em ra, em có việc muốn hỏi anh”. Lạc Tích Tuyết đang nhẹ nhàng run rẩy, vẻ mặt lúng túng lại co quắp.

“Muốn hỏi cái gì? Lúc này em còn có thể nghĩ khác --- phải không, anh dùng phương thức này quá dịu dàng với em, em chán ghét anh sao?”. Cảm giác lòng của cô không ở đây, sắc mặt Chiêm Mỗ Tư thâm trầm xuống.

“Không phải -----“. Lạc Tích Tuyết cắn môi lắc đầu, khước từ sức lực dưới tay anh.

Chiêm Mỗ Tư thấy phản ứng của cô, rốt cuộc gầm nhẹ một tiếng, buồn buồn từ trên người cô xuống, tùy ý lôi kéo cà vạt xuống, rốt cuộc động tác chậm rãi đốt một điếu thuốc, ánh mắt rời khỏi, ngó ra ngoài cửa sổ, hồi lâu không nói gì.

“Rốt cuộc có chuyện gì?”. Âm thanh anh khàn khàn, lộ ra cảm xúc nồng đậm, hai mắt đỏ, hiện ra khát vọng thắm thiết.

Anh quá lâu không đụng đến cô, khát vọng khiến toàn thân anh căng đau, khó chịu không thôi, nhưng cô toàn tìm các loại lý do không để cho anh đụng.

Chiêm Mỗ Tư đưa lưng về phía cô, sợ thấy hình dáng mê người của Lạc Tích Tuyết, chịu đựng không nổi.

Lạc Tích Tuyết không thấy rõ thái độ của anh, trầm ngầm hồi lâu, cô hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí hỏi.

“Anh có phải là Lạc Thiên Uy hay không?”

216. Chương 216: Khó Được Cùng Giường Cả Đêm

edit: Fannie93

“Anh có phải là Lạc Thiên Uy hay không?”

Nghe xong những lời này, tay cầm thuốc lá của Chiêm Mỗ Tư run lên, tro thuốc lá nóng bỏng rơi vào bên trong áo màu xám tro, lập tức xuất hiện lỗ hình tròn.

Ánh mắt của anh nhìn kỹ quay đầu trở lại nhìn Lạc Tính Tuyết: “Là có người nói với em những gì hay không?”

Anh nhớ ở trong bữa tiệc, Tống Khuynh Vũ cùng Lạc Tích Tuyết gặp qua một lần, chẳng lẽ cô ta nói với cô cái gì sao?

“Không phải, em chỉ nói bằng trực giác, anh chính là Thiên Uy, phải không?”. Lạc Tích Tuyết lắc đầu, vội vàng văn bờ vai của anh nhìn về anh.

“Anh không phải!”. Chiêm Mỗ Tư khẳng định trả lời cô, trong âm thanh còn kèm theo tức giận.

Lạc Tích Tuyết trong lòng chợt lạnh, cánh tay từ từ trên người anh buông xuống, cô ngơ ngắc nhìn anh, không thể tin: “Anh thật sự không phải sao?”

“Tích Tuyết, rốt cuộc có ai nói với em cái gì hả?”. mặt Chiêm Mỗ Tư thâm trầm, trong ánh mắt bình thường có ít oán giận.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn anh, mặt thất vọng: “Chẳng lẽ anh thật sự chính là anh trai sinh đôi của Lạc Thiên Uy?”

“Em nói cái gì?”. Chiêm Mỗ Tư càng thêm kinh ngạc, trong lòng run lên ba phần.

“Nếu như anh không phải là Lạc Thiên Uy, vậy là anh chính là anh trai sinh đôi Chiêm Mỗ Tư hả? Đây là mẹ anh Thẩm Tâm Lam nói cho em biết”. Lạc Tích Tuyết không hề kiêng dè nữa mà nói.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư cứng ngắc, đột nhiên bắt được cánh tay Lạc Tích Tuyết, trên mặt hiện ra vẻ lãnh khốc cùng ác độc, tràn đầy tàn ác: "Nghe đây, anh không phải Lạc Thiên Uy, cùng với anh ta không có chút quan hệ nào, cũng không phải anh trai sinh đôi gì, anh với anh ta hoàn toàn hai người độc lập, em không cần suy nghĩ lung tung nữa, có hiểu không?"

Trên mặt anh có nét kinh người, hù sợ cô, Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất, thật may là Chiêm Mỗ Tư kịp thời phản xạ, vịn lấy cô.

"Thì ra anh ấy thật đã chết rồi!". Lạc Tích Tuyết khổ sở nhắm hai mắt lại, nước mắt không tiếng động chảy xuống, âm thanh xuống thấp.

Chiêm Mỗ Tư trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia kinh dị, nhưng chỉ mấy giây mà thôi.

Một tay của anh khơi lên cằm của cô, bức bách cô nhìn thẳng vào con ngươi thâm thúy của anh, than nhẹ, như thì thầm: "Anh không phải đang ở bên cạnh em sao? Không cần suy nghĩ tiếp những thứ kia không có quan hệ, em chỉ cần nhớ anh là chồng của em, chỉ cần nghĩ tới anh là được rồi".

Lạc Tích Tuyết lẳng lặng nhìn anh, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô còn thất vọng.

"Tích Tuyết, anh đã gần một tháng không có chạm vào em!". Chiêm Mỗ Tư hôn vào nước mắt của cô, bàn tay dò vào trong áo ngủ của cô, nhẹ nhàng phác họa đường công nổi bật của cô.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, chỉ có cảm giác toàn thân mình và tóc gáy đều bị dựng lên, sắc mặt hồng phác, cứng đờ tại cực điểm, cô không phải không biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, chỉ là bản năng cô bài xích, không muốn đáp ứng anh.

Bàn tay ấm áp của Chiêm Mỗ Tư như có như không chạm vào da thịt của cô, ghê tởm hơn chính là, anh cư nhiên đem hai chân của cô ra, lao lao ép hai chân Lạc Tích Tuyết, không để cho thân thể cô động đậy, chỉ có thể ở trong ngực anh.

Khoảng cách giữa hai người thân mật như thế, phương thức mập mờ, khiến Lạc Tích Tuyết thế nào cũng tránh không khỏi ánh mắt nóng bỏng của anh, còn có cái cứng rắn thẳng đứng nóng chống đỡ ở thân thể của cô.

Chiêm Mỗ Tư gần với khuôn mặt của Lạc Tích Tuyết, hơi thở nhàn nhạt chạm vào sợi tóc bên tai cô, âm thanh trầm nhẹ mà tràn đầy đầu độc: "Tích Tuyết, em nên biết, anh ở phương diện này, luôn luôn rất mạnh,tuy nhiên nó chỉ vì em mà kiềm chế gần một tháng, em có phải nên báo đáp lại cho anh không?"

"A em". Lạc Tích Tuyết cắn môi, tránh né, anh càng đụng vào cô, trong đầu có chút hỗn loạn, nhưng khẩn trương hơn nữa.

Chiêm Mỗ Tư cúi người, đôi mắt sắc bén nhìn vào cô, tròng mắt đen nhất thời u ám vài phần: "Thì sao, em không đồng ý sao? Chẳng lẽ em không biết chúng ta đã kết hôn rồi sao? Giữa vợ chồng làm chuyện như vậy, là bình thường mà, em có phải nên thực hiện nghĩa vụ làm vợ hay không?"

"Nghĩa vụ?". Lòng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, hơi co quắp: "Không có, em chỉ có chút mệt mỏi!"

Nhìn bộ dạng cô khẩn trương, Chiêm Mỗ Tư thở dài, giọng nói cực kỳ trầm nhẹ, hơi thở ấm áp thổi lất phất trên sợi tóc của cô, kiều diễm mà cuồng điên.

"Yên tâm đi, anh sẽ không để cho em quá cực khổ, anh sẽ dịu dàng!"

Hai cánh tay của anh khóa lại Lạc Tích Tuyết, bàn tay nắm lỏng eo của cô, cô còn chưa kịp phản ưng lời nói của anh, một giây kế tiếp, hơi thở nóng bỏng của anh đã đè lại, che lại môi của cô, sử dụng hơi thở nam tính vây quanh cô.

Lạc Tích Tuyết nhất thời luống cuống, muốn đẩy anh ra, lực cũng không đủ, chỉ có không nhúc nhích ngẩn người lại đó, mặc cho anh đòi lấy.

Chiêm Mỗ Tư trong lòng mừng rỡ như điên, liên tục một tháng không có hôn cô, trong nháy mắt hôn đã tiêu hao hết nỗi nhớ nhung cùng tình cảm của anh, lưỡi của anh dò vào trong miệng cô, dụ hoặc lấy cái lưỡi thơm của cô cùng mình nhẹ nhàng tung bay.

Dần dần, nụ hôn dịu dàng biên thành đòi hỏi nóng bỏng, một bước chuyển hóa thành hoàn toàn chiếm đoạt, bàn tay lửa nóng của anh, cũng bắt đầu dò vào nội y bên trong của cô, miêu tả đường cong thân thể của cô.

"Không thể!". Lạc Tích Tuyết bỗng tỉnh táo, tay thon đè lại bàn tay anh bao trùm ở trước ngực cô.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư thâm trầm xuống, hai mắt thiêu đốt rừng rực chống lại cố, bá đạo lại cuồng tứ nói: "Em là đã vợ của Chiêm Mỗ Tư anh đây, không có gì là không thể" .

Nói xong, anh đem thân thể Lạc Tích Tuyết nằm ngang ở trên giường, thân thể cao ngạo to lớn đè lên.

Trong phút chốc, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy xấu hổ áp đảo tới cô, ép cô không cách nào hít thở.

Cô không thích bộ dạng này, không ưa thích bị anh ép buộc, mặc dù cô biết thân phận của mình bây giờ, đã là vợ của anh rồi, nhưng muốn cô thuận theo anh cầu xin cô vẫn không được.

Cô bị anh bức không còn đường lui, chỉ có thể đưa ra đôi tay ngăn cản, không muốn làm cho thân thể hai người nóng lên, dán quá gấp, cô sợ mình không cách nào ngăn cản được nhịp tim cuồng liệt của anh, hô hấp nặng nề.

Không cho cô cơ hội né tránh, môi mỏng nóng bỏng cua Chiêm Mỗ Tư hôn lên cổ của cô, bá đạo lưu lại ấn ký thuộc về anh.

"Không cần". Lạc Tích Tuyết lần nữa bắt lại bả vai của anh, nhỏ giọng khẩn cầu.

Chẳng biết tại sao, Chiêm Mỗ Tư lần này nghe được tiếng kêu của cô, không tiếp tục chạm vào cô, mà là ngưng động tác, hai tay chống hai bên đầu của cô, híp mắt quan sát cô.

"Em rất mệt mỏi". Lạc Tích Tuyết bị anh nhìn chăm chú như vậy có chút run sợ, không thể làm gì khác hơn là tùy ý tìm những lý do khác.

Con mắt sắc của Chiêm Mỗ Tư thâm trầm, chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt khẩn trương lại lo lắng của Lạc Tích Tuyết,qua một hồi lâu, anh mới ở bên cạnh cô nằm xuống, bàn tay như cũ dừng lại trên thân thể mềm mại của cô, chỉ là tròng mắt đen khép hờ, hình như không có bước kế tiếp xâm phạm theo tính toán của cô.

"Anh". Lạc Tích Tuyết nhíu lại lông mày, trong mắt hiện lại tia nhàn nhạt nghi ngờ, anht hế không dùng sức mạnh với cô, ngược lại cô chút khó thích ứng.

"Em không phải là mệt mỏi sao? Ngủ đi". Chiêm Mỗ Tư đem thân thể của cô gần mình hơn, lại kéo chăn đắp lên hai người, cằm chống đỡ trên phía trên mềm mại của cô.

Lạc Tích Tuyết có chút chần chừ, run run nhắm hai mắt, không có phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng khóe mắt lại liếc về phía bàn tay trên eo cô.

Anh thật không có ý định muốn cô sao? Bọn họ đã một tháng không làm chuyện đó, tối nay khó được cùng giường một lần, lại vì cô cự tuyệt, anh cũng chưa có làm thế, việc không giống tác phong của anh trước kia a.

Cô không khỏi suy nghĩ, một người đàn ông có thể khống chế dục vọng không cần một phụ nữ, hoặc là chính anh đã giải quyết xong vấn đề sinh lý, chạm qua người phụ nữ khác? Hoặc là anh thật sự yêu cô, cho nên hiểu và tôn trọng cô, chẳng lẽ anh là người sau? Còn là người trước đây?

Nhớ tới lời nói người phụ nữ có dáng dấp giống cô, cô ta nói cô ta là thế thân của cô, bao gồm cùng lên giường với chồng cô.

Nghĩ tới đây, Lòng Lạc Tích Tuyết lập tức hốt hoảng, cô không để cho anh đụng, nhưng cũng không hi vọng anh sẽ chạm vào người phụ nữ à? !

Mặc dù cô biết đây là tâm trạng mâu thuẫn, lòng người luôn có tham muốn giữ lấy, Chiêm Mỗ Tư dù sao cũng là người kết hôn với cô, cô bất kể thế nào cũng không thuyết phục được mình, thản nhiên tiếp nhận anh cùng những người phụ nữ khác quan hệ.

Thân thể Lạc Tích Tuyết vặn vẹo uốn éo ở trong ngực Chiêm Mỗ Tư, đầu nỗ lực nâng lên, muốn từ trong mắt tìm ra một tia tâm tình, tuy nhiên cũng không thấy.

"Đừng nhìn anh như vậy". Chiêm Mỗ Tư tuấn tú tràn lên ba phần tà khí, anh đem thân thể Lạc Tích Tuyết càng dán chặt vào thân thể mình, âm thanh khàn khàn có chút lười biếng.

"Ách?". Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút, hai mắt chớp chợp mê man, không để ý đến ý tứ nói chuyện của Chiêm Mỗ Tư.

Cô thật ra chỉ muốn tìm thấy, thái độ của anh với cô có thay đổi gì hay không? Dù sao dạng người với thân phận địa vị như anh, bên cạnh sẽ không thiếu phụ nữ.

"Tuyết Nhi, em đừng nhìn anh như vậy nữa... anh sẽ không khống chế được muốn em". Chiêm Mỗ Tư môi mỏng nâng lên đường cong đùa giỡn, đưa tay cơi ra nút cài áo ngực của Lạc Tích Tuyết, đầu tựa vào trước ngực cô, thâm lam ngửi trên người cô hương thơm nhàn nhạt.

Lạc Tích Tuyết vội hắng giọng một cái, lật người đưa lưng về phía anh: "Em mệt rồi, ngủ trước đây".

Động tác phía dưới của Chiêm Mỗ Tư không thể đột nhiên ngừng lại, cánh tay anh hơi gấp, thay cô điều chỉnh một tư thế thoải mái, cầm chăn đắp kín cho cô, con ngươi tĩnh mịch khong che giấu được tia nhu tình thoáng qua.

"Ngủ đi". Anh vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, giọng nói dịu dàng mà mềm mại, tròng mắt vẫn ngắm nhìn sau lưng của Lạc Tích Tuyết, thật lâu không có lấy ra tầm mắt.

Không biết qua bao lâu, Lạc Tích Tuyết rốt cuộc ngủ mơ màng, Chiêm Mỗ Tư đi tới bên cửa sổ, đốt một điếu thuốc, lặng yên không tiếng động hít một hơi.

Còn như vậy kìm nén xuống, anh không biết nổi có gây bệnh hay không, rõ ràng có vợ trong ngực, nhưng không cách nào hoàn toàn có cô.

Lúc này, tiếng điện thoại thanh thúy vang lên, Chiêm Mỗ Tư cầm điện thoại di động lên nhìn, là Tống Khuynh Vũ gọi tới.

Đã trễ thế này, cô ta tìm mình có chuyện gì? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

217. Chương 217: Phản Bội Cô, Hẹn Hò Với Người Phụ Nữ Khác

Editor: Tịnh Yên

Chiêm Mỗ Tư nheo mắt, đi thẳng tới ngoài cửa, nhận điện thoại.

"Chuyện gì?" Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Ở đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi truyền đến Tống Khuynh Vũ hạ thấp âm thanh báo qua tình hình.

Nghe xong nội dung sơ bộ, sắc mặt của Chiêm Mỗ Tư lập tức âm trầm, đứng lên: "Nói như cô thì tôi thất thủ sao. Cô đang ở đâu, tôi muốn gặp cô ngay lập tức! hai mươi phút nữa, gặp nhau ở chỗ cũ!"

Tắt điện thoại, Chiêm Mỗ Tư không yên lòng quay đầu lại tìm hiểu xem Lạc Tích Tuyết còn ngủ hay không, suy tư mấy giây, cầm lên áo khoác, bước nhanh ra ngoài

Nhìn bóng lưng cao lớn vội vã biến mất trước mặt mình, Lạc Tích Tuyết có chút bận tâm, lại có chút nghi ngờ. Đã trễ thế này, anh gọi điện cho ai? Tại sao đã trễ như thế mà vẫn ra ngoài? Anh tìm ai?

Lạc Tích Tuyết đã sớm tỉnh lại, cũng không ngủ lại được, lăn qua lộn trong đầu đều xuất hiện cùng một vấn đề.

Thân thể cô không tự chủ, khoác vội một chiếc áo khoác, tại cổng biệt thự gọi một chiếc taxi, lặng lẽ đi theo phía sau xe của Chiêm Mỗ Tư.

Dọc theo đường đi, cô vừa thấp thỏm, vừa khẩn trương, cô không biết làm như thế này là đúng hay sai, nhưng lòng hiếu kỳ bị đánh thức, để cho cô không khống chế được mình, xe chạy nhanh như tia chớp, cô chỉ sợ không theo kịp, càng không ngừng thúc giục tài xế:

”Nhanh lên một chút, chạy nhanh lên một chút đi”

Tài xế không nhịn được lườm cô một cái, bất mãn nói:

”Tiểu thư à, làm ơn, tôi đã rất nhanh rồi, cảnh sát sẽ tịch thu giấy phép tôi mất, sao cô gấp vậy, chẳng lẽ muốn theo dõi chồng cô hẹn hò với ai hả?”

Lạc Tích Tuyết đột nhiên giật thót mình, đúng, nếu quả thật bị người tài xế này nói trúng, như vậy, cô làm sao chịu nổi?

Mặc dù cùng Chiêm Mỗ Tư kết hôn cũng không phải là cô tình nguyện, nhưng đối với anh, cô không phải là hoàn toàn không có cảm giác. Nếu như anh nói dối cô, có tình nhân bên ngoài, cô sẽ phải làm như thế nào?

Bên ngoài miệng vẫn cứ nói yêu cô, mới dùng mọi cách để có được cô, thế nhưng bây giờ lại muốn phản bội cô sao?

Đứng xa xa nhìn xe Chiêm Mỗ Tư dừng lại trước cửa một tòa biệt thự, cô lạnh lùng ném cho người tài xế một ít tiền, trầm mặc quay người rời đi.

”Cô thật vô dụng!”

Trong biệt thự, mặt Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tống Khuynh Vũ, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ đầy bất mãn.

Tống Khuynh Vũ nhìn thái độ của anh trái tim đau nhói như bị ai đó chặt đứt, biết rõ cho đến bây giờ mình đối với anh chỉ là một công cụ thu lợi mà thôi. Nhưng khi thấy anh như thế cô không khỏi đau lòng.

”.... Ukm … thật xin lỗi!”cô áy náy cúi đầu.

”Bây giờ nói những thứ này, có tác dụng gì? Thôi, tôi sẽ tính toán kế hoạch khác, vì kế hoạch hôm nay, có thể trông cậy cũng chỉ thế thôi!” Chiêm Mỗ Tư âm trầm, không chút nào thương tiếc đẩy bàn tay thon dài của cô ra

Tống Khuynh Vũ sửng sốt một chút, ngẫu nhiên gượng cười, anh chán ghét cô như vậy sao? Lâu như vậy không gặp, chỉ muốn ôm anh một cái mà thôi, thế mà anh cũng không chấp nhận?

”Chuyện kết hôn của anh viên mãn chứ?” Cô đột nhiên khổ sở hỏi, cô cũng mơ ước được trở thành Lạc Tịch Tuyệt, được ở bên anh.

”Đây không phải là vấn đề cô nên hỏi!” Chiêm Mỗ Tư vô tình cắt đứt vấn đề của cô, đưa tay cợt nhã gợi lên cằm của cô, không chút để ý hỏi ”nhưng mà, ngược lại tôi thấy rất kỳ quái nhé, kế hoạch của cô bị bại lộ, nếu Tiếu Vũ Trạch đã khám phá ra thân phận của cô, tại sao hắn ta lại chịu bỏ qua cho cô, không đem cô giao nộp cho cảnh sát, cô cùng anh đã xảy ra chuyện gì?”

”Chuyện cho tới bây giờ, anh còn để ý đến em sao? Em đối với anh chẳng còn giá trị gì nữa rồi!” Tống Khuynh Vũ không chịu nổi, xoay mặt đi nơi khác, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, cô cố nén để nước mắt không chảy ra ngoài, lòng của cô đã bị anh làm cho tổn thương.

”Cô lên giường với hắn ta?” ánh mắt Chiêm Mỗ Tư sắc bén chất vấn.

Tống Khuynh Vũ cười lạnh: ”Đây không phải là điều anh vẫn hy vọng sao?” Cô lên giường với Tiếu Vũ Trạch, để cho cô quyến rũ Tiếu Vũ Trạch, như vậy anh có thể mang theo Lạc Tích Tuyết cao bay xa chạy rồi.

”Mà tôi không cho phép cô yêu hắn ta!” Chiêm Mỗ Tư nén lửa giận, nhéo cằm Tống Khuynh Vũ, cảnh cáo nói.

”Lạc Thiên Uy, anh đừng quá ích kỷ như thế, là anh buộc tôi bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy được thứ anh muốn, hiện tại tôi đã làm được, mặc dù tôi chưa thành công trong việc quyến rũ Tiếu Vũ Trạch, nhưng tôi đã nghĩ thông suốt mọi chuyện. Mặc kệ thành công hay thất bại, thật ra kết quả cuối cùng đều là giống nhau. Sớm muộn anh cũng vứt bỏ tôi mà thôi!”

Tống Khuynh Vũ bị tức giận nên liền đem tất cả đau khổ trong lòng phun ra ngoài, cô yêu anh, nhưng anh lại xem cô như một vật phẩm, chưa bao giờ coi cô như người của anh, chớ nói chi đến chuyện yêu cô, nói cô làm thế nào lại không đau lòng đây.

"Cho nên cô cố ý khiến Tiếu Vũ Trạch phát hiện có đúng hay không? Từ đầu tới đuôi cô cũng không có tính toán quyến rũ hắn ta, phải hay không?"

Ngón tay thon dài và trắng noãn của Chiêm Mỗ Tư không nhịn được gia tăng sức lực, gò má của Tống Khuynh Vũ đau nên cô bắt đầu vặn vẹo, một đôi mắt đẹp nhíu chặt lại

"Tại sao phải bắt em quyến rũ Tiếu Vũ Trạch? Anh cũng biết em yêu anh, em không ngại chia sẻ anh với Lạc Tích Tuyết, coi như anh chỉ xem em là người tình, em cũng vậy không quan tâm!" Tống Khuynh Vũ gào lên đau đớn, trong mắt chứa đầy nước mắt.

"Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?" Con mắt hung dữ của Chiêm Mỗ Tư bắt thẳng vào cô, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

"Trừ phi anh đáp ứng với em, nếu em lên giường với Tiếu Vũ Trạch, anh sẽ không vứt bỏ em, nếu không em sẽ không giúp anh đối phó với hắn ta!" Tống Khuynh Vũ tiếp cận thân thể anh, chặt ôm Lạc Thiên Uy.

Chiêm Mỗ Tư cắn răng, dùng sức giữ chặt cằm của cô: "Cô dám ra điều kiện với tôi? Đừng quên, em gái của cô cũng đang ở Mỹ, mạng của cô tay cũng trên tay tôi!"

"Không, không, đừng, thật sự em không cố ý thất bại, lúc em chạy trốn, đã đâm Tiếu Vũ Trạch bị thương rồi, về sau tôi sẽ ngoan ngoãn trở về bên cạnh hắn ta!"

Tống Khuynh Vũ kinh hãi kêu lên, em gái của cô sẽ không chết, thuở nhỏ hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, cô không muốn làm em gái mình bị liên lụy.

Mặc dù đã sớm biết, Chiêm Mỗ Tư đối với mình là lợi dụng, nhưng cô vẫn cắm đầu cắm cổ yêu anh, chờ đợi một phần tình yêu căn bản không có kết quả, nếu không, hiện tại như thế nào lại rơi vào kết quả như vậy?

Mặt mày Tống Khuynh Vũ trắng bệch, sợ hãi giải thích, chỉ sợ Lạc Thiên Uy sẽ giết chết em gái cô.

Chiêm Mỗ Tư nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu mới từ từ buông cô ra, Tống Khuynh Vũ mệt lả tựa vào bên tường, thở ra một hơi thật dài.

"Vũ Trạch, anh ấy chưa chết?" Đột nhiên, phía sau lưng truyền đến một giọng nói vừa tức giận vừa đau thương.

Nghe được giọng nói cực kỳ quen thuộc kia, cả người Chiêm Mỗ Tư toát đầy mồ hôi lạnh, anh máy móc xoay người lại, phát hiện Lạc Tích Tuyết mang bộ mặt bi thương đứng trước mặt anh.

Giờ phút này Lạc Tích Tuyết chỉ khoác một cái áo khoác màu vàng nhạt, bị gió lạnh thổi qua khiến tóc dài tung bay, xốc xếch xõa xuống bờ vai, cô mang một vẻ mặt khổ sở, hồn bay phách lạc, Chiêm Mỗ Tư không tự chủ đi tới, có chút bối rối cầm bàn tay nhỏ bé đã lạnh buốt của cô, mất tự nhiên nói:

"Thời tiết lạnh như thế, làm sao em mặc ít áo như thế?"

Lạc Tích Tuyết tránh ra tay của anh, cặp mắt lạnh lẽo nhìn anh như nhìn một người xa lạ, trong lòng bi ai không dứt.

Rốt cuộc anh là một người đàn ông như thế nào? Luôn miệng nói yêu cô, sau khi bọn họ kết hôn không bao lâu, anh lại hẹn hò với người khác, loại chuyển biến này chẳng phải rất buồn cười sao? Nhưng mà anh nghĩ nhất định đã thuận buồm xuôi gió, hấp dẫn cô gái này, từ trước đến giờ đều anh bá đạo!

Nhớ ngày đó anh có Lisa, cũng bức bách cô trở thành người tình của anh? Hiện tại chẳng qua là có thay đổi một chút thôi.

Chỉ là, cô không thể chịu nổi, giờ phút này, đang ở trước mặt người tình của anh, anh lại giả mù sa mưa làm bộ quan tâm đến cô, đột nhiên trong cổ họng xông lên cảm giác buồn nôn, tận mắt thấy những hành động xấu xa của anh, thật làm cho cô muốn ói!

Người đàn ông này, có thể như vậy thành thạo hoán đổi ngôi vị vợ và người tình, không biết trò chơi vụng trộm rất mệt mỏi; đem cô ra làm trò tiêu khiển.

Bi thương đến chết tâm, mặt Lạc Tích Tuyết không lộ ra vẻ gì nhìn anh, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc.

Cô liếc nhìn Tống Khuynh Vũ không được tự nhiên đứng bên cạnh anh, lại nhìn một chút vẻ mặt nóng lòng giải thích của cô ta, và sắc mặt trắng bệch của Chiêm Mỗ Tư, sâu kín nói:

"Cô ấy chính là người khiến anh phải ra ngoài giữa đêm khuya sao?"

"Tích Tuyết, chuyện không phải như em nghĩ, ngàn vạn lần mong em đừng hiểu lầm!"

Chiêm Mỗ Tư vội vàng giải thích, vô luận như thế nào, anh đều không thể mất đi Tích Tuyết, nhưng hiện tại nhìn ánh mắt lạnh lùng khi cô nhìn anh, anh càng sợ hãi khi ý thức được cô càng lúc càng muốn xa anh.

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười, cho tới bây giờ anh vẫn muốn gạt cô sao? Bởi vì cô chưa thỏa mãn anh, kết hôn một tháng cũng không để cho anh đụng vào, cho nên anh đi tìm cô gái khác?

Anh đã không đợi được rồi sao? Đói khát thế này? Ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có, làm sao nói yêu cô đây?

Phải biết, anh đã giết Hàn Diệp Thần, lại đem cô từ hôn lễ trói về đây, tất cả chuyển biến khiến cô không kịp thích ứng.

Nhưng anh thì sao, thế nhưng bởi vì cô cự tuyệt, mà tìm đến cô gái khác sao!!

"Hiểu lầm? Thật sao? Tôi không có hứng thú cũng không muốn nghe"

Lạc Tích Tuyết không nói cười, chỉ là ôm đau thương vào lòng, đau lòng tới cực điểm, cô ôm hận mở miệng:

"Anh ước hẹn sẽ ôm ai lên giường, đối với tôi mà nói căn bản không quan trọng, điều tôi quan tâm chỉ là Tiêu Vũ Trạch, tại sao anh ta không chết? Là anh lừa gạt tôi đúng không?"

"Em nghĩ như vậy?"

Vẻ mặt áy náy ngay lập tức kết lại, khiến gương mặt anh trở nên cứng đờ, Chiêm Mỗ Tư ngây dại, anh có chút bị thương hỏi

"Trong mắt em, anh không quan trọng bằng Tiêu Vũ Trạch, đúng không?"

"Anh có tư cách để nói điều đó sao?" Lạc Tích Tuyết khinh thường liếc nhìn anh, người đàn ông này đã phản bội cô, không có tư cách cùng cô thảo luận cái vấn đề này.

"Anh có, đương nhiên có, anh là chồng của em, chúng ta đã cử hành hôn lễ, là vợ chồng chính thức!"

Mặt Chiêm Mỗ Tư trắng bệch, anh không thể nào tiếp thu được thái độ bây giờ Lạc Tịch Tuyệt đối với mình, nhất mỗi lần cô nhắc đến cái tên Tiếu Vũ Trạch này, anh càng thêm cực kỳ tức giận, anh không nhịn được nắm lấy hai vai gầy của cô, luống cuống bối rối rống giận.

"Haizzz…. Tôi biết ai là chồng của mình thì sao. Chúng ta vừa mới kết hôn chừng một tháng, liền không kịp chờ đợi đã chạy tới nơi này hẹn hò với cô gái khác? Chiêm Mỗ Tư, anh thật vô sỉ!"

Lạc Tích Tuyết cười lạnh châm chọc, đầu óc bị anh dao động đến u mê, nhưng cô vẫn cố gắng giữ tinh thần của mình, lời nói vẫn chua ngoa như cũ.

218. Chương 218: Tôi Muốn Ly Hôn Với Anh

Editor: Trâm Trần

"Không phải vậy, Tích Tuyết, em hãy nghe anh nói …" Chiêm Mỗ Tư giờ phút này rối như tơ vò, hoảng loạn lo lắng giải thích.

“Không cần nói nữa!” Lạc Tích Tuyết tránh tay của anh, cô không còn tin tưởng người này được nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Khuynh Vũ, nhẹ nhàng hỏi:”Cô với tôi dáng dấp rất giống nhau, cô nói cô vừa mới gặp qua anh Vũ Trạch vậy anh ấy giờ đang ở đâu?”

Sắc mặt Tống Khuynh Vũ cứng đờ, cô khiếp đảm cẩn trọng nhìn sắc mắt có chút âm trầm của Chiêm Mỗ Tư, thật sự không biết nên nói gì bây giờ, lại nghe được lời nói dịu dàng của Lạc Tích Tuyết lần nữa:”Anh Vũ Trạch rốt cuộc như thế nào rồi? Cô tại sao không nói? Là Chiêm Mỗ Tư bức cô có đúng hay không?”

Tống Khuynh Vũ trầm mặc, cắn chặt môi dưới, long bàn tay đã toát đầy mồ hôi.

Lạc Tích Tuyết lại hỏi:”Cô cùng Chiêm Mỗ Tư là quan hệ tình nhân sao? Các người ở chung một chỗ đã bao lâu rồi? Tại sao hôm nay cô mới xuất hiện?”

Tống Khuynh Vũ lạnh cả sống lưng, sắc mặt của Chiêm Mỗ Tư đã dần chuyển sang xanh mét, cô hoảng sợ nhìn anh, lại nhìn khuôn mặt hờ hững của Lạc Tích Tuyết, thật sự không biết nên trả lời hay không!

“Đủ rồi, Tích Tuyết, anh phải nói bao nhiêu lần em mới tin anh, anh cùng cô ta không có quan hệ gì hết! Em đừng cố tình gây sự được hay không?”

Khuôn mặt Chiêm Mỗ Tư ngày càng âm trầm, buồn buồn nói một câu.

Lạc Tích Tuyết tức giận nhìn anh, châm chọc cười nói:”Tôi có tư cách gì mà cố tình gây sự đây?”

“Em hoàn toàn có tư cách, em là vợ của anh!” Chiêm Mỗ Tư lớn tiếng quát.

Loại suy nghĩ như hai người dưng này của cô quả thật ép anh đến điên rồi!

Lạc Tích Tuyết lạnh lung nhíu mày:”Anh còn biết tôi là vợ anh sao? Vậy cô ấy là ai?”

Đề tài lại lần nữa kéo về mối quan hệ của Chiêm Mỗ Tư và Tống Khuynh Vũ, Chiêm Mỗ Tư khẽ cau mày, lập tức che giấu nói:”Anh giống như em cũng từ trên bữa tiệc mới biết được cô ta, bởi vì dáng dấp của cô ta rất giống em nên anh mới chú ý đến cô ta, cô ta tìm anh là vì Tiếu Vũ Trạch bị thương nên cô ta nhờ sự giúp đỡ của anh!”

Lạc Tích Tuyết cười lạnh trong lòng, Chiêm Mỗ Tư, anh còn muốn gạt tôi đến khi nào đây?

“Anh cùng cô ấy mới vừa vặn biết nhau? Chiêm Mỗ Tư, lời nói dối như thế này mà anh cũng nói ra được sao? Huống chi chuyện xảy ra như vậy, cô ta tại sao lại tới tìm người mới quen như anh để nhận sự giúp đỡ? Anh cho rằng tôi sẽ tin những lời này sao?”

Lạc Tích Tuyết đối với lời giải thích của anh xem thường! Anh cho là cô dễ bị lừa như vậy sao?

“Bởi vì cô ta cho là anh muốn hại Tiếu Vũ Trạch nên mới đi cầu anh!”

Chiêm Mỗ Tư đột nhiên cảm thấy bản thân có chút vô sỉ, lợi dụng cô ta để chia lìa Lạc Tích Tuyết cùng Tiếu Vũ Trạch, cư nhiên bây giờ lại coi hắn ta là cái đệm lưng,, nhưng ý niệm này cũng chỉ chợt lóe lên mà thôi.

“Cô ta tại sao lại muốn cầu xin anh? Cô ta cùng anh Vũ Trạch là quan hệ gì? Còn có anh muốn hại anh Vũ Trạch đến cùng đúng không?” Lạc Tích Tuyết hừ lạnh một tiếng nói.

“Tôi Chiêm Mỗ Tư xin thề với trời đất, tôi tuyệt đối không đối với Tiếu Vũ Trạch làm ra chuyện gì cả!” Chiêm Mỗ Tư lập tức làm rõ thái độ, lại nói:”Thật ra Tiếu Vũ Trạch không có chết, chỉ là hắn ta có người đàn bà khác, chính là Tống Khuynh Vũ, chỉ là anh sợ em thương tâm nên mới không có nói cho em biết”.

Nói xong, Chiêm Mỗ Tư lập tức đem Tống Khuynh Vũ đẩy tới trước mặt của Lạc Tích Tuyết.

Tống Khuynh Vũ sửng sốt một chút, ngẫu nhiên lập tức gật đầu:”Đúng vậy, Lạc tiểu thư, không đúng phải là Chiêm phu nhân, tôi thật không có quan hệ gì với Chiêm tiên sinh, tôi là bạn gái của Tiếu Vũ Trạch, chúng tôi ở chung với nhau rất lâu rồi, anh ấy sợ cô thương tâm nên không nói đến tôi cho cô biết thôi”.

“Là thế sao?” Lạc Tích Tuyết ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm hai người.

“Đúng, chính là như vậy!” Hai người đồng thanh mở lời.

“Các người nói dối!” Lạc Tích Tuyết mặt lạnh xuống, quả thật thất vọng cực điểm:”Chiêm Mỗ Tư, cho đến mới vừa rồi tôi đã tự nhủ, tôi nên tin tưởng anh, nên cho anh một cơ hội nữa nhưng không nghĩ đến anh cho đến bây giờ vẫn cứ lừa gạt tôi như vậy!”

Chiêm Mỗ Tư luống cuống, vội vàng vươn tay muốn ôm cô:”Tích Tuyết, em hãy nghe anh giải thích!”

Lạc Tích Tuyết lạnh lung đẩy anh ra, nhìn anh với ánh mắt cực kỳ xa lạ.

Đúng vậy, người đàn ông này quá mức xa lạ, quá đáng sợ.

“Chiêm Mỗ Tư, tôi hỏi anh một câu cuối cùng, anh cùng cô ta rốt cuộc là quan hệ gì? Anh rốt cuộc có cùng cô ta lên giường chưa?”

“Tích Tuyết, anh…” Con ngươi của Chiêm Mỗ Tư co rụt lại, nhất thời không phản bác được.

Thật sự là trong ba năm qua, anh thật sự cùng Tống Khuynh Vũ xảy ra quan hệ nhưng đó là lúc anh bị mất đi trí nhớ, vẫn coi cô ta như Lạc Tích Tuyết, vậy làm sao có thể trách anh đây?

“Chiêm Mỗ Tư, thật ra thì từ lúc trên bữa tiệc cô ta đã sớm nói với tôi quan hệ của hai người, anh còn muốn gạt tôi?” Lạc Tích Tuyết vô cùng đau đớn nhìn anh, nước mắt không nhịn được nữa chảy xuống, chỉ là cô không thừa nhận những giọt lệ này lại vì anh mà rơi.

Chiêm Mỗ Tư kinh ngạc, lập tức xoay người níu lấy Tống Khuynh Vũ, vẻ mặt giống như muốn giết người, rống to:”Cô nói với cô ấy cái gì?”

Tống Khuynh Vũ thức thời cúi đầu “Thật xin lỗi, Chiêm Mỗ Tư”

Trong long anh dâng lên một cỗ lửa hận, hung hăng giơ tay lên hướng mặt của Tống Khuynh Vũ hạ xuống:”Tiện nhân!”

Tống Khuynh Vũ che má phải ngã nhào xuống đất.

Lạc Tích Tuyết thấy thế, vội vàng đỡ cô ta dậy.

“Chiêm Mỗ Tư, anh thật quá đáng, cô ấy nói tất cả đều là sự thật, anh tại sao lại muốn đánh cô ấy? Đều là anh bức cô ấy anh còn dám đánh cô ấy?” Cô đối với người đàn ông trước mặt này thật sự rất thất vọng.

“Lạc Tích Tuyết, đáng chết, em tới đây cho anh!” Chiêm Mỗ Tư tức giân cắn răng nghiến lợi, cô là người phụ nữ của anh, cô đến tột cùng có hiểu hay không cô nên tin vào ai.

Coi như cô biết anh ở cùng với người đàn bà khác, cô cũng nên đến tát Tống Khuynh Vũ một bạt tai, hiện tại anh làm giúp cô cô ngược lại còn chỉ trích anh?

Mắt đen của Chiêm Mỗ Tư lóe u quang, hướng Lạc Tích Tuyết đưa tay ra nói:

“Tới đây, Tích Tuyết!”

Lạc Tích Tuyết hơi lui về sau, thanh âm chứa đựng tia cứng rắn nói:

“Không, Chiêm Mỗ Tư, tôi sẽ không ở bên cạnh anh nữa!”

“Không ở bên cạnh tôi nữa?” tròng mắt Chiêm Mỗ Tư đột nhiên biến đổi, anh gắt gao nhìn chằm chằm cô:”Tích Tuyết, em nói cái gì?”

“Chiêm Mỗ Tư, tôi không muốn tham gia vào mối quan hệ của hai người, các người đã ở cùng nhau lâu như vậy, tôi nghĩ, tôi không phải là người anh muốn!” Lạc Tích Tuyết bình tĩnh nhìn anh nói.

Cô muốn cuộc sống rất đơn giản, hai người bình an ở cùng nhau.

“Chiêm Mỗ Tư, chúng ta ly hôn đi!” Cô tựa như được giải thoát mà nói.

“Em nói cái gì?” Chiêm Mỗ Tư tiến lên đột nhiên bắt được cổ tay của cô, đôi con ngươi không chớp mà nhìn chằm chằm cô nói:”Em muốn ly hôn với tôi!?”

Đồng mâu cùng hơi thở của anh chứa đầy bão táp, Tống Khuynh Vũ đứng ở một bên cũng sợ ngây người, cô vạn vạn cũng không nghĩ tới Lạc Tích Tuyết cư nhiên thật sẽ nói đến việc ly hôn.

"Đúng vậy, tôi muốn ly hôn!" Lạc Tích Tuyết cắn chặt hàm răng, nói lại lần nữa.

Chiêm Mỗ Tư chậm rãi đến gần cô, tròng mắt tĩnh mịch dần dần trở nên lạnh lẽo.

Thân thể to lớn của anh cách cô càng ngày càng gần, Lạc Tích Tuyết cảm thấy vẻ mặt quen thuộc và hơi thở cường đại này.

Anh đang tức giận, lửa giận ngập trời quanh than anh tản ra khắp nơi.

Lạc Tích Tuyết như muốn nhũn ra. Cả người cảm thấy vô lực, đầu trong nháy mắt đều trống rỗng, nhưng cô vẫn cắn răng ưỡn thẳng song lưng, không thể để cho bản than mềm yếu, càng không thể để cho anh nắm giữ cô trong tay cả đời được.

Chiêm Mỗ Tư giờ phút này giống như một con dã báo nguy hiểm, anh đi tới trước mặt cô, đáy long trần đầy tức giận nhưng vẫn dịu dàng nói:

"Tuyết nhi, không nên đùa như thế nữa, chúng ta ở trước mặt Chúa tuyên thệ trở thành vợ chồng , làm bạn đời của nhau. Tại sao có thể tùy tiện nói ra hai chữ kia chứ?"

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chạm tới khuôn mặt nõn nà của cô, da thịt trắng mịn không tì vết, để cho anh yêu thương không buông tay, hơn nữa, càng ngày càng thích.

"Chiêm Mỗ Tư!" Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, khiến Chiêm Mỗ Tư nhìn thấy một đôi mắt lạnh lung mà kiên định nói:"Đó đều là lời nói dối, Tôi không thương anh, tôi không muosn, đây mới là lời nói thật của tôi"

Sắc mặt của Chiêm Mỗ Tư chợt đại biến, cánh tay anh nâng lên muốn cho cô một bạt tai.

Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại, thấy chết không sờn, cô sớm biết lời nói này sẽ chọc giận anh, nhưng cô sớm chuẩn bị tâm lý rồi, nếu có thể rời khỏi anh thì một bạt tai cũng không sao cả. Dù sao người đàn ông này cũng có thói quen hay đánh phụ nữ.

Nhưng tay của Chiêm Mỗ Tư dừng lại giữa không trung, thủy chung không có rơi xuống.

Lạc Tích Tuyết chần chờ mở mắt ra, chỉ thấy con ngươi của anh tràn đầy tức giận, hận ý còn có bi thương cùng đau long.

Bi thương sao? Cô có chút không dám tin.

Nhưng một giây kế tiếp, Chiêm Mỗ Tư đã thu tay lại ôm chầm lấy cô.

"Tích Tuyết, đừng làm rộn nữa, chúng ta về nhà có được hay không? Thanh âm của anh vô cùng dịu dàng xen lẫn chút cầu xin, anh làm sao nhẫn tâm làm đau cô đây? Anh chỉ sợ mất cô quá mà thôi.

"Không cần, Chiêm Mỗ Tư, tôi sẽ không trở về cùng anh, anh mang cô ta trở về đi" Lạc Tích Tuyết kháng cự sự đụng chạm của anh, ngược lại đem Tống Khuynh Vũ đẩy tới trong ngực của anh.

Lửa giận trong long Chiem Mỗ Tư lần nữa được cô khơi mào, anh ôm hận nhìn cô quát:"Lạc Tích Tuyết, em nhất định phải chọc tôi tức giận như vậy sao? Tôi đối với em như thế nào chẳng lẽ em lại không biết? Em muốn đáp lại tôi như vậy sao?"

Cô có biết hay không anh vì cô mà làm biết bao nhiêu chuyện, cô nói không muốn cùng anh ở chung một giường bọn họ cưới nhau cũng hơn một tháng anh cũng ẩn nhẫn không có đụng chạm đến cô, chỉ vì muốn tôn trọng cô, muốn đợi đến khi cô can tâm tình nguyện tiếp nhận anh.

Nhưng cái mà anh đợi được chính là cái gì đây? Lời nói cô muốn ly hôn cùng anh sao?

Cô rốt cuộc có tâm hay không, anh đối với cô như thế nào cô chưa từng nghĩ tơi sao? Tình nguyện tin tưởng người phụ nữ này cũng không nguyện ý tin tưởng anh?

219. Chương 219: Cả Đời Đừng Nghĩ Tránh Tôi

Editor: Trâm Trần

Lạc Tích Tuyết ngẩng mặt nhìn anh, bi phẫn nói:"Vậy còn anh? Anh thiết kế hãm hại tôi cùng anh Vũ Trạch, lại giết Hàn Diệp Thần, tôi không nên hận anh sao? Tôi sao thật long nguyện ý gả cho người máu lạnh tuyệt tình tàn khốc như anh đây?"

Lạc Tích Tuyết đem bi thương tích tụ trong long thổ lộ hết ra ngoài.

Khi nhận được tin tức về cái chết của anh Vũ Trạch, cô rất đau long, bây giờ xác nhận lại không phải Chiêm Mỗ Tư làm nhưng anh cũng không thoát khỏi liên quan.

Cô không có cách nào giết anh để báo thù cho anh Vũ Trạch, không thể làm gì khác hơn là để ình thoát khỏi anh, nhưng cô năm lần bảy lượt đều bị anh bắt trở về, cũng bức cô trở thành vợ của anh.

"Tích Tuyết, tôi đã từng hỏi em, nếu như bọn họ không có chết, em sẽ gả cho tôi sao? Đáp án đó em còn nhở rõ không?"

Chiêm Mỗ Tư nắm lấy cổ tay mịn màng của cô kéo đến bên cạnh mình, nguy hiểm híp mắt hỏi.

Mặt Lạc Tích Tuyết liền biến sắc.

"Tích Tuyết, nếu như tôi thật sự không có giết Tiếu Vũ Trạch cũng không có giết Hàn Diệp Thần thì em sẽ đồng ý gả cho tôi sao?"

Ngày đó gió biển thổi phất phơ, anh ôm cô bước lên boong tàu, cúi đầu hỏi cô, đáy mắt lóe chút lệ quang.

"Không biết" Cô lạnh lung thản nhiên trả lời.

Coi như anh không có giết Hàn Diệp Thần cũng không có giết Tiếu Vu Trạch, cô cũng không có nghĩ đến việc sẽ cùng anh kết hôn, cô cùng anh căn bản là người của hai thế giới.

Chiêm Mỗ Tư dùng sức nắm lấy cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh tức giận nói:

"Coi như bọn họ không chết, cũng không đến phiên em nói không. Tích Tuyết, tôi nói rồi, cuộc đời này của em định sẵn là người phụ nữ của tôi, mặc kệ em có hận tôi hay không, cư xử với tôi lạnh lung thế nào đi chăng nữa, em chỉ có thể cả đời ở lại bên cạnh tôi, nơi nào cũng không thể đi!"

"Anh không muốn ly hôn!" ánh mắt Lạc Tích Tuyết thoáng qua nhất mạt đau đớn.

"Cả đời cũng đừng nghĩ đến!" anh cắn chặt hàm răng kiên định nói.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy không còn hy vọng, trong long cô một hồi co rút đau đớn, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Ai ngờ Chiêm Mỗ Tư tiến lên một tay nắm lấy eo của cô đem cô vác trên vai ném vào trong ghế xe của anh.

Cô vô lực giãy giụa, cảm thấy ở cổ có chút đau xot, trước mắt tối một mảnh cái gì cũng không biết.

Thởi điểm Lạc Tích Tuyết mở mắt lần nữa, cô đã thấy mình ở trong căn phòng quen thuộc, chỉ là trên than lạnh lẽo vô cùng, làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái, cúi đầu mà xem xét, cô không khỏi kinh ngạc trợn tròn mắt.

Cô cả người trần truồng nằm ở trên giường, trên người không có một chút quần áo che đậy, từ cổ đến chân, cơ hồ mỗi một tấc trên da thịt, cũng hiện đầy những dấu hôn lớn nhỏ, máu ứ đọng sưng đỏ.

Lạc Tích Tuyết cau mày nỗ lực chống đỡ thân thể ngồi dậy, mới vừa hoạt động một chút cô liền cảm thấy một cảm giác đau đớn truyền đến, mãnh liệt như vậy, không cần phải nói cũng biết là kiệt tác của ai rồi.

"Em tỉnh rôi?" Bên cạnh một giọng nói băng hàn thấu xương đột nhiên vang lên, Lạc Tích Tuyết không có nghe rõ anh đang nói gì, chỉ cảm thấy một cỗ dòng nước lạnh thổi vào cổ cô.

"Ừm." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, theo bản năng sờ sờ phần cổ của mình, nơi đó đau nhức kịch liệt, làm cô cảm thấy một trận hôn mê: "Anh đánh tôi bất tỉnh?"

"Oán trách tôi sao?" Chiêm Mỗ Tư ở bên cạnh cô ngồi xuống, đột nhiên vươn tay đem Lạc Tích Tuyết ôm ở trong lòng ngực mình.

Lạc Tích Tuyết đối với Chiêm Mỗ Tư' nói như vậy, cảm thấy có chút bi ai, oán hận? Cô có thể không oán không hận sao? Không phải lại bị anh mang về nhà tù sao!

Chiêm Mỗ Tư tức thời cúi người, chiếc lưỡi cực kỳ thân mật liếm qua vành tai của Lạc Tích Tuyết, lại đem chúng ngậm vào trong miệng, thanh âm mang theo trầm thấp nhỏ giọng nói: "Tích Tuyết, thân thể của em thật rất thơm, tôi nhẫn nhịn không ngừng muốn em nhiều lần hơn! Em không phải sẽ trách tôi chứ?"

Anh đã một tháng không có muốn cô, khó tránh khỏi có chút khống chế không được, nhất là mới vừa rồi cô nói muốn cùng anh ly hôn, càng làm cho anh không ngừng tức giận, không kịp chờ đợi muốn phải có cô.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, đôi môi bắt đầu trắng bệch, nhưng cô vẫn nỗ lực điều chỉnh hô hấp của mình, cười lạnh nói: "Anh muốn thì cứ làm đi, dù sao cũng là lần cuối cùng, tôi nhất định sẽ có cách thoát khỏi anh"

Lời của nàng còn chưa kịp nói xong, đã cảm thấy bàn tay Chiêm Mỗ Tư từ phía sau nắm trước ngực đẫy đà của cô, thởi điểm cô không kịp kêu lên tiếng, anh đã cố ý dùng móng tay tà ác cọ xát đỉnh ngực cô một chút, than thể Lạc Tích Tuyết lập tức theo bản năng kinh hãi một chút.

Đôi mắt anh ngày càng sâu hơn, như dưới màn đêm mênh mông bát ngát tĩnh mịch, đặt lên một tầng tà ác mờ mịt sương mù, khí nóng phun lên vành tai của cô, giống như Satan từ địa ngục đến: "Tích Tuyết, làm thế nào bây giờ? Tôi muốn trừng phạt em, mới có thể làm cho em vĩnh viễn nhớ, em đã là thê tử của tôi rồi, từ nay về sau cả đời cũng không thể thoát khỏi tôi?"

"Tôi không muốn, Chiêm Mỗ Tư, anh bỏ qua cho tôi đi." Lạc Tích Tuyết kháng cự, sau lưng dính sát vào lồng ngực nóng rực của người đàn ông cơ hồ sẽ phải bốc cháy lên.

Cô biết lần này anh giận thật, mỗi lần anh càng tức giận liền biểu hiện được sự lãnh mị, đây là dấu hiệu trước cơn giận dữ, ý nghĩa cũng sắp có một cuộc bão tố.

Chiêm Mỗ Tư than nhẹ một tiếng, một tay nắm lấy cằm của cô, buộc cô phải nhìn vào mắt của anh: "Tích Tuyết, em là người phụ nữ duy nhất của cuộc đời tôi, tôi khát vọng em đã rất lâu rồi, thật vất vả mới làm cho em gả cho tôi, em cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho em sao?"

Lạc Tích Tuyết cố nén cằm bị anh bóp đến đau đớn, bi ai kêu lên: "Vậy anh muốn như thế nào, rốt cuộc muốn như thế nào, anh mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?"

"Mặc kệ như thế nào, tôi đều không thể nào bỏ qua cho em, càng không thể nào ly hôn với em, em đừng vọng tưởng tôi sẽ đồng ý! !" một câu nói của Chiêm Mỗ Tư, phá vỡ tất cả hy vọng của cô.

Lạc Tích Tuyết còn không kịp đau lòng, Chiêm Mỗ Tư' đã không nói lời gì đè cô ở trên giường, bàn tay lạnh lẽo vuốt ve gương mặt của cô, giống như hết sức tiếc hận nói: "Tích Tuyết, em đã là vợ của tôi rồi, vốn là tôi không có ý định dùng cái loại phương thức này đối đãi với em, nhưng tôi phát hiện trí nhớ của em thật thật không tốt, tôi một ngày không nhắc nhở em, em liền quên mất mình là thuộc về của ai, lại vẫn nghĩ tới rời khỏi tôi? Như vậy hôm nay, tôi liền để cho em nhớ tới, nhớ rõ em là người phụ nữ của ai."

"Không cần, Chiêm Mỗ Tư, anh không thể đối xử với tôi như vậy!" sắc mặt của Lạc Tích Tuyết tái nhợt, nước mắt từng chuỗi lăn xuống, trong lòng càng bị thấp thỏm lo âu đan vào.

Lúc này Chiêm Mỗ Tư, giống như là con mãnh thú không có chút tình cảm nào, anh cúi người ngăn chặn môi cô, ánh mắt như băng, hận không được đem cô xé nát ra.

"Không cần? Rõ ràng, là em tự mình lựa chọn không cần dịu dàng." Đôi mắt Chiêm Mỗ Tư hiện đầy lệ khí, giữa hai lông mày càng thêm nổi lên bão táp, anh cắn răng nghiến lợi chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn mất đi huyết sắc của cô, cười lạnh nói: "Tuyết Nhi, vì để cho em nhớ sâu hơn, hôm nay chúng ta chơi điểm không giống nhau thôi."

"Anh anh muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết sợ hàm răng đều run lên, sợ hãi giống như là cây dây leo, thật chặt quấn quanh toàn than cô, cô không cách nào nhúc nhích cũng không cách nào thoát khỏi.

"Bảo bối, em nói thử đi?" Chiêm Mỗ Tư hướng cô nâng lên một nụ cười mị hoặc như Satan, khát máu ý lạnh ngưng tụ ở đáy mắt của anh.

Anh nhẹ nhàng cởi dây lưng bên hông ra, kéo qua tay cô giơ lên đầu giường, sau đó dùng dây lưng gắt gao đem lấy hai tay của cô cột vào hướng trên đỉnh đầu giường

Lạc Tích Tuyết chợt lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người run rẩy càng thêm lợi hại : "Không cần, Chiêm Mỗ Tư, không nên như vậy."

Cô quả thật không thể tin được, anh thế nhưng dùng cái phương pháp bạo ngược này đối đãi cô? Rõ ràng là anh có người phụ nữ khác, cô muốn cùng anh ly hôn có cái gì không đúng? Tại sao anh còn không chịu buông tay? Nếu anh có người phụ nữ kia, cô ly hôn, thành toàn bọn họ không phải tốt hơn sao?

Chiêm Mỗ Tư kéo khóa kéo xuống, bắt đầu thoát đi quần áo của mình.

Lạc Tích Tuyết càng thêm giằng co, giờ phút này thân thể của cô bởi vì khẩn trương mà nổi lên một phần mê người, bộ ngực rất tròn bởi vì hô hấp dồn dập mà đứng sừng sững bất khuất , khẽ dính tóc đen dính ướt vào trên thân thể, ánh mắt cô hoảng sợ như một con nai con nhìn anh, nhưng không biết dạng này của chính mình lại càng làm tăng thêm thú tính của người đàn ông.

Rất nhanh, Chiêm Mỗ Tư' đã cởi hết quần áo của mình, anh bò lên giường, một tay chống đỡ lấy thân thể, ngón tay thon dài mà tinh xảo hơi lạnh, chậm rãi lau một bên mặt của Lạc Tích Tuyết, lúc sau từ mặt chạy đến cổ của cô, xương quai xanh, trước ngực, bắp đùi, đến mức không khỏi đưa tới cho Lạc Tích Tuyết một hồi nổi da gà run sợ.

"Tích Tuyết, thân thể của em thật là hoàn mỹ, chỉ cần nhìn em, tôi liền không nhịn được đối với em nổi phản ứng rồi." Anh liếm khóe môi một cái, mắt phượng nguy hiểm nheo lại, giọng nói đầu độc rồi lại âm trầm ở bên tai cô thổi khí nóng.

"Chiêm Mỗ Tư', buông tôi ra, không nên như vậy, anh buông tôi ra, chúng tahãy nói chuyện!" Lạc Tích Tuyết liều mạng lắc đầu, lòng đang run rẩy, vẻ mặt vô cùng yếu ớt và hoảng sợ

Con ngươi anh không che giấu chút đau thương nào, khóe miệng nâng lên nhất mạt chua chát: "Thật tốt nói? Còn không phải là muốn cùng tôi ly hôn?"

Trong mắt của anh dấy lên ngọn lửa hừng hực, bỗng dưng, anh cúi đầu, hôn lên cổ trắng nõn của cô, lại bắt đầu hướng xương quai xanh tiến công, long của Lạc Tích Tuyết đột nhiên vô cùng hoảng loạn, không cần, cô không cần cái bộ dáng này, cô không thích cảm giác như thế

Bị sự chống cự của cô, Chiêm Mỗ Tư' thả tay xuống, ôm chặt lấy Lạc Tích Tuyết. Anh chôn đầu vào trên cổ cô, hai cánh tay thật chặt vòng quanh cô, tròng mắt rơi trên khuôn mặt sợ hãi của cô.

"Tích Tuyết, đồng ý cả đời ở lại bên cạnh anh. Anh yêu em, người phụ nữ nhiều chuyện kia anh nhất định sẽ xử lý tốt, được không?"

"Không cần, Chiêm Mỗ Tư, chúng ta không thể nào!" Lạc Tích Tuyết lắc đầu quay mặt qua chỗ khác, tín nhiệm của cô đối với anh đã biến mất hoàn toàn ngay lúc vừa rồi rồi.

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư tóe ra tia bén nhọn cùng hận ý, lửa giận, chỉ trong nháy mắt bị đốt lên!

"Em đã không chịu đồng ý, cũng đừng trách tôi đối với em vô tình!" Anh cơ hồ gầm thét ra tiếng, ánh mắt tức giận, tựa hồ một giây kế tiếp sẽ phải đem lạc Tích Tuyết xé cá nát bấy.

220. Chương 220: Vợ Chồng Thân Mật, Là Đạo Lý Hiển Nhiên!

Edit : babynhox

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo sắc nhọn như dao của hắn bắn thẳng vào thân thể cô, Lạc Tích Tuyết có loại cảm giác không hiểu, cô vừa định há mồm nói cái gì đó, lại bị Chiêm Mỗ Tư hung hăng chiếm lấy đôi môi đỏ mọng.

Đầu lưỡi hắn nhanh nhẹn đưa vào thăm dò, không để lại một chút đường sống, làm cho cô gần như không cách nào thở được.

Không có dây dưa ướt át ngày xửa, càng không có một chút nhẹ nhàng an ủi, nụ hôn thô thổ gặm nhấm, lửa nóng mãnh liệt.

Có luồng hơi lạnh lẽo lóe ra từ trong mắt người đàn ông, mà nụ hôn này càng đi sâu vào hơn, hắn gần như là đánh thẳng tiến vào như vậy, đầu lưỡi nóng bỏng không ngừng xoay quanh dây dưa cô, tất cả mùi đàn hương của riêng cô.

"Ưm không cần" Lạc Tích Tuyết vùng vẫy, lại làm cho hắn càng đoạt lấy dã man hơn, trong lúc cô há mồm, hắn gần như la cắn nát môi của cô.

Trên môi truyền đến cảm giác đau đớn, vốn là vùng vẫy yếu ớt lại trở nên không chịu nổi, thân thể Lạc Tích Tuyết bị Chiêm Mỗ Tư ôm chặt vào trong ngực, lại càng run rẩy dữ dội hơn, chỉ có thể bị ép tiếp nhận người đàn ông tùy ý gặm cắn thấm hút.

Hắn giống như một cương thi hút máu, giống như mùi máu tươi của con người mới chính là thứ hắn thích nhất, hắn không ngừng cắn nát vết thương trên đầu lưỡi của cô, mãi đến khi đầu lưỡi cô dần dần mất cảm giác, trước mặt bỗng tối sầm, cũng sắp vì không thở được mà chết ngất, lúc này Chiêm Mỗ Tư mới buông cô ra.

Lúc này đầu óc Lạc Tích Tuyết đã trống rỗng, sức lực trong cơ thể gần như là bị hút cạn, cả người mềm nhũn như lá vàng rơi rụng ngã xuống giường, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự, gần như trong phút chốc như thế, cô không thể xác định mình có còn sống hay không.

Chỉ là nàng còn chưa kịp thở dốc, Bàn tay ma quỷ của Chiêm Mỗ Tư đã vuốt ve trên hai chân trắng nõn nhảy cảm của cô, lực động tác trên tay lớn đến dọa người, dục vọng trong mắt càng làm cho lòng người hoảng sợ

"Không cần, Chiêm Mỗ Tư, đừng đụng tôi!" Lạc Tích Tuyết có chút hoảng sợ muốn kéo bàn tay dao động giữa đùi cô, tiếc là hai tay của mình đã bị dây lưng của hắn trói chặt, cô càng vùng vẫy thì chỗ cổ tay càng bị cắt đứt đau đớn, hơn nửa sức của hắn lớn đến dọa người, căn bản là cô không thể nào phản kháng.

"Chết tiệt, em cứ như vậy kháng cư tôi đụng em sao? Tôi là chồng của em, tôi đụng vào em, là đạo lý hiển nhiên! ! Sao em có thể không thích, có thể nói với tôi ' không cần '?" Chiêm Mỗ Tư ôm nỗi hận trừng mắt nhìn cô, ngón tay văn vê đỉnh mềm mại của cô, ác ý gây kích thích, lại từ từ dẫn đốt nhiệt tình của cô.

"Chiêm Mỗ Tư, anh không được đối với tôi như vậy, không ——" Lạc Tích Tuyết kêu khàn cả giọng, cô sợ hắn sẽ mất đi lý trí làm ra chuyện quá phận, nhưng ánh mắt chán ghét và nét mặt kháng cự của cô, lại càng làm hắn tổn thương hơn.

Rốt cục Chiêm Mỗ Tư quyết định không thương tiếc nửa, hắn hạ quyết tâm, ngón tay thon dài không chút lưu tình nào đâm sâu vào thân thể của cô, động tác ác liệt, khiến cho cô từng đợt sợ hãi.

"Không được, Chiêm Mỗ Tư, không được như vậy!" Lạc Tích Tuyết đau đớn cắn môi, ngẩng cổ, gào thét ra tiếng: "Anh còn đụng vào tôi như vậy, tôi sẽ hận anh!"

Cô chán ghét bộ dạng này của hắn, tuy trước kia làm chuyện này hơn phân nửa cũng là hắn ép buộc, nhưng hắn chưa bao giờ làm nhục cô như vậy, bây giờ bọn họ đã là quan hệ vợ chồng, hắn còn đối với cô như vậy, sẽ chỉ làm cho cô càng thêm nhục nhã.

"Tích Tuyết, chỉ cần có thể giữ em lại, cho dù là hận anh, anh cũng không có vấn đề gì! Nếu em muốn trả thù! Anh đợi!" Chiêm Mỗ Tư dời ánh mắt nhìn trên bộ ngực không ngừng phập phồng thở gấp của cô,chợt sáng chợt tối, miệng phát ra lời nói hung ác, vô tình, gần như là muốn đâm cô bị thương.

Ngay sau đó, hắn đã đè ép lên, giường lớn bởi vì hai người đè lên nhau mà lõm xuống, ngược lại làm cho thân thể hai người bọn họ càng dính sát chặt chẽ hơn.

Gần như là thô bạo, hắn cúi người cắn môi của cô, đầu lưỡi nóng bỏng chui vào trong miệng cô, lửa nóng xâm nhập vào trong mỗi tấc hương thơm trong miệng cô, hơi thở ngông cuồng của người đàn ông liền xông vào tất cả cơ quan cảm giác của Lạc Tích Tuyết.

Bây giờ hắn chính là một dã thú hung dữ khát máu, toàn thân đều đã tản ra hơi thở tàn khốc nguy hiểm, tùy thời đều có thể ăn tươi nuốt sống cô, ăn đến xương cốt cũng không còn.

Thân thể Lạc Tích Tuyết bất giác run rẩy, việc này đối với cô còn khó chịu hơn cực hình, cô không cách nào chịu đựng được cách đoạt lấy điên cuồng như vậy, cũng không thể đè nén được kích thích hắn mang tới, hắn đối với thân thể cô quá mức quen thuộc, mỗi lần đều dễ dàng trêu chọc, có thể kéo dậy nhiệt tình của cô, mà phản ứng này cũng làm cho cô càng xấu hổ hơn.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, môi lộ ra màu trắng tím, cả người giống như là phải nghênh đón một trận tuyết lạnh rơi xuống đột ngột, thân thể không thể khống chế được càng ngày càng lạnh.

Chiêm Mỗ Tư bắt lấy bờ vai cô, gắt gao nắm chặt, trong lồng ngực tích trữ lửa giận, gần như xông lên đến cực điểm nh, hắn nắm lấy cằm của cô, ra lệnh: "Nói yêu anh, bảo đảm sau này sẽ không rời xa anh, sẽ cùng anh chung sống thật tốt!"

Lạc Tích Tuyết gắt gao cắn môi, cho dù sức hắn nắm bả vai và cằm của cô, gần như có thể vò nát cả người của cô, nhưng cô vẫn cố gắng kiên trì , chịu đựng không phát ra một tiếng nào.

Hắn cho rằng dùng thủ đoạn cứng rắn như vậy, có thể ép cô khuất phục sao? Không, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với hắn.

Môi mỏng của Chiêm Mỗ Tư vẽ ra đô cong lạnh lùng, có khó có thể kiềm chế phẫn nộ trong mắt, con ngươi thâm sâu của hắn phát ra này lạnh lẽo, gần như muốn đông cứng cả người Lạc Tích Tuyết.

"Cho em một cơ hội cuối cùng, nói em yêu tôi, nói em sẽ không ly hôn, chỉ cần em đồng ý thu lại lời nói trước đó, lần này tôi sẽ bỏ qua cho em." Hắn cúi khuôn mặt tuấn tú xuống, một cái bóng lớn bao trùm trên mặt của cô, vẻ mặt đột nhiên biến thành như ma quỷ làm cho người ta sợ hãi.

"Tôi không, anh muốn làm?" Lạc Tích Tuyết quật cường, cô né tránh đụng chạm của hắn, ngay lúc cô vừa định cự tuyệt, phát hiện Chiêm Mỗ Tư đã cúi người hôn môi lên vành tai của cô.

Nụ hôn thô bạo, nhỏ nhặt rơi lên khắp toàn thân của cô, hắn muốn ở trên người nàng, tạo ra tất cả dấu vết thuộc vệ hắn.

Hắn hối hận trước kia mình quá tự tin, quá tin tưởng cô, căn bản là cô chưa bao giờ đặt hắn ở trong lòng, nếu hắn còn tiếp tục dung túng như vậy, cô thật sự sẽ vô tình né tránh ở bên cạnh hắn!

Hắn nắm hai chân mảnh khảnh của cô tách ra hai bên, đem nóng bỏng của mình. Cúi đầu xuống, đồng thơi môi mỏng gặm cắn cánh môi của cô.

"A! Đau" Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, hai tròng mắt chứa đầy hơi nước, miệng nhỏ hoảng sợ thở dốc.

Thân thể của cô, giống bị một cây kim đâm nhập, đau đớn sợ hãi!

"Xin anh, thả tôi!" Thân thể nam nữ cách xa chênh lệch, vùng vẫy cuối cùng cũng biến thành phí công, cô chỉ có thể nghẹn ngào cầu xin hắn

"Vì sao khóc? Tôi là chồng của em, chúng ta làm loại chuyện này là đạo lý hiển nhiên, vì sao em lại không tình nguyện? Vì sao?" Tay của Chiêm Mỗ Tư xoa nhẹ gương mặt cô, ngón tay dính nước mắt của cô, ánh mắt nặng nề u ám.

221. Chương 221: Cô Dùng Thân Thể Trao Đổi Tự Do

Edit : babynhox

Nước mắt trong mắt Lạc Tích Tuyết như sóng trào mãnh liệt, gần như là không giữ được, nước mắt run rẩy rơi xuống, một giọt, hai giọt, nhỏ lên ngón tay đang bóp chặt cằm dưới của Chiêm Mỗ Tư .

Con ngươi Chiêm Mỗ Tư vừa sâu vừa tối, môi nóng lập tức đè xuống, hút mạnh lên nước mắt của cô, loại dịu dàng mang theo kiềm chế như có như không, từ từ an ủi cô từng chút một.

Trong phút chốc Lạc Tích Tuyết liền mê mang, hắn dịu dàng như vậy, cùng với người đàn ông hung hãn tàn bạo kia hoàn toàn là hai người, nhưng chóp mũi ngửi được mùi hương rõ ràng lại nhắc nhớ cô, đó là mùi của hắn, hắn chính là hắn, cho tới bây giờ cũng không có thay đổi.

”Thả tôi.” Cô nghẹn ngào không ngừng, giọng nói mang theo sợ hãi căng thẳng.

”Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên làm, không cần căng thẳng như thế, thoải mái!” Chiêm Mỗ Tư cúi đầu, hôn môi lên tóc ngang trán của cô, ánh mắt sắc bén do dự ở trên người cô, hô hấp trong veo rõ ràng lượn lờ tới, từng tiếng hít thở giống như biến thành sợi nhỏ rất mềm dẻo, thực tế da thịt và thần kinh của cô lại bị tách rời tàn nhẫn.

Mười ngón tay thon dài trắng nõn của Lạc Tích Tuyết nắm chặt góc giường, vì dùng sức mà đầu ngón tay trở nên trắng bệch, chỗ cổ tay bị trói mà hình thành một vòng tròn màu tím, đau đớn khó nhịn, thân thể càng trở nên nóng bỏng hơn.

Cô cau chặt hai hàng lông mày, thân thể trải qua đau đớn bị xé rách một lần nửa. Nhưng mà, khác với trước kia, cho dù hắn dùng sức đụng chạm cô thế nào, cô cũng không phát ra một tiếng nào.

Cách trừng phạt như địa ngục này, khiến cho cô trải qua chuyện đời tới nay, đau đớn trên giường như vậy là lần đầu, thậm chí so với lần đầu tiên còn đau hơn gấp mấy lần, thân thể bị cấu xé nhiều lần, sau đó lại bị đụng chạm xé mở, một lần lại một lần xé mở, cả đêm là động tác lặp lại như vậy.

Nhưng cô vẫn cắn chặt môi, không rên một tiếng, giống như tượng gỗ không cảm giác, một lòng chỉ hy vọng hắn nhanh chóng kết thúc cơn ác mộng này.

Kết thúc đi, coi như là hoàn thành xong, trước khi rời khỏi hắn, cô nhất định phải trải qua một lần đau đớn.

Chỉ cần vượt qua, cô có thể thoát khỏi hắn rồi.

103, 104, 105 Ở trong lòng cô không ngừng đếm từng con số.

Tối tâm trong đáy mắt Chiêm Mỗ Tư càng ngày càng đậm, gần như là hắn không thể khống chế ra sức sâu hơn, rơi vào mềm mại của cô.

”Tích Tuyết, anh yêu em, đời này em đừng mơ rời khỏi anh!” Hắn dựa vào bên tai cô, hơi thở thô gấp, giọng nói khàn khàn gợi cảm xa hoa, mê hoặc lòng người.

Ngay sau đó, đột nhiên hắn rút nóng bỏng ra khỏi người cô, lật chuyện thân thể cô lại, đi vào từ phía sau cô.

Rốt cuộc Lạc Tích Tuyết không nhịn được ngẩng đầu lên, tóc đẹp tung bay về phía sau, thân thể cũng cong lên về phía sau, lộ ra cái cổ nõn, mắt sáng nửa mở, càng thêm quyến rũ, Xinh đẹp động lòng người, một loại mềm mại đáng yêu không tên khiến cho Chiêm Mỗ Tư càng thêm điên cuồng.

Mùi hương trong căn phong xa hoa rất lâu cũng không tan ra.

Suốt cả một đêm, Chiêm Mỗ Tư thay đổi các tư thế khác nhau, gần như là không ngừng đòi hỏi Lạc Tích Tuyết, mãi đến khi cô mệt mỏi ngất đi, hắn vẫn không ngừng tấn công, đôi mắt xinh đẹp của cô luôn luôn tuyệt vọng và trống rỗng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Không biết người phía trên đang vận động đáng sợ này ngừng lại lúc nào, chỉ biết lúc Chiêm Mỗ Tư rút ra khỏi thân thể cô, đột nhiên Lạc Tích Tuyết có cảm giác giải thoát.

Như là trải qua cực hình tàn ác nhất trên thế giới này, cô chịu đựng qua, rốt cục cũng giải thoát rồi.

Chỉ là thân thể của cô giống như bị xe tải nghiền nát, toàn thân không có một chỗ nào là không đau, cô muốn ngồi dậy, mặc quần áo vào, nhưng căn bản là bây giờ ngay cả một ngón tay cô cũng không động đậy được, dù hai cổ tay đã được tự do, nhưng vẫn đọng lại vết ứ vòng tròn nói rõ kịch liệt vừa rồi.

Toàn thân không có một chỗ da thịt không xanh tím, cũng không có một chỗ nào không đau buốt thấu xương, nhất là nơi vườn hoa mềm mại, gần như là đau đến tay chân của cô sắp rời ra rồi.

Từng hình ảnh phóng túng vừa rồi trình diễn trong đầu, của hắn cường tráng của cô yếu ớt, của hắn thô to gào thét của cô khóc ròng, của hắn dũng mãnh của cô cầu xin tha thứ, có một lúc khác cô gần như cho là ý thức của mình hỗn độn, phải qua một hồi lâu thì linh hồn tách rời mới có thể trở về lại vào thể xác.

Chiêm Mỗ Tư chậm rãi cài quần dài, lạnh lùng không có quay đầu nhìn lại thân thể mềm mại trên giường, chỉ có trong con ngươi đen sâu thoáng hiện căng thẳng âm ỷ của hắn, đúng vậy hắn đang căng thẳng, bởi vì sợ khi quay đầu nhìn thấy ánh mắt căm ghét của Lạc Tích Tuyết, sẽ làm cho hắn rơi vào vực sâu đời đời kiếp kiếp cũng không trở ra được.

"Chiêm Mỗ Tư" Lạc Tích Tuyết vẫn giữ tư thế chiếm đoạt vừa rồi, toàn thân không cảm giác cuộn thành vòng tròn, tóc dài như tơ lụa mềm mại nghiêng trên đầu vai cô, da thịt trắng noãn có ửng hồng không tự nhiên, con ngươi lạnh nhạt tĩnh lặng giống như nước biển không có một chút gợn sóng.

Nghe được tiếng gọi yếu ớt của cô, Chiêm Mỗ Tư vốn muốn rời khỏi nhưng lại dừng bước, hắn không có xoay người, chỉ lạnh lùng đứng ở đó, vẻ mặt u ám phức tạp.

"Thả tôi rời khỏi đi." Hai giọt nước mắt cô rơi xuống, ánh mắt trống rỗng mà bất lực, nhưng giọng nói lại kiên quyết khác thường.

Cô dùng thân thể trao đổi tự do, cô biết một đêm này, cô nhất định phải tiếp nhận, cho nên cô không có phản kháng, chỉ vì cô vẫn hi vọng cầu xin hắn.

Cô muốn ly hôn, cái ý nghĩ đã lượn vòng thật lâu ở trong đầu cô rồi. Hôn nhân không có tình yêu thì sẽ không hạnh phúc , hơn nửa hắn còn có những người phụ nữ khác, cô không muốn cùng những người phụ nữ khác chia sẻ một người đàn ông, cho dù người đàn ông này yêu cô, nhưng cô cũng không thể bởi vì vậy mà tiếp nhận hắn.

Tình yêu trước sau là chuyện của hai người, trong hôn nhân càng không thể xuất hiện thêm một người khác.

Cô phải rời khỏi hắn, không tiếc toàn bộ giá lớn thế nào cũng phải rời khỏi hắn.

Thân thể Chiêm Mỗ Tư chấn động, ngực như là bị thứ gì đó hung hăng đâm vào, ngón tay buông lỏng bên người dần dần nắm chặt, trái tim giống như bị đóng băng, sau đó bị lửa giận làm phun ra, từ từ tan vỡ.

"Em nói cái gì?" Hắn gần như không thể mà quay đầu đi, vẻ mặt cứng ngắc , rất lâu mới nhúc nhích cánh môi vài cái.

Trừng phạt vừa rồi cô còn chưa chịu đủ có phải không? Vậy mà vẫn nói với hắn những lời này? Rốt cuộc cô có hiểu hay không, cho dù chết, cũng không có khả năng hắn sẽ bỏ qua cho cô! !

"Thả tôi rời khỏi đi, chúng ta ly hôn." Trong mắt Lạc Tích Tuyết chưa bao giờ trong suốt, cô lạnh nhạt nhìn hắn, giọng nói bình tĩnh.

Cô mệt mỏi quá, xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô thật sự không muốn lại cùng hắn tiếp tục lăn qua lăn lại nửa.

Nếu không tận mắt nhìn thấy hắn cùng Tống Khuynh Vũ ở cùng một chỗ, cô còn có thể lừa mình dối người, lừa gạt mình tiếp tục sống chung với hắn, mà lúc này biết rõ trong hôn nhân của bọn họ còn xuất hiện thêm một người, cô không cách nào làm bộ như không biết, càng không thể dễ dàng tha thứ bội phản trong hôn nhân.

"Không có khả năng." Chiêm Mỗ Tư cố gắng đè nén lửa giận trong ngực không để nó bùng nổ, nhưng lửa giận vẫn lại cuồn cuộn phun ra từ trong mũi của hắn, hắn cắn chặt răng, không để đường lui nói.

"Chiêm Mỗ Tư, coi như tôi cầu xin anh, được không? Thả tôi đi, chúng ta thật sự không hợp." Lạc Tích Tuyết hít sâu mấy hơi thở, nhìn hắn bằng ánh mắt ai oán.

222. Chương 222: Không Ly Hôn Được, Liền Ở Riêng Đi!

Edit: Fannie93

"Lạc Tích Tuyết, anh đã nói với em rất nhiều lần rồi, em đã là vợ của anh rồi, đời này anh đều sẽ không từ bỏ em, nếu anh chết cũng muốn kéo em xuống địa ngục cùng, em trốn không thoát đâu, cho nên chuyện em với anh ly hôn, tuyệt đối không thể nào".

Chiêm Mỗ Tư hơi nghiêng, trong mắt có ngọn lửa tức giận khác thường, cái cảm giác bi ai thê lương, cơ hồ muốn đem cả người Lạc Tích Tuyết đốt cháy.

Muốn anh thả cô ra, tuyệt đối không thể nào, từ cái lúc bắt đầu anh cùng cô tuyên thệ trong hôn lễ, cả đời cô nhất định trốn anh không thoát.

Lạc Tích Tuyết chợt cảm thấy khó thở, ngực có cảm giác thở không thông, khiến cô khó chịu, sắc mặt vừa xanh vừa trắng, tầm mắt che hơi nước nhìn về phía anh, "Tại sao? Tại sao nhất định phải là tôi? Anh có bao nhiêu người phụ nữ, tùy tiệm tìm ai đi với anh cũng có thể,tại sao nhất định phải chọn tôi?"

Cả người Chiêm Mỗ Tư căng thẳng, chợt đôi môi nở ra nụ cười nhạt, tựa như khổ sở, vừa như tự giễu.

Tại sao? Tại sao nhất định phải là cô? Ngay cả chính anh cũng không biết tại sao? Chẳng lẽ chỉ vì khi cô còn bé đã cứu anh, như thế mà thôi, tại sao giờ phút này tim anh sẽ đau như vậy?

Anh cố nén không nhìn tới cô, không để ình mềm lòng chút nào, xoay người sải bước đi tới cửa phòng ngủ đi tới.

"Chiêm Mỗ Tư, thả tôi đi! !". Lạc Tích Tuyết không biết dũng khí từ đâu tới, cô đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, lảo đạo nằm rạp bên người Chiêm Mỗ Tư, một thanh níu lại áo của anh, lệ rơi đầy mặt trên mặt đất bò tới khẩn cầu anh: "Van cầu anh, đồng ý đi, Chiêm Mỗ Tư, coi như tôi van anh".

Chiêm Mỗ Tư mím chặt môi, cảm thấy thân thể rét lạnh từ trước đến nay chưa từng có, thân thể anh cứng ngắc như được điêu khắc, muốn mở miệng cười to, lại phát hiện căn bản mình không có hơi sức để động vào khóe môi.

Cô thế mà dám đi khẩn cầu anh, chỉ vì cô không muốn làm vợ của anh, không muốn cả đời cùng với anh.

Tim, theo động tác của cô, lần nữa hung hăng vỡ ra thêm một vết thương.

"Tích Tuyết,em tốt nhất nên biết rõ ràng một chuyện, anh sẽ không thả em, vĩnh viễn sẽ không! ! bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều muốn em biết, đời này, anh muốn chỉ em". Anh chợt cúi người, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc chống lại mắt cô, âm thanh có chút chậm rãi, nhưng uy nghiêm vẫn như cũ lộ ra.

Lạc Tích Tuyết khóc như mưa, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, cô mãnh liệt lắc đầu, đem môi cắn nát, trong miệng một mảnh mùi tanh.

Muốn giãy dụa né anh ra, thân thể lại không có chút hơi sức nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chiêm Mỗ Tư ôm cô từ trên mặt đất lên, đi từng bước một hướng phía giường lớn nới bọn họ hoan ái vô số lần.

Anh ôm cô trở lại trên giường, săn sóc kéo chăn cho cô, động tác êm ái như là vợ chồng ân ái duy nhất trên đời này.

Với những động tác này, Lạc Tích Tuyết không có lực phản kháng, chỉ là cặp mắt trợn to hoảng sợ nhìn anh, theo ngón tay anh mỗi lần đến gần, thaant hể của cô cũng không khỏi run rẩy một lần.

Cô thật không chịu nổi, bị người đàn ông này làm đồ chơi, còn phải đối với chuyện anh cùng người tình làm thế mà phải thờ ơ, không, cô là một người có máu thịt, tại sao có thể thờ ờ nhìn chồng mình với phụ nữ ở ngoài như thế, dối trá như thế, cô không làm được!

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết trắng bệch, thân thể cứng ngắc mặc anh loay hoay, rồi lại không mở miệng không được: "Tôi thật sự không thể tiếp tục như vậy nữa rồi, anh cưới người phụ nữ khác đi".

Chiêm Mỗ Tư chậm rãi đi xuống hàng lông mày, không tự chủ lại nếp uốn lên, anh toét miệng, gương mặt lộ ra tia lạnh: "Anh khuyên em sớm cắt đứt ý nghĩ này đi, Chiêm Mỗ Tư đời này, chỉ biết có 1 người đó, đó chính là em!"

Nói xong câu cuối cùng này, Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng đứng lên, cũng không quay đầu rời đi khỏi phòng ngủ.

"Ầm!". Cửa phòng bị đóng nặng nề, thân thể Lạc Tích Tuyết chậm rãi co rúc, đôi tay cô ôm chặt hai chân, cả người chôn dưới chăn đen như mực.

Đôi mắt đẫm lệ đã khóc khô, thân thể cũng đã đau chết lặng, nhưng cảm giác đau lòng cũng đang tăng lên chút xíu, còn có tia uất ức cùng tuyệt vọng ở đáy lòng từ từ hiện lên.

Anh thủy chung không chịu buông cô ra, cho dù cô đã hạ thấp mình cầu xin anh, anh còn không muốn thả cô ra, chẳng lẽ anh thật muốn hành hạ cô cả đời mới cam tâm sao?

Cô thật hoài niệm những ngày ở Trung Quốc, rất nhớ người thân cùng bạn bè của cô, ở chỗ này cô cô đơn một mình, người nào cũng không nhận ra, cho dù bị uất ức, cũng không chỗ nương thân.

Lúc nào cô mới có thể có tự do chân chính, giống như một cô gái, có hạnh phúc bình thường của mình, theo đuổi tình yêu cùng hôn nhân của cô, mà không phải áp đặt lên người cô.

Chờ khi Lạc Tích Tuyết khóc mệt, đã ngủ, lần nữa mơ mang tỉnh lại, đã tròn một ngày.

"Đã tỉnh rồi sao?". Chiêm Mỗ Tư ngồi ở bên giường cô, thấy cô tỉnh lại cúi người, đến gần cô.

Lạc Tích Tuyết yên lặng gật đầu, bản năng tránh khỏi, có chút không thích ứng vừa tỉnh lại đã nhìn thấy anh.

"Nghỉ ngơi tốt rồi sao?". Chiêm Mỗ Tư vì cô mà pha chè, đỡ thân thể cô dậy, để cô uống xong.

"Ừ". Lạc Tích Tuyết đáp một tiếng, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Chiêm Mỗ Tư rồi nhảy xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc cô trở lại phòng ngủ, trên bàn ăn đã bày đầy đủ các món ăn.

"Em ngủ một ngày một đêm, đói bụng rồi hử, tới đây ăn một chút đi!". Chiêm Mỗ Tư kêu cô ở bên mình ngồi xuống.

Lạc Tích Tuyết không có kháng cự, cô thật sự có chút đói bụng, ngồi ở trước bàn ăn, âm thanh ăn buồn bực.

Chiêm Mỗ Tư vẫn không ngừng vì cô mà gắp thức ăn cho cô, anh đã phân phó cho người giúp việc, đối với Lạc Tích Tuyết ăn uống bình thường phải chú ý phối hợp điều dưỡng, tuyệt đối không thể xảy ra cái gì không may!

Anh muốn cô mang thai con của bọn họ, sinh hạ đứa con của bọn họ.

"Chờ em ăn xong, anh dẫn em ra ngoài đi dạo, em muốn đi đâu?"

Ngón tay ấm áp của Chiêm Mỗ Tư vuốt ve gò má mềm mại của cô, cảm xúc yêu thích không buông tay, anh dịu dàng dụ dỗ nói.

Thấy Lạc Tích Tuyết lâu không trả lời anh, đầu ngón tay anh dời xuống cằm dưới của cô nâng nhẹ, để cho con người trong suốt lộ vẻ sáng ngời của cô nhìn thẳng tròng mắt lành lạnh lại kiên cường, để cho anh hiểu rõ toàn thế giới vẫn không kiềm hãm được cứ trầm mê.

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt cắn môi, rốt cuộc lấy dũng khí nói:

"Tôi muốn trở về Trung Quốc, có thể không?"

Nếu anh không đồng ý cùng cô ly hôn, như vậy, để cho cô cách xa anh cũng được, chỉ cần đừng cho cô tận mắt nhìn thấy anh cùng những người phụ nữ khác ở chung một chỗ, cô không tiếp thu nổi.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư đột nhiên cứng đờ, anh thay đổi dịu dàng véo nhẹ vào cằm dưới của cô, hơi híp mắt nói:

"Em nói cái gì?"

Lòng bàn tay Lạc Tích Tuyết nắm quyền, ngước mắt nhìn thẳng mắt anh: "Không được sao? Tôi chỉ muốn trở về Trung Quốc, gặp bạn bè trước đây của tôi, thế này cũng không được sao?"

223. Chương 223: Giao Dịch Vô Sỉ, Cuối Cùng Cho Tôi Một Lần

Edit: Fannie93

"Không được. Bây giờ còn không đúng lúc".

Mắt đen thâm trầm của Chiêm Mỗ Tư nhìn cô, lòng cô còn không có định xuống, một khi rời đi sẽ rất khó để anh tiến hành khống chế. Cho nên, căn bản không phải thời điểm này.

Mặt Lạc Tích Tuyết như mặt đưa đám cúi thấp, cô biết không nên đề cập với anh, nói ra cũng chỉ đau lòng thêm một phần mà thôi.

"Em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Chiêm Mỗ Tư bế cô trở lại trên giường, giúp cô đắp chăn, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô.

Lạc Tích Tuyết nghiêng mặt sang bên, một giọt nước mắt nhớ nhung lặng lẽ rơi xuống bên quai hàm.

Cô thật sự muốn đi về.

Hai người lẳng lặng cũng không nói gì nữa, Chiêm Mỗ Tư nhìn chăm chú vào ánh mắt có chút thất vọng của Lạc Tích Tuyết, tay anh bốc lên.

Thứ anh muốn chính là trái tim cô, trái tim cũng không ở trên người anh, cho dù bây giờ anh là chồng cô, là người thân cận nhất của cô, tim của cô cũng không có cho anh.

Lòng anh chợt đau, chỉ cần một ngày cô không đem trái tim giao cho anh, cô cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi anh!

Anh bỗng chốc đứng lên, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Một tiếng xe kẽo kẹt, dừng ở bên đường, cửa sổ theo xe hơi từ từ hạ xuống, trong xe có hai người.

Một là Chiêm Mỗ Tư, một là Tống Khuynh Vũ.

Chiêm Mỗ Tư lúc này một câu cũng không nói, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía trước, đôi tay nắm chặt tay lái, một cỗ tức giận từ trong mắt anh tản ra.

Tống Khuynh Vũ biết anh tức vì chuyện gì, cô lo lắng thỉnh thoảng liếc nhìn qua anh, lòng không ngừng trầm xuống.

Không khí trong xe rất nặng nề, cho đến khi lái tới một khách sạc, hai người thuê phòng đi vào.

Tống Khuynh Vũ từ phía sau ôm eo của Chiêm Mỗ Tư, ngón tay thon dài vòng chắc anh, mặt xinh đẹp dán chặt sau lưng anh.

"Này, thật xin lỗi!". Cô nhẹ nhàng nói lời xin lỗi.

Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng cười, "Bây giờ nói xin lỗi còn có tác dụng gì không? Cô ấy đã biết! cô biết điều cấm kỵ nhất của tôi, chính là để cho cô ấy biết sự tồn tại của cô! !"

"Này, thật xin lỗi, em bảo đảm, lần sau tuyệt đối sẽ không !". Tống Khuynh Vũ lập tức nói xin lỗi anh, gương mặt tuyệt mỹ hiện lên tia bi ai.

Lần đó cô ở tiệc cưới, không nhịn được đi tìm Lạc Tích Tuyết, hoàn toàn là do cô uống rượu, lòng quá đau quá tức giận! !

Yêu người đàn ông đã kết hôn, nhưng cô dâu cũng không phải cô, nhìn thấy bọn họ tình cảm giao tiếp với khách, khiến cô sao không ghen tỵ chứ.

Vốn tất cả đều là thuộc về cô, là cô yêu Lạc Thiên Uy ròng rã ba năm, cùng anh vượt qua thời gian u tối nhất trong cuộc đời anh, tại sao Lạc Tích Tuyết vừa xuất hiện, cô sẽ phải từ bỏ? !

Người phụ nữ kia, cô ta căn bản cũng không làm gì, tại sao có thể được Chiêm Mỗ Tư sủng ái như vậy? cô không phục, mới có thể tìm cô ấy, nhưng cô không nghĩ tới chuyện, đêm đó Lạc Tích Tuyết lại theo dõi Chiêm Mỗ Tư, nhìn thấy bọn họ đi chung với nhau, cũng vì thế mà đưa ra ly hôn.

"Lần sau? Cô còn dám nói lần sau sao!". Chiêm Mỗ Tư một thanh nắm lấy váy Tống Khuynh Vũ, ánh mắt tức giận nhìn thẳng: "Cũng là vì cô, Tích Tuyết đã không để ý tới tôi một tuần liền, cô nói xem muốn tôi xử trí cô thế nào?"

Tống Khuynh Vũ kinh ngạc: "Cô ấy thật muốn cùng anh ly hôn sao?". Không phải là bắt gặp cô cùng Chiêm Mỗ Tư ở cùng một chỗ sao? Có gì ghê gớm đâu, người đàn ông ưu tú như Chiêm Mỗ Tư, tự nhiên không thể nào có một người phụ nữ, cư nhiện như vậy đã kêu ly hôn, thật sự rất không cảm thấy được rồi.

"Hừ! Đều là bởi vì cô!". Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng liếc mắt, buông váy cô ra, quay đầu đi, đốt một điếu thuốc: "Tôi không thể giữ cô lại nữa"

"Này, anh nói cái gì? Anh không cần em?". Tống Khuynh Vũ sững sờ, mặt mày nhất thời mất sắc.

Mặt Chiêm Mỗ Tư không vẻ gì nói: "Tiếp tục giữ cô ở bên cạnh tôi, sẽ chỉ làm Tích Tuyết càng thêm hận tôi, biện pháp duy nhất, cô đi đi! !"

Anh không thể nào để Tích Tuyết đi, như vậy chỉ có thể để người thế thân ba năm của anh đi, mặc dù làm như vậy đối với cô có chút tàn nhẫn, nhưng cô mãi chỉ là thế thân mà thôi, từ ngày đầu tiên cô làm thế thân Tích Tuyết, cô nên có chuẩn bị, lúc nào cũng sẽ bị thay thế.

"Chiêm Mỗ Tư? Làm sao anh có thể đối với em như vậy?". Sắc mặt Tống Khuynh Vũ trắng xanh, đôi môi đang run rẩy: "Những năm nay không có em, anh có thể chống được hiện tại sao? Anh rất nhiều nhiệm vụ, không phải là em giúp anh hoàn thành sao? Chẳng lẽ trong mắt anh, em chỉ là một công cụ lợi dụng sao?"

"Vũ Nhi". Chiêm Mỗ Tư bị cô nói xong, nội tâm áy náy không dứt, nhưng dù vậy, cũng không thay đổi được quyết tâm kết thúc quan hệ với cô: "Tôi hiểu rõ là tôi phụ em, nơi này có một khoản tiền cùng giấy thông hành, đủ cho nửa đời sau của em, em đi nơi nào cũng được, chỉ hi vọng cô rời đi, không cần xuất hiện trước mặt Tích Tuyết nữa".

"Em không muốn số tiền này, em chỉ muốn anh! !". Tống Khuynh Vũ vô cùng đau đớn, khóc nhào tới trong ngực Chiêm Mỗ Tư, lệ rơi đầy mặt.

Nếu như không có anh, nửa đời sau của cô còn có ý nghĩa gì nữa? số tiền này cùng giấy thông hành, đối với cô mà nói chẳng qua chỉ là tờ giấy vụn, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với Chiêm Mỗ Tư, coi như không có tiền, sinh hoạt bình thường, cô cũng chấp nhận.

"Chiêm Mỗ Tư, đừng đuổi em đi, em chỉ muốn ở bên cạnh anh, em không quan tâm danh phận, em chỉ cần đợi ở bên cạnh anh, để cho em có thể nhìn thấy anh, như vậy là đủ rồi! !". Cô ôm anh thật chặt, chỉ sợ một giây kế tiếp anh sẽ biến mất đi.

"Thật xin lỗi, Vũ Nhi, quan hệ của chúng ta từ nay chấm dứt!". ánh mắt Chiêm Mỗ Tư tĩnh mịch, anh đẩy ra vòng tay của cô, giữ khoảng cách.

Tống Khuynh Vũ nhìn thấy động tác của anh, ở trong lòng cười lạnh, có Lạc Tích Tuyết chân chính, anh quả nhiên liền không cần cô nữa, nhưng cô làm sao có thể cam tâm cứ bị một cước đá văng ra như vậy.

"Anh đuổi em đi, Tiếu Vũ Trạch thì làm thế nào? Anh không phải sợ anh ta xuất hiện lần nữa ở trước mặt của Lạc Tích Tuyết sao?". Cô có ý cùng anh đàm phán, để cho anh nhìn đến giá trị bản thân.

Đáng tiếc Chiêm Mỗ Tư sớm có tính toán: "Chuyện Tiếu Vũ Trạch, Trì Nhược Huân sẽ tiến vào, cô chỉ phụ trách biến mất là tôt!"

Tống Khuynh Vũ hít sâu một hơi, một lần cuối cùng khẩn cầu hỏi: "Này, anh thật không cần em nữa?"

Chiêm Mỗ Tư cực kỳ xác định nói cho cô biết: "Cô nên rời đi thôi"

Tống Khuynh Vũ nâng lên khóe môi, vẻ mặt cô đơn tràn đầy đau thương, chỉ là một giây kế tiếp, vẻ mặt của cô lại khôi phục sáng lên.

"Được, em đồng ý với anh sẽ biến mất trước mặt Lạc Tích Tuyết, chỉ là anh cũng phải đồng ý với em một điều kiện". Cô lạnh lùng nhìn anh, khóe mắt khẽ hếch lên.

"Điều kiện gì?". Chiêm Mỗ Tư nhíu mày, âm thanh lộ ra tia không vui

"Em muốn anh, cho em thêm lần cuối cùng! !". Tống Khuynh Vũ lần nữa từ phía sau nằm ở trên người Chiêm Mỗ Tư, thân mật nói bên tai anh.

Chiêm Mỗ Tư theo bản năng đẩy cô ra, thẳng thắn cự tuyệt: "Không được! !"

Nếu lại chạm vào cô, anh không thể nào phụ lòng Lạc Tích Tuyết. Muốn cô, không thể nghi ngờ đối với Tích Tuyết bị phản bội.

"Chỉ là một lần cuối cùng, anh cũng không cho em sao?". Tống Khuynh Vũ trên mặt nói không ra đau thương.

"Bất kể điều kiện nào, cô tùy tiện nói, ví dụ nhu tiền, phòng ở, cuộc sống tương lai bảo đảm. chỉ với điều kiện này, không được!". Chiêm Mỗ Tư ngồi ở trên ghế sa lon, anh thanh cứng rắn lạnh lùng mở miệng.

Tống Khuynh Vũ cùng đi ngồi theo anh, cánh tay mảnh khảnh nắm lấy anh, tựa vào khuỷu tay của anh: "Điều kiện khác em không quan tâm, anh cho em tiền em cũng không cần, em chỉ muốn anh! ! Trừ anh ra, cái gì em cũng không muốn! !"

"Cô biết, tôi với Tích Tuyết đã kết hôn rồi! !". Chiêm Mỗ Tư nhăn mày lại, lời nói nhấn mạnh.

"Vậy thì thế nào? Chiêm Mỗ Tư, trước kia chúng ta cũng đã làm rất bao nhiêu lần rồi, cũng không phải là lần đầu tiên, sao có thể tính là phản bội cô ta đây?". Tống Khuynh Vũ dần dần dụ dỗ, nâng lên ngón tay ngọc thon dài, từng bước một cởi nút áo sơ mi của anh, cảm giác bắp thịt rắn chắc lộ ra ngoài.

Vuốt ve thân thể hoàn mỹ khít khao của anh, mặt của cô đỏ lên, môi đỏ mọng xinh đẹp từng điểm hôn mỗi tấc da thịt của anh, đến mức, đều để lại dấu vết, chính là muốn ở trên người anh đều có dấu ấn của cô.

Chiêm Mỗ Tư có chút chán ghét cau mày, không biến sắc nhìn cô, mặc dù dung mạo của cô giống với Tích Tuyết, nhưng cô dù sao cũng không phải Tuyết Nhi, còn Tuyết Nhi chân chính đã là vợ anh rồi, anh có chút bản năng bài xích cô đụng vào, hoàn toàn không cảm giác đã từng có.

Tống Khuynh Vũ thấy anh không có đẩy cô ra, càng thêm càn rỡ, thân hình giãy dụa như thủy xà, khi thân thể của anh lộ ra, liếm lặp đi lặp lại , muốn đốt lửa tình của anh.

Chỉ có thể làm với Thiên Uy lần cuối cùng, cô có lòng tin cầm lợi thế này, đánh bại Lạc Tích Tuyết, cho nên nhất định phải tận tình hấp dẫn anh, sử dụng tất cả chiêu của phụ nữ, lừa gạt anh lên giường.

Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng nhìn cô, mặt không chút thay đổi, anh một chút hăng hái cung không có, thân thể căn bản đối với người phụ nữ dụ hoặc này không có bất kỳ phản ứng nào.

"Đủ rồi! !". Anh không nhịn được lạnh giọng quát: "Cô không phải cô ấy, làm như vậy, sẽ chỉ làm tôi càng thêm chán ghét cô! !"

Thân thể Tống Khuynh Vũ run lên, tâm nhất thời rơi xuống vài phần, nếu như ngay cả lên giường cũng không quyến rũ được một người đàn ông, chỉ có thể nói rõ người đàn ông này thật không cần cô nữa.

Trong lòng cô một hồi bi thương, nhưng cô tuyệt không cam tâm buông tha như vậy.

Tối nay, cô nhất định sẽ làm cho anh hưởng thụ tốt! ! người đàn ông không phải là cùng một dạng sao, chỉ cần phục vụ bọn họ tốt, trong miệng nói không muốn, thật ra vẫn muốn cùng phụ nữ như vậy. Mặc dù anh là Chiêm Mỗ Tư cao quý thì sao? Là đàn ông thì có nhược điểm!

Cô oán hận cắn môi dưới, tay ngọc chậm rãi kéo ra khóa kéo quần của anh.

Không nhịn được sự vuốt ve trêu chọc của cô, quả nhiên, Chiêm Mỗ Tư tự dưng kêu đau một tiếng, thân dưới từ từ bắt đầu có phản ứng, vô cùng uy dũng hùng tráng nam tính đặc biệt cao lên, từ trong quần lót từ từ chống lên.

Khuôn mặt Tống Khuynh Vũ ửng hồng, biết cơ hội của mình tới, cô không kịp trút đi quần áo của mình.

Nóng lòng an vị đi lên, mà lấy tay thâm tiến cầm lấy dâng trào của anh, êm ái trên dưới hoạt động.

224. Chương 224: Hết Ngủ Với Cô Gái Khác, Lại Ngủ Với Cô

Editor: Tịnh Yên

Sáng sớm lại một lần nữa khi tỉnh lại, cửa sổ sát đất vẫn chiếu thứ ánh sáng mờ nhạt, bài biện trong phòng ngủ cũng không thay đổi, nhìn qua giống như là tâm tư nặng trĩu.

Lạc Tích Tuyết chống thân thể lên, ngồi chết dí trên giường, cảm giác trống rỗng không chỉ đến từ căn phòng rộng lớn, mà còn có cảm giác vắng vẻ khiến cho tâm cô như bị ai đó áp bức.

Cô không rõ đây là lần thứ mấy tỉnh lại, lần thứ mấy không nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư rồi, tóm lại kể từ sau hôm đó, anh rất ít về nhà, rất hạn chế xuất hiện trước mặt cô, giống như mấy ngày anh ăn trúng thứ gì đó.

Không biết anh là bởi vì sợ hay đang trốn tránh, tóm lại trong khoảng thời gian này anh tận lực tránh xuất hiện trước mặt cô, chỉ có ban đêm, mới có thể trở về biệt thự, hơn nữa toàn thân còn truyền đến mùi hương của phụ nữ.

Mùi vị này, cô nhớ rất rõ, đến cô gái tên Tống Khuynh Vũ cũng dùng loại nước hoa loại này.

Mùi hương kia thấm vào ruột gan cô, thậm chí cô cũng cảm thấy nó rất hợp với cô gái kia, một sự kết hợp hoàn mỹ! Nhưng vì sao mùi hương kia lại có trên người chồng của cô, điều này nói lên cái gì?

Lạc Tích Tuyết quả thật không dám tưởng tượng, chỉ cần vừa nghĩ tới những thứ hình ảnh khó coi kia, lòng của cô níu chặt, tâm đau.

Cô không muốn hoài nghi anh, càng không muốn thừa nhận anh đã bị chuỗi tình ái kia làm u mê, nhưng gần đây Chiêm Mỗ Tư có rất nhiều biểu hiện lạ, làm cô cảm thấy anh thay đổi.

Không hề giống như trước đây nữa, thường xuyên quấn lấy cô, hạn chế tự do của cô, mà thường cả đêm không về, đối với cô rất lạnh nhạt, thậm chí cũng không muốn nói chuyện với cô.

Lòng của cô bắt đầu thay đổi, đầu óc thấp thỏm, chẳng lẽ yêu cô gái kia, quyết định buông tha cho cô?

Đây không phải là điều cô vẫn hy vọng sao? Tại sao lòng của cô lại đau như vậy?

Cô không muốn chuyện của mình lặp lại lần nữa, như vậy cô sợ mình sẽ chịu đựng không nổi, nhưng một lần lại một lần chứng kiến mọi chuyện trước mặt, cô không thể không tin!

Mấy ngày nay, cô cảm thấy thân thể càng thêm khó chịu, ăn không vô, cũng không ngủ được, thỉnh thoảng ăn gì đó, cũng sẽ nghẹn ở cổ, mặc kệ cơ thể rất khó chịu, cô vẫn cố nén, không muốn hỏi chuyện anh.

Nhưng càng đè nén, cô lại càng thấy không chịu nổi, Chiêm Mỗ Tư càng thêm tệ hại hơn, cô cảm thấy mình tựa như một món đồ chơi, bị anh chơi, chán rồi lại bỏ.

Gió đêm từ cửa sổ sát đất thổi tới, ánh trăng mỏng manh, chiếu vào cả vùng đất có vài tia sáng nhỏ.

Vừa lúc đó, một chiếc xe hơi thời thượng, chậm rãi lái vào bên trong biệt thự.

Lạc Tích Tuyết thông qua cửa sổ thấy Chiêm Mỗ Tư bước từ trên xe xuống, anh mặc một bộ âu phục của Italy, thân thể anh cao lớn và rắn chắc, con mắt to và đen huyền, kể cả phong cách từ đầu đến chân của anh cũng chẳng rét lạnh.

Đã hai giờ đêm, anh mới về, cô biết anh nhất định sẽ về thẳng phòng của mình, sẽ không tới thăm cô.

Cho nên, cô chỉ là thở dài, ngó lên bầu trời đêm trống rỗng, trên mặt vẽ thêm nhiều mệt mỏi.

Cho đến khi nghe được tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, Lạc Tích Tuyết mới luống cuống trở về phòng ngủ của mình, rón rén mở đèn.

Đèn đột nhiên sáng, thình lình chíu vào mắt của Chiêm Mộ Tư, anh dùng tay ngăn che mắt lại, ngăn nó với ánh sáng kia.

"Không ở đèn!"

Anh tức giận, nhỏ giọng quát.

"Anh có chuyện gì mà phải muốn tìm tôi? Anh sợ cái gì chứ?"

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết tái nhợt, không tiếng động, cười lạnh nói.

Lòng Chiêm Mỗ Tư se lại, vẻ mặt phức tạp nhìn cô một cái, làm bộ lạnh nhạt nói:

"Cùng bạn bè uống chút rượu nói chuyện phiếm mà thôi, em lo lắng cái gì?"

Anh đột nhiên vươn tay ôm thân thể của cô, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cô.

Lạc Tích Tuyết ngửi được mùi rượu trên cơ thể anh, đôi mắt lại hồng hồng đường chỉ máu, không khỏi sợ hết hồn, hốt hoảng đẩy anh ra, chỉ sợ nếu ở cùng anh trong cự ly gần sẽ bị lây nhiễm.

"Người nào rãnh rỗi lo lắng cho anh? Tôi muốn đi tắm." Cô không dám nói trái ý anh như thế, nhất là lúc anh uống rượu, đầu óc không tỉnh táo, trong ấn tượng của cô mọi khi anh uống rượu tức sẽ tìm người làm chuyện ấy, cho dù muốn nói chuyện với anh, cũng phải đợi anh tỉnh táo trở lại.

Chiêm Mỗ Tư không nói thêm gì nữa, chỉ buông lỏng Lạc Tích Tuyết, nằm ngửa ở trên giường.

Lạc Tích Tuyết thấy anh buông ra mình, bước nhanh chạy đến trong phòng tắm, một giây kế tiếp, cô đã đóng thật chặt cửa phòng tắm, hình như là muốn dùng cánh cửa này để tách cô và Chiêm Mỗ Tư ra.

Cô nằm ở trong bồn tắm thật lâu, thật ra thì cũng không phải bởi vì trên người có nhiều vết bẩn, mà Chiêm Mỗ Tư vẫn ở bên ngoài, cô lại còn tắm rửa, mới vừa rồi chẳng qua là tìm cái cớ thoát khỏi anh, hiện tại cô đứng trong phòng tắm suy nghĩ, liền muốn thời gian trôi qua nhanh một chút, tốt nhất chờ Chiêm Mỗ Tư ngủ thiếp đi cô mới đi ra khỏi phòng tắm, như vậy cô không phải đối mặt với anh nữa.

Cô cảm thấy mình rất mâu thuẫn, cũng rất kỳ quái, lúc không có anh, cô liều mạng muốn gặp anh; lúc nhìn thấy cô, cô lại không biết nên đối mặt với anh như thế nào. Cô cảm thấy mình nhất định là điên rồi, nếu không tại sao có thể có kỳ quái như thế.

Hồi lâu sau, Lạc Tích Tuyết mới mở cửa phòng tắm ra, đổi một chiếc áo ngủ sạch sẽ.

Trong phòng ngủ không có mở đèn, dưới ánh trăng cô nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư đang nằm đưa lưng về phía cô.

Cô hít một hơi thật sâu, chẳng lẽ tối nay anh muốn ngủ chung giường với cô sao? Suy nghĩ một chút anh đã có phụ nữ khác bên ngoài, Lạc Tích Tuyết cũng cảm giác mình đã chịu đủ bi ai, tại sao cô giống như một phi tần ở trong tẩm cung, chờ đợi Hoàng đế ân sủng, loại cảm giác này thật sự kinh khủng.

Cô cắn môi do dự nửa ngày, sau mấy giây suy tư, mới lấy hết dũng khí đi tới.

Thấy Chiêm Mỗ Tư trên giường đã khép mắt lại, theo Lạc Tích Tuyết suy đoán, anh cũng đã ngủ, cô đến bên giường, chuẩn bị kéo gối của mình lên, sau đó ôm gối đi qua phòng khách ngủ.

Cô mới không cần ngủ với anh, anh mới vừa cùng ngủ với phụ nữ khác, lại tới ngủ với cô! Cô cảm thấy anh rất bẩn.

Thế nhưng không có cái gối quen thuộc của cô, thì cô ngủ không được, cho nên phải vào đây để lấy nó.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư giống như biết cô sẽ đến đây, nên dùng đầu mình đè ép thật chặt chiếc gối thân yêu của cô, Lạc Tích Tuyết rút nửa ngày cũng không rút gối ra được, chỉ có thể tức giận chuẩn bị tay không ra cửa.

"Em đi đâu vậy?" Đang lúc Lạc Tích Tuyết chuẩn bước đi, còn chưa xoay người, Chiêm Mỗ Tư chợt mở miệng ra, giọng nói lạnh lẽo giống như vừa từ trong địa ngục đi lên.

"Em" Lạc Tích Tuyết khép hờ đôi mắt, không dám nhìn vào mắt của anh nữa, chỉ lúng túng chẳng biết phải giải thích với anh thế nào.

"Tới đây ngủ." Chiêm Mỗ Tư vẫn nằm như cũ, đường nét giương mặt rõ ràng dưới sự chiếu rọi của ánh trăng càng anh tuấn, chỉ là giọng điệu của anh khi nói chuyện, vẫn như đang ra lệnh.

"Hả?." Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ gật đầu một cái, bò lên giường, ngủ ở bên cạnh.

Chiêm Mỗ Tư vươn cánh tay, đem Lạc Tích Tuyết ôm vào lồng ngực của mình, ôm thật chặt hông của cô từ phía sau.

Thân thể Lạc Tích Tuyết mềm mại giật giật, kháng cự không muốn tiếp xúc với anh trong khoảng cách gần như thế: "Anh, đừng"

”Đừng động, để cho anh ôm em một cái.” Anh thấp giọng nỉn non bên tay cô, bọn họ đã hai tháng không thân mật như vậy, trời mới biết anh nhớ mùi hương của cô đến như thế nào.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể nhíu mày, vẫn cho anh ôm mình, cô tự điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Lúc này, Chiêm Mỗ Tư lại đưa một cái tay ra, từ từ vuốt ve cơ thể Lạc Tích Tuyết, dẫu cách một lớp quần áo ngủ, vẫn cảm nhận được sự mềm mại khiến cho anh quyến luyến không dứt, nhất là trong thân thể Lạc Tích Tuyết tản ra một mùi thơm thật lạ, càng thêm thấm vào từng tế bào trong cơ thể anh, khiến cho tâm trí anh cứ muốn day dưa.

”Chiêm Mỗ Tư?” Cảm nhận được bàn tay anh chạy đến chỗ nào trên cơ thể cô liền khiến cho nhiệt độ nơi đó nóng lên, Lạc Tích Tuyết không mở miệng, không nhắc nhở anh, trong mắt xuất hiện vài tia kháng cự, nhưng thân thể cô lại vì sự vuốt ve của anh mà có phản ứng .

Chiêm Mỗ Tư bởi vì Lạc Tích Tuyết không phản kháng, bàn tay anh ngừng chạy trên cơ thể cô, ngược lại càn rỡ tham tiến vào bên trong làn váy của cô, theo da thịt mềm màng nhẵn mịn của cô, trực tiếp vuốt ve nơi gò cao.

”Chiêm Mỗ Tư?!” Lạc Tích Tuyết không mở miệng không thể ngăn lại, môi đỏ mọng của cô hé mở, vừa định mở miệng, lại bị đầu lưỡi ấm áp của Chiêm Mỗ Tư thuận thế trượt vào trong miệng cô, hấp thụ hương thơm từ mật dịch.

Lưỡi mang theo lửa nóng, điên cuồng triền miên hôn cô, không ngừng tham luyến chiếc lưỡi thơm tho, càng ra sức thăm dò, dây dưa khuấy động.

Cảm giác tê dại mãnh liệt kích thích toàn thân Lạc Tích Tuyết, cô bị anh hôn đến gần như kiệt sức, xụi lơ trong ngực anh.

Nhưng chỉ vừa nghĩ đến chuyện anh vừa làm chuyện đó với một cô gái khác, trong lòng của cô mang ý hận không nói nên lời, ngón tay khẽ bấu chặt, móng tay đau nhói ngắt vào lòng bàn tay, cô không thể bị anh lừa gạt, cô mới không cần cùng những người phụ nữ khác chia sẻ chung một người đàn ông.

Cô đột nhiên đẩy anh ra, trong ánh mắt hiện lên một tia kháng cự: ”Em muốn ngủ ở phòng khác!”

Nói xong, Lạc Tích Tuyết liền đứng lên, đến ngối cũng không cầm theo, liền vội vã muốn rời đi.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư không để cô né tránh, lần nữa ôm cô lên giường, đặt thân thể mình lên thân thể cô.

”Tuyết Nhi, em lại không ngoan rồi...!” anh than nhẹ một tiếng, giọng nói lại vô cùng dịu dàng: ”Em là vợ của anh, tại sao có thể ngủ riêng đây?”

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, ở trong lòng cười lạnh: vợ ư? Anh nói cô là vợ anh sao? Nếu như anh thật sự tôn trọng cô, như thế nào lại len lút sau lưng cô, lêu lổng cùng những cô gái khác?

Một cỗ tức giận xông thẳng lên tim, cô hung hăng kéo áo Chiêm Mỗ Tư, trợn mắt nhìn: ”Phía trên còn có dấu môi son, là chuyện gì xảy ra? Anh đừng nói với tôi, có phụ nữ dùng son môi vẽ loạn trên áo anh nhé?”

Trên chiếc máu lót màu trắng của anh, thậm chí còn có một dấu son môi ướt át, Lạc Tích Tuyết xác định không phải là của cô, như vậy có ai in vào hay sao? Có thể hôn lên áo trong của anh, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng biết bọn họ đã làm cái gì?!!

Chiêm Mỗ Tư sửng sốt một chút, sau đó hời hợt qua loa nói:

”Phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương, đối với anh mà nói, là một chuyện vô cùng bình thường, em đặt mình vào thân phận của anh, gặp chuyện này tám đến mười lần sẽ thấy nó chẳng quan trọng gì.”

”Bát!” Một cái tát, nặng nề buông xuống một bên má của Chiêm Mỗ Tư.

Lạc Tích Tuyết bi phẫn nhìn anh: ”Chiêm Mỗ Tư, anh đừng quá đáng như thế!!”

225. Chương 225: Lần Sau Nhớ Mang Mũ

Editor: Trâm Trần

”Tôi quá đáng? Tôi có vợ cũng giống như không có, em từ đầu đến cuối đều không cho tôi đụng vào, tôi đụng vào người phụ nữ khác em có quyền có ý kiến sao? Vậy trong lòng em có hình bong người đàn ông khác, sao lại không nghĩ tới cảm nhận của tôi?”

Chiêm Mỗ Tư từ trên cao nhìn xuống cô, giọng khàn khàn giống như từ địa ngục phát ra vọng tới.

Lạc Tích Tuyết nghe anh nói như vậy, nước mắt lập tức liền trào ra, anh quả nhiên đã chạm qua người phụ nữ khác rồi.

Cô đã từng tự tin cho là, trừ cô ra, anh tuyệt đối sẽ không đụng vào người phụ nữ khác. Bây giờ nhìn lại, đây là suy nghĩ buồn cười của mình cô, người đàn ông như Chiêm Mỗ Tư làm sao có thể chỉ có một mình cô, cô thật sự quá ngây thơ rồi.

”Đã như vậy, chúng ta ly hôn thôi.” Cô cắn răng, ẩn nhẫn nước mắt, lạnh lùng đẩy anh ra.

Tình yêu như vậy, hôn nhân như vậy còn có ý nghĩa gì nữa đây? Cô cũng chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh, thể xác và tinh thần cô mệt mỏi rồi, nếu anh thật sự thíchTống Khuynh Vũ như vậy, cô sẽ thành toàn cho bọn họ.

”Đáng chết! Em lại muốn ly hôn với tôi? Lại muốn rời tôi đi có phải không?” Chiêm Mỗ Tư gầm thét một tiếng, động tác ngang ngược mà đem cô ôm lấy, cánh tay to lớn để ngang dưới nách cô, một tay cố chặt vòng eo của cô.

”Chiêm Mỗ Tư, anh buông tôi ra, buông ra!” Lạc Tích Tuyết dùng sức đẩy anh ra, bực tức gắt giọng nói.

Chiêm Mỗ Tư nheo tròng mắt lại, đôi con ngươi chăm chú nhìn động tácgiãy giụa của cô, bàn tay anh lực độ càng ngày càng gấp, đau đến mức cô không khỏi hút ngụm khí lạnh.

”Lạc Tích Tuyết, em còn dám nói với tôi ly hôn? Lại muốn rời tôi đi sao?” Trên khuôn mặt tuấn dật như một bậc đế vương của Chiêm Mỗ Tư giờ phút này tràn đầy lạnh lùng, giọng nói ngoan tuyệt, giống như là thanh âm ma quỷ đến từ địa ngục.

”Buông tôi ra, Chiêm Mỗ Tư!”nước mắt Lạc Tích Tuyết không ngừng chảy, giọng nói lại cực kỳ kiên định, cô giơ quả đấm nặng nề nện trước ngực của Chiêm Mỗ Tư, chỉ là sức lực này đối với anh mà nói, cũng là hời hợt ,”Tôi không muốn ở chung với anh nữa! Tôi muốn ly hôn với anh, ly hôn với anh!”

”Không cho phép! Em là vợ của tôi, cả đời vĩnh viễn đều phải ở bên cạnh tôi, đừng nghĩ rời khỏi tôi, trừ phi tôi chết! !”đôi con ngươi sắc lạnh, vẻ mặt chợt như ma quỷ kinh người, trong lồng ngực lửa giận không ngừng thiêu đốt.

Lời nói của cô chọc giận đến anh, làm cho anh đau lòng khó chịu muốn nổi điên muốn giết người, bàn tay lạnh lẽo của anh đem thân thể của cô nặng nề đẩy vào tường, lồng ngực to lớn cứ như vậy đè lên.

”Không anh muốn làm gì?” khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của cô lộ ra sự tái nhợt, nước mắt đã làm mờ hai mắt của cô, thân thể càng thêm sợ hãi run rẩy.

Lời vừa nói ra lại phát hiện Chiêm Mỗ Tư đã cúi đầu hôn vành tai của cô, lòng của cô bỗng căng thẳng, anh lại muốn dùng phương thức tàn nhẫn như vậy tới hành hạ cô!

Anh vừa mới cùng Tống Khuynh Vũ mây mưa xong, hiện tại liền tới cưỡng bách cô, không cần, cô tuyệt đối không muốn, thật sự là một ác ma.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư căn bản không để ý tới kháng cự của cô, cũng không để ý tới nước mắt của cô, anh cậy mạnh đem một chân của cô giơ lên cao, vòng qua hông của anh, nâng hai tay của cô quấn lấy cổ anh, để cho toàn than cô phải cong cong quẹo quẹo giống như con tôm nhỏ.

Bàn tay dã man không kiêng dè gì thẳng thừng xé rách y phục mỏng manh trên người cô, chẳng mấy chốc y phục đã vương đầy đất.

”Không cần, Chiêm Mỗ Tư, tôi không muốn! !” Lạc Tích Tuyết co rút nhanh, thủy mâu sương mù nồng nặc, tiếng giãy dụa cuồng loạn giống như một bệnh nhân tâm thần: ”Anh không thể đối với tôi như vậy! !”

”Không cần? Tôi là chồng em, em không có quyền cự tuyệt tôi đối với em làm bất kỳ hành động thân mật nào.” Chiêm Mỗ Tư bỗng cúi xuống, môi mỏng nâng lên nhất mạt cười lạnh, đáy mắt đen như mực chứa đầy ánh sang chiếm đoạt.

Sắc mặt cô trắng xanh, trong lồng ngực tất cả hơi sức giống như vào giờ khắc này toàn bộ bị rút khô, ngực của cô truyền đến hít thở không thông, sự áp bức ở trong long cô làm cô cơ hồ không thở nổi.

Chồng sao? Một người chồng mà có thể đối xử với vợ của mình như thế này sao?

Lúc này thanh âm của Chiêm Mỗ Tư tựa như thanh âm của ma quỷ dưới địa ngục chiếm đoạt lăng trì lòng của cô.

Anh cởi ra quần của mình ra, tuột đến đầu gối.

Không có khúc dạo đầu cứ như vậy đi vàotrong cơ thể cô.

Bàn tay nắm chặt bắp đùi của cô, thẳng lưng động.

”A, thật là đau, không cần, Chiêm Mỗ Tư, anh bỏ qua cho tôi đi, buôn tha cho tôi đi!”

Hạ thể đau đớn, khiến toàn than cô lại một lần nữa giống như xé rách, trán của cô rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, khi anh càng lúc càng động thì cô lại nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào cầu xin.

Đôi mắt Chiêm Mỗ Tư chứa đầy lệ khí, xen lẫn lửa giận, anh căn bản không dừng lại được, ngược lại đưa tay cầm một bên ngực của cô, ác liệt cúi đầu ở bên tai cô đùa cợt nói: ”Không cần sao? Em rõ ràng muốn tôi rất chặt như thế?”

Lạc Tích Tuyết cắn chặt môi, bỗng nhiên dùng lực thật mạnh đẩy lồng ngực Chiêm Mỗ Tư: ”Tránh ra, không được dùng than thể đã chạm qua người phụ nữ khác rồi lại đến chạm vào tôi!”

”Lạc Tích Tuyết, em dám ghét bỏ tôi? !” trong nháy mắt sắc mặt của anh càng thêm âm lãnh, trên trán nổi đầy gân xanh, cắn răng hung hăng uy hiếp nói: ”Tôi đụng vào người phụ nữ khác, cũng là do em ép tôi, cõi đời này người không có tư cách ghét bỏ tôi nhất chính là em!”

Lạc Tích Tuyết trợn tròn đôi mắt trống rỗng, bi phẫn trừng mắt nhìn anh, trong đêm tối, khóe miệng có khát máu cùng cười lạnh, như Satan ở địa ngục âm trầm đáng sợ.

Ma quỷ

Anh căn bản là ma quỷ!

Lạc Tích Tuyết hai mắt trống rỗng nhìn người đàn ông trước mắt, bị động thừa nhận anh ở trên người cô không ngừng đòi lấy.

Giãy giụa cùng phản kháng đều là phí công, cô chỉ có thể hờ hững thừa nhận anh chiếm đoạt, một lòng chỉ hi vọng có thể kết thúc nhanh lên một chút mà thôi.

”Tích Tuyết, không cần làm ra nét mặt hận tôi như thế này, chẳng lẽ em muốn cùng tôi đồng quy vu tận? Như vầy phải không?”

Ngón tay thon dài của anh nâng cằm của cô lên, một cánh tay dùng lực thật mạnh vỗ lên mông của cô, đem lấy nóng bỏng của chính mình đi sâu hơn vào trong cơ thể cô.

”A, ưmh” Lạc Tích Tuyết bị động tác đột ngột của anh kích thích không kìm được ưm lên một tiếng nhưng sau đó là cảm giác xấu hổ.

Co hung hăng khinh bỉ chính mình, tại sao dưới tình huống như thế, cô đối với thân thể anh vẫn có phản ứng, chẳng lẽ cứ hạ tiện như vậy sao? Còn phải thích anh?

Chiêm Mỗ Tư nhìn toàn than cô phiếm hồng, nhiều hứng thú hơi cong môi một cái: ”Ha ha, Tích Tuyết, mấy ngày nay không có đụng vào em, em cũng nhớ anh phải không? Yên tâm đi, tối nay anh nhất định sẽ thỏa mãn em? !”

Lạc Tích Tuyết cắn chặt hàm răng, tận lực không để ình phát ra âm thanh mắc cỡ, nhưng trong lòng đối với anh là cảm giác thống hận đã sâu tận xương tủy: "Kẻ điên!"

Chiêm Mỗ Tư lơ đễnh, nắm hai tay cô chế trụ ở trên tường, thân thể ác ý lại giật giật, cười nói: "Tích Tuyết, anh so với em còn quen thuộc thân thể của em hơn, ngoại trừ anh ra, không có người đàn ông nào có thể thỏa mãn em? Mấy ngày nay anh không muốn em, em nhất định giận anh rồi? Về sau anh nhất định mỗi ngày đều ở trên giường để yêu em."

Lạc Tích Tuyết tức giận đến mức lồng ngực khẽ phập phồng kịch liệt, mắt đỏ ngầu tràn đầy tức giận không kềm được, nhưng mỗi khi cô lớn tiếng tức giận mắng anh thì anh sẽ luôn dùng lực đụng chạm cô, cô chỉ có thể cắn môi, không để bản thân hưởng ứng hành động của anh.

"Tích Tuyết, em cả đời này nhất định là người phụ nữ của anh, ai bảo em xinh đẹp như vậy, làm cho anh động lòng đây?Anh thật sự là không nghĩ buông tay, vĩnh viễn đều không buông tay!" Chiêm Mỗ Tư phát ra tiếng si mê thở gấp.

Lạc Tích Tuyết cắn môi tức giận nhìn chằm chằm anh, trong lòng đã sớm đem anh xem như một cầm thú.

Trong mắt anh cô không thấy tình yêu, chỉ có điên cuồng đòi hỏi, vô độ đoạt lấy, cùng với không ngừng nghỉ dây dưa.

Đếm không hết đã làm bao nhiêu lần, kéo dài suốt đêm, Lạc Tích Tuyết vô dụng rên rỉ, lại bị anh tùy ý đùa bỡn, trừng phạt, đoạt lấy, đủ các loại tư thế, yêu cầu cô phải hoàn toàn thuần phục anh.

Khi cô đang từ mê man tỉnh lại, cả người giống như một con búp bê vải, chết lặng mà trống rỗng, nhưng trước mắt ác ma đã mang cho cô cảm giá đau đớn trí mạng đó cô vẫn nhớ hơn nữa vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

Chiêm Mỗ Tư ôm cô trở lại trên giường, mặc xong quần áo, chuẩn bị xoay người rời đi, Lạc Tích Tuyết đột nhiên lên tiếng, bình tĩnh nhìn bóng lưng của anh: "Tôi muốn thuốc tránh thai, cho tôi uống thuốc! Hoặc là làm phiền anh về sau nhớ mang mũ."

Cô biết thân thể của cô, ở phía trước đoạn thời gian bác sĩ điều dưỡng , đã từ từ bình phục. Như vậy yêu cầu cả đêm, cô thật lo lắng có thể hay không ngoài ý muốn mang thai.

Chiêm Mỗ Tư quay đầu lại nhìn cô, trên mặt hơi thở lạnh lẽo ngưng tụ phức tạp, đầu ngón tay dần dần buộc chặt: "Tích Tuyết, tôi chưa nói với em sao? Đối với em, tôi sẽ không dùng bất kỳ biện pháp ngừa thai nào cả, mặc kệ là lần này, hay lần sau, hay sau nữa mỗi một lần tôi đều không dùng mũ, cũng sẽ không cho em dùng thuốc tránh thai, ngươi là vợ của tôi có nghĩa vụ giúp tôi sinh con của chúng ta."

"Anh nằm mơ đi, coi như tất cả đàn ông thế giới này đều chết sạch, tôi cũng vậy không thể nào giúp anh sanh con! !" Lạc Tích Tuyết phẫn hận nhìn chằm chằm anh, trong giọng nói mang theo nồng nặc chán ghét cùng căm thù.

Gương mặt tuấn tú của Chiêm Mỗ Tư âm trầm, trong tròng mắt đen dần dần dính màu đỏ như máu, anh đi đến trước mặt cô, đôi tràn đầy lửa giận gắt gao chống lại cô.

"Em không phải nghĩ sinh cho tôi đứa bé sao? Lạc Tích Tuyết, em là vợ của tôi, em dám nói không sinh đứa bé của tôi?"

Vợ? Lạc Tích Tuyết giống như là nghe được chuyện vô cùng buồn cười.

"Không sai, tôi là vợ của anh, nhưng tôi không phải la người phụ nữ duy nhất của anh, anh muốn đứa bé, được thôi, hãy gọi những người phụ nữ kia giúp anh sinh con, dù sao tinh lực của anh nhiều như vậy, tin tưởng họ cũng rất thích vì anh mà dựng dục con cháu đấy! !"

Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới, mệt mỏi tựa vào bên trên giường, thanh âm mạnh mẽ mà yếu ớt.

226. Chương 226: Trừ Em Ra, Em Cho Rằng Tôi Còn Có Thể Đụng Vào Người Nào Nữa Sao?

Editor: Trâm Trần

"Lạc Tích Tuyết! !" Chiêm Mỗ Tư cuồng nộ hét lớn một tiếng, một phát bắt được bả vai của cô, gào thét lay động: "Là tôi lúc bình thường quá dung túng em phải không? Em là vợ của tôi, không muốn sinh con cho tôi vậy em muốn sinh cho ai?"

"Tôi chưa bao giờ thừa nhận là của vợ của anh, là do anh cưỡng bách tôi, tôi tuyệt không tình nguyện, tôi tuyệt không muốn làm vợ anh, kết hôn với anh, dĩ nhiên cũng sẽ không sinh con cho anh." Lạc Tích Tuyết gắt gao nhìn chằm chằm Chiêm Mỗ Tư, giọng nói mang theo nồng nặc chán ghét cùng căm thù.

"Vậy em muốn cùng ai sinh con? Có phải Tiếu Vũ Trạch không hay là Hàn Diệp Thần, theo bọn họ kết hôn, em liền cam tâm tình nguyện vì bọn họ sanh con sao? Còn tôi lại không được?" trong hai tròng mắt của anh tràn đầy lửa giận, thanh âm cành âm lãnh, cơ hồ muốn đem người con gái trước mặt này đốt cháy không còn.

"Những điều này không có liên quan gì đến chúng ta, tóm lại, đời này tôi chỉ sinh con cho người đàn ông mà tôi yêu, tôi chán ghét anh, hận anh còn không kịp, làm sao sẽ vì anh mà sinh đứa trẻ đây?" Lạc Tích Tuyết quay lưng đi, để lại cho anh một bóng lưng lạnh lùng.

Đôi tay Chiêm Mỗ Tư nắm thật chặt quyền, trán nổi đầy gân xanh, đột nhiên một phát bắt được bả vai của cô, ánh mắt bắn tán loạn ra lạnh lùng cùng hàn quang: "Lạc Tích Tuyết, em tốt nhất nhớ cho tôi, mặc kệ em chán ghét tôi cũng được, căm hận tôi cũng không sao, đời này em chỉ biết có một người đàn ông duy nhất, chính là Chiêm Mỗ Tư tôi, em cũng chỉ có thể vì tôi mà sinh đứa bé, hơn nữa nhất định phải sinh hạ con của chúng ta."

Sắc mặt cô trắng bệch, đôi tay trên không trung không ngừng đánh loạn: "Tôi không muốn, tôi không muốn, Chiêm Mỗ Tư, anh không có quyền ép tôi?"

"Tôi đương nhiên là có, bởi vì tôi là chồng của em." Chiêm Mỗ Tư ngẩng đầu lên, trên mặt hoàn toàn là sự lạnh lẽo, giọng nói kiên quyết cảnh cáo cô: "Em tốt nhất nhớ lời của tôi!"

Nói xong, anh lạnh lùng xoay người, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng ngủ.

Kể từ hôm đó, gần hơn 2 tuần , Lạc Tích Tuyết không còn thấy bóng dáng Chiêm Mỗ Tư.

Cô mỗi ngày một thân một mình ở trong biệt thự ngây ngô, thỉnh thoảng đọc sách, lên mạng một chút, trừ lúc ra cửa nhất định có hộ vệ giám thị, những thời điểm khác cũng tùy ý cô làm.

Có lẽ như vậy cũng tốt, Chiêm Mỗ Tư có nhiều phụ nữ như vậy, không chừng đối với cô chỉ mong muốn chiếm đoạt một thời gian, qua khoảng thời gian này cũng sẽ buông tha cô thôi, khi đó việc cô ly hôn cũng có thể thuận lợi chút.

Ngày này gần tối, màn đêm mới vừa phủ xuống, Lạc Tích Tuyết ăn một chút cơm, sau đó đến ban công vẫn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Chợt cô cảm thấy một tầm mắt nóng rực dừng lại ở trên người của cô.

Chậm rãi quay đầu, thấy bong dáng người đàn ông cao lơn ở cạnh cửa thì Lạc Tích Tuyết khẽ ngơ ngẩn.

Ánh sang của ngọn đèn treo chiếu sang dáng người cao lớn rắn rỏi của anh, mà gương mặt cương nghị, lúc sáng lúc tối, tựa hồ lộ ra tái nhợt, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta không dám nhìn trộm.

Anh vẫn tà mị tuấn lãng như vậy, chừng mấy ngày không thấy, nhìn anh có vẻ cũng không tốt lắm? Có loại cảm giác tang thương , khi đáy mắt anh đổ xuống.

"Đã lâu không gặp!" Lạc Tích Tuyết hờ hững đứng ở nơi đó, qua 1 hồi lâu, mới cứng ngắc khạc ra mấy chữ.

Liền chính cô cũng cảm thấy, câu nói cùng giọng như vậy thật sự có vẻ cùng anh phân chia ranh giới rất nhiều, Chiêm Mỗ Tư như thế nào lại không nhìn ra được đây?

Anh lẳng lặng đưa mắt nhìn Lạc Tích Tuyết hồi lâu, vẻ mặt có chút bí ẩn nói: "Em có phải hay không vẫn muốn trở về Trung Quốc?"

"Anh nguyện ý thả tôi về sao?" Lạc Tích Tuyết như nhìn thấy hi vọng, đôi mắt tỏa sáng hỏi.

Chiêm Mỗ Tư giật giật mày kiếm, đi tới bên người cô, tựa như thở dài, lại như thì thầm nói: "Em cứ như vậy muốn trở về sao? Tôi đồng ý với em, chờ em sanh ra con của chúng ta, tôi cùng đi với em có được hay không?"

"Anh" Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, cả người nhất thời cứng còng, anh còn không có buông tha cô, muốn cô sinh con cho anh sao?

Chiêm Mỗ Tư vươn cánh tay nắm bên hông cô, bàn tay nóng bỏng ở trên thân thể của cô, vừa vuốt ve đôi chân dài mảnh khảnh của cô, vừa cực kỳ mị hoặc nhìn cô, thanh âm lộ ra ẩn nhẫn khàn khàn: "Tôi ở trên giường chờ em!"

Nói xong, anh đối với Lạc Tích Tuyết mập mờ trừng mắt nhìn, xoay người hướng phòng tắm đi tới.

Nghe được trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, Lạc Tích Tuyết có chút oán hận cau mày, nhiều ngày như vậy chưa có trở về, trở lại chính là muốn cùng cô làm loại chuyện đó, anh coi cô là cái gì đây?

Trong lòng không hiểu nổi có tư vị gì, có chút chua xót, có chút khẩn trương, thậm chí còn có chút mong đợi.

Mong đợi? Cô bị chính cái suy nghĩ này của mình làm sợ hết hồn, thế nào lại là mong đợi?

Chẳng lẽ cô đã hình thành thói quen bị anh chiếm hữu, thói quen hư hỏng sao? Thân thể bẩn thỉu này, không biết bị anh giày vò bao nhiêu lần, hẳn là tiềm thức cũng hướng về phía anh rồi đúng không?

Anh thời gian dài như vậy không có về nhà, bên ngoài không biết cùng bao nhiêu người phụ nữ qua lại, cô chẳng lẽ muốn cùng những người phụ nữ kia chia sẻ cùng một người đàn ông sao?

Đang lúc cô tự giễu, Chiêm Mỗ Tư chẳng biết lúc nào đã từ trong phòng tắm đi ra, từ phía sau vòng ra trước ôm lấy eo của cô, tỉ mỉ hôn vành tai của cô.

"Tích Tuyết, thời gian dài như vậy không thấy em, anh thật sự rất nhớ em, em có nhớ tôi không?"

Thanh âm khàn khàn, khạc khí nóng, vang ở bên tai cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy trong thân thể đang có một cỗ sóng nhiệt, đang đánh úp tới gương mặt của cô, cô muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm càng chặt hơn.

"Tích Tuyết, chúng ta không nên náo loạn nữa, cùng nhau sống tốt có được hay không?"

Lúc này trên khuôn mặt anh tuấn của Chiêm Mỗ Tư có vẻ cực kỳ mê người, than trên trần truồng, vân da rõ ràng, nửa người dưới chỉ bọc một chiếc khăn tắm màu trắng, tròng mắt tĩnh mịch nhìn thẳng cô giống như là muốn xuyên thấu linh hồn của cô.

Lạc Tích Tuyết cuống quít muốn tránh thoát anh, không muốn bị ánh mắt của anh hút đi vào, cô cảm thấy ánh mắt của anh giống như là có điện, chạm được da thịt của cô, làm cả người cô tê ngứa .

Vừa mới chuẩn bị đẩy anh ra, một hồi trời đất quay cuồng, cả người cô đã bị Chiêm Mỗ Tư ôm lên , đặt ở trên giường lớn, thân thể của anh đè lên cô, mà tim của cô đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài.

Ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, hơi thở nam tính cơ hồ muốn đem cô che mất.

Lạc Tích Tuyết đưa hai tay ra đẩy anh, nhưng anh càng ngày càng đến gần, lại bị anh bắt được đôi tay cố định lên đỉnh đầu, đôi môi đói khát rất nhanh liền khóa lại môi của cô, cường hãn mà dùng lực bú liếm , đầu lưỡi càng thêm bá đạo tiến quân thần tốc, hoàn toàn lấp đầy trong miệng của cô, không buông tha bất kỳ một địa phương nào.

"Chiêm Mỗ Tư, Chiêm Mỗ Tư đừng giống như lần trước được không!" Gò má Lạc Tích Tuyết đỏ lên, ra sức né tránh anh đụng vào, trong miệng nỉ non mơ hồ không rõ lời nói cự tuyệt.

”Hả?” Chiêm Mỗ Tư căn bản dừng lại không được, anh hết sức ẩn nhẫn dòng nhiệt lưu đang đốt cháy lồng ngực anh, phát ra một tiếng trầm thấp thanh âm khàn khàn.

”Không cần, buông tôi ra, tôi không muốn, thật bẩn” thân thể cô nhẹ nhàng run rẩy, vẻ mặt lúng túng lại co quắp, chỉ cần vừa nghĩ tới anh cũng như vậy chạm qua những người phụ nữ khác, cô đều cảm thấy ghê tởm muốn ói.

”Bẩn?” Một câu nói của cô, kích thích mãnh liệt đến lòng tự ái của Chiêm Mỗ Tư, anh dừng động tác lại , hai mắt lóe ra âm tình bất định, ánh sáng lạnh nhìn cô: ”Cùng tôi làm, em cảm thấy bẩn?”

”Thật xin lỗi, tôi thật sự không thói quen cùng những người phụ nữ khác dùng chung một người đàn ông, mời anh bỏ qua cho tôi đi.” Lạc Tích Tuyết lòng vẫn còn sợ hãi nhìn anh, vẻ mặt vô cùng cứng ngắc.

Mặc dù anh vừa mới tắm, cũng xóa mùi của những người phụ nữ khác, nhưng làm sao có thể xóa sạch hết đây? Cô ghét trên người anh lưu lại mùi nước hoa của những người phụ nữ khác, càng chán ghét hơn việc anh đã làm với những người khác còn tới tìm cô!

Ánh mắt anh phức tạp, con ngươi tĩnh mịch trong thoáng qua tia xúc động, đè thấp giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ nói: ”Tích Tuyết, anh sẽ dịu dàng, sẽ không giống như lần trước nữa?”

Kể từ khi cùng cô tách ra, anh đã thật lâu không có đụng vào người đàn bà khác, anh thật rất nhớ cô, nếu như không phải là cố kỵ đến ý nguyện của cô, anh đã sớm muốn cô.

”Đừng, không cần, tôi không muốn!” Lạc Tích Tuyết có chút tuyệt vọng nhìn anh, sợ hãi từ nội tâm cùng đối với anh càng thêm phẫn hận, để cho cô gần như nghẹn ngào la lên tiếng.

”Em thật không muốn?” Chiêm Mỗ Tư hơi buông cô ra, con ngươi tĩnh mịch vững vàng khóa lại dung nhan tuyệt mỹ của cô, tròng mắt thâm thúy không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ có thể đem mái tóc của cô đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, cái động tác lơ đãng này, toát ra từ nội tâm khát vọng cô của anh.

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết cô đơn gật đầu, trong lòng nghĩ đến mình phải như thế nào vượt qua cửa ải này.

”Tích Tuyết!” Chiêm Mỗ Tư đột nhiên gọi tên của cô, con ngươi như cũ khóa chặt cô không thả, chỉ dùng giọng nối hết sức dịu dàng để an ủi cô.

”Hả?” Lạc Tích Tuyết thắm giọng khô khốc cổ họng, trong lòng bất ổn, Chiêm Mỗ Tư’ nhìn cô làm cho cô có loại cảm giác kỳ quái.

”Không có người phụ nữ khác!” Anh thở dài một hơi, vì cô đắp kín mền, cách chăn mỏng ôm lấy cô.

Được rồi, anh thừa nhận anh thua, chỉ vì anh quá yêu cô mà thôi.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngước mắt nhìn anh: ”Anh nói cái gì?”

”Trừ em ra, em cho rằng tôi còn có thể đụng vào người nào nữa sao?” tròng mắt anh bắt đầu khởi động ra nhất mạt thâm ý, cũng là vô cùng chân thành nhìn cô nói ”Tôi cùng Tống Khuynh Vũ là trong sạch, cô ta không phải là người tình của tôi, tôi cũng không có bất kỳ người tình nào khác, tôi chỉ có một mình em như vậy đủ rồi!”

”Anh gạt người, anh cùng cô ta như thế nào lại là trong sạch?” Lạc Tích Tuyết bĩu môi, hiển nhiên không tin.

Chiêm Mỗ Tư thở dài, lâm vào trong ký ức, cùng cô giải thích: ”Được rồi, anh thừa nhận, cô ta đã từng là người phụ nữ của anh nhưng mà sau khi gặp được em anh vẫn luôn không có chạm qua cô ta nữa. Đoạn thời gian trước em phát hiện sự tồn tại của cô ta, anh đã cho cô ta một khoản tiền để cô ấy rời đi. Cô ta ngày đó cũng nói muốn cùng anh lần nữa lên giường, chỉ là vì em, anh đã từ chối”

Ngày đó, Tống Khuynh Vũ dùng miệng lấy lòng anh, không thể không thừa nhận, kỹ thuật của cô ta rất tốt, anhthiếu chút nữa đã mất khống chế.

Nhưng vừa nghĩ tới cô ta không phải là cô, anh chán ghét cau mày, lạnh giọng quát: ”Buông ra! !”

Chỉ là Tống Khuynh Vũ dĩ nhiên không có dễ dàng buông tha như vậy, cô ta hiểu rõ đàn ông, biết họ thích cái gì nhất, cô ta buông lỏng tay ra, đổi dùng ngực của mình đi xoa nắn.

Trong miệng còn vừa phun ra nuốt vào, vừa hàm hồ mị thanh gọi: "Ừm thật thoải mái ừm em muốn anh"

227. Chương 227: Trói Hắn Trên Giường, Trừng Phạt Quyến Rũ

Edit : babynhox

Bỗng dưng, cằm của cô ta, bị một bàn tay thô to mạnh mẽ nắm chặt.

Bàn tay to có đốt ngón tay rõ ràng, nắm cằm cô ta đến đau, miệng cô ta không khỏi mở lớn, đau đến cô ta nhíu chặt mày.

"Tôi nói cô buông tôi ra!" Giọng nói của Chiêm Mỗ Tư, lạnh đến không thể lạnh hơn nửa.

Hắn lấy mấy tấm khăn giấy ra, cau mày lau chùi nước bọt trong suốt trên dục vọng của mình.

Tuy Tống Khuynh Vũ đã trãi qua huấn luyện, kỹ xảo xem như là hạng nhất , nhưng không phải cô, không phải cô, hắn sẽ không cần.

Tống Khuynh Vũ uất ức nhìn Chiêm Mỗ Tư, trong mắt che đầy đau buồn: "Uy"

"Cầm tiền , thừa lúc tôi còn chưa nổi giận, cút! !" Tức giận đẩy cửa ra, Chiêm Mỗ Tư chạy đi như bay.

"Tuyết nhi, anh và cô ta không có xảy ra chuyện gì như em tưởng tượng." Chiêm Mỗ Tư nở nụ cười lưu manh, đưa tay kéo Lạc Tích Tuyết, nhìn không vui ở trong mắt cô, trong lòng hắn lại như là ngọt ngào như mật đường,"Anh không có chạm vào cô ta, một cây ngón tay cũng không có."

Lạc Tích Tuyết ngẩn người, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt điểm đạm đáng yêu xinh đẹp, lửa giận trong lòng càng cháy càng mạnh "Một ngón tay anh cũng không chạm vào, đều để cho cô ấy hầu hạ anh, anh cần gì động ngón tay! Lợn giống! Cút ngay cho tôi!"

"Tích Tuyết, anh oan uổng a, anh không bị cô ta dụ dỗ chút nào, em cũng không thể khen ngợi anh một chút sao?" Chiêm Mỗ Tư ôm chặt cô, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm trên mặt cô :" Anh muốn có giống thì cũng muốn giống của một mình em?"

"Lưu manh!" Lạc Tích Tuyết bị hắn ôm, lời nói ve vãn và hơi thở nóng bỏng bên tai, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng lại nghĩ đến trên người hắn có mùi hướng của phũ nữ, cô lại nhíu mày: "Được rồi, cho dù chuyện của Tống Khuynh Vũ anh qua được, vậy vết môi son đỏ và mùi nước hoa trên quần áo của anh, là chuyện gì xảy ra?"

"Tích Tuyết, em không biết ông xã của em làm nghề gì sao? Bình thường xã giao một chút, luôn luôn không thể tránh được, nhưng mà anh có thể thề, anh chưa từng chạm những người phụ nữ khác, đều là khách hàng và người bán tìm tới chơi đùa, anh không có chạm qua bọn họ!" Chiêm Mỗ Tư cười hì hì nhìn cô, trong lòng đang mơ hồ, cho dù cô đang vùng vẫy ở trong ngực cũng không có hiệu quả.

"Anh gạt người, dấu môi son trên đồ lót, cũng là xã giao có thể in lại sao?" Lạc Tích Tuyết chu miệng lên, căm hận trừng mắt nhìn hắn.

Chiêm Mỗ Tư cẩn thận quan sát thay đổi trên mặt của cô, biết cô đã tin.

"Tuyết nhi, đây là lần đầu tiên em ăn dấm chua." Hắn cười càng ngày càng kiêu ngạo, lén hôn lên môi thơm mát của cô. Thì ra cô cũng có một mặt như vậy, hắn còn tưởng rằng cô sẽ thờ ơ với hắn, không nghĩ tới phụ nữ bình thường ghen, cô cũng sẽ ghen.

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn tươi cười đắc ý thì bắt đầu bối rối, mình làm sao vậy? Chẳng lẽ thật sự là vì ghen? !

Cô cuống quít bỏ chạy về phòng, lúc gần đi lại còn đạp hắn một cái, người đàn ông này tươi cười đến rất lưu manh, khiến cô hốt hoảng.

Ý cười trên khóe môi Chiêm Mỗ Tư càng sâu hơn, hắn biết hơn phân nửa là cô sẽ không đi sâu vào vấn đề muốn hỏi, hắn cũng không muốn giống như trước kia hung hăng cưỡng ép cô như vậy, muốn nghĩ cách để cho cô nhìn rõ đáy lóng mình, không phải càng tốt sao?

Chỉ cần cô đồng ý đi về phía hắn nửa bước, còn lại 99 bước rưỡi, hắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng chạy như điên tới.

Cô vì hắn mà ghen, khóe miệng Chiêm Mộ Tư lla6ucong lên.

Sáng sớm hôm sau, tinh thần Chiêm Mỗ Tư sang sảng, dậy rất sớm.

"Chào buổi sáng!" Hắn buông bữa sáng xuống, tràn đầy tinh lực chào hỏi với người phụ nữ nào đó rõ ràng là đang khó chịu.

Lạc Tích Tuyết tức giận hừ một tiếng.

Ngày hôm qua ép hỏi Uy Mục mới biết được, thì ra mấy ngày này Chiêm Mỗ Tư đều có về nhà, chỉ là cô không biết mà thôi.

Hắn đều đợi đến nửa đêm cô ngủ thiếp đi mới trở về, trộm hôn lên môi cô, sáng sớm hôm sau cô thức dậy hắn lại đi tới.

Mỗi ngày đều có người ghi chép lại nét mặt buồn bã của cô báo cáo cho hắn, mà Chiêm Mỗ Tư nhìn mặt cô càng ngày càng đen, tâm trạng rất tốt.

Còn về dấu môi đỏ và mùi nước hoa trên quần áo của hắn, tất cả đều là Chiêm Mỗ Tư cố ý tạo ra, để cho cô nghi ngờ .

Hắn muốn gợi lên lòng ghen tỵ của cô, để cho cô để ý, để cho cô lo lắng. Nếu không làm như vậy, mỗi ngày cô gặp hắn đều lạnh nhạt , kết hôn lâu như vậy cũng không chịu cho hắn chạm vào một chút, làm sao hắn chịu đựng được.

Tống Khuynh Vũ xuất hiện là ngoài ý muốn, không có trong dự tính của Chiêm Mỗ Tư, nhưng chính vì như vậy, càng làm cho Lạc Tích Tuyết nghi ngờ hắn có người phụ khác ở bên ngoài.

Phụ nữ đều là như vậy, lúc bạn còn truy đuổi cô ấy, cô ấy lại không có cảm giác với bạn, đột nhiên có một ngày bạn không truy đuổi cô ấy nửa, lại còn vui vẻ bên người khác, ngược lại cô ấy lại chú ý đến bạn.

Lạc Tích Tuyết chính là người phụ nữ như thế, mà Chiêm Mỗ Tư cũng rất chú ý tới điểm này của cô, càng lợi dụng, càng có trò cười.

Nhưng mà suy nghĩ cả một buổi tối, rõ ràng là Lạc Tích Tuyết đã nghĩ thông suốt, nhưng Chiêm Mỗ Tư lừa cô lâu như vậy, ở trong lòng cô cực kỳ khó chịu, vậy cũng không cần có vẻ mặt vui vẻ với hắn.

Bữa sáng của cô, trước kia lúc ở Trung Quốc, đều là tự tay Chiêm Mỗ Tư làm cho cô.

Dạ dày của cô không tốt, mà ăn lại không có mùi vị, một tuần bảy ngày phải đổi bảy mùi vị.

Chiêm Mỗ Tư không cho người hầu xử lý, bữa sáng của cô hắn vẫn kiên trì tự tay nấu nướng cho cô, cho dù thỉnh thoảng không có nhà, hắn cũng sẽ tự mình làm xong, để cho người hầu lấy về.

"Nóng?" Nhìn cô cau mày không ăn, Chiêm Mỗ Tư cười, nghiêng nửa người lên, khoa trương thổi thổi cháo.

Lạc Tích Tuyết nhìn đầu của hắn gần như là dán sát vào ngực mình, tức giận mở miệng,"Sáng sớm anh ăn đậu hủ đã no sao?"

Chiêm Mỗ Tư ngẩng đầu hôn lên môi mềm mại của cô,"Đói bụng đã lâu, có được đậu hủ lót bụng. Bây giờ, anh muốn gấp gáp ăn bữa ăn chính, có thể không?"

Trời mới biết trong khoảng thời gian này, hắn chịu đựng có bao nhiêu vất vả. Vì làm đủ trò, đoán chừng hắn đã bị cấm dục mấy tháng a, bây giờ không tìm cô bồi thường, làm sao được?

Bàn tay xấu xa của hắn đã sờ soạng lên theo vạt váy của Lạc Tích Tuyết, sáng sớm vừa mới tắm rửa xong, da thịt mềm mại thơm ngát, bàn tay to của hắn càng tăng thêm sức, lòng bàn tay nóng bỏng, mang theo hơi thở tình dục, Lạc Tích Tuyết có thể nghe thấy được trong tiếng nuốt đói khát phát ra từ cổ họng hắn.

Không có chống cự như trước, Lạc Tích Tuyết bỗng quay đầu, tươi cười ngọt ngào với hắn.

Nhịp tim của Chiêm Mỗ Tư liền rơi rớt nửa nhịp, đương nhiên là yêu cầu gì cũng đồng ý.

Lạc Tích Tuyết hôn lên môi của hắn, chủ động dùng hơi thở lâu dài hôn nông nhiệt theo tiêu chuẩn, làm cho không khí trên bàn ăn nóng lên.

Chiêm Mỗ Tư vôi vàng đè cô xuống thảm trải sàn, mắt thấy hắn muốn mình ngay tại chỗ, đột nhiên Lạc Tích Tuyết lại xoay người đứng lên, quần áo ngay ngắn, cười cười với người đàn ông vẫn còn ở trang thái ngu ngơ trên mặt đất,"Đi tắm đi, em chờ anh ở trên giường."

Vì thế, Chiêm Mỗ Tư căng lên lập tức đi tắm nước nóng, trên người vẫn còn mùi nước hoa nam tính đặc biệt tỏa ra.

Lần đầu tiên, người phụ nữ mình yêu chủ động nhào vào ngực mình, đương nhiên hắn muốn làm đủ tất cả.

Nhưng sau khi lên giường, Lạc Tích Tuyết cũng không nói gì, chỉ lấy mấy cái cravat của hắn, trói hai cánh tay Chiêm Mỗ Tư lại ở đầu giường. Còn chặt hơn so với hắn đã trói cô trước kia, phải biết rằng người đàn ông này có sức rất lớn, cũng không thể để cho hắn chạy thoát.

"Tuyết nhi?" Hai tay Chiêm Mỗ Tư bị ít nhất là năm cái cravat quấn cột vào đầu giường, hắn nghi ngờ cũng không dám vùng vẫy, rất không dễ dàng cô mới chủ động để ý đến hắn.

Lạc Tích Tuyết cười dịu dàng, xác định hắn không thể nhúc nhích, bắt đầu thong thả cởi quần áo, từng món từng món, quyến rũ mà có tiết tấu.

"Đừng nóng vội, chờ xem." Cô cười như không nhìn hắn, trong mắt thoáng hiện lên gian xảo.

Chỉ chốc lát, cả người cô chỉ còn cái quần lụa mỏng trong suốt màu trắng, cũng không mặc cái gì ở bên trong, nhánh tóc dài đen như thác nước choàng trên người cô,ngọn đen chiếu lên thân thể trắng nõn trần trụi, lồi lõm, nhỏ mảnh thích hợp, giống như là có một lớp ánh sáng óng ánh di chuyển toàn thân.

Cô đứng ở đó, tóc đen tôn lên thân thể mềm mại xinh đẹp, mỗi một nơi đều tản ra mùi vị quyến rũ, thấy Chiêm Mỗ Tư miệng đắng lưỡi khô, hai mắt bốc lửa.

Cô nhoẻn miệng cười, từng bước một, chậm mà tràn ngập sức kéo dãn, học mèo hoang trèo lên giường.

Ngón tay linh hoạt cởi bỏ áo sơ mi và quần của Chiêm Mỗ Tư, từ từ chậm chạp hiện lên thân thể của hắn, cô tiếp xúc vào không khí chính là búp hoa chậm chạp nở rộ, lướt qua hai khối tròn thô cứng, thân thể của Chiêm Mỗ Tư từ từ nóng lên, một đường đi lên trên, hai đốn nhỏ nỏng bỏng nhanh chóng giống như đám lửa lan ra đồng cỏ .

Vì cô cố ý vặn vẹo mà hắn thở gấp, cô gái chết tiệt này, từ đâu mà học được những chiêu quyến rũ đàn ông như vậy, lại còn cột hắn lại, để cho hắn không thể thỏa thích, quả thực là muốn hành hạ chết hắn! !

Lạc Tích Tuyết học theo bộ dáng bình thường của hắn, chân thon dài chen vào giữa hai chân chân của hắn, dùng mềm mại của cô từng chút từng chút chen vào dục vọng căng cứng của hắn.

Thân thể hai người thân mật kết hợp quá quen thuộc , cô động tình vuốt ve thân thể hắn, nhìn cái cằm gợi cảm của hắn dương lên vì chịu đựng không nổi nhiệt tình này.

Cô không nhịn được bò lên ột chút, kề sát bên lỗ tai của hắn, phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ,"Có cảm giác hay không, ưm Chiêm Mỗ Tư có muốn em hay không?"

Hắn đương nhiên cảm giác được rồi ! Mà còn là đau nhức muốn nổ tung rồi đây!

Khuôn mặt tuấn tú của hắn ửng hồng, môi mỏng nhịn không được bật ra một tiếng than nhẹ.

Lúc này Lạc Tích Tuyết bắt đầu lay động, hai tay ôm cổ của hắn, dùng nơi mềm mại mẫn cảm của mình gắt gao chống đỡ hắn, cô học theo tiết tấu của hắn muốn cô, từ trên xuống dưới đè ép trên dục vọng khỏe mạnh của hắn, thân thể mềm mại vặn vẹo trên thân thể nóng bỏng kéo căng của hắn, miệng nhỏ ghé vào lỗ tai hắn phả ra hơi thở nóng bỏng và tiếng rên rĩ ,"Chiêm Mỗ Tư thích không? Ừm?"

Chiêm Mỗ Tư đâu chỉ là thích, quả thực là nhiệt tình đến kinh khủng, chỉ là Lạc Tích Tuyết cứ chạm tới xung quanh, không chịu đưa vào cho hắn, vậy sẽ làm cho hắn nôn nóng.

Nhưng càng là vùng vẫy, tay lại càng bị siết chặt, rốt cục thì bây giờ hắn đã hiểu rõ tại sao cô trói hắn rồi.

Xem ra hôm này là người phụ nữ này cố ý, cố ý làm như vậy để hành hạ hắn, trả thù hắn.

Thật giận a, người đẹp ở trong ngực, muốn lại muốn không được, Chiêm Mỗ Tư chỉ cảm thấy toàn thân đã khô nóng khó nhịn rồi.

"Tích Tuyết, mau giúp anh cởi bỏ dây!" Hắn vội vàng nôn nóng nói, ánh mắt đỏ lên.

"Anh gấp cái gì chứ? Em còn chưa chơi đủ!" Lạc Tích Tuyết Kiều hờn dỗi liếc mắt một cái, tiếp tục vỗ về chơi đùa trên thân thể hắn.

Quả thực là Chiêm Mỗ Tư bị cô hành hạ sắp điên rồi, nhìn hai gò má ửng hồng của cô, còn có bộ dáng lười biếng đỏ mặt ru rú ở trong lồng ngực mình, đáng chết! Hắn sắp vì không thỏa mãn dục vọng mà chết rồi! !

228. Chương 228: Hậu Quả Chủ Động Quyến Rũ Hắn

Edit : babynhox

"Tối hôm qua anh nói, cô ấy KJ cho anh?" Đột nhiên Lạc Tích Tuyết đột ngẩng đầu lên, hai mắt sương mù nhìn hắn.

Cuối cùng cô vẫn ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, chỉ nói ra hai chữ cái đầu.

Nhưng thân thể Chiêm Mỗ Tư lại vò những lời này của cô mà cứng ngắc, hắn đã có thể đoán được, rốt cuộc là cô muốn làm cái gì rồi.

Dục vọng mãnh liệt như thủy triều vọt tới, mỗi một dây thần kinh của hắn gần như là đau nhói, thậm chí Chiêm Mỗ Tư cảm thấy vật ở trong quần lót mình vừa nhảy dựng sưng to lên.

Đúng vậy, hắn quá kích động, kích động đến khó có thể tin.

"Ừm, Tuyết nhi" Hai tròng mắt đầy tơ máu nhìn cô, giọng nói khàn khàn,"Em muốn làm như vậy sao?"

"Hừ." Lạc Tích Tuyết trợn mắt nhìn hắn, đánh mạnh một quyền lên ngực hắn.

Đàn ông luôn luôn không tự chủ, nghe được cô nói như vậy, bên dưới của hắn đều đã căng lên như lều trại rồi.

Chiêm Mỗ Tư khó chịu kêu đau, trong lòng Lạc Tích Tuyết hơi cân nhắc một chút.

Thân thể cô như rắn từ từ lui xuống, cởi quần lót của hắn ra, hắn đã không kìm nén được dâng trảo nhảy ra, đập vào trên gương mặt cô.

Trên khuôn mặt đỏ ửng quyến rũ của Lạc Tích Tuyết rơi xuống vài sợi tóc dài, miệng anh đào nhỏ nhắn bởi vì giật mình khi nhìn thấy cảnh trước mắt, hơi hơi hé mở, lửa nóng khổng lồ sáng rõ cao thấp bên mép miệng nho nhỏ.

Nói thật, cô chưa từng làm loại chuyện này cho đàn ông, trước kia cũng nghe nói qua, chỉ là nghĩ đến cũng sẽ cảm thấy rất ngượng ngùng.

Nhưng mà hôm nay không biết như thế nào , chỉ cần nghĩ đến Tống Khuynh Vũ kia cũng giúp Chiêm Mỗ Tư làm như vậy, giống như dỗi cũng được, không phục cũng được, cô cũng muốn thử một lần.

Nói như thế nào, hắn cũng là chồng của cô, muốn hầu hạ hắn cũng là người vợ như cô đây hầu hạ, lúc nào thì tới phiên người phụ nữ bên ngoài can thiệp vào?

"tê" Cằm dưới của Chiêm Mỗ Tư giương cao, gầm nhẹ một tiếng.

Đây là người phụ nữ hắn yêu, lần đầu tiên đồng ý nhỏ giọng mềm mại làm chuyện này vì hắn, tâm lý cùng thân thể của hắn cảm thấy rất thỏa mãn, quả thực khiến cho hắn giống như đang bay lượn trên mây, không rơi xuống thấp.

Lạc Tích Tuyết hơi hơi chống đầu lưỡi, sau đó dùng sức khẽ mút một cái, giữa răng môi phát ra tiếng mút mơ hồ.

Chiêm Mỗ Tư chỉ cảm thấy bên dưới nóng lên, trong đầu là tiếng pháo hoa nở rộ, vui thích dời núi lấp biển mà đến —— vậy mà trong tấn công nửa phút ngắn ngủi của cô hắn lại không kiềm chế được!

"A khụ khụ khụ" Lạc Tích Tuyệt thật không ngờ hắn xong việc nhanh như vậy, thiếu chút nữa bị sặc cổ họng, tay nhỏ đỡ chân của hắn, vội vàng lui ra ngoài.

Nhưng thứ sềnh sệch của hắn, vẫn phun lên tóc và trên mặt của cô, chỗ nào cũng có.

Chiêm Mỗ Tư thở phì phò, nhìn vẻ mặt giật mình của người phụ nữ nằm sấp trên người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh tươi của cô ngửa lên , loáng thoáng nhìn thấy chất dính sềnh sệch màu trắng ngà bên miệng cô, sợi tóc đen dính chất sềnh sệch trắng ngà, thậm chí trên lông mi cũng có, trên mặt nhỏ xuống tí tách, rơi lên trước ngực mềm mại.

Ngực Chiêm Mỗ Tư cứng lại, chỉ nghĩ đến lập tứ đặt cô ở trên giường, yêu thương cô thật tốt .

"Tích Tuyết, cởi trói cho anh! Nhanh!" Hai mắt hắn đỏ đậm, vội vàng nôn nóng kêu.

"Khụ khụ không cần." Lạc Tích Tuyết còn đang ho khan , dùng khăn tay lau khóe miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

Hắn có có cần vui thích như vậy không? Chẳng qua là cô tự mình hầu hạ hắn một lần, hắn liền gấp gáp như vậy, quả nhiên đàn ông đều là động vật nửa người dưới.

"Tích Tuyết, nhanh, cởi trói cho anh!" Chiêm Mỗ Tư liều mạng vùng vẫy, hắn đã chịu đựng không nổi, mặt căng đỏ bừng .

"Vừa với trải qua một lần rồi, anh lại muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết liếc mắt nhìn hắn một cái, nhíu nhíu mày. Có phải là nhu cầu của người đàn ông này hơi lớn một chút không?

"Ngoan, cởi trói cho anh!" Giọng nói của Chiêm Mỗ Tư khàn đục, muốn với tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nhưng lại với không tới, khỏi phải nói trong lòng hắn có bao nhiêu buồn phiền rồi.

Lạc Tích Tuyết lau sạch sẽ mặt xong, quay đầu lại, tĩnh nhạt nhìn hắn.

Thấy Chiêm Mỗ Tư chẳng những không dập lửa được, ngược lại dục vọng còn càng ngày càng dâng trào, cô cười quyến rũ một cái, vỗ vỗ bờ vai của hán: "Ngoan ngoãn ở trong này nhớ lại dư vị, đánh giá xem em và người phụ nữ kia chính là mỗi người mỗi vẻ hay không?"

Thắng lợi nho nhỏ và thích thú khi trả thù làm cho Lạc Tích Tuyết rất hớn hở, trước khi đi còn không quên kích thích hắn, nâng thân thể của hắn lên, mạnh mẹ hôn lên ngực rắn chắc của hắn.

Làm sao Chiêm Mỗ Tư chịu được trêu chọc như vậy, phía dưới đã đau đớn từ lâu, dòng máu toàn thân gần như là chảy ngược.

"LẠC, TÍCH, TUYẾT! !" Hắn khàn khàn gào tên của cô, trái cổ mạnh mẽ nuốt nhả nước miếng.

Đùa giỡn hắn như vậy, lại không cho hắn đụng tới, muốn mạng của hắn phải hay không?

Lạc Tich Tuyết ngẩng đầu, đáp lại hắn một mỉm cười sâu, nhìn vẻ mặt hận không thể ăn cô của hắn, cô càng hớn hở hơn, nhặt áo rũ rời trên mặt đất lên, tính đi tới phòng khách ngủ bù.

Cột hắn như vậy ở đây một ngày một đêm, chậc chậc, có bao nhiêu hành hạ nha!

Ai bảo hắn lừa gạt cô lâu như vậy, còn động một tí liền muốn cô tàn nhẫn như vậy, là người xương cốt thân thể đều không chịu nổi, lần này để cho hắn cũng nếm thử mùi vị bị ngược đãi.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết hơi đắc ý nhớ lại, lạ quên người đàn ông bị cô trói vào trên giường là Chiêm Mỗ Tư, hắn không phải người khác, là Chiêm Mỗ Tư a, chỉ có chuyện hắn không muốn làm, không có chuyện hắn làm không được.

"Roẹt ——" Tiếng xé rách chói tai vang lên.

Lạc Tích Tuyết không thể tin trừng mắt to, những cái cravat này là làm bằng giấy sao?

Cô ngạc nhiên quay đầu lại theo bản năng, đã thấy Chiêm Mỗ Tư ở ngay trước mắt có chút hung dữ,vậy mà hắn lại dễ dàng xé rách caravat đi xuống giường, vậy giả thành bộ dáng đau đớn khi bị cô trói lại để làm gì? Chết tiệt, người đàn ông đáng ghét này lại lừa gạt cô? !

"A anh" Lạc Tích Tuyết phản ứng kịp, lấy áo quấn chặt mình trước, nhanh chóng chạy tới cửa. Cô cũng không muốn bị hắn bắt.

Làm sao Chiêm Mỗ Tư có thể để cho cô thực hiện được, sài vài bước dài liền đuổi theo, chặn ngang thắt lưng ômcô trở về.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đến một hồi trời đất đảo lộn, đã bị hắn ném lên giường, đè ở dưới thân.

"Muốn chạy trốn? Hử?" Ngón trỏ to của người đàn ông cọ sát lên khuôn mặt trắng mịn của cô, phun hơi thở nóng bỏng lên trên mặt cô, trong giọng nói đều là dục vọng chặt chẽ.

"Hừ! Sao em lại chạy trốn nha, không phải là người ta mới vừa hầu hạ anh rất thỏa mãn sao?" Dù sao cũng bị bắt được, Lạc Tích Tuyết cũng không sợ , cười duyên khẽ liếm lên trên mặt hắn.

"Không cần đắc ý, anh lập tức muốn em khó chịu!" Chiêm Mỗ Tư nghe ra cười nhạo trong lời nói của cô, căm giận cúi đầu cắn cô.

Hắn muốn ôm cô lăn qua lộn lại làm những chuyện kia, để cô liên tục cầu xin tha thứ mới tạm tha cho cô.

Người phụ nữ đáng ghét này, vừa nãy hành hạ hắn nhất từ trước đến nay, đáng giận a, thật giận a! !

"Không phải sao? Anh vừa mới" Lạc Tích Tuyết trêu đùa , lại bị động tác kế tiếp cảu hắn cắt ngang.

Hai tay của hắn nắm chặt vòng eo của cô, một giây sau, nóng bỏng kiêu ngạo đã đè ép xuống, hoàn mỹ che lại môi đỏ mọng của cô, dùng hơi thở nam tính của riêng hắn vây quanh cô.

Lạc Tích Tuyết không nghĩ tới hắn sẽ nhanh như vậy, trong phút chốc không từ bỏ, muốn đẩy hắn ra, nhưng không đủ sức, chỉ có thể ngẩn người không nhúc nhích, tùy ý hắn đòi lấy .

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư mừng như điên , liên tục nhiều ngày như vậy không có chạm vào cô, nụ hôn này gần như đã làm tiêu tan hết tất cả tình cảm nồng đậm và nhớ nhung của hắn, lưỡi nóng bỏng của hắn tham lam tiến vào trong miệng cô, lôi cuốn cái lưỡi thơm tho của cô cùng mình nhảy múa.

Dần dần, nụ hôn dịu dàng êm đềm biến thành đòi hỏi nồng nhiệt, càng tiến một bước thay đổi thành đoạt lấy hoàn toàn, bàn tay to nóng rực của hắn, cũng bắt đầu tham lam tiến vào trong đồ lót của cô, vuốt ve đường cong cơ thể cô.

Trong phút chốc, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy hơi thở của hắn đang vọt tới phía mình, áp sát đến gần như cô không thể thở được.

Cô bị hắn ép không hề có đường lui, chỉ có thể vươn hai tay ra ngăn cản , không muốn để cho thân thể nóng bỏng của hai người càng dính sát thật chặt, cô sợ mình không có cách nào kháng cự lại hơi thở nặng nề và nhịp tim mãnh liệt của hắn.

Chiêm Mỗ Tư không cho cô có cơ hội né tránh, môi mỏng nóng rực hôn lên cổ của cô, bá đạo để lại một chuỗi dấu vết của riêng hắn.

"Tích Tuyết, sau này chúng ta cùng sống chung thật tốt có được hay không?" Hắn vừa nhiệt tình hôn cô, vừa hỏi.

"Ừ." Ý thức của Lạc Tích Tuyết mờ mịt, con ngươi mơ màng gật đầu.

"Em không được rời khỏi anh có được hay không?" Hắn gắt gao ôm chặt eo cô, nâng cằm dưới của cô lên, ép cô đối diện với mình.

"Được." Dù sao cũng đã kết hôn, chuyện quá khứ, không bằng để nó qua đi.

"Vậy em sinh cho anh một đứa con, có được hay không?" Chiêm Mỗ Tư đưa ra thỉnh cầu cuối cùng.

Lạc Tích Tuyết do dự một chút, lại thần kỳ đồng ý : "Ừm."

Trong lòng Chiêm Mỗ Tư tràn đầy kinh ngạc vui mừng, hắn liền biết Tuyết nhi của hắn cũng thích hắn, chỉ là trước kia cô quá đè nén cảm giác mình đối hắn, không chịu thừa nhận mà thôi.

Thân thể nóng bỏng đòi hỏi, làm cho hắn không cách nào suy nghĩ cái khác nửa, hắn muốn cô, loại ý nghĩ này đã tích lũy nảy mầm rồi.

Chiêm Mỗ Tư chịu đựng đã lâu, không kịp cởi quần áo của hai người ra, hắn ngửa thân thể ra ngấu nghiến như hổ đói.

Cứng rắn mãnh mẽ xuyên qua cô——

"A, Chiêm Mỗ Tư, đau quá! !" Lạc Tích Tuyết không ngờ rằng hắn sẽ vội vàng như vậy, không phải trước kia hắn đều phải làm đủ dạo đầu sao, hôm nay hắn lại vội vàng liền vào như vậy, cô có chút không chịu nổi thô bạo của hắn.

Chiêm Mỗ Tư liền ngậm chặt miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, không ngừng hôn làm nóng cho cô.

"Ngoan, hôm nay để cho anh yêu thương em thật tốt!" Hắn vừa hôn môi cô vừa nói.

Miệng của Lạc Tích Tuyết bị hắn che lại gắt gao, lời nói kháng cự, lại nuốt hết vào trong nụ hôn mãnh liệt, cuối cùng hóa thành tiếng rên rĩ mềm nhũn.

Chiêm Mỗ Tư cố ý giày vò cô, tốc độ mạnh yếu đều nhanh hơn so với trước kia, trời mới biết mấy ngày hắn vì nàng mà bị cấm dục, chịu đựng có bao nhiêu vất vả, rất không dễ dàng rút ngắn khoảng cách với cô, làm sao cũng phải ăn đủ ăn no mới được!

229. Chương 229: Tôi Càng Muốn Ăn Em

Edit: Fannie93

"Chiêm Mỗ Tư anh nhẹ một chút nha"

Hơi sức giãy giụa của Lạc Tích Tuyết giảm dần, cũng chỉ kêu rên với anh.

"Anh ra sức mới có thể không phụ lòng lúc trước em ' hầu hạ' anh". Chiêm Mỗ Tư cười xấu xa, một cái so với một cái đụng vào sâu hơn.

Lạc Tích Tuyết trong mê muội bắt đầu tuyệt vọng, chủ ý này thật xấu, sớm biết thì đã không đùa lớn như vậy, hiện tại ngược như thế càng thêm kích thích dục vọng của anh.

"Không cho nghĩ tới chuyện khác! !". Chiêm Mỗ Tư hiển nhiên bất mãn cô ngẩn người, đụng mạnh vào, khiến Lạc Tích Tuyết không thể không hồi hồn.

"Đừng nha, anh nhẹ một chút!". Lạc Tích Tuyết đứt quãng mang theo tiếng làm nũng, càng làm cho Chiêm Mỗ Tư không thể khống chế.

Không biết đã trải qua mười mấy lần, sức của Lạc Tích Tuyết thở gấp cũng không có, thân thể mềm nhũn bị anh vây ở phía dưới.

Nhưng tóc ướt bám mồ hôi của Chiêm Mỗ Tư bám vào đường cong gương mặt tuấn tú của anh, cũng càng đánh càng mạnh, nhiều ngày nhu vậy không có đụng cô, anh là đạn dược đầy đủ đấy.

Trong mắt của anh có tia sáng khiến Lạc Tích Tuyết sợ, "Chiêm Mỗ Tư, anh không mệt quá cần lui ra ngoài một cái sao".

Chiêm Mỗ Tư chậm rãi lui khỏi, lại không lùi lại nữa, cứ như vậy quay lại, ôm chặt lấy cô.

Chỉ nghỉ ngơi một chút --- thật sự là một hồi biết, tinh lực gấp trăm lần lại bắt đầu.

Lạc Tích Tuyết bị anh hành hạ nên cứ khóc mãi, toàn thân như bị sụp đổ khó chịu, nhưng người đàn ông vẫn nhiệt huyết sôi trào như cũ.

Cuối cùng cô kêu lên, vừa khóc vừa hét lên run rẩy, ở trong cực độ sung sướng liền hôn mê bất tỉnh.

Kích tình đi qua, đã là đêm khuya.

Bóng đêm lành lạnh bao phủ cả căn phòng, ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua bệ cửa sổ, chiếu rọi trên 2 người nam nữ ôm nhau.

Chiêm Mỗ Tư còn đắm chìm trong khoái cảm mới, bàn tay ôm Lạc Tích Tuyết, trong lồng ngực lại có cảm xúc rung động, rục rich ngóc đầu dậy.

Có bao nhiêu ngày anh không có muốn cô, anh đã không nhớ rõ, cái loại cảm giác muốn cô, cũng lấy được phía sau cô thật là thỏa mãn, cũng vẫn luôn không đổi, chỉ cần có cô, dù chỉ có 1 phút, cũng đủ làm cho anh cảm động.

Từ nay về sau, cô chính là vợ của anh rồi, vợ chính thức, không còn là cùng nhà khác ngõ nữa, cô đã đồng ý cho anh chạm vào, về sau như vậy anh không cần đè nén, có thể mỗi ngày có cô.

Mang theo cảm giác thỏa mãn cực độ, Chiêm Mỗ Tư cũng dần dần ngủ.

Ngày thứ hai, ánh mắt trời chói sáng rải vào trong phòng ngủ, lông mi Lạc Tích Tuyết khẽ run, mở ra tròng mắt chua xót.

Cả ngày hôm qua buông thả dục vọng, ngủ mười mấy giờ, cô vẫn cảm thấy thể lực mệt mỏi.

Lạc Tích Tuyết ửng đỏ trên mặt lộ ra vẻ uể oải, tối hôm qua cô không biết Chiêm Mỗ Tư ở trên người cô muốn bao lâu, chỉ biết toàn thân chính mình mềm mại, một chút hơi sức cũng không có

"Đã tỉnh rồi hả?". âm thanh quen thuộc truyền tới bên tai, là Chiêm Mỗ Tư, anh cũng cùng ngủ với cô tới tận bây giờ.

"Ừ". Lạc Tích Tuyết khẽ hoạt động dưới thân thể, úp sấp vào trong bả vai rộng rãi của anh, thoải mái dựa vào.

Chiêm Mỗ Tư vì động tác theo bản năng của cô, trong lòng có kích động nho nhỏ.

"Ba giờ. Đói bụng sao? Ăn cái gì không?". Âm thanh dịu dàng của Chiêm Mỗ Tư cơ hồ có thể chảy ra nước.

"Ừ". Lạc Tích Tuyết quẹt mồm, cẩn thận suy nghĩ một chút, tự dưng cảm thấy cổ họng khô khốc: "Muốn ăn kem".

Chiêm Mỗ Tư nhíu mày: "Mới vừa dậy đã ăn kem, đối với dạ dày không tốt!".

"Không nha, em muốn ăn kem!". Lạc Tích Tuyết trút giận tính tiểu thư với anh, thì thầm kéo áo ngủ Chiêm Mỗ Tư vừa mới thay lắc qua lại.

Khóe mắt đuôi mày của Chiêm Mỗ Tư đều là sắc màu ấm, cưng chiều ôm cô, vấn để cô làm nhàu áo anh, nơi nào còn có một chút bình thường dáng vẻ lãnh khốc nắm quyến sinh sát trong tay.

"Được được được, chúng ta liền ăn kem, chỉ là trước đó em phải ăn hết bát cháo nóng này". Chiêm Mỗ Tư thỏa hiệp với cô, cầm điện thoại giao phó đem thức ăn lên.

Người giúp việc rất nhanh chuẩn bị, bưng vào trong phòng, Chiêm Mỗ Tư phất tay một cái, ý bảo tất cả bọn họ đều đi xuống.

Lạc Tích Tuyết nhìn chằm chằm vào phần kem dâu tây này, muốn sang phía đó, Chiêm Mỗ Tư chợt kéo cô trở lại, ôm cô ngồi trên người anh.

"Ăn chút cháo trước đã". Anh thở dài, múc thìa cháo đưa tới bờ môi cô.

Lạc Tích Tuyết khéo léo ăn xong, anh hài lòng sờ đầu cô.

"Anh cũng muốn ăn một miếng sao?". Lạc Tích Tuyết cảm thấy có thứ nào đột nhiên phát lên giữa hai chân mình, thô sáp chỉa vào cô, cô kinh hoàng vội vàng nói sang chuyện khác.

"Anh tương đối muốn ăn em". Giọng nói Chiêm Mỗ Tư nhỏ giọng bắt đầu nguy hiểm.

Tuy rằng như thế, anh còn tiến tới môi cô, một hớp hôn đi, liếm sạch sẽ cháo bên môi cô, không muốn buông cô ra.

Tối hôm qua thật sự quá kịch liệt, chừng mấy ngày không muốn cô, tự dưng anh lại muốn thì mạnh như hổ. Trước bình minh kết thúc ôm cô đi rửa mắt mới phát hiện cô chảy máu, bên cạnh hơi xé rách, bên trong cũng có vết thương. Lần này chừng mấy ngày tới cũng không thể đụng cô.

"Làm sao anh không đi làm? Anh không phải là rất bận sao?". Lạc Tích Tuyết vừa ăn cháo, vừa ngạc nhiên hỏi.

"Có em ở bên cạnh, anh còn lên đó làm gì nữa, anh muốn ở nhà với em làm thêm giờ, cho đến khi em mang thai con chúng ta mới thôi!". Chiêm Mỗ Tư hướng cô cười xấu xa, không nhịn được lại cúi đầu, hung hăng hôn cô hai cái.

"Ghét!". Lạc Tích Tuyết nũng nịu anh một cái, nhìn phần kem xa kia, đưa tay tới: "Em muốn ăn!"

Chiêm Mỗ Tư đành phải đem kem tới đây, mặc dù ăn vặt thế này không có dinh dưỡng, lại rất lạnh, nhưng mà người phụ nữ của anh vui lòng, ăn một lần cung xkhong óc gì, anh liền cho cô.

Lạc Tích Tuyết nghiêng đầu, ngồi ăn kem, liếm cái muỗng kem, Chiêm Mỗ Tư thấy, phía dưới lập tức liền đau.

"Em biết anh không muốn biết thương em sao?". Anh níu lấy eo thon nhỏ của cô, âm thanh khàn khàn nhắc nhở.

"Ưmh". Lạc Tích Tuyết lại ăn thêm kem.

"Ăn thật ngon, không cần dụ dỗ anh, hửm?". Chiêm Mỗ Tư cắn vành tai của cô, kiềm chế cảnh cáo lần cuối cùng.

Lạc Tích Tuyết rất muốn trợn mắt lên, chính mình rắp tâm còn nghi ngờ cô.

Nhưng vừa định mở miệng trách cứ, chợt trong bụng thấy đau, sắc mắt của cô lập tức trắng bệch.

"Ưmh!". Tay cô che bụng, khó chịu cau mày.

"Sao vậy?". Nhận thấy sự khác thường của cô, Chiêm Mỗ Tư vội cúi đầu, lo lắng nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết trước mắt là một mảnh mờ, trong day dày chợt có vị chua dâng lên, cô đẩy ra người đàn ông bên cạnh, nằm ở bên giường kêu đau.

Chiêm Mỗ Tư kinh ngạc nhìn cô, vuốt ve phía sau lưng của cô, giúp cô đỡ đau.

Bàn tay anh kiên cố ôm cô, để cho cô tựa vào trong ngực anh, nhìn người trong ngực mặt trắng bệch, trên môi cũng không có hồng hào, còn cắn môi dưới, trong trắng phiếm xanh, Chiêm Mỗ Tư cau mày, vội vàng gọi cho bác sĩ.

"Khá hơn chút nào không?". Thấy cô không nói, anh vội vã ôm chặt cô.

Một bàn tay dưỡi vào, bỏ ra y phục của cô, đặt lên bụng cô. Lòng bàn tay ấm áp xuyên thấu qua làn da hơi lạnh của cô, xông vào, vuốt ve giống như đánh vào nội tạng, từng điểm từng điểm, ấm á plan tràn, cho đến tim của cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy thoải mãn, thân thể cũng đỡ hơn, gồi đầu cọ xát, tựa vào trong ngực anh, nhắm hai mắt dưỡng thần.

"Em không biết, trong khoảng thời gian này dạ dày không được tốt, cứ ăn một chút gì kích thích là sẽ buồn nôn, chuyện kinh nguyệt cũng không bình thường". Lạc Tích Tuyết không còn hơi sức nói qua.

Nói câu sau cùng, hai người chấn động.

Kinh nguyệt? !

Lạc Tích Tuyết đột nhiên như bị điệt giật vậy, chẳng lẽ cô mang thai?

Chiêm Mỗ Tư cũng hiểu được cái gì, mắt đen anh chợt nhảy lên một tia sáng kỳ dị.

Một tay anh lôi kéo cô, từ bên cạnh tủ áo lấy ra bộ quần áo nói với cô: "Thay quần áo xong, chúng ta đi bệnh viện"

Nếu như cô mang thai, cũng không thể để cho bác sĩ xem loa qua như vậy, anh phải mang cô đi kiểm tra toàn diện.

"Không! Em không đi"

Lạc Tích Tuyết đột nhiên lùi vào trong chăn, giống như có dự cảm xấu, cô sợ đi đối mặt sự thật.

"Không được! Nhất định phải đi".

Chiêm Mỗ Tư cầm y phục giúp cô mặc vào, Lạc Tích Tuyết từ chối thật lâu mới không thể không mặc quần áo chỉnh tề, mặc cho anh lôi kéo ra khỏi phòng.

Đến bệnh viện, Lạc Tích Tuyết làm một cuộc kiểm tra, Chiêm Mỗ Tư tự mình đi lấy kết quả giúp cô.

Tinh thần thấp thỏm ngồi ngay ngắn trên ghế dài, trái tim Lạc Tích Tuyết cũng treo nơi cổ họng, cô nắm đầu ngón tay có chút lạnh lẽo, tâm tình phức tạp không dứt.

Triệu chứng của cô, cũng rất giống với lần trước mang thai, hơn nữa tính toán thời gian, cũng là lúc lần trước cô cùng giường với Chiêm Mỗ Tư.

Nếu quả thật mang thai, cô nên làm cái gì?

Sinh hạ đứa bé này, có nghĩa liền phải ở lại nơi này ở bên cạnh người đàn ông này vĩnh viễn sao, cô thật quyết định rồi sao?

Lạc Tích Tuyết lo lắng suy nghĩ, chợt ngẩng đầu, đã nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư cầm kết quả xét nghiệm cùng đơn thuốc bác sĩ kê, hướng bên cô đi tới.

"Như thế nào?". Chẳng biết tại sao, Lạc Tích Tuyết có chút mong đợi kết quả.

Chiêm Mỗ Tư kéo môi, nụ cười nhạt nhòa: "Không phải mang thai, yên tâm, bác sĩ nói em ăn đồ hại, tạo thành dạ dày co rút, lần sau chớ vừa mới dậy đã ăn kem rồi"

Mặc dù anh nói thật nhẹ nhàng, lông mày tuấn dật cũng đối với cô thương yêu, nhưng Lạc Tích Tuyết cũng đọc được u buồn trên mặt anh.

Cô biết, anh vẫn muốn cô giúp anh sinh em bé, một đứa con thuộc về bọn họ.

Anh vốn cho là, lần này cô có tin vui, không nghĩ tới cô ăn sai đồ, anh nhất định sẽ thất vọng thôi.

"Thật xin lỗi!". Lạc Tích Tuyết cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể tự đáy lòng nói một câu.

"Không có gì phải xin lỗi, chỉ cần em cam tâm tình nguyện đi cùng với anh, anh đã rất thỏa mãn rồi". Chiêm Mỗ Tư rung động ôm chặt cô, hít sâu hương thơm trên người cô: "Chúng ta còn trẻ, chuyện em bé,có thể từ từ đi, sớm muộn sẽ có!"

"Ừ". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, theo trong ngực anh.

Chiêm Mỗ Tư ôm chặt cô, biết cô một ngày kiểm tra thân thể chắc cũng mệt rồi, ôm cô lái xe về biệt thự.

Vừa đến phòng khách, một thân thể bé nhỏ đã ôm lấy Chiêm Mỗ Tư.

"Bố! !". Bùi Địch vui vẻ chạy tới, kéo lấy ống quần Chiêm Mỗ Tư, giơ lên khuôn mặt tươi cười nhìn anh.

Lòng Lạc Tích Tuyết chợt đau, chuyện đứa bé này là gì đây? Đó thật sự là con trai của Chiêm Mỗ Tư sao?

230. Chương 230: Một Chút Cũng Không Rời Khỏi Cô

edit: Fannie93

Nhưng ánh mắt Chiêm Mỗ Tư nhin bé cũng không có một tia ấm áp, anh không có đưa tay đi ôm Bùi Địch, mà là lạnh lùng đẩy ra, quét mắt nhàn nhạt nhìn bé một cái, sau tiếp tục ôm Lạc Tích Tuyết đi lên lầu.

Tiểu Bùi Địch có chút thất vọng, nước mắt cũng mau muốn chảy ra, bố bình thường đối với bé cũng rất lạnh lùng, chỉ có ở trước mặt Thẩm Tâm lam, bố mới ra vẻ thương yêu với bé, lúc này Thẩm Tâm Lam không có ở đây, bố cũng lười nhìn bé một cái.

"Chiêm Mỗ Tư?". Lạc Tích Tuyết nhìn Bùi Địch đi theo sau bọn họ, đứa bé điềm đạm đáng yêu, lòng của cô có chút đau.

Chuyện như thế nào đi chăng nữa, đứa bé đều vô tội. Thái độ của Chiêm Mỗ Tư đối với Bùi Địch, có phải quá mức hay không?

"Em để ý tới nó?". Chiêm Mỗ Tư chưa có trở về quá mức, chỉ là nói bên tai Lạc Tích Tuyết, nhẹ giọng hỏi.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài: "Đó vẫn còn là trẻ con!"

"Vậy nếu như, đó là con của người phụ nữ khác sinh cho anh? Em còn có thể không ngại không?". Chiêm Mỗ Tư dừng bước lại, đỡ bả vai cô, mặt mày tĩnh mịch ngắm nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết nhìn một chút tiểu Bùi Địch, lại nhìn Chiêm Mỗ Tư một chút, thấy thế nào cũng cso cảm giác, hai người bọn họ rất giống, cũng có thể nói là hai bố con không chừng.

"Bé thật sự là con trai của anh?". Hai mắt cô nhìn thẳng Chiêm Mỗ Tư.

"Em ghen?". Trong tròng mắt đen Chiêm Mỗ Tư chuyển động có tia tình cảm.

"Em". Lạc Tích Tuyết cắn răng, không thể không nói rằng trong lòng cô cũng cảm thấy không tốt. Chồng của mình, cùng người phụ nữ khác có một đứa con, với ai cũng không dễ chịu.

"Em quả nhiên ghen". Chiêm Mỗ Tư hài hước nhìn cô, khóe môi cười như không cười từ từ biến thành nụ cười thật sâu, người phụ nữ của anh hình như càng ngày ghen vì anh, điều này nói rõ càng ngày càng quan tâm anh.

"Vậy rốt cuộc phải hay không?". Lạc Tích Tuyết nóng lóng chứng thực thân thế Bùi Địch.

Ngược lại Chiêm Mỗ Tư không có nói thẳng, mà là vặn đầu cô qua, cường thế mà thâm tình hôn vào môi cô.

Kết thúc hôn, giọng điệu của anh cương quyết mà cuồng ngạo, "Nhớ, người phụ nữ của anh chỉ có một mình em, có tư cách sinh con vì anh, cũng chỉ có một mình em!"

Lạc Tích Tuyết bỗng nhiên có cảm giác, tâm bị cái gì đó quất một cái.

Rất cảm động, nhưng chuyện Bùi Địch rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng anh lại chưa nói.

Cô cũng lười tìm hiểu kỹ, dù sao chỉ cần không phải con Chiêm Mỗ Tư là tốt rồi, có lẽ chỉ đúng lúc dáng dấp có điểm giống.

Mấy ngày liên tiếp, Chiêm Mỗ Tư cũng không có đi làm, chỉ là ở bên cạnh Lạc Tích Tuyết, cô làm gì anh đều cùng với cô.

"Anh không phải đi làm sao?". Lạc Tích Tuyết tò mò hỏi, rất ít khi thấy có lúc anh rãnh rỗi như vậy.

"Anh giúp em không phải tốt hơn sao?". Chiêm Mỗ Tư vui vẻ cười, thật muốn mỗi ngày một tấc cũng không rời ở bên cạnh cô.

Lạc Tích Tuyết không khỏi liếc mắt: "Nào có người cả ngày cũng dính vào nhau hay sao?"

"Được rồi, ngày mai anh đi làm". Chiêm Mỗ Tư suy nghĩ một chút, kéo tay Lạc Tích Tuyết, nói: "Nhưng em phải đi cùng với anh"

Lạc Tích Tuyết nhìn anh, nghĩ thầm: Anh lôi kéo cô làm cái gì?

Xe hơi đi tới một tòa nhà cao vút, lập tức có người tiến tới mở cửa xe Chiêm Mỗ Tư, mà lúc này anh đã ngồi nghiêm chỉnh, lau giày da cho đến khi sáng lên, đi vào cửa chính công ty.

Lạc Tích Tuyết theo sát phía sau anh, tay bị anh giữ lại trong lòng bàn tay, đi qua đại sảnh trước mặt mọi người.

Mặt đá cẩm thạch đen sáng, vách tường không có chút bụi nào, trong suốt như một chiếc gương, có thể soi được bóng dáng người nơi này.

Người trong đại sảnh bước chân vội vã, các nhân viên vội vàng tới làm, chỉ sợ đến muộn.

Theo chuyển động cửa xoay, tất cả mọi người không tự chủ đưa mắt nhìn ra cửa, chứng kiến gương mặt người sau cửa, lập tức dừng bước, cung kính nhìn người tới.

Chiêm Mỗ Tư nắm chặt tay Lạc Tích Tuyết, chỉ gật đầu với người xung quanh, liền sải bước thẳng bước về thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc.

Ánh mắt mọi người, đều không ngoại lệ cũng tập trung trên người của Lạc Tích Tuyết, mang theo vài phần tìm hiểu cùng tò mò.

Đây chính là người vợ tổng giám đốc mới lấy, quả nhiên vẻ đẹp trời sinh, mỹ nhân tựa như tiên nữ, khó trách khiến tổng giám đốc của chính bọn họ say mê lại nghỉ vài ngày, liền chiều chuộng cô.

Lạc Tích Tuyết có chút ngượng ngùng với ánh mắt những người này nhìn cô, không tự chủ thẳng sống lưng, theo bản năng muốn rút tay về, lại bị Chiêm Mỗ Tư nắm chặt hơn.

"Có thể bỏ tay em được không?". Lạc Tích Tuyết khó chịu nhìn Chiêm Mỗ Tư.

Ai ngờ Chiêm Mỗ Tư chẳng những không có bỏ tay ra, trước mặt mọi người ôm cô vào trong ngực, lại hôn lên trán cô, thân mật nói: "Vợ yêu, sao rồi? có phải mệt mỏi hay không?"

"Không có". Lạc Tích Tuyết lập tức yên tĩnh, không giãy giụa, ngoan ngoãn đi theo bên người Chiêm Mỗ Tư.

Cô dám chắc, Chiêm Mỗ Tư cố ý! Chỉ là cô hiểu rõ anh, nếu như cô tiếp tục giãy giụa, anh cũng có thể hôn cô mãnh liệt, người đàn ông này chính là thích khoe khoang tình cảm giữa bọn họ, cho nên vẫn không nên chọc giận anh.

Thang máy trực tiếp đi tới tầng trên cùng, lúc bước ra thang máy kia, khung cảnh trước mắt, khiến Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt ngây người.

Cả tầng, tất cả đều là phòng làm việc của Chiêm Mỗ Tư, mặt đá cẩm thạch màu đen có thể thấy được người, trên vách tường cũng là trắng tinh khiết, trong phòng trang trí rất đơn giản, một bàn làm việc rỗng rãi, ghế to, một bộ ghế salon bằng da thật, khay trà trong suốt, một cái két sắt chứa đựng tài liệu quan trọng.

Cả gian phòng làm việc toàn màu trắng đen, nhìn qua trầm ổn yên tĩnh, tựa như phong cách bản thân của Chiêm Mỗ Tư, lại xa hoa khiến người ta không nói ra được, quyết đoán và độc toán.

Đi vào phòng làm việc,Chiêm Mỗ Tư trực tiếp kéo Lạc Tích Tuyết ngồi vào ghế salon bên kia.

"Em, ngồi ở đây". Anh buông tay cô ra, ý bảo cô ngồi lên.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể ngơ ngác dựa theo giao phó của anh, động tác cứng ngắc như cô đang thí nghiệm cái sofa này có đạn hay không, quyết định có mua hay không.

Đúng lúc ấy, Uy Mục cũng đáp thang máy đi vào phòng làm việc, chứng kiến Lạc Tích Tuyết cũng ở đây, anh khẽ kinh ngạc, nhưng trên mặt rất nhanh khôi phục bình thường, đưa trong tay cầm tư liệu tiếng Nhật, đưa ra trước bàn làm việc của Chiêm Mỗ Tư.

" Em muốn làm cái gì thì làm đi, nếu muốn đi vệ sinh, phòng vệ sinh ở bên kia". Chiêm Mỗ Tư chỉ phương hương, khai báo đơn giản mấy câu với Lạc Tích Tuyết, xoay người đi tới bàn làm việc rộng rãi của mình, bắt đầu làm việc.

Lạc Tích Tuyết sững sờ nhìn bối cảnh của anh, nửa ngày chưa tỉnh hồn lại, cô cho là anh muốn cô tới công ty của anh là có chuyện quan trọng gì, thương lượng chuyện đại sự hay gì đó, nhưng xem ra, anh hình như chỉ tính cho cô ngồi ở đây, đấy là có ý gì?

"Cái đó, em muốn hỏi một chút, anh dẫn em tới đây là muốn em làm gì?". Cô không nhịn được đứng lên, đi tới, không thể không hỏi.

“Theo anh!”. Chiêm Mỗ Tư đang cúi đầu làm việc, bận rộn xử lý công việc, môi mỏng tự nhiên bật ra hai chữ.

“Cái gì?”. Lạc Tích Tuyết kinh ngạc khó có thể tiếp thu, anh vừa mới nói gì,chỉ là muốn cô tới công ty cùng anh sao?

Cô tức giận nhíu mày, vừa định đi tới kháng nghị, lại thấy Uy Mục đang cầm đồ đi tới trước mặt cô.

“Đây là ông chủ bảo tôi chuẩn bị”. Uy Mục đem đồ ăn vặt trong tay, VCD, còn có laptop, mấy quyển tạp chí đặt ở trước mặt Lạc Tích Tuyết, giống như là đặc biệt chuẩn bị cho cô giải trí.

“Toàn bộ tất cả đều cho tôi?”. Lạc Tích Tuyết không xác định nhìn tới Uy Mục trước mặt mình, hai mắt mở to.

Uy Mục cam chịu gật đầu, bổ sung: “Đúng, phu nhân xem có muốn gì nữa, thì nói cho tôi biết”.

“Không cần, làm phiền anh rồi!”. Lạc Tích Tuyết khách khí nói.

Uy Mục thấy Lạc Tích Tuyết cũng không có ý kiến gì, anh khẽ vuốt cằm, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Lạc Tích Tuyết tiện tay cầm chai sữa tươi trong túi, vừa uống vừa ngắm nhìn ra hướng Chiêm Mỗ Tư, anh không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào máy tính, hình như rất chuyên tâm.

Đây không phải là lần đầu cô thấy bộ dạng làm việc của anh, trước kia cũng gặp mấy lần, mỗi lần thấy, lúc anh làm việc hết sức chuyên chú, toàn thân toàn ý nhập vào, bảo sao lúc người đàn ông làm việc là mê người nhất, Chiêm Mỗ Tư cũng không ngoại lệ.

Anh vừa bắt đầu muốn đưa cô đi tới công ty anh, cô còn tưởng rằng có chuyện gì, thì ra cũng là công ty bình thường không khác biệt gì, lúc này cô còn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Tích Tuyết lẳng lặng ngắm nhìn anh chốc lát, thấy anh không có phản ứng gì, cô cũng không đành lòng vào lúc này quấy rầy anh, cô thu hồi ánh mắt, nhanh chóng mở ra laptop trước mắt, nghe nhạc.

Suốt cả ngày, bọn họ cứ ngồi như vậy, trong lúc Lạc Tích Tuyết mệt mỏi, sẽ đứng dậy đi đi lại lại trong phòng làm việc, nhưng chỉ cần cô không rời khỏi phòng làm việc, Chiêm Mỗ Tư cũng nghiêm túc xử lý công việc, một khi cô muốn đi ra cửa, ánh mắt của anh sẽ theo sát cô, cô chỉ có thể lần nữa ngồi trở lại trên ghế sofa.

Chồng của cô có phải là không thể rời bỏ cô không, cho nên ngay cả đi làm cũng muốn mang theo cô, cô thật hoài nghi anh khong phải không bỏ được cô thật không!

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, Chiêm Mỗ Tư đã đóng máy tính của mình.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt nhìn về phía anh, thuận miệng hỏi: “Anh xong việc rồi sao?”

Chiêm Mỗ Tư nhàn nhạt nhíu mày, đi tới ôm cô vào lòng: “Ừ, đói bụng sao?”

“Có chút”. Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, duỗi lưng một cái: “Chúng ta đi đâu ăn?”

“Buổi tối có tiệc mừng, em phải tham dự với anh!”. Chiêm Mỗ Tư ôm chầm bả vai cô, lưu luyến nhìn gương mặt cô.

Nếu như có thể, anh thật muốn giấu cô đến một nơi không ai thấy, chỉ có một mình anh chạm đến. Nhưng cô là vợ của Chiêm Mỗ Tư, anh phải để cho cô sớm thích ứng với thân phận này, nhu vậy cô mới có thể càng thêm tiếp nhận anh.

“Được rồi”. Lạc Tích Tuyết do dự một chút, trả lời có chút miễn cưỡng.

Nhìn vẻ mặt cô cố gắng duy trì, gương mặt tuấn tú của Chiêm Mỗ Tư hơi trầm xuống, anh ôm hai vai cô, nhẹ dụ dỗ nói: “Tích Tuyết, anh biết rõ em không thích việc như vậy, nhưng bây giờ em là vợ anh rồi, anh chỉ nhớ em làm bạn gái anh, em cũng không hi vọng chồng em đứng bên cạnh những người phụ nữ khác chứ?”

231. Chương 231: Cô Ta Mang Thai Đứa Bé Của Chồng Cô

Edit: Tịnh Yên

Tại một tiệm quần áo sang trọng, không khí vô cùng khẩn trương, quản lý trưởng và nhân viên của cửa hàng cùng cố gắng, vẫn lo lắng nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng đó.

"Phu nhân Chiêm Mỗ Tư thấy cái thứ mười đẹp hơn hay thứ chín đẹp hơn??"

Lạc Tích Tuyết không yên lòng, tinh thần đã sớm dao động.

Nói thật cô không thích những bữa tiệc này cho lắm, nhất là nó còn là bữa tiệc của người nước ngoài, những người kia toàn là người da trắng mắt xanh, mưu ma chước quỷ hơn rất nhiều so với người Trung Quốc.

Nhưng tựa như lời Chiêm Mỗ Tư nói, cô bây giờ chính là vợ của Chiêm Mỗ Tư, nếu không tự mình chăm sóc ăn, chẳng lẽ còn muốn cô gái khác làm thay sao?

Chiêm Mỗ Tư vẫn ngồi trên sofa nhìn tài liệu cùng cô, thỉnh thoảng thấy người nào đó mệt mỏi và khát, tự mình đến rót một ly nước đưa cho cô.

Lạc Tích Tuyết uống nước, rồi ở trong lòng anh làm nũng ầm ĩ , Chiêm Mỗ Tư vui vẻ ôm cô, vẫn để chô bộc phát chút tính tiểu thư của mình.

Tất cả người trong phòng nhìn cảnh tưởng đó mà đầu óc choáng váng, cái người đàn ông âm trầm và độc ác này, từ khi nào đã chiều chuộng phụ nữ như thế.

"Còn hai giờ nữa là bắt đầu, tóc của em nếu không để cho người ta làm một chút, một lát nữa chúng ta sẽ đến muộn." Chiêm Mỗ Tư ôm eo nhỏ của cô , trong ý cười chứa đựng sự nhắc nhở.

Lạc Tích Tuyết đá nhẹ vào gót chân của anh, đẩy anh ra, quay sang người trang điểm "Làm phiền ông đem quần áo trên đất nhặt lên, tôi sẽ chọn lại một lần nữa."

Cuối cùng cô chọn một chiếc váy dài màu hồng của Thạch Lựu, thiết kế không vai có thể tôn lên đường cong đẹp đẽ của cô, phía trước còn có những nếp nhăn phức tạp, bên hông còn có một cái hoa nhỏ bằng nắm tay, vải rũ xuống theo thân hình của cô, dài xuống đến mắt cá chân, chân ngọc lộ ra đôi giày cao hơn mười tất, làn váy phía sau trải dài rất sang trọng.

Lạc Tích Tuyết còn đặc biệt yêu cầu nhà tạo mẫu tóc phải giúp cô có một kiểu tóc vừa cao quý lại vừa lịch sự, tôn được vẻ đẹp của mình, và động lòng người khác khi ngắm nhìn, nhà tạo mẫu tóc Trung Văn Âu sợ tới mức chỉ có thể đứng sững sờ tại cô.

Người trong phòng bị Lạc Tích Tuyết chơi đùa đến toát mồ hôi lạnh, Chiêm Mỗ Tư vừa nhìn, mỉm cười ôm vai cô, giúp cô kéo váy áo.

Nhìn thời gian còn lại cũng không nhiều lắm, anh mới tới bảo người tạo mẫu tóc làm cho cô, đối với lạc Tích Tuyết nhẹ giọng dụ dỗ: "Tuyết Nhi, đừng gây sự nữa trễ giờ rồi."

Anh tự mình cầm lược chải mái tóc uốn của Lạc Tuyết Nhi, trải qua ba lần rồi đặt lược lên bàn, nắm bàn tay lại chà xát vài lần, ở bên tóc cô làm một trò tiểu xảo lấy ra một chiếc hộp rồi mở nó ra, là một chiếc trâm cài tóc.

Lạc Tích Tuyết không yêu thích đồ trang sức, nhưng nhìn mọi người đứng quanh phòng khẽ rú lên, cô cũng biết cái trâm kia vô cùng quý giá.

Chiêm Mỗ Tư mở chiếc trâm ra, kẹp nó trên tóc của cô, cố gắng kẹp nó một cách cẩn thận nhất.

"Như vậy có được hay không?" Anh đỡ bả vai của cô, cúi thấp thân thể hôn nhẹ một cái lên mặt cô.

Lạc Tích Tuyết rất thích những chiếc trâm cài tóc có xõa xuống vài viên kim cương màu hồng nhạt, thật đơn giản nhưng rất hợp với bộ trang phục màu hồng hôm nay cô đang mặc. Vì thế cô miễn cưỡng gật đầu một cái.

Tài xế lái xe đưa bọn họ đưa đến cửa khách sạn, mới vừa dừng xe, phía ngoài đèn flash liền liên tục nhấp nháy.

Chiêm Mỗ Tư dắt tay Lạc Tích Tuyết, hai người thân mật cùng nhau đi vào, lập tức hấp dẫn sự chú ý của ký giả.

Bữa tiệc tối nay là do tập đoàn của Chiêm Mỗ Tư mở, cực kỳ xa hoa và long trọng. Quản lý bộ phận PR tự mình bố trí, người đứng thứ hai tự mình chủ trì, có thể nói là hoành tráng chưa từng có.

Lạc Tích Tuyết không am hiểu xã giao, bị Chiêm Mỗ Tư cứng rắn lôi đi một vòng, cô có chút đã mệt mỏi, trực tiếp tìm nơi vắng vẻ để nghỉ ngơi.

"Phu nhân." Uy Mục bưng ly rượu chủ động đi tới để chào hỏi, Lạc Tích Tuyết hé miệng uống một ngụm.

Uy Mục lại chủ động kính cô một ly: "Phu nhân, ông chủ lần này đã vì cô mà hy sinh thật lớn."

"Vì ta? Hy sinh?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, chợt cảm thấy không hiểu.

Uy Mục có thâm ý khác nhìn cô "Phu nhân còn không biết à, bữa tiệc hôm nay là do ông chủ muốn tuyên bố, ông muốn rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này, về sau chỉ có một cuộc sống đơn giản như người bình thường."

"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, trợn to mắt.

"Phu nhân không biết sao?, Việc làm của ông chủ ấy là thử thách lớn, chúng ta để vào được đây vô cùng dễ dàng nhưng rút ra lại vô cùng khó khăn, thế mà ông chủ vẫn quyết định rời bỏ." Trong mắt Uy Mục hiện ra một tia sáng.

Lạc Tích Tuyết kéo môi, ý định phức tạp.

Chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư thật sự sẽ vì cô sao, buông ta địa vị đế vương trong giới Hắc đạo, cô cô trải qua một cuộc sống bình thường?

Điều này có thể sao? Anh nhiều kẻ thù như vậy, làm như vậy có phải rất nguy hiểm hay không?

"Chiêm Mỗ Tư ở đâu?" Cô muốn đi tìm anh, chuyện lớn như thế sao không thương lượng trước với cô.

"Mới vừa rồi thấy ông chủ còn đứng nói chuyện với một nhóm người, phu nhân yên tâm, tất cả đều chuẩn bị xong cả rồi, lần này nếu ông chủ muốn uy ẩn cũng không có vấn đề gì." Uy Mục giống như nhìn ra được ý định của Lạc Tịch Tuyết, cười khuyên cô.

Nhưng Lạc Tích Tuyết vẫn là không yên lòng, vừa định đi tìm Chiêm Mỗ Tư, chợt có một bóng dáng xuất hiện tại trước mặt cô.

"Nghe nói Chiêm Mỗ Tư vì cô mà quy ẩn rồi, chúc mừng cô!" Khóe môi Tống Khuynh Vũ hé ra một nụ cười lạnh lùng.

Lạc Tích Tuyết chấn động, làm sao cô lại xuất hiện ở đây? Không phải Chiêm Mỗ Tư đã đưa cô đi rồi sao?

"Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn đến đây chúc mừng cô và Chiêm Mỗ Tư, một lần cuối cùng." Tống Khuynh Vũ chủ động chạm cốc với cô, cầm ly rượu trong tay uống sạch.

Uy Mục đè ly rượu đã chạm đến môi cô lại,"Uống ít một chút."

Tống Khuynh Vũ hơi sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ uể oải, không nói gì gật đầu một cái.

Lạc Tích Tuyết thấy hai người bọn họ có qua có lại, cũng không có suy nghĩ nhiều, nếu cô nói là tới một lần cuối cùng, cô cũng không thể gây khó khăn cho cô ấy, dù sao cũng là chồng cô phụ bạc cô ấy.

Chủ động chạm ly với Tống Khuynh Vũ, đem rượu trong chén uống sạch trong một hơi: "Cám ơn!"

Lúc này, bên cạnh không ngừng có người đi lên kính rượu cho Tống Khuynh Vũ, nhưng Uy Mục lại ngăn cản không cho cô uống.

"Tống tiểu thư không cho tôi chút mặt mũi nào sao!" Một người tóc vàng không hài lòng kháng nghị, Tống Khuynh Vũ lại cười thêm miễn cưỡng.

Uy Mục phụ trách giúp cô xã giao, Lạc Tích Tuyết quay đầu lại vừa nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tống Khuynh Vũ.

”Thế nào? Cô không thoải mái à?” Cô ân cần hỏi.

Tống Khuynh Vũ cười cười, lắc đầu một cái.

Lúc này, Uy Mục mới vừa nói chuyện với đám người kia xong, cũng xoay người vỗ vỗ bả vai Tống Khuynh Vũ, ân cần hỏi,”Vẫn khỏe chứ?”

Đôi mắt Tống Khuynh Vũ khẽ ửng hồng, cắn răng, nghẹn ngào nói: ”Có thể có chuyện gì.”

Uy Mục cau mày quan sát cô,”Làm sao mang giày cao như vầy? Ngộ nhỡ ngã làm thế nào? Không phải nói hiện tại thai nhi còn không ổn sao? Đã như vậy, em phải cố gắng tự giữ mình”

Hình như anh ý thức được mình vừa lỡ lời, lập tức dừng lại, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Lạc Tích Tuyết, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Lạc Tích Tuyết lập tức phản ứng khi nhìn thấy vài chuyện không thích hợp, ánh mắt cô mang theo hoài nghi nhìn về phía Tống Khuynh Vũ: ”Cô mang thai?”

Tống Khuynh Vũ nhàn nhạt gật đầu: ”Ừ.”

”Người đàn ông nào lại hạnh phúc như thế? Chừng nào tổ chức hôn lễ?” Lạc Tích Tuyết cười hỏi, tâm lại thót lên tới cổ họng.

Sắc mặt Tống Khuynh Vũ lập tức lắng xuống, tự giễu cợt mình: ”Người đàn ông kia đã không cần tôi nữa, anh ấy có vợ rồi, muốn dẫn vợ mình về quê có cuộc sống bình yên.”

Cô mang theo ánh mắt mất mác nhìn về phía Lạc Tịch Tuyết, trên mặt xinh đẹp hiện lên vẻ quật cường, yếu ớt làm người ta khẽ đau lòng.

Lòng của Lạc Tích Tuyết nhất thời liền trầm xuống, rõ ràng là cô ấy nói người đàn ông kia đã có vợ, còn muốn mang vợ về quê sống cuộc sống bình yên, cô nghĩ như thế nào cũng nghĩ người đàn ông trong miệng cô ta chính là người chồng của cô – Chiêm Mộ Tư

Uy Mục sợ Tống Khuynh Vũ nói nhiều chuyện không nên nói với Lạc Tích Tuyết, vội vàng gọi nhân viên tới, dẫn cô về, vẫn không quên dặn dò nhân viên chăm sóc cô cẩn thận.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết còn đang đau nhức, cô vội vã kéo ống tay áo của Uy Mục lại: ”Lời cô ấy vừa nói là sao?”

”Khuynh Vũ cũng không nghĩ tới, cô ấy chính là ngu xuẩn, người đàn ông kia rõ ràng sẽ không vì đứa bé mà giữ cô, cô ta cố tình tự mình không hiểu.” Uy Mục thở thật dài, mắt thấy mặt của Lạc Tích Tuyết nhắm lại, trong lòng cậu cũng đau thắt .

Có một số việc, mặc cho bọn họ giấu giếm thế nào, nhưng trong thế giới chẳng vách tường nào có thể chắn gió hoàn toàn.

”Uy Mục, cậu nói thật với tôi đi.” Lạc Tích Tuyết kéo tay Uy Mục lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Uy Mục trầm tư một hồi, đè nén lại tiếc hận, dịu dàng nói với cô: ”Phu nhân, cô đừng nghĩ nhiều, đứa bé của Khuynh Vũ hãy để cô ấy tự giải quyết.”

”Đứa bé của cô ấy là của ai?” trái tim Lạc Tích Tuyết hoang mang và đập mạnh, không nhịn được lớn tiếng chất vấn.

”Cứ coi như là một người nào đó của Lạc Tích Tuyết đi.” Uy Mục mang bộ dạng giống như bị làm khó.

”Cái gì gọi là”Coi như” ? Tại sao muốn tôi”Coi như” ?! Tôi hỏi lại cậu một lần nữa, đứa bé trong bụng của cô ấy là của ai?” Lạc Tích Tuyết lên giọng, khiến mọi người chung quanh đều quay lại nhìn cô.

Uy Mục lập tức mỉm cười trấn an, nhỏ giọng,”Phu nhân, hiện tại đứa bé đã có, lại nói, Tống Khuynh Vũ không muốn dùng đứa bé để giữ chân ai. Cô ấy cũng giống như cô, tất cả chỉ là vì yêu cùng một người đàn ông.”

Nếu yêu một người đàn ông? Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc muốn nổ tung! Cô ấy yêu người nào?

”Ông chủ nói ông chủ sẽ xử lý tốt chuyện này, anh và Tống Khunh Vũ có trò chuyện một lần, Tống Khuynh Vũ cũng đồng ý. Cô an tâm.” Uy Mục vỗ vỗ bả vai an ủi Lạc Tích Tuyết , bên kia có người gọi anh, anh lập tức bỏ đi.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc như bị ai đó oanh tạc, trong đại não trống rỗng, liền nắm ly rượu trong tay lên, cũng không có lực quăng xuống đất.

Tống Khuynh Vũ, cô ấy mang đưa bé của chồng cô? ! Chiêm Mỗ Tư không phải nói, anh chưa từng làm chuyện xấu phía sau cô, cũng không có chạm qua cô ta sao? Vậy thì làm sao có đứa bé trong bụng?

Nước mắt không tự chủ đã tràn ngập hai khóe mắt, Chiêm Mỗ Tư lại lừa gạt cô ư, anh đã làm chuyện đó với Tống Khuynh Vũ.

Anh một chân đứng hai thuyền, ở bên cô gái này lại ở bên cô gái kia, cô hận anh!

”Vợ yêu, làm sao lại ngồi ở đây” Chiêm Mỗ Tư chợt ôm cô từ phía sau, cười thân mật với cô.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại xem động tác của anh rất châm chọc

Cô nâng váy lên hung hăng đá vào chân anh, cười tương đối khó coi, ”Trong lòng tôi đang rất bực bội, tôi muốn đi ra ngoài hóng mát một chút.”

232. Chương 232: Cô Nên Làm Gì Đây?

Editor: Trâm Trần

”Ừ.” Chiêm Mỗ Tư không nói thêm gì, nhẹ vuốt khuôn mặt cô, nhẹ nhàng ở bên tai cô nói: ”Có phải em chuẩn bị tiết mục đặc biệt.”

Lạc Tích Tuyết căn bản nghe không lọt, cô rõ ràng là muốn ứng phó với người đàn ông này, nếu như bọn họ giờ phút này không phải ở trong bữa tiệc, cô chắc chắn người đàn ông này sẽ không khống chế được mà bộc phát.

Cô vội gật đầu nâng váy đi ra ngoài.

Người gác cổng ân cần hỏi cô có muốn gọi xe hay không, Lạc Tích Tuyết thật thà lắc đầu một cái, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Giày cao gót thỉnh thoảng dẫm lên bên trên làn váy, mấy lần lảo đảo sắp ngã khiến cô cảm thấy phiền, dứt khoát ngồi xổm người xuống, xé đi làn váy. Nhưng không ngờ vải lại chắc như vậy làm cô cố xé mấy lần nhưng cũng không được đành đứng dậy nhấc làn váy tiếp tục đi về phía trước.

Gió đêm thổi qua, trên bắp chân hơi lạnh, cô nhấc làn váy đi trong như một cánh bướm xinh đẹp lượn quanh, có người đi đường cởi xe đạp chạy qua, đã chạy thật xa mà còn nghiêng đầu quan sát cô gái cô gái mỹ lệ này.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy tủi thân, cô nhanh chóng lau khô nước mắt đưa tay kêu một chiếc xe taxi.

Trên người cô không có tiền cũng không có điện thoại di động, suy nghĩ một chút cũng không biết đi đâu, dứt khoát dùng trang sức trên người để thanh toán cho tài xế, khiến tài xế tùy tiện đưa cô đến một quán rượu.

Cô hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn uống rượu, giờ phút này cũng chỉ có rượu mới có thể làm bản thân cô tê dại.

Những thứ khác đợi cô tỉnh rượu lại rồi nói.

Bên trong quầy rượu, tiếng nhạc đinh tai nhức óc cứ như vậy mà vang lên.

Lãnh Khinh Cuồng vừa vặn ở chỗ này uống rượu, trong ngực hắn đang ôm một mỹ nữ, là một cô nàng ngoại quốc rất xinh đẹp, vừa quyến rũ lại vừa dịu dàng.

”Lãnh Khinh Cuồng, mới vừa rồi mình ở quầy rượu, cậu đoán thử mình đã thấy ai?” Một người bằng hữu của hắn hưng phấn đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

”Ai?” Lãnh Khinh Cuồng lười biếng nâng con ngươi lên, nở một nụ cười tà mị: ”Đừng quấy rầy mình cùng dar¬ling nhà mình ân ái.”

Người bằng hữu thấy hắn đang ôm một cô gái ngoại quốc nóng bỏng, bộ dáng thân mật vô cùng, không khỏi hếch môi lên: ”Thì ra cậu cũng có những lúc như thế này à, mình còn tưởng trong mắt cậu chỉ có Lạc Tích Tuyết thôi chứ, còn có thể giống như trước đây không bỏ được đấy.”

”Cậu vừa nói ai?” Lãnh Khinh Cuồng ngừng động tác lại, mặt liền biến sắc.

”Lạc Tích Tuyết a, người tình cũ của cậu, cô ấy ở đó bên uống rượu giải sầu !” Anh ta xấu xa cười một tiếng, nâng ly rượu uống.

Ánh mắt Lãnh khinh Cuồng trở nên phức tạp khó dò, cô ấy tại sao lại ở loại địa phương này? Mặc dù hắn phái người dò hỏi qua, sau khi Lạc Tích Tuyết gả cho Chiêm Mỗ Tư, đã cùng anh ta đi Pháp, cô đã làm vợ của người ta, mặc dù trong lòng hắn không bỏ được cô, nhưng không thể đi tìm cô, hôm nay cô lại xuất hiện trước mặt hắn, hắn có thể nào không động đây?

Lãnh Khinh Cuồng buông mỹ nhân trong ngực ra, ở trên trán cô nàng một nụ hôn êm ái: ”Lần sau tôi tới tìm em, tiền tôi sẽ chuyển qua thẻ cho em”.

Không khí ban đêm lành lạnh tịch mịch, Lạc Tích Tuyết một thân một mình ở trong quán bar uống rượu giải sầu.

”Đừng uống rượu nữa, uống ly sữa cho ấm dạ dày!” Lãnh Khinh Cuồng đi tới, lấy ly rượu trong tay của cô xuống, đem một ly sữa nóng hổi đặt trên tay của cô.

Mắt Lạc Tích Tuyết khóc có chút sưng đỏ, lễ phục trên người xốc xếch, lại lộ ra vóc người mỹ lệ.

Kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, nhất thời nghẹn ngào, Lãnh Khinh Cuồng, bọn họ đã lâu không gặp.

”Em làm sao vậy?” Lãnh Khinh Cuồng trầm thấp mị hoặc nói, đầy nhu tình.

Cô sững sờ nhìn hắn, nước mắt liền không nhịn được rơi xuống, tận lực dùng giọng nói bình tĩnh đem sự tình chân tướng kể xong, Lãnh Khinh Cuồng nghe xong cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Lạc Tích Tuyết nói xong đầu đuôi, cầm trên tay ly sữa nóng không còn mở miệng nữa.

Chợt gặp một người bạn trong hoàn cảnh này, đem đau khổ trong lòng nói ra.

Lãnh Khinh Cuồng có thể thấy từ trong đôi mắt của cô có sự kiên định quật cường, nhìn ra cô lạnh nhạt cao ngạo, cũng như thời điểm hắn lần đầu tiên nhìn thấy cô.

”Nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi bây giờ có thể đi.” Lạc Tích Tuyết lau khô nước mắt, chợt rất lạnh nhạt đứng dậy rời đi.

Không phải cô ghét hắn, chỉ là tâm tình của cô bây giờ rất phiền não, cô không muốn đem mặt yếu ớt của mình cho những người khác thấy, cô không cần ánh mắt đồng tình.

”Này, em có ý gì?” Lãnh Khinh Cuồng đuổi theo, một phát bắt được tay của cô: ”Lợi dụng toi xong, liền đem tôi một cước đá văng ra sao? Em cứ như vậy đối đãi người quan tâm em sao?”

”Quan tâm tôi?” Lạc Tích Tuyết ngước mắt, mắt sáng trong bây giờ đã là một khoảng không gian chìm ám, trống rỗng nhìn không thấy chút ánh sáng nào.

”Đúng vậy a, có phải hay không rất cảm động?” Lãnh Khinh Cuồng nửa đùa nửa thật nói, tà mị nâng lên nhất mạt nụ cười, lại gần mặt của cô.

Lòng của Lạc Tích Tuyết không khỏi rung rẩy, hắn như vậy nói, cô quả thật có chút cảm động.

Dù sao ở thành phố xa lạ này, đêm khuya yên tĩn, cô biết mình không phải một mình bi thương khóc thút thít.

Ít nhất còn có người quan tâm cô.

Cô rút tay của mình về, lạnh nhạt nói: "Tôi không cần!"

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Bóng tối trong ánh sáng.

Đôi con ngươi của Lãnh Khinh Cuồng chăm chú nhìn vào bóng lưng của cô, kéo kéo khóe môi: "Em cứ như vậy mà yêu hắn sao?"

Yêu?

Lạc Tích Tuyết chấn động, trong con ngươi mơ hồ nổi lên sương mù.

"Anh nói cái gì?" Cô xoay người, con ngươi bỗng dưng thu nhỏ lại.

"Tôi nói em cứ như vậy yêu Chiêm Mỗ Tư sao? Cho dù hắn ở bên ngoài có người đàn bà khác, người đàn bà kia thậm chí còn có đứa bé của hắn, em cũng chấp nhận hợp tác cho họ sao? Không muốn rời đi hắn sao?"

Lãnh Khinh Cuồng híp đôi con ngươi tuyệt mỹ lại, nâng lên khóe môi, tà mị trên mặt đều là châm chọc.

"Tôi không biết!" Lạc Tích Tuyết bị hắn nói, bi thương vây lấy cô, ánh trăng chiếu rọi xuống, cực kỳ thê mỹ.

Lãnh Khinh Cuồng đau lòng nhìn cô, trong mắt ít đi phần tà khí, nhiều phần ảm đạm.

"Em định làm gì?" Hắn hít sâu một hơi hỏi cô, chuyện như vậy luôn phải có cá biện pháp giải quyết .

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, nước mắt không hề báo trước chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên quần áo của cô thỉnh thoảng có vài giọt rơi thẳng xuống đất.

Nàng không cho người đàn ông kia đứa con, nhưng người phụ nữ kia lại mang thai, cô biết Chiêm Mỗ Tư vẫn muốn đứa bé, chẳng lẽ cô thật muốn cùng anh ly hôn, thành toàn bọn họ?

Nhưng là, tại sao chỉ cần nghĩ đến phải rời khỏi anh thì lòng của cô sẽ đau thế này đây?

"Tích Tuyết, em đừng vội, trước khóc một lát, không có khó khăn như vậy, để tôi giúp em nghĩ biện pháp." Lãnh Khinh Cuồng đưa cho nàng hộp khăn giấy tử, dịu dàng an ủi.

233. Chương 233: Cùng Người Đàn Ông Khác

Editor: Trâm Trần

Lạc Tích Tuyết tìm chỗ hẻo lánh ngồi xuống, không nhịn được thất thanh khóc rống lên, gặp những hoàn cảnh khó khăn như thế này tốt nhất chính là tùy ý khốc rống lên, tất cả đều phát tiết ra ngoài sẽ tốt hơn nhiều.

Lạc Tích Tuyết khóc một lúc lâu, nước mắt không hề thao thao bất tuyệt nữa, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn chút.

Nhưng là, nụ cười của Tống Khuynh Vũ cùng ánh mắt tiếc hận của Uy Mục lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, đôi tay cô ôm lấy đầu, chiếc nhẫn kim cương lành lạnh trên mu bàn tay, làm lòng cô cũng cảm thấy lạnh lẽo, khuôn mặt ấm áp của Chiêm Mỗ Tư lại giống như gần trong gang tấc.

Người đàn ông kia —— chồng của cô, luôn miệng nói yêu cô, nhưng sau lưng lại làm chuyện tổn thương cô như vậy.

Chỉ cần vừa nghĩ tới anh cùng người phụ nữ khác có con, lòng của cô cũng đau không tả được, giống như bị cắt xén một dạng.

Lãnh Khinh Cuồng đứng ở một bên cùng với cô, cho đến khi cô khóc mệt, mới rút chiếc khăn giấy cho cô lau nước mắt: "Có dễ chịu hơn chút nào không?"

Giọng nói của Lạc Tích Tuyết vì khóc mà ách rồi, mắt sưng đỏ lên, cô nức nở, dựa trên bả vai của Lãnh Khinh Cuồng: "Tôi nên làm như thế nào đây?"

Lãnh Khinh Cuồng đau lòng nhìn cô, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của cô, khách quan cùng cô phân tích: "Hoặc là em rời hắn ta đi, tìm người đàn ông khác tốt hơn; hoặc là cái gì cũng không có xảy ra, tiếp tục ở cùng với hắn."

Hắn chỉ có thể an ủi cô như vậy thôi, tình yêu cho tới bây giờ đều là chuyện hai người, khi nào đến phiên người khác quơ tay múa chân đây.

"Không có, Khinh Cuồng, trên đời này không có người đàn ông nào so với Chiêm Mỗ Tư tốt hơn. Cho dù có tôi cũng không cần." Lạc Tích Tuyết cau chặt lông mày nhỏ nhắn, thanh âm nhẹ nhàng run rẩy.

Cô không muốn thừa nhận mình yêu người nào, chỉ là vào giờ khắc này, trong đầu cô chỉ có một ý niệm, cô không muốn rời xa Chiêm Mỗ Tư.

Mặc dù đứa bé kia là cái gai trong tim cô, nhưng muốn cô từ bỏ hôn nhân của cô, từ bỏ chồng của cô, cô thật sự không làm được.

"Tôi cũng không biết làm thế nào —— chuyện như vậy, tôi sao có thể làm như không có gì xảy ra? Nhưng là, nếu như ly hôn tôi làm không được tôi làm sao có thể rời xa anh ấy?"

Lạc Tích Tuyết ôm lấy đầu, cô uống một hớp rượu lớn, nhưng càng say ngược lại càng thanh tỉnh hơn

"Không bỏ được? Em yêu hắn ta như vậy sao?" Lãnh Khinh Cuồng nhìn cô, chợt dùng lực rất lớn ôm lấy cô, dường như muốn đem cô dung nhập vào trong cơ thể .

Bờ vai của hắn rất rộng, cũng rất ấm áp, chỉ là không bằng Chiêm Mỗ Tư .

Lạc Tích Tuyết đẩy hắn ra, buồn bực nói: "Tôi mới không có yêu anh ta, tôi chỉ là đối với anh ta có một chút ngưỡng mộ mà thôi!"

Ngưỡng mộ? Lãnh Khinh Cuồng đau xót, sợ rằng không chỉ là ngưỡng mộ chứ? Nếu không hắn ta cùng người phụ nữ khác có con, lấy tính cách của cô nên sớm rời đi hắn ta mới đúng.

Nhưng là hôm nay, hắn nhìn thấy chỉ là một Lạc Tích Tuyết khổ sở, lại không nghe được câu nói ly hôn của cô.

"Tích Tuyết, em nên nhớ. Mặc kệ gặp phải bất cứ chuyện gì, tôi đều ở sau lưng em, cho nên về sau gặp phải chuyện gì, đều có thể tới tìm tôi, hiểu chưa?" Hắn vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, ngửi mùi hương thuộc về cô.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, hiện tại Lãnh Khinh Cuồng là người duy nhất có thể để cô giải bày tâm sự.

"Tôi cùng em uống rượu, uống say, cái gì cũng không biết!" Lãnh Khinh Cuồng cầm lên một bình rượu, hắn tối nay rốt cuộc cũng biết, trong lòng của cô đã có người khác, hai người họ có nợ mà không có duyên.

Chỉ là cô còn xem hắn như một người bạn để giải bày tâm sự, nhưng hắn bị thương, người nào quan tâm hắn?

Lạc Tích Tuyết tiếp tục uống rượu, Lãnh Khinh Cuồng thỉnh thoảng cũng thay cô uống một chén, hai người đầu óc cũng có chút hỗn độn.

Uống nhiều quá, Lạc Tích Tuyết cũng không náo nữa, chỉ là nhứ nhứ thao thao nói qua một ít lời, giống như là đang lầm bầm lầu bầu, hoặc như là muốn kể chuyện.

Hốc mắt cô lại ướt"Hiện tại phải làm sao? Tôi không thể tiếp nhận đứa bé kia, tuyệt đối không thể! Nhưng là phải rời đi anh ấy, tôi chỉ sợ mình làm không được. Nếu như, khi đó tôi không náo cùng anh ấy, anh ấy cũng sẽ không cùng Tống Khuynh Vũ phát sinh chuyện gì, toi cũng có lỗi, rốt cuộc phải làm thế nào đây?"

"Em bây giờ duy nhất phải làm là chờ đợi, tin tưởng tôi, nếu như Chiêm Mỗ Tư thật tâm yêu em, nhất định sẽ biết phải làm thế nào!" Lãnh Khinh Cuồng nói như người từng trải.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, dùng sức dao động, dao động đầu óc choáng váng có chút khó chịu, chờ đợi? Chờ trời sáng phát hiện đây là một giấc mộng sao? Nhưng cô không làm được, cô không có bất kỳ thời điểm nào so với hiện tại thanh tỉnh hơn, cô một khắc cũng không muốn chờ, chỉ cần vừa nghĩ tới đứa bé kia tồn tại, lòng của cô liền níu chặt lại.

Cô phiền não, bưng ly rượu lên lại phát hiện rượu đã hết, một cỗ hỏa khí chui lên, cô vung tay một cái làm cái ly rơi xuống đất nát tan tành.

Tiếng thủy tinh rơi vỡ vụn kích thích các dây thần kinh càng thêm hưng phấn, cô chú nữa đã ngã xuống đất, thật may là Lãnh Khinh Cuồng lanh tay lẹ mắt đỡ cô, mới không để cho cô bị thương.

Lạc Tích Tuyết té không thể té, níu lấy khăn trải bàn ở trong tay, nức nở nghẹn ngào.

Lãnh Khinh Cuồng thở dài một cái, cũng không biết nên làm sao an ủi cô, chỉ có thể lôi kéo cô đi tới bên kia trên ghế sa lon, tiếp tục bồi cô uống rượu.

Cảm giác say rã rời, Lãnh Khinh Cuồng cảm giác mình cũng có chút say, hành động chậm lại , ánh mắt không có tiêu cự, chỉ là mơ hồ cảm thấy có một chuông điện thoại di động đang không ngừng vang lên, phiền nhiễu bọn họ đang uống rượu hăng say.

"Hel¬lo?" Điện thoại di động vang lên thật lâu, tựa hồ không có ai nhận thì sẽ không bỏ qua, Lãnh Khinh Cuồng rốt cuộc cầm điện thoại lên.

Đầu dây bên kia là một hồi trầm mặc, sau đó là thanh âm lạnh như băng vang lên: "Cô ấy đang ở bên cạnh anh?"

Lãnh Khinh Cuồng có chút không hiểu, giơ điện thoại ra xem mới biết mình cầm nhầm điện thoại của cô.

Đẩy một cái thân thể mềm mại ấm áp trong ngực, dùng giọng nói ngọt ngào nói với cô: "Em yêu, điện thoại của em."

Lạc Tích Tuyết nhăn nhăn lỗ mũi, vung tay lên, đem điện thoại trong tay Lãnh Khinh Cuồng ném đi thật xa, cô hé miệng muốn hô hấp, hắn cúi thấp đầu xuống, vừa vặn đụng phải môi của cô.

Hai người té ở trên ghế sa lon, men say mơ hồ.

"Hai người đang ở đâu?" Điện thoại bên kia Chiêm Mỗ Tư tức giận chất vấn, cắt đứt nụ hôn của hai người.

Ở đâu? Bọn họ nhìn bốn phía một cái, đã say quên mất.

Lãnh Khinh Cuồng giơ tay lên, ở giữa không trung đánh búng tay, ngay lập tức có một nhân viên phục vụ đi tới.

"Nói cho hắn ta biết, đây là nơi nào" hắn đưa điện thoại di động ném cho nhân viên tạp vụ.

Chiêm Mỗ Tư đã rất lâu không có có lái xe thể thao rồi hiện tại vừa đúng lúc dùng đến.

Nghe trong điện thoại giọng nói của người đàn ông kia, hình như là Lãnh Khinh Cuồng, đáng chết, người đàn ông này chưa từ bỏ ý định, đuổi theo vợ hắn tới tận Pháp sao? Nếu như để hắn bắt được hai người có chuyện gì, Lạc Tích Tuyết, em nhất định phải chết! ! !

234. Chương 234: Anh Đã Làm Gì Vợ Tôi

Edit : babynhox

Chiêm Mỗ Tư trực tiếp chạy chiếc xe Ferrari ra khỏi nhà xe, chạy dọc theo đường núi uốn lượn,thân xe đỏ tươi giống như trong lòng lửa, lao nhanh ở trong đem.

Tìm kiếm dựa theo địa chỉ nhân viên đưa, còn chưa tới cửa, liền nhìn thấy một đôi nam nữ cùng đi ra cửa quán bar. Đèn nê on lập lòe chiếu lên mặt của cô và hắn ta.

Xa xa Chiêm Mỗ Tư nhìn thấy cái lúm đồng tiền như hoa đã có rượu của Lạc Tích Tuyết, không trong lòng có mùi vị ra sao.

Lãnh Khinh Cuồng kéo cô ôm vào lòng, từ từ đi, đáng tiếc bản thân khó giữ, thiếu chút nữa là kéo cô cùng ngã xuống, may mà lúc này được một đôi tay có sức kéo qua, đỡ lấy hắn ta.

"Cám ơn."

Lãnh Khinh Cuồng vỗ vỗ này vai người tốt bụng, vai của đối phương xoay chuyển, Lãnh Khinh Cuồng còn chưa chớp mắt, cô gái ở trong lòng đã biến mất.

Người này dễ dàng ôm Lạc Tích Tuyết ra từ trong lòng hắn, Lãnh Khinh Cuồng khó khăn ngắm nhìn, nhìn rồi lại nhìn: "Anh"

Đã quá say, mà cứ mở miệng gọi như vậy. Nhưng mà gió lạnh khẽ thổi, hắn ta cũng tỉnh táo một chút, có chút ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ phẫn nộ sâu sắc không hề che giấu.

Lãnh Kinh Cuồng muốn mở miệng nói chuyện, Chiêm Mỗ Tư đã ôm Lạc Tích Tuyết xoay người liền đi.

Hắn ta buột miệng nói một câu: "Đợi một chút!"

Không ngờ Chiêm Mỗ Tư lại dừng thật.

Dừng lại, cũng không phải bởi vì Lãnh Khinh Cuồng ngăn cản, mà là bởi vì Chiêm Mỗ Tư thấy rõ, hắn đôi môi đỏ của Lạc Tích Tuyết hơi sưng lên.

Làn da nõn nà, đỏ ửng mê người, môi hồng như máu ——

Chiêm Mỗ Tư đầy hung ác quay đầu nhìn Lãnh Khinh Cuồng: "Anh đã làm gì cô ấy?"

Lãnh Khinh Cuồng nghe không được rõ lắm, chỉ biết là hắn muốn dẫn cô đi: "Cậu không thể ép buộc cô ấy đi"

Chiêm Mỗ Tư cắn răng mạnh một cái, trong cơn tức giận xẹt ngang, đánh một quyền lên xương gò má của Lãnh Khinh Cuồng.

Khung xương va chạm phát ra tiếng răng rắc, Lãnh Khinh Cuồng chưa nói hết lời đã bị trúng chiêu ngã xuống.

Chiêm Mỗ Tư' nhúc nhích khớp ngón tay đau đớn, cúi đầu nhìn về phía Lãnh Khinh Cuồng, cảnh cáo nói: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tốt nhất là anh cách xa cô ấy một chút!"

Chiêm Mỗ Tư mất chút sức mới đưa Lạc Tích Tuyết đang náo loạn lên xe, buông thắng xe, kéo hộp số, dẫn mạnh chân ga, rẽ ngoặt cực nhanh, rời đi.

Tốc độ xe nhanh, xe run rẩy, Lạc Tích Tuyết lại ôm dây an toàn ngủ, thân thể vừa lệch gối đầu lên trên vai của Chiêm Mô Tư.

Chiêm Mỗ Tư nhìn cô qua kính chiếu hậu, cô thật đúng là không biết gì, đi với người đàn ông xa lạ cũng không biết. Nếu không phải hắn xuất hiện lúc.

Hậu quả gì hắn cũng không dám tưởng tượng.

Lạc Tích Tuyết uống say, nào biết cô đã được Chiêm Mỗ Tư đưa lên xe, chỉ chốc lát trên cô liền đưa tay ôm người lại xe, áo sơ mi vải dệt ngăn cách, môi nóng bỏng của cô cọ sát vào da hắn,"Anh biết không"

Cô mơ mơ hồ hồ ghé vào lỗ tai hắn nói câu lời say, Chiêm Mỗ Tư muốn nghe rõ mà lại không nghe được rõ, vừa phiền vừa vội hỏi: "Cái gì?"

Lạc Tích Tuyết lại cau mày lắc đầu,"Tôi không nói, vừa nói, anh lại lấp miệng của tôi"

Một chữ "lại" như một cây gai, nằm ngang ở trong tim hắn, cô xemihắn như người nào? Lãnh Khinh Cuồng?

Tâm trạng của Chiêm Mỗ Tư nặng xuống đáy nguồn, lại hết cách với cô, cho dù có sức chịu đựng tốt cũng không tác dụng, hắn hận không thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng cô cứ ở đó, vây quanh cánh tay hắn, càng không ngừng khiêu chiến cực hạn của hắn.

Chiêm Mỗ Tư' cố gắng kiềm nén tức giận, mười phần là tác dụng của rượu châm, lúc này cô đã say không biết rõ, không thể chấp nhặt với cô.

Rất không dễ dàng mới trở về biệt thự, hắn ôm Lạc Tích Tuyết trở về phòng khách, ngã vào trên sofa lại cảm thấy cực kỳ mệt.

Người phụ nữ này cũng không biết sai, trong yến tiệc thương nghiệp kia, hắn còn đặc biệt chuẩn bị tiết mục vì cô, ai ngờ cô nói chỉ ra hóng, nhưng lại đi tới nơi đó uống rượu với Lãnh Khinh Cuồng, nghĩ lại hắn liền tức giận.

"A!" Lạc Tích Tuyết hoàn toàn không để ý tới tức giận của hắn, còn trêu chọc hắn, ngón tay trắng nõn vẽ vòng tròn trên áo sơ mi của hắn,"Khinh Cuồng, anh không phải mặc áo sơ mi trắng à?"

Thì ra vẫn coi hắn là Lãnh Khinh Cuồng, Chiêm Mỗ Tư càng nghĩ lại càng tức giận, gọi người hầu rửa mặt chải đầu cho cô, hôm nay hắn thật sự quá mệt mỏi rồi.

Lạc Tích Tuyết không chịu buông tay, dựa vào trong lòng hắn, kéo lấy áo sơ mi của hắn mà cười ngây ngô.

Chiêm Mỗ Tư mệt mỏi nhìn cô náo loạn một lúc, thở dài, vẫn ôm cô lên lầu.

Từ vị trí của cô nhìn lên, đường cong cái cằm anh tuấn gợi cảm của hắn giống điêu khắc, trái cổ thỉnh thoảng chuyển động lên xuống , lồng ngực ấm áp rắn chắc khỏe mạnh, người đàn ông này, thật rất tuấn tú.

Nhưng mà, hắn cũng làm mình tổn thương rất sâu, đều nói người tuấn tú thì không đáng tin, quả nhiên không sai . Một mặt hắn đối với mình rất tốt, một mặt lại lên giường với người phụ nữ khác.

Nghĩ như vậy, Lạc Tích Tuyết lại khóc.

Chiêm Mỗ Tư thấy cô khóc, không khỏi luống cuống, vội vàng đè thấp tiếng hỏi: "Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Lạc Tích Tuyết không có trả lời hắn, chỉ là ra sức khóc.

Chiêm Mỗ Tư cũng không biết mình đã làm gì đắc tội với cô, khẽ vươn tay ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn môi của cô.

Lạc Tích Tuyết vùng vẫy kháng cự, trong lòng chứa căm tức cắn bờ môi của hắn đổ máu, miệng của hai người đều gỉ sắt vị ngọt.

Chiêm Mỗ Tư mạnh mẽ vội vàng, hoàn toàn mặc kệ phản ứng của cô, dùng sức hôn sâu, dường như muốn phá vỡ cô ra nuốt sống vào bụng, cánh tay Lạc Tích Tuyết bị hắn đè chặt giống như muốn rời ra, thế giới nho nhỏ của cô tràn đầy mùi vị của hắn, làm sao cũng không trốn được.

"Đừng khóc" Cô khóc càng ngày càng nhiều cuối cùng cũng ngăn cản hắn gặm cắn, hắn liếm từng giọt nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói nhỏ, dỗ dành bảo bối quý báu nhất của hắn trên thế giới này.

Lạc Tích Tuyết có quá nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại bị nghẹn ở cổ họng không nói được một câu nào, khóc đến trời đất mù mịt , Chiêm Mỗ Tư đau lòng chau mày.

"Nói cho anh biết, có phải vừa nảy Lãnh Khinh Cuồng khi dễ em hay không?" Hắn rất lo lắng hỏi, rốt cuộc là ai đã chọc tới người phụ nữ hắn yêu thương.

Lạc Tích Tuyết liều mạng lắc đầu, cũng không nói lời nào, Chiêm Mỗ Tư càng gấp.

"Vậy sao em khóc?" Chiêm Mỗ Tư vội vàng hỏi, nước mắt của cô chảy vào trong lòng hắn, từng giọt từng giọt cắt rách lòng hắn.

Lạc Tích Tuyết nghẹn ngào, thật ra vừa rồi bị hắn cắn như vậy, ý thức cô cũng tỉnh táo một chút, có thể nhìn rõ người đàn ông trước mắt, cô tình nguyện mình là không tỉnh táo, còn tốt hơn đối mặt với vấn đề của bọn họ.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hắn một hồi, nghẹn ngào nói: "Chiêm Mỗ Tư, em biết anh yêu em, cho dù có lúc em không muốn thừa nhận, nhưng đối vơi em mà nói, anh là người rất quan trọng."

Chiêm Mỗ Tư nghe được những lời này của cô, liền nhanh chóng ôm cô, gần như là muốn ấn cô vào trong thân thể của mình.

Hắn không nghĩ tới cô có thể nói hắn đối cô mà nói, là người rất quan trọng.

Vì những lời này của cô, cho dù muốn hắn vào nước sôi lửa bỏng, hắn cũng sẵn lòng.

Lạc Tích Tuyết bị hắn ôm chặt toàn thân đều đau nhức, chỉ có thể vùng vẫy: "Chiêm Mỗ Tư, anh làm em đau."

Chiêm Mỗ Tư thoáng buông lỏng ra một chút, nhưng vẫn ôm cô vào trong ngực không nói một lời, chỉ là trong lòng đã tràn đầy cảm động, gần như là sắp lan tràn ra.

235. Chương 235: Nói, Em Sẽ Không Ời Khỏi Anh!

Edit : babynhox

Dưới ánh trăng, Lạc Tích Tuyết nghiêng thân thể, nằm ở trên giường lớn mềm mại.

Đường cong dáng người hoàn mỹ, chân mảnh khảnh khép lại, lộ ra làn da tơ lụa dưới váy ngắn, vòng eo nhỏ nhắn, áo choàng có chút trượt xuống bờ vai, nhấp nhô trước ngực, tiếng hít thở nhè nhẹ, nhưng người đứng đứng nhìn đã mơ mơ màng màng.

Chiêm Mỗ Tư lắc lắc đầu theo bản năng, còn nhìn xuống như vậy, hắn không biết mình sẽ làm ra chuyện thế nào nửa.

Cho dù trong lòng còn có rất nhiều nghi hoặc, nhưng tất cả cũng phải đợi ngày mai cô tỉnh rượu mới có thể có đáp án.

Trên người hắn dính mùi rượu từ trên người cô, Chiêm Mỗ Tư cầm quần áo sạch sẽ, đi ra phòng tắm bên ngoài tắm gội.

Đang lúc tắm, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng "ầm" ở cách vách.

Chiêm Mỗ Tư đứng lên theo phản xạ có điều kiện, lao ra phòng tắm, trên giường phòng ngủ chính không có ai, lòng hắn căng thẳng, sau đó mới nghe có tiếng động trong nhà vệ sinh, hắn đi theo tiếng động ——

Lạc Tích Tuyết đang dựa vào bên cạnh bồn cầu nôn.

Hắn đau lòng không thôi liền bước qua đỡ cô lên, nếu hắn biết ai làm cho cô đau lòng như vậy, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Toàn thân Lạc Tích Tuyết đã vô cùng nhếch nhác, vết ố dính vào quần áo của cô, Chiêm Mỗ Tư đỡ cô lên, cũng không thể may mắn thoát khỏi. Hắn vừa buông tay, cô liền trượt xuống mặt đất.

"Tích Tuyết! !" Hắn vỗ vỗ mặt cô, không có phản ứng.

Hắn gỡ vòi sen xuống, mở nước ấm, rửa sạch hiện trường, nhìn trên mặt cô dính ẩm ướt, hắn cầm quần áo từ bên ngoài đi vào.

Chiêm Mỗ Tư tự mình cởi quần áo ẩm ướt cho cô, rồi khoác áo sơ mi của hắn lên, ép cô há mồm, dùng nước súc miệng cho cô, mới bế cô ra ngoài.

Áo quá lớn, thông thấu khắp nơi, Lạc Tích Tuyết vừa động, hô hấp của Chiêm Mỗ Tư liền không ổn định, cô gái nhỏ say rượu vẫn chưa tỉnh hoàn toàn có bao nhiêu nguy hiểm, dáng vẻ cọ sát của cô ở trên người Chiêm Mỗ Tư, như là đang làm nũng với hắn vậy.

"Đừng nháo!" Chiêm Mỗ Tư đặt cô ở trên giường, xoay người muốn đi phòng tắm.

Lạc Tích Tuyết cười hì hì ôm lấy cổ hắn nhất định không rời. Hắn hơi dựa vào trên người cô, chạm đến thân thể mềm mai thơm mát, luôn luôn không có sức chống cự với cô, thân dưới lập tức có phản ứng.

Chiêm Mỗ Tư cực kì căm tức mình không tốt, lại còn dây dưa với cô.

Lạc Tích Tuyết mơ màng giữa men say, chỉ cảm thấy, một đôi tay nóng cháy đang dạo chơi trên thân thể của cô.

Đầu lưỡi nóng bỏng hơi xúc động mà liếm mút, từ bụng tới tay chân đề tê liệt, từng tiếng thở dốc kiềm nén truyền vào bên tai, là hơi thở ai lại dụ dỗ cô rơi vào vòng xoáy dục vọng? Trong đầu cô hỗn loạn, thân thể bị nhét vào trong bộ ngực rắn chắc.

Là tiếng tim đập của ai, đè ép ngực non mềm yếu đuối của cô làm cô hít thở không thông?

Hắn còn không chịu buông tha cô, đôi môi nóng bỏng đi tới ngực cô, há mồm ngậm chặt đỉnh cao, kiên nhẫn khiêu khích, muốn cô nở rộ, muốn cô quên chính mình.

Được người khác yêu thương quý trọng, loại cảm giác dễ chịu này, cho dù hít thở không thông, cô cũng hi vọng vĩnh viễn đừng ngừng. Thân thể bắt đầu đổ mồ hôi, mặt nóng bỏng dán vào khuôn ngực của đối phương, cô nóng, hắn lạnh, cô không nhịn được rên rĩ một tiếng.

Trong cơ thể nóng bỏng của Chiêm Mỗ Tư đang kêu gào, dục vọng đã vượt khỏi tầm tay của hắn, triền miên giữa nụ hôn nóng bỏng, bỗng dưng hắn nghĩ tới cái gì, thoáng dùng sức kéo mặt cô qua, nhìn chằm chằm ánh mắt đầy men say của cô,"Nói! Anh là ai?"

Lạc Tích Tuyết nở nụ cười ha ha,"Còn nói em uống say, Chiêm Mỗ Tư, anh mới say, say đến tên của mình cũng quên sao?"

Chiêm Mỗ Tư hừ lạnh một tiếng, cô biết hắn là ai thì tốt, nếu cô gọi sai tên, hắn khó bảo đảm sẽ không bóp chết cô.

Mùi rượu hòa với mùi hương của cô, nụ hôn của hắn càng sâu, hôn đến hơi thở của cô không ổn định, meo meo nức nở .

Đầu lưỡi quấn quanh mềm mại dây dưa, mặc kệ âm thanh kích thích trong miệng trơn bóng của cô, đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập sâu thẳng vào miệng cô.

Nửa kéo nửa ôm hôn, hai tay Lạc Tích Tuyết bị đẩy lên trên vai hắn, cô mềm yếu dựa vào hắn, lại bị Chiêm Mỗ Tư không ngừng đẩy ra, không cho cô tới gần, nhanh chóng cởi sạch quần áo của cô.

Hắn đẩy cô ngã trên giường lớn, nhìn nét mặt mơ màng và thân thể xinh đẹp mềm mại của cô, phía dưới của Chiêm Mỗ Tư liền đau đớn.

Áo sơmi bị bàn tay lớn của hắn vôi vàng xé rách, khắp nơi đều là cúc áo. Chiêm Mỗ Tư dùng tốc độ nhanh nhất cởi sạch quần áo của mình, xoay người đè lên thân thể Lạc Tích Tuyết.

Bàn tay lớn của hắn dùng sức xoa nắn nơi mềm mại của cô, hai ngón tay thỉnh thoảng kẹp lên đỉnh đỏ tươi, cảm giác đau đớn và tê dại hòa vào nhau làm cho Lạc Tích Tuyết muốn vươn tay đi ra muốn ngăn cản bàn tay của hắn.

Nhưng hắn lại bắt lấy bàn tay nhỏ của cô, đè lên đỉnh núi cao ngất mềm mại của cô, liên tục dùng sức——

Lạc Tích Tuyết bị hắn dùng tay của mình tự vuốt ve mình, thân thể lập tức nóng lên, khó chịu vặn vẹo , hắn chậm chạp chen vào , nhưng chính là không nguyện đi vào nơi riêng tư của cô, nhưng lại không chịu tiến vào.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, ánh mắt mơ màng, sao hôm nay người đàn ông này lại kì kè mè nheo như vậy, làm cô khó chịu như vậy, nhưng cũng không cho cô?

Chẳng lẽ hắn thật sự đã chán ghét cô , yêu người phụ nữ Tống Khuynh Vũ như vậy?

Cô thừa nhận về phương diện trên giường, quả thật trước kia cô có chút bị động, có lẽ không quyến rũ lẳng lơ giống Tống Khuynh Vũ, biết làm thế nào lấy lòng đàn ông. Có lẽ là cô chậm chạp, làm cho hắn chán ghét, hắn mới có thể đi tìm người phụ nữ khác.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lạc Tích Tuyết có bao nhiêu chua xót.

Cô hạ quyết tâm, đem vứt toàn bộ kiêu ngạo ra sau đầu, ngược lại khẽ lên tiếng quyến rũ,"Chiêm Mỗ Tư, cho em, em rất khó chịu"

Đây không giống trước kia, loại âm thanh mời gọi quyến rũ này, làm sao Lạc Tích Tuyết cũng không nói ra miệng được , nhưng bây giờ cô uống rượu, vốn là đã gan dạ hơn, lại nghĩ tới chồng của mình dây dưa với người phụ nữ khác, trong lòng càng thêm không phục.

Ai nói ở phương diện này cô không bằng Tống Khuynh Vũ kia, cô cũng không tin, chỉ cần cô muốn làm, Chiêm Mỗ Tư còn có thể thích người phụ nữ kia sao.

Vì thế Lạc Tích Tuyết không để ý rụt rè, trực tiếp hôn lên môi Chiêm Mỗ Tư, tay nhỏ không lưu loát trêu chọc trên ngực của hắn.

Chiêm Mỗ Tư nhìn bộ dáng vội vàng xao động của cô, trong lòng mừng như điên, dùng sức lớn hơn hôn cô, bắt lấy mắt cá chân của cô, để cả người cô kề sát chính mình.

"Muốn anh không? Bảo bối?" Hắn nhẹ nhàng mút hôn môi đỏ mọng của cô, giống như cô là búp bê sứ dễ vỡ, giống như sợ làm cô đau.

"Ừm, muốn." Lạc Tích Tuyết không giấu diếm, mà trực tiếp gật đầu, hai tay siết chặt cổ của hắn.

"Anh cũng muốn em!" Chiêm Mỗ Tư cười nhẹ, nghiêng người đè cô dưới thân, hôn từ cổ xuống một đường "Rất muốn yêu em."

Trong lúc đó Lạc Tích Tuyết nửa tỉnh nửa mơ cảm thấy dưới thân bị hơi nóng vây quanh, đầu lưỡi mềm mại dạo chơi, thường thường há to miệng hút một chút, cũng hút tới lòng của cô.

"Tuyết nhi, nói em sẽ không rời khỏi anh!" Chiêm Mỗ Tư đè lên người cô, hung hăng hôn cô, đầu lưỡi dây dưa với cái lưỡi của cô, vừa nhiệt tình hôn, vừa bướng bỉnh yêu cầu.

236. Chương 236: Cùng Người Tình Của Anh Gặp Mặt

edit: Fannie93

Trong đầu Lạc Tích Tuyết vốn là một mảnh hỗn độn, phía dưới Chiêm Mỗ Tư khó nhịn giãy dụa, hai chân vòng vèo eo tinh tráng thật chặt của anh mè nheo, cũng không còn nghe rõ hắn nói gì, chỉ ngây ngốc cười: "Không biết, em sẽ không rời bỏ anh!".

Chiêm Mỗ Tư đạt được ước muốn, ở trên môi đỏ mọng của cô hôn mấy cái, sau đó một cái, vùi thật sâu vào ---

"A! !". Lạc Tích Tuyết dồn dập kêu, đột nhiên xông vào làm cô không cách nào thích ứng.

"Không cho trốn!". Chiêm Mỗ Tư nắm cổ tay cô kéo xuống dưới, ngăn trở động tác kháng cự của cô.

Lạc Tích Tuyết nức nở, khi phía dưới anh muốn co rúc mình, đưa đẩy anh đi ra ngoài.

Nhưng phản ứng vô ý của cô, không phải cự tuyệt sao? Rõ ràng muốn mời mọc.

Phía dưới anh cũng không động, cô dần dần không hề kháng cự nữa. đợi cô vùi lấp trong khi hôn hít vô tri vô thức, anh mới chậm rãi bắt đầu động.

Anh hôn trán cô, "Buông lỏng một chút, cứ như vậy".

Âm thanh của anh dịu dàng lưu luyến, từng điểm từng điểm dụ dỗ, thân thể co liền mất đi sức lực chống đỡ, mê ly nghênh hợp, hai cánh tay dần dần bám chặt gáy của anh, hai chân cũng có ý thức của mình, quấn lên hông anh.

Chiêm Mỗ Tư bắt đầu tăng nhanh tốc độ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Lạc Tích Tuyết một tiếng hừ, da chạm vào nhau, không ngừng rung động.

Đến lúc trời sáng anh mới thỏa mãn, ôm chặt cô đạt tới cực hạn.

Lạc Tích Tuyết bị anh hành hạ, mắt không mở ra được, chỉ nghe anh bên tai từng lần một dịu dàng gọi cô.

"Biết biết, sẽ không rời khỏi anh". Cô không còn hơi sức, chỉ mong nhanh lên để cho cô ngủ.

Sáng ngày hôm sau Lạc Tích Tuyết tỉnh, say rượu khiến đầu đau, đẩy cánh tay anh để ngang trên ngực cô ra, thoáng động, phía dưới liền đau nhức cảm thấy như không phải thân thể mình.

"Hửm?". Chiêm Mỗ Tư cũng tỉnh, ôm chặt cô trong ngực, xấu bụng sáng sớm bộc phát đè cô xuống.

Lạc Tích Tuyết đỏ mặt, đẩy anh ra muốn đi rửa mắt. Chiêm Mỗ Tư nhớ lại tối qua muốn cô bao nhiêu lần, ôm cô vào trong ngực hôn rồi lại hôn, vẫn nhịn được.

Bữa sáng là Chiêm Mỗ Tư tự mình làm, nhưng Lạc Tích Tuyết lại suy nghĩ chuyện khác.

Say rượu tỉnh lại, ngay sau đó hiện lên vấn đề chính là tại sao tối qua cô muốn say rượu? có chút vấn đề đặt ở đâu đó, không phải chỉ say rượu không thèm nghĩ nữa là có thể giải quyết.

Ví như: chuyện Tống Khuynh Vũ mang thai, đứa bé kia có đúng là của Chiêm Mỗ Tư không? Anh biết sao? Tính toán giấu diếm cô?

"Nghĩ gì vậy?". Chiêm Mỗ Tư nhìn cô ăn một hớp cháo thì để xuống, ánh mắt bình tĩnh phát ra ngây ngô.

Lạc Tích Tuyết trầm mặc, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

Vừa định hỏi anh, chuyện anh cùng Tống Khuynh Vũ, không ngờ Chiêm Mỗ Tư đã mở miệng trước rồi.

"Không có gì, muốn cùng anh giải thích sao?". Anh nhấp mootjngumj cà phê, không chút để ý hỏi. Áo sơ mi màu trắng có ba nút áo mở ra, cảm giác có ánh nắng mặt trời chiếu lên, tôn lên lông mày của anh, tuấn tú bất phàm.

"Giải thích?" Lạc Tích Tuyết theo dõi anh, đầu óc xoay không kịp, cô muốn giải thích cái gì?

Chiêm Mỗ Tư như nhìn ra nghi ngờ của cô, ánh mắt của anh nhìn chằm chằm cô: "Tối hôm qua, anh là từ trên tay Lãnh Khinh Cuồng, đón em tới được".

"Cho nên?". Lạc Tích Tuyết nhíu nhíu mày, biểu lộ lạnh nhạt.

"Em cùng anh ta, chưa từng xảy ra cái gì sao?". Chiêm Mỗ Tư thử hỏi dò xét, đi tới, giam cầm cô cùng cái ghế giữa: "Là anh quá lâu không có đụng vào em, cho nên em".

Lạc Tích Tuyết cũng không biết dũng khí từ đâu tới, không cần suy nghĩ, liền cho Chiêm Mỗ Tư một cái tát.

"Bốp! !"

Âm thanh thanh thúy rõ to, khiến người giúp việc chấn động.

Chiêm Mỗ Tư tâm tình thật tốt, một khắc bị phá hư, anh khó tin nhìn cô: "Lạc Tích Tuyết, em lại dám đánh anh?"

Anh lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt thay đổi liên tục, nổi lên một sự tức giận đáng sợ.

"Tiên sinh,điện thoại của ngài".

"Đi xuống!". âm thanh Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo, người giúp việc sợ vội vàng lảo đảo đi ra ngoài.

"Tại sao đánh anh? Tối hôm qua em không nói một tiếng biến mất ở bữa tiệc, trốn cùng người đàn ông khác uống rượu, chẳng lẽ thân thể của anh vì là chồng em, dẫn em về nhà, còn có cái gì không đúng?". Khóe mắt đuôi mày của Chiêm Mỗ Tư đều là khí lạnh, âm thanh lạnh lẽo.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ chứa đựng nước mắt, nhìn chòng chọc vào anh.

"Có phải muốn cùng người tình cũ lần nữa bắt đầu phải không? Em chán anh rồi hả? muốn rời khỏi anh, đúng không?". Chiêm mỗ Tư nắm góc bàn, khớp xương trắng bệch, nhìn chòng chọc vào cô, gân xanh nổi lên, điên cuồng dọc theo.

"Không phải ! !". Lạc Tích Tuyết tức giận phản bác, vừa tức vừa khó chịu: "Anh tìm người phụ nữ khác thì nói thế nào? Anh có thể tìm Tống Khuynh Vũ, em là cái gì không thể tìm Lãnh khinh Cuồng! !"

Lạc Tích Tuyết hừ lạnh một tiếng, mặt tràn đầy châm chọc.

Cô ghét vẻ mặt bá đạo của anh, tại sao cô làm có chút xíu chuyện quá quắt anh liền nổi trận lôi đình, mình cùng người phụ nữ khác có con, cô cũng phải giả bộ cái gì cũng không biết, cô không chịu nổi như vậy.

Chiêm Mỗ Tư nheo mắt lại, theo bản năng phủ nhận: "Anh lúc nào mà đi tìm Tống Khuynh Vũ rồi hả?"

"Anh dám nói anh cùng Tống Khuynh Vũ không có một chút quan hệ không?". Lạc Tích Tuyết hàm chứa nước mắt nhìn anh chằm chằm, tròng mắt ảm đạm.

Đáy lòng Chiêm Mỗ Tư nơi nào đó bị xúc động rồi.

Thì ra là cô vì Khuynh Vũ nên không vui , anh nên vui mừng sao? Ít nhất nói rõ, cô đang quan tâm tới anh, không đúng sao?

Nhưng vừa nghĩ tới, tối hôm qua cô thế mà khiến Lãnh Khinh Cuồng hôn anh, trong lòng anh không còn dâng lên lửa giận.

Không muốn cùng cô tiếp tục cãi vã không có ý nghĩa, anh đứng dậy cầm áo khoác lên, rời khỏi.

Anh cần yên tĩnh tốt một chút, muốn như thế nào mới có thể phá ngăn cách của anh với cô trong lòng.

Lạc Tích Tuyết khóc, lúc Chiêm Mỗ Tư rời đi, liền không nhịn được liền lệ rơi xuống.

Anh cứ như vậy đi, thậm chí ngay cả một lời giải thích cũng không cho cô?

Anh cói đây như là cam chịu, quan hệ của anh cùng Tống Khuynh Vũ sao? Muốn cô biết, nếu như cô muốn làm vợ anh, nên dễ dàng tha thứ quá khứ anh từng có phụ nữ.

Đứa bé kia thì làm thế nào? Cô là vợ anh còn không mang thai, vội vã phải tiếp nhận người phụ nữ khác sinh con cho chồng mình sao?

Lạc Tích Tuyết chỉ có cảm giác muốn chết đi.

Toàn bộ một buổi sang, cô ngồi trong phòng ăn ngẩn người, cũng không nhúc nhích.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại cô reo lên.

Là Tống Khuynh Vũ gọi đến! ! cô ta nói muốn cùng cô gặp mặt.

Lạc Tích Tuyết cau mày, cô ta muốn cùng cô ngả bài ra sao?

Lạc Tích Tuyết không có kinh nghiệm về phương diện này nên cũng không suy nghĩ nhiều, cô chỉ muốn thông qua Tống Khuynh Vũ tự miệng mình xác nhận, cha của đứa bé, rốt cuộc là người nào?

Nhưng lần này Tống Khuynh Vũ hẹn Lạc Tích Tuyết ra ngoài, hiển nhiên có mục đích khác, cô ta không tiếc bất kì giá nào trở lại bên cạnh Chiêm Mỗ Tư, đánh bại Lạc Tích Tuyết thì phải đi trước một bước.

Hai người phụ nữ hẹn nhau ở quán cà phê, Tống Khuynh Vũ nhiệt tình cùng cô chào hỏi, điều này làm cho Lạc Tích Tuyết bất ngờ, giống như hai bọn họ không phải tình địch vậ, mà là bạn bè biết nhau lâu rồi.

Ngồi xuống, Tống Khuynh Vũ cùng Lạc Tích Tuyết nói chút chuyện về chủ đề cả hai hứng thú, thấy cô đối với mình không có phòng bị gì, cô ta mới bắt đầu nói thẳng vào chủ đề.

Cô ta không có lập tức nhắc tới Chiêm Mỗ Tư, mà trước cùng Lạc Tích Tuyết nói thân thế của mình, sau đó sẽ nhắc tới cô cùng Chiêm Mỗ Tư biết nhau thế nào.

Cả quá trình, cô ta không hề nhắc tới một chữ muốn Lạc Tích Tuyết rời khỏi, hoặc muốn cô rời đi. Phần lớn nội dung cuộc nói chuyện, cô đều khen Chiêm Mỗ Tư là người đàn ông ưu tú cỡ nào, sự nghiệp lớn của anh, từ hắc đạo cho đến công việc tổng giám đốc ở ngoài, anh bảo vệ chăm sóc cây cối nhỏ như thế nào, ngay cả cuộc sống riêng của anh cũng được Tống Khuynh Vũ mang nụ cười hạnh phúc nói tới.

Phương diện này Lạc Tích Tuyết sao có thể là đối thủ của cô ta, nghe được cô ta nói như thế, sắc mặt cô trở nên ngày càng khó coi.

Cô đã từng nghĩ tới Chiêm Mỗ Tư cùng Tống Khuynh Vũ có quan hệ như thế nào, nhưng không nghĩ tới thì ra giữa bọn họ đã thân mật đến mức chỉ thiếu một danh phận.

Cô thì tính là gì? Thằng hề tu hú chiếm tổ khách hay sao?

Thì ra Lạc Tích Tuyết cũng rõ ràng, mục đích Tống Khuynh Vũ nói với cô những lời này, không thể nghi ngờ là nói cho cô biết, thật ra thì người Chiêm Mỗ Tư vốn nên cưới là cô ta, người trở thành vợ anh cũng là cô ta, chỉ là bị cô bao biện làm thay chiếm vị trí của cô ta.

Cô ta muốn cho cô biết, cô ta mang thai con chồng cô, cũng là chuyện đương nhiên, dù sao bọn họ đã có thời gian qua lại với nhau nhiều như vậy, mang thai con của anh, cũng không quá đáng.

Ngược lại Lạc Tích Tuyết, phá hư tình cảm của bọn họ, đoạt người đàn ông của người khác, cô không có tư cách đi chất vấn bọn họ.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy có chút nặng nề, hơn nữa khổ sở, Chiêm Mỗ Tư là người đàn ông của cô, tuy nhiên người phụ nữ khác biệt với cô là vợ anh càng hiểu anh hơn, cô thế nào mà không suy nghĩ lung tung đây?

Thấy Lạc Tích Tuyết buồn bã, Tống Khuynh Vũ cũng biết mình đã thành công chiến thắng với trận này.

Vì vậy cô thừa thấy sắt còn nóng, liền diễn trò, khóc sướt mướt.

"Tích Tuyết, tôi không muốn phá hư gia đình các người, tôi đã sớm chuẩn bị rời đi. Nhưng lúc tôi rời khỏi, mới phát hiện trong bụng đã có con của anh ấy, làm thế nào? Tôi yêu Chiêm Mỗ Tư như vậy, tôi không muốn không cần đứa bé này, tôi không dám nói cho cô biết, cũng không dám nói cho Chiêm Mỗ Tư, tôi sợ anh không quan tâm tôi cầu xin cô bảo Chiêm Mỗ Tư được không? Cầu xin anh ấy muốn tôi, hay muốn đứa bé này cũng được, tôi không muốn cầu xin làm vợ, làm người tình cũng được, chỉ cần có thể dễ dàng sinh đứa bé này là được rồi".

Toàn thân Lạc Tích Tuyết như bị điện giật đánh, cô ta quả nhiên mang thai con của chồng cô? !

Buồn cười nhất chính là, cô ta lại muốn cô giúp cô ta cầu xin Chiêm Mỗ Tư?

Trên đời này có vợ sẽ yêu cầu chồng mình, cầu xin anh giữ lại con của người tình sao?

Cô không phải là thánh, dĩ nhiên không thể nào làm được.

"Là thật sao?". Cô hít sâu một hơi, nội tâm tràn đầy cay đắng khó tả, xác nhận hỏi: "Cô thật mang thai con của chồng tôi?"

"Là thật, tôi làm sao dám lừa cô, lại không dám lừa gạt Chiêm Mỗ Tư, tôi chỉ có một người đàn ông là Chiêm Mỗ Tư mà thôi"

Gương mặt Tống Khuynh Vũ đầy nước mắt, tròng mắt tròn xinh đẹp, vẫn minh động như thế.

Lạc Tích Tuyết nhìn cô, đột nhiên cảm thấy cô ta cùng bản thân có điểm gì đó giống nhau, có lẽ Chiêm Mỗ Tư cũng không thích cô, cũng không phải là thích cô ta, mà liền thích loại người phụ nữ này.

237. Chương 237: Muốn Anh Trách Nhiệm Với Đứa Bé

Edit: Fannie93

Lạc Tích Tuyết chậm rãi tựa vào ghế salon phía sau, ánh mắt lạnh nhạt mà trống rỗng, "Cô đi mà nói với anh ấy, chỉ cần anh ấy đồng ý, tôi không phản đối cô sinh hạ đứa bé này".

Cô không quyền quyết định sinh mạng người khác, cho dù là một đứa bé chưa thành hình. Cô không phải là bố mẹ đứa bé, có tự cách gì, quyết định đứa bé đi hay ở?

Chỉ là nói ra câu này, trong lòng của cô đau nhức tới mức nào.

Nhưng cô cố nén nước mắt, một giọt cũng không rơi xuống trước mặt Tống Khuynh Vũ.

Nói xong câu đó, Lạc Tích Tuyết đứng dậy, bỏ lại tiền cà phê, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn mất mác của cô, Tống Khuynh Vũ trong tròng mắt xẹt qua tia quỷ quyệt cười lạnh, khóe môi không kìm được nâng lên một tia quỷ kế, được như ý hài lòng.

Ngoài cửa sổ rõ ràng là trời đẹp, nhưng trong lòng Lạc Tích Tuyết mà nói, là cực kỳ lạnh lẽo.

Thân thể của cô xuất hiện ở phòng ăn thì đã ngất xỉu, cuối cùng cô còn khó thừa nhận đả kích như vậy.

Phòng làm việc của tổng giám đốc Chiêm Mỗ Tư.

Cửa chính xa hoa bị đẩy ra, kèm theo giọng nữ mềm mại, "Chiêm Mỗ Tư, có nhớ em hay không?"

Chiêm Mỗ Tư đang ngồi ở trước bàn làm việc xem văn kiện, nghe được âm thanh quen thuộc, anh cau mày ngẩng đầu lên.

"Sao cô lại tới đây?". Âm thanh hắn lạnh lẽo, lộ ra tia chán ghét.

Người phụ nũ này anh đã ba lần bốn lượt an bài cho cô rời đi, nhưng cô ta không thấy được, ba lần bốn lượt lại quay về tìm anh, anh thật không biết, cô ta rốt cuộc còn muốn làm gì?

Không đợi Chiêm Mỗ Tư đuổi cô đi, Tống Khuynh Vũ đã tiến trước một bước, ôm lấy cổ anh.

"Chiêm Mỗ Tư, em rất nhớ anh a!"

Cô xinh đẹp hấp dẫn, vóc người đầy đặn dính lên hắn, thân thể xinh đẹp mềm yếu chỉ cách một lớp vải mỏng, tràn đầy ám hiệu mờ ám.

"Buông ra, tôi còn có chuyện!". Chiêm Mỗ Tư cau mày, lạnh giọng cảnh cáo.

"Không sao!". Tống Khuynh Vũ eo thon nhỏ, như không có xương vậy, tất cả dính vào trên người Chiêm Mỗ Tư: "Nghe nói, sáng nay anh cãi nhau với vợ anh?"

Cô thử hỏi dò xét, lúc người đàn ông này cùng vợ cãi nhau, thường thường tâm tình phiền muộn, vào lúc này, dễ dàng đánh vào tình cảm của bọn họ.

Mặc dù trong lòng cô biết, Chiêm Mỗ Tư không muốn gặp lại cô, nhưng mà anh cãi nhau cùng Lạc Tích Tuyết, cô đúng lúc xuất hiện, nếu như có thể quyến rũ anh lên giường với cô lần nữa, như vậy chuyện sau này, cũng dễ dàng hơn rồi.

"Cô không tư cách hỏi chuyện của tôi với cô ấy thì phải?". Chiêm Mỗ Tư nhéo cằm cô, hung hăng cảnh cáo.

Tống Khuynh Vũ hơi trầm xuống, rất nhanh thay bằng vẻ mặt đau thương: "Em biết rồi, anh có cô ấy rồi, cũng sẽ không muốn em nữa!".

Chiêm Mỗ Tư nhìn bộ dạng của cô, không nói gì.

Tống Khuynh Vũ nặn ra hai giọt nước mắt, lo sợ nhìn hắn: "Chiêm Mỗ Tư, thật ra thì em đã sớm rời đi rồi, chỉ là em mang thai, đứa bé là của anh, đã ba tháng rồi!"

Chiêm Mỗ Tư cau mày, tròng mắt đen lạnh lẽo có cảm xúc không biết tên đang chảy xuôi.

"Nói bậy, lúc nào tôi đã chạm qua cô?". Anh giận dữ quát, ba tháng tính thế nào, đứa bé kia không thể là của hắn! !

"Chiêm Mỗ Tư, anh quên rồi sao? Ba tháng trước, anh không tìm được Lạc Tích Tuyết, uống rượu pirimidin, liền lại cùng em". Tống Khuynh Vũ đau thương nhìn hắn, đôi mắt to như nước trong veo lóe nước mắt, khuôn mặt đẫm lệ.

"Bỏ đi! !". Không đợi Tống Khuynh Vũ nói xong, Chiêm Mỗ Tư đã ác độc tuyệt tình cắt đứt lời cô.

Ba tháng trước, lúc Lạc Tích Tuyết rời khỏi hắn, anh quả thật không còn hy vọng, cả ngày say rượu sống qua ngày, nhưng trong trí nhớ anh cũng không đụng phụ nữ, nhưng đúng như Tống Khuynh Vũ nói, hắn uống pirimidin say mèm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chính anh cũng không nhớ ra.

Có lẽ anh thật sự sau khi say rượu, biến Tống Khuynh Vũ thành Lạc Tích Tuyết cũng không nhất định, nhưng đây không phải mấu chốt vấn đề, bất kể như thế nào, đứa bé này anh tuyệt đối không muốn.

Tống Khuynh Vũ ngơ ngẩn, vẻ mặt hoảng sợ.

"Đừng, Chiêm Mỗ Tư, không nên bỏ nó!". Cô cầu khẩn, đứa bé là tất cả của cô, mặc dù cô sớm đoán được Chiêm Mỗ Tư không cần đứa bé này, nhưng cô không ngờ anh kiên quyết để cho cô một tia hy vọng cũng không có.

"Cô cho rằng cô là ai? Tôi chưa bao giờ khiến phụ nữ mang thai con tôi, không có một người có tư cách nghi ngờ con tôi, ngoại trừ vợ tôi ra. Mặc dù đứa bé trong bụng cô là của ai, tóm lại, không người nào có thể ở trước mặt tôi uy hiệp tôi!". Chiêm Mỗ Tư giận dữ, một cái tay thiếu chút nữa phát lực đánh tới bụng Tống Khuynh Vũ.

Anh cùng Lạc Tích Tuyết đang hạnh phúc, là điều không dễ dàng để đánh đổi, anh tuyệt đối không cho đứa bé này phá hư.

"Chiêm mỗ Tư, làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? đứa bé này máu mủ ruột thịt của anh! Em biết rõ anh có vợ, nhưng cứ cho em sinh hạ đứa bé này, em yên tâm em sẽ yên lặng sinh ra đứa bé này rồi rời đi, không để cho cô ấy phát hiện!". Tống Khuynh Vũ trên mặt đầy ưu thương, tức giận quát.

"Không thể nào! Trừ Tích Tuyết ra, tôi sẽ không để bất kỳ người phụ nữ nào, vì tôi sinh con!". Gương mặt tuấn tú của Chiêm Mỗ Tư nhu đóng băng lạnh lẽo.

Tống Khuynh Vũ nhất thời rơi nước mắt: "Chiêm Mỗ Tư, coi như anh không yêu em, nhưng đứa bé này là vô tội ạ, một sinh mạng, anh đành lòng vứt bỏ nó sao?"

Chiêm Mỗ Tư cau mày, anh không thích chọc loại phiền toái này, ai biết về sau Tống Khuynh Vũ có đứa bé này, có thể gặp những thứ phiền toái khác hay không.

Quan trọng hơn, anh lo lắng cho Tích Tuyết, nếu như biết rõ chuyện đứa bé này, sẽ phản ứng như thế nào?

Đau dài không bằng đau ngắn, anh quyết định, lạnh lùng mở miệng: "Bỏ đi, cuối tuần này, tôi sẽ phái người cùng cô đi!"

Tròng mắt Tống Khuynh Vũ chấn động, trong lòng âm thầm tức giận.

Cô vốn tưởng rằng Chiêm Mỗ Tư sẽ thấy khẩn cầu của cô mà đồng ý, lưu lại đứa bé này, hơn nữa cô đã thông tư tưởng Lạc Tích Tuyết, chỉ cần đứa bé này tồn tại, Lạc Tích Tuyết nhất định sẽ cùng Chiêm Mỗ Tư ly hôn, đến lúc đó cô có thể thay thế rồi.

Nhưng ai biết, Chiêm Mỗ Tư tuyệt tình, thân tình không có, một lòng chỉ muốn bóp chết đứa bé này.

Không được, cô nhất định phải giữ được đứa bé này, đây chính là lợi thế duy nhất cô có thể thay thế Lạc Tích Tuyết, người phụ nữ có thể đi hết cả đời với Chiêm Mỗ Tư, chỉ có thể là cô!

"Chiêm Mỗ Tư, em có thể mang đứa bé, sẽ không liên lụy tới anh, em bảo đảm! !" Tống Khuynh Vũ cố gắng lần cuối.

Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng ngồi trước bàn làm việc, nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái, chỉ tuyệt tình nói: "Cô còn như vậy, cút ra ngoài ngay! !"

Anh tuyệt sẽ không để hôn nhân của anh và Lạc Tích Tuyết, có một tia nguy cơ.

"Được, được rồi!". Tống Khuynh Vũ miễn cưỡng trả lời, trong lòng mất mác cực kỳ, tròng mắt nhắm xuống.

Cô thật không nghĩ tới, Chiêm Mỗ Tư lại khó trị thế này, cô đều nghĩ rằng một người có đứa bé, có người đàn ông còn có thể ngây ngốc rời bỏ máu mủ của mình? Xem ra, anh thật như ma quỷ tàn nhẫn tuyệt tình.

Tống Khuynh Vũ thở dài một hơi, trong lòng không có vị gì, muốn dùng đứa bé tới Chiêm Mỗ Tư, đã không có khả năng rồi, nếu muốn đánh bại Lạc Tích Tuyết, cô phải dùng một chút thủ đoạn.

Nói ví dụ như, cô có thể đưa chuyện mình mang thai, nói ẹ Chiêm Mỗ Tư, Thẩm Tâm Lam.

Bà phu nhân kia mặc dù chỉ thích Lisa làm con dâu mình, chỉ là cô không thể không tha cho Lạc Tích Tuyết, tin rằng cho bà biết có đứa bé này tồn tại, nhất định sẽ ngăn cản Chiêm Mỗ Tư loại bỏ đứa bé này, đến lúc cô có thể ung dung, làm vợ Chiêm Mỗ Tư.

"Chiêm Mỗ Tư, anh có thể tự mình đi theo em loại bỏ đứa bé này không? Em sợ, anh ở bên cạnh em, nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều!". Tống Khuynh Vũ thành khẩn nhìn anh, làm ra biểu lộ đáng thương.

Chiêm Mỗ Tư ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người cô, tròng mắt xẹt qua tia do dự.

Nhìn bộ dạng Tống Khuynh Vũ khóc lóc, không thể không nói trong lòng anh cũng có chút xúc động, dù sao lần đầu tiên của cô là cho anh, anh cũng làm cho cô đợi ở bên cạnh hắn ba nắm, hiện tại anh có Tích Tuyết, đá vang cô ta ra, đúng là anh phụ bạc cô.

Nhưng, vấn đề đứa bé này, đã không phải là chuyện hai người bọn họ, anh hiện tại cưới Tích Tuyết, như giữ lại đứa bé này, chính là có lỗi với cô, như là đã phụ một người phụ nữ, anh không muốn có người phụ nữ nào khác.

Theo cô ta cùng đi phá bỏ đứa bé, đã là ranh giới cuối cùng của anh. Hi vọng chuyện này qua đi, Tống Khuynh Vũ có thể hiểu, không cần yêu cầu anh cái gì nữa, nên rời đi thôi.

"Được, tôi cùng cô đi!". Chiêm Mỗ Tư rốt cuộc gật đầu đồng ý, đây là điều cuối cùng anh có thể làm vì cô.

Tống Khuynh Vũ cười, như vậy cô có thời gian liên lạc với Thẩm Tâm Lam, cùng nhau diễn ra kịch hay.

Chiêm Mỗ Tư dẫn cô đi một bệnh viên tư nhân, nơi này thiết bị là anh đầu tư, trong bệnh viện này không người nào dám truyền đi tin anh dẫn một người phụ nữ phá bỏ đứa bé.

Chỉ là thiên hạ không có tường nào mà gió không lọt qua, Thẩm Tâm Lam vẫn biệt, bà nhanh chóng tiến tới bệnh viện.

"Cô vào đi thôi, bác sĩ đã sắp xếp xong, tôi ở nơi này chờ cô!". Chiêm Mỗ Tư ý bảo Tống Khuynh Vũ đi vào phòng bệnh, âm thanh nhàn nhạt, không có bất kỳ ân cần, chỉ đơn thuần muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này.

"Chiêm Mỗ Tư?". Tống Khuynh Vũ khẽ cắn răng, còn quyệt định cố gắng lần cuối: "Đứa bé này? Anh thật không muốn sao?"

Con ngươi Chiêm Mỗ Tư co rụt lại, nắm chặt hai vai Tống Khuynh Vũ: "Đừng hy vọng sinh con cho tôi, bỏ đi, không cho phép nói chuyện này cho Tích Tuyết biết, nếu không –"

"Đứa bé không cho phép bỏ! !". Chiêm Mỗ Tư chưa nói hết, Thâm Tâm Lam trầm muộn, giận đùng đùng từ bên kia tới đây.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư thẳng băng: "Mẹ, sao người lại tới đây? Đây là chuyện của con, mẹ tốt nhất đừng động tới!"

Thẩm Tâm lam cau mày, lạnh giọng quát: "Con cùng phụ nữ nào quan hệ, mẹ không có hứng hỏi, chỉ là hôm nay, ai dám đụng tới cháu mẹ, chính là không được!"

"Mẹ, đứa bé này, chỉ là ngoài ý muốn! Không chừng, đây còn không phải là con của con! !". Chiêm Mỗ Tư quả thật cảm thấy mẹ mình không thể nói lý.

Sắc mặt Thẩm Tâm lam chìm đến cực điểm: "Cái gì ngoài ý muốn? nếu như con không thích, còn có ai ép buộc con sao? Mẹ cũng là phụ nữ, chuyện như vậy một cây làm chẳng lên non, mặc kệ con có nguyện ý hay không, cô ta mang thai con của cô, con phải phụ trách với cô ta! !"

"Mẹ, con đã có Tích Tuyết rồi, mẹ muốn con phụ trách với đứa bé của cô ta, chẳng lẽ muốn phá hủy hạnh phúc của con sao?". Chiêm Mỗ Tư tức giận nhìn Thẩm Tâm Lam, tức giận nảy lên, mẹ của anh vì cái gì mà không đứng ở bên anh?

238. Chương 238: Cô Ấy Căn Bản Không Sinh Được

Edit: Tịnh Yên

"Chiêm Mỗ Tư, con đã rất nhiều lần vì con tiện nhân ấy mà khiêu khích ta rồi, con rốt cuộc có có coi mẹ là mẹ của con không? Hả?" ánh mắt Thẩm Tâm Lam sắc bén, giống nhau tức giận quát con trai của mình.

Chiêm Mỗ Tư nắm chặt bàn tay lại, trong mắt hiện ra ánh lửa nhìn chằm chằm người phụ nữ kia.

Thẩm Tâm Lam đi tới đỡ Tống Khuynh Vũ lên, Tống Khuynh Vũ giống như bắt được một gốc cây cứu mạng, nhào vào trong ngực của bà mà khóc.

"Lão phu nhân, đều là con sai lầm, con không nên mang thai đứa bé này, không nên phá hư hạnh phúc của bọn họ."

Thẩm Tâm Lam thay cô lau nước mắt: "Đứa nhỏ ngốc, con mang thai đứa bé của con mẹ, mẹ vui mừng còn không kịp đây? Mặc kệ nói thế nào, đứa bé này là mẹ rất muốn."

"Lão phu nhân!!" Tống Khuynh Vũ kích động núp ở trong ngực Thẩm Tâm Lam, uất ức khóc lớn lên.

Lồng ngực Chiêm Mỗ Tư đập phập phồng, còn náo như vậy, Tích Tuyết sớm muộn sẽ biết.

"Mang cô ta giải phẫu đi!" Anh mang vẻ mặt âm trầm, hướng đến thuộc hạ ra lệnh.

Thẩm Tâm Lam cau mày, khàn cả giọng hô lên: "Cái tên bất hiếu này, muốn bức chết mẹ phải không? Con muốn giết đứa nhỏ trong bụng Tiểu Vũ thì trước hết nên giết mẹ đi!"

Mắt Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo nhìn thẳng về phía trước, không chút lưu tình: "Mẹ, xin mẹ không nên làm khó con, trừ Tích Tuyết vì con sanh đứa bé ra, những đứa trẻ được sinh từ bất cứ người nào khác con đều không cần!"

"Cái con hồ ly tinh kia có gì tốt? Con vì con nhỏ đó, lại muốn bóp chết máu mủ ruột thịt của mình à?" Thẩm Tâm Lam quả thật khó có thể tin, cả người tức giận đến phát run.

Chiêm Mỗ Tư giận tái mặt , bất giác có lỗi: "Mẹ, đứa bé trong bụng Khuynh Vũ không phải là máu mủ gì cả con cả, đợi còn chứng thật, mẹ đừng một mực chắc chắn có được hay không?"

"Thì ra là anh vẫn không tin đứa nhỏ này là của anh!" Tống Khuynh Vũ hoảng sợ mở to mắt, sắc mặt trắng bệch, "Anh căn bản không tin em phải không?"

"Khuynh Vũ, cô tỉnh táo một chút, vô luận đứa bé này là của ai, cũng không thể lưu lại!" giọng của Chiêm Mỗ Tư kiên quyết không cho ai một cơ hội.

Tống Khuynh Vũ thấy thái độ Chiêm Mỗ Tư cứng rắn như thế, biết tiếp theo không cho anh liều thuốc mạnh thì không được rồi, vì vậy cô cầm cây kéo bên cạnh lên, âm thanh run rẩy: "Được, anh không cần đứa bé này, em tự tay giải quyết nó!"

Nói xong, cô lấy cây kéo chợt hướng bụng dưới của mình đâm tới.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư chấn động, lập tức nhảy vọt đến trước mặt cô, nắm lấy kéo trong tay cô: "Cô điên rồi?"

Coi như anh không cần đứa bé này, nhưng dù sao bọn họ trước kia cũng ở cùng nhau, không làm được người tình, chẳng lẽ còn phải làm kẻ thù hay sao?

Anh không cho phép cô hồ đồ làm thương tổn tới mình như vậy!

"Dù sao anh đã không quan tâm mẹ con em, vậy thì em sẽ đi cùng đứa bé trong bụng, hai người chết chung thì tốt thôi chứ sao!!" Tống Khuynh Vũ khổ sở nhếch môi, kêu gào nói.

"Không nên nháo!" thái độ Chiêm Mỗ Tư kiên quyết, tóm chặt lấy lưỡi dao không thả.

Máu tươi từ giữa ngón tay của anh chảy ra, tí tách rơi trên mặt đất, mở ra một đóa máu Mẫu Đan, xinh đẹp chói mắt.

Tống Khuynh Vũ nhân cơ hội yêu cầu: "Chỉ cần anh cho phép em sinh hạ đứa bé này, nhất định em sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống hôn nhân của anh."

Chiêm Mỗ Tư nghe vậy, tròng mắt bỗng dưng co rụt lại.

Anh nên tin tưởng cô sao? Cô nói sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của anh và Tích Tuyết, cô nói chỉ muốn có một đứa con, cô chỉ muốn có một thứ liên quan đến anh mà thôi.

Nhưng đây là do cô nhất thời giải thích, chờ đứa bé được sinh ra, cô cũng hội tụ nhiều lợi thế hơn.

"phu nhân Chiêm Mỗ Tư, phu nhân Chiêm Mỗ Tư, cô làm sao vậy?" Đang lúc mọi người im lặng một tiếng thét kinh hoảng truyền tới.

Chiêm Mỗ Tư theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Lạc Tích Tuyết té xỉu ở nền đất bệnh viện lạnh lẽo, đoạn nói chuyện vừa rồi có thể cô đã nghe được.

"Tuyết Nhi!!" Anh hô to một tiếng, lập tức chạy tới bên cạnh Lạc Tích Tuyết, khẩn trương ôm lấy cô: "Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, thật xin lỗi! !"

Lạc Tích Tuyết nằm ở trên giường, mi mắt đau thương vòng quanh, sắc mặt tái nhợt như tuyết, không còn sức sống.

Chiêm Mỗ Tư ngồi ở bên giường, nắm chặt tay lạnh lẽo của cô, anh đáng chết, đáng chết!!! Anh nên bầm thây thành trăm mảnh, thế nhưng nào lại để cho cô bị thương tổn vậy, làm sao anh còn tư cách để làm chồng cô?

Anh đem tay Tích Tuyết đặt ở bên môi, tâm co quắp một trận, anh nhỏ giọng nức nở: "Tích Tuyết, thật xin lỗi, là anh làm em tổn thương! Thật xin lỗi!!"

Giọng nói uất ức, tròng mắt đen hiện đầy đau đớn, nếu như không phải anh đụng vào Tống Khuynh Vũ, cũng sẽ không có nhiều chuyện phiền phức như vậy, Chiêm Mỗ Tư thở dài một hơi, đầy bụng đầy phiền muộn.

Là anh đã phụ cô, cũng phụ của Tống Khuynh Vũ, tất cả đều là lỗi của anh!

Anh đứng ở phía trước cửa sổ, dưới màn đêm, bóng dáng cao lớn cắt bóng dáng anh ra, bóng lưng cũng vừa tịch mịch vừa cô đơn.

Chẳng biết lúc nào, Tống Khuynh Vũ đã đi tới phía sau anh, nhìn thấy bộ dáng ưu thương và khổ sợ của anh, trong lòng cô băn khoăn và tràn đầy lo lắng.

Cô nhíu mày, đi lên trước hỏi "Chiêm Mỗ Tư, Lạc Tích Tuyết không sao chứ?"

"Cô ấy vẫn mạnh khỏe, chỉ là thân thể quá yếu đuối thôi, lại bị kích thích lớn như vậy, nhất thời vẫn chưa tỉnh lại!" Chiêm Mỗ Tư nhìn cảnh đêm xa xa nói.

Thoáng qua trong mắt Tống Khuynh Vũ một tia phức tạp, cô thật không muốn làm thương tổn hại bất luận kẻ nào, nhưng Chiêm Mỗ Tư, người đàn ông này cô chắc chắn phải có được, người nào giành với cô, cô chỉ có thể nghĩ hết tất cả biện pháp, đuổi người đó đi.

Chiêm Mỗ Tư hơi nheo mắt, tâm bình khí tĩnh lại hỏi: "Khuynh Vũ, cô biết tôi ở phương diện này vô cùng chú ý, cô hãy thành thật nói cho tôi biết, đây tất cả có phải là do cô cố ý an bài hay sao? Cô muốn hãm hại cô ấy sao?"

Tâm Tống Khuynh Vũ như chìm xuống, trên mặt chớp động không biết làm sao, Chiêm Mỗ Tư vào lúc này liền quay đầu lại, mặt thâm thúy nhìn vào bóng tối.

Tâm Tống Khuynh Vũ lo lắng nhìn vào mắt Chiêm Mỗ Tư, vội vàng cúi đầu xuống: "Chiêm Mỗ Tư, em ròng rã bên cạnh anh ba năm, hiện tại em chỉ muốn có một người là kết tinh của chúng ta thôi, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?"

"Nhưng con người đều là ích kỷ, bây giờ cô muốn đứa bé, về sau có lẽ sẽ muốn nhiều hơn! Dục vọng không ngừng nghỉ, ai cũng không khống chế được dục vọng của mình!" Chiêm Mỗ Tư nói trúng tim đen của cô.

Tựa như chính anh, rõ ràng đã không xứng với Tích Tuyết rồi, nhưng lúc trước anh vừa nhìn thấy cô, liền một mực muốn được ở bên cạnh cô, đối mặt với người mình yêu, tất cả đều có lòng tham, rất dễ đánh mất khống chế.

Tống Khuynh Vũ vội vàng lắc đầu: "Sẽ không, Chiêm Mỗ Tư, sau khi em sinh đứa bé xong, sẽ mang theo nó rời khỏi chỗ này! Tuyệt không quấy rầy đến cuộc sống của hai người!"

”Tôi nên tin tưởng cô một lần nữa sao?” ánh mắt Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Tống Khuynh Vũ, tựa như muốn nhìn thấu tâm tư của cô: ”Trước đây không lâu cô mới đồng ý với tôi, sẽ vĩnh viễn rời đi, biến mất ở trước mặt của tôi, nhưng cô lại xuất hiện, còn mang theo một đứa bé cùng xuất hiện!! Cô ba lần bốn lượt quấy rầy đến cuộc sống hôn nhân của tôi và Tích Tuyết, tôi còn có thể tin tưởng cô được sao?”

”Chiêm Mỗ Tư?” Tống Khuynh Vũ ngước mắt, đưa hai mắt đẫm lệ nhìn Chiêm Mỗ Tư, ”Cô ấy đã hoàn toàn có được anh, em chỉ muốn có được một thứ của hai chúng ta, chẳng lẽ còn không được sao, coi như anh bố thí cho em đi?”

Con ngươi Chiêm Mỗ Tư co rụt lại: ”Vũ Nhi, không để cho tôi hận cô”

Tống Khuynh Vũ cắn môi dưới, huyết sắc tràn ngập, lòng của cô một hồi đau đớn.

Cô yêu anh, cho nên mới dùng trăm phương ngàn kế giữ lại đứa bé, muốn thay thế vị trí Lạc Tích Tuyết, nhưng cô cũng dường như không hiểu, anh không yêu cô.

Anh đối với Lạc Tích Tuyết là yêu, cũng giống như là cô đối với anh.

Tâm cô trở nên rối loạn, bị một câu nói của Chiêm Mỗ Tư, nó càng thêm rối loạn.

”Anh rốt cuộc nghĩ em nên làm thế nào?” Trầm mặc hồi lâu, cô rốt cuộc cũng mở miệng hỏi.

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư’ óe lên thâm ý, như băng lãnh như người vô tình: ”Bỏ đứa bé!!”

”Cái gì?” mặt Tống Khuynh Vũ liền biến sắc, khóc thút thít: ”Tại sao?”

”Bởi vì người phụ nữ tôi yêu, chỉ có Tích Tuyết. Khuynh Vũ, kiếp này nhất định tôi sẽ phụ cô, lấy đứa bé ra cũng vì muốn tốt cho cô, về sau cô vẫn có thể cùng một người đàn ông khác sinh con.” Chiêm Mỗ Tư hướng dẫn, đời này anh chỉ hạnh phúc khi có Tích Tuyết.

Tống Khuynh Vũ cảm thấy trong đầu trống rỗng, trăm phương ngàn kế như thế, tại sao vẫn có kết cục này?

”Kiếp này trừ anh ra, em không muốn bất kỳ người đàn ông nào!” Hai hàng nước mắt trong suốt chảy dài, mặc dù không bỏ, mặc dù đau lòng, nhưng lại không muốn buông xuống người đàn ông cô yêu: ”Anh là người đàn ông duy nhất mà em yêu, em sẽ đồng ý với anh, hủy đứa bé này!”

Rốt cuộc cô cũng thỏa hiệp, ngược lại cô chưa nhẫn tâm buông bỏ, vì yêu anh, cô nguyện ý làm mọi chuyện vì anh.

Chiêm Mỗ Tư cảm xúc rốt cuộc chậm rãi buông xuống, anh thở ra một hơi: ”Cám ơn!”

Tống Khuynh Vũ khổ sở cười một tiếng: ”Đây là việc em phải làm!”

Đang lúc hai người đạt được nhận thức chung, Thẩm Tâm Lam đột nhiên là âm hồn bất tán xuất hiện.

”Không cho phép phá thai!”

Chiêm Mỗ Tư cùng Tống Khuynh Vũ đều sững sờ, quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy mặt Thẩm Tâm Lam thịnh nộ chạy tới.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư chán ghét, cực kỳ tức giận: ”Mẹ, con đã nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi, vì sao mẹ cứ cản trở con thế?”

”Dạ!” Thẩm Tâm Lam rất kiên quyết trả lời, lập trường kiên định: ”Đứa nhỏ trong bụng Khuynh Vũ, là huyết mạch nhà chúng ta, làm sao con có thể nhẫn tâm phá nó? Tóm lại một ngày mẹ còn ở đây, không cho phép con nghĩ đến chuyện phá thai!”

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư căng thẳng hơn, anh trầm giọng nói: ”Mẹ, mẹ biết rõ Tích Tuyết căn bản là không thể dễ dàng tha thứ cho đứa bé này, mẹ nhất định muốn để nó lại sao, là cố ý đúng không? Chẳng lẽ mẹ muốn cô ấy rời xa con, mẹ liền vui vẻ, liền hài lòng?”

”Tích Tuyết, Tích Tuyết, trong đầu con chỉ có con hồ ly tinh đó, con nói xem cô ấy có gì tốt? Tốt, nếu nó có thể sinh ẹ đứa cháu đích tôn, đứa bé này con muốn xử lý thế nào cũng được!” Thẩm Tâm Lam hừ lạnh một tiếng, sắc mặt tương đối không kiên nhẫn.

Sắc mặt Chiêm Mỗ Tư cứng ngắc, cố gắng khuyên bảo: "Con thấy Tích Tuyết còn trẻ, chúng con muốn để tự nhiên, sớm muộn mẹ cũng có bồng cháu, không nên gấp như thế?"

"Thật sao? Trẻ tuổi? Chỉ vì cô ấy còn trẻ thôi sao, căn bản là nó không sinh được con?" Thẩm Tâm Lam liếc con trai một cái, cố ý hỏi.

Chiêm Mỗ Tư bị một câu nói của bà, nhất thời không trả lời được, nhưng vẫn là hết sức bảo vệ Tuyết Nhi: "Không sai, bác sĩ nói, tỷ lệ mang thai của cô ấy rất nhỏ, nhưng không phải hoàn toàn không có thể"

"Con cũng nói, tỷ lệ mang thai của nó nhỏ, nếu như không chửa, có phải sản nghiệp lớn nhà chúng ta, chẳng có ai kế thừa cả?" Thẩm Tâm Lam cắt đứt lời nói của con trai, gằn từng chữ: "Con và cô ấy kết hôn lâu như thế, bụng nó vẫn không có gì? Rất rõ ràng, nó căn bản không sinh được con, hiện tại có một cô gái tốt bụng giúp nó mang thai đứa con của con, con vẫn muốn nghe lời con hồ ly tinh kia bảo người ta phá thai, về sau con sẽ phải hối hận!"

239. Chương 239: Hận Anh, Không Muốn Gặp Anh

Editor: Tịnh Yên

Khi Lạc Tích Tuyết từ trong hôn mê tỉnh lại, đã đến buổi tối.

Gian phòng an tĩnh cực kỳ, chỉ nghe gió nhẹ lay động truyền đến từ cửa sổ.

Cô đã tỉnh nhưng không mở mắt, coi như mở ra bốn phía cũng chỉ là trống rỗng cô tịch như muốn nuốt cô vào, cô không muốn đối mặt với thực tế đó.

Đã từng thề non hẹn biển! Đã từng dịu dàng triền miên cũng chả là gì!

Chỉ cần vừa nghĩ tới trong bụng người phụ nữ khác mang thai máu mủ của chồng cô, tự nhiên sẽ khiến cô cảm thấy tất cả đều là giả dối .

Người đàn ông này chính là biết lừa gạt phụ nữ, mà chồng của cô đã cố tình làm ra chuyện đó. Dù không lừa gạt, cũng sẽ có rất nhiều cô gái dùng trăm phương ngàn kế muốn leo lên giường của anh..., có thể nói cô khó lòng phòng bị.

Có lẽ gả cho Chiêm Mỗ Tư, liền nhất định sẽ khiến cô đau lòng.

Lạc Tích Tuyết nằm ở trên giường không nhúc nhích, mí mắt khẽ run, dùng hết hơi sức nhưng cũng không để khóe miệng vẽ thành đường cong, ngược lại khép chặt hai mắt chậm rãi để những viên linh châu chảy xuống, gió đêm thổi lất phất, rốt cuộc lạnh đến thấu tâm can.

Lúc này, cửa chợt mở ra, không chỉ tiếng bước chân của một người, giọng nam trầm thấp vang lên, mang theo mùi vị nguy hiểm và tà mị, giọng nói kia khắc sâu vào lòng cô.

"Lúc nào cô ấy mới có thể tỉnh lại?" giọng nói của Chiêm Mỗ Tư vang lên.

Một vị bác sĩ nghiêm túc bẩm báo: "Mới vừa rồi tôi kiểm tra cho cô ấy, không có bệnh gì lớn. Chỉ là áp lực tinh thần quá lớn, thân thể không gánh nặng được, cộng thêm bản thân suy nhược, chỉ cần một chuyện nhỏ sẽ khiến cô ấy kích thích, sẽ khiến cô ấy bất tỉnh hoặc phát sốt."

"Bị kích thích?" tầm mắt Chiêm Mỗ Tư dừng lại ở cô gái trên giường, da thịt mịn màng trắng nõn của cô giờ phút này trắng bệch như tờ giấy, nó làm cõi lòng anh đau đớn. Đều là anh hại cô đau lòng! !

Bác sĩ lại nói: "Trong khoảng thời gian này tôi nghĩ nên để phu nhân điều dưỡng thật tốt. Nếu như lâu dài tiếp tục như vậy, thân thể cô ấy sẽ không chịu đựng được ."

Trầm ngâm chốc lát, Chiêm Mỗ Tư gật đầu một cái: "Được, tôi biết rồi."

Cửa được mở ra sau đó lại khép lại, cả người Lạc Tích Tuyết cứng ngắc, đề phòng. Hiện tại cô không muốn gặp người đàn ông này, càng không muốn nói chuyện với anh, cô hận anh đến chết!

Bên cạnh giường lớn bỗng chốc lõm xuống, hương thơm nam tính của người đàn ông bao vây lấy cô.

Chiêm Mỗ Tư vươn tay vòng qua người cô, tựa đầu đặt ở cổ của cô, lỗ mũi không ngừng vuốt ve xương quai xanh nhẵn nhụi và da thịt nhạy cảm, giọng trầm thấp ở bên tai vang lên: "Tích Tuyết, anh nên làm sao với em bây giờ? Anh không muốn làm tổn thương em!"

Trong lòng Lạc Tích Tuyết chìm xuống, tuy anh không muốn thương tổn cô, nhưng nếu như anh thật không muốn tổn thương cô vì sao lại khiến Tống Khuynh Vũ mang thai? Ghê tởm nhất chính là, hiện tại anh chống đỡ cái gì? Đến lúc này, anh còn nghĩ tới chuyện như vậy!?

Tay của anh đi tới bờ môi cô, phác hoạ hình dáng đẹp đẽ của môi cô, thấy từ đầu đến cuối Lạc Tích Tuyết không có phản ứng, anh bắt đầu cắn dái tai của cô, dùng đầu lưỡi lách vòng lên, chậm rãi cởi nút áo ngực cô ra .

Trước ngực đánh tới một hồi gió lạnh, Lạc Tích Tuyết không tự chủ được mà khẽ run, không biết từ lúc nào lại bị người đàn ông kia cởi ra, khẽ hôn lên, ban đêm yên tĩnh chỉ nghe tiếng hơi thở gấp gáp của anh.

"À? Cút ——" Lạc Tích Tuyết quả thật giận không kềm được, là ai đem cô hại thành bộ dáng này? Anh lại còn nghĩ đến chuyện đụng vào cô?

Chiêm Mỗ Tư giống như phát hiện Lạc Tích Tuyết đã tỉnh lại, anh vội vã dừng tay, nói giọng khàn khàn: "Tích Tuyết, em đã bị rồi anh?"

Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, lạnh lùng lấy bàn tay đang ôm eo mình ra, mặc quần áo tử tế, quay lưng đi.

"Anh đi, tôi không muốn gặp anh!" Âm thanh của cô lộ ra hận ý.

Chiêm Mỗ Tư tan nát cõi lòng, anh biết cô giận anh, để cho người phụ nữ khác mang thai đứa con của anh, cô có thể không bực sao được? !

Quay đầu nhìn trên bàn đầy thức ăn, cô lại không ăn chút gì, suy nghĩ một chút liền khiến anh đau lòng.

Trong lòng thở dài một tiếng, anh tự mình xới chén thức ăn, bưng đến trước mặt của Lạc Tích Tuyết, ngồi bên giường, dùng cái muỗng múc chút cơm, đưa tới bờ môi cô: "Tích Tuyết, em ăn một chút đi, ít nhiều cũng nên ăn!"

"Tôi ăn không vô!" Lạc Tích Tuyết rưng rưng quay đầu đi, chuyện thành ra như thế, hỏi cô làm sao có khẩu vị mà ăn uống.

Chiêm Mỗ Tư yên lặng hồi lâu, chợt nắm thật chặt tay của cô nói: "Đều là anh sai lầm!"

Khiến Tống Khuynh Vũ mang thai là lỗi của anh, dù lý do gì, nguyên nhân gì, đều là anh không đúng!

Anh biết mình không có tư cách van xin sự tha thứ của cô, anh không muốn thấy cô tự hành hạ mình như vậy, anh sợ cô bị tổn thương, vô luận giải thích như thế nào, kết quả cũng giống nhau, cuối cùng anh chỉ đả thương cô.

Trái tim Lạc Tích Tuyết đau xót, chỉ biết nghe anh nói lời xin lỗi, thậm chí ngay cả một câu giải thích cũng không có, trong lòng cô càng thêm căm tức.

Nói thế nào cô cũng là vợ anh cưới chính thức, chẳng lẽ anh không thể giải thích với cô chuyện Tống Khuynh Vũ mang thai, cho cô một câu trả lời hợp lý đâu? Hay nói trong lòng anh, anh cảm thấy đó là chuyện đương nhiên? Ở bên ngoài anh có như thế nào thì đó cũng phải bao dung bỏ qua cho anh, đó mới là yêu anh sao?

Chiêm Mỗ Tư đưa mắt nhìn cô gái đang nằm trên giường, trong lòng một hồi đau lòng.

Tuyết Nhi, anh yêu em, em có biết nhìn em như thế lòng anh đau thế nào không, lòng của anh thật ra còn đau đớn hơn em nhiều.

Lạc Tích Tuyết nhắm mắt lại, không nói một lời.

Hầu kết Chiêm Mỗ Tư lăn động, vẻ mặt hiện lên tia ưu thương: "Em đã không muốn gặp anh, vậy thì em nên nghỉ ngơi đi! Chờ lúc nào em muốn gặp anh, anh lại tới thăm em!"

Lời của anh giống như thanh kiếm sắt, trực tiếp đâm vào lòng của Lạc Tích Tuyết! !

Anh cứ như thế rời đi, ngay cả một câu lời giải thích cũng không có? Đến tột cùng là ai không muốn gặp ai? Đã ở cùng cô như thế, bây giờ chán cô rồi đúng không?

Thay đổi, tất cả đều đã thay đổi .

Anh chưa bao giờ che chở cho cô, cam kết muốn chăm sóc cô một đời!

Dù sao cô cũng là một cô gái, lại bắt đầu vì máu mủ của mình mà lo lắng, giữa bọn họ trước kia cũng không phải là hoàn toàn không có quan hệ, tại sao anh lại thờ ơ với cô như thế?

Mấy ngày kế tiếp, Lạc Tích Tuyết cũng không nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư, lòng của cô càng ngày càng đau thắt.

Cô sợ Chiêm Mỗ Tư thật đồng ý yêu cầu cưới Tống Khuynh Vũ của mẹ mình, để cho Tống Khuynh Vũ lưu lại đứa bé kia.

Cô không muốn rời xa anh, thật không muốn rời bỏ anh, nhưng nếu đứa bé kia lưu lại, cô là vợ của anh cũng chẳng còn mặt mũi nào để ở trong nhà?

Trong mắt Lạc Tích Tuyết hơi nước tràn ngập, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, lòng cô dâng lên sự chua sót, chỉ có cảm giác lòng mình bị xé thành trăm ngàn mảnh, đau như vậy, yêu như vậy, vô dụng lại bàng hoàng, cô sống thật vất vả!

Những ngày này Chiêm Mỗ Tư đều đi nơi nào đó? Có phải đang ở cùng Tống Khuynh Vũ hay không? Có phải bọn họ cùng hy vọng đứa bé chào đời đúng không? cô có quyền được đau lòng không?

Sáng sớm tới nay chưa từng chợp mắt, mặt trời đỏ từ từ lên đỉnh núi, bầu trời xanh lam lững lờ từng đám mấy trắng, không khí lộ ra hơi thở ủ dột, thật giống như một cơn bão táp sắp tới.

"Cốc cốc cốc" cửa phòng gõ nhẹ, sau đó quản gia đi vào phòng của cô, đối với khom người lễ độ nói với cô:

"Phu nhân, có một người muốn gặp cô ạ!"

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn.

Có người muốn gặp cô, lại là ba của Tống Khuynh Vũ, càng ngoài ý chính là ba của Tống Khuynh Vũ lại là ông chủ một tổ chức hắc đạo lớn nhất Âu châu, toàn thế giới nghe được danh tiếng ông liền biến sắc.

Tống Khuynh Vũ là con gái riêng của ông, năm xưa lưu lạc bên ngoài, khi ông và Chiêm Mỗ Tư đối đầu cùng nhau, liền phát hiện cô gái này .

Khi đó, dáng vẻ của Tống Khuynh Vũ và Lạc Tích Tuyết chỉ có chút tương tự mà thôi, ông ta cho điều tra thân thế Tống Khuynh Vũ, cuối cùng xác bọn họ có quan hệ máu mũ.

Thời điểm Lạc Tích Tuyết nghe được, đại danh Bối Dạ Xức, thì cô hơi sững sờ kinh hãi chừng 10 mấy giây.

Thấy bộ dạng xã hội đen của ông ta rõ ràng rất nguy hiểm, nhưng cô lại không thể không đi.

Cô rất nhanh được người ta hướng dẫn để ngồi lên một chiếc máy bay đã được chuẩn bị từ trước, ước chừng qua nửa canh giờ, máy bay trực thăng đã ngừng lại trước một tòa thành cổ. Người bên trong tòa thành cung kính chào đón, cô mang một vẻ mờ mịt bước xuống máy bay.

"Lão gia đang ở bên trong chờ cô, tiểu thư Lạc, mời cô đi bên này."

Một quản gia đi trước dẫn đường, lễ phép ý bảo cô đi theo ông ta.

Hành lang kéo dài lịch sự tao nhã có mười bậc thang đi lên, những thứ bày trí trong nhà cũng vô cùng ưu nhã, xem ra Bối Dạ Xức tuy là lão đại trong giới xã hội đen nhưng cũng là người biết thưởng thức.

Được quản gia chỉ dẫn, cô đi vào phòng khách rộng rãi trên lầu hai. Trong phòng khách được bố trí vô cùng hoa lệ nhưng cũng rất thanh tao, mấy bức tranh vẽ khổng lồ đắt giá được treo ở vách tường bên cạnh, nóc nhà được treo những chùm đèn tinh xảo.

Bên trong phòng có một người đàn ông trung niên chừng hơn năm mươi tuổi đang đứng, người ông ta phát ra một cỗ khí hiên ngang, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sắc bén đánh về phía cô.

”Cô chính là Lạc Tích Tuyết?”

Bối Dạ Xức dùng giọng âm trầm hỏi, ông tỉ mỉ quan sát cô một phen.

Cái cô gái Phương Đông nhỏ nhắn vóc người mảnh mai, như đôi mắt trong suốt như một viên Trân Châu đen, tuyệt mỹ tô điểm cho dung nhanh lạnh lùng, cô chính là tình địch của con ông sao?

”Đúng vậy.”

Nhìn thấy chủ nhân căn phòng, trong lòng Lạc Tích Tuyết hơi kinh hãi.

Trước mắt của người kia phát tản ra một tia bá đạo và lãnh ngạo, hơi thở nam tính. Ông ta chính là Bối Dạ Xức - người nắm quyền cao nhất trong gia tộc Bối Dạ, cũng là thủ lĩnh tiếng tăm lừng lẫy trong giới hắc đạo, càng đến gần ông càng làm cho cô cảm thấy kinh hãi, bởi vì ông đại biểu cho sự nguy hiểm cực độ, mà cô chưa bao giờ tiếp xúc qua người nào như thế.

”Dáng dấp cô cực kỳ xinh đẹp, khó trách Chiêm Mỗ Tư lại chọn cô làm vợ của cậu ta!” Bối Dạ Xức chợt mở miệng, tròng mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết gắng gượng nở nụ cười, không biết nên giận hay nên vui, nhưng cảm giác lo lắng trong lòng đang tăng lên, cảm giác người đàn ông này gọi cô tới đây, không đơn giản như vậy.

”Nhưng con gái của ta là Khuynh Vũ, đã mang thai đứa bé của chồng cô!” Bối Dạ Xức nói ra trọng điểm.

”Tôi biết.” Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt liếc về môi, tròng mắt u ám rũ xuống.

”Chỉ biết mà thôi, chẳng lẽ cô không muốn làm thứ gì sao?” Bối Dạ Xức cười, cơ hồ nhìn thấu tất cả trong lòng Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết như đứng trong đống lửa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ông ta: ”Tôi tin tưởng chồng của mình, sẽ không tiếp nhận đứa bé này!!”

240. Chương 240: Các Ngươi Ly Hôn Đi

”Cô đối với chồng cô quả thật rất có lòng tin, nhưng đáng tiếc chính là cô cùng Chiêm Mỗ Tư cũng không thể làm vợ chồng được nữa rồi!” Bối Dạ Xức không có tức giận, ngược lại còn than nhẹ một tiếng.

Thân thể của Lạc Tích Tuyết cương cứng lại, không hiểu ngẩng đầu nhìn ông: ”Ông rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Bối Dạ Xức nheo tròng mắt lại, lạnh lùng liếc nhìn cô: ”Ta muốn các ngươi ly hôn, cô vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt Chiêm Mỗ Tư.”

”Ông cảm thấy có khả năng sao?” Lạc Tích Tuyết trực tiếp cắt đứt lời ông ta.

Bối Dạ Xức nói ra điều kiện vô cùng hấp dẫn: ”Nếu như cô nguyện ý rời xa Chiêm Mỗ Tư, tôi sẽ đem thế giới hắc đạo giao cho anh ta - con rể tương lai của tôi!”

”Rất cảm tạ ông đã coi trọng chồng tôi, chẳng qua thì nói gì đi nữa tôi cũng sẽ không rời khỏi anh ấy!” Lạc Tích Tuyết nắm chặt hai quả đấm, giọng điệu kiên định không dời.

Không có chuyện gì có thể làm cho cô rời khỏi người đàn ông mà cô yêu, trong khoảng thời gian này anh đối với cô sủng ái làm cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô tin tưởng Tống Khuynh Vũ nhất định là ngoài ý muốn, coi như không phải ngoài ý muốn, cô cũng sẽ xem như ngoài ý muốn, điều kiện tiên quyết là cô sẽ không rời khỏi người đàn ông mà cô yêu.

Ánh mắt Bối Dạ Xức dần trở nên lạnh lẽo, nhưng trong lòng cũng đối với sự kiên trì của cô dâng lên nhất mạt tán thưởng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô: ”Bất cứ việc gì, cô cũng sẽ không rời khỏi anh ta sao? Nếu như tôi nói, chồng của cô Chiêm Mỗ Tư thật ra chính là Lạc Thiên Uy thì sao?”

Tâm Lạc Tích Tuyết rung động, sắc mặt có chút khẽ biến, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ trấn định ban đầu: ”Tôi biết! Tôi cũng sẽ không rời khỏi anh ấy!”

”Cô biết?” Lần này đổi lại là Bối Dạ Xức giật mình, ánh mắt tĩnh mịch nhìn chằm chằm cô: ”Cô đã sớm biết, Chiêm Mỗ Tư chính là Lạc Thiên Uy?”

”Đó là một loại trực giác, chỉ có hai người yêu nhau mới có thể hiểu!” Lạc Tích Tuyết không e dè mở miệng: ”Tôi sớm cũng cảm thấy, anh ấy cùng Lạc Thiên Uy thật ra là cùng một người, coi như hai người họ không phải là cùng một người tôi vẫn yêu anh ấy, vô luận xảy ra cái gì cũng không rời anh ấy đi, cái này cũng đủ rồi!”

”Chẳng lẽ cô không để ý hắn lừa gạt cô sao? Nếu như hắn chính là Lạc Thiên Uy, nhưng vẫn giấu giếm cô, cô không phải nên hoài nghi hắn có dụng ý khác sao?” Bối Dạ Xức ánh mắt chứa đựng một tia ý lạnh nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, từng chữ từng câu rõ ràng hỏi.

Ông là người nắm giữ hắc đạo, am hiểu nhất chính là mặt nạ của người đời, nhất là những người yếu đuối ngụy trang, ông sẽ làm cho bọn họ ở trước mặt ông lộ ra nguyên hình.

”Nếu như anh ấy thật che giấu tôi cái gì, cũng nhất định là có nỗi khổ tâm đấy! !” Lạc Tích Tuyết cắn môi, cưỡng ép mình phải tỉnh táo.

”Vậy sao?” Bối Dạ Xức cười lạnh một tiếng, ánh mắt như là lưỡi đao bén nhọn lạnh lẽo: ”Che giấu việc các người có quan hệ chị em ruột có tính là có nỗi khổ tâm không?”

”Ông nói cái gì?” Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động mạnh, nhất thời sắc mặt trắng bệch hoàn toàn.

Lời nói của Bối Dạ Xức giống như là một cây búa nện vào đáy lòng của cô, ông ta mới vừa nói cái gì? Dám nói bọn họ là chị em ruột, chuyện này, làm sao có thể?

”Thế nào? Mới vừa rồi không phải cô còn trấn định lắm sao? Hiện tại sao sắc mặt lại khó nhìn như vậy?” Bối Dạ Xức không keo kiệt chút nào cười to.

Lạc Tích Tuyết cau mày, kháng cự lắc đầu: ”Không thể nào, tôi không tin, ông đừng mong gạt được tôi! !”

Bối Dạ Xức hếch mày: ”Chẳng lẽ cô chưa từng hoài nghi tới, năm đó Phương Tiêu Thần tại sao sau khi trả thù Lạc Chấn Long, lại lựa chọn tự sát? Bởi vì hắn ta biết rõ rồi, cô căn bản là con gái của Lạc Chấn Long cùng Tống Như, người đàn bà hắn yêu mến nhất lừa gạt hắn hơn hai mươi năm, hắn không tiếp thu nổi, cho nên mới phải lựa chọn tự kết thúc vận mệnh của mình!”

”Không —— đây không phải là sự thật!” Lạc Tích Tuyết liều mạng lắc đầu, cả người cứng ngắc ngay tại chỗ.

Bối Dạ Xức càng thêm sắc bén nói: ”Cô hiện tại biết, tại sao Chiêm Mỗ Tư vẫn không chịu thừa nhận hắn chính là Lạc Thiên Uy chứ? Hắn là đang sợ, sợ cô biết thân thế của cô thì cô sẽ rời hắn đi! Cho nên hắn mới cố ý dẫn cô tới Pháp, hắn dùng cái thân phận này để kết hôn với cô, các người là chị em ruột, có quan hệ máu mủ như vậy, cô tưởng đổi một thân phận mới là có thể quên đi sao?”

”Tôi không tin, tôi thế nào lại là con gái của Lạc Chấn Long? Chúng tôi không phải chị em ruột, nhất định là ông đang gạt tôi? Là ông có dụng ý khác, cố ý nói cho tôi biết những thứ này, để cho tôi tự động buông anh ấy ra có đúng hay không?” Lạc Tích Tuyết thở khẽ tức, cơ hồ không thở được.

Bối Dạ Xức cười cười: ”Đúng là tôi có dụng ý khác, chỉ là không phải là có dụng ý đó mà nói láo thân phận của cô! Lòng tôi vì con gái của mình, nó muốn gả cho Chiêm Mỗ Tư, tôi phải giúp nó dẹp nhanh các chướng ngại vật, mới phái người điều tra kỹ những chuyện này, vô luận cô tin hay không tôi, các người là chị em ruột chuyện này mãi mãi cũng sẽ không thay đổi, cô nếu như không tin tưởng chính mình có thể đi làm DNA giám định, đáp án sẽ cho cô câu trả lời ngay thôi!”

Lạc Tích Tuyết khiếp sợ nhìn Bối Dạ Xức bằng ánh mắt băng hàn lạnh thấu xương, lòng trong phút chốc rơi xuống đáy cốc.

Cô biết Bối Dạ Xức là một lão đại giới hắc đạo đức cao vọng trọng ông ta sẽ không nói đùa với cô, cố ý lừa gạt cô bằng những lời này.

Nhưng muốn cô tiếp nhận Chiêm Mỗ Tư chính là Lạc Thiên Uy, mà cô lại là con gái ruột của Lạc Chấn Long, cô cần có thời gian để tiếp nhận.

Trong lòng của cô giờ phút này giống như có tảng đá nặng ngàn cân lớn đè ép, không thở nổi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến khi lòng bàn tay dần trở nên tê dại.

Lạc Tích Tuyết mới chậm rãi ngẩng đầu lên: "Ông nói với tôi những lời này, tôi cũng cần thời gian đi chứng thật!"

Bối Dạ Xức không để lại dấu vết gật đầu.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, móng tay đâm vào lòng bàn tay nhưng không có chút đau đớn nào, đã chết lặng.

Mặt của cô tái nhợt không có chút huyết sắc, gian nan ngọa nguậy khóe môi: "Ngượng ngùng, tôi có chút không thoải mái, tôi về trước."

Bối Dạ Xức nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Ông cũng không có ngăn trở cô rời đi, chỉ là khi cô tới cửa lại dừng bước chân lại.

"Bối Dạ Xức tiên sinh, nếu như tôi cùng Chiêm Mỗ Tư là chị em ruột, chúng tôi không có duyên phận ở chung một chỗ, nhưng con gái ông cưới người đàn ông không có chút tình cảm nào với cô ta thì cô ta cũng sẽ hạnh phúc sao?"

Nói xong, cô hờ hững cười một tiếng, xoay người rời đi.

Bên trong cửa hai mắt Bối Dạ Xức chấn động, mắt màu xanh dương lộ ra tia tán thưởng, cô gái phương Đông này đúng là hiếm thấy. Lạnh lùng, kiêu ngạo, kiên cường, tựa như một đóa hoa sen sinh trong đầm lầy, cho dù bên cạnh đều là đầm lầy hôi tanh nhưng vẫn nở rộ đến mỹ lệ.

Đây là kẻ thù của con gái ông, cũng là người con gái mà Chiêm Mỗ Tư yêu, ông biết tách bọn họ ra không hề dễ dàng, nhưng là vì con gái, vô luận muốn ông làm cái gì ông cũng nguyện ý.

Từ trong biệt thự đi ra ngoài, Lạc Tích Tuyết không để cho bọn họ trực tiếp đưa cô về nhà.

Sắc trời đã dần ngả màu đen, gió lạnh như những thanh kiếm lợi hại đánh vào thân thể của cô.

Gió đêm thật lạnh, rưới vào thân thể của cô kích thích da của cô, toàn thân cô phát run, dùng hai cánh tay ôm lấy thân mình.

Thân thể lạnh tới cực điểm, tâm càng thêm lạnh lẽo, nước mắt không tự chủ liền mơ hồ tầm mắt.

Cô cùng Chiêm Mỗ Tư thật sự là chị em sao? Anh ta chính là Lạc Thiên Uy? Mà cô lại là con gái của Lạc Chấn Long?

Cỡ nào hoang đường! Quanh đi quẩn lại thế nhưng lại quay về điểm ban đầu.

Bên cạnh cô không ngừng có người nói với cô, chồng của cô Chiêm Mỗ Tư chính là Lạc Thiên Uy, Mực Cảnh từng nói với cô, Tống Khuynh Vũ cũng từng nói với cô, trước kia Tiếu Vũ Trạch cũng từng nói với cô.

Cô không phải là không tin tưởng lời bọn họ nói, chỉ là cô muốn Chiêm Mỗ Tư chính miệng nói cho cô biết chân tướng.

Nhưng anh vẫn không có nói, nhưng cô rõ ràng đã cảm thấy, anh chính là anh ấy!

Cô không có vạch trần anh, lựa chọn giữ trầm mặc, cảm giác anh nhất định là có điều khổ tâm bất đắc dĩ cùng lý do.

Ngày cứ như vậy trôi qua, cho đến khi Bối Dạ Xức vì con gái của ông ta mà nói cho cô biết chân tướng này.

Co không muốn tin, nhưng nếu như Bối Dạ Xức nói là thật thì cô phải làm sao đây?

Tất cả tựa hồ cũng hỗn loạn, tất cả hoặc như là không có gì thay đổi, vấn đề này đã từng xảy ra và bây giờ thì lặp lại.

Lạc Tích Tuyết trong lòng rối rắm, mâu thuẫn, chợt, bụng dưới truyền đến một hồi mãnh liệt co rút .Lập tức, cô cũng chỉ có thể ưỡn người dựa vào tường mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Một tay cô ôm bụng, mồ hôi lạnh cơ hồ là trong nháy mắt liền xông ra.

Vốn là sắc mặt trắng bệch chỉ một thoáng càng trở nên không có chút huyết sắc nào.

Từng tiếng đè nén mà khổ sở rên rỉ từ trong miệng cô tràn ra, nhưng là bây giờ cô rốt cuộc đang ở đâu cô cũng không biết.

Ngẩng đầu cố gắng nhìn khắp nơi, thành thị xa lạ, đường đi xa lạ, trước mắt dần dần mơ hồ thành ảo ảnh.

"Tích Tuyết, em làm sao vậy?" Đột nhiên một thanh âm quen thuộc, ở bên tai cô vang lên.

Lạc Tích Tuyết cắn răng nhìn sang, lại là Lãnh Khinh Cuồng.

"Bụng của tôi thật là đau!" cô không thở nổi một hơi, cảm giác đau thiếu chút nữa làm cho cô ngất đi.

Lãnh Khinh Cuồng lập tức xuống xe, chạy tới đỡ lấy cô.

"Tích Tuyết, em không sao chứ? Tôi đưa em đi bệnh viện!" Hắn ôm ngang cô lên, đặt cô vào trong xe của mình.

Đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, Lạc Tích Tuyết chỉ có thể gắt gao kéo cánh tay hắn không buông ra, tay nhéo ở bắp đùi của hắn.

Một bên hắn vừa lái xe, vừa không ngừng lo lắng nhìn cô, cả người cứng ngắc, ngay cả Lạc Tích Tuyết nhéo bắp đùi của hắn hắn cũng không có cảm giác đau là gì.

Thanh âm Lãnh Khinh Cuồng tràn đầy lo lắng: "Em chịu đựng một chút, chúng ta lập tức đến bệnh viện ngay."

"Ưm." Lạc Tích Tuyết mờ mịt gật đầu, thấy hắn chảy mồ hôi lạnh so với mình còn nhiều hơn, thế này mới ý thức được cô đang nhéo da thit anh.

"À? Thật xin lỗi!" cô vội vã buông ra, vẻ mặt lúng túng không thôi.

Lãnh Khinh Cuồng đối với cô không sao cả cười cười: "Không có việc gì, như vậy có thể giúp em giảm bớt khổ sở, em cứ nhéo anh thôi."

Lạc Tích Tuyết trong lòng một hồi cảm động, tất cả khổ sở đều hóa thành một nụ cười, chỉ là nụ cười này chỉ thoáng qua thôi, sau một khắc rồi lập tức biến thành khổ sở rên rỉ.

241. Chương 241: Mang Thai Hai Tuần

Editor: Trâm Trần

Trước khi hôn mê, ấn tượng cuối cùng của Lạc Tích Tuyết là vẻ mặt cực kỳ lo lắng của Lãnh Khinh Cuồng.

Mặt trời chậm rãi mọc lên, một luồng ánh sáng chậm rãi chiếu vào.

Trên giường Lạc Tích Tuyết chậm rãi mở mắt, sau đó chờ đón chính là bụng nhỏ truyền tới đau đớn, giống như bị xé rách cùng một dạng.

"Tỉnh chưa? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Lãnh Khinh Cuồng đi tới bên giường ân cần hỏi.

Lạc Tích Tuyết liền giật mình, chậm rãi ngồi dậy, trước khi hôn mê trí nhớ dần dần xông tới.

Cô nhớ bụng của mình đau đơn, là Lãnh Khinh Cuồng cứu cô!

Lạc Tích Tuyết nhìn khắp mọi nơi, thanh âm suy yếu mà khàn khàn: "Đây là bệnh viện sao? Tôi bị sao vậy?"

Lãnh Khinh Cuồng nhăn đầu lông mày, thở dài, muốn nói lại thôi.

Lạc Tích Tuyết mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, cô nắm lấy tay áo của Lãnh Khinh Cuồng: "Rốt cuộc là thế nào? Bụng của tôi tại sao lại đau như vậy?"

Ánh mắt hắn nghiêm túc nhìn cô: "Tích Tuyết, em có biết hay không em đã có thai hai tuần rồi".

”Cái gì? !” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc ngồi dậy, nhưng bụng dưới lại truyền đến đau đớn, lại vội vàng nằm xuống giường lại.

Lãnh Khinh Cuồng đỡ cô nằm xuống, nghiêm túc nói: ”Bác sĩ nói, thân thể của em rất suy yếu, thai nhi tạm thời cũng không ổn định. Chỉ cần tâm tình có chấn động lớn, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Thật may là lần này đưa tới bệnh viện sớm, mới không có chuyện gì.”

Lạc Tích Tuyết giật mình nhìn hắn, bất tri bất giác gật đầu một cái: ”Cám ơn anh.”

Tay của cô chậm rãi phủ xuống bụng. Nơi đó, đã tồn tại một tiểu sinh mệnh rồi sao?

Tại sao trời cao lại thích trêu cợt cô như vậy? Mới vừa rồi cô biết thân thế của mình, bây giờ lại biết mình mang thai?

Đứa bé này, mặc dù là con của cô cùng Chiêm Mỗ Tư trong giá thú , tuy nhiên nó là kết quả của việc trái với luân thường, nó sẽ là một đứa trẻ khỏe mạnh sao?

”Chiêm Mỗ Tư còn không biết, có cần tôi thong báo cho hắn ta một tiếng hay không?” Lãnh Khinh Cuồng chợt ở bên người cô hỏi.

”Không cần, tạm thời đừng nói cho anh ấy biết!” Lạc Tích Tuyết theo bản năng lắc đầu.

”Tại sao?” Lãnh Khinh Cuồng kinh ngạc, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Tích Tuyết: ”Các người cãi nhau?”

”Không phải, tóm lại là anh đừng hỏi!” Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, ánh mắt né tránh: ”Anh còn nói cho người nào không? Còn có người nào biết tôi mang thai không?”

”Không có, chỉ mình anh biết thôi!” Lãnh Khinh Cuồng đưa cho cô một cái ánh mắt, ý bảo cô an tâm.

”Vậy thì tốt!” Lạc Tích Tuyết cảm kích nhìn hắn, nằm xuống giường, nghỉ ngơi một chút.

Đợi đến khi bác sĩ kiểm tra lại cho cô một lần nữa, cô mới cùng Lãnh Khinh Cuồng ra khỏi bệnh viện.

Ngồi ở trong xe, Lạc Tích Tuyết không nói một lời, an tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lãnh khinh Cuồng lái xe, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn cô, trong mắt đầy sư lo lắng.

Cô tại sao không muốn nói cho Chiêm Mỗ Tư biết chuyện cô mang thai? Hắn vẫn nghĩ không thông, bọn họ đã kết hôn rồi không phải sao, chẳng lẽ cũng bởi vì chuyện đứa nhỏ của Tống Khuynh Vũ, cô liền một mực phủ nhận Chiêm Mỗ Tư?

”Em thật không có ý định nói cho Chiêm Mỗ Tư biết sự tồn tại của đứa bé này sao?” Rốt cuộc không nhịn được, Lãnh Khinh Cuồng mở miệng hỏi.

Toàn than cô run rẩy, qua thật lâu mới từ trong suy nghĩ của mình rút ra.

Giống như là không muốn đối mặt với cái vấn đề này,cô có chút trốn tránh nhìn hắn, đáy mắt có loại yếu ớt cùng mê mang.

”Lãnh Khinh Cuồng, tôi hi vọng anh giúp tôi giữ bí mật này!” ánh mắt Lạc Tích Tuyết thành khẩn nhìn hắn.

”Tốt, tôi biết rồi.” Lãnh Khinh Cuồng giống như là bị tâm tình của cô lây sang, vội vàng gật đầu.

”Còn có một việc!” Lạc Tích Tuyết trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên nói: ”Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi điều tra thân thế của tôi.”

Lãnh Khinh Cuồng kinh ngạc: ”Em nói cái gì? Chẳng lẽ em hoài nghi em không phải là con ruột của cha nuôi?”

”Anh giúp tôi tra một chút đi, hiện tại tôi chỉ có thể tin tưởng anh thôi.” Lạc Tích Tuyết thở dài, tay đặt lên bụng của mình, trong lòng một mảnh hốt hoảng.

Chính cô cũng không biết, nếu như điều tra ra được kết quả, nếu cô thật sự là con gái Lạc Chấn Long, cô nên làm cái gì bây giờ?

Đứa bé này là kết tinh tình yêu của cô cùng Chiêm Mỗ Tư.

"Ừ, chờ tin tức của tôi!" Lãnh Khinh Cuồng tròng mắt thâm thúy đồng ý.

Hắn đưa Lạc Tích Tuyết về biệt thự, rồi rời đi.

Lạc Tích Tuyết vốn là mệt mỏi một ngày, về đến nhà, chứng kiến trong phòng khách có hình bong của một người đàn ông, xung quanh tản mát hơi thở lạnh lung thì trong long tràn đầy khiếp sợ.

Anh thế nhưng đã về nhà?

"Em đã đi đâu? Hộ vệ nói một ngày cũng không nhìn thấy em!" ánh mắt Chiêm Mỗ Tư tịch mịch nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, trong giọng nói lộ ra không vui.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, sắc mặt không tốt lắm: "Em mệt quá, để cho em trở về phòng nghỉ ngơi trước được không."

Chiêm Mỗ Tư nhìn vẻ mặt tiều tụy của cô, tâm chợt căng thẳng, đi tới ôm lấy cô, đưa cô trở về phòng.

Trong phòng, cửa sổ sát đất, than thể cao lớn của Chiêm Mỗ Tư ở dưới ánh trăng, che khuất một tầng ánh sáng.

Lạc Tích Tuyết nhìn bóng lưng của anh, cô không nhịn được liền tiến lên, từ phía sau ôm eo của anh.

"Thật xin lỗi, trễ như thế mới trở về." Đem mặt cô dính chặt trên sống lưng của người đàn ông, giọng nói dịu dàng.

Thân thể Chiêm Mỗ Tư run lên, cảm thấy mình bị một than thể mềm mại thơm tho vòng chắc, anh cúi đầu, nhìn bên hông của mình có một đôi tay nhỏ bé ôm lấy thật chặt.

Cô thế nhưng chủ động ôm anh? Hành động này làm cho Chiêm Mỗ Tư vốn đang tức giận, vào giờ khắc này tất cả đều tan thành mây khói.

Anh xoay người, bàn tay vuốt nhẹ mặt của cô: "Không sao, lần sau đừng về nhà muộn như vậy nữa."

"Ừm." Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, dựa vào vào trong bộ ngực của anh.

Chiêm Mỗ Tư thuận thế ôm cô, thanh âm lộ ra không vui: "Mới vừa rồi là Lãnh Khinh Cuồng đưa em về đúng không?"

Lạc Tích Tuyết vội vàng giải thích: "Em có chút không thoải mái, anh ấy vừa đúng lúc đi ngang qua nên đưa em đi bệnh viện."

"Em không phải thoải mái sao?" Chiêm Mỗ Tư nhăn hai đầu lông mày lại, tròng mắt nhất thời tối xuống: "Tại sao? Nơi nào không thoải mái?"

Lạc Tích Tuyết tắt tiếng, lỗ mũi có chút vị chua.

Cô làm như thế nào nói cho anh biết? Mang thai sao? Nhưng tương lai, tại sao cách cô xa như vậy?

Chiêm Mỗ Tư thấy cô không nói lời nào, càng thêm gấp gáp: "Tại sao không thoải mái? Nói cho anh biết, nơi nào không thoải mái?"

Lạc Tích Tuyết thấy anh cố chấp truy vấn ngọn nguồn, cô chỉ có thể nói láo lừa gạt anh: "Bệnh cũ, đau bụng!"

Chiêm Mỗ Tư mặc dù có chút hoài nghi, nhưng vẫn là săn sóc đi đến cầm thuốc bao tử, nhìn cô uống anh mới hơi an tâm.

"Lần sau đi ra ngoài nhớ mang theo hộ vệ, thân thể em không tốt, anh không yên lòng." Anh dịu dàng giúp cô vuốt ngực.

Lạc Tích Tuyết khéo léo gật đầu một cái, rũ mắt, như một đứa bé làm sai việc.

Chiêm Mỗ Tư nhìn bộ dạng này của cô, không nhịn được vươn tay kéo cô vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết dựa vào trong ngực anh, ánh mắt thâm thúy xẹt qua một tia phức tạp.

Một giây kế tiếp, than thể cao lớn của Chiêm Mỗ Tư đã dán sát vào cô, nụ hôn cứ như vậy rơi xuống.

Lạc Tích Tuyết không còn kịp giãy giụa, liền bị anh bắt được đôi tay cố định lên đỉnh đầu.

Hơi thở nồng đậm của phái nam, rót đầy khoang miệng cô, cơ hồ muốn đem cô bao phủ.

Lạc Tích Tuyết hai mắt nhắm lại, gương mặt phiếm hồng, thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Qua thật lâu, Chiêm Mỗ Tư mới rốt cuộc buông cô ra, hai người tranh thủ hít lấy hơi thở bên ngoài.

"Sớm nghỉ ngơi một chút!" Chiêm Mỗ Tư đẩy nhẹ cô ra.

Mặc dù anh rất muốn cô, nhưng cô mới vừa bệnh bao tử phát tác, thân thể còn rất yếu, anh không thể không nhìn cùng những thứ này, sợ đả thương nàng.

Lạc Tích Tuyết chớp chớp con ngươi, có chút kinh ngạc Chiêm Mỗ Tư thế nhưng lại bỏ qua cho cô, chẳng lẽ anh không muốn?

Cái suy nghĩ này làm cho cô cảm thấy sợ, cô sợ anh sẽ buông tay cô ra.

Lạc Tích Tuyết chân mày hơi nhíu lại, chợt cô vòng đôi tay ôm lấy cổ Chiêm Mỗ Tư, ngẩng đầu lên hôn anh.

Nụ hôn của cô không phải rất thành thạo, chỉ hiểu được đơn thuần môi cùng lưỡi dây dưa, cô dung đôi tay nhỏ bé đang không ngừng run rẩy cởi nhẹ từng nút áo sơ mi của anh, lòng ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc bắp thịt trước ngực anh.

"Tuyết Nhi, em biết mình đang làm gì không?" tròng mắt anh híp lại, hơi thở hổn hển, nhạy cảm cảm thấy bộ vị nào đó trên than thể đang không ngừng trướng lên.

Mặc dù người con gái trong ngực true đùa cử động mang theo khẩn trương và lo lắng, nhưng đối với chủ động hiếm có này của cô làm cho anh không thể nào không phát sinh sinh lý bình thường của một người đàn ông được.

"Đây chẳng phải là cái anh muốn sao?" thân thể mềm mại của Lạc Tích Tuyết dán chặt ở trên người của Chiêm Mỗ Tư, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mê người là nụ cười tuyệt mỹ.

"Đây là em cam tâm tình nguyện sao?" cánh tay cường tráng của Chiêm Mỗ Tư có chút do dự đem cô ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài vê lên đường cong đẹp đẽ trên cằm của cô, đôi con người tràn đầy dục vọng mãnh liệt nhìn cô.

"Ừm." Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng gật đầu đáp một tiếng,bàn tay nhỏ bé nõn nà chạm vào lồng ngực của anh, mập mờ đi lòng vòng vòng, cô lần đầu tiên làm như vậy, lại làm Chiêm Mỗ Tư có cảm giác khác thường trước nay chưa từng có.

Tròng mắt đen trầm xuống, một cỗ dục vọng nhất thời đánh úp tới lồng ngực của anh, cơ hồ là không mang theo do dự, bàn tay của anh đè xuống đầu của cô, hạ xuống một nụ hôn sâu hơn.

Lửa nóng thân thể đòi hỏi, khiến Chiêm Mỗ Tư cơ hồ quên mất tất cả, cũng không để ý việc tại sao cô lại đột nhiên chủ động, anh chỉ biết anh muốn cô, loại ý niệm này đã vận sức chờ phát động rồi.

Anh nhanh chóng cởi ra trói buộc của mình, lần nữa cúi người đề lên cô.

Lạc Tích Tuyết trong lòng mặc dù còn có ngăn cách, nhưng vừa nghĩ tới Tống Khuynh Vũ sẽ có khả năng cướp đi người đàn ông của cô, cô lập tức nhắm hai mắt lại, thừa nhận nụ hôn của anh.

242. Chương 242: Là Cô Hại Cô Ta Sinh Non Đấy

edit: Fannie93

Cả đêm triền miên, bọn họ thiêu đốt lẫn nhau.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, Chiêm Mỗ Tư đã rời đi rồi, anh để lại một tờ giấy cho cô, nói anh sẽ xử lý tốt chuyện đứa bé cùng với Tống Khuynh Vũ, muốn cô không phải lo lắng.

Lạc Tích Tuyết cố gắng khiến ình không thèm nghĩ đến vấn đề kia nữa, nhưng một chuyện khác cô không thể không quan tâm, Lãnh Khinh Cuồng đã thông báo cho cô, đã có kết quả điều tra của anh.

Bọn họ hẹn gặp ở một quán cà phê, Lạc Tích Tuyết ở trên tầng chờ đợi, nhưng chờ cả ngày cũng không thấy Lãnh Khinh Cuồng.

Cô lo lắng, đang xuống dưới tầng, vừa vặn gặp được Tống Khuynh Vũ tới đây.

"Chào cô." Nhìn thấy người phụ nữ mang thai con của chồng minh, Lạc Tích Tuyết nẩy sinh cảm giác ngoài ý muốn, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi cô ta.

Tống Khuynh Vũ lại không kinh ngạc lắm, giống như đã sớm chuẩn bị muốn tới thấy Lạc Tích Tuyết.

"Tôi ở đây hẹn bác sĩ, chuẩn bị nói chuyện phá đứa bé." Vẻ mặt Tống Khuynh Vũ đưa đám, mặt tràn đầy đau thương.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết nhẹ nhẹ gật đầu, cũng không biết nên nói cái gì, chuẩn bị xoay người rời đi.

Ai ngờ Tống Khuynh Vũ cũng không định rời khỏi, mà đột nhien đứng ở trước mặt cô, trước mắt bao người, quỳ xuống trước Lạc Tích Tuyết.

"Tích Tuyết, van xin cô, nhường Chiêm Mỗ Tư cho tôi." Cô ta giả bộ đáng thương nhìn cô, kéo ống tay áo của Lạc Tích Tuyết khẩn cầu.

Lạc Tích Tuyết hiển nhiên không ngờ tới Tống Khuynh Vũ sẽ làm như vậy, lại ở trước mặt nhiều người như vậy, cô lập tức có chút luống cuống.

"Tống tiểu thư, đứng dậy đi, cô đứng lên trước đã." Cô chạy nhanh qua dìu cô ta.

Nhưng Tống Khuynh Vũ kiên trì không chịu, trong miệng không ngừng khẩn cầu: "Tích Tuyết, cầu xin cô đưa Chiêm Mỗ Tư cho tôi, tôi thật sự không muốn phá bỏ đứa bé này, cầu xin cô thành toàn cho chúng tôi đi, để cho chúng tôi một nhà ba người đoàn tụ."

Xung quanh đã không ít người đi tới, bọn họ đem Tống Khuynh Vũ cùng Lạc Tích Tuyết thành một đoàn, chỉ chỉ chỏ chỏ với các cô, trong đó có mấy người còn là phóng viên, nhận ra cô là phu nhân của Chiêm Mỗ Tư, lập tức cầm máy chụp hình đi vào.

Nhờ vào lần này Lạc Tích Tuyết đi ra gặp Lãnh Khinh Cuồng, là len lén chạy ra ngoài, cô cũng không mang theo vệ sĩ, cũng không ngăn cản được những phóng viên đang chụp kia.

Nhưng những người vây xem, giống nhu đã cho rằng cô bắt nạt Tống Khuynh Vũ, ngôn luận nghiên về phía Tống Khuynh Vũ.

"Cô nên đồng ý với cô ấy thôi."

"Nhìn xem, người ta mang thai con của chồng cô."

"Làm sao lòng dạ cô cứng như vậy."

"Đàn ông mà, tìm thêm là được, tại sao muốn cùng người con gái nhu nhược lương thiện này dành?"

"Cô không thể vì người khác lo lắng nhiều một chút sao?"

"Ly hôn, cô cũng không chết; nhưng các người không ly hôn, người ta sẽ làm bà mẹ đơn thân rồi !"

Lạc Tích Tuyết vốn không ngại lời đồn đại, nhưng không nhìn, cũng không có nghĩa là có thể ngăn cản tổn thương.

Lần đầu tiên bị mọi người chỉ trích, đứng ở trước sóng gió.

Cảm giác đó rất kinh khủng, đáng sợ, cảm giác bị thế giới vứt bỏ.

Hoảng hốt lo sợ.

Rõ ràng không liên quan tới bọn họ, nhưng lại nghiêm nghị như thế.

Rõ ràng cô mới là vợ, lại buộc cô từ bỏ danh phận.

Cô rõ ràng không sai, chẳng lẽ một người phụ nữ mang thai đứa con của chồng cô, cô không tặng chồng cho người phụ nữ này, chính là đối địch với thế giới này sao?

Tại sao tất cả mọi người chỉ trích cô? Cô là vợ chính thức, cô làm gì sai?

Nhưng cô hoảng sợ, cũng không đồng tình với những người này, họ ngược lại còn tệ hại hơn.

Bởi vì cô không cãi lại, nhưng người đó chỉ trích càng không kiêng kị chút nào, giống như cố tình bêu xấu cô.

"Loại phụ nữ ghê tởm như cô, chiếm đoạt chồng người khác, sao lại không chết đi?"

Chỉ là không đồng ý ly hôn mà thôi, cần chết sao?

Cả người Lạc Tích Tuyết lạnh lẽo, ngôn ngữ ác độc, để cho cô rơi vào vực sâu không đáy.

Mà cô thậm chí ngay cả sức lực đánh trả cũng không có.

Đang lúc đấy thì, một tay chạm vào vai cô, tiếng khiển trách tức giận ở bên tai cô vang lên.

"Các người là ai? Tại sao chỉ vì mấy câu nói của các người, Lạc Tích Tuyết phải đồng ý ly hôn hả?"

Là Lãnh Khinh Cuồng!

Anh kịp thời chạy tới, vịn vào thân thể chỉ chút nữa là ngã xuống của Lạc Tích Tuyết, đứng bên cạnh cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười như có như không.

Những người gọi là người chính nghĩa này, lập tức mở miệng phản bác: "Cái gì, là người phụ nữ này không được! Bắt nạt người ta! Anh xem Tống Khuynh Vũ có con, còn bị đàn ông vứt bỏ, đáng thương nhường nào! !"

Âm thanh của Lãnh Khinh Cuồng càng thêm lạnh lẽo: "Không chịu từ bỏ hôn nhân của mình, là bắt nạt người ta sao? Thật là buộn cười, phụ nữ các người cho đây là logic gì vậy? Vì tốt cho cô ta, chỉ suy tính vì cô ta, cho nên cô ấy phải quyết định buông tha hạnh phúc của cô ấy sao. Các người ngu ngốc sao? Chỉ có ngu ngốc mới chịu đồng ý loại yêu cầu này hả?"

"Anh là ai? Nhưng người phụ nữ này, anh cùng cô ta có quan hệ gì?" Những người coi là chính nghĩa này lại bắt đầu chĩa mũi n họn vào Lãnh Khinh Cuồng.

"Tôi chỉ là một người đi đường không nhìn nổi, rõ ràng các người đang khi dễ Lạc Tích Tuyết, dám nói Tích Tuyết bắt nạt cô ta sao? Các người nhìn bộ dạng dối trá của cô ta đi, nhìn một cái cũng biết là giả bộ! !". Lãnh Khinh Cuồng khinh thường nhìn Tống Khuynh Vũ.

Tống Khuynh Vũ lập tức khóc, làm ra vẻ mặt đau thương thê thảm: "Tích Tuyết, tôi không muốn phá hỏng hôn nhân của hai người, nhưng tôi rất yêu Chiêm Mỗ Tư, tôi không thể không có anh ấy, không có anh ấy tôi sẽ chết! !"

"Anh xem người ta đi, khóc thành cái dạng gì rồi hả? Các người nhẫn tâm sao? Thành toàn cho cô ấy chứ?" Đám phụ nữ xung quanh kia, lại bắt đầu nói.

Lãnh Khinh Cuồng tức giận bất bình kêu gào cùng đám người đó.

Lạc Tích Tuyết chỉ kinh ngạc nhìn màn biểu diễn của Tống Khuynh Vũ, hít sâu một hơi, rõ ràng nói cho cô ta biết: "Thật xin lỗi, Tống tiểu thư, Chiêm Mỗ Tư là chồng tôi, tôi yêu anh ấy, tuyệt sẽ không rời khỏi anh ấy!"

"Chẳng lẽ không thể thành toàn cho tôi sao? Tôi chắc chắn, tôi yêu anh ấy, tuyệt đối sâu nặng hơn cô!" Tống Khuynh Vũ một phen kéo bả vai cô, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ nhìn cô ta, cố gắng tránh ra: "Tống tiểu thư, đây không phải là vấn đề yêu sâu đậm hay không."

Nhưng Tống Khuynh Vũ lại mất khống chế bắt được hai vai cô, còn dùng sức.

“Tại sao? Tại sao không thể nhường anh ấy cho tôi, tôi yêu anh ấy chỉ thương anh ấy”. Tống Khuynh Vũ bắt càng chặt, tiếng khóc càng lớn dần.

Lạc Tích Tuyết nhăn mày, cố gắng hất tay của cô ta ra: “Tống tiểu thư, cô bình tĩnh một chút, cô đừng như vậy, đau tôi!”

Cô chỉ không chú ý, nhưng không ngờ Tống Khuynh Vũ lại đứng không yên, cả người ngã xuống bậc thang.

Ầm!

Tiếng vang lớn tận mây xanh.

Tất cả mọi người ghé đầu nhìn sang ----.

Chỉ thấy Tống Khuynh Vũ đưa tay che bụng, nơi đó co quắp một trận, máu tươi từ người cô ta chảy ra, màu đỏ xinh đẹp, màu đỏ nhiễm khắp váy.

“A -----“ Tống Khuynh Vũ kêu lên, cơ hồ muốn ngất đi.

Ánh mắt của Tống Khuynh Vũ trầm xuống, lập tức ý thức có gì không đúng, lần này phiền toái rồi!

Anh lập tức xông lên trước, ôm lấy Tống Khuynh Vũ đi tới bệnh viên, người xung quanh đã sớm xôn xao, tất cả đều sôi trào lên.

“Thế nào lại chảy nhiều màu như vậy a, không phải sảy thai rồi đấy chứ?”

“Làm sao cô độc ác như vậy, tự nhiên đẩy cô ấy xuống lầu?”

“Đúng vậy, thật là một người phụ nữ ác độc, có biết như vậy xảy ra án mạng hay không?”

Mọi người lại bắt đầu dùng mũi nhọn chỉ trích Lạc Tích Tuyết,dù sao mạng người quan trọng, lại bắt đầu xôn xao náo nhiệt.

Một giờ sau, trong phòng cấp cứu bệnh viện.

Lãnh Khinh Cuồng cùng với Lạc Tích Tuyết lo lắng đợi.

Bác sĩ vừa nói, Tống Khuynh Vũ ngã chỗ đó,vừa vặn ở chỗ cô ấy yếu nhất, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, về sau cô không có khả năng sinh con nữa.

Anh nắm tay ngón tay, ánh mắt lạnh lùng.

Anh biết, Lạc Tích Tuyết không ác độc tới mức đẩy Tống Khuynh Vũ, hôm nay căn bản là một vở kịch, bao giờ cả những người vây xem, rất có thể là Tống Khuynh Vũ mời tới,cố ý gây ra hỗn loạn.

Mục đích của cô ta chính là muốn ép Lạc Tích Tuyết, khiến xã hội đồng tình với Tống Khuynh Vũ, nếu để Tống Khuynh Vũ ngã nhưu vậy, thì tất cả lao về Tích Tuyết.

Đáng ghét,anh luôn để đầu óc minh mẫn, thế nào lần này chỉ lo cùng những người phụ nữ kia gây gổ, không ngờ tới Tống Khuynh Vũ còn có chiêu ác độc như vậy.

Nhưng khi nhìn những người đó khi dễ Tích Tuyết, anh lại không thể thờ ơ, Tống Khuynh Vũ thế lại động vào tâm tư của cô, hơn nửa cô ta được người bố xã hội đen của cô ta dạy chiêu này.

Giờ phút này, bên ngoài bệnh viên đã có nhiều phóng viên vây quanh, Bối Nặc Tát cùng thủ hạ rối rít chạy tới, bọn họ nhao nhao ầm ĩ chạy vào bệnh viên, mặc dù bị bác sĩ ý ta lấy lý do “Bệnh nhân đang phẫu thuật không được làm phiền” ngăn ở ngoài cửa, nhưng đôi mắt muốn ăn thịt người của cô ta, đều nhìn vào Lạc Tích Tuyết.

Lãnh Khinh Cuồng thấy có chuyện không ổn, Bối Nặc Tát có thể nhận cơ hồi mượn đề tài để nói chuyện của mình động thủ với Lạc Tích Tuyết, ông ta lập tức gọi điện thoại cho Chiêm Mỗ Tư, Chiêm Mỗ Tư đã sớm nhận được tin, ở trên đường chạy tới rồi.

Lạc Tích Tuyết một mình ngồi trên ghế dài ngoài phòng cấp cứu, suy nghĩ lại tình cảnh vừa xảy ra, chưa tỉnh hồn lại.

Vừa rồi cô chỉ nhẹ nhàng tránh ra khỏi Tống Khuynh Vũ, không ngờ cô ta dùng lực giữ chặt bả vai cô, nhưng tay lơ đãng nâng lên như vậy, kết quả lại đẩy ngã Tống Khuynh Vũ.

Cô rõ ràng không đẩy cô ta, nhưng sức lực đó căn bản không đủ để cho cô ta ngã xuống, trừ phi, cô ta cố ý.

Nhưng tại sao cô ta muốn làm như vậy? Rõ ràng là ruột thịt máu mủ, vì muốn để cô cùng Chiêm Mỗ Tư ly hôn, cho nên hy sinh con của mình cũng không tiếc, cô không khỏi cảm thấy lạnh, thủ đoạn của người phụ nữ này thật kinh khủng.

Sau một hồi, giống như đã trải qua một thế kỷ khá dài vậy.

Cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, sắc mặt Tống Khuynh Vũ trắng bệnh nằm trên giường bệnh, bị y tá từ trong phòng cấp cứu đẩy ra.

Chiêm Mỗ Tư cùng lúc đó cũng chạy đến, thấy Tống Khuynh Vũ nằm trên giường bệnh, anh chạy nhanh tới, thậm chí không chào hỏi gì với Lạc Tích Tuyết.

Lòng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, rốt cuộc đang nghi ngờ Tống Khuynh Vũ mang thai con anh, bây giờ đứa bé không còn, anh chắc rất đau lòng.

Lãnh Khinh Cuồng vỗ vỗ bả vai phía sau, ý bảo cô không cần khổ sở.

Nhưng cô làm sao có thể không khó chịu đây? Rõ ràng cô bị uất ức, thế nhưng nhìn thấy chồng mình, tự mình ôm người phụ nữ khác vào phòng bệnh.

Tống Khuynh Vũ bởi vì hành động của Chiêm Mỗ Tư, trên mặt nổi lên nụ cười như ý.

243. Chương 243: Anh Sẽ Cho Cô Ta Một Danh Phận

Edit: Fannie93

"Đứa bé không giữ được"

Bác sĩ trưởng gõ ra cửa phòng bệnh, đã đem Chiêm Mỗ Tư trở thành người thân của bệnh nhân, nói nhỏ giao phó.

"Hiện tại thân thể của cô ấy rất yếu, chảy quá nhiều máu, mỗi ngày chúng tôi sẽ đúng giờ truyền máu cho cô ấy, chỉ là tâm tình phụ nữ sinh non rất dễ kích động, không thể chịu kích thích quá lớn"

"Ừ". Chiêm Mỗ Tư gật đầu một cái, tâm tình nhìn không ra trên mặt, để cho thủ hạ đi theo bác sĩ tiến hành thủ tục nhập viện.

Tống Khuynh Vũ nhìn phản ứng của Chiêm Mỗ Tư, trong lòng rất hả hê, xem ra bố dạy mình chiêu này,quả nhiên rất hữu dụng.

Cô giả bộ lo lắng: "Con của em"

"Đứa bé không còn!". Chiêm Mỗ Tư trực tiếp nói cho cô biết.

Tống Khuynh Vũ liền khóc lên: "Đứa bé? Đứa bé không còn?!"

Mặt Chiêm Mỗ Tư không chút thay đổi nào, nhìn người phụ nữ này khóc nức nở, một chút ý tứ an ủi của anh cũng không có.

Tống Khuynh Vũ vẫn còn suy đoán, Chiêm Mỗ Tư như thế nào mà không tới an ủi cô, lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Bối Nặc Tát mang theo đội ngũ vệ sĩ vọt vào.

"Tiểu Vũ!". Bối Nặc Tát chạy tới phòng bệnh, đau lòng ôm lấy con gái.

"Ba, ô ô đứa bé không còn! !". Tống Khuynh Vũ lệ rơi đầy mặt, đau lòng muốn chết.

"Bảo bối không khóc, có bố làm chủ cho con!". Bối Nặc Tát vừa an ủi con gái, con ngươi tức giận nhìn Lạc Tích Tuyết ngoài cửa.

"Đem người phụ nữ kia vào cho ta!". Hắn hung hăng ra lệnh.

Lập tức có người ra ngoài bắt người, mặc dù Lãnh Khinh Cuồng hết sức duy trì, nhưng kết quả vẫn là anh cùng Lạc Tích Tuyết đồng thời bị trói vào.

Làm liên lụy tới Lãnh Khinh Cuồng, Lạc Tích Tuyết cảm thấy áy náy, nhưng thấy chồng đứng ở trước mặt mình, làm như không thấy, trong lòng của cô càng thêm đau đớn.

"Chính là cô đẩy con gái ta xuống!". Bối Nặc Tát tiến gần tới Lạc Tích Tuyết, hai mắt đỏ thẫm giống như muốn đem cô ra mà ăn vậy.

"Tôi không có!". Lạc Tích Tuyết trả lời rất bình tĩnh, rõ ràng không phải cô làm, cô tuyệt sẽ không thừa nhận.

Bối Nặc Tát cười: "Cô không? Chẳng lẽ con gái ta tự mình té xuống hay sao? Ngay cả con của mình cũng không cần?"

Lạc Tích Tuyết bị hắn hỏi khó, chỉ có thể nắm quyền chặt, móng tay bấm đến trong lòng bàn tay.

Lãnh Khinh Cuồng không đành lòng để cô chịu uất ức, vội vàng giúp cô nói: "Bối Nặc Tát tiên sinh, chính tôi làm, Tích Tuyết cô ấy"

"Nơi này có đến phần anh nói không?". Sắc mặt Bối Nặc Tát khiển tránh: "Người trẻ bây giờ, thật càng ngày càng không hiểu quy củ, người đâu, dạy dỗ nó thật tốt!"

Mấy người áo đen đi lên, xốc Lãnh Khinh Cuồng lên chuẩn bị đánh.

Lạc Tích Tuyết thấy thế, vội vàng nhào qua bảo vệ cho anh: "Đừng đánh, đừng đánh anh ấy, Bối Nặc Tát tiên sinh, chuyện này không liên quan tới anh ấy, ông muốn trách thì trách một mình tôi!"

"Cô muốn cứu anh ta?". Trong mắt Bối Nặc Tát xẹt qua tia quỷ quyệt, cố ý liếc Chiêm Mỗ Tư, nụ cười sâu hơn: "Đánh cả hai!"

Lời còn chưa dứt, đã có người áo đen chuẩn bị quyền đánh Lạc Tích Tuyết, Lãnh Khinh Cuồng giúp cô cản một quyền, đồng thời cũng truyền tới tiếng rống giận dữ của Chiêm Mỗ Tư.

"Đủ rồi! !"

Chiêm Mỗ Tư trầm mặc đã lâu rốt cuộc bộc phát, gương mặt anh âm trầm, trên mặt đầy mây đen bao phủ.

"Chiêm Mỗ Tư, ta chỉ dạy dỗ hai người hại con gái tôi sinh non, chuyện quy củ này anh không phải là rõ nhất sao?". Bối Nặc Tát trong mắt có khinh thường, một mạch kéo Lạc Tích Tuyết, trong mắt lóe ra tia khiêu khích.

"Ông đừng đụng cô ấy!". Chiêm Mỗ Tư lập tức quát, nhưng Bối Nặc Tát rõ ràng không để lời anh vào trong mắt, hung hăng tát vào Lạc Tích Tuyết.

"Dám đẩy con gái ta xuống lầu, cái tát này coi như đền lại!". Bối Nặc Tát phách lối nhìn Lạc Tích Tuyết chằm chằm.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy choáng váng trước mặt, đầu bị sưng huyết, trên mặt nóng hừng hực, vốn thân thể yếu đuối thiếu chút nữa là bất tỉnh, cũng may Lãnh Khinh Cuồng kịp thời vịn vào.

"Bối Nặc Tát, ông dám chạm vào cô ấy thêm lần nữa, đừng trách tôi trở mặt vô tình!". Chiêm Mỗ Tư tức giận đứng lên, mặc dù từ khi không có gia tộc Lisa chống đỡ, thế lực của anh không bằng Bối Nặc Tát, nhưng nếu chân chính so tài, cũng là vấn đề khiến Bối Nặc Tát đau đầu.

"Được, tôi không động tới cô ta nữa, chỉ là chuyện con gái tôi, cậu định xử lý thế nào?". Bối Nặc Tát bảo thủ hạ thả người, đi thẳng vào vấn đề.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang Chiêm Mỗ Tư, chờ đợi đáp án của anh.

Chiêm Mỗ Tư cau chặt lông mày, con ngươi u ám thâm thúy lưu chuyển không biết tâm tình.

Thấy Chiêm Mỗ Tư nửa ngày không tỏ thái độ gì, Tống Khuynh Vũ lần nữa khóc, cô căn răng, hướng tới ban công vọt tới.

Bối Nặc Tát vội vàng bảo vệ con gái, vươn tay muốn kéo cô, đáng tiếc là chậm một bước.

"Đừng tới đây!". Tống Khuynh Vũ mất khống chế nói với mọi người: "Tôi sống đã không có ý nghĩa, Chiêm Mỗ Tư, không có con anh, cũng không có người của anh cùng tâm, em tình nguyện chết"

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo, khóa chặt chân mày, tựa như đang suy tư cái gì.

"Đứa nhỏ này, đừng làm việc ngốc, con xuống trước đi rồi nói!". Bối Nặc Tát đã hoảng hồn, con gái vội vã muốn nhảy lầu, hoàn toàn khác với kế hoạch của bọn họ.

"Bố, không thể ở cùng với người đàn ông con yêu, con sống còn có ý nghĩa gì nữa, ơn bố sinh con ra, đời sau con sẽ báo! !"

Tống Khuynh Vũ rất kích động, một chân của cô đã ra ngoài ban công, cô biết, đây là cơ hội cuối cùng của cô, nhất định cô phải đánh cược một lần, bởi không nửa người của cô sẽ phá hủy, cô nhất định có thể đuổi đi Lạc Tích Tuyết, gả cho Chiêm Mỗ Tư!

"Đứa nhỏ này, con xuống trước, có lời gì thì nói!". Bối Nặc Tát một mặt khuyên can con gái, một mặt nhờ giúp đỡ với ánh mắt uy hiếp, nhìn về Chiêm Mỗ Tư.

Hiện tại chỉ có Chiêm Mỗ Tư mở miệng, mới cứu mạng được con gái hắn.

Tròng mắt Chiêm Mỗ Tư u ám híp lại, khóe mắt sáng nhìn Lạc Tích Tuyết qua, con ngươi hắc ám như đem trong làm cho người ta không suy ra tia sáng lạnh.

"Xuống, tôi cho cô một danh phận!". Anh rốt cuộc mở miệng.

"Có thật không?". Tống Khuynh Vũ khó tin nhìn Chiêm Mỗ Tư, quả thật cho là mình đang nằm mơ.

Âm thanh trầm thấp của Chiêm Mỗ Tư trong gió tung bay: "Chỉ cần cô xuống, tôi không vứt bỏ cô!"

Tống Khuynh Vũ vui mừng thiếu chút nữa quên đi tất cả, cô mới vừa nhảy xuống, nhào vào lồng ngực Chiêm Mỗ Tư, lại nghĩ tới Lạc Tích Tuyết bên kia.

"Này, cô ta thì làm thế nào?". Ánh mắt của cô nhìn về phía Lạc Tích Tuyết.

Chiêm Mỗ Tư không có theo ánh mắt của cô ta nhìn sang, cũng không trả lời vấn đề của cô ta, lặp lại như cũ: "Cô xuống, tôi sẽ cho cô lời giải thích"

Bối Nặc Tát dùng ánh mắt bảo con gái không nên náo loạn nữa, người đàn ông như Chiêm Mỗ Tư, nếu mở miệng, nhất định sẽ làm theo, mặc dù nói thế nào trước hết để anh phụ trách, người phụ nữ kia còn có biện pháp khác để đuổi đi.

Tống Khuynh Vũ hiểu được ám hiệu của bố, hai chân nhảy trở lại, đi tới trước mặt Chiêm Mỗ Tư, vui mừng ôm lấy anh.

"Chiêm Mỗ Tư, cám ơn, cám ơn anh! Em biết anh sẽ không vứt bỏ em! !". Cô ôm anh thật chặt, không bao giờ muốn buông tay nữa.

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư hiện ra tia tĩnh mịch lạnh lẽo, anh không có trở về ôm lấy cô, nhưng cũng không đẩy cô ra.

Lạc Tích Tuyết nhìn thấy một màn trước mắt, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh đến tột cùng.

Chiêm Mỗ Tư ở trước mặt nhiều người như vậy, cam kết hắn sẽ không vứt bỏ Tống Khuynh Vũ, như vậy hắn muốn vứt bỏ cô sao?

Cùng cô ly hôn? Tái giá với người phụ nữ này, cho cô ta một danh phận?

Cô thì sao? Cô phải làm sao? Đứa bé trong bụng cô thì làm thế nào?

Tim Lạc Tích Tuyết như bị dao cắt, cũng không nhìn được nữa, cô yên lặng đi ra ngoài.

Chỉ là mỗi bước đi, đều như thể cố hết sức, cả thân thể lảo đảo muốn ngã, ánh mắt tan đi, trống rỗng không thấy ánh sáng.

Khóe môi cô nâng lên nụ cười tự giễu, cô tính là gì? Một bà vợ bị ném bỏ? cứ như vậy để ột người phụ nữ đoạt đi chồng của cô?

Giống như không có ai chú ý tới sự bi thương của cô, tất cả mọi người chúc phúc với người mới, chồng của cô cam kết muốn người phụ nữ khác, thế nhưng khắp thế giới đều chúc phúc?

Cái thế giới này thế nào vậy? điên đảo hết rồi hay sao? Cũng bởi vì bố Tống Khuynh Vũ là ông chủ xã hội đen sao, tất cả mọi người sợ quyền uy của hắn ta, cho hắn ta một bộ mặt sao?

Nếu như, bố của cô không có chết, có phải hôm nay cục diện sẽ thay đổi không?

Một người cô đơn đi ra khỏi bệnh viện, nhưng thứ âm thanh chói tai cách cô càng xa.

Cô chỉ cảm thấy trước nay chưa đau lòng, không ngờ Chiêm Mỗ Tư thường ngày si tình, cuối cùng vẫn vì người phụ nữ khác, từ bỏ cô!

Bây giờ không phải là cô muốn cùng hắn ly hôn, mà là hắn không cần cô nữa.

Cô thật là khổ sở, đau lòng, đặc biệt bây giờ cô đang có thai, bị kích thích lớn như vậy, bụng dưới cũng bắt đầu đau.

Lạc Tích Tuyết thở mạnh, chậm rãi ngồi xổm người xuống, khó chịu che tim, vẫn khóc.

Chợt một giọng tà mị ở bên tai vang lên, kèm theo vòng ôm ấm ấp.

"Tích Tuyết, không sao, em còn có anh!"

Lãnh Khinh Cuồng thương tiếc ôm lấy cô, ôm cô thật chặt vào ngực.

Lạc Tích Tuyết cũng không nhịn được nữa, nằm trong ngực anh lớn tiếng khóc: "Lãnh Khinh Cuồng, anh ấy vứt bỏ em, anh ấy không cần em nữa! !"

Lãnh Khinh Cuồng không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ là không ngừng vỗ sau lưng Lạc Tích Tuyết, nhẹ giọng an ủi.

"Anh sẽ ở bên cạnh em, Chiêm Mỗ Tư có lẽ có nỗi khổ tâm đấy". Mặc dù Chiêm Mỗ Tư là tình địch của anh, nhưng bây giờ cảm xúc của Lạc Tích Tuyết, anh không thể không an ủi cô.

Đối với Lạc Tích Tuyết mà nói, Lãnh Khinh Cuồng như cây cỏ cứu mạng, giống như ánh sáng cuối cùng trong thế giới hắc ám, ít nhất ánh sáng cứu cô.

Cô núp ở trong ngực anh lớn tiếng khóc, ngực của anh thật ấm áp, để cho cô sức mạnh, để cho cô dũng khí đối mặt với tất cả.

Chiêm Mỗ Tư trần an cảm xúc của Tống Khuynh Vũ, lại đưa Bối Nặc Tát ra bệnh viện, tất cả giải quyết xong, lại phát hiện không thấy Lạc Tích Tuyết ! !

"Em đâu rồi? Tích Tuyết đi nơi nào?". Anh vội vàng đi mọi nơi tìm kiếm, tâm tình phiền muộn mà lo lắng.

"À? Lạc tiểu thư?". Uy Mục ngớ ngẩn, không ngờ ông chủ còn hỏi vị trí của Lạc Tích Tuyết.

"Phu nhân ở nơi nào? Tôi không phải đã bảo cậu nhất định phải canh chừng cô ấy sao?". Chiêm Mỗ Tư đề cao giọng nói, ánh mắt thẳng trừng về phía Uy Mục, trách cứ.

244. Chương 244: Bỏ Thuốc Cho Anh

edit: Fannie93

Không khí toàn trường rất yên lặng.

Qua một thời gian, một thủ hạ của Chiêm Mỗ Tư mới run rẩy bẩm báo: "Tôi thấy một mình Lạc tiểu thư đi, lên xe Lãnh Khinh Cuồng".

"Cái gì?". Chiêm Mỗ Tư nhướng mày, một cỗ tức giận xông lên đầu: "Tôi đi tìm cô ấy! !"

Vợ của anh, tại sao có thể cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ?

Nói xong, anh xoay người rời khỏi.

Nhưng Tống Khuynh Vũ đột nhiên từ trong phòng bệnh đẩy ra, không cam lòng gọi anh lại.

"Chiêm Mỗ Tư"

Trên mặt Tống Khuynh Vũ đầy nước mắt, vẻ mặt đáng thương, không thôi nhìn Chiêm Mỗ Tư.

Nhưng thật ra cô ta không cam lòng, hắn rõ ràng đồng ý ình một danh phận, tại sao còn có thể tìm Lạc Tích Tuyết? về sau cô phải là vợ của anh mới đúng.

Chiêm Mỗ Tư ngừng bước chân, trần mặc nhìn cô.

Anh biết hiện tại Lạc Tích Tuyết đau lòng muốn chết rồi, bằng không tuyệt sẽ không nói một tiếng mà đi, anh luôn tự hỏi mọi việc đều vì cô suy nghĩ, tuyệt sẽ không để cô uất ức, nhưng lần này sợ là cô hận chết anh.

Nhưng, nếu anh không làm như vậy người của Bối Nặc Tát nhất định tại chỗ muốn mạng cô, để cho cô hận anh, còn hơn để cho cô mất mạng.

"Chiêm Mỗ Tư?". Tống Khuynh Vũ thấy Chiêm Mỗ Tư không trả lời mình, trong lòng sợ vô cùng, cô do dự hồi lâu, hỏi lần nữa.

Chiêm Mỗ Tư thoáng qua tia phiền não, xoay người nói với Uy Mục: "Đi tiếp phu nhân trở về!"

"Ông chủ, không phải ngài tự đi sao?". Uy Mục chần chừ nhìn Chiêm Mỗ Tư, anh cho là vừa rồi ông chủ cũng chỉ qua loa, chẳng lẽ ông chủ thật muốn đem người phụ nữ này về nhà?

Chiêm Mỗ Tư trong mắt chuyển vẻ thô bạo: "Còn không mau đi!"

"Vâng!". Uy Mục lập tức nhận lệnh rời đi.

Chiêm Mỗ Tư cuối cùng vẫn quyết định ở lại bên cạnh Tống Khuynh Vũ, hắn ôm cô trở về phòng bệnh, dáng vẻ rất thân mật.

Tống Khuynh Vũ thực hiện được cười, Lạc Tích Tuyết sao có thể là đối thủ của cô, về sau cô có thể tận tình đoạt lấy người đàn ông này rồi.

Mấy ngày liên tiếp, Uy Mục cũng không tìm được Lạc Tích Tuyết, cứ việc tìm lần những nơi cô có thể đi, nhưng không có tin tức gì.

Lãnh Khinh Cuồng ở vùng ngoại ô lấy danh nghĩa của người khác, mua một cái biệt thự, làm chỗ ẩn giấu tạm thời của anh và Lạc Tích Tuyết.

Anh biết bây giờ Lạc Tích Tuyết cần chính là tỉnh táo, tâm cơ của người phụ nữ Tống Khuynh Vũ kia quá nặng, cô chưa chắc là đối thủ của cô ta.

Cái chỗ này như thế giới thần tiên vậy, khung cảnh thanh tịnh và đẹp dễ, me người, cách xa khu thành phố ồn ào, là nơi điều dưỡng thân thể tốt nhất.

Lạc Tích Tuyết tỉnh dậy, phát hiện mình đang ngủ ở một chỗ hoàn toàn xa lạ.

Cô từ trên giường ngồi dậy, Lãnh Khinh Cuồng đẩy cửa ra, tự mình đem bữa ăn sáng cho cô.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?". Lãnh Khinh Cuồng nở nụ cười hỏi.

"Ừ, em ngủ bao lâu rồi?". Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy nhức đầu vô cùng.

"Ba ngày hai đêm". Lãnh Khinh Cuồng thật lòng nói, âm thanh mơ hồ lộ ra mấy phần mệt mỏi.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc trợn mắt, lúc này mới phát hiện trên mặt Lãnh Khinh Cuồng, cò quầng thâm trên mắt.

"Anh một mực ở bên giường với em?". Cô có chút cảm động hỏi.

"Ừ". Lãnh Khinh Cuồng gật đầu, cầm viên thuốc tới: "Bác sĩ nói thân thể của em rất yếu, lại bị kích thích rất lớn, anh không yên lòng để em một mình ngủ ở đây, uống nước thôi"

"Được!". Lạc Tích Tuyết nhận lấy thuốc, uống xuống.

"Về sau, tạm thời em ở nơi này thôi". Đợi cô uống xong, Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên mở miệng.

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết biểu hiện gay gắt: "Như vậy có vẻ không tiện lắm thì phải?"

"Em còn coi anh như người ngoài sao?". Sắc mặt Lãnh Khinh Cuồng có chút bi thương, tà mị nháy mắt: "Bố nuôi trước khi mất, cũng đã định gả em cho anh sao? Chuyện của em, chính là chuyện của anh!"

Nghe được Lãnh Khinh Cuồng nhắc tới Phương Tiêu Thần, Lạc Tích Tuyết suy nghĩ một chút rồi lại nói.

"Khinh Cuồng, lần trước em xin anh giúp kiểm tra chuyện này, có kết quả sao?". Lạc Tích Tuyết nhẹ nhàng hỏi.

Con mắt Lãnh Khinh Cuồng thoáng qua tia khác thường: "Ừ".

"Như vậy kết quả là?". Lạc Tích Tuyết nóng lòng muốn biết.

Lãnh Khinh Cuồng lại giúp cô dịch ga giường, dịu dàng an ủi: "Bây giờ thân thể em rất yếu, chờ thân thể em khôi phục mọt chút, anh sẽ nói cho em biết"

Lạc Tích Tuyết cười nhạt: "Được". Cô không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì đứa bé trong bụng mình mà suy nghĩ.

Không khí trong phòng trầm tĩnh.

Trầm mặc hồi lâu.

Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên đứng lên: "Tích Tuyết, em yên tâm ở lại đây, tạm thời Chiêm Mỗ Tư không tìm được em, anh ra ban công hút điếu thuốc trước".

"Hút thuốc lá đối với thân thể không tốt đâu". Lạc Tích Tuyết nhẹ giọng khuen can.

Lãnh Khinh Cuồng xoay người, cười giỡn với cô một tiếng, cố ý trêu đùa cô: "Như thế nào, bắt đầu quan tâm tới anh sao?"

Lạc Tích Tuyết dừng lại, đối với anh thực sự không có chán ghét như trước kia.

Có lẽ trong thời gian này khiến cô thay đổi cái nhìn, dù sao mỗi lần cô bị tổn thương do Chiêm Mỗ Tư, đều là Lãnh Khinh Cuồng giúp cô.

Anh thật lòng giúp đỡ cô, cô có thể cảm thấy được, có lẽ là vì lời trăn trối trước khi mất của Phương Tiêu Thần, có lẽ vì cái khác, tóm lại cô rất cảm kích anh.

"Nôn –" Lạc Tích Tuyết đột nhiên cảm thấy buồn nôn khó chịu, nôn mửa ra tiếng.

"Sao rồi?". Lãnh Khinh Cuồng nóng nảy chạy tới bên giường của cô, quan tâm hỏi.

Lạc Tích Tuyết cau mày, che bụng: "Không có việc gì, phản ứng bình thướng lúc mang thai ý mà".

Nhưng thật sự khó chịu, không chỉ muốn ói tới ghê tởm, cả người cũng choáng váng, da thịt một số gần như trong suốt, cánh môi cũng không có chút huyết sắc nào.

"Nhưng sắc mặt của em nhìn qua không tốt, có muốn đi bệnh viện không?" Lãnh Khinh Cuồng lấn đến gần thân thể của cô, bộ mặt lo lắng hỏi.

"Không cần, em ngủ một giấc là tốt rồi!". Lạc Tích Tuyết vội vàng lắc đầu, hiện tại ở bệnh viện là trong lòng cô đau xót, chỉ cần nghĩ tới Chiêm Mỗ Tư ở đó đồng ý cho Tống Khuynh Vũ một danh phận, lòng của cô như bị kim châm vào, rất khó chịu.

Lãnh Khinh Cuồng chỉ có thể buông cô ra, vì cô mà đắp kín chăn, lần nữa ở bên coi chừng cô.

Lạc Tích Tuyết mặc dù rất buồn ngủ, nhưng vẫn không muốn làm phiền anh như vậy, cô dùng sức kéo ông tay Lãnh Khinh Cuồng: "Anh đi làm việc đi, không cần lo cho em đâu!"

“Không có việc gì, anh ở chỗ này, em ngủ đi”. Lãnh Khinh Cuồng hôn nhẹ vào trán cô, nhẹ ru cô ngủ.

Lạc Tích Tuyết vốn định nói thêm gì nữa, nhưng thời kì mới mang thai, vốn thích ngủ, hơn nữa đả kích liên tiếp, cô căn bản mở mắt không ra…..

Chiêm Mỗ Tư trong biệt thự.

Nơi này đã không còn bóng dáng của Lạc Tích Tuyết, thay vào đó là bóng dáng của Tống Khuynh Vũ.

Tống Khuynh Vũ hả hê cười nhẹ, mặc dù đang ở trước mặt Chiêm Mỗ Tư, cô còn giả dạng dáng vẻ nhu nhược, nhưng chỉ cần Chiêm Mỗ Tư không có ở đây, cô bắt đầu lấy tư thái của nữ chủ nhân, ở trong nhà này phát huy.

Lạc Tích Tuyết gì đó cũng bị cô ném ra, mặc dù Chiêm mỗ Tư lần nữa cảnh cáo không cho cô đụng, chỉ là cô không nghe chút nào.

Tại sao muốn giữ lại người phụ nữ kia? Cô làm thế thân của cô ta ba năm, còn không đủ sao? Hiện tại nhà này phải là của cô, chỉ thuộc về cô, cùng người phụ nữ không hề có chút quan hệ nào.

Chỉ càng làm cho cô vui vẻ, Lạc Tích Tuyết kể từ sự kiện bệnh viên kia, liền hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của Chiêm Mỗ Tư, mặc dù Chiêm Mỗ Tư phái không ít người tìm cô ta, nhưng cũng không thấy bóng dáng.

Như vậy rất tốt, tránh khỏi cô cùng bố tự thân động thụ, Bối Nặc Tát là người đỡ đầu của giới hắc đạo, tự nhiên hiểu được đạo lý nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, Lạc Tích Tuyết không thể ở lại, như vậy con gái của hắn Tống Khuynh Vũ mới có thể lấy được trái tim của chồng cô ta.

Cũng may Lạc Tích Tuyết vẫn còn Lãnh Khinh Cuồng bảo vệ, cho nên mới bình an vô sự.

Cửa chính bị đẩy ra.

Chiêm Mỗ Tư có chút say về đến nhà, mấy ngày cũng không thấy Tích Tuyết, cả người hắn tiều tụy.

“Này, anh đã về rồi!”. Tống Khuynh Vũ lập tức như một người vợ ngọt ngào, đến bên cạnh.

“Ừ”. Thái độ của Chiêm Mỗ Tư đối với cô rất lạnh nhạt, hơn nữa là chán ghét, chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ này có ý định khiến Tích Tuyết tức giận bỏ đi, anh hận không c bóp chết cô ta.

Cho cô ta ở đây là ranh giới cuối cùng của anh, nếu không phải là vì lão già Bối Nặc Tát kia, anh mới không bỏ rơi Tích Tuyết.

Nhưng mà anh sẽ rất nhanh giải quyết lão ta, đến lúc đó Tống Khuynh Vũ cũng chả là gì.

Hiện tại khó giải thích nhất là Tích Tuyết, cô không nói tiếng nào liền biến mất, chẳng lẽ tác thành cho anh cùng Tống Khuynh Vũ?

Không được, anh tuyệt không thể để cho cô buông tha anh!

Tống Khuynh Vũ tuyệt không để ý Chiêm Mỗ Tư đối với cô lạnh nhạt, cô nhón chân lên,hôn nhẹ lên cánh môi anh: “Em đi nấu cơm nha”

Người đàn ông này sớm muộn là của cô, cô chờ từ từ lấy được trái tim hắn!

Chiêm Mỗ Tư vẫn như cũ âm thầm gật đầu, đi thẳng tới thư phòng, gọi điện thoại cho Uy Mục: “Thế nào rồi? vẫn không tìm được Tích Tuyết sao?”

“Ông chủ, thật xin lỗi, vẫn không có tin tức của phu nhân”. Uy Mục khổ sở truyền đến âm thanh.

“Cho cậu một tuần lễ, không tìm được người thì cậu vĩnh viễn đừng trở lại!”. Chiêm Mỗ Tư tức giận ném điện thoại xuống.

Tống Khuynh Vũ ngoài cửa, nghe được Chiêm Mỗ Tư còn đang nghĩ tới Lạc Tích Tuyết, tay nắm thành quyền, không ngờ anh còn chưa quên Lạc Tích Tuyết? vậy thì không thể trách cô, xem ra bố dạy cho cô một chiêu kia, phải thực hành nhanh một chút mới được.

Lúc tới bữa tối, Tống Khuynh Vũ tự tay bàn đầy thức ăn, đang đợi Chiêm Mỗ Tư.

Chiêm Mỗ Tư không có vẻ mặt gì xuống lầu, ăn một món một ít, chưa nói gì đã muốn rời đi.

Tống Khuynh Vũ vội vàng kéo anh lại, dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh nói: "Chiêm Mỗ Tư xin anh không nên đi được không? Ăn một chút, nếu không ăn ngon, thì đi cũng chưa muộn lắm mà?"

Chiêm Mỗ Tư cau mày liếc mắt nhìn Tống Khuynh Vũ nắm chặt tay của anh, hơi suy nghĩ một hồi lại xoay người ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Nói thật ra anh quả thật đói bụng, chỉ là người phụ nữ này nấu, anh bản năng kháng cự.

Nhìn thấy cô ăn, anh mới bắt đầu cầm đũa, nhưng mùi vị cực ngon.

Tống Khuynh Vũ thấy hắn hài lòng, vội vàng không mất cơ hội nâng chén lên: "Chiêm Mỗ Tư, chúng ta làm một ly chứ?"

Chiêm Mỗ Tư không có lên tiếng, mặt không thay đổi nâng lên ly rượu trước mặt mình, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tống Khuynh Vũ nhìn ly rượu trên tay anh, vô ích đi, trên mặt cô nụ cười càng sáng lạn hơn.

Bố có nói qua cho cô biết, ông cho cô loại xuân dược này, trong vòng năm phút là có thể phát tác, chỉ cần cô cùng Chiêm Mỗ Tư lên giường một lần, anh nghĩ đổ thừa đi, không cưới cô không được.

Mới vừa lúc anh uống ly rượu kia, trước đó đã cho xuân dược vào, anh bay không thoát khỏi lòng bàn tay của cô.

245. Chương 245: Cảnh Tượng Khiến Tâm Đau Đớn

Edit: Tịnh Yên

Một, hai, ba, bốn . . . Tống Khuynh Vũ lặng lẽ đếm ngược, chỉ chờ xuân dược có tác dụng trên người Chiêm Mỗ Tư, cô sẽ nhào tới.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, thế nhưng Chiêm Mỗ Tư bình yên vô sự ngồi ở trước mặt cô.

Tống Khuynh Vũ lòng nóng như lửa đốt, làm sao có thể chứ? Anh như vô sự không có việc gì? Là thuốc của cô có vấn đề, hay là anh có bản lĩnh kháng thuốc?

Đang lúc cô nghi ngờ không hiểu chuyện gì, Chiêm Mỗ Tư đã buông chén đũa xuống, lạnh lùng đi lên lầu, hoàn toàn không nhìn ra anh có bất kỳ tia khác thường nào.

"Chiêm Mỗ Tư, anh có sao không?" Tống Khuynh Vũ đuổi theo, thử dò xét hỏi. Nhưng Chiêm Mỗ Tư căn bản không để ý tới cô, chỉ đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Tống Khuynh Vũ hồ nghi theo sau, muốn tìm hiểu ngọn ngành, nếu không cô sẽ không bỏ qua!

Trên trán Chiêm Mỗ Tư đã toát ra mồ hôi nóng, thật ra thì anh không biết mình bị hạ dược, chỉ là sự nhẫn nại của anh mạnh hơn người thường, mặc dù ý thức được thân thể có dị dạng, anh vẫn kiên trì dùng xong bữa tối, dùng ý chí áp đè nén dục vọng thân thể, không muốn cứ như vậy trúng vào tính toán của Tống Khuynh Vũ.

Nhưng dù sao cũng có khó chịu, ăn xong bữa ăn tối, đã là anh nhẫn nại đến mức cực hạn, cả người anh nóng ran, phía dưới phản ứng vô cùng mãnh liệt.

Anh liều mạng áp chế, trong đầu chỉ có một ý niệm, anh không thể có lỗi với Tích Tuyết.

Nhưng Tống Khuynh Vũ cố tình chưa từ bỏ ý định đi theo anh, khi anh vào phòng, cô như con nai nhỏ xông vào phòng anh.

"Uy, anh sao vậy?" Tống Khuynh Vũ vọt vào phòng, nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của Chiêm Mỗ Tư, trong lòng dâng lên một tia vui vẻ.

"Cô đi ra ngoài!" Chiêm Mỗ Tư rống giận, trực tiếp ném cô đi ra ngoài, anh sợ mình không khống chế nổi, cảm giác thân thể càng ngày càng nóng lên.

”Làm sao rồi? Uy, thân thể của anh không thoải mái sao? Có muốn em giúp anh tìm bác sĩ không?” Tống Khuynh Vũ mang bộ dáng vô tội nói.

”Cô không biết chuyện gì xảy ra sao?” Chiêm Mỗ Tư tức giận níu lấy váy của cô, liền muốn hung hăng cho cô một bạt tai, nhưng giơ tay lên lại biến thành ôm cô vào lòng.

Trong thân thể của anh tựa như có một đốm lửa muốn phun ra, phía dưới đã dựng lên thành tòa núi nhỏ.

Tâm Tống Khuynh Vũ trở nên kích động, cô biết Chiêm Mỗ Tư đã trúng chiêu, hiện tại chỉ chờ anh cởi dây áo cô. Chiêm Mỗ Tư cố gắng áp chế dục vọng, ra sức đẩy cô ra ngoài.

”Cút!!” lần nữa anh hướng đến cô gào lên đau đớn.

Nhưng Tống Khuynh Vũ làm sao có thể đi ra? Cô thật vất vả mới chờ tới cơ hội, dĩ nhiên không thể nào bỏ qua cho anh.

”Chiêm Mỗ Tư, anh nhìn em đi, em là Tích Tuyết mà, anh nhìn không rõ sao” Tống Khuynh Vũ cởi áo khoác xuống, thân thể mềm mại lập tức ôm chặt lấy Chiêm Mỗ Tư.

”Tích Tuyết?” Chiêm Mỗ Tư nhìn Tống Khuynh Vũ, do dự xuân dược phát tác, trước mắt của anh đã mơ hồ thành một mảnh, chỉ là một ảo ảnh cùng bóng dáng luôn trùng điệp trong lòng.

”Tích Tuyết, thật sự là em Tích Tuyết” anh vui vẻ ôm cô, môi mỏng nhanh chóng hôn lên môi của cô, trong miệng không ngừng nỉ non: ”Tích Tuyết, em đã về, anh biết em sẽ không rời anh mà!”

Tống Khuynh Vũ nghe thấy anh kêu tên Lạc Tích Tuyết, trong lòng buồn giận không dứt, nhưng vừa nghĩ tới cô cũng có thể giả vờ thành Lạc Tích Tuyết để có được anh, cũng miễn cưỡng đè nén không vui trong lòng, phối hợp hô:

”Chiêm Mỗ Tư, là em, em là Tích Tuyết, muốn anh, muốn Tuyết Nhi”

Chiêm Mỗ Tư nghe được cô nói như vậy, cũng không nhẫn nại, lòng khẽ rung động, đầu lưỡi hai người rất nhanh giống như hai gặp nước xoắn lấy nhau.

”Được, anh muốn Tuyết Nhi, anh muốn”

Trong miệng Chiêm Mỗ Tư lẩm bẩm, chỉ nghe”Bá” một tiếng, quần áo trên người Tống Khuynh Vũ bị xé nát, một giây cũng không rời ra, bờ ngực cao ngạo như ẩn như hiện.

Chiêm Mỗ Tư điên cuồng hôn cô, nụ hôn nóng bỏng từ đôi môi dời xuống cổ, sau đó dời tới trước ngực đầy đặn.

Anh ngậm lấy bờ ngực ấy, ra sức bú liếm, Tống Khuynh Vũ ra sức phối hợp, trêu chọc anh, vừa liều mạng kéo quần của anh.

Hai người thật chặt quấn lấy nhau, giống như một đoàn lửa hừng hực, thiêu cháy hai người.

”Tiểu thư, đến . . . .”

Tài xế tốt bụng nhắc nhở Lạc Tích Tuyết, Lạc Tích Tuyết vô lực gật đầu một cái, im lặng không lên tiếng mở cửa xe ra.

Lại một lần nữa đứng nhìn nơi không xa không quen, ánh sáng mặt trời chiếu ấm áp chiếu lên người cô, không chút nào xua tan cái lạnh giá trong cơ thể.

Lạc Tích Tuyết không muốn trở về vào lúc này, nhưng cô có chút hành lý trong nhà này, dù muốn cùng Chiêm Mỗ Tư tách ra, cô cũng phải trở về lấy nó.

Lãnh Khinh Cuồng mấy ngày nay luôn coi chừng cô, đã rất mệt mỏi, cô thừa dịp anh ngủ gật, mới lặng lẽ chạy đến.

Cho tới bây giờ, trong lòng cô vẫn lừa gạt mình, trừ phi tận mắt thấy, nếu không, cô có chết cũng không cam lòng! Hiện tại, cô sẽ phải tìm Chiêm Mỗ Tư hỏi rõ ràng, có phải anh thật sự không cần cô nữa không!

Cô bất đắc dĩ thở dài, ở trong lòng cười nhạo mình ngốc nghếch, máy móc cất bước, hai chân nặng nề giống như bị đổ chì.

Người làm trong biệt thư, nhìn thấy Lạc Tích Tuyết trở lại, tất cả đều dùng một ánh mắt kinh ngạc và cổ quái nhìn cô.

Trong lòng cô xẹt qua một tia lo lắng, mí mắt liên tục nhảy, trên trực giác có chuyện gì không tốt xảy ra.

Đi qua phòng ngủ, Lạc Tích Tuyết lặng yên không tiếng động đi vào.

Trong phòng khách mờ tối, mơ hồ có vài tia ánh sáng, cô đột nhiên bị đẩy một phát, hung hăng té xuống đất!

Cái trán đập vào khay trà, lập tức rỉ ra máu, Lạc Tích Tuyết không để ý đau đớn, giùng giằng đứng dậy, đợi nhìn rõ ràng đồ dưới chân, tâm lập tức lạnh.

Đây là một đôi giày cao gót màu đỏ, đôi giày này cô biết đó là của anh, cái ngày Tống Khuynh Vũ nhảy lầu cô đã mang nó vào chân.

Không ngờ cô mới rời nhà không có mấy ngày, Chiêm Mỗ Tư đã đem phụ nữ kia về nhà.

Trong lòng vô cùng không có cảm giác, vẻ mặt lạnh lẽo đem giầy ném xuống đấy, đang lúc này, loáng thoáng nghe trong phòng truyền đến tiếng gào thét và rên rỉ của hai người.

Tiếng thở gấp cùng than nhẹ, như si như say, hưng phấn khác thường, Lạc Tích Tuyết cật lực đỡ khay trà đứng lên, cô run rẩy đẩy cửa bước vào, cả phòng hiện ra một cảnh xuân kiều diễm khiến cô không thở nổi.

Ánh đèn vàng nhạt u ám, cô nhìn thấy chồng của mình là Chiêm Mỗ Tư cùng Tống Khuynh Vũ dán ở một nơi, trong không khí tràn ngập mùi vị mập mờ, loáng thoáng xen lẫn một cỗ nước hoa nhàn nhạt.

Tống Khuynh Vũ trầm mê, giương mắt liếc nhìn cô, trong mắt hiện rõ một tia khiêu khích và hài lòng. Cô biết, cô thành công!

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ không là thế thân nữa, mà thật sự là phu nhân Chiêm Mỗ Tư.

Lạc Tích Tuyết nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ quyết liệt ly hôn với Chiêm Mỗ Tư, nhất định sẽ như thế! ! !

Lạc Tích Tuyết lòng dạ ác độc nhưng khôn kéo, quả thật có thể dùng đau đớn muốn chết để hình dung.

Cô bi thảm cười nhẹ, hai người bọn họ vẫn không tránh khỏi phải lâm vào kết thúc này, đúng hay không?

Cái người đàn ông luôn miệng nói một đời bên cạnh cô, giờ phút này,đang trên giường cưới của bọn họ, cùng cô gái khác ân ái triền miên, nghĩ đến những thứ này, cô cảm thấy giống như có người dùng dao găm, hung hăng khoét một lỗ to trong lòng của cô.

Bây giờ mỗi một câu anh nói ra, không hề ấm áp nữa, cũng không khiến cô cảm động. Thậm chí, cô cảm thấy rất buồn cười, rốt cuộc vẫn phải đi tới bước này, như vậy cần gì ban đầu phải đau khổ day dưa?

Lạc Tích Tuyết cố nén nước mắt xuống, chậm rãi đi tới bên giường, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông trên đó, trong mắt là tia phức tạp khó dò.

Ngoài dựa đoán cô đi tới, vươn tay ra, mân mê gò má anh tuấn khiến bao người say mê, khóe môi khô ráo nhẹ nhàng vẽ ra nụ cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, sau đó cô khàn khàn giọng nói, một giọng nói không nặng không nhẹ:

”Lạc Thiên Uy, chúng ta xong rồi!”

Nói xong, sắc mặt trắng bệch trở nên lạnh lẽo, xoay người muốn rời khỏi.

Ý thức của Chiêm Mỗ Tư lâm vào hỗn độn, nghe được Lạc Tích Tuyết nói những lời này, lập tức liền tỉnh táo lại.

Anh đột nhiên bắt được cánh tay của cô, tâm vô cùng kinh hoảng: ”Tích Tuyết, em hãy nghe anh nói”

”Không có gì đáng nói!” Lạc Tích Tuyết chán ghét hất tay của anh ra, âm thanh lạnh quả thật giống như khối băng.

Chiêm Mỗ Tư bận tâm nhìn cô, lòng dạ ác độc co rút một trận đau đớn, anh lắc lắc cái đầu hôn mê, dùng sức kéo cô không để cho cô rời đi: ”Tích Tuyết, muốn thế nào em mới chịu nghe anh giải thích?”

”Không có gì để giải thích cả, đây là phản bội, trần truồng phản bội? Chẳng lẽ anh cùng phụ nữ khác leo lên giường, còn có tư cách cầu xin tôi tha thứ sao? Chúng ta không thể nào!!” Lạc Tích Tuyết cau mày nhìn chằm chằm anh, giọng nói như người gây sự, cô thật muốn có thể làm ọi người trong đây bất tỉnh.

Sắc mặt của Chiêm Mỗ Tư lập tức thay đổi, trong lòng khủng hoảng vô hạn phóng lớn, anh sợ hãi hôn lên môi của cô: ”Tích Tuyết, không...đừng rời khỏi anh, cho anh thêm một cơ hội!”

Lạc Tích Tuyết hung hăng cau mày, không hề nghĩ ngợi tất cả cho anh một bạt tay, âm thanh trong trẻo vang dội, mặc dù trong đêm tối dưới ánh đèn vẫn hiện rõ dấu năm bàn tay.

Không phải cô không muốn cho anh một cơ hội, mà là mà là cô không thể tha thứ cho người phản bội, chuyện cho tới bây giờ, đã trễ rồi.

Hai mắt khép lại, nước mắt của cô rơi xuống: ”Tôi với anh sẽ ly hôn, ngày mai luật sư của tôi sẽ tìm đến anh nói chuyện!!”

Nói xong, cô tuyệt vọng xoay người đi, nội tâm đã sớm là không còn hy vọng.

Lạc Tích Tuyết thất hồn lạc phách chạy ra cửa, chần chờ một chút, nhưng cố khắc chế để mình không xoay người lại, căm thù đến tận xương tuỷ nhìn đôi nam nữ trên giường, cuối cùng bước chân lảo đảo chạy ra ngoài.

Cô hi vọng tất cả chỉ là cơn ác mộng, nhưng lần nữa quay đầu lại, chỉ thấy kẻ phản bội ngông cuồng trước mắt, cô không muốn tin tưởng cũng không được.

Cuối cùng, Lạc Tích Tuyết hay là Chiêm Mỗ Tư, đối với bọn họ đều là đoạn hôn nhân sai lầm, thất vọng!!

Lúc cô đóng cửa, nước mắt Chiêm Mỗ Tư rốt cuộc không nhịn được nữa rơi xuống, một giọt một giọt rơi xuống cái mền len, trong mắt của anh ngập tràn huyết sắc, hai quả đấm nắm chặt nổi gân xanh.

Anh đau như dao cắm, vừa nghĩ tới đã để cho cô thấy một màn không nên thấy, anh hận đến thấu xương.

Là anh có lỗi với cô, là anh để cho cô bị thương, mặc kệ lấy bất kỳ cớ gì, anh đúng là đã phản bội cô!!

246. Chương 246: Tối Nay, Em Là Của Anh!

Mưa phùn tung bay, không khí nhàn nhạt, mưa rơi xuống da.

Lạnh! !

Lạc Tích Tuyết rời khỏi tòa biệt thự quen thuộc liền giống như người không tìm được phương hướng, con đường trước mặt tối sầm.

Cô giống như người mất hồn, mưa dầm ướt tóc, mặc kệ tất cả bắt đầu chạy.

Nghĩ, chạy đến mệt lả, mồ hôi toàn thân ướt đẫm da thịt, như vậy mới không có sức lực khiến nước mắt rơi.

Cô chạy điên cuồng, giống như đứa bé lạc đường, không tìm được điểm để trở về.

Nhưng khi cô dừng lại, trái tim đang rỉ máu vẫn nhảy kịch liệt, vẫn hít thở được những tia đau thắt trong không khí, cô ngẩng đầu nhìn một tầng mây xa mờ.

Quanh đi quẩn lại, còn nơi đâu để cô trở về?

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu ngây ngô nhìn một lúc lâu, đột nhiên cười ra tiếng.

Ở gian phòng kia, cô và Chiêm Mỗ Tư nảy sinh tình cảm?

Cô không biết, cũng không có sức lực để suy nghĩ.

Lạc Tích Tuyết kiên quyết bỏ qua cái hy vọng cuối cùng trong đầu, bắt đầu khôi phục lý trí, bắt đầu suy tư, bây giờ cô nên làm sao?

Trong túi không có tiền để gọi xe, ôm lấy cánh tay, cả người đều lạnh giá. Điện thoại di động lúc này lại bắt đầu reo, cô lục lọi lấy điện thoại ra, trực tiếp bấm phím kết thúc.

Nếu như, tình yêu nhất định chỉ có thể ở trong trí nhớ chết đi, như vậy không bằng quyết tuyệt tình một chút, hướng tình yêu nói lời tạm biệt! !

Cô ở chỗ này, hướng về ánh đèn cửa sổ đang lóe sáng, trong lòng yên lặng nói: Tạm biệt, Chiêm Mỗ Tư

Một người cô đơn ngồi ở ven đường, nhìn trên đường từng dòng xe qua lại, vẻ mặt ngốc trệ, nước mắt đã sớm rơi, gió quất vào da thịt tái nhợt và khuôn mặt tiều tụy của cô, giống như dao găm cắt da thịt làm trăm mảnh, vô cùng đau đớn!

Đột nhiên cảm thấy trên người không hề rét lạnh nữa, một tấm áo choàng khoác trên người cô, Lạc Tích Tuyết mờ mịt quay đầu lại, đối mặt với gương mặt tuấn tú quen thuộc.

"Vì sao không nhận điện thoại của anh?" Lãnh Khinh Cuồng cầm điện thoại di động, trong tiếng nói lộ ra nóng nảy.

Lạc Tích Tuyết dừng một chút, đối với anh nở một nụ cười.

Chỉ là nụ cười này chẳng có chút sức sống nào, giống như là một tượng gỗ, chỉ còn dư con đối mắt rối rắm không ngừng thay đổi biểu cảm.

Cô mới vừa còn tưởng rằng là Chiêm Mỗ Tư liều mạng gọi điện thoại cho cô, muốn giải thích và nói xin lỗi với cô, không thể nghĩ đến là Lãnh Khinh Cuồng?

Cô còn kỳ vọng cái gì chứ? Một đoạn hôn nhân đã chết, cô có thể si tâm vọng tưởng những thứ gì?

Rõ ràng là mưa bụi, lại giống như nước mắt cô rơi, kết nối thân thể với tượng gỗ. Mưa bụi đứt. Nước mắt dừng, tượng gỗ cũng chết đi.

Lãnh Khinh Cuồng thấy cô như thế, trong lòng níu chặt bi thương, nhưng vừa nghĩ tới cô chẳng nói một lời đã biến mất, lại khó tránh khỏi chất vấn: "Cả ngày hôm nay xảy ra chuyện gì, vì sao em lại đi ra ngoài"

Âm thanh chất vấn đứt ——

Thân thể Lãnh Khinh Cuồng cứng lại ——

Bởi vì Lạc Tích Tuyết đột nhiên nhào vào trong ngực của anh.

"Khinh Cuồng! !"

Cô gọi tên anh, liền nhào vào trong ngực anh, nghẹn ngào không nói nên lời. Nức nở không tiếng động, khóc đến tê tâm liệt phổi.

"Em? Thì sao, Tích Tuyết?"

Lãnh Khinh Cuồng cúi đầu, gần sát mặt của Lạc Tích Tuyết, thử dò xét.

Lạc Tích Tuyết không nói lời nào, chỉ là tựa vào trong ngực anh, lặng lẽ khóc.

Lãnh Khinh Cuồng cũng không ép hỏi nữa, chỉ là đôi tay vòng qua ôm lấy eo cô, vỗ nhè nhẹ phía sau lưng cô.

"Không sao, không sao!" Lòng anh đau đớn giúp anh lau nước mắt ràn rụa, chua cay không dứt:

"Chúng ta rời khỏi nơi này trước, thời tiết lạnh như vậy, em sẽ lạnh đó"

Lạc Tích Tuyết khóc mệt, liền cùng anh lên xe.

Nhìn màn đêm bên ngoài cô cửa, mắt cô lành lạnh: "Tôi không muốn một mình"

"..." Lãnh Khinh Cuồng nhìn cô, không nói gì.

”Tối nay, ở bên cạnh em được không?” Lạc Tích Tuyết chợt quay đầu lại.

Lãnh Khinh Cuồng ôm cô gái nhỏ vào lòng, ngón tay dỗ dành sống lưng ướt đẫm của cô, muốn truyền nhiệt độ ấm áp của mình qua cho cô.

Anh biết cô chắn chắn đã bị tổn thương rất lớn, bằng không sẽ không yếu ớt như vậy, anh không biết thừa dịp cô gặp đau lòng, nhưng càng không muốn bỏ cô một mình.

Anh biết, hiện tại anh là người duy nhất bên cạnh cô.

Vì vậy, anh hỏi: ”Em đã suy xét kỹ?”

Lạc Tích Tuyết không có gật đầu.

”Không hối hận?” Anh tiếp tục truy vấn.

Cô cũng không có lắc đầu.

Lúc này tâm Lạc Tích Tuyết trống rỗng, cô muốn kích thích dục vọng của mình, muốn đốt chết mình.

”Dẫn em trở về đi.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào anh: ”Tối nay em là của anh!”

Lãnh Khinh Cuồng thở dài, hôn một cái trên trán đặt trên hõm vai của anh, ”Về sau, bả vai của anh sẽ cho em mượn khóc. Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.”

Xe vọt giữa bóng đêm.

Một đường điên cuồng, bằng tốc độ nhanh nhất lái đến biệt thự ngoài ngoại ô của Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng dừng xe lại, ôm Lạc Tích Tuyết xuống xe, cô thủy chung không nói một lời, yên lặng để Lãnh Khinh Cuồng ôm mình.

Cho đến khi vào phòng của cô, Lãnh Khinh Cuồng tìm khăn bông giúp cô lau tóc, lại đem quần áo mới đến giúp cô, dặn dò cô nhớ thay đồ, lúc này mới đặt lên trán cô một nụ hôn: ”Phải cố gắng ngủ một giấc thật ngon.”

Sau đó anh thay cô đóng cửa phòng lại .

Tay vẫn cầm chặt nắm cửa, đầu Lãnh Khinh Cuồng trong nháy mắt trở nên trống không, quay người lại, anh đứng bên vách tường, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi

Cho tới bây giờ, anh đối với phụ nữ vô cùng thành thạo, còn chưa từng cùng phụ nữ nào chung đụng mà khiến anh lo sợ đến thế, nhưng tối nay Lạc Tích Tuyết, thật dọa anh sợ chết đứng.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Chiêm Mỗ Tư có lỗi với cô? Nếu như là vậy, anh nhất định không ngồi mà nhìn được.

Ít nhất, là vì lời dặn của ba Tích Tuyết trước khi lâm chung, mặc kệ là vì lời dặn ấy, hay bởi vì anh có tình cảm với cô, anh đều muốn thay cô đòi lại công đạo.

Cửa phòng cùng lúc này bị mở ra.

Lạc Tích Tuyết xuất hiện lần nữa trước mặt Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng ngớ ngẩn, không ngờ rằng cô lại như vậy, nhưng khi anh hoàn hồn lại, cô đã chủ động hôn lên cánh môi anh.

Trong não Lãnh Khinh Cuồng trong nháy mắt trống không, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc, anh giật mình đứng nguyên tại chỗ, vẫn do cô chủ động hôn, Lạc Tích Tuyết cà mạnh lên đôi môi anh, dán chặt nhưng không ngậm sâu, giống như đang giận lẩy, hoặc như là đang tức giận, qua một đoạn thời gian, cô liền buông anh ra

”Anh không muốn em sao?” Cô thất vọng nhìn anh, thấy anh không trả lời, xoay người rời khỏi.

Lãnh Khinh Cuồng níu tay của cô lại, một tay đè cô lên tường, bắt đầu dùng lực lớn cô đến cánh môi cô.

Nụ hôn của anh mang theo tức giận, lại hóa thành chiếm đoạt, một tay nắm lấy tóc cô, một tay ôm chặt hông của cô, để cho cô không thể động đậy.

Anh trằn trọc nút lấy cánh môi mềm mại đầy yêu thương của cô, lưỡi nóng bỏng và linh xảo kiên nhẫn dùng một đường cạy hàm răng trắng của cô ra, nháy mắt sau đó hoàn toàn tiến công, làm cô không ngừng rên rỉ.

Bụng Lạc Tích Tuyết chấn động, mãnh liệt để lòng xấu hổ tràn vào buồng tim, cô cố gắng tránh khỏi lồng ngực Lãnh Khinh Cuồng, lực mạnh đến độ thiếu chút nữa đã làm mình bị thường.

"Em không phải là phụ nữ như vậy!" Con ngươi tà mị của Lãnh Khinh Cuồng nhanh chóng thoáng ra, thở dài một cái, đem Lạc Tích Tuyết ôm trở về phòng.

"Nghỉ ngơi thật tốt, cái gì cũng đùng nghĩ!" Anh ôm cô mệt lã lần nữa trở về phòng.

Nước mắt Lạc Tích Tuyết âm thầm rơi xuống, chẳng lẽ đến Lãnh Khinh Cuồng cũng ghét bỏ cô sao?

Cô cầm quần áo lên, đi phòng tắm, để cho nước mắt rơi loạn.

Lãnh Khinh Cuồng ở sát vách phòng tắm, đổi một bộ quần áo ở nhà, dựa vào thành ghế hút thuốc lá.

Tro thuốc lá rớt lên thảm, dần dần bóc ra mùi khét, anh mới từ trong mộng hồi phục tinh thần

Lại mất thần

Đem điếu thuốc dập tức, sát vách đột nhiên truyền đến một tiếng "Phanh".

Lãnh Khinh Cuồng theo phản xạ có điều kiện đứng lên, ném điếu thuốc ra ngoài cửa, trên giường không ai, lòng anh căng thẳng, về sau mới nghe chuỗi động tĩnh trong nhà phòng vệ sinh, men theo âm thanh ấy đi vào

Chỉ thấy Lạc Tích Tuyết đang núp ở trong phòng vệ sinh khóc lớn.

"Tích Tuyết?" Lãnh Khinh Cuồng đứng ở bên cạnh cô, dùng khăn tắm đem lấy cô lau nước mắt.

Lạc Tích Tuyết nghẹn ngào, mắt rưng rưng nhìn chăm chú vào anh: "Tại sao không quan tâm tôi? Anh không yêu tôi sao?"

Cô cảm thấy như toàn thế giới đang vứt bỏ cô.

"Không! Tôi thích em!" Lãnh Khinh Cuồng theo bản năng phản bác, lần đầu tiên trong lòng thật sự muốn biểu lộ cảm xúc với một người, anh cũng lo sợ không dứt: "Chỉ là anh không muốn làm tổn thương em, không muốn em hối hận!"

Anh biết trong lòng cô không có anh, còn đang mang đứa bé của người đàn ông khác, tại sao anh có thể thừa dịp này để hôi của?

"Anh để ý đến chuyện em mang đứa bé của anh ta, cho nên ghét bỏ em!" Lạc Tích Tuyết như đọc lên được suy nghĩ trong lòng anh.

"Không, anh không có để ý, anh thật sự không muốn thương tổn em!" Lãnh Khinh Cuồng vội vàng lắc đầu, nghĩ đến lần trước anh thiếu chút nữa đả thương cô, anh ảo não không thôi.

"Đã như vậy" Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, quyết định, ôm anh từ phía sau: "Vậy em sẽ là của anh!!"

Hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống, xinh đẹp thấm sâu vào cơ thể anh, Lãnh Khinh Cuồng vốn là cố gắng đè nén dục vọng, lập tức đẩy cô ra.

"Tích Tuyết, đừng như vậy." trên trán Lãnh Khinh Cuồng ẩn nhẫn những giọt mồ hôi, cơ bắp toàn thân không ngừng co thắt, nhưng không thể gây tổn thương cho ý thức của cô, hãy để ình anh chịu đựng mà thôi.

"Cuồng" Lạc Tích Tuyết chợt ai oán gọi anh một tiếng, đưa đôi tay kiên định vòng qua cổ Lãnh Khinh Cuồng, cúi đầu hôn lên cánh môi anh.

Trong bụng Lãnh Khinh Cuồng không ngừng căng thẳng, anh dùng lực nâng thân thể mềm mại của cô lên, gương mặt tuấn tú bỗng dưng thay đổi, tránh thoát bờ môi cô, có chút chật vật nói: "Tích Tuyết, em thật sự đã nghĩ thông? Em không muốn hối hận phải không?"

Lạc Tích Tuyết khổ sở cười cười, con ngươi ảm đạm khép hờ, tay thon chạm lên mặt anh, ấn lên cánh môi của anh.

Đại não Lãnh Khinh Cuồng như trở nên mê hoặc, anh nằm mơ cũng không dám mơ đến chuyện sẽ có được cô, bàn tay ôm eo cô vừa căng thẳng vừa hưng phấn, rốt cuộc anh không thể nhịn được mà cúi xuống hôn cô lên môi cô.

Anh dùng lực nút lấy đôi môi ấy, đầu lưỡi trong miệng của cô tự do qua lại, lật khuấy, cùng nhau dây dưa, lập lại hết lần này đến lần khác, dấy lên những điểm tê dại, có chút cố gắng đi vào sâu bên trong.

Lạc Tích Tuyết đinh một tiếng, đôi tay vòng qua cổ của anh, Lãnh Khinh cuồng hôn một đường dài đi xuống, đưa tay giải thoát chiếc khăn tắm trên người cô, Lạc Tích Tuyết chỉ khẽ nhìn xuống, chấp nhận buông xuôi tất cả.

Cứ như vậy đi

Cứ như vậy đi, cô sẽ miễn cưỡng chấp nhận.

247. Chương 247: Cung Cô Phóng Túng Một Lần Đi

Editor: Trâm Trần

Trong phòng ấnh đèn mờ mờ, ngoài cửa sổ ánh trăng nhẹ nhàng dâng lên, ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua cửa sổ, rọi lên trên người của hai người đang hôn nhau.

Môi lưỡi tương giao dịu dàng triền miên, nhưng không kém phần tà mị, hương vị nhàn nhạt đầy tình ý lưu chuyển giữa hai người, dễ dàng khiến người khác say mê.

Trong bóng tối không có chút âm thanh nào, một chút cũng không có.

Lãnh Khinh Cuồng hôn cô, mặc dù nụ hôn này trầm mê là vậy nhưng cô vẫn giữ chút tỉnh táo ình, giống như là đang cực lực đè nén cái gì đó, hắn không cách nào sáng tỏ, hắn chỉ biết sự trầm mặc của cô làm hắn cảm thấy khó chịu.

Hắn buông ra môi cô ra, mùi máu tanh liền bắt đầu ở đầu lưỡi lan tràn. Nhìn lại môi của cô, đỏ tươi như máu. Lãnh Khinh Cuồng cúi đầu, liếm mất vết tích đó, tiếp tục hung hăng hôn cô.

Vẫn không đủ, hắn còn phải nặng nề vuốt ve thân thể thơm ngát của cô.

Lãnh Khinh Cuồng một chút tiến sát lại, Lạc Tích Tuyết liền một chút lui về phía sau.

Thân thể mềm mại hoàn toàn lộ trong không khí, da thịt đều dần run rẩy.

Hắn như vậy làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc, Lạc Tích Tuyết lui về phía sau, muốn né tránh của nụ hôn của hắn.

Lãnh Khinh Cuồng ở phương diện này là cao thủ, hắn hiểu được cách như thế nào khiến người phụ nữ lộ vẻ xúc động.

Hắn đem cách thức tiến công, đổi thành nhẹ nhàng, hết sức dịu dàng hôn cô, để cho cô từ từ thích ứng, muốn cô nở rộ vì mình, quên hết mọi thứ.

Ánh mắt của Lạc Tích Tuyết bắt đầu thay đổi thành mê ly, cô nắm chặt ngón tay dần tái nhợt, eo nhỏ bị hắn nắm lấy, hắn ôm cô tới cạnh bàn, chen vào giữa hai chân cô, toàn than cô không ngừng run rẩy.

Thân thể của cô vẫn lạnh như vậy, không sao, hắn sẽ làm cho cô nóng lên.

Hắn đem cô ôm sát trước ngực mình, cúi đầu chiếm lấy môi của cô. Môi của hắn nóng bỏng dây dưa.

"Không nên ở chỗ này" Lạc Tích Tuyết toàn thân cứng đờ, nghiêng đầu, trán tựa vào bả vai hắn.

Lãnh Khinh Cuồng hơi ngạc nhiên, trong lúc bất chợt ôm cô lên, nâng chặt mông của cô.

Lãnh Khinh Cuồng đặt cô ở trên giường, thân thể không hề có khe hở dính sát.

Nụ hôn của hắn rơi vào mỗi chỗ da thịt của cô, theo đôi môi đỏ mọng dần đi xuống, tới trước ngực, rồi xuống giữa hai chân.

"Tất cả đều giao cho anh!" Cảm thấy cô run rẩy, hắn nhẹ giọng an ủi cô.

Lạc Tích Tuyết mở to mắt, nhìn trần nhà, chỉ là không biết vì sao, nước mắt cứ như vậy không khống chế được chảy xuống.

Cô vốn cho là mình sẽ không rơi lệ, nhưng ở thời điểm mấu chốt này, cô vẫn không chịu được, cô không tuyệt tình giống như Chiêm Mỗ Tư được.

Có lẽ cô cần một loại dũng khí, mà hiện tại cô đang thiếu loại dũng khí này.

Cảm thấy cô khóc thút thít, Lãnh Khinh Cuồng dừng động tác lại, bất đắc dĩ mà than nhẹ.

"Đừng khóc! !"

Hắn nhẹ giọng an ủi, nhưng không làm tiếp chuyện gì nữa, nước mắt của cô rơi như mưa.

Lãnh Khinh Cuồng kéo chăn mỏng ra, giúp cô che kín: "Thật xin lỗi!"

Lạc Tích Tuyết không nói gì, một bên khóc càng lợi hại hơn, một bên lắc đầu.

Cô hiện tại đang làm cái gì vậy? Rõ ràng là mình cầu xin hắn muốn cô, nhưng thời khắc mấu chốt, cô lại bỏ qua!

Cô thật xem thường mình, cũng lúc này, cô vẫn còn ảo tưởng cùng Chiêm Mỗ Tư sẽ có cơ hội.

Không có, sẽ không có nữa rồi, cô nên tỉnh táo lại mới đúng.

Chợt, một đạo ánh sang xoẹt qua trên bầu trời phát ra một tiếng nổ lớn làm cả phòng ốc cũng rung động.

"A!" Lạc Tích Tuyết kinh hô một tiếng, theo bản năng rụt thân thể lại, đưa tay che lấy hai lỗ tai của mình lại.

"Sao vậy? Tích Tuyết?" Lãnh Khinh Cuồng cúi đầu nhìn về phía cô, trong mắt lộ ra vẻ ân cần.

"Có sét, tôi sợ!" Lạc Tích Tuyết cau mày, sợ run rẩy.

Lãnh Khinh Cuồng đưa tay lau mồ hôi trên trán cô, ôm cô vào trong ngực của mình,"Không phải sợ, chỉ là sét mà thôi, không có chuyện gì ."

"Nhưng tôi sợ!" Lạc Tích Tuyết sợ hãi nhìn Lãnh Khinh Cuồng, hai tay của cô lo lắng níu chặt lấy vạt áo của hắn, gắt gao không muốn buông ra.

Lãnh Khinh Cuồng khẽ thở dài, đành vén tấm chăn mỏng lên ôm cô cùng nằm xuống.

"Như vậy có đỡ hơn không?" Hắn ôm chặt cô, sử dụng thân thể nóng rực của mình để sưởi ấm cho cô.

"Ừm." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, hướng trong ngực hắn cọ cọ.

Hai người khoảng cách gần như vậy tựa vào nhau, hô hấp cơ hồ giao dung, Lãnh Khinh Cuồng máu lại bắt đầu dồn lên, nhưng Lạc Tích Tuyết trong ngực hắn lại không an phận mà giãy dụa.

"Tích Tuyết, em đừng cử động nữa"

Cổ họng Lãnh Khinh Cuồng căng thẳng, lập tức lên tiếng ngăn Lạc Tích Tuyết lại, hắn tự tay đè lại bắp chân đang đá lung tung của cô, thân thể của hai người quấn lấy nhau.

Lạc Tích Tuyết nghe lời của hắn, khéo léo không có lộn xộn nữa, nhưng tay lại ôm thật chặt eo của hắn, muốn từ trên người hắn nhận được nhiều ấm áp hơn.

"Ưm" Lãnh Khinh Cuồng lần nữa gầm nhẹ một tiếng, cả người nhất thời nóng lên như lửa đốt .

Lạc Tích Tuyết lại không biết lúc này hành động của cô có baon nhiêu nguy hiểm, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, mê man nhìn về gương mặt của hắn

Lãnh Khinh Cuồng còn chưa có kịp phản ứng cô đến tột cùng muốn làm gì, chỉ thấy Lạc Tích Tuyết đột nhiên ngồi dậy, chủ động đi tới trước đùi hắn, chân nhỏ tách ra ngồi ở trên người của hắn, đôi tay vòng quanh hông của hắn.

Hầu kết của Lãnh Khinh Cuồng chuyển động lên xuống, trong lòng mâu thuẫn giùng giằng, hắn cũng là một người đàn ông bình thường, đối mặt với người con gái mình yêu mến, cũng không thể nào nhịn được nữa.

Nhưng cô rõ ràng không tình nguyện, hắn thật không muốn tổn thương cô, hắn hi vọng cô là tâm cam tình nguyện cho hắn.

Vì vậy, hai tròng mắt hắn trầm xuống, ngón tay sờ tới gáy của Lạc Tích Tuyết, tính toán sẽ đánh nhẹ vào đó để cô bất tỉnh.

"Muốn tôi đi, cho tôi thêm một cơ hội nữa!" Lạc Tích Tuyết đột nhiên cúi đầu xuống bên tai hắn nói.

Lãnh Khinh Cuồng thân thể cứng đờ, rõ ràng có chút do dự.

"Tựa như anh đối với những người phụ nữ khác vậy!" Ý của cô là chỉ muốn cùng hắn xảy ra tình một đêm.

Lãnh Khinh Cuồng trong mắt lóe lên một tia phức tạp: "Lần này em suy nghĩ kỹ rồi?"

Lạc Tích Tuyết trực tiếp sử dụng nụ hôn nóng bỏng trả lời vấn đề của hắn.

Cô ngồi ở trên người của hắn, hai chân đặt ở hai bên eo hắn.

Tóc đen theo gương mặt của cô đổ xuống trên người của Lãnh Khinh Cuồng, dây dưa, triền miên, mà đầu lưỡi của hắn lại đang cảm thụ hương vị ngọt ngào của cô.

Hơi thở của người đàn ông càng ngày càng mãnh liệt, thời điểm hôn đến hít thở không thong, Lãnh Khinh Cuồng rốt cuộc buông môi Lạc Tích Tuyết ra.

Một bên hắn dồn dập hô hấp, vừa dùng môi lưỡi chậm rãi bị bắt được quả anh đào cao vút trước ngực của cô, dùng lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa.

Một dòng điện truyền tới, làm Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt hoàn toàn không có tri giác!

Cô thích loại cảm giác này, quên mình, quên hết tất cả. Giống như mình căn bản không tồn tại, hoặc như là đã hôn mê thật lâu rồi vậy.

Hình ảnh Chiêm Mỗ Tư cùng Tống Khuynh Vũ dây dưa, cứ ở trong đầu cô, cô xua đi không được, chỉ có thể dùng loại phương thức thổ lộ ra ngoài.

"A! A" Lạc Tích Tuyết ý loạn tình mê thét chói tai, không tự chủ nâng hai chân lên, cuốn lấy hông của hắn.

Lãnh Khinh Cuồng ôm chặt cô, nụ hôn nóng bỏng lưu lại khắp nơi trên cơ thể của cô, từ cằm tới cổ, xương quai xanh sau đó lại dời xuống ngực.

Thân thể trở nên trống không, Lạc Tích Tuyết một hồi tâm phiền ý loạn, loại cảm giác này thật khó chịu, tựa như muốn cái gì đó, nhưng không cách nào lấy được.

"Cho tôi đi!" Cô khẩn cầu hắn, hiện tại cô chỉ nghĩ làm sao để quên hết mọi thứ, bao gồm chính cô.

"Thật đã suy nghĩ kỹ sao?" Lãnh Khinh Cuồng khàn khàn giọng hỏi cô một lần cuối cùng.

Lạc Tích Tuyết kiên quyết gật đầu, cũng không biết vì sao nước mắt cũng đang trong hốc mắt đảo quanh, lại bị cô nuốt xuống.

Nàng không cần ình thêm bất kỳ ảo tưởng nào nữa, cô không thể trở về được nữa, vĩnh viễn đều không trở về được!

Thân thể trong phút chốc bị lấp đầy kia làm cho cô đột nhiên cảm thấy tất cả như được giải thoát.

"Chiêm Mỗ Tư, tôi hận anh"

Đang bị người đàn ông khác đoạt lấy nhưng cô lại gọi tên của người đàn ông khác.

Nghe được trong miệng cô vẫn không ngừng kêu Chiêm Mỗ Tư, long của Lãnh Khinh Cuồng đau đớn vô cùng.

Hắn gia tăng sức lực hung hăng muốn cô, hắn muốn để cho cô biết, người đàn ông đoạt lấy cô lúc này là ai?

"A! ! !" Lạc Tích Tuyết thê thảm kêu to, cái loại đau đớn tê tâm liệt phế đó như lăng trì lòng của cô, mười ngón tay báu chặt vào thắt lưng của hắn.

Thân thể bẩn thỉu này của cô sẽ được giải thoát sớm thôi.

Cô đã không còn tin tưởng vào tình yêu nữa rồi, cô chỉ tin tưởng vào cảm giác của mình mà thôi.

Hiện tại cô rốt cuộc cũng hiểu rõ, tại sao nhiều người lại thích đi dạo hộp đêm, quầy rượu, họ muốn giải thoát ình theo cách thức khác.

Hư hỏng, mê tình.

Tâm cô thật đã chết rồi!

Xe của Chiêm Mỗ Tư trong đêm mưa chạy với tốc độ cực nhanh, Uy Mục nắm chặt dây an toàn. Cố gắng nói "Chủ nhân, người sao vậy?"

"Câm miệng." Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng buong ra một câu, tròng mắt đỏ hồng.

Từ khi Uy Mục báo với hắn, Lạc Tích Tuyết đã lên xe của Lãnh Khinh Cuồng , mí mắt hắn liền giật không ngừng, cả người cũng không yên.

Hắn dự cảm nhất định có chuyện không tốt xảy ra.

Chiêm Mỗ Tư chợt thắng gấp một cái, xe dừng ở trước biệt thự của Lãnh Khinh Cuồng , hắn đá cánh cửa xuống xe, sắc mặt trầm tĩnh đáng sợ.

Uy Mục lòng vẫn còn sợ hãi nhấn chuông cửa, nhưng chậm chạp không có ai mở, lòng hắn nhảy như sấm, nhìn trộm sang Chiêm Mỗ Tư, tiếp tục nhấn chuông cửa.

"Phanh!" Chiêm Mỗ Tư thấy vẫn là không có người đến mở cửa, hắn dứt khoát một cước đạp cửa mà vào.

Uy Mục cũng muốn đi theo vào, lại bị hắn quát ngưng lại: "Chờ tôi ở đây! !"

Uy Mục chỉ có thể chần chờ lui về phía sau, nhưng trên trán cũng không ngừng có mồ hôi lạnh ứa ra, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, nếu không chủ nhân của bọn họ nhất định sẽ giết người.

Chiêm Mỗ Tư bước vào, càng đi vào bên trong phòng khách, chân mày nhíu càng chặt.

Cho đến khi tới lầu hai, hắn tựa hồ nghe có người gọi tên của hắn, là giọng nói của Tích Tuyết? !

Hắn phản ứng kịp, vội vàng theo tiếng chạy tới, ai biết vừa đẩy cửa ra, đạp vào mắt là hình ảnh đâm mù mắt của hắn.

248. Chương 248: Buông Tay Đi, Tôi Không Muốn Anh!

Editor: Trâm Trần

Vợ của hắn đang cùng người đàn ông khác, ở trên giường liều chết triền miên ——

Chiêm Mỗ Tư quả thật không thể tin vào mắt hắn, máu trên mặt hắn dần rút đi, trái tim như bị người hung hăng đánh một trận, co rút đau đớn.

"Lạc Tích Tuyết! ! !"

Hắn cắn răng từ giữa kẽ răng hô lên ba chữ, lập tức giống như một dã thú bị điên, xông lên phía trước, hung hăng đem Lạc Tích Tuyết từ trong ngực Lãnh Khinh Cuồng kéo ra , đáy mắt tràn ngập tức giận.

Nhìn thấy người tới, than thể Lạc Tích Tuyết không tự chủ run rẩy, thoáng qua trong mắt nhất mạt khiếp sợ, nhưng lại khôi phục rất nhanh.

”Anh đã đến rồi!” Cô lạnh nhạt cười một tiếng, thanh âm cực kỳ bình tĩnh.

Chiêm Mỗ Tư không khống chế được rít gào, ánh mắt như muốn giết người: ”Em không phải nên cho tôi một lời giải thích sao? Em cùng hắn ta, mới vừa rồi làm cái gì?”

”Làm chuyện mà anh cùng Tống Khuynh Vũ đã từng làm !” Lạc Tích Tuyết không sao cả nhún vai, giãy giụa trở về trong ngực của Lãnh Khinh Cuồng, ấntrên môi hắn một nụ hôn: ”Nhưng mà kỹ thuật của anh ấy so với anh tốt hơn nhiều, tôi thích làm cùng anh ấy!”

”Em? Em nói cái gì?” Chiêm Mỗ Tư tức giận cả người run rẩy, hai tay nắm thật chặt vai của Lạc Tích Tuyết, lắc lư thân thể của cô, cặp mắt đỏ bừng: ”Em dám phản bội tôi? Người phụ nữ này thật to gan, lại dám phản bội tôi? Em tin hay không tôi một phát bắn chết hắn?”

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng cười, thanh âm lạnh lẽo: ”Vậy thì giết đi! !”

Một câu nói vừa ra, hai người đàn ông có mặt tại đây cũng khiếp sợ.

Cô hơi cong môi một cái, khinh miệt nhìn hắn: ”Anh thích giết người như vậy thì cứ giết đi, dù sao bên cạnh những người đàn ông bên cạnh tôi không phải anh chưa từng giết qua! ! Giết hắn đi, tôi không có vấn đề , dù sao trên đời này lại không chỉ có hai người đàn ông là các người, anh giết hắn, tôi còn có thể tiếp tục tìm người khác! !”

”Pằng!” Một bạt tai hung hăng rơi xuống trên mặt của cô.

Chiêm Mỗ Tư biểu tình chợt trở nên bi ai tuyệt vọng , hắn đau đến không muốn sống quát: ”Lạc Tích Tuyết, coi như em có trả thù tôi, cũng không cần chọn lựa phương pháp ngu xuẩn như vậy! Tại sao muốn đắm mình? Tại sao muốn như vậy phá hủy chính em? Tôi tình nguyện để em giết tôi, oán trách tôi, hận tôi, cũng không hi vọng em dùng phương pháp này trừng phạt chính mình! !”

”Tôi trừng phạt chính mình sao?” Lạc Tích Tuyết chợt cười nhạo , tiếng cười thê lương, trái tim băng giá run rẩy.

Chợt cô dừng lại tiếng cười, mặt đùa cợt nhìn chằm chằm Chiêm Mỗ Tư: ”Tôi tìm người đàn ông khác phát sinh quan hệ anh cho là tôi hành hạ chính mình? Vậy tôi cùng em trai ruột của mình quan hệ nhiều năm như vậy, có tính hay không cùng là đang hành hạ chính tôi? Lạc -Thiên- Uy! ! ?”

”Tích Tuyết em?” Chiêm Mỗ Tư thân thể chợt run lên, lập tức quay đầu đi tránh ánh mắt của Lạc Tích Tuyết.

Trong phút chốc, hắn chỉ cảm giác tay chân lạnh lẽo, thân thể run rẩy, trong lòng giống như là bị áp bức một dạng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

”Chiêm Mỗ Tư, anh không phản bội tôi sao? Còn lừa gạt tôi nữa? Lừa tôi suốt 13 năm, anh hiện tại còn có lời gì có thể nói?” Lạc Tích Tuyết trong mắt tóe ra căm hận lửa giận, cô từng bước một ép sát hắn, môi mỏng nâng lên nụ cười lạnh lẽo, cơ hồ muốn đem hắn đọng lại.

Lòng của Chiêm Mỗ Tư run lên, thân thể căng thẳng, chân tướng che giấu nhiều năm cứ như vậy bị vạch trần, tâm tình của hắn trở nên nóng nảy lo lắng.

”Có phải là hắn ta nói cho em có đúng không? Nhất định là hắn, là hắn đang cố ý khích bác quan hệ của chúng ta! ! !” Chiêm Mỗ Tư móc súng lục ra, trong mắt che lên một tầng lạnh lẽo làm người ta sợ hãi, thẳng đến đỉnh đầu của Lãnh Khinh Cuồng .

”Chuyện này cùng anh không có quan hệ! !” Lạc Tích Tuyết cố tự trấn định, trái tim co rút đau đớn, co rút nhanh đến chết lặng, hai mắt cô nhắm lại, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống”Đến bây giờ anh còn không thừa nhận, anh từ vừa mới bắt đầu đã gạt tôi? ! ! Anh không dám thừa nhận, anh chính là Lạc Thiên Uy sao?”

Chiêm Mỗ Tư cau mày, lòng trầm xuống: ”Tích Tuyết, em hãy nghe anh giải thích ——”

Lạc Tích Tuyết lạnh lùng hất tay của hắn ra: ”Giải thích cái gì? Giải thích anh nhiều năm như vậy tiến vào Lạc gia chính là vì trả thù ba, cướp tài sản của hắn? Năm đó anh cố ý tới tìm tôi, cố ý tiết lộ cho Phương

Tiêu Thần hành tung của ba, đây tất cả đều là anh tỉ mỉ bày ra, mà tôi —— chẳng qua là con cờ trong kế hoạch đó! !"

Thân thể Chiêm Mỗ Tư không ngừng run rẩy, ánh mắt của hắn như muốn nhỏ ra máu, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào Lạc Tích Tuyết: "Tích Tuyết, anh thừa nhận anh đã từng nghĩ tới việc trả thù Lạc Chấn Long, hắn vì mẹ của em mà từ bỏ anh cùng mẹ anh, để cho anh trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ. Nhưng kể từ khi gặp em, anh đã bỏ đi cái ý nghĩ này, là em để cho anh hiểu rõ, Lạc Chấn Long tại sao năm đó chọn mẹ của em? Nếu như đổi lại là anh, anh cũng vậy sẽ làm như vậy! !"

Lạc Tích Tuyết chỉ là vô lực nhìn hắn: "Nói như vậy, anh rốt cuộc cũng chịu thừa nhận, anh chính là Lạc Thiên Uy rồi sao ?"

Chiêm Mỗ Tư dừng lại, thân thể lần nữa cứng ngắc, tròng mắt ảm đạm xuống.

Lạc Tích Tuyết biểu tình trong nháy mắt trở nên khó chịu vô cùng, cô gãi đầu: "Anh biết rõ ràng mình chính là em trai ruột của tôi, còn lừa gạt tôi nhiều năm như vậy? Anh không thấy thẹn với tôi sao? Thậm chí, chúng ta lại nhiều lần phát sinh quan hệ như vậy? Chúng ta là chị em ruột, tại sao có thể lên giường? Tại sao có thể kết hôn?"

"Tại sao không thể? Tích Tuyết, tôi chỉ biết tôi yêu em, coi như em là chị của tôi, tôi cũng không quan tâm, tôi nhất định phải lấy được em! Em không phải là vẫn để ý tôi là Lạc Thiên Uy sao? Vậy tôi liền đổi một cái thân phận với em ở chung một chỗ, hiện tại tôi tên là Chiêm Mỗ Tư, là một người ngoại quốc, cùng Lạc Thiên Uy không có quan hệ, em về sau cũng không cần phải nghĩ tới nữa! ! ?" Chiêm Mỗ Tư bất giác có lỗi, lửa ghen đã nhiễm đỏ hai mắt của hắn.

"Lạc Thiên Uy, anh tỉnh lại đi, tôi không thể nào đi chung với anh được, ngày hôm qua tôi đã rõ ràng nói với anh rồi, chúng ta xong rồi, ly hôn tôi sẽ giao cho luật sư xử lý, mặc kệ anh hận tôi cũng tốt, oán giận tôi cũng được, đây là quyết định của tôi! !" Lạc Tích Tuyết cắn răng từ trong miệng nói ra lời nói tuyệt tình.

Máu trong người Chiêm Mỗ Tư trong nháy mắt sôi trào, hắn tức giận một taykéo cô từ trong người của Lãnh Khinh Cuồng ra, âm thanh run rẩy mà hỏi: "Tại sao không có sự đồng ý của tôi, em liền tàn nhẫn đem tôi một cước đá ra khỏi cửa? Không công bằng! Vì người đàn ông này sao? Em thích hắn ta có đúng hay không?"

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết sắc bén: "Lạc Thiên Uy, anh tốt nhất rõ ràng một chuyện, anh chỉ là em trai của tôi, anh cho rằng anh che giấu thân phận, quan hệ giữa tôi với anh có thể thay đổi sao? Xin anh không nên ngây thơ như vậy, trong thân thể chúng ta chảy cùng dòng máu, vô luận chuyện gì xảy ra cũng không thay đổi được chúng ta là chị em ruột thịt,anh lừa gạt tôi nhiều năm như vậy, thì nên biết nếu như có một ngày tôi biết rõ chân tướng, tôi tuyệt đối sẽ không tiếp nhận anh, tôi tiếp nhận Lãnh Khinh Cuồng, không phải muốn trả thù anh, chỉ là muốn để cho anh hiểu, tôi với anh không bao giờ có khả năng nữa, anh đi đi! !"

Cặp mắt Chiêm Mỗ Tư đỏ bừng, cơ hồ muốn nhỏ ra máu, khóa chặt ở hai mắt của cô: "Em muốn tôi đi? Em thật muốn cùng tôi ly hôn lựa chọn hắn?"

Lạc Tích Tuyết cắn răng gật đầu: "Không sai, tôi đã là người của anh ấy, mới vừa rồi không phải cái gì cũng thấy rồi sao?"

"Tôi không cho phép! !" quả đấm của Chiêm Mỗ Tư nặng nề nện vào bên cạnh bàn gỗ.

Mặt bàn nhất thời xuất hiện một đạo vết nứt rõ ràn, sau đó pằng một tiếng nguyên cái cái bàn gảy lìa thành hai nửa, mà tay phải của Chiêm Mỗ Tư cũng bởi vì dùng sức quá mạnh, không chỉ có nổi gân xanh, hơn nữa máu tươi theo bàn tay hắn, một chút xíu nhỏ xuống, trên mặt đất tạo thành một vết máu.

"Tốt, thật tốt, Lạc Tích Tuyết em quả nhiên ngoan độc".

Hắn đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, lửa ghen trong nháy mắt nhiễm đỏ hai mắt của hắn, giống như một loại khát máu loại kinh người, muốn đem quanh mình tất cả hủy diệt.

Lạc Tích Tuyết có chút kinh hoảng lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt như cũ kiên trì.

Chiêm Mỗ Tư ánh mắt âm chí, lửa ghen nơi đáy mắt nâng lên cao: "Nếu như hôm nay giữa tôi và hắn, chỉ có thể có một người có thể lưu lại, em nói cho tôi biết, em muốn ai sống?"

Tim Lạc Tích Tuyết cứng lại, quay đầu đi: "Tôi không biết!"

"Không được, nhất định phải nói! !" Chiêm Mỗ Tư một phát bắt được bả vai của cô, lôi cô đến gần trong ngực của mình, cúi đầu ngưng mắt nhìn cô, chóp mũi cơ hồ muốn đụng phải gương mặt của cô.

"Tôi không biết, thật không biết!" Lạc Tích Tuyết đôi môi tím bầm, dùng sức giùng giằng.

Chiêm Mỗ Tư ánh mắt mang theo ngoan tuyệt, lần nữa đem súng giơ ra ngoài, Lạc Tích Tuyết càng thêm căm ghét, hắn luôn thích dùng phương thức này để giải quyết vấn đề.

"Chiêm Mỗ Tư, anh không nên ép cô ấy. Nếu Tích Tuyết đã nói muốn ly hôn với anh, anh tội gì ép cô ấy? Là người đàn ông, anh nên biết khó mà lui!" Lãnh Khinh Cuồng ở một bên khuyên, chắn trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Chiêm Mỗ Tư hỏa khí vọt một cái chạy lên trước, hắn một thanh níu lấy cổ áo của Lãnh Khinh Cuồng, cực kỳ tức giận chỉ trích nói: "Tên cầm thú này lại dám đụng tới người phụ nữ của tôi? Hèn hạ, vô sỉ ——"

Hắn rống giận xông lên phía trước, hung hăng hướng về phía Lãnh Khinh Cuồng trên gương mặt tuấn tú tà mị nện xuống một quyền, lập tức máu theo môi mím chặt chảy xuống.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư còn chưa hả giận, tiếp tục một quyền lại một quyền nặng nề đập xuống, càng ngày cơ hồ là quyền cước sử dụng càng mạnh hơn, tựa hồ muốn đánh chết Lãnh Khinh Cuồng mới hả giận.

Lạc Tích Tuyết thấy thế, hét lên một tiếng, lo lắng chạy tới trước mặt hai người, gắt gao kéo Chiêm Mỗ Tư đang nổi điên ra, quỳ xuống trước mặt hắn khóc hô: "Lạc Thiên Uy, van cầu anh, bỏ qua cho tôi đi! ! Buông tay, không cần tổn thương anh ấy, tôi không thương anh, cho nên muốn cùng anh ly hôn, cùng những người khác không có quan hệ, nếu như anh muốn cho tôi ít hận anh một chút, như vậy, mời đi, hiện tại liền đi, tôi không muốn nhìn thấy ngươi ——"

"Tích Tuyết em thật muốn lựa chọn hắn? Tôi không tin, tôi hiểu rõ em đối với tôi có cảm giác, em lừa tôi ——"

Chiêm Mỗ Tư ngừng tay, tuyệt vọng gầm hét lên, hắn một phát bắt được bả vai của Lạc Tích Tuyết, liều mạng muốn làm cô tỉnh lại, nhưng là, nhìn ánh mắt cô kiên quyết như vậy, hắn sợ ngây người, tay vô lực tuột xuống

Cô thật quyết định, không cần hắn! ! !

249. Chương 249: Cô Mang Thai?

edit: Fannie93

Trong lòng có cảm giác hít thở không thông, đau đớn khiến anh không thở được.

"Không phải vậy! Anh không tin! Em lừa anh, Tích Tuyết không phải vậy, anh biết rõ em vẫn còn yêu anh, em đang lừa anh đúng không?" Hai mắt Chiêm Mỗ Tư đỏ lên, nắm chặt vai Lạc Tích Tuyết, dùng sức lay động.

Cả người Lạc Tích Tuyết cứng ngắc đứng đó, không dám lấy phần đau đớn và run rẩy trong lòng tiết lộ ra ngoài một chút nào, cô vẫn cúi thấp đầu, chân mày nhíu chặt: "Tôi không lừa anh, tôi không yêu anh, buông tay đi, Lạc Thiên Uy!"

Để cho anh khổ sở đi, hiểu lầm đi, dù thế nào đi nữa anh đã nhìn thấy rõ ràng, tất cả đều đã xảy ra, tại sao còn phải cho anh và cho cả cô hy vọng đây?

"Tích Tuyết, em thật sự không cần anh nữa sao? Nếu như anh không quan tâm chuyện em lên giường với anh ta nữa thì sao? Em vẫn không yêu anh sao?" giống như muốn dùng hết sức lực toàn thân, ánh mắt anh sắc nhọn chống lại mắt của cô, cuối cùng không cam lòng hỏi lại lần nữa.

Lạc Tích Tuyết khẽ cắn răng, con ngươi rung động nhìn chằm chằm Lạc Thiên Uy một hồi, sau đó nở nụ cười nhẹ, "Đúng, tôi không cần anh nữa."

Âm thanh của cô, lành lạnh khó có thể kiềm chế, đáy mắt có chút hận ý xông tới, từ lấm tấm nhiều điểm thành biển lớn mênh mông, cuối cùng hóa thành nụ cười lạnh trên môi cô.

Đúng, cô đang cười lạnh, nhưng trong lòng lại đau đớn không dứt.

Cô tự nhủ, đây là tạm thời, có ai chia tay không khổ sở chứ? Chỉ cần chịu đựng qua thời gian này là tốt rồi.

"Được, Lạc Tích Tuyết, rất tốt. Thì ra đây là những gì trong lòng em nghĩ, thì ra trong lòng em vẫn không có anh chút nào". Chiêm Mỗ Tư ngưng mắt nhìn cô, khóe miệng cười tàn nhẫn mà thê lương, bước chân từ từ lui về phía sau.

"Em đã khinh thường tình yêu của tôi như vậy, vậy tôi liền thu nó lại, vĩnh viễn cũng không cho em!". Anh cười châm chọc, giọng nói lạnh lùng, từng câu từng chữ giống như từ trong đáy lòng hét ra: "Muốn làm người phụ nữ của Lạc Thiên Uy tôi đây, khắp nơi đều muốn, có rất nhiều người muốn."

Chiêm Mỗ Tư khổ sở che ngực, lảo đảo đi về phía cửa, bóng lưng thê lương như thế.

Giờ phút này, anh cảm giác mình thật là ngu! !

Trước khi ra cửa, anh nói ra một câu lạnh:

"Tôi điên rồi mới có thể yêu người phụ nữ không liêm sỉ như cô, yên tâm, sau này sẽ không, bởi vì cô với anh ta là người một đường, hai người sớm muộn cũng sẽ có báo ứng!"

Mặt Lạc Tích Tuyết tái nhợt, cắn môi, trời mới biết, cô đã cố gắng nhiều như thế nào mới cố nên không để mình khóc thành tiếng trước mặt anh, đột nhiên cảm thấy trong miệng màn mặn, một phần tanh chất lỏng chảy ra ngoài miệng.

Nghe được tiếng đóng cửa lạnh lẽo, cô không nhịn được nữa, nước mắt lẫn vào máu, thấm ướt lòng cô.

"Tích Tuyết, nếu như em không bỏ được anh ta, theo đuổi đi, còn chưa muộn! !" Lãnh Khinh Cuồng không đành lòng nhìn bộ dạng đau lòng muốn chết của cô, thở dài khuyên bảo.

Lạc Tích Tuyết nghẹn ngào, lau nước mắt: "Không cần, đây là kết cục tốt nhất giữa em và anh ấy rồi!"

"Em quyết định rồi?" mắt Lãnh Khinh Cuồng sắc, hỏi.

"Tin rằng về sau có một ngày,anh ấy sẽ hiểu nỗi khổ tâm của em". Lạc Tích Tuyết mệt lả ngã xuống đất, xoay đầu nhìn anh chăm chú: "Cám ơn anh, theo em diễn một màn kịch hay! !"

Lãnh Khinh Cuồng thở dài một cái: "Anh nói rồi, anh một mực ở một bên ủng hộ em, chỉ là làm như vậy, về sau em không hối hận là tốt rồi! !"

"Em sẽ không hối hận, ngày mai em sẽ rời khỏi đây!" Lạc Tích Tuyết đã hạ quyết tâm.

Lãnh Khinh Cuồng kinh ngạc: "Nhanh như vậy sao?"

"Em với anh ấy đã rối rắm nhiều năm như vậy, em thật sự rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa. Ngày mai em sẽ đi bệnh viện phá thai, sau đó vĩnh viễn rời khỏi đây! !" Lạc Tích Tuyết mệt mỏi nói.

"Em phải phá bỏ đứa bé sao?" Lãnh Khinh Cuồng khiếp sợ nhìn cô.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết yên lặng gật đầu, trong mắt chứa đầy nước mắt: "Thật ra thì hôm qua em đi bệnh viện làm kiểm tra, em với Lạc Thiên Uy là chị em ruột, đứa bé sinh ra nhất định sẽ bị khuyết tật bẩm sinh."

"Nhưng Tích Tuyết, em suy nghĩ kĩ đi, bỏ đi đứa bé này, về sau em có thể đẻ con được sao? Vốn tỷ lệ thụ thai của em vô cùng thấp!" Lãnh Khinh Cuồng khó tránh khỏi sầu lo.

"Em không biết". Lạc Tích Tuyết phiền não vò đầu: "Chẳng lẽ sinh ra sao? Nếu như bé thật sự bị khuyết tật bẩm sinh, về sau đứa bé hận em thì sao? Huống chi để cho đứa bé biết, bố mẹ nó là chị em ruột, quan hệ như thế, về sau còn có tương lai không?"

Không, cô không thể làm như vậy, đây là phá bỏ một đứa bé, cũng là phá hủy cô.

Cô tình nguyện cả đời không sinh con, cũng không cần một đứa không hoàn chỉnh.

“Tích Tuyết, không nên phá, sinh con đi! !” Lãnh Khinh Cuồng cầm chặt tay cô, ánh mắt kiên định: “Anh sẽ giúp em nuôi dưỡng nó!

“Như vậy làm sao có thể? Em với anh, cũng chỉ là diễn trò, chúng ta cũng không phải thật”. Lạc Tích Tuyết nói có chút không mạch lạc, cô thật không muốn lợi dụng Lãnh Khinh Cuồng nữa.

Lãnh Khinh Cuồng chỉ cười khổ: “Em cảm thấy anh với em, bây giờ còn có thể tách ra sao? Lấy Chiêm Mỗ Tư làm ví dụ đi, anh ta biết anh đoạt người phụ nữ của anh ta, anh ta nhất định hạ lệnh truy sát với anh, anh đi đâu cũng không thoát! !”

“Khinh Cuồng, thật xin lỗi, là em quá ích kỉ! !”. Lạc Tích Tuyết buồn bã khép hờ mắt, là cô nóng lòng muốn cùng Chiêm Mỗ Tư vạch rõ giới hạn, ép anh, cũng ép chính cô, quan trọng nhất là còn liên lụy tới Lãnh Khinh Cuồng.

“Nếu như em thật sự cảm thấy có lỗi với anh, nên đồng ý với anh là sinh con ra!” Lãnh Khinh Cuồng nhìn cô chằm chằm, ôm thân thể lạnh lẽo của cô vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết thở dài, ôm lại anh.

Tất cả đây đối với Lạc Thiên Uy mà nói, giống như một cơn ác mộng, anh bị một người phụ nữ tính kế, lại bị một người phụ nữ khác từ bỏ.

Trong mắt anh toát ra vẻ trống rỗng, giống như đứa bé bị người vứt bỏ không chỗ nương tựa, mờ mịt đứng thẳng bất động.

Khổ sở giống như con rắn độc hung hăng cắn vào tim anh không thả, cảm giác đau đớn từ tim không ngừng trào ra, anh không cam lòng mất đi như vậy, chỉ có thể như tượng, cô đơn nhu vậy ngây người ở đó nhìn con đường yên tĩnh tối tăm.

Một buổi tối này, thời gian trôi qua dài đằng đẵng, mặc dù đã là mùa xuân, nhưng gió lạnh đêm khuya vẫn khiến người ta run rẩy.

Gió lạnh vô tình không ngừng thổi vào Lạc Thiên Uy, nhưng đau khổ trong lòng anh lại không ngừng nóng lên, thiêu đốt, ánh mắt trỗng rỗng.

Cho đến một vòng, anh lần nữa trở lại nơi này ----- trước biệt thự của Lạc Tích Tuyết.

Ánh mắt trời xuyên thấu qua lá cây, những mảnh ánh sánh nhạt vỡ tan, chiếu xạ vào biệt thự.

Lạc Tích Tuyết hẹn xong với Lãnh Khinh Cuồng, hôm nay cùng đi tới bệnh viện.

Bọn họ ăn sáng xong, chuẩn bị ra cửa.

Lãnh Khinh Cuồng vừa mới mở cửa ra, liền nhìn thấy Lạc Thiên Uy như bức tượng đứng ở trước cửa biệt thự của anh.

Trải qua một đêm thức trắng, sắc mặt của Lạc Thiên Uy có vẻ tiều tụy khác thường, bờ môi của anh đã xanh trắng, cả người lạnh run không dứt, mắt thầm quầng, khổ sở, ghen ghét, giống như hai mũi tên nhọn, hung hăng bắn thủng vào người Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Thiên Uy một cái, bình tĩnh đứng ở một bên, hơi thở quỷ dị trong không khí.

“Cuồng, chúng ta đi thôi.” Cuối cùng Lạc Tích Tuyết cũng đi ra, cầm trong tay giấy xét nhận kiểm tra của bệnh viện cùng ví da, nhìn thấy Lạc Thiên Uy ở đó, cô sợ hết hồn.

“Làm sao anh lại ở đây?” Cô cho là đêm qua tuyệt tình như vậy, anh không trở lại nữa.

Lạc Thiên Uy giống như không nghe hiểu lời nói của cô, ngơ ngác nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, muốn tránh khỏi anh, rời đi!

Nhưng Lạc Thiên Uy một tay bắt được tay cô, mạnh mẽ kéo cô lên xe: “Đi theo anh! !”

“Không cần,anh đưa tôi đi thì sao?” Lạc Tích Tuyết giùng giằng, không chịu rời đi với anh.

Chiêm Mỗ Tư cố chấp nhìn chăm chú vào mắt cô: "Em là vợ anh, đương nhiên cùng anh về nhà! !"

Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ thở dài: "Tối hôm qua tôi đã nói rõ ràng với anh, tôi muốn ly hôn với anh, chúng ta không thể nào!"

Chiêm Mỗ Tư không nhịn được hét lên: "Em nói ly hôn là liền ly hôn sao? Anh còn chưa đồng ý!"

"Chiêm Mỗ Tư, xin anh đừng dây dưa với tôi nữa! Tối hôm qua anh cũng nhìn thấy, tôi đã có người đàn ông khác, tôi không muốn anh, nghe rõ chưa! !" Lạc Tích Tuyết chống lại ánh mắt của anh, từng chữ từng câu nói rõ ràng.

"Em thay lòng? Không --- Mặc kệ em thay lòng hay không, em đều phải thuộc về anh! !". Chiêm Mỗ Tư tức giận quỳ quáng.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái: "Lạc Thiên Uy, tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu? Tôi chưa từng yêu anh, vừa bắt đầu người tôi yêu là Tiếu Vũ Trạch, sau lại là Hàn Diệp Thần, bây giờ là Lãnh Khinh Cuồng, cho tới bây giờ tôi không yêu anh, tất cả đều chỉ mình anh đơn phương mà thôi, anh ép buộc tôi tiếp nhận anh, cũng không nghĩ tôi có chấp nhận hay không, dù sao bây giờ anh cũng có Tống Khuynh Vũ, anh còn tới dây dưa với tôi làm cái gì? Tôi với anh ly hôn, không phải là có thể thành toán cho anh cùng cô ta sao?"

Mắt Chiêm Mỗ Tư đỏ lên, gấp đến độ trong mắt toát ra sương mù, anh nắm chặt bả vai cô: "Không, anh không yêu cô ta, Tích Tuyết, em phải tin anh được không? Anh không yêu cô ta chút nào, anh chỉ yêu em, em phải thế nào mới tin anh? Rốt cuộc em muốn anh như thế nào?"

"Tôi chỉ muốn phủi sạch quan hệ giữa anh, anh chỉ là em trai của tôi, xin anh đừng làm phiền tôi nữa! Hiện tại tôi không muốn cùng anh có bất kì quan hệ gì nữa! !" Lạc Tích Tuyết kéo tay anh ra, chuẩn bị lên xe của Lãnh Khinh Cuồng.

Chiêm Mỗ Tư cũng không buông tha, túm chặt thân thể của cô không cho cô đi, Lãnh Khinh Cuồng thấy thế, lo lắng Chiêm Mỗ Tư làm vậy sẽ ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng Lạc Tích Tuyết, vội vàng đi lên ngăn cản.

"Chiêm Mỗ Tư, anh buông cô ấy ra! !" Lãnh Khinh Cuồng vọt lên.

Chiêm Mỗ Tư lần nữa cho anh một quyền: "Cút! ! Chuyện vợ chồng chúng tôi, không tới lượt người ngoài như anh nhúng tay vào! !"

Hai người thiếu chút nữa lại muốn đánh nhau, Lạc Tích Tuyết vội vàng chạy tới giữa bọn họ.

"Chiêm Mỗ Tư, anh đi trước đi, về sau chúng ta tìm thời gian nói chuyện!". Cô quay đầu nhìn về phía Chiêm Mỗ Tư, nhưng tờ xét nghiệm trong tay cũng rơi xuống trong lúc lôi kéo.

"A!" Lạc Tích Tuyết kêu khẽ một tiếng, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt, tuy nhiên có người nhanh hơn cô một bước.

Chiêm Mỗ Tư nhặt lên tờ xét nghiêm, ngẩng đầu không tin nhìn về phía Lạc Tích Tuyết: "Em mang thai?"

250. Chương 250: Nghĩ Tới Việc Ly Hôn Với Hắn, Dừng Có Nằm Mơ!

edit: Fannie93

Chiêm Mỗ Tư nheo lại tròng mắt, nhìn chăm chú vào Lạc Tích Tuyết, tròng mắt đen u ám như vực thẳm có thể nhìn thấu linh hồn, trực tiếp chỗ sâu nhất trong lòng.

"Em mang thai?"

Anh như bắt được tia hy vọng, dùng sức giữ chặt hai vai Lạc Tích Tuyết.

Trái tim Lạc Tích Tuyết chợt ngừng, sắc mặt thoáng chống tái nhợt.

Khóe môi Chiêm Mỗ Tư nâng lên nụ cười : "Em mang thai con của anh, đúng không? Em có cốt nhục của anh đúng không?"

Lạc Tích Tuyết rũ mắt xuống, che giấu sự hốt hoảng trong mắt, cô liều mạng thở gấp để mình trấn định lại.

Rõ ràng đã an bài tốt tiết mục, không hề nghĩ tới sẽ bị Chiêm Mỗ Tư phát hiện tờ xét nghiệm bệnh viện của cô.

"Tích Tuyết, em theo anh đi, anh biết em trốn không thoát khỏi anh đâu, em có cốt nhục của anh, còn muốn rời đi sao?". Chiêm Mỗ Tư vui thích cười nhẹ, tâm tình lập tức thả lỏng rất nhiều.

Anh kéo tay Lạc Tích Tuyết, muốn đưa cô tới xe của anh, Lạc Tích Tuyết vẫn để cho anh dắt tay, đến lúc tới cửa xe, cô đột nhiên rút tay về, tránh khỏi anh.

"Sao vậy, Tích Tuyết? anh cùng em đi bệnh viện, được không?". Chiêm Mỗ Tư không hiểu sao cô lại làm vậy, âm thanh nhẹ nhàng.

"Chiêm Mỗ Tư". Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía anh, hai tay nắm thành quyền thật chặt, như lấy đi toàn bộ hơi sức, rốt cuộc nói ra mấy chữ: "Đứa bé này, không phải của anh! !"

"Em nói cái gì?". Chiêm Mỗ Tư như bị sét đánh, khiến người ta khiếp sợ ngay tại chỗ không phản ứng kịp.

Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, cô hết sức lấy lại nước mắt, đi trở về bên người Lãnh Khinh Cuồng, nắm cánh tay của anh: "Đứa bé là của anh ấy! !"

"Em, các người"

Chiêm Mỗ Tư nhìn Lạc Tích Tuyết, nhìn lại Lãnh Khinh Cuồng một chút, lửa ghen tràn ngập hốc mắt anh.

Anh thở gấp, cảm giác mình muốn nhanh thở không được, như bị ai đó dùng sức bóp cổ, sắc mặt đã xanh trắng.

"Anh không tin, nhất định là em lại gạt anh đúng không? Ngày ngày em đi cùng với anh, làm sao có thể mang thai con của anh ta, nhất định là em lừa anh! !". Anh gào thét lên, hoàn toàn không thể tin.

Lạc Tích Tuyết đè nén tâm tư của mình, khóa chặt tròng mắt của anh, cười lạnh nói: "Đúng, Chiêm Mỗ Tư tôi lừa anh, đứa bé này chính xác không phải của anh, còn nhớ rõ bữa tiệc đếm đó tôi đột nhiên biến mất rồi sao? Lần đó tôi liền cùng Lãnh Khinh Cuồng ở cùng một chỗ, lúc đó là thời điểm mang thai đứa bé này."

Lần đó cô nghe được chính miệng Tống Khuynh Vũ nói mang thai con của Chiêm Mỗ Tư, cô một mình đi tới quầy bar, vừa vặn gặp Lãnh Khinh Cuồng, mặc dù bọn họ không có gì xảy ra, nhưng Chiêm Mỗ Tư đưa cô về, đứa bé này là lúc cô cùng Chiêm Mỗ Tư triền miên mà có, chỉ là cô lừa gạt Chiêm Mỗ Tư, nói là của cô với Lãnh Khinh Cuồng, Chiêm Mỗ Tư không có cách nào nghi ngờ được rồi.

"Em thật sự mang thai con anh ta?". Chiêm Mỗ Tư chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, đầu của anh như muốn nổ tung, đau xót tràn đầy.

"Đúng, tôi mang thai con của anh ấy, nhưng thật ra là tôi phản bội anh, tôi không phải cô gái tốt". Lạc Tích Tuyết thừa nhận, hai vai khẽ run, âm thanh nghẹn ngào: "Cho nên, quên tôi đi."

Chẳng biết lúc nào, trên bầu trời đã bắt đầu có mưa nhỏ, không khí u tĩnh xen lẫn tiếng khóc của Lạc Tích Tuyết, không khí như ngưng lại.

Chiêm Mỗ Tư năm chặt tay, hai mắt đầy đau khổ cùng hận ý, cắn răng nói: "Coi như em thật sự mang thai con của anh ta, vậy anh thì sao? Em cũng định bỏ rơi anh sao? Em phải làm thế nào với anh, muốn biến anh thành đồ bỏ đi rồi vứt luôn sao? Vì đứa bé này?"

Lạc Tích Tuyết cắn môi, che lại nước mắt: "Thật xin lỗi."

Chiêm Mỗ Tư đau đớn, đau đến mức anh chạm vào ngực ho nhẹ.

Tuyệt vọng hung hăng bóp chặt hắn, dường như muốn xé anh thành từng mảnh rồi cắn nuốt.

Con ngươi anh co rút nhanh, không thể tiếp nhận hô to: "Thật xin lỗi? anh muốn lời xin lỗi của em làm cái gì? Em cùng một người đàn ông khác có đứa bé, vứt bỏ chồng mình, Lạc Tích Tuyết, anh chưa bao giờ biết em là người phụ nữ ác độc như vậy! !"

Trên mặt Lạc Tích Tuyết bắt đầu có nước mắt, lần này cô sao có thể kiềm được, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi". Cô lần nữa nói xin lỗi, kiên trì nói: "Anh quên tôi đi."

Bọn họ đều cần khởi đầu mới, có lẽ việc Tống Khuynh Vũ xuất hiện, chính là trời cao nói cho cô biết, tình yêu của bọn họ đi tới đâu.

Cô giao mình cho Lãnh Khinh Cuồng, chính là muốn nói cho hắn biết, giữa bọn họ đã không thể nào quay lại xưa, cô không cần ình hi vọng, cũng không cần cho Lạc Thiên Uy hi vọng.

Giữ lại đứa bé này, đã là giới hạn lớn nhất của cô, đã khiến cho bọn họ chia lìa, đế cho bọn họ trôi qua bình thường một chút.

"Quên em?". Cổ họng Chiêm Mỗ Tư rút chặt, tức giận trợn mắt nhìn cô, đáy mắt mang theo hận ý : "Lạc Tích Tuyết, em cho rằng tùy tiện nói mấy câu xin lỗi này, chảy vài giọt nước mắt, liền đuổi được anh dễ dàng sao? Anh sẽ không chấp nhận, anh chết cũng không chấp nhận, em đã cùng anh kết hôn, cũng chỉ có thể sinh con cho anh, tại sao vì con một người đàn ông khác, em lại rời khỏi anh…. Anh không đồng ý, không đồng ý! ! !"

Thân thể anh như bị rơi xuống hầm băng vậy, lạnh lẽo cứng ngắc ghê tởm, chỉ cần vừa nghĩ tới Lạc Tích Tuyết cùng anh ly hôn, mang theo con của người khác, đi đến một nơi anh không thể gặp lại nữa, tim của anh như bị rơi xuống vực sâu.

Anh không thể mất đi cô, nhưng tuyệt đối không lấy, không có bất kì chuyện nào có thể khiến bọn họ chia lìa! !

Lạc Tích Tuyết chỉ khóc, trong lòng cũng rất khổ sở, nhưng cô lại không có sự lựa chọn nào khác.

Cô không cách nào làm cho con của mình, về sau ra đời đối mặt với người khác, biết bố mẹ mình là chị em ruột, cô không muốn con mình bị đối xử ác độc, không muốn bị chỉ trỏ.

Cô cùng Chiêm Mỗ Tư đã sai lầm nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại tiếp tục sai lầm sao? Lan tràn tới đời sau, để cho bọn họ đeo tội ác của hai người?

Cái này gọi là nhẫn tâm sao?

Tất cả sai lầm, tội ác, liền biến khỏi đi, cô không chịu nổi, không muốn tiệp tục nữa.

"Lạc Thiên Uy, nếu như anh thật sự yêu tôi, quên tôi đi thôi! ! coi như là thành toàn cho tôi! !". Lạc Tích Tuyết rưng rưng ngẩng đầu lên.

"Thành toàn cho em?". Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng cười một tiếng, kéo ra nụ cười giễu cợt:

"Vậy thì có thể không quan tâm tới anh sao?"

Tay trái anh dùng sức bấm chặt cằm của cô, dường như muốn bấm bể cằm cô: "Nói, em có ý định muốn rời khỏi anh đúng không? Em có đứa bé này, không quan tâm tới anh nữa? đúng không! ?"

"Đau!". Lạc Tích Tuyết bị đau cau mày, đưa tay dùng sức giãy giụa.

Đột nhiên, Chiêm Mỗ Tư buông cằm cô ra, dùng sức kéo cô vào trong lòng ôm chặt lấy, đưa trán chạm vào cô, mặt đối mặt nhìn chằm chằm vào cô, âm trầm êm ái nói: "Em định ly hôn với anh? Đừng nằm mơ, cả đời cũng không thể"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc đẩy an ra: "Chiêm Mỗ Tư, anh điên rồi sao? Tôi đã nói đây là con của Lãnh Khinh Cuồng."

"Đứa bé này là của anh! !". Sắc mặt tái nhợt của Chiêm Mỗ Tư điên lên, cắn răng, mắt đỏ nhìn chằm chằm vào cô: "Anh nói rồi, em là của anh, vĩnh viễn là của anh! ! ! bất kể xảy ra chuyện gì, em đừng nghĩ tới chuyện bỏ anh ra! ! coi như em mang thai con người khác, đó cũng là của anh! !"

Lòng của anh thật đau, đau đến mức muốn nổ tung.

Chỉ cần nghĩ tới người phụ nữ anh yêu nhất, lại mang thai con người đàn ông khác, tim của hắn như bị xé rách ra, máu đầm đìa chảy ra.

Chỉ là đau như vậy, so với việc mất đi cô, vẫn còn trong phạm vị hắn chấp nhận được.

Anh tuyệt đối không thể mất cô, dù là cô mang thai con người khác, anh cũng nhận, chỉ cần cô cam tâm tình nguyện về sau ở cùng với anh.

Chiêm Mỗ Tư chợt ho khan mãnh liệt, ho khan một hồi, giống như muốn đem phổi ra ngoài vậy, từ khóe môi trắng bắt đầu có máu tươi.

"Chiêm Mỗ Tư, anh sao vậy hả?". Lạc Tích Tuyết trong lòng vừa kéo, nhất thời khẩn trương, lập tức vịn thân thể không yên của hắn.

Chiêm Mỗ Tư trong lòng vui mừng, lao vào ôm lấy cô: "Tích Tuyết, anh biết ngay, em vẫn thích anh đấy! ! em để ý tới anh đúng không?"

Lạc Tích Tuyết cắn môi, còn không kịp trả lời, chỉ thấy Chiêm Mỗ Tư ho kịch liệt.

Máu từ khóe môi anh chảy ra, chảy xuống cằm tái nhợt, mắt đỏ thẫm, chảy xuống áo sơ mi của anh.

Lạc Tích Tuyết không nhịn được khóc, trong lòng bất chợt níu chặt, cô không phải quá tàn nhẫn với anh sao?

Cũng vì cô đề nghị muốn ly hôn với anh, anh đã ho ra máu sao?

Có lẽ cô không nghĩ rằng anh có thể thừa nhận ranh giới cuối cùng, có lẽ anh thật sự yêu cô rất nhiều, không thể rời bỏ cô, có lẽ anh cũng có nỗi khổ tâm.

Đủ mọi ý nghĩ trong đầu Lạc Tích Tuyết xẹt qua, trong lòng của cô kinh hoàng, ảo não, tự trách rồi đến gấp gáp.

Vậy mà, cô quyết định, chuẩn bị nói chân tướng của đứa bé cho Chiêm Mỗ Tư, chợt một giọng nữ lanh lảnh ở phía sau vang lên.

"A! Chiêm Mỗ Tư, anh làm sao vậy?". Là Tống Khuynh Vũ, cô đi giày cao gót tới, nghiễm nhiên coi mình là phu nhân của Chiêm Mỗ Tư, cô đi tới trong ngực Chiêm Mỗ Tư, vừa gấp gáp vừa ân cần.

"Chiêm Mỗ Tư, làm sao anh lại ho ra máu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?". Tống Khuynh Vũ đẩy Lạc Tích Tuyết ra, ôm Chiêm Mỗ Tư, ánh mắt chất vấn dừng trên người của Lạc Tích Tuyết cùng Lãnh Khinh Cuồng: "Nhất định do hai người hãm hại chồng tôi, tôi cảnh cáo các người, tránh chồng tôi xa một chút! !"

Lạc Tích Tuyết không khỏi tức cười, sắc mặt tái nhợt, cô tức giận quay đầu đi.

Chiêm Mỗ Tư muốn đuổi theo cô, lại bị Tống Khuynh Vũ ngăn lại, cô nói mềm mại ôm anh: "Chiêm Mỗ Tư, cái loại đàn bà bẩn thỉu đó không đáng để anh thích, anh theo em về nhà đi, em làm nhiều món anh thích đấy."

Lãnh Khinh Cuồng ở bên kia không nhìn nổi nữa, tốt bụng đẩy bả vai Tống Khuynh Vũ: "Không cần mở miệng gọi chồng ngọt như thế, người ta còn chưa ly hôn đấy? coi như muốn cướp chồng người khác, cũng phải chờ bọn họ làm xong thủ tục rồi nói! !"

"Anh là ai? Nơi này đến phần anh nói sao? Chồng tôi còn chưa nói tôi, anh nói làm cái gì?". Tống Khuynh Vũ trừng mắt, giận dữ mắng mỏ.

Nhưng khi cô quay đầu đi tìm Chiêm Mỗ Tư, lại phát hiện không thấy anh? Đi bốn phía tìm kiếm, Lạc Tích Tuyết cũng không thấy đâu?

Hai người bọn họ cùng nhau biến mất?!

251. Chương 251: Em Rời Đi, Anh Sẽ Chết

edit: Fannie93

Mưa, giọt giọt tí tách rơi xuống, như màu xám, bao phủ cả thành phố.

Lạc Tích Tuyết che dù, một mình đi trong mưa.

Chiêm Mỗ Tư mờ mịt đi phía sau cô, nhưng không có áp sát quá gần, anh sợ nhích tới gần, cô liền biến mất không thấy.

Anh biết lúc này cô không muốn gặp lại anh, cho nên anh cảm thấy nên cùng cô giữ một khoảng cách, anh đợi cô tỉnh táo lại, có lẽ bọn họ có thể dễ dàng nói chuyện.

Anh đi chậm rãi, si ngốc đi theo Lạc Tích Tuyết tới đường cái.

Chợt Lạc Tích Tuyết dừng bước lại, gọi xe taxi, nhanh chóng lên xe rời đi.

Chiêm Mỗ Tư hoảng hốt, lập tức đi tới bên xe taxi gõ cửa, nhưng xe chỉ trước mặt hắn lóe lên, liền đi luôn.

Anh vẫn không từ bỏ, điên cuồng chạy theo chiếc xe taxi, hai mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng mông lung trong chiếc xe đó.

Anh cứ như thế đuổi theo xe taxi, trong miệng không ngừng kêu tên Lạc Tích Tuyết.

Nhưng cô ác độc không dừng lại.

Anh chạy theo một con đường, cô không dừng lại, anh tiếp tục chạy, cô vẫn không dừng lại.

Tim của anh bắt đầu luống cuống, sợ cô sẽ biến mất như vậy không thấy nữa.

Xe chạy càng nhanh, cách càng xa, bóng lưng của cô càng nhỏ đi, cho đến khi mơ hồ, không thấy rõ.

Thể lực kịch liệt tiêu hao, khiến Chiêm mỗ Tư thở gấp gáp, hai chân đau ngã xuống mặt đất.

"Tích Tuyết, tại sao em muốn rời khỏi anh?". Trong đầu anh tự lầm bẩm mấy câu.

Có tia chớp phá vỡ bầu trời, tiếng sấm vang ầm ầm lên, mưa như trút nước, như đánh vào người mọi người, chọc da thịt người, như châm gai.

Chiêm Mỗ Tư ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, như mất đi tri giác, mưa to vẫn hugn hăng cọ rửa thân thể anh.

Toàn thân anh không có chỗ nào khô, trong và ngoài y phục đều bị mưa dính ướt.

Nhưng anh không để ý, như pho tượng vậy, ngắm nhìn hướng Lạc Tích Tuyết rời đi, để mưa cọ rửa mình.

"Ôi, người kia không phải chết rồi chứ?". Người đi đường bên cạnh kêu lên.

Chiêm Mỗ Tư trong mưa không nhúc nhích, mặt mũi trắng bệnh, cặp mắt vô hồn, thật sự dọa người.

"Có nên báo cảnh sát a! !". Mấy người đi đường đang định bấm điện thoại.

Chợt một chiếc xe taxi lái tới, một cô gái khóc lóc sướt mướt, che dù đến gần Chiêm Mỗ Tư.

"Chiêm Mỗ Tư? Một mình anh ở dưới mưa này làm gì?". Lạc Tích Tuyết sốt ruột ngồi xổm bên cạnh anh, đưa tay lau đi thân thể anh, phát hiện toàn thân anh lạnh lẽo.

Chiêm Mỗ Tư sững sờ nhìn Lạc Tích Tuyết, đột nhiên anh không có ý thức đến gần cô, kéo cô vào trong ngực, ôm chặt lấy cô, vùi đầu vào trong cổ của cô.

Đây là nhiệt độ của cô, cũng là mùi thơm trên người cô, hắn nhu đắm chìm vào trong đó, vĩnh viễn không buông cô ra.

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra, đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng hai cánh tay Chiêm Mỗ Tư như đá, ôm chặt cô.

"Chiêm Mỗ Tư, anh ở đây làm gì? Buông tôi ra, anh làm đau tôi! !". Lạc Tích Tuyết khó thở giãy giụa.

Bây giờ còn đang trên đường, bọn họ không để ý tới ánh mắt của người khác, ôm trong mưa, thật sự ngại quá, cũng không phải đang đóng phim.

Chiêm Mỗ Tư hơi buông cô ra một chút, trong lòng đau đớn, nhưng tròng mắt xuất hiện một tia sáng.

"Tích Tuyết, là em sao? Anh biết ngay là em, em không bỏ được anh đấy, đúng không?"

Anh lần nữa ôm chặt cô, giống như cô là bảo bối anh yêu nhất trên đời, rốt cuộc đã làm mất mà anh có được lại rồi.

Lạc Tích Tuyết không biết nên trả lời anh thế nào, đưa tay vuốt ve mặt lạnh lẽo của anh: "Chiêm Mỗ Tư, tôi đưa anh về nhà, anh dính mưa lâu như vậy, sẽ cảm đấy! !"

Nhưng Chiêm Mỗ Tư không nguyện ý rời đi, anh siết chặt bả vai của cô, nhìn vào mắt cô, âm thanh nhỏ giọng: "Tích Tuyết, chúng ta bỏ đi hết tất cả khổ sở và thù hận, cho anh một cơ hội, để cho anh theo đuổi em một lần nữa, coi như cho anh bồi thường được không?"

Lạc Tích Tuyết trong nội tâm run lên, mang theo tia luống cuống cùng mờ mịt, mất hồn cắn môi dưới.

"Chiêm Mỗ Tư, anh không thể bỏ tôi đi sao?". Cô hít sâu một hơi.

Lòng của Chiêm Mỗ Tư như bị cái gì đánh, anh đè nén đau đớn, không biểu lộ đau đớn trên mặt.

"Không thể". Chiêm Mỗ Tư trong mắt lóe lên tia ảm đam: "Anh cũng từng nghĩ sẽ buông tha em, nhưng anh không làm được, anh yêu em, đã coi em như tính mạng của mình, nếu như em rời khỏi anh…. Anh sẽ chết mất, thật sẽ chết mất! !"

Lạc Tích Tuyết quay đầu, tránh khỏi ánh mắt của anh, hiện tại ánh mắt của anh thật là đáng sợ, dọa người, đỏ thắm, như tuyệt vọng trống vắng, như giây kế tiếp sẽ phá hủy ai đó.

Lòng của cô cứ nhảy lên, nếu như cô thật sự rời khỏi anh, anh sẽ không giết cô chứ?

Cô không kịp phản ứng nữa, Chiêm Mỗ Tư đột nhiên vươn tay, cố định đầu của cô, hôn xuống.

"Chiêm Mỗ Tư anh làm cái gì? Ưmh". Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, vội vàng muốn quay mặt sang, không để cho anh hôn.

Trời mới biết bây giờ anh muốn làm gì? Bây giờ bọn họ đang trên đường cái, bị hôn như vậy, không cần, cô cũng không muốn.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư hiển nhiên không có nghe thấy kháng nghị của Lạc Tích Tuyết, cô sắp giãy giụa, anh đã đem đầu lưỡi thật sâu đưa vào trong miệng cô bay lượn.

Anh hôn cô thật sâu, đem đầu của cô hướng về phía mình, không cho cô động đậy.

Lạc Tích Tuyết giãy giụa, gào thét, anh như vậy lại dám trước mặt mọi người vuốt ve thân thể của cô.

Thật độc ác, cô nổi giận cắn vào đầu lưỡi của anh.

Máu tràn ngập, Chiêm Mỗ Tư rốt cuộc buông cô ra, chỉ trong mắt anh đầy dục vọng, để cho cô kinh hãi

"Chiêm Mỗ Tư, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện chút đi, nơi này là trên đường! !". Lạc Tích Tuyết thật nhanh sửa sang quần áo, nổi giận trừng mắt về phía an.

Chiêm Mỗ Tư dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Thật xin lỗi, Tích Tuyết, anh không thể khống chế được, em làm cho anh điến cuồng, để cho anh không kiềm chế được! !"

Lạc Tích Tuyết ngước mắt, nhìn hắn một cái: "Đi thôi, tôi mời anh đi uống cà phê!"

Chiêm Mỗ Tư lúc này toàn bộ chú ý trên người cô, cô dắt anh đi đâu, anh liền đi theo cô, chỉ cần anh có thể ở nơi đó thấy cô là được rồi.

Hiện tại hai người cũng ướt, Lạc Tích Tuyết vốn muốn đưa Chiêm Mỗ Tư về nhà, nhưng nghĩ tới trong nhà còn có Tống Khuynh Vũ kia, trong lòng của cô không thoải mái, cô đưa Chiêm Mỗ Tư tới một phòng trong khách sạn.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đáng buồn, bọn họ là chủ ngôi nhà mà ở khách sạn, thật ra khiến người ngoài như Tống Khuynh Vũ tiến dần từng bước.

Nơi này là một khách sạn gần biển, hơi biển xông vào mũi, làm cho người ta cảm giác thoải mái.

Chiêm Mỗ Tư dọc trên đường cũng hỗn loạn, vừa rồi ở trong mưa lâu như vậy, dù cơ thể làm bằng sát, cũng khó tránh khỏi bị bệnh.

252. Chương 252: Tự Hủy Hoại Để Cô Ở Lại!!

Nhưng anh vì không muốn để cho Lạc Tích Tuyết lo lắng, vẫn kiên trì như cũ.

Cho đến khi đi tới phòng, anh cũng không nhịn được ngã xuống mặt đất.

"Chiêm Mỗ Tư?" Lạc Tích Tuyết kêu lên một tiếng, kịp chạm đến mặt anh, cơ thể anh nóng đến dọa người.

Anh sốt rồi?! Cô theo bản năng muốn đi mua chút thuốc cho anh.

Nhưng vừa quay người lại, Chiêm Mỗ Tư lại nắm chặt váy cô, không để cho cô đi.

"Không cho đi!!" Anh dùng chút sức lực còn lại , ánh mắt cố chấp như cũ.

Lạc Tích Tuyết thở dài, ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng an ủi: "Chiêm Mỗ Tư, anh bệnh rồi, em chỉ muốn xuống dưới, mua thuốc cho anh!"

"Em đừng rời khỏi anh, gọi những người khác đi mua!" Chiêm Mỗ Tư ôm cô thật chặt, không để cho cô rời khỏi anh.

Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ, chỉ có thể cho tiền boa, bảo phục vụ đi mua thay.

Cô cũng bảo người mang theo cháo loãng, dụ Chiêm Mỗ Tư ăn, giúp anh thay bộ quần áo ướt, rồi đưa cho người ta làm sạch bộ quần áo của anh.

Thật vất vả làm xong một loạt công việc, cô mệt mỏi thở ra.

Chiêm Mỗ Tư cũng nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, chỉ là dù đã ngủ anh vẫn rất lo lắng, một tay vẫn ôm chặt eo của cô, cả người giống như một đứa bé nép ở trong ngực cô, tựa như sợ cô sẽ biến mất.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể cùng ngủ với anh, chỉ là cô không thể ngủ được, cô thật là không ngờ Lạc Thiên Uy mặc dù đã trưởng thành, vẫn còn lệ thuộc như thế.

Cô cho là sau khi trải qua nhiều chuyện như thế, nhất định anh sẽ rất thất vọng về cô, nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô không muốn buông.

Chẳng lẽ cô phải bất chấp tất cả, ở lại bên cạnh anh sao?

Cô không làm được, chờ anh tỉnh dậy, Cô sẽ cùng anh nói rõ mọi chuyện.

Ngủ mấy giờ, lại uống thuốc, Chiêm Mỗ Tư dần hạ sốt.

Lạc Tích Tuyết dẫn anh xuống lầu ăn cơm, sau khi ăn xong, cả người anh lấy lại tinh thần như bình thường.

"Thiên Uy, lần này em thật sự muốn ly hôn!" Cô hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Tay Chiêm Mỗ Tư đang cầm dao nĩa lập tức dừng lại, cõi lòng đau thắt lần nữa ùa tới.

"Em muốn rời khỏi anh? Tại sao không cho anh thêm một cơ hội?" Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô: "anh chưa từng yêu Tống Khuynh Vũ, chỉ là cô ta đơn phương yêu anh, lần kia là cô ta hạ xuân dược, nếu như em bởi vì chuyện này mà không muốn ở bên cạnh anh, anh có thể đi giết cô ta ngay lập tức!!"

Lạc Tích Tuyết lập tức khẩn trương lắc đầu: "Không cần, Thiên Uy, làm sao anh lại giết người!" Coi như Tống Khuynh Vũ cố ý tính toán, giết cô cũng không thể giải quyết vấn đề, huống chi giữa bọn họ cũng không phải chỉ có vấn đề của Tống Khuynh Vũ.

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư phiếm hồng: "Chỉ cần có thể đi cùng với em, cho dù muốn anh giết người ai, anh đều nguyện ý vì em! !"

"Nhưng chúng ta thủy chung là chị em ruột." Lạc Tích Tuyết thở dài, trong con ngươi ảm đạm không ánh sáng.

Nhớ tới đứa nhỏ trong bụng, về sau chào đời sẽ không thấy mặt cha, cô không đành lòng.

Rõ ràng là lỗi lầm của người lớn, tại sao khiến đứa bé chịu đựng, huống chi đoạn tình cảm này của bọn họ là nghiệt duyên, cũng chẳng thể đi đến cùng.

"Anh đã sớm nói với em rồi, anh không quan tâm, chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau, cần gì so đo những thứ kia? Huống chi với thân phận Chiêm Mỗ Tư của anh bây giờ, không ai dám hoài nghi em và anh là không thích hợp ở bên nhau!!" Chiêm Mỗ Tư nắm chặt tay của cô, nóng nảy muốn nói rõ cõi lòng với Lạc Tích Tuyết.

"Tích Tuyết, anh thật lòng yêu em, từ đầu đến cuối anh chỉ yêu mình em, em hãy tin tưởng anh, cho anh thêm một cơ hội nữa được hay không? Những chuyện như lần trước, anh đảm bảo sẽ không cho nó xảy ra lần nữa!"

"Nhưng tôi đã cùng Lãnh Khinh Cuồng lên giường, còn mang thai đứa bé của anh ta, anh không ngại sao?" Lạc Tích Tuyết có chút mờ mịt trừng mắt nhìn Chiêm Mỗ Tư thử dò xét hỏi

Lòng của Chiêm Mỗ Tư hung hăng bị đánh một phát, anh đau đớn nói: "Anh là đàn ông, chuyện như vậy anh không ngại, chỉ cần em đồng ý không ly hôn với anh, về sau ở lại bên cạnh anh, anh có thể không so đo chuyện em cùng Lãnh Khinh Cuồng, bao gồm sẽ tiếp nhận con của hắn ta!"

Lạc Tích Tuyết trầm mặc, trong mắt dâng lên chuỗi chua xót

Cô ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt anh tuấn như thế, tác phong nhanh nhẹn của một người đàn ông xinh đẹp, tiền cũng có rất nhiều, lo gì không tìm được một cô gái tốt hơn cô?

Cô có chút không hiểu, cô chẳng những cùng Lãnh Khinh Cuồng léng phéng, nhưng anh cũng tha thứ. Cô thật sự không hiểu vì sao anh chấp nhận chịu uất ức vì cô như thế.

Anh càng như vậy, trong lòng của cô lại càng sợ, rõ ràng cô không xứng với anh, anh lại chẳng chịu buông tay cô.

"Tiếp tục như vậy nữa, chúng ta chỉ biết càng thêm khổ sở." Lạc Tích Tuyết hít sâu một cái, cố gắng để ình bình tĩnh lại, "Lạc Thiên Uy, hãy buông tay em ra, xem như em cầu xin anh."

Chiêm Mỗ Tư nghe xong, chợt chấn động, khuôn mặt bỗng chốc trắng xanh.

Lạc Tích Tuyết tránh khỏi sự kiềm chế của anh, không nhìn anh nữa, xoay người, yên lặng rời đi.

Trong lòng đau đớn đến tuyệt vọng, hàng loạt đau đớn xâm nhập trái tim Chiêm Mỗ Tư.

Cô quyết tuyệt tình như thế, vô tình rời khỏi anh

Cô muốn cùng anh ly hôn, cùng người đàn ông khác rời khỏi đây, về sau cô sẽ không xuất hiện trong cuộc đời anh.

Nhìn bóng lưng Lạc Tích Tuyết, từ từ biến mất ở trong mắt của anh, lòng của Chiêm Mỗ Tư giống như đã bị đào lên, ngực trống rỗng, chỉ có con mắt đen như mực là khẽ động đẩy.

Không, không cho phép cô rời khỏi anh, không cho phép cô không cần anh, anh không cam lòng, anh không thể, anh không cho phép

"Lạc Tích Tuyết!!!" Chợt anh thét gào gọi tên cô.

Thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động mạnh, đôi mắt đã sớm ướt đẫm lệ, giật mình đứng tại chỗ.

Chiêm Mỗ Tư liền nhảy mấy bước, đi tới trước mặt cô.

"Muốn thế nào mới có thể chứng minh anh yêu em là chân thật?" Đôi mắt anh đỏ bừng, nội tâm đau như bị ai xé rách.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt nhìn anh, không hiểu anh đang nói gì

"Anh sẽ chứng minh cho em thấy, để cho em biết tâm tình của anh đối với em, tột cùng là kiên định bao nhiêu!!!" - Chiêm Mỗ Tư âm chầm .

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt chứa tình yêu điên cuồng cùng thống khổ cực độ.

Sự ác độc của cô vừa ngoan vừa khéo, giống như là có dự cảm sẽ xảy ra cái gì không tốt chuyện, cô nhanh chóng nhào qua Lạc Thiên Uy.

Chỉ là đã không kịp

Lạc Thiên Uy đã cầm đã cầm một con gao găm, chợt cắt một đường dài trên cổ tay mình

Máu tươi vẩy ra ngoài, văng đến mặt Lạc Tích Tuyết, nhiễm đỏ bộ quần áo trắng như tuyết của cô, cả áo sơ mi màu trắng tất cả đều biến thành máu đỏ tươi.

"A!!!" Lạc Tích Tuyết nghẹn ngào gào lên, cơ hồ không còn sức để hít thở.

Làm thế nào cô cũng không nghĩ đến, Lạc Thiên Uy sẽ dùng phương thức cực đoan và tàn nhẫn như vậy.

"Anh điên rồi? Anh có phải bị điên hay không?" Cô vọt tới bên cạnh anh, kéo lấy cánh tay của anh, dùng sức gầm thét.

Thế nhưng sự tàn nhẫn này vẫn không ngừng lại, ngược lại vẫn còn tiếp tục.

Chiêm Mỗ Tư cứ như vậy cầm dao đâm vào tay mình, không chút do dự trợt mũi dao khắp nơi.

253. Chương 253: Ly Hôn, Không Phải Là Yêu Anh Ấy

Máu tươi văng khắp nơi, tất cả mọi người đều kinh hãi, ngơ ngác nhìn hai người.

Một giọt, một giọt chất lỏng màu đỏ nhỏ xuống trên mặt Lạc Tích Tuyết, trên người, trên tóc, khiến bụng cô đau thắt, tâm như có ai chia năm xẻ bảy.

Cô lập tức ngăn cản Lạc Thiên Uy tiếp tục thương tổn tới mình, nước mắt đã chảy ròng ròng: "Anh điên rồi? Anh có biết mình đang làm gì không?"

"Không phải em đang để ý đến quan hệ chị em của chúng ta sao? Hiện tại anh liền đổ máu, máu chạy hết rồi, em với anh sẽ không còn quan hệ!" Lạc Thiên Uy không hề chớp mắt chăm chú nhìn vào cô.

Lạc Tích Tuyết điên cuồng lắc đầu, sắc mặt tái nhợt khó coi: "Không... không nên làm như vậy, em không cho phép anh tổn thương mình!!"

Lạc Thiên Uy rung động tay, cầm dao găm lên, không chút do dự cắt thêm một đường nữa trên tay mình.

"Anh làm như vậy, em sẽ quan tâm sao?" Lạc Thiên Uy cười khổ, bóng dáng của cô đung đưa trước mặt anh, nhưng anh lại bắt không được: "Lạc Tích Tuyết, em còn quan tâm anh sao?"

Lạc Tích Tuyết kinh hoảng ôm lấy Lạc Thiên Uy: "Thiên Uy, không nên tổn thương mình như vậy, van anh, anh còn như vậy, lòng của em sẽ đau chết đấy!!"

"A . . . ." Lạc Thiên Uy đột nhiên phát ra một tiếng tiếng kêu khổ sở, mắt bị nước mắt làm ơ hồ, đỉnh đầu lại nặng nề đau đớn, trời đất quay cuồng, mọi vật chung quanh đều không rõ ràng.

Lạc Tích Tuyết nóng nảy ôm anh, cô biết anh nhất định đã bị khí huyết tấn công, lập tức quay đầu kêu to: "Mau gọi xe cứu thương, gọi xe cứu thương !!"

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Lạc Tích Tuyết nóng nảy đứng ngoài cửa.

Lòng của cô đã nhảy lên tới cổ họng, Thiên Uy, nhất định anh không thể có việc gì, nhất định không thể!!

Cô bắt đầu có chút hối hận, chẳng lẽ cô đã làm sai sao, hại Thiên Uy, cũng hại chính cô.

Chỉ là cô thật không ngờ, Lạc Thiên Uy sẽ dùng phương thức cực đoan như vậy để giải quyết vấn đề, nếu như cô biết, cô nhất định sẽ không kích thích anh nữa.

"À, Bác sĩ, y tá, chồng tôi như thế nào?" Tống Khuynh Vũ nhận được tin tức cũng chạy tới bệnh viện, cô nóng nảy chạy đến hỏi bác sĩ.

”Chồng cô, vậy vị này tiểu thư là?” Mới từ trong phòng cấp cứu đi ra, bác sĩ không khỏi kinh ngạc: ”Hai người, đến tột cùng ai là vợ của cậu ta?”

”Là tôi!” Hai cô gái đồng thời trả lời.

Bác sĩ chần chờ nhìn hai người, chậm rãi mở miệng: ”Bệnh nhân bị kích thích rất lớn, những vết dao trên tay chảy máu rất nhiều, chỉ là một cánh tay coi như tạm ổn, từ nay về sau, xin hai người ngàn vạn lần đừng khiến anh ấy kích động nữa.”

”Tôi hiểu rồi.” Lạc Tích Tuyết bận tâm gật đầu.

”Tốt lắm, bây giờ có thể đi vào thăm cậu ta rồi!” Bác sĩ nhường đường.

Lạc Tích Tuyết vừa định cất bước đi vào, Tống Khuynh Vũ đứng sau lưng cô hung hăng đẩy cô một cái: ”Lạc Tích Tuyết, đều là do cô hại Thiên Uy ra thế này, cô có mặt mũi đi gặp anh ấy sao?”

”Chúng tôi còn chưa ly hôn, tôi là vợ của anh ấy, thăm anh ấy có cái gì không đúng!” Lạc Tích Tuyết ngước mắt, không khách khí đáp lễ mấy câu.

Nhìn thấy Tống Khuynh Vũ tức giận dậm chân, muốn đi vào, Lạc Tích Tuyết lại ngăn cản cô ta: ”Chồng tôi cần nghỉ ngơi, cô vào sẽ khiến anh ấy tức giận, mời rời đi!!”

”Tôi đi?” Tống Khuynh Vũ trợn mắt, không thể tin nhìn cô.

”Không sai, tôi tin tưởng Lạc Thiên Uy muốn gặp tôi hơn là gặp cô!” Lạc Tích Tuyết sử dụng ánh mắt ý bảo Uy Mục kéo Tống Khuynh Vũ ra, cô xoay người vào phòng bệnh.

Trên giường bệnh Lạc Thiên Uy vẫn còn ngủ mê man, đến đêm khuya anh mới tỉnh lại, không có rên rỉ, chỉ có những giọt mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống.

”Rất đau sao?” Lạc Tích Tuyết bắt tay anh lại, tay của anh lạnh quá, một chút cũng không có giống nhiệt độ người bình thường.

Lạc Thiên Uy mở to miệng, phát ra một chút âm thanh yếu ớt, Lạc Tích Tuyết nghe không rõ, nhưng cô đoán được anh đang nói gì.

”Anh hãy yên tâm đi, em sẽ ở đây với anh!” Cô nói lời cam kết.

Lạc Thiên Uy vui mừng vẻ ra nụ cười, giống như một đứa bé, lấy được kẹo ngọt vậy.

Lạc Tích Tuyết dụ anh uống thuốc, rồi còn ngồi bên cạnh gọt táo cho anh ăn.

Lạc Thiên Uy lẳng lặng nhìn cô, thâm tình nói: ”Tích Tuyết, em là người phụ nữ anh yêu nhất, cũng là người phụ nữ duy nhất quan tâm đến anh, coi như em không yêu anh, cũng ở bên cạnh anh, đừng bỏ rơi anh, tựa như ngày trước”

Lạc Tích Tuyết không nói một câu, nhưng tiếp thu tất cả lời nói cho anh, nước mắt lặng lẽ rơi thấm ướt chiếc giường đơn.

Cô cũng yêu anh, yêu anh chẳng ít hơn anh yêu cô

Chỉ là lúc hai người ở chung một chỗ, không phải chỉ cần yêu là được.

Anh có thể không so đo với ánh mắt của người ngoài, nhưng cô nhất định phải đè nén khát vọng của mình, một chữ cũng không thể nói!

Bởi vì cô là chị, cô nhất định phải lý trí, phải tỉnh táo, cô không thể tiếp tục đi theo con đường sai lầm của em trai.

Cô để lại đứa bé trong bụng, chính là việc duy nhất cô có thể làm cho anh.

Nói xong, Lạc Thiên Uy đã chìm vào giấc ngủ, Lạc Tích Tuyết đem chăn đắp kín cơ thể anh, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Bóng đêm tràn ngập, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không nhìn thấy đường ra của mình.

Đến tột cùng phải làm sao? Mới có thể làm cho tất cả mọi người không chịu đến tổn thương? Cô không biết.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lãnh Khinh Cuồng, nhưng anh tắt máy.

Cô có chút ngoài ý muốn, đây là điện thoại di động riêng của anh, cho tới bây giờ chỉ mở vì cô, hôm nay làm sao tắt máy?

Lòng cô có chút mơ hồ lo lắng, cô còn tự an ủi mình, có thể là Lãnh Khinh Cuồng bận chuyện gì đó.

Sáng sớm thức dậy, Uy Mục đã mang đến cho cô ý đồ dùng hằng ngày, Lạc Tích Tuyết đang ở trong bệnh viện chăm sóc Lạc Thiên Uy.

Nghe ý tứ trong lời nói của Uy Mục, Tống Khuynh Vũ vốn định nương nhờ nhà bọn họ không đi, hiện tại Lạc Thiên Uy lại mới vừa vào viện, không thể để cho anh kích động.

Có Lạc Tích Tuyết ở bên người anh, tinh thần Lạc Thiên Uy tốt hơn rất nhiều.

Mỗi ngày cô đều đúc anh ăn, giúp anh rửa mặt, đọc báo cho anh nghe, có lúc còn giúp anh thay quần áo, thuận tiện dùng khăn lông ấm lau mồ hôi cho anh.

Da thịt của anh là một màu đồng sáng loáng, cơ bắp không đẩy đà lại không khoa trương, chứng tỏ anh là một người đàn ông cường tráng.

Trên người anh có rất nhiều vết thương, nhưng sẽ không để cho người ta cảm thấy khó coi, ngược lại càng khiến cho anh có thêm nhiều sức quyến rũ.

Lạc Tích Tuyết tỉ mỉ giúp anh lau thân thể, khi lau đến cánh tay bị thương của anh, nhìn thấy anh cắn răng, chân mày nhíu chặt.

"Làm cho anh đau hả?" Lạc Tích Tuyết nhẹ giọng hỏi, cô cảm thấy lực tay mình đã nhẹ hết mức có thể.

Lạc Thiên Uy không nói gì, nhưng đột nhiên kéo qua Lạc Tích Tuyết lại, khiến cô không kịp phản ứng, liền bị anh hôn lên hai bả vai, sau đó chiếm đoạt đôi môi cô.

Lạc Tích Tuyết vừa muốn tránh thoát, nhưng nghĩ tới trên cánh tay đầy thương tích của anh, sợ làm anh đau, liền để cho anh hôn, tùy ý liếm môi cô, mang theo những chơi đùa.

Hôn… hôn, cô cũng bắt đầu hôn mê, bị nụ hôn triền miên của anh làm cho tinh thần suy yếu, cẩn thận từng li từng tí đáp trả nụ hôn của anh, càng ngày càng kịch liệt, cho tới khi cô đem tay vò vào tóc của anh, theo những sợi tóc chạm vào gương mặt mê người của anh, da thịt của anh bóng loáng, nhẹ nhàng và khoan khoái

Mùi nước sát trùng biến thành mùi hương hoang ái, hai người đều lọt vào một nơi thiếu dưỡng khí khiến cơ thể hít thở không thông, ôm lấy nhau thật chặt, không xa không rời.

Cho đến khi những cảm xúc không giải thích được bị kẻ khác xông vào cắt đứt!

Lạc Tích Tuyết vội vã đứng dậy, sửa sang lại quần áo xốc xếch, lại phát hiện nút áo ngay ngực mình chẳng biết từ lúc nào đã bị Lạc Thiên Uy cởi ra, chỗ đó cao đến chết người, cô cài lại áo ngực của mình.

Rồi trừng mắt nhìn anh một cái, Lạc Thiên Uy lại cười xấu xa, khiến cô bất giác hổ thẹn.

"Hai người …. các người….?" Tống Khuynh Vũ đứng ở cửa, nhìn bộ dáng thân mật của hai người, giống như cô là người ngoài cuộc.

Vẻ mặt của anh chẳng như người có lỗi, có tức giận, hơn nữa là nồng nặc không cam lòng.

"Các người là chị em ruột mà! !" Rốt cuộc cô ta rống lên, giống như đồ đạc của mình bị người ta lấy đi, cô ta căm hận nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết không nói gì, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn cô ta một cái, xoay người đi vào phòng vệ sinh chỉnh sửa lại quần áo.

Nhưng khi cô từ phòng vệ sinh đi ra, thế nhưng thấy Tống Khuynh Vũ nằm ở trên người của Lạc Thiên Uy, dùng phương thức mới vừa rồi hôn anh, hôn lên môi Lạc Thiên Uy.

"Rầm!!" Lạc Tích Tuyết như bị sét đánh, tâm giống như là xoắn vào một bể đau thương.

Mới vừa rồi Lạc Thiên Uy hôn cô, rồi lại hôn Tống Khuynh Vũ, anh coi mình là Hoàng đế sao, có thể nuôi mỹ nhân thành tam cung lục viện?

Cô tức giận đẩy cửa bước ra, liều mạng bỏ qua tiếng gào thét sau lưng Lạc Thiên Uy, sao đó đá cửa bỏ đi.

Dù là Tống Khuynh Vũ ép buộc anh thì thế nào, hai người yêu nhau lại có thêm một người, cô không chịu nổi.

Muốn cô mỗi ngày đều nhìn thấy người phụ nữ khác đuổi theo chồng của mình? Còn không được nhắc nhở người phụ nữ đó, bọn họ là chị - em, có nên ở chung một chỗ không?, cô gái kia mới thích hợp bên cạnh Lạc Thiên Uy nhất.

Tiếp tục như vậy, cô sẽ hỏng mất .

Đi tới hành lang bệnh viện, Lạc Tích Tuyết cảm giác tâm tình buồn bực, lại không gọi điện thoại được cho Lãnh Khinh Cuồng, cô dứt khoát châm một điếu thuốc.

Vừa định hít một hơi, khói đột nhiên bị người rút đi.

"Cô mang thai, không thể hút thuốc lá!!" giọng của Thẩm Tâm Lam cơ hồ là mệnh lệnh .

"Mẹ" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn người tới, không biết tại sao cô ta lại quan tâm đứa bé trong bụng cô.

Thẩm Tâm Lam không có vòng vo, trực tiếp thuyết minh chủ ý của mình: "Lần này là tôi cố ý đến bệnh viện tìm cô, hiện tại Thiên Uy đã khôi phục hoàn toàn, tôi hi vọng cô cùng nó ly hôn!"

Mặt Lạc Tích Tuyết liền biến sắc, tâm giống như bị dao găm.

Thẩm Tâm Lam lạnh lẽo nói: "Tống Khuynh Vũ mới là đứa con dâu tôi muốn, cô ấy cũng sẽ không buông tay Thiên Uy, mà gia tộc của cô ấy cùng có thế lực, trong tương lai có thể trợ giúp cho Thiên Uy. Nhưng cô thì sao? Cô cho nó được cái gì? Trừ tổn thương, chính là liên lụy, nếu để cho người ngoài biết cô là chị ruột của nó, vậy cơ nghiệp mà nó cực khổ tạo dựng bao năm nay, sẽ bị hủy trong chốc lát rồi !"

"Thật xin lỗi, con hiểu con mang đến rất nhiều tổn thương cho Thiên Uy, cho nên con càng không muốn rời anh ấy, nếu thế càng làm Thiên Uy tổn thương nhiều hơn!!" Tròng mắt Lạc Tích Tuyết u ám.

"Cô sai rồi, chỉ khi cô rời khỏi nó, tổn thương kia mới có thể biến mất!" ánh mắt Thẩm Tâm Lam lạnh lùng: "Bối Dạ Xức gửi thông điệp cuối cùng cho cô, nếu như ngươi không phải cùng Lạc Thiên Uy ly hôn, ông ta sẽ đem quan hệ chị em của cô và nó ra ánh sáng, đến lúc đó không chỉ cô phá hủy tương lai của Thiên Uy, mà còn phá hủy tương lai đứa trẻ trong bụng cô."

Lạc Tích Tuyết cắn môi, không nói.

Thẩm Tâm Lam lại nói: "Cô còn một người đàn ông tên là Lãnh Khinh Cuồng đúng không, anh ta đã bị Bối Dạ Xức bắt đi, chỉ khi nào cô và Lạc Thiên Uy chính thức ly dị, mới có thể chuộc Lãnh Khinh Cuồng về, cô cũng không phải hy vọng cô và Thiên Uy ở chung một chỗ, mà hại chết một người khác chứ?"

254. Chương 254: Lạc Tích Tuyết Mất Tích

Editor: Trâm Trần

"Cái gì? Không thấy Tích Tuyết?"

Chiêm Mỗ Tư cực kỳ tức giận quát. Hắn mới từ trong phòng bệnh ra ngoài, nghe được mấy tên thủ hạ cùng Uy Mục bẩm báo.

Mấy ngày nay Tống Khuynh Vũ mãi quấn lấy hắn, hắn đã phiền muốn chết, vốn tưởng rằng Tích Tuyết chỉ là tức giận cho nên tạm thời rời đi, không nghĩ tới cô thế nhưng không thấy.

”Chủ nhân” Uy Mục nghe được giọng nói của Chiêm Mỗ Tư, lập tức quay đầu đi, vẻ mặt trở nên khó coi.

”Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Còn không mau nói! !” Ánh mắt lạnh lẽo của Chiêm Mỗ Tư nhìn mấy người bọn họ, gấp gáp hỏi.

Ánh mắt Uy Mục né tránh, lời nói ra khỏi miệng: ”Chủ nhân, thật ra thì phu nhân mấy ngày trước đã không thấy rồi, chỉ là lão phu nhân cùng Tống tiểu thư không cho tôi nói cho chủ nhân biết!”

”Tích Tuyết không thấy, cô ấy đi nơi nào rồi hả ? Các người có đi tìm cô ấy hay không?” Đáy long Chiêm Mỗ Tư hiện giờ chỉ còn sự lo lắng, trong đầu nhất thời trống rỗng, hắn nắm chặt áo của Uy Mục hỏi.

”Chủ nhân, chủ nhân người trước hãy bình tĩnh một chút! !” Uy Mục khuyên: ”Ngài bây giờ còn đang bị thương, bác sĩ nói ngài không thể tức giận, không thể bị kích thích!”

Chiêm Mỗ Tư tận lực khiến ình tỉnh táo lại, ánh mắt tĩnh mịch dần trở nên ảm đạm xuống: ”Tích Tuyết, cô ấy rời khỏi tôi! Trước khi đi cô ấy có nói gì hay không, hoặc là để lại cho tôi cái gì đó?”

Uy Mục cùng mấy tên thủ hạ nhìn chăm chú một cái, từ trong lòng ngực chậm rãi móc ra một phong thư, đưa tới tay Chiêm Mỗ Tư: ”Phu nhân trước khi đi, để lại cái này, đưa cho ngài ——”

Hắn không dám nhìn mặt của Chiêm Mỗ Tư lúc này, chỉ là cúi đầu đem phong thư đưa về phía hắn, Chiêm Mỗ Tư cuống quít nhận lấy, mở ra vừa nhìn thấy, là giấy thỏa thuận li hôn.

Bên trong còn kèm theo một tờ giấy, nét chữ xinh đẹp đập vào mắt hắn:

”Thiên Uy, em đi, không cần tìm em nữa, giấy thỏa thuận li hôn, em đã ký rồi, về sau chúng ta rõ ràng! Một mình em cũng sẽ sống tốt, tin tưởng em, tự em sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, em chúc anh hạnh phúc! ! Bảo trọng, Tích Tuyết!”

Một trận gió thổi tới, giấy viết thư phiêu lạc trên mặt đất, sắc mặt Chiêm Mỗ Tư tái nhợt, hắn không chút do dự xoay người, vọt ra khỏi phòng bệnh.

Uy Mục ngẩn ra, thấy động tác của Chiêm Mỗ Tư, cuống quít kêu to: ”Chủ nhân, người bây giờ không thể đi ra ngoài ——”

Chiêm Mỗ Tư vẫn không ngừng chạy, điên cuồng nung đỏ ánh mắt của hắn: ”Tôi phải đi tìm cô ấy! !”

Uy Mục vội vàng ngăn trở, theo bản năng khuyên nhủ: ”Chủ nhân, người căn bản không biết phu nhân đi nơi nào, biển người mênh mông như vậy, giống như mò kim đáy biển, làm sao ngươi tìm được phu nhân?”

”Tôi mặc kệ, tôi nhất định phải tìm được co ấy, tôi tuyệt đối không để cho cô ấy rời khỏi tôi, tuyệt đối không thể! !” Chiêm Mỗ Tư bất chấp tất cả lao ra cửa, tròng mắt đen nhánh nay đã nhuốm màu tuyệt vọng.

Lúc này bác sĩ cùng y tá nghe được âm thanh, cũng chạy tới, nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư lướt qua bọn họ chạy ra ngoài, bọn họ lập tức thét tiếng thét chói tai: ”Mau mau ngăn anh ta lại, anh ta bây giờ không thể đi ra ngoài”

Mấy tên thủ hạ rất nhanh liền đuổi theo, bác sĩ cùng y tá vây quanh, muốn đem hắn kéo về phòng bệnh.

Chiêm Mỗ Tư đã mất đi lý trí, chỉ biết điên cuồng la hét: ”Buông tôi ra, mau buông tôi ra! Các người muốn nhốt tôi sao? Buông tôi ra a —— tôi muốn đi tìm vợ của tôi, tìm vợ của tôi! !”

Bác sĩ hết sức bình tĩnh, bệnh nhân như vậy, họ đã thấy nhiều rồi, ôn hòa nói: ”Cậu bây giờ không thể đi ra ngoài, cậu mất máu quá nhiều, vẫn còn rất yếu, nếu như còn làm động tác kịch liệt như vậy nữa, sẽ hủy toàn bộ cánh tay của cậu, cậu bây giờ cần nhất là nghỉ ngơi đầy đủ cùng bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể. ”

”Câm miệng!” hai mắt Chiêm Mỗ Tư đã hằn đầy tơ máu, thân thể yếu ớt rung động không dứt, còn không ngừng thở hổn hển: ”Thân thể là của tôi, không cần các người quan tâm, mau buông tôi ra, mau — buông — tôi — ra ——”

”Thật xin lỗi Chiêm Mỗ Tư tiên sinh, tôi có trách nhiệm với than thể của ngài!” Bác sĩ mặt không chút thay đổi nói: ”Y tá, dìu lên giường”

Mấy y tá dìu lấy thân thể hư mềm của Chiêm Mỗ Tư lên giường, Chiêm Mỗ Tư chia lìa giùng giằng, tiện tay liền cầm lên một bình hoa, liền đem nó hướng trên khung sắt cuối giường gõ đi.

Chỉ nghe"Bùm" một tiếng, bình hoa vỡ thành từng mảnh văng khắp nơi. Bác sĩ cùng y tá cũng bị dọa sợ ngây người, sững sờ nhìn hoàn cảnh trước mắt.

"Uy Mục, chuẩn bị xe, tôi muốn tự mình đi tìm Tích Tuyết!" Chiêm Mỗ Tư mặt lạnh hướng uy mục phân phó.

Uy Mục mặc dù gật đầu, cũng là có thâm ý khác, ánh mắt quét qua mấy tên thủ hạ bên cạnh.

Mấy tên thủ hạ đồng loạt xông lên, rối rít vây quanh Chiêm Mỗ Tư, ba chân bốn cẳng kéo hắn.

Chiêm Mỗ Tư dùng sức giãy giụa kêu lên: "Các người muốn thế nào? Tất cả phản rồi sao? Mau thả tôi ra! Buông ra ——"

"Thật xin lỗi chủ nhân, lão phu nhân giao phó, ngài tuyệt đối không được bước ra cửa phòng bệnh một bước! !" Uy Mục vừa cúi đầu xuống trước mặt Chiêm Mỗ Tư, vừa áy náy nói.

Chiêm Mỗ Tư dung sức vươn ra tay ra: "Tôi mới là chủ nhân của các người? Các người dám làm trái lời tôi, có tin tôi có thể một phát súng giết chết các ngươi? Tránh ra!"

Uy Mục cúi đầu, bất đắc dĩ nói: "Thật xin lỗi chủ nhân, tôi buộc phải làm như vậy, Bối Dạ Xức đã phái người đem cả bệnh viện bao vây, nếu như ngài đi ra ngoài tìm phu nhân, bọn họ sẽ lấy mạng của ngài , ngài sống ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, thuộc hạ nhất định sẽ đem phu nhân tìm trở về đấy! !"

"Không —— tôi không muốn ở trong bệnh viện, tôi muốn đi tìm Tích Tuyết, Tích Tuyết, em hãy trở lại! ! Anh không thể không có em a! !"

Chiêm Mỗ Tư cả người rơi vào trạng thái điên cuồng, không có cách nào ức chế đau đớn đang không ngừng nuốt hắn, để cho trên mặt hắn trở nên tái nhợt vặn vẹo khổ sở, khóe miệng còn tuôn chảy ra dòng máu tươi.

Hắn không biết bộ dáng hiện tại của hắn có bao nhiêu dọa người, người ở chỗ này tất cả đều ngây dại.

Rốt cuộc một bác sĩ dẫn đầu phản ứng kịp, hắn kinh sợ thét chói tai: "Nhanh dùng thuốc mê đi, tâm tình bệnh nhân quá kích động, không khống chế nổi"

Một bác sĩ khác lập tức sáng tỏ, nhanh chóng chích thuốc mê vào người hắn trong nháy mắt, hai chân Chiêm Mỗ Tư mềm nhũn vô lực ngồi chồm hỗm trên mặt đất. Những bac sĩ kia đem hắn bế lên trên giường bệnh.

"Không cần! Không nên đụng tôi Tích Tuyết Tích Tuyết" ý thức Chiêm Mỗ Tư đã bắt đầu mơ hồ, trong miệng cũng không ngừng lẩm bẩm tên của người con gái mà mình yêu thương, cặp mắt đen nhánh trống rỗng kia giờ phút này tất cả đều là hình ảnh của Lạc Tích Tuyết.

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, hơi sức giãy giụa cũng càng ngày càng nhỏ.

Trong mắt của hắn là cái bóng của cô, đột nhiên giống như một mảnh sương trắng mông lung , nước mắt đã chậm rãi từ trong mắt hắn chảy xuống, ánh mắt kia tuyệt vọng mang theo tử khí.

"Tích Tuyết, đừng rời khỏi anh!"

Sau câu nói ấy, Chiêm Mỗ Tư hoàn toàn không còn ý thức, cũng không động đậy được nữa.

Đêm, nhẹ nhàng, từ từ đến.

Chiêm Mỗ Tư từ trong khổ sở tỉnh lại, một đôi con ngươi ảm đạm không còn sức sống, bóng dáng lạnh lẽo thon dài giống như là tới từ địa ngục trong, toàn thân lệ khí giống như có thể đem mọi thứ chung quanh phá hủy hết.

Bác sĩ cùng y tá không một ai dám đến gần hắn.

Ngay cả hai ngày trước người mà mỗi ngày đều tới bệnh viện quấn lấy hắn Tống Khuynh Vũ, cũng biến mất.

Cô ta biết Chiêm Mỗ Tư biết Lạc Tích Tuyết đã biến mất rồi, cô ta khổ sở nghĩ ra nhiều chiêu như vậy bỏ ra nhiều tinh lực như vậy, cuối cùng cũng đem người phụ nữ kia ép bỏ đi, về sau Chiêm Mỗ Tư chỉ là của một mình cô.

Chỉ là cô cần phải có thời gian để chiếm được long của Chiêm Mỗ Tư, hắn cần phải có thời gian để quên người phụ nữ kia, lúc này nếu như buộc hắn quá chặt, nhất định kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Những ngày gần đây, cô không có gần thêm nữa, cũng phân phó những người khác không nên quấy rầy hắn.

Vì vậy Chiêm Mỗ Tư rất tự nhiên ra khỏi bệnh viện, chẳng có mục đích đi trên đường.

Bởi vì Lạc Tích Tuyết rời đi đả kích đến hắn, mấy ngày nay hắn cũng không chịu uống thuốc, cũng không theo lời thầy thuốc trị liệu, thân thể ngày càng sa sút.

Sắc mặt hắn tái nhợt, lảo đảo đi ở trên đường, trên người còn mặc áo bệnh nhân.

Trên đường người đi đường cũng đối với hắn chỉ chỉ chõ chõ, rối rít nghị luận hắn là không phải là từ bệnh viên tâm thần ra đấy chứ, thậm chí có người còn trực tiếp bấm số của cảnh sát báo cáo tình hình.

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư chỉ còn một phiến tro tàn hắc tịch, hắn không để ý tới ánh mắt nhòm ngó của những người đi đường, cũng nghe không tới những tiếng nói tiếng cười kia, tiếng xe ồn ào, hắn chỉ sống ở trong thế giới của hắn, không mục đích gi, không chút cảm giác nào đi về phía trước .

Không có nhận biết phương hướng, cũng không có mục tiêu, mất đi cô, cuộc đời của hắn còn có cái gì ý nghĩa đây?

Hắn không biết, hắn tình nguyện đi tìm cái chết.

Tiếng cười ngọt ngào của Lạc Tích Tuyết vẫn còn bên tai hắn , gương mặt thanh lệ của cô không ngừng xuất hiện trước mặt hắn.

"Tích Tuyết" chợt hắn nhìn thấy trong đám người một hình bong rất rất giống cô, hắn liền vọt tới, ôm chặt lấy cô.

"Tích Tuyết, Tích Tuyết, em chưa rời khỏi anh, anh biết là em không cam lòng rời khỏi anh! !" hai cánh tay Chiêm Mỗ Tư nhốt chặt lấy cô, hít thở không thông, để cho cô không cách nào tránh thoát.

"À? Ưmh buông tôi ra! !" Người phụ nữ ra sức giùng giằng, vừa giận vừa sợ.

Bạn trai của cô ta vọt tới, níu lại cánh tay Chiêm Mỗ Tư, đẩy hắn ra: "Này,mày là ai? Sao dám ôm bạn gái tao?"

"Tích Tuyết, Tích Tuyết" Chiêm Mỗ Tư không để ý đến người đàn ông này, mà là lần nữa vươn tay về phía của người phụ nữ đó lần nữa.

Người phụ nữ kinh ngạc kêu to, người bạn trai bực mình một quyền đánh xuống: "Làm gì? Muốn bị đánh có phải không? Dám trước mặt mọi người ôm bạn gái của tao? Có phải muốn ăn đòn hay không?"

Chiêm Mỗ Tư không có bất kỳ phản ứng nào, cặp mắt đen nhánh trống rỗng không có tiêu điểm nhìn hắn.

Người đàn ông bị chọc giận, tức giận mắng lên tiếng: "Tao xem mày không những là người mù, còn là người điếc, càng là một kẻ ngốc dám đùa bỡn bạn gái tao? Không ày một chút mùi vị, mày còn tưởng rằng lão tử tao dễ bắt nạt!"

Nói xong người đàn ông một quyền muốn đánh xuống tiếp nhưng bạn gái hắn liền vội vàng kéo hắn.

"Thôi, anh xem người này thần trí không bình thường, đoán chừng là nhận lầm người, chúng ta đừng để ý đến hắn ..., ngộ nhỡ hắn điên lên, sẽ giết người, chúng ta đi thôi".

Người đàn ông híp híp mắt, cảm thấy bạn gái nói có đạo lý, nhưng vẫn là không cam lòng mắng một câu: "Mẹ nó, bị đàn bà đá, thành ra bộ dạng này sao!"

"Mày nói ai bị đàn bà đá? !" đôi mắt Chiêm Mỗ Tư chợt tối đi , hung hăng đứng dậy đem người đàn ông quật xuống đất.

255. Chương 255: Hôn Lễ Của Lạc Thiên Uy Cùng Tống Khuynh Vũ

Editor: Trâm Trần

Mưa, chẳng biết từ lúc nào, đã nhẹ nhàng rơi xuống.

Cơn mưa tháng sáu, xen lẫn những tia chớp, càng rơi xuống càng lớn.

Người đi trên đường rối rít tránh né, về nhà, dọn quán, loạn thành một đoàn.

Lạc Thiên Uy vẫn như người không có ý thức, giống như cái xác không hồn, ánh mắt trống rỗng.

Trong mắt hắn chỉ thấy nụ cười ngọt ngào rạng rỡ của Lạc Tích Tuyết, đôi mắt to sáng ngời vẫn hướng hắn nháy vài cái, hắn cảm giác tất cả ý chí của mình đã theo cô mà đi rồi.

Một người tài xế mắng to: "Bệnh thần kinh! Băng qua đường liều mạng như vậy, muốn chết sao? Nếu như không phải là tôi lái xe tốt nếu là người khác không đụng chết ngươi mới là lạ, ngươi muốn chết cũng được nhưng không cần làm lien lụy tôi!"

Lạc Thiên Uy không để ý, vẫn tiếp tục đi.

Ban đêm tịch mịch, chỉ có một mình hắn, không có người nào làm bạn.

Mưa càng xuống càng lớn, đâm vào trên da thịt, nện vào trong lòng, là đau đớn thấu xương.

Nước mưa hòa cùng nước mắt, long của Lạc Thiên Uy lại càng trống rỗng hơn.

Một đạo đen xe xoẹt qua, chiếu được khuôn mặt tái nhợt của hắn, hắn giống như không cảm giác, cũng không có ý thức, vẫn đề nước mưa cọ rửa chính mình.

Chợt, ngực hắn một hồi đau đớn, ho khan ra ngoài một bụm máu.

Máu bị nước mưa rửa sạch, nhưng trên vạt áo lại nhuộm một mảnh màu đỏ như tươi.

"Chủ nhân, tôi rốt cuộc cũng tìm được ngài" Uy Mục đem xe dừng lại, nóng nảy chạy đến bên cạnh Lạc Thiên Uy.

Hắn vừa đến gần nhìn, chỉ thấy Lạc Thiên Uy toàn thân ướt đẫm, tóc ướt dán thật chặt vào mặt của hắn, đầu tóc rũ rượi, áo trước là một mảng màu đỏ.

Uy Mục thất kinh, vội kêu lên: "Chủ nhân, sao ngài lại thành ra bộ dáng này? Ngài mắc mưa, lại hộc máu, không phải là viêm phổi lại phát tác chứ?"

Uy Mục đầy đầu mồ hôi lạnh, cầm bàn tay lạnh lẽo thấu xương của Lạc Thiên uy.

Tim của hắn lập tức liền trầm xuống, hốc mắt đều đỏ: "Chủ nhân, làm sao ngươi có thể không thương tiếc bản than như vậy? Không được, không được! Tôi lập tức đưa ngài đi bệnh viện"

"Không cần, tôi không đi bệnh viện, trực tiếp đưa tôi về nhà!" Lạc Thiên Uy đột nhiên hét lớn một tiếng, tiến thẳng vào trong ghế xe.

"Nhưng là, thiếu gia, cậu bây giờ bộ dáng như vậy nhất định phải đi bệnh viện mới được a" Uy Mục lo lắng quan tâm nói.

Lạc Thiên Uy lắc đầu, nằm xuống đệm xe: "Đừng nói nữa, tôi mệt quá, đưa tôi đi về nhà."

Lúc về đến nhà, Tống Khuynh Vũ nhiệt tình chào đón.

Lạc Thiên Uy không để ý tới cô ta, chỉ là vòng qua cô đi thẳng đến phòng tắm,sau khi tắm xong nước nóng liền nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Hắn cứ như vậy ngủ một ngày một đêm.

Chờ đến khi hắn tỉnh lại, đã là râu ria tóc rối một nùi.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, ngồi dậy, đè lại ngực ho nhẹ.

Không có kêu người làm, mà vô lực nằm ở trên giường, cầm một remote điều khiển từ xa nhấn nút một cái, một giá rượu hoa lệ hiện ra .

Hắn lảo đảo đi tới, giật mạnh mấy ly rượu, hi vọng mượn say có thể ức áp chế cảm giác khổ sở trong tim này.

Chai rượu đổ đầy mặt đất, hắn càng say lại càng nghĩ Lạc Tích Tuyết, rốt cuộc hắn chịu đựng không nổi loại tư niệm đau khổ này nữa.

"Xoảng" một tiếng đem chai rượu đập bể. Hắn thật khổ sở, lại phát hiện thủy tinh ở trên người không làm giảm bớt cảm giác đâu dớn trong long ngực kia.

Vì vậy hắn tiếp tục đâm, cũng không để ý máu đã nhuộm đầy tay.

"Thiếu gia đang làm cái gì ở bên trong? Thế nào một ngày một đêm còn không đi ra?" Thẩm Tâm Lam nhìn người làm nữ đang bưng thức ăn đi, bà ta tức giận hỏi.

"Phu nhân, thiếu gia khóa trái cửa phòng nên tôi không vào được, những thứ này là bữa ăn sáng ngày hôm qua ." Người làm nữ cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Cái gì? Ngày hôm qua?" Thẩm Tâm Lam trong bụng chấn động, chẳng lẽ đứa con trai này từ hôm qua tới hôm nay cũng không có ăn cơm sao?

Nó nghĩ muốn làm gì? Định tuyệt thực sao?

Nó bây giờ hành hạ mình như vậy, chính là muốn ép bà nói vị trí của Lạc Tích Tuyết ra sao?

Đáng tiếc bà sẽ không, hắn nhất định phải cưới Tống Khuynh Vũ.

Quản gia mang một chiếc chìa khóa dự bị, thời điểm mở cửa phòng, Thẩm Tâm Lam sợ ngây người.

Con trai của bà nằm ở một đống thủy tinh của chai rượu, sắc mặt tái nhợt, không ngừng dung miếng thủy tinh đâm từng nhát vào trong ngực.

"Lạc Thiên Uy, con điên rồi?" Thẩm Tâm Lam vừa nóng vừa giận xông lên, ngăn cản hắn tiếp tục tự tàn hành động.

Nhưng Lạc Thiên Uy giống như là không nghe thấy, tiếp tục làm hành động điên cuồng đó.

Cho đến khi Thẩm Tâm Lam gọi xe cứu thương tới, hắn lại một lần nữa bị mấy hộ vệ đưa đến bệnh viện.

"Lão phu nhân, ngươi trước trở về đi thôi, mấy ngày nay trắng đêm coi chừng thiếu gia người cũng mệt mỏi rồi." Uy Mục lập tức đỡ Thẩm Tâm Lam đã già đi rất nhiều, nhỏ giọng khuyên bảo.

Thẩm Tâm Lam thật sâu thở dài một cái: "Uy Mục, ngươi nói thử có phải tôi làm sai rồi không?"

Thấy con trai bị đưa vào trong bàn than thì đứng bên ngoài, thấy trước ngực con trai khắc chữ "Tuyết" kia, bà không khỏi rung động.

Lần đầu tiên trong đời bà cảm thấy , có lẽ con trai bà là thật không thể rời bỏ Lạc Tích Tuyết, không có cô ta, đứa con trai yêu quý của bà sẽ chết sao?

"Phu nhân, thật ra thì" Uy Mục vốn định thay thiếu gia nói vài lời trong lòng, đang lúc này, y tá đột nhiên xuất hiện.

"Bệnh nhân muốn gặp người thân!" Y tá đi ra cho biết, Thẩm Tâm Lam lập tức liền chạy vào.

Trên giường bệnh, con trai hôn mê ba ngày ba đêm đã tỉnh lại.

Lạc Thiên Uy nhìn thấy Thẩm Tâm Lam, câu đầu tiên mở miệng là: "Tôi đồng ý cưới Tống Khuynh Vũ, hôn lễ tổ chức càng sớm càng tốt! !"

Thẩm Tâm Lam chấn kinh, không nghĩ tới con trai tỉnh dậy, lại có biến chuyển như thế, bà thiếu chút nữa không kịp phản ứng, người đàn ông trước mắt này là con trai của bà Lạc Thiên Uy.

Mặc kệ như thế nào, tin tức này đối với Thẩm Tâm Lam cùng Tống Khuynh Vũ mà nói, đều là một tin tức đáng chúc mừng.

Ngày thứ hai, bọn họ cũng bắt đầu thu xếp chuẩn bị, mà Bối Dạ Xức cũng đắm chìm trong ngày vui sướng của con gái.

Bọn họ cũng biết, Lạc Thiên Uy một ngày nào đó sẽ nghĩ thông , trên cái thế giới này thật có người nào sẽ không thể rời bỏ người nào không? Sẽ không! Dù tình cảm sâu đến thế nào cũng sẽ bị quên lãng.

Tựa như Lạc Thiên Uy đối với Lạc Tích Tuyết vậy, trước một khắc vẫn còn vì cô ta mà muốn sống muốn chết , sau một khắc đã bình yên vô sự đi cưới người đàn bà khác.

LMấy tuần sau, vẫn không có tin tức của lạc Tích Tuyết, nhưng Lạc Thiên Uy cùng Tống Khuynh Vũ vẫn đúng dịp cử hành.

Con gái lão đại trong giới hắc đạo cưới chồng, Bối Dạ Xức dĩ nhiên là muốn làm hoành tráng nhất, cơ hồ toàn giới truyền thông cũng tranh nhau bàn về hôn lễ thế kỷ này..

Trong lúc nhất thời, hôn lễ này được giới truyền thông ưu ái đưa lên trang đầu của các bài bào, Lạc Thiên Uy cưới vợ là Tống Khuynh Vũ có thể nói không ai không biết.

Đây chính là điều mà Lạc Thiên Uy muốn, hắn chính là muốn tất cả mọi người đều biết, như vậy cô —— cũng nhất định sẽ biết.

"Tích Tuyết, ngày mai anh cùng Tống Khuynh Vũ kết hôn, em sẽ đến không?" Hắn ngẩng đầu nhìn lên tấm hình chụp chung với cô, lầm bẩm nói.

Đúng vậy, hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc Tích Tuyết đối với hắn có thật long hay không , nếu như là thật như vậy ngày mai cô nhất định sẽ đến.

Chỉ cần cô đến , hắn nhất định sẽ tại chỗ tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, cùng cô chạy đến một vùng đất khác để sinh sống.

Trong khoảng thời gian này, thừa dịp Bối Dạ Xức vội vàng lo chuyện hôn lễ cho con gái hắn, hắn đã để Uy Mục âm thầm an bài tốt tất cả, tùy thời chuẩn bị cùng Bối Dạ Xức tử chiến.

Đối với Tống Khuynh Vũ mà nói, Lạc Thiên Uy rốt cuộc chịu cưới mình, quả thật so nằm mơ còn khó tin hơn.

Nhưng mà bây giờ truyền thông cũng đã ra báo hết rồi, lại có chabảo giá hộ tống, cô còn cần lo lắng cái gì? Chỉ cần làm một cô dâu hạnh phúc là được rồi.

Đáng tiếc ngày hôn lễ lại làm cho cô ta phải thất vọng.

Bởi vì cô căn bản không tìm được chú rễ, mà Lạc Tích Tuyết thủy chung cũng không có xuất hiện.

"Cha, làm thế nào? Thiên Uy có thể hay không không quan tâm đến con rồi?" Tống Khuynh Vũ lo lắng ở trong lễ đường đi lại, tân khách cũng đã đến đầy đủ, chú rễ vẫn không có xuất hiện.

"Đừng lo lắng, dù sao hôn lễ đã cử hành, hắn có tới hay không thì con cũng là vợ hắn!" Bối Dạ Xức thử an ủi con gái, trong lòng cũng nóng nảy sốt ruột không kém.

Chưa từng có người dám đùa bỡn hắn như vậy, nếu không phải là giữ mặt mũi cho con gái, hắn sớm đem tiểu tử kia bẻ gãy cổ rồi.

Tống Khuynh Vũ lo lắng: "Uy có khi nào đi tìm Lạc Tích Tuyết rồi không? Anh ấy còn yêu cô ta?"

"Không thể nào! Hắn tuyệt đối không tìm được Lạc Tích Tuyết!" Bối Dạ Xức trong mắt thoáng qua nhất mạt âm chí, hắn làm việc chưa từng có thất thủ qua.

Tống Khuynh Vũ nghe cha nói như vậy, cảm thấy an tâm hẳn, Thẩm Tâm Lam lại lên trước khuyên nhủ mấy câu.

Biệt thự bên cạnh biển phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Nhưng Tống Khuynh Vũ lúc này lại hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức, nhìn ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, khuôn mặt hiện đầy nét khổ sở cùng không cam long.

Hôm nay hôn lễ mà cô ta mong đợi cả đời, nhưng Lạc Thiên Uy vẫn không có xuất hiện, tại trước mặt bao nhiêu khách cô trở thành trò cười cho thiện hạ, ngày mai chuyện của cô sẽ lên đầy trên các mặt báo.

"Ai!" Cô thật sâu thở dài một cái, thay áo cưới trên người ra.

Vốn tưởng rằng mặc áo cưới này có thể gả người đàn ông mình yêu nhất, không nghĩ tới hắn ngay cả liếc nhìn cô một lần mặc áo cưới cũng không có.

"Thiếu phu nhân, có muốn gọi điện cho thiếu gia không ạ?" Người làm nữ ở một bên tốt bụng nhắc nhở.

Tống Khuynh Vũ lắc đầu một cái: "Không cần, ngươi lui xuống đi."

Thiên Uy ở trong hôn lễ không có xuất hiện, đoán chừng đêm tân hôn cũng sẽ không trở lại, cô nhất định là ở phòng một mình trong đêm tân hôn của mình.

Nằm ở trên ghế sa lon, dần chìm vào giấc ngủ

Chợt ngoài cửa truyền đến một tiếng cửa mở, Tống Khuynh Vũ dụi nhẹ đôi mắt buồn ngủ, hướng cạnh cửa nhìn ——

Chỉ thấy Lạc Thiên Uy toàn than mặc âu phục của chú rể, nhưng mà hắn không có đi một mình, trong ngực của hắn còn có them một người phụ nữ! !

256. Chương 256: Rơi Xuống Cuộc Sống Thối Nát

Edit: Fannie93

Hai người hiển nhiên uống nhiều rượu, ánh mắt Lạc Thiên Uy say mê ly, không giảm phong độ, mê hoặc lòng người.

Áo mở rộng ra ba nút cài, lộ ra xương quai xanh cùng yết hầu tuyết đẹp khiến tất cả phụ nữ thèm thuồng, mắt giống như bị rượu cồn xông qua, phát ra ánh sáng lười biếng, khóe miệng anh nâng lên nụ cười mê người tà ác, nhìn qua xa lạ lại cao ngạo, lực hút người trí mạng.

"Cô đang đợi tôi?" Anh say híp mắt lại nhìn Tống Khuynh Vũ, tùy ý vung áo lên ghế salon.

Cả người thiếu chút nữa đứng không vững, thật may bên người anh còn có người phụ nữ cao gầy đỡ lấy.

Người phụ nữ có ánh mắt quyến rũ câu hồn, khinh thường lại khiêu khích nhìn Tống Khuynh Vũ.

Sắc mặt Tống Khuynh Vũ trắng xanh, âm thanh run rẩy: "Cô ta là ai?"

Cô còn tưởng rằng Lạc Thiên Uy biến mất cả ngày, đi tìm nữ thần Lạc Tích Tuyết của anh, không ngờ anh lại mang về một người phụ nữ lẳng lơ, mấy ngày nay anh đều cùng với cô ta sao?

"A" Người phụ nữ nở nụ cười, chủ động vươn tay quơ quơ cùng Tống Khuynh Vũ: "Hi, tôi tên là Trì Nhược Huân."

Cô nghiêng đầu, cười khinh thường với Tống Khuynh Vũ, lại nhìn khuôn mặt tuấn tú khiến hàng vạn thiếu nữ mê của Lạc Thiên Uy, chu lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm: "Này, anh nói xem em là gì đi?"

"Người – Tình!". Lạc Tích Tuyết không chút do dự trong miệng khạc ra hai chữ, cúi đầu hôn cổ cô ấy giống như ngọc thạch mềm mại trơn mịn.

Trì Nhược Huân nhanh chóng tháo ra cà vạt của Lạc Thiên Uy, tay nhỏ bé dò vào trong lồng ngực anh vuốt ve.

Lạc Thiên Uy cười, cũng không chịu yếu thế, xé ra cổ áo của cô, một đường hôn đi.

Hai người vừa hôn nhiệt tình, vừa nổi điên cởi quần áo của nhau, dây dưa lên lầu.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng cười khanh khách phóng đãng của người phụ nữ vang lên liên tiếp.

Tống Khuynh Vũ sững sờ đứng yên tại chỗ, toàn thân lạnh băng.

Đêm tân hôn, cô ảo tưởng bao nhiêu, nhưng Lạc Thiên Uy tự nhiên dẫn người phụ nữ khác về nhà, cố ý nhục nhã cô.

Yên lặng nhặt lên quần áo xốc xếch, nếu như sáng mai người hầu đến, nhất định lại cười nhạo cô.

Đứng ở trước cửa phòng tân hôn của cô, lúc này âm thanh nam nữ trêu chọc không ngừng truyền đến, cả người Tống Khuynh Vũ run rẩy, không chịu nhịn được nữa, cô xoay người đi vào phòng ngủ sát vách.

Phòng ngủ chính bố trí lãng mạn mà xa hoa, cả phòng trang trí màu hồng ý nghĩa, cơ hồ hấp dẫn mắt Trì Nhược Huân.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, tối nay Lạc Thiên Uy lại tìm đến mình, còn mang cô vào phòng cưới của anh.

Giờ phút này anh có chút lung lay, nghĩ đến vừa khiến Tống Khuynh Vũ vênh váo ta đây tức giận mặt lạnh, cũng thấy sảng khoái không nói nên lời.

Đây chính là ngao cò tranh nhau, cô ngư ông đắc lợi rồi.

Nghĩ tới việc Tống Khuynh Vũ bày trăm phương nghìn kế đuổi Lạc Tích TUyết đi, còn không phải cho cô áo cưới sao? Nghĩ đến tối nay cô mới là cô dâu chân chính của Lạc Thiên Uy, cả người cô muốn tê dại rồi, có thể cùng Uy thiếu giao hợp, cô nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, nhưng hôm nay lại thành thật.

Mặc dù nhìn Lạc Thiên Uy có vài phần không yên lòng, nhưng cô lòng tin sẽ anh nhiệt tình với cô.

Trì Nhược Huân giờ phút này, cả người giống như bị lửa đốt lên vậy mà nóng ran, một nửa là bởi vì rượu cồn, một nửa là vì người đàn ông anh tuấn trước mắt.

Cô đã chuẩn bị đầy đủ, xé ra lá chắn cuối cùng trước ngực, hai luồng phấn hồng ở trước lồng ngực anh ép vào trêu chọc, đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át vội vàng đè lên.

"Đừng đụng vào môi tôi!" Lạc Thiên Uy tức giận, cảnh cáo nói.

Trì Nhược Huân ngơ ngác, lập tức lại nở nụ cười xinh đẹp, đổi thành hôn lên lồng ngực của người đàn ông to lớn.

Cô quỳ gối trước mặt của Lạc Thiên Uy, cởi hết quần áo của mình, cánh môi ướt át mềm mại dọc theo cơ thể kiện tráng của anh, một đường hôn xuống.

Bụng dưới của Lạc Thiên Uy căng thẳng, không thể phủ nhận cô đã khởi lên lửa dục của anh.

Ôm ngang Trì Nhược Huân lên giường, thân thể che kín đi lên, mặc dù dục vọng trong cơ thể kêu gào, nhưng lại cảm giác thiếu hụt cái gì đó.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rời đi, xem ra Tống Khuynh Vĩ đã tức giận bỏ đi.

Anh đứng dậy, không chút khách khí đem người phụ nữ nằm trên giường, lạnh lùng ném xuống đất.

"À? Uy -----" Trì Nhược Huân ngã xuống đấy, bị đau cau mày lại, ánh mắt buồn bã mê ly, mi hoặc lại bò lên giường.

"Cút!". Lạc Thiên Uy không nhịn được quát, còn không nói nếu Trì Nhược Huân không đi thì sẽ ném xuống.

Gương mặt Trì Nhược Huân phàn nàn, cực kỳ không cam lòng đi ra khỏi.

Cho đến khi cô rời đi, Lạc Thiên Uy mới từ đầu giường lấy ra một tấm hình.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve người trong hình, trong mắt yêu hận xen kẽ.

"Tích Tuyết, anh yêu em, chỉ yêu một mình em, họ đều không bằng em!"

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu tím bắn vào trong phòng.

Tống Khuynh Vũ tỉnh lại, rửa mặt xong, đi tới phòng cưới vốn thuộc về mình.

Trên sàn nhà có quần áo ngổn ngang vứt bừa ra đó, còn có áo ngực ren đen làm cho người tưởng tượng, trên giường bị vò thành một nắm, cùng với không khí mập mờ như có như không, kích thích tới cô.

Chiêm Mỗ Tư, anh lấy em, chính là muốn hành hạ em đúng không?

Bắt đầu từ hôm nay, Lạc Thiên Uy cả người trầm mê ở các quán bar và club, bắt đầu cuộc sống xa hoa lãng phí của anh.

Hàng đêm cùng những người phụ nữ khác nhau uống rượu mua vui, rượu cồn tê dại quên mất khổ sở, mặc dù là ngắn ngủi, nhưng cũng được nhẹ nhõm ngắn ngủi, cũng là cách anh giảm bớt khổ sở.

Tỉnh táo đi qua, sẽ gặp phải thực tế khổ sở tàn khốc, chỉ có ở đó sống mơ màng bên trong, mới cứu lại được, chỉ có say,ở trong mơ Tích Tuyết mới có thể là của anh, anh có thể tưởng tượng người phụ nữ bên cạnh thành cô.

Cả ngày anh đắm chìm trong rượu cồn tê dại bên trong, ngây ngô dại dột, nhưng trong đầu vẫn luôn có bóng dáng của Lạc Tích Tuyết.

Thẩm Tâm Lam hoàn toàn thất vọng, bà cho rằng con trai cưới Tống Khuynh Vũ về, sẽ có tiền đồ sáng lạng hơn, không ngờ một khi mất đi Lạc Tích Tuyết, Uy của bà cũng quên mất cả cách sống tốt rồi.

Tống Khuynh Vũ mỗi ngày lấy nước mắt ra rửa mặt, Lạc Thiên Uy cả đêm không về, trong vòng một tháng bọn họ cũng khó thấy được mặt nhau một lần, thỉnh thoảng đêm khuya yên tĩnh, anh cũng sẽ về nhà, nhưng nhất định là uống say mèm, trong tay đang ôm một người phụ nữ, kêu to tên Lạc Tích Tuyết.

Cô chưa từng nghĩ rằng, lấy được người đàn ông mình yêu, lại không có được cuộc hôn nhân mĩ mãn.

Cuộc hôn nhân này càng ngày càng biến thành xiềng xích của cô.

Từ biệt thự của bố về đây, Tống Khuynh Vũ 12 giờ đêm mới về nhà.

Trong đêm khuya cô vẫn nhớ Lạc Thiên Uy, gọi điện thoại cho anh, luôn được nói rằng đối phương đang bận, không cách nào nghe. Đây là phương thức anh xa lánh cô, không tiếng đọng cự tuyệt.

Ánh đèn sáng ngời lóe lên, lò sưởi ấm áp, cô một mình đứng trong biệt thự đẹp đẽ, nhưng trái tim lại thấy trống rỗng. Cảm giác mình đang không ngừng biến mất, cảm giác mình sắp chết rồi.

Cứ như vậy ngủ trên ghế salon, lúc tỉnh dậy thì đã sáng sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả người giúp việc trong biệt thự đứng lên bận rộn.

Tống Khuynh Vũ vuốt vuốt mắt buồn ngủ, cơ hồ kinh ngạc: “Sao vậy?”

“Phu nhân, thiếu gia trở lại rồi!”. Một người giúp việc hưng phấn chạy tới nói cho cô biết.

Tống Khuynh Vũ không ngờ, cô đang nằm mơ sao? Thiên Uy giờ lại sẵn sàng về nhà sao? Anh chưa bao giờ về nhà ngủ qua đêm cả.

Cô đi tới thư phòng, Lạc Thiên Uy quả nhiên đang bận rộn trước máy vi tính.

Râu mọc mấy tháng này của anh đã cạo sạch sẽ rồi, mặc áo sơ mi trắng, tắm rửa sáng sớm, càng lộ vẻ anh tuấn rồi.

“Chào buổi sáng.” Tống Khuynh Vũ mỉm cười đi tới.

“Chào buổi sáng.” Lạc Thiên Uy mặc dù đã phản ứng, cũng không ngẩng đầu lên, nói giọng lạnh lùng.

Tống Khuynh Vũ có chút xấu hổ, vẫn nở nụ cười :“Này, trở lại sao không gọi em?”

Lạc Thiên Uy vẫn cúi đầu làm việc, không thèm nhìn cô.

Trầm mặc một lúc, anh mới nhàn nhạt nói: “Thấy em đang ngủ, không muốn đánh thức.”

“Đúng, đúng không?” Tống Khuynh Vũ dừng một chút, đè nén mất mác trong lùng, nỗ lực nặn ra nụ cười: “Thời tiết thật tốt, chúng ta cùng đi ăn sáng được khong?”

Lạc Thiên Uy giọng lạnh lẽo: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi đang rất bận.”

"Anh ở đây vội cái gì, cần em giúp một tay không?" Tống Khuynh Vũ cố ý lại gần, nghĩ thầm nếu như có thể dung nhập vào trong cuộc sống của anh, có lẽ sẽ gần nhau hơn.

Lạc Thiên Uy cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, lạnh lùng cười một tiếng: "Tôi nhớ rõ em không giúp được tôi."

Tống Khuynh Vũ trầm mặc, cảm xúc chua xót nghẹn ở cổ họng, không nói ra được.

Đây chính là phương thức chung sống sau khi cưới của bọn họ sao? Nếu như thế cô tình nguyện không muốn kết hôn với anh nữa.

Lạc Thiên Uy cau mày lần nữa: "Tôi sẽ có lúc tìm tới em, giúp tôi đóng cửa được không?"

Anh ấy rõ ràng muốn đuổi cô, Tống Khuynh Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể đi ra ngoài.

Rửa mặt để ình tỉnh táo. Cô vừa đi vào phòng bếp, nghe thấy tiếng giày cao gót.

Lại là Trì Nhược Huân! Cô biết cô ta là thủ hạ của Lạc Thiên Uy, nhưng không chỉ là thủ hạ, bao gồm quan hệ bạn giường của anh.

Trì Nhược Huân trang điểm đậm, ưỡn ngực liền đẩy cửa vào thư phòng của Lạc Thiên Uy, sau đó bên trong truyền đến tiếng thở gấp mập mờ của nam nữ.

Chồng của cô nói với cô là anh rất bận, thì ra chính là vội cùng phụ nữ lên giường.

Tống Khuynh Vũ thở dài sâu, cô bắt đầu hâm mộ Trì Nhược Huân rồi, ít nhất cô ta còn được lên giường với Thiên Uy, thì cô bây giờ anh nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Trước kia cô muốn thay thế được Lạc Tích Tuyết, làm người phụ nữ chân chính của Lạc Thiên Uy ---- trở thành vợ anh, nhưng bây giờ mới phát hiện, vợ còn kém xa.

Sớm biết cô không an phận làm, ít nhất sẽ không trầm luân cho tới tình trạng hôm nay.

"Nếu như tôi mà là cô, sẽ ly hôn với anh ấy!". Truyền đến tiếng đùa cợt phía sau của Trì Nhược Huân.

Tống Khuynh Vũ tay nắm quyền, quay đầu lại: "Đây là chuyện của tôi và chồng tôi, không tới lượt cô xen vào."

"Chồng?". Trì Nhược Huân giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời: "Cô coi anh ấy là chồng mình sao? Đáng tiếc anh ấy chưa bao giờ coi cô là vợ, trong lòng anh ấy vĩnh viễn chỉ có một mình Lạc Tích Tuyết mà thôi, người nào muốn thay thế được vị trí của Lạc Tích Tuyết, kết quả cũng giống như cô mà thôi! !"

"Cô đang cười nhạo tôi sao?". Tống Khuynh Vũ tức giận.

Trì Nhược Huân chẳng quan tâm: "Chẳng lẽ cô không buồn cười sao? Tràm phương ngàn kế đuổi Lạc Tích Tuyết đi, cuối cùng cũng để tôi chiếm tiện nghi, tôi thật sự muốn cảm tạ người phụ nữ ngốc là cô đã giúp tôi loại bỏ Lạc Tích Tuyết, bằng không tôi sao có cơ hội lên giường với Thiên Uy chứ? ! Ha Ha -----"

257. Chương 257: Binh An Sinh Hạ Đứa Bé Khỏe Mạnh

"Tích Tuyết, chúng ta đã đến, chuẩn bị thuyền rồi." Lãnh Khinh Cuồng xem cảnh biển cách đó không xa, hương về phía Lạc Tích Tuyết bụng bự nói.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, trên trán có mồ hôi.

Lãnh Khinh Cuồng dịu dàng cầm khăn giấy lau mồ hôi giúp cô, sau đó dịu dàng ôm cô xuống giường.

Đây là một bầu không khí đầy nắng tại thành phố biển ở bờ biển Nam Phi, nước biển xanh lam trong suốt, bờ cát vàng, biệt thự Điền Nhã đẹp đẽ, tràn ngập không khí của biển.

Phương Tiêu Thần từng ở tại nơi này một thời gian, cũng ở chỗ này ông gặp Lãnh Khinh Cuồng, cái thành phố nhỏ bí ẩn này, mặc dù không thu hút, cũng là trụ sở bí mật của Lãnh Khinh Cuồng.

Anh bí mật đưa Lạc Tích Tuyết tới nơi này, chỉ là hi vọng cho cô một khung cảnh an toàn thư thái, để cho cô có thể bình an sinh hạ đứa bé.

"Thiếu gia, gian phòng đã sắp xếp xong xuôi, ngài cùng phu nhân có thể vào được rồi". Một quản gia cung kính khom lưng hành lễ với Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng gật đầu, ôm sát Lạc Tích Tuyết: "Dẫn chúng ta qua đi."

Bọn họ lên một chiếc xe hơi đen sang trọng, xe hơi chạy tầm hai giờ, tới một biệt thự hoàn toàn mới ở trước mặt thì ngừng lại.

Lạc Tích Tuyết nhìn biệt thự trước mặt, Lâm Hải xây lên, hình như có thể nghe được tiếng sóng biển vỗ vào, trang trí tươi mát không theo kiểu cũ, mà tường thạch àu trắng kết hợp với màu đỏ, trời xanh mây trắng tôn lên, biểu hiện vẻ thanh lịch.

Lãnh Khinh Cuồng ôm cô xuống xe, thấy từ nơi này đến cửa biệt thự có hai hàng người giúp việc cung kính đứng đây, khom người nghênh đón chào hỏi.

"Thả em xuống thôi." Lạc Tích Tuyết thấy nhiều người như vậy, cũng không muốn Lãnh Khinh Cuồng ôm nữa.

Lãnh Khinh Cuồng theo ý của cô, đặt cô xuống, nắm bả vai của cô, cùng cô đi vào.

Trước biệt thự có trồng mấy cây dừa, cây rất cao, nhìn lên có chút chói mắt.

Ngay phía trước là một sân cỏ xanh mát, mấy người giúp việc ở phía trên đang làm cỏ, thanh khiết, hết sức chuyên chú làm việc, cũng không vì chuyến thăm mà gián đoạn công việc của họ.

Lạc Tích Tuyết cùng Lãnh Khinh Cuồng đi tới phòng khách, đại sảnh trang hoàng cao nhã hiện đại, đen to lơn tinh mỹ treo trên trần nhà, ghế salon xa hoa bằng da phản ra ánh sáng, sàn nhà đá cẩm thạch trong suốt có thể thấy được người, trên tường đầy các bức bích hoa phong tình của các nước khác.

"Thiếu gia, phu nhân, gian phòng của hai người ở lầu hai!". Quản gia nói xong, bảo người giúp việc tới tặng quà.

"Khinh Cuồng". Lạc Tích Tuyết do dự, kéo tay Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng đoán được cô muốn nói gì, thở dài, nói với quản gia: "Chuẩn bị cho phu nhân một gian phòng khác."

"À? Thiếu gia?". Quản gia kinh ngạc, khó tin nhìn hai người. Bọn họ không phải là người yêu sao? Tại sao muốn chia phòng ngủ?

"Theo ý của tôi mà làm, chuẩn bị gian phòng của phu nhân ở sát vách của tôi." Âm thanh trầm ổn của Lãnh Khinh Cuồng ra lệnh.

"Vâng!". Quản gia lập tức đi sắp xếp.

Dùng cơm xong, Lãnh Khinh Cuồng còn có chuyện phải làm, phải rời đi.

"Tích Tuyết, anh có việc phải ra ngoài, tối sẽ quay lại gặp em." Anh ở bên tai cô nói vừa êm ái vừa hôn, khóe môi nâng lên nụ cười.

"Ừ, anh đi đi." Lạc Tích Tuyết cười nhạt.

Nói xong, anh xoay người sang chỗ khác, sải bước rời khỏi biệt thự.

"Phu nhân, tôi đưa người vào phòng đi." Quản gia khom mình hành lễ, cũng kính dẫn đường.

Ngớ ngẩn, tầm mắt Lạc Tích Tuyết từ cửa trở lại, "Được."

Gian phòng bố trí trang nhã tươi mát, là phong cách cô thích, quản gia đơn giản khai báo mấy câu, liền lui xuống.

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt quét một vòng, đi tới bên giường nằm xuống.

Về sau đây chính là cuộc sống của cô đi, cô không có lựa chọn nào khác, có một chỗ an nhàn thế này, cô nên cám ơn ông trời rồi.

Hôm đó ở trong bệnh viện, cô bị hai người mang tới một hòn đảo.

Trên đảo rất đẹp và tĩnh mịch, cũng không cách nào liên lạc được với bên ngoài, nhất là bên người cô cũng không thiêu người giúp việc cùng hộ vệ đang giám sát cô, cuộc sống không tự do chút nào.

Khi đó cô không biết đã khóc bao nhiêu, thời điểm mà sống một ngày như một năm, cô mới mang thai có một tháng, bên cạnh không có người thân thiết nào chăm sóc, trừ khi phản ứng kịch liệt có thai, còn phải chịu cô đơn.

Có một thời gian, cô thậm chí không muốn có đứa bé trong bụng, nếu như không có đứa bé cô còn có thể nghĩ biện pháp chạy trốn, giờ lại có đứa bé, mọi phương diện bị trói buộc rất nhiều.

Nhưng vừa nghĩ lại, đứa bé này là huyết mạch duy nhất của cô cùng Lạc Thiên Uy, có lẽ nó không phải là đứa bé khỏe mạnh, bởi vì bố mẹ của nó là có họ hàng gần mà kết hôn, nhưng lại là kết tinh tình yêu của bọn họ, bất kể hao tổn bao nhiêu tâm huyết cùng dũng khí, cô đều muốn đem đứa bé của mình và Lạc Thiên Uy sinh ra được.

Cho nên cô chịu nhục, mỗi ngày ăn cơm đúng hạn, ngủ đúng giờ, không hề trách móc gì nữa.

Rốt cuộc, lúc cô mang thai được 3 tháng, những người đó rốt cuộc đưa cô rời đảo.

Chỉ là vừa ra đảo, cô nhận được một tin tức đau lòng, Lạc Thiên Uy cùng Tống Khuynh Vũ kết hôn.

Khi đó đối với Lạc Tích Tuyết mà nói, quả thật chấn động, bọn họ mới tách ra ba tháng ngắn ngủi, hắn liền cưới người phụ nữ khác làm vợ.

Uổng công cô ở trên đảo khổ cực như vậy, vì giữ máu mủ của hắn trong bụng mà ngậm đắng bao nhiêu, hắn cư nhiên cưới người phụ nữ khác.

Cô hận hắn, hận đến chết, cư nhiên cứ đùa bỡn cô như thế.

Vì vậy cô quyết định, đi bệnh viện phá thai, coi như về sau cũng không thể sinh con thì thế nào? Một đứa bé có gia đình đơn thân, về sau nhất định cũng không hạnh phúc. Huống chi bố của đứa bé này, còn là người đàn ông vứt bỏ cô, cô không cần cuộc sống sau này có bóng dáng của Lạc Thiên Uy nữa.

Nằm ở trên bàn mổ, Lạc Tích Tuyết cảm giác như rơi vào trong vực sâu, chợt có âm thanh quen thuộc ở bên tai vang lên, ngay sau đó có vòng ôm ấm áp đưa cô vào trong ngực.

"Tích Tuyết, không nên bỏ đứa bé, về sau anh sẽ ở bên cạnh em." Lãnh Khinh Cuồng kịp thời chạy tới, ôm cô thật chặt.

Anh cũng bị người Bối Nặc Tát theo dõi, toàn bộ ba tháng anh đi tìm vị trí của Lạc Tích Tuyết, rốt cuộc lúc anh tra được tin tức của cô, cũng là bàn mổ trên bệnh viện, kịp thời cứu cô.

Lạc Tích Tuyết một phút kia bất lực, cô vùi chặt vào trong ngực Lãnh Khinh Cuồng, không ngừng rơi lệ: "Anh ta kết hôn rồi, anh ta cưới người phụ nữ khác, em còn muốn đứa bé này làm gì?"

"Tích Tuyết, không phải em chủ động ly hôn với anh ta sao?". Lãnh Khinh Cuồng ôm cô, vì cô mà vén tóc lên.

Lạc Tích Tuyết nghẹn ngào, trong mắt dâng lên tầng sương mù: "Đúng, chính em chủ động ly hôn cùng anh ta, nhưng em cho là anh ta không đồng ý, càng không thể nào cưới Tống Khuynh Vũ, không ngờ --- "

Lạc Tích Tuyết không nói được nữa, tất cả đều từ trực giác đáng sợ của phụ nữ.

Cô cho là hắn yêu cô, thật ra không phải, hắn thật sự cưới Tống Khuynh Vũ, cái này sao cô có thể không hận hắn? !

"Nghe anh, Tích Tuyết, coi như không có anh ta, cũng không cần loại bỏ đứa bé, em còn có anh, anh với em sẽ cùng nhau nuôi dưỡng đứa bé lớn lên, con của em sẽ là con của anh, anh sẽ như ruột thịt mà đối với đứa bé." Lãnh Khinh Cuồng ở bên tai cô không ngừng khuyên nhủ.

Lạc Tích Tuyết rốt cuộc nhịn lệ, đau lòng gật đầu một cái.

Cô còn có lựa chọn sao? Đứa bé cần một ngôi nhà hoàn chỉnh, cô cũng cần một người đàn ông để dựa vào, coi như không có tình yêu, Lãnh Khinh Cuồng cũng coi là anh trai của cô, ở bên cạnh anh là kết cục tốt nhất của cô rồi.

Vì vậy cô mang bụng mang thai ba tháng, cùng Lãnh Khinh Cuồng đi tới nơi này, dưỡng thai và sinh đứa bé ra.

Lãnh Khinh Cuồng thẳng than tuyên bố, bọn họ là quan hệ người yêu, cũng nhanh chóng chuẩn bị kết hôn, nên quản gia cùng người giúp việc mới gọi cô là phu nhân.

Lạc Tích Tuyết cũng không phản bác, ngược lại trong lòng rất cảm kích Lãnh Khinh Cuồng.

Ít nhất đây đối với cô mà nói, không bị người ta xem thường, đứa bé của cô cũng sẽ không bị người ta kỳ thị, là đứa bé không có bố.

Chỉ là muốn cô cùng Lãnh Khinh Cuồng chung giường chung gối, hay hoàn toàn tiếp nhận anh, sợ rằng vẫn cần thời gian.

Từ trong hồi ức nhớ lại, Lạc Tích Tuyết khóc, có chút đau lòng cùng đả kích trí mạng, có lẽ thời gian có thể xóa đi tất cả, nhưng cô tin chắc mình sẽ không tha thứ hắn.

Bất giác, cô dần dần ngủ, khi tỉnh lại thì màn đêm đã buông xuống.

"Tích Tuyết!". Ngoài cửa có tiếng gõ cửa của Lãnh Khinh Cuồng.

Lạc Tích Tuyết lau đôi mắt đẫm lệ, mở cửa: "Hả? em mới vừa ngủ thiếp đi."

"Tinh thần xem ra tốt hơn nhiều, có đói bụng không? Chúng ta đi xuống ăn cơm đi." Lãnh Khinh Cuồng vuốt ve gương mặt của cô.

"Được." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, khéo léo đi theo anh xuống lầu.

Lãnh Khinh Cuồng cố ý sai người làm một bàn ăn thích hợp với phụ nữ có thai, nhưng Lạc Tích Tuyết thật sự không có khẩu vị gì, nhưng lại ngượng ngùng ăn chút nào, chỉ gắp mấy miếng, chỉ là trong dạ dày phản ứng rõ ràng, nhưng cô cũng nhịn được.

Dù sao đứa bé không phải Lãnh Khinh Cuồng, cô không muốn phiền toái anh quá nhiều, cũng không dám ở trước mặt anh càn rõ làm nũng, chỉ có thể một mình kiên nhẫn nén chịu, có cảm giác cái gì cũng giấu ở trong lòng.

"Tích Tuyết! cái này rất thơm, ăn thử đi!". Lãnh Khinh Cuồng thủ thỉ đưa cái muống tào phớ đưa trước mặt cô.

"Nôn – " Lạc Tích Tuyết cũng không nhịn được nữa, cô lung lay đứng lên, vội vàng đi tới phòng vệ sinh.

"Tích Tuyết!". Lãnh Khinh Cuồng lo lắng đi theo cô, nhưng khi anh chạy đến cửa toilet, Lạc Tích Tuyết lại đóng lại cửa phòng vệ sinh.

"Anh đừng vào!". Lạc Tích Tuyết nôn, yếu đuối cảnh cáo anh.

Lãnh Khinh Cuồng bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể vỗ cửa nhè nhẹ, nóng nảy lo lắng mà nói: "Tích Tuyết, em có khỏe không? Mở cửa được không? Để anh xem xem."

"Không cần, anh đi đi, anh tránh ra! !". Lạc Tích Tuyết cắn chặt môi, cô thật sự không muốn người ngoài thấy bộ dạng khó coi của cô như vậy.

"Tích Tuyết, cho anh đi vào xem em thế nào được không? Anh chỉ muốn nhìn em một chút có sao không! !". Lãnh Khinh Cuồng gõ cửa, lòng như lửa đốt.

Anh đã hỏi bác sĩ, phụ nữ có thai lúc này tâm tình rất không ổn định, Tích Tuyết lại bị đả kích, anh thật sự cô sẽ làm chuyện gì xấu.

Bên trong đáp lại anh là hoàn toàn yên tĩnh.

Trong lòng chợt lạnh một hồi, sau đó đập cửa kêu lên.

Nhưng bên trong vẫn im ắng một mảnh.

Kinh hoảng cùng lo lắng lập tức xông lên đầu, Lãnh Khinh Cuồng không chút nghĩ ngợi đi tìm chìa khóa phòng vệ sinh, khi anh muốn cắm vào ổ khóa thì cửa phòng mở ra.

"Tại sao anh đối tốt với em như vậy? tại sao muốn quan tâm em? Em biết đứa bé này không phải của anh, sao anh lại để ý như vậy?". Lạc Tích Tuyết ai oán nhìn anh, nước mắt cứ không thể khống chế chảy xuống.

Cô thật không muốn thiếu anh quá nhiều, nhưng hiện tại cô cũng không biết đi đâu, nhưng càng thế này, trong lòng cô càng không dễ chịu.

Lãnh Khinh Cuồng ôm cổ cô, dịu dàng nhẹ dụ dỗ: "Tích Tuyết, anh đã sớm nói qua với em rồi, anh sẽ coi đứa bé trong bụng em thành máu mủ của anh, em phải tin anh nhất định sẽ đối xử tốt, được không?"

"Anh thật sự sẽ yêu nó sao?". Lạc Tích Tuyết nháy mắt.

"Biết, đương nhiên rồi." Lãnh Khinh Cuồng hôn nước mắt của cô, ôm cô về trên ghế sofa.

Tay Lạc Tích Tuyết vỗ vỗ bụng, vẫn không nhịn được lo lắng: "Vậy nếu như em sinh đứa bé ra, mà sinh lý thiếu sót thì sao?"

"Tích Tuyết, ý của em là sao?". Lãnh Khinh Cuồng ngớ ngẩn.

Lạc Tích Tuyết thở dài, lo lắng trừng trừng: "Anh biết em và Thiên Uy thật ra là chị em ruột, đứa bé này em lo có thể bị bệnh bẩm sinh, em hi vọng anh không ghét bỏ nó."

"Yên Tâm đi, anh tuyệt đối sẽ không." Lãnh Khinh Cuồng hôn lên trán cô, lời thề son sắt nói: "Chỉ cần là em sinh, anh đều thích."

Khóe miệng Lạc Tích Tuyết khổ sở, hai hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Ngày sinh dự tính ngày càng gần, cô rõ ràng cảm thấy thân thể mình biến hóa, đứa bé trong bụng cũng không quá an phận, có lúc ở trong bụng cô rất tích cực, Lãnh Khinh Cuồng cũng không ra ngoài vội vàng làm chuyện công ty nữa, bây giờ anh chỉ ở nhà coi chừng Lạc Tích Tuyết, một giây cũng không dám lười biếng.

Bụng nổi lên, có thai, phản ứng trở nên mãnh liệt rất nhiều, Lãnh Khinh Cuồng ngày nào cũng hỏi thăm ân cần với Lạc Tích Tuyết, che chở đầy đủ, chỉ sợ cô có điểm sơ xuất, chỉ cần cô nôn nghén một chút hoặc có phản ứng khác, anh liền khẩn trương vội vàng chăm sóc.

Bọn họ còn chưa có làm bố mẹ, đứa bé này đến cùng rất hồi hộp, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng mong đợi, nhất là với Lãnh Khinh Cuồng, Lạc Tích Tuyết vừa bắt đầu lo lắng anh sẽ không tiếp nhận đứa bé này, lại không nghĩ rằng anh còn tỉ mỉ hơn cô, hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui làm bố, điều này làm cho Lạc Tích Tuyết vui mừng, ít nhất bọn họ chưa để ý.

Qua hết năm, một khởi đầu mới, đòng thời ngày sinh dự tính của Lạc Tích Tuyết ngày càng gần, Lãnh Khinh Cuồng không rời một tấc để bảo vệ cô, mời bác sĩ cùng y tá tới nhà để cùng chăm sóc, nếu có phản ứng, Lạc Tích Tuyết có thể sinh hạ đứa bé tại nhà.

Chiều hôm đó, Lạc Tích Tuyết cùng Lãnh Khinh Cuồng đi dạo trong hoa viên, cô đột nhiên cảm thấy bụng một hồi đau ngấm ngầm, sau đó truyền đến hàng loạt cơn đau, hơn nữa đau nhức được một hồi, cô không nhịn được ưỡn người, sắc mặt chợt tái nhợt như tờ giấy.

"A thật là đau" Lạc Tích Tuyết gắt gao níu lấy áo Lãnh Khinh Cuồng, toàn thân đang run rẩy, mà phía dưới của cô, cũng có máu đỏ chảy ra.

"Tuyết, em làm sao vậy?". Lãnh Khinh Cuồng lo sợ, đau lòng vội vàng vịn Lạc Tích Tuyết, lo lắng hỏi.

"Bụng của em thật là đau a, sợ là em bé sắp ra đời a". Trên trán đầy mồ hôi hột, một hồi đau nhức đánh tới, Lạc Tích Tuyết không nhịn được kêu to ra tiếng.

"Tuyết, chớ khẩn trương, anh dẫn em trở về phòng." Lãnh Khinh Cuồng lo lắng đưa Lạc Tích Tuyết về phòng.

Vội vàng kêu bác sĩ và y tá tới đây.

Trong miệng anh mặc dù an ủi Lạc Tích Tuyết chớ khẩn trương, mình cũng khẩn trương không được, cách ngày sinh dự tính 5 ngày, không ngờ lại sinh trước, mặc dù tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sang, nhưng anh vẫn lo lắng.

Một tiếng đồng hồ, Lạc Tích Tuyết đau cả người vô lực, cơ hồ xụi lơ nằm trên giường, Lãnh Khinh Cuồng đau lòng ôm cô vào trong ngực, hận không thay cô chịu tất cả khổ sở.

"Thiếu gia, ngài đi ra ngoài trước, nơi này giao cho chúng tôi là được rồi." Ba bác sĩ phụ khoa chạy tới, muốn đưa Lãnh Khinh Cuồng ra ngoài.

"Không được, tôi muốn ở lại dây nhìn cô ấy, tôi không yên lòng." Lãnh Khinh Cuồng kiên định cự tuyệt, tại sao vào lúc này anh có thể rời khỏi cô đây.

"Khinh Cuồng anh ở ngoài chờ em thôi." Lạc Tích Tuyết cố nén đau đớn, yếu đuối vô lực nói xong, cô cùng Lãnh Khinh Cuồng mặc dù lấy danh nghĩa vợ chồng chung đụng, cũng rất lâu không có chung giường gối, muốn anh thấy bộ dạng khổ sở thét chói tai của cô, cô sẽ thẹn thùng.

Lạc Tích Tuyết kiên trì, Lãnh Khinh Cuồng chỉ có thể không yên lòng dặn dò mấy tiếng, lo lắng đứng ở ngoài cửa.

Anh vừa ra cửa, Lạc Tích Tuyết nhanh chóng bị mấy cơn đau đớn khó có thể chịu được, hành hạ hô to lên, Lãnh Khinh Cuồng cũng run rẩy, thiếu chút nữa không nhịn được muốn xông vào.

Lạc Tích Tuyết khổ sở gào thét, cùng bác sĩ trấn an hướng dẫn, Lãnh Khinh Cuồng vượt qua thời gian không an tâm nhất.

Phụ nữ sinh con dĩ nhiên là nỗi hành hạ thống khổ nhất, những mỗi người phụ nữ cũng phải trải qua như vậy một lần, ai cũng không thể tránh được, nhất là mang thai lần đầu, khổ sở nhất.

Lãnh Khinh Cuồng lo lắng đứng ở ngoài cửa bồi hồi, mỗi lần nghe tiếng gào của Lạc Tích Tuyết, anh có mấy lần kích động muốn xông vào, nếu không có quản gia và người giúp việc ngăn cản, nhất định anh sẽ phá cửa mà vào rồi.

Vốn anh còn định cho Lạc Tích Tuyết về sau cũng sinh con cho anh, nhưng bây giờ nhìn cô đau như vậy, anh còn quyết định bỏ qua, tội nhu vậy, một lần là đủ rồi, dù sao về sau anh cũng coi đứa bé của cô xem như con ruột của mình.

Rốt cuộc, đúng lúc mọi người lo lắng vì chờ đợi, một tiếng khóc vang lên, bỗng dưng ở trong phòng vang lên, "Oa oa oa"

Cửa phòng được mở ra, một bác sĩ nữ đi ra, vui mừng nói, "Chúc mừng, là một cô gái, mẹ tròn con vuông!"

Lãnh Khinh Cuồng đi ngay vào, đi tới bên giường Lạc Tích Tuyết, nhìn cô mệt mỏi, tim của anh không khỏi đau, hôn nhẹ trên trán cô, trong mắt tràn đầy thương tiếc, bác sĩ cũng thấy hâm mộ với Lạc Tích Tuyết.

"Em muốn nhìn con một chút." Lạc Tích Tuyết yếu đuối nhếch khóe miệng, vô cùng chờ mong nói. Cô mang thai mười tháng để đứa bé tới trên đời này, rất muốn xem con thế nào.

Lãnh Khinh Cuồng nhận lấy em bé, nhẹ ru ôm lấy, lại thận trọng đưa nó đặt trong ngực Lạc Tích Tuyết.

"Con bé khỏe mạnh sao?". Lạc Tích Tuyết trêu chọc con trong ngực, không nhịn được khóe, câu nói đầu tiên hỏi bác sĩ.

Bác sĩ ngớ ngẩn, không hiểu Lạc Tích Tuyết vì sao lại hỏi thế, chỉ thành thật trả lời: "Chúc mừng Lãnh phu nhân, đó là cô gái nhỏ khỏe mạnh!"

Khỏe mạnh? Lạc Tích Tuyết giật mình, nếu như đứa bé khỏe mạnh, cô với Lạc Thiên Uy còn có thể là chị em ruột sao?

258. Chương 258: Đứa Bé Cần Bố

edit: Fannie93

Trong ngực em bé là một vòng ngọc màu hồng chạm khắc tinh xảo, thân thể nhỏ đang co ro, ngũ quan xinh xắn rõ nét, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mê người đáng yêu, trưởng thành nhất định là đại mỹ nhân.

"Dáng mấp đứa bé cùng xinh đẹp giống bố mẹ". Bác sĩ nữ tự đáy lòng tán dương, cô không biết đứa bé không phải con ruột của Lãnh Khinh Cuồng, dù sao Lãnh Khinh Cuồng cùng Lạc Thiên Uy đẹp trai giống nhau, người ở bên ngoài nhìn căn bản không khác nhau mấy.

Lãnh Khinh Cuồng cười đùa trêu chọc em bé, nghiêm nhiên coi như con gái ruột của mình, "Tuyết, cho con gái mình một cái tên chứ?"

Lạc Tích Tuyết kiệt sức giơ tay lên, chạm vào gò má mềm mại của đứa bé, cười nói: "Gọi là Băng Mộng đi, em là Tuyết, con là Băng, Tuyết ngưng kết thành Băng."

"Được, tiểu Băng Mộng, cho bố bế nào." Lãnh Khinh Cuồng cười ôm em bé trong ngực mình trêu chọc, đứa bé tên là gì anh không quan tâm, chỉ cần mẹ của bé là thuộc về anh, cái này đủ rồi.

Lạc Tích Tuyết ở cữ, ngồi xuống cũng hơn hai tháng, bởi vì Lãnh Khinh Cuồng nói lúc cô sinh xong sinh lực của cô bị tổn thương nặng nề, cho nên phải nhanh chóng bổ sung cho cô, cái gì mà Linh Dược đặc sản miền núi, đồ ăn bổ, tất cả đều là anh mua, phân phố đầu bếp, mỗi ngày làm đồ ăn bồ dưỡng cho Lạc Tích Tuyết ăn.

Ngay cả lúc cô ra khỏi phòng đi lại, cũng phải có mấy người giúp việc đi theo, quả thật coi cô như bệnh nhân nguy hiểm tới chăm sóc.

Đối với Lãnh Khinh Cuồng săn sóc cùng tỉ mỉ, Lạc Tích Tuyết nhìn trong mắt, cảm động trong lòng.

Dần dần sinh hoạt cùng anh cũng không có trở ngại, trò chuyện với nhau còn có thể đùa một chút, giống như người một nhà tự do như vậy, chỉ là độ cao tình yêu, cô với anh còn chưa tới độ cao kia, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, lúc em bé ngủ, cô nhìn em bé, còn không nhịn được nghĩ tới Lạc Thiên Uy.

Dù sao anh mới là bố ruột của con, nhất là sau khi em bé sinh ra, xác nhận cô cùng Lạc Thiên Uy căn bản không có liên hệ máu mủ, trng lòng của cô vẫn tràn dầy nghi ngờ cùng không cam lòng.

Nhưng mỗi khi tới lúc muốn đi tìm hắn, cô vẫn bỏ qua. Dù sao bây giờ Lạc Thiên Uy đã cùng Tống Khuynh Vũ kết hôn, cô không muốn phức tạp nữa, đánh vỡ cuộc sống yên tĩnh của hai người, huống chi Lãnh Khinh Cuồng đối với hai mẹ cô chăm sóc rất cẩn thận, cô không muốn tổn thương anh nữa.

Trên đời này có bao nhiêu người có thể chân chính cùng ở với người yêu mình một chỗ cả đời đây? Chỉ sợ là cực kỳ ít đi, cô không tin mình là người may mắn đó, chỉ cần có một phần tình cảm bình thường, hoàn cảnh ấm áp, để cho cô có thể nuôi dưỡng con gái lớn lên, cô đã đủ hài lòng.

Có lẽ trong lòng cô không bỏ được Lạc Thiên Uy, nhưng thế thì sao chứ? Người đàn ông cô yêu đã sớm cưới người khác, sợ rằng bây giờ con cái cũng đã có, đối phần yêu hắn này, cô chỉ có thể lựa chọn giữ trong lòng.

Thời gian dần dần troi qua, chỉ chớp mắt, hai năm trôi qua rồi.

Tiểu Băng Mộng đã trưởng thành một cô bé nhỏ xinh đẹp, không chỉ học đi được, còn có thể nói chuyện nhẹ.

Đứa nhỏ này, vẫn là Lạc Tích Tuyết niềm tin và niềm tự hào.

Ngũ quan của bé đặc biệt tinh xảo mà xinh đẹp, lông mi thật dài, gò má mềm mại, tựa như búp bê vậy, khiến người ta yêu thích.

Lãnh Khinh Cuồng đối với tiểu Băng Mộng cũng thương yêu đến tận xương tủy, mỗi lần nuông chiều bé, đi công tác về là phải mang cho con gái một món đồ chơi yêu thích cùng quà tặng, tiểu Băng Mộng bị anh nuôi béo núc ních, hồng hào như một quả bóng vậy, người giúp việc cũng không nhịn được dụ dỗ trêu chọc bé.

Ngày này, Lạc Tích Tuyết mới vừa lái xe đưa con gái đi chơi, lúc trở lại, đã thấy xe Lãnh Khinh Cuồng để trong nhà để xe rồi.

Tiểu Băng băng nhìn thấy xe của anh, vui vẻ quay đầu,: "Mẹ nhìn xem, xe của bố!"

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, hai ngày trước Lãnh Khinh Cuồng mới đi, cô cho là anh sẽ về lâu hơn, không ngờ chưa được hai ngày anh đã về rồi.

Kể từ khi bọn họ ở chung một chỗ, Lãnh Khinh Cuồng trừ chuyện công ty muốn anh xử lý bên ngoài, cơ hồ một tấc cũng không rời ở bên cạnh mẹ con các cô, không xa giao cũng không có scandal, trong lòng anh Lạc Tích Tuyết vĩnh viễn là số 1, bất kể cô cần gì, anh cũng xuất hiện đầu tiên.

Lạc Tích Tuyết dừng xe xong, lấy được túi đồ, tiểu Băng Băng đã chạy vào biệt thự, kêu lên: "Bố, con đã về!"

Băng Băng còn nhỏ, đối với sinh thế cũng không rõ ràng, nghiễm nhiên coi Lãnh Khinh Cuồng là bố ruột của mình, sinh hoạt hay tâm lý lệ thuộc rất mạnh vào anh, vì vậy, Lạc Tích Tuyết cũng chấp nhận ở chung một chỗ với Lãnh Khinh Cuồng.

Đứa bé cần một người bố, có lúc tình thương của bố là không gì có thể thay thế được.

Lúc Lạc Tích Tuyết đi vào phòng khách, Lãnh Khinh Cuồng đã cưng chiều ôm Băng Băng, hai người vừa nói vừa cười.

Thấy Lạc Tích Tuyết tiến vào, Băng Băng lại nhào vào trong ngực cô, "Mẹ xem này, đây là đồ chơi bố mua cho con."

"Anh lại mua quà cho con bé rồi!". Lạc Tích Tuyết nhìn búp bé trong tay con gái, nhớ lần trước Băng Băng thấy trong phim hoạt hình có, không ngờ Lãnh Khinh Cuồng tìm một con y hệt mua cho con bé.

"Băng Băng thích chứ sao." Lãnh Khinh Cuồng ôm tiểu Băng Băng ngồi trên đùi của anh, bảo người giúp việc lấy kem con bé thích nhất cho bé ăn.

Lạc Tích Tuyết thở dài, Lãnh Khinh Cuồng luôn cưng chiều bé như vậy, hận không đem sao trên trời cũng hái xuống cho Băng Băng.

"Băng Băng, nhanh đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm, trước khi ăn cơm không thể ăn kem nha." Lạc Tích Tuyết có thói quen dạy bảo con, kéo tay của bé đi ra phòng vệ sinh rửa sạch.

Tiểu Băng Băng nhanh chóng rửa tay xong, lại đầy sức sống đi vào trong ngực Lãnh Khinh Cuồng.

"Bố, con muốn ăn loại dâu tây." Bé lay mắt, thấy Lạc Tích Tuyết không có ở đây, nhân cơ hội bảo với Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng thấy Lạc Tích Tuyết không để ý, liền đút cho bé hai cái, sau đó ôm bé đi tới bàn ăn.

"Bố đưa Băng Băng đi ăn cơm được không?". Anh đưa con gái lên thật cao, tại nguyên chỗ xoay quanh.

Băng Băng vui mừng cười khanh khách không ngừng.

Trên bàn ăn, Băng Băng ngồi trên người Lãnh Khinh Cuồng, ý bảo anh gắp cho bé, cũng không tiện ăn ngon cơm.

Lạc Tích Tuyết không nhịn nổi rồi, chỉ có thể mặt tái giận tới vai trò mẹ nghiêm nghị: "Băng Băng, không quấn bố nữa, ăn cơm ngoan nào, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi vườn trẻ đi học nha?"

"Không cần, con muốn ở chung với bố, con không muốn đi học!". Băng Băng quẹt mồm, trốn vào trong ngực Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng lập tức đi theo không giúp: "Tích Tuyết, Băng Băng còn nhỏ, chuyện đi học có thể trễ hơn chút, một lúc khác lại nói được không?"

"Anh chiều con bé quá, em hi vọng con bé từ nhỏ học cái tốt, mà không phải về sau lớn thành đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng!". Lạc Tích Tuyết buồn bã cảm than nói.

Lãnh Khinh Cuồng hiểu gật đầu, mặc dù anh không phải bố ruột Băng Băng, đối với chuyện của bé không có quyền nói, nhưng anh thật rất thương bé a, không quen với việc bé nhỏ như vậy liền rời khỏi anh.

"Nếu không anh vì Băng Băng đặc biệt bảo thầy giáo đến dạy kèm ở nhà,dạy con bé được không?". Lãnh Khinh Cuồng chợt đề nghị, lúc anh còn bé cũng làm vậy.

259. Chương 259: Cầu Hôn, Gả Cho Anh

Một buổi chiều cuối tuần, gió nhẹ thổi, nước nhẹ trôi, bầu trời trong xanh và sáng sủa.

Lãnh Khinh Cuồng đưa Băng Băng đi chơi, tối hôm qua anh tốn thời gian suốt một đêm, rốt cuộc cũng thành công thuyết phục Lạc Tích Tuyết, chớ đưa bé đến trường học, bé còn quá nhỏ mà, nên giờ anh lại có nhiều cơ hội để ở bên cạnh Băng Băng.

"Ba, con muốn đi thuyền hải tặc!" Tiểu Băng Băng đưa đôi mắt đầy hy vọng nhìn Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng đem con gái cõng lên cổ mình: "Không phải mẹ nói chủ nhật này cả nhà chúng ta cùng đi sao?"

Tiểu Băng Băng quệt mồm: "Nhưng hiện tại con muốn đi liền."

"Băng Băng muốn ba len lén dẫn con đi sao? Như vậy ba sẽ bị mắng nha." Lãnh Khinh Cuồng có chút bận tâm nói, bị Lạc Tích Tuyết lại la anh rằng chiều con quá nhiều

"Nhưng hiện tại Băng Băng rất muốn đi, ba dẫn con đi đi!!" Tiểu Băng Băng nắm ống tay áo Lãnh Khinh Cuồng, không ngừng dùng sức lay động.

Lãnh Khinh Cuồng bị con gái dùng mỹ nhân kế, không có biện pháp từ chối: "Được, được, được, hiện tại ba liền dẫn con đi, có được hay không?"

"Dạ." Tiểu Băng Băng lập tức lộ ra gương mặt tươi cười.

Lãnh Khinh Cuồng lên tiếng chào hỏi người hầu xong, sau đó dẫn Tiểu Băng Băng ra ngoài, ai ngờ mới vừa đi đến nhà xe, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới.

"Dì Cầm!!" Tiểu Băng Băng nhận ra người đang tới, lập tức từ trong ngực Lãnh Khinh Cuồng muốn nhảy xuống, vui vẻ chạy tới bên cạnh Cầm Tư Liên.

"Tiểu Băng Băng!!" Cầm Tư Liên đưa tay ra, ôm bé vào trong ngực mình, hôn lên má Tiểu Băng Băng một cái: "Tiểu Băng Băng ở nhà không ngoan à? Lại đang khi dễ ba sao?"

"Ba nói muốn đưa Băng Băng đi khu vui chơi." Tiểu Băng Băng tự hào cười nói.

Cầm Tư Liên nhướng mày, "Đi khu vui chơi à, vui vẻ như vậy? Dì Cầm cũng muốn đi cùng có được không?"

"Được, được ạ, dì Cầm có thể đi cùng ba và con" Tiểu Băng Băng lập tức vỗ tay vui mừng.

Trên mặt Lãnh Khinh Cuồng xẹt qua một tia khác thường, nhưng chỉ cần con gái vui vẻ, anh đều có thể làm được.

Trong khu trò chơi có thật nhiều người, một tay Tiểu Băng Băng nắm tay Lãnh Khinh Cuồng, một cái tay khác nắm tay Cầm Tư Liên, giống như những đứa bé khác, vô cùng vui vẻ.

Lãnh Khinh Cuồng hết cho bé ngồi trên thuyền hải tặc, lại cho bé ngồi xe cáp treo, mặc dù đứa bé này mới hơn hai tuổi rưỡi, nhưng lá gan đặc biệt lớn, rất thích chơi các trò chơi mạo hiểm.

Cuối cùng cũng được lên đu quay ngựa gỗ, Tiểu Băng Băng chơi không chán, không chịu xuống.

"Đứa nhỏ này thật là vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, thật giống với cha mẹ của bé." Cầm Tư Liên nhìn về phía Băng Băng, đẩy cánh tay Lãnh Khinh Cuồng .

Lãnh Khinh Cuồng híp mắt, ánh mắt có chút thâm trầm: "Cô nói gì?"

Cầm Tư Liên cười nhạt: "Anh bây giờ ngồi hưởng cuộc sống hạnh phúc, một nhà ba người, vui vẻ, hòa thuận, em nên chúc mừng anh mới đúng, tuy nhiên…."

"Tuy nhiên cái gì?" Lãnh Khinh Cuồng phòng bị hỏi.

Cầm Tư Liên xoay ánh mắt qua, cười lạnh nói: "Tuy nhiên Lạc Thiên Uy mới là cha của Băng Băng? Nếu như anh ta biết, anh cảm thấy anh ta có thể để con gái mình lưu lạc bên ngoài sao?"

"Cô dám nói cho anh ta biết, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!!" Lãnh Khinh Cuồng níu chặt cánh tay Cầm Tư Liên, đáy mắt hàm ý cơn thịnh nộ.

"Anh đừng khẩn trương như thế chứ?" Cầm Tư Liên chảy mồ hôi ở sống lưng, nhìn thẳng vào anh: "Bé không phải là con gái ruột của anh, về sau Băng Băng trưởng thành sẽ hiểu được thân phận của mình, khi đó nó hiểu rằng anh không phải cha ruột của nó, nó sẽ cảm thấy như thế nào?"

Lãnh Khinh Cuồng lôi cô đến gần, nói rõ từng chữ một lời cảnh cáo: "Cô nghe cho kỹ đây, bất luận ai là ba ruột của đứa bé này, tôi chỉ biết nó là con của Tích Tuyết, là máu mủ của Tích Tuyết thì tôi sẽ xem nó là con ruột của mình, cô đừng tưởng rằng như thế sẽ làm tôi và Tích Tuyết xa nhau."

Cầm Tư Liên cắn môi của mình, móng tay ngắt vào thịt: "Tại sao trong mắt của anh chỉ có Lạc Tích Tuyết? Chẳng lẽ anh không để ý tới em sao? Anh tình nguyện nuôi một đứa con không máu mủ, cũng không nguyện ý tiếp nhận em? Đến tột cùng em thua cô ấy ở điểm nào?"

Đôi mắt Lãnh Khinh Cuồng léo sáng, gương mặt hiện lên một biểu cảm không rõ ràng, ánh mắt si mê lại nóng bỏng: "Đó là một cảm giác, cô sẽ không hiểu, loại cảm giác này tôi chỉ có thể cho Tích Tuyết... tôi không quan tâm Băng Băng có phải là con ruột mình không, chỉ cần Tích Tuyết chịu ở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ yêu thương Băng Băng như con ruột của mình."

Cầm Tư Liên tức cười, nước mắt bất ngờ chảy xuống. Cô thực sự yêu Lãnh Khinh Cuồng, từ những ngày còn nhỏ, cô thực sự đã rất yêu anh, nhưng trong lòng anh chỉ có Lạc Tích Tuyết, cho tới bây giờ đều không nhìn tới cô, mỗi lần cô đều phải mượn quan hệ với Lạc Tích Tuyết, để đến gần anh.

Chỉ là cô không buông tha anh, nếu anh không chịu buông tay Lạc Tích Tuyết, như vậy chỉ có thể khiến Lạc Tích Tuyết rời khỏi anh, xem ra cô nên tìm Lạc Thiên Uy một chuyến, nói cho anh biết Băng Băng – con gái anh vẫn tồn tại trong đời.

Từ sân chơi lúc trở lại, Băng Băng đang đùa giỡn với Lãnh Khinh Cuồng, Lãnh Khinh Cuồng nói mọi việc đều tùy cô bé, nhưng vẫn không cưỡng được mà hôn lên khuôn mặt nhỏ của bé, ôm rồi lại ôm, Cầm Tư Liên ngồi bên cạnh thiếu chút nữa đã đố kỵ với đứa bé này.

Khi gần đến lúc ăn cơm tối, Lạc Tích Tuyết trở lại, nhìn bạn tốt Cầm Tư Liên từ Trung Quốc xa xôi chạy đến thăm bọn họ, cô lập tức nhiệt tình mời bạn tốt dùng cơm.

Bốn người ngồi vây quanh bàn ăn, Lãnh Khinh Cuồng ôm Băng Băng, không ngừng dụ dỗ bé ăn cơm, Lạc Tích Tuyết là thỉnh thoảng cùng bọn họ nói chuyện phiếm.

"Tích Tuyết, Khinh Cuồng, chúc mừng một nhà ba người hạnh phúc, cả đời mãi mãi bên nhau!" Cầm Tư Liên giơ ly rượu lên, nói lời chúc phúc trái với lương tâm.

"Cám ơn Tư Liên." Lạc Tích Tuyết dịu dàng cười một tiếng, rót ly rượu đỏ ình: "Nếu cậu qua đây tìm mình, sao không tìm thêm một người bạn đời đi."

Cầm Tư Liên khổ sở cười cười, cố ý nhìn Lãnh Khinh Cuồng một cái, thấy anh không lộ vẻ gì, lòng cô càng chua xót.

"Tớ không được may mắn như bạn!" Cô ta lắc đầu một cái, tâm nhéo đau. Người đàn ông duy nhất cô yêu lại yêu người phụ nữ khác.

Lạc Tích Tuyết khẽ lo lắng, thức thời không tiếp tục cái đề tài này.

Ai ngờ lời nói của Cầm Tư Liên xoay chuyển, đột nhiên nói: "Tích Tuyết, chừng nào cậu sẽ về nước? Lạc Thiên Uy đã trở về nước, chẳng lẽ cậu không muốn để cho con mình gặp Lạc Thiên Uy sao?"

Một câu nói ra, ly thủy tinh trong tay Lãnh Khinh Cuồng lập tức bị anh bóp nát, Lạc Tích Tuyết mới vừa uống một hớp rượu đỏ vào cổ, cũng bị những lời này làm cho nghẹn.

Tiểu Băng Băng vỗ lưng của Lạc Tích Tuyết, khẩn trương cầm lấy một ly nước, đưa đến môi cô, gấp giọng hỏi

"Mẹ, mẹ có sao không?"

Nhận lấy chén nước, Lạc Tích Tuyết uống hơn phân nửa, rốt cuộc bình tĩnh lại, cô hạnh phúc sờ đầu con gái nhỏ, nhẹ giọng nói:

"Mẹ không có việc gì…"

Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Khinh Cuồng, Cầm Tư Liên lập tức ý thức biết mình nói sai, cô vội vã nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, Tích Tuyết."

Tích Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, chỉ là đôi mắt nhíu lại thật chặt.

Muốn cô mang Băng Băng trở về nước gặp Lạc Thiên Uy, không phải cô chưa nghĩ tới, nhưng trong mắt người ngoài, Thiên Uy là cậu của Băng Băng, cô nên làm như thế nào để quan hệ của họ không rối loạn?

Lãnh Khinh Cuồng nắm lấy bàn tay ấm áp của cô, Lạc Tích Tuyết chán nản ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ an ủi của anh, trong lòng cô dâng lên một cỗ ấm áp.

"Mọi người từ từ ăn, em xuống phòng bếp một lát, còn chút canh vẫn chưa xong." Lạc Tích Tuyết thật sự không muốn để lộ tâm tư của mình ở chỗ này, cô thở dài, đi ra khỏi phòng ăn.

Lãnh Khinh Cuồng đem Băng Băng giao cho người giúp việc, rồi đuổi theo cô.

Lạc Tích Tuyết biết anh là đang lo lắng ình, khóe miệng cô nhếch lên, lộ ra một nụ cười trấn an, tính nói cho Lãnh Khinh Cuồng biết rằng cô không sao.

Lãnh Khinh Cuồng nhìn dáng vẻ kiên cường của cô, trong lòng xuất hiện tia không đành lòng, đem cô ôm vào ngực.

"Tích Tuyết, bất luận xảy ra ra chuyện gì, anh đều ở bên cạnh em, đừng lo lắng, tất cả hãy giao cho anh!" Tròng mắt anh thâm tình như nước, giống như muốn chia sẻ nỗi khổ với cô.

"Ừ." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, sắc mặt tái nhợt. Cô cho là mình che giấu rất tốt, mấy năm nay, một mình cô mang theo con gái cố gắng kiếm sống, điều đó khiến cô trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, thế nhưng cuối cùng vẫn để cho người ta dễ dàng nhìn thấu, đột nhiên cô cảm thấy mình rất vô dụng.

Lãnh Khinh Cuồng buông cô ra, nhìn bộ dáng đầy ưu thương của cô, lúc này Tích Tuyết càng yếu đuối hơn, hoàn mỹ, tinh sảo giống như món đồ pha lê dễ vỡ, càng khiến cho đàn ông muốn được bảo vệ cô trong lồng ngực vững chải của họ.

Tự nhiên vì kết hôn với một người đàn ông mà khiến cô rơi lệ. Không, trên cái thế giới này không ai có thể khiến cô tổn thương, không ai được phép khiến cô tan nát cõi lòng? Đơn giản đó là tội phạm!

"Tích Tuyết, quên anh ta đi, cùng anh bắt đầu lại lần nữa; anh thề, đời này cũng không để cho em rơi nửa giọt nước mắt."

Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên quỳ một chân xuống đất, nâng một bàn tay Lạc Tích Tuyết lên, nói ra lời thề son sắt.

"Bây giờ không phải chúng ta vẫn ở chung một chỗ sao?" Lạc Tích Tuyết trốn tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, chột dạ cúi đầu.

Lãnh Khinh Cuồng khẽ nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt động lòng người của cô: "Tích Tuyết, em biết anh nói cái gì mà? Anh muốn quang minh chính đại ở bên cạnh em, làm chồng của em."

"Anh" Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết trở nên cứng đờ, không nghĩ tới anh lại nói ra lời như thế.

"Chẳng lẽ anh không ngại em…. sao? Thật ra thì anh có thể chọn một cô gái tốt hơn em." Lạc Tích Tuyết rũ mắt xuống, tròng mắt nhàn nhạt tia ưu thương.

Lãnh Khinh Cuồng đưa đôi mắt thâm tình nhìn cô, "Em chính là lựa chọn tốt nhất của anh, không có gì quan trọng hơn chuyện anh cưới được cô gái mình yêu nhất, càng không có ai có thể khiến anh động lòng, trừ phi em không bỏ được Lạc Thiên Uy, như vậy anh sẽ nói, anh tiếp tục chờ em."

"Để em suy nghĩ mấy ngày được không." Lạc Tích Tuyết thở dài, trên mặt có chút hoảng hốt.

Cô và Băng Băng đều cần một mái nhà, Lãnh Khinh Cuồng là lựa chọn tốt nhất của cô, cô không hy vọng con mình sau này đến trường, lại bị mọi người chọc là đứa bé không cha.

Cô hy vọng con gái mình được phát triển như mọi đứa bé bình thường, có một gia đình bình thường, có cả cha lẫn mẹ, chuyện ngày xưa đã là vết thương trong tim cô, cô không nên vì quá khứ mà tiếp tục rối rắm nữa, có lẽ cô nên cho Lãnh Khinh Cuồng một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội, lựa chọn cuộc đời mới.

"Linh linh…" điện thoại di động trong túi vang lên, là tin nhắn do bạn tốt Trần Tiểu Mạt gởi tới, cô muốn kết hôn, hi vọng Tích Tuyết có thể trở về nước tham gia hôn lễ của cô.

"Lãnh Khinh Cuồng, chúng ta cùng nhau trở về Trung Quốc đi, không phải anh nói là có chuyện cần giải quyết sao, chờ sau khi chúng ta về nước em sẽ cho anh một câu trả lời!" Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định của mình.

260. Chương 260: Người Và Vật Cũng Thay Đổi

Tại phi trường tư nhân lớn

Bầu trời xanh thăm thẳm, vạn dặm không có bóng mây, ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp muôn nơi, mang đến một ánh sáng dễ chịu, khiến lòng người trở nên ấm áp.

Khi máy bay hạ xuống, do đã gọi điện thoại trước cho nên vừa ra ngoài đã có quản lý và đoàn xe đến đón.

Mặc dù đã phong tỏa tin tức với giới truyền thông, nhưng vẫn có không ít phóng viên chạy đến hiện trường, để mong có những bước ảnh đặc biệt cho tòa soạn của mình.

Sau mấy tiếng, chỉ thấy một người phụ nữ mặc chiếc áo đầm màu vàng nhạt và một người đàn ông mặc âu phục màu nâu xám đang sóng vai bước ra, bên cạnh của bọn họ còn có một cô gái nhỏ, vừa nhìn vào liền cảm nhận được hình ảnh một nhà ba người vô cùng ngọt ngào.

Mấy ký giả núp trong bóng tối, len lén chụp được vài tấm hình.

"Mẹ, khi nào chúng ta mới được gặp dì Mạt ạ?" Tiểu Băng Băng nhớ kỹ cái cô gái tên Trần Mạt Lỵ thường hay trêu chọc mình, nên khi xuống sân bay liền hỏi.

Tích Tuyết cọ xát khuôn mặt nhỏ bé của con gái: "Dì Mạt kết hôn, sẽ làm cô dâu, Băng Băng nhìn thấy dì Mạt phải nói lời chúc mừng dì được không?"

"Được ạ." Cô gái nhỏ hiểu chuyện đó nên vôi vã gật đầu một cái.

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước mặt bọn họ, Lạc Tích Tuyết ôm con gái, cùng Lãnh Khinh Cuồng bước lên xe.

Xe hơi chạy đến trước cửa một khách sạn cao cấp, Lãnh Khinh Cuồng đã đặt một gian phòng sang trọng nhất tại đây cho nhà mình, đây là lần đầu tiên Tiểu Băng Băng tới Trung Quốc, có vẻ xa lạ với hoàn cảnh xung quanh, nên đông xem một chút, tây ngắm một chút, căn bản không muốn ngồi trong khách sạn.

Lạc Tích Tuyết có chút đã mệt mỏi, đúng lúc Cầm Tư Liên nói muốn gặp một người bạn, liền đem Tiểu Băng Băng đi ra ngoài chơi.

Trong phòng hoa lệ, các thảm màu hoa gạo dày bày khắp phòng ngủ, cửa sổ sát đất chiếu ánh sáng nhạt, có thể nhìn thấy cả phố phường phồn hoa.

Đèn thủy tinh mập mờ chuyển màu, ánh trăng ngoài cửa sổ trở nên dịu dàng và xinh đẹp lạ thường.

Lạc Tích Tuyết đi tới cửa sổ, ngắm cái thành phố xinh đẹp, suy nghĩ xa xôi.

Đã nhiều năm rồi cô không về nước, ban đầu rời đi, cô chỉ là một cô gái nhỏ không lai lịch, hôm nay đã làm mẹ rồi.

Cho nên nói việc đời nhiều thay đổi, mấy năm về sau chẳng còn người và vật cũ.

"Đang suy nghĩ gì?" Lãnh Khinh Cuồng lười biếng dựa vào cửa, hai cánh tay vòng qua ôm chặt lấy thân thể cô, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc.

Lạc Tích Tuyết khẽ mở mắt, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo ưu sầu.

"Không có gì." Cô cong khóe môi lên, cố tránh khỏi lồng ngực của Lãnh Khinh Cuồng, về giường nghỉ ngơi: "Khinh Cuồng, em mệt mỏi rồi, đi ngủ trước nha."

Lãnh Khinh Cuồng bá đạo ôm cô, đem hơi thở nóng hổi phả vào tai cô: "Tích Tuyết, chớ đi, để cho anh ôm em một chút."

Lạc Tích Tuyết không có giãy giụa, tư thế mập mờ này khiến cô lo lắng, mặt đỏ gắt, vật nam bên dưới nhất thời đang thẳng đứng lên.

"Khinh Cuồng?" Cô nhỏ giọng nhắc nhở anh, nằm trước ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Lãnh Khinh Cuồng nâng mặt cô lên, để cho cô đối mặt với mình, đôi mắt anh tuấn trở nên nóng rực, đầy ý chiếm đoạt: "Tích Tuyết, chúng ta đã vài ngày không làm chuyện tốt rồi?"

Trong bụng Lạc Tích Tuyết run lên, đôi mắt trừng lớn.

Lãnh Khinh Cuồng nhìn cô đầy si mê, không kiềm hãm được, cúi người hôn lên môi cô, khi cô còn chưa phản ứng kịp, anh đã đem môi dời đến ngực cô, một cảm giác tê dại như bão tố đến, giống như bị điện giật, toàn thân tê gần.

"Ừ" Lạc Tích Tuyết không thể ngăn chặn, khẽ rên một tiếng, gương mặt bởi vì khẩn trương càng thêm đỏ.

"Em yêu, em thật đẹp!" Lãnh Khinh Cuồng nâng gương mặt tuyệt đẹp của cô lên, ngón tay mở dây buộc áo của cô ra, giúp cô cởi áo xuống.

Hai người cùng nhau lăn xuống giường lớn, Lãnh Khinh Cuồng lật người đè lên người cô.

Anh đặt một nụ hôn nóng bỏng lên đôi của cô, môi đỏ mọng, cổ, bụng, cả vùng da thịt non mềm rậm rạp và chằng chịt của cô, mỗi một tấc đều không bỏ qua.

"Đừng, Băng Băng vẫn chưa về" Lạc Tích Tuyết có chút kinh hoảng luống cuống, muốn khước từ thân thể Lãnh Khinh Cuồng, lại bị anh ép chặt hơn.

"Yên tâm đi, cửa phòng đã khóa kỹ rồi, con sẽ không vào được đâu!!" Lãnh Khinh Cuồng thấp giọng an ủi, một đôi tay đặt trên người cô.

Anh cúi người xuống, vô cùng thương tiếc hôn đôi môi của cô, động tác từ từ trở nên êm ái.

Lạc Tích Tuyết dần dần không phản kháng nữa, trầm luân cùng người đàn ông dịu dàng, đáp lại nụ hôn của anh.

Lãnh Khinh Cuồng linh xảo vạch môi anh đào của cô ra, lưỡi nhuần nhuyễn đi vào trong khoang miệng cô, kích tình đã lâu càng như thủy triều tăng, không thể ngăn cản.

Hai người quấn chặt lấy nhau, hai thân thể cởi mở nên dễ dàng nghe được tiếng tim đập thật nhanh của đối phương, cái loại cảm giác ấy khiến cho Lạc Tích Tuyết mang lòng say mê.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, thân thể hai dán chặt với nhau mới tách rời.

"Alo" Lạc Tích Tuyết thở hổn hển, còn đang đắm chìm trong sự kích tình, chưa hoàn hồn kịp.

"Tích Tuyết, không xong rồi, tớ và Băng Băng bị lạc rồi!!" Cầm Tư Liên hướng về phía điện thoại, lo lắng hô to.

Một sấm sét giữa trời quang, nhất thời liền đem Lạc Tích Tuyết chấn tỉnh.

”Cậu nói cái gì?” Lạc Tích Tuyết quả thật không thể tin được, tâm lập tức nói lên.

Cầm Tư Liên vội vàng nói xin lỗi: ”Tích Tuyết, thật xin lỗi, tớ và bạn bè cùng đi uống cà phê, Băng Băng vốn là ngồi bên cạnh tớ, chỉ là tớ quên chú ý một chút, đã không thấy bé đâu rồi.”

Đôi tay Lạc Tích Tuyết đang run rẩy, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, con gái cô mới hai tuổi rưỡi, lạc rồi sẽ không ra chuyện gì chứ?

”Tích Tuyết, thế nào?” Lãnh Khinh Cuồng quấn khăn tắm, từ phía sau ôm cô, phát hiện cả người cô trở nên lạnh lẽo, lòng anh kinh hãi hỏi.

Lạc Tích Tuyết quay đầu lại, nước mắt đầy mặt: ”Khinh Cuồng, Băng Băng lạc rồi!”

Nghe tin tức ấy, cả Lãnh Khinh Cuồng cảm nhận được vẻ khẩn trương của Lạc Tích Tuyết, anh vội vã gọi điện bảo thủ hạ tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng một giờ qua đi, vẫn không có tin tức của Băng Băng, rốt cuộc hai người lớn không nhẫn nại được, bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm.

Lạc Tích Tuyết đang lái xe tìm con gái, đột nhiên lại nhận được một cú điện thoại, người ở đầu dây bên kia nói là đang ở trong bệnh viên, còn nói con gái của cô gặp tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

Trái tim Lạc Tích Tuyết chấn động, chạy xe như người điên, trên đường thiếu chút nữa đã gặp tai nạn xe cộ.

Cô lái một cách nhanh nhất có thể, vòng qua hai quảng trường mới tới bệnh viện.

Lúc này Băng Băng đã ngủ, đứa bé bị thương ở bắp chân, vết thương không nặng, ngược lại cái trán của cô lại đầy máu tươi, thế mà chẳng còn cảm giác đau.

Con gái của cô đang ở phòng cấp cứu, người đưa bé đến đã thanh toán tất cả chi phí, Lạc Tích Tuyết xoa xoa mồ hôi trên trán, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng cũng không biết ai đã thanh toán hết viện phí, hơn nữa còn cho bé nằm ở phòng bệnh cao cấp với đầy đủ tiện nghi như thế, cô muốn hỏi bác sĩ, người tốt bụng còn chưa đi, cô rất muốn trả tiền lại cho người kia.

Lạc Tích Tuyết bảo bác sĩ dẫn mình đi gặp ân nhân, đó là một người cô gái gầy gò, đang đứng ở cửa.

Lạc Tích Tuyết đi tới, vừa đúng lúc người phụ nữ ấy quay đầu lại nhìn cô.

”Chào cô!” Cô gái đó tươi cười nhìn Lạc Tích Tuyết đang đi đến.

Lạc Tích Tuyết có chút chần chờ hoàn hồn, người phụ nữ này không ai khác, mà chính là ngôi sao lớn Tô Mỹ Kỳ, làm sao con gái cô lại có quan hệ với đại minh tinh?

Tô Mỹ Kỳ tươi cười, bình tĩnh nói: ”Con gái cô nói là dì của bé rất mê phim của tôi, cho nên quấn tôi muốn xin chữ ký, nói là sẽ làm quà kết hôn cho dì ấy, nhưng không ngờ ký giả đột nhiên lại giành chụp hình trước, con gái cô bị xô nên có chút vết thương nhẹ, đã không sao.”

Lạc Tích Tuyết nhất thời hiểu toàn bộ câu chuyện, Tô Mỹ Kỳ là thần tượng của Trần Tiểu Mạt, nhất định là Băng Băng biết Trần Tiểu Mạt muốn kết hôn, cho nên mới muốn xin chữ ký làm quà cưới cho Tiểu Mạt.

”Cám ơn cô!” Lạc Tích Tuyết cảm kích cười một tiếng, móc bóp tiền ra: ”Làm phiền cô đưa con gái tôi đến bệnh viện, tiền xe và tiền thuốc là bao nhiêu, tôi sẽ thanh toán lại cho cô.”

”Không cần, đều là bạn trai tôi thanh toán cả.” Tô Mỹ Kỳ lắc đầu một cái, ánh mắt tĩnh mịch.

Lạc Tích Tuyết cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ nhân tiện hỏi: ”Vậy tôi sẽ trả lại cho bạn trai cô, anh ấy đang ở đâu?”

”Bạn trai tôi không thiếu tiền, chẳng qua tôi cũng cảm thấy anh ấy rất muốn gặp cô.” Tô Mỹ Kỳ nhìn cô với đôi mắt đầy thâm ý.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, bạn trai ngôi sao lớn muốn gặp cô làm gì? Cô không có thói quen tìm bạn trai lung tung, bạn trai minh tinh càng không muốn làm quen.

Vừa định cự tuyệt, thì con gái cô tỉnh, vừa tỉnh đã gọi ba.

Lạc Tích Tuyết lập tức gọi điện thoại cho Lãnh Khinh Cuồng, nói cho anh biết địa chỉ bệnh viện này, sau đó về bên giường của con gái.

"Băng Băng, không đau, mẹ ở chỗ này!" Cô nhẹ nhàng dỗ dành con gái.

Tiểu Băng Băng cau mày mở mắt ra, tay nhỏ bé khẽ xoa cái trán của cô: "Mẹ, mẹ có đau không?"

"Đau? Mẹ không có bị thương, làm sao sẽ đau đây?" Lạc Tích Tuyết lắc đầu cười cười.

Tiểu Băng băng quệt mồm: "Nhưng mẹ cũng chảy máu nha."

Lạc Tích Tuyết đưa tay sờ lên trán của mình, lúc này mới phát hiện ra nơi đó đã ươn ướt, xen lẫn là mủ và máu tươi, đoán chừng trên đường cô chạy tới, thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ khiến cô đụng đầu vào kính xe.

"Cô Lạc, cô nên đi xử lý vết thương của mình đi, tôi đây cũng không vội, có thể giúp cô chăm con gái một chút?" Tô Mỹ Kỳ đề nghị.

"Cám ơn!" Lạc Tích Tuyết do dự, cảm kích cười cười, mặc dù không nghĩ phiền toái người khác, nhưng bộ dáng hiện tại của cô, đoán chừng dọa con gái mình.

"Không cần!" Tô Mỹ Kỳ lắc đầu một cái, nhìn gương mặt Tiểu Băng Băng, lập tức rơi vào trầm tư.

Lạc Tích Tuyết dùng tay che cái trán bị thương lại, cố gắng điền đầy đủ thông tin vào thủ tục nhập viện cho con gái, thuận tiện cũng ghi số ình.

Cô vẫn cúi đầu và bước đi, mới vừa rồi bởi vì lo lắng cho con gái mà không chú ý đến bản thân, bây giờ tâm bình ổn hơn, vết thương cũng cảm thấy hơi đau.

Cô cố che vết thương lại, bước chân trở nên nặng nề, cũng không có nhìn đường.

Chợt đi tới một nơi, vốn phải là đường đi thẳng, nhưng cô không hiểu sao mình lại đụng phải người ta.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Lạc Tích Tuyết vội vàng xin lỗi, nhưng bước chân hơi lảo đảo, trọng tâm không yên, rồi lập tức ngã vào ngực người đàn ông kia.

"Em không sao chứ?" Giọng nói của người đàn ông kia trở nên âm trầm và căng thẳng, hình như do dự thật lâu mới mở miệng.

Chỉ là một giọng nói, nhưng lại khiến cho Lạc Tích Tuyết phải ngỡ ngàng vì sự quen thuộc của nó.

Cô hoảng hốt mở mắt ra, nhìn bóng dáng mông lung trước mặt.

Nhìn về phía gương mặt anh tuấn, khiến bao cảm xúc trong cô trở nên hoang mang, cô liều mạng lắc đầu: "Không, đây không phải là thật"

261. Chương 261: Cướp Đi Con Gái Của Cô

Editor: Trâm Trần

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Lạc Tích Tuyết ở trong lòng không ngừng nhắc nhở mình.

Ánh đèn đỉnh đầu phi thường chói mắt, nhưng theo đó là một mảnh hắc ám, nhanh chóng bao phủ cô.

Thời điểm Lạc Tích Tuyết tỉnh lại mới biết mình đã ra khỏi phòng cấp cứu, vết thương đã được khâu lại, nhưng chung quanh không có ai.

Cô từ trên giường bệnh ngồi dậy, vuốt trán, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Mới vừa rồi cô nhìn thấy cái gì? Hắn —— không thể nào, nhất định là ảo giác.

"Cô y tá, con gái của tôi đâu? Làm phiền cô đem con gái của tôi tới phòng này giúp tôi được không?" Lạc Tích Tuyết chịu đựng đau đớn đi xuống giường, nhìn thấy cô y tá đang đẩy cửa đi vào liền hỏi.

"Con gái của cô không phải do một người quen của cô đưa đi rồi sao?" Cô y tá buồn bực hỏi.

"Người quen của tôi?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, nhớ tới việc gì đó liền gọi điện thoại cho Lãnh Khinh Cuồng, đoán chừng là hắn đã đón Băng Băng đi.

Nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng, Lãnh Khinh Cuồng đón Băng Băng đi không thể nào không nói vớicô, cũng sẽ không để cô một mình ở trong bệnh viện.

Đang suy nghĩ, chợt một người mang giày tây đẩy cửa phòng đi vào: "Lạc tiểu thư, tôi là trợ lý của tiên sinh Chiêm Mỗ Tư tên Lý Hiển, muốn cùng cô nói chuyện một chút con gái của cô."

Cái gì? Chiêm Mỗ Tư'?

Lạc Tích Tuyết cả người cứng đờ, giống như bị cái gì đánh trúng, nhất thời một câu cũng nói không nên lời.

Lý Hiển nói cho cô biết, con gái của cô Băng Băng đã bị Chiêm Mỗ Tư mang đi, muốn gặp con gái, cô nhất định phải tự mình đi tìm Chiêm Mỗ Tư.

Sắc mặt trắng bệch Lạc Tích Tuyết, cảm thấy tim cũng như muốn ngừng đập.

Cô không phải là không có nghĩ tới sẽ gặp lại Lạc Thiên Uy, chỉ là không có nghĩ đến bọn họ sẽ gặp nhau với phương thức như thế này.

Hắn cướp đi con gái của cô, phái người trợ lý tới nói với cô, hắn muốn thấy cô, hắn đến tột cùng muốn làm cái gì?

Lạc Tích Tuyết cả người như muốn hỏng mất, suýt chút nữa đứng không vững.

"Lạc tiểu thư, cô không sao chứ?" Cô y tá thấy sắc mặt cô khó coi, không khỏi lo lắng hỏi.

"Không sao, tôi không sao." Lạc Tích Tuyết dùng hết toàn lực lắc đầu một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, vô lực nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Lý tiên sinh, làm phiền anh dẫn tôi đi gặp lão bản của các người."

Ngồi vào trong xe riêng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có một tia huyết sắc, giống như tùy thời có thể bị ngất đi.

Sự xuất hiện của hắn quá đột ngột, cô một chút cũng không có chuẩn bị, hắn cứ như vậy một lần nữa tham gia cuộc sống của cô, còn mang con gái của cô đi.

Lạc Thiên Uy, anh rốt cuộc muốn thế nào đây? Anh muốn làm gì con gái tôi? Lạc Tích Tuyết ở đáy lòng vô lực gào thét.

Một hồi kinh hãi, cô hoàn toàn tỉnh táo lại, Băng Băng là máu mủ của cô, là sinh mệnh của cô, cô tuyệt đối không để cho nó gặp chuyện gì.

Đây là một căn biệt thự vô cùng hào hoa, tọa lạc tại giữa sườn núi, thời điểm cô đến căn biệt thực này đã là lúc chạng vạng.

Cô nhắn một tin nhắn cho Lãnh Khinh Cuồn để hắn không phải lo lắng.

Lạc Tích Tuyết lấy hết dũng khí đi vào phòng khách căn biệt thự, ý thức của cô có chút mơ hồ, lo lắng, hồi hộp, mỗi một giây đều làm cho cô cảm thấy khổ sở vô cùng.

Hắn trở lại, hắn lại muốn đánh vỡ cuộc sống yên tĩnh của cô lần nữa sao.

Người giúp việc dẫn cô đến lầu hai của một gian phòng bên ngoài, ý bảo cô đi vào.

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, vì con gái của cô, dù có là hố lửa cô cũng sẵn sang nhảy xuống.

Vừa mới chuẩn bị gõ cửa thì bên trong đã có người mở cửa đi ra, nhưng không phải là người đàn ông làm cô cảm thấy sợ hãi mà đó là Uy Mục.

"Phu nhân, đã lâu không gặp!" Uy Mục vẫn như vậy ôn hòa cung kính chào hỏi cô, thậm chí ngay cả cách xưng hô cũng không có thay đổi.

Lạc Tích Tuyết muốn nở nụ cười với hắn như từ trước tới nay không có chuyện gì xảy ra nhưng cô cười không nổi, chỉ có thể gượng cười mà hỏi: "Chiêm Mỗ Tư ở đâu? Anh ta đem con gái của tôi đi đâu rồi?"

Uy Mục chỉ chỉ sau lưng phòng ngủ, mỉm cười nói: "Lão bản ở bên trong!"

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng vọt vào, Uy Mục nhìn vẻ mặt hoang mang sợ hãi của Lạc Tích Tuyết thì lắc đầu cười cười, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Lão bản rốt cuộc tìm được phu nhân, hi vọng lão bản lần này đừng buông tay nữa.

Cửa phòng ngủ mở he hé , bước chân của Lạc Tích Tuyết vô cùng gấp gáp, giày cao gót giẫm trên sàn nhà phát ra tiếng vang, cô không chút cố kỵ vươn tay đẩy cửa vào nhưng cảnh tượng bên trong làm cô cảm thấy không tin vào mắt mình.

Chỉ thấy một lớn một nhỏ hai người ngồi trên mặt thảm long trắng, tay cầm máy chơi game, đang tập trung hạ gục đối phương.

Bọn họ chơi rất chuyên chú, nghiêm túc, thậm chí ngay cả cô đẩy cửa vào cũng không có phát hiện.

Tư thái lười biếng giống nhau, khuôn mặt hưng phấn tươi cười, mặc dù Băng Băng dáng dấp giống cô, nhưng hình dáng bây giờ có phần giống với Lạc Thiên Uy.

Máu mủ tình thâm, vô luận như thế nào cũng không ngăn được khoảng cách này.

"Chú thật là lợi hại! Chúng ta qua cửa rồi!"

Thanh âm vui vẻ của Tiểu Băng Băng truyền đến, long Lạc Tích Tuyết cũng đồng thời lộp bộp trầm xuống.

"Mẹ! !" Tiểu Băng Băng Nhãn theo cảm giác quay đầu lại nhìn thấy Lạc Tích Tuyết, lập tức vui vẻ chạy qua.

Lạc Tích Tuyết bế con gái lên, khẩn trương giúp bé kiểm tra toàn thân: "Con có bị thương ở đâu không?"

"Đã hết đau!" Tiểu Băng Băng chớp chớp đôi mắt to sáng ngời.

"Lần sau không được chạy loạn, nghe không?" Lạc Tích Tuyết chỉ lo dạy dỗ con gái, không có chú ý tới một bóng dáng cao lớn đang đi về phía cô.

"Dạ." Tiểu Băng Băng phồng má phấn lên gật đầu một cái, chợt nhớ tới cái gì, cô bé kéo Lạc Thiên Uy đến bên người Lạc Tích Tuyết: "Mẹ, chú này đã cứu con, chú còn chơi điện tử với con, chú rất lợi hại a, chúng ta thuận lợi qua cửa khác rồi?"

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Thiên Uy, trong lúc nhất thời sửng sốt, hàng trăm tư vị xông lên đầu, cô cơ hồ ngẩn người tại chỗ.

Con gái đang nói cái gì, cô đã nghe không rõ rồi, chỉ cảm thấy người đàn ông ở trước mắt cho cô rung động quá mạnh mẽ.

Hắn cứ như vậy không hề báo động đứng trước mặt cô, cô một chút chuẩn bị cũng không có.

Hơn hai năm không gặp, hắn vẫn phong trần tuấn lãng như vậy, lãnh mị mê người, một đôi mắt tĩnh mịch, gương mặt cương nghị có lực, trước sau như một tư thái lãnh khốc, làm cho hắn giống như một vương giả.

Nhớ nhung giống như độc dược, mặc dù không làm cho con người ta có vết thương trí mạng nhưng nó để lại vết thương dần dần ngấm sâu, muốn sống cũng cảm thấy khó khăn.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy tâm một hồi đau đớn, đè nén kích động cùng rung động của nội tâm, cô buộc bản than phải tỉnh táo lại.

”Cám ơn anh đã cứu con gái của tôi!” Cô dùng giọng nói bình tĩnh nhất cảm ơn anh, vẻ mặt xa cách lại lạnh lùng, giống như bọn họ thật chỉ là hai người xa lạ không có chút quan hệ nào.

262. Chương 262: Cha Của Đứa Bé Là Hắn Sao?

Sau đó, cô ngồi xổm xuống, đối diện với con gái mình nói: ”Băng Băng ngoan, cùng mẹ về nhà!”

Tiểu Băng băng khẽ chu môi, lưu luyến liếc nhìn máy chơi game bên kia nhưng vẫn gật đầu.

Lạc Tích Tuyết ôm lấy con gái, vừa định như không có chuyện gì xảy ra mà rời đi, ai ngờ Chiêm Mỗ Tư lại bước từng bước lớn bước tới trước mặt mẹ con bọn họ.

”Nó là con của em?” Lạc Thiên uy ánh mắt phức tạp nhìn cô, mặt không chút thay đổi, nội tâm lại sóng lớn dữ dội.

Lâu như vậy không gặp mặt rồi, cô nhìn thấy hắn lại còn có thể bình tĩnh như thế, thậm chí còn xem hắn như người xa lạ, cứ như vậy tránh ra.

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết cứng đờ gật đầu, tầm mắt có chút bối rối rơi vào trên người hắn, lại vội vàng tránh được.

Chiêm Mỗ Tư sử dụng ánh mắt ý bảo người làm nữ ôm đứa bé trở lại trên ghế sa lon, bước từng bước một đến gần Lạc Tích Tuyết.

Tay hắn cợt nhã nâng chiếc cằm thon gọn của cô lên, nhỏ giọng nói: ”Lạc tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta có chuyện cần nói một chút.”

Lạc Tích Tuyết vốn muốn cự tuyệt, có thể thấy được con gái bây giờ đang ở trong tay của hắn, cô căn bản không có quyền nói không.

Đi theo hắn đến thư phòng.

Nội tâm giãy giụa đi theo phía sau người đàn ông này, Lạc Tích Tuyết cảm thấy ngay cả tiếng bước chân của hắn đối với cô cũng là một cực hình.

Hắn đến tột cùng muốn làm gì? Xa cách nhiều năm như vậy, hắn cũng đã kết hôn, còn muốn như thế nào nữa?

Vào thư phòng, đóng cửa.

Chiêm Mỗ Tư đưa lưng về phía cô, đứng chắp tay, thật lâu không nói lời nào.

Lạc Tích Tuyết không biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ là cau mày hướng tới bóng lưng của hắn.

Hai năm, hắn không nói một tiếng đã đem con gái của cô ôm đi, thậm chí cả câu nói trước hắn cũng không có nói với cô, đây coi như là cái gì? Uy hiếp cô, đe dọa cô sao?

”Anh muốn nói chuyện gì? Anh đem con gái của tôi mang đến nhà anh, anh có mục đích gì?”

Cô rốt cuộc thiếu kiên nhẫn chất vấn, chỉ là Chiêm Mỗ Tư cũng không trả lời cô.

Hắn hướng trên ghế sa lon ngồi, ánh mắt thâm thúy, tựa hồ cũng không tính toán cùng cô gây gổ, mà là muốn cùng cô đàm phán trong hoà bình .

Hắn đốt một điếu thuốc, con ngươi đen như mực nâng lên, thẳng tắp nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xinh đẹp như vậy, chăm chú nhìn cô, phát hiện cô cũng không có thay đổi gì lớn, điều thay đổi duy nhất là giờ cô đã trở thành một người mẹ trẻ, và mang trên người một hương vị hoàn toàn khác.

”Anh rốt cuộc muốn cái gì?” Lạc Tích Tuyết thấy Chiêm Mỗ Tư không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn cô, trong lòng cô càng thêm kinh hoảng gấp gáp,”Hiện tại chúng ta đều có cuộc sống riêng, nếu như anh cho rằng anh còn có thể giống như trước nắm trong tay cuộc sống của tôi, vậy anh sai lầm rồi, tôi với anh không có một chút quan hệ nào cả! Mời lập tức để tôi cùng con gái của tôi đi! !”

Chiêm Mỗ Tư vẫn như cũ không nói lời nào, thế nhưng đôi mắt, lại truyền ra ý tứ của hắn —— chiếm đoạt, hắn như cũ nghĩ đoạt lấy cô.

Lạc Tích Tuyết trong bụng run lên, nhìn tròng mắt tĩnh mịch của hắn dần thay đổi, cô từ trong đáy lòng dâng lên thấy lạnh cả người, hắn, muốn trả thù cô sao?

"Giữa chúng ta một chút quan hệ cũng không có?" Rốt cuộc, Chiêm Mỗ Tư chậm rãi lên tiếng, trong thanh âm có sự tức giận.

Lạc Tích Tuyết cắn môi dưới, quật cường quay mặt qua chỗ khác: "Không sai, quan hệ giữa chúng ta, hai năm trước đã kết thúc rồi!"

Chiêm Mỗ Tư cười không hiểu, thanh âm vẫn như cũ trầm thấp có lực: "Em dám nhìn vào mắt tôi lặp lại lần nữa?"

Lạc Tích Tuyết chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn huyết sắc dần rút đi, một mảnh trắng bệch: "Cái gì? Tôi sao phải nhìn vào mắt anh mà nói chứ?!!"

Mặc dù ngoài mặt cô cố gắng trấn định, nhưng nội tâm lại chột dạ không dứt! Trên khí thế là không đủ, khiến Lạc Tích Tuyết siết chặt đôi tay, có chút run rẩy.

"Băng Băng không phải con gái của tôi sao?" trên khuôn mặt của Chiêm Mỗ Tư là một mảnh lửa giận và khẳng định.

Nhìn gò má cô tái nhợt, trong lòng hắn một hồi co rút đau đớn, nhưng nghĩ đến việc sự tuyệt tình của cô, trong lòng hắn hận ý lại ùa về.

Đúng vậy, hắn hận cô! !

Nhớ ngày đó hắn như thế nào bỏ đi tôn nghiêm, thậm chí tự sát, không để ý sỉ nhục, hèn mọn cầu xin, chỉ hy vọng cô có thể ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng cô thì sao? Tàn khốc đem long tự tôn của hắn giẫm ở dưới lòng bàn chân, vô tình cùng người đàn ông khác bỏ đi.

Người phụ nữ tuyệt tình như vậy, không xứng để hắn thương tiếc.

Hiện tại hắn chỉ muốn biết, Băng Băng có phải là con gái cua hắn hay không thôi, hắn tự nhủ, hắn chỉ muốn con gái, về phần người phụ nữ này, cũng không phải mục đích của hắn.

Đôi mắt đẹp của Lạc Tích Tuyết trợn tròn, mồ hôi lạnh lần nữa thấm xuống, hắn hỏi câu này là có ý gì? Chẳng lẽ hắn đã biết?

Cô có chút bị tức giận nhìn hắn, cười lạnh nói: "Hai năm trước tôi đã nói với anh rồi, Băng Băng là con gái của tôi cùng Lãnh Khinh Cuồng, tôi chính vì mang thai đứa bé của hắn, mới rời đi? Anh còn có gì mà nghi vấn chứ!"

"Em nói láo!" Chiêm Mỗ Tư một phát bắt được hai vai của cô, sắc mặt tái xanh hướng cô gầm nhẹ: "Đứa bé đó là con của Lãnh Khinh Cuồng sao? Tại sao nó dáng dấp cùng Lãnh Khinh Cuồng không giống nhau?"

Lạc Tích Tuyết siết chặt tay, có chút tức giận đem Chiêm Mỗ Tư đẩy ra: "Chuyện này thì có cái gì kỳ quái, bởi vì Băng Băng dáng dấp giống tôi nhiều hơn, con gái dáng dấp giống mẹ là chuyện rất bình thường a."

"Chỉ là giống như em thôi sao? Tôi thấy rõ ràng dáng dấp cũng giống tôi?" Chiêm Mỗ Tư hai mắt sắc bén nhìn cô chăm chú, nhất quyết không tha lần nữa ép hỏi.

Lạc Tích Tuyết cả người run lên, bị lửa giận của hắn làm ngơ ngẩn, lòng rối loạn.

"Ha ha!" Chợt cô cười lạnh ra tiếng, rõ ràng nhìn hắn, không chút do dự châm chọc: "Nó dáng dấp dĩ nhiên giống anh rồi, anh quên chúng ta là quan hệ như thế nào rồi hả ? Là chị em ruột đó, là chú ruột của Băng Băng, dáng dấp nó giống anh có gì không đúng sao?"

Chiêm Mỗ Tư sắc mặt hơi chậm lại, lui về sau hai bước.

Thật chẳng lẽ là hắn suy nghĩ quá nhiều? Đứa bé này không phải là con của hắn cùng Tích Tuyết , thật sự là con của Lãnh Khinh Cuồng sao?

Nói như vậy dù hai năm trước hay hai năm sau này, hắn cùng cô cũng không có duyên? Đã như vậy, trời cao tại sao muốn an bài bọn họ gặp nhau lần này đây?

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, hai mắt chăm chú nhìn hắn: "Chiêm Mỗ Tư, tôi hiểu rõ anh hận tôi, nhưng đứa bé là vô tội, xin anh không nên đem hận ý đối với tôi đặt lên người con gái của tôi, sắc trời đã muộn rồi, tôi muốn dẫn con gái tôi rời đi, hi vọng anh về sau không cần quấy rầy cuộc sống của chúng tôi!"

"Nếu như tôi không thả em đi thì sao?" Chiêm Mỗ Tư vẻ mặt một mảnh thống hận, bàn tay nắm lại thật chặt.

"Anh muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, hướng hắn phòng bị.

Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng cười, thanh âm vô cùng lạnh: "Em cùng Lãnh Khinh Cuồng ban đầu dám phản bội tôi, hôm nay em cùng nghiệt chủng của hắn rơi vào tay tôi, em cho rằng tôi còn có thể nhân từ nương tay bỏ qua cho các người sao?"

Lạc Tích Tuyết cả người run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh tro tàn: "Không, anh đừng làm tổn thương con gái của tôi, nó vô tội, cầu xin anh——"

263. Chương 263: Ở Dưới Người Tôi Mà Cứng Ngắc Như Vậy Sao?

edit: Fannie93

Trong mắt của Chiêm Mỗ Tư chỉ có phẫn nộ trả thù: "Từ lúc em phản bội tôi, cần phải hiểu rằng tôi sẽ không bỏ qua cho em, huống chi là con gái của em! !"

Khóe miệng Lạc Tích Tuyết nâng lên tia cười khổ, đôi mắt long lanh chậm rãi nâng lên, bởi vì dính vào tầng ẩm ướt mà có vẻ đẹp động lòng người, mái tóc đen dính vào gò má tái nhợt của cô, tăng thêm độ xinh đẹp quyến rũ.

Chiêm Mỗ Tư híp mắt nhìn cô, trong lòng tự nói với mình không nên bị người phụ nữ nhu nhược này giả vờ che đi, nhưng tầm mắt tại sao không thể dời đi khỏi cô.

"Chiêm Mỗ Tư, tôi với anh ân oán không cần phải chuyển sang đời kế tiếp, anh có thể lựa chọn cách thức khác báo thù tôi, nhưng xin anh không nên hại con gái tôi." Âm thanh của Lạc Tích Tuyết chua xót, giọng nói gần như tuyệt vọng cầu khẩn.

Nhìn bộ dạng cô đau lòng muốn chết, lòng của Chiêm Mỗ Tư trầm xuống.

Con mắt anh biến sắc trầm xuống, có chút phiền muộn móc thuốc lá trong túi ra, bộp một tiếng mở ra cái bật lửa, sau đó chậm rãi nhìn môi mình thổi ra khói, gương mặt của anh càng thấy có vẻ ma mị.

"Em thật sự, cái gì cũng đồng ý sao?". Anh lạnh giọng chất vấn, ánh mắt lạnh lẽo mà tuyệt tình.

Lạc Tích Tuyết trước sau cúi xuống, lệ không ngừng nuốt vào bụng, bả vai cô rung lên gật đầu một cái.

Con ngươi bình tĩnh của Chiêm Mỗ Tư nhanh chóng thoáng qua tia vui mừng, không xác định hỏi lại một câu: "Em cái gì cũng nguyện ý sao?"

Lạc Tích Tuyết nhịn được nghẹn ngào, ngước mắt nhìn thẳng vào anh: "Rốt cuộc anh có điều kiện gì?"

Đôi mắt màu xanh dương của Chiêm Mỗ Tư nheo lại, ẩn chứa nguy hiểm vô tận, anh đi từng bước một tới gần cô, cực kì chậm chạp, trầm thấp nói: "Tôi muốn em ở lại, làm của tôi! ! Bất kể tôi cần lúc nào, em đều không thể cự tuyệt."

"Đây tuyệt đối không thể nào!". Sắc mặt Lạc Tích Tuyết trắng nhợt, thẳng thắn cự tuyệt.

Cô không thể cứ tiếp tục xin lỗi Lãnh Khinh Cuồng, cùng Chiêm Mỗ Tư dây dưa 2 năm trước đã kết thúc rồi, không nên tiếp tục nữa mới đúng.

Trong mắt của Chiêm Mỗ Tư hiện lên mảnh thống hận, anh chớp mắt nhìn cô: "Nếu như em không muốn, tôi liền mang con gái của em đi."

"Anh… anh có ý gì?". Sắc mắt Lạc Tích Tuyết trắng bệch, tất cả hơi sức trong nháy mắt biến mất, mắt đẹp nhìn anh chằm chằm, không ngờ gầm nhẹ.

"Tôi muốn mang con gái của em đi!". Chiêm Mỗ Tư lại lần nữa kiên định nói ra.

"Không thể, làm sao anh có thể mang con gái của tôi đi, Chiêm Mỗ Tư anh thật là quá đáng! !". Lạc Tích Tuyết điên rồi, cô lắc đầu kêu to, khàn cả giọng.

Chiêm Mỗ Tư chậm rãi nhích tới gần cô, tròng mắt đen nhánh tản ra tia sáng nguy hiểm, cả người anh nằm trên người cô, khí nóng thổi vào lỗ tai nhạy cảm của cô, Lạc Tích Tuyết chỉ có cảm giác lòng mình kích động, cô cho là anh muốn hôn cô, theo bản năng người co rúc lại.

Biết rõ thân thể cô lạnh cứng, vẻ thất vọng xẹt qua trong mắt, môi của anh cách cô một chút rồi lại ngưng!

"Lạc Tích Tuyết, tôi đã sớm nói với em, tôi yêu em, một phút cũng không thể không có em, em đã không muốn đi theo tôi, vậy tôi chỉ có tìm con gái em để thay thế em!". Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt mang theo ánh lạnh lập lòe bất định, mỗi câu cũng đâm vào lòng Lạc Tích Tuyết.

Cô chỉ cảm giác mình sắp sụp đổ mất, trời ạ, Chiêm Mỗ Tư nói với cô cái gì? Anh nói anh muốn con gái của bọn họ sao?

Bọn họ là cha con ruột a, tại sao có thể làm loạn! ! ? Coi như cô chưa nói cho anh biết, tuổi của Băng Băng vẫn còn nhỏ, sẽ bị anh mang đi chà đạp, cô quả thật không thể tin được trong đầu người đàn ông này lại có thể nghĩ ra những điều biến thái như vậy.

"Lạc Thiên Uy, anh bị điên rồi phải không?". Lạc Tích Tuyết căm hận nhìn anh chằm chằm, nước mắt từ khuôn mặt trắng nõn của cô chảy xuống, anh tuyệt tình, để cho cô đau lòng.

"Từ lúc em rời khỏi tôi 2 năm trước, tôi đã điên rồi! !". Chiêm Mỗ Tư nhìn thẳng vào cô, tim của anh cũng đau lòng: "Nếu như mà tôi để cho em cùng Băng Băng ở chung một chỗ, không so đo với em chuyện trước kia, em có nguyện ý yêu tôi hay không?"

Lạc Tích Tuyết giật mình, cố gắng để mình tỉnh táo lại, cô hiểu, trong lòng Chiêm Mỗ Tư vẫn tức giận bất bình vì cô từng chủ động ly hôn với anh, trong lòng anh đã sớm coi cô là người phụ nữ phản bội anh, bất kể cô nói gì, cầu xin anh như thế nào, anh đều sẽ chỉ trêu cợt cười nhạo cô.

Nghĩ tới đây, Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, mặt thành khẩn nói: "Lạc Thiên Uy, thật xin lỗi! Nếu như tôi đã từng khiến anh tổn thương, bây giờ tôi nói xin lỗi với anh."

"Bây giờ nói xin lỗi với tôi, có phải đã quá muộn hay không?". Chiêm Mỗ Tư cười lạnh, nhắm mắt làm ngơ với sự áy náy của cô.

Lạc Tích Tuyết vô lực nhìn anh, nhìn thẳng vào tròng mắt đen phức tạp kia, có chút buồn rầu nói: "Vậy anh muốn tôi làm như thế nào? Tôi phải làm sao anh mới không hận tôi?"

Lòng của Chiêm Mỗ Tư trong nháy mắt liền đau đớn, anh nhìn chằm chằm cô, dường như muốn kéo mặt cô xuống, dùng sức như vậy, lại tham lam như thế, anh đang cầu xin tình yêu, tựa như cô cầu xin anh thả cô ra vậy, khổ sở như vậy, rồi lại không chiếm được.

"Lạc Tích Tuyết, em biết tôi trôi qua mấy năm nay thế nào không?" Chiêm Mỗ Tư ánh mắt trầm đi, mất đi độ sáng: "Tại sao các người có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh ấn đật như vậy, mà tôi một thân một mình rơi vào địa ngục lạnh lẽo khổ sở giãy giụa, tại sao, em cùng anh ta có thể đẩy người ta vào khổ sở còn đâu mình hưởng thụ thành quả thắng lợi của mình?"

Lạc Tích Tuyết ngây ngẩn cả người, lời nói hung ác bén nhọn để cho cô đau đến mức khó hít thở, những năm nay cô trôi qua yên bình sao? Không, cô cũng không dễ vượt qua, nhưng lại cố gắng để ình không để ý tới.

Nếu như anh giãy giụa trong địa ngục lạnh lẽo, vậy cũng là lựa chọn của chính anh, anh lựa chọn Tống Khuynh Vũ, lựa chọn phản bội cô, bây giờ anh còn có tư cách gì tới yêu cầu cô?

Coi như anh hận cô cùng Lãnh Khinh Cuồng ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, đó cũng là do anh lúc trước kết hôn cùng Tống Khuynh Vũ, nếu nhu anh không cùng cô ta kết hôn, cô thế nào lại cùng Lãnh Khinh Cuồng biến mất không thấy gì nữa đây.

"Nhưng cái này cũng không phải cái đáng hận nhất ----". Mắt Chiêm Mỗ Tư đỏ lên, dùng sức lắc bả vai Lạc Tích Tuyết: "Đáng hận nhất chính là, anh ta đoạt lấy em, tối mỗi ngày anh ta có thể ôm em ngủ, mà tôi chỉ có thể ôm những người phụ nữ khác, coi những người đó là em? Tôi hận Lãnh Khinh Cuồng đoạt em đi, hận người phụ nữ không có lương tâm là em, em nói xem, làm sao tôi có thể để cho 2 người có tương lai tốt đẹp chứ? Tôi muốn em cho tôi, cảm giác tối tăm không ánh mặt trời kia, em đừng mơ tưởng có thể cùng Lãnh Khinh Cuồng kết hôn, cả đời cũng đừng nghĩ! !"

Lạc Tích Tuyết cười lạnh, trong nháy mắt nản lòng thoái chí: "Tôi vừa bắt đầu cho rằng anh đối với tôi tình chưa dứt, bây giờ nhìn lại cũng chỉ là do chính anh không chịu thua mà thôi, tôi với anh, căn bản cũng không có gì để cho tôi lưu luyến nữa rồi! !"

"Em thử lặp lại lần nữa xem! ! !"

Tròng mắt nguy hiểm của Chiêm Mỗ Tư híp lại, sắc mặt cứng ngắc như sắt, câu nói sau cùng của Lạc Tích Tuyết, đâm thật sâu vào lòng anh, giữa bọn họ, cái gì cũng không có sao? Hay là, cô đã sớm quên? Như vậy, anh sẽ để cho cô nhớ tới ---- sử dụng phương thức của anh!

Anh nguy hiểm nhích tới gần cô, ngoài ý muốn xé áo của cô, lộ ra da thịt tuyết trắng mềm mại.

"Lạc Thiên Uy, anh muốn làm gì?" Lạc Tích Tuyết tay ôm ngực, cảnh giác nhìn anh, liền bước vui về phía sau.

Chiêm Mỗ Tư ôm eo nhỏ của cô, môi mỏng lấn áp đi lên, hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

"Làm chuyện em với Lãnh Khinh Cuồng thường làm!"

Anh không cho cô phản kháng, dùng sức quay mặt cô lại, hung hăng hôn lên.

"Buông tôi ra, không được đụng vào tôi! !". Lạc Tích Tuyết giống như chim sợ cành non, ở trong ngực anh giãy giụa.

Hai tay cô không cách nào rút ra, chỉ có cố gắng giãy giụa, liều mạng tránh né.

Môi như có lửa nóng, nhiệt độ quen thuộc, cô thật sợ hãi sẽ thiêu đốt lý trí của mình, cô không thể trầm luân nữa, lần này không có kết quả tình yêu nữa, cô muốn lựa chọn lập trường của mình, cùng anh đứng ở hai bên, mà không phải trở lại bên cạnh anh, tiếp tục trải qua cuộc sống bị anh ép buộc.

Cô càng giãy giụa khiến Chiêm Mỗ Tư càng tức giận hơn, bàn tay to của anh chậm rãi trượt xuống theo xương quai xanh tuyệt đẹp của cô, vẫn dừng lực ở nơi nào đó trước ngực, anh dùng lực vuốt ve, muốn có được một chút phản ứng của cô.

Nhưng, anh thất vọng rồi, Lạc Tích Tuyết cắn chặt môi, không chịu để ình thỏa hiệp dưới sự cưỡng bức dụ dỗ của anh, cô không cách nào khống chế thân thể của mình, ít nhất còn có một tia lý trí cuối cùng, cô không biết, mình có thể kiên trì tới khi nào, nước mắt cuối cùng không khống chế được rơi xuống -----.

Tại sao anh lại đối xử với cô như thế? Trước kia không phải anh phản bội cô, không cần cô sao? Bây giờ anh trở nên cực kì hung ác, tàn nhẫn vô tình, còn luôn miệng nói hận cô? Anh có tư cách gì hận cô? Lạc Thiên Uy như vậy thật là đáng sợ, đáng hận hơn!

Anh thế nhưng sử dụng con gái của anh và cô đến ép buộc cô, cho tới bây giờ cô cũng không biết anh thì ra cũng hèn hạ như vậy, trước kia ít nhất anh cũng không đối với cô như vậy, nhưng bây giờ anh dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ với cô, bởi vì anh hận cô! !

Lòng Lạc Tích Tuyết lạnh đi, cô từ từ không phản kháng nữa, cứng ngắn duỗi thẳng người, nhắm hai mắt lại, mặc cho tay anh tiến lên thân thể của mình chiếm đoạt cùng xâm nhập.

Chiêm Mỗ Tư dùng sức vuốt ve da thịt của cô, dùng lực cắn vào luồng đầy đặn của cô, muốn khơi lên dục vọng của cô, nhưng thân thể của cô cũng không cho anh chút phản ứng nào, giống như một thi thể lạnh băng, khiến toàn thân anh cũng phát rét.

Anh nhắm mắt lại, hô hấp nóng rực ở bên tai, anh cắn vành tai của cô,nói mơ hồ không rõ:

"Em ở dưới người anh ta, cũng cứng ngắc như vậy sao, một chút phản ứng cũng không có, như tử thi sao? Hay là, tôi xuống tay lưu tình với em, không đủ để nâng lên nhiệt tình của em sao?"

Nói xong, bàn tay to của anh vững vàng nắm luồng mềm mại trước ngực cô, dùng sức đè xuống, cho đến khi Lạc Tích Tuyết chịu đựng không nổi, bị đau khẽ hô, vẫn kiên cường không chịu nghênh hợp anh, anh căn bản coi cô như một đồ chơi, công cụ để anh phát tiết!

Lạc Tích Tuyết kiên trì không nói lời nào, đôi môi cắn nát, chảy ra máu, bị Chiêm Mỗ Tư trong lúc vô tình liếm vào, anh lập tức nổi giận.

Anh hung hăng bỏ đi áo lót còn sót lại trên người cô, hung ác gặm cắn trên da thịt trắng nõn của cô, ở trên vai cô, để lại ấn ký thuộc về mình ----

"Cầu xin tôi đi, cầu xin tôi muốn em -----"

264. Chương 264: Anh Là Cha, Còn Là Cậu Sao?

edit: Fannie93

"Không – anh chết đi! Lạc Thiên Uy, hai năm qua anh không thay đổi gì, vẫn vô sỉ như vậy, vẫn ép buộc phụ nữ - "

Hai mắt Lạc Tích Tuyết nhắm lại, nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi, thân thể của cô càng cứng ngắc, càng run rẩy hơn.

Những thứ đã từng kia như cơn ác mộng lại hiện trong đầu, trong miệng nhỏ của cô không thể nghe thấy, bật ra một tiếng nức nở nghẹn ngào.

Qua một hồi, đau đớn cùng thô bạo đoạt lấy trong ký ức không xuất hiện. Cô chậm rãi mở mắt ướt ra, nghi ngờ nhìn về phía anh.

Chiêm Mỗ Tư đang ngồi trên thân thể cô, hung ác thâm hiểm nhìn cô. Phía dưới vẫn vực cao như cũ, nhưng thái độ của anh lại ngược lại, khác thường lạnh lẽo.

Anh ngắm nhìn cô, cút chút tự giễu, cười lạnh, cô không muốn cho anh sờ thân thể của cô, đây không phải thể hiện, cô căn bản là cự tuyệt anh, chưa từng yêu anh.

"Cái dáng vẻ này, thật như tôi mạnh mẽ. Em dữ dội như vậy. Thật khiến người ta cảm thấy thú vị."

Anh ở trên người cô, lại quay về ngồi trên ghế salon, tùy ý vén tóc rơi trước trán, lại đốt một điếu thuốc.

Muốn nhịn phần nóng bỏng vận sức chờ vận động, không phải người đàn ông bình thường nào cũng làm được. Nhưng hắn không ngờ, đồng thời đoạt lấy cô, còn nhớ lại tới cô không muốn, chỉ vì con gái uất ức thừa hoan dưới thân anh, đây đối với anh mà nói, là một loại vũ nhục.

Hiện nay với quyền thế và địa vị của anh, muốn phụ nữ thì thiếu gì, Lạc Tích Tuyết chẳng qua chỉ là quá khứ, mà xưa anh đã từng phát điên mà muốn, nhưng vẫn cách nào có được cô, có lẽ cô nói đúng, đàn ông thường muốn chinh phục, càng không có được lại càng muốn lấy được, thật ra thì cô cùng những người phụ nữ khác nhau ở chỗ nào, cũng chỉ là lúc bắt đầu cô liền kháng cự anh, mới khơi dậy sự chinh phục của anh mà thôi.

Anh sẽ không thừa nhận anh yêu cô, hoàn toàn không thể rời bỏ cô, tuyệt đối không phải vậy.

"Cút." Anh hút một điếu, thở ra khói trắng không rõ gương mặt lạnh của người đàn ông.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên một cái, đứng dậy từ dưới đất, hai mắt không tin nhìn Chiêm Mỗ Tư dùng tay hoàn mỹ tỉ mỉ đưa thuốc lá đến khóe miệng.

Anh cứ như vậy bỏ qua cho cô sao? Hình như không phải phong cách của anh? Trước kia anh không phải thế này, chỉ muốn lấy được, chẳng lẽ hiện tại anh hoàn toàn không có cảm giác với cô rồi sao?

Giống như có thể đoán được suy nghĩ của Lạc Tích Tuyết trong nội tâm, Chiêm Mỗ Tư bỗng chốc đem tầm mắt trên người của cô, tầm mắt tinh nhuệ lẫm liệt như có thể xuyên thấu da thịt của cô, xé rách lòng cô.

"Đừng cho là tôi dễ dàng bỏ qua cho em như vậy, chỉ là hôm nay tôi không có hứng thú gì, em trở về suy nghĩ về đề nghị của tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ phái người tới tìm em! Bây giờ, cút! !"

Lạc Tích Tuyết nhìn người đàn ông một cái, nhanh chóng nhặt quần áo trên đất mặc vào, sau đó như bay rời khỏi phòng.

Sau khi cô rời khỏi, tầm mắt Chiêm Mỗ Tư mới từ bóng lưng của cô chuyển qua phần dưới của mình, vẫn không có chuyện đi xuống, anh kinh ngạc vì người phụ nữ ảnh hưởng tới anh.

Nhưng mà bây giờ, phụ nữ của anh chất đống như núi, mới không lạ gì cô không nguyện ý ình, chỉ cần anh móc ngoéo, thì có một đám đàn bà nguyện ý liếm đầu ngón chân của anh, huống chi là leo lên giường của anh.

"Này Mục, Đem Tô Mỹ Kỳ tới đây! !". Anh gọi điện thoại cho thủ hạ, âm thanh trầm thấp dễ nghe.

Lạc Tích Tuyết từ trong thư phòng của Chiêm Mỗ Tư ra ngoài, tinh thần không yên, dưới chân cô phát run, nhờ vịn vào thành cầu thang kim loại lạnh lẽo mới đi được xuống.

Con gái đang ngồi ở trong phòng, chơi xong trò chơi, mấy người giúp việc vây quanh đứa bé, trên bàn đầy các món điểm tâm ngọt.

Tiểu Băng Băng nhìn hoa cả mắt, mắt sáng ngời mang theo nụ cười, đúng là nhà chú đó có nhiều đồ ăn vặt thật.

Ăn bánh cookie hay là ăn mousse?

Vị hạnh nhân hay là vị dâu tây đây? Hình như chocolate không tồi.

Bé đang do dự, đắn đo không chú ý, Lạc Tích Tuyết đã đi tới: "Băng Băng ngoan, cùng mẹ về nhà!"

Tiểu Băng Băng đang chọn thức ăn ngon, sao có thể chịu rời đi, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Tích Tuyết, chỉ có thể khẽ bất mãn nhảy xuống ghế salon, kéo làn váy của cô.

Lạc Tích Tuyết nhìn con gái mềm mại dịu dàng đưa vào lòng bàn tay, lại nhìn thấy bé lưu luyến không rời, quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó nâng đầu lên, rụt rè hỏi: "Con có thể mang ít bánh ngọt về nhà không?"

Lạc Tích Tuyết cúi xuống, cau mày nhìn cô: "Băng Băng, không phải tủ lạnh ở nhà còn bánh ngọt dâu tây chưa ăn xong sao? Chờ ăn xong rồi, mẹ sẽ mua cho con vị chocolate nhé?"

Trẻ con vẫn là trẻ con, luôn thích đồ mới mẻ, rõ ràng trong nhà cũng có, bé lại thích nơi này.

Băng Băng không nói lời nào, ở trong lòng yên lặng cân nhắc, nửa ngày vẫn chưa chắc chắn được.

Mặc dù bánh ngọt ở nhà ăn rất ngon, nhưng không có nơi xinh đẹp như này a, bé thích là màu sắc rực rỡ thế này đây, người lớn làm sao hiểu đây?

Lạc Thiên Uy chẳng biết lúc nào đã xuất hiện, liền đứng ở phía sau hai người, trầm mặc nhìn tất cả xảy ra.

Anh như có thể thấu hiểu tâm tư của Băng Băng, không đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng, hắn đã chủ động ra lệnh với người giúp việc: "Đem toàn bộ những đồ ăn vặt này gói lại, đưa lên xe, gọi xe riêng đưa họ trở về."

"Này?". Sắc mặt Lạc Tích Tuyết đông cứng, có chút ngượng ngùng, làm sao có thể mang đồ như vậy?

Nhưng tiểu Băng Băng lại vui mừng kéo ống quần Lạc Thiên Uy, nở nụ cười với anh: "Cám ơn chú!"

Ánh mắt Lạc Thiên Uy hơi ngừng lại, anh nhìn chằm chằm Băng Băng một cái, chợt ngồi xổm người xuống, ôm tiểu Băng Băng lên: "Băng Băng, chú không phải chú a, chú là – "

"Lạc Thiên Uy! !". Lạc Tích Tuyết vội vàng cắt đứt anh, đứa bé vẫn nhỏ thế, tại sao có thể chịu đả kích cùng kích động như vậy.

Con ngươi Lạc Thiên Uy quay vòng, chợt xoay chuyển lời nói: "Chú là cậu của Băng Băng, là người một nhà đây nè."

“Cậu?”. con ngươi của tiểu Băng Băng quay quay, quay đầu nhìn về phía Lạc Tích Tuyết, thấy cô gật đầu, bé mới vui vẻ vỗ tay: “A, Băng Băng có cậu rồi, Băng Băng có cậu rồi!”

“Ngoan, về sau Băng Băng muốn ăn bánh ngọt, lúc nào cũng có thể tới nhà cậu ăn, được không?”. Lạc Thiên Uy vén tóc rơi trên mặt cho bé, nhẹ ru con gái.

“Vâng.” Tiểu Băng Băng khẽ gật đầu, trên tay dính bánh ngọt, thấy chạm âu phục cao cấp của Lạc Thiên Uy, Lạc Thiên Uy không để ý, chỉ có thâm ý khác nhìn Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết giật mình tại chỗ, cảm xúc ngổn ngang. Dù sao Lạc Thiên Uy mới là cha ruột của Băng Băng, thân tình máu mủ tình thâm không thể ngăn cách.

Ánh mắt Lạc Thiên Uy nhìn Băng Băng, đó chính là dịu dàng, cưng chiều, tựa như một lòng thương yêu của bố dành cho con gái vậy.

Trong nháy mắt, cô thậm chí muốn xông tới nói cho bọn họ biết, thật ra thì bọn họ chính là 2 cha con.

Chỉ là giấc mộng như vậy, lại bị một giọng nữ lanh lảnh cắt đứt.

“Chiêm Mỗ Tư!”. Tô Mỹ Kỳ vừa thấy có điện thoại của Uy Mục gọi tới, hưng phấn chạy đến.

Cô là tình nhân gần đây của Chiêm Mỗ Tư, dĩ nhiên cũng chỉ là một bên trong nhiều người mà thôi, nhưng mà có thể được anh gọi tới biệt thự của hắn, đây là lần đầu.

Cô nghĩ, nhất định là lần đó cô cứu cô bé này, đúng lúc bị anh đụng vào, cô bé này thật ra cô vốn định mặc kệ bé, nhưng nhìn thấy gò má bé thấy giống Chiêm Mỗ Tư điểm nào đấy.

Chiêm Mỗ Tư nhiều tình nhân như vậy, chắc chắn sẽ có 1- 2 người lọt lưới len lén mang thai con của hắn, ôm một tia hi vọng cô ta dẫn đứa bé cho Chiêm Mỗ Tư nhìn, quả nhiên thấy anh rung động.

Nhìn xem tối hôm nay, anh đã nghĩ tới cô sao?

Lạc Tích Tuyết thấy hai người trước mặt trẻ con vừa ôm vừa hôn, thật là thân thiết, cũng không nhìn được nữa rồi, che ánh mắt của Băng Băng, cô xoay người ra khỏi biệt thự.

“Mẹ, có phải cô kia cùng cậu đang đùa thân thiết không?”. Tiểu Băng Băng ngồi lên xe, kéo ống tay áo của Lạc Tích Tuyết.

Đùa thân thiết? Lạc Tích Tuyết cười khổ: “Băng Băng con học ở đâu từ đó thế?”

“Bố nói.” Tiểu Băng Băng chơi ngón tay, cười trộm nói: “Mỗi lần con thấy bố ôm mẹ, bố đều nói bố đang cùng mẹ đùa thân thiết.”

Lạc Tích Tuyết liếc mắt, Lãnh Khinh Cuồng này, trẻ con nhỏ như vậy lại dám dạy bé cái này sao?

“Mẹ, bố nói bố với mẹ đùa thân thiết, là vì yêu mẹ, vậy cậu cùng cô kia đùa thân thiết, có phải cũng yêu cô kia không?”. Tiểu Băng Băng suy ra hỏi.

Lạc Tích Tuyết lập tức liền cứng lại, thấy có chút chua xót, Lạc Thiên Uy yêu cô ta sao? Minh tinh điện ảnh đó?

Cô ta so với mình trẻ tuổi hơn sao? Cô vốn là lớn tuổi hơn Lạc Thiên Uy, mấy năm qua, lại đẻ con, phụ nữ luôn lộ vẻ già yếu, nhưng đàn ông trưởng thành thì càng lộ rõ vẻ ý vị.

Nghĩ như vậy, cô cảm giác được mình cùng Lạc Thiên Uy càng lúc chênh lệch càng lớn, có lẽ Lãnh Khinh Cuồng thích hợp với cô hơn, ít nhất anh so với cô lớn hơn, không giống như là phi công trẻ lái máy bay bà già, hơn nữa đàn ông lớn hơn phụ nữ, đều sẽ thương người phụ nữ hơn một chút.

Đây chính là nỗi buồn đau của chị em yêu nhau đi, có lẽ trước kia cô không cảm thấy, nhưng thời gian trôi qua, phụ nữ vĩnh viễn phải chấp nhận chuyện thanh xuân của mình không còn, người đàn ông có thể duy trì yêu nữa không?

Sau khi Lạc Tích Tuyết ôm Băng Băng rời đi, người giúp việc trong biệt thự cũng tự động lui xuống.

Chiêm Mỗ Tư đưa Tô Mỹ Kỳ trở về phòng, Tô Mỹ Kỳ một đường giắt trên người anh, vừa đi vừa lột bỏ quần áo hai người, cực kỳ nhiệt tình.

Cô hé miệng muốn hôn môi của anh, nhưng lại bị Chiêm Mỗ Tư quay mặt, hai cánh tay hơi lạc, hung hăng bỏ eo của cô ra.

"Quy định của tôi, không cho hôn môi, những chỗ khác thì tùy tiện làm!"

Anh cầm lấy gáy của cô, khiến thân thể Tô Mỹ Kỳ bị buộc ngửa ra sau, hai luồng mượt mà cứ nhu vậy hiện ra trước mặt người đàn ông.

Chiêm Mỗ Tư không khách khí, đưa tay dùng sức xé ra, mấy tiếng "Bịch Bịch", là âm thanh của nút cài áo rơi xuống đất, áo ngực của Tô Mỹ Kỳ bị xé ra, luồng đầy đặn trắng nõn cứ như vậy lộ ra.

Chiêm Mỗ Tư một hớp ngậm lấy luồng mềm yếu của cô, tay kia dùng luồng còn lại vuốt ve, bắt đầu mạnh mẽ gặm cắn.

"Ừ --- " Tô Mỹ Kỳ không tự chủ được phản ứng kháng đau, giống như sột soát co rút, cả người khẽ co rúc lại, nhưng đúng là trí mạng, lan khắp toàn thân cô.

Cô thích đàn ông thô bạo như vậy, phương thức chinh phục dã man của mình, anh càng mạnh, cô càng hưng phấn.

"Chiêm Mỗ Tư, em muốn! ! Cho em, mau cho em". Mắt đẹp mê ly của Tô Mỹ Kỳ, bắt được thân thể của Chiêm Mỗ Tư thật chặt, lần nữa đem mình đưa tay tới hướng thân dưới của người đàn ông.

265. Chương 265: Anh Ly Hôn! (kết Cục Của Tống)

edit: Fannie93

Tay của cô đã lướt qua lồng ngực của anh, dời xuống phía dưới.

Khuôn mặt chờ đợi cùng khẩn cầu.

Chiêm Mỗ Tư cúi thấp đầu, nở nụ cười, nhìn vẻ mặt cô gái quyến rũ cùng thân thể trần trụi, anh đưa ra ngón tay thon dài, thẳng vào nơi bí mật của người phụ nữ, khang mang theo bất kỳ ôn tồn nào.

" A – " Thân thể Tô Mỹ Kỳ chợt co rụt lại, điên cuồng hét lên.

Tròng mắt Chiêm Mỗ Tư tối đen, banh chân cô ra, cả người thật cao ôm chặt eo của anh, cho anh làm tư thế tiến công.

Tô Mỹ Kỳ không có chút nào giữ lại, nghênh hợp, tận tình thét chói tai, hai luồng trắng trước ngực nhảy loạn lên.

Thân thể Chiêm Mỗ Tư hơi cúi, lại cắn một cái vào luồng mềm mại của cô.

Cả phòng kiều diễm, kèm theo tiếng rên chói tai không chút nào buông thả.

Lúc kết thúc thật vất vả, toàn thân Tô Mỹ Kỳ toàn là vết thương, da thịt đầy vết đỏ cùng máu ứ động lại, có thể thấy rõ.

Không trách được có vài người đồn đại, Chiêm Mỗ Tư ở phương diện này vượt qua người thường, phục vụ cho anh đều sẽ bị anh hành hạ thương tích đầy mình.

Ở đâu mà anh đang hưởng thụ phụ nữ mang đến cho anh, anh rõ ràng đang trả thù phụ nữ, phá hủy họ.

Trong lòng anh có một ngọn lửa lớn, chính là muốn trả thù cùng hành hạ phụ nữ.

Có thể phục vụ cho anh chính là may mắn, nhưng mỗi lần đại chiến xong, cô đều cần nghỉ ngơi một tuần lễ, tinh lực người đàn ông này không phải bình thường.

Cõi đời này ai có thể làm cho anh thật lòng dịu dàng đối xử đây? Sợ rằng chỉ có người phụ nũ hắn chủ động hôn, trừ lần đó ra, họ đều là công cụ của anh.

"Cô có thể đi, tiền sẽ tới hiện trong thẻ của cô". Chiêm Mỗ Tư có chút khó chịu, rửa sách ngón tay của mình, âm thanh nhàn nhạt lạnh lẽo.

Tô Mỹ Kỳ chấn động, từ từ quỳ gối trên sàn nhà, xoa nắn thân thể Chiêm Mỗ Tư.

Cô ngước đầu, cười híp mắt mở miệng: "Chiêm Mỗ Tư, để cho em phục vụ anh lần nữa, được không?"

Chiêm Mỗ Tư đứng thẳng người, lạnh lẽo trong mắt hiện ra: "Tôi nói, cô có thể đi, về sau không cần trở lại."

Tô Mỹ kỳ chợt cảm thấy run sợ: "Chiêm Mỗ Tư, theo hiệp định của chúng ta, phải tháng sau mới ngưng hẳn quan hệ người tình của chúng ta."

Chiêm Mỗ Tư chợt nhíu mày, tiện tay bưng ly rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, giương mắt, cười hoa mỹ mà vô tình.

"Yên Tâm, cam kết đưa cho cô tiền cùng biệt thự, còn có một bộ phim truyền hình với đạo diễn nổi tiếng, tôi sẽ không nuốt lời!"

Tô Mỹ Kỳ lập tức cười rộ lên.

Cô chưa từng nghĩ tới có thể dính vào người đàn ông như Chiêm Mỗ Tư được bao lâu, anh có đầy người tình, cô có thể duy trì sự sủng ái của anh bao lâu? Không bằng trên người anh lấy chút ích lợi, cô sẽ cảm thấy có lời.

"Chiêm Mỗ Tư em đi trước, sau này sẽ không trở lại quấy rầy anh!"

Tô Mỹ Kỳ thức thời nói, khom lưng, nhặt quần áo trên đất, lười biếng mặc vào.

Nhưng, lúc cô vừa mới mở cửa ra, đón lấy cô là một cái tát bén nhọn.

"Chát!". Một tiếng, vang dội lại vừa kích thích.

Tô Mỹ Kỳ không hiểu ngẩng đầu lên, bắt gặp chính là gương mặt tức giận của Tống Khuynh Vũ.

"Cái đồ tiện nhân này, lại dám quyến rũ chồng tôi?". Cặp mắt bộc lửa trừng mắt của Tống Khuynh Vũ lại nhìn người phụ nữ trước mắt: "Còn dám tới đây, còn tin tôi sẽ cắt đứt hai chân của cô không, vĩnh viễn không bò dậy nổi! !"

Tô Mỹ Kỳ che khuôn mặt của mình, rất muốn tát lại cô ta, nhưng ở trước mặt Chiêm Mỗ Tư, cô không muốn mình gây ra lỗi nào, dù sao tiền và sự nghiệp rộng mở của cô ta còn chưa tới tay.

"Chát!". Nhưng không đợi Tô Mỹ Kỳ động thủ, người khác đã tạt vào mặt Tống Khuynh Vũ, người này không phải Chiêm Mỗ Tư, mà là Trì Nhược Huân đi suốt đêm tới đây.

"Cô cho rằng cô là thân phận gì, lại dám đánh tôi? Đừng quên, tôi mới là người vợ chính thức của Uy, các cô nhiều nhất chỉ là tình nhân mà thôi."

Tống Khuynh Vũ tức giận nhìn chằm chằm, khuôn mặt sưng đỏ khiến cô càng dữ tợn hơn, ban đầu ngay cả Lạc Tích Tuyết cũng khiến cô ba phần, trước mắt hai người phụ nữ này cũng chỉ là công cụ của chồng cô mà thôi, lại dám không để cô vào trong mắt.

Vẻ mặt Trì Nhược Huân mang theo vài phần kiêu căng, cô không để ý đi tới bên cạnh Chiêm Mỗ Tư, đưa tài liệu trong tay cho anh, phất tay ý bảo Tô Mỹ Kỳ rời đi trước, chỗ tốt của cô không phải cho cô ta.

Trong phòng chỉ còn lại Trì Nhược Huân và Tống Khuynh Vũ giằng co.

"Coi như cô là vợ của Chiêm Mỗ Tư thì sao? Hai năm qua, anh có chạm vào cô một lần sao? Tôi mặc dù là thủ hạ của anh ấy, nhưng ở với anh ấy lâu rồi, nơi này thế nào là do tôi nói như thế nào.!". Trì Nhược Huân cao ngạo ngẩng đầu lên, bộ mặt giễu cợt cùng khinh thường.

Tống Khuynh Vũ bị nói đến chỗ đau, sắc mắt càng thêm khó coi, nổi đóa quát: "Cô có tư cách gì phách lối trước mặt tôi? Coi như Uy không yêu tôi, anh ấy yêu cô sao? Anh ấy từ đầu đến cuối chỉ coi cô là công cụ mà thôi, cô không có tư cách ở trước mặt tôi khoe khoang."

“Cô, Hừ!”. ánh mắt Trì Nhược Huân run lên,trên mặt sát khi nồng nặc.

Càng thêm đùa cợt nói: “Tôi mặc dù là thủ hạ của Chiêm Mỗ Tư, nhưng còn biết mình, những năm này tôi không có giẫm đường lên, cho là có thể có được vị trí phu nhân của anh, cô ngược lại, Chiêm Mỗ Tư rõ ràng không thương cô…. Cô lại cưỡng ép anh ấy cưới cô, kết quả của cô chỉ bi thảm mà thôi!”

Tống Khuynh Vũ quay đầu, cười lạnh,: “Chiêm Mỗ Tư coi như không yêu tôi, nhưng cũng không lợi dụng tôi, nếu như anh ấy không cưới tôi, tại sao có thể tiếp nhận thế lực phát triển ranh giới của anh? Tôi đối với anh ấy còn có giá trị tồn tại, mà cô lúc nào cũng có thể bị thay thế!”

Trì Nhược Huân nâng lên khóe môi: “Thật sao? Cô cho là thật sự như vậy sao? Nếu như mà tôi nói cho cô biết, bố của cô Bối Nặc Tát vừa mới trúng đạn mà chết, cô cảm giác mình còn núi dựa sao?”

“Cô có ý gì?”. Sắc mặt Tống Khuynh Vũ trắng nhợt, âm thanh run rẩy: “Cô nói bố tôi đã chết? làm sao có thể? Không thể nào! !”

“Chiêm Mỗ Tư ghét nhất là bị người ta uy hiếp, ban dầu cô với bố cô lừa gạt anh ấy, làm hại anh cùng Lạc Tích Tuyết tách ra nhiều năm như vậy, cô cảm thấy anh ấy dễ dàng bỏ qua cho các người sao?”. Ánh mắt Trì Nhược Huân sắc bén.

Tống Khuynh Vũ đau khổ, nước mắt lập tức rơi xuống: “Cô nói Uy đã giết bố tôi? Sẽ không, làm sao Uy sẽ đối với tôi như vậy? Tôi là vợ của anh ấy a, tại sao anh ấy muốn đối với tôi như vậy?”

Trì Nhược Huân hừ lạnh: “Cho tới bây giờ anh ấy chưa coi cô là vợ của anh ấy, nếu không hai năm qua sao lại động vào người lạ, thậm chí ở bên ngoài vẫn có.”

Tống Khuynh Vũ sắp tan nát, lúc này Chiêm Mỗ Tư đã mở cửa từ trong thư phòng đi ra, trong tay của anh cầm một phần tài liệu.

“Này, anh nói cho em biết đây không phải là thật đi? Bố của em không có chuyện gì, anh không có tìm người đối phó với ông, đúng không?”. Tống Khuynh Vũ chạy nhanh tới trước mặt anh, níu lấy áo anh, kích động hỏi tới.

Chiêm Mỗ Tư đẩy cô ra, lạnh lùng ngồi trên ghế salon, đưa tờ giấy thỏa thuận li hôn ném tới trước mặt Tống Khuynh Vũ, trầm ổn mở miệng: “Tôi đã ký tên, cô mau sớm ký xong rồi đưa cho luật sự của tôi!”

Hai tay Tống Khuynh Vũ run rẩy cầm giấy thỏa thuận li hôn, không tin nhìn Chiêm Mỗ Tư, “ Anh, anh muốn ly hôn với em?”

Chiêm Mỗ Tư lạnh lẽo liếc Tống Khuynh Vũ một cái, sắc mặt rét lạnh như băng, “Chúng ta ở riêng đã hai năm rồi, liền coi như tôi không chính thức đề nghị ly hôn với cô, cũng có thể tự do giải trừ mối quan hệ hôn nhân với cô.”

“Em không chấp nhận!”. Tống Khuynh Vũ oán giận, tức giận xé đi tờ giấy, không đè nén được phẫn nộ quát: “Chiêm Mỗ Tư, anh quả thật là vong ân bội nghĩa, những năm này không có em cùng bố em trợ giúp, anh có thể ngồi lên vị trí hôm nay không? Hiện tại anh lợi dụng xong hai người bọn em, liền giết bố em, còn đuổi em ra khỏi cửa sao?”

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư tràn đầy ác độc cùng thô bạo, hai mắt sắc bén làm cho người ta nghĩ không ra: “Không tệ, làm con rể của bố cô, chính xác là một cái cơ hội, cũng chỉ là cơ hội, cũng không thể hiện cái gì khác. Bố cô đúng là một người cẩn thận mà chặt chẽ, bất kỳ chuyện cơ mật nào cũng không để cho tôi nhúng tay, hôm tay tôi toàn từ tôi thành ra thế này, mà không phải dựa vào quan hệ của bố cô.”

“Nói thế nào bố em cũng có ân với anh, nếu không phải nể mặt mũi của bố em, anh cho rằng những vị ông chú kia sẽ nể mặt anh sao? Bây giờ anh lợi dụng hết bọn em, giết chết bọn em, anh không cảm thấy mình rất hèn hạ sao?”. Tống Khuynh Vũ lạnh lùng nhìn thẳng mắt của anh, chịu đựng không nổi mở miệng.

“Là tôi hèn hạ, hay các người hèn hạ hơn đây?”. Chiêm Mỗ Tư hung hăng nhéo cằm của cô, trong mắt lóe lên tia sát khi nghiêm nghị: “Ban đầu cô cô ý nói mang thai con của tôi đến đe dọa tôi, sau đó lại diễn trò mất đi đứa bé, thật ra thì không phải cô nhẫn tâm bóp chết con của mình, mà cô căn bản cũng biết đứa bé kia cũng không phải của tôi, là cô ở bên ngoài vụng trộm với người khác, cô tìm tôi nhận nợ, còn khiến Tích Tuyết tức đi, món nợ này tôi nhẫn nhịn hai năm rồi, bây giờ là lúc thanh toán!”

“Anh định như thế nào?”. Tống Khuynh Vũ cắn môi, không cam lòng hỏi.

“Bố của cô vừa mới bị người của tôi giải quyết xong, bây giờ tới lượt cô!” Chiêm Mỗ Tư anh tuấn, từ từ hiện ra vẻ mặt kinh người, âm thanh lạnh lẽo không mang theo tia nhiệt độ:

“Nhược Huân, dẫn cô ta đi, đánh gãy gân tay chân, sau đó đưa về Philippines, làm – gái mại dâm ! !”

Nghe vậy, thân thể hai người phụ nữ cũng không khỏi tự chủ run lên, mặc dù họ cũng biết thủ đoạn tàn nhẫn của Chiêm Mỗ Tư, cũng lần đầu tiên lĩnh giáo.

Trì Nhược Huân có chút đồng cảm nhìn Tống Khuynh Vũ một cái, muốn đưa cô ta đi.

Ai ngờ đột nhiên Tống Khuynh Vũ phá lên cười, tóc tai bù xù phát điên.

“Ha ha, Chiêm Mỗ Tư, thật ra trên đời này người có lòng thâm nhất chính là anh rồi, anh lại muốn lợi dùng tôi cùng thế lực ổn định của bố tôi để ổn định lãnh thổ của anh, lại không muốn mất đi Lạc Tích Tuyết, anh có biế trên đời nào có chuyện tốt như vậy, người phụ nữ anh yêu đã sớm ở cùng với người đàn ông khác, vẫn còn vì anh ta vì sinh con, coi như anh đi tìm cô ta, cô ta cũng không thể nào lại tiếp nhận anh…. Anh còn thảm hơn tôi.”

Mặc dù Chiêm Mỗ Tư không thích cô thế nào, cô cũng làm vợ anh hai năm, dù sao cô cũng biết, nhưng Lạc Tích Tuyết đã có người đàn ông khác, đối với hắn hận tới tận xương tủy, cô ta còn có thể quay đầu lựa chọn hắn sao? Cho nên nói trên đời thật rất công bằng, muốn ích lợi đều có, trên đời không có chuyện dễ dàng như vậy.

“Tôi có thể không có được người phụ nữ tôi yêu, không cần cô phí tâm, cô liền tận tình đi Philippines phục vụ đàn ông đi!”. Chiêm Mỗ Tư không kiên nhẫn phất tay, xua đuổi cô ta rời đi.

266. Chương 266: Chuyện Tốt Bị Phá Hư

Lạc Tích Tuyết về đến nhà, đã là mười hai giờ nửa đêm, cô đưa con gái đã ngủ thiếp đi trở về phòng, sau đó cô đi vào phòng tắm.

Mở vòi sen, Lạc Tích Tuyết bắt đầu cọ rửa thân thể, tắm gần nửa giờ sau, cô mới đổi một bộ quần áo sạch sẽ đi ra ngoài

Nhìn mình trước gương, sắc môi tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra sự lo lắng, dường như khí chất nhàn nhạt trong người chẳng tương xứng với cô.

Lạc Thiên Uy, anh rốt cuộc lại xuất hiện, thiếu chút nữa đè Băng Băng, lần nữa buộc cô phải đi vào khuôn khổ.

Hai năm trôi qua rồi, không phải cô không nhớ anh, chỉ là có chút bỏ lỡ, cho dù anh là ba ruột của Băng Băng thì thế nào, cô chẳng muốn tái hợp lần nữa với anh

Huống chi bây giờ Lạc Thiên Uy, thế lực so với lúc trước còn to lớn hơn, toàn thế giới hắc đạo sản nghiệp anh từ 10% lên đến 70%, bên cạnh anh cũng có một cô gái đẹp tựa tiên nữ, như thế vì sao không rời bỏ cô từ đầu?

Nghĩ tới đây, Lạc Tích Tuyết không khỏi thở dài.

”Em và Băng Băng đều không có việc chứ?” Lãnh Khinh Cuồng đổi một chiếc áo ngủ màu nâu, anh đi tới bên người Lạc Tích Tuyết, ôm cô vào trong ngực.

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, nằm ở trong ngực của anh.

Tròng mắt Lãnh Khinh Cuồng trở nên tĩnh mịch, anh vịn bả vai Lạc Tích Tuyết: ”Anh không biết anh ta cũng ở toà nhà này, chỉ nghe nói kể từ sau khi Lạc Thiên Uy cưới Tống Khuynh Vũ, vẫn rất phóng túng, anh ta đã từng nói vì em mà bất chấp tất cả, hiện tại anh ta rất hận em, đối với em có thành kiến, em đi cùng anh ấy phải cẩn thận một chút.”

”Em hiểu ạ!” Con mắt Lạc Tích Tuyết trở nên ảm đạm, gật đầu một cái, chuyện Thiên Uy phóng túng, cô đã nhìn ra được.

Lãnh Khinh Cuồng không nói thêm gì nữa, chỉ ôm cô vào lòng, để cho cô tựa vào bả vai anh.

Một đêm đi qua, ngày thứ hai bão tố lại đến.

Hôm nay trong giới thương gia xảy ra chuyện lớn, tập đoàn Henry trứ danh ở nước Mĩ trong một đêm thế nhưng tuyên bố phá sản.

Chuyện này khiến cho giới kinh doanh lo lắng không ít. Tập đoàn Henry là một tập đoàn có lịch sử lâu đời ở nước Mĩ, có tiền bạc hùng hậu, cùng công ty đó hợp tác sẽ khiến cho công ty nhỏ phát triển, tại sao chỉ trong một đêm lại tuyên bố phá sản.

Điều này làm cho những công ty khác thấp thỏm lo lắng, người người cảm thấy hồi hợp. Ai có thể dùng thời gian một đêm đã khiến tập đoàn Henry phá sản, đây có phải là một người không bình tĩnh không, có thể thấy được tập đoàn đứng phía sau vụ này còn lớn hơn cả tập đoàn Henry.

Mà lần này tập đoàn Henry đột nhiên tuyên bố phá sản, người trực tiếp bị hại là Lãnh Kinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng vẫn làm buôn bán với giới hắc đạo, chỉ là năm nay vì Lạc Tích Tuyết và Băng Băng mới dần dần sắp tẩy trắng công ty của mình, nhưng trong làm ăn vẫn dùng rất nhiều mánh khóe.

Lần này tập đoàn Henry phá sản, đưa đến cho Lãnh Khinh Cuồng tổn thất rất lớn, nếu như xử lý không tốt, rất có thể cũng phải đóng cửa.

Những ngày qua Lãnh Khinh Cuồng một mực bận rộn... Chuyện này, bị giới truyền thông theo dõi gắt gao, còn phải tránh cảnh sát, cục diện rối rắm cần dọn dẹp gấp, anh vội đến sứt đầu bể trán, cơ hồ cả ngày chỉ vùi mình trong công ty hay thư phòng.

Ban đêm, Lạc Tích Tuyết đi ngang qua thư phòng của anh, thấy vẫn có ánh đèn len lọi qua khe cửa, cô nhíu mày, sau đó trở về phòng bếp vì anh rót một ly sữa nóng.

Lạc Tích Tuyết gõ nhẹ hai cái lên cửa phòng, chậm rãi đẩy cửa thư phòng, bước vào.

Lãnh Khinh Cuồng đang xem tài liệu thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lạc Tích Tuyết đứng ở cửa thì mày đang nhíu bỗng giãn ra, anh đóng tài liệu lại, vươn tay ra: ”Tích Tuyết, tới đây.”

Lạc Tích Tuyết bưng ly sữa tươi tới, Lãnh Khinh Cuồng vươn tay, ôm lấy cô vào trong trong ngực, để cô ngồi ở trên đùi anh

Lạc Tích Tuyết kinh hô một tiếng: ”A, cẩn thận sữa tươi!”

Lãnh Khinh Cuồng đối với tư thế của cô, nhẹ giọng nói: ”Băng Băng đã ngủ chưa?”

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: ”Con đã ngủ rồi.”

Hai cánh tay Lãnh Khinh Cuồng ôm chặt lấy cô, ngửi mùi thơm cơ thể cô, giọng nói không che giấu được sự mệt mỏi: ”Em thì sao? Sao lại chưa ngủ? Nhớ anh không?”

”Em đã ngủ, nhưng lúc tỉnh, xem phòng anh vẫn sáng đèn, nên mang tới cho anh ly sữa tươi!” Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, đem sữa tươi đẩy tới trước mặt của Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng tà mị nhìn sâu vào mắt cô: ”Coi như là quan tâm anh?”

Lạc Tích Tuyết cười cười, trong mắt tràn đầy lo lắng: ”Khinh Cuồng, lượng công việc hằng ngày của anh lớn như vậy sao, buổi tối cũng không có ăn no, uống ly sữa tươi này đi, dạ dày sẽ ấm lên.”

”Tích Tuyết, thật xin lỗi, mấy ngày nay anh bận về việc.. Quên chăm sóc Băng Băng giúp em rồi!” Lãnh Khinh Cuồng có chút áy náy nói xin lỗi, trong mắt hiện đầy tia máu.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, đưa tay lau gương mặt của anh: ”Băng Băng đã có em, anh hãy yên tâm đi, ngược lại anh phải chú ý nghỉ ngơi, không nên quá cực khổ.”

Mặc dù Lãnh Khinh Cuồng không nói, nhưng mấy ngày nay gió bên ngoài rất lớn, khó tránh được việc cô nghe được những tin đồn.

Chuyện lần này, chắc là Lạc Thiên Uy làm ra, là anh ta muốn hãm hại Lãnh Khinh Cuồng.

Mặc dù bây giờ thực lực Lãnh Khinh Cuồng không có biện pháp so sánh với Thiên Uy, nhưng dầu gì anh cũng tận tâm chăm sóc mẹ con các cô những năm qua, bằng tâm mà nói, cô thật không muốn vì chuyện của mình mà liên lụy đến anh.

Nhìn Lạc Tích Tuyết mất hồn, Lãnh Khinh Cuồng chợt cầm lên ly, đem sữa tươi bên trong uống một hơi cạn sạch.

Chỉ là anh không nóng lòng đặt nó xuống, mà nhanh chóng nâng mặt của Lạc Tích Tuyết lên, che kín môi cô.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô, Lạc Tích Tuyết bị buộc mở to miệng, bỗng chốc, một cỗ chất lỏng ấm áp chậm rãi tiến sâu vào miệng cô.

Cứ như vậy, từng hớp, từng hớp một, đem sữa tươi chia sẻ sạch.

Lạc Tích Tuyết vừa định đẩy anh ra, Lãnh Khinh Cuồng chợt dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, dò vào bên trong khoang miệng cô, đầu lưỡi liếm mọi tất trong khoang miệng cô.

Lạc Tích Tuyết tránh không được, chỉ có thể dần dần bắt đầu đáp lại anh.

Nụ hôn của Lãnh Khinh Cuồng càng ngày càng sâu, hô hấp Lạc Tích Tuyết cũng càng ngày càng dồn dập.

Thân thể cô mềm mại, cơ hồ muốn ngồi phịch trong ngực Lãnh Khinh Cuồng .

Bàn tay Lãnh Khinh Cuồng kéo một bên eo của cô qua, tách chân của cô ra, để cho cô giạng chân trên người của anh, bắt đầu xé rách quần áo của hai người.

Hình như là ý thức được việc anh muốn làm, Lạc Tích Tuyết mặt đỏ lên, khước từ của anh: ”Đừng, Cuồng… ”

Anh bởi vì chuyện làm ăn, đã mấy ngày không có chợp mắt, thật sự cô không muốn làm anh mệt mỏi hơn.

”Cũng đã mấy ngày anh không có em, bảo bối!” Lãnh Khinh Cuồng chống đỡ trên trán Lạc Tích Tuyết, đưa tay vào quần áo của cô, vuốt ve bờ ngực tròn trịa của cô.

Lạc Tích Tuyết khó có thể kìm chế, phát ra một tiếng rên nhẹ, thở hổn hển, ánh mắt mê ly.

Bụng dưới Lãnh Khinh Cuồng truyền đến một hồi nóng rực, anh ôm sát eo nhỏ của cô, đem thân thể hai người chặt dính vào nhau.

Trong thư phòng, không khí lập tức trở thành ngọn lửa nóng, tiếng rên mập mờ áp đảo không gian.

Lãnh Khinh Cuồng đã cởi áo Lạc Tích Tuyết ra, nụ hôn nóng bỏng dọc theo mi tâm của cô, môi đỏ mọng, cổ, cho đến trước ngực, tận tình mút lấy.

Lạc Tích Tuyết suýt nữa lớn tiếng kêu la, lúc này ngoài cửa đột nhiên phát ra một giọng trẻ con non nớt.

”Ô ô cha, mẹ” là giọng của Băng Băng, bé tỉnh lại từ trong mộng, phát hiện không thấy ba mẹ, khóc lóc, tìm kiếm khắp nơi.

Lạc Tích Tuyết vội vàng đẩy Lãnh Khinh Cuồng ra, nhặt quần áo dưới đất lên, mặc vào cho cô.

”Băng Băng tỉnh ngủ?” Cô sửa sang xong áo, mở cửa, bế con gái lên

”Ai nha, tiểu tổ tông của tôi, làm sao con lại chạy đến đây vậy?” Người làm vội vã chạy đến đây, nhìn gương mặt xấu hổ của Lãnh Khinh Cuồng và Lạc Tích Tuyết, lần này cô cũng biết đứa bé ngoan, phá hư chuyện tốt của cậu chủ và cô chủ, khẳng định sẽ có một trận trách mắng

”Cô đi xuống trước đi.” Lạc Tích Tuyết phất t tay, bảo người làm đi xuống.

”Dạ! Ba ba!” Băng Băng liếc mắt liền thấy sau lưng Lạc Tích Tuyết là Lãnh Khinh Cuồng, vội vàng lùi ra khỏi lồng ngực Lạc Tích Tuyết, vui vẻ chạy đến bên cạnh Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng thật vất vả mới hạ lửa dục xuống, thấy chuyện tốt đã bị bảo bối phá hư, cũng chỉ biết nhận nhịn, quay đầu thâm tình nhìn Lạc Tích Tuyết một cái, sau đó lại ôm con gái lên.

”Băng Băng, ba đưa con đi ngủ có được không?” Lãnh Khinh Cuồng cười đến vui vẻ, giữa đôi mắt lộ ra một tia hạnh phúc, con gái nhỏ có dáng dấp rất giống Lạc Tích Tuyết, thấy bé anh liền nghĩ về người phụ nữ mà anh yêu, tại sao có thể không cưng chiều cô.

”Dạ, được ạ, Ba đi ngủ với con, con rất thích ngủ chung với ba ba.” Tiểu Băng Băng hưng phấn, đôi mắt to trong veo như nước nháy nháy mấy cái, bé thật rất yêu Lãnh Kinh Cuồng.

”Băng Băng, con ngoan ngoãn đi ngủ với mẹ, đừng quấy rầy ba, tối nay ba con còn rất nhiều việc phải làm!” Lạc Tích Tuyết giận tái mặt, định đem con gái kéo về.

Ai ngờ Tiểu Băng băng vẫn vùi đầu trong lồng ngực Lãnh Khinh Cuồng, chết cũng không muốn ra ngoài.

”Không cần ồ … ồ, con muốn ngủ với ba” mẹ thật hung dữ, vẫn là ba tốt nhất!

”Tới đây, nghe lời mẹ.” Lạc Tích Tuyết chậm lại ngữ điệu, tận lực không đúng đứa bé phát giận, nhưng Băng Băng cứ quấn lấy Lãnh Khinh Cuồng, thật làm cho cô ngại, dù sao cũng không phải ruột thịt.

”Không cần, con muốn ba” Tiểu Băng Băng cong môi đỏ mọng lên, kiên trì nương nhờ trong lồng ngực Lãnh Khinh Cuồng không chịu ra ngoài.

”Tích Tuyết, tối nay để cho Băng Băng ngủ với anh đi.” Lãnh Khinh Cuồng yêu thương vỗ lưng Băng Băng, đối với Lạc Tích Tuyết dịu dàng nói.

Lạc Tích Tuyết có chút chần chờ cau mày: ”Như vậy không tốt lắm đâu? Anh còn phải làm việc?”

”Không sao, những tài liệu kia anh nhìn xong hết rồi, lại nói dẫu có chuyện lớn hơn nữa, cũng không quan trọng bằng Băng Băng!” Lãnh Khinh Cuồng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của Băng Băng, nhu tình tựa dòng nước cười nói.

Lạc Tích Tuyết thở dài một tiếng: ”Haizzz, đứa nhỏ này chính là bị anh làm hư rồi !”

”Băng Băng còn nhỏ nha, thích đỗ thừa là chuyện của người lớn.” Lãnh Khinh Cuồng khoác vai của cô, nhẹ ru cô.

Lạc Tích Tuyết rốt cuộc gật đầu: ”Được rồi, Băng Băng, sẽ để cho con ngủ với ba một đêm, chỉ một lần thôi đó, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

”Dạ, được ạ, ba ngủ với con nhé.” Tiểu Băng Băng cười vui vẻ yêu cầu Lãnh Khinh Cuồng.

Mà từ trước đến giờ Lãnh Khinh Cuồng yêu thương Băng Băng vô hạn, cho nên một đêm này đối với anh mà nói đó là chuyện nhỏ.

267. Chương 267: Không Cho Phép Em Gả Cho Anh Ta!!

Hôm nay là Chủ nhật, Lãnh Khinh Cuồng bỏ tất cả công việc ra, đồng ý ở bên cạnh mẹ con Băng Băng trọn một ngày.

”Con muốn đi vườn thú!” Sáng sớm Băng Băng mang theo vẻ hưng phấn, khuôn mặt mềm mại mang theo vẻ mong đợi nhìn Lãnh Khinh Cuồng.

”Ăn bữa sáng trước đi” Lạc Tích Tuyết tức thời cắt đứt của con gái, kiên trì bắt cô dưỡng thành thói quen biết nghe lời.

Băng Băng chu mỏ một cái, kéo ghế ngồi xuống bàn, bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

Lãnh Khinh Cuồng từ trong hồ bơi đi ra, khoác một cái khăn tắm, thương yêu đi tới bên cạnh Băng Băng đút cho con.

Lạc Tích Tuyết cau mày ngăn cản: "Khinh Cuồng, để cho con gái tự ăn."

Hai cha con liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể tiếc nuối buông ra

Lạc Tích Tuyết uống một ly nước chanh, Lãnh Khinh Cuồng thỉnh thoảng đưa tới trước mặt cô một miếng bánh mì trét bơ, một nhà ba người cùng ăn bữa sáng ngon lành.

"Tích Tuyết, Chiêm Mỗ Tư biết thân phận thật của Băng Băng sao?" Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên hỏi.

Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa bị sặc, ngẩng đầu lên nghi ngờ hỏi: "Tại sao nói như vậy?"

"Nếu như không phải anh ta đã biết thân phận của Băng Băng, cũng sẽ không cho người theo dõi nhà nghỉ của chúng ta?" khóe miệng Lãnh Khinh Cuồng giơ lên nụ cười ưu nhã.

Lạc Tích Tuyết càng thêm nghi ngờ: "Theo dõi nhà? Từ sau khi gặp nhau ở nhà nghỉ, chúng ta đã không gặp nhau hai tuần rồi?"

Lãnh Khinh Cuồng nhìn chằm chằm cô, sử dụng ánh mắt ý bảo: "Anh ta lại tới, Tuyết, em nhìn ra cửa lớn sẽ gặp ngay!"

Cửa? trong bụng Lạc Tích Tuyết trầm xuống, anh không nên đến đây mới đúng?

Cô nhanh chóng quay đầu nhìn ra cửa lớn, quả nhiên, xuyên qua những hàng cây, cô nhìn thấy một bóng người cao lớn, đang đứng ở ngoài cửa sắt và nhìn vào bên trong.

Cho dù là khoảng cách xa như vậy, cô cũng có thể cảm nhận được, cặp mắt kia lạnh lùng giống như khối băng cứng, toát ra một độ lạnh đến bức người.

Lạc Tích Tuyết không tự chủ được rùng mình một cái, giống như là nghĩ tới điều gì, cô lập tức hỏi người giúp việc.

"Băng Băng, đi theo dì Ngô vào phòng ăn đi!" Cô không thể để cho Chiêm Mỗ Tư mang con gái mình đi.

Băng Băng lắc đầu không muốn: "Không đâu, con chỉ muốn ăn với ba thôi!"

"Nhanh đi, nghe lời mẹ!" Giọng Lạc Tích Tuyết trầm xuống.

Lúc này Tiểu Băng băng mới bất đắc dĩ rời đi.

"Tích Tuyết, em sợ anh ta sẽ giành con gái với em sao?" Lãnh Khinh Cuồng dùng giọng nghi ngờ hỏi.

Đôi tay Lạc Tích Tuyết ôm lấy bả vai, giọng nói mang theo khẩn trương: "Em hiểu rõ thế lực hiện tại của Chiêm Mỗ Tư, muốn biết thân phận thật của Băng Băng cũng không khó, nhưng con gái là sinh mạng của em, em sẽ không để cho anh ta dắt Băng Băng đi."

Lãnh Khinh Cuồng thở dài, dịu dàng khuyên lơn: "Anh cũng hy vọng Băng Băng sẽ ở bên cạnh chúng ta, nhưng cứ mãi trốn tránh không phải là biện pháp, dù sao Băng Băng cũng là con ruột của anh ta, sớm muộn anh ta cũng sẽ đến cửa để đòi, đến lúc đó em phải công bằng mà giải quyết."

"Em hiểu rồi, nhưng..." Lạc Tích Tuyết thở dài, lắc đầu một cái, cùng Chiêm Mỗ Tư nói chuyện của Băng Băng, mọi ý nghĩ đều bị anh nhìn thấy, thật ra thì bọn họ cũng không phải chị em ruột, như vậy anh sẽ buông tay cô sao?

"Khinh Cuồng, anh dẫn em và Băng Băng đi đi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn, đến một nơi anh ta không thể tìm thấy chúng ta!" Lạc Tích Tuyết đột nhiên bắt lấy tay Lãnh Khinh Cuồng, cầu khẩn.

"Tích Tuyết, em hãy nghe anh nói" Lãnh Khinh Cuồng ôm lấy hai vai Lạc Tích Tuyết, để cho cô đối mặt thực tế: "Em không thể trốn tránh anh ta cả đời được, chuyện sớm muộn cũng phải giải quyết, huống chi lấy thể lực của anh ta ở hiện tại, dù em có trốn đi đâu trên thế giới này, anh ta đều có năng lực để tìm ra chúng ta, thay vì như vậy, không bằng em hãy đối mặt một lần, cùng anh ta nói chuyện rõ ràng."

"Nói rõ ràng?" Lạc Tích Tuyết ngẩn người, trong mắt đầy tràn tia phức tạp.

Lãnh Khinh Cuồng cầm tay của cô: "Không phải sợ, anh sẽ đi cùng em!"

”Nhưng…” Lạc Tích Tuyết có chút do dự, mặc dù có Lãnh Khinh Cuồng ở bên cạnh, đối với cô mà nói đó là sự khích lệ, nhưng bây giờ Chiêm Mỗ Tư khiến cô vô cùng sợ hãi.

”Đừng lo lắng, có anh ở đây, anh ta chẳng thể làm gì em đâu, nhất định em phải nói rõ ràng mọi chuyện với anh ta, mới có thể để cho em sống bình yên!” Lãnh khinh Cuồng khích lệ cô, chăm chú nhìn mắt của cô.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, chần chờ một lúc mới gật đầu một cái.

Có lẽ cô nên dùng giọng ôn hòa nói chuyện với Chiêm Mỗ Tư một lần, chỉ hi vọng hiện tại anh ta sẽ thành thật hơn, không cần cố chấp như trước kia nữa.

Nếu không có cách nào trốn tránh, cô chỉ có thể cứng đầu cùng Lãnh Khinh Cuồng ra cửa nói chuyện với anh mà thôi.

Cho đến khi đứng trước mặt Chiêm Mỗ Tư, rõ ràng Lạc Tích Tuyết cảm thấy cơ thể anh tỏa ra một cỗ hàn băng, không ngừng đưa nó vào cơ thể cô, để cô rung động, để cô sợ hãi!

Cô vô ý thức liền buông lỏng tay Lãnh Khinh Cuồng ra, sợ hãi nhìn ánh mắt giết người của Chiêm Mỗ Tư.

Lãnh Khinh Cuồng cũng có vẻ nhẹ nhõm, nếu Lạc Tích Tuyết không nắm tay anh, anh trực tiếp ôm lấy eo cô như thế sẽ tốt hơn, càng thân mật hơn.

Chỉ là sắc mặt Chiêm Mỗ Tư chuyển từ xanh mét sang âm trầm, tại sao người phụ nữ của anh lại bị người đàn ông khác ôm lấy, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho chuyện này. Nhưng vào giờ phút này, anh chỉ muốn đoạt lại Tuyết Nhi của anh mà thôi.

”Anh tới đây có chuyện gì sao?” Lạc Tích Tuyết tận lực dùng giọng nói bình tĩnh nhất để hỏi.

Chiêm Mỗ Tư gian nan ngọa nguậy hầu kết, khô khốc mà nói: ”Mở cửa ra, anh muốn có một cuộc nói chuyện đàng hoàng với em!”

Lạc Tích Tuyết có chút kháng cự: ”Nói tất cả ở chỗ này.”

Chiêm Mỗ Tư nheo đôi mắt nguy hiểm lại, cười lạnh nói: ”Tích Tuyết, em cho rằng, một cánh cửa có thể làm khó anh sao? Em có tin anh sẽ đập nát cánh cửa này không?”

”Chiêm Mỗ Tư, có tôi ở đây, sẽ không để cho anh làm tổn thương Tích Tuyết đâu!” Lãnh Khinh Cuồng lập tức ôm sát bả vai Lạc Tích Tuyết, tạo ra tư thế bảo vệ.

”Cút!!” Chiêm Mỗ Tư không kiên nhẫn rống to: ”Đây là chuyện của tôi và Lạc Tích Tuyết, người ngoài không có tư cách nhúng tay vào!!”

Lãnh Khinh Cuồng liếc nhìn anh: ”Tôi là người ngoài? Vậy anh được tính là gì? Anh chỉ là chồng trước của cô ấy mà thôi, tôi theo Tích Tuyết đã nhiều năm như thế, chờ làm xong thủ tục kết hôn nữa, anh nói xem tôi có tư cách đứng đây nói chuyện hay không?”

”Chồng chưa cưới, cái người…” Chiêm Mỗ Tư đột nhiên giật mình, đầu óc trống rỗng!

Nhìn Lạc Tích Tuyết dựa vào lồng ngực của Lãnh Khinh Cuồng, bộ dáng thân mật của hai người, tim của anh giống như trống rỗng

Anh hy vọng Lạc Tích Tuyết có thể đứng ra, nói cho anh biết đó không phải là sự thật, đó cũng chỉ là ý muốn đơn phương của Lãnh Khinh Cuồng.

Nhưng cô cứ thuận thế im lặng, căn bản không có ý muốn phủ nhận.

Thì ra giữa bọn họ đã sớm thân mật như thế rồi, thì ra chỉ có anh là đứa ngốc cho đến bây giờ vẫn chưa biết gì

Trong mắt của Tích Tuyết không có anh, cho tới bây giờ cũng không có anh.

Chỉ là anh không thể đánh mất cô, cũng không thể không có cô, anh không muốn trở lại tháng ngày một mình vượt qua đêm dài đăng đẳng, đau đến không muốn sống.

”Tích Tuyết, anh ly hôn rồi, hiện tại anh và Tống Khuynh Vũ không hề có một chút quan hệ nào, em theo anh trở về, chúng ta lần nữa bắt đầu lại được chứ?” cách một cánh cửa, Chiêm Mỗ Tư chợt cầm tay Lạc Tích Tuyết, khẩn trương nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết lấy làm kinh hãi, tâm, lập tức hốt hoảng cuồng loạn không dứt.

Anh, ly hôn? Là bởi vì cô sao?

Chẳng lẽ hôm nay anh tới tìm cô, không phải muốn đưa Băng Băng, mà là cùng cô tái hợp sao?

Nội tâm của cô không ngừng giằng co, ngẩng đầu lên, thấy rõ ràng ánh mắt u ám của Chiêm Mỗ Tư, cái loại gần như tuyệt vọng, bi ai cầu xin, một lòng một dạ, như cây kim bén nhọn đâm vào tim cô.

Ban đầu nếu như không phải là anh và Tống Khuynh Vũ duy trì quan hệ mập mờ, hôn nhân của bọn họ cũng chẳng phải đi đến tan vỡ như hôm nay, là anh cho cô gái khác cơ hội, muốn cô một lần nữa tin anh, có thể sao?

Tâm co thắt lại, Lạc Tích Tuyết ép buộc mình không để cho anh thấy vẻ mặt đau lòng của cô, cô không nợ anh, nếu như không có giờ khắc gặp nhau, như vậy, cô sẽ có một cuộc sống vô cùng bình yên. Tại sao, mỗi lần anh xuất hiện, đều là phá hỏng cuộc sống tĩnh lặng của cô?

Cô nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, giống như là đã đưa ra một quyết định trọng đại: ”Chiêm Mỗ Tư, từ hai năm trước chúng ta đã kết thúc rồi, xin anh đừng dây dưa với em nữa... hiện tại em đã có người đàn ông khác, Lãnh Khinh Cuồng chính là chồng chưa cưới của em, chúng em muốn kết hôn, xin anh đừng quấy rầy cuộc sống của em nữa!”

Nói xong, Lạc Tích Tuyết ngẩng mặt lên, xoay người, hướng về phía Lãnh Khinh Cuồng nở ra một nụ cười quỷ dị tràn đầy tin tưởng, Lãnh Khinh Cuồng thân mật ôm lấy bả vai cô, hai người cứ đứng ôm nhau như thế.

Xinh đẹp lại mang theo nụ cười siêu thoát, từ trong lòng lộ ra sức quyến rũ gọi hồn đoạt phách người đối diện, khiến lòng Lãnh Khinh Cuồng trong nháy mắt đã bị hòa tan, cũng làm cho lòng Chiêm Mỗ Tư như chìm dưới đáy cốc.

Khi anh và người đàn ông kia cùng đứng trước mặt cô, cô lại lựa chọn người đàn ông kia.

Vào giờ phút này, anh thật muốn chạy đến bóp chết đôi cẩu nam nữ kia!

Cho tới bây giờ người phản bội anh chẳng ai nhận được kết quả tốt, nhưng Lạc Tích Tuyết là một ngoại lệ.

Mặc dù lần nữa cô lại làm tổn thương anh, không cần anh, nhưng anh vẫn chẳng mong cô bị tổn thương, có lẽ đây là số mệnh suốt kiếp này của anh, từ ngày bé cô đã khắc anh!

Nhìn cử chỉ thân mật của hai người, những bắp thịt của Chiêm Mỗ Tư trở nên cứng ngắc, sắc mặt lạnh lẽo, lòng đố kỵ nổi điên!! Tay đang nắm tay Lạc Tích Tuyết không nhịn được mà gia tăng thêm sức lực.

”Đau quá, Chiêm Mỗ Tư, anh buông tay ra!” Lạc Tích Tuyết vì đau mà cau mày, nỗ lực muốn tránh ra, nhưng Chiêm Mỗ Tư lại tóm chặt lấy tay của cô không thả.

”Chiêm Mỗ Tư, anh đang làm cô ấy đau, mau buông tay!!” Lãnh Khinh Cuồng đau lòng quát.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lại như kẻ đã bắt được Lạc Tích Tuyết sẽ không thả, hai con mắt đầy máu tươi nhìn chằm chằm vào cô, nhìn sự hoảng hốt trong lòng Lạc Tích Tuyết.

”Chiêm Mỗ Tư, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Chúng tôi đã kết thúc!” Cô dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn chằm chằm vào anh.

Chiêm Mỗ Tư nắm chặt tay Lạc Tích Tuyết, đem cơ thể mảnh khảnh đang trong vòm ngực của Lãnh Khinh Cuồng, kéo lại trước mặt mình: ”Tích Tuyết, anh không cho phép em gả cho anh ta, em chỉ có thể gả cho anh, em là của anh!!”

Mắt Lạc Tích Tuyết không chớp theo dõi anh, tâm cũng đang có cảm giác mờ ảo, chỉ nghe giọng bình tĩnh khác thường của cô: ”Chiêm Mỗ Tư, anh phát điên như thế đủ chưa? Tôi chẳng thể nào ở cùng với anh nữa, mời rời đi!!”

Nói xong, cô hung hăng đẩy anh ra, tuyệt nhiên rời đi.

Mặt mũi Chiêm Mỗ Tư ảm đạm, nhìn tay bất lực chẳng cầm được tay người con gái mình yêu, trơ mắt nhìn cô nằm trong lồng ngực người đàn ông khác, tim của anh trở nên tan nát.

Mất hồn nhìn hai người ôm nhau rời đi, anh không thể khắc chế được lửa giận, trong nháy mắt tất cả đều bộc phát, điên cuồng đánh vào lan can sắt, dốc cạn đáy lòng, rít gào đứng lên: "Lạc Tích Tuyết, đừng tưởng rằng anh có thể buông tha em, anh sẽ quay lại tìm anh. Em chờ đó mà xem!!"

268. Chương 268: Cưỡng Hôn Trước Mặt Mọi Người

Editor: Trâm Trần

Chiêm Mỗ Tư đi rồi, Lãnh Khinh Cuồng cùng với con gái đi vườn thú, Lạc Tích Tuyết bây giờ không có tâm tình ra cửa, một người núp ở trong phòng nghỉ ngơi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi lên mái tóc có chút rối của cô, tâm cô giờ phút này thật sự quá mệt mỏi.

Trong tay kẹp một điếu thuốc, nhẹ nhàng gõ khói cháy vụ tràn ngập bên trong, cô nhớ lại giây phút ở cùng với Chiêm Mỗ Tư, vui vẻ có, bi thương có, mọi thứ như chạy xẹt qua bộ não.

Mấy năm không gặp, hắn đối với cô tâm vẫn nóng bỏng như vậy, nhưng cô không thể đối với hắn như chưa có chuyện gì xảy ra được.

Nhất là khi chính mắt cô thấy hắn đang Tống Khuynh Vũ mây mưa trên giường, hai người ôm nhau triền miên, đoạn ký ức này là cơn ác mộng mà cả đời này cô không thể nào quên được.

Cô tình nguyện chọn Lãnh Khinh Cuồng, cùng anh bắt đầu lần nữa, có lẽ cô bây giờ đối với anh chưa có tình cảm sâu đậm, nhưng ở lâu sinh tình, cô tin tưởng một ngày nào đó cô sẽ hoàn toàn yêu anh.

Nhưng với Chiêm Mỗ Tư không giống nhau, cô cùng hắn quá khứ có quá nhiều vết thương, hai người cũng đối với đối phương hoàn toàn thất vọng, đau lòng, mặc dù đã từng khắc cốt ghi tâm, nhưng vết thương chồng chất trong quá khứ làm cô đối với hắn mất đi lòng tin.

Cô chỉ nghĩ bắt đầu lần nữa, không có tổn thương mà chỉ có tình yêu cùng hôn nhân đầy sự tin tưởng lẫn nhau.

Chiêm Mỗ Tư, chỉ có thể là chuyện trước kia mà thôi.

Đợi đến khi điếu thuốc cháy gần hết, Lạc Tích Tuyết mệt mỏi ngã xuống trên ghế sa lon, từ từ ngủ thật say

Không biết là từ khi nào cô đã biết hút thuốc, có lẽ là sau khi rời khỏi Chiêm Mỗ Tư, cô luôn ở trong khói ảnh mà tìm hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Khinh Cuồng liền thức dậy dọn dẹp hành lý.

"Cuồng, anh phải đi sao?" Lạc Tích Tuyết vuốt vuốt đôi mắt buồn ngủ, từ trên giường lười biếng bò dậy.

Lãnh Khinh Cuồng hạ xuống môi cô một nụ hôn: "Ngoan, ngủ them một lát! Anh vừa nhận được tin tức, hang bên châu Úc có vấn đề nên anh muốn mau chóng qua đó giải quyết tình hình."

"Phải đi mấy ngày?" Lạc Tích Tuyết có chút lưu luyến không rời, cô vừa mới quyết định muốn cùng anh hảo hảo ở cùng nhau, không muốn nhanh như vậy liền tách ra.

"Anh sẽ tận lực trong vòng ba ngày trở về, chỉ là mấy ngày nay công ty trong nước làm phiền em chăm lo một chút!" Lãnh Khinh Cuồng dịu dàng vuốt ve cái trán của cô, lưu luyến nói.

Lạc Tích Tuyết chui vào trong ngực của anh: "Ừm, anh yên tâm đi đi."

Lãnh Khinh Cuồng hôn lên trán cô, nhẹ nhàng nâng tay của cô lên: "Tích Tuyết, ta lần này sau khi trở về, chúng ta liền kết hôn đi, có được hay không?"

"Ừ." Lạc Tích Tuyết mắt đẹp cụp xuống, xấu hổ gật đầu.

Trong long Lãnh Khinh Cuồng mừng như điên, thiết tha ôm cô, hôn cô thật lâu mới buông tay.

”Đi đường cẩn thận!” Cô tiễn anh tới cửa lớn.

Chỉ cần chờ anh trở về, cả nhà bọn họ ba người có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ, đến lúc đó cho dù là Chiêm Mỗ Tư cũng không thể tách bọn họ ra.

Lại qua một ngày, trên bầu trời bắt đầu những cơn mưa nhỏ, Lạc Tích Tuyết bắt đầu cảm thấy nhớ anh.

Nhớ tới Lãnh Khinh Cuồng lúc gần đi có giao phó, cô lo cho công ty ở đây một chút.

Tình huống coi như bình thường, cô giúp một tay xử lý mấy vụ án, đã đến lúc tan việc.

Đi ra khỏi cửa chính công ty, một hồi hơi lạnh thổi qua , Lạc Tích Tuyết không khỏi kéo chặt cổ áo, buổi sáng thời tiết dự báo nói sẽ có gió lớn, đoán chừng là chuẩn bị sẽ có!

Chỉ là cô đã đồng ý với con gái, hôm nay sẽ cho cô bé ăn bánh ngọt, Lạc Tích Tuyết không có trực tiếp đi đến bãi đổ xe, mà đi xuyên qua quốc lộ, đi tới tiệm bánh mì ở đối diện.

Đang tỉ mỉ chọn loại bánh hợp với khẩu vị của con gái, sau lưng đột nhiên truyền đến một cỗ hơi thở đàn ông quen thuộc, trong lòng cô run lên, đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên, cô nhìn thấy tuấn nhan vô cùng lãnh ngạo của người đàn ông trước mắt.

”Chiêm Mỗ Tư? Tại sao anh ở đây?” Lạc Tích Tuyết kinh ngạc mở miệng, cô cho là lần trước đã nói với hắn rất rõ ràng.

”Tại sao tôi lại không thể ở đây? Chẳng lẽ en đang đợi người khác?” gương mặt tuấn tú của Chiêm Mỗ Tư lập tức đông lạnh thành một lớp băng mỏng, trong giọng nói nồng đậm mùi thuốc súng.

Lạc Tích Tuyết nhíu nhíu mày, tận lực để ình bình tĩnh lại: ”Anh tìm tôi có việc sao?”

Chiêm Mỗ Tư một tay nhấc cánh tay của cô lên, không để ý ý nguyện của cô: ”Đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói!”

”Đau!” Lạc Tích Tuyết đau đến nước mắt cũng muốn chảy xuống, lần trước ở cửa nhà cô, hắn bởi vì quá đáng kích động, làm cho cánh tay của cô vẫn còn máu ứ đọng chưa tan, lần này lại bị hắn nắm cùng một chỗ, cô không khỏi đau đến hít thật sâu một hơi lãnh khí.

Chiêm Mỗ Tư nghe cô kêu đau, cảm thấy lo lắng, lập tức buông tay cô ra, dung giọng điệu không cho cự tuyệt ra lệnh:

”Đưa tay cho tôi ——”

”Không cần! !” Lạc Tích Tuyết không cảm kích chút nào đem tay giấu ở phía sau, cô mới không cần trừ Lãnh Khinh Cuồng ra còn phải tiếp xúc với người đàn ông khác, cho dù người này là chồng trước của cô cũng không được.

Chiêm Mỗ Tư nổi nóng, thô bạo vươn tay, từ phía sau nắm lấy cánh tay Lạc Tích Tuyế, khi hắn thấy rõ ràng trên cổ tay mảnh khảnh, có vết thương màu tím sậm, làm hắn nhíu chặt long mày.

”Là tôi làm em bị thương?” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve vết thương, sắc mặt nặng nề.

Lạc Tích Tuyết quay mặt qua chỗ khác, không để ý tới hắn.

Cô biết Chiêm Mỗ Tư là người dễ kích động, cô không muốn ở tại nơi công cộng cùng hắn gây gổ.

Chiêm Mỗ Tư thật sâu thở dài, chấp nhất nâng cánh tay của cô lên, từ trên vết thương còn ứ máu nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn ấm áp nhưng cũng vô cùng cẩn thận như sợ làm đau cô vậy.

”Anh” Lạc Tích Tuyết cứng người lại, không nghĩ tới hắn thế nhưng to gan ở trước mặt bao nhiêu người làm như vậy với cô.

”Thật xin lỗi! !” Chiêm Mỗ Tư đau lòng tự mình lẩm bẩm, lần nữa giương đôi mắt tĩnh mịch khổ sở, trong con ngươi tràn đầy đau thương cùng bi thống.

Lạc Tích Tuyết kinh hãi, trong nhân viên phục vụ trong tiệm cũng kinh hãi, họ chưa từng gặp qua người đàn ông nào tuấn mỹ thâm tình như vậy.

Nhưng lạc Tích Tuyết vẫn lạnh lùng hất cánh tay của anh ra: "Chiêm Mỗ Tư, tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, không cần dây dưa với tôi nữa, giữa chúng ta đã kết thúc!"

Nói xong, cô sợ mình lại bị hắn đầu độc, tâm hoảng ý loạn đẩy cửa tiệm chạy ra ngoài.

Ai biết bởi vì đi quá mau, dưới chân không biết bị cái gì vấp phải, thân thể không tự chủ được ngửa về phía sau.

Chiêm Mỗ Tư tay mắt lanh lẹ kéo cổ tay cô lại.

"Tích Tuyết, em có sao không ?" Chiêm Mỗ Tư khẩn trương lại lo lắng hỏi, ở trên người Lạc Tích Tuyết kiểm tra khắp nơi.

Lạc Tích Tuyết kinh hoảng hô to, không muốn bị Chiêm Mỗ Tư chiếm tiện nghi: "Lạc Thiên Uy, anh mau buông tôi ra!"

Lại không nghĩ rằng Chiêm Mỗ Tư chẳng những không có buông cô ra, ngược lại ôm cô chặt hơn, ánh mắt si mê.

"Tích Tuyết, anh rất nhớ em ——" hắn nhỏ giọng nỉ non, ánh mắt mê ly.

Mấy năm không thấy, mặc dù cô gầy đi, nhưng vì đã sanh con nên cô càng them hương vị của người phụ nữ trưởng thành, vóc người càng thêm hoàn mỹ.

Cô ưu nhã cao quý, thành thục mà không mất xinh đẹp, thanh thuần mà không mất kiều diễm, người đẹp như thế, nên bị giấu ở trong phòng để thương yêu, hắn bỏ lỡ mấy năm này, để cho tên Lãnh Khinh Cuồng kia chiếm tiện nghi, hôm nay thừa dịp hắn đi công tác, hắn len lén đến gần Tích Tuyết, làm sao có thể dễ dàng buông tay?

Lạc Tích Tuyết thấy Chiêm Mỗ Tư si mê như thế nhìn mình chằm chằm, trong tròng mắt còn có ngọn lửa khát vọng cùng ánh sáng mãnh liệt đoạt lấy, cô khiếp sợ lập tức đẩy anh ra.

Trước mặt mọi người, anh còn muốn dùng mưu ma chước quỷ gì ?

Chỉ là anh căn bản không tính buông cô ra, cô vừa mới chạy trốn, anh lại đuổi sát theo, trước mặt mọi người nâng mặt của cô lên.

Lòng Lạc Tích Tuyết trở nên vô cùng kinh hoảng, trời ạ, anh không phải muốn ở chỗ này hôn cô chứ? Cô tuyệt đối tin tưởng Chiêm Mỗ Tư ấy là người loại chuyện nào cũng có thể làm được.

Mắt thấy anh càng ngày càng đến gần khuôn mặt mình, sợ hãi thật sâu bao phủ cô, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy nhịp tim của mình sắp không thể chịu nổi nữa rồi.

"Chờ một chút!" Rốt cuộc, cô bị hắn bức vội vã ngăn cản,thời điểm môi của anh gần chạm vào môi của cô, cô không nhịn được mở miệng: "Lạc Thiên Uy, anh không phải là muốn cùng tôi nói chuyện một chút sao? Được rồi, tôi đồng ý với anh, chúng ta bây giờ phải đi tìm một chỗ ngồi một chút!"

Mặc dù cô không muốn đối mặt với anh, nhưng so với bị anh cưỡng hôn ở nơi công cộng như thế này, cô thà chọn nói chuyện!

"Làm? Làm cái gì?" Chiêm Mỗ Tư trong lỗ mũi phát ra một tiếng khinh thường hừ lạnh, người đẹp tới tay rồi mà còn muốn anh bỏ qua sao: "Tôi muốn làm cái gì, em còn không biết sao!"

Đại não Lạc Tích Tuyết dừng lại trong một vài giây, cô ngạc nhiên nhìn anh, tâm hoảng ý loạn hiểu rõ nói: "Lạc Thiên Uy, tại nơi công cộng này, anh đừng hòng là loạn——"

Chiêm Mỗ Tư híp híp mắt, xấu bụng lại gần gương mặt của cô: "Vậy chúng ta, liền đổi địa phương —— tôi lại tiếp tục làm loạn, như thế nào?"

Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa nói không ra lời: "Anh Lạc Thiên Uy, anh đừng quá phận! ! Buông tôi ra"

Cô kháng cự nói, đã bị Chiêm Mỗ Tư cường ngạnh chặn miệng lại!

Anh khó kìm lòng nổi hôn cô, đầu lưỡi tinh xảo, cường thế xông vào trong miệng của cô.

Lạc Tích Tuyết thân thể từng trận run rẩy, cô thiếu chút nữa cũng nhanh muốn hít thở không thông, tên đàn ông đáng chết này cư nhiên ở trước mặt mọi người hôn cô?

Quá mất mặt a!

Những người đi ngang đường hiểu chuyện dung ánh mắt cười trộm, trong mắt người ngoài xem ra, đây căn bản là một đôi tình nhân đang giận hờn nhau.

Gò má Lạc Tích Tuyết đỏ hơn, nụ hôn nóng bỏng lần nữa sâu hơn, đầu óc của cô trở nên dần dần mất đi ý thức, giống như tất cả chung quanh đều không tồn tại nữa, trong trời đất này cũng chỉ có hai người bọn họ, thân thể cũng theo đó nóng lên.

Cô đối với phản ứng của mình mà giật mình, cô làm sao còn đối với anh có phản ứng, ngày hôm qua cô đã đồng ý gả cho Lãnh Khinh Cuồng rồi, cô không thể cùng Lạc Thiên Uy có bất kỳ dính dấp nào nữa.

Ý thức hơi chậm lại, Lạc Tích Tuyết bắt đầu dung đại lực giằng co.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lại đem hai tay nhỏ bé lộn xộn của cô bắt ở phía sau, anh chặn ngang ôm lấy cô, đem cô trực tiếp đưa vào xe của mình.

Lạc Tích Tuyết vô lực nhúc nhích, một đầu tóc đen dài óng ả phiêu tán ở trên ghế xe càng them phong tình quyến rũ.

Chiêm Mỗ Tư không nhịn được cúi đầu tiếp tục hôn cô, đối với tài xế ra lệnh: "Lái xe! !"

269. Chương 269: Chúng Ta Đều Bẩn Thỉu Không Chịu Nổi

Editor: Trâm Trần

Chiêm Mỗ Tư một tay giữ chặt hai cổ tay cô, một tay khác buông lỏng chống đỡ tại trên thân xe, động tác nhàn nhã mà thành thạo, giống như đang thưởng thức tiểu bạch thỏ vừa mới săn được, vẻ mặt tự nhiên mà chắc chắn.

Lạc Tích Tuyết xấu hổ không chịu nổi, cố gắng nhìn đi chỗ khác, không nhìn ánh mắt mập mờ của người đàn ông trước mặt này, nhưng gương mặt đã sớm nhiễm hồng.

Mà càng làm cô xấu hổ hơn là cô cư nhiên đối với nụ hôn cùng vuốt ve của anh có cảm giác? Cô quả thật không thể tha thứ ình.

Rõ ràng là muốn cự tuyệt, nhưng gò má ửng hồng, vẻ mặt ngượng ngùng, cùng với càng ngày càng than thể càng ngày càng nóng đã bán đứng cô.

Chiêm Mỗ Tư đùa giỡn thưởng thức vẻ mặt thiên biến vạn hóa của Lạc Tích Tuyết, trong lúc lơ đãng giơ ngón trỏ nâng cằm của cô lên.

"Tích Tuyết, đến bây giờ em còn không nguyện ý thừa nhận, em đối với tôi có cảm giác sao? Tôi cũng chỉ tùy ý hôn em mấy cái, em liền thay đổi thành ra như vậy rồi hả ? Có phải là em cũng rất khát vọng tôi không?" Hắn nhẹ nhàng nói nhỏ ở bên tai cô, thanh âm trầm thấp.

Lạc Tích Tuyết vội vàng kháng cự: "Không, tôi không có"

Nhưng Chiêm Mỗ Tư căn bản không cho cô có cơ hội kháng nghị, hắn lè lưỡi cực kỳ mị hoặc khẽ liếm dưới vành tai của cô, trong nháy mắt, một cỗ khó nói lên lời giống như điện giật làm tê dại giác quan của cô, một trận lại một trận nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Lạc Tích Tuyết không nhịn được cật lực ngẩc đầu lên, nhẹ nhàng than một tiếng kiểu mị "Ừm"

Chiêm Mỗ Tư trong miệng tràn ra nhất mạt vui vẻ cười nhẹ: "Như thế nào? Khát vọng tôi sao? Chúng ta thật lâu cũng không có làm? Không bằng hẹn ở địa phương được không?"

Lạc Tích Tuyết xấu hổ cắn môi, vừa định mở miệng cự tuyệt, nhưng Chiêm Mỗ Tư thế nhưng thừa dịp cô không chú ý, len lén đem khí nóng thổi trên lỗ tai cô.

Chiêm Mỗ Tư quen thuộc từng bộ phận nhạy cảm trên thân thể Lạc Tích Tuyết, vành tai là bộ phận nhạy cảm nhất của cô, chỉ cần nhẹ nhàng một cái, thân thể cô sẽ lo lắng run rẩy .

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, muốn tránh ra, lại bị Chiêm Mỗ Tư dọc theo cổ của cô một đường hôn xuống, che giấu thật lâu kích - tình, rốt cuộc bị hắn trêu chọc - đạo càng thêm rõ ràng .

Đáng chết, người đàn ông này thủ đoạn tán tỉnh càng ngày càng cao rồi.

Lạc Tích Tuyết khó nhịn giãy dụa thân thể, tránh né dây dưa, nhưng là, cô trốn không thoát, vô luận cô làm thế nào, hắn đều có biện pháp, hôn cô!

"Khốn kiếp, Chiêm Mỗ Tư, anh buông tôi ra! !" Cô tức giận cực kỳ hô to, thanh âm nức nở nghẹn ngào không ngừng.

Chỉ là Chiêm Mỗ Tư nơi nào chịu dễ dàng buông tha như vậy, thật vất vả mới bắt được cô, hắn đương nhiên muốn hôn cũng không đủ.

Hắn cúi người, dễ dàng bắt được đôi môi đỏ mọng, giơ tay lên nắm được cằm của cô, làm cô vạn bất đắc dĩ hé miệng, đầu lưỡi của hắn liền tiến quân thần tốc.

"Ưmh" Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy hô hấp đột nhiên bị cướp đi, trong đầu kích thích một hồi trống rỗng, đầu căng lên.

Cô theo bản năng nghiêng đầu tránh né, lại bị Chiêm Mỗ Tư dùng sức vặn đầu qua, không cho cô có mảy may cơ hội trốn tránh.

Trong miệng cô hương thơm hơi thở mê người, tư vị ngọt ngào mềm mại, làm cho hắn không kiềm hãm được thật sâu luân hãm vào trong đó, cô càng giãy giụa càng khơi lên hứng thú của hắn.

Trong thân thể phản ứng nguyên thủy nhất càng ngày càng rõ rang, Chiêm Mỗ Tư chỉ cảm thấy một dòng điện khuếch chuyển toàn thân, rót vào cốt tủy.

Dần dần, hắn dịu dàng triền miên hôn, trở nên cuồng mãnh mà rừng rực , môi mỏng ướt át đi xuống cổ của cô.

Đầu tiên là mái tóc, nữa là trán, khóe mắt, chóp mũi, cuối cùng rơi vào trên đôi môi đỏ mọng. Những nơi đi qua, hết sức triền miên, lại bọc vô hạn quyến luyến, khó có thể tan ra; vừa tựa như là một loại hương liệu, kiên nhẫn mà tỉ mỉ, mềm mại làm cho người ta như bị thôi miên, hít thở không thông.

Đầu óc Lạc Tích Tuyết trong nháy mắt như bị thôi mien, bị hắn hôn như vậy hít thở không thông, ý thức cũng từ từ mà trở nên mơ hồ, căn bản không có dũng khí phản kháng.

Ngực của hắn rộng rãi bền chắc, loại cảm giác dựa dẫm này đã lâu không thấy, để cho cô giống như lại trở về ban đầu!

Cứ như vậy bị động hồi lâu, cô mới tìm lại về chút ý thức, cố gắng thanh tỉnh.

Lạc Tích Tuyết giùng giằng muốn đẩy Chiêm Mỗ Tư ra, hơi sức của hắn lớn kinh người, lồng ngực như tường đồng vách sắt, đè ở trên người của cô, khó có thể đẩy ra.

Cô cong chân lên, muốn mạnh mẽ cho hắn một cước, một cái ý niệm lại đột nhiên tùy tâm đáy xông ra.

Cô không thể làm như vậy, hiển nhiên, cô làm như vậy chỉ càng thêm chọc giận hắn, từ đó kích thích dục vọng của hắn hơn, cô biết người đàn ông này thích nhất chính là chinh phục phụ nữ hay phản kháng hắn, làm như vậy sẽ chỉ làm cô rơi vào miệng cọp.

Nhưng là, phải làm sao đây?

Cô đã đồng ý làm vợ Lãnh Khinh Cuồng, tuyệt không thể khi anh đi công tác lại phản bội anh, cùng người đàn ông khác xảy ra chuyện không nên xảy ra, nhưng thời điểm này muốn Chiêm Mỗ Tư dừng lại là không có thể!

Trong mắt Chiêm Mỗ Tư lửa nóng càng ngày càng sâu, cô mặt đỏ thắm sắc, càng giống như là chất xúc tác, để cho hắn phía dưới càng không ngừng kêu gào.

Hắn vội vàng hôn, đòi lấy, tất cả xúc giác kéo dài, nguyên thủy nhất, kích động nhất lại chân thật nhất, một đường lên trước, không có trói buộc, không có chướng ngại.

"Tích Tuyết" hắn thở hổn hển than nhẹ, trong mắt phúc mãn chỉ chứa mình cô thâm tình: "Tôi rất nhớ em, thật rất nhớ, rất nhớ em"

Hắn vươn tay, thuần thục cởi từng nút áo của cô ra, tất cả đều tới vội vàng không kịp chuẩn bị, tay ấm áp rồi tự nhiên đưa vào váy của cô, phủ ở bên hông.

Ngược lại , than thể lạnh lẽo của Lạc Tích Tuyết thời điểm tiếp xúc với bàn tay ấm áp của hắn, nhất thời run rẩy. Cô vô lực cảm thụ xúc giác như có như không, không biết nên né ra như thế nào.

Hắn chạm tới vừa êm ái, vừa mê người như vậy, sâu trong đáy lòng cô giờ phút này chỉ toàn lửa nóng. Nhưng là, cô không nên như vậy, cô không nên say mê, không nên luân hãm, cô cắn chặt môi, cô muốn bảo vệ tia lý trí cuối cùng.

Thời điểm tay của Chiêm Mỗ Tư hướng lên, dục vọng hóa làm một mảnh lửa nóng, ủi da thịt của cô.

"Thiên Uy, không cần"

Lạc Tích Tuyết vô lực nhỏ giọng hô, nhưng tất cả cầu khẩn ở trong mắt Chiêm Mỗ Tư cũng hóa thành kiểu cô nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hắn hôn càng thêm bá đạo, đôi tay kia cũng bá đạo đặt lên ngực cao vút của cô, tùy ý xoa nắn.

"Không cần, không cần" Lạc Tích Tuyết muốn ra sức phản kháng kích động, chỉ có thể chống lại than thể đang có phản ứng này.

"Muốn! !" Hắn bá đạo nói xong, lại một lần nữa đem lấy nức nở nghẹn ngào của cô nuốt vào trong miệng.

Lạc Tích Tuyết quay đầu đi, hắn liền truy đuổi mà đến, cô lần nữa quay đầu, hắn lại càng theo tới, cô cố gắng lắc trái lắc phải, hắn liền tìm khe hở tập kích cổ của cô, cô cuối cùng không tránh thoát đụng chạm, đánh không lại trí mạng dịu dàng này.

Chợt, cô mở mắt, nhìn vẻ mặt mê loạn của Chiêm Mỗ Tư, nghĩ tới một phương pháp hữu hiệu.

Lạc Tích Tuyết khóe miệng cười cười, thoáng qua trong mắt nhất mạt sáng loáng, ngay sau đó nhắm hai mắt lại, tìm hôn lên bờ môi của hắn.

Lấy được đáp lại, Chiêm Mỗ Tư càng thêm hưng phấn, hắn hôn càng thêm mãnh liệt, bàn tay không an phận chu du khắp than thể của cô.

Lạc Tích Tuyết nhận lấy nụ hôn của hắn, thậm chí nhỏ giọng thân ngâm lên , vậy mà, từ trong miệng cô lại là một cái tên khác.

"Lãnh Khinh Cuồng"

Chiêm Mỗ Tư bỗng chốc dừng lại chiếm đoạt, hắn đột nhiên mở con ngươi đỏ thắm ra, khó có thể tin quát:

"Người nào? Em ở đây kêu tên người nào?"

Lạc Tích Tuyết nhắm mắt không nói, nhưng ánh mắt Chiêm Mỗ Tư quá mức rừng rực, làm cô cảm thấy như gánh nặng.

"Lạc Tích Tuyết, em lại dám ở dưới người của tôi, kêu tên người đàn ông khác?" Chiêm Mỗ Tư giận không kềm được, một tay nắm được cằm của cô, chất vấn.

Lạc Tích Tuyết không trả lời, chỉ là hận nhìn chằm chằm hắn.

Không khí ở thời điểm này ngưng kết xuống âm độ, mới vừa nãy không khí mập mờ không rõ giờ phút này đều tiêu tán hết, thay vào đó là sự lạnh lung đến nghẹt thở.

”Em mới vừa rồi kêu ai?” Chiêm Mỗ Tư dẫn đầu phá vỡ trầm mặc, hắn tức giận đằng đằng nói,”Tôi cho em cơ hội, nghĩ xong lại nói.”

Lạc Tích Tuyết cười nhạt : ”Anh mới vừa rồi không phải nghe rất rõ ràng sao? Tôi gọi là Lãnh Khinh Cuồng, không phải anh!”

Chiêm Mỗ Tư chợt cảm thấy vô cùng đau đớn, hắn nắm chặt hai vai của cô: ”Tại sao? Em tại sao lại gọi tên của hắn ta? Chẳng lẽ những năm này em cùng hắn”

”Anh nói không sai, tôi vài năm này vẫn luôn cùng Lãnh Khinh Cuồng ở trên giương làm loại chuyện này, đáp án này anh hài lòng chưa?” Lạc Tích Tuyết không sợ nhìn thẳng hắn.

”Các ngươi” Chiêm Mỗ Tư tức giận cặp mắt bốc lửa, hận không được cho cô một bạt tai, cô thế nhưng đã hoàn toàn phản bội hắn.

Nếu như lần đầu tiên là trả thù, vậy sau này nhiều lần như vậy là cái gì? Chẳng lẽ cô đã yêu Lãnh Khinh Cuồng sao?

Hắn giơ tay lên, một cái tát muốn đánh xuống, nhưng cuối cùng, hắn không có nhẫn tâm.

Lạc Tích Tuyết trên mặt là một mảnh lạnh nhạt: ”Thiên Uy, tôi sớm đã nói với anh, giữa tôi và anh là không thể nào!”

Cô đã là người phụ nữ của Lãnh Khinh Cuồng, Lạc Thiên Uy đối với cô mà nói chẳng qua là quá khứ.

Thấy Chiêm Mỗ Tư không nói, Lạc Tích Tuyết biết hắn hơn phân nửa là bỏ qua, đàn ông mà, vĩnh viễn đều cho rằng mình chạm qua bao nhiêu người phụ nữ cũng không có việc gì, nhưng người phụ nữ cua hắn phải đối với hắn trước sau chung thủy.

Giống như cô bây giờ đã bị đàn ông khác chạm qua, hắn là sẽ không cần, như vậy cũng tốt, tránh khỏi bọn họ tiếp tục dây dưa.

Lạc Tích Tuyết chuẩn bị xuống xe, Chiêm Mỗ Tư lại một phát bắt được cánh tay của cô, sức lực to lớn cơ hồ muốn đem nó bẻ gảy: ”Tại sao? Tại sao lại đối với tôi tàn nhẫn như vậy? Tôi vẫn cho là, em vĩnh viễn chỉ thuộc về tôi, tại sao lại để cho hắn đụng em? Tại sao muốn cùng hắn ở chung một chỗ? Tại sao?”

Lạc Tích Tuyết chỉ là châm chọc nhìn hắn: ”Lạc Thiên Uy, hai chúng ta hai năm không gặp mặt rồi, anh dám nói với tôi trong hai năm qua vẫn vì tôi thủ thân như ngọc, một người phụ nữ cũng không có chạm qua sao? Cho nên tôi cùng Lãnh Khinh Cuồng ở chung một chỗ, tất cả đều là bởi vì anh cưới Tống Khuynh Vũ, có phải là anh đã thật sự kết hôn hay không, tôi còn muốn đợi anh,đợi anh đến nói với tôi là hai người kết hôn là giả, nhưng kết cục thì sao chứ?”

270. Chương 270: Lợi Dụng Con Gái, Buộc Cô Đi Vào Khuôn Khổ

edit: Fannie93

Chiêm Mỗ Tư giật mình, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Anh đòi hỏi cô vì anh mà thủ thân như ngọc, nhưng hai năm qua mình thế nào đây? Hoang dâm vô độ! ! !

Nhưng cho dù là như vậy, trong lòng anh vẫn hi vọng người phụ nữ của mình trong sạch.

Lạc Tích Tuyết than thở lắc đầu, đẩy cửa xe ra, không hề lưu luyên nữa, rời đi.

Mà lần này Chiêm Mỗ Tư không đuổi theo cô nữa.

Bóng đêm càng tối, vài chiếc đèn đường ở bên cạnh, kéo dài bóng dáng cô đơn của Lạc Tích Tuyết.

Cô thích Lãnh Khinh Cuồng, không sai, cô thực sự ngưỡng mộ anh, mà cô cũng có quan điểm của mình, nhưng Lãnh Khinh Cuồng chưa bao giờ để ý rằng trước kia cô từng có một người đàn ông khác.

Mặc dù cô không phải là của anh, đối với Lãnh Khinh Cuồng mà nói chính xác là sự tiếc nuối, nhưng anh chưa từng vì thế mà ghét bỏ cô.

Trên thế giới này có nhiều người như vậy, ai có thể bảo đảm rằng lần đầu tiên của mình cho người đàn ông mình yêu, ai có thể bảo đảm rằng người đàn ông đoạt lần đầu tiên của mình, nhất định sẽ một lòng một dạ yêu mình cả đời đây.

Ai cũng không thể bảo đảm, bởi vì đời người nhiều biến hóa, 1 giây trước còn đối với bạn khăng khăng một mực, sau một khắc thì có thể cùng một người phụ nữ khác ở trên giường hô mưa gọi gió.

Cô đã từng tin tưởng Chiêm Mỗ Tư, nhưng kết quả cuối cùng thì sao? Luôn có một đống lý do và lấy cớ, cùng với người phụ nữ khác.

Có lẽ cô cũng có vấn đề, nhưng sự thật chứng minh cô cùng Chiêm Mỗ Tư không thích hợp, cùng với anh cô sẽ có gánh nặng, nhưng Lãnh Khinh Cuồng không có.

Mặc dù trong lòng người cô yêu là Chiêm Mỗ Tư, nhưng yêu anh, phải nhất định ở cùng anh cả đời sao?

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô không còn là một cô gái nhỏ nữa, đối với tình yêu thuần khiết hướng tới thì mấy năm trước đã tan vỡ rồi, bây giờ đối với cô mà nói, một gia đình đầy đủ yên ấm, còn thực tế hơn tình yêu không thể chạm tới.

Khi về đến nhà, Băng Băng đang chat webcam với Lãnh Khinh Cuồng, nhìn bộ dạng hai bố con họ vui vẻ như vậy, Lạc Tích Tuyết lại thấy vui, ít nhất chứng minh lựa chọn của cô không sai.

Mặc dù cô đối với Lãnh Khinh Cuồng cảm giác không mãnh liệt bằng lúc với Chiêm Mỗ Tư, nhưng anh có thể ẹ con cô một cuộc sống yên bình nhất, như vậy là đủ rồi.

Sống qua ngày không cần phải ồ ạt, yên bình mới là thật.

“Băng Băng, chào tạm biệt với bố đi, đã muộn rồi, phải sớm lên ngủ biết không?” Lạc Tích Tuyết đi tới, sờ đầu con gái.

“Vâng, bố ngủ ngon!”. Tiểu Băng Băng phất tay với Lãnh Khinh Cuồng một cái, được người giúp việc đưa ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết ngồi ở trước bàn, hàn huyên với Lãnh Khinh Cuồng.

“Anh chừng nào thì quay về?” Cô cười hỏi.

Lãnh Khinh Cuồng nháy mắt: “Vợ, nhớ anh không?”

“Đi, em còn chưa đồng ý làm vợ anh! “. Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc anh một cái.

“Chờ anh quay về, chúng ta sẽ làm thủ tục được không?”. Lãnh Khinh Cuồng trêu chọc nói, trong lòng vừa mong đợi vừa khẩn trương.

Lạc Tích Tuyết nghiêm túc gật đầu: “Được, anh trở về, chúng ta sẽ cùng rời khỏi nơi này.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lại lưu luyến không muốn dừng nói chuyện, lại chuyển sang chủ đề khác, lúc này mới tắt đi.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Lạc Tích Tuyết vừa mở ra cửa chính, một chiếc xe Mercedes sang trọng phách lối dừng ở đầu đường.

Chiêm Mỗ Tư mặc tây trang, nở nụ cười mê hoặc lòng người với cô:

“Sớm -------“

diendan

Lạc Tích Tuyết ngơ ngẩn, không ngờ nhìn người đàn ông trước mắt, hôm qua không phải cô đã nói rõ ràng với anh sao? Cô đã làm người phụ nũ của Lãnh Khinh Cuồng, duyên phận giữa bọn họ đã hết rồi, hôm nay thế nào anh còn tìm tới cửa?

Nhìn thấy anh, cô vốn không muốn ra cửa, nhưng công ty bên kia đột nhiên gọi điện thoại nói có tình huống khẩn cấp, muốn cô tới xử lý.

Lạc Tích Tuyết không nói một lời đóng cửa lại, chuẩn bị chờ xe riêng tới đón cô, ai ngờ lúc này Chiêm Mỗ Tư đã lái xe đến trước mặt cô.

"Lên xe! !"

Anh ra lệnh với cô, giống như một vị vua không ai bì nổi.

"Không! !"

Lạc Tích Tuyết cau mày trừng mắt liếc anh một cái, tiếp tục chờ xe.

"Tôi bảo em lên xe!". Chiêm Mỗ Tư tức giận quát.

Mặt Lạc Tích Tuyết vẫn không thay đổi: "Tôi nói không chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?"

Ý thức được, cô đã tức giận, Chiêm Mỗ Tư nói chậm lại: "Rốt cuộc như thế nào em mới nguyện ý lên xe?"

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, sắc mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt: "Chiêm Mỗ Tư, tôi nhớ ngày hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng, tôi không cần anh nữa, chúng ta đã sớm có cuộc sống của mỗi người, anh cần gì phải ép buộc tôi không tha?"

Chiêm Mỗ Tư nghe cô nói như vậy, chỉ châm chọc cười lạnh: "Em cho rằng tôi đến tìm em sao? Lạc Tích Tuyết, em đánh giá mình cao rồi sao? Em đã sớm là người đàn bà hư hỏng rồi, bên Chiêm Mỗ Tư tôi đây có cả đống phụ nữ, còn khá hơn em! !"

"Rốt cuộc anh có ý gì?". Lạc Tích Tuyết có chút khó chịu cau mày.

Chiêm Mỗ Tư nâng khóe môi lên, lãnh khốc nói: "Nếu chúng ta đã ly hôn, em ở cùng với người đàn ông kia, tôi không phản bối, nhưng con gái tôi nhất định phải về với tôi! !"

Lòng của Lạc Tích Tuyết chợt run lên, sắc mắt trắng bệch: "Con gái gì? Tôi không biết anh nói cái gì?"

"Không biết sao? Vậy thì em cố tình giấu diếm à?". Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng nhìn cô, trong mắt nổi gió bùng lên dữ dội: "Thật ra thì Băng Băng là con gái ruột của tôi đúng không?"

"Không phải! !". Lạc Tích Tuyết vội vàng phủ nhận: "Băng Băng là con của tôi và Lãnh Khinh Cuồng, hai năm trước đã nói cho anh rồi! Với anh không hề có quan hệ, anh không cần phải tự mình đa tình ! !"

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Thật sao?". Chiêm Mỗ Tư khinh thường cười một cái, đem tài liệu ném tới tay Lạc Tích Tuyết: "Thế nhưng trên báo cáo giám định DNA này, cũng không viết như vậy!"

"Anh, anh phái người điều tra tôi?". Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn bản báo cáo trước mắt, toàn thân phát run., Cô sớm biết sẽ có một ngày nay, nhưng không ngờ nhanh như vậy.

Chiêm Mỗ Tư tức giận, nói: "Lạc Tích Tuyết, chẳng lẽ em cho rằng tôi sẽ dễ dàng tha thứ, con gái tôi gọi một người đàn ông xa lạ làm bố sao? Ha ha, em quá ngây thơ rồi ---"

Lạc Tích Tuyết run rẩy: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Chiêm Mỗ Tư lạnh lùng, nói theo lẽ thường: "Tôi muốn gặp con gái tôi, dẫn con bé đi! !"

Lạc Tích Tuyết bị anh chọc giận, liền phủ nhận: "Không thể, anh không thể mang Băng Băng đi! Con bé còn nhỏ, tại sao có thể tiếp nhận đột nhiên có một người bố đây? Huống chi lúc trước anh nói với con bé anh chỉ là cậu của nó sao?"

"Trước là tôi không biết thân thế của con bé, cho là con bé là con của Lãnh Khinh Cuồng, bây giờ tôi biết rõ Băng Băng là con gái tôi, không lý do gì để cho cô bé ở bên ngoài." Trong mắt Chiêm Mỗ Tư thoáng qua tia quỷ quyệt, giọng nói càng lạnh.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết chợt lạnh, có chút lo lắng cắn móng tay: "Nói như vậy, lần này anh tới tìm tôi là để giành con gái với tôi sao?"

"Cũng không hoàn toàn là như vậy, thật ra thì tôi không nhất định phải đưa Băng Băng đi bây giờ, nhưng em phải đồng ý với tôi một điều!". Chiêm Mỗ Tư ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng nhìn cô.

“Điều kiện gì?”. Lạc Tích Tuyết run run hỏi.

“Lên xe trước!”. Chiêm Mỗ Tư nghiêng đầu ý bảo cô lên trước.

Lạc Tích Tuyết vạn lần không muốn, nhưng bây giờ vì quyền nuôi dưỡng ocn gái, cô chỉ có thể lên đàm phán với người đàn ông này.

“Cuối cùng là như thế nào, anh mới không mang Băng Băng đi đây? Con bé còn nhỏ, không thể rời khỏi tôi!”. Lạc Tích Tuyết cau mày, tức giận nói.

Chiêm Mỗ Tư ý bảo tài xế lái xe, vừa rót ly rượu đỏ ình, vừa thưởng thức lại chậm rãi mở miệng: “Em đi nói với Lãnh Khinh Cuồng rằng, em không có chút cảm giác nào với anh ta, quyết định hợp lại với tôi, về sau cũng sẽ không cùng anh ta dây dưa nữa!”

“Cái gì?”. Lạc Tích Tuyết trong lòng chấn động, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cô vốn cho là trải qua cả đêm,anh đã nghĩ rõ ràng, không ngờ anh còn dùng phương pháp hèn hạ này đến ép buộc cô, thậm chí lợi dụng con gái của bọn họ.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vì muốn đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, đã nhiều năm như vậy, anh không thay đổi chút nào! Hoặc nói anh căn bản là người như vậy, cho tới bây giờ chỉ quan tâm cảm xúc của mình, cũng không quan tâm cô với con gái có thể tiếp nhận hay không.

Anh cho rằng, cô sẽ như trước mặc cho anh định đoạt sao? Không, sẽ không, sẽ không bao giờ nữa, anh đã mơ mộng hão huyền có thể tiến vào cuộc sống của cô rồi.

“Chiêm Mỗ Tư, anh có tư cách gì yêu cầu tôi như vậy? Anh quên rồi sao, ban đầu là mẹ anh ép anh và tôi ly hôn đấy sao? Anh chớp mắt liền cưới người khác! ! Tất cả mọi thứ của tôi bây giờ không có quan hệ gì với anh, hi vọng anh có thể hiểu điểm này, nếu như anh dùng con gái tới uy hiếp tôi, như vậy,tôi sẽ theo đến cùng! Anh cũng không hi vọng con gái mình còn hận anh chứ?”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chiêm Mỗ Tư khiếp sợ nhìn cô, không thể không thừa nhận, người phụ nữ này trở nên khó thuần phục hơn trước kia, cô quyết tâm muốn vạch rõ giới hạn với anh sao? Thậm chí ngay cả con gái của anh cũng muốn mang đi, vì người đàn ông nào? Cô cứ như vậy không bỏ được anh ta sao, đi cùng với anh ta?

“Người phụ nữ đáng chết này, em thật sự coi trọng Lãnh Khinh Cuồng sao? Anh ta có cái gì tốt, công phu trên giường của anh ta tốt hơn tôi sao?” Dưới cơn tức giận, Chiêm Mỗ Tư nhéo chặt cằm cô, trái tim giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn vào trái tim anh.

“Chiêm Mỗ Tư, anh vô sỉ -----“ Lạc Tích Tuyết bị anh bức quả thật muốn nổi điên, cô chìa tay muốn cho anh một cái tất.

Lại bị Chiêm Mỗ Tư cản lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ: “Thế nào, tôi nói trúng rồi sao?”

Chỉ vừa nghĩ tới cô cùng người đàn ông khác làm chuyện thân mật, anh đã cảm thấy máu trong người muốn đọng lại, anh không để ý chuyện cô cùng người đàn ông khác lên giường, anh chỉ quan tâm, cô đi theo Lãnh Khinh Cuồng rồi, thái độ lạnh lùng lại kiên quyết đối với anh, rốt cuộc Lãnh Khinh Cuồng cho cô ăn cái gì, mà cô lại chung thủy với anh ta đến thế.

Thấy cô không nói gì, đồng nghĩa với chấp nhận, Chiêm Mỗ Tư khổ sở nhắm mắt lại, một lúc lâu, mới khàn giọng mở miệng nói: “Được rồi, em cùng anh ta làm gì tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn con gái tôi! Em không để cho tôi mang Băng Băng đi, như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là thông qua luật pháp rồi, tới giành lấy quyền lợi của chính mình rồi!”

Lạc Tích Tuyết khiếp sợ há to mồm, chỉ cảm thấy cổ họng bị cái gì chặn lại, một câu không nói ra được.

Lần này anh xuất hiện, chính là muốn giành con gái với cô? Gương mặt cô ngày đêm nhung nhớ, nhưng lúc này lại lạnh lùng, tuyệt tình cùng phản bội, cô kinh ngạc nhìn anh, nhìn người đàn ông không có thuốc chữa này, rốt cuộc anh muốn lợi dụng con gái, buộc cô tới mức nào, anh mới hài lòng đây? !

271. Chương 271: Gần Nhau Trong Gang Tấc Mà Biển Trời Cách Mặt, Gặp Lại Người Dưng

Edit: Fannie93

Hai ngày nay giá cổ phiếu trong nước của Lãnh thị không ổn định tí nào, Lạc Tích Tuyết nhiều phen thăm dò, mới biết Chiêm Mỗ Tư đang làm trò quỷ.

Xem ra anh không chỉ có dùng con gái bắt ép cô, còn vụng trộm đánh lén Lãnh thị, anh đang ép cô rời khỏi Lãnh Khinh Cuồng.

Thư kí đi vào phòng làm việc, thấy Lạc Tích Tuyết thì đưa lên một tập tài liệu, báo cáo: "Phu nhân, vừa rồi người phụ trách của Adisehong gọi điện tới, trước khi đơn đặt hàng này từ bỏ, tiền hủy bỏ hợp đồng sẽ là 10% trên hợp đồng dự tính trả cho chúng ta."

"Cái gì?". Lạc Tích Tuyết bỗng chốc từ chỗ ngồi đứng lên: "Bọn họ có nói rõ tại sao phải hủy bỏ đơn phương hay không?"

Thư ký vẻ mặt đau khổ, lắc đầu một cái.

Lạc Tích Tuyết than một tiếng, phất tay một cái: "Cô đi xuống làm việc trước đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

Thư ký không đi tới cửa, lại vòng trở lại, lo lắng ưu sầu nói: "Phu nhân, gần đây thật là họa đến dồn dập, cứ theo đà này, Lãnh thị cho dù có nền móng vững chắc, cũng không chịu nổi a."

Lạc Tích Tuyết vuốt mi tâm, âm thanh lộ ra vẻ mệt mỏi: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vì để bù đắp lại tổn thất, cô tự mình mang theo thư kí đi một chuyến xuống xem nhà máy, sau lại đi tìm người phụ trách của Adisehong, tuy nhiên lại thất bại, rốt cuộc tại sao bọn họ lại từ bỏ hợp đồng, đến nay không có ai nói rõ chính xác.

Nhưng tất cả mọi người đã biết rõ, Lạc Thiên Uy đã nói cứng, muốn Lãnh thị chết, còn ai dám cùng Lãnh thị hợp tác nữa, đắc tội tổ chức hắc đạo là đắc tội lớn nhất.

Lạc Tích Tuyết ở trong công ty bận tới sáu giờ tối, nhưng còn một đống vấn đề lớn chờ xử lý, chờ cô đi giải quyết.

"Cô về trước đi thôi, đã trễ thế này." Nhìn thư ký trẻ tuổi, Lạc Tích Tuyết không đành lòng, để cho cô ấy về nhà trước.

Thư ký lại lắc đầu một cái, đưa lên số liệu thống kê bên ngoài mới nhất: "Phu nhân, tôi tới Lãnh thị là nhờ có ân huệ của thiếu gia, hiện tại Lãnh thị xảy ra chuyện, tôi nhất định muốn cùng công ty sống chết, phần này là tôi thống kê tình huống tổn hại trước mắt của công ty, công ty đã hao tổn gần 10 tỷ, trừ phi có người đầu tư, nếu không sẽ phải gặp nguy hiểm tới mức đóng cửa."

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

"Phải tìm người đầu tư sao?". Lạc Tích Tuyết cau mày một cái, lại thở dài: "Hiện tại tình huống này, chỉ sợ không có ai nguyện ý tới đây đầu tư."

"Thiếu gia đã ra nước ngoài, nghĩ biện pháp rồi, công ty nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này." Thư ký rót cho cô một cốc cà phê nóng, tốt bụng khuyên can.

Lạc Tích Tuyết cười với cô, lại vùi đầu vào làm việc thêm, cho đến khi bạn trai thư ký tới đón cô ấy, cô mới để cho cô ấy rời đi.

Đợi đến lúc Lạc Tích Tuyết từ công ty đi ra, đã gần 12 giờ.

Cô gọi điện thoại cho người giúp việc, Băng Băng đã ngủ rồi.

Ban đêm, một mình Lạc Tích Tuyết lái xe về nhà.

Trên đường không có nhiều xe lắm, cô chạy xe trên đường cao tốc, đi một đoạn dưới đường xe tốc hành cỡ 10 phút thì lối vào hơi hỗn loạn, cô bèn kiên nhẫn chờ đợi.

Một chiếc xe xám bạc đột nhiên tiến nhanh tới, cho dù Lạc Tích Tuyết đã đi với tốc độ chậm như vậy, vẫn không tránh kịp.

Chỉ nghe thấy tiếng " Ầm", chiếc xe đó đụng vào bên trái xe của cô.

Lạc Tích Tuyết mở cửa xuống xe.

Người lái xe đó là một chàng tria trẻ, vội vàng hấp tấp xuống xe, luôn miệng nói: "Thật xin lỗi a, thật xin lỗi, hôm nay quá muộn tôi không thấy rõ đường, xe bên trái đột nhiên vọt lên, tôi muốn tránh xe đó liền đụng vào cô."

Lạc Tích Tuyết cúi đầu kiểm tra, trừ đèn xe bị đụng vào nên hỏng, khác cũng không có gì: "A, cũng may, sự cố nhỏ."

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tài xế thấy cô không so đo, cũng thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư, trên xe tôi còn có ông chủ, thật sự không có thời gian, cô giải quyết riêng được không?"

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, đã trễ thế này cô chỉ muốn nhanh về nhà.

Chàng trai trẻ cúi đầu xem xe của cô, từ trong túi móc ra mấy tờ 100 đưa ra: "Tiền bù cho đèn xe này không biết đủ hay không, tôi không mang nhiều tiền như vậy. Hoặc là, tôi đưa cho cô số điện thoại, không đủ cô tìm thêm với tôi."

Lạc Tích Tuyết chỉ cười nói: "Thôi! Lần sau cẩn thận một chút."

Chàng trai trẻ sửng sốt một chút, sờ gáy: "Cám ơn cô!"

Đúng lúc xe, cửa sổ xe nhẹ nhàng đi xuống, một giọng nữ trong trẻo nói: "Tiểu Trương, thế nào rồi? không đủ tiền sao? Cô ta muốn bao nhiêu, tôi đưa cho anh."

Lạc Tích Tuyết quay đầu nhìn, trong cửa sổ xe lộ ra khuôn mặt mỹ lệ, tóc ngắn, sắc mặt vui tươi.

Cô vội vã liếc mắt một cái, liền nhanh chóng quay đầu trở lại, nói với chàng trai trẻ: "Cứ như vậy đi, anh lùi ra phía sau một chút, để cho tôi đi trước."

Người tài xế đồng ý chuẩn bị đi mở cửa xe, đột nhiên trong xe lại truyền đến âm thanh khác: "Từ từ đã."

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Lạc Tích Tuyết nhất thời liền ngây dại, không dám quay đầu lại, cả người nháy mắt lạnh lẽo.

Cửa xe bên kia mở ra, có người xuống xe, đi tới phía sau cô.

Nhưng Lạc Tích Tuyết khẩn trương không nhúc nhích.

"Tích Tuyết?". Một âm thanh quen thuộc dịu dàng, đang gọi tên cô.

Lạc Tích Tuyết trong lòng đau xốt, có cái gì nóng xông lên hốc mắt.

Đã nhiều năm như vậy, không ngờ cô còn gặp lại anh.

diendan

Trong lúc nhất thời, nhiều chuyện xưa trước kia xông tơi, Lạc Tích Tuyết nhớ lại như cuốn phim cũ nhanh chóng xẹt qua.

Cô đã từng cho là, đời này cô ngoài anh ra thì không gả cho ai, nhưng không nghĩ rằng, lúc gặp mặt, bọn họ đã không còn như xưa.

Tiếu Vũ Trạch ---------

Giữa cô và anh có nhiều điều tốt đẹp nhớ lại, cũng có nhiều điều bỏ qua cùng sự hiểu lầm, cuối cùng bọn họ chỉ có thể lệch khỏi quỹ đạo, càng ngày càng xa.

Đúng, cô đã sớm biết, năm đó Lisa cho cô xem đoạn clip là giả, đó là khích bác cô hận Chiêm Mỗ Tư.

Nhưng trên thực tế, Chiêm Mỗ Tư thật sự phái Tống Khuynh Vũ đi mê hoặc Tiếu Vũ Trạch, chỉ là cô ta không giết anh, mà là để cho anh bị trọng thương, trở thành người sống đời sống thực vật.

Những năm này, Lạc Tích Tuyết cũng biết anh vẫn còn sống, chỉ là cô không dám đi quấy rầy anh. Không phải là không muốn, mà không muốn vì cô mà liên lụy tới anh.

Cô biết anh Vũ Trạch thuộc về ánh sáng, mà cô đã rơi vào bóng tối, bọn họ là hai thế giới khác nhau, nhất định sẽ không còn gặp lại.

Diendan

Lạc Tích Tuyết cứng ngắc, lại cảm nhận được ánh mắt sáng của anh sau lưng cô.

Có lẽ chỉ qua mấy giây, nhưng đối với Lạc Tích Tuyết mà nói, nhưng đã qua một thế kỷ rất dài vậy.

Cho đến khi nghe được âm thanh vui mừng của anh: "Tích Tuyết! Thật sự là em!"

Tiếu Vũ Trạch đã đi tới gần, Lạc Tích Tuyết không thể trầm mặc nữa, chỉ xoay người, dùng âm thanh bình tĩnh nhất để chào hỏi: "Xin chào, cục trưởng Tiếu."

Mấy năm không gặp, Tiếu Vũ Trạch đã làm chức vụ cao, là nhân viên quan trọng trong chính phủ, là đảng viên bồi dưỡng cán bộ trẻ tuổi.

Kể từ sau khi hoạt động nằm vùng của anh kết thúc, liền làm cảnh sát, sau đó dọc theo đường mà làm, cho đến hôm nay được chức vụ lãnh đạo lớn lao như vậy.

Anh đứng ở trước mặt cô, mặc dù so với trước kia gầy yếu, giờ thì tráng kiện kiên cường.

Trên mặt cũng hiện ra vẻ cương nghị.

Ngày trước nam sinh anh tuấn dịu dàng khoan khoái, đã thành người đàn ông anh tuấn thành thục.

Duy nhất không thay đổi, chính là ánh mắt nhìn cô, tỏa sáng như cũ.

Chỉ là hôm nay, anh cùng cô, bất kể từ thân phận đến quan hệ, cũng là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Tiếu Vũ Trạch hơi sững sờ, vì Lạc Tích Tuyết gọi xa cách như thế, sau đó lại cười cười: "Xin chào, Tích Tuyết! !"

Anh không nhúc nhích nhìn chăm chú vào mặt của cô, mà Lạc Tích Tuyết phải cố gắng mỉm cười, không để ình lộ ra sơ hở, chỉ trong lòng đã sớm không còn như trước.

Tiếu Vũ Trạch quan sát cô cẩn thận, thở phào nhẹ nhõm: "Em một chút cũng không thay đổi."

Lạc Tích Tuyết thở dài lắc đầu: "Làm sao lại không thay đổi."

Lúc cô biết Tiếu Vũ Trạch, còn là thiếu nữ trẻ tuổi thuần khiết, hôm nay đã là người mẹ, người phụ nữ thành thục sa đọa,làm sao lại không thay đổi đây?

Tiếu Vũ Trạch cười nhìn cô: "Em trong trí nhớ của anh vẫn giống như thế."

Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng đờ, có chút đau khổ, hiện tại anh cùng cô còn lại chỉ là ký ức mà thôi.

Anh lúc này, giầy lau vô cùng sáng, quần tay thẳng lì, áo sơ mi trắng có đường vân xanh dương nhạt, anh là nhân viên chính phủ cao cấp.

Trong trí nhớ, người thiếu niên mặc đồng phục cùng cô, tay nắm tay cười nói trong gió, là hoàn toàn khác nhau.

Mấy năm đã qua như vậy, bọn họ cũng thay đổi, trẻ trung như vậy, cô bắt không được,chỉ có thể nhớ lại.

Lúc này, người phụ nữ trong xe cũng đi xuống, cô đi tới bên người Tiếu Vũ Trạch, thân mật kéo tay của anh.

"Tiếu Vũ Trạch, anh không giới thiệu chút sao?". Người phụ nữ mặt cười như hoa nói.

Lạc Tích Tuyết bấm vào đùi của mình, ép buộc mình cười tự nhiên một chút, nhưng trong lòng lại đau khổ.

Người phụ nữ này, cô ấy và cô không phải lần đầu gặp nhau.

Trước kia lúc học đại học, cô và Tiếu Vũ Trạch yêu nhau, người phụ nữ này từng theo đuổi anh Vũ Trạch nhưng lại bị anh từ chối.

Cô ấy là con gái cán bộ, bố là tướng quân, người trong nhà cũng nắm giữ chức vụ trong cơ quan chính phủ.

Chắc hẳn anh Vũ Trạch làm xong chuyện, có thể chuyển công tác chính thức, quan hệ nhà cô ấy cũng có tác dụng không nhỏ.

Tiếu Vũ Trạch do dự một chút,: "Tích Tuyết, đây là bạn của anh – Điền Điềm. Điền Điềm, đây là Lạc Tích Tuyết."

Nụ cười trên mặt Điền Điềm hơi chậm lại, cố gắng ưu nhã mỉm cười: "Xin chào Lạc Tích Tuyết, tôi thường nghe Vũ Trạch nhà tôi nhắc tới cô!"

Cô ta cố ý dùng hai chứ ' nhà tôi', ám chỉ Tiếu Vũ Trạch cùng cô ta trước mắt có mối quan hệ không tầm thường.

Lạc Tích Tuyết thật thà cười, viện cớ rời đi.

Điền Điềm so với trước kia đẹp hơn, không chỉ có ngũ quan tinh xảo, cả người cũng sôi nổi hơn trước nhiều.

Cô thấy được, có một người phụ nữ yêu mến mới có vẻ mặt nhưu thế, anh Vũ Trạch nhất định đối xử với cô ấy rất tốt, dù sao anh Vũ Trạch là người săn sóc như thế.

Nghĩ đến quá khứ anh cùng cô, Lạc Tích Tuyết lái xe tới một nơi vắng vẻ, lại hút thuốc.

Người yêu đầu đã làm quan, là nhân viên chính phủ, bên cạnh có vợ trẻ xinh đẹp, cô thì sao? Những năm này cô lại làm cái gì?

Vốn cô có tiền đồ sáng lạng, nhưng năm này vì Chiêm Mỗ Tư mà sinh cô, lại cùng người khác ở chung lâu như vậy.

Cô ở giữa hai người đàn ông nhu vậy, càng ngày càng rơi xuống, không giống mình nữa.

Cô bây giờ, đã cùng cô quả thật tưởng như hai người, nếu như có thể, cô hi vọng cả đời không cần gặp lại Tiếu Vũ Trạch.

Ít nhất anh hi vọng trong trí nhớ của anh, cô vĩnh viễn tốt đẹp nhu thế, không phải như bây giờ, cơ hồ thành một người đứng đầu như thế.

272. Chương 272: Đem Cô Mạnh Mẽ Bắt Đi

edit: Fannie93

Lạc Tích Tuyết một mình ở bên ngoài cả đêm, lúc quay về biệt thự thì đã là sáng sớm rồi.

Con gái vẫn còn đang ngủ, Lạc Tích Tuyết ở trong phòng tắm rửa sạch sẽ, bỏ đi mùi thuốc lá trên người.

Lúc đi ra trùm khăn tắm, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

"Mở cửa, mở cửa! !". Lại âm thanh phách lối quen thuộc.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, sáng sớm như vậy, anh tới làm cái gì?

Người giúp việc trong nhà dĩ nhiên không chống đỡ được, cô mặc áo ngủ, nhìn về phía điện thoại có màn hình kia.

“Chiêm Mỗ Tư, sớm như vậy có chuyện gì?”. Giọng nói của cô lạnh lẽo, trên mặt có vẻ không hoan nghênh.

Chiêm Mỗ Tư nói thẳng ý: “Mở cửa, tôi muốn gặp con gái tôi!”

Lạc Tích Tuyết bị lời nói xúc động của anh,sợ hết hồn, vội nói: “Lớn tiếng như vậy làm gì? Băng Băng còn đang ngủ, anh như vậy sẽ dọa đến nó! !”

Thật ra chuyện cô lo lắng hơn chính là, giải thích chuyện Chiêm Mỗ Tư là cha ruột con bé như thế nào đây.

Phải biết con gái còn nhỏ, lại cực kỳ lệ thuộc vào Lãnh Khinh Cuồng, để cho bé tiếp nhận ân oán đời trước của bọn họ, quá tàn nhẫn.

“Tôi mặc kệ, em không gặp tôi, tôi thấy con gái ruột của mình cũng có thể chứ? Còn nữa, em không phải chuẩn bị tiếp nhận tin của luật sư tôi sao?”. Lạc Tích Tuyết bày ra sắc mặt vô lại, mặc dù mình cũng thật là khinh thường, nhưng anh cũng bị buộc bắt đắc dĩ, ai bảo cô không chịu cho anh cơ hội?

Thấy bộ dạng Chiêm Mỗ Tư gây sự, người đến không có ý tốt gì, Lạc Tích Tuyết sửng sốt một chút, lúc này mới tỉnh ngộ lại, xem ra anh không nhịn được nữa rồi, chuẩn bị đấu với cô thật sao?

Nhưng, Băng Băng thật sự là con gái của anh, anh tại sao có thể tàn nhẫn tổn thương bé như vậy?

Đè nén tức giận, cô tận lực bình tâm nói với anh: “Chiêm Mỗ Tư, Băng Băng vẫn nhỏ như thế, anh tùy tiện xông tới, nói cho bé biết anh là bố của bé, muốn nó tiếp nhận thế nào đây? Trong lòng con bé sẽ tổn thương bao nhiêu, anh nghĩ qua chưa?

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy, em không cần tôi nữa, tôi quan tâm cái gì? Là em buộc tôi, tôi chỉ làm gậy ông đập lưng ông mà thôi!”. Lạc Thiên Uy lộ vẻ cái gì cũng bất cứ giá nào.

Anh thật ra đã sớm đoán chắc, Tích Tuyết đối xử ác độc với anh như thế, cũng không đối với con gái bọn họ như vậy, vì con gái, anh đoán chừng cô không thẳng mấy nói lên yêu cầu gì, cũng nhất định sẽ đồng ý.

“Anh, rốt cuộc muốn như thế nào?”. Qủa nhiên, giọng Lạc Tích Tuyết mềm xuống. diendan

Một tia xảo quyệt nhanh chóng thoáng qua tròng mắt đen nhánh thăm thẳm của Lạc Thiên Uy, anh cũng không có hớn hở ra mặt, mà làm bộ dáng vẻ phớt tỉnh, giọng điệu trịnh trọng nói:

“Bây giờ em đi ra,tôi muốn cùng em nói chuyện --- “

“Tôi với anh còn cái gì để nói đây?”. Lạc Tích Tuyết liếc anh một cái, theo bản năng cắn môi, bởi vì dùng sức quá độ, trên môi hiện lên dấu răng lưỡi liềm.

Đáng chết, cô đang quyến rũ anh sao? Chẳng lẽ cô không biết, động tác này mê người với anh thế nào sao? Lạc Thiên Uy chỉ cảm thấy nơi nào đó ở thân thể bắt đầu kích động bốc cháy.

Anh thật muốn, vọt vào, trực tiếp vác cô đi, hai năm qua, giờ phút nào anh cũng nhớ nhung cô, giọng nói và dáng điệu, cả nụ cười của cô, thân thể mềm mại mà mê người của cô.Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Nhưng cô càng ngoan cố như vậy, đụng cũng không muốn cho anh chạm thử, khăng khăng một mực sẽ cùng với Lãnh Khinh Cuồng.

Anh có thể không nóng nảy, nhưng có thể không nghĩ một chút thủ đoạn sao?

Phải biết mỗi lần gặp mặt, nhớ nhung người phụ nữ ở trước mắt nhiều năm như vậy, đối với một người đàn ông bình thường mà nói, là khó khăn đau khổ cỡ nào không? Anh không muốn như vậy, không có chút suy nghĩ nào!

Mặc dù anh biết cô bị Lãnh Khinh Cuồng chạm qua rồi, lòng anh đau, nhưng suy nghĩ suốt cả đêm, anh cảm giác mình cũng có trách nhiệm, nếu không phải lúc anh sơ hở cho Tống Khuynh Vũ cơ hội, cô thế nào lại rời khỏi anh được?

Mặc kệ ngày trước như thế nào, anh chỉ quan tâm về sau, tương lai bọn họ có thể ở cùng nhau hay không.

Mặt Chiêm Mỗ Tư lập tức lạnh dần, sau đó tức giận hô về phía người áo đen phía sau: “Người tới, phá cửa chính cho tôi – “Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

Lập tức, một đám người cầm công cụ bắt đầu phá cửa chính, tiếng kim loại va chạm, leng keng leng keng, hỏng.

Lạc Tích Tuyết vốn có 1 đêm khôn gngur, bị Chiêm Mỗ Tư làm như vậy liền giật mình, sắc mắt càng thêm trắng bệch.

Cô vội vã quát, bất đắc dĩ nhỏ giọng kêu: "Được rồi được rồi, tôi đồng ý với anh, xuống ngay là được! !"

Tiện tay cầm lấy một cái quần ngoài mặc lên người, nói qua với người giúp việc mấy câu, cô bấc đắc dĩ đi ra.

Bất kể như thế nào, cô phải bảo vệ con gái không bị tổn thương, chuyện cô cùng Chiêm Mỗ Tư phải chờ Băng Băng lớn một chút nữa rồi nói cho bé biết, hiện tại bé còn nhỏ, không chịu nổi những thứ kích động này.

Mở cửa chính ra, Lạc Tích Tuyết mặc một bộ trắng đi ra, gió thổi mái tóc của cô, cả người nhìn thanh nhã lại linh động.

Lạc Tích Tuyết như tìm về cảm giác năm đó, lúc này mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, anh đưa tay chậm rãi đưa ra cho Lạc Tích Tuyết, như lúc đầu vậy, thói quen hắn ôm cô vào lòng.

Lạc Tích Tuyết ngẩn người, lập tức đề phòng nhìn anh chằm chằm, giọng nói lạnh lẽo: "Có lời gì thì nói ở chỗ này đi, tôi không có nhiều thời gian!"

"Xem ra em không hiểu rõ tình hình!". Sắc mắt Chiêm Mỗ Tư trở nên khó coi, cô lại vẫn cự tuyệt mình sao?

Băng Mộng cũng là con gái của anh, tại sao ngay cả quyền anh nhìn con gái cũng bị cô cướp đoạt hết?

Có lẽ đang không có kiên nhẫn hao tổn với cô nữa, Chiêm Mỗ Tư nắm tay của cô: "Lên xe! !"

"Tôi không muốn!" Lạc Tích Tuyết tránh khỏi anh.

"Vậy tôi lập tức đi lên nói cho Băng Băng tất cả!". Chiêm Mỗ Tư lập tức muốn cắn chết Lạc Tích Tuyết!.

Lạc Tích Tuyết hận nghiến răng: "Chiêm Mỗ Tư! !"

Anh biết rõ, cô không thể nào khiến Băng Băng bị tổn thương chút nào, anh như bắt được nhược điểm, càng không kiêng kị uy hiếp cô.

Cô giận nhìn anh chằm chằm, trong miệng lại nghĩ một đằng nói một nẻo nói: "Đi đâu? Không thể quá lâu, anh biết Băng Băng – "

"Sẽ không tốn quá nhiều thời gian của em, yên tâm, Băng Băng cũng là con gái của tôi!". Chiêm Mỗ Tư kéo tay Lạc Tích Tuyết, mở cửa xe, không nói gì nhét cô đi vào.

Uy Mục đã sớm thức thời bảo thủ hạ rời đi, cậu làm vị trí tài xế, mặt âm trầm, đạp ga xe, xe nhanh như điện chớp nhanh đi ra ngoài.

Không biết chạy với tốc độ bao lâu, tốc độ xe mới chậm lại. Dọc trên đường, Chiêm Mỗ Tư vẫn mặt lạnh, không nói gì, cũng không nhìn qua Lạc Tích Tuyết, Lạc Tích Tuyết thận trọng quan sát sắc mặt của anh, trong lòng cảm thấy thấp thỏm lo âu, rốt cuộc anh muốn đưa cô đi đâu?

Cho đến khi nghe được tiếng thắng xe, bánh xe bộc phát ra đầy mùi cao su nồng nặc, Chiêm Mỗ Tư lúc này mới tháo dây an toàn, lạnh giọng nói:

"Xuống xe – "

Lạc Tích Tuyết lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chưa tỉnh hồn nhìn xung quanh một chút, kinh ngạc hỏi:

"Đây là đâu?"

Cô cả đêm không ngủ, thật sự không có sức lực cùng anh hao tổn, càng không muốn gây gổ với anh.

"Đi theo tôi, em sẽ biết!". Chiêm Mỗ Tư trực tiếp kéo cô tiến vào.

Lạc Tích Tuyết có chút sợ hãi nhìn anh, hiện tại cô không chút cò kè mặc cả nữa, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo phía sau anh. giương mắt nhìn lên, cô phát hiện mình đang đứng trong một vườn hoa của biệt thự cổ!

Đây mang phong cách kiến trúc châu Âu, tường gạch màu xám tro thấp thoáng dưới ánh mắt trời, cây thường xuân, tùy ý mọc tràn bao vay cả biệt thự, trừ cửa chính cùng cửa sổ.

Mặc dù có vẻ xuân ý dào dạt, nhưng không biết tại sao, ánh mắt trời mùa thù, Lạc Tích Tuyết vẫn thấy lá xanh thâm u, mang theo điểm lạnh lẽo.

Trong sân, có một ông lão tầm 60 tuổi đang tưới hoa trong vườn, nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư cùng Lạc Tích Tuyết, lập tức lộ ra nụ cười thân thiết:

"Chủ nhân, phu nhân, hoan nghênh trở lại! ! vừa đúng lúc tôi mới hái quả sung, tôi đưa cho 2 người nếm thử một chút!"

Lạc Tích Tuyết ngớ ra, ông lão này không phải là quản gia biệt thự nước Pháp trước kia cô ở sao? Sao Lạc Thiên Uy trở về nước, quản gia cũng mang về theo sao?

Một lúc sau, quản gia cầm đĩa trắng tuyết lên, bên trong có mấy quả sung, bưng lên.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, màu sắc thanh nhu vậy, sao có thể ăn đây?

Nhìn thấy nghi ngờ trong lòng cô, quản gia cười cười, dù tay đầy nếp nhăn cầm lên một quả, chia làm hai nửa, đưa cho Lạc Tích Tuyết, anh khẽ gật đầu bảo với cô, Lạc Tích Tuyết chần chừ đem trái cây bỏ vào trong miệng.

Nhập khẩu vào mới biết được hương vị ngọt ngào mỹ vị, vui vẻ chịu đựng, cô không nhịn được bỏ vào trong miệng, nhai chậm, ở trong miệng từ từ thưởng thức hương vị của nó.

Đem nửa còn lại đưa cho cô, Lạc Tích Tuyết không chút khách khí bỏ vào trong miệng, quả sung này quả thật ngon không phản đối.

Cô đặt ở trong miệng, cẩn thận nhai lại, vừa nhắc mắt, phát hiện Chiêm Mỗ Tư nửa hí mắt, ý vị sâu xa ngắm nhìn cô, trái tim Lạc Tích Tuyết run lên, trong miệng có vị quả sung, lập tức thay đổi, cũng ăn không trôi nữa.

Cô không tự nhiên hỏi, "Anh dẫn tôi tới đây rốt cuộc có chuyện gì? Không phải chỉ mời tôi ăn trái cây đơn giản như vậy chứ?"

Ánh mắt Chiêm Mỗ Tư tĩnh mịch nhìn cô chốc lát, chợt một tay ôm cô chặt: "Tích Tuyết, em nói xem con gái chúng ta sẽ thích nơi này sao?"

"Anh, anh có ý gì?". Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu lên, trong lòng căng nhanh.

"Tôi muốn đem Băng Băng tới đây, cùng ở với tôi!". Trong mắt Chiêm Mỗ Tư có dụng ý khác cười, anh biết nói thẳng muốn đưa cô tới đây ở, cô chắc chắn không đồng ý, nhưng đã đem Băng Băng tới đây, cô còn có thể nói không sao?

Trước kia không biết thân thế Băng Băng coi như xong, hiện tại biết, anh muốn làm cho con gái của mình, gọi Lãnh Khinh Cuồng là bố, một khắc anh cũng không chờ được rồi.

"Không được, Băng Băng còn nhỏ, không thể rời khỏi tôi!". Lạc Tích Tuyết muốn tìm lý do thuyết phục hắn, lại trúng ngay bẫy của Chiêm Mỗ Tư.

"Không bằng em cũng qua đây, ở cùng với bé?". Chiêm Mỗ Tư cố làm cho người ta không nhìn được thấu vẻ mặt của mình, nâng cằm của cô lên, không để cho cô không đối mặt mình.

"Không cần – " Lạc Tích Tuyết theo bản năng cự tuyệt, cô không cần trúng bẫy của hắn.

Chiêm Mỗ Tư nheo lại con ngươi, thoáng qua trong mắt tia tính toán: "Có phải em không muốn? vậy tôi chỉ có thể tìm người phụ nữ khác tới ở với con gái tôi!"

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết lập tức thay đổi, cô thận trọng nhìn Chiêm Mỗ Tư: “Sẽ không phải tìm mẹ kế cho con gái của tôi chứ?” Diendan

273. Chương 273: Thân Thể Phản Bội

”Trong vòng hai năm đã không tìm!” Chiêm Mỗ Tư nghĩa chánh ngôn từ nói.

Lạc Tích Tuyết thiếu chút nữa xỉu vì tức, ”Vậy hai năm sau đây? Có phải anh sẽ tìm không?”

”Tích Tuyết, nếu như em đang nghĩ đến biện pháp dẫn theo con gái trốn đi, biện pháp tốt nhất chính là anh ở lại bên cạnh em, cùng với con!!” Chiêm Mỗ Tư ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn mắt của cô.

Lạc Tích Tuyết ngẩn người lên, lập tức ý thức được anh đang bức bách cô, nhưng cô cũng chẳng biết nói cái gì?

Lấy trình độ phong lưu của Chiêm Mỗ Tư, không tìm tới phụ nữ là bất thường, dù sau thì lấy địa vị của anh ở hiện tại, coi như anh không chủ động tìm phụ nữ, họ cũng sự tự động tìm đến anh.

”Tích Tuyết, anh ruốt cuộc là cha ruột của Băng Băng, chẳng lẽ em không biết chuyện đứa bé phải sống trên cạnh cha ruột mình mới tốt sao?” Chiêm Mỗ Tư thấy Lạc Tích Tuyết bắt đầu dao động, anh tiếp tục đầu độc cô.

Lạc Tích Tuyết cắn chặt cánh môi, tâm tình có chút phức tạp. Có lẽ Băng Băng nên ở bên cạnh Chiêm Mỗ Tư, dù sao Lãnh Khinh Cuồng cũng đối đãi rất tốt với bé, cũng không phải là cha ruột, ngộ nhỡ sau này bọn họ có thêm một đứa con nữ, đối với Băng Băng mà nói có thể là không công bằng.

Nhưng bên cạnh Chiêm Mỗ Tư lại không thể không có phụ nữ khác, chẳng lẽ cô nên vì đứa bé mà tha thứ cho anh sao? Cô tự nhận là mình không có vĩ đại như vậy, nhưng đứa bé quả thật cần một mái nhà.

”Tích Tuyết, đồng ý với anh đi!”

Chiêm Mỗ Tư si mê khẽ gọi cái tên mà anh đã nhớ nhung hai năm qua, trong lúc nhất thời, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, anh dùng đôi môi nóng bỏng của mình hôn lên cánh môi cô, trong mơ hồ khẽ gọi tên cô.

Anh thừa nhận, lợi dụng con gái, thủ đoạn của anh có chút hèn hạ, nhưng không làm như vậy, làm sao Lạc Tích Tuyết có thể đồng ý anh? Bọn họ đã bỏ lỡ hai năm, thật sự không thể tiếp tục bỏ lỡ nhau thêm nữa.

Nhiệt độ cơ thể anh từ từ hạ xuống, không trung dâng lên một nhiệt độ nguy hiểm, Lạc Tích Tuyết cảm giác vai áo cô từ từ bị anh hạ xuống, giờ phút này, trên người của cô chỉ còn một chiếc áo lót trắng tin, cô cả kinh, lại bị Chiêm Mỗ Tư nhẫn tâm đè xuống.

Anh phả hơi thở mềm mại qua người cô, đầu lưỡi nóng bỏng chạm vào da thịt cô, khẽ lướt qua bờ vai êm ái, die»nd anl«equ»yd«onsau đó dọc theo bả vai một đường trợt xuống, rốt cuộc dừng lại tại nơi nào đấy, bắt đầu nhẹ nhàng gặm cắn.

Một loại cảm giác cực hạn đánh tới, kèm theo chút đau đớn, rồi lại có cảm giác thoải mái nói không nên lời, Lạc Tích Tuyết xụi lơ nằm trên người của Chiêm Mỗ Tư, cơ hồ quên phản kháng.

Trong đầu cô Diễn Đàn - Lê - Quý Đôný thức đột nhiên trở nên ngốc trệ, cũng không muốn phản kháng, chỉ biết thở dốc, dùng chút ý thức còn lại, vô lực lẩm bẩm nói:

”Không...Diễn Đàn - Lê - Quý Đônkhông được”

Chiêm Mỗ Tư chỉ cười không nói, nhẹ nhàng dùng cánh tay chạm vào cơ thể Lạc Tích Tuyết, thừa dịp hãm sâu đôi tay vào động tư mật của cô, đẩy những bụi cỏ ra.

Chẳng biết anh đã cởi sạch quần áo trên người cô bằng cách nào, váy dây Lạc Tích Tuyết đã tuột xuống, thân thể cô ngạo nghễ vươn cao, Chiêm Mỗ Tư hếch mày, tà ác cúi người xuống.

Lạc Tích Tuyết như người say chẳng có cảm giác, giống như bị anh đầu độc rồi, hãm sâu bên trong, không cách nào tự kềm chế, rất muốn anh, cô cố gắng không hướng mình về phía vuốt ve của anh, cơ hồ cô đã

quên loại cảm giác này, hôm nay một lần nữa anh chạm vào thân thể cô, cô vô lực chống đỡ, rõ ràng trong lòng đã sớm có khát vọng, môi lại cắn chặt hàm răng, không chịu thừa nhận.

Nhưng thân thể của cô lại phản bội mình, cô lại bị anh dễ dàng liền nâng lên kích tình đã đè nén thật lâu, cô bị anh khơi dậy những kích tình đè nén đã lâu, Chiêm Mỗ Tư lần nữa trao cho cô cơn mưa nụ hôn, dọc theo cái trán của cô, mãi cho đến ngực, bụng, không chừa đường lui, đều cho những nụ hôn xâm chiếm lấy cô.

Anh muốn ở trên thân thể của cô, ủi lên dấu vết quen thuộc của mình, cô là của anh, ai cũng không thể có ngăn cách.

Lạc Tích Tuyết nức nở, không ngừng run rẩy. Từ trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ, Diễn đàn Lê Quý Đônnhưng cô đã vô lực kháng cự.

Tay của anh vén chiếc quần dài của anh lên, lặng lẽ thăm dò vào bên trong.

Lạc Tích Tuyết không nhịn được toàn thân run rẩy, vừa định mở miệng, lại bị Chiêm Mỗ Tư bá đạo gặm cắn cánh môi.

Sau đó, anh đưa một chân của mình lên, chống đỡ hạ thân của cô, dùng một sức lực nhẹ nhàng, nâng cơ thể cô lên.

Lạc Tích Tuyết khẩn trương bắt được cánh tay của anh, sắc mặt chợt tái nhợt, dùng răng cắn chặt môi, thân thể lập tức trở nên cứng ngắc.

"Tích Tuyết, buông lỏng! !"

"Tôi...D iễn đàn L ê quý Đ ôn. tôi không được! ! !"

Lạc Tích Tuyết đè lo lắng xuống, hốt hoảng khiến lời nói không mạch lạc, trong tiềm thức, lại có một loại mong đợi, loại cảm xúc mâu thuẫn này, để cho cô do dự, mờ mịt và luống cuống.

Cô biết, anh đang muốn gì, cô cũng biết, cái anh muốn, cái anh cần, nếu không có được sẽ không chịu dừng ta.

Nhìn vẻ mong đợi trong mắt anh, cùng vẻ khẩn cầu, lòng của cô đột nhiên mền đi.

Đúng là cô vẫn không thể kháng cự lại anh, không kháng cự được nụ hôn nóng bỏng của anh, cũng không cự tuyệt được sự hấp dẫn của anh, rõ ràng hiện tại cô đã ở bên cạnh Lãnh Khinh Cuồng, nhưng chỉ cần một ánh mắt của Chiêm Mỗ Tư, vẫn khiến cho cô động lòng không dứt.

Đây chính là ma lực của ái tình, rõ ràng trong lòng đã hạ quyết tâm vạch rõ ranh giới của hai người, nhưng đến lúc mấu chốt, tất cả dè dặt cùng cố kỵ đều hóa thành hư không.

Cô yêu anh, cho nên muốn cấp cho anh tất cả khát vọng, cho dù là tội ác, cô cũng không luyến tiếc

Chậm rãi, Lạc Tích Tuyết rốt cuộc buông lỏng ra tay của mình, một tia vui vẻ thoáng qua tròng mắt say mê của Chiêm Mỗ Tư.

Cô gái này đã suy nghĩ thông, một phen dịu dàng kích động anh? Không quản được nhiều chuyện như vậy, giờ phút này, anh chỉ muốn hưởng thụ cô, bọn họ đã chia tay đã quá lâu rồi.

Trầm luân một lúc lâu, toàn thân giống như dòng điện trào lên, từng đợt từng đợt đánh tới, làm cho người ta chỉ muốn bị lạc giữa u mê.

Đã rất lâu rồi không có cảm giác như vậy, hai người hình như cũng quên nhau mất rồi.

Loại linh hồn kết hợp như thế,D iễn đàn L ê quý Đ ôn. không có cảm giác nào thay thế, đã bao lâu rồi mới được như thế.

Có lẽ thân thể quả thật sẽ khiến cho người ta tê dại, nhưng tâm chắc là sẽ không nói láo, cùng một người mình yêu làm loại chuyện như thế, cảm giác hoàn thuộc về tự nhiên.

Đây chính là chuyện tuyệt vời nhất ở thế gian, cũng là nguyên nhân bao đôi nam nữ thà chịu sứt đầu mẻ trán chỉ vì để có được một tình yêu, có chút tình cảm thì không cách nào thay thế được, tựa như những

điều chôn giấu trong suy nghĩ của ta, mặc dù cố ý quên lãng, nhưng nó vẫn ở trong lòng ta, dù ai đến cũng chẳng có cách nào thay đổi được.

Bạn ơi! Nếu có truyện cũng xin ghi rõ nguồn Diendan , và tê Editor giúp mình nhé! Cùng nhau xây dựng văn hóa cộng đồng mạng thôi mà. Cảm ơn bạn nhiều lắm

"Tích Tuyết, anh yêu em!"

Yêu quá tha thiết, Chiêm Mỗ Tư nhắm mắt lại, thở dài một cái rồi nói lời tự đáy lòng mình.

"Anh yêu tôi?"

Một loại đau đớn chẳng thể nào hình dung được, bên trong cơ thể của Lạc Tích Tuyết, những rõ ràng trong lòng từ từ tràn ra, cô quay mặt qua chỗ khác, không biết nên đối mặt như thế nào với anh, giọng nói khàn khàn, rất nhỏ.

"Anh yêu em, anh nguyện ý làm tất cả mọi chuyện vì em."

Chiêm Mỗ Tư mở đôi mắt mê ly ra, đau lòng cười cười, hôn nhẹ cái trán của cô.

Một hồi đau đớn qua đi, một hồi vui vẻ cùng hạnh phúc chảy tràn, Lạc Tích Tuyết không kiềm hãm được tiếng rên rỉ, thân thể cũng khẽ run rẩy.

Đầu óc hỗn loạn ngẩng đầu lên, đầu óc cô sắp hỏng mất rồi, chẳng thể nào thoát ra được, không nên như vậy, đây không phải là ước nguyện ban đầu của cô, lại không nghĩ rằng, còn khiến cho Chiêm Mỗ Tư dần vui vẻ.

"Nếu như, nói rằng anh hãy buông tha tôi?"

Cô không thể nào ngăn được những đòn công kích mãnh liệt của anh, tiếng rên rỉ say lòng người truyền ra khỏi miệng, cô giùng giằng, âm thanh mờ mịt giữa hư vô.

Giờ phút này, tất cả lý trí đã đứt dây, cô biết, cô nói, Chiêm Mỗ Tư, đã sớm không nghe được.

Trên bầu trời chẳng biết lúc nào đã rơi xuống trên người Lạc Tích Tuyết một trận cuồng phong, liên miên bất tận, lâu dài không ngừng, giống như giờ phút này Chiêm Mỗ Tư đối với Lạc Tích Tuyết là đòi hỏi cả đời, là lưu luyến không rời.

Tâm tình của anh từ từ cuồng loại, dần dần ngẩng đầu lên, si mê quan sát cô, thân thể mềm mạidiendan

274. Chương 274: Mang Theo Nữ Nhi Nữ Nhi Rời Nhau

"Anh Vũ Trạch?" Lạc Tích Tuyết gian nan thốt lên một cái tên, trên mặt là vạn tâm tình phức tạp.

Cô cho là sau lần vội vã nói lời từ biệt, bọn họ không có cơ hội gặp mặt lại rồi, không ngờ chỉ cách một ngày, anh lại tìm đến nhà cô.

"Tích Tuyết, em trở lại!" Tiếu Vũ Trạch nở một nụ cười, đem Băng Băng đang ở trên đùi để xuống đất.

Tiểu Băng Băng vừa thấy là mẹ trở lại, lập tức vui vẻ nhảy đi qua: "Mẹ, ẵm ẵm!"

"Băng Băng, ở nhà có ngoan không?" Lạc Tích Tuyết ôm con gái, dịu dàng hỏi.

"Băng Băng rất ngoan, cậu có thể làm chứng cho con!" Tiểu Băng Băng vui vẻ chỉ chỉ Tiếu Vũ Trạch.

Lạc Tích Tuyết hướng anh nói lời cảm tạ: "Làm phiền anh chăm sóc Băng Băng rồi."

"Chúng ta là bạn bè mà!" Tiếu Vũ Trạch đi tới, sờ sờ đầu nhỏ của Băng Băng, do dự thật lâu mới hỏi: "Đứa bé này là của em và Lãnh Khinh Cuồng à?"

Thân thể Lạc Tích Tuyết cứng lại, nhưng nhìn mặt của con gái, cô lại không muốn giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt gật đầu: "Dạ."

Tiếu Vũ Trạch cảm khái thở dài một tiếng: "Chỉ mới vài năm không gặp nhau, anh cho là em sẽ gả cho Lạc Thiên Uy, không ngờ cuối cùng em lại lựa chọn Lãnh Khinh Cuồng!"

Lạc Tích Tuyết có chút cô đơn, đúng vậy, chính cô cũng không ngờ đến, tốt nhất cô nên chọn ở bên cạnh Lãnh Khinh Cuồng. Nhưng thời gian ngắn nữa cô sẽ dẫn con gái rời đi.

"Băng Băng, đi đánh răng rửa mặt trước đi, chút mẹ sẽ tới!" Lạc Tích Tuyết gọi một cô giúp việc đến bảo sẽ đưa con gái đi.

Lúc đi xa con gái vẫn ngoắc đầu lại nhìn Tiếu Vũ Trạch, hình như vẫn không bỏ được truyện cổ tích.

"Con gái em thật đáng yêu!" Tiếu Vũ Trạch xoay lại nhìn Băng Băng, sau đó lại nhìn đôi mắt sáng quắc của Lạc Tích Tuyết: "Em vẫn giống như năm xưa"

"Em đã sớm không phải là cô gái năm đó rồi" Lạc Tích Tuyết có chút xấu hổ vuốt mặt, một đêm không ngủ, mới vừa cùng Chiêm Mỗ Tư đại chiến, hiện tại sắc mặt của cô nhất định rất khó coi.

Dù sao cũng là người tình, coi như không có cảm giác năm đó, cô cũng hi vọng được là bạn bè với anh.

"Tích Tuyết, trong lòng anh, không ai có thể thay thế được em, vẫn tươi trẻ như thế, xinh đẹp như vậy!" Tiếu Vũ Trạch đột nhiên nắm lên tay của cô.

Lạc Tích Tuyết lập tức kinh hoảng tránh ra, cười nói sang chuyện khác: "Anh Vũ Trạch, hôm nay anh đến chắc không phải chỉ vì muốn gặp em thôi? Có chuyện gì không?"

"Anh chỉ muốn nhìn em một chút, không được sao!" Tiếu Vũ Trạch thở dài một cái, xem ra Tích Tuyết không thể tiếp nhận lại anh.

"Em vô cùng tốt, Vũ Trạch cũng mau kết hôn đi chứ?" Lạc Tích Tuyết lơ đãng bật thốt lên, nhưng vừa nói ra liền hối hận, thật ra thì cô không nên quan tâm, từ lâu đã không có tư cách hỏi.

Tiếu Vũ Trạch giống như thấy được tia hi vọng cuối cùng, anh lấy hết dũng khí hỏi: "Tích Tuyết, nếu như anh cưới một cô gái khác, em sẽ đổi ý sao?"

Trong lòng Lạc Tích Tuyết khổ sở, cũng chỉ biết lắc đầu: "Em sẽ chúc mừng anh, chúc ngươi tân hôn hạnh phúc!"

"Anh biết rồi!" Tiếu Vũ Trạch thở dài, gật đầu, đi quanh biệt thự của cô: "Anh thấy Lãnh Khinh Cuồng đối xử không tệ với em nhỉ, bây giờ cuộc sống của em có vẻ rất tốt, anh cũng an tâm. Về sau chúng ta vẫn là bạn bè?"

"Dạ!" Lạc Tích Tuyết cười nhạt.

Tiếu Vũ Trạch thở dài, trầm mặc thật lâu mới nói: "Tích Tuyết, sắc trời không còn sớm, anh không quấy rầy em nghĩ ngơi nữa, đây là số điện thoại riêng của em, về sau có chuyện gì thì cứ tìm anh!"

Lạc Tích Tuyết lần nữa gật đầu, tự mình đưa anh ra cửa.

Cho đến khi đứng ở cửa chính, thấy xe Tiếu Vũ Trạch biến mất trong bóng đêm, Lạc Tích Tuyết mới thở dài một tiếng, trở lại trong biệt thự.

Cô và anhVũ Trạch thủy chung là hữu duyên vô phận, đã từng cho là đời này sẽ không gả cho ai khác ngoài anh, không ngờ cuối cùng hai người chỉ đủ duyên phận để làm bạn bè bình thường.

Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng chẳng nợ gì nhau nữa, hiện tại cô đã kéo Lãnh Khinh Cuồng xuống nước, bây giờ không có lý do để cho anh Vũ Trạch gánh thêm phiền toái, huống chi hôm nay thân thể cô bẩn thỉu như thế, như thế chẳng có xứng đáng với anh?

Thở dài một tiếng, Lạc Tích Tuyết dựa vào ghế sa lon ngủ thiếp đi, cho đến khi vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Cô nghi ngờ xoa đôi mắt buồn ngủ, nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa.

"Ngẩn người ra làm cái gì đó, tôi không được hoan nghênh ở chỗ này sao?" Bà nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Lạc Tích Tuyết, không khỏi mỉa mai đôi câu.

Lạc Tích Tuyết lập tức hoàn hồn, cung kính nói: "Bà Lãnh, chào bà"

Người đứng trước mặt chính là mẹ của Lãnh Khinh Cuồng, chỉ là trừ sinh nhật Lãnh Khinh Cuồng ra, hàng năm vẫn làm ăn bên ngoài, không cùng con trai trò chuyện.

Duy nhất chỉ gặp Lạc Tích Tuyết một lần, chính là lúc cô sinh Băng Băng, và khi mừng đầy tháng của bé.

Nói thật, bà Lãnh không thích cô, không có người mẹ nào chịu tiếp nhận một đứa con dâu lại mang thai với người khác, huống chi mấy năm này Lạc Tích Tuyết cũng không có cho Lãnh Khinh Cuồng thêm một đứa con nào nữa, mặc dù bà lạnh nhạt con trai, nhưng vẫn cho là mình con trai của bà, tự nhiên hết sức chán ghét Lạc Tích Tuyết.

Nếu như không phải là Phương Tiêu Thần dặn dò trước lúc lâm chung, cô tin rằng bà Lãnh sẽ đuổi cô ra khỏi nhà, bà không làm như vậy là xem như nể mặt ba cô rồi.

Bà Lãnh trực tiếp đi tới trên ghế sa lon, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nghe nói Lãnh Thị xảy ra chuyện, vô cớ bị tuột rất nhiều đơn đặt hàng, Khinh Cuồng phải bôn ba bên ngoài, không phải tôi là một bà lão nhiều chuyện, hiện tại cục diện Lãnh Thị rối rắm như vậy, cô cũng ở chung với Khinh Cuồng, sớm muộn các người cũng sẽ kết hôn, cô cũng nên chú ý đến chuyện của Lãnh Thị một chút mới đúng."

Lạc Tích Tuyết nghi ngờ ngước mắt lên, không biết tại sao bà Lãnh lại đột nhiên nói với cô những lời này, cô đưa mắt nhìn xuống những dấu vết bên dưới ngực mình.

Trái tim nhất thời rối loạn

Trên người cô vẫn còn những vết hôn của Chiêm Mỗ Tư, da của cô vốn là rất trắng, ánh đèn trong phòng khách rất sáng, nhìn thoáng qua một cái là thấy rõ những dấu vết xanh tím ngay.

Mà mới vừa anh Vũ Trạch rời đi, nếu như bà Lãnh vừa vặn gặp lúc cô đưa anh Vũ Trạch ra cửa, khó bảo toàn việc bà ấy có thể hiểu sai hay không.

"Con biết rồi!" Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết cứng đờ.

"Cô biết? vậy còn cố đeo theo con tôi làm gì?" Bà Lãnh cất cao giọng nói, ánh mắt nhìn thật chặt vào những dấu vết trên cổ cô, trong mắt cơ hồ đã nhóm lửa: "Sớm biết tôi đã không đồng ý cho các người đến với nhau, một cô gái mang theo con đi lập gia đình, nghĩ cũng biết không phải là hàng tốt gì, còn chưa kết hôn, cô đã đi vụn trộm bên ngoài, nếu đã kết hôn, cô định cho con tôi bao nhiêu đòn đây?! À?!"

Lạc Tích Tuyết trầm mặc cắn môi, không cãi lại.

Trên thực tế quả thật cô cũng chẳng đáng giá gì, có lẽ cô còn lưu luyến Chiêm Mỗ Tư hoặc quả thật cô như lời bà Lãnh nói "Vượt tường", cô nói không làm thì cũng đã làm rồi, cô không biết phải giải thích thế nào nữa.

Chỉ có thể nói cô thật xin lỗi Lãnh Khinh Cuồng, Chiêm Mỗ Tư mang cho cô vui thích phút chốc, cô mới hiểu được, có một tình cảm chẳng thể thay thế.

Cô không thể tiếp tục dối mình và dối người, uất ức cùng liên lụy Lãnh Khinh Cuồng, cô nên nói rõ ràng với anh ấy.

"Cô rời khỏi đây đi!" Không đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng, bà Lãnh đã chủ động đề nghị.

Bà có thể chấp nhận một đứa con dâu đã mang đứa con của người đàn ông khác, nhưng bà tuyệt không thể tha thứ cho việc cô phản bội, cùng thất thân nữa, bà biết đen đủi nhất là khi yêu phải một người phụ nữ mang tâm phản bội, con trai của bà sao lại yêu cô gái không biết cao thấp này, có bỏ ra nhiều thời gian hơn nữa để đợi chờ thì cũng uổng công.

"Con biết rồi ạ!" Lạc Tích Tuyết cũng không cự tuyệt, trực tiếp đồng ý, thật ra thì cô đã sớm suy nghĩ đến chuyện này.

"Ừ, mong cô biến mất trước khi Khinh Cuồng trở lại, chuyện cô và Chiêm Mỗ Tư tạm thời đừng nói cho nó biết, tôi không hy vọng con trai mình bị tổn thương, cô hiểu chưa?" Bà Lãnh trầm giọng giao phó với cô.

"Con hiểu ạ!" Lạc Tích Tuyết đè nén trong lòng chua xót đồng ý.

Bà Lãnh không nói thêm gì nữa, nếu mọi người là người biết chuyện, đương nhiên nên nói chuyện tốt.

Bà để lại một tờ chi phiếu và địa chỉ, nói cho Lạc Tích Tuyết biết nếu đến nơi này ở sẽ không ai đến quấy rầy cô, cô có thể an tâm mà sống, điều kiện tiên quyết là về sau cô đừng đến tìm con trai bà nữa.

Lạc Tích Tuyết đồng ý, chỉ là cô không lấy tấm chi phiếu kia, mà chỉ nhận cái địa chỉ đó.

Bà Lãnh đá cánh cửa rời đi, cả đêm hôm đó Lạc Tích Tuyết liền bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Nhìn căn phòng cô đã sống bao năm qua, cô có chút lưu luyến không muốn rời đi, nhưng đến bây giờ cô không thể tự quyết định được nữa.

"Mẹ …. chúng ta phải đi sao?" Tiểu Băng băng không biết đã vào đây từ lúc nào, bé thận trọng đứng một bên, yên lặng nhìn Lạc Tích Tuyết, đưa đôi mắt khó hiểu hỏi cô.

Lạc Tích Tuyết cuống quít lau nước mắt, dùng sức hít mũi một cái, cố gắng nặn ra nụ cười tủm tỉm: "Đúng, con không bỏ được sao?"

"Ba sẽ đi cùng chúng ta sao? Con sẽ rất nhớ ba!" Tiểu Băng Băng chu miệng lên, có chút mong đợi hỏi.

Trong lòng Lạc Tích Tuyết dâng lên chút khổ sở, rồi lại không thể trực tiếp nói cho bé, chỉ có thể lừa gạt bé: "Chờ chúng ta đến nhà mới, ba sẽ đến đấy ở với chúng ta!"

Tiểu Băng Băng vui vẻ đập thẳng tay: "Được ạ, Băng Băng muốn sang nhà mới, nhà mới sẽ rất tốt!!"

Lạc Tích Tuyết ôm lấy thân thể nhỏ của bé, nước mắt không nhịn được rớt xuống.

Thật xin lỗi Băng Băng, cô không phải là người mẹ tốt, làm hại con gái cô cũng phải chịu khổ cùng cô.

Chỉ là sau này sẽ không sao rồi, cô nhất định sẽ cố gắng dàn xếp mọi chuyện, cho con gái một cuộc sống ổn định.

"Mẹ, chúng ta cần nói lời tạm biệt với cậu không?" Tiểu Băng Băng đột nhiên lên tiếng, từ trong ngực Lạc Tích Tuyết chui ra.

Lạc Tích Tuyết chua xót cười, khẽ vuốt ve đầu con gái, nhỏ giọng hỏi: "Băng Băng rất thích cậu sao?"

"Dạ, cậu mua cho con rất nhiều thức ăn ngon!" Tiểu Băng Băng thật thà nói.

"Vậy giữa cậu và ba, Băng Băng thích người nào hơn?" Lạc Tích Tuyết ngồi xổm xuống, thử dò xét.

"Ba!" Tiểu Băng Băng không chút do dự bật thốt lên.

Lòng của Lạc Tích Tuyết lập tức lạnh lẽo, cô cũng biết con gái có thói quen lệ thuộc vào Lãnh Khinh Cuồng, tiếp tục như vậy không được, bọn họ nhất định phải rời khỏi Lãnh Khinh Cuồng.

Dắt tay con gái nhỏ, cả đêm Lạc Tích Tuyết dọn dẹp hành lý hai người, con gái ngồi bên cạnh say giấc nồng, lặng lẽ mang theo con gái rời khỏi nhà họ Lãnh.

275. Chương 275: Không Thấy Băng Băng

Editor: Trâm Trần

Ban đêm lạnh lẽo, Chiêm Mỗ Tư thân mặc một chiếc áo mỏng manh ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt đờ đẫn.

Trong tay của hắn cầm một chai rượu đỏ, vốn là để ăn mừng khi cùng Lạc Tích Tuyết gặp lại , không nghĩ tới hôm nay thời điểm hắn đi đón cô, thế nhưng phát hiện cô đã mang theo con gái rời đi.

Là hắn quá ngu sao? Cho là đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ còn có thể ở chung một chỗ? Hôm nay Lạc Tích Tuyết đã sớm không phải là của hắn như lúc ban đầu rồi.

Đồng ý trước mặt hắn, nhưng sau lưng lại len lén rời đi, tự tay cho hắn hi vọng, rồi lại chính tay làm cho hi vọng này tan biến! !

Lạc Tích Tuyết, em thật nhẫn tâm, cứ như vậy mang theo con gái rời đi, thật không ngờ em vô tình như vậy?

Hướng về phía ngoài cửa sổ loáng thoáng ánh trăng, Chiêm Mỗ Tư cười lạnh, ngẩng đầu lên, say lảo đảo đem trọn bình rượu toàn bộ rót vào trong miệng.

Uống xong giọt cuối cùng, hắn tiện tay ném đi , chỉ nghe "choang" một tiếng, chai rượu nện vào nền nhà trơn bóng, ở trước mặt hắn, cứ như vậy mà nát tan, tựa như trái tim của hắn giờ phút này vậy.

Khi hắn ngây thơ cho là, rốt cuộc có thể thoát khỏi những ngày ác mộng kia, cùng người phụ nữ mình yêu nhất bắt đầu cuộc sống mới, nhưng cô lại phá hủy tất cả hy vọng của hắn, thậm chí ngay cả một tia bù đắp cơ hội cũng không chịu cho hắn.

Hắn lần đầu tiên nếm được tư vị này, mấy năm không thấy, Tích Tuyết cũng ngày càng thành thục, học được cách lừa gạt người khác.

Trên sàn nhà trước mặt, vỏ chai rượu ngổn ngang, Chiêm Mỗ Tư giống như lại trở về mấy năm trước, cuộc sống vừa mới mất đi cô.

Khi đó hắn đúng là lấy rượu sống qua ngày, cả ngày uống say mèm, cho là như vậy mà có thể quên được cô.

Hôm nay cô lại một lần nữa đẩy hắn tiến vực sâu, biến mất ngay cả tí dấu vết cũng không để lại, chẳng lẽ cô tính toán đoạn tuyệt quan hệ với hắn, gả cho Lãnh Khinh Cuồng rồi sao?

Chiêm Mỗ Tư đau lòng cau mày, thoáng qua trong mắt là nhất mạt băng hàn âm chí.

Đang lúc ấy thì, điện thoại đột nhiên vang lên.

Đầu của hắn hỗn loạn , nghiêng người dựa vào ghế sa lon, lục lọi nửa ngày, lúc này mới nhắm mắt lại, alo một tiếng.

Đầu điện thoại bên kia lập tức truyền tới tiếng lo lắng hỏi thăm của một người phụ nữ: "Uy, anh có sao không? Có phải hay không lại uống rất nhiều rượu?"

"Không chết được!" Chiêm Mỗ Tư cắn răng nói, muốn cúp điện thoại.

"Anh bây giờ có phải đang tự làm khổ mình hay không?" Nhược Trì Huân còn muốn nói them mấy câu nữa, không nghĩ tới Chiêm Mỗ Tư đã cúp điện thoại.

Người đàn bà này càng ngày càng không biết đúng mực rồi, chuyện của hắn cùng Tích Tuyết, còn chưa tới phiên người ngoài như cô ta hỏi tới.

Lãnh Khinh Cuồng cho là hắn đem Tích Tuyết mang tới một nơi hắn không tìm được là hắn sẽ không tìm được họ sao? Mười phần sai rồi !

Người phụ nữ của hắn làm sao có thể dễ dàng tặng cho người khác được, ngay từ mấy năm trước hắn đã sắp xếp xong hết mọi chuyện rồi.

Chiêm Mỗ Tư vứt điện thoại, một tia giảo hoạt cười lạnh xẹt qua đáy mắt của hắn.

Lạc Tích Tuyết mang theo con gái cả đêm rời đi, bởi vì đi quá mau, đêm đó lại vừa gặp mưa to, Băng Băng ở trên đường liền bắt đầu ho khan, cho đến khi con bé bị cảm lạnh.

Tại phòng bệnh của một bệnh viện, tiểu Băng băng sắc mặt tiều tụy, dù sao cũng chỉ là một đứa bé, cả đêm dầm mưa, thân thể không chịu nổi là chuyện hiển nhiên.

"Mẹ ——" Tiểu Băng Băng ngủ một lúc, cảm nhận được mẹ đang ngồi ở cạnh giường bệnh, yếu đuối mở hai mắt ra.

"Băng Băng ngoan, thân thể còn chỗ nào khó chịu không?" Lạc Tích Tuyết dịu dàng nhìn cô bé, lo lắng vuốt ve trán con gái.

"Đã không còn đau nữa." Tiểu Băng băng khéo léo lắc đầu một cái.

"Mẹ mua chút gì cho con ăn, con ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại ngủ thêm một chút có được hay không?" Lạc Tích Tuyết nhẹ ru con gái, trong mắt hiện đầy đau lòng.

”Dạ”Tiểu Băng băng hai mắt nhắm lại, đột nhiên lại giống như là nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên mở mắt ra, kéo ống tay áo của Lạc Tích Tuyết, mở miệng nói: ”Mẹ, ba tại sao không đến thăm con, con thật là nhớ ba?”

Lạc Tích Tuyết sắc mặt hơi chậm lại, trong mắt dấy lên vẻ phức tạp, nhẹ giọng trấn an nói: ”Băng Băng ngoan, ba bên ngoài có công việc, tạm thời không thể tới nhìn Băng Băng, chỉ là ba có nói với mẹ, Băng Băng nếu ngoan ngoãn dưỡng bệnh, ba sẽ sớm một chút trở lại.”

”Thật sao? Nếu như Băng Băng ngoan ngoãn, ba sẽ sớm một chút đến xem Băng Băng?” Tiểu Băng băng chớp mắt to, vô cùng chờ mong hỏi.

”Ừ, ba sẽ đến, Băng Băng ngủ trước đi.” Lạc Tích Tuyết mỉm cười gật đầu một cái.

Cô đứng dậy thở dài một cái. Ra khỏi phòng bệnh, Lạc Tích Tuyết nóng nảy liên lạc với bệnh viện, hỏi thăm bệnh tình của con gái.

”Lạc tiểu thư, con gái của cô tạm thời không có gì đáng ngại, chờ báo cáo xét nghiệm có, tôi sẽ báo với cô.” Bác sĩ hướng Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, tự mình đưa cô ra khỏi phòng bệnh.

”Dạ, sức khỏe của con tôi xin trông cậy vào bác sĩ.” Lạc Tích Tuyết cười nhạt, lễ phép cùng bác sĩ bắt tay cáo biệt.

Trong phòng bệnh Băng Băng đã ngủ say, cô mua chén cháo đặt ở bên cạnh, đột nhiên nhớ mình chưa có lấy thuốc cho Băng Băng nên vội vàng bước ra khỏi phòng để đi lấy thuốc.

Chỉ là thời điểm Lạc Tích Tuyết vừa rời phòng bệnh, sau một khắc, một người đàn ông cao lớn rắn rỏi, lặng yên không tiếng động xuất hiện tại phòng bệnh của Băng Băng.

Lạc Tích Tuyết ở dưới lầu lấy thuốc, vào thang máy, vòng qua hành lang bệnh viện, đang định đi tới cửa chính, đột nhiên hai bóng dáng quen thuộc chiếm cứ tầm mắt của cô.

Chỉ thấy cách đó không xa trong đại sảnh bệnh viện, Lãnh Khinh Cuồng đang cùng Cầm Tư Liên ở phòng VIP chờ khám bệnh, bởi vì cửa phòng rộng mở, từ góc độ này của Lạc Tích Tuyết vừa lúc có thể nhìn thấy hai người đang ngồi bên trong.

Bọn họ nói chuyện tương đối thân mật, Lãnh Khinh Cuồng còn chủ động cởi áo khoác của mình xuống, săn sóc khoác lên trên người Cầm Tư Liên.

Lạc Tích Tuyết suy đoán quan hệ của hai người không đơn giản.

Mặc dù cô cũng không quá hoài nghi gì, nhưng Lãnh Khinh Cuồng đã đi công tác rất nhiều ngày rồi, chuyện của công ty hắn xử lý như thế nào cô không biết, nhưng trực giác cho cô biết từ khi hắn đi điện thoại hắn điện cho cô càng ngày càng ít, nhất định có chuyện không ổn.

Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân mà hắn nói muốn đi công tác?

Lạc Tích Tuyết trong lòng có chút chột dạ, cô hiện tại đột nhiên cảm thấy Lãnh phu nhân cho cô địa chỉ, chỉ sợ không phải tùy tiện, mà là có dụng ý khác.

Mặc dù cô đối với Lãnh Khinh Cuồng chưa thật sự là yêu, nhưng khi cùng hắn ở chung một chỗ lâu như vậy, cô cũng cảm nhận được ít nhiều sự quan tâm của hắn dành cho cô, nếu như không phải là Chiêm Mỗ Tư xuất hiện, cô tuyệt đối đã thành tâm cùng hắn.

Mặc dù cách một khoảng cách, nhưng cô vẫn tinh tường nhìn thấy phòng bệnh đó là khoa phụ sản.

Một người đàn ông sẽ cùng với một người phụ nữ đi khoa phụ sản, điều này đại biểu cái gì? Lạc Tích Tuyết quả thật không dám nghĩ tiếp rồi.

Đúng lúc này, bạn tốt Trần Tiểu Mạt gọi điện thoại tới, là số điện thoại di động, cô cũng chỉ cho Trần Tiểu Mạt biết số của cô.

”Tích Tuyết, cậu lại đi đâu mất tiêu? Đi cũng không nói một tiếng?” Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh chất vấn của Trần Tiểu Mạt.

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, nhìn hai người cách đó không xa, giọng nói của cô có chút chua chát: "Tiểu Mạt, cậu có biết Tư Liên cùng Lãnh Khinh Cuồng là quan hệ như thế nào không?"

Trần Tiểu Mạt lập tức ý thức được chuyện không đúng, liền vội vàng hỏi: "Tích Tuyết, cậu đi Băng Cốc sao?"

Lạc Tích Tuyết không nghĩ tới bạn tốt lập tức liền đoán được, cười khổ một cái: "Làm sao cậu biết? Có phải là bọn họ thường xuyên đến nơi này ước hẹn?"

Trần Tiểu Mạt ở bên kia đầu điện thoại trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Tích Tuyết, mình nghĩ cậu không nên ở cùng Lãnh Khinh Cuồng!"

"Tại sao? Chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự có cái gì?" Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới Tiểu Mạt sẽ nói như vậy.

"Không —— cậu đừng hiểu lầm, giữa bọn họ không có quan hệ gì đặc biệt, nếu như có cũng là do Tư Liên thích Lãnh Khinh Cuồng, mà trong long anh ấy chỉ có cậu, làm sao có thể tiếp nhận người phụ nữ khác." Trần Tiểu Mạt lập tức đính chính, lúc chợt lại nói: "Mình nói cậu nên nhường Lãnh Khinh Cuồng cho Cầm Tư Liên, là bởi vì —— đây là cậu thiếu nợ cô ấy! !"

"Mình nợ cô ta sao? Mình nợ cô ta cái gì?" Lạc Tích Tuyết không hiểu cau mày, tại sao Trần Tiểu Mạt lại nói với cô những lời như vậy?

Trần Tiểu Mạt bên kia thở dài: "Nói qua điện thoại sẽ không rõ được, cậu nói địa chỉ của cậu ình biết đi mình sẽ qua chỗ cậu."

"Được rồi, cậu mau qua đây đi!" Lạc Tích Tuyết nói xong địa chỉ liền cúp điện thoại.

Trong phòng khám không còn thấy Lãnh Khình Cuồng và Cầm Tư Liên nữa, lạc Tích Tuyết vốn định đuổi theo để hỏi chuyện gì xảy ra nhưng cô lại thôi.

Huống chi Trần Tiểu Mạt nói cho cô biết, đây tất cả đều là cô thiếu Tư Liên , đến tột cùng trong đó có bí mật gì?

Lạc Tích Tuyết vẫn còn trầm tư, bên kia y tá đột nhiên đã chạy tới nói cho cô biết: "Không xong, Lạc tiểu thư, có một người đan ông mặc quần áo màu đen mag con gái của cô đi rồi! !"

"Cái gì?" Lạc Tích Tuyết kinh hãi, liền vội lao ra bệnh viện, ngăn lại một chiếc xe ta-xi, một đường tìm kiếm tung tích của con gái.

Người đầu tiên cô nghĩ tới là Lãnh Khinh Cuồng, dù sao cô vừa mới ở trong bệnh viện gặp qua hắn cùng Cầm Tư Liên, Băng Băng lại khăng khăng đòi muốn gặp hắn, hắn mang con gái của cô đi cũng không phải là không được.

Chỉ là Lãnh Khinh Cuồng không phải luôn luôn thương yêu con gái của cô sao? Tại sao lại đột nhiên bắt Băng Băng đi? Tư Liên cùng với hắn xuất hiện tại bệnh viện, thực ra là có ý gì?

Lạc Tích Tuyết lòng như lửa đốt, trong đầu càng thêm loạn như ma.

"Cô gái, nếu như không tìm được người, chi bằng báo cảnh sát thôi." Tài xế thấy lâu như vậy cũng không có nhìn thấy người cô muốn tìm, không khỏi tốt bụng khuyên cô.

276. Chương 276: Hắn Không Cùng Cô Ký Đơn Ly Hôn Luôn

Editor: Trâm Trần

"Tạm thời không cần, nhờ chú lái xe chở cháu đi xung quanh nơi này tìm một chút!" Lạc Tích Tuyết cố đè xuống nội tâm lo lắng cùng sợ hãi, trấn tĩnh hướng tài xế phân phó.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lãnh Khinh Cuồng, hỏi hắn có phải đã mang Băng Băng đi không, nhưng liên tiếp mấy cú điện thoại cũng không có người bắt máy.

Lạc Tích Tuyết cắn ngón tay, vẻ lo lắng hiện đầy trên mặt.

Thời điểm long cô đang nóng nảy lo lắng, một cuộc điện thoại vang lên, cô cho là Lãnh Khinh Cuồng gọi nên cô vội vàng nhận.

"A lô ——" Lạc Tích Tuyết nhấn nút trả lời.

"Em đang ở đâu?" Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp của Lạc Thiên Uy.

"Tại sao lại là anh?" Lạc Tích Tuyết nóng như lửa, nhíu nhíu mày hỏi: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn gặp em." Chiêm Mỗ Tư bá đạo nói.

"Tôi không rãnh." Lạc Tích Tuyết phiền não rống lên, trực tiếp nhấn điện thoại, người đàn ông ghê tởm này, cũng không biết hắn làm sao có được số cô, lúc này còn tới phiền cô.

Thấy sắc trời ngoài cửa sổ dần dần tối xuống, Lạc Tích Tuyết biết không thể đợi thêm nữa, cô chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát, lại thấy Chiêm Mỗ Tư một lần nữa gọi tới.

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Lạc Tích Tuyết hết sức áp chế muốn nổi giận.

"Tôi muốn gặp em." Vẫn là câu nói kia, giọng nói bá đạo, không có một tia thương lượng.

"Tôi đã nói tôi không rãnh." Lạc Tích Tuyết lần nữa không kiên nhẫn quát, đang muốn tắt điện thoại, lại nghe thấy tiếng nói kinh người của Chiêm Mỗ Tư.

"Không muốn gặp con gái của em sao ?" Hắn lười biếng hỏi, thoáng qua trong mắt một tia chắc chắn.

"Là anh mang Băng Băng đi?" Lạc Tích Tuyết giận không kềm được, nắm chặt điện thoại, chỉ muốn mắng chửi người.

Nào có người cha ruột nào bắt cóc con gái của mình, cô dù gì cũng là mẹ của Băng Băng, hắn thế nào cũng phải báo cho cô biết một tiếng! !

Chiêm Mỗ Tư' giống như đoán trúng cô sẽ có tâm tư gì, chỉ cười lạnh nói: "Em lại một lần nữa cùng con gái chúng ta chạy trốn, có trưng cầu ý kiến của người cha là tôi không?"

Lạc Tích Tuyết giật mình, bị hắn nói một câu làm á khẩu không thể nào mở miệng được.

Cô hít sâu một hơi, tận lực để ình tỉnh táo: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Muốn gặp con gái, tới Hoàng Gia Tửu Điếm phòng 1805 gặp tôi." Chiêm Mỗ Tư rất vui vẻ nói, nói xong đã cúp điện thoại.

"Này, này, Chiêm Mỗ Tư, anh lại muốn dùng con gái uy hiếp tôi sao?!" Lạc Tích Tuyết tức giận mặt cũng tái xanh, mặc dù biết Chiêm Mỗ Tư đã cúp điện thoại, nhưng cô vẫn là nhịn không được mắng thêm mấy câu.

Nói cho tài xế địa chỉ, Lạc Tích Tuyết lập tức chạy tới khách sạn mà Chiêm Mỗ Tư nói.

Lạc Tích Tuyết tức giận đằng đằng đi vào, không nghĩ tới trong phòng không thấy con gái cô càng them gấp gáp.

Cũng không nhịn được nữa, tức giận đối với người ngồi hai chân bắt chéo trên ghế sa lon Chiêm Mỗ Tư quát: "Chiêm Mỗ Tư, anh có ý gì? Không phải nói Băng Băng ở chỗ này sao? Người đâu?"

Chiêm Mỗ Tư khí định thần nhàn thưởng thức một ngụm rượu, giương mắt buồn cười nhìn cô: "Tôi chỉ nói là em đi đến nơi này, cũng không có nói Băng Băng ở chỗ này a."

"Anh ——" Lạc Tích Tuyết nổi đóa, ẩn nhẫn một bụng lửa giận sắp bộc phát: "Anh rốt cuộc muốn như thế nào?"

Chiêm Mỗ Tư cũng không có để ý sự bất mãn của Lạc Tích Tuyết, mà là nhàn tản tựa vào trên ghế sa lon, hai mắt nóng rực nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô, tựa hồ rất hưởng thụ dáng vẻ này.

Lạc Tích Tuyết bị hắn nhìn đến tê dại da đầu, một đôi mắt đẹp đầy tràn oán hận,"Anh rốt cuộc muốn thế nào? ! Tự mình mang con đi là tôi không đúng, nhưng nếu không phải do anh cưỡng ép, tôi cũng sẽ không lựa chọn làm như vậy! !"

"Tôi muốn kết hôn với em!" Chiêm Mỗ Tư nhìn chằm chằm mắt của cô, thẳng thắn nói.

"Tuyệt đối không thể nào!" Lạc Tích Tuyết sửng sốt một cái, không chút do dự cự tuyệt.

"Nếu như em không gả cho tôi, thì vĩnh viễn không thấy được con gái của em đâu"

Lạc Tích Tuyết ngẩn người, mặt mũi tái nhợt,"Anh hèn hạ!"

"Nếu như dở một chút thủ đoạn hèn hạ mà có thể lấy được em, tôi không ngại vĩnh viễn hèn hạ như vậy!" Chiêm Mỗ Tư hoàn toàn không để ý, chỉ rất là bình tĩnh nhíu mày, hắn đang muốn biết là Lạc Tích Tuyết có thể hay không trở lại bên cạnh hắn, những thứ khác tất cả hắn đều không quan tâm.

Lạc Tích Tuyết cắn cắn môi, mắt hờ hững ngó ra ngoài cửa sổ, cô có thể cảm thấy tim của mình đều run rẩy,"Tôi không yêu anh, mời bỏ qua cho tôi đi."

Chiêm Mỗ Tư tròng mắt phai nhạt xuống, tự giễu nói: "Em trước kia cũng không có yêu tôi, vẫn là tôi tự mình đa tình, cưỡng bách em".

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, không muốn giải thích nhiều, hạ tâm sắc đá cô nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt của hắn,"Anh sẽ gặp người so với tôi thích hợp hơn."

"Mà tôi vĩnh viễn chỉ thích một mình em." Chiêm Mỗ Tư cười khổ, dùng giọng nói nghiêm túc trả lời cô, trong lòng sớm bị lời nói lạnh lung của cô đả thương.

"Nhưng anh lại cưới người phụ nữ khác." Lạc Tích Tuyết không ngại nhắc nhở hắn một câu, đối với chuyện của Tống Khuynh Vũ, vẫn là cái dằm trong lòng cô, cho tới hôm nay cô vẫn còn đau âm ỉ.

Chiêm Mỗ Tư trong mắt nụ cười sâu hơn: "Em ghen?"

Lạc Tích Tuyết sửng sốt, ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng quay lưng đi: "Tôi không có!"

"Em có!" Chiêm Mỗ Tư cười vui vẻ, bàn tay khơi lên cằm của cô, tròng mắt nhìn thẳng cô: "Nếu như mà tôi nói cho em biết, tôi chưa từng cưới Tống Khuynh Vũ, em có tin không?"

"Điều này sao có thể!" Lạc Tích Tuyết dĩ nhiên sẽ không tin tưởng.

Đôi mắt Chiêm Mỗ Tư sắc thâm thúy: "Không sai, tôi cùng Tống Khuynh Vũ quả thật có cử hành hôn lễ, tôi cũng để cho cô ta danh nghĩa thiếu phu nhân Lạc gia qua nhiều năm như vậy, chẳng qua tôi cùng cô ta kết hôn là giả , tôi căn bản không có cưới cô ta, mà em cùng tôi cũng chưa từng ly dị."

"Anh nói cái gì?" Lạc Tích Tuyết khó có thể tin nhìn hắn, nhịp tim cơ hồ ở đồng thời mất đi tần số.

"Đây là em năm đó gởi cho tôi giấy thỏa thuận li hôn, chẳng qua tôi chưa bao giờ ký lên, về mặt pháp luật không có hiệu lực, chúng ta còn là vợ chồng!" Chiêm Mỗ Tư thật chặt ôm cô vào lòng, ở bên tai cô nỉ non.

Lạc Tích Tuyết nhận lấy thỏa thuận li hôn, tay đều run rẩy, chỉ là, đích xác là cô gởi cho hắn, chẳng lẽ bọn họ thật chưa bao giờ ly dị?

"Tại sao?" Cô thình lình liền từ trong miệng toát ra một câu, rối rắm mi tâm, thần sắc xám xịt.

Chiêm Mỗ Tư nắm chặt hai quả đấm, đem chuyện cũ nói ra: "Anh lúc ấy làm như vậy, vốn là muốn lợi dụng trận hôn kia để làm em bộc lộ tình cảm với anh, ai biết em độc ác như vậy, thế nhưng bỏ đi! Anh nhiều phen dò thăm cũng không có tin gì, cuối cùng tương kế tựu kế, khiến Tống Khuynh Vũ giả làm Lạc thiếu phu nhân, lại tìm cơ hội giết Bối Dạ Xức, trả thù cho năm đó hắn hại chúng ta chia lìa!"

Lạc Tích Tuyết sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn một mảnh, tại sao cô cùng Chiêm Mỗ Tư không có ly hôn, tại sao có thể như vậy?

"Nếu như tất cả những gì anh nói đều là sự thật , vậy tại sao lần đầu tiên anh thấy tôi lại không nói?" Lạc Tích Tuyết nhướng chân mày hỏi.

”Bởi vì anh hi vọng em là thật lòng muốn cùng anh ở chung một chỗ, tha thứ cho anh!” Chiêm Mỗ Tư tĩnh mịch con ngươi nhìn chằm chằm cô, nhẹ nhàng nâng tay của cô lên ”Cho anh thêm một cơ hội, nếu như em vẫn không yêu anh, anh sẽ không dây dưa với em nữa!”

Lạc Tích Tuyết thở dài: ”Chiêm Mỗ Tư, chúng ta đã chia tay hai năm rồi? Hiện tại trở lại nói những lời này còn có ý nghĩa sao? Tại sao anh không để cho chúng ta cuộc sống yên tĩnh?”

Nếu bọn họ đã chân chính tách ra hai năm, một tờ giấy chứng minh thì có nghĩa gì đây?

”Chẳng lẽ em bây giờ, lại thật sự đối với anh không có một chút cảm giác sao?” Chiêm Mỗ Tư không cam lòng ra tiếng, trong giọng nói ẩn nhẫn lấy tức giận.

”Không có, không có!” Lạc Tích Tuyết quay mặt qua chỗ khác, không muốn làm cho hắn phát hiện trong mắt cô rối rắm khổ sở.

”Tại sao không dám nhìn thẳng vào mắt của anh mà nói?” Gương mặt tuấn mỹ của Chiêm Mỗ Tư lộ ra ưu thương, lòng hắn đau xót chất vấn.

Lạc Tích Tuyết đè nén tức giận ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có tia bất đắc dĩ: ”Tại sao? Tại sao đã nhiều năm như vậy, anh thủy chung không chịu buông tha cho tôi? Tôi thật sự vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn cùng con gái có cuộc sống yên tĩnh sau này, anh không phải lại muốn dây dưa với chúng tôi chứ! !”

”Em muốn cuộc sống yên tĩnh, anh đều có thể cho em, chẳng lẽ em không tin tưởng thế lực bây giờ của anh sao?” Chiêm Mỗ Tư lắc lắc bả vai của cô, nóng lòng nghĩ tỏ rõ cõi lòng.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu đẩy ra : ”Không, anh không hiểu, cuộc sống tôi muốn anh hoàn toàn không cho nổi!”

“Anh không cho nổi, chẳng lẽ Lãnh Khinh Cuồng cho được sao? Lạc Tích Tuyết, em cự tuyệt tôi như vậy, đến tột cùng là tôi và em khó có thể đi tiếp hay trong long em đã sớm yêu hắn?”

Lạc Tích Tuyết vẫn lắc đầu, cũng không nói cho hắn biết cô đã quyết định muốn cùng Lãnh Khinh Cuồng chia tay.

Chiêm Mỗ Tư thủy chung không hiểu, cô sợ không phải cùng hắn đồng cam cộng khổ, mà là không muốn hai người lại trở lại trước kia, càng quan tâm nhau, lại càng hành hạ nhau, cô không muốn như vậy nữa.

Thấy lạc Tích Tuyết không nói lời nào, lửa giận trong lòngChiêm Mỗ Tư càng sâu, hắn vững vàng kiềm chế chắc than thể Lạc Tích Tuyết, không đợi cô phản ứng, hắn đã cúi người, hung hăng bắt được cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Hôn, nóng bỏng mà mãnh liệt, điên cuồng có thể thiêu đốt tất cả chung quanh.

Mang theo trừng phạt gặm cắn cánh môi của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

”Vợ yêu, tôi hành hạ mình hai năm, chỉ hy vọng có thể làm cho em cam tâm tình nguyện cùng tôi bắt đầu lại, nếu như vô luận như thế nào cũng không đánh động được em, tôi không ngại đối với em sử dụng chút thủ đoạn, chỉ cần bảo đảm em không thể rời bỏ tôi, vô luận phương pháp gì tôi đều nguyện ý nếm thử, bao gồm để cho em không còn được gặp lại Băng Băng! !” Chiêm Mỗ Tư đem Lạc Tích Tuyết chống đỡ trên vách tường đối điện với chính mình, tà vọng trong ánh mắt lộ ra cuồng tứ lửa giận.

”Làm sao anh có thể như vậy?” Lạc Tích Tuyết kinh hãi, thanh âm sợ hãi cũng thay đổi, vội vàng kháng nghị.

Chiêm Mỗ Tư hả hê ở môi cô rơi xuống một nụ hôn: ”Ngoan, nếu như không muốn chọc giận anh, liền ngoan ngoãn thuận theo anh, ngày mai anh liền dẫn em đi gặp Băng Băng, chúng ta một nhà ba người chia lìa lâu như vậy, cũng nên đoàn tụ! !”

277. Chương 277: Một Nhà Ba Người Chung Đụng

Edit: Fannie93

Đến giữa trưa, mặt trời lên cao rực rỡ.

Lạc Tích Tuyết cùng Chiêm Mỗ Tư ở trong phòng khách sạn vượt qua một đêm, mặc dù cô kiên trì không ngủ cùng anh, nhưng sau nửa đêm anh còn vô sỉ bò lên giường cô.

Hai người cùng nhau dùng qua bữa trưa, Lạc Tích Tuyết để bát đũa xuống, bắt đầu nói nghiêm túc với Chiêm Mỗ Tư.

"Băng Băng ở nơi nào? Tôi muốn thấy con!. Cô thật sự không yên lòng để con gái một mình.

Chiêm Mỗ Tư nhìn cô một cái, tiếp tục dùng bữa: "Yên tâm đi, con bé hiện tại rất an toàn."

"Nhưng." Lạc Tích Tuyết nhíu mày, con gái còn nhỏ, cô bé và Lãnh Khinh Cuồng chưa bao giờ tách ra.

"Tôi muốn em ở đây bên cạnh tôi!". Chiêm Mỗ Tư cắt đứt lời cô, chợt cầm tay cô: "Chúng ta nên cùng nhau chăm sóc con gái, về phần cuộc sống và sự tự do của em, tôi sẽ làm giống như trước kia nữa." Đây là quyền hạn lớn nhất anh có thể cho cô.

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết đau buồn, tựa như đang do dự.

Thật phải về bên cạnh Chiêm Mỗ Tư sao? Cô trốn không thoát khỏi anh.

"Em nên biết tính khí của tôi không tốt lắm, nếu như em không ở lại bên cạnh tôi và con gái, tôi khó bảo toàn lúc tức giận không đánh đập con bé một trận!". Chiêm Mỗ Tư thấy Lạc Tích Tuyết do dự, chợt lấn đến gần người cô, cười lạnh.

Lạc Tích Tuyết khó tin nhìn anh: "Anh dám đánh trẻ con sao?"

"Ai biết được? nhưng không có em, chuyện gì tôi cũng làm ra được, ngay cả chuyện ngược đãi con gái em." Nụ cười trong mắt Chiêm Mỗ Tư càng đậm.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, mặc dù trong lòng cô rõ ràng Chiêm Mỗ Tư nói 98% như vậy là cố ý uy hiếp cô, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng đáng thương của con gái, lòng của cô mềm nhũn ra.

Dù sao lúc cô nhỏ mẹ đã mất sớm, một cô gái sống cùng với bố, thiếu hụt tình thương của mẹ không được, bất kể cô thế nào cũng không thể bỏ con gái một mình.

"Được rồi, tôi đồng ý với anh." Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Khóe miệng Chiêm Mỗ Tư nâng lên: "Như vậy là được rồi, tôi sẽ phái người đem hành lý của em sang biệt thự của tôi."

Lạc Tích Tuyết yên lặng gật đầu, tiếp tục dùng bữa.

Tầm mắt Chiêm Mỗ Tư vẫn ngắm nhìn khuôn mặt quyến rũ của cô, nghĩ đến nhiều chuyện trải qua như vậy, cuối cùng bọn họ có thể ở chung một chỗ, anh không khỏi thấy vui vẻ lên.

Dùng bữa xong, Chiêm Mỗ Tư trực tiếp bế Lạc Tích Tuyết lên.

"A! Anh làm gì đấy?". Lạc Tích Tuyết mắc cỡ đỏ mặt, vỗ lưng của anh. Trước mặt mọi người, anh lại muốn làm gì?

Chiêm Mỗ Tư hôn nhẹ vào đôi môi đỏ mọng của cô, cúi đầu cảnh cáo: "Không muốn anh ở nơi này hôn em, thì chớ lộn xộn."

Lạc Tích Tuyết ngơ ngẩn, cự tuyệt anh thân mật, nhưng mình lại không giãy giụa được, chỉ có thể cắn môi không kháng cự nữa.

Chiêm Mỗ Tư ôm cô vào vị trí kế bên tài xế, tự mình thắt dây an toàn cho cô.

Xe lái đi ra ngoài, Lạc Tích Tuyết không nói gì thêm gì nữa, cho đến khi xe đi tới một biệt thự vùng ngoại thành thì dừng lại.

"Đây là biệt thự tôi mới mua, dù sao trong khoảng thời gian này tôi không có chuyện khác, chúng ta một nhà ba người ở chỗ này nghỉ ngơi, bồi dưỡng tình cảm." Chiêm Mỗ Tư cởi dây an toàn ra, tựa như có lẽ đã quyết định xong.

Lạc Tích Tuyết chỉ nhìn anh một cái, không nói thêm gì, tựa hồ đang tự hỏi giải thích thế nào với Băng Băng, Chiêm Mỗ Tư mới là bố ruột của bé.

Chiêm Mỗ Tư ôm Lạc Tích Tuyết vào phòng khách, vừa định đặt cô lên ghế sofa, lại phát hiện mái tóc dài của cô dính vào kẹp cà vạt của anh.

Anh đang suy nghĩ nên bỏ ra như thế nào, chợt cửa phòng lúc này mở ra, một bóng dáng nho nhỏ bật ra.

"Mẹ!". Tiểu Băng Băng vui vẻ vẫy tay với Lạc Tích Tuyết, nhưng thấy tư thế thân mật của hai người lớn, cô bé e sợ, ngây ngô đứng tại chỗ, không dám tới gần.

Lạc Tích Tuyết đỏ mặt, không hề nghĩ ngợi, dùng quả đấm đấm vào anh: "Mau buông tôi xuống!"

Diendan

Cô vừa mới nói muốn giải thích cùng con gái như thế nào, quan hệ của cô và Chiêm Mỗ Tư, còn chưa kịp mở miệng, lại để cho con gái thấy màn thân mật như vậy, con bé sẽ nghĩ sao?

"Đừng động, tóc dính rồi!". Chiêm Mỗ Tư ngăn cô lại, kiên nhẫn bỏ tóc ra.

Hai người lớn thật vất vả mới tách ra, Băng Băng mắt sáng ngời mở to, chợt nâng lên cánh tay, che kín hai mắt của mình: "Con cái gì cũng không thấy!"

Nói xong, còn cười khanh khách.

Lạc Tích Tuyết với Chiêm Mỗ Tư nhìn nhau, khóc không thể cười.

Đối với Chiêm Mỗ Tư mà nói, trước mắt con gái là đáng yêu như thế, nhưng mẹ bé lại không đối với anh thái độ tốt, xem ra muốn có được trái tim của Lạc Tích Tuyết, anh cũng nên học Lãnh Khinh Cuồng, nên lấy được trái tim của bé đã.

Chiêm Mỗ Tư đi về phía Băng Băng, kéo tay bé xuống: "Bảo bối, ở chỗ này quen không?"

Tiểu Băng Băng nhìn Chiêm Mỗ Tư một chút, bỗng nhiên lại chạy tới bên cạnh Lạc Tích Tuyết, làm nũng nói: "Mẹ, lúc nào thì chúng ta về nhà?"

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ, vuốt ve mặt con gái: "Băng Băng nhớ nhà?"

"Vâng ạ." Tiểu Băng Băng gật đầu một cái: "Con nhớ bố!"

Chiêm Mỗ Tư vừa nghe thấy con gái mình gọi người khác là bố, trong lòng thấy khó chịu.

"Về sau, nơi này chính là nhà con!". Anh không nhịn được nhấn mạnh với con gái.

Tiểu Băng Băng nghiên đầu nhìn Lạc Tích Tuyết, lộ vẻ không hiểu: "Tại sao chúng ta lại ở đây?"

D iễn đàn L ê quý Đ ôn.

"Băng Băng không thích sao?". Lạc Tích Tuyết cười khổ nói.

Tiểu Băng Băng lắc đầu một cái, chỉ vào mũi của Chiêm Mỗ Tư, nói: "Mẹ thích cậu sao?"

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, không ngờ con gái lại nói như vậy: "Băng Băng?"

Tiểu Băng Băng đùa giỡn đầu ngón tay, quẹt mồm: "Bố nói bố thích mẹ, mới cùng mẹ ôm, vừa rồi con thấy mẹ ôm cậu, mẹ cũng thích cậu sao?"

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, nụ cười lộ vẻ bất đắc dĩ.

Cô phải nói cho con gái thế nào đây, cậu thật ra mới là ba ruột?

Quan hệ của cô cùng Lạc Thiên Uy phức tạp, con gái nhỏ như vậy, làm sao có thể hiểu?

"Mẹ thích cậu nên không cần bố nữa sao?". Tiểu Băng Băng lại nói lời ngược lại trúng…., nghiêm túc suy tư thật lâu, mở to hai mắt nhìn 2 người lớn.

Lạc Tích Tuyết nhíu mày, trên trực giác con gái cũng không hiểu nhiều như vậy mới đúng: "Băng Băng, những lời này là ai nói cho con?"

“Chú Uy nói!”. Tiểu Băng Băng cũng không giấu diếm, nói thẳng.

Vừa vặn Uy Mục đi vào cửa, nghe Tích Tuyết nói chuyện với con gái, vội vàng đi vào giải thích: “Phu nhân, thật xin lỗi a, tối hôm qua tôi ôm tiểu thư về, tiểu thư đòi về nhà, tôi không thể làm gì khác hơn là nói với tiểu thư như vậy.”

Lạc Tích Tuyết thở dài một cái, cũng không trách cứ: “Này Mục, làm phiền anh đưa Băng Băng đi xuống trước, tôi muốn nói chuyện riêng với Chiêm Mỗ Tư.”

Uy Mục nhìn Chiêm Mỗ Tư một cái, thấy anh không phản đối, dụ dỗ tiểu Băng Băng rời đi.

Cho đến khi bóng lưng của Băng Băng biến mất, Lạc Tích Tuyết mới tức giận chất vấn: “Chiêm Mỗ Tư, rốt cuộc anh muốn thế nào? Con gái vừa trở về, anh đã để cho thủ hạ nói cho bé những thứ này, con bé còn nhỏ, không tiếp thu nổi! !”

Chiêm Mỗ Tư nhìn bộ dạng tức giận của cô, trầm mặc một hồi, mở miệng: “Tôi chỉ muốn con gái tôi vui vẻ!”

diendan

278. Chương 278: Tối Nay, Anh Mang Đứa Bé Ngủ

Edit: Fannie93

“Nếu như anh hi vọng con bé được hạnh phúc, cũng không cần để thủ hạ nói với con bé những lời không giải thích được như vậy!”. Lạc Tích Tuyết tức giận gầm nhẹ.

Chiêm Mỗ Tư cũng không cảm thấy quá mức, bình tĩnh trả lời: “Anh chỉ dùng phương pháp anh cho là đúng dạy cho con gái, anh cảm thấy không có vấn đề gì.”

Vẫn là thái độ không ai bì nổi như vậy, Lạc Tích Tuyết bất đắc dĩ nghĩ lại, người đàn ông này luôn tự cho là đúng, cho là có thể điều khiển tất cả sao?

“Anh làm như vậy, sẽ khiến Băng Băng tổn thương rất lớn, anh biết không?” Cô cau mày nhắc nhở.

Nhìn Lạc Tích Tuyết như vậy giơ cánh lên bảo vệ Băng Băng, Chiêm Mỗ Tư hừ lạnh một tiếng, “Là em đưa Lãnh Khinh Cuồng liên lụy vào, không phải tại anh! Con bé có quyền biết cha ruột của nó là ai! !”

Diendan

Chiêm Mỗ Tư cũng rất phiền não, anh thật sự không thể chịu được, con gái của mình gọi người đàn ông khác là bố, còn nói thân mật thế nào, thật là khiến anh tức chết!

Lạc Tích Tuyết nhìn thẳng mắt của anh: “Người đem tất cả làm cho phức tạp chính là anh. Anh là một người tự đại cuồng, cuộc sống của người nào đó cũng muốn nhúng tay vào, cả Băng Băng cũng vậy.”

Cô thật vất vả sắp thành công thoát khỏi lòng bàn tay của anh, nhưng anh chỉ nhẹ nhõm kéo một cái, lại khống chế cô một lần nữa.

Chiêm Mỗ Tư hí mắt dựa dẫm vào cô, Lạc Tích Tuyết không biết anh nghĩ cái gì, chưa kịp phản ứng, cằm đã bị người đàn ông nắm.

“Con gái của anh, không thể gọi người đàn ông khác là bố!”. Anh bức cô tới góc tường, nhìn chằm chằm mắt của cô.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, ấn đường nhéo lại: “ Tôi chỉ hi vọng anh có thể cho con bé thời gian tiếp nhận anh.”

“Anh biết rồi, nhưng em cũng phải đồng ý với anh, trước khi Băng Băng tiếp nhận anh, em không thể ép buộc con bé tiếp nhận người khác làm bố!”. Lời của anh rơi vào bên tai Lạc Tích Tuyết.

Một tay đẩy cô lên trên đường, Chiêm Mỗ Tư cúi đầu góc độ hoàn mỹ khớp với lúc cô nâng cằm lên, lòng hai người run lên.

Mùi hương dành riêng trên người anh quanh quẩn ở chóp mũi cô, Lạc Tích Tuyết khẽ cau lại, cảm nhận được rõ rằng, tim của anh đang đập nhanh.

Cô vừa định giãy giụa, liền nghe thấy âm thanh Chiêm Mỗ Tư ở bên tai mập mờ vang lên: "Đừng động!"

Lạc Tích Tuyết cảm giác tê trong bụng: "Băng Băng sẽ thấy."

"Yên tâm, anh sẽ chú ý!". Chiêm Mỗ Tư đè môi lên.

Di_ễn đ_àn L_ê Qu_ý Đ_ôn

Lạc Tích Tuyết muốn giãy giụa, lại tránh không được khí tức bá đạo của anh. Một tay anh nâng gáy của cô, lưỡi mềm dạo đi vào trong, mùi hương nam tính theo nụ hôn sâu vào trong miệng cô.

Ngực cô dần dần nóng lên, tay Chiêm Mỗ Tư lại đặt vào ngực bên trái của cô, cảm nhận được nhịp tim dồn dập của cô, bắt đầu tăng nhanh hơn: "Tới phòng anh chứ, hửm?"

Lạc Tích Tuyết nói không ra lời, trong miệng chỉ kịch liệt thở dốc.

Chiêm Mỗ Tư chặn ngang ôm cô lên, lúc cô còn không kịp phản ứng, đã ôm cô đặt trên giường lớn.

Ga giường trắng làm nổi bật làn da trắng hồng của cô, váy ren đã bị Chiêm Mỗ Tư vén đến ngang hông, lộ ra hai chân dài.

Tay Chiêm Mỗ Tư chạm vào da thịt tinh tế của cô, da thịt Lạc Tích Tuyết phơi bày ra ngoài từ từ đỏ lên, đôi mắt đen nhánh mâu thuẫn vừa ngượng ngùng nhìn hắn, mê người vô cùng.

Bụng dưới Chiêm Mỗ Tư nóng lên, cúi người đặt lên thân thể của cô.

Cứ như vậy đè lên, hôn nóng bỏng như thế.

Lạc Tích Tuyết mở to mắt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, khoảng thời gian ngắn thế mà quên mất phản ứng.

Đúng lúc cô mất hồn, đầu lưỡi tron trợt của Chiêm Mỗ Tư đã xông vào trong miệng cô, dụ hoặc cái lưỡi thom tho ngọt mềm của cô sau đó cùng nhau dây dưa. Hơi thở nam tính khổng lồ phút chốc tràn ngập xung quanh, từ từ tiếng thở dốc nặng nề của anh trong không gian yên tĩnh có vẻ cực kì mị hoặc.

Lạc Tích Tuyết cảm giác mình bị mê hoặc rồi, cô không thể không thừa nhận, mình đối với anh là có cảm giác, là cảm giác yêu hận đan xen. Có nhiều phần hận hắn, cũng có nhiều phần thương anh.

Chỉ có một cái hôn đơn giản mà thôi, đã để cô mất khống chế.

Dần dần, mắt đen Lạc Tích Tuyết bắt đầu mờ mịt ướt át, cô mở mắt nhìn ngũ quan anh gần trong gang tấc, thân thiết như vậy.

Ngu sao? Lần nữa cô bị hắn đầu độc, giống như toàn bộ quyết định của chính mình ở trước mặt hắn, cũng trở nên bất đồng.

Từ kháng cứ đến nhắm mắt lại, chuyên tâm cảm thụ nụ hôn này, sau đó bắt đầu nhè nhẹ đáp lại hắn.

Chiêm Mỗ Tư như được khích lệ, nụ hôn này từ từ sâu hơn, sau đó bàn tay đi tới trước bộ ngực mềm mại của cô, cách vải ren tùy ý vuốt ve luồng mềm mại của cô.

Một tiếng ưm từ miệng Lạc Tích Tuyết bật ra, có cảm giác mãnh liệt sung sướng không nén được, cô không tự chủ ôm cổ anh, để ình gần sát anh chặt hơn.

Trong khi hôn hít hai người lâm vào trời đất mù mịt, cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa của người giúp việc, mới cắt đứt hai người đang lâm vào kích tình.

"Chuyện gì xảy ra?". Chiêm Mỗ Tư không vui hướng về phía cửa hỏi.

Giọng nói kinh hoảng của người giúp việc: "Tiểu thư nháo phải về nhà, mấy người chúng tôi không ngăn được!"

Lạc Tích Tuyết nghe được, vội vàng sửa sang quần áo đứng lên: "Tôi đi xem Băng Băng một chút!"

"Không cần!". Chiêm Mỗ Tư ngăn cản cô.

“Hả?”. Lông mày Lạc Tích Tuyết cau lại, không rõ ý của anh.

Chiêm Mỗ Tư kiên nhẫn nhìn cô: “Để cho anh đi nói chuyện với con bé một chút.”

“Nhưng…” Lạc Tích Tuyết có chút do dự.

Chiêm Mỗ Tư cười kéo tay của cô, đặt ở bên môi hôn một cái: “Em phải cho anh một cơ hội, để cho anh nói chuyện với con bé!”

Lạc Tích Tuyết nhìn hắn, không nói gì.

Chiêm Mỗ Tư lựa nói: “Dù sao anh với con bé là máu mủ, hiện tại tuổi con bé còn nhỏ, muốn cho con bé từ từ tiếp nhận anh, yên tâm đi, giao cho anh!”

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, cô nên cho bọn họ một cơ hội.

Chiêm Mỗ Tư cùng con gái ở chung một ngày, con gái có tiếp nhận anh hay không, Lạc Tích Tuyết cũng không biết, nhưng Băng Băng không nháo đòi về nữa, cũng không biết hắn dùng phương pháp gì.

Ban đêm, Chiêm Mỗ Tư cầm laptop làm việc, kiểm tra thủ hạ báo cáo công việc, tiểu Băng Băng vùi trong ngực hắn ăn kẹo hoa quả.

Rốt cuộc là trẻ con, cho bé đồ ngọt, mấy viên kẹo ngọt là dụ được, huống chi Chiêm Mỗ Tư còn sai người mua cho cô bé đồ ăn vặt không cùng loại, cô bé vô cùng vui vẻ, không còn nhớ phải về nhà nữa.

Cô bé vui vẻ ăn, bên tay cầm giấy lau đi vết bẩn trên người của Chiêm Mỗ Tư.

Chiêm Mỗ Tư cũng không trách cứ bé, con gái vẫn trên người anh gây sự, cho đến khi làm việc xong tất, anh mới bế Băng Băng từ trong lồng ngực lên.

“Làm sao lại bẩn thế này?” Anh cau mày nhìn bé, cô bé hình như không thích sạch sẽ, kẹo ném loạn, trên mặt cũng bẩn.

“Ô ô!”. Tiểu Băng Băng đang bế lên trên không, đá chân lung tung.

Chiêm Mỗ Tư nhìn bé chằm chằm là biết, phát hiện dáng dấp bé rất giống Lạc Tích Tuyết, với chính mình cũng có điểm giống.

Nhưng tất xấu không thích sạch sẽ này, lại giống mình, anh còn bé cũng thích ăn ngọt, lại không thích dọn dẹp.

“Tối nay, con theo chú ngủ!”. Chiêm Mỗ Tư không nói gì ôm lấy bé.

“Không được, mẹ nói con gái không thể tùy tiện ngủ cùng với con trai.” Tiểu Băng Băng giùng giằng.

Diễ n đàn Lê Q uý Đôn

279. Chương 279: Chung Giường Chung Gối

Edit: Fannie93

“Chú là ngoại lệ!”. Chiêm Mỗ Tư không nói gì ôm con gái vào phòng tắm.

Lần đầu tiên anh cùng một cô bé như vậy chung đụng, theo kinh nghiệm xưa của anh, đứa trẻ như vậy, bình thường rất sợ anh, nhưng tiểu Băng Băng là ngoại lệ.

Đối với anh không sợ hãi chút nào, còn cùng anh đùa giỡn, rất bình thường cũng rất tự nhiên, không chút xa lạ nào, mặc dù bọn họ cũng mới gặp nhau vài lần, nhưng loại máu mủ tình thâm này sẽ không thay đổi.

Sau khi tắm xong, Chiêm Mỗ Tư cũng dễ dàng đưa vật nhỏ mềm nhũn ôm lên giường.

Tiểu Băng Băng ngủ thẳng, bắt đầu nhìn ga giường, thấy sợi vun trên mảnh ga giường hoa, nhàm chán kéo ra.

“Bảo bối, ngủ!”. Chiêm Mỗ Tư dùng đôi tay khép lại ánh mắt cô bé.

Ai ngờ tiểu Băng Băng lại mở mắt ra, hai đôi mắt to sáng ngời nhìn anh, một chút buồn ngủ cũng không có.

"Sao rồi?". Chiêm Mỗ Tư dự cảm cô bé sẽ có chuyện hỏi anh.

D iễn đàn L ê quý Đ ôn.

Tiểu Băng Băng mở trừng hai mắt, nghi hoặc nhìn anh: "Chuyện trước lúc ngủ đâu?"

"Hả?". Chiêm Mỗ Tư ngẩn ra, còn có kể chuyện cổ tích trước lúc ngủ sao? Hồi anh còn bé cũng không có.

Tiểu Băng Băng từ trên giường ngồi dậy, bò lên trên người Chiêm Mỗ Tư: "Mỗi lần trước khi ngủ bố và mẹ con sẽ kể chuyện cho con, chẳng lẽ cậu không nói sao?"

Chiêm Mỗ Tư bật cười, xem ra bọn họ đối với con gái anh không tồi, nhưng kể chuyện trước khi ngủ nên do người bố là anh nói mới đúng.

"Con muốn nghe chuyện gì?". Anh cúi đầu nhìn con gái.

Tiểu Băng Băng nghiêng đầu: "Bạch Tuyết và 7 chú lùn hoặc là chuyện cô bé lọ lem cùng hoàng tử."

Chiêm Mỗ Tư nghĩ một lát nói: "Những chuyện cổ tích này bọn họ đều kể cho con cả rồi, hôm nay cậu sẽ kể cho con chuyện khác"

"Khác?". Tiểu Băng Băng kinh ngạc nhìn anh, bình thường cô bé nói muốn nghe chuyện cổ tích, Lãnh Khinh Cuồng cũng sẽ chiều theo bé, cậu này thật kì quái a, lại muốn kể chuyện khác sao?

Chiêm Mỗ Tư bắt đầu nói: "Có một hoàng tử yêu một công chúa, toàn tâm toàn ý với công chúa đó, cho cô ấy kẹo, cho cô ấy tòa thành, cũng dành tình yêu cho cô ấy. Nhưng công chúa của anh ta lại chạy theo một hoàng tử nước khác, chỉ để lại cho anh ta một tiểu công chúa, nhưng tiểu công chúa đó không biết hoàng tử này chính là bố của cô bé đó."

Câu chuyện này thật ra bắt nguồn từ sự kiện anh cùng Lạc Tích Tuyết, anh vừa nói xong thì trong mắt chớt động vẻ sức quyến rũ mê hoặc lòng người, tiểu Băng Băng cũng nghe say sưa, đòi phải nghe kết cục.

Cô bé vội vã muốn biết hoàng tử cuối cùng có ở chung với công chúa hay không, nhưng Chiêm Mỗ Tư lại nói cho bé biết, chuyện này vẫn đang phát triển, kết cục thế nào là quyền quyết định thuộc về tiểu công chúa kia.

Tiểu Băng Băng nháy mắt, lắng nghe, dần dần ngủ say.

Chiêm Mỗ Tư vì con gái đắp kín chăn, nhẹ nhàng đặt lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn một nụ hôn, lúc này mới khép cửa đi ra ngoài.

Phòng ngủ chính, Lạc Tích Tuyết đang nằm ở trên giường, đêm đã khuya, cô vẫn chưa ngủ.

Trong lòng lo âu tình huống Băng Băng cùng Chiêm Mỗ Tư chung đụng, cô biết tính khí Chiêm Mỗ Tư không tốt, những năm này càng ngày càng lạnh, thật không biết anh rốt cuộc có thể dỗ được con bé không.

Đang suy nghĩ, eo liền bị một đôi tay vòng chắc, hô hấp nóng rực của người đàn ông phun ở cổ của cô.

"Tích Tuyết" Chiêm Mỗ Tư khẽ cắn vành tai của cô, ngữ điệu đầu đốc giọng nhu đang ám chỉ cái gì.

Lạc Tích Tuyết xoay người, lông mi khẽ run nhè nhẹ: "Băng Băng đã ngủ chưa?"

"Ừ, ngủ say rồi." Chiêm Mỗ Tư hôn lên môi cô, tay dò vào trong váy của cô, dịu dàng vuốt ve: "Bây giờ là thời gian của hai chúng ta."

"Từ từ." Lạc Tích Tuyết né tránh nụ hôn của hắn: "Chúng ta cũng nên nghỉ sớm một chút, động tới con bé không tốt đâu."

Chiêm Mỗ Tư không trả lời cô, mà lè lưỡi, liếm cổ cô một cái: "Tuyết Nhi, em thật là thơm!"

Sắc mặt Lạc Tích Tuyết ửng hồng, nhịp tim nhanh.

Hình như dự cảm sắp xảy ra cái gì, cô kéo chăn lên, ngã xuống giường, nhưng Chiêm Mỗ Tư lại nhanh hơn một bước, vòng qua eo cô, hôn cổ của cô, cảm giác tê tê lan tràn ra sau lưng.

"Tối nay, cho anh chứ?". Con mắt thấp của anh ngắm nhìn, giống như đang hỏi ý của cô.

Lạc Tích Tuyết nhìn anh, lúc chợt cười gật đầu một cái.

Dục vọng vào giờ phút này như mở cổng thả mãnh thú ra vậy, Chiêm Mỗ Tư cảm thấy thân thể mình như muốn nổ tung. Anh dùng tốc độ nhanh nhất cởi váy của cô, nhưng áo ngực bên trong như theo anh đối nghịch, vẫn không mở được.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Cuối cùng anh dứt khoát xé rách, trực tiếp tháo ra.

Cả người Lạc Tích Tuyết da trắng nõn đã bị nhuộm thành màu hồng nhạt, hơn nữa mái tóc đen nhánh như thác nước mềm mại được thả trên ga giường cùng với thân thể của cô, cảm giác như một thiên sứ vậy khiến tim Chiêm Mỗ Tư nhảy lên nhanh chóng kì dị.

Phương diện nhu cầu của anh luôn rất mạnh, nhất là lúc đối mặt với cô, luôn kiềm chế không được, chỉ ánh mắt của cô, khiến cả người anh rung động.

đã che giấu

"Ưmh." Lạc Tích Tuyết khó có thể kiềm chế liền kêu lên, bản năng nâng cổ xinh xắn lên, đầu ngón chân cũng co rúc lên.

Chiêm Mỗ Tư thuận thế hôn lên hôn của cô, tiếng nói đùa giỡn trầm thấp nói: "Có cảm giác rồi, thật sao?"

Lạc Tích Tuyết cắn môi, ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác: "Không có!"

"Không có sao? Vậy đây thì sao?". Chiêm Mỗ Tư cười tà một tiếng, # đã che giấu #, "Như vậy còn không có sao?"

"Ưmh." Lạc Tích Tuyết run rẩy, gương mặt đỏ bừng.

"Muốn anh sao? Tuyết Nhi?". Bàn tay Chiêm Mỗ Tư vững vàng nắm trước ngực mềm mại của cô, đè xuống, ánh mắt như có lửa nhìn cô: "Có muốn hay không muốn? trả lời anh?"

Lạc Tích Tuyết như bị mê hoặc, cô nhỏ giọng trả lời: "Muốn!"

Chiêm Mỗ Tư trong lòng vui mừng, tiếng cười trầm thấp từ môi mỏng của hắn tràn ra: "Được, nhất định anh sẽ thỏa mãn em!"

Rất nhanh, cô cùng anh kết hợp với nhau.

Một luồng sóng mãnh liệt đánh tới, Lạc Tích Tuyết vì anh chạm vào mà run rẩy, trong điên cuồng cơ hồ quên mất lý trí.

Suốt một đêm, anh muốn thật lâu, muốn một lần rồi lại một lần, cho đến khi cô không chịu nổi ngất đi, anh vẫn còn đang trên người cô cày cấy.

Chiêm Mỗ Tử để trần dựa vào đầu giường, ngắm nhìn người phụ nữ khát vọng đã lâu trong ngực, bên môi nâng lên nụ cười thỏa mãn.

Anh đốt một điếu thuốc, thở khẽ ra khói trắng, ôm cô trong ngực chặt hơn chút.

Cảm giác rung động đã lâu, lòng mình hình như lại bốc cháy lên rồi, tất cả vì người phụ nữ bên cạnh này, anh sẽ không để cô rời đi, anh sẽ thương yêu cô, cưng chiều cô cả đời.

Điện thoại bên tay vang lên, là giọng phụ nữ, Chiêm Mỗ Tư cau mày, không thích lúc này bị người khác quấy nhiễu.

Nhưng đối phương lại nói, con anh đã dẫn tới ----

Diễ n đàn Lê Q uý Đô

280. Chương 280: Anh Trai Của Băng Băng

Khi Lạc Tích Tuyết tỉnh lại, Chiêm Mỗ Tư đã không có ở bên người cô nữa rồi, cô vuốt ve gương mặt đang buồn ngủ của mình để giúp nó tỉnh táo hơn, sau đó mới ngồi dậy.

Ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, cô vội vàng xuống giường, rồi nhìn xuống lầu.

Không ngờ nhìn thấy một bộ phim tình cảm lãng mạn.

Chiêm Mỗ Tư cởi áo khoác tây trang đắc giá ra, đem áo sơ mi vén đến khuỷu tay, sau đó chỉnh lại tạp dề ngang hông, phía trên ngực có hai con thỏ khá to, nhưng anh không thấy có vấn đề, vẫn nở một nụ cười rực rỡ.

Bình thường nhìn anh chững chạc rất nhiều, bộ dáng lạnh lẽo và tàn khốc, hiện tại chứng khiến cảnh anh thay đổi như thế, Lạc Tích Tuyết thật sự sửng sốt, cơ hồ còn không kịp thích ứng, nhưng đột nhiên cô liền bật ra một tiếng cười hì hì.

Nghe được giọng nói của cô, một bóng dáng nho nhỏ chui ra khỏi phòng bếp, ôm bắp đùi Lạc Tích Tuyết .

"Mẹ, anh tới !" Tiểu Băng Băng giơ cái đầu khả ái lên, hưng phấn nói.

Lạc Tích Tuyết ngẩn ra: "anh?"

"Anh Băng Băng rất đẹp trai, còn có thể cho Băng Băng người máy, mẹ, mẹ xem đi!" Tiểu Băng băng hả hê lấy lấy từ trong ngực ra một người máy bằng cao su, đưa cho Lạc Tích Tuyết xem.

Lạc Tích Tuyết quét mắt nhìn người máy một cái, lại nghi hoặc nhìn con gái mình, anh trai Băng Băng? Chẳng lẽ là?

Khi cô còn đang chìm trong nghi ngờ, chợt có một bé trai từ sau lưng Băng Băng đi tới, lễ phép gọi cô một tiếng: "Dì!"

Giọng nói quen thuộc, khiến thân thể Lạc Tích Tuyết chấn động, ngẩng đầu lên, quả nhiên là đứa bé nam kia — Bùi Địch.

"Là cha đưa con đến đây!" Bùi Địch giống như nhìn thấu nghi ngờ của Lạc Tích Tuyết , vội vàng giải thích.

Lạc Tích Tuyết hướng về anh gật đầu một cái, cô biết Bùi Địch là con trai trên danh nghĩa của Chiêm Mỗ Tư, nghiêm khắc mà nói, hiện tại cũng coi như là con trai của cô.

Chỉ là Chiêm Mỗ Tư bình thường rất ít mang bé đi đâu, lần này lại bảo bé đến đây, hơn phân nửa là muốn tìm đứa bé chơi cùng với Băng Băng.

"Băng Băng rất nghịch ngợm, làm phiền con trông chừng bé!" Lạc Tích Tuyết khách khí mỉm cười với bé.

"Em ấy là em gái của con, đương nhiên con phải chăm sóc em ấy." Bùi Địch vuốt ót của mình và nói.

Lúc này, Chiêm Mỗ Tư đã trong phòng bếp đi ra, anh để tạp dề xuống, người giúp việc nhìn thấy thức ăn anh làm đã hoàn thành vì thế lập tức bưng ra.

Nhìn đầy bàn thơm ngào ngạt sắc - hương - vị, Lạc Tích Tuyết không khỏi hoài nghi, đây đều là do anh làm sao? Một người đàn ông như anh lại có thể nấu nhiều món thế, chuyện này cô không biết à nha.

Chiêm Mỗ Tư đi tới bên người Lạc Tích Tuyết, hình như nhìn thấu tâm tư của cô, anh cười một tiếng: "Không có mấy thứ này, làm sao có thể khiến em tiếp nhận anh đây?"

Lạc Tích Tuyết cười nhìn của anh, khóe mắt liếc thấy Băng Băng đã leo lên bàn, dùng đôi mắt sáng nhìn món thịt kho tàu mà bé thích nhất

Cô vừa định ngăn cản, không ngờ Bùi Địch đã lên trước ôm bé xuống.

"Em chưa có rửa tay, không thể ăn cơm!" Bùi Địch giống như một người anh trao, dạy dỗ em gái.

Băng Băng phồng má phấn lên, con ngươi tròn trịa lấy lòng: "Vậy anh đút em đi"

”Trước, anh sẽ đưa em đi rửa tay, rửa tay xong, có thể ăn cơm!” Bùi Địch khiên quyết đem Băng Băng đưa vào nhà vệ sinh.

Lạc Tích Tuyết nhìn hai đứa bé, không ngờ đứa trẻ này, lại có thể trị được con gái nghịch ngợm của cô.

Về tính khí của Băng Băng, từ nhỏ đã bị Lãnh Khinh Cuồng làm hư rồi, ham mê rất nhiều đồ bất lương, cô đang rầu không biết về làm cách nào để giúp bé cải chính, thế nhưng Bùi Địch tới, ngược lại có thể làm mẫu cho con gái cô.

”Anh không báo với em, liền đem Bùi Địch đến đây, em có tức giận không?” Chiêm Mỗ Tư canh chừng ánh mắt cô, thử dò xét.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, cười nhạt: ”Có Bùi Địch làm bạn với Băng Băng, em rất yên tâm!” Nhìn ra được Bùi Địch là một người anh trai rất hiểu chuyện.

Chiêm Mỗ Tư cũng cười, ít nhất chuyện này anh không làm sai.

Hai người đứa bé rửa tay xong, liền ngồi xuống tại bàn cơm, Bùi Địch rất hiểu lễ phép, người lớn chưa đến vẫn chưa được cầm đũa, bé dù có đói cũng không dám ăn trước.

Chiêm Mỗ Tư bảo nhóm người giúp việc lui xuống, trong phòng chỉ còn lại bốn người nhà bọn họ, giống như bao gia đình bình thường khác, không khí hết sức ấm áp.

”Anh, em muốn ăn cá!”

”Anh, em muốn uống canh!”

”Anh, em muốn ăn cái món rau màu xanh lá cây đó.”

”Anh, anh đút em một viên thuốc đii.”

Băng Băng cứ bảo Bùi Địch gắp món này, món kia cho bé, làm cho bé chẳng ăn được là bao.

”Băng Băng, muốn ăn cái gì tự mình gắp, không cần phiền anh như thế!” Lạc Tích Tuyết không nhịn được mở miệng khiển trách con gái.

Đứa nhỏ này trước kia lệ thuộc vào Lãnh Khinh Cuồng quá nhiều, hiện tại Lãnh Khinh Cuồng không có ở đây, bé lại lệ thuộc vào Bùi Địch.

Băng Băng nghe được lời nói của mẹ, chỉ có thể le lưỡi một cái, tự mình gắp đồ ăn, nhưng một lát sau, bé lại không nhịn được quấy rầy Bùi Địch.

”Ánh mắt của anh có màu Lam này, thật là đẹp nha.” Băng Băng hâm mộ nhìn chằm chằm Bùi Địch.

Bùi Địch bị bé canh chừng có chút ngượng ngùng, buông chén đũa xuống, để cho bé nhìn đủ.

Tiểu Băng Băng được voi đòi tiên, đưa tay sờ ánh mắt xanh như ngọc thạch của Bùi Địch, thiếu chút nữa đâm chọt vào mặt bé.

”Băng Băng, không thể không có lễ phép như vậy!” Lạc Tích Tuyết vội vàng quát con gái, gắp mấy miếng thức ăn cho vào chén Bùi Địch, thân thiết nói: ”Bùi Địch, con ăn đi, không cần để ý đến nó.”

”Cám ơn dì!” Bùi Địch gật đầu.

Băng Băng kỳ quái nhìn Bùi Địch, lại nghi hoặc nhìn Lạc Tích Tuyết: ”Mẹ, tại sao anh phải gọi mẹ là dì, không phải là anh của con thì cũng phải gọi là mẹ sao?”

Một câu nói hỏi ra, mấy người cũng dừng đũa lại, không ai động đến cơm nữa.

Cái vấn đề này có chút khó giải quyết, nhưng làm như thế nào cũng chưa giải thích được với bé?

Bùi Địch đúng là con của Chiêm Mỗ Tư, chỉ là hiện tại Chiêm Mỗ Tư không nhận đứa bé này, mà người Lạc Thiên Uy sinh đôi với Chiêm Mỗ Tư thật sự, sau khi Chiêm Mỗ Tư qua đời, Thẩm Tâm Lam vì không muốn ảnh hưởng đến tập đoàn, Lạc Thiên Uy lại vừa gặp tai nạn xe cộ, mới để cho anh thay thế Chiêm Mỗ Tư nhiều năm như vậy.

Thật ra thì, nếu tính toán đúng trên danh sách, Bùi Địch cùng với Lạc Thiên Uy cũng coi như có quan hệ máu mủ, những năm này Lạc Thiên Uy cũng một mực nuôi dưỡng bé, đặc biệt là đứa nhỏ này xuất thân khá đáng thương, anh đã chuẩn bị nhận bé làm con nuôi mình rồi.

"Đúng vậy, Bùi Địch, lâu không gặp, thế nào lại quên xưng hô? Còn không mau gọi mẹ đi?" Lạc Tích Tuyết chợt dịu dàng nói với Bùi Địch.

Bùi Địch ngớ ngẩn, khó có thể tin nhìn Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết thấy đứa bé ngây cả người, cô đi đến trước mặt bé, nhìn bé: "Bùi Địch, dì rất thích con, về sau để dì làm mẹ con, được không?"

Bùi Địch khẩn trương nhìn Chiêm Mỗ Tư một cái, thấy anh khẽ gật đầu, bé lập tức nhào vào trong ngực Lạc Tích Tuyết: "Mẹ!!"

Thật tốt quá, rốt cuộc bé đã có mẹ rồi, trong ấn tượng của bé, cha không thèm để ý đến bé, nên bé rất muốn có một người mẹ, không nghĩ tới hôm nay mơ ước lại thành sự thật.

Lạc Tích Tuyết nguyện ý làm mẹ bé, bé lại còn có thêm em gái.

"Ngoan! !" Lạc Tích Tuyết vuốt cái đầu nhỏ của Bùi Địch, trong mắt đầy tràn dịu dàng và nhân hậu.

281. Chương 281: Thiếu Anh Một Công Đạo

Tịnh Yên

Gió mát thổi nhè nhẹ, rèm cửa sổ khẽ tung bay, trong phòng ngủ to lớn, lẳng lặng nhìn trời đêm như xuyên qua cửa sổ sát đất.

Lạc Tích Tuyết đứng trước cửa sổ, ngắm bầu trời đêm, ánh mắt hiện lên những tia phức tạp.

Sau khi cho hai đứa bé ăn cơm nước xong, thì hai đứa ngồi trên salon xem Anime.

Thân thể của cô bị nhốt chặt trong lồng ngực một người đàn ông, dưới ánh trăng, hai bóng dáng kéo dài đến vô tận.

"Tích Tuyết, cám ơn em!" Chiêm Mỗ Tư cúi xuống thì thầm bên tai cô.

"Hả?" Lạc Tích Tuyết hơi nghiêng đầu, nhíu mày nhìn anh.

"Cám ơn em đã nguyện ý tiếp nhận Bùi Địch!" Chiêm Mỗ Tư nắm lấy bả vai của cô, canh chừng những phản ứng của cô.

Lạc Tích Tuyết chỉ cười: "Bé là anh trai của Băng Băng, em phải tiếp nhận nó chứ! Về sau Băng Băng cũng có bạn để chơi cùng."

"Băng Băng rất thích Bùi Địch." Chiêm Mỗ Tư cũng cười.

Trên ghế sa lon, hai đứa trẻ đọc Anime xong, Lạc Tích Tuyết liền dặn dò bọn họ nên đi ngủ rồi.

Bùi Địch rất ngoan ngoãn đi rửa mặt, Băng Băng liền lôi kéo cánh ta tay Chiêm Mỗ Tư, bắt anh phải đọc truyện cổ tích cho bé thì bé mới chịu đi ngủ.

Chiêm Mỗ Tư bị quấy đến hết cách rồi, chỉ có thể bỏ Lạc Tích Tuyết lại, đưa cục cưng nhỏ đi ngủ.

Lạc Tích Tuyết tắm xong, ngược lại phải đẩy Bùi Địch ra cửa phòng.

Đứa bé trai này cũng không chịu ngủ, cứ mở to đôi mắt ra nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết mỉm cười đến gần đầu giường: "Là mẹ đánh thức con hả?"

Bùi Địch lắc đầu một cái: "Không phải, là con vừa nằm mơ."

"Nằm mơ? Nằm mơ thấy cái gì?" Lạc Tích Tuyết ngồi ở mép giường của bé, sau đó nhẹ nhàng lau mồ hôi ở lưng bé.

Bùi Địch nhướng mày: "Nằm mơ thấy con chỉ có một mình, cứ đi ngoài đường, không về nhà được, cũng không có ai bên cạnh con, nên con liền tỉnh, cũng ngủ không được nữa."

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, không nhịn được đưa tay đem Bùi Địch ôm vào trong ngực.

"Về sau nơi này chính là nhà của con, mẹ chính là mẹ của con, con sẽ mãi mãi ở nơi đây, sẽ không phải ở một mình!" Cô nhẹ nhàng an ủi bé.

Bùi Địch thật ra là con riêng của Chiêm Mỗ Tư, ra đời không bao lâu mẹ bé liền bị Lisa hại chết, ngay sau đó Chiêm Mỗ Tư cũng bị tai nạn xe cộ.

Cho nên trong ấn tượng của bé, nhà là một nơi lạnh lùng và đáng sợ, Lisa đối với bé chẳng có chút tình cảm nào cả, Lạc Thiên Uy cũng từng lạnh lẽo với bé như thế.

Còn về tiếng Mẹ trong tâm tưởng của bé cũng rất mơ hồ, ngược lại Lạc Tích Tuyết lại yêu mến nhất Lạc Thiên Uy, nên mỗi lần nhìn thấy ba cười tươi với cô, theo bản năng bé liền muốn coi cô như mẹ của bé.

Bé còn nhỏ tuổi, đã biết, chỉ cần khiến cho Lạc Tích Tuyết vui vẻ, sẽ khiến cho Lạc Thiên Uy – người cha trên danh nghĩa của bé vui vẻ, như thế ba sẽ không bỏ bé.

"Ừ." Bé nặng nề gật đầu, đem đầu nhỏ chôn vào trong lồng ngực Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết nâng lên nụ cười ấm áp: "Không ngủ được, có muốn mẹ ngủ cùng con không?"

"Có thể không?" Bùi Địch có chút mong đợi, có chút khiếp đảm hỏi. Từ nhỏ đến lớn, bé chưa khi nào được ôm người lớn ngủ cả.

"Dĩ nhiên có thể, con là cục cưng ngoan ngoãn của mẹ mà." Lạc Tích Tuyết sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, vén chăn lên, chui vào.

Lần trước đã trải qua một trận khổ sở, cô biết đứa bé này đã phải chịu rất nhiều đau đớn, mặc dù Chiêm Mỗ Tư rất muốn cô cho anh một đứa con trai, theo ý anh là để cho con của cô và anh thừa kế sản nghiệp của anh, nhưng Lạc Tích Tuyết lại cho để cho anh toại nguyện.

Huống chi bọn họ đã có Bùi Địch rồi, cô tin tưởng Bùi Địch trưởng thành nhất định sẽ là đứa trẻ thông minh, cô nhất định sẽ coi bé là con ruột của mình mà chăm sóc.

"Bùi Địch, mẹ ôm con ngủ!" Lạc Tích Tuyết bảo bé lên khủy tay của mình, muốn đem Bùi Địch kéo vào trong ngực cô.

Bùi Địch do dự một chút, từ từ hướng cơ thể mình đến gần Lạc Tích Tuyết, sau đó cả thân thể nho nhỏ làm ổ vào trong ngực của cô.

Cảm giác có mẹ, thật tốt!!

Mỗi buổi tối cô đều ngủ cùng Bùi Địch, người đàn ông nào đó chưa thỏa mãn dục vọng hiển nhiên mất hứng, anh nhanh chóng dàn xếp tốt con gái Băng Băng đầy phiền toái, vốn định tiến là phòng, cùng Lạc Tích Tuyết hưởng thụ thế giới hai người, ai biết thế nhưng cô lại ngủ cùng Bùi Địch.

Có con chính là phiền toái, chia sẻ sự cưng chiều của cô, anh thật hận không được đem Bùi Địch từ lòng cô gái mà anh yêu thích ném ra ngoài, nhưng vừa nghĩ tới Bùi Địch rốt cuộc cũng là con trai của mình, anh chỉ có thể miễn cưỡng nén lửa giận xuống, trở về phòng ngủ một mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai đứa bé đều ngồi dậy ăn điểm tâm, Lạc Tích Tuyết mới vừa trở lại phòng ngủ, còn chưa kịp phản ứng, liền bị Chiêm Mỗ Tư ném lên giường.

Quần áo bị anh xé nát bấy, người đàn ông này vĩnh viễn không hiểu như thế nào là thương hương tiếc ngọc, vật nóng mạnh mẽ của anh đẩy vào cơ thể cô.

"Ưmh" Lạc Tích Tuyết hít vào một hơi, không ngờ mới sáng sớm liền bị anh giày vò đau đớn như thế nào.

"Buông lỏng, ngoan nào, em phải đem anh bẻ gãy mới chịu sao, em không muốn ở cùng anh phải không?" Chiêm Mỗ Tư cắn lỗ tai của cô, thở hổn hển hỏi.

Lạc Tích Tuyết cắn môi, ôm lấy anh, có chút sợ: "Nhẹ một chút nha, coi chừng bị hai đứa bé nghe được, bọn họ đang ở bên ngoài."

Chiêm Mỗ Tư cúi đầu, hung hăng hôn môi của cô, cười nhẹ nói: "Không muốn bọn họ nghe, liền ngoan ngoãn nghênh hợp với anh, biết không?"

Lạc Tích Tuyết thẹn thùng đến giận anh, cũng không kháng cự nữa, nghênh đón nụ hôn của anh, dần hôn trả lại anh, chủ động đưa đầu lưỡi vào khoang miệng anh, còn anh thì liếm lám môi cô, lại bị anh ngậm lấy cái miệng nhỏ…

Hai người từ trên giường lăn xuống đất, ôm nhau dây dưa mãi không dứt.

Chiêm Mỗ Tư đem thú tính phải nhẫn nhịn cả đêm bộc phát ra ngoài, Lạc Tích Tuyết suýt chống đỡ không nổi nữa.

"A" anh đưa vào lối động nhỏ, rồi lại hung hăng một xông vào trong, hai người không nhịn được mà phát ra tiếng rên rĩ

Nhưng lại sợ bị hai đứa bé nghe được, dùng nụ hôn ngăn cản môi nhanh, kích thích như vậy, để cho thân thể bọn họ càng thêm nhạy cảm, một buổi sáng làm bốn năm lần.

Kích tình đi qua, Chiêm Mỗ Tư đi tắm. Lạc Tích Tuyết đói bụng, cô mới nhớ đến chuyện cả ngày hôm nay mình chưa ăn uống gì cả, cộng thêm việc vận động kịch liệt như thế, cơ hồ khiến cô đói đến chóng mặt

Nhặt áo sơ mi rơi vãi đầy đất lên, tùy ý mặc vào cơ thể.

Mặc dù toàn thân đau nhức, nhưng lại muốn cho ăn no bụng.

Cô đành phải đi tới phòng bếp phiên Liễu Phiên, tìm hộp sửa tươi rót vào trong chén.

Mới vừa uống một hớp, điện thoại di động chợt vang lên.

Cô không có suy nghĩ nhiều, cầm điện thoại lên nghe.

"Xin chào!"

Đối phương trầm mặc một lúc, sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên: "Tích Tuyết! !"

Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, vẻ mặt trong nháy mắt đông cứng lại, tay cầm sữa tươi cũng trở nên cứng ngắc.

Lãnh Khinh Cuồng! !

Mấy ngày nay cô đều đây cùng với Chiêm Mỗ Tư, cơ hồ quên mình còn thiếu anh một cái công đạo, thậm chí cô không nói gì, liền rời khỏi biệt thự của bọn họ.

Lạc Tích Tuyết nhanh chóng bình ổn tâm tình, hít sâu, tận lực dùng giọng nói bình tĩnh: "Khinh Cuồng, có chuyện gì sao?"

"Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút! Bây giờ em có rãnh không?" Lãnh Khinh Cuồng có chút khàn khàn hỏi.

Lạc Tích Tuyết nhìn về phía Chiêm Mỗ Tư vẫn đang ở trong phòng tắm, do dự một chút, nhẹ nhàng gật đầu: "Được rồi, chúng ta gặp mặt một lát."

Cô thiếu anh một công đạo, ban đầu là cô quyết định ở cùng anh, bây giờ nói muốn rời khỏi, phải cho anh một lý do mới đúng.

Hai người hẹn địa điểm gặp mặt, Lạc Tích Tuyết thừa dịp Chiêm Mỗ Tư đang tắm, thay quần áo, rồi chạy đến nơi Lãnh Khinh Cuồng đang đợi.

282. Chương 282: Mất Khống Chế, Bạo Hành Cô!

Editor: Trâm Trần

”Em nói cái gì? Em muốn chia tay với tôi?”

Lãnh Khinh Cuồng quả thật không thể tin những gì mình nghe được, hắn chỉ rời đi mấy ngày mà thôi, cô dĩ nhiên đã cùng Lạc Thiên Uy nối lại tình xưa rồi.

”Đúng vậy, Khinh Cuồng, thật xin lỗi, về sau em không thể sống cùng anh nữa.” Lạc Tích Tuyết có chút khó khăn mở miệng, cô cùng Lãnh Khinh Cuồng ít nhiều cũng đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, đối với hắn mà nói cô chỉ biết tổn thương hắn thôi.

Lãnh Khinh Cuồng không nói một lời nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, ánh mắt từ từ mà trở nên thâm thúy, sắc bén, một cỗ tức giận vô hình dâng lên đỉnh đầu.

Lạc Tích Tuyết xoay mặt đi không dám đối diện với hắn, cô biết là mình không đúng, cùng hắn bắt đầu là cô, bây giờ nói trò chơi dừng lại cũng là cô..

Cô tận lực để ình bình tĩnh cùng hắn từ từ nói: ”Em với anh vừa bắt đầu là giận dỗi, mặc dù sau anh đối với em rất tốt, nhưng em phát hiện mình căn bản không có yêu anh, cho nên chia tay là cách tốt nhất đối với cả hai chúng ta.”

Lãnh Khinh Cuồng một phát bắt được cổ tay của cô, hận cắn răng nghiến lợi nói: ”Em thật muốn chia tay?”

”Đúng vậy!” Lạc Tích Tuyết nói nhỏ.

”Lợi dụng tôi xong rồi, em muốn chia tay sao?! !” Lãnh Khinh Cồng nội tâm sóng lớn mãnh liệt, tức giận khó tiêu hét lớn.

Lạc Tích Tuyết bị hắn nắm tay làm cho đau đớn, đại lực giãy giụa thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nhưng lại không thể: ”Đúng vậy! Em muốn chia tay! Em không muốn cùng anh ở chung một chỗ nữa!”

Chuyện cho tới bây giờ, hai người đã không có cách nào để tiếp tục làm bạn,chi bằng vạch mặt, về sau lui tới nữa. Cô biết Lãnh Khinh Cuồng nhất định sẽ hận cô cả đời.

”Em!” Quả nhiên, Lãnh Khinh Cuồng giận đỏ cả mắt, lần nữa níu cánh tay Tích Tuyết: ”Làm sao em có thể dễ dàng nói ra hai chữ này như vậy! Chẳng lẽ em không có tâm sao! Tại sao, giữa tôi và hắn, em lai chọn hắn? Vô luận tôi đối tốt với em như thế nào, chỉ cần một câu của hắn thôi, em sẵn sang bỏ rơi tôi để trở về bên cạnh hắn, có đúng hay không? Lạc Tích Tuyết, em sao có thể làm như vậy được?”

Hắn như vậy quý trọng cô, quan tâm cô, hắn vì cô bỏ ra nhiều như vậy, hiện tại hắn bắt đầu hoài nghi, tình cảm của hắn, rốt cuộc có đáng giá hay không?

Không khí lâm vào một hồi trầm mặc, Lạc Tích Tuyết biết mình hổ thẹn trong lòng, không dám cầu xin Lãnh Khinh Cuồng tha thứ, nhưng rõ ràng không thương thế nhưng hắn lại lừa mình dối người cùng hắn ở chung một chỗ, cô không làm được.

Lạc Tích Tuyết hít sâu một cái, thả lỏng tâm tình nói: ”Em biết rõ những năm này anh đối với em rất tốt, em đối với anh thậm chí có chút lệ thuộc vào, chúng ta ở chung một chỗ chung đụng cũng rất ấm áp, thế nhưng chút cảm giác đó không phải là tình yêu, là em đơn phương cho là có thể như vậy lừa mình dối người yêu anh, đã tạo nên sự sai lầm giữa chúng ta, chúng ta nên sớm kết thúc, ít nhất sẽ không mang đến tổn thương lớn hơn cho đối phương. Anh bây giờ không tiếp thu được, em có thể hiểu. Nhưng thời gian sau anh sẽ bỏ xuống tất cả, anh sẽ quên được thôi.”

Lãnh Khinh Cuồng đè nén tức giận trong long, trong đầu hiện lên đủ hình ảnh: ”Tôi và em sống với nhau lâu như vậy, nhưng chỉ một câu nói của em là em muốn bỏ liền bỏ sao! Tại sao em có thể nói yêu liền yêu, nói không yêu liền không yêu. Chẳng lẽ tình yêu trong mắt em cũng chỉ để giải bày lúc cô đơn thôi sao?”

Lạc Tích Tuyết cắn môi, bỏ rơi cánh tay của hắn ra: ”Thật xin lỗi, Lãnh Khinh Cuồng, em chưa từng nói qua yêu anh, người em yêu là Lạc Thiên Uy. Em bắt đầu với anh, là bởi vì khi đó là khoảng thời gian khó khăn nhất với em, anh cứ coi như là em lợi dụng tình cảm của anh cũng được. Hiện tại hiểu lầm giữa em và Thiên Uy đã làm sang tỏ, em quyết định trở lại bên cạnh anh ấy, chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu mà.”

Có lúc rất nhiều việc, là muốn trải qua mới có thể hiểu, trước kia cô cũng không thể khẳng định mình đối với Lạc Thiên Uy có phải là tình yêu hay không, nhưng ở bên Lãnh Khinh Cuồng một thời gian, cô mới phát hiện chỉ có Lạc Thiên Uy mới mang cho cô những cảm xúc kia, đó là những cảm xúc mà không phải bất kỳ một người đàn ông nào cũng có thể cho cô!

Cô thừa nhận tình yêu là ích kỷ , mà chính cô cũng là một người phụ nữ ích kỷ, năm đó cô nhất thời bị kích thích muốn cùng Lãnh Khinh Cuồng ở chung một chỗ, rời xa khỏi người đàn ông mà cô yêu, không có Lạc Thiên Uy cô cảm thấy không an lòng, cứ có cảm giác mất mác trong lòng, cho đến cùng Lạc Thiên Uy tình cảm mất mà được lại, cô mới lại tìm về loại cảm giác này !

Lạc Tích Tuyết không muốn tổn thương Lãnh Khinh Cuồng, cũng không muốn tổn thương bất luận kẻ nào, nhưng trên con đường tình yêu này, nếu lựa chọn đi yêu, liền tránh không được sẽ bị thương, ai cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Tôi dùng hết cả đời này để yêu em, quay đầu lại, nhưng trong long em tôi một góc cũng không bằng Lạc Thiên Uy”khuôn mặt Lãnh Khinh Cuồng tái nhợt, đột nhiên biến sắc, hắn kích động giữ chặt bả vai của Lạc Tích Tuyết, tuyệt vọng quát um lên:

”Nói cho tôi biết, đây không phải là thật, nói cho tôi biết ——”

Lạc Tích Tuyết dùng sức cắn môi, không chịu lên tiếng.

Qua thật lâu cô mới sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên: ”Thật xin lỗi, là em vừa bắt đầu không nên trêu chọc anh nhưng bây giờ, trừ thật xin lỗi, em thật sự không biết nên nói những gì rồi. Về sau chúng ta coi như không quen biết, anh hãy quên em đi.”

Dứt lời, cô lạnh lùng đẩy cánh tay đang đặt trên vai của cô xuống, xoay người rời đi.

Nào biết Lãnh Khinh Cuồng đột nhiên giống như nổi cơn điên, từ phía sau lưng một ôm lấy Lạc Tích Tuyết ném tới trên ghế sa lon, cả thân thể nhanh chóng đè lên.

Lạc Tích Tuyết không nhịn được vạn phần hoảng sợ, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cặp mắt đen đầy lạnh lẽo kia, như ngọn núi lủa sắp phun trào, lãnh khốc, hiển thị rõ sát khí kinh người.

Cô sợ thét chói tai, dụng hết toàn lực giãy giụa, nhưng cũng thật sự vô ích. Cô chưa từng có ý thức được Lãnh Khinh Cuồng hơi sức lại lớn như vậy, phản kháng của cô dễ dàng liền bị hắn nhất nhất hóa giải.

Trong lòng xúc động cùng phẫn nộ, hắn cúi đầu mãnh liệt gặm cắn cánh môi của Lạc Tích Tuyết, chỉ trong giây lát giữa răng môi hai người tràn đầy máu tươi.

Bất luận Lạc Tích Tuyết né tránh thế nào, Lãnh Khinh Cuồng đều có biện pháp chận miệng của cô lại, nảy sinh ác độc liếm mút môi của cô.

Lãnh Khinh Cuồng hung hăng xé váy cô, cặp mắt đỏ lên: ”Em nói em thương hắn? Đối với tôi không có cảm giác đúng không? Tôi ngược lại muốn xem thử em có phải hay không thật đối với tôi không có cảm giác!”

”Buông ra Lãnh Khinh Cuồng ưmh” Lạc Tích Tuyết bị bộ dạng của hắn hù dọa, giống như ý thức được chuyện sắp xảy ra, cô dùng sức đấm vào ngực hắn.

Chỉ là sức lực như vậy đối với một người đàn ông đã mất hết lý trí mà nói chỉ giống như tăng them kích thích cho họ mà thôi.

”Tôi cho em biết! Không phải em nói muốn chia tay là có thể chia tay! Tôi muốn lấy được em, liền nhất định phải lấy được!” Lãnh Khinh Cuồng căn một ngụm ngay cổ của cô, hung hăng nhìn chăm chú vào mắt của cô.

Lạc Tích Tuyết cảm thấy một hồi khó thở, cô nỗ lực thở hổn hển: ”Anh không cần”

Lãnh Khinh Cuồng thấy cô vẫn nói buông tay, chỉ biết kháng cự mình, buông tay hai chữ không ngừng kích thích hắn, để cho hắn càng thêm nổi giận, hắn mất khống chế tát vào mặt cô một cái thật mạnh.

”Em nói a, Lạc Thiên Uy đến tột cùng so với tôi có cái gì tốt? Em lựa chọn hắn, không phải là vì địa vị của hắn ngày hôm nay sao? Em thấy tôi sắp phá sản, cho nên muốn vứt bỏ tôi, cùng hắn bỏ trốn phải không? Nói cho cùng em chính là người đàn bà tham danh vị!”

Lãnh Khinh Cuồng cảm giác mình nên đánh tỉnh cô, nói tới chỗ này, nội tâm hắn khó giữ được bình tĩnh, lại liên tiếp tát vào mặt cô, mỗi lần đều dùng hết toàn lực, không chút lưu tình.

”Anh buông ra! Cứu mạng” Lạc Tích Tuyết bị hắn đánh cho đầu váng mắt hoa, suýt nữa muốn ngất xỉu. Cô biết người đàn ông này hoàn toàn điên rồi, chỉ là không nghĩ tới hắn phát điên lên sẽ đáng sợ như vậy.

”Thả em ra? Để em trở về bên cạnh hắn ta sao? Em là người phụ nữ đê tiện, hắn đã không nhớ em rồi, em còn quấn quýt lấy hắn không buông!” Lãnh Khinh Cuồng đã gần như rơi vào trạng thái điên cuồng, lien tục cho cô mấy cái bạt tai, tức miệng mắng to.

Lạc Tích Tuyết nghe được hai chữ ‘ đê tiện ’này, cũng có chút tức giận, dù là cô không đúng trước, hắn cũng không thể vũ nhục cô như vậy.

“Tôi yêu anh ấy, cho nên muốn cùng anh ấy ở chung một chỗ, anh cho rằng anh có thể ngăn cản sao?” cô không có ý định khuất phục cầu xin tha thứ, càng them đổ dầu vào lửa.

”Yêu! Hắn không yêu em! Tôi mới là người yêu em!” Lãnh Khinh Cuồng nảy sinh ác độc cách y phục gặm cắn cô, tia máu tràn đầy trong mắt.

Cái bộ dáng này của Lãnh Khinh Cuồng Lạc Tích Tuyết chưa bao giờ gặp, cô rất sợ, hắn nổi điên phát tiết tâm tình của mình.

Lạc Thiên Uy dù có tức giận như thế nào cũng sẽ không đánh cô, thế nhưng người đàn ông trước mặt này không ngừng dung vũ lực với cô.

Lạc Tích Tuyết càng giãy dụa, Lãnh Khinh Cuồng càng dung sức, giống như kìm sắt tự đắc làm cho cô đau

Hắn một tay áp chế hai tay của Lạc Tích Tuyết, một cái tay khác cởi áo của cô ra. Hắn nhẫn tâm xé rách quần áo của cô, căn bản không quan tâm sức lực mạnh như thế này sẽ làm cô bị thương. Kèm theo tiếng vải bị xé rách là tiếng kêu cứu của Lạc Tích Tuyết.

Ánh mắt nóng bỏng Lãnh Khinh Cuồng nhìn chăm chú vào thân thể mê người của người trước mặt, đẹp như thế, chỉ tiếc đã không còn thuộc về mình.

Nghĩ tới đây, hắn càng thêm giận dữ .

Một tay trực tiếp dò xuống váy của Lạc Tích Tuyết, đẩy hai chân không ngừng đạp loạn của cô ra.

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ không nhịn được nữa khóc rống lên.

Lãnh Khinh Cuồng tí ti không chút nào để ý đến kháng nghị của cô, tiếp tục thi bạo, hung hăng lên tiếng: ”Một lát nữa em sẽ thấy thích”

”Không cần, đừng để cho tôi hận anh!” Lạc Tích Tuyết khóc thầm hô to.

Lãnh Khinh Cuồng cuồng tiếu ra ngoài, hai mắt đỏ bừng, gương mặt vặn vẹo không chịu nổi, như dã thú: ”Hận tôi? Ha ha, Lạc Thiên Uy năm đó không phải cũng đối với em như vậy sao, em cuối cùng không phải đã yêu hắn sao? Tôi như bây giờ đối với em, một lát em cũng sẽ yêu chết tôi đấy!”

Nói xong, hắn kéo xuống khóa kéo quần, đem lấy chính mình hướng trong cơ thể cô.

283. Chương 283: Đời Sống Thực Vật

Editor: Trâm Trần

Lúc này Lãnh Khinh Cuồng đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mất lý trí, căn bản không nghe lọt bất cứ lời nói nào của cô, chỉ muốn hoàn toàn đoạt lấy người con gái trước mặt này.

Hắn đang trong cơ thể cô ra sức chạy nước rút, hoàn toàn không chút thương tiếc nào.

Lạc Tích Tuyết không chịu được kêu to: "A đau quá anh dừng tay! Anh dừng tay!"

Trên tâm lý e ngại cộng thêm thân thể đau đớn, đồng thời đả kích đánh thẳng vào suy nghĩ của cô, cô quả thật bị hắn ép điên rồi.

"Thế nào, bây giờ đối với tôi còn lạnh nhạt như vậy không? Hướng về phía Lạc Thiên Uy, em liền nhiệt tình như lửa không phải sao?"

Lạc Tích Tuyết sợ giùng giằng, cố gắng muốn cùng hắn giữ vững khoảng cách an toàn, vội vàng gào lên: "Buông tôi ra, Lãnh Khinh Cuồng không cần"

"Không tới phiên em nói không cần! ! !" Lãnh Khinh Cuồng âm lãnh cắt đứt tiếng cầu xin của cô, trong con ngươi một mảnh thô bạo.

Hắn vươn tay, nắm lấy cằm của cô, hung hăng hôn lên khóe môi đang không ngừng cầu xin của cô.

Hắn không chút thương tiếc Đại dung lực cắn cánh môi anh đào của cô, cho đến khi nơi đó vừa đỏ vừa sưng, Lạc Tích Tuyết khổ sở rên rỉ, cũng không còn sức để tránh né.

Cô càng giãy giụa càng khiến trái tim hắn như có cây kim đâm vào, bàn tay to của hắn theo xương quai xanh xinh đẹp của cô chậm rãi trượt xuống, dừng lại ở trước ngực, hắn dùng lực vuốt ve, muốn có được chút phản ứng của cô.

Nhưng là, hắn thất vọng, Lạc Tích Tuyết cắn chặt môi, chết cũng không chịu để cho hắn xâm phạm hạ nhục cô.

Cô không cách nào khống chế thân thể của mình, ít nhất còn có một tia lý trí cuối cùng, cô không biết, mình có thể kiên trì tới khi nào, nước mắt rốt cuộc khống chế không được rơi xuống ——

Lãnh Khinh Cuồng, hắn tại sao đối với cô như thế? Sự dịu dàng chăm sóc trước kia giờ đi nơi nào? Hắn bây giờ trở nên tàn nhẫn vô tình, đây là hắn sao? Lãnh Khinh Cuồng như vậy thật đáng sợ!

Lòng của cô lạnh dần, từ từ cô không phản kháng nữa, cứng ngắc duỗi thẳng thân thể, mặc cho tay của hắn tùy ý chiếm đoạt cùng xâm nhập.

"Em ở dưới người hắn, cũng cứng ngắc như vậy sao, một chút phản ứng cũng không có, như một cái xác chết? Tôi đối với em không đủ thỏa mãn để nâng lên nhiệt tình của em sao?"

Hô hấp nóng rực của hắn vang lên ở bên tai cô.

Vừa nói xong, bàn tay to của hắn đã nắm trước ngực mềm mại của cô, dùng sức đè xuống. Lạc Tích Tuyết bị đau khẽ hô, lại kiên cường không chịu nghênh hợp hắn, hắn căn bản là coi cô như một thứ đồ chơi, phát tiết công cụ!

Lạc Tích Tuyết không nói lời nào, đôi môi cắn đến chảy máu, bị Lãnh Khinh Cuồng trong lúc vô tình liếm đến.

Hắn hung ác ở trên người cô gặm cắn, ở trên vai cô, để lại ấn ký thuộc về mình——

"Cầu xin tôi, tôi sẽ nhẹ một chút! !" Lãnh Khinh Cuồng giọng nói chậm lại, nhưng hơi thở lạnh lẽo lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Không —— ngươi chết cái ý niệm này đi, Lãnh Khinh Cuồng, tôi chưa bao giờ biết anh là một kẻ biến thái như vậy! !"

"Cái em không biết vẫn còn rất nhiều —— tôi từ từ sẽ để cho em biết, em đã không chủ động, không thể làm gì khác hơn là tôi tự tới vậy"

Hắn nâng thân thể của cô lên, từ phía sau hung hăng đâm vào, một hồi như tê liệt đau nhức truyền đến, Lạc Tích Tuyết âm thanh run rẩy sợ hãi kêu, nhưng mà lại không làm nên chuyện gì.

Cơn ác mộng y hệt trong quá khứ xẹt qua trong đầu cô, cô không hiểu tại sao đàn ông luôn thích sử dụng sức mạnh, rõ ràng cô không muốn, nhưng tại sao không có ai chịu nghe ý kiến của cô.

Trước kia Lạc Thiên Uy là như thế này, hiện tại Lãnh Khinh Cuồng cũng như vậy, cô cực kỳ chán ghét loại cảm giác này.

Chẳng lẽ đàn ông trời sanh chỉ biết lợi dụng thân thể của mình, cưỡng bách phụ nữ sao?

Đàn ông thì ra đều giống nhau , trong xương trời sanh tính thích chinh phục phụ nữ, cho dù bề ngoài ngụy trang rất tốt, nội tâm vẫn như vậy .

Đau đớn đã làm cô không cách nào hô hấp, Lạc Tích Tuyết chỉ có thể cố nén phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào rên rỉ, cô muốn trốn tránh, nhưng là, thế nào cũng không tránh thoát được hắn.

Mỗi một cái tiến quân thần tốc đều làm cô đau đến tê tâm liệt phế, cô bị hắn vững vàng kiềm chế dưới thân nói gì đều không thể đẩy hắn ra, cường ngạnh tiến công thân thể.

Lệ, chảy khô, Lạc Tích Tuyết, thanh âm khàn khàn, đau đến không có một chút hơi sức nào, nhưng Lãnh Khinh Cuồng như cũ không chịu buông tha cô, cơ ngực bền chắc chảy xuống vài giọt mồ hôi trong suốt.

Lạc Tích Tuyết tuyệt vọng thở không ra hơi, trước mắt một mảnh tối đen, hận không được cứ như vậy chết đi.

Ý thức của cô dần dần mơ hồ, trong đầu hỗn loạn không chịu nổi.

Đang lúc này, một đạo bóng người vọt vào chỗ bọn họ, nhặt vật nặng dưới đất lên hung hăng đánh vào người Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng té xuống , bị buộc buông Lạc Tích Tuyết ra.

"Tích Tuyết, Tích Tuyết, em không sao chứ?" Cầm Tư Liên lo lắng chạy tới, cởi xuống áo khoác phủ lên người của Lạc Tích Tuyết.

Cô cho là hắn không bao giờ tổn thương Lạc Tích Tuyết, không nghĩ tới hắn thế nhưng lại dùng cái phương pháp ngu xuẩn này để giữ cô ấy lại.

"Lãnh Khinh Cuồng, anh thật là quá đáng, làm sao anh có thể như vậy đối với Tích Tuyết?" Cầm Tư Liên không nhịn được trách cứ té hắn ta.

Lãnh khinh cuồng chỉ là lạnh lùng liếc cô một cái, khuôn mặt khinh thường: "Biến, nơi này không có chuyện của cô! !"

Hắn đã nghĩ qua, hắn muốn đem Tích Tuyết mang đi, tuyệt đối sẽ không để cho cô rời đi, càng không thể nào đồng ý chuyện cô muốn chia tay.

Nói xong, hắn lần nữa đi đến gần Tích Tuyết, Lạc Tích Tuyết mới vừa rồi bị kinh sợ, đối với Lãnh Khinh Cuồng theo bản năng kháng cự, thấy hắn đến gần mình, lại không tự chủ khẩn trương, toàn thân phát run.

"Anh không được qua đây! ! !"Cô run rẩy thanh âm nói.

"Tích Tuyết, cùng tôi về nhà, về sau tôi không để cho em rời tôi mà đi!" Lãnh Khinh Cuồng đem cô ôm chặt lấy.

Cầm Tư Liên bây giờ nhìn không nổi nữa, cô qua kéo Lãnh Khinh Cuồng ra, đem Lạc Tích Tuyết bảo hộ ở phía sau: "Khinh Cuồng, cầu xin anh thành thục một chút được không? Cô ấy đã nói không yêu anh rồi, anh cũng trả thù cô ấy rồi, còn muốn như thế nào nữa, anh buông tay đi!"

"Buông tay? Cô nói tôi buông tay?" Trong mắt Lãnh Khinh Cuồng hiện lên tia điên cuồng, bàn tay to của hắn hung hăng nhéo bóp lấy cổ của Cầm Tư Liên,"Cô tính làm gì? Lạc Tích Tuyết là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để cho cô ấy rời đi, nếu như cô dám tiết lộ hành tung của cô ấy cho Chiêm Mỗ Tư biết, tôi hiện tại liền giết chết cô ."

"Khụ khụ ——" Cầm Tư Liên lập tức cảm thấy khó thở, sắc mặt nhanh chóng chuyển qua xanh mét, Lãnh Khinh Cuồng càng gia tăng sức lực, thật độc ác muốn giết chết cô.

"Anh muốn giết tôi?" Trong mắt của cô đầy nước mắt, tâm càng thêm đau tê tâm liệt phế, vì có thể cùng Tích Tuyết ở chung một chỗ, hắn như thế này mà độc ác muốn mạng của cô.

”Tư Liên! !” Lạc Tích Tuyết nhìn thấy Cầm Tư Liên đau đớn, từ hoảng hốt tỉnh táo lại, xông tới kéo lấy cánh tay đang bóp cổ Cầm Tư Liên ra: ”Lãnh Khinh Cuồng, anh buông tay, như vậy cô ấy sẽ chết mất!”

”Tôi chính là muốn cô ta chết! !” Lãnh Khinh Cuồng trong mắt khắc nghiệt, ý lạnh lan tràn, hắn một bóp cổ của Cầm Tư Liên, một cái tay khác đẩy Lạc Tích Tuyết ra.

Lạc Tích Tuyết vốn thân thể đã hết sức lực, căn bản là đứng không vững, bị Lãnh Khinh Cuồng như vậy đẩy ngã, cả người nặng nề ngã xuống, nện đầu vào đất lập tức ngất đi.

”Tích Tuyết! !” Hai người đều chấn động, vội vàng chạy đến bên người Lạc Tích Tuyết.

Cầm Tư Liên đỡ Lạc Tích Tuyết dâyk, cẩn thận kiểm tra.

Lãnh Khinh Cuồng khẩn trương hỏi: ”Cô ấy thế nào rồi?”

”Đã hôn mê, trước đưa cô ấy đi bệnh viện! !” Cầm Tư Liên nóng nảy nói.

Khi Lạc Thiên Uy nhận được tin tức chạy tới bệnh viện, các bác sĩ đang làm cấp cứu cho lạc Tích Tuyết.

”Xin hỏi vị nào là người thân bệnh nhân?” Bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra ngoài.

Lạc Thiên Uy Lập tức bước lên: ”Là tôi, cô ấy như thế nào rồi?”

”Tiên sinh, tình hình của bệnh nhân không mấy khả quan.” Bác sĩ thở dài nói.

Thì ra là, trải qua kiểm tra phát hiện Lạc Tích Tuyết vì đập đầu xuống nền đất cho nên dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Hiện tại trong óc của cô đã bắt đầu tạo thành khối máu, lấy khối máu ra sẽ phải làm giải phẩu, nhưng khối máu hiên tại lại đang chèn lên dây thần kinh quan trọng, nếu phẫu thuật không thành công sẽ dẫn đến cái chết.

Cho nên hiện tại biện pháp duy nhất, chỉ có thể dựa vào dược vật ổn định khối máu khuếch tán, chờ máu bầm tự tản đi.

Nhưng là máu bầm khi nào tan ra, không có ai biết, có lẽ mấy ngày nữa sẽ tản đi, có lẽ mười mấy năm sau, thậm chí vĩnh viễn đều sẽ không tỉnh.

Nghe lời nói này, Lạc Thiên Uy cầm cự không nổi ngã ngồi ở trên ghế, thật lâu không thể nói.

Mà Lãnh Khinh Cuồng cũng từ mới vừa rồi mất trí liền tỉnh táo lại, trong lòng áy náy, ảo não không thôi.

”Phanh! !”

Nặng nề một quyền nên thẳng lên khuôn mặt của Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng không có né tránh, cứng rắn nhận một quyền của Lạc Thiên Uy

”Nếu như cô ấy vĩnh viễn không tỉnh lại, tôi sẽ khiến cho cả Lãnh thị chôn theo! !” Cặp mắt Lạc Thiên Uy đỏ lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tức giận, hắn như một dã thú, tùy thời sẽ bộc phát.

Lãnh Khinh Cuồng bị hắn đánh vào trên đất, một câu nói đều nói không ra.

Hắn đã ngu, bối rối, thậm chí hi vọng Lạc Thiên Uy có thể như vậy đánh chết hắn! !

Hắn biết mình đáng chết, làm tổn thương cô.

Cô có thể vĩnh viễn không tỉnh lại —— bác sĩ nói như vậy, không thể nghi ngờ là tuyên bố Lạc Tích Tuyết có thể trở thành người sống đời sống thực vật.

Là hắn làm hại cô! !

”Sớm biết, tôi không nên để cho cô ấy đơn độc đi tìm ngươi! !” Lạc Thiên Uy sắc mặt tối đen, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Lãnh Khinh Cuồng, chậm rãi từ trong lòng ngực móc ra một cây súng lục.

Ánh mắt của Lãnh Khinh Cuồng trống rỗng nhìn hắn, không nhúc nhích, không có nói một câu.

”Ngươi lại dám làm tổn thương cô ấy như vậy?” Lạc Thiên Uy đề cao giọng nói, chỉ cảm thấy lửa giận trong nháy mắt bị đốt lên, trong lòng có cái gì muốn nổ tung.

284. Chương 284: Anh Ta Không Phải Bố Con, Bố Mới Phải!

Edit: Fannie93

"Lạc tiên sinh, Lãnh tiên sinh, xin tỉnh táo chút, nơi này là bệnh viện." Mấy y tá tới đây nhắc nhở.

"Tôi đếm tới ba, người không liên quan cút ngay cho tôi! !". Lạc Thiên Uy cầm súng trong tay, gầm nhẹ một tiếng, đám y tá cùng bác sĩ vội vàng chạy ra.

"Bằng!". Lạc Thiên Uy không chút do dự bắn một phát súng, bắn trung vào bên vai trái của Lãnh Khinh Cuồng.

Lãnh Khinh Cuồng không né tránh, mà là ngã xuống đất, trên trán đổ mồ hôi.

"A, Khinh Cuồng! !". Cầm Tư Liên từ trong bệnh ra ngoài, nhìn thấy một màn này vội vàng chạy tới đỡ Lãnh Khinh Cuồng.

"Lạc tiên sinh, anh điên rồi sao? Coi như Khinh Cuồng có lỗi, anh cũng không thể dùng súng bắn anh ấy!". Cầm Tư Liên đau lòng chất vấn.

Lạc Thiên Uy chỉ lạnh lùng nhíu mày: "Người làm tổn thương tới Tích Tuyết, sẽ phải ---- chết".

Cầm Tư Liên châm chọc cười lạnh: "Trên đời này người tổn thương cô ấy nhiều nhất chính là anh, có phải anh nên chết trước hay không!"

"Cô". Lạc Thiên Uy tức giận, nếu Cầm Tư Liên không phải là bạn tốt của Lạc Tích Tuyết, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô ta.

"Ông chủ, viện trưởng đến rồi!". Uy Mục ở sau lưng anh nhỏ giọng bẩm báo.

Lạc Thiên Uy còn phải tới gặp viện trưởng, nói về bệnh tình của Lạc Tích Tuyết, tạm thời bỏ qua cho Lãnh Khinh Cuồng.

Nhưng ai biết được, anh vừa mới xoay người, cô bé Băng Mông run rẩy nhìn thấy đứng ở cửa phòng bệnh.

"Băng Băng." Tất cả mọi người sợ ngây người, cô bé sợ như vậy, chắc chắn là nhìn thấy Lạc Thiên Uy nổ súng bắn vào Lãnh Khinh Cuồng.

Tiểu Băng Băng không nói lời nào, nhưng sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm vào Lạc Thiên Uy.

Cầm Tư Liên nhờ y tá đưa Lãnh Khinh Cuồng vào phòng cấp cứu, chuẩn bị tới dỗ cô bé, ai ngờ tiểu Băng Băng thấy Lãnh Khinh Cuồng phải đi, vội vàng xông tới.

"Bố! !". Bé bỏ qua Lạc Thiên Uy, trực tiếp chạy vội tới trong ngực Lãnh Khinh Cuồng.

Thân thể Lạc Thiên Uy cứ như vậy đứng yên tại chỗ, trong mắt có vẻ bi thương khó nén, càng thêm hận Lãnh Khinh Cuồng.

Người phụ nữ của anh bị anh ta cưỡng hiếp, con gái của anh vẫn còn nhận anh ta làm bố, cái này bảo anh làm sao có thể dễ dàng tha thứ đây?

"Lạc Băng Mộng, con nghe rõ ràng đây, anh ta không phải bố con, bố mới là bố con, con định nhận bừa sao?". Lạc Thiên Uy đột nhiên hét lên, kéo Băng Băng tới trước mặt mình, tức giận quát.

Tiểu Băng Băng sửng sốt một chút, sau đó khóc òa lên.

"Hu hu hu, cậu là người xấu, cậu bắt nạt Băng Băng, bắt nạt bố, Băng Băng không thích cậu! !". Tiểu Băng Băng vừa khóc vừa oán trách.

Lạc Thiên Uy càng thêm tức giận, hung hăng trừng mắt về phía đứa bé, giọng nói lần nữa cao vút: "Đều đã theo như con nói, anh ta không phải bố con, con không rõ ràng gì cả ! !"

"Hu hu, con ghét cậu, bố chính là bố, con ghét cậu! !". Tiểu Băng Băng không chịu khuất phục, vẫn khóc.

Cầm Tư Liên không đành lòng, "Lạc tiên sinh, ân oán của người lớn không cần ở trên đứa trẻ, tuổi Băng Băng còn nhỏ, bây giờ bé còn không hiểu, xin anh không nên kích con bé nữa."

“Nhưng tại sao con bé không hiểu tôi mới là bố nó? Hả?”. Lạc Thiên Uy khổ sở ôm đầu, quan hệ này càng ngày càng hỗn loạn.

Vốn Lãnh Khinh Cuồng như vậy đối với Tích Tuyết, anh bắn anh ta một phát làm sao đủ? Anh còn có ý định gửi cho anh ta để tìm, nhưng con gái bây giờ ai.

“Lạc tiên sinh, tuổi đứa bé còn quá nhỏ, anh nói với bé những thứ này chưa chắc bé hiểu, huống chi lúc có Tích Tuyết, cũng đã nói qua rằng muốn Băng Băng từ từ tiếp nhận sao? Dù sao đứa bé đã có thời gian gắn bó dài với Lãnh Khinh Cuồng, bây giờ không phải là lúc bảo Băng Băng ai là bố, bệnh tình của Tích Tuyết mới là quan trọng nhất, không phải sao?”. Cầm Tư Liên nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Uy Mục cũng ở một bên nhắc nhở: “Ông chủ, phu nhân vẫn còn đang hôn mê đấy.”

Lạc Thiên Uy nghĩ tới Lạc Tích Tuyết, quyết định tạm thời để xuống ân oán, nhưng chỉ muốn mang phụ nữ của mình về, không thể để cho cô ở chung một chỗ với Lãnh Khinh Cuồng.

Mặc dù Băng Băng khóc ầm lên, kháng nghị, nhưng vẫn bị thủ hạ của Lạc Thiên Uy đưa đi.

Giường bệnh to như vậy, Lạc Tích Tuyết vẫn hôn mê như thế, khuôn mặt đẹp mất đi màu sắc thường ngày, thay vào đó là một mảnh ảm đạm.

Lạc Thiên Uy đã nói chuyện với viện trưởng, biết tỷ lệ cô tỉnh lại không cao, nhưng không phải hoàn toàn không có hy vọng.

Nhưng quá trình chờ đợi này khá dài, như muốn xé trái tim của anh.

Anh ngồi ở bên giường nắm chặt tay cô, tinh thường thấy cô hô hấp có đứt quãng, giống như lúc nào có thể mất đi sự liên hệ với cái thế giới này.

Trong chớp nhoáng, nỗi đau trong lòng anh càng bị đâm sâu hơn, lan rộng hơn, càng đau đớn, trở thành biển mênh mông.

“Tích Tuyết, em không cần ngủ, đứng lên được không?”

“”

“Tích Tuyết, em không cần phải rời khỏi anh, được không?”

“”

“Tích Tuyết, em dậy đi, anh nói cho em biết một bí mật.”

Nói xong, nước mắt từ trên mắt Lạc Thiên Uy rơi xuống tay Lạc Tích Tuyết, anh cầm tay lạnh lẽo của cô, để lên trên mặt mình, cố gắng sưởi ấm tay cô.

Lạc Tích Tuyết vẫn ngủ say, thật giống như tất cả hỗn loạn xung quanh không có quan hệ gì với cô.

Lạc Thiên Uy thở dài một cái, bồi bạn với cô ba ngày hai đêm, nói với cô vài đêm, cuối cùng thể lực anh cạn kiệt ngã xuống trên giường bệnh của cô.

Bác sĩ truyền nước cho Lạc Thiên Uy, anh gần đầy rất ít ăn cơm, Tích Tuyết không tỉnh lại, anh không muốn làm gì, chỉ muốn coi chừng cô.

“Tích Tuyết, em tỉnh lại đi, anh với Băng Băng đều đang đợi em!”. Lạc Thiên Uy nâng tay cô lên, đặt ở bên môi hôn.

Vốn định đưa con gái tới bên cạnh mẹ, có thể khiến Lạc Tích Tuyết có chút ý thức.

Nhưng lần trước Băng Băng bị hù sợ hoảng sợ như vậy, sau đó không nói gì, Lạc Thiên Uy cũng không biết nên làm cái gì, bác sĩ đều nói đứa bé sức khỏe bình thường, là tiềm thức không muốn nói, đặc biệt không muốn nói chuyện với anh.

Anh không có biện pháp, mỗi lần chỉ có thể xin Cầm Tư Liên đưa cô bé tới phòng bệnh.

Tiểu Băng Băng nhìn thấy Lạc Tích Tuyết không nói chuyện, chỉ khéo léo cuộn thân thể nhỏ vào trong ngực Lạc Tích Tuyết, yên lặng khóc.

Bé thật sự nhớ mẹ, nhưng tại sao mẹ vẫn ngủ?

Cậu đó nói với bé những lời rất kì quái, nói cậu mới là bố của bé, nhưng bố của bé không phải cậu ấy, tại sao cậu lại nói như vậy, tại sao cậu muốn bắt nạt bố?

Bé rất hận cậu, không cần để ý tới cậu nữa.

Nhưng bé không để ý tới cậu, tại sao mẹ cũng không để ý tới bé?

Tiểu Băng Băng nghi ngờ núp ở trong ngực Lạc Tích Tuyết, như thế nào cũng không hiểu, mình đã làm sai điều gì, khiến mẹ tức giận.

Hơn mười ngày đã qua, từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển sang phòng bệnh cao cấp, Lạc Thiên Uy mời mười người chăm sóc, mỗi ngày chăm sóc cho thân thể Lạc Tích Tuyết.

Anh đưa Tích Tuyết về biệt thự trong nước, đi tới thành phố mà hồi bé bọn họ ở.

Anh cho rằng nhu vậy sẽ khiến cô tỉnh, nhưng vẫn thất vọng, Lạc Tích Tuyết vẫn không tỉnh, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích.

Cô giống như là một pho tượng, không hề có mạng sống.

Lại qua mấy tháng, Lạc Thiên Uy càng gấp hơn, Lạc Tích Tuyết hình như không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Anh chỉ có thể tất cả mọi chuyện về biệt thự xử lý, một tác cũng không rời khỏi cô.

Bùi Địch đã đi học rồi, mỗi ngày sau khi tan học thì công việc cố định của bé chính là chăm sóc Băng Băng.

Băng Băng tuyệt không để ý tới Lạc Thiên Uy, nhưng chơi với Bùi Địch rất vui vẻ, có lúc Lạc Thiên Uy đi ra ngoài có chuyện, bé sẽ nói với anh trai mấy câu, nhưng Lạc Thiên Uy về nhà, bé tuyệt nhiên không mở miệng.

Lạc Thiên Uy biết con gái xa cách anh, tuy nhiên không thể làm gì,anh ở trước mặt bé bắn trúng vào người bố từ nhỏ bé thích là Lãnh Khinh Cuồng, tại sao đứa bé có thể không hận anh, anh nên nói với con thế nào, lãnh Khinh Cuồng đối với mẹ làm chuyện xấu đây?

Anh không mở miệng được, chỉ có thể để bé đi hận anh.

Vết thương trên người Lãnh Khinh Cuồng cũng dần dần khỏi hẳn, mỗi lần thừa dịp Lạc Thiên Uy không ở đây, anh cũng tới len lén nhìn Lạc Tích Tuyết. Nhưng anh không dám vào cửa, chỉ ở nơi xa ngắm nhìn,sợ mình đến gần sẽ kích thích cô, cơ hội tỉnh lại của cô càng mong manh.

Sau giữa trưa, mặt trời lên cao rực rỡ, kim quang như dòng nước từ từ, cực kì chậm rãi và rộng lớn bao trùm ra vùng đất, hoa ở trong vườn, xuân ý dào dạt, tiểu Bùi Địch dẫn Băng Băng vào trong vườn chơi trốn tìm, hai đứa bé chơi rất vui vẻ.

Lạc Thiên Uy bưng một ly cà phê, đứng ở trên bàn công nhìn màn này, khóe miệng nâng lên thành nụ cười.

"Tích Tuyết, em xem con chúng ta đều lớn rồi, em nhanh tỉnh dậy đi, 2 đứa rất nhớ em, không cần ngủ nữa!". Lạc Thiên Uy nắm lấy eo của Lạc Tích Tuyết, một tay vuốt ve gương mặt của cô, híp lại con ngươi kín như bưng.

Lúc này, có người gõ cửa phòng ngủ, Lạc Thiên Uy đang ôm Tích Tuyết, miễn cưỡng nói một câu: "Vào đi!"

Uy Mục theo tiếng mà vào, cung kính nói: "Ông chủ, bác sĩ Mai Lực Khắc đến, anh ấy đang ở thư phòng chờ ngài!"

"Ừ." Lạc Thiên Uy gật đầu một cái, nhẹ nhàng đặt thân thể Lạc Tích Tuyết xuống, đắp kín chăn cho cô, lúc này mới ra khỏi căn phòng.

Uy Mục đuổi theo ông chủ đi tới, mặt lộ vẻ khó khăn.

"Còn có việc?". Lạc Thiên Uy nhìn ra anh khó xử.

"Còn có một người nữa cũng tới, là thăm phu nhân!". Uy Mục do dự bẩm báo.

Lạc Thiên Uy không cần suy nghĩ liền cự tuyệt: "Để cho anh ta đi!"

Uy Mục lập tức nói: "Không phải Lãnh Khinh Cuồng."

"Vậy là ai?" Lạc Thiên Uy dừng bước, xoay người.

"Là một người đàn ông tên là Tiếu Vũ Trạch, anh ta nói anh ta là bạn trước kia của phu nhân!". Uy Mục trả lời.

Lạc Thiên Uy hơi kinh ngạc, hơn nữa không xác định: "Tiếu Vũ Trạch?". Cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ!

Chuyện cũ từng dính dáng tới trái tim, lại để cho anh nhớ lại quá khứ với Lạc Tích Tuyết.

Uy Mục thấy Lạc Thiên Uy không nói gì, tiếp tục bẩm báo: "Vị Tiếu tiên sinh này là thị trưởng vừa đến nhận chức."

Nếu như là người bình thường, có thấy cũng không sao cả, nhưng thị trưởng tự mình tới đây, bọn họ luôn nể mặt nghênh đón.

"Được, cậu sắp xếp mấy người dẫn anh ta đi gặp phu nhân!". Lạc Thiên Uy gật đầu đồng ý, Tiếu Vũ Trạch sở dĩ sẽ đến, hơn nửa là biết rõ tình trạng bây giờ của Lạc Tích Tuyết.

Vốn là theo quan hệ trước kia của Tiếu Vũ Trạch cùng Lạc Tích Tuyết, anh sẽ không đồng ý cho hai người gặp mặt lại, nhưng bây giờ là thời kì mấu chốt của Tích Tuyết, anh cũng không phải nhìn trúng thân phận thị trưởng của Tiếu Vũ Trạch, điều anh quan tâm là bạn trai cũ tới thăm cô, có kích thích Tích Tuyết sớm tỉnh lại hay không.

Lạc Thiên Uy xoay người đi tới thư phòng, ở đó có bác sĩ Mai Lực Khắc là bác sĩ chuyên khoa về não tốt nhất trên thế giới, anh cần nghe bác sĩ khám và ý kiến chữa bệnh.

285. Chương 285: Cô Chỉ Nhớ Anh Là Em Trai

Edit: Fannie93

Lạc Tích Tuyết nằm ở trên giường, yên tĩnh, nhẹ nhàng như thiên sứ mỹ lệ.

Gió nhẹ thổi qua, thổi lên tấm rèm trắng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của cô lộ ra, như mỹ nhân ngư dưới nước khiến người ta động lòng.

Nhưng mỹ nhân ngư, cứ ngủ say như vậy vẫn chưa tỉnh lại, ngay cả người cô từng yêu, Tiếu Vũ Trạch gọi nhưng cô vẫn không tỉnh lại.

Sau khi Lạc Thiên Uy đưa đi bác sĩ, vẫn ở bên giường tiếp tục chăm sóc cho cô.

Anh đã nói chuyện với bác sĩ rồi, chờ khi thân thể Lạc Tích Tuyết hồi phục tốt, sẽ đưa cô đi nước Mỹ phẫu thuật.

Anh cúi người, giống như hoàng tử hôn mỹ nhân ngư, nhẹ nhàng hôn.

"Mỹ nhân ngư này, em bao giờ thì tỉnh lại đây?". Ngón tay anh đùa bỡn tóc cô, âm thành dịu dàng.

Nhưng Lạc Tích Tuyết không phản ứng gì.

Giống như anhkhông phải đang nói chuyện với cô.

Nhẹ nhàng, có âm thanh cửa phòng bị đóng lại.

Trong lúc nhất thời, phòng ngủ im ắng yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, người trên giường khẽ giật giật, lông mi khẽ chớp, sau đó chậm rãi từ từ mở mắt ra.

Mắt của cô hơi ướt, tầm mắt có chút mơ hồ, chớp mấy lần, tầm nhìn mới trở nên rõ ràng, nhưng tất cả ở trong phòng làm cho cô cảm thấy vô cùng xa lạ.

Trong thư phòng, Lạc Thiên Uy đang nghe Uy Mục báo cáo công việc.

Có mấy cuộc điện thoại gọi tới, đều là từ nước Pháp.

Gần đây thân thể của Thẩm Tâm Lam ngày càng kém, muốn gặp con trai một lần, nhưng Lạc Thiên Uy cố ý không muốn gặp bà.

Mẹ con họ có trở ngại, nguyên nhân lớn nhất là Lạc Tích Tuyết, nếu không phải năm đó Thẩm Tâm Lam làm như vậy, hắn sẽ không cùng Lạc Tích Tuyết tách ra lâu như vậy.

Đối với người mẹ này, trong lòng anh có hận.

"Ông chủ, thật sự không trở về gặp lão phu nhân sao?". Uy Mục đứng một bên, thận trọng quan sát mặt ông chủ.

"Không cần." Lạc Thiên Uy nhíu mày, mẹ anh luôn có nhiều tâm tư.

Uy Mục thở dài, gần đầy tình trang lão phu nhân quả thật không tốt, chỉ là phu nhân bên này lại như vậy, ông chủ thật sự không thể phân thân.

Đang lúc ấy thì, tiểu Băng Băng đột nhiên mở cửa ra, khóc uất ức kêu lên: "Ô ô, mẹ không để ý tới con, mẹ không để ý tới con! !"

"Băng Băng? !". Lạc Thiên Uy thấy con gái rốt cuộc chịu nói chuyện, vừa mừng vừa sợ.

"Ô ô, mẹ không để ý tới con!". Nhưng trong miệng con gái luôn nói lại những lời này.

Lạc Thiên Uy không khỏi ảo não, con gái còn không chịu để ý tới hắn a.

"Bố!". tiểu Bùi Địch cũng vọt vào, kéo lấy ống tay áo Lạc Thiên Uy: "Mẹ tỉnh rồi, nhưng mẹ không để ý tới chúng ta!"

"Con nói cái gì?". Hai mắt Lạc Thiên Uy tỏa sáng, thân thể cũng run rẩy theo.

"Bố, mẹ tỉnh rồi, nhưng mẹ không để ý tới chúng ta!". Tiểu Bùi Địch lặp lại lần nữa.

Lạc Thiên Uy đã nhanh chóng đi về phòng ngủ.

Trên giường, hoàn toàn không có ai?

Lạc Thiên Uy đi lên sân thượng, tìm một vòng sau cửa, cũng không thấy cô.

Anh bắt đầu có chút nóng nảy, chợt quay người lại, nhìn thấy trong ngăn tủ lộ ra mép váy, anh lập tức mở cửa tủ ra.

Thấy Lạc Tích Tuyết đang cuộn lại trong ngăn tủ, ngơ ngác nhìn anh.

Cô mặc váy ngủ màu trắng, vải ren tinh xảo trên váy, mái tóc đen dày xõa hai bên vai, giống như công chúa cao quý mỹ lệ.

Cô như vậy, để cho anh nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô xinh đẹp như vậy, thông minh, hấp dẫn anh.

Nhưng cô hôm nay, ánh mắt khiến anh cảm thấy mê mang, mặc dù con ngươi rất mê người, nhưng lại có chút xa lạ.

"Tích Tuyết?". Qua một hồi, Lạc Thiên Uy mới phục hồi tinh thần lại, thử dò xét kêu tên cô.

Lạc Tích Tuyết nghiên đầu, đôi mắt đẹp nghi ngờ quan sát anh, giống như đang nghiêm túc tự hỏi.

Bỗng chốc, cô đột nhiên mỉm cười, vô tư như vậy, âm thanh trong trẻo lại mang theo tia ngọt ngào: "Em là em trai?"

Giống như nhớ lại lúc còn nhỏ.

Lạc Tích Tuyết kéo tay Lạc Thiên Uy, cười vui sướng: "Em là em trai Lạc Thiên Uy, bố đã từng nói với chị về em."

Lạc Thiên Uy ngân ngẩn cả người, giật mình, kinh ngạc, hơn nữa là khó tin.

Trăm ngàn cảm xúc quanh quẩn trong lòng, anh không biết nên đáp lại cô thế nào.

Cô gọi anh là em trai? Tại sao lại là em trai? Anh rõ ràng là chồng của cô, cô thế lại gọi anh là em trai?

"Tích Tuyết, em làm sao vậy?". Lạc Thiên Uy ôm cô từ trong tủ ra.

Lạc Tích Tuyết vội vàng giãy giụa, cau mày nhìn hắn chằm chằm: "Thiên Uy, em làm cái gì vậy? chị là chị của em, làm sao em có thể ôm chị?"

"Chị?". Lòng Lạc Thiên Uy hơi hồi hộp một chút, có dự cảm xấu ập vào lòng.

Lạc Tích Tuyết từ trong ngực anh nhảy ra, ở trong phòng quay một vòng, bỗng chốc dừng bước, như nhớ tới cái gì, nghi ngờ không hiểu nhìn anh.

"Vú Ngô đâu? Bà ở đâu rồi? thật là nhớ nồi canh của bà a." Cô duỗi lưng một cái hỏi.

Thân thể Lạc Thiên Uy chấn động mạnh, vô cùng kinh ngạc nhìn cô.

Tại sao cô lại nhắc tới vú Ngô? Tại sao cô lại gọi anh là em trai? Những tên gọi này đã nhiều năm chưa từng xuất hiện trong cuộc đối thoại của bọn họ.

Trong lòng anh nhấp nhô bất định, nhìn tròng mắt trong suốt của Lạc Tích Tuyết, không giống như cố ý ngụy trang, như vậy chỉ có một khả năng.

"Tích Tuyết, năm nay em bao nhiêu tuổi?". Anh nhìn chăm chú vào cô hỏi.

"Thiên Uy, em phải gọi chị là chị rồi, hơn nữa hỏi tuổi của con gái là chuyện không lễ phép!". Lạc Tích Tuyết có bộ mặt phớt tỉnh, để tay ra sau lưng nói.

Lạc Thiên Uy chỉ có thể đổi giọng hỏi cô: "Vậy chị, có biết em năm nay bao tuổi không?"

Lạc Tích Tuyết liếc hắn một cái: "Năm nay em vừa tròn 16 tuổi sao? Ba ngày trước mới tổ chức sinh nhật cho em, quên rồi sao?"

Anh 16 tuổi? Lạc Thiên Uy ngây dại.

Cô nói anh chỉ có 16 tuổi? vậy cô chỉ mới có 20 tuổi sao?

Chẳng lẽ trí nhớ của cô chỉ dừng lại đoạn bọn họ mới gặp mặt năm đó sao?!

"Em trai, em làm sao vậy?". Lạc Tích Tuyết vươn tay, thấy Lạc Thiên Uy trước mắt hơi choáng váng: "Vú Ngô đâu? Em biết bà đi đâu rồi sao?"

Lạc Thiên Uy nặn ra một tia cười cứng ngắc: "Vú Ngô về nhà thăm người thân rồi, chị đang đói bụng, em bảo người giúp việc chuẩn bị cho chị ăn."

"Đừng!". Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, hiện ra tư thái của cô gái nhỏ: "Những người giúp việc làm, cũng không dễ ăn! Chị còn phải đi tìm anh Vũ Trạch, để anh ấy làm cho chị ăn!"

Lạc Thiên Uy chấn động mạnh, anh Vũ Trạch? Lúc này của Lạc Tích Tuyết, vẫn cùng Tiếu Vũ Trạch nói yêu thương!

Trời ơi, anh sắp điên mất, thật vất vả đưa Lãnh Khinh Cuồng đi, bây giờ tại sao lại có một Tiếu Vũ Trạch tiến vào.

Khó trách Băng Băng lại khóc với anh, mẹ không để ý tới bé, bây giờ Lạc Tích Tuyết còn tưởng mình mới có 20 tuổi, làm sao sẽ nhớ mình đã có con đây?

"A, kì quái, điện thoại của anh Vũ Trạch thế nào mà không gọi được?". Lạc Tích Tuyết chần chừ hỏi.

Lạc Thiên Uy bất đắc dĩ, Lạc Tích Tuyết nhớ số của mấy năm trước, dĩ nhiên không gọi được.

Nhưng mà anh cũng không ngu mà nói cho cô biết, số điện thoại bây giờ của Tiếu Vũ Trạch, mặc dù lần đó anh nhìn qua Lạc Tích Tuyết, cũng để lại phương thức liên lạc rồi.

"Tích Tuyết, không đúng, chị, em cũng biết nấu ăn, không bằng chị đừng đi tìm Tiếu Vũ Trạch, em làm cho chị ăn được không?". Lạc Thiên Uy kéo thân thể của cô qua, cong khóe miệng lên.

Lạc Tích Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, nửa tin nửa ngờ: "Em trai cũng biết nấu ăn?"

"Đúng vậy a, lúc em ở nước Mĩ đã học qua, nấu thật ngon nha." Lạc Thiên Uy cười, nhéo nhéo cằm cô.

Lạc Tích Tuyết chống cằm lên, quyết định nói: "Được rồi, cho em một cơ hội biểu hiện."

Lạc Thiên Uy lập tức dụ dỗ cô ngồi xuống phòng ăn, anh tự mình xuống bếp, nấu chút đồ làm ấm dạ dày chút.

Băng Băng len lén lộ ra cái đầu nhỏ, Bùi Địch đi theo phía sau cô bé.

Hai đứa trẻ muốn đến gần Tích Tuyết, lại sợ hãi.

Bởi vì vừa rồi 2 đứa thân mật ôm lấy cô, cô lại bị giật mình, còn tự giam mình trong tủ, để cho 2 đứa không dám tới.

Kỳ quái, làm sao mẹ không nhận ra bé? Tiểu Băng Băng không nghĩ ra, hỏi anh trai của bé, Bùi Địch cũng không biết.

Hai đứa bé thương lượng, quyết định thử một lần nữa.

"Mẹ, con là Băng Băng, mẹ! !". Tiểu Băng Băng nhào qua, ôm chặt bắp đùi Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết bị giật mình, sắc mặt trắng xanh, thân thể không ngừng né tranh: "A, tránh ra, tránh ra, không nên đụng tôi! !"

"Mẹ, con là Băng Băng, mẹ!". Tiểu Băng Băng không tin cô không nhận ra bé, vẫn ôm lấy chân cô không thả.

Lúc này, Lạc Thiên Uy bưng thức ăn nóng hỏi đi ra, nhìn thấy màn này, anh vội vàng kéo con gái ra.

Lạc Tích Tuyết bị hoảng sợ che đầu, sợ hãi đi về phòng mình, anh gọi thế nào, cũng không chịu đi ra.

"Bố, thật xin lỗi!". Bùi Địch chạy tới xin lỗi Lạc Thiên Uy.

Lạc Thiên Uy chỉ sờ đầu nhỏ của bé, tình ý sâu xa: "Mẹ ngã bệnh, mấy ngày nay con đưa em gái đi nơi khác chơi, không nên tới gần mẹ, biết không?"

"Vâng." Bùi Địch hiểu chuyện gật đầu, lôi kéo Băng Băng khóc lóc rời đi.

Lạc Thiên Uy có chút phiền não hút thuốc, Tích Tuyết không tỉnh, anh mong cô tỉnh lại, nhưng bây giờ cô tỉnh rồi, cũng không phải không nhớ ra anh, mà quay lại nhớ về những năm trước.

Chẳng lẽ anh với cô lại quay về lại từ đầu sao?

Lạc Thiên Uy tìm bác sĩ tư gia, lại mời tới bác sĩ của Lạc Tích Tuyết, mấy bác sĩ hội chẩn, vẫn bảo là thân thể bây giờ của Lạc Tích Tuyết đã hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Khối máu trong não của cô ấy đã tự động tản đi rồi, các chức năng khác cũng hết sức bình thường." Cơ hồ tất cả bác sĩ cũng nói như vậy.

"Nhưng – trước khi bệnh nhân hôn mê đã từng chịu bạo lực ngược đãi, điều đó có thể kích

động ký ức của cô ấy không nhớ lại, cho nên theo bản năng không nhớ lại, đây là người đang bị kích thích, phản ứng tiếp viện." Đây là bác sĩ của khoa thần kinh đưa ra ý kiến.

Chân mày Lạc Thiên Uy cau thật chặt: "Lúc nào cô ấy có thể khôi phục bình thường?"

"Nói như vậy, người cố ý trốn tránh trí nhớ, trừ phi chính nội tâm của cô ấy đón nhận đoạn ký ức mang tới tổn thương, nếu không thì có thể vẫn như vậy, đề nghị ngài đưa phu nhân tới bác sĩ tâm lý!"

Tròng mắt Lạc Thiên Uy nheo lại, sắc mắt khó coi. Cô trốn tránh ký ức? trừ Lãnh Khinh Cuồng tổn thương tới cô, còn có anh.

Bọn họ cũng như vậy với cô, cho nên trong tiềm thức bài xích bọn họ, quên bọn họ đi, chỉ nhớ rõ Tiếu Vũ Trạch?

286. Chương 286: Nửa Đêm Đi Vào Phòng Cô

Edit: Fannie93

Biệt thự nhà họ Lạc.

Lạc Tích Tuyết ngồi trên ghế salon xem tivi, ánh nắng ấm áp chiếu lên người cô, sáng chói, tâm tình của cô cũng vui vẻ.

Bây giờ cô không có quá nhiều ý định, cũng không có nhiều phiền não, mỗi ngày chỉ đắm chìm trong thế giới nhỏ của mình, tự đùa tự vui.

Bác sĩ nói cô có thể khôi phục trí nhớ, mẫu chốt ở chỗ cô có muốn hay không.

Bùi Địch đang học tiểu học, mà tiểu Băng Băng cũng đến vườn trẻ rồi.

Mỗi ngày Lạc Thiên Uy cũng tự mình đón hai đứa bé đi học về, nhưng tiểu Băng Băng thích Bùi Địch đến đón bé hơn, cô bé sẽ được tự do, hơn nữa trong lòng bé còn chưa rõ mình với Lạc Thiên Uy rốt cuộc là quan hệ gì.

Chuông cửa vang lên, sau đó là bóng dáng đầy sức sống của hai đứa trẻ.

Tiểu Băng Băng không chút nghĩ ngợi liền chạy tới Lạc Tích Tuyết: "Mẹ ----"

Nhưng đáp lại bé vẫn chỉ trầm mặc.

Lạc Tích Tuyết chăm chú xem tivi, cũng không nghe rõ tiếng của đứa bé.

Tiểu Băng Băng có vẻ thất vọng, đã lâu mẹ không nói chuyện với bé, cũng rất lâu không ôm bé.

Bùi Địch đi tới, làm bộ anh trai: "Băng Băng, mẹ đang mệt, em không cần quấy rầy mẹ, anh dẫn em đi chơi!"

Nói xong bé dắt tay tiểu Băng Băng đi, nhưng lại bị Băng Băng bỏ ra.

"Em không muốn, em muốn được mẹ ôm!". Tiểu Băng Băng bĩu môi.

"Bố nói rồi, không nên đi quấy rầy mẹ!". Bùi Địch lắc đầu nói cho bé biết, ngồi xổm người xuống, bất đắc dĩ nói: "Thôi, anh ôm em!"

Tiểu Băng Băng tránh ra, muốn tới chỗ Lạc Tích Tuyết: "Mẹ, mẹ không nhớ ra con sao? Con là Băng Băng a, mẹ."

Lạc Tích Tuyết chần chừ quay đầu lại, ánh mắt mơ mang nhìn chằm chằm tiểu Băng Băng.

Cô bé này rất xinh, hơn nữa rất giống cô lúc còn bé, cô muốn gần gũi với bé, nhưng vẫn sợ, cuối cùng lại trốn tránh.

"Mẹ?". Băng Băng thất vọng không dứt, chỉ có thể khóc chạy ra.

Chờ tới lúc Lạc Thiên Uy hết bận trở lại, thấy khung cảnh như vậy.

Người lớn thì sợ, đứa bé thì khóc, người giúp việc thì bị hù dọa hết.

"Dẫn hai đứa đi trước đi." Lạc Thiên Uy nói với Uy Mục bên cạnh.

Uy Mục gật đầu một cái, dẫn hai đứa bé đi.

Anh đi tới bên cạnh Lạc Tích Tuyết, đưa tay vuốt ve mái tóc thật dài của cô, âm thanh trầm nhẹ: "Tích Tuyết, không sao, em cùng anh tiếp tục xem tv được không?"

"Em trai, tại sao vẫn muốn chị đợi trong nhà này? Sao không thấy bố đâu?". Lạc Tích Tuyết nhút nhát kéo tay Lạc Thiên Uy hỏi.

Sắc mặt Lạc Thiên Uy cứng lại, chỉ có thể nói dối với cô: "Bố đi ra nước ngoài rồi, lần nào bố đi cũng rất lâu."

"A……" Lạc Tích Tuyết có vẻ tin tưởng gật đầu một cái, một lát sau, lại ngẩng đầu lên: "Vậy chúng ta không cần đi học sao? Anh Vũ Trạch cũng lâu rồi không tới tìm chị!."

Lạc Thiên Uy trong lòng đau nhói, lúc này Lạc Tích Tuyết vẫn còn mối tình đầu, người trong tim không phải là anh.

Ngày trước, có lẽ anh còn dùng sức mạnh cùng thủ đoạn nói cho cô biết, người đàn ông của cô là anh, không phải là ai khác.

Nhưng bây giờ cô bệnh ra như vậy, khiến anh nhẫn tâm thế nào được đây?

"Hiện tại đang được nghỉ học, Tiểu Vũ Trạch cũng có việc, chờ khi nào đi học, em có thể nhìn thấy anh ta." Lạc Thiên Uy chỉ có thể an ủi cô như vậy.

Lạc Tích Tuyết rốt cuộc mong đợi cười: "Ừ, mong tới lúc đi học nha."

Lạc Thiên Uy nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô, chỉ có thể thở dài, tiếp tục ôm cô.

Sau khi ăn tối xong, Bùi Địch kéo Băng Băng đi tới phòng chơi game, hai bé vui đùa một lúc,chờ tới lúc chơi mệt rồi, mới ngoan ngoãn lên giường ngủ.

Lạc Thiên Uy một tấc cũng không rời khỏi Lạc Tích Tuyết, xem cô cần gì không, anh có thể thỏa mãn cho cô.

"Em trai, chị đi tắm, đi ngủ sớm một chút!". Lạc Tích Tuyết xoa cổ, vừa tạm biệt với Lạc Thiên Uy.

Nhìn cô trực tiếp đi khỏi như thế, một mình lại đi về gian phòng của cô, trong lòng Lạc Thiên Uy khổ sở.

Có vợ cứ như không có vậy.

Hiện tại Tích Tuyết coi anh là em trai, không cho anh đụng, ngay cả chung giường chung gối cũng xa xỉ.

Bây giờ mỗi ngày bọn họ chung sống, anh đối với cô chỉ có thể kính trọng nhưng không gần gũi, thỉnh thoảng thân mật đụng vào, cô đều phòng bị theo dõi anh, cứ nói không cho hoạt động thân mật với nhau.

Lạc Tích Tuyết vào phòng, cởi quần áo ngoài của mình, treo áo lót tới tủ quần áo, lấy ra một cái váy ngủ, chuẩn bị đi vào phòng tắm.

Vừa mới xoay người, liền có một bóng dáng quỷ dị, hiện vào tầm mắt cô.

Cô kêu lên một tiếng, nhanh chóng tìm được đèn, bật lên.

Trong phút chốc, đèn sáng lên.

Người đàn ông mặc bộ đồ màu đen, ánh mắt sáng nhìn Lạc Tích Tuyết.

Lãnh Khinh Cuồng! !

Nhưng Lạc Tích Tuyết giờ không biết anh, hơn nữa chỉ muốn né ra theo bản năng.

Khuôn mặt đẹp của cô, không có nét mặt gì, mắt trong suốt, cũng không gợn sóng gì, giống như anh không có liên hệ gì mà là người xa lạ, cô không muốn dựa vào, cũng không muốn để ý tới.

"Tích Tuyết!". Lãnh Khinh Cuồng tiến lên một bước, cô liền lùi phía sau một bước.

Cô lạnh lùng xa cách, khiến anh càng đau đớn hơn.

"Tích Tuyết, anh biết anh sai rồi, tha thứ cho anh được khong?". Lãnh Khinh Cuồng nhích lại gần cô, Lạc Tích Tuyết sợ lại trốn vào trong tủ.

Cô có chút chán ghét nhìn anh chằm chằm, giống như anh là đồ bẩn thỉu gì, không muốn anh đụng lấy cô.

Lãnh Khinh Cuồng thoáng qua tia bi thương, chỉ có thể cách cô một khoảng để nói.

"Tích Tuyết, anh biết rõ lần đó, là anh làm em tổn thương! Nhưng em biết không? Từ nhỏ anh đã sớm mất đi, kể từ sau khi bố mẹ anh ly hôn, bọn họ cũng không muốn anh, để cho anh có bóng ma trong lòng, cho đến khi anh gặp được cha nuôi. Nhưng năm này anh vẫn sợ bị người khác vứt bỏ, cho nên anh không dám

động lòng với người phụ nữ nào, anh cho rằng nếu anh rung động thì sẽ là cả đời! Cho nên anh không thể tiếp nhận chuyện em chia tay với anh, mới có thể làm chuyện không thể tha thứ nhu thế."

Lạc Tích Tuyết lẳng lặng nghe, ít phòng bị với anh hơn một chút, thân thể cũng không run rẩy nữa, nhưng vẫn không muốn anh gần cô.

"Tích Tuyết, anh muốn rời khỏi đây, trở về Nam Phi, em nguyện ý cùng đi với anh không?". Lãnh Khinh Cuồng đưa tay với cô, ánh mắt si mê nhìn chăm chú vào cô.

Lạc Tích Tuyết mơ hồ nhìn hắn, như nghe không hiểu anh có ý gì.

"Anh không thể không có em, Tích Tuyết." ánh mắt Lãnh Khinh Cuồng thật sâu, giống như đang tỏ tình, càng giống như giữ lại: "Đừng rời khỏi anh, lựa chọn anh, được không?"

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, dùng y phục trong tủ che kín mặt mình, bày tỏ cự tuyệt

Lãnh Khinh Cuồng lập tức đau lòng, anh đau buồn nhìn cô, trái tim bỗng dựng xẹt qua tia bi thương, cuốn lấy toàn thân.

Anh vươn tay, muốn bắt được cô, lại chỉ có thể có được một đám khí.

Cuối cùng cô không phải người phụ nữ thuộc về anh, cho dù anh cố gắng thế nào, cũng bắt không được.

Tay của anh dừng trong không trung, hai người cứ giằng co như vậy, cho đến khi thân thể Lạc Tích Tuyết không yên, từ trong tủ ngã xuống.

Lãnh Khinh Cuồng vừa vặn vươn ra hai tay, tiếp được cô -------

287. Chương 287: Hai Người Đàn Ông Quyết Đấu

Lãnh Khinh Cuồng thuận thế ôm lấy cô, còn chưa kịp buông tay.

Lại nghe một tiếng rống giận trầm thấp: "Các người đang làm gì thế?"

Trong mắt Lạc Thiên Uy như kết hơi sương, anh đi tới, ngăn trước mặt của Lãnh Khinh Cuồng, đem Lạc Tích Tuyết kéo vào thân thể mình.

Lạc Tích Tuyết khẩn trương lôi vạt áo Lạc Thiên Uy, đôi đôi mắt hoảng hốt.

"Cô ấy sao thế?" Lãnh Khinh Cuồng hình như nhìn ra sự khác thường trong mắt Lạc Tích Tuyết, lo lắng cau mày.

"Cậu còn dám hỏi?" Lạc Thiên Uy giận không kềm được, dùng tay còn lại níu lấy cổ áo của Lãnh Khinh Cuồng "Đều là do cậu ban tặng, cậu còn mặt mũi đến tìm cô ấy sao?"

"Tôi chỉ là muốn biết, hiện tại cô ấy có có hạnh phúc hay không, nếu như anh không thể mang cho nàng hạnh phúc, tô nhất định sẽ mang cô ấy đi!" Lãnh Khinh Cuồng cắn răng, trong mắt một mảnh băng lạnh.

"Cậu không có tư cách xen vào việc của cô ấy, càng không có tư cách nói lời như vậy, cô ấy là vợ của tôi, tôi tự nhiên sẽ chăm sóc cho cô ấy như thế nào, về phần cậu, tôi nể mặt của Băng Băng nên không truy cứu, đã xem như nhân từ nhất rồi!" Lạc Thiên Uy khí thế mạnh mẽ, ẩn nhận tột độ

Lãnh Khinh Cuồng chỉ cười lạnh, không yếu thế chút nào, nhìn chằm chằm Lạc Thiên Uy: "Có lẽ tôi làm cô ấy thương tổn, nên chẳng có tư cách yêu cô ấy nữa, nhưng Lạc Thiên Uy, anh tự hỏi lòng mình xem, anh có tư cách sao? So với tôi chỉ khiến cô ấy chịu chút tổn thương, anh thì hơn tôi à, khiến cô ấy chịu vô vàng tổn thương?"

Sắc mặt Lạc Thiên Uy hơi chậm lại, giọng nói lạnh lùng, lại lộ ra một tia khinh thường rất có uy lực: "Người phụ nữ của tôi phải do tôi chăm sóc, Tích Tuyết là người yêu của tôi, dĩ nhiên đi cùng với tôi là hạnh phúc nhất, cậu đừng nghĩ đến việc tranh giành người phụ nữ của tôi, cậu quá non nớt rồi! Tôi cảnh cáo cậu, cút ngay đi nơi khác, đừng để cho tôi phải động thủ! !"

”Lạc Thiên Uy, anh đừng quá càn rỡ, anh cho anh cùng chút thủ đoạn là có thể che trời, hô mưa gọi gió sao, nhưng anh phải suy nghĩ một chút, bây giờ thế lực của tôi cũng không yếu, huống chi cho tới bây giờ tôi đều không sợ sự uy hiếp của anh, tôi có thể dễ dàng tha thứ cho việc Lạc Tích Tuyết chọn anh, nhưng nếu anh còn dám đối sự với cô ấy như thế, tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực, không lưu tình mà đoạt cô ấy về! Tôi nói được là làm được! Trừ phi Lạc Tích Tuyết tâm cam tình nguyện tiếp nhận anh, nếu không, anh cũng không buông tay!” Lãnh Khinh Cuồng nắm lấy cổ áo của Lạc Thiên Uy, kiên định mà cố chấp nói ra.

”Cậu dám!! Lãnh Khinh Cuồng, chú ý lời nói của cậu, cô ấy là vợ của tôi, đứa bé là con của tôi, tôi tự có cách đối xử tốt với bọn họ, về điểm này, không cần cậu quan tâm!” Lạc Thiên Uy khinh thường liếc nhìn Lãnh Khinh Cuồng một cái, cau mày lại. Anh chưa tìm ra lối đi, anh ta lại chạy tới dạy dỗ anh? Anh ta cho rằng anh ta là ai?

Lãnh Khinh Cuồng lạnh lùng cắt đứt anh: ”Lạc Thiên Uy, muốn tôi an tâm mà dễ dàng như thế sao? Tôi cấp cho anh một kỳ hạn, nếu như anh vẫn không có cách nào để cho Lạc Tích Tuyết cam tâm tình nguyện tiếp nhận anh, như vậy, từ đó, anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa! Vô luận là Tích Tuyết hay Băng Băng, sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với anh, tôi sẽ dẫn bọn họ rời khỏi đây!”

”Đáng chết, Cậu dám đặt yêu cầu cho tôi? Người kia là vợ của tôi, cậu hại cô ấy tôi còn chưa tìm cậu tính sổ, cậu lại đến đây dạy dỗ tôi là sao?” Lạc Thiên Uy nhất thời nổi đóa, hướng về phía Lãnh Khinh Cuồng mà ra quyền, ngay sau đó lại đá thêm một cước.

Lỗ mũi Lãnh Khinh Cuồng đã chảy máu, nhưng anh dũng không chịu thua, hung hăng đánh một cú vào người của Lạc Thiên Uy.

Hai người đàn ông đánh lẫn nhau tạo thành một trận hỗn chiến.

Lạc Thiên Uy đỡ lấy quyền của Lãnh Khinh Cuồng, đảo mắt đã đem quyền kia của Lãnh Khinh Cuồng ném đi.

Lãnh Khinh Cuồng lui về phía sau hai bước, còn chưa đứng vững, Lạc Thiên Uy đã giơ chân lên, đá một cước vào ngực của Lãnh Khinh Cuồng.

Chỉ nghe ”Cạch” một tiếng, Lãnh Khinh Cuồng ngã về phía sau, đụng ngay cái ghế.

Lạc Thiên Uy tiến lên, nhấc chân dừng lại đá mạnh vào người anh.

Lãnh Khinh Cuồng bị đá một cái, chợt sờ tới tay ghế, lập tức chộp lấy cái ghế, bắt đầu phản kích Lạc Thiên Uy.

Anh vung ghế lên, Lạc Thiên Uy lui về phía sau một bước.

Lãnh Khinh Cuồng chợt đem cái ghế hướng về phía Lạc Thiên Uy đập một cái.

Lạc Tích Tuyết sợ hãi thét lên ”A” một tiếng kêu rồi chạy vọt ra ngoài, sững sờ ngay tại chỗ.

Nhưng tiếng thét của cô chẳng che giấu được tiếng vụng vỡ.

Hai người đàn ông đang đánh nhau, cũng không có quan tâm đến cô.

Chỉ trong nháy mắt, Lạc Thiên Uy đã lưu loát bay lên đá một cước, khiến chiếc ghế văng ra xa

Trên ghế nện nện vào tường, “rầm rầm….” bể tan nát.

Mảnh vụn đầy đất, hai người đánh nhau khiến vô số mảnh vụn vỡ ra

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy đầu mình trở nên hỗn loạn, vô số hình ảnh thoáng qua, níu chặt lòng của cô, cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, những mảnh vụn kia như đầu của cô tét ra.

Cuối cùng, cô hỏng mất! ! !

Không thể nhịn được nữa, thét lên: ”A, cứu mạng, cứu mạng!”

Nghe được tiếng thét của cô, hai người đàn ông này cũng dừng động tác lại, bọn họ đồng thời hướng phía Lạc Tích Tuyết, nhất thời bị dọa đến đến hồn bay phách tán.

Chỉ thấy Lạc Tích Tuyết chẳng biết đã chạy đến bệ cửa sổ từ khi nào, cô mở cửa sổ ra, bước một chân ra ngoài

"Đừng!"

"Đừng!"

Hai giọng nói đồng loạt thét lên.

Lạc Tích Tuyết đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn hai người, trong lòng run rẩy: "Các người đừng tới! Cứu mạng!"

"Tích Tuyết, em xuống đây đi, đứng ở chỗ đó rất nguy hiểm!" Lãnh khinh Cuồng nóng nảy nhìn cô, rồi lại đưa tay ra.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại lùi về sau.

Mắt thấy cô sẽ phải thối lui khỏi bể cửa sổ, Lạc Thiên Uy hít vào một hơi, vội vàng nói: "Tích Tuyết, tụi anh không đánh nữa, anh trở lại đi, tụi anh sẽ chăm sóc em!"

Nói xong, anh chủ động dắt tay Lãnh Khinh Cuồng, biểu diễn cho Lạc Tích Tuyết nhìn.

Lãnh Khinh Cuồng cũng phản ứng kịp, nhất định là điều bọn họ làm đã hù dọa Tích Tuyết rồi, anh lập tức phối hợp với Lạc Thiên Uy.

Nhìn hai người đàn ông này không hề nữa đánh nhau, giống như là vui vẻ làm bạn, lòng của Lạc Tích Tuyết từ từ ấm lên.

Chỉ là cô vẫn không thèm đi đến, chỉ là thận trọng quan sát hai người.

"Tích Tuyết, tới đây, tới bên cạnh anh!"

Hai người đàn ông này đồng thời đưa tay ra trước mặt cô.

Nhưng cô lại không biết nên dắt tay người nào.

Cô đối với cả hai người là có yêu có hận, bọn họ cũng tổn thương cô, trong lòng cô biết mình chẳng thể tin tưởng bất cứ ai.

Cô không có cảm giác an toàn, như thế một đứa bé chẳng có chút lực kháng cự.

Cô đã từng cho là Lạc Thiên Uy phản bội mình, Lãnh Khinh Cuồng sẽ cho cô cảm giác an toàn, nhưng cuối cùng phát hiện, anh cũng là một ác ma giống Lạc Thiên Uy.

Đàn ông đều giống nhau, không chiếm được, sẽ phá hủy nó!

Lựa chọn người nào, cũng đều là địa ngục.

Cho nên anh khẩn trương, sợ, run rẩy và kháng cự

Nhưng bọn họ lại ép sát, đến gần, lo lắng, gấp gáp

Cho đến khi một đứa bé khóc ngất lên: "Mẹ, hu hu, cha"

Là Băng Băng, bé đang đứng phía sau lưng Bùi Địch, hai đứa bé sợ đến choáng váng đầu óc.

Mới vừa rồi Lạc Thiên Uy và Lãnh Khinh Cuồng đánh nhau vô cùng điên cuồng, vốn là Lạc Tích Tuyết có bệnh dễ bị sợ hãi, hai đứa bé cũng bị khiếp sợ.

Băng Băng bất chấp tất cả vọt tới bên người Lạc Tích Tuyết, mẹ sợ, bé cũng rất sợ hãi. Ồ ồ, ba thật là đáng sợ! Như thể một hung thần muốn ăn thịt người vậy!

"Băng Băng, em về đây!" Bùi Địch vội vàng xông tới, chỉ sợ em gái sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Băng Băng không biết làm sao, đột nhiên bị Lạc Tích Tuyết bắt lấy, hai mẹ con cùng nhau rơi xuống …..

288. Chương 288: Con Gái Lần Đầu Gọi Ba

Trong thời khắc mành treo chuông , Lạc Thiên Uy quên mình xông ra, đưa tay kéo hai mẹ con cô vào lồng mình.

Một nhà ba người cứ như vậy cùng nhau rơi xuống đất.

Chỉ nghe "rắc rắc" một tiếng, xương cốt đứt gãy.

Lạc Thiên Uy té gảy chân, nhưng vợ anh và con đang nằm trong ngực anh thì vẫn bình yên vô sự.

Máu theo khóe miệng của anh mà chảy xuống, dưới chân chết lặng.

Khi Băng băng nhìn thấy những vệt máu tươi đầm đìa quanh người anh, bị dọa sợ, bé chẳng thể ngờ anh lại chiến đầu quên mình, cứ thể nhảy xuống để bảo vệ bé và mẹ.

"Ba!!" Chẳng biết tại sao, hiện tại bé chỉ muốn trốn vào trong ngực Lạc Thiên Uy, để anh bảo vệ bé.

Thân thể Lạc Thiên Uy chấn động, đem một tia khó tin nhìn con gái: "Con kêu ba là gì?"

"Ba, con rất sợ hãi!" Băng băng chưa tỉnh hồn ôm lấy Lạc Thiên Uy, mới vừa rồi khi bọn họ cùng rơi xuống, trái tim nhỏ bé của bé nhảy bùm bùm.

Tuy chỉ cách hai tầng lầu, nhưng với một đứa bé chưa đầy ba tuổi thì đây chính là một cơn ác mộng

"Có ba ở đây, không phải sợ..." Lạc Thiên Uy ôm chặt lấy con gái, lần đầu tiên con gái gọi mình là ba, mặc dù câu này gọi hơi muộn, nhưng đối với anh mà nói cũng là hạnh phúc vô chừng.

Vì câu nói này của con gái, anh có hy sinh như thế nào cũng đáng giá!

Băng Băng co rúc trong ngực Lạc Thiên Uy, chợt ngẩng đầu lên, nhìn Lạc Thiên Uy bị thương trên đùi, vết thương chảy ròng ròng, không nhịn được mà khóc lên:

"Ba chảy máu, ồ ồ ba, con thật sợ"

"Đừng khóc, đừng khóc, con gái ngoan, ba không có việc gì, bị thương nhỏ, không sao cả, ngoan, đừng khóc!"

Lạc Thiên Uy ôm Băng Băng, vỗ nhè nhẹ vào bả vai bé, giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Thấy con gái nhỏ đang lo lắng ình, trái tim trào lên một tia ấm áp, cha con tình thâm, huyết mạch tương phùng, không gì có thể ngăn cản được.

Lãnh Khinh Cuồng đứng một chỗ cách đó không xa, nhìn màn này, tâm chợt đau thắt.

Băng Băng rốt cuộc cũng biết Lạc Thiên Uy là ai, hai người bọn họ thủy chung là cha con, hiểu lầm sớm muộn gì cũng được tháo gỡ.

"Lạc Thiên Uy, anh không sao chứ? Có muốn tôi đưa anh vào bệnh viện hay không!" Anh đi tới, đỡ Lạc Thiên Uy dậy.

Lạc Thiên Uy dùng một chân chống đỡ, cắn răng lắc đầu một cái: "Tôi còn chống đỡ được, cậu đi xem Tích Tuyết thế nào đi."

Lãnh Khinh Cuồng gật đầu một cái, đi tới trên cỏ thăm dò xét hơi thở của Lạc Tích Tuyết.

"Cô ấy đã hôn mê, tôi đi lấy xe đưa các người đến bệnh viện." Lãnh Khinh Cuồng vội vàng giúp một tay.

Trong bệnh viện, các bác sĩ lập tức tiến hành sơ cứu cho Lạc Tích Tuyết.

Lạc Thiên Uy cũng bị mang đến ngoại khoa, băng bó vết thương.

Khi anh xử lý xong trên đùi của mình, được Uy Mục đẩy anh đến gặp Lạc Tích Tuyết, Lãnh Khinh Cuồng đang đợi anh trước cửa phòng bệnh.

Bác sĩ đi ra, hướng về phía hai người đàn ông tỏ vẻ giận dữ: "Các người nói xem đã xảy ra chuyện gì? Chơi cái gì không chơi, học người chơi nhảy lầu? !"

Lạc Thiên Uy cùng Lãnh Khinh Cuồng nhìn nhau một cái, cũng có chút cảm thấy ngượng ngùng.

Bác sĩ đẩy mắt kính lên, tiếp tục nói: "Vị tiểu thư này, cô ấy chỉ bị kích thích, khôi phục đã rất khó khăn, các người còn khiến cô ấy kích thích thêm? Lần này coi như các người vận khí tốt không có việc gì, lần sau cũng không biết có thể cứu được hay không."

"Thật xin lỗi bác sĩ, khiến ông phiền toái rồi, về sau chúng tôi sẽ chú ý!" Lãnh Khinh Cuồng vội nhận lỗi với bác sĩ, trong lòng anh cũng cảm thấy có lỗi, nếu không phải anh tự dưng tìm đến Lạc Tích Tuyết, thì sẽ chẳng xảy ra chuyện này.

Chủ ý của anh là không để cho Lạc Tích Tuyết bị thương, lại không ngờ tới, kết quả lại để cho cô bị tổn thương nặng hơn.

Bác sĩ trợn mắt nhìn hai người đàn ông này một cái,"Hiện tại bệnh nhân không sao, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, hai người các anh, ai là chồng có cô ấy thì đi theo tôi lấy toa thuốc?"

"Bọn họ đều là ba cháu!" Lạc Thiên Uy còn chưa kịp mở miệng, Băng Băng phía sau lưng anh đã lên tiếng trả lời trước.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn đám người trước mặt, bày ra vẻ mặt như xem kịch vui, một cô gái hai người chồng, mới nghe lần đầu, khó trách khiến cô gái kia phải nhảy lầu? Đàn ông còn ghen nhiều hơn phụ nữ nữa

Lãnh Khinh Cuồng chủ động đi theo bác sĩ để lấy thuốc, Lạc Thiên Uy mang theo con cùng đi vào phòng thăm Lạc Tích Tuyết

Lạc Tích Tuyết nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, giống như một thiên sứ khiến người ta đau lòng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tỉnh dậy, cô cảm thấy nhức đầu khinh khủng.

Lạc Thiên Uy đưa đôi mắt sáng rực, vội vàng ôm lấy cô: "Tích Tuyết, em tỉnh rồi sao?"

"Thiên Uy, em nói cái gì thế? Em là em trai chị, đương nhiên phải nhận ra em trai mình!" Lạc Tích Tuyết cười sờ sờ đầu của anh, giống như chị em thân mật vậy, nhưng lại thiếu thứ gọi là tình yêu.

Lòng của Lạc Thiên Uy co rút đau đớn, lại không thể nói thêm cái gì, chỉ dặn dò cô phải nghỉ ngơi thật tốt

Anh và cô yêu nhau, giống như đã là chuyện kiếp trước, chẳng lẽ đời này bọn họ nhất định chỉ có thể làm chị em?

Sau một ngày một đêm, Lạc Tích Tuyết ổn định lại bệnh tình, chân của Lạc Thiên Uy cũng đã khép lại.

Qua giữa trưa, ánh nắng mặt trời rực rỡ, hai đứa bé nô đùa trên thảm cỏ.

"Ba, chúng ta đi chơi bóng đi!" Băng Băng và Bùi Địch lôi kéo Lạc Thiên Uy chơi cùng hai bé.

Bởi vì chân thương, Lạc Thiên Uy không thể xuống đất, chỉ có thể dùng ta chơi đùa với con.

Hai đứa bé vây lượn bên cạnh anh, một nhà ba người vui vẻ và hòa thuận.

Trong phòng bệnh, Lạc Tích Tuyết đã ngủ say.

Lãnh Khinh Cuồng lặng lẽ đi đến bên giường cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở bên tai cô nỉ non: "Tích Tuyết, anh muốn đi, em nghĩ ra anh là ai chưa?"

Đáp lại câu hỏi của anh chỉ là không khí yên tĩnh, anh biết cô sẽ không trả lời anh.

Anh vươn tay ra vuốt ve mái tóc dịu dàng của cô, trong mắt toát ra vẻ không buông được: "Tích Tuyết, em biết không? Anh cứ nghĩ sẽ ôm lấy em như thế này, mãi mãi cho đến răng long đầu bạc!! Đáng tiếc, người có thể cho em hạnh phúc, thủy chung không phải là anh"

"Nếu như một ngày nào đó em nhớ ra tất cả, hi vọng em chỉ nhớ Lạc Thiên Uy là tốt rồi, không cần nhớ anh là ai, nếu như mà anh ở trong lòng em chỉ là vết nhơ, anh tình nguyện để em vĩnh viễn quên anh...anh sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của em!"

Nói xong câu nói này, Lãnh Khinh Cuồng nâng tay Lạc Tích Tuyết lên, đặt một nụ hôn lên đó, rồi an nhiên rời đi

Trên bầu trời hạ xuống một trận mưa to, Lãnh Khinh Cuồng mặc chiếc áo sơ mi đen, bước đi trong cơn mưa.

Anh nhìn về phía Băng Băng, đứa con gái của anh.

Đứa con anh nuôi từ bé đến lớn, anh không cam lòng rời khỏi bé? Nhưng em thật không phải là con ruột của anh, anh không thể ở bên cạnh bé vĩnh viễn.

Từ khi nhìn Lạc Thiên Uy phấn đấu quên mình nhảy xuống lầu, bảo vệ mẹ con họ, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, trong chuyện gia đình bọn họ, anh chỉ là người ngoài cuộc.

Cho nên, sau này sẽ không gặp Băng Băng nữa, lần này cha nuôi thật muốn rời khỏi mẹ con bé.

Hi vọng lần sau gặp lại, mẹ con các cô vẫn sẽ khỏe mạnh và xinh đẹp!!

Lãnh Khinh Cuồng thu hồi cái ô, trong con ngươi thâm thúy thoáng qua một tia ưu thương mà ai cũng nhìn thấy.

Anh nghiêng người ngồi vào chiếc xe hơi màu đen, kiên quyết rời đi.

289. Chương 289: Thân Thế Lạc Thiên Uy

"Đinh ——"

Một tiếng chuông bén nhọn vang lên, đem Lạc Tích Tuyết từ trong giấc mộng tỉnh dậy.

Cô chậm rãi mở mắt ra, thấy đó là điện thoại của Trần Tiểu Mạt.

Mấy năm không gặp, Trần Tiểu Mạt càng trở nên thành thục xinh đẹp, chỉ là ở trong mắt của Lạc Tích Tuyết, cô vẫn là cô gái nhỏ năm đó với chiếc ba lô trên vai cùng cô đến trường.

"Tích Tuyết, có làm phiền đến cậu không? Ngại quá, là chồng mình gọi đến!" Trần Tiểu Mạt nghe điện thoại xong, chỉ thấy Lạc Tích Tuyết vẫn ngắm nhìn mình, cô mở miệng cười.

"Chồng?" Lạc Tích Tuyết giật mình, Trần Tiểu Mạt lúc nào thì kết hôn vậy? Cô ấy chưa từng nói cho cô biết!

"Oh!" Trần Tiểu Mạt lúc này mới phản ứng kịp, ý thức được mình lỡ lời, vội vàng sữa: "Không phải chồng, là ông ngoại, ông ngoại, cậu nghe nhầm rồi." Cô cười hì hì le lưỡi một cái.

"Vậy sao?." Lạc Tích Tuyết cái hiểu cái không gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: "Tiểu Mạt, mấy ngày gần đây mình toàn ở trong bệnh viện, không biết bài vở như thế nào rồi, nếu được thì cậu đem sách vở qua ình chep được không!"

"À?" Trần Tiểu Mạt kinh ngạc, cô đi đâu tìm sách vở cho Tích Tuyết chép đây a, sau khi kết hôn những thứ đó đều bị cô ném đi.

"Có vấn đề gì không?" Tích Tuyết nhìn bộ mặt dần chuyển biến sang khổ sở cửa bạn tốt, liền quan tâm hỏi thăm.

"Không có, không thành vấn đề!" Trần Tiểu Mạt liền vội vàng lắc đầu, trực tiếp đưa ra chủ ý: "Chỉ là hiện tại chúng ta đã bước qua thời gian thực tập rồi, chờ cậu tốt hơn chúng mình sẽ đi kiếm công ty thực tập".

"Hiện tại đã thực tập rồi sao?" Lạc Tích Tuyết híp híp mắt, ngay sau đó cười cười

Mấy ngày sau bác sĩ nói Lạc Tích Tuyết có thể xuất viện, mặc dù thân thể đã không còn đáng ngại, thế nhưng đoạn trí nhớ đã không thể kiếm lại được.

"Tích Tuyết, cậu xem chồng cậu kìa!" Sau khi tan việc, Trần Tiểu Mạt đẩy cánh tay Lạc Tích Tuyết một cái, mặt hâm mộ nói.

Lạc Tích Tuyết chỉ là bình tĩnh cười cười, cảm thấy anh đối với cô chăm sóc quả thật tỉ mỉ, trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

Bên lề đường đậu ba chiếc xe màu đen, sáng loáng. Hai hộ vệ thẳng tắp hướng Lạc Tích Tuyết đi tới, Trần Tiểu Mạt lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như thế, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Hộ vệ bong dáng cao lớn ở trước mặt của Lạc Tích Tuyết, cúi đầu chào cung kính, người qua đườn không ngừng nhìn về phía họ mà bàn tán, hầu hết đều là những ánh mắt ngưỡng mộ.

"Tiểu thư, lão bản tự mình đến đón cô, mời cô lên xe thôi." Hộ vệ vươn tay, làm ra một tư thế xin mời.

Lạc Tích Tuyết còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy chiếc xe ở giữa, cửa xe được mở ra, Lạc Thiên Uy từ trong xe bước ra, người đàn ông lãnh khốc mà lôi cuốn, khí phách.

Một thân âu phục màu đen đắt giá, khóe miệng nâng lên nhàn nhạt, khi nhìn cô thì ánh mắt thoáng chốc nhu hòa hẳn đi.

Hắn chậm rãi hướng về phía Lạc Tích Tuyết đi tới, từng bước chân trầm ổn có lực, khi giơ tay nhấc chân đều rất ưu nhã.

Sau vài giây, hắn đã đi tới trước mặt họ, ôm Lạc Tích Tuyết vào trong ngực, hướng về phía Tiểu Mạt bên cạnh cô nói: "Trần tiểu thư, Tích Tuyết làm phiền cô chăm sóc."

"Không phiền, chúng tôi là bạn bè nên quan tâm nhau là điều hiển nhiên!" Trần Tiểu Mạt vội vàng lắc đầu, hướng về phía Lạc Thiên Uy, nét mặt của cô nàng cũng mang theo một tia cung kính.

Cô biết người đàn ông trước mắt này, không bao giờ là tiểu hài tử năm đó nữa, mặc dù ở trong trí nhớ của Lạc Tích Tuyết, hắn là đứa trẻ như vậy, nhưng trên thực tế hắn đã sớm trở thành Đế vương của giới hắc đạo.

Lạc Thiên Uy hạ nụ cười xuống, ý bảo người bên cạnh đem một phần quà đưa cho Trần Tiểu Mạt, mình thì ôm Lạc Tích Tuyết lên xe hơi.

Trần Tiểu Mạt chờ sau khi bọn họ đi, mới mở món quà đó ra.

Giờ khắc này cô vô cùng bối rối, cô cùng chồng chỉ làm công ăn lương, sợ rằng làm cả đời cũng không kiếm được khoản tiền lớn như vậy.

Muốn đem tiền trả lại cho Lạc Thiên Uy, lại thấy chiếc xe hơi dần mất hút, cô chỉ có thể chờ tới ngày mai giao lại cho Tích Tuyết thôi.

Ngồi ở trong xe, Lạc Tích Tuyết tay dắt vạt áo, ánh mắt mê mang ngó ra ngoài cửa sổ.

Lạc Thiên Uy ngang nhiên ôm cô, đem bàn tay nhỏ bé lạnh buốt nắm chặt vào lòng bàn tay: "Ngày đầu tiên đi làm, công việc có thuận lợi không?"

"Ừm." Lạc Tích Tuyết hướng hắn khẽ mỉm cười, nụ cười kia tựa như một thiên sứ tinh khiết, không chút bụi trần.

Lạc Thiên Uy là cỡ nào muốn giam cầm cô vào trong ngực, hảo hảo thương yêu cô một phen, trước kia cô không có ở đây, ở trong tầm mắt của hắn, hiện tại cô thật vất vả tiếp nhận hắn, lại chỉ coi hắn như em trai, tại sao định mệnh lại trêu đùa họ như vậy.

Cô rõ ràng chính là người phụ nữ hắn yêu nhất, lại muốn hắn xem cô như chị ruột!

Xe hơi dừng trước cổng trường của Bùi Địch và Băng Băng.

Hai tiểu tử kia lên xe, không khí trong xe càng thêm sinh động hẳn lên.

Chỉ là Lạc Tích Tuyết vẫn như cũ không nói lời nào, mím môi ngồi, không biết đang suy nghĩ gì.

Cho đến khi về đến nhà, cô mới khẽ buông lỏng chút, Lạc Thiên Uy biết, cô vẫn là không có thói quen cùng bọn nhỏ chung đụng.

Phòng ăn hoa lệ, đèn thủy tinh chiếu sang cả căn phòng, màu vàng nhạt càng làm bật lên khí chất hoàng gia.

"Anh, em muốn ăn đùi gà!" Tiểu Băng băng ánh mắt thèm thuồng, nhìn chằm chằm cái đùi gà trong chén của Bùi Địch.

"Băng Băng, cái đó là của anh, con không phải vừa mới ăn cái đùi gà rồi sao?" Không đợi Lạc Thiên Uy mở miệng, Lạc Tích Tuyết đột nhiên nói.

Mấy người đồng thời sửng sốt, khó có thể tin Lạc Tích Tuyết thế nhưng mở miệng cùng đứa bé nói chuyện.

"Không sao, con cho em." Tiểu Bùi Địch ngược lại rất là hiểu chuyện, chủ động đem đùi gà bỏ vào trong chén của Băng Băng.

"Em cùng anh cùng nhau ăn nha." Tiểu Băng Băng cười hì hì nói, hai đứa bé lại vừa ăn vừa nói chuyên, như một bức tranh được thu nhỏ lại.

Kết thúc bữa ăn tối, người giúp việc đưa 2 đứa bé về phòng.

"Bệnh của Lạc phu nhân vốn là tâm bệnh, khối máu trong đầu của phu nhân vốn đã tan đi hết, chỉ là phu nhân không tình nguyện nhớ lại mọi chuyện trước kia, nên đoạn ký ức trong quá khứ cứ như vậy không được nhớ lại!" Bác sĩ nghiêm túc nói.

"Tốt." Lạc Thiên Uy mừng rỡ, tự mình đưa bác sĩ ra cửa.

Uy Mục vội vã từ bên ngoài chạy tới, sắc mặt có chút lo lắng trùng trùng.

"Chuyện gì?" Lạc Thiên Uy thanh âm trầm thấp hỏi.

"Lão bản, lão phu nhân không được rồi!" Uy Mục bẩm báo nói, thận trọng quan sát thần sắc Lạc Thiên Uy.

Trong ánh mắt tĩnh mịch của Lạc Thiên Uy lóe lên nhất mạt sóng lớn, mặc dù người đàn bà kia mang đến cho hắn không ít trắc trở, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột, nghe được tin bà không tốt, tim của hắn cũng có chút xót xa.

"Lão bản, có muốn tôi giúp cậu đi đặt vé máy bay hay không ạ? Lão phu nhân nói rất muốn gặp cậu một lần cuối!" Uy Mục đề nghị hỏi.

Lạc Thiên Uy không nói gì, chỉ là xoay người đi tới gian phòng.

Trong phòng trên giường lớn, Lạc Tích Tuyết đã uống thuốc nên an tĩnh ngủ.

Hắn đi tới bên giường của cô, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt của cô, cứ như vậy nhìn cô suốt cả đêm.

Ngày hôm sau Lạc Tích Tuyết tỉnh lại, Lạc Thiên Uy đã không có ở đây. Uy Mục nói cho cô biết, lão bản phải đi công tác ở nước ngoài, mấy ngày sau sẽ trở lại, thật ra thì Lạc Thiên Uy sáng sớm đã lên máy bay đi Pháp.

Dù sao đi nữa, hắn vẫn là Chiêm Mỗ Tư, lần này hắn đem Bùi Địch cùng nhau đi, dù sao Bùi Địch là tôn tử mà Thẩm Tâm Lam mong ngóng nhất.

Nhưng là, khi bọn họ chạy tới nước Pháp, vẫn là đã chậm một bước, Thẩm Tâm Lam đã qua đời.

Chỉ chừa một phong thư cho Lạc Thiên Uy, là vài dòng ăn năn cùng xin lỗi và than thế của Lạc Thiên Uy.

Thật ra thì Lạc Thiên Uy không phải là con trai của bà cùng Lạc Chấn Long.

Năm đó Lạc Chấn Long từ bỏ Thẩm Tâm Lam, lựa chọn mẹ Lạc Tích Tuyết, khi đó trong bụng của bà đã mang thai Chiêm Mỗ Tư.

Bà ôm bụng, gả cho cha đẻ của Lạc Thiên Uy ở Pháp, sau khi cưới bà sinh Chiêm Mỗ Tư, một thời gian sau bà lại sinh Lạc Thiên Uy.

Nói cách khác Chiêm Mỗ Tư mới là đứa bé của bà cùng Lạc Chấn Long, Lạc Thiên Uy là đứa con của bà cùng người đàn ông mà bà cưới khi qua Pháp.

Nhưng khi Lạc Chấn Long phái người tới cướp đứa trẻ, trong vườn hoa thấy Lạc Thiên Uy đang chơi đùa, liền đem hắn mang đi.

Thẩm Tâm Lam vốn muốn cứu con trai về, nhưng vừa nghĩ tới Lạc Chấn Long năm đó như vậy đối với mình, liền nghĩ ra một kế hoạch trả thù.

Đâm lao phải theo lao, khiến Lạc Thiên Uy tiến vào Lạc gia, tùy thời phá hoại, thôn tính gia sản Lạc gia.

Ai ngờ Lạc Thiên Uy tiến vào Lạc gia, lại yêu Lạc Tích Tuyết, còn chọc phải Phương Tiêu Thần, hậu quả ngoài ý muốn kia, bà không thể không đem con trai trở về, mà vừa vặn khi đó Chiêm Mỗ Tư lại bị tai nạn xe cộ qua đời, hai đứa con trai vốn là sai chỗ , bây giờ là ai về nhà nấy rồi.

Vốn tưởng rằng có thể để Lạc Thiên Uy lần nữa làm Chiêm Mỗ Tư, cùng Lisa ở chung một chỗ, tất cả cứ như vậy bình yên mà trôi qua.

Nhưng không nghĩ tới, Lạc Tích Tuyết vài năm sau một lần nữa xuất hiện, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của bà.

Con hắn một lần nữa yêu cô ta, thậm chí cưới cô ta làm vợ.

Mẹ Lạc Tích Tuyết là năm đó cướp đi người bà yêu nhất, sao bà có thể dễ dàng buông tha như vậy.

Cho nên trăm phương ngàn kế phá hư, cho đến khi Lạc Tích Tuyết cùng Lạc Thiên Uy ly hôn, lựa chọn Lãnh Khinh Cuồng từ đó biến mất.

Thẩm Tâm Lam cho là như vậy, con trai sẽ không có chút quan hệ nào với Lạc gia nữa, cả đời sẽ yên ổn làm Lạc Thiên Uy.

Ai ngờ đứa con trai này tàn bạo, lạnh lùng, cô độc, thậm chí tự sát, không có Lạc Tích Tuyết, cuộc sống thối nát không chịu nổi.

Từ đó trở đi, bà rốt cuộc hiểu rõ.

Con trai đối với Lạc Tích Tuyết là tình yêu chân thành, tựa như năm đó bà đối với Lạc Chấn Long là một dạng chấp nhất như vậy, có lẽ đó là món nợ mà cả đời này bà trả không hết, đời bà yêu Lạc Chấn Long, đời sau con trai bà lại đi yêu con gái của người đàn ông bạc tình đó.

290. Chương 290: Không Cho Khi Dễ Mẹ Tôi

Lạc Thiên Uy mang theo Bùi Địch đi Pháp, để mẹ con Lạc Tích Tuyết ở lại trong nước, cố ý dặn dò Uy Mục cẩn thận chăm sóc họ.

Mới tách ra một buổi tối, Lạc Tích Tuyết đã bắt đầu có chút nhớ nhung hắn.

Không biết tại sao, trong lòng cứ có cảm giác trống rỗng, đứng ngồi không yên.

Cô không biết mình tại sao phải có cảm giác này nữa, Thiên Uy rõ ràng là em trai của cô à? Cô tại sao có thể đối với em trai mình có cảm giác đó chứ?

Đang suy nghĩ một bóng dáng nho nhỏ thò đầu ra, là Băng Băng.

Xem ra tối nay người tịch mịch không chỉ có mình cô.

Đứa nhỏ này trước kia đều là Bùi Địch dỗ ngủ, hôm nay anh trai không có ở đây, nhóc một người không ngủ được, thừa dịp người làm nữ không chú ý, len lén chạy tới phòng Lạc Tích Tuyết nhìn mẹ một chút.

Lạc Tích Tuyết mê mang con ngươi nhìn cô gái nhỏ, trong lòng có loại cảm giác than thiết không nói ra được.

"Tại sao còn không đi ngủ?" Cô hỏi tiểu Băng băng, trong mắt lộ ra ân cần.

"Con đói bụng!" Tiểu Băng băng che bụng của mình, cong miệng cười.

Lạc Tích Tuyết gật đầu, giật mình kinh ngạc trong chốc lát, dắt tay tiểu Băng băng: "Đi, ta dẫn con xuống lầu ăn chút gì đó!"

Tiểu Băng băng ngẩng mặt lên, mỉm cười vui vẻ.

Hai mẹ con mới ra cửa, chỉ nghe thấy lầu dưới truyền đến một giọng nữ bén nhọn.

Tiểu Băng băng lập tức kéo kéo vạt áo Lạc Tích Tuyết, nhíu lại lông mày nhỏ nhắn: "Mẹ, dì tới, con không thích dì kia!"

"Dì? Dì nào?" Lạc Tích Tuyết nghi ngờ nhìn về phía con gái, lôi kéo tay nhỏ bé của cô nhóc đi xuống lầu dưới.

Tiểu Băng băng chu cái miệng nhỏ nhắn ba, nhắc tới dì trong mắt liền một mảnh chán ghét: "Dì là thư ký của ba, mỗi ngày đều quấn ba, dì không thích Băng Băng, Băng Băng cũng không ưa thích dì, ngay cả anh cũng rất ghét dì đấy."

"Thư ký?" Lạc Tích Tuyết nhíu nhíu mày, chẳng lẽ Lạc Thiên Uy cùng thư ký còn có quan hệ mập mở không rõ sao?

"Quản gia, Uy đâu? Tôi đã một ngày không thấy anh ấy, nơi này còn có mấy phần tài liệu chờ anh ấy thẩm phê đấy." Trì Nhược Huân tô màu son đỏ chói, đôi giày cao gót màu đen, quần cực ngắn, mặt không kiên nhẫn đứng ở trong phòng khách hỏi.

Quản gia chỉ có thể qua loa: "Chủ nhân đi ra ngoài làm việc, không ở trong nhà!"

"Làm việc? Làm chuyện gì?" Trì Nhược Huân hoài nghi hỏi: "Tôi chính là phụ tá kiêm thư ký của anh ấy, anh ấy có chuyện gì mà tôi không biết?"

"Này" Quản gia có chút khó xử, lão bản đã phân phó không thể tùy tiện tiết lộ hành tung.

Đang lúc ấy thì Lạc Tích Tuyết dắt Băng Băng tới,"Quản gia, xảy ra chuyện gì?"

"Đại tiểu thư, vị tiểu thư này muốn tìm thiếu gia!" Quản gia dựa theo Lạc Thiên Uy lúc đi có phân phó, kêu Lạc Tích Tuyết tiểu thư.

Lạc Tích Tuyết hướng quản gia mỉm cười gật đầu, xoay người đối với Trì Nhược Huân nói: "Xin chào, em trai của tôi có thể đi ra ngoài làm việc, không bằng cô ngày mai trở lại xem một chút."

"Em trai?" Trì Nhược Huân khó có thể tin: "Cô tại sao gọi Lạc Thiên Uy là em trai?"

"Hắn không phải là em trai của tôi sao?" Lạc Tích Tuyết không hiểu buồn bực nói.

Trì Nhược Huân cười lạnh: "Các ngươi đã sớm không phải quan hệ chị em? Giả bộ cái gì?"

"Không phải quan hệ chị em?" Lạc Tích Tuyết trong mắt hiện ra nhất mạt nghi ngờ, tâm giống như bị cái gì đánh xuống, trong đầu thoáng qua đoạn ký ức rời rạc.

"Đúng vậy a, nếu không phải là cô không biết thẹn, quyến rũ em trai của mình, tôi làm sao sẽ chỉ làm thư ký của Uy đơn giản như vậy? Tôi và anh ấy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đã nhiều năm như vậy vẫn chỉ có tôi ở bên cạnh anh ấy, nếu không có cô, anh ấy đã sớm là của tôi! !" Trì Nhược Huân tức giận bất bình, đem đè nén ở đáy long bấy lâu nay nói ra hết.

Lạc Tích Tuyết khiếp sợ, sắc mặt chỉ một thoáng trở nên tương đối khó nhìn: "Cô, cô ở đây nói gì? Tôi quyến rũ em trai của mình?"

"Thì sao, Lạc Tích Tuyết? Dám làm còn không dám thừa nhận, cô cùng Lạc Thiên Uy cũng không biết lên giường bao nhiêu lần rồi, đứa nhỏ này chính là nghiệt chủng của cô cùng anh ấy! !" Trì Nhược Huân ánh mắt oán hận trừng hướng Lạc Tích Tuyết, hết sức đùa cợt.

Nghe được cái từ nghiệt chủng này, Lạc Tích Tuyết cảm thấy tâm đau vô cùng, co quay đầu nhìn Băng Băng bên cạnh, trong đầu xẹt qua một màn Chiêm Mỗ Tư ở trên người cô, nhất thời chỉ cảm thấy máu cả người cũng đọng lại.

”Không, không phải vậy, không phải như vậy ——” cô đau rống, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, ôm chặt lấy đầu, nhức đầu không dứt.

Thấy vẻ mặt khổ sở của Lạc Tích Tuyết, khóe mắt Trì Nhược Huân nụ cười càng đậm, cô ta cho là mình đã bắt được điểm chí mạng của Lạc Tích Tuyết, liền hung hăng tấn công cô.

”Cô người đàn bà đê tiện tán tận lương tâm, là cô quyến rũ Thiên Uy, sinh ra nghiệt chủng, là cô! !” Trì Nhược Huân cố ý bức bách hướng phía cô quát.

Nói xong, cô sợ Uy Mục sẽ đuổi tới đây, phát hiện cô cố ý kích thích Lạc Tích Tuyết, xoay người liền chuẩn bị rời đi, nhưng không có ngờ tới tiểu Băng băng không biết từ nơi nào tìm đến một cây súng nước, đối với Trì Nhược Huân không ngừng xạ kích.

”Phụ nữ xấu, khi dễ mẹ tôi, tôi muốn nói cho ba, để ba cho cô nghỉ việc.” Băng Băng không ngừng lấy súng nước bắn cô ả, trong miệng tức giận kêu.

”Băng Băng, a, đứa trẻ hư, thế nhưng lấy nước phun ta.” Trì Nhược Huân vừa né tránh , vừa kêu to, Băng Băng lại theo sát cô ả không nghỉ.

Quản gia không còn kịp nữa ngăn cản, hai người bọn họ đã đuổi theo chạy đến trong sân rồi, hắn gọi tới một nhóm người, một lớp đi chăm sóc Lạc Tích Tuyết, một tốp khác đi theo đứa bé.

Chờ Uy Mục nhận được thông báo chạy tới, Trì Nhược Huân bị Băng Băng phun một thân nước, ở trong sân kêu to. Chỉ là Băng Băng cũng là con của Lạc Thiên Uy, cô ta cũng không dám trừng phạt nhóc.

Nhưng điều làm bọn họ lo lắng nhất là —— Lạc Tích Tuyết mất tích!

”A, đồ đàn bà đê tiện đó, tốt hơn là hãy biến đi thật xa!!” Nhìn người trong phòng đang nóng nảy tìm kiếm, Trì Nhược Huân khinh thường nói.

”Trì Nhược Huân, cô có phải hay không điên rồi? Muốn cho lão bản biết, là cô cố ý kích thích Lạc Tích Tuyết, cô không phải muốn chết chứ?” Uy Mục một tay kéo lấy Trì Nhược Huân, lòng như lửa đốt quát.

”Tôi không có nói sai!” Trì Nhược Huân lơ đễnh, ngoan hạ tâm lai: ”Bọn họ vốn chính là quan hệ chị em, tôi chỉ để cho cô ta biết rõ điều này hơn thôi, huống chi tôi thật vất vả mới đợi đến cơ hội này, Lạc Tích Tuyết không đi, tôi đây cả đời cũng không có cơ hội!”

”Trì Nhược Huân, cô chừng nào thì mới có thể thanh tỉnh một chút, lão bản đối với phu nhân có dụng tâm, đã nhiều năm như vậy cô không phải là không nhìn ra, tại sao còn phải chui vào cái rừng sâu chết tiệt này? Tôi thật không hy vọng cô trở thành Tống Khuynh Vũ thứ hai!” Uy Mục thành tâm thực lòng khuyên nhủ cô ta, cố gắng thuyết phục cô ta từ bỏ suy nghĩ này!

Nhưng Trì Nhược Huân lại cứng rắn hất tay của hắn ra, oán độc nói: ”Uy Mục, tôi hiểu biết rõ anh vẫn thầm mến tôi, nhưng mà anh không phải là người đàn ông tôi muốn, Trì Nhược Huân tôi tự nhận là không thể so với bất kỳ nữ nhân nào kém hơn, ngay cả Tống Khuynh Vũ năm đó cũng có thể cùng Tôn chủ ở chung một chỗ hai năm, tôi tại sao lại không thể? Tôi không kỳ vọng Tôn chủ lấy tôi, tôi chỉ là hy vọng có thể ở bên cạnh anh ấy, dù không có danh phận tôi cũng nguyện ý!”

”Nếu như cô thật là nghĩ như vậy, thì không nên kích thích Lạc Tích Tuyết, cô biết cô ấy có bệnh, hiện tại lại mất tích, hậu quả này có bao nhiêu nghiêm trọng cô biết không?” Uy Mục dùng sức lắc lắc bả vai của cô ta, ý đồ kêu tỉnh người phụ nữ cố chấp này.

”Tôi chính là biết cô ta có bệnh, mới cố ý nói như vậy!” Trì Nhược Huân rống lên, thoáng qua trong mắt nhất mạt khắc sâu không cam lòng: ”Cô ta đi ra ngoài, bị xe đụng chết, hay bị bọn buôn người bắt cóc đều tốt, tóm lại cô ta không cần xuất hiện trước mặt Tôn chủ nữa, đây mới là kết quả tôi muốn nhin thấy nhất!”

”Nhược Huân, nếu để cho Tôn chủ biết là cô hại Lạc Tích Tuyết, Tôn chủ sẽ giết cô! !” Uy Mục quả thật không thể tin được, cô ta sẽ có ý nghĩ như vậy, đối với cô ta vừa là tức giận, vừa là lo lắng.

”Tôn chủ sẽ không biết, chỉ cần anh không nói cho anh ấy biết, anh ấy cũng sẽ không biết!” Trì Nhược Huân trong đầu thoáng qua một ý niệm điên cuồng, ánh mắt van xin nhìn về Uy Mục: ”Uy Mục, đây là cơ hội

cuối cùng của tôi, cầu xin anh, giúp tôi! Tôi hiểu biết rõ những người giúp việc kia tất cả nghe theo anh, chỉ cần anh không nói, Tôn chủ cũng sẽ không biết!"

Uy Mục lắc đầu một cái, nhìn Trì Nhược Huân trong mắt là một mảnh bi ai: "Nhược Huân, cô quá ngây thơ rồi, dù tôi nguyện ý giúp cô, mới vừa rồi cô ở đây trong phòng khách nói, toàn bộ đều được lưu ở màn hình giám sát, mà các màn hình giám sát chỉ có phòng của lão bản mới thấy được, chúng ta không vào được! Hiện tại cách duy nhất có thể giúp cô , chính là mau tìm Lạc Tích Tuyết về, đồng thời đem cô len lén đưa đi, chuyện khác cô không phải si tâm vọng tưởng, tôi không hy vọng cô có chuyện! !"

Trì Nhược Huân thân thể run lên, cô ta tuyệt vọng nhắm mắt lại, không nghĩ tới Lạc Thiên Uy đối với người phụ nữ kia bảo vệ đến tình trạng này.

Chỉ là cô không cam lòng, thật rất không cam long.

Vì vậy, thừa dịp Uy Mục không chú ý, cô ta len lén gọi điện thoại ột người.

"Mặc Cảnh, Lạc Tích Tuyết đã từ Lạc gia chạy ra ngoài, có thể hay không tìm được cô ta, nhờ vào anh đó!"

Nói xong, cô cúp điện thoại.

Cô biết Mặc Cảnh một mực âm thầm dò thăm vị trí Llạc Tích Tuyết, nếu như Mặc Cảnh có thể trước một bước tìm được Lạc Tích Tuyết, mặc dù cô không ra tay, cũng có thể để cho bọn họ tách ra.

Lạc Thiên Uy sau khi trở lại, liền chạy thẳng tới phòng ngủ của Lạc Tích Tuyết, hắn lo lắng ánh mắt nhanh chóng ở trong phòng liếc nhìn một vòng, trên ghế sa lon, trên giường, trên bàn sách, thậm chí trong phòng tắm hắn cũng cẩn thận tìm, tất cả cũng không có bóng dáng của cô.

"Phu nhân đâu?" Trong lòng hắn bất an mãnh liệt, hướng quản gia rống to.

Trong biệt thự tất cả mọi người đều rất lo lắng, nhất là nhưng người phụ trách chăm sóc Lac Tích Tuyết, chân cũng hù dọa mềm nhũn.

Tiểu Băng băng không biết từ nơi nào đã chạy tới, nhào vào trong ngực cha: "Ô ô, cha, cô ta ép mẹ bỏ đi !"

291. Chương 291: Bống Nhiên, Quay Đầu Là Anh!

Edit: Fannie93

Sao sáng trên bầu trời đêm, ánh trăng lạnh lẽo, chiếu sáng xuống mặt đất.

Điền Điềm bưng một bát canh nóng hổi, đi tới cửa phòng Tiếu Vũ Trạch, cô gõ cửa, thấy bên trong có người trả lời, lúc này mới mở cửa vào.

Tiểu Vũ Trạch đang bận rộn đánh máy vi tính, những năm này anh vẫn luôn gắn bó tình cảm với công việc, mong muốn nhờ phương thức như thế để tê dại bản thân, không cần phải suy nghĩ tới một số người, hay một việc.

"Trạch, em nấu cho anh một canh, anh nên ăn lúc còn nóng!". Điền Điềm lắc lắc eo nhỏ nhắn đi tới trước mặt anh, vẻ mặt lấy lòng.

"Ừ, cứ để đấy." Tiếu Vũ Trạch chỉ nhàn nhạt trả lời cô một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên.

Điền Điềm thấy anh chỉ trả lời qua loa, trong lòng không khỏi tức giận, cứng rắn để canh ngay trước mặt Tiếu Vũ Trạch.

"Trạch, anh uống xong bát canh này đã, xong rồi làm việc tiếp được mà!". Cô đẩy bát canh tới trước.

"Đã nói với em rồi, tí anh uống!". Tiếu Vũ Trạch không kiên nhẫn đưa tay vừa đỡ, bát canh bị trào ra, tất cả đều bị đổ xuống đất.

Điền Điềm thấy đau lòng, tức giận trừng mắt về phía anh: "Có phải anh vẫn còn nhớ tới Lạc Tích Tuyết đúng không? Nếu nhu tối nay là cô ấy bưng canh cho anh, anh cũng có dùng thái độ này không?"

"Em ở đây nói cái gì vậy? chuyện của anh với cô ấy trước kia em cũng biết sao?". Tiếu Vũ Trạch gãi đầu, có chút mệt mỏi mà nói.

Điền Điềm giận tái mặt, vô cùng căm tức: "Hừ, em làm sao biết những chuyện quan hệ bừa bãi của các người! Em chỉ biết kể từ lần trước anh gặp cô ta trên đường, cả ngày trở nên mất hồn mất vía, anh hãy thành thật đi, mấy ngày vừa rồi anh có nghĩ tới cô ta hay không?"

"Điền Điềm, em cũng biết anh vừa tăng chức, gần đây lại có nhiều chuyện trong cục, mới không có thời gian cùng em, làm sao em lại lôi Tích Tuyết vào đây!" Tiếu Vũ Trạch cảm thấy rất đau đầu, vị hôn thê luông không tin anh.

Trên thực tế, anh cũng không tin tưởng bản thân, anh từ trước đến giờ vẫn chưa quên được Lạc Tích Tuyết,từ lần trước gặp được cô, như vậy – cảm thấy càng mãnh liệt.

Cô vốn thuộc về anh, bọn họ mới đúng là một đôi, tại sao anh không chiếm được cô, ngược lại để cho người khác chiếm.

"Tiếu Vũ Trạch, anh còn dám nói anh không nghĩ tới cô ta sao? Mỗi lần anh nói chuyện với em, thời điểm mất thần đều toát ra ánh mắt này, cuộc sống này không cách nào vượt qua rồi, anh căn bản cho tới bây giờ chưa có quên cô ta!". Điền Điềm đau lòng khóc chạy ra ngoài.

Cứ cãi vã nhu vậy, không chỉ một lần, Tiếu Vũ Trạch biết anh cùng Điền Điềm có vấn đề, nhưng vấn đề lớn nhất là ở anh chưa bao giờ yêu cô.

Ban đầu anh thấy nên tiến tới cùng Điền Điềm là bởi vì bố của Điền Điềm, Điền Tương Quân lót đường cho anh những năm này, anh có thể được vào vị trí cục trưởng này, là nhờ công lớn của bố cô.

Khi đó, không có tin nào của Lạc Tích Tuyết mấy năm rồi, anh cho là về sau không thấy được cô nữa, đúng lúc đang thiếu nợ Điền Tương Quân một cái nhân tình, lúc này mới đồng ý chăm sóc con gái của ông.

Những năm này sau khi về nước,anh vẫn không hề rời bỏ Điền Điềm, chủ yếu là vì trách nhiệm, anh là một người đàn ông hết lòng tuân thủ lời hứa, đã đồng ý với Điền Tương Quân như vậy, thì không thể có lỗi với con gái của ông, nhưng lòng của anh thì sao?

Trái tim vì Lạc Tích Tuyết rời đi, đã sớm chết rồi.

Cho đến lần đó không ngờ ở trên đường gặp lại cô, cuộc sống của anh mới một lần nữa có tia hi vọng.

Nhưng khi anh tràn đầy hi vọng tìm được cô, chuẩn bị cùng cô nối lại tình xưa, cô lại nói cho anh biết cô đã lập gia đình, còn có một đứa con gái hơn 2 tuổi.

Từ giây phút đó, anh biết đời này anh không thể yêu được nữa, người phụ nữ anh yêu nhất đã gả cho người khác,anh biết mình đời này không cách nào yêu những người phụ nữ khác trừ Lạc Tích Tuyết.

Cho nên anh tiếp tục duy trì mối quan hệ với Điền Điềm, một là trách nhiệm chăm sóc cho cô, thú hai là Điền Điềm yêu anh, anh cũng không muốn cô đau lòng.

Giống như là tình cảm đã bị thương tổn, luôn có thể cảm nhận được sự khổ sở của người khác, anh đã mất đi chỗ yêu người, anh không muốn những người khác cũng khổ sở giống vậy.

Cho nên anh lựa chọn bản thân không thương, lại thương người phụ nữ của anh. Vốn cho là mình có thể chăm sóc cô tỉ mỉ chu đáo, nhưng lúc sinh hoạt, anh đối với Điền Điềm vẫn luôn kém hơn so với lúc che chở cho Lạc Tích Tuyết.

Ví dụ là bát canh tối nay, có lẽ thật như Điền Điềm nói, nếu như Tích Tuyết bưng cho anh, anh sẽ hớn hở tiếp nhận, không chừng sẽ ngừng tay không làm việc, theo cô một lúc, nhưng nếu là người phụ nữ khác đưa tới, anh sẽ cảm thấy chán ghét.

Anh biết mình rất có lỗi với Điền Điềm, tuy nhiên lại không biết nên làm thế nào, mới có thể bù đắp cho cô nhiều hơn một chút.

Tiếu Vũ Trạch cứ như vậy ngồi trong thư phòng suốt cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, anh chỉ tựa vào ghế salon nhắm mắt không tới một tiếng, lại đi làm.

Hôm nay trong cục có một cuộc họp quan trọng, là về dự án mở rộng mảnh đất ở khu Tây Thành kia, anh đã chuẩn bị tư liệu một thời gian rất dài.

Mặc dù cả đêm không chợp mắt, nhưng rửa mặt xong, mặc vào một bộ tây trang đen trắng theo đường cong cơ thể anh, vẫn có vẻ phong thần tuấn lãng, tinh thần phấn chấn.

Điền Điềm vẫn như bình thương đem cặp công văn cho anh, hướng về phía bóng lưng của anh nói: Đi đường cẩn thận! Tựa như người vợ bình thường, dặn dò người chồng yêu của mình.

Cô thương anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô cũng biết, anh là người đàn ông cô muốn.

Khi đó bên cạnh Tiếu Vũ Trạch còn có Lạc Tích Tuyết, trong mắt căn bản không có cô, nhưng cô lựa chọn chờ đợi, cô tin chắc một ngày nào đó Tiếu Vũ Trạch sẽ coi trọng cô, yêu cô!

Thế nhưng sao đã nhiều năm rồi, thậm chí Lạc Tích Tuyết cũng kết hôn sinh con, tại sao trong mắt của Tiếu Vũ Trạch vẫn không có cô?

Điền Điềm thấy chua xót thất bại đi vào trong phòng, chuẩn bị thức ăn.

Đường phố sầm uất, Lạc Tích Tuyết đi một mình không có mục đích, sau khi ra khỏi biệt thự nhà họ Lạc, cô giống như một đứa bé lạc đường, không biết mình muốn đi tới đâu.

Cô cảm giác người đi đường ở đây đều quay lại nhìn mình, cô sờ sờ mặt bẩn thỉu của mình, không cảm thấy mình có phần nào đẹp cả.

Đi tới một chỗ bán đồ ăn sáng trước, bánh bao nóng hổi mới ra lò, mùi thơm xông vào mũi, Lạc Tích Tuyết nuốt nước bọt, cô từ chiều hôm qua đi ra ngoài, cả ngày cũng chưa ăn gì.

Nhìn bánh bao, cô thèm nhỏ dãi, nhưng sờ túi, một đồng cũng không có.

Cô chỉ có thể lau miệng, tay ôm bụng, tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đi bao lâu, một tòa nhà cao lớn đứng vững ngay trước mặt, Lạc Tích Tuyết thấy rất quen thuộc, đến gần.

Một chiếc xe Mercedes màu đen dừng ở trước tòa nhà, một người đàn ông cao lớn anh tuấn đi ra từ bên trong, ngũ quan của anh như được gọt dũa, ánh mắt dịu dàng, bóng lưng cao lớn, cũng làm cho Lạc Tích Tuyết có cảm giác quen thuộc.

Chợt, một cái tên từ trong đáy lòng xuất hiện: "Anh Vũ Trạch! !"

"Anh Vũ Trạch! !". Lạc Tích Tuyết chạy nhanh tới, người đàn ông kia không phải chính là anh Vũ Trạch của cô sao? Còn có tòa nhà này, đã từng là văn phòng tòa nhà công ty của anh, tất cả đều không thay đổi! !.

292. Chương 292: Anh Đánh Mất Cô!

Edit: Fannie93

"Anh Vũ Trạch, anh Vũ Trạch" Lạc Tích Tuyết hướng bóng dáng kia vẫy tay, chạy nhanh tới.

Mọi người nghe được tiếng la, tất cả kinh ngạc quay đầu lại, một người phụ nữ mặc váy trắng, sắc mặt trắng bệch, tóc tai bù xù, đang đứng cách 10 mét kêu tên cục trưởng của bọn họ.

Ở đâu ra người phụ nữ điên này vậy? Các đồng nghiệp nhao nhao bàn luận lên, duy chỉ có một người không quay đầu lại.

Tiếu Vũ Trạch nghe được âm thanh quen thuộc, sợ tất cả chỉ là ảo giác của mình, chỉ sợ lúc anh quay đầu, nháy mắt cô sẽ biến mất.

Cho nên anh không dám quay lại, đứng tại chỗ, sống lưng cứng ngắc.

"Anh Vũ Trạch", Lạc Tích Tuyết thấy Tiếu Vũ Trạch không để ý tới cô, cảm giác buồn bực, cô vọt lên, kéo lấy ống tay áo của anh, lắc lắc cánh tay anh.

“Anh Vũ Trạch, anh Vũ Trạch.” Cô thân mật gọi anh.

Đã bao lâu rồi anh không được nghe cô gọi anh như vậy, cũng quá lâu rồi cô không dắt cánh tay anh nũng nịu như thế, tất cả đều như nằm mơ vậy, trên thực tế quá mức tốt đẹp, khiến Tiếu Vũ Trạch không dám tin đây là thật.

Lạc Tích Tuyết lay anh quay lại, ngửa đầu nhìn mặt anh, phát hiện hốc mắt của Tiếu Vũ Trạch đã ướt át rồi.

“Anh Vũ Trạch” Cô không tin được nhìn anh, không hiểu tại sao anh đột nhiên lại khóc.

Đáp lại cô, là một cái ôm rất lớn, chặt tới mức không thể nữa, dường như muốn bẻ nát cô.

Tiếp đó là nụ hôn sâu, trước mặt mọi người, Tiếu Vũ Trạch nâng mặt Lạc Tích Tuyết lên, hôn xuống môi cô ----

Lạc Tích Tuyết nhón chân lên đáp lại anh, hai người hôn nhau.

Đây là nụ hôn gặp lại sau khi ly biệt, là nụ hôn ngọt ngào với tình yêu say đắm, vừa triền miên lại chua xót.

Đã từng quyến luyến mùi vị của Tiếu Vũ Trạch nơi đáy lòng, thật giống như ‘ nằm mơ đi em’, anh căn bản không muốn dừng lại.

Hai người cứ hôn lâu như vậy, không có ai buông khỏi ai, giống như mọi người bên cạnh không tồn tại vậy.

Bên trong biệt thự Lạc gia.

Lạc Thiên Uy biết được Lạc Tích Tuyết mất tích, tròng mắt đen chặt, tim đập nhanh, anh như bị điên tìm kiếm cô trong biệt thự, không hề thấy đâu.

“Tích Tuyết, Lạc Tích Tuyết”. Anh tìm kiếm gọi tên cô, ánh mắt có cảm giác chết đau đớn.

Anh thở hồng hộc, đột nhiên túm lấy người giúp việc thường ngày của Lạc Tích Tuyết, âm thanh lúc có lúc không vang vọng ở bên tai, thế nhưng anh lại không nghe rõ nói cái gì, chỉ là bản năng phản ứng khiến anh điên loạn lên gầm rống.

Rốt cuộc, anh mất tất cả hơi sức, người giúp việc mở miệng nói, nhưng cái gì anh nghe không được.

Anh ngã lảo đão trên hành lang, ra lệnh bảo mọi người đi tìm, trong mắt thậm chí có chút ươn ướt, nhưng anh không quan tâm, chỉ cần tìm được cô.

Anh sợ cô giống như lần trước vậy, lại thêm 2 năm nữa, anh không muốn tách ra khỏi cô, một giây cũng không muốn.

Vì vậy, Lạc Thiên Uy tự mình lái xe đi ra ngoài, chẳng có mục đích ở trên đường tìm kiếm.

Anh biết trên người Lạc Tích Tuyết không mang tiền, cho nên nhất định đi không xa.

Mà anh lo lắng chính là phía đối phương của mình, nếu biết được tin này, sẽ bất lợi với Lạc Tích Tuyết.

“Tích Tuyết! !”. Xa xa, Lạc Thiên Uy thấy một cô gái tóc dài, vóc người gầy gò, bóng lưng yếu đuối, bóng lưng của cô không khác gì với Lạc Tích Tuyết.

Anh hưng phấn dừng xe, đi tới vỗ bả vai của cô, nhưng người phụ nữ quay mặt lại, đáp án lại làm cho hắn thất vọng.

“Tích Tuyết, em rốt cuộc ở nơi nào?”. Lạc Thiên Uy ngồi sững trên đất, cặp mắt mê ly không rõ phương hướng.

Nếu có người có thể nói cho anh biết, bây giờ Lạc Tích Tuyết ở đâu, hắn nguyện ý dùng tất cả trao đổi.

Người đi đường rối rít bàn luận về người đàn ông có cử chí kì quái này, dung mạo của anh rất đẹp, nhưng vẻ mặt rất bi thương, hình như thất lạc người yêu của mình, khổ sở, ảo não, oán hận đều viết ở trên mặt.

“Có phải da cô ấy rất trắng, mặc váy trắng, dung mạo rất xinh đẹp không.” Trong đám người không biết có một người đột nhiên chen tới hỏi một câu.

Vẻ mặt Lạc Thiên Uy thất vọng trong nháy mắt khôi phục ánh sáng, anh trong nháy mắt đứng lên, tìm kiếm hướng âm thanh vừa kêu lên.

"Đúng, đúng, ai thấy cô ấy vậy? người nào thấy cô ấy vậy?". Anh hướng về phía đông người vây xem, kêu gọi điên cuồng.

Có vài người bị bộ dạng hắn hù dọa, hét lên rồi chạy ra.

Cuối cùng chỉ còn lại một đứa bé, đứng ở trước mặt của Lạc Thiên Uy.

"Em thấy được cô ấy, thật sao?". Lạc Thiên Uy một phát nắm vào bả vai đứa bé, nóng nảy hỏi thăm.

Tuyết Nhi của hắn giờ đang mất đi trí nhớ, trên người lại không tiền, tại sao anh có thể để cô đi mất, vừa nghĩ tới cô đã một ngày một đêm chưa ăn gì, trong lòng hắn đau đớn.

Đã không còn thời gian, anh phải mau tìm được cô.

"Em không biết mỹ nhân kia có phải người anh muốn tìm không". Đứa trẻ nhìn Lạc Thiên Uy , mắt chớp chớp, sợ hãi nói.

Bé chỉ theo trực giác, người đàn ông trước mắt này với người phụ nữ kia rất xứng đôi, bọn họ đều chói mắt như vậy, làm cho người ta chú ý, nhưng vẻ mặt lại bi thương như thế.

Nếu như hai người đứng chung một chỗ, hẳn là hình ảnh tuyệt mỹ nhất, đứa bé ngây thơ nghĩ lại, ghép lại hình ảnh Lạc Thiên Uy cùng Lạc Tích Tuyết đi với nhau.

"Em vừa rồi thấy chị ấy, đi theo hướng tòa nhà chính quyền thành phố." Đứa trẻ chỉ vào tòa nhà cao vút nói.

Thân thể Lạc Thiên Uy chợt rung động, tòa nhà chính quyền thành phố? Tiếu Vũ Trạch! !

Anh biết Tiếu Vũ Trạch đã làm thị trưởng, sẽ làm trong tòa nhà chính quyền đó, mà quan trọng hơn là, tòa nhà này đã từng là tòa nhà nơi công ty Tiếu thị xử lý công việc.

Lúc Lạc Tích Tuyết yêu đương với Tiếu Vũ Trạch, cô sẽ thường đi tới tòa nhà đấy tìm anh ta ! !

Đáp án trong lòng hiện lên, nhưng Lạc Thiên Uy không muốn suy nghĩ, hơn nữa không muốn thừa nhận.

Anh không đi tới hướng tòa nhà chính quyền, mà đi hướng ngược lại.

Anh đang trốn tránh vấn đề, cũng đang trốn tránh chính anh.

Anh không cam lòng, thật không cam tâm, anh bỏ ra nhiều như vậy, vất vả mới cùng Lạc Tích Tuyết tiến tới với nhau.

Tại sao tất cả lại trở về điểm ban đầu?

Không, anh không chấp nhận nổi, Lạc Tích Tuyết đã là vợ anh, cô khoogn nên dây dưa lại với mối tình đầu.

Nhưng cô mất trí nhớ, không rõ ràng là vợ anh, lại nhớ mối tình đầu của cô.

Điều này làm cho anh đố kỵ, oán hận, nổi điên.

Rốt cuộc, Lạc Thiên Uy gào lên một tiếng đau đớn, chạy ra ngoài.

Đường phố bận rộn, nhiều chiếc xe đi trên đường không dứt, giao thông nhìn hoa cả mắt, Lạc Thiên Uy rất đau lòng.

Rõ ràng trong tiềm thức biết cô ở đâu, nhưng anh không dám đi tìm cô, anh sợ, sợ một màn anh không muốn thấy, trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng của anh đã có trăm ngàn vết thương, không chịu nổi thêm một vết thương nào nữa.

Nhưng thân thể Tích Tuyết suy yếu khác thường, nếu cô mà là người phụ nữ bỏ nhà ra đi, anh sẽ không bỏ qua -------.

293. Chương 293: Mất Mà Ngược Lại

Edit: Fannie93

Trên giường, hai mắt Lạc Tích Tuyết nhắm chặt lại, nhưng chân mày hơi nhíu lên, cho thấy sự lo lắng của cô.

Sắc mặt cô tái nhợt, tay thon níu chặt lấy chăn, hình như cô ngủ rất lo sợ.

Tiếu Vũ Trạch ngồi bên giường cô, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, từ từ xoa bóp giúp cô, cho đến khi lông mày cô giãn ra, trong mộng không hề sợ hãi nữa, anh mới ngừng tay.

Cô vẫn như trước đây, là đứa bé dễ khóc thế, anh không biết người bên cạnh cô chăm sóc cô thế nào, lúc Lạc Tích Tuyết với anh hôn nhau xong thì cô liền ngất xỉu, anh dẫn cô đến biệt thự ngoài của anh, đặc biệt mời bác sĩ tới chữa trị cho cô.

Lần này phát hiện thân thể của cô suy nhược như vậy,hình như bị thương nặng, bác sĩ kiểm tra các chức năng của cơ thể đều rất bình thường, nhưng thân thể lại lạnh khác thường, không giống nhiệt độ của người bình thường.

Bác sĩ cô có thể bị kích thích một chút, bảo anh phải cố gắng chú ý tới cô, không thể kích thích cô.

Tiếu Vũ Trạch gật đầu một cái, đưa bác sĩ đi, anh ở trong phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó ngồi bên giường Lạc Tích Tuyết, cứ như vậy coi chừng cô.

Trời chiều ngả về tây, ánh sáng mặt trời theo góc cửa sổ điêu khắc tinh xảo chiếu vào.

Lạc Tích Tuyết ưm một tiếng, lông mi chớp, đôi mắt đẹp như vậy cứ chậm rãi mở ra, hoang mang nhìn trần nhà.

Nhưng không thấy rõ đồ trước mắt, liền cảm thấy đau đầu choáng váng, vừa nhấc tay lên, đã chạm vào mảnh da thịt ấm áp.

Cô nghi ngờ quay đầu đi, lại bị gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc hù dọa.

"Anh Vũ Trạch? !". Lạc Tích Tuyết hô lên một tiếng, nhanh chóng nhìn bốn phía. Khung cảnh xa lạ, không phải nhà Tiếu Vũ Trạch, cũng không giống nhà cô, lại càng không giống như trong bệnh viện, nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Lạc Tích Tuyết mắt mở to, âm thanh mang theo tia khàn khàn: "Đây là nơi nào? Làm sao em tới được đây?"

Tiếu Vũ Trạch thả tay cô ở trong chăn, cười ấm áp: "Đây là biệt thự vùng ngoại ô của anh, em vừa tới tòa nhà chính phủ tìm anh, xong ngất đi, em không nhớ ra sao?"

"Ừ, có chút ấn tượng!". Lạc Tích Tuyết nhớ lại chốc lát, gật đầu một cái.

Tiếu Vũ Trạch đắp chăn kín cho cô, dịu dàng hỏi: "Tích Tuyết, sao đột nhiên tìm tới anh? Có phải xảy ra chuyện gì không?"

"Em đã lâu không gặp anh rồi, có chút nhớ anh!". Lạc Tích Tuyết ngượng ngùng nói, thân mật khoác tay Tiếu Vũ Trạch.

"Nhớ tới anh?". Thân thể Tiếu Vũ Trạch run lên, có chút khó tin, lại không dám đây là sự thật.

Lần trước anh đi tìm cô, không phải cô đã nói chính mình đang sống rất hạnh phúc sao, không hy vọng anh quấy rầy sao? Sao bây giờ cô lại chạy tới, nói với anh là cô nhớ anh hả?

"Đúng vậy a, anh Vũ Trạch nghỉ dài như vậy cũng không tới gặp em đây? Số điện thoại cũng đổi, em không tìm được anh!". Lạc Tích Tuyết trống miệng, như làm nũng với anh trước đây.

Tiếu Vũ Trạch bị mê hoặc, "Nghỉ? Phương thức liên lạc của anh không đổi, lần trước anh viết trên danh thức đưa cho em."

“Em được nghỉ hè dài như vậy, tại sao không gặp anh? Công việc của anh bận rộn như vậy sao? Cũng không tới tìm em? Đưa danh thiếp gì cho em vậy, em không biết?” Lạc Tích Tuyết cau mày oán trách, giọng nói như là bạn gái của anh vậy.

Tiếu Vũ Trạch cơ hồ kinh ngạc, bọn họ như trở lại mấy năm trước, lúc cô còn là học sinh yêu đương với anh.

Anh chợt hiểu lời của bác sĩ, cô bị kích thích, sẽ có khả năng có di chứng sau này, nói ví dụ như: mất trí nhớ.

“Tích Tuyết, bây giờ em bao tuổi?”. Tiếu Vũ Trạch không xác định nhìn mặt Lạc Tích Tuyết, chần chừ hỏi.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt: “Ah, anh Vũ Trạch sao giống với em trai vậy, hỏi em vấn đề giống vậy?”

“Lạc Thiên Uy cũng hỏi em như vậy sao?” Tiếu Vũ Trạch kinh ngạc, nhhuw có thể hiểu được cái gì.

Lông mi Lạc Tích Tuyết cong cong: “Đúng vậy, mấy ngày trước em trai cũng hỏi em…. Năm nay em 20 tuổi a, hai người không phải định đùa em đấy chứ?”

Tiếu Vũ Trạch khiếp sợ, vẻ mặt có chút phức tạp, con ngươi thâm thúy vãn nhìn người Lạc Tích Tuyết.

Cô nói mình mới có 20 tuổi? cô thật sự mất trí nhớ! Mặc dù cô quên mất không ít chuyện, cũng không có quên anh!

Cô quên lúc từ anh tách ra, lại nhớ lúc họ đi chung với nhau. Đây không phải chứng minh rằng, trong lòng cô vẫn luôn có anh sao? Đối với cô mà nói, thời gian yêu với anh chính là ký ức đẹp nhất trong cuộc đời cô, cho nên mặc dù mất trí nhớ, cũng đơn đậu cất giữ đoạn ký ức này.

Nghĩ tới đây, Tiếu Vũ Trạch không khỏi hứng phấn lên.

Anh đột nhiên giang hai cánh tay, không để ý Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, giam cầm cô trong ngực mình.

Mấy năm không thấy, thân thể mảnh khảnh của cô có chút gầy yếu nhỏ nhắn, lại hấp dẫn, anh có thể cảm thấy rõ ràng đường cong uyển chuyển của cô. Ôm cô trong ngực, Tiếu Vũ Trạch cảm thấy mình trong nháy mắt như muốn được lấp đầy.

“Thật xin lỗi Tích Tuyết, anh không nên không tìm em, sau này sẽ không nữa!”. Âm thanh anh khàn khàn, cúi ở bên tai cô, bảo đảm nói.

Lạc Tích Tuyết để anh ôm cô, tựa như nói đùa: “Cái người này lâu rồi không gặp em, nên phạt, xem đây!”

Nói xong, cô giống như trước, tiện tay cầm lấy gối ở trên giường, đập tới người Tiếu Vũ Trạch.

“Ai nha, trúng chiêu, thật là đau a! !”. Tiếu Vũ Trạch giống như trước đây, phối hợp với cô, làm ra nét mặt bị đau.

“Hừ, xem anh sau này còn dám không gọi cho em nữa không!”. Lạc Tích Tuyết nhíu mày.

Tiếu Vũ Trạch lập tức ra vẻ cầu xin tha thứ: “Không dám, anh không dám nữa, Tích Tuyết đại nhân tha mạng!”

“Ha ha!”. Lạc Tích Tuyết rốt cuộc cười, nghịch ngợm lè lưỡi một cái: “Lần này tạm bỏ qua cho anh, phạt anh dẫn em đi ăn ngon, em thật đói a!”

Tiếu Vũ Trạch lúc này mới nhớ tới, trước cô mà đói sẽ chóng mặt, mặc dù truyền nước biển, nhưng bỗng rộng vẫn nên ăn một chút đồ dinh dưỡng chất lượng hơn.

“Đồ ở ngoài không dinh dưỡng, em chờ, anh tự mình nấu cho em!”. Tiếu Vũ Trạch có sở trường là nấu nướng, trước kia lúc đi chung với Lạc Tích Tuyết, biết cô không hay ăn cơm đúng hạn, liền học nấu nướng tự mình nấu cho cô ăn.

Mỗi lần Lạc Tích Tuyết ăn thức ăn anh làm, cũng ăn say sưa ngon lành, đã nhiều năm như vậy, anh cũng chỉ làm thức ăn cho cô, những người khác cũng không làm.

“Được, em muốn ăn món sườn kho sở trường của anh!”. Lạc Tích Tuyết vòng cổ anh, cười dịu dàng.

Tiếu Vũ Trạch nhìn cô cười, giống như lúc bọn họ yêu nhau, thân thể anh bị cô thêu đốt, hơn nữa cho tới bây giờ chỉ vì một mình cô mà được đốt lên.

"Em ngủ trước một lát, bây giờ anh nấu, khi nào xong anh bảo em!". Anh dịu dàng dụ dỗ cô, ôm Lạc Tích Tuyết về trong chăn.

"Được." Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái, thân thể còn rất yếu, cô mệt mỏi ngáp một cái.

294. Chương 294: Những Nụ Hôn Cực Nóng Trên Người Cô

Thức ăn đầy bàn, thơm ngào ngạt , Lạc Tích Tuyết cách vài mét vẫn có thể ngửi thấy.

Cô khoanh tay, đi tới cạnh bàn ăn, Tiếu Vũ Trạch giúp cô kéo ghế, đưa bát đũa đến cho cô.

"Đói bụng lắm sao?, mau ăn đi!" Tiếu Vũ Trạch gắp cho cô vài món ăn cô yêu thích, lại đem bao lớn bao nhỏ những thứ mua được ở siêu thị nhét vào trong tủ lạnh.

"Anh cũng đến đây ăn chung đi." Lạc Tích Tuyết mỉm cười, chủ động đi tới giúp anh.

"Uh, được." Tiếu Vũ Trạch làm xong, vào phòng vệ sinh rữa tay, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lạc Tích Tuyết: "Tích Tuyết, ăn đi, chớ đói bụng."

Trong lòng Lạc Tích Tuyết cảm thấy ấm áp, cô gật đầu một cái, rồi bắt đầu ăn thức ăn, Tiếu Vũ Trạch không có động đũa, chỉ vội vàng gắp thức ăn cho Lạc Tích Tuyết, cố gắng để cho cô ăn thật nhiều.

Lạc Tích Tuyết vừa định mở miệng khuyên anh cũng ăn một chút, chợt, thấy một bàn tràn đầy những món ăn đặt ở trước mặt cô.

Tiếu Vũ Trạch chống lại ánh mắt của cô, giọng nói không che giấu được quan tâm, lại mang theo mập mờ: "Những thứ này nếu để anh ăn hết, em không phải sẽ rất ốm sao? Thế thì ôm làm sao cũng chỉ là một đống xương."

Mặt của Lạc Tích Tuyết chợt cháy rực, từ lúc nào thì anh Vũ Trạch cũng học được người ta cách nói giỡn, trước kia bản thân anh luôn im lặng, bọn họ chỉ cố gắng mà ăn, hiện tại anh cứ nhìn cô mà không ăn, từ lúc nào anh đã ham mê những thứ kia rồi?

Tiếu Vũ Trạch nhìn chằm chằm gò má của Lạc Tích Tuyết, tràn ra ánh hồng mê người, xem ra hết sức ngon miệng, tròng mắt thâm thúy bỗng dưng lóe sáng, có chút gấp gấp nóng nảy dời tầm mắt.

Anh đối với cô là không bỏ được, thậm chí so với trước kia còn mê luyến cô nhiều hơn, chỉ có cái nhìn đơn giản như thế, mà bụng dưới của anh lại thêm nhiều phản ứng.

Chợt lúc này, điện thoại di động vang lên, phá vỡ không khí quỷ dị và trầm mặc giữa hai người.

Tiếu Vũ Trạch cầm điện thoại di động lên, nhấn nút trả lời: "Này, chào!"

"Này, A Trạch, hôm nay trễ rồi sao anh vẫn chưa về?" Điện thoại bên kia truyền một giọng nói ngọt ngào

Lòng Tiếu Vũ Trạch liền căng thẳng, là vị hôn thê của anh gọi điện thoại tới.

Ngày trước khi anh đi làm, lúc này đã về nhà, Điền Điềm cũng đã làm xong thức ăn đợi anh về.

Nhưng là hôm nay gặp được Lạc Tích Tuyết, nên anh không muốn về ngay, ngay cả thức suốt mất đêm xem tài liệu, chuẩn bị cho cuộc họp hôm nay, những cũng giao cho cấp dưới mở

Trừ Lạc Tích Tuyết, không người nào có thể để cho anh phóng túng như thế! Nhưng đối với Điền Điềm anh cũng không thể nói dối.

Không phải là không muốn nói cho cô sự thật, hiện tại chỉ là Tích Tuyết ngã bệnh, anh lo lắng Điền Điềm nháo lên sẽ tổn thương đến cô

Mặt Tiếu Vũ Trạch không biến sắc ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tích Tuyết một cái, thấy cô đang dùng bữa, không có hoài nghi gì, anh mới an tâm mở miệng: "Anh có việc, tạm thời không trở về, gần đây không có chuyện khác, đừng gọi điện cho anh!"

Đầu dây điện thoại bên kia, tim Điền Điềm đau xót, Tiếu Vũ Trạch chưa từng dùng giọng lạnh lùng như thế để nói chuyện với cô, một loại dự cảm xấu nổi lên trong lòng.

Cô muốn mở miệng hỏi anh gì đó, không ngờ điện thoại bên kia, Tiếu Vũ Trạch đã lạnh lùng tắt máy.

"Là ai gọi tới vậy? Có phải mấy nữ sinh theo đuổi anh không?" Lạc Tích Tuyết nhìn Tiếu Vũ Trạch mang vẻ mặt khó coi mà cúp điện thoại, liền muốn nói giỡn trêu ghẹo anh.

Ai ngờ sau khi Tiếu Vũ Trạch nghe xong, liền vội vã hướng về cô giải thích: "Không phải vậy, Tích Tuyết, em hãy nghe anh nói, cho tới bây giờ anh chỉ thích mình em! Cô ấy…."

"Anh thật sự không có phụ nữ khác à?" Lạc Tích Tuyết chu miệng lên, mất hứng. Là ai muốn cướp đi anh Vũ Trạch của cô!

"Tích Tuyết, làm sao em không biết chứ? Tâm ý của anh đối với em chẳng lẽ em không biết sao?" Tiếu Vũ Trạch lập tức đi tới, ôm lấy cô, thấp giọng dụ dỗ: "Chỉ là một người bạn bè bình thường, anh là lo lắng em hiểu lầm!"

"Thật sự đúng như thế phải không?" Lạc Tích Tuyết có chút không tin.

"Dĩ nhiên!" Tiếu Vũ Trạch không quá tự nhiên mà trả lời, trước kia anh không muốn lừa gạt Tích Tuyết, nhưng bây giờ anh không thể không giấu giếm cô những việc kia.

Mặc dù trí nhớ của cô dần trở lại, nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, bọn họ cũng thay đổi.

Anh không phải là chàng trai ngày đó, đối với cô thành thật, che chở đầy đủ như một chàng trai mới biết yêu

Anh hiểu được làm thế nào mới là tốt nhất cho cô, có lẽ tháng năm cùng kinh nghiệm, sẽ cho người ta cách cư xử không khéo.

"Tích Tuyết, em tin tưởng anh sao?" ánh mắt Tiếu Vũ Trạch có chút ủ dột hỏi: "Nếu như có một ngày, em phát hiện anh lừa em, đối với em che giấu một chuyện, em có hận anh không?"

Lạc Tích Tuyết ngớ ngẩn, một lúc sao chợt đứng lên, vỗ vỗ bả vai đang sợ hãi của Tiếu Vũ Trạch: "Em tin tưởng anh Vũ Trạch sẽ không cố ý gạt em, nếu quả như có việc khẩn cấp nên anh phải lừa gạt anh, lời nói có ý tốt bởi không hy vọng em có tổn thương lớn hơn thì em sẽ xem xét lại!"

"Tích Tuyết" Tiếu Vũ Trạch nhìn cô, trong tròng mắt đen nâng lên một tầng cảm kích, không ngờ trong lòng cô lại tin tưởng anh đến thế.

Bóng đèn vàng vẩy vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, giống như một thiên sứ thoát trần. Lạc Tích Tuyết khẽ chớp chớp đôi mắt, như cánh bướm khẽ vũ những rung động nhè nhẹ, đôi môi khẽ thở ra chút hương hoa, thật giống như đang dẫn dụ người khác tiến vào khu vườn trong veo của cô.

Khẳng định cô chẳng thể nào biết được đến tột cùng là mình đẹp bao nhiêu, nhưng Tiếu Vũ Trạch lại biết, tầm mắt của anh đã không cách nào dời khỏi đôi môi của cô.

Hô hấp càng phát nóng rực, dục vọng có bởi cô đã phá kém bay ra, một khi đã xảy ra thì không thể ngăn cản lại được.

Đã đè nén không được nữa, ánh mắt tối sầm lại, khát vọng đàn ông chậm rãi đặt lên đôi môi đỏ mọng của cô

Khi Lạc Tích Tuyết tỉnh hồn lại, chỉ cảm thấy trên môi bị vật ấm áp bao trùm, ẩm ướt, tê tê. Cô kinh ngạc mở mắt ra, thấy gương mặt anh tuấn của Tiếu Vũ Trạch đang chạm vào mình. Anh giống như đang dùng nhu tình đè lên những cảm giác, nhưng nó vẫn nghiêm nghi chẳng có quá nhiều cảm xúc.

"Ưmh" Lạc Tích Tuyết bị nụ hôn nóng rực của anh khiến mê loạn, trên căn bản cô không phản ứng kịp.

Anh đè ép thân thể của cô, chậm rãi hướng về ghế sô-pha mà ngã xuống, thân thể cao lớn che ngang người cô, không cho cô bất cứ khe hở nào.

Răng môi giao hòa, đầu lưỡi của anh chui vào cái miệng đinh hương của cô, mang theo từng trận tê dại. Lạc Tích Tuyết vươn tay chống đỡ trước ngực Tiếu Vũ Trạch, nhưng cô chẳng có sức lực để giãy giụa, ngược lại làm cho người đàn ông kia càng dán chặt trên người cô hơn.

Trằn trọc dây dưa, đủ để lửa cháy lan ra đồng cỏ nóng, kéo người đàn ông kia đi thật sâu vào nụ hôn nóng bỏng của cô.

Tiếu Vũ Trạch rất muốn ở chỗ này trực tiếp muốn cô, nhưng lại không muốn thương tổn đến cô, chỉ có thể ẩn nhẫn mà bộc phát dục vọng, cố gắng buông cô ra.

"Tích Tuyết, anh yêu em." Kết thúc nụ hôn dài, anh vùi đầu vào hõm cổ của Lạc Tích Tuyết mà thở dốc, âm thanh mang theo sự hổn hển và gấp gáp.

Hai gò má Lạc Tích Tuyết thẹn thùng đến đỏ bừng, trí nhớ của cô dừng lại ở thời điểm trung học, khi đó anh Vũ Trạch không có hôn triền miên như vậy, mỗi lần bọn họ hôn thì chỉ lướt qua rồi dừng lại, gò má hai người mang theo thẹn thùng đầy lưu luyến!

Nhưng buổi tối hôm nay anh Vũ Trạch với bề ngoài tuấn dật, lại mang theo một cỗ không nói nên lời, đối với cô lại có nụ hôn nóng bỏng như thế, thậm chí hàm chứa một cỗ dục vọng nồng nặc.

295. Chương 295: Vì Cô, Giết Thêm Một Tánh Mạng!

Tiếu Vũ Trạch buông Tích Tuyết ra, thương tiếc nhìn cánh môi bị anh hôn trở nên căng mọng, dịu dàng vươn tay vuốt ve, đáy mắt có thêm tia áy náy nồng đậm.

"Tích Tuyết, thật xin lỗi, mới vừa rồi hù dọa em rồi." Anh nhỏ giọng thì thầm, sâu trong tròng mắt hiện lên một tia sâu không thấy đáy, nhưng sợ hù dọa cô mà cố nén.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu một cái, không muốn anh quá mức tự trách, cảm giác như vậy "Anh Vũ Trạch của cô dường như vẫn yêu cô nhất".

Giống như là lời thề, Tiếu Vũ Trạch cúi người lại gần cánh môi Lạc Tích Tuyết, ánh mắt kiên định nói: "Tích Tuyết, từ nay về sau, anh sẽ không để cho em chịu bất cứ tổn thương nào nữa."

Lời của anh giống như một viên đạn nặng ký đâm vào trong lòng Lạc Tích Tuyết, nhất thời dâng lên một gợn sóng, đáy mắt anh mơ hồ biểu hiện một tình cảm khắc sâu, đầy tràn khát vọng cùng thâm tình đối với cô, thông minh như cô, như thế nào lại không hiểu?

Chỉ là không biết tại sao, trong lòng của cô chợt có một tia không hiểu nổi, trong đầu giống như thoáng hiện qua một bóng người, để cho cô muốn bắt lại bắt không được, cuối cùng bị tâm tình này khuấy phiền muộn.

Cô cau mày, dùng sức đẩy người đàn ông trên người mình ra, nhanh chóng thoát khỏi ghế.

Tròng mắt đen của Tiếu Vũ Trạch thoáng qua một tia kinh ngạc, đưa đôi mắt không hiểu nhìn cô. Rõ ràng mới vừa rồi cô cũng rất tốt kia mà, sao đột nhiên lại như thế?

Lạc Tích Tuyết cúi thấp đầu, không nhìn tới ánh mắt đau lòng kia, giọng nói bao hàm áy náy: "Anh Vũ Trạch, em ăn no rồi, anh về nghỉ trước đi."

Nói xong, cô liền chạy về phòng của mình, sau lưng là đôi mắt thủy chung ngưng lại trên người cô, cho đến khi cô trốn vào phòng, đóng cửa phòng lại.

Đoạn đường ngắn ngủi như thể tiêu hao hết sức lực của cô, thân thể mảnh khảnh của Lạc Tích Tuyết ngồi bịch xuống đất. Cô ôm lấy mình, trên người tràn đầy hương vị đàn ông, trên môi còn lưu lại nụ hôn nồng cháy kia.

Cô biết, mới vừa rồi chính là lời nói tâm huyết của anh Vũ Trạch, anh thật sự đã yêu thương cô và không che đẩy tình cảm của mình, nhưng tại sao trong lòng của cô lại có một cảm giác thê lương đến thế?

Thế nhưng đối với ánh mắt sâu thẳm của anh, dịu dàng che chở, cô chẳng có chút phản ứng nào? Không nên như vậy mới đúng!

Ban đêm, gió lạnh thấu xương, thổi tới da thịt mỗi người đều giống như một cây đao trên ngực, cắm thẳng tắp vào trái tim của mỗi người.

Hai ngày, hai đêm nay đối với Lạc Thiên Uy mà nói, thì càng đúng như thế.

Anh biết rõ cô ở nơi này, tuy nhiên anh không có dũng khí đi tìm cô. Anh sợ sẽ không khống chế được mình, lại làm thương tổn cô.

Biết cô đã từng thích Tiếu Vũ Trạch, là anh bất chấp tất cả đem cô về bên mình, anh nói nhất định sẽ cưng chiều cô, lại không nghĩ rằng những năm này càng khiến cô tổn thương nhiều hơn!

Đúng, nếu như không có anh, có lẽ cô đã sớm kết hôn cùng Tiếu Vũ Trạch rồi. Nếu như không có anh, cuộc sống của cô cũng sẽ không có nhiều khổ nạn và bất hạnh, hiện tại cô mất trí nhớ cũng là do số phận an bày.

Những tai nạn cô gặp phải đều là do anh làm, bây giờ anh không có dũng khí để đoạt cô lại, anh sợ anh không cấp được cho cô hạnh phúc.

Chỉ là suy nghĩ một chút về Bùi Địch và Băng Băng, hai đứa đều còn nhỏ, còn cần mẹ chăm sóc, nên anh không thể để mặc cô rời khỏi anh?

Anh nên làm gì để cô đừng rời khỏi anh.

Nhưng, hôm nay Lạc Tích Tuyết đã quên anh cùng tất cả những gì hai người đã trải qua, trong mắt của cô chỉ là Tiếu Vũ Trạch người cô từng yêu hơn cả mạng mình, nếu như anh không nhanh chóng tìm ra phương pháp đoạt lại cô, thì cô làm sao cam tâm tình nguyện ở lại bên anh? Cô sẽ lại yêu anh sao?

Không biết, Lạc Thiên Uy chỉ cảm thấy đau đầu không dứt, anh không muốn mất cô, lại không đành lòng khiến cô tổn thương, làm sao làm cũng rất khó khăn!

"Ông chủ, tôi đã đem Trì Nhược Huân trở lại rồi!" Ngoài cửa vang lên một hồi tiếng gõ cửa, Lạc Thiên Uy đang bày mưu tìm kế, Uy Mục chầm chậm đi vào.

Không khí trong phòng lập tức trở nên quỷ dị và lạnh lẽo, Lạc Thiên Uy còn chưa mở lời, nhưng trong mắt là một cỗ tức giận mà người ta vừa nhìn qua đã thấy lạnh sống lưng, trên người dâng lên hơi thở nguy hiểm kinh người.

Trì Nhược Huân hoảng sợ nhìn đôi mắt lạnh lẽo của Lạc Thiên Uy, run rẩy không thể nói nên lời.

Lạc Thiên Uy vươn tay ra, giữ cổ họng của cô lại, ác độc nói:

"Dám động đến người phụ nữ của Lạc Thiên Uy, quả thực là tìm cái chết! Cô đã dám làm như thế, cũng nên nghĩ đến cái kết của mình rồi nhỉ!"

"Không - không - tôi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới dám nói ra loại chuyện như thế, Tôn chủ tha mạng, Tôn chủ tha mạng ạ!"

Trì Nhược Huân kinh hãi lảo đảo bò đến đầu gối của Lạc Thiên Uy, ôm lấy hai chân của anh, quanh người toát ra sự sợ hãi cực độ, để cho cô dập đầu như băm tỏi, chẳng thèm để ý đến sỉ diện nữa.

Cô cũng không muốn có kết cuộc giống Tống Khuynh Vũ, bị đánh gãy tay trải qua trận đấu oanh liệt, chọc ù mắt, đưa đi Philippines làm kỹ nữ.

Cô không nên như vậy, cô đã hối hận, lúc ấy cũng chỉ vì ghen tỵ nhất thời, nghĩ đến người mình yêu mến lại sủng ái cô gái khác, cô liền nổi cơn điên, cô không phải cố ý, những năm này cô đều làm đúng khuôn phép, nên mới ở bên cạnh Tôn chủ một thời gian dài như thế, cô sợ tia hy vọng cuối cùng của mình cũng không còn nữa.

Vì vậy Trì Nhược Huân liều mạng dập đầu, muốn đổi lấy sự tha thứ của Lạc Thiên Uy, trên trán cô đã chạy máu, bầm tím thành mảng lớn, cơ hồ sẽ vỡ toang ra.

"Lão bản"

Uy Mục không nhìn nổi rồi, dù sao Trì Nhược Huân cũng là người do anh cất công huấn luyện, còn là người anh len lén thầm mến. Mặc dù lần này cô ác ý kích thích Lạc Tích Tuyết là có lỗi, nhưng dùng cái thủ pháp gậy ông đập lưng ông đối với một cô gái, thì quá mức tàn nhẫn.

Chỉ là anh vừa mới mở miệng, liền bị ánh mắt thô bạo và ác độc của Lạc Thiên Uy làm cho im lặng, anh biết Uy Mục muốn nói cái gì, anh hiểu tâm tư của anh ta! Nhưng muốn anh bỏ qua cho người cãi lời của anh, cho tới bây giờ còn chưa có tiền lệ, anh không có ý định vì cô gái này mà phá đi tiền lệ, huống chi người cô ta tổn thương là Tích Tuyết mà anh yêu quý!

Cho nên anh tâm địa độc ác, quyết định cho Trì Nhược Huân một bài dạy dỗ khắc sâu cả đời.

Ai ngờ Uy Mục đã nhìn thấu tâm tư đó, đột nhiên chắn trước mặt của Trì Nhược Huân, ra sức bảo vệ cô: "Đừng, Tôn chủ! Cầu xin anh bỏ qua cho Trì Nhược Huân!"

"Uy Mục, nơi này không có chuyện của cậu, cậu có thể đem cô ta về đây, tôi rất hài lòng, chẳng lẽ hiện tại cậu cũng muốn cãi lời tôi?"

Lạc Thiên Uy nheo lại hai mắt, trong giọng nói mang theo một cỗ tức giận khó nhịn, nếu như chuyện này anh có thể dễ dàng tha thứ, thế thì sẽ phụ lòng cô gái mà anh yêu mến? Tại sao anh có thể dễ dàng tha thứ cho người đã khiến cô tổn thương!

Hôm nay Lạc Tích Tuyết vẫn còn bên cạnh Tiếu Vũ Trạch, mặc dù không có nguy hiểm gì, nhưng đối với anh mà nói là sự đau đớn khi chia lìa, tất cả đều là do cô gái này ban tặng!

"Lão bản, nếu như ngài nhất định phải xử phạt Nhược Huân, xin để cho tôi thay cô ấy chịu phạt đi, chỉ cần lão bản có thể hết giận, tôi có chết cũng không hối tiếc!" Uy Mục đột nhiên quỳ xuống, gương mặt hiên ngang lẫm liệt.

296. Chương 296: Cùng Nhau Nhìn Mặt Trời Mọc

Nghe vậy, Trì Nhược Huân tâm trung động, hoạn nạn mới có thể nhìn thấy chân tình, đáng tiếc, đã quá muộn! Cô cùng Uy Mục đã không có cơ hội nữa rồi!

"Uy Mục, tôi không cần ý tốt của anh, tôi chính là đố kỵ, bởi vì Tôn chủ chỉ sủng ái một mình cô ta nên tôi hận ả! Yêu một người, nhưng không ai hiểu cho tình yêu đó, sẽ không ai biết được tôi đau như thế nào!"

"Tôi hiểu! !" Uy Mục lập tức nghiêm túc nhìn cô, bình tĩnh nói

"Em cho rằng, những năm này cũng chỉ có một mình em khổ sở thôi sao? Tôi —— yêu em, quan tâm em nhiều năm như vậy, em chưa từng phát hiện sao? Còn nữa, biết rất rõ ràng, lại làm bộ không thèm để ý, Nhược Huân, tôi cầu xin em hãy tỉnh lại đi, tôi ở chỗ này, tôi một mực chờ em! Vì em tôi có thể hy sinh tất cả!"

Nói tới đây, Uy Mục kích động khuôn mặt anh tuấn đỏ dần lên, hắn lần này là quyết tâm vì cô mà hy sinh.

"Uy Mục, coi như có chết, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta, nếu như anh cho là làm như vậy đáng giá, như vậy, chờ tôi giải quyết cô ta xong, sẽ đến lượt anh!" Lạc Thiên Uy giận tái mặt, thô bạo trong con ngươi tràn đầy lạnh lẽo vô tình.

"Lão bản" Uy Mục tuyệt vọng nhìn Lạc Thiên Uy, hắn biết không có dễ dàng như vậy thay Trì Nhược Huânchịu phạt, lão bản vô tình lạnh lẽo như vậy, huống chi, lần này là Nhược Huân chọc tới người lão bản yêu nhất!

Lạc Thiên Uy chậm rãi lấy ra một con dao nhỏ, ném tới trước mặt Trì Nhược Huân, lãnh khốc vô tình nói: "Cô biết nên làm như thế nào rồi chứ! !"

Trì Nhược Huân hai tay run run nhặt con dao nhỏ lên, khuôn mặt trắng bệch không có tia huyết sắc, thân thể run lẩy bẩy.

Bồi bạn hắn nhiều năm như vậy, Tôn chủ lãnh huyết thích giết chóc, bạo ngược, thật sâu in vào trong đầu, cô hiểu mình phản kháng là không có ý nghĩa gì, xem ra, lần này là chạy trời không khỏi nắng rồi !

Đây chính là người đàn ông mà cô khắc cốt ghi tâm sao? Một khắc trước vẫn còn ở trên giường quyến luyến triền miên, giờ khắc này thế nhưng hắn lại trở mặt vô tình, cô không thể tin được, hắn lại thật sự đối đãi mình như thế?

Nhưng khuôn mặt tuyệt tình này, rõ ràng muốn nói cô thật nực cười! Hắn căn bản không quan tâm sống chết của cô, trong mắt hắn cho tới bây giờ chỉ có Lạc Tích Tuyết!

Mang theo cực kỳ bi ai cùng tuyệt vọng, Trì Nhược Huân không cam lòng nhìn Lạc Thiên Uy lần cuối cùng, khổ sở nhắm hai mắt lại, tay cô run rẩy cầm dao nhỏ lên.

"Không —— Nhược Huân, không cần! !" Uy Mục bất chấp tất cả nhào qua, đoạt lấy con dao trong tay cô.

Trì Nhược Huân giùng giằng muốn cướp về: "Uy Mục, chuyện không liên quan tới anh!"

"Em chết, làm sao là chuyện không liên quan đến anh!" Uy Mục đau lòng nhìn cô.

Chợt đứng dậy, rút ra một con dao nhỏ bên hông, nặng nề hướng cánh tay trái chém xuống ——

Trong nhất thời, máu tươi chảy ròng.

Theo cánh tay trái chém đứt trên mặt đất, Uy Mục cả người đã ngã xuống trong vũng máu.

Hắn dùng đến một ngụm hơi thở cuối cùng, nhìn Lạc Thiên Uy: "Tôn chủ, cánh tay này à tôi vì cô ấy chịu , xin Tôn chủ tha cho cô ấy một mạng!"

"Uy Mục! !" Trì Nhược Huân nhào qua, cảm động thật chặt ôm hắn.

Lạc Thiên Uy thấy một màn như vậy, trong con ngươi tĩnh mịch, hiện ra một cỗ sóng lớn.

"Uy Mục, cậu đi theo tôi nhiều năm như vậy, hôm nay đã dùng một cánh tay đổi một mạng của cô ta, tôi có thể không giết cô ta, chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, tôi không thể chỉ vì anh mà phá hư quy tắc!" Lạc Thiên Uy quay lưng đi, mặt không có vẻ gì nói.

"Lão bản, tôi biết làm thế nào, tôi sẽ dẫn Nhược Huân đi lãnh phạt!" Uy Mục cảm kích gật đầu.

Lạc Thiên Uy tròng mắt ánh lạnh lẫm liệt, hắn chăm chú nhìn chằm chằm Trì Nhược Huân: "Nhược Huân, cô ở Xích Diễm cũng không phải là ít, hình phạt của Xích Diễm không phải cô không biết, nơi này về sau không cần cô nữa!"

Trì Nhược Huân chấn động, cô hiểu Lạc Thiên Uy nói như vậy, là muốn đuổi cô ra khỏi Xích Diễm.

Trước kia, cô có lẽ sẽ rất không cam tâm, rất đau lòng, nhưng là hiện tại cô ngược lại sẽ không. Bởi vì cô đã tìm được thứ quý giá hơn.

"Tạ Tôn chủ thành toàn!" Trì Nhược Huân quỳ một chân trên đất, cung kính cúi đầu trước Lạc Thiên Uy, xoay người lại đến bên cạnh Uy Mục, đỡ lên hắn: "Uy Mục, về sau em là người phụ nữ của anh, vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì, em sẽ không rời khỏi anh!"

Uy Mục sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc cười, dùng một cánh tay đổi lấy tình yêu của cô ấy, rất đáng giá! !

Nhìn hai người đỡ nhau rời đi, Lạc Thiên Uy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Tích Tuyết, em đang ở đâu?

Bên giường sa mỏng nhẹ nhàng vũ động,thời điểm Lạc Tích Tuyết mở mắt ra, phát hiện trời còn mờ tối, ánh sáng yếu ớt hạ lên khuôn mặt của cô, thời gian vẫn còn sớm vô cùng.

Cô vừa muốn ngủ tiếp, ngoài cửa sổ có một tiếng vang nhỏ, giống như thanh âm của cục đá đập vào trên thủy tinh.

Lạc Tích Tuyết nghi ngờ đi tới trên ban công nhìn, phía dưới tất cả như thường, chẳng lẽ là cô nghe nhầm?

Đang muốn xoay người, chợt phát hiện cây ngô đồng trong bóng ma lóe ra một thân hình quen thuộc, Tiếu Vũ Trạch hướng cô ngoắc ngoắc tay: "Đi xem mặt trời mọc!"

Tình cảnh này, cực kỳ giống nhiều năm trước, khi đó cô ở trong phòng của trường mà ngủ, anh Vũ Trạch mỗi lần muốn hẹn cô đi chơi, sẽ sử dụng cục đá ném vào bệ cửa sổ.

Đã từng nhất mạc xẹt qua trước mắt, giống như cô là Lạc Tích Tuyết năm đó, mà Tiếu Vũ Trạch vẫn là người thiếu niên nhiệt tình khi đó.

Lạc Tích Tuyết hạ thấp giọng hỏi hắn: "Sớm như vậy, đã thức dậy?"

Tiếu Vũ Trạch cười trả lời: "Ngủ không được, anh dẫn em đi xem mặt trời mọc!"

Lạc Tích Tuyết do dự một chút, vui vẻ gật đầu một cái.

Tiếu Vũ Trạch thúc giục cô nói: "Nhanh lên một chút ,mặc quần áo đi, không mặt trời sẽ lặn mất!"

Lạc Tích Tuyết hướng phía đông nhìn sang, mới vừa rồi còn là một mảnh tối, nay bầu trời đã sáng dần lên, chân trời thậm chí xuất hiện hàn quang.

"Tốt, em tới ngay!" Cô quyết định, trở về phòng đổi cái áo khoác.

"Nhảy xuống, anh sẽ tiếp được em!" Tiếu Vũ Trạch cười đối với cô giang hai cánh tay.

Lạc Tích Tuyết sợ lắc đầu một cái: "Không được, em sợ té!" Cô sợ độ cao.

Tiếu Vũ Trạch đến gần một bước, lại một lần nữa vươn tay: "Nhảy đi, anh khẳng định tiếp được em."

"Yên tâm, anh nhất định có thể tiếp được em, anh thế nào đành lòng lại để cho em bị thương!" Tiếu Vũ Trạch an ủi cô, bảo đảm nói.

Lạc Tích Tuyết suy nghĩ một chút, từ từ ngồi chồm hổm xuống.

Câu nói kia của Tiếu Vũ Trạch làm cho cô an tâm nên cô tin tưởng anh.

Cô nhắm mắt lại, nhảy xuống, khi thân thể rơi vào trong ngực Tiếu Vũ Trạch, trong đầu của cô lại thoáng qua một bóng người khác.

Là bong dáng vô cùng quen thuộc.

Đã từng có một người đàn ông, vì cô, không để ý đến mạng sống của mình, cùng cô rơi xuống lầu.

Lạc Tích Tuyết hô hấp có chút gấp gáp, cho đến khi thanh âm Tiếu Vũ Trạch ở bên tai vang lên: "Đi, anh biết có một chỗ nhìn mặt trời mọc rất đẹp!"

Lạc Tích Tuyết không nói gì, chỉ là vẫn để cho hắn kéo tay của cô, hướng một phương hướng chạy như điên.

Rốt cuộc ở tại một chỗ trống trải dừng lại ——

Lạc Tích Tuyết cùng Tiếu Vũ Trạch sóng vai ngồi ở trên bờ cát, nhìn trời lẫn biển, cảm thụ tự nhiên thần kỳ.

Cho đến mặt trời dần hiện ra, chỉ chớp mắt, liền nhảy ra khỏi mặt biển, tỏa sáng trọn vùng trời, khắp biển nhuộm thành màu vàng kim, sóng nước trong veo đón mặt trời sôi trào toát ra.

Sinh mạng tốt đẹp như thế, nhìn cảnh đẹp trước mắt, Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy cuộc sống, thật đẹp! !

Có một số việc, có vài người, nên buông xuống.

Hãy để cho nó qua đi.

Trong lòng cô quyết định

Trong lúc vô tình, Tiếu Vũ Trạch tay cùng tay cô đã đan lại với nhau.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn bị ánh mặt trời khảm lên một bên, trong đôi mắt kia hàm chứa bao nhiêu thâm tình không thể bày tỏ.

Chỉ là trong nháy mắt, hắn nhẹ nhàng hôn xuống .

Nhưng, đang lúc chuẩn bị chạm vào môi cô, Lạc Tích Tuyết chợt tránh ra.

Môi của hắn lướt nhẹ qua gương mặt của cô, bởi vì cô né tránh, Tiếu Vũ Trạch có chút xấu hổ lui về phía sau.

”Thật xin lỗi, anh nhất thời động tình”

Hắn biết hắn nên cho cô thời gian, chỉ là hắn không biết, bọn họ đã sớm không còn là chính bọn họ như ngày trước nữa rồi !

Cô không phải là Lạc Tích Tuyết năm đó, hắn cũng không còn là anh Vũ trạch của cô, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ cũng đã thay đổi.

Trên thực tế có rất nhiều việc, dứt bỏ không được, mà trốn tránh cũng không xong!

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, nhìn ánh mắt quen thuộc có chút đau long trước mặt, nhưng cô lại không thể không ngoan hạ quyết tâm nói cho hắn biết: ”Anh Vũ trạch, thật ra thì”

Lời của cô mới nói được một nửa, chỉ nghe thấy một giọng nữ đầy tức giận đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ:

”Các ngươi đang làm gì?”

Điền Điềm tức giận đằng đằng chạy tới, hung hăng quạt tát Tiếu Vũ Trạch một bạt tai: ”Một mình anh buổi tối không về nhà, chính là vì cùng cái tiện nhân này ở chung một chỗ? Tiếu Vũ Trạch, anh chừng nào thì cũng học được cách giâu kim ốc tàng kiều rồi?”

297. Chương 297: Cô Phải Về Bên Cạnh Chồng Của Cô

Một luồng ánh mặt trời chiếu ở trên bờ cát, ba bóng người đan vào chung một chỗ.

”Điền Điềm, em trở về trước đi!” Tiếu Vũ Trạch không có ngờ tới, vị hôn thê lại đột nhiên tìm đến nơi này, hắn lo lắng bệnh tình của Lạc Tích Tuyết, lập tức kéo vị hôn thê ra nói.

”Tại sao muốn tôi đi? Người nên đi phải là cô ta!” Điền Điềm đẩy Tiếu Vũ Trạch ra, đi đến trước mặt Lạc Tích Tuyết, tay chỉ thẳng hướng cô.

Tiếu Vũ Trạch cau mày, thanh âm trầm xuống: ”Điền Điềm, anh nói em về trước!”

Tiếu Vũ Trạch lần nữa kéo cô ta ra, tận lực bình tĩnh hạ giọng nói: ”Anh không muốn làm mọi chuyện trở nên rắc rối nên mới cố ý không có nói cho em biết , chuyện của chúng ta trở về rồi hãy nói, em không cần náo loạn ở đây!”

”Em náo loạn? Tiếu Vũ Trạch, em chỉ muốn hỏi anh, anh có phải hay không muốn quay lại với cô ta, không quan tâm em rồi hả ?” Điền Điềm kích động thiếu chút nữa muốn khóc ra ngoài.

Lạc Tích Tuyết lúc này đột nhiên lên tiếng: ”Anh Vũ Trạch, anh trước đưa cô ấy trở về đi, tự em có thể lo được!”

”Như vậy sao được chứ?” Tiếu Vũ Trạch hất tay Điền Điềm ra, đi tới trước mặt Lạc Tích Tuyết: ”Anh sao có thể yên tâm để em một mình ở đây?”

”Yên tâm đi, em không sao, anh đi cùng cô ấy nói chuyện một chút đi, em về biệt thự trước!” Lạc Tích Tuyết đối với hắn lạnh nhạt cười, lại quay đầu nhìn Điền Điềm một cái, xoay người rời đi.

Tiếu Vũ Trạch vốn định đuổi theo , nhưng Điền Điềm bên kia lại níu lấy hắn không thả, nói ba của cô Điền lão tướng quân ngã bệnh nhập viện rồi, nhất định phải gặp Tiếu Vũ Trạch một lát.

Điền tướng quân đối với Tiếu Vũ trạch có ơn tri ngộ, mặc dù hắn không thương con gái của hắn, nhưng không có nghĩa hắn là một người vong ân phụ nghĩa.

Cho nên Tiếu Vũ Trạch quyết định đến bệnh viện trước, cũng là cùng Điền Điềm nói chuyện cho rõ rang.

Nhưng không nghĩ tới chính là, Điền Điềm lại thừa dịp trong khoảng thời gian này tự mình tìm lạc Tích Tuyết.

”Tại sao cô lại trở lại đây? Cô không phải là đã kết hôn rồi sao? Tại sao còn phải trở lại phá hư quan hệ của chúng tôi?” Điền Điềm vừa nhìn thấy Lạc Tích Tuyết liền hỏi.

Lạc Tích Tuyết không trả lời cô, chỉ là ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ: "Điền Điềm, những năm này cám ơn cô chăm sóc anh Vũ Trạch!"

"Anh ấy là vị hôn phu của tôi, tôi chăm sóc anh ấy là chuyện thường tình!" Điền Điềm nổi giận nói..

Lạc Tích Tuyết nhàn nhạt kéo môi: "Anh Vũ Trạch, thật ra là người đàn ông rất tốt, tôi tháy được hắn thật ra rất quan tâm cô, về sau có cô chăm sóc anh ấy, tôi rất yên tâm!"

Điền Điềm ngớ ngẩn, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lạc Tích Tuyết: "Cô rốt cuộc có ý tứ gì? Nếu như không phải là cô đột nhiên xuất hiện, tôi với anh ấy chuẩn bị kết hôn, kết quả cô trở lại, anh ấy liền tới tìm cô! Tại sao, tôi không cảm thấy tôi có nơi nào so ra kém hơn cô! !"

"Đúng như lời cô nói , tôi đã kết hôn, tôi sẽ trở lại bên cạnh chồng tôi, cùng anh Vũ Trạch về sau cũng chỉ là bạn bè bình thường!" Lạc Tích Tuyết xoay người nhìn thẳng hướng cô, cười nói.

"Cô không phải muốn phá hoại chúng ta?" Điền Điềm kinh ngạc, không thể tin được.

Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái: "Tôi cùng anh Vũ Trạch đã là quá khứ rồi, tôi sẽ nói rõ rang với anh ấy!"

Điền Điềm nhìn Lạc Tích Tuyết, thật lâu không nói lời nào.

Lạc Tích Tuyết đi tới bệ cửa sổ trước, nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong đôi mắt đổ xuống một điểm sáng.

Nếu như có thể, cô cũng muốn thời gian quay lại, cũng muốn trở lại quá khứ, nhưng hôm nay, tất cả đều đã thay đổi .

Cô nên tỉnh lại, con đường phía trước vẫn còn rất dài, cô còn có con gái, không thể vĩnh viễn đắm chìm trong khổ sở, chậm chạp tìm không thấy lối ra .

Ban đầu, là cô rời đi anh Vũ Trạch.

Là cô tự mình lựa chọn, cùng Lạc Thiên Uy đi chung với nhau.

Sai lầm đã qua, có lẽ đã không có cách nào đền bù, nhưng tương lai có phải hay không là một sai lầm, quyết định ở lựa chọn của cô vào giờ phút này.

Điền Điềm không biết lúc nào đã rời đi, cô hiểu là Lạc Tích Tuyết sẽ không cùng cô tranh giành hạnh phúc nữa.

Nhưng đồng thời Lạc Tích Tuyết trong lòng mình cũng rõ ràng, chỉ cần cô nhìn thấy Tiếu Vũ Trạch, sẽ khống chế không được muốn lệ thuộc vào hắn, đây là một loại thói quen, từ nhỏ đến lớn dưỡng thành bản năng.

Khi Tiếu Vũ Trạch lúc trở lại, Lạc Tích Tuyết đã hoàn toàn nghĩ thông suốt.

Cô ngẩng đầu lên nhìn hắn, quyết định: "Anh Vũ Trạch, chúng ta sau này hãy là bạn bè bình thường thôi."

"Tại sao? Có phải Điền Điềm theo nói cái gì với em hay không?" Tiếu Vũ Trạch nóng nảy hỏi tới.

Lạc Tích Tuyết chỉ là nhàn nhạt lắc đầu: "Không liên quan đến cô ấy, là em quyết định muốn làm như vậy!"

"Vậy tại sao? Chẳng lẽ em đã" Tiếu Vũ Trạch mở to mắt, khó có thể tin nhìn cô.

"Em đã nhớ ra mọi chuyện rồi !" Lạc Tích Tuyết thản nhiên nói

"Tích Tuyết, em" Tiếu Vũ Trạch nhìn cô, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên nói những gì.

Cô có thể khôi phục như cũ dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng hắn không hy vọng cô vì vậy mà rời đi hắn a.

"Cám ơn anh, anh Vũ Trạch!" Lạc Tích Tuyết tự đáy lòng mà nói: "Nếu như không có cái anh mấy ngày này vẫn ở bên cạnh em, em không thể tỉnh táo lại để hiểu rõ ràng, mới vừa rồi anh dẫn em ra bờ biển, để cho em nghĩ thông suốt rất nhiều việc, em với anh đã qua, những năm này bên người chúng ta cũng xuất hiện những người khác, nếu như chúng ta ở cùng nhau, sẽ thương tổn đến bọn họ! Em có chồng cùng con gái, anh cũng có vị hôn thê, chúng ta đều không phải là chúng ta lúc ban đầu rồi !"

”Nhưng anh vẫn như cũ yêu em, như cũ không muốn mất đi em” Tiếu Vũ Trạch trong mắt hiện ra nhất mạt ưu thương nhàn nhạt , mặc dù hắn biết Lạc Tích Tuyết nói ra lời nói này, là đã hạ quyết tâm , nhưng hắn vẫn còn muốn giữ láy cơ hội cuối cùng này.

”Không nên nói nữa, hiện tại nói cái gì nữa cũng không có ý nghĩa. Anh Vũ trạch, em muốn về nhà, Băng Băng đang ở nhà chờ em, em không muốn cùng con gái tách ra, anh hiểu ý của em không?” Lạc Tích Tuyết lui về sau một bước, cùng hắn giữ một khoảng cách.

Tiếu Vũ Trạch chuẩn bị đưa tới tay, cứ như vậy rơi vào giữa không trung ——

Lạc Tích Tuyết nén lệ, xoay người độc ác rời đi.

Tiếu Vũ Trạch đuổi theo, vẫn đi theo phía sau cô, cho đến khi thấy cô gọi taxi, hắn chạy theo mấy bước, mới đứng tại chỗ vẫn nhìn phương hướng cô rời khỏi.

Lạc Tích Tuyết khóc, cô biết anh Vũ Trạch khổ sở, nhưng cô ngay cả một câu trấn an cũng không thể nói được.

Mặc dù cô đã vô số lần thề không cần lại khóc, nhưng là cô vẫn không nhịn được lệ.

Thời điểm cô mất trí nhớ, cô chủ động tới tìm anh, lợi dụng anh, sau đó cô lại tàn nhẫn ném anh qua một bên.

Chính cô cũng cảm giác mình có phần hèn hạ, lợi dụng tình cảm của anh đối với cô, lại không thể đáp lại anh.

Tiếu Vũ Trạch đã vì cô làm quá nhiều chuyện, nhưng điều cô có thể làm cho anh là rời khỏi anh.

Có lẽ đây chính là vận mạng tàn khốc nhất của hai người.

Bọn họ lần lượt chống lại số mạng, nhưng lần nào cũng that bại

Nếu như bọn họ không có gặp lại, thật là tốt bao nhiêu! Anh có vị hôn thê, lại bị cô phá hư!

Quá khứ không vui tất cả đều muốn kết thúc, tương lai mới là quan trọng nhất, cô cùng con gái, con trai, một nhà bốn người hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ.

Xe taxi ở cửa vườn trẻ Băng Băng thì ngừng lại.

Lúc này, thời gian vẫn còn rất sớm, chưa đến giờ tan học, cửa chính trường học còn chưa mở.

Lạc Tích Tuyết đi tới ghế ngồi dưới tàng câu, đem áo khoác kéo cao cổ, cản trở gió, chuẩn bị ở chỗ này chờ con gái.

Qua mấy tiếng, cô nghe được tiếng chuông tan học vang lên.

Một đám trẻ nhỏ đeo bọc sách, ùa chạy ra ngoài.

Trong đám nhóc đó, cô liếc mắt một cái liền nhận ra con gái, đỉnh đầu đội cái mũ màu vàng, hai cái bím tóc rũ xuống trên bả vai, nhìn qua đáng yêu lại dí dỏm.

”Băng Băng! !” Không đợi Lạc Tích Tuyết mở miệng, phía sau cô cách đó không xa Bùi Địch đã cùng Băng Băng ngoắc rồi.

Trường của Bùi Địch cách vườn trẻ không xa, mỗi ngày tan giờ học cũng sẽ tới đón Băng Băng, cùng cô bé ngồi xe riêng về nhà.

Lạc Tích Tuyết vốn là tính toán đón con gái sau đó đi tìm Bùi Địch , không nghĩ tới hai đứa bé đều tới.

”Mẹ!” Bùi Địch phát hiện Lạc Tích Tuyết trước tiên, lập tức vui vẻ chạy tới, kêu cô một tiếng.

Lạc Tích Tuyết dịu dàng sờ sờ đầu của bé: ”Cao hơn rồi?”

Bùi Địch đối với cô cười cười.

”Mẹ, anh!” Tiểu Băng băng cười hì hì hướng bọn họ bên này chạy tới, hai bím tóc vung vung , vô cùng dễ thương.

Ngay lúc này, không biết từ chỗ nào một người đàn ông xông tới, chợt xông lại ôm lấy Băng Băng bỏ chạy.

Bọn họ cự ly tuy chỉ có mấy bước, nhưng động tác người này rất nhanh, Lạc Tích Tuyết căn bản không ngăn cản kịp.

"Mẹ, anh, cứu em ——" tiểu Băng băng lớn tiếng kêu gào.

298. Chương 298: Bị Tai Kiếp

Edit: Fannie93

Một chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước cổng vườn trẻ tư nhân, lúc này là lúc tan giờ học của các em.

Người đàn ông biết con gái Lạc Tích Tuyết với Lạc Thiên Uy, học ở trường này.

Hắn vốn định sai người đi bắt cóc đứa bé, lại không ngờ rằng ở cửa trường học thấy được Lạc Tích Tuyết.

Dáng người cô xinh đẹp đứng ở dưới cây ngô đồng, khóe miệng nở nụ cười nhạt, đôi má đỏ ửng, nhìn dáng dấp không giống như người mẹ đã sinh con, ngọt ngào giống như thiếu nữ.

Một hồi, hắn liền thấy một đứa bé trai đi tới bên người cô, Lạc Tích Tuyết dịu dàng vuốt ve đầu bé trai, thấy một màn như vậy, cảm giác chua xót ở trong lòng người đàn ông, nếu như tất cả đều là của hắn thì tốt biết bao? !

Suy nghĩ đồng nhất thoáng qua, người đàn ông vẫn nhìn chằm chằm vào mẹ con Lạc Tích Tuyết và Bùi Địch, cho đến khi Băng Băng chạy tới chỗ bọn họ.

Hắn lập tức ra lệnh cho thủ hạ, bắt cô bé nhỏ với mẹ của bé mang đi.

"Mẹ, anh trai cứu con! !". Tiểu Băng Băng bị người ta bắt đi, khóc lên.

Không do dự gì, Lạc Tích Tuyết bảo Bùi Địch gọi điện thoại cho Lạc Thiên Uy, mình như điên đuổi theo người đàn ông kia.

Trong nháy mắt, người đàn ông đã ôm Băng Băng vào hẽm nhỏ.

Ánh sáng mờ mờ trong hẻm nhỏ, Lạc Tích Tuyết hoảng hốt thấy chiếc mũ đỏ của con gái, giống như một ngọn lửa trong bóng đêm bùng cháy lên.

Cô đột nhiên đuổi theo, cho là đưa tay có thể bắt được con, nhưng lại hụt.

Cuối con hẻm quanh co, xuất hiện một người đột nhiên thay đổi, bóng dáng bọn họ biến mất ở chỗ đó.

Lạc Tích Tuyết đuổi theo, làm sao không có ai?

Vừa rồi cô nhìn thấy bọn họ quay tới đây rõ ràng!

Ngõ hẻm trống rỗng, chỉ có một mình Lạc Tích Tuyết.

Vì vậy sau khi cô bắt đầu lui, dựa vào trí nhớ, đẩy ra từng cánh cửa một.

Một cánh cửa gỗ cũ, kẽo kẹt mở ra.

Lạc Tích Tuyết đi vào.

Trên sàn nhà cũ rách đầy bụi bậm, cô nóng nảy nhìn xung quanh, la lên tên con gái.

Cửa sau lưng cô chậm rãi khép lại, cô vừa muốn lui về phía sau, đột nhiên, một cây súng lục chĩa vào đầu cô.

"Cô là vợ Lạc Thiên Uy?". Một âm thanh trầm thấp hỏi.

Âm thanh này rất xa lạ, trong giọng nói lộ ra không có ý tốt nào, Lạc Tích Tuyết cố gắng nói với mình là không nên hốt hoảng, tỉnh táo trả lời hắn: "Đúng."

"Cô biết tôi là người như thế nào sao?". Giọng người đàn ông hung ác nham hiểm vài phần.

Hắn quay người Lạc Tích Tuyết lại, để cho cô nhìn hắn rõ ràng.

Lạc Tích Tuyết nhìn mặt của hắn, ngẩn ra, không giống như trong tưởng tưởng bọn cướp tướng mạo xấu xí, ngược lại ngũ quan của hắn thanh tú, hình dáng rõ ràng.

Nhìn dáng vẻ của hắn rất giống thư sinh hào hoa phong nhã, nên từ chuyện bác sĩ, phương diện công việc nghiên cứu khoa học, mà không phải như bọn cướp bóc phụ nữ nhi đồng dùng súng bây giờ.

Nhưng trên khuôn mặt tuấn tú của hắn lại có râu xanh có vẻ nghèo túng, ánh mắt của hắn thâm độc nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, dáng vẻ rất đáng sợ.

Trong mắt hắn lộ vẻ điên cuồng, máu tanh, cùng bạo ngược.

Lạc Tích Tuyết hoảng sợ lui về phía sau mấy bước: "Anh rốt cuộc là ai? Tôi với anh không thù không oán, tại sao lại muốn bắt đi con gái tôi?"

"Không thù không oán? Cô cảm thấy chúng ta không thù không oán sao?". Người đàn ông nói tới đây, bắt đầu kích động.

Lạc Tích Tuyết đề phòng nhìn anh, trong mắt lộ vẻ lo lắng: "Chúng ta quen biết với nhau sao?"

"Ha ha ha! !". Người đàn ông nở nụ cười lạnh, "Cô thật sự không biết tôi, nhưng tôi biết cô, Lạc Tích Tuyết ! !"

"Anh biết tên tôi?". Lạc Tích Tuyết kinh ngạc, trong lòng tăng thêm sự bất ổn.

"Tên của người phụ nữ giết chết em gái tôi, như thế nào quên được?". Người đàn ông hung ác nói, đọt nhiên một phát bắt được bả vai của Lạc Tích Tuyết, nói lời nhỏ nhẹ bên tai cô: "Tôi là anh trai của Tống Khuynh Vũ – Robert, tên tiếng Trung Vĩnh Chí!"

Lạc Tích Tuyết tự dưng cảm thấy run lên một cái.

Vừa nghe hắn nói có quan hệ với Tống Khuynh Vũ, cô lập tức hiểu, hắn tìm mình để trả thù.

Người đàn ông gọi là Vĩnh Chí dùng súng dí vào đầu Lạc Tích Tuyết, xoay người cô 1 vòng, ánh mắt lập lòe bất định ở trên người Lạc Tích Tuyết quan sát: "Cô nói xem cô có cái gì tốt? Tại sao bọn họ toàn thích cô? Chẳng lẽ công phu phục vụ đàn ông trên giường của cô khá lợi hại sao?"

"Tôi nghe không hiểu anh nói gì?". Lạc Tích Tuyết có chút chán ghét cau mày, ánh mắt của người đàn ông nhìn cô rất ghê tởm.

Vĩnh Chí chợt ôm eo của Lạc Tích Tuyết, cười bỉ ổi: "Để tôi thử xem."

Nói xong, tay của hắn bắt đầu đi vào trong vạt áo của Lạc Tích Tuyết, Lạc Tích Tuyết hoảng sợ giãy giụa tới múc thét chói tai, hoàn toàn không để ý có súng dí vào đầu mình.

Cô tình nguyện để cho hắn bắn súng giết mình, tuyệt đối không để cho hắn chạm vào mình.

Nhưng Băng Băng thì làm thế nào?

Lạc Thiên Uy, anh ở đâu? !

Cửa gỗ "Bang" một tiếng, mở ra, Uy Mục đi vào.

"Buông cô ấy ra!". Mặc dù trên tay Uy Mục có súng, nhưng thấy súng của Vĩnh Chí trên đầu Lạc Tích Tuyết, nhất thời không dám đi lên.

Vĩnh Chí hình như biết Uy Mục, hắn khinh thường cười lạnh: "Này Mục, không ngờ mày vẫn còn là thủ hạ cho Lạc Thiên Uy? Xem hắn ta đối với mày thế nào, để ày đứt một cánh tay rồi, đưa người phụ nữ hắn dùng xong ày, ông chủ như vậy mà mày vẫn theo sao?"

"Bớt nói nhảm đi!". Uy Mục chĩa súng về phía hắn, uy hiếp nói: "Robert mày đàng hoàng chút đi, ông chủ lập tức chạy tới, mày không thoát đâu!"

Vĩnh Chí thong thả ung dung không chút hoang mang mà nói: "Thật sao? Vậy tao còn chờ cái gì đây? Bây giờ liền làm cô ta không phải tốt hơn sao?". Vừa nói, vừa cầm họng súng chĩa vào trán Lạc Tích Tuyết.

“Mày dám động vào cô ấy, ông chủ nhất định sẽ làm ày chết không toàn thây!”. Mắt Uy Mục lạnh lẽo.

“Hừ, hắn biến em gái tao thành như vậy, tao chỉ giết hắn với vợ hắn là quá lợi cho hắn rồi, không để cho hắn nếm thử mùi vị mất vợ con, tao cũng không phụ lòng em gái đã chết! !”. Vĩnh Chí thương xót gào to.

Lạc Tích Tuyết biết, Tống Khuynh Vũ trước kia sống nương tựa với cùng với một cô em gái, năm đó hai chị em họ thích cùng một người, chính là Vĩnh Chí, Vĩnh Chí thích Tống Khuynh Vũ hơn, chuẩn bị chọn cô làm bạn gái, nhưng Tống Khuynh Vũ lại tặng người đàn ông này cho em gái mình, tương xứng với em gái mình, nhưng trong lòng Vĩnh Chí vẫn luôn thích Tống Khuynh Vũ.

Biết được Tống Khuynh Vũ bị Lạc Thiên Uy làm hại, cái chết thê thảm, hắn làm sao có thể không vì người phụ nữ mình yêu, báo thù bằng máu này? Lạc Thiên Uy đã cho hắn mất đi người phụ nữ mình yêu, hắn cũng muốn cho anh nếm thử chút mùi vi đau khổ.

“Robert, ông chủ cũng đã chạy tới rồi, mày thả cô ấy ra!”. Uy Mục nhận được một cú điện thoại, quát lên.

Sắc mặt Vĩnh Chí bình thường, lớn tiếng quát: “Mày cho rằng tao sợ Lạc Thiên Sao? Bây giờ mày cút ra ngoài cho tao, đóng cửa lại, nhanh lên một chút! !”

Uy Mục do dự nhìn Lạc Tích Tuyết một chút, thấy một vết cắt trên cổ của Lạc Tích Tuyết bị Vĩnh Chí hại, ông chủ nhìn nhất định sẽ đau lòng muốn chết.

“Ngơ ra đó làm gì? Nhanh lên một chút!”. Vĩnh Chí lại hô lên một tiếng.

Cuối cùng Uy Mục lùi ra ngoài, đóng lại cửa gỗ.

Vĩnh Chí nới lỏng tay, xiên lên cửa, kéo Lạc Tích Tuyết vào trong căn phòng tối tăm.

“Anh muốn làm gì?”. Lạc Tích Tuyết hoảng sợ trốn về sau.

Chỉ lui hai bước, liền bị Vĩnh Chí kéo lấy tóc, lại kéo trở lại.

“Cô chạy chỗ nào? Tiến đến cho tôi.” Hắn dùng lực quăng Lạc Tích Tuyết vào.

Bên trong căn phòng tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Dưới chân Lạc Tích Tuyết bị vấp, là một thân thể mềm nhũn.

Cô lập tức phản ứng kịp, vội vàng quỳ xuống lục lọi: “Băng Băng! Băng Băng!”

Thật vật vả mò tới tay nhỏ bé của con gái, Lạc Tích Tuyết vội vàng ôm bé.

Nhưng cô bé lại không nói tiếng nào.

“Băng Băng, Băng Băng! Con làm sao vậy?”. Lạc Tích Tuyết vuốt ve mặt con gái hỏi.

Sau lưng con gái có một chiếc bật lửa in chữ “Sát”, nhờ ánh lửa mà Lạc Tích Tuyết nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Băng, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt nhắm chặt.

“Anh đã làm gì tới nó?”. Lạc Tích Tuyết trầm xuống, quát với Vĩnh Chí.

Vĩnh Chí cười lạnh lùng, vô tội nói: “Cô bé không ngoan! Tôi để cho nó ‘yên tĩnh’ một chút!”

Hắn dám để Băng Băng bất tỉnh, đứa bé nhỏ như vậy, người đàn ông này đã xuống nặng tay như thế sao? !

“Anh!”. Lạc Tích Tuyết trong lòng bùng lên ngọn lửa tức giận, cô thật sự muốn xông lên liều mạng với hắn.

Vĩnh Chí đốt một điếu thuốc, ngồi chổm xuống, cầm súng trước mắt sáng của Lạc Tích Tuyết, vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Cô muốn để cho đứa trẻ bé nhỏ này sống sót sao? Vậy cô phải nghe lời! nghe lời của tôi! Chỉ cần cô phối hợp với tôi… tôi sẽ đối đãi các người ‘tốt’ !”

Lúc hắn nói câu này, trong mắt lóe lên ánh lửa, như là dã thú.

Lạc Tích Tuyết cảnh giác, nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác.

Vĩnh Chí đi tới một mặt tường, một cước đá cho văng ra một cánh cửa khác, thì ra nơi này nối thẳng với hẻm nhỏ đi ra.

Lạc Tích Tuyết ôm Băng Băng, đi theo bên cạnh hắn, mà khẩu súng kia, liền đè ở bên eo cô.

Trên đường không có ai, chỉ quẹo một chỗ, đã đến một bãi đỗ xe cũ rách.

Trong bãi đỗ có mấy chiếc xe tầm thường, Vĩnh Chí kéo Lạc Tích Tuyết đi tới một chiếc xe.

Hắn nhét Lạc Tích Tuyết với Băng Băng vào chỗ ngồi phía sau, dùng sợi dây thô trói lại tay của 2 mẹ con.

"Nếu như cô không ngoan ngoãn, tôi liền cho cô biết tới hối hận, để cho Lạc Thiên Uy tận mặt nhìn, vợ của hắn ta lên giường với tôi thế nào!". Vĩnh Chí cười điên cuồng, lửa giận trả thù ở trong đáy lòng lan tràn.

Hắn ngồi vào chỗ tài xế, khởi động xe, nụ cười trong mắt vẫn thế.

Lạc Tích Tuyết thế này mới hiểu được, người đàn ông này căn bản đã điên rồi.

Nhưng rốt cuộc hắn muốn làm gì? Cô không thể nào biết, nhưng tương lại nhất định là nguy hiểm khác thường.

Trời đã hoàn toàn tối.

Mượn bóng đêm, xe của Vĩnh Chí từ từ đi qua hẻm.

Lạc Tích Tuyết từ trong xe nhìn thấy loáng thoáng, xe của Lạc Thiên Uy đang từ đường bên kia xuất hiện, mà giờ phút này anh đang yên vị ngồi trong xe.

Cô muốn liều mạng hô hào, nhưng anh căn bản không thấy cô cùng Băng Băng.

Cuối cùng, Lạc Tích Tuyết chỉ có thể thất vọng nhìn chằm chằm bóng dáng ngày càng nhỏ kia, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

"Anh rốt cuộc muốn mang tôi đi nơi nào?". Lạc Tích Tuyết tức giận gầm thét.

Hắn không phải muốn trả thù Lạc Thiên Uy sao? Tại sao hắn lại tới, đưa mẹ con cô đi?

"Tôi muốn đối phó với hắn ta, nhưng mà có một người bạn cũ của cô rất muốn gặp cô, tôi muốn dẫn cô đi gặp anh ta trước!". Vĩnh Chí cười quỷ dị.

Bạn cũ? Lạc Tích Tuyết kinh ngạc mở to mắt, cô làm gì có bạn cũ nào? Mà người đó với Vĩnh Chí có quan hệ gì?

299. Chương 299: Hắn Thế Nhưng Chưa Chết?

Xe mịt mờ đi trong đêm tối, Lạc Tích Tuyết không thấy rõ phương hướng.

Nhưng cô chắc chắn là đã sớm ra khỏi thành phố, đèn dọc theo đường càng ngày càng ít, cuối cùng đèn đường cũng biến thành mờ mờ không rõ.

Trên mặt đường gập gềnh, thỉnh thoảng lắc lư, khiến Lạc Tích Tuyết cảm thấy khó chịu, cảm giác say xe đánh tới, cô chỉ có thể cố gắng nhịn đi, ôm con gái sát mình.

Vĩnh Chí hình như rất thích dáng vẻ khó chịu của Lạc Tích Tuyết, hắn ở kính chiếu hậu liếc mắt nhìn cô, nâng lên khóe miệng co quắp.

Lạc Tích Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, rất muốn buột miệng mắng mấy câu.

Lúc này, người trong ngực đột nhiên nhúc nhích.

"Mẹ!". Tiểu Băng Băng nhỏ giọng lẩm bẩm kêu cô một tiếng.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, lập tức cúi người ôm lấy con gái: "Mẹ ở nơi này, mẹ ở đây, Băng Băng!"

Băng Băng mở mắt ra, nhìn xung quanh hỏi, "Mẹ, chúng ta đang ở đâu? Anh trai đâu? Bố đâu?"

Lạc Tích Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết xe lái đi đâu, cô hoàn toàn không nhận ra đường.

"Mẹ cũng không biết." Lạc Tích Tuyết chỉ có thể trả lời như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Băng gần sát lại: "Bố ở đâu ạ? Con muốn về nhà."

Lạc Tích Tuyết đau lòng ôm con gái, trong mắt có cảm giác bi ai.

Lạc Thiên Uy lúc nào có thể tìm được 2 người đây? Khi mà Vĩnh Chí đã đưa bọn họ ra khỏi thành phố!

Vĩnh Chí đang lái xe, chợt nghiêng đầu lại, hù dọa Băng Băng nói: "Người bạn nhỏ, muốn gặp bố mày sao? Đợi đời sau đi! Chờ bố mày tới tìm các người, tao nhất định sẽ giết hắn!"

Băng Băng lập tức bị dọa đến khóc.

"Ô ô, bố sẽ không chết, bố sẽ không chết! !". Tiểu Băng Băng nức nở khóc lóc kể lể.

Lạc Tích Tuyết vội vàng ôm bé, vỗ nhè nhẹ: "Băng Băng đừng sợ, bố sẽ đến cứu chúng ta, nhất định sẽ!"

Tiếng cười của Vĩnh Chí ngừng lại, lạnh lùng nói: "Tao sợ hắn không còn mạng."

Trong kính chiếu hậu, mặt biến sắc xanh, vặn vẹo.

"Tao sớm ở trong gian phòng kia đặt xong bom hẹn giờ, lúc xe Lạc Thiên Uy vừa tới, chắc chắn nổ tung! ! Ha ha ha!"

"Anh!". Lạc Tích Tuyết thống hận nhìn hắn chằm chằm.

Nhưng Vĩnh Chí vẫn cười vui sướng như vậy, nụ cười không tim không phổi.

Rốt cuộc, xe ngừng lại, Vĩnh Chí kéo hai người các cô xuống xe.

Nơi này là một thôn trại, bốn phai đều là núi cao, chỉ có mảnh đất trống để xây nhà lên.

Vĩnh Chí đẩy Lạc Tích Tuyết đi về phía trước, qua cây cầu đá, phía trước mặt có lưới sắt trước cửa chính thì dừng lại.

Lạc Tích Tuyết ngước mắt nhìn ------

Cửa chính có mấy người đàn ông mặc áo đen, cầm súng đi tuần trá, có một tòa nhà thật cao, đang có người ở bên trong nhìn bọn họ.

Trong lòng cô lo lắng càng lớn, tiểu Băng Băng càng sợ núp trong lòng cô.

Nơi này không giống như thôn làng bình thường, nếu như cô đoán không sai, đây là một trụ sở tổ chức bí mật, nhìn bọn họ đều có súng, dáng vẻ mặt lạnh âm trầm, chắc đây là thuộc tập đoàn phần tử có vũ trang.

Cô cùng con gái bị ép buộc tới đây, hi vọng trốn chạy cơ hồ mong manh.

Vĩnh Chí cùng người đàn ông giữ cửa không biết nói gì, người đàn ông cho đi, Lạc Tích Tuyết cùng con gái bị mang tới một nhà treo, cửa nặng nề khép lại, có âm thanh xiềng xích quăng xuống.

Ánh sáng nhà treo mờ mờ, chỉ có một cái giường lớn, cùng một cái quạt máy cũ, dùng để giải tỏa khí nóng.

Sắc trời đã tối, Lạc Tích Tuyết dỗ con gái ngủ.

Chốc lát sau, cô nghe thấy tiếng xe hơi truyền tới, tiếp theo là âm thanh xiềng xích mở ra.

Cho đến khi hai chân cường tráng mạnh mẽ, bước vào trong nhà treo của cô, tướng mạo người đàn ông vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, khiến Lạc Tích Tuyết không tin được, đây là sự thật.

Hắn mặc bộ tây trang màu đen, thân thể to lớn cường tráng mạnh mẽ, tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan như được điêu khắc tỉ mỉ, gò má hoàn mỹ xung quanh vẻ cương nghị lạnh lùng.

"Là anh? !". Lạc Tích Tuyết kêu lên, quả thật không thể tin được, đây là sự thật.

"Là anh! Hàn Diệp Thần!". Người đàn ông khẽ vuốt cằm, trong mắt thoáng qua vẻ tâm tình phức tạp.

Lạc Tích Tuyết kho tin, trong lòng kịch liệt co lại, tâm tình khó tả xông lên đầu.

"Anh chưa chết sao?". Cô nhìn không chớp mắt vào hắn.

Hàn Diệp Thân chợt nâng khóe miệng, tỏng mắt xẹt qua vẻ giễu cợt: "Chẳng lẽ em hi vọng tôi chết sao?"

“Không, em không có ý này!”. Lạc Tích Tuyết lắc đầu, cô không muốn chọc giận hắn, chỉ là ngoài ý muốn, hắn thế mà chưa chết!

Hàn Diệp Thần từng bước một tới gần cô, ánh mắt oán hận: “Tôi chưa chết, nhưng em lại gả cho người đàn ông muốn giết tôi! !”

Lạc Tích Tuyết cứng lại, sắc mặt tái nhợt: “Thật sự xin lỗi.”

Đối với quá khứ, cô cùng Hàn Diệp Thần rối rắm, cô thật sự rất xin lỗi.

Cô không muốn liên lụy tới hắn, tuy nhiên lại hại hắn vì cô, bị trúng một phát súng.

Gương mặt Hàn Diệp Thần căng lại, quả đấm bên tay nắm chặt, khớp xương tay phiếm xám trắng, mắt lạnh: “Con bé là nghiệt chủng (tội ác) của em và Lạc Thiên Uy?”

Hắn chỉ vào tiểu Băng Băng, giọng nói lạnh vô cùng.

“Băng Băng là con tôi, con bé vô tội!”. Lạc Tích Tuết không thích người khác dùng hai chữ “ nghiệt chủng” gọi con gái cô như vậy.

Con ngươi của Hàn Diệp Thần nhìn cô, nhếch miệng có tia miệt thị: “Nhưng bố con bé, là người tự tay chia rẽ tôi và em!”

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi, không cách nào phản bác, cô biết cô cùng Lạc Thiên Uy thiếu Hàn Diệp Thần rất nhiều, hiện tại hắn không sao, ngược lại trong lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Anh phái người bắt chúng tôi tới đây, rốt cuộc có chuyện gì?”. Cô ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt thâm thúy mà người ta không thể nhìn rõ.

Hàn Diệp Thần nắm eo nhỏ nhắn của Lạc Tích Tuyết, đem thân thể của cô dán lên người hắn, cúi đầu ở bên tai cô nói: “Tôi chỉ muốn em trở lại bên cạnh tôi!”

“Không thể nào!”. Lạc Tích Tuyết không chút suy nghĩ nào, cũng không chút do dự mở miệng cự tuyệt.

Cô đã quyết định muốn ở cùng một chỗ với Lạc Thiên Uy, cho dù Hàn Diệp Thần không chết, sau khi trải qua nhiều chuyện như thế, bọn họ là không thể!

“Tại sao? Chẳng lẽ em yêu hắn ta?”. Hàn Diệp Thần tức giận trừng mắt về phía cô, sắc mặt tái xanh, gân xanh trên trán nổi lên: “Đáng chết! Người em muốn gả, vốn là tôi!”

Lạc Tích Tuyết tránh khỏi ngực hắn, trong lòng hỗn loạn: “Đã nhiều năm như vậy, có rất nhiều chuyện xảy ra! Anh có thể bỏ qua thù hận trước kia, lần nữa bắt đầu không?”

“Anh không thể!”. Hàn Diệp Thần quả quyết cự tuyệt, trong con người hiện lên tia lửa, cau mày chặt: “Tích Tuyết, em biết những năm này tôi thế nào không? Là vì muốn gặp lại em, mới khiến tôi chống đỡ tới bây giờ! Nếu như không có em, vậy tôi sống tới bây giờ còn ý nghĩa gì nữa!”

Lạc Tích Tuyết nói thật: “Diệp Thần, anh vì mình là sống, không phải vì tôi! Bây giờ tôi đã kết hôn, cùng Lạc Thiên Uy có con, anh đừng lãng phí tình cảm với tôi nữa, nếu như ban đầu chúng ta có gì thiếu, chỉ cần anh nói ra, tôi sẽ cố gắng bồi thường lại cho anh!”

“Tôi chỉ muốn em, nếu như em phải bồi thường, liền rời khỏi hắn, đi cùng với tôi!”. Hàn Diệp Thần cố chấp dồn Lạc Tích Tuyết tới góc tường, nâng lên chiếc cằm thon của cô, cẩn thận với cô, gằn từng chữ.

Vài năm không thấy, cô lại trở nên đẹp hơn, ánh sáng trong mắt mịt mờ cùng quật cường, trong lúc vô hình lại kiên cường mỹ lệ, cô đã từng khiên tim hắn đập thình thịch, cô đặc biệt xinh đẹp như vậy, hắn không muốn cùng với bất kì kẻ nào chia sẻ, tại sao Lạc Thiên Uy lại có cô?

“Không được, tôi không thể đồng ý với anh, Lạc Thiên Uy là bố của Băng Băng, tôi sẽ không để gia đình ba người chúng tôi tách ra!”. Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết lành lạnh cự tuyệt, bất kể thế nào cô sẽ không rời đi chồng cùng con gái.

Sắc mặt tức giận của Hàn Diệp Thần chợt biến đổi, ánh mắt tróng nháy mắt lạnh tới cực điểm, hắn giữ chặt cằm Lạc Tích Tuyết, tà ác nói với cô: "Lạc Tích Tuyết, đây là em thiếu nợ tôi, kể cả em không muốn, cũng nhất định phải rời khỏi hắn!"

"Không, tôi không muốn! !". Lạc Tích Tuyết cau mày cự tuyệt, chỉ cảm thấy đau lòng, hốt hoảng.

Tại sao Hàn Diệp Thần lại biến thành bộ dạng này, hắn cũng học được cách bức ép cô sao? Người ôn tồn nho nhã, đi đâu rồi?

"Không phụ thuộc vào em, bắt đầu từ bây giờ, em phải ở bên cạnh tôi, nơi này cũng đừng nghĩ tới!". Hàn Diệp Thần nhìn chăm chú vào cô, cương nghị trên mặt thoáng qua vẻ bá đạo lạnh lùng.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run rẩy, giận không kiềm được: "Tại sao phải nghe lời anh?"

"Em không muốn con gái em xảy ra chuyện, tốt nhất không nên chọc giận tôi!" Hàn Diệp Thần đột nhiên uy hiếp cô, lòng Lạc Tích Tuyết níu lên.

Hắn thế mà dùng con gái uy hiếp tới cô?

"Hàn Diệp Thần, anh từ lúc nào đã trở nên hèn hạ như vậy hả?". Lạc Tích Tuyết cười lạnh một tiếng, không tin rằng người trước mặt và người cô đã từng quen, là cùng một người.

"Con người luôn thay đổi, huống chi không phải em cũng thích đàn ông mạnh như vậy Lạc Thiên Uy đó sao? Tôi dịu dàng với em, em lại không thích!". Hàn Diệp Thần xẹt qua tia chua xót, hờ hững thở dài nói.

Lạc Tích Tuyết đè nén sự khó chịu, nhìn hắn chằm chằm không nói.

Tình cảm của cô và Lạc Thiên Uy, người ngoài không thể hiểu, ngay cả chính cô cũng không biết, bọn họ yêu đối phương như thế nào.

Có lúc yêu một người không cần có lý do, chỉ là hắn sẽ hấp dẫn cô. Bất kể hắn bá đạo như vậy, dịu dàng cũng tốt, cô cũng thích.

Nhưng một người từ dịu dàng sang vẻ ác độc vậy, đối với cô mà nói thì cảm giác yêu sẽ biến mất.

Cô yêu chính là người đó, mà chẳng phải ưu điểm của nhiều người, cho dù trên người Lạc Thiên Uy đều là khuyết điểm, là một người có tội ác tày trời, cô cũng thích hắn. Đây chính là điểm khác nhau!

Đang thần thờ, chợt đôi tay đè xuống bả vai cô,sau đó, Lạc Tích Tuyết cỏ cảm giác mình bị sức mạnh kéo đi, lúc cô phản ứng được, đã bị Hàn Diệp Thần đặt trên giường lớn, mà con gái Băng Băng của cô đang ngủ bên cạnh hai người.

"Anh, không cần ---- " Lạc Tích Tuyết kháng cự, âm thanh chỉ có mình nghe được, cô sợ đánh thức con gái, để cho cô bé nhìn thấy mẹ mình bị người đàn ông khác đè xuống dưới.

Nhưng Hàn Diệp Thần cũng không theo suy nghĩ của cô, môi mỏng hắn đè lại, điên cuồng mút lấy cánh môi đỏ thẫm của cô, cảm giác lại nổi lên, để cho hắn không buông tay được.

Lạc Tích Tuyết trợn tròn hai mắt, trong đầu nháy mắt trống rỗng.

300. Chương 300: Giết Cô, Lấy Mạng Đổi Mạng

"Bốp!"

Lạc Tích Tuyết hưng hăng tát hắn, trong lồng ngực phập phòng sự tức giận.

Cặp mắt Hàn Diệp Thần bốc lửa, hắn nhìn chằm chằm vào sắc mặt tức giận của cô, con mắt đen trầm xuống như vũ trụ, từng chữ từng câu hỏi: "Tôi cuối cùng hỏi em một lần nữa, em thật sự không muốn trở lại bên cạnh tôi?"

"Không muốn!". Lạc Tích Tuyết lần nữa rõ ràng nói cho hắn biết.

“Được, em cứ như vậy yêu Lạc Thiên Uy đúng không? Vậy thì xem người đàn ông kia yêu em tới mức nào, còn thương con gái bảo bối của hắn ra sao!”. Sắc mặt Hàn Diệp Thần trầm xuống, trong con ngươi thoáng qua tia lạnh.

Câu nói của hắn, như gậy đánh vào người Lạc Tích Tuyết, cô chấn động, trong lòng cảm thấy cay đắng cùng đau nhức không diễn tả được!.

“Anh định làm gì?”. Cô có dự cảm mãnh liệt, người đàn ông này sẽ làm chuyện cô không tưởng tượng nổi.

Khóe miệng Hàn Diệp Thần dâng lên nụ cười lạnh: “Đến lúc đó em sẽ biết!”

Nói xong, hắn rời đi.

Đêm, dài đằng đẵng.

Trong bóng tối, không có nước, không có ánh sáng, cũng không có âm thanh, tất cả đều yên tĩnh.

Băng Băng như mơ thấy ác mộng, sợ hãi giãy dụa, vô lực quơ múa, trong miệng không ngừng kêu: “Bố, cứu con, bố.”

Lạc Tích Tuyết vội vàng cầm tay con gái, ở bên tai bé an ủi: “Băng Băng đừng sợ, bố sẽ đến cứu chúng ta, đừng sợ! !”

Cảm nhận được sự ấm áp của mẹ, Băng Băng không sợ nữa, bé ổn định lại, từ từ thức tỉnh.

“Mẹ, chú đó là người xấu sao?”. Cô bé hỏi.

Ánh mắt Lạc Tích Tuyết phức tạp, “ừ” một tiếng.

Cô không biết Hàn Diệp Thần có tính là người xấu hay không, hắn như bây giờ lại bị bọn họ ép, nhưng bây giờ hắn lại đang ép con gái bọn họ.

Cô không biết rõ ràng hắn muốn thế nào, nhưng cô chắc chắn rằng, hắn sẽ không bỏ qua cho Lạc Thiên Uy.

Cho dù cô đồng ý làm người phụ nữ của hắn, hắn cũng không từ bỏ ý định, cho nên vậy không cảm thấy cần thiết phải đồng ý với hắn.

Lạc Tích Tuyết cúi đầu,hôn trán Băng Băng.

Thật xin lỗi, Băng Băng.

Mẹ không bảo vệ con tốt.

Băng Băng như nhìn ra mẹ lo lắng, an ủi mẹ: “Mẹ, đừng sợ, bố nhất định sẽ tới cứu chúng ta. Mẹ yên tâm đi.”

Lạc Tích Tuyết mỉm cười vuốt ve đầu con gái, cô biết Lạc Thiên Uy sẽ đến, nhất định sẽ tới, cô vẫn biết.

Chỉ là cô lo lắng, cả 3 người bọn họ có thể còn sống mà rời đi hay không.

Lần này Hàn Diệp Thần đến là báo thù, cô biết, nhưng Lạc Thiên Uy sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng không tới, Hàn Diệp Thần cũng sẽ không bỏ qua cho Băng Băng.

Lạc Tích Tuyết lúc này, tâm tình mâu thuẫn, con gái cùng chồng cô thì không muốn mất đi ai.

Đột nhiên đứa bé trong ngực không có âm thanh, Lạc Tích Tuyết cảm thấy kinh ngạc, đưa tay chạm vào trán bé, lại nóng kinh người!

“Băng Băng, Băng Băng!”. Lạc Tích Tuyết lo lắng gọi con gái.

Băng Băng khẽ nhúc nhích, có chút phản ứng: “Mẹ, con rất lạnh!”

Lạc Tích Tuyết lập tức luống cuống, từ chiều tới giờ, bọn họ chưa ăn gì, nơi này ban ngay thì nóng bức, ban đêm rét lạnh, nóng lạnh thay đổi, người lớn còn chịu được, nhưng trẻ con thì không chịu nổi.

“Băng Băng, đừng sợ, có mẹ ở đây, mẹ không để cho con có chuyện!”. Lạc Tích Tuyết vội vàng cởi áo khoác trên người, bao lấy con gái.

Nhưng thế vẫn chưa đủ, Băng Băng như cũ phát run.

"Mở cửa, Mở Cửa ! !". Lạc Tích Tuyết không nhịn được xông ra, lớn tiếng gào thét.

"Ầm ĩ cái gì?". Âm thanh không kiên nhẫn của thủ vệ truyền tới.

Lạc Tích Tuyết lo lắng nói: "Con gái tôi bị sốt, làm phiền anh kêu người tới, đưa bé đi bệnh viện!"

"Con gái cô ngã bệnh, mắc mớ gì tới chúng tao?". Thủ vệ lạnh lùng cười nhạo.

Sau đó, mặc cho Lạc Tích Tuyết gõ cửa thế nào, những thủ vệ kia không giúp cô, cho đến khi giọng cô khàn lại, không còn ai tới đây.

Thân thể con gái càng lúc càng nóng, Lạc Tích Tuyết sắp phát điên, đứa bé vẫn nhỏ như vậy, lần này không chữa trị kịp thời, nhẹ thì lưu lại mầm bệnh, nặng chắc không đợi được Lạc Thiên Uy tới đây, đã đi tới nhà tang rồi.

Băng Băng kêu tiếng rên rỉ, khẳng định rất khó chịu.

Lạc Tích Tuyết vừa đau lòng, vừa gấp gáp, không thể chờ đợi ngồi chết, cô nhất định phải đi ra ngoài.

Vì thế, cô lấy đồ trong nhà treo, tất cả đều để trên cười.

Cô muốn ồn ào, để cho bọn họ không thể không coi nơi này có chuyện.

Quả nhiên, lúc cô đập tan tất cả đồ vật, có người đàn ông tiến vào.

Lạc Tích Tuyết vội vàng chạy tới, nhưng khi nhìn rõ mặt người đàn ông này, sắc mặt cô liền thay đổi.

Vĩnh Chí đi vào, nụ cười giả tạo: "Thế nào? Cô đơn sao?"

Lạc Tích Tuyết đã vội muốn chết, hét lớn: "Con gái tôi bị bệnh, làm phiền anh thông báo cho Hàn Diệp Thần, đưa bé đi bệnh viện!"

Vĩnh Chí giả mù ngồi chổm xuống, sờ mặt Băng Băng nói: "Thật a, sốt rồi. Đáng thương đáng thương!"

"Van xin anh, anh đưa tôi tới cửa bệnh viện thôi. Tôi đảm bảo sẽ không chạy trốn, cho bé một chút thuốc là được!". Lạc Tích Tuyết chỉ có thể khẩn cầu hắn, kỳ vọng hắn có chút lòng trắc ẩn.

Vĩnh Chí một mực vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Băng, ngoảnh mặt làm ngơ với Lạc Tích Tuyết.

"Đưa chúng tôi tới bệnh viện đi!". Lạc Tích Tuyết lại lần nữa khẩn cầu hắn.

Vĩnh Chí phá lên cười ha ha.

"Anh!". Lạc Tích Tuyết cực kì tức giận, hưng hăng trừng mắt liếc hắn một cái, ôm Băng Băng trong lồng ngực mình.

Vĩnh Chí đưa tay, một tay kéo Lạc Tích Tuyết tới đây: "Cô bảo tôi tìm người đưa con bé tới bệnh viện, vậy tai sao tôi phải cứu nó đây? Bố con bé đã giết chết em gái tôi, tôi sao muốn dẫn con gái hắn đi khám bệnh đây? Cô cho là tôi ngu lắm sao?"

Hắn vừa nói, vừa vuốt mặt với tóc Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết chán ghét lui về phía sau, né tránh.

"Mặc kệ nói như thế nào thì đứa bé vô tội, là tôi cùng Lạc Thiên Uy xin lỗi anh, tôi ở lại cho anh xử trí, nhưng hãy đưa con bé đi bệnh viện!". Lạc Tích Tuyết nhược bộ tới cực độ, mặc kệ như thế nào, cô không thể để con gái có chuyện.

Vĩnh Chí cười phá lên, có vẻ đùa cợt!

Chợt hắn xé quần áo của cô, để cô ngã trên giường, "Mẹ, cô còn cho rằng cô là ai? Dám cùng bố đây nói điều kiện?"

Lạc Tích Tuyết liều mạng giãy dụa: "Buông tôi ra, anh dám đụng tôi ngã xuống, Lạc Thiên Uy không bao giờ bỏ qua cho anh!"

Nét mặt Vĩnh Chí càng dữ tợn hơn: "Cô vẫn lo rằng tôi sẽ không bỏ qua cho cô thôi."

Cả người hắn đi gần tới Lạc Tích Tuyết, cô vội vàng né tránh, không ngừng lui về phía sau, hét to: "Anh không cần tới đây!"

Vĩnh Chí cười: "Kêu lên, lớn tiếng vào! Xem ai dám tới cứu cô."

Nói xong, hắn tát Lạc Tích Tuyết một cái, chớp mắt đã áp trên người cô.

Lạc Tích Tuyết chỉ cảm thấy buồn nôn, người đàn ông này quả thật khiến cô thấy hoảng sợ, đó là một loại sợ hãi trước nay chưa từng cô.

Cô vừa giùng giằng, vừa đưa tay bên eo hắn lẻn đi.

Nhưng lại mò được một khẩu súng lục! !

Vĩnh Chí đang càn rỡ thưởng thức thân thể của Lạc Tích Tuyết, trong đầu nghĩ tới muốn dùng tư thế gì đoạt lấy cô ------

Ai ngờ không chú ý, Lạc Tích Tuyết đã rút khẩu súng bên eo hắn ra.

"Cút ngay! !". Cô rống lên với hắn, khẩu súng thẳng trên đầu hắn.

Mặt Vĩnh Chí liền biến sắc, lập tức nhíu mày, nở nụ cười: "Đừng kích động, mỹ nhân, tôi chỉ đùa với cô một chút thôi!"

"Đừng tới đây! !". Lạc Tích Tuyết lớn tiếng quát lớn, ngăn cản hắn đến gần.

"Được được, tôi không tới, không cần kích động, cẩn thận nổ sung a!". Vĩnh Chí hoảng hốt nhìn khẩu súng, giọng nói rõ ràng đã dịu đi.

Thật ra trong lòng Lạc Tích Tuyết rất hoảng sợ, tay cầm khẩu súng cũng run, mặc dù đây không phải lần đầu cô cầm súng, nhưng bây giờ cô biết rõ tình cảnh của mình, cô căn bản không thoát được, bên ngoài nhiều người như vậy, một mình cô một khẩu súng, còn mang theo con gái, trốn thế nào được?

Hôm nay nghĩ biện pháp cứu con gái, mới là điều quan trọng nhất.

"Anh đứng ở cửa, gọi bọn họ kêu bác sĩ tới đây, không cần nói nhảm, nếu không tôi sẽ giết anh!". Lạc Tích Tuyết ra lệnh.

Vĩnh Chí nhìn cô cười: "Nơi này là vùng hoang vu, làm gì có bác sĩ?"

Lạc Tích Tuyết hung hăng nhìn hắn chằm chằm: "Không mời được bác sĩ, mua chút thuốc hạ sốt gì cũng được, nếu không anh chết! !"

Những lời này cô từ đáy lòng hét ra, nếu như không phải người đàn ông này, cô và con gái cũng không bị ép tới đây, ngộ nhỡ Băng Băng gặp chuyện không may, không chừng cô thật sự bắn chết người đàn ông này.

Vĩnh Chí biết Lạc Tích Tuyết không chỉ uy hiếp hắn, cô thật sự sẽ bắn, người phụ nữ Lạc Thiên Uy coi trọng, chắc hẳn sẽ gan dạ sáng suốt như vậy.

Nhưng hắn sao có thể để cô được như ý muốn đây?

"Được, tôi mang con bé đi ra ngoài gặp bác sĩ, cô ôm đứa bé cho tôi!". Vĩnh Chí nhìn rất nhiệt tâm mà nói.

Lạc Tích Tuyết do dự nhìn hắn, hoài nghi nói: "Anh thực sự sẽ đưa con bé đi bác sĩ chứ?"

"Dĩ nhiên, không tin cô đi cùng tôi, cầm súng chỉa vào sau lưng tôi." Vĩnh Chí cười hì hì nói.

Lạc Tích Tuyết hơi suy tính, biết bệnh của con gái không thể kéo dài được nữa, cô khẽ nghiêng người sang, một tay ôm chầm Băng Băng, một tay khác cầm súng.

"Trước tiên mua thuốc cho con bé trước, hay đi bệnh viện trước?". Vĩnh Chí cố tình nói chuyện cho Lạc Tích Tuyết phân tâm.

Lạc Tích Tuyết đang nghiêm túc suy nghĩ, hắn đột nhiên ở phía sau lấy ra con dao, ném tới hướng mẹ con Lạc Tích Tuyết.

Lạc Tích Tuyết giật mình, theo bản năng nghiêng người qua, bảo vệ con gái.

Dao xẹt qua tay cô, rơi xuống đất, kêu ra tiếng vang.

Lạc Tích Tuyết kêu đau một tiếng, đưa tay che vết thương, súng trong tay cũng rơi xuống.

Vĩnh Chí nhanh như chớp nhặt khẩu súng trên mặt đất, chạm vào gáy Lạc Tích Tuyết.

"Không hổ là người phụ nữ của Lạc Thiên Uy, có chút gan dạ sáng suốt, nhưng không bằng tôi!". Hắn cười hả hê.

Lạc Tích Tuyết ôm chặt con gái, nhắm mắt lại, nói: "Anh giết tôi đi. Bởi vì tôi, Lạc Thiên Uy mới không cần em gái anh, anh giết tôi báo thù đi, chỉ cần có thể bỏ qua cho con gái tôi!"

Cô tình nguyện chết, cũng không muốn chịu người đàn ông này làm nhục cô, huống chi bệnh tình con gái nguy kịch, tình hình bây giờ cô cũng không được phép suy nghĩ nhiều! !

Nếu như có thể cứu mạng con mình, có thể giải trừ thù hận của Vĩnh Chí với Lạc Thiên Uy, cứu được con gái, cũng coi là đáng giá!

301. Chương 301: Chân Tướng, Mưu Đồ Đã Lâu!

"Ha ha!!"

Vĩnh Chí lại cười lớn một cách kỳ quái,"Người chết, vậy thì không dễ chơi! Trước nhất tôi phải đi nhìn Lạc Thiên Uy ăn nói khép nép, dáng vẻ cầu xin?"

Lạc Tích Tuyết hung ác trừng mắt liếc hắn một cái: "Rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Vĩnh Chí híp mắt, lè lưỡi nhìn máu tươi trên mũi dao, lưỡi dao chiếu sáng khuôn mặt điên cuồng đang tươi cười của hắn, bộ dáng kia thật kinh khủng!

"Nếu không, nhìn từ trên người cô xuống, có cái gì khiến chồng của cô mau đến đây đi! Cô cũng muốn hắn chết sao!" Vĩnh Chí liếc nhìn cây dao, lưỡi dao sáng loáng lắc lư trước mặt Lạc Tích Tuyết.

Thân thể Lạc Tích Tuyết không nhịn được mà run lên, dao gần đến tay cô, cô bị sợ đến sắp khóc.

"Gương mặt thật sự rất hoàn mỹ, vừa nhìn đã động lòng! Nhưng ngộ nhỡ đôi mắt ngọc bị mất đi một con, tiểu tử Lạc Thiên Uy kia còn có thể mê luyến cô sao? Cô đã dựa vào gương mặt này để mê hoặc hắn, làm hại hắn phải giết em gái tôi!" Vĩnh Chí đưa tay vuốt ve gò má của Lạc Tích Tuyết, từ từ chà xát, như một kẻ thần kinh mà cười to.

Thân thể Lạc Tích Tuyết run lên, trên da thịt lập tức nổi lên một tầng da gà, cô đã ý thức được hắn nghĩ muốn làm gì rồi!!

Hắn muốn phá hủy gương mặt của cô hắn muốn để cho cô nếm thử những năm tháng chịu khổ của Tống Khuynh Vũ!!

Lạc Tích Tuyết sợ hãi trợn to hai mắt, theo bản năng hướng về phía lưng mà lẫn trốn, nhưng lập tức, cô liền thất vọng, sau lưng, đã là vách tường lạnh lẽo, nhìn mặt mũi dữ tợn càng lúc càng gần mình, cô kinh hãi trợn to hai mắt, có lẽ, đây chính là số mạng của cô.

Có lẽ, mất đi gương mặt mê người của mình, cô sẽ ít đi một chút xíu nguy hiểm? Dù sao, chẳng ai chú ý đến cô nếu cô có một bộ dáng xấu xí? Nói yêu cô, còn không phải là bởi vì gương mặt này của cô sao?

Hàn Diệp Thần cũng sẽ không tìm Lạc Thiên Uy gây thêm phiền toái, Vĩnh Chí cũng không báo thù, nói cho cùng cô bởi gương mặt này mà khiến cho thảm hại, đàn ông điên cuồng đuổi theo, không phải chỉ vì dung mạo tuyệt sắc của cô gái thôi sao?

Vậy thì tới đi, cô đã bất chấp mọi thứ rồi, sẽ để cho tất cả được giải thoát!!

Cơ hồ có lẽ đã cảm thấy phiến dao lạnh trước mặt, Lạc Tích Tuyết không sợ mà cười lạnh, trơ mắt nhìn nó cách mình càng ngày càng gần.

Tiếng cười của Vĩnh Chí càng lúc càng lớn, một bộ dáng hết sức hài lòng.

Biến thái!

Kẻ điên!

Lạc Tích Tuyết căm hận nhìn chằm chằm vào hắn.

Thời khắc mạng mình là chỉ mành treo chuông, một người đàn ông lấy khí thế bức người xuất hiện, một cước bay lên, chính xác không có lầm là đá vào cổ tay Vĩnh Chí, đau đớn tan lòng nát dạ khiến hắn không nhịn được mà nhỏ giọng gào khóc!

"Vĩnh Chí, ai cho cậu tổn thương cô ấy!!" Một giọng nói đàn ông lạnh lẽo truyền đến.

Lạc Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, người tới lại là Mực Cảnh!

Anh sải bước đi tới trước mặt cô, cầm chặt đôi tay nhỏ bé của Lạc Tích Tuyết, chậm rãi đỡ cô lên, ân cần dò hỏi:

"Tích Tuyết, cô không sao đó chứ?"

Lạc Tích Tuyết trợn to hai mắt ngơ ngác nhìn anh, phản ứng không kịp với những chuyện đã xảy ra, nhưng đến với bàn tay ấm áp ấy cô lại có một cảm giác an toàn, không để cho cô sợ hãi!

Mực Cảnh, vì sao anh ấy lại ở đây?

Sau đó, Mực Cảnh xoay người, đem Lạc Tích Tuyết ngăn phía sau mình, thân hình của hắn cao lớn rắn rỏi giống như chận lấy vách tường cứng rắn, bảo vệ cô!

"Mực Cảnh, tại sao cậu muốn ngăn cản tôi? Thật vất vả mới có cơ hội này, cậu có thể buông tay sao?" Vĩnh Chí tức giận bất bình nhìn chằm chằm người đi tới.

"Vĩnh Chí, để cho cậu tham gia vào kế hoạch của chúng tôi, đã là giới hạn lắm rồi, người chúng tôi muốn đối phó chỉ là Lạc Thiên Uy, Tích Tuyết cũng chỉ là mồi hấp dẫn hắn tới, cậu dám làm tổn thương cô ấy, tôi là người đầu tiên giết cậu" Mực Cảnh đưa đôi mắt lạnh lẽo nói lời cảnh cáo.

Vĩnh Chí không phục trừng mắt về phía anh: "Được, cậu có gan!" Nói xong, chỉ vào lỗ mũi Mực Cảnh rồi đi ra ngoài.

"Tích Tuyết, tôi dẫn cô đi một chỗ khác!" Mực Cảnh ngồi xổm xuống, muốn ôm Lạc Tích Tuyết lên.

Lạc Tích Tuyết lại cứ lắc đầu, trên mặt khó nén được tức giận: "Tại sao? Tại sao anh lại giống họ? Tại sao anh lại bắt cóc tôi?"

"Tích Tuyết, có thể cô không biết, thật ra thì tôi là anh em của Lạc Thiên Uy!" Mực Cảnh thở dài, ánh mắt trở nên phức tạp.

Lạc Tích Tuyết kinh hãi: "Cậu nói cái gì?"

"Năm đó Thẩm Tâm Lam mang thai Chiêm Mỗ Tư, rồi gả ột người đàn ông nước Pháp, sanh ra Lạc Thiên Uy, thật ra tôi là con của người đàn ông Pháp đó và vợ trước ông ta, chỉ bởi vì có Lạc Thiên Uy mà ba tôi bỏ mặc tôi. Những năm này tôi dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận Lạc Thiên Uy, nói rõ làm giúp hắn, nhưng thật ra là vì lấy đi toàn bộ thuộc hạ của hắn! Tôi không muốn tổn thương cô, nhưng mà tôi sẽ lấy lại những gì tôi muốn, tuyệt đối không buông tha!" Mực Cảnh đem tất cả những gì chôn giấu tất cả trong lòng mình nói ra.

Lạc Tích Tuyết khiếp sợ, không nghĩ tới Mực Cảnh sẽ có đoạn thân thế này.

Khó trách năm đó anh ưu tú như vậy, cũng không thuộc về Lạc Thiên Uy, lại cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh anh.

"Năm đó anh nói muốn dẫn tôi đi, cũng vì muốn trả thù Lạc Thiên Uy hả?" Lạc Tích Tuyết đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, quay đầu hỏi.

Mực Cảnh gật đầu: "Đúng, tôi bí mật giám xác nhất cử nhất động của Lạc Thiên Uy, tôi hiểu rõ cô là người anh ta yêu, vì trả thù, tôi sẽ giành lấy cô, để cho anh ta nếm thử tư vị bị ruồng bỏ! Cho nên tôi giúp cô chạy trốn, ở tại nước Pháp xuất hiện để cảnh cáo cô, anh ta không phải Chiêm Mỗ Tư! Hàn Diệp Thần cũng vì cứu tôi, tôi không muốn anh ấy bị Lạc Thiên Uy giết, cho nên liền âm thầm cứu anh ta một mạng, mang anh ta đến tổ chức, cùng nhau hợp tác!"

Lạc Tích Tuyết chợt cười lạnh: "Thì ra tất cả đều là do anh sớm sắp xếp! Anh dùng trăm phương ngàn kế chỉ vì muốn giết Lạc Thiên Uy! ! Ba anh thiên vị, không phải lỗi của Thiên Uy, tại sao anh lại âm mưu trả thù anh ấy? Đến tột cùng là anh muốn như thế nào?"

"Tôi nói rồi, tôi không muốn tổn hại đến bất cứ kẻ nào, tôi chỉ muốn có được chỗ di sản thuộc về tôi, di chúc ba tôi lâm chung, chỉ rõ Lạc Thiên Uy là người thừa kế thứ nhất, tôi là thứ hai, nên chỉ khi nào hắn chết tôi mới có được tất cả! Nhưng cô yên tâm, chỉ cần hắn ta chịu đem những gì thuộc về tôi trả lại cho tôi, tôi sẽ không giết hắn, nhưng Hàn Diệp Thần có muốn mạng của hắn hay không, tôi không thể bảo đảm!" Mực Cảnh thoáng qua một chút tính toán.

Lạc Tích Tuyết rống to, ánh mắt sắc bén: "Mực Cảnh, anh là một thằng hám tiền! Anh vì tiền cho nên bày mưu tính kế giết người, anh biết rõ Hàn Diệp Thần hận Lạc Thiên Uy đến tận xương tủy, anh lợi dụng sự thù hận này mà định giết người. Vĩnh Chí tìm đến bắt cóc chúng tôi, còn cố ý kết những người có thù oán với Lạc Thiên Uy lại, không phải là muốn mượn tay của bọn hắn, giết em trai của anh sao, như vậy anh sẽ là người thừa kế hàng thứ nhất rồi!"

Cô thật không thể tin được, một người tính tình luôn trầm ổn như Mực Cảnh, trong nội tâm lại là loại người ham tiền. Từ mười năm trước đã bắt đầu ra mưu giết em trai mình, vẫn dự mưu tính toán, cho tới hôm nay lợi dụng kẻ thù của Lạc Thiên Uy mà cướp lấy di sản.

Thật là bởi vì tài mà chết, vì hám ăn mà chết, một chút cũng không đáng!! Có thể che giấu nhiều năm như thế, có thể thấy được Mực Cảnh rất nguy hiểm!!

"Được rồi, không nên nói tất cả những gì tôi biết, hiện tại cô có thể gọi điện cho chồng của cô, báo bình an?" Mực Cảnh đưa điện thoại di động tới.

Lạc Tích Tuyết quay mặt qua chỗ khác, cô mới không cần làm đồng lõa của anh ta.

"Cô không thể gọi, cũng chẳng sao, nhưng con gái của cô đang sốt lên, nó không thể chờ quá lâu!!" Mực Cảnh đã sớm nhìn ra nhược điểm của Lạc Tích Tuyết, uy hiếp nói.

Lạc Tích Tuyết căm hận trừng mắt về phía anh, đáng ghét, thế nhưng anh ta dám lấy Băng Băng ra uy hiếp cô!

Mực Cảnh nhìn chằm chằm mắt của cô, bấm số điện thoại của Lạc Thiên Uy, trong điện thoại di động truyền đến tiếng chuông Lạc Tích Tuyết thích nhất, sau đó điện thoại được tiếp thông.

"Lạc Thiên Uy, biết tôi là ai không?" Mực Cảnh dùng giọng quen thuộc của mình, cùng Lạc Thiên Uy chào hỏi.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể nghe được giọng nói nho nhỏ lại Lạc Thiên Uy, lại nghe không rõ anh đang nói gì.

Mực Cảnh nói tiếp: "Đúng! Họ đều đang ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không làm bọn họ tổn thương, cũng còn sống !"

Lạc Thiên Uy tiếp đó lại nói những thứ gì, cho đến khi Mực Cảnh đưa điện thoại cho Lạc Tích Tuyết, "Chồng cô muốn nói chuyện với cô!"

Lạc Tích Tuyết nhận lấy điện thoại, lần đầu tiên cảm giác cầm điện thoại lên lại nặng nề như thế

Trước kia cô cũng bị bắt cóc, chỉ là khi đó không có Băng Băng, cũng không có nhiều kế hoạch trả thù như vậy, họ chỉ thuần túy là lợi dụng cô, hướng Lạc Thiên Uy uy hiếp rồi đòi ít tiền mà thôi.

Thế nhưng lần này không giống lần trước, đây là kế hoạch do Mực Cảnh tỉ mỉ lên trong nhiều năm qua, Hàn Diệp Thần, Vĩnh Chí, bọn họ đều là những kẻ muốn lấy mạng Lạc Thiên Uy, cả nhà bọn họ đang lọt trong nguy hiểm.

”Tích Tuyết?” Trong điện thoại di động là giọng nói đau lòng của Lạc Thiên Uy, cũng không có như trong tưởng tượng là nóng nảy đến phát điên, tuy nhiên nó khiến Lạc Tích Tuyết lã chã rơi lệ.

Cô không muốn đau lòng như thế, chỉ có thể hướng về điện thoại, nhẹ nhàng gật đầu đáp một tiếng: ”Ừ.”

”Em và Băng Băng có khỏe không?” Mặc dù rất tỉnh táo, lại lộ ra vẻ lo lắng!

”Băng Băng sốt cao, em còn tốt.” Lạc Tích Tuyết cố gắng ẩn nhẫn nhìn vết thương trên cánh tay, tận lực làm cho giọng mình có vẻ bình thường.

”Tích Tuyết, hãy nghe anh nói, Mực Cảnh là người khá tỉnh táo, hắn ta cũng làm việc rất có kế hoạch, em đừng tự mình hành động, nếu không chọc giận hắn hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Giọng nói của Lạc Thiên Uy trầm thấp, ý bảo cô không cần bất chấp nguy hiểm mà chạy trốn, phải đợi anh.

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết gật đầu một cái.

Lạc Thiên Uy một lần nữa cường điệu: ”Em phải chờ anh, tất cả đều đã được anh an bày, đây là ân oán nhiều năm trước của tụi anh, em chỉ cần nhớ kỹ một điểm, một khi có cơ hội, lập tức ôm Băng Băng bỏ chạy. Vô luận xảy ra chuyện gì, đều phải giữ mạng của mình.”

Nước mắt Lạc Tích Tuyết đã lăn ra ngoài, yên lặng gật đầu.

Lạc Thiên Ny sợ cô không nghe thấy, lập lại một lần: ”Nghe hiểu không? Em phải mang Băng Băng bỏ chạy, đừng động tới bất luận kẻ nào!”

”Em biết rồi!” Lạc Tích Tuyết rốt cuộc trả lời: ”Thiên Uy, anh nhất định phải sống”

Lời của cô vẫn chưa nói hết, điện thoại di động đã bị Mực Cảnh đoạt đi.

”Thời gian và địa điểm, tối nay tôi sẽ nói cho anh biết, anh yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho vợ và con anh!” Mực Cảnh muốn cắt đứt điện thoại di động.

Lạc Thiên Uy bên kia không biết nói cái gì, Mực Cảnh đột nhiên quát: ”Anh gấp cái gì? Tôi với vợ anh đã lâu chưa gặp nhau, đương nhiên là muốn ôn lại chuyện xưa rồi! Về phần anh, chờ chúng tôi chơi đã rồi mới đến lượt anh!”

302. Chương 302: Anh, Trúng Một Phát Đạn!

”Anh thả con gái tôi ra đi, con bé mới ba tuổi, nó vô tội!” Lạc Tích Tuyết hướng về Mực Cảnh thỉnh cầu.

Anh ta muốn đối phó với Lạc Thiên Uy, vậy thì chỉ cần mình cô làm con tin là được rồi, cần gì phải liên lụy đến con của cô, huống chi nghiêm khắc mà tính toán, Băng Băng cùng anh ta cũng có liên hệ máu mủ, anh là dùng tâm gì mà hại đây?

Mực Cảnh nhìn chằm chằm Băng Băng, sau đó hừ lạnh: ”Vô tội? Hừ, ai bảo nó là con gái của Lạc Thiên Uy! !”

Anh ta ngụ ý là sẽ không thả ẹ con của cô.

Lòng của Lạc Tích Tuyết nhéo lên, nhưng vẫn không quên khuyên can: ”Tại sao phải tuyệt tình như vậy? Không phải anh chỉ hám tiền thôi sao? Nếu như Lạc Thiên Uy chịu đem tất cả tài sản của anh ấy đưa cho anh... có phải anh nguyện ý sẽ cho chúng tôi con đường sống không?”

”Tôi cần hắn đem cho tôi sao? Tôi muốn dùng sức mạnh của chính mình để đoạt lại!” Mực Cảnh rống to, ánh mắt có chút khí lạnh: ”Cô nói không sai, tôi là một người mê tiền của, cho nên mới hợp tác cùng Hàn Diệp Thần và Vĩnh Chí, sẽ lấy mạng của anh ta, vì ta có tài!”

Lạc Tích Tuyết trừng mắt về phía anh: ”Vậy anh không cảm thấy dùng phương thức này để có được mạng Lạc Thiên Uy là hèn hạ sao? Chẳng lẽ anh không muốn cùng Lạc Thiên Uy đối đầu, vậy thì anh sợ mình thất bại à?”

Lạc Tích Tuyết đoán chừng sẽ chọc giận anh ta, để cho anh hốt hoảng, trong tiềm thức cô biết Mực Cảnh là người tính tình trầm ổn, nhưng nhất định sẽ không thể chịu đựng được nếu bị người khác chọc giận.

Mặc dù Lạc Thiên Uy bảo cô đừng làm gì cả, đừng để xảy ra xung đột, nhưng tình huống bây giờ, cô đã không quản được nhiều như vậy rồi.

Nếu như cô có đầy đủ năng lực, cô tình nguyện liều mạng với anh, cũng không cần ngồi chờ chết, không trở thành công cụ để anh uy hiếp Lạc Thiên Uy

Mực Cảnh nhìn ra Lạc Tích Tuyết đang suy nghĩ gì, anh cười lạnh một tiếng: "Nói thật hay! Tôi hiểu rõ cô đang muốn chọc giận tôi! Đáng tiếc tôi sẽ không tức giận! Tôi cho cô biết, tôi không tính giết cô, một lát cũng sẽ không trực tiếp lấy mạng Lạc Thiên Uy, tôi sẽ cho các người một cơ hội! Cho anh ta đi đến cứu các người, về phần có cứu được hay không, cũng không liên quan đến tôi!"

Đôi mắt của anh sáng lên, trong ánh mắt thoáng qua một nụ cười vui vẻ, trong lòng Lạc Tích Tuyết đau nhói, người đàn ông này có âm mưu gì đây?

Đang lúc ấy thì Hàn Diệp Thần cùng Vĩnh Chí từ bên ngoài đi vào, bọn họ nói với Mực Cảnh: "Tất cả đều đã chuẩn bị xong!"

"Rất tốt, cứ theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành!" Mực Cảnh chợt nhíu mày, mang theo Vĩnh Chí đi ra ngoài.

Hàn Diệp Thần từ trong túi quần móc ra một bọc thuốc hạ sốt, đưa ra một ly nước, để cho Băng Băng uống.

"Cám ơn!" Lạc Tích Tuyết còn cảm kích, gật đầu nhìn anh một cái, mặc dù biết anh và cô nay không cùng một phe.

Hàn Diệp Thần cũng không nói chuyện, chỉ lấy ra thêm một băng gạc, giúp Lạc Tích Tuyết băng bó cánh tay bị thương

"Tích Tuyết, em không muốn đi cùng anh sao?" Băng bó vết thương xong, anh hỏi lại vấn đề kia một lần nữa.

"Thật xin lỗi!" Lạc Tích Tuyết chỉ có thể lắc đầu.

Cô cùng Lạc Thiên Uy đã chia tay nhiều lần lắm rồi, lần này không phải cùng sinh cùng tử, chính là chết cũng không thể chia lìa.

"Nếu đây là lựa chọn của em, một lúc nữa em chuẩn bị trả giá đi." Hàn Diệp Thần nói xong một câu tàn nhẫn, cũng đi ra ngoài.

Trên sàn nhà, lại chỉ còn hai người Lạc Tích Tuyết và Băng Băng

Không khí trong càng lạnh, nhất là sắp tờ mờ sáng, nhiệt độ trên núi càng hạ xuống.

Lạc Tích Tuyết ôm chặt lấy Băng Băng, không muốn để cho bé thấy gió rét.

Cô buồn ngủ, thể lực cả ngày đã bị tiêu hao lại chẳng có cơm ăn, Lạc Tích Tuyết cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Không lâu sau, cửa một lần nữa bị mở ra, thân thể Lạc Tích Tuyết bị khiêng đi, lúc cô chưa kịp phản ứng thì bị Hàn Diệp Thần nhét vào một chiếc màu đen, ngay sau đó là Băng Băng.

Mực Cảnh tự mình lái xe, Hàn Diệp Thần ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không biết Vĩnh Chí đang ở đâu, Lạc Tích Tuyết ôm Băng Băng ngồi ghế sau.

"Anh dẫn chúng tôi đi đâu?" Lạc Tích Tuyết lo lắng hỏi.

"Đi gặp Lạc Thiên Uy!" Mực Cảnh không trả lời, là Hàn Diệp Thần nói.

Xe chạy, hai bên cảnh vật ngã về sau, quả nhiên là chẳng có người nào trên núi, hai bên đường, thỉnh thoảng mới xuất hiện vài ngôi nhà nhỏ.

Lạc Tích Tuyết không biết bọn họ muốn làm gì? Chỉ liều mạng nhớ đến các dấu hiệu trên đường đi, đợi cơ hội tốt để chạy trốn

Tại như trên núi lại thưa thớt như thế, có thể chạy thoát khỏi đây là một chuyện khó khăn, mà xuống núi lại là một chuyện khác.

Mực Cảnh phóng nhanh, hình như anh nhìn thấy rõ tâm tư của Lạc Tích Tuyết: "Không cần hết nhìn đông tới nhìn tây!" Anh cảnh cáo cô.

Lạc Tích Tuyết chỉ có thể thận trọng ôm Băng Băng, không nói thêm gì nữa.

Xe càng lên sườn núi, càng lắc lư, dạ dày của cô và Băng Băng vô cùng khó chịu, rất muốn ói, lại phun không ra, sắc mặt tái nhợt.

"Mực Cảnh, cậu lái xe chậm một chút đi, họ không chịu được!" Hàn Diệp Thần thương tiếc nói với Mực Cảnh.

"Cậu biết cái gì? Thương cảm cho người tình cũ rồi hả?" Mực Cảnh chỉ cười lạnh, ngược lại càng tăng tốc độ xe: "Đừng quên, ban đầu bọn họ đã đối xử với cậu như thế nào đó!"

Bị câu nói của anh làm kích thích, Hàn Diệp Thần không nói thêm gì.

Lạc Tích Tuyết không ngừng động viên bản thân, cố gắng giữ tỉnh táo.

Rốt cuộc Mực Cảnh đã dừng xe lại, trên núi là một mảng đất trống, mơ hồ có thể nghe được tiếng thác nước.

Mực Cảnh rút chìa khóa xe ra, đi xuống xe, Hàn Diệp Thần đưa hai mẹ con cô ra ngoài.

Lúc này, Mực Cảnh nhận được điện thoại của Vĩnh Chí, anh nâng lên một nụ cười với Hàn Diệp Thần: "Đến lúc rồi!! Gọi điện thoại cho Lạc Thiên Uy!"

Hàn Diệp Thần nhận lấy điện thoại đã mở sẵn.

Mực Cảnh lấy trong buồng xe, tìm lấy miếng băng dán màu vàng, anh trói chặt hai bàn tay của Lạc Tích Tuyết và Băng Băng, sau đó dùng miếng dán kín miệng cô.

Sau đó dẫn các cô lên xe, anh trở lại vị trí tài xế bắt đầu lái đi.

"Cô muốn biết kế hoạch của chúng tôi sao? Bây giờ có thể nói cho cô biết." Anh nói xong, nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác.

Miệng Lạc Tích Tuyết bị phong bế, không phát ra được âm thanh.

Mực Cảnh lầm bầm lầu bầu nói tiếp: "Tôi muốn đem các người cột ở một cái cây to trên vách núi."

Xe đã quay ngược lại đến một bên hồ nước, tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, Lạc Tích Tuyết biết đó bên vách núi có một thác nước lớn.

Lạc Tích Tuyết không hiểu, tại sao anh muốn làm như thế?

Liền nghe Mực Cảnh tiếp tục nói: "Có phải cô muốn hỏi vì sao tôi làm như thế ko?, cô hãy nhìn chỗ này xem"

Lạc Tích Tuyết theo ngón tay anh nhìn sang, có núi, có nước, còn cỏ cây, một mảnh rậm rạp.

"Một hồi tôi sẽ đem cô cột trên vách núi, Lạc Thiên Uy lái đi, nhìn thấy các người gặp nguy hiểm, nhất định sẽ qua đó cứu các người. Tôi và Hàn Diệp Thần sẽ núp trong rừng cây để hắn không thấy, thừa dịp hắn chạy tới cứu các người, dùng súng bắn hắn chết, dĩ nhiên, tôi sẽ không để cho hắn chết ngay lập tức, chỉ bắn súng vào chân hắn, để cho hắn không thể động đậy, chỉ có ngần ấy cự ly, nhưng hắn sẽ chẳng cứu được các người."

Mực Cảnh nở nụ cười ha ha, vì kế hoạch của mình mà cảm thấy hài lòng.

"Vĩnh Chí sẽ ở đầu kia, cô có biết bên đó là một đập nước không? Nếu như Lạc Thiên Uy chịu đem những thứ thuộc về tôi trả lại cho tôi... tôi sẽ không gọi điện cho Vĩnh Chí, nhưng nếu như hắn không chịu, Vĩnh Chí nhận được điện thoại của tôi xong liền ra tay, nước trôi tới đây, cô và con gái liền bị cuốn đi, hắn sẽ không trơ mắt nhìn các cô rơi xuống vách núi đá, mà không đi theo cứu các người!!"

Nghe đến đó, cả trái tim Lạc Tích Tuyết nhéo lên, Mực Cảnh chính là Mực Cảnh, đến kế hoạch giày vò cũng chu toàn thế, thậm chí là biến thái.

Nét mặt Mực Cảnh đầy khoa trương, cả người nhao nhao muốn thử: "Cô nói Lạc Thiên Uy thấy người mình yêu mến nhất, tiến vào vách đá, nhưng không cách nào cứu cô, hắn sẽ như thế nào? Hắn sẽ hỏng mất!! Sẽ cầu xin tôi để cho hắn đi tìm cái chết!! Sau khi hắn chết, phần của tôi và phần của hắn bao năm qua cố gắng, sẽ thuộc về tôi hết! Ha ha!"

Lạc Tích Tuyết nhìn chằm chằm anh, chỉ cảm thấy ngực một hồi đau nhức kịch liệt, cô không thể tượng tưởng ra trường hợp như thế, tại sao người đàn ông này lại tàn nhẫn như thế?

Mực Cảnh cười phá lên: "Được rồi, trò chơi của chúng ta bắt đầu! Cô nhất định phải nhờ trời phù hộ hắn chết nhanh đi, bởi vì như vậy lời nói, sau kịch hay sẽ là hát hay!"

Vì vậy, Mực Cảnh lái xe đến vách đá bên thác nước, đem Lạc Tích Tuyết và Băng Băng chia ra cột vào hai nhánh cây đại thụ, lưng Lạc Tích Tuyết dựa vào dòng nước chạy, Băng Băng càng thêm sợ mà khóc lớn.

"Khóc đi, khóc đi, khóc càng vang dội, ba mày sẽ càng đến nhanh!" Mực Cảnh hả hê nói.

Làm xong tất cả, Mực Cảnh lui về sau, vừa đi vừa làm ra vẻ mặt vô tội, nhìn Lạc Tích Tuyết hung hăng nhìn gương mặt dối trá của anh.

Cho nên nói lòng người khó dò, ai có thể nghĩ tới Mực Cảnh lại mai phục bên người bọn họ nhiều năm như thế, tất cả chỉ vì tiền bạc!

Anh vì giờ khắc này mà tỉ mỉ bố trí, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Nhưng đối với Lạc Tích Tuyết mà nói, giờ khắc này giống như là đã cùng với đau khổ nơi địa ngục giúp con người tu luyện ý chí.

Chờ đợi, mỗi một phút mỗi một giây, đều giống như một thanh đao nhọn khoét vào trong da thịt Lạc Tích Tuyết.

Quả nhiên Mực Cảnh hiểu lòng người, anh biết rõ chuyện tận mắt chứng kiến người thân của mình chết đó là một chuyện khiến người ta đau tâm phế phổi.

Đây là loại đau khổ không gì sánh bằng, cái đó thì không gì tốt hơn là chết cùng nhau.

Hiện tại điều duy nhất Lạc Tích Tuyết mong đợi chính là Lạc Thiên Uy không tới, không nên trúng với những gì Mực Cảnh tiên đoán.

Nhưng làm cô thất vọng là Lạc Thiên Uy chạy đến rất kịp thời. Làm sao mà anh có thể không cứu cô và Băng Băng đây?

Không phải cô không có lòng tin với anh, chỉ là quá đáng sợ, cô không thể tin lại có chuyện tàn khốc như thế này.

Chỉ trong chớp mắt, cô đã nhìn thấy Lạc Thiên Uy dừng xe ở cửa tử, rồi chạy đến gần họ.

Mới một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, nhưng làm anh ốm đi rất nhiều, điều đó chứng tỏ anh lo lắng rất nhiều cho bọn họ

Anh cầm điện thoại di động hướng về phía bọn họ, nhất định là bị Mực Cảnh điều khiển.

Quả nhiên, Lạc Thiên Uy đã gặp các cô bị trói bên vách núi, bất chấp tất cả mà chạy vội tới bên cạnh bọn họ.

Lạc Tích Tuyết muốn hô to, đáng tiếc miệng đã bị che lại, cô dùng hết toàn lực để biểu hiện, đáng tiếc anh không nhìn đến biểu hiện của cô.

"Đừng! Lạc Thiên Uy, đừng tới đây! Không nên tới"

Vô luận cô cố gắng thế nào, phát ra chỉ là tiếng khóc la mơ hồ không rõ ràng.

Nước mắt chảy quanh hốc mắt, Lạc Tích Tuyết không thấy rõ gương mặt anh nữa, chỉ thấy được một bóng người mơ hồ đang vọt về bên cô.

Động tác của anh nhanh như vậy, mấy bước liền đến gần cô, chỉ mong bọn họ không gặp nguy hiểm.

Đáng tiếc, chuyện bất hạnh đến, "bằng" một tiếng súng vang lên, chấn động cả đỉnh núi.

Lạc Thiên Uy cứ như vậy té xuống, nằm trên sân cỏ, không nhúc nhích!!

303. Chương 303: Cứu Cô, Hy Sinh Tánh Mạng!

Thời gian giống như dừng lại trong thời khắc này, quanh cô tất cả đều ngưng lại bất động, trong thiên địa an tĩnh giống như chỉ còn lại hô hấp của cô cùng tiếng tim đập.

Lạc Tích Tuyết cả thân thể không nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng về phương hướng của Lạc Thiên Uy.

Anh cứ như vậy nằm ở nơi đó, không chút nào nhúc nhích!

Chẳng lẽ, anh đã chết rồi sao? Mặc Cảnh thật đã đánh chết anh?

Lạc Tích Tuyết trợn to cặp mắt, không thể tin nhìn qua một màn trước mắt, liền hô hấp cũng trở nên cẩn thận.

Cô không dám khóc lên, sợ tiếng khóc của chính mình sẽ nói cho cô biết tất cả đều là sự thật.

Băng Băng tựa hồ có chút ý thức, trong miệng bé không ngừng kêu"Ba, ba!"

Nhưng Lạc Thiên Uy vẫn nằm ở chỗ này, dù con gái có gọi anh thế nào, anh cũng không nhúc nhích.

"Phanh!" Mặc Cảnh chưa từ bỏ ý định lại bắn thêm một phát súng, lần này Lạc Tích Tuyết thấy rõ, viên đạn kia trực tiếp xuyên thẳng vào chân trái của Lạc Thiên Uy.

Máu tươi từ miệng vết thương phun ra ngoài, nhiễm đỏ đầy đất.

Rốt cuộc, Lạc Tích Tuyết không nhịn được thất thanh khóc lớn, giờ khắc này cô rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là ruột gan đứt từng khúc.

Thì ra người Mặc Cảnh muốn hành hạ không phải Lạc Thiên Uy, mà là cô.

Cô tận mắt nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương chết ở trước mặt mình, nhưng không làm gì được, loại cảm giác này giống như là bị người ghìm chặt cổ, vô luận giãy giụa như thế nào, cũng không tránh khỏi!

Lệ đột nhiên chảy ra ngoài, hiện tại Lạc Tích Tuyết chỉ có một loại cảm giác, nếu như anh thật đã chết, cô muốn đi cùng anh, tất cả cô đều không muốn cố kỵ nữa, một nhà ba người chết cùng một chỗ thôi.

Cô nhắm chặt hai mắt, tựa hồ nghe thấy cái chết đang hướng về mình.

"Phanh! Phanh! Phanh!" Liên tục ba tiếng, Lạc Tích Tuyết gắt gao nhắm mắt lại, lệ cứ như vậy không nghe lời cứ chảy ra.

Cô là mẹ của Băng Băng, cô không muốn ở trước mặt bé khóc, không muốn làm cho bé nhìn thấy mình yếu ớt, nhưng vì Lạc Thiên Uy chết rồi, bọn họ ngay cả thi thể anh đều không tha, tại sao lại tàn nhẫn như vậy.

Giờ khắc này, long của Lạc Tích Tuyết hoàn toàn trống rỗng, lọt vào vực sâu không đáy.

Chung quanh tất cả thanh âm cô đều không nghe được rồi, bao gồm tiếng khóc của con gái, tất cả đều che giấu.

Cô chỉ chờ cái chết một khắc lại tới, nhưng chờ đợi cô cũng là cái ôm trong ngực quen thuộc.

"Tích Tuyết, thật xin lỗi, để cho em lo lắng!" Là thanh âm của Lạc Thiên Uy!

Lạc Tích Tuyết cơ hồ cho là mình đang nằm mơ, làm sao có thể? Thế nào lại là anh?

Cô khó có thể tin mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy gò má anh tuấn của người trước mặt mình.

Thân thể của anh ôm lấy cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của anh.

Anh còn chưa có chết! !

Lạc Tích Tuyết trong lòng kích động không thôi, anh vẫn còn sống.

"Anh" cô vui vẻ muốn nói gì, lại phát hiện lời đến khóe miệng lại không nói ra được, chỉ còn lại thanh âm nghẹn ngào khàn khàn.

"Anh giúp em cởi dây trói!" Lạc Thiên Uy đem sợi dây cởi ra, lại đem Băng Băng ôm vào trong ngực.

Lạc Tích Tuyết chú ý tới, cách đó không xa người nằm ở nơi đó là Mặc Cảnh.

Cô còn không kịp hỏi là chuyện gì xảy ra, lại nghe có tiếng ken két.

Xong rồi, cây này không chịu nổi sức nặng của ba người, nó sẽ gảy.

"Anh đi đi, mang theo Băng Băng đi trước!" Lạc Tích Tuyết khi băng dính được tháo ra, câu nói đầu tiên của cô là như vậy.

"Chúng ta cùng đi!" Lạc Thiên Uy bắt được cổ tay của cô, dùng sức ôm than thể cô ra khỏi đó.

Nhưng mỗi khi anh dùng sức một chút, tiếng ken két của nhánh cây càng rõ ràng hơn, cây cũng nhanh muốn bẻ gảy, tiếp tục như vậy ba người bọn họ cũng sẽ rơi xuống nước.

"Anh đưa con đi trước đi, đừng dành nhau nữa, đừng động tới em!" Lạc Tích Tuyết lớn tiếng đối với anh kêu.

Lạc Thiên Uy nghe được tiếng nước đang mạnh mẽ chảy, anh đột nhiên cũng hiểu là chuyện gì sắp xảy ra.

Thế nhưng anh lại không có buông tay Lạc Tích Tuyết ra, ngược lại nắm chặt hơn: "Nắm lấy tay anh!"

Lạc Tích Tuyết nóng nảy: "Anh đi trước đi!"

Chẳng lẽ không có nghe thấy sao?

Nơi xa nước chảy đang chạy ào mà đến, phát ra tiếng ù ù lớn.

Thanh âm lớn như vậy, anh thế nhưng không có nghe thấy sao?

Lạc Thiên Uy cố ý muốn dẫn Lạc Tích Tuyết cùng đi, anh một tay ôm Băng Băng, một tay nắm chặt tay Lạc Tích Tuyết, tuyệt không chịu buông cô ra nửa phần.

Lạc Tích Tuyết tránh thoát không ra, chỉ có thể để anh ôm cô đi lên .

Rốt cuộc, cô hơn nửa người đã rời đi nhánh cây,chuẩn bị lên bờ.

Chợt,"Ầm" một hồi tiếng nước chảy, vừa nhanh vừa vội cọ rửa tới đây.

Ba người đồng thời rơi vào nước.

Nước tràn vào miệng vào mũi, là một hồi sặc nước ho khan, từ từ nuốt dần vào bụng.

Lạc Tích Tuyết biết bơi, nhưng là bây giờ tình huống như thế, cho dù biết bơi cũng không có biện pháp.

Bởi vì nước trùng kích lực bây giờ quá lớn rồi, chạy như điên khuynh tiết mà đến nước chảy tựa như một vòng xoáy khổng lồ , đem người hấp thụ đi vào, căn bản không ra được.

Huống chi phía dưới chính là thác nước, nước trùng kích lực sẽ đem người cuốn đi xuống, vô luận kỹ thuật bơi lội cao hơn nữa, cũng không thoát khỏi được loại này trùng kích lực.

Lạc Tích Tuyết đã suốt cả một ngày chưa ăn gì, vừa đói vừa lạnh, bức bách cả đêm, sức lực toàn thân cũng trôi mất, tứ chi mở rộng không ra.

Cô không có hơi sức đi bắt nhánh cây lên bờ, cũng không có hơi sức nắm một tảng đá, cô chỉ có thể để than mình theo nước chảy bèo trôi.

Vẫn đêr cho nước chảy cọ rửa thân thể của cô, mang đi tất cả sức lực của cô, cho đến khi lấy toàn than cô hoàn toàn bao phủ..

Dần dần, Lạc Tích Tuyết đã không còn giãy giụa, cô hi vọng nước chảy đắm chìm qua mình.

Hy sinh mình, để cứu những người mà mình yêu thương nhất.

Trong nước cục đá đánh thẳng vào thân thể của cô,thân thể càng phiêu càng xa.

Cô không biết chồng cùng con gái của cô như thế nào rồi.

Nếu như một nhà ba người nhất định không thể ở chung một chỗ, nếu như cô cùng Lạc Thiên Uy kiếp này không có duyên phận, nếu như ba người bọn họ phải có một người hy sinh ——

Cô hi vọng người này là cô! !

Đã sớm mệt mỏi rã rời lạc Tích Tuyết, cứ như vậy nhắm mắt lại, vẫn một mực chìm xuống, chìm xuống

Cho đến khi một cánh tay giữ cô lại.

Lạc Tích Tuyết hoảng hốt, đột nhiên nghe được có một thanh âm ở bên tai cô không ngừng nói: "Tích Tuyết, cố gắng chống đỡ, nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Cô phấn chấn tinh thần lên, rõ ràng đã không có hơi sức, lại trong thời khắc nắm được bàn tay kia, lại như sinh ra chút sức lực.

Vì vậy, cô mở mắt ra.

Mượn ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt nước, cô nhìn thấy Lạc Thiên Uy một tay nắm một khối nham thạch, một tay kéo lấy cô, mà Băng Băng đang ở trên khối nham thạch đó.

Hắn dùng hết tất cả hơi sức, đem Lạc Tích Tuyết từ trong dòng nước giữ lại.

Lạc Tích Tuyết phối hợp hắn, cố gắng hướng đầu trên dòng nước..

Đỉnh đầu ánh sáng càng ngày càng sáng, cô nhìn thấy tia hy vọng sinh tồn, nhưng phổi không khí lại càng ngày càng mỏng manh, đang ở thời khắc cô sắp hít thở không thông lần nữa chìm xuống thì một bàn tay to từ vịn hông của cô, đổi thành nâng thân thể của cô lên.

"Ồn ào" một tiếng, cô rốt cuộc nổi trên mặt nước.

Cương mãnh hít một hơi, liền bị Lạc Thiên Uy đẩy lên trên khối nham thạch.

Đầu vẫn còn có chút trống rỗng, ở trong nước rất lâu, Lạc Tích Tuyết cơ hồ hít thở không thông.

Lạc Thiên Uy bắt được một nhánh cây đang trôi, đem Nham Thạch cố định lại.

Lạc Tích Tuyết thần chí có chút thanh tỉnh, cô thuận thế bắt được nhánh cây, hướng trên bờ bò tới.

Phía sau là Lạc Thiên Uy cõng Băng Băng.

Bởi vì nước chảy quá mạnh, bọn họ leo lên nham thạch tùy thời sẽ bị dòng nước xiết tách ra rồi.

Cho nên Lạc Tích Tuyết chỉ có thể dùng hết sức hướng trên bờ bò, nước bùn bãi sông, đi lên trước nữa một chút chính là bờ rồi..

Lạc Tích Tuyết giùng giằng bò lên trên, nhận lấy Băng Băng được Lạc Thiên Uy đưa tới, hai mẹ con bình an lên bờ.

Nhưng là, khi cô quay người lại thì phía sau không thấy bóng dáng của Lạc Thiên Uy.

Anh ấy ở đâu?

Lạc Tích Tuyết long vừa mới hồi phục nay lại một lần nữa nhói lên.

Chạy chồm lăn lộn trên mặt nước, căn bản không có người.

Cô xuống chút nữa du nhìn, vẫn không có người.

”Lạc Thiên Uy! !” Cô dắt giọng nói hô to.

Không có người trả lời cô.

Lạc Tích Tuyết nóng nảy, liền lăn một vòng dọc theo bên bờ chạy: ”Lạc Thiên Uy! !”

Chỉ thấy, ở chỗ không xa bên thác nước, than ảnh quen thuộc của Lạc Thiên Uy đang lăn lộn với nước sông, cùng nhau bị xung xuống thác nước.

”Không ——” Lạc Tích Tuyết phát ra một tiếng gọi xé long, đau đến tê tâm liệt phế.

Đây không phải là thật? ! Cô không tin.

Anh thế nhưng vì cứu cô, hy sinh chính mình! !

”Lạc Thiên Uy! ! ! Lạc Thiên Uy! ! ! Lạc Thiên Uy! ! !”

Lạc Tích Tuyết dùng hết toàn bộ sinh mạng, lớn tiếng kêu tên của anh.

Trống trải trên mặt sông, trừ rào rào tiếng nước chảy, cũng chỉ có tiếng thét khan cả giọng của cô mà thôi.

Anh đi, bị nước chảy mang đi, cũng không về được!

Lạc Tích Tuyết suýt nữa té xỉu, cả người tâm tình gần như mất khống chế, cô chạy dọc theo bờ sông .

Liền định như vậy rơi vào trong sông, theo anh đi, nhưng truyền đến từ sau lưng tiếng la khóc của con gái.

Không phải cô không muốn chết, mà là cô không muốn cứ như vậy chết đi, ít nhất phải tìm cuộc sống yên bình cho con gái cô, lúc ấy cô đi mới an tâm.

”Tích Tuyết! !” Lạc Tích Tuyết yếu đuối thân thể ngã xuống đất, chợt sau lưng một sức lực đỡ cô dậy.

304. Chương 304: Đại Kết Cục: Yêu Đến Thiên Đường Địa Cửu

Là thanh âm của Tiếu Vũ Trạch, đã có hàng loạt cảnh sát chạy đến.

”Anh Vũ Trạch, nhanh đi cứu Thiên Uy, anh ấy bị nước cuốn trôi đi rồi!” Lạc Tích Tuyết nóng nảy nắm lấy áo của Tiếu Vũ Trạch nói.

Tiếu Vũ Trạch ôm cô: ”Tích Tuyết, em tỉnh táo một chút, cảnh sát đã đi cứu rồi !”

”Không được, em muốn tự mình đi cứu anh ấy, các anh không biết anh ấy bị cuốn đi nơi nào!” Lạc Tích Tuyết một chân bước vào trong nước, hy vọng có thể tìm được anh.

Tiếu Vũ Trạch lôi cô đi lên, thật chặt ôm lấy cô: ”Tích Tuyết, tin tưởng anh, cảnh sát đã đi xuống tìm. Nước chảy mạnh như vậy, em đi xuống chỉ là chịu chết!”

”Nhưng em không thể trơ mắt nhìn anh ấy cứ như vậy chết đi!” Lạc Tích Tuyết tâm tình mất khống chế quát, khóc đỏ cả mắt.

Tiếu Vũ Trạch nắm bả vai của cô, chăm chú nhìn cô: ”Tích Tuyết, em hãy nghe anh nói, em bây giờ còn có Băng Băng, con gái của em cần em, em không thể như vậy vứt bỏ nó, cái gì đều không để ý đi theo ba của nó như vậy được!”

Lời nói của Tiếu Vũ Trạch tựa hồ nhắc nhở cô, lạc Tích Tuyết nhớ tới con gái, ngồi xổm người xuống ôm lấy thân thể nho bé của Băng Băng, thất thanh khóc lớn lên.

Băng Băng cảm thấy Tích Tuyết đang khóc, trong lúc mông lung cũng ý thức được xảy ra chuyện không tốt, bé cũng khóc lớn theo.

Tiếng khóc của hai mẹ còn làm mọi người xung quanh đều cảm thấy đau lòng!

Tiếu Vũ Trạch cởi áo khoác xuống phủ lên ẹ con cô, gọi xe cảnh sát đưa cô và Băng Băng đến bệnh viện.

Mới vừa trải qua giây phút nguy hiểm kia, hai mẹ con thần chí cũng có chút hoảng hốt.

”Nơi này giao cho cảnh sát đi, họ sẽ giúp em tìm được Lạc Thiên Uy .” Tiếu Vũ Trạch cầm bàn tay lạnh lẽo của Lạc Tích Tuyết an ủi, nhưng cô lại giống như là không nghe được lời của hắn, ngơ ngác ngồi ở trong xe.

Lúc này, trong đầu cô tất cả đều là một màn Lạc Thiên Uy đã cứu cô, nếu như lúc ấy anh trực tiếp ôm Băng Băng lên bờ, có phải hay không người chết sẽ là cô!

Anh biết rõ trở lại cứu cô, giữa bọn họ chỉ có thể sống một, thế nhưng anh lại đem cơ hội sống sót đó cho cô.

Lệ rơi trên gương mặt lạnh lẽo của cô không ngờ lại nóng đến vậy.

Lạc Tích Tuyết bất tri bất giác ngẩng đầu nhìn con gái, đứa bé đã toàn than đông lạnh đến phát run, thật may là có thể kịp thời đưa Băng Băng đến bệnh viện.

Thời điểm vào phòng cấp cứu, Lạc Tích Tuyết vẫn là mở to mắt , bởi vì cô không biết từ lúc nào nhận được tin tức của Lạc Thiên Uy, cho nên cô không dám ngủ.

Cô sợ chính mình ngủ thiếp đi, sẽ hoàn toàn mất liên lạc với anh.

Đỉnh đầu ánh đèn màu trắng rất sáng, Lạc Tích Tuyết ngắm nhìn ánh đèn, dần dần trước mắt mơ hồ, cô biết bác sĩ đã tiêm thuốc mê cho cô.

Trên cánh tay của cô những vết thương vì ngâm trong nước quá lâu lại không kịp thời xử lý, đã bị nhiễm trùng rồi.

Nhưng cô không quan tâm, Lạc Thiên Uy ngay cả tính mạng cũng bị mất, cô một cánh tay có là cái gì đây?

Dần dần cô ý thức mơ hồ.

Đến tột cùng ngủ bao lâu, cô không biết dù là ngày hay đêm, Lạc Tích Tuyết trong tiềm thức vẫn không muốn tỉnh lại.

Chung quanh mỗi ngày đều xuất hiện các loại thanh âm, có Tiếu Vũ Trạch , Trần Tiểu Mạt , Uy Mục , còn có cả âm thanh của Lãnh Khinh Cuồng nữa.

Nhưng cô chính là không muốn tỉnh lại, vì trong giấc mộng cô có thể được gặp Lạc Thiên Uy của cô.

Có lẽ chỉ có những người này là nhất định phải đặt ở trong trí nhớ , nhưng cô chính là không muốn đặt cô vào trong trí nhớ.

Vì vậy Lạc Tích Tuyết một mực hôn mê, chẳng phân biệt được ngày đêm, không ngừng không nghỉ.

Cho đến khi bên cạnh một giọng nói non nớt vang lên: ”Mẹ, mẹ! Băng Băng rất nhớ ngươi! !”

Lạc Tích Tuyết trong tiềm thức hơi giật mình, là Băng Băng!

Nước mắt của cô chảy xuống, thấy con gái sẽ chỉ làm cô khổ sở hơn.

”Mẹ, ba đã không có ở đây, Băng Băng rất nhớ mẹ a, mẹ không thể cứ ngủ như vậy, không để ý tới Băng Băng rồi !” Tiểu Băng Băng lắc lắc tay của cô.

Lạc Tích Tuyết lúc này mới đột nhiên ý thức được, cô không thể tiếp tục như vậy, cô còn có con gái.

Đây là giọt máu của cô cùng Lạc Thiên Uy nên cô phải biết quý trọng, sống thật tốt, mà không phải tiếp tục trốn tránh thực tế.

Vì vậy cô mở mắt, đem tiểu Băng Băng kéo vào trong ngực: ”Băng Băng, thật xin lỗi, là mẹ không tốt, mẹ không nên ngủ lâu như vậy, bỏ lại một mình con!”

Từ bệnh viện đi ra, thời tiết đã chuyển lạnh, giống như tâm tình của Lạc Tích Tuyết lúc này.

Uy Mục giúp cô xuất viện, tự mình lái xe đưa cô cùng Băng Băng về biệt thự.

Bùi Địch lập tức tiến lên đón, cả nhà 3 người cùng ôm nhau.

Cái nhà này trước kia vẫn là bốn người, hôm nay thiếu một nhân vật trụ cột nên không khí có vẻ khác thường.

Hai đứa bé tựa hồ cũng hiểu xảy ra chuyện gì, không hề ồn ào nữa, dù ngày hay đem cũng thật biết điều mà ngoan ngoãn.

Mà Lạc Tích Tuyết, luôn trầm lặng một mình, ngủ trên chiếc giường mà Lạc Thiên Uy thường ngủ.

Những năm này, cô đối với anh thật sự thật không tốt, từ lúc mới bắt đầu cự tuyệt, càng về sau càng kháng cự, cô cùng anh giữa không phải là chia tay, thì chính là gây gổ.

Dây dưa không nghỉ, cô cơ hồ đã không cho anh nụ cười, nói chuyện với anh cũng rất ít.

Cô luôn cho là, anh cướp đi hạnh phúc của cô, là anh thay đổi cuộc sống vốn có của cô.

Không biết, cô cùng anh đã sớm ở chung một chỗ, phân nửa cũng không rời rồi ! !

Mỗi buổi tối, cô đều sẽ mơ thấy cùng Lạc Thiên Uy đi chung với nhau, thì ra là bọn họ cũng có vui cười, chỉ là bị quá nhiều hiểu lầm cùng hận ý che mắt.

Cô không thể rời bỏ anh, tựa như anh cũng không thể rời bỏ cô.

Đoạn tình yêu này đã sớm dung nhập vào tánh mạng của bọn họ, xông vào xương tủy của bọn họ, quấn lấy linh hồn của bọn họ, đời đời kiếp kiếp cũng không thể chia lìa.

Nhưng đáng tiếc là giờ cô ý thức được điều này thì đã quá muộn.

Tiếu Vũ Trạch gọi điện thoại tới, thanh âm rất trầm thấp: "Tích Tuyết"

Lạc Tích Tuyết nhìn thời gian, đã trễ thế này, đoán chừng có chuyện quan trọng anh ấy mới gọi như vậy.

"Cảnh sát đã tìm được thi thể Lạc Thiên Uy, ngày mai em có thể qua đây nhận thi thể!" Điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu mới mở miệng.

Lòng của Lạc Tích Tuyết lộp bộp rơi xuống, điện thoại cũng rơi xuống đất.

Nhận thi thể! !

Mặc dù nhiều ngày như vậy đã qua, trong lòng cô rõ ràng, cơ hội Thiên Uy còn sống không cao, nhưng trong tiềm thức vẫn ôm một tia hy vọng.

Nhưng tại sao, ông trời lại tàn khốc như vậy, nhất định bắt cô tận mắt thấy thi thể của người đan ông cô yêu thương nhất.

Lạc Tích Tuyết té xuống nền nhà, đôi tay chống nền nhà, nghẹn ngào không ngừng.

Khóc suốt đêm sang hôm sau, Uy Mục phái người đưa cô tới bệnh viện .

Tiếu Vũ Trạch đã tới sớm đợi cô, Băng Băng thật may là có Lãnh Khinh Cuồng chăm sóc, đứa bé còn mong đợi ba có thể tới .

Nhà xác mặc dù cách không xa, nhưng Lạc Tích Tuyết tựa như đi một thế kỷ dài đằng đẵng vậy.

Rốt cuộc cách cánh cửa một bước chân chỉ cần cô bước vào là xong nhưng cô lại bỏ qua.

Cũng không quay đầu chạy về hướng ngược lại.

Bây giờ không có dũng khí, cũng hoàn toàn không có hơi sức, nhìn thấy thi thể Lạc Thiên Uy.

Không thấy được, cô nửa đời sau còn có thể lừa mình dối người, lừa gạt mình nói, anh còn sống, cô còn có thể chờ anh.

Gặp được, sợ là nửa đời sau cô sẽ sống trong cơn ác mộng này.

Cô thật sự sợ hãi tất cả đều là thật, cho nên cô tình nguyện lừa mình dối người.

"Uy Mục, làm phiền anh đi xem một chút."

Lạc Tích Tuyết thanh âm khàn khàn, đốt lên một điếu thuốc.

Tiếu Vũ trạch hơi kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, Tích Tuyết chưa bao giờ hút thuốc lá.

Thật ra thì ngay cả Lạc Tích Tuyết cũng đối với hành động này của mình có chút giật mình, cô sớm không phải là thiếu nữ đoan trang trong mắt Tiếu Vũ Trạch những năm trước nữa rồi, cô thay đổi, những năm này cô đã thay đổi rất nhiều.

Hiện tại, Lạc Thiên Uy chết rồi, cô chính là thủ lĩnh hắc bang?

Tang lễ ngày đó, tới rất nhiều người.

Lạc Tích Tuyết toàn bộ giao cho uy mục xử lý, co không có bất kỳ tâm tình đi trông nom.

Hai đứa bé nhận Lãnh Khinh Cuồng làm cha nuôi, mặc dù về tình cảm có chút an ủi, nhưng vẫn không thể nào thay thế được Lạc Thiên Uy.

Nghe được tiếng khóc của trẻ con, hốc mắt Lạc Tích Tuyết cũng đã ươn ướt, chỉ là cô không muốn khóc, ít nhất cô biết Lạc Thiên Uy không hy vọng cô đau khổ như vậy.

Cô hơn nửa đời đã không cho anh một nụ cười, bây giờ cô hi vọng mình có thể cho anh một nụ cười hoàn mỹ nhất từ trước tới nay.

Nhưng có vài người, lại đem mỉm cười của cô mà bàn tán, khinh thường.

"Pằng!" Một cái tát, hung hăng giáng xuống trên mặt của Lạc Tích Tuyết.

Là Trì Nhược Huân, cô ta tức giận nhìn chằm chằm Lạc Tích Tuyết, lớn tiếng ngay trước mặt tất cả mọi người quát: "Tiện nhân này là cô hại chết Uy , cô chính là hung thủ! ! Hiện tại Uy bị cô hại chết, cô thế nhưng một chút nước mắt cũng không có, cô rốt cuộc có tâm hay không hả?"

Lạc Tích Tuyết cắn môi không nói lời nào, Uy Mục lập tức kéo Trì Nhược Huân lui xuống.

Trì Nhược Huân như cũ tức giận nhục mạ: "Lạc Tích Tuyết, cô thật không biết xấu hổ? Thiên Uy vừa mới chết, cô sẽ để cho hai đứa bé nhận Lãnh Khinh Cuồng làm cha? Có phải là cô cùng Lãnh Khinh Cuồng hợp mưu, cùng nhau hại chết anh ấy? Mục đích của cô chính là gia sản của anh ấy, phải hay không?"

Mặc dù chỉ chỉ là một lời nói không có căn cứ của Trì Nhược Huân nhưng mọi người xung quanh ái cũng cho là thật, bàn tán xôn xao.

Tang lễ cuối cùng cũng kết thúc, cuộc sống của Lạc Tích Tuyết thay đổi rất nhiều. Cô quyết định cùng Tiểu Băng Băng và Tiểu Bùi Địch ra nước ngoài sinh sống. Hàn Diệp Thần bị bắt giữ vì tội chủ mưu.

Trước khi đi, Lạc Tích Tuyết đi xem Hàn Diệp Thần lần cuối cùng.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, một câu cũng không có nói, cho đến lúc Lạc Tích Tuyết rời đi, Hàn Diệp Thần mới mở miệng hỏi cô có thể tha thứ cho hắn hay không.

Lạc Tích Tuyết không trả lời hắn, xoay người rồi rời đi.

Có thể tha thứ cho hắn sao? Chính cô cũng không biết, nếu như Lạc Thiên Uy không chết có lẽ có thể, nhưng là bây giờ người chết cũng không thể sống lại, thì việc tha thứ không tha thứ, có ý nghĩa gì chứ?

Tiếu Vũ Trạch vẫn không bỏ được cô, nhưng cô và anh duyên nợ không có, nên có lẽ lần đi này cô sẽ không quay trở về nữa.

Tại phi trường, tất cả mọi người đều tới tiễn cô.

Tiếu Vũ Trạch vẫn cố gắng giữ cô lại lần cuối: "Tích Tuyết, không thể cho anh thêm một cơ hội cuối cùng sao?"

Lạc Tích Tuyết biết, anh nói ra lời nói này là khi anh đã hạ quyết tâm, bởi vì Điềm Điềm đang ở bên cạnh anh, nghe được câu nói này của Tiếu Vũ Trạch khuôn mặt trở nên bi thương.

Lạc Tích Tuyết cười khổ lắc đầu: "Anh Vũ Trạch, chúng ta không trở về được nữa đâu!"

Lạc Tích Tuyết chuẩn bị xoay người, Tiếu Vũ Trạch lại kéo tay của cô: "Chẳng lẽ Thiên Uy đã không có ở đây, em cũng không nguyện ý lựa chọn anh sao?"

Lạc Tích Tuyết hít sâu một hơi: "Anh ấy không có rời đi, anh ấy vĩnh viễn sống ở trong lòng của em."

Nói xong câu đó, Lạc Tích Tuyết liền xoay người lên máy bay.

Cái giây phút cô bước lên máy bay kia, cô nghe được sau lưng truyền đến giọng nói không lớn của Tiếu Vũ Trạch: "Tích Tuyết, em yêu hắn! !"

Một khắc kia, hốc mắt Lạc Tích Tuyết đã ươn ướt, không phải bởi vì lời nói của Tiếu Vũ Trạch, mà bởi vì chính cô đã nhận ra điều đó quá muộn.

Nếu như cô sớm một chút chịu tiếp nhận tình yêu của anh, có lẽ cũng sẽ không có kết cuộc như ngày hôm nay.

Chỉ là có lúc, người ta luôn không hiểu được sự quý trọng đó, cho đến bỏ lỡ, mới phát hiện, đáng tiếc là đã quá muộn.

Máy bay cất cánh, Lạc Tích Tuyết vẫy tay tạm biệt thành phố này.

Nơi này có quá nhiều nỗi buồn, cùng Lạc Thiên Uy từ bắt đầu đến kết thúc, tất cả đều là ở chỗ này.

Khi Uy Mục hỏi cô, có muốn hay không lưu lại ở biệt thự thì cô gật đầu, không muốn bán ngôi biệt thự kia, là bởi vì trong lòng còn nhớ lại.

Mặc dù biết nơi đó sẽ làm cô đau, nhưng là một ngày nào đó cô sẽ chai với cái đau đó, đến lúc đó cô sẽ về nước.

Đến Mỹ mới đây đã được ba tháng.

Lạc Tích Tuyết ở nơi này mở một quầy rượu, nhằm giết thời gian và cũng để quên nỗi đau.

Băng Băng và Bùi Địch đều đến trường học gần nhà, chúng thích nghi rất nhanh và cũng quen được rất nhiều bạn mới.

Cuộc sống cứ thế trôi qua lặng lẽ, ngoài công việc Tích Tuyết cũng có đến khu phố người Hoa để nói chuyện với những người quen.

Mỗi lần tụ hội, thường có người hỏi cô, tại sao lại ở độc thân, cha của đứa bé đâu.

Cô chỉ là cười không đáp, thật ra thì chỉ một câu hỏi lơ đãng của mọi người mà lại có thể chạm vào chỗ sâu nhất trong long cô.

Cho đến khi Lãnh Khinh Cuồng đi công tác tới Mĩ tìm cô, người chung quanh mới dần dần bỏ đi sự nghi ngờ đối với cô, cho là Lãnh Khinh Cuồng chính là chồng của cô.

Thật ra cô cùng Lãnh Khinh Cuồng đời này đã rất rõ rang, suốt đời chỉ có thể làm bạn.

Mặc dù mỗi một lần Lãnh Khinh Cuồng đều là mượn cớ đến gặp cô, nhưng Lạc Tích Tuyết vẫn duy trì quan hệ bạn bè xã giao, ngược lại Băng Băng rất vui vẻ, một mực gọi hắn là cha.

Nhưng kỳ quái là, mỗi lần Lãnh Khinh Cuồng đến nhà cô , cô đều cảm giác trong lúc vô hình có người nào đó đang nhìn mình.

Loại cảm giác đó rất kỳ quái, hình như là cô làm gì không đúng, bị người khác bắt gặp, dường như có một đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cô.

Loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, nhưng lúc Lạc Tích Tuyết cố ý đi xem, thì lại không thấy ai.

Lạc Tích Tuyết không khỏi bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều?

Hôm nay, Lạc Tích Tuyết bận đến mức tới nửa đêm mới đóng cưa quầy rượu.

Lãnh Khinh Cuồng lái xe đưa co về nhà, bắt đầu mùa đông, đêm khuya gió lạnh thấu xương, Lãnh Khinh Cuồng cởi xuống áo choàng của mình khoác lên vai cô.

"Khinh Cuồng, anh về sau không cần trở lại!" Đứng ở cửa, Lạc Tích Tuyết do dự thật lâu, đột nhiên xoay đầu lại hướng hắn nói.

Lãnh Khinh Cuồng ánh mắt thoáng qua phức tạp và lảng tránh, đột nhiên vươn tay, đem lạc Tích Tuyết ôm vào trong ngực: "Tích Tuyết, để cho anh chăm sóc mẹ con em được không?"

"Không thể Khinh Cuồng!" Lạc Tích Tuyết đẩy hắn ra, nói thẳng cự tuyệt: "Trong lòng em có anh ấy, sẽ không tiếp nhận bất kỳ người đàn ông nào khác!"

"Nhưng hắn đã không có ở đây, chẳng lẽ em cả đời đều không lập gia đình?" Lãnh Khinh Cuồng cầm tay của cô, đem lạc Tích Tuyết kéo đến bên cạnh mình.

Lạc Tích Tuyết lắc đầu, trong đầu rất loạn: "Em chỉ biết anh ấy là chồng của em, đời này em chỉ có anh ấy là chồng!"

Nước mắt tràn ngập hốc mắt cô, nói xong câu đó, cô mở cửa vào nhà, đem Lãnh Khinh Cuồng ngăn cách bên ngoài.

Không phải cô không muốn cho hắn cơ hội, chỉ là đã trải qua đoạn thời gian sống chết cùng Lạc Thiên Uy như vậy, cô bây giờ không có tâm tình bắt đầu một đoạn tình yêu khác.

Nếu không thể toàn tâm toàn ý yêu ai vậy chi bằng hãy nói lời cự tuyệt để sau này không phải tổn thương ai.

"Mẹ, người xem cha dạy con xếp gỗ, có lợi hại hay không?" Tiểu Băng băng đột nhiên chạy tới, cầm trong tay một xếp gỗ, vui vẻ cùng Lạc Tích Tuyết khoe khoang.

Lạc Tích Tuyết nhìn xếp gỗ trong tay bé, dịu dàng sờ sờ đầu tiểu Băng Băng: "Băng Băng thật thông minh!"

Nói xong, cô bắt đầu đổi giày, nhưng vừa đem bao đặt ở trên ghế sa lon, bỗng nhiên lại nhớ tới lời Băng Băng vừa nói.

Cha? Cái gì cha? Cô vừa mới đi cùng Lãnh Khinh Cuồng về tới cổng nhà thì ai có thể dạy Băng Băng xếp gỗ?

Lạc Tích Tuyết bất thình lình rùng mình một cái, chẳng lẽ là Lạc Thiên ?

Đang suy nghĩ, trong đại sảnh ngọn đèn vụt tắt.

Lạc Tích Tuyết giật mình, vừa định kêu to, chỉ thấy Băng Băng cùng Bùi Địch đẩy một mấy tầng bánh sinh nhật thật cao đi ra.

"Chúc mẹ sinh nhật vui vẻ! !" Hai đứa bé hưng phấn hát bài hát sinh nhật.

Nhưng Lạc Tích Tuyết lại cười không nổi, bởi vì cô rõ ràng nhìn thấy sau lưng 2 đứa bé là bong dáng cao lớn của Lạc Thiên Uy.

Đây là mộng sao?

Bởi vì biết hôm nay là sinh nhật của cô, cho nên Lạc Thiên Uy tới nhìn cô.

Lạc Tích Tuyết lòng cuồng loạn lên, cơ hồ muốn thất thanh thét chói tai, liền sắc mặt cũng tái nhợt xuống.

"Mẹ, cha tới chúc mừng sinh nhật của mẹ, mẹ không vui vẻ sao?" Tiểu Băng băng nhẹo đầu hỏi.

Lạc Tích Tuyết nhìn Lạc Thiên Uy một chút, lại nhìn đứa bé, khiếp sợ trừng lớn con ngươi.

Băng Băng cũng có thể thấy Lạc Thiên Uy, nói như vậy, cô không phải đang nằm mơ rồi !

"Bùi Địch, con đưa Băng Băng ra bên ngoài chơi, cha với mẹ có lời muốn nói!" Lạc Thiên Uy dịu dàng ra lệnh .

Bùi Địch lập tức hiểu chuyện kéo Băng Băng đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Lạc Tích Tuyết không hề chớp mắt ngây người nhìn người đàn ông trước mắt này.

LạcThiên Uy đã bước về trước một bước, khiến Lạc Tích Tuyết có thể thấy rõ ràng.

Thật sự là anh a, anh thế nhưng không có chết! !

Lạc Tích Tuyết theo dõi anh, không cách nào dời đi tầm mắt của mình, liền mắt cũng không kịp nháy.

"Tuyết Nhi" Lạc Thiên Uy động tình ôm cô vào trong ngực, ôm chặt lấy.

Nghe tiếng mạnh mẽ của lồng ngực anh, Lạc Tích Tuyết càng thêm xác định, anh vẫn còn sống.

Là thật, anh vẫn còn sống!

Trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thứ xông ra hốc mắt đúng là nước mắt.

"Anh còn sống, anh thật còn sống?" Cô nghẹn ngào hỏi.

Lạc Thiên Uy ôm chặt cô, không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, anh còn còn sống, người chết kia không phải anh! Chẳng qua là lúc đó tiếng gió lớn quá, cảnh sát đều ở đây tìm anh, anh không thể gọi họ được, để cho bọn họ đều cho rằng anh đã chết!"

"Nhưng anh cũng nên tìm em sớm chứ!" Lạc Tích Tuyết dùng sức đấm lồng ngực của anh.

"Được được được, là anh không đúng được chưa? Anh bây giờ không phải là thật tốt sao?" Lạc Thiên Uy buông cô ra, nắm lấy cánh tay của cô, dùng ngón tay lau nước mắt trên gò má của cô, nhẹ giọng dụ dỗ: "Đừng khóc, đừng khóc anh đã trở về, không bao giờ rời em đi nữa!"

Lạc Tích Tuyết ra sức hướng tới anh giơ quả đấm, trong miệng không ngừng kêu: "Làm sao anh ác tâm như vậy? Anh muốn em vì nhớ tới anh mà thương tâm đến chết sao?"

Rống mệt mỏi, Lạc Tích Tuyết lại đem hoa rồi bình, khăn trải bàn, cũng hướng Lạc Thiên Uy quăng tới.

Lạc Thiên Uy cũng tránh, để cho cô trút giận.

Cho đến khi cô phát tiết mệt mỏi, Lạc Thiên Uy mới đi tới kéo lấy tay của cô.

"Thật xin lỗi! Anh yêu em!" ánh mắt anh vô cùng thành khẩn.

Lạc Tích Tuyết thân thể chấn động, lập tức liền á khẩu không trả lời được.

"Anh hiểu rõ làm như vậy sẽ làm em lo lắng, nhưng mà hiện tại anh đã có về rồi, về sau anh sẽ không để cho em phải lo lắng nữa, anh sẽ ở bên cạnh m, cả đời đều không rời đi nửa bước." Lạc Thiên Uy kiên nhẫn cùng cô nói.

Lần này anh rời đi, cô không có lựa chọn bất kỳ kẻ nào, chỉ vì trong lòng cô có anh, thì ra là trong lòng cô cũng yêu anh như chính anh yêu cô vậy!

Trong lúc nhất thời, trong phòng an tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng long của nhau.

Mất đi rồi lại có lại làm trái tim của cô như được lấp đây, cô vùi đầu trước ngực anh, chủ động ôm lấy anh.

Lạc Thiên Uy cũng thuận thế ôm cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, hôn xuống đôi môi đỏ mọng.

Hai người rất nhanh dây dưa cùng nhau.

Cái loại cảm giác đó vừa quen thuộc vừa xa lạ, anh nhẹ nhàng hôn trên môi của cô, trên gương mặt, trên ngực, khắp nơi.

Lạc Tích Tuyết đáp lại nụ hôn của anh chủ động duỗi đầu lưỡi vào trong miệng anh, cùng anh quấn quít, truy đuổi.

Lạc Thiên Uy thuận thế liền đem cô áp đảo ở trên ghế sofa, Lạc Tích Tuyết nhỏ giọng nhẹ rên , đã bị hắn cởi chỉ còn lại chiếc áo lót.

Môi của hắn không ngừng ở trên da thịt cô gặm cắn, bàn tay di chuyển khắp nơi tạo nên những tiếng rên rỉ mê hồn của cô.

"Tích Tuyết, anh rất nhớ em!" Anh cắn vành tai của cô, bàn tay mò ra phía sau cởi chiếc cút áo lót, nhanh chóng quăng chiếc áo lót xuống nền nhà, cúi đầu từng ngụm từng ngụm ngậm nơi đẫy đà của cô.

”Ừ” Lạc Tích Tuyết kiều diễm rên rỉ , đôi tay phối hợp ôm cổ của anh, đem lấy đẫy đà của chính mình hướng trong miệng của anh.

Cô khẩn cấp muốn đem mình giao phó cho anh, cảm thụ tốt đẹp này, nhưng Lạc Thiên Uy lại cố ý từ từ liếm, một chút xíu hôn da thịt của cô.

”Uy” Lạc Tích Tuyết mở ra con ngươi mê ly nhìn anh, khó nhịn tay nhỏ bé trên ngực anh vẽ vòng vòng, trong miệng nhỏ giọng hừ hừ: ”Muốn em, em muốn cho anh!”

Lạc Thiên Uy từ chân mày của cô một đường hôn xuống, vừa liếm vừa mút, bàn tay cũng dao động vuốt ve, “Nếu muốn —— hãy gọi anh”

”Ông xã” Lạc Tích Tuyết vội vàng gọi anh, cuối cùng cơ hồ theo ý tứ của anh, tay nhỏ bé đặt trên lưng anh, theo xương cột sống một đường đi xuống, nhẹ nắm lấy vật đàn ông của anh.

”Tiểu yêu tinh!” Lạc Thiên Uy rủa thầm một tiếng, vốn còn muốn trừng phạt cô nhiều hơn, nhưng cứ tiếp tục như vậy anh cũng không cầm giữ được nữa rồi.

Anh đem Lạc Tích Tuyết thả ở trên giường, cởi sạch quần áo của minh nhanh chóng đè lên trên người cô.

Đột nhiên chạy nước rút, đã lâu không có cảm giác khoan khoái như vậy, để cho anh cả người một cái giật mình.

”Tích Tuyết, anh yêu em, thật sự rất yêu em, đồng ý anh, về sau không rời khỏi anh, vĩnh viễn đều ở lại bên cạnh anh, làm vợ của anh!”

”Ưm, không rời đi, em đồng ý với anh, vĩnh viễn đều ở cùng với anh, anh cũng không thể rời khỏi em a, có nghe hay không?”

”Tuân lệnh, bà xã đại nhân !”

”Ông xã, em yêu anh! !”

”Em nói cái gì?”

”Em nói, ông xã, em yêu anh!”

”Lớn tiếng một chút”

”Ông xã, em yêu anh! !”

”Lớn hơn một chút nữa!”

”Ông xã, em yêu anh!”

Mặc kệ con đường của tương lai như thế nào, Lạc Tích Tuyết bây giờ đã xác định rõ ràng một chuyện.

Đó chính là, niềm vui của cuộc đời cô chính là người đàn ông trước mắt này cô sẽ yêu anh đến cuối cuộc đời, anh cũng yêu cô, hai người bọn họ sẽ cùng nhau gắn bó, yêu nhau đến thiên trường địa cửu!

305. Chương 305: Ngoại Truyện (1)

Trải qua suốt đêm vận công kịch liệt, cộng thêm sự vui sướng lặp đi lặp lại, hai người ôm nhau ngủ thẳng tới mặt trời phơi nóng mông.

Ngày hôm qua Lạc Thiên Uy đã bảo quản gia hôm nay đến sớm để đưa hai đứa bé đi học, thật may là anh đã sớm nghĩ trước chuyện này, biết bọn họ sẽ vận động đến trời sáng.

Anh ôm Tích Tuyết đang ngủ, mơ hồ mà nghe được những âm thanh nhỏ nhỏ bên ngoài cửa sổ, anh mới vận động xong nên nằm trên giường nghỉ ngơi, trong ngực là Lạc Tích Tuyết đã hơi tỉnh giấc, anh chỉ có thể lật người lại, lấy chăn đắp lên người cô.

Quản gia nghe được trong phòng cuối cùng đã có chút động tĩnh, vội vàng tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa, Lạc Thiên Uy lấy chăn đắp kín cho Lạc Tích Tuyết đang trong trạng thái không mảnh vải thân thể lại, chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ, lúc này mới dùng giọng nói trầm thấp trả lời: "Đi vào."

Quản gia đẩy cửa vào, rất cung kính đứng cách giường hai người một đoạn xa, cúi thấp đầu bẩm báo chuyện sáng nay.

Thì ra là Uy Mục điện tới, hỏi thăm Lạc Thiên Uy ở nước Mĩ về những hợp đồng chuẩn bị ký, nếu Tích Tuyết đã di dân tới nơi này, anh nên toàn tâm toàn ý dời hết sự nghiệp qua bên đây.

Chỉ là tối hôm qua khó được cô chủ động nghênh hợp, mùi vị ngọt ngào này chẳng cần phải nói, anh thưởng thức đến chẳng bỏ bất kỳ điểm nào, ồn ào khiến hai người ngủ rất trễ, những chuyện chánh sự cần làm ở bữa trưa cũng bị hoãn lại.

Quản gia lại để cho người làm đưa tới mấy bộ điện thoại di động và Laptop, bên trong là những tin nhắn ngắn và vài số điện thoại xa lạ, tất cả đều tìm Lạc Thiên Uy thương lượng chi tiết của các hợp đồng cần ký vào buổi chiều, xem ra anh phải rời đi một chuyến, đem tất cả công việc an bài đâu vào đó mới được.

"Các người lui xuống trước đi." Lạc Thiên Uy bảo những người làm trong phòng đi ra ngoài trước.

Người làm nữ đỏ mặt, vừa đi vừa quan sát căn phòng xốc xếch, trên đất là quần áo của cả nam và nữ, trong không khí ngập tràn hơi thở mập mờ, không cần đoán cũng biết tối hôm qua là một màn rất kịch liệt.

Lạc Thiên Uy thấy bọn họ cũng đã đi ra ngoài, cúi người, ôm Lạc Tích Tuyết vào trong ngực hôn cô một cái.

Thật là không bỏ cô mà đi được, tình cảm hai người đang ấm lên, như keo như sơn, anh thật sự muốn cả đời này ôm cô, không xa không rời.

Uy Mục lại gọi điện thoại đến thúc giục anh, Lạc Thiên Uy chỉ đành phải vén chăn lên, rón rén xuống giường, ai ngờ chân còn chưa xuống đất, thân thể mềm nhũn của Lạc Tích Tuyết liền quấn tới, đôi tay ôm ấp lấy hông của anh, trong miệng mơ hồ phát ra âm thanh gì đó.

Lạc Thiên Uy không thể nghe rõ Lạc Tích Tuyết đang nói gì, chỉ là trái tim vì động tác choàng tay ôm lấy của cô, mà đập thật nhanh, từ khi nào mà cô đã thân mật với anh như thế?

Thời gian quả thật không còn sớm, Lạc Thiên Uy đi ra ngoài nhận điện thoại Uy Mục trở về , thì Lạc Tích Tuyết đã tỉnh, cô nghe rõ người đàn ông bên cạnh đang phân phó công việc, sau khi tỉnh lại liền không ngừng vẻ các vòng tròn trên quần áo của Lạc Thiên Uy, tay nhỏ bé không an phận, nên vò tất cả thành cục

Lạc Thiên Uy thấy bà xã kháng nghị rồi, vội vội vàng vàng bàn giao toàn bộ công việc, quẳng điện thoại xuống liền bắt đầu dụ dỗ cô.

"A, Tiểu Yêu Tinh không lộn xộn, ngoan, không lộn xộn"

Lạc Thiên Uy ôm Tích Tuyết từ trong chăn ra, ngồi lên trên đùi của anh, vừa dịu dàng ru, vừa theo thân thể đang giãy dụa của cô, mà vật cứng rắn trở nên hùng mạnh.

"Tiểu quỷ, anh muốn đi công ty, em ở nhà một chút được không?" Anh cố gắng chống lại cảm giác nóng ran, âm thanh khàn khàn dụ dỗ.

"Không được!" Lạc Tích Tuyết quả quyết cự tuyệt, đưa tay nắm lấy cổ của Lạc Thiên Uy, đôi môi ửng hồng cong lên: "Em muốn anh ở lại bên cạnh em, nơi nào cũng không thể đi!"

"Nhưng, nhưng oh" Lạc Thiên Uy mới vừa rồi vẫn còn do dự, Lạc Tích Tuyết lại đưa cho anh một liều thuốc mạnh.

Đột nhiên cô nằm lên người anh, hé miệng, khẽ cắn vài cái trên bờ ngực rắn chắt của anh.

Lạc Thiên Uy đau mà hít vào một hơi: "Ưmh vật nhỏ" chiêu này cũng quá ngoan đi, nhưng mà anh thích, hì hì!

"Ông xã" Lạc Tích Tuyết mềm mại gọi anh một tiếng, mang theo đôi mắt mê ly của người vừa tỉnh ngủ, việc này có thể thái Lạc Thiên Uy thành bánh trán nướng ngay lập tức.

Anh nuốt nước miếng, vội vàng xoay mặt không nhìn đến cô, yên lặng mặc quần áo vào.

"Ông xã" Lạc Tích Tuyết lại gọi anh một tiếng, tê tê dại dại, Lạc Thiên Uy cảm giác toàn thân giống như bị điện giật.

Toàn thân anh trở nên cứng ngắt, Lạc Tích Tuyết liền ôm anh từ phía sau, đem đường cong lộ liễu của mình ma sát lưng anh.

Lạc Thiên Uy cô gắng chống lại sự trêu chọc của Lạc Tích Tuyết, đối với anh mà nói, cô chính là thứ xuân dược mạnh mẽ nhất, chỉ cần một ánh mắt, cũng đã khiến vật nam tính của anh trở nên cứng rắn

Lạc Thiên Uy xoay người, mị hoặc cười: "Vật nhỏ, khiêu khích anh sao? Em phải gánh chịu hậu quả đó!"

Nói xong câu đó, bàn tay Lạc Thiên Uy đã xé chiếc áo sơ mi một cách dã man, từng cái nút đã được cài vào liền rơi ra ngoài. Anh dùng tốc độ nhanh nhất tháo xuống tất cả quần áo trên người mình, lật người đè thân thể cô xuống.

Anh chiu vào ngực cô, hôn lên đỉnh núi cao vút của cô, một tay khác đè ngọn núi còn lại, xoa nắn để núi tuyết trắng mềm mại bấn ra rồi vò nát.

Thân thể Lạc Tích Tuyết dần phát ra lửa nóng, cô thở gấp, ánh mắt mê ly: "Ông xã, không phải anh muốn đi đến công ty sao?"

"Em cứ nói xem?" Giọng nói của Lạc Thiên Uy trở nên khàn khàn, hôn lên cánh môi đỏ mọng đầy ướt át của cô, càng hôn càng sâu, càng hôn càng mê muội, tay vuốt ve càng lúc càng nhanh, càng lúc càng đi xuống dưới

"Trước tiên phải ăn no đã!" Anh cười tà, bàn tay đầy lửa nóng không ngừng trêu đùa.

Lạc Tích Tuyết bị anh trêu chọc mà trở nên vô lực, cả thân thể giống như xụi lơ thành một vũng nước xuân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, mi mắt tràn đầy tình ý mời mọc

Lạc Thiên Uy ẩn nhẫn không ngừng, anh nhanh chóng đem bốn gốc vải quần nhỏ của cô hạ xuống, đem hai phiếm bướm hồng tách ra, khiến cho thân thể Lạc Tích Tuyết trở nên điên cuồng, càng cố ý mời mọc anh

"Nắm chắc, anh tới đây!" cặp mắt tinh quái của Lạc Thiên Uy đỏ ửng, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn.

đã che giấu

Hai người kết hợp với nhau càng thêm chặt chẽ, Lạc Thiên Uy lớn tiếng rống to, thoải mái càng mạnh mẽ ra vào người cô

Lúc này toàn thân Lạc Tích Tuyết đã chỉ còn chút vải áo lót mỏng, Lạc Thiên Uy nắm thân thể của cô và không ngừng vận động, chút vải còn xót lại càng khiến cô trở nên quyến rũ, nửa thân thể trên càng thêm sáng ngời, để cho anh dễ dàng ra vào.

Vẻ mặt Lạc Tích Tuyết vừa xấu hổ lại vừa đáng yêu, như thể đây là lần đầu tiên cô nếm qua mùi vị này, thật thua thiệt cho Lạc Thiên Uy khi nghĩ như thế.

"Tiểu quỷ, thoải mái không?" Lạc Thiên Uy thở hổn hển hỏi cô.

Lạc Tích Tuyết rên rỉ, quay mặt qua chỗ khác, mắc cỡ như thế lại bắt cô trả lời là sao?

306. Chương 306: Ngoại Truyện (2)

Lạc Thiên Uy đang vui mừng, cặp mắt đỏ ngầu, nâng cái eo mềm mại của cô lên.

"Thích không? Có thích hay không?" Giọng nói của anh khàn đặc, nhiệt tình như lửa, thì thầm bên tai cô.

"Ừ" Lạc Tích Tuyết ngượng ngùng gật đầu, hai chân ôm lấy cái hông cường tráng của anh.

Lạc Thiên Uy vô cùng kích động, sức lực bộc phát kinh người, ngậm lấy khóe môi đẫy đà của cô, nuốt vào miệng mình, dùng sức mút, hạ thân giống như động cơ xe mô-tô, nhanh chóng ra vào thân thể của cô.

”Thiên Uy, thật khó chịu” Lạc Tích Tuyết bị anh hành hạ sắp không chịu nổi, kháng nghị kêu to lên.

”Tối hôm qua em vừa nói câu gì, nói lại lần nữa đi” Lạc Thiên Uy cắn vành tai của cô lừa gạt.

”Câu nào ạ?” Lạc Tích Tuyết hỏi theo bản năng, tối hôm qua bọn họ nói nhiều như vậy, cô làm sao biết anh thích câu nào.

Lạc Thiên Uy dùng sức va chạm, giống như là muốn trừng phạt cô: ”Không biết?”

Lạc Tích Tuyết có chút mê mang, nét mặt khốn hoặc nhìn anh.

Anh tức giận nên không lựa chọn thế công dịu dàng nữa, mà tiết tấu lúc gấp lúc chậm, cố ý trêu chọc, khiến cho cô có cảm giác vô cùng khó chịu.

Lạc Tích Tuyết càng thêm khó có thể chịu được sự tra tấn như vậy, cô ôm cổ của Lạc Thiên Uy, hung hăng cắn cổ anh một cái,”Lạc Thiên Uy, em yêu anh!”

”Tích Tuyết” anh chăm chú nhìn cô, thân mật cọ chóp mũi của cô, trong lòng cảm động đến chẳng có từ nghĩ nào mà diễn tả, ”Anh cũng yêu em, yêu em”

Anh mò tay lên thân thể mềm nhũn của cô, khiến hai người kết hợp càng sâu hơn, trong mắt là ngọn lửa sáng ngời: ”Chẳng qua là thích em kêu bằng ông xã! Ngoan, kêu nữa một lần!”

”Không cần sao” Lạc Tích Tuyết lơ lửng giữa không trung, đầu choáng váng, thân thể vừa thoải mái vừa căng thẳng, tê dại mà hơi đau.

Lạc Thiên Uy tiếp tục áp dụng thế truy kích, hành hạ cô đến trời đất quay cuồng , mơ màng gọi anh hai tiếng,”Chồng ơi”

Cái miệng xinh xắn đỏ thắm khẽ gọi một tiếng ngọt ngào, quả thật càng khiến Lạc Thiên Uy điên cuồng hơn, chợt đưa tay xé áo cô ra, tay còn lại nắm lấy tóc cô, dùng lực vung lên, sức lực quá lớn khiến tất cả văn tứ tung.

Chỉ là lâm vào kích tình, thì chẳng có ai thèm quan tâm những thứ này. Hai người rơi vào trên giường lớn mềm mại, mồ hôi đỗ như mưa, tận tình biểu đạt tình yêu của mình.

Lạc Tích Tuyết bị buộc không ngừng kêu ông xã, ý loạn tình mê để những dấu đỏ trên người Lạc Thiên Uy,”Ông xã, ông xã… em yêu anh!”

Giọng nói mềm mại của cô, khiến cho tinh lực của Lạc Thiên Uy càng thêm bộc phát, ra vào càng thêm mạnh mẽ

Anh chiếm trọn lấy cô ”này nọ í é í é” ”này nọ í é í é”, anh ôm Lạc Tích Tuyết, hai người cùng nhau lên đỉnh du sơn

Hồi lâu sau, Lạc Thiên Uy mới hài lòng buông tay cô ra, anh ôm lấy thân thể Lạc Tích Tuyết để cô dán dính vào ngực mình, thở hổn hển hỏi cô,”Hôm nay là kỳ an toàn sao?”

Màn này tiếng hành quá kịch liệt, căn bản không nghĩ tới dùng biện pháp tránh thai, anh lo lắng cô có thể sẽ mang thai.

Lạc Tích Tuyết ngẩng cổ lên nhìn anh, lại chôn mình trước bộ ngực của anh ”Không phải —— cũng không có quan hệ nha!” Dù sao ở đây cũng là nước Mĩ, sinh mấy đứa bé cũng chẳng thành vấn đề.

”Em nguyện ý sao?” Lạc Thiên Uy mừng như điên.

Lạc Tích Tuyết dùng ngón tay đâm vào ngực anh: ”Vậy còn phải xem anh nổ lực cố gắng hay không!”

Nói xong, cô nhanh chóng đẩy anh ra, Lạc Thiên Uy chụp hụt, Lạc Tích Tuyết cười hì hì nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm.

Ăn xong cơm trưa Lạc Thiên Uy rốt cuộc vẫn phải về công ty, vừa vào đến phòng anh nhìn thấy Lạc Tích Tuyết cũng chuẩn bị thay quần áo, anh đi tới, vừa lấy một chiếc áo sơ mi mặc vào vừa lơ đãng hỏi,”Muốn đi ra ngoài?”

”Ừ.” Lạc Tích Tuyết gật đầu, nhón chân lên từ tủ quần lấy một chiếc áo choàng lông cừu, Lạc Thiên Uy cài xong cái khuy áo cuối cùng, thuận thế vòng tay ôm cô vào lòng: ”Em muốn đi gặp cái người mới trò chuyện kia? Người đó là ai”

Khi cô đi vào nhà tắm, điện thoại di động đột nhiên vang lên, cái số lạ, đánh tới mấy lần, anh là người cầm điện thoại đưa cho cô.

”Em đi gặp Lạc Khinh Cuồng!” Lạc Tích Tuyết không chịu nổi vẻ mặt đầy hàm xúc của anh, dứt khoát nói rõ với anh.

Lạc Thiên Uy có chút giật mình, không ngờ cô sẽ nói cho anh biết: ”Anh ta tìm em có chuyện gì?”

”Không phải anh ấy tìm em, mà em tìm anh ấy!” Lạc Tích Tuyết vừa nói xong, cô lại đi tìm chút quần áo thời trang để hợp với chiếc áo choàng.

”Em tìm anh ấy có chuyện gì?” Lạc Thiên Uy càng thêm giật mình, chẳng lẽ cô muốn cùng Lãnh Khinh Cuồng nối lại tình yêu.

Lạc Tích Tuyết chọn xong quần áo ưng ý lại tìm giày phối hợp.

Cô thử một đôi giày cao gót, không chút để ý nói: ”Cũng không có gì khác, anh ấy nói tôi nay phải về nước, em để cho anh ấy giúp em tìm chút quà gửi về nước.”

”Quà tặng? Em còn liên hệ với ai trong nước?” Trong lời nói của Lạc Thiên Uy hơi ghen tức.

Lạc Tích Tuyết híp mắt cười xấu xa: ”Đương nhiên là mối tình đầu của em rồi, tình yêu đầu chính là tốt đẹp, em chẳng thể nào quên!”

Lòng của Lạc Thiên Uy lập tức trầm xuống, người cô yêu đầu tiên không phải là anh, nhưng cuộc đời này anh lại chỉ yêu mình cô.

Anh cố kìm nén lửa giận, hít sâu một hơi: ”Tích Tuyết, hôm nay có thể không đi hay không? Anh không hy vọng em gặp lại Lãnh Khinh Cuồng, cũng không hi vọng em và Tiếu Vũ Trạch đến quá gần!”

Đôi tay Lạc Tích Tuyết nắm chặt, cố gắng giả vờ ngủ say: ”Em cũng có thể không đi, chỉ là tương lai bọn họ trở lại phiền em, anh cũng đừng nên ăn dấm nữa?”

”Hả?” Lạc Thiên Uy có chút không rõ ý của cô.

Lạc Tích Tuyết cười hì hì trêu ghẹo: ”Bình dấm của Uy thiếu gia đỗ chưa? Anh Vũ Trạch muốn kết hôn, em chỉ mua chút quà, lấy danh nghĩa của hai chúng ta đưa cho anh ấy, cho anh ấy biết anh đã trở về, cũng là cắt đứt tơ tưởng của anh ấy.”

Lạc Thiên Uy chợt hiểu, Tiếu Vũ Trạch muốn kết hôn, đây cũng là tin tức tốt!

”Này đi với Lãnh Khinh Cuồng đấy? Em lại ăn mặc xinh đẹp như thế, muốn làm gì?” Lạc Thiên Uy có chút không ưỡn ẹo hỏi, mới vừa rồi nhìn cô chọn đông chọn tây, mặc dù anh biết Tích Tuyết là thiên kim tiểu thư, trước khi ra ngoài luôn cố gắng chỉnh chu, nhưng muốn đến muốn gặp Lãnh Khinh Cuồng, trong lòng anh rất không thoải mái.

Lạc Tích Tuyết chủ động xoay lại ôm lấy hông của anh: ”Ông xã, em chỉ muốn nói rõ mọi chuyện với anh ấy, huống chi mấy ngày nay anh không ở đây, anh ấy đã tặng em rất nhiều quà, nay em muốn trả lại!”

Lạc Thiên Uy ngớ ngẩn, hoá ra là như vậy. Bọn họ cũng kết hôn lâu như vậy, lại chẳng dễ dàng để ở bên cạnh nhau, nếu không đặt niềm tin với nhau, đó là vấn đề lớn.

”Uy thiếu gia, có muốn đi cùng em không?” Lạc Tích Tuyết mặc xong quần áo, sẽ phải ra cửa.

Lạc Thiên Uy đứng dậy, điểm một cái lên mũi cô, đem cô ôm thật chặt: ”Không đi, buổi chiều anh có rất nhiều việc để làm, anh tin tưởng em!”

”Thật?” Lạc Tích Tuyết có chút dí dỏm hỏi.

Lạc Thiên Uy nghiêm túc gật đầu, đặt một cái hôn lên trán cô: "Trước kia anh luôn hạn chế em rất nhiều việc, muốn buộc chặt em bên cạnh anh, không cho phép ai đến gần em. Về sau anh sẽ hạn chế lại, ít nhất anh sẽ học thêm cách bao dung! Cho em không gian riêng cùng tự do! !"

-HOÀN THÀNH-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cung-chieu-vo-toi-cao-cuc-cung-cua-ac-ma-em-dam-bo-tron